УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Недели беседи

Част 2 от 5

1922 – 1927

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва Неделните беседи и е разделено на 5 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

VIII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“
(1922-1923)

ДУХ СВЕТИ ЩЕ ВИ НАУЧИ

Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.“ (Лука 12:12*)*

Ще ви прочета дванадесета глава от Лука до тридесет и седми стих.

"Защото Дух Светии ще ви научи в истия час що трябва да речете."

Понякога е трудно да обясним на хората от света някои духовни истини. Търговецът разбира от своите работи, земеделецът - от своето земеделие, лозарят - от своето лозарство, ученият - от учението си; всеки разбира от своята специалност. Но стигнем ли до една Божествена Истина, става много трудно тя да се изясни и да се предаде.

Духът е нещо невидимо. Аз казвам, че Духът е видим. Някои твърдят, че е видим, други - че е невидим. Дрехата на Духа е Светлината. Следователно, ние виждаме дрехата. Там, където Духът действа, има Светлина; където Духът не действа, няма Светлина. Когато говорят за Божественото, хората питат: "Можем ли да го уловим?" Те мислят, че само това, което могат да уловят, е реално. Разбира се, че това, което можеш да уловиш с ръцете си, е реално, но можеш да уловиш нещо и с духа си. Ти можещ да уловиш нещо и с железарски клещи; фотографията пък може да улови образа и сянката на даден предмет. Някой пита какво нещо е реалното в света. Улавяш с ръка един предмет и казваш, че си го хванал. Ти си докоснал този предмет и осезанието, което имаш, се предава чрез твоите нерви и ти придобиваш впечатление, възприемаш образ. Уловил си един предмет, но не знаеш какво е той, не можеш да го обясниш. Казваш, че си хванал кокошка, но какво нещо е тя? Кокошката е животно с два

крака, с крилца и перца, от която, след като й се отреже главицата, може да приготвиш супица или друго вкусно нещо. И след като пийнеш отгоре на всичко едно-две килца винце, казваш: "Това е кокошка!" Това е определение на понятието "кокошка". Да, трудно е да се определи какво нещо е кокошка, овца или вълк. Ако някой би възложил да се опише психологически какво нещо е овцата или кокошката, ще ви запитам дали сте влизали вътре в тях, за да видите какви преживявания имат. Аз бих ви запитал какво нещо е Иван Стоянов. За да можеш да опишеш какво нещо е той, ти трябва да знаеш вътрешното му състояние, да разкриеш в даден момент какви мисли, какви чувства го вълнуват. Иван Стоянов е това, което той мисли и чувства. Влизали ли сте в положението на една овца или кокошка, за да знаете какво мислят и какво преживяват те? Казвате, че те са без душа. Как така нещо, което е без душа, може да дава живот на другите? Капнал си от умора, умираш от глад, но хапнеш ли си кокошчица, след един-два часа се възстановяваш, а след двадесет и четири часа отново решаваш важни въпроси. Питам кокошката глупава ли беше; могат ли глупавите неща умни неща да произвеждат? Животът живот ражда, умното умни неща ражда, Любовта Любов ражда, глупостта глупост ражда, Мъдростта Мъдрост ражда. Чудни са хората като мислят, че овцата е глупаво нещо, а самите те поддържат всякакви глупави идеи.

Сега Христос казва: "Този Дух, Светият Дух, Духът на Светлината - Той определя". Не казва "Духът, Който вече дойде", а "Духът на Светлината като дойде, Той ще ви научи в дадения момент какво да кажете". Христос има предвид Духа на Мъдростта. Следователно, всичко се заключава в казването. Докато не те уловят и не те принудят да си кажеш името, ти нищо не казваш. Хванат те, набият те и след като кажеш името си, се спасяваш. Това означават думите, че Духът ще те спаси. Ти си царски човек; хванат те, упорстваш, не казваш името си - ще те набият; кажеш ли името си, спасен си. Преди повече от двадесет години английският

престолонаследник тръгва една вечер да гуляе, да пие и да се весели. Стражарите го хващат, набиват го и го изправят пред английския клиров[1] съд, който е много строг. Питат го за името му. Престолонаследникът се възмущава как така да не знаят кой е той и удря една плесница на съдията. Последният веднага го осъжда на три дни затвор. Когато научава за това, бащата казва: "Чудесно е, че има в Англия съдия, който да отсъжда така право". Всички очаквали, когато стане крал, престолонаследникът да отмъсти на съдията, но той му благодарил за това, че го е научил да казва името си. Христос казва, че когато разумното, Божественото дойде, Господ ще ни хване и ще ни пита: "Кой си ти?" Тогава няма да мълчиш, но ще кажеш Истината. Духът ще ни научи във всеки момент какво да правим. Няма като кралския син да мълчим или да раздаваме плесници, защото после ще прекараме три дни в затвора. Питам какво ще спечелите от това. Духът ще ви научи какво да кажете. Ще кажеш: "Аз съм кралският син, направих една малка погрешка, ходих с другари да гуляя". Тогава съдията ще ти каже: "Друг път не ходи!"

Сега, този Дух липсва у съвременните хора, които мислят, че са много умни. Аз често оспорвам това, че хората са умни и ги питам коя от техните фирми е оцеляла през последните две хиляди години. Покажете ми един дом, който да не се е разрушил и в който децата да не умират. Всичките ви начинания дори двадесет и пет години не издържат и фалират. Питам ви тогава умни хора ли сте; не сте ли от ония деца, които си правят къщички по пътя и кой дето мине им ги разваля? Вашата майка ви пита какво правите. "Къщички правим, но вятърът ги разваля." И сега всички хора правят къщички. Не са лоши вашите стремежи, но лошото е, че правите къщичките си от пясък. Малките деца често правят малки стомнички от кал и ги пекат на слънцето. Те бързо изсъхват, но и бързо се пукат, без да задържат вода.

Сега, Христос посочва един метод: "Като дойде Духът, Той ще ви научи как съвременният живот да се съгради разумно". Бог ни е дал

Живот и ние трябва да знаем как да го запазим. Вашият живот е налят в един пръстен съд и ако го докоснат само, вие започвате да се чувствате празни. Казвате, че сърцето и умът ви са празни. Защо? Защото Божественият Дух не работи във вас. Други казват, че сърцето и умът им са пълни. Божественият Дух работи в тях. Божественият Дух носи Светлина.

Сега, има и друг дух, който като дойде, казва кое е право, кое е криво и ти изпадаш в положението на пророкуващ циганин. Циганите идват и започват да пророкуват: "Половината от живота си ще прекараш добре, а другата половина - зле. През първата половина ще имаш девет оки[2] късмет, а когато станеш на четиридесет години, ще изгубиш късмета си". Късмет може ли с оки да се мери? Идва някоя циганка и казва, че ще ти врачува, ако й дадеш един чувал с брашно. Ти се съгласяваш и й даваш, но тя те натиква в чувала и чак когато дойде мъжът ти, те изваждат от брашното. Всички съвременни хора се намират в подобен брашнян чувал и трупайки богатства, все в този чувал остават. Сега всички са обрашнени - едни са влезли с главата, други - с краката, едни - с двадесет и пет хиляди лева; други - с петдесет хиляди лева, трети - със сто хиляди лева и продължават да пипат чувала. Питам, след като този чувал е допринесъл толкова злини, има ли смисъл да се пипа?

"Духът като дойде, Той ще ви научи какво трябва да речете"... Съвременният човек се чуди каква работа, какъв занаят да започне. Ако започне търговия, в нея има лъжа; ако стане свещеник, има лъжа; учител ако стане, пак има лъжа. Навсякъде има лъжа. Най-почтените служби, които са останали, са тези на свещениците, учителите и лекарите, но ако я нямаше лъжата в тях. Аз мисля, че когато попът лъже, една негова лъжа струва колкото сто обикновени лъжи. Следователно, ако един търговец излъже сто пъти, всичките му лъжи се равняват на една попска. Например, търговецът предлага плат, в който има десет процента вълна, а останалото е памук, но лъже и го продава като чист вълнен плат. Но казвам ви, че сто подобни лъжи се

равняват на една попска, т.е. попът трябва да чака търговецът да излъже сто пъти, та чак тогава да има право на една лъжа. А ако търговецът излъже петдесет пъти, попът няма право да излъже дори веднъж.

"Но като дойде този Дух на Истината в нас, Той ще ни научи"...Всеки трябва да работи в света. Каквото и да работи човек в живота си, навсякъде може да бъде честен, защото всички занятия, които съществуват в света, са връзки. Някои физиолози уподобяват търговците на онези клетки в организма, които съхраняват мазнините,за гладни години, за да има какво да се продава. Всеки събира богатства, за да може някой ден по-скъпо да продава. Когато настана глад в Египет, трябваше да дойде някой, който да събере всичкото богатство на египтяните, за да може да се изхрани и еврейският народ. Злото не е в събирането на това богатство, а в неговото разпределение. Всичко трябва да се разпределя разумно.

Сега онези, които влизат в Божествения свят, казват, че Господ ще уреди работите. Не, човек ще ги уреди със своя дух. Той ще покаже начина и пътя. Когато дойде Духът, ще ти прошепне: "Сухо е времето, върви и посей нивата!" Вие питате дали ще вали дъжд, а Той ти казва: "Върви да посееш!" Някои чакат да завали, а разумният селянин отива да разоре и посее. Тогава не минават дори пет-шест дни и пада дъжд, Господ те благославя. Разумният човек ще разбере това, което му се нашепва, и някой ден може да е облачно, но Духът му казва: "Иди на работа, времето ще се оправи!" Друг път времето може да е добро и ясно, но Духът му казва: "Днес стой вкъщи!" Защо? Защото приличате на онзи турски кадия[3], който отива по Коледа при един руски православен поп на гости. След като го нагостил добре, попът му казва: "Кади ефенди, утре ще има голяма буря, ще падне дълбок сняг, затова като съмне, трябва да си вървиш. Показва го моята свиня - взема пръчици и ги разнася из двора". Кадията послушал и си заминал. И наистина, на другия ден завалял сняг и цяла седмица трупало. Освен че попът бил много учен, но и свинята

му била много умна и предсказвала. По-късно кадията запитва местния ходжа какво ще бъде утре времето, а той му отговаря, че само Господ знае. Учудва се кадията: "Как така само Господ; и попската свиня знае, а ти не знаеш!" По същия начин и ние казваме "Господ знае". Но който проникновено наблюдава външния свят - пчелите, птиците и другите неща, вижда, че има един Дух вътре в тях, който показва, че условията ще се изменят. Когато предстои да падне сняг, дълбок един-два метра, у птиците се явява едно предчувствие и ще ги видите да се събират по много и да пълнят в гушата си храна в двоен и троен размер, за да могат да преживеят. Когато ще се разваля времето, пет-шест часа преди бурята, ще видите, че пчелите бързат натук-натам, връщат се, отиват, а паякът двойни нишки тъче и казва: "Буря ще има, трябва да взема мерки, за да не се развали къщата ми". Ако един човек разбира, че когато пчелите се прибират, ще има буря, че когато свинята носи пръчки, ще вали сняг, такъв човек няма да остане насред път.

Често не вярваме в Бога, не разчитаме на този Божествен Дух, а както сегашните богати хора разчитаме на парите. Може да се разчита на тях, ако ни осигуряваха един устойчив живот. Но в сегашните времена хората влагат един, два, три или до петдесет милиона лева в някоя банка, която впоследствие фалира и те изгубват всичко. В Русия има хора, които са притежавали двеста милиона капитал, а днес са последни бедняци. Питам тогава как ще се осигуриш. На този, който слуша, Духът казва: "Не уповавай на тези пари, изтегли ги от банката и ги раздай на бедните, а утре те ще ти помогнат!" Ще попиташ по какъв начин да ги раздадеш. Ако сам не ги раздадеш, насила ще ти ги вземат. Смъртта е един голям разбойник; тъкмо решиш да си похапнеш и да си попий- неш, идват при тебе духовете на смъртта и казват: "Ти си забогатял, дай парите!" Оберат те, ти изхър- кваш и хората казват "Бог да го прости". Защо да го прощава Господ, след като духовете са го обрали? Духовете кои хора обират? Те търсят да открият някой дебел и него обират. Като

видя такъв човек, си казвам, че скоро ще го надушат духовете. Какво трябва да прави той? Ако разбира закона, трябва да пости, защото ако не раздаде още сега тези мазнини, утре кожата му ще одерат. Трябва да постиш четири, пет, до десет дни, та когато дойдат духовете-разбойници да кажат: "Този не ни трябва, да го оставим". А когато те видят такъв мазен, ще кажат: "Хайде да го оберем!" Те хващат някого като кокошка, опичат тялото му, изсмукват душата му, а вие казвате "Господ да го прости". Душата му обикаля около своята къща, плаче и пита как да я съгради отново. Ако питаш свещениците, ще кажат, че е умрял. Не, само къщата са му обрали. Затова умрелият се утешава, когато му донесат малко житце. Умрелите много малко ядат. Казват, че мъртвият тежал тридесет и три грама, затова се задоволявал с много малко и само от миризмата на житото можел да се нахрани.

Христос казва: "Когато разумният Дух дойде, ще ти разкрие онзи закон, върху който животът ти е съграден". Няма защо да се страхуваш, че Господ е вложил в тебе чувства, ум и воля. Ти имаш богатства и дори на гол камък да живееш, пак ще можеш да си поправиш живота. Питате какво да правите. Чудни са хората! Цигулар си; ще вземеш цигулката, ще застанеш край пътя, ще свириш, един ще ти даде нещо, друг ще ти даде. Някому се повредила колата; ти ще я поправиш, след което ще седнеш в нея и той ще те закара където искаш. Срещнеш друг, на когото също се е счупила колата и той ще те пита можеш ли да я поправиш. На втори, на трети поправяш колата и така се прочуваш като майстор. А сега ние стоим и се молим да се уреди животът ни. Приличаме на английския проповедник Спържин, член на една богата църква в Лондон, която искала да събере един-два милиона лева за някакви свои нужди и предложила да молят Бога, за да им се предоставят по някакъв начин тези пари. Проповедникът научава за това и казва: "Няма какво да се молим; аз ще дам петдесет хиляди, а вие останалите ще дадете по колкото искате". Само за един час събрали сумата, а знаете ли колко време трябва да се чака, докато мине този въпрос през Божествената

камара? За такава молба Господ кара хората да чакат десет години, а за това време колко пъти ще паднеш духом и ще се обезсърчиш. Когато Господ ти каже да изпълниш Волята Му, няма да питаш какво да правиш. Ако имаш пари в касата си, няма да питаш какво да ги правиш, а ще кажеш: "Господи, искам да правя добро!" Инак ще заприличате на едного, който дойде при мене и ми каза: "Господин Дънов, от тебе искам една услуга; желая да помогна на Братството, купил съм един лотариен билет и искам да спечеля двеста хиляди лева, та половината да дам на Братството". Той иска да прави добро с чужди пари. Ако можеше така, то този печеливш билет аз щях да го взема и щях да му дам сто хиляди лева. Сега всички съвременни хора са все от този род - първо искат да спечелят, че после да правят добро. Те са подобни на циганина, който се качил на една топола да лови косерчета[4]; дошла буря и той започва да се моли на Свети Никола да го запази като му обещава: "На тебе, Свети Никола, едно косерче и на мене едно". Бурята продължава и циганинът казва: "Давам всичките косерчета на тебе". Най-после престава бурята и тогава той казва: "Не на друг, а на мене се скъсаха гащите, пък и в края на краищата ти си светия и не ти трябва косерчета"... Целият християнски свят е като циганина на тополата - докато трае бурята, всичко обещават, но премине ли - всичко остава в техните джобове. Но Божественият закон е такъв, че Господ ще вземе всичко, което е Негово. В Бялото Братство се държи строга статистика. Ти си търговец, лекар или учител; Господ изпраща при тебе някой, за да му услужиш в Негово име. Например, лекар си, идва при тебе болен, който не може да си плати, и ти отказваш да го лекуваш. Тогава ще дойде една криза, в която ще изгубиш десет пъти повече, отколкото в друго време. Ако си лекар и откажеш, ще изгубиш клиентелата си; ако си учител и откажеш да помогнеш някому, ще изгубиш положението си; ако си търговец и откажеш да помогнеш някому, ще фалираш. Няма човек, който е отказал да изпълни Волята Божия и да не е изгубил десетократно. Изпълни Волята Божия!

Тогава как ще се оправи светът? Светът няма да се оправи, докато не дойде Духът на Светлината. Щом дойде Той, ще бъдем смели, решителни и всичко ще бъде възможно. Щом има човек Божествения Дух в себе си, щом изпълнява Неговата Воля, думата му всякога ще минава. Тогава няма да има в света невъзможни работи. Сега мога да ви кажа: бъдете смели в Духа на Светлината! Понякога искаш да направиш нещо, но се раздвоиш. Не, в Божествените работи няма раздвояване; Господ никога няма да те кара да направиш нещо, а после да ти каже да го оставиш. Господ всякога изисква от човека това, което може и което има; Господ не изисква от човека това, което не може и което няма.

"Този Дух, казва Христос, като дойде, Той ще ви научи какво да кажете." Знаете ли какво трябва да кажете? Това означава да знаеш да кажеш една дума на място. Сега ще ви поясня тази дума. Ще дам един пример, който и друг път съм разказвал в София: млад поет се влюбил в една графиня, но тя в никакъв случай не можела да се ожени за него, поради високопоставеното си положение. След като излива сърцето си пред него, тя признава, че не може да му бъде жена. Поетът се отчайва и тръгва да се самоубива, но тя разбира мислите му, слага си набързо маска, настига го, прошепва му една дума на ухото и той се връща. Питам какво му е казала. Само една дума! Когато дойде Духът, само една дума ще ви каже и в цялото ви лице ще настъпи промяна. Често една дума в живота ни може да бъде от значение за нашето спасение и една дума може да ни обезсърчи. "Не бой се, бъди смел!" или "От тебе нищо няма да стане".

Божественото Учение притежава положителен смисъл. Всякога мислете положително! Когато дойде Духът, ти питаш защо са всички тези страдания. Той ти отговаря, че страданията са най-великите благословения, които Господ изпраща на грешните хора, за да се свестят. Така по време на войната много българи платиха с живота си. Често англичаните и французите поставяха взривни устройства във форма на часовник или джобно ножче; когато някой българин ги

улавяше, те експлоадирваха в ръцете му. По- късно вече се научиха, когато видят часовник или ножче, да не го вземат. И сега в света дяволът е поставил много такива ножчета и часовници. Знаеш ли с какво са свързани и какво има в тях? Духът казва: "Не пипай този часовник, не ти трябва!"

Сега ние тръгваме в един разумен Живот. Някои проповядват да живеем за църквата. Няма какво да живееш за църквата. Ще живееш за Бога, за да изпълниш Неговата Воля, за да изпълниш обещанието, което си дал, когато си тръгнал от Небето. Това е първото условие: да изпълниш обещанието, нищо повече! Първото нещо в ума ти е скритата идея да служиш на Бога, след това - да служиш на себе си и най- после - да служиш на ближните си. Така започваме ние: първо на Бога, после на нашата душа и най-после на нашите ближни. Това е законът и ние го прилагаме по три начина: първо на Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила; после на ближния си като на себе си и най-после на враговете си като ги любим. Когато приложим тези три метода в Школата, ще получим разрешение на всички обществени проблеми. Някой стои и не знае как да разреши дадена задача. Защо не знае? Не е дошъл Божественият Дух. Някои искат като се помолят на Бога, да им се прости всичко. За да ти се простят греховете, постил ли си пет-шест дена, молил ли си се? Не си постил дори тридесет и четири часа, а искаш Господ да ти прости. И когато не ти се чуе молитвата, казваш, че Господ не те е послушал. Не, пет-шест дни ще постиш, ще се молиш, ще контролираш мислите си, чувствата си, действията си и тогава ще кажеш "Господи, прости ме". Постът е само един метод, с който разрешаваме най-великите задачи в света. Така постъпи и Христос - след четиридесет дни пост в пустинята Той най-после огладня. Тогава се яви Духът и Той тръгна да проповядва. Следователно, всяка една работа в света започва с пост. Не трябва по буква да постиш четиридесет дена. Постът означава да очистиш ума, сърцето и волята си. Няма да оставиш нищо неочистено - умът ти ще

бъде светъл, сърцето ти - чисто, волята ти - силна. По този начин всичко ще можеш да направиш. А сега някой десет дни не яде и това било пост. Какво не яде? Не яде печена кокошка и не пие винце. Това не е пост. Когато постиш, ще започнеш да прощаваш на всички и да заличаваш всичко от тефтера си. Ще кажеш на Господа: "Господи, каквото правя аз, така прави и Ти с мене". Господ ще каже: "Дайте сега и моя тефтер". Ти ще зачеркваш и Той ще зачерква, ти ще казваш "Това давам аз" и Господ ще казва "И Аз това давам". Ако ти спреш, и Господ спира. Ако кажеш "Аз давам толкова", а после се поколебаеш, Господ също казва "И Аз давам толкова" и спира на това място.

В Училището, в което сте сега, значение има само това, което правите. Ще го правите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, за да бъдете благоприятни на Бога и да изпълните Неговата Воля. Тогава каквато и да е вашата молба, дори и най-долната да е, тя се благославя. По този начин вие ще бъдете последователи на едно Учение, според което винаги ще казвате: "Аз ще му простя". Само силният духом може да прости, това не е за малодушните. Някой лесно обещава, че ще прости. Идва някой болен и казва, че ще работи за тебе, а не може дори да стане от леглото си. Но той обещава за някой ден. Не, аз доказвам, че настоящето е най-важното. Понякога стоиш и казваш: "Днес имах един голям самун[5] хляб, че ядох, ядох - чудесен беше". Друг казва: "След един месец ще бъда поканен на обед, отлично гощаване ще бъде". Едното е минало, другото е бъдеще, а ти си гладен и чакаш; идва някой и ти дава четвърт хляб и малко боб. Питам това малкото не струва ли повече от твоя самун и твоя бъдещ обяд. Бъдещето е на ангелите, миналото е ваше. Настоящето е на Бога - това е Реалността. Дайте ми настоящия хляб, а аз ще ви дам бъдещия обяд и миналия самун, за мене нека да е настоящето! Това е смисълът, това е философията. А ние, когато имаме парче хляб, казваме: "Хубаво е това парче, но ще ми дадат голям самун". Я ти дадат, я не. Това, което сега имаш, е Реалното. Благото, колкото и малко да е, е Божествено. В

Божественото няма никакво изключение. Идва някой и ти казва: "Аз не съм богат човек, ще ти дам хиляда лева". - Не, мене ми обещаха десет хиляди, няма да взема твоите хиляда лева. Минават се ден, два, три, ти си променяш мнението и казваш: "Да, обещаха ми, но банката фалирала". Ако беше взел хилядата лева, щеше да си помогнеш. Настоящето е Божествено, уловете го! Оставяме миналото за света, бъдещето за религиозните, а ние се ползваме от Божественото настояще. Някои ще ни убеждават сега да се мъчим, та в бъдеще, на онзи свят, да имаме блаженство. Аз предпочитам сега да блаженствам, настоящето искам аз, сега ми дайте малко хлебец, а после ще видим. Ако сега имам малко хлебец, ще бъда като в рая. В какво се състои голямото благо, може ли да ми опишете в какво се състои бъдещото благо, благото на онзи свят? На бедния му дават парче хляб и той се радва, весели се, а на богатия се падат десет хиляди лева и пак казва, че не му стигат тези пари. За дъщерята и за сина му трябвали и затова е недоволен. Един английски богаташ, който имал триста шестдесет и пет милиона лири, по време на коронясването на краля се хвърлил в морето от страх, че няма да му стигнат тези пари. Бил умопобъркан. Че кой не е умопобъркан, има ли някой, който мисли по-трезво? Ти имаш сто хиляди лева в банката, но се боиш, че няма да ти стигнат, понеже има криза. Беднякът, който няма нито стотинка в банката, когато спечели сто лева, казва "Слава Богу, утре пак ще заработя". Питам тогава кой е щастлив, не сме ли като оня англичанин? Но когато дойде Духът, Той ще бъде настоящето, Той ще ни даде Реалното в света. Реалното е настоящето. Малките благословения, които Бог ни изпраща в света, трябва да приемем. Върху малките добрини почива цялото щастие. Това щастие Божественият Дух го носи. Той всеки ден ти похлопва, а ти Му казваш: "Не ме закачай, толкова важен въпрос имам, с жена си не сме се примирили". Повикай Духа да ви примири! Ти ще се примиряваш с жена си, а после ще викаш Духа да дойде. Не, повикай Духа и Му кажи: "Господи, Ти си дошъл навреме, ела, помогни ми и

каквото кажеш, аз ще го направя!" По този начин въпросът веднага ще се разреши.

Христос казва: "Светият Дух ще дойде и Той ще ви научи какво да кажете". Този Дух ще ни научи да говорим с езика на Любовта. Започнем ли да говорим с този любовен език, всичко е възможно. Виждали ли сте в какво се състои силата на децата? Те знаят този език. Дойде си някой път бащата от работа и жената започва да му иска пари за дрехи, за това-онова. "Нямам пари, отговаря мъжът, голяма криза има." Идва голямата дъщеря и надменно иска пари от баща си. И на нея той отговаря, че няма. Идва малкото детенце, казва някаква сладка дума и току-виж намерили се пари. Малкото детенце е казало една сладка дума на ухото на баща си. Майката е недоволна: "За мене няма, а за малкото дете има". Да, защото това дете знае как да говори, езика на баща си разбира. Когато- и ние започнем да говорим на Господа с Неговия език, с езика на Любовта, сърцето Му започва да се отваря и ние всичко придобиваме. А сега Му говорим: "Татко, ти трябва да ни дадеш!" Тогава Той казва: "Нямам нищо за вас". По този начин ние приличаме на оня син, който следва в странство, в Германия, и пише писмо на баща си: "Татко, прати ми пари, в противен случай няма да мога да завърша". Бащата не знае да чете, среща един касапин и му дава писмото. Верен на природата си, касапинът прочита грубо писмото и бащата, недоволен от сина си, казва: "Нищо няма да му пратя на това магаре, пет пари дори няма да му пратя". След това среща на пътя един абаджия и му казва: "Я ми прочети това писмо; чете го един касапин, но прочети го и ти". Абаджията започва кротко: "Татко, моля ти се, имам нужда от пари, прати ми, за да завърша". - Щом като е така, ще му пратя пари... По този начин абаджията спасява положението. Това е син, който разбира баща си; това е цялата философия на Живота. Езикът ни трябва да бъде мек по съдържание, по форма и по смисъл. Това е Божественото в света. И когато всинца се научим на този език, светът ще се оправи. Това изкуство ще научите в Училището - да говорите

меко. И тогава Духът ще ви научи какво да кажете. Тогава Любовта ще ви научи какво да кажете.

Беседа от Учителя, държана на 24 септември, неделя 1922 г. в гр. В. Търново.

ЖИВИЯТ ГОСПОД

Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът. (Йоан, 5:1)

В този стих Христос е вложил велика идея. Той е символ на нещо. Западните народи не разбират символите, с които си служат източните народи. Изобщо, източните народи си служат със символи, особено, когато изразяват своя духовен живот. Без символи духовният живот не може да се изрази. Всеки език си има свои закони, по които се развива.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Лозата символизира човека. Какъвто е животът на лозата, такъв е и на човека. В този стих се говори главно за лозата и лозаря. Значи, лозата има един господар – лозарят, т. е. Отец, Бог, Който разбира законите; знае, кога да я посади, в каква почва, кога и как да я обрязва, как да я отглежда. Христос уподобява лозата главно на човешката душа, която има свой господар – Отец е нейният земеделец. Той е толкова мъдър, че не може да направи никаква грешка в обработването й,

Съвременните лозари отглеждат лозата с единствената цел, да придобият повече грозде, да изкарат повече вино, за да спечелят много. Всеки лозар, който отглежда лозата, за да печели, няма любов в себе си. Той е користолюбив човек. В този смисъл, почти всички хора са лозари. – Защо? – Защото живеят с цел да печелят. Лозарят обработва лозето си, докато му обещава голяма печалба. Щом гроздето поевтинее, той казва: Тази работа не е за мене. Понеже лозата е емблема на човешката душа, аз правя сравнение между нея и човека и казвам: Както филоксерата унищожава лозата, така и психичната филоксера руши човешката душа. Наистина, филоксерата унищожи лозите в Европа. Днес филоксерата се пренесе и в човешките души. За да запазят лозата от филоксерата, присаждат я с

американска лоза, а отгоре с местна лоза. Само така тя вирее. За психическата филоксера още не са намерили подложка, да я присадят, за да запазят човешката душа от нея. Само от небето може да дойде опитния, изкусен лозар, Той да я запази. Като знаете това, трябва ли да оставите обработването, т. е. възпитанието на човешката душа в ръцете на невежите? Не, начело трябва да излязат възвишените и благородните хора, със светли умове и чисти души. В бъдеще, майките, които ще раждат, трябва да бъдат добри, разумни, с просветен ум. Те представят онази почва, на която ще се обработват пръчките. Днес гледат, майките да бъдат външно, физически здрави, а доколко са здрави умствено и сърдечно, доколко волята им е възпитана, на това или малко, или никак не се обръща внимание. За някои жената е като дойната крава. Достатъчно е да е здрава, снажна, да дава повече мляко. Друго не се иска от нея. При такива схващания, каква култура може да се очаква?

Днес повечето хора минават за християни, мислят, че са с висока култура, че не са многобожници, не принасят човешки жертви. Обаче, като ги поставиха на изпит, показаха, че не са толкова високо, колкото си мислеха. И до днес даже, те не са истински вярващи. Те се питат, кога ще се подобри човечеството и може ли, въобще, да стане това. Те вярват, че това може да стане, но след векове, след милиони години. Те казват, че може да стане микроскопическо подобрение с човечеството. Според християните, законът, по който ще се подобри света, работи в своя микроскопически мащаб. Не е така. Този закон е верен, колкото в малките си прояви, толкова и в големите. За да работи този закон в голям мащаб, всеки човек трябва да бъде чист, като водата. Капката вода трябва да бъде абсолютно чиста, за да бъде чисто и морето. Чиста е водата, когато не съдържа никакви органически и неорганически вещества.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие пръчките." Питам: Християнските народи присадени ли са на тази лоза? Ще отговорите, че са присадени. – Не оспорвам това, но казвам, че всичко ще се

постави на опит, всички ще бъдете изпитани. Кажеш ли, че има доброкачествена лоза, ще знаеш, че ще я опитам. Преди десетина годили ходих в Новопазарско. Срещнах се с директора на прогимназията, който ме заведе в училищната градина да ми покаже, какви цветя изписал от Париж. Спряхме се пред едно цвете, и той ми каза: Това е особено цвете. Какво ще излезе, не зная, по предполагам да е нещо хубаво. Погледнах цветето, приличаше на магарешки трън. Наистина, като израсна, разви се един голям магарешки трън от Париж. Казах му: Такива тръне има и в България, само че този е по-облагороден. Следователно, ако лозовата пръчка е присадена на истинната лоза, тя трябва да даде царско грозде и, като си откъснеш от него един грозд, да кажеш: Това е отлично грозде! Ще кажете, че това са отвлечени въпроси. Първо трябва да осигурите материалния си живот, после да се занимавате с духовни работи. Според мене, първо ще се занимавате с духовни въпроси, а после с материални. Чудни са хората, като мислят, че първо трябва да се осигурят материално. За да се справи с материята, човек трябва да владее духовните закони. Кои хора са осигурени днес? Които са умствено развити. Ето защо, първо човек трябва да развива своя ум и да облагородява сърцето сн. Това не се постига с желязна или гранитна воля, както се твърди днес. Това се постига с познаване на духовните закони. Гранитната и желязната воля не носят никаква култура; те нямат нищо общо с растенето на човека. Гранитната воля причинява прах, а желязната - насилие. Диамантена воля се иска от човека. Истинският християнин трябва да има диамантена воля, за да преодолява с нея всички мъчнотии и страдания. Каква воля е тази, която прави отклонения от своя път? Колко пъти сегашните хора, даже и с убеждения, се отклоняват от своя път! Някой философ писал, че не съществува задгробен живот, и хората приемат неговата философия. Опитали ли сте тази философия?

Мнозина казват: Родили сме се и ще умрем. – Отде знаете това? Как ще докажете, че има смърт? Лесно се доказва, че живеете, но как

ще докажете смъртта? – Сърцето спира да работи. – Това още не е доказателство. В природата има хиляди същества, които през зимата изпадат в летаргия, сърцата им престават да туптят, и напролет животът отново се пробужда в тях. Следователно, животът е реалността, а смъртта е нещо преходно, в което се проявява микроскопическа дейност. Значи, най-малката дейност, най-слабата проява на живота, това е смъртта. Затова се казва, че животът започва със смъртта, т. е. със своята най-слаба дейност. Де е тогава смъртта според вас? Когато организмът на човека е крайно разстроен и изразходвал последните си сили, Бог му изпраща смъртта.

Един богат търговец изразходвал годишно сто хиляди лева за домашни нужди. Наложило му се да съкрати малко бюджета си, но той не знаел, кое перо да отнеме. Случило се, че изгубил три четвърти от капитала си. Като видял това, разбрал, че ако доброволно не съкрати бюджета си, природата ще му се наложи. На следната година той сам намалил бюджета си наполовина. Като се намерил в затруднение, веднага разбрал, кое перо може да съкрати и кое не може. Казвам: Когато човек задлъжнее много и отникъде не идат средства за живот, Бог изпраща смъртта – минималният кредит на живот и дейност, за да може той правилно да се развива. Да умреш, това значи, да влезеш в областта на смъртта, като средство за освобождаване от грандоманията, в която си живял па земята. Всеки иска да живее охолно, да се храни с печени пуйки, гъски. Кой богаташ, като се е хранил цял живот с печени пуйки и гъски, е станал философ, учен, или светия? Ако искаш да останеш обикновен човек, можеш да се храниш с печени гъски и пуйки, но ако искаш да станеш учен, светия или философ, забранено ти е да се храниш с тях и да живееш в охолство. Христос казва, че разумният живот не е в изобилието и охолството, но в правилното разбиране, в познаването на природните закони и в правилното им прилагане.

Сега, като ме слушате да говоря така, някои се обиждат. Това не е правилно. Аз обяснявам нещата. Казвам: Човек, който яде много,

прилича на пукната стомна. Колкото вода и да сипваш в пукнатата стомна, тя все празна остава. Кой човек яде много? Болният. Той постоянно се оплаква, че ще умре. Като види лекаря, казва: Господин докторе, ще умра. Трябва да ям много, за да набавя изгубената си енергия. Той не знае, че многото ядене пречи на оздравяването му. Неговият организъм се нуждае от почивка. Пукнатата стомна трябва да се засмоли. Днес майките учат децата си, че трябва да ядат много, за да бъдат здрави. Това е криво възпитание. Обаче, природата казва: Ще ядеш, само когато си гладен. Ако не си гладен, ще постиш. Ако съвременните хора се подчиняват на този вътрешен инстинкт – когато са неразположени, да гладуват, щяха да бъдат по-здрави, отколкото са сега. Ако хората биха се подчинили на онези вътрешни, благородни импулси на своята душа – да правят добрини, щяха да бъдат по-добре, отколкото са сега. Казвате: Времената сега не са за правене на добрини. Сега човек трябва да се грижи за себе си. Какво значи да мислиш за себе си? Какво значи да правиш добро? Както земеделецът трябва да посее нивата си и да ожъне житото, така всеки човек трябва да прави добрини, т. е. да сее в себе си добри семена. От обработването на почвата зависи добрата реколта. Да дадеш пари на някого, това не е още добро. Истинското добро подразбира засяване, т. е. разширяване на човешката душа. Какво представя злото? – Обратен процес на доброто. Когато не обработваш нивата си и я оставяш на произвол на съдбата, ти вършиш зло. Щом не обработваш своята нива, ти сам се осъждаш на глад.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Като говоря върху този стих, мнозина се запитват, истината ли говоря и какви са намеренията ми, т. е. дали нямам някаква задна цел. Моята задна цел е да запаля своята свещ, да четете на нейната светлина. От дядо ви е останала една книга в наследство, но не можете да я четете – нямате светлина. Отваряте и затваряте тази книга, пипате листата ѝ, но не можете да я четете. Дохождам аз, запалвам свещта си и казвам: Четете сега книгата. Може ли да четете? – Можем. Ако моята свещ ви дава

възможност да четете книгата и да я разбирате, светлината ми е истинска. Това значи да направиш добро. Не се занимавайте с въпроса за състава на свещта. Химикът казва, че свещта е съставена от мазнини. Физикът казва, че светлината на свещта има еди-колко си вибрации. За мене е важно, можете ли да четете при светлината на тази свещ? – Можем. – Тогава, използвайте я, докато гори. Обаче, щом изгрее слънцето, изгасете моята свещ, нямате нужда от нея.

Сегашните хора си служат само с цитати: Този учен тъй казал, онзи професор иначе казал, аз другояче казвам. Не е важно, кой какво казал. Важно е, че сега иде нова светлина в света, при която всички хора ще разберат истината. Както пътникът се нуждае вечер от светлина, така всеки човек се нуждае от истината. Ако пътуваш вечер през планинска местност, без светлина и водач, може да паднеш в някоя пропаст и да навехнеш крака си. Когато слънцето изгрее и освети цялата околност, ти сам ще се отправиш към високия планински връх. Без светлина и водач в пътя, човек всякога изпада в заблуждения. – Какво представя заблуждението? – Ограничение. То свързва човека. Когато поставят капаци на очите на коня, и той се ограничава, но с това го предпазват да не се плаши. Страхливият кон не трябва да се впряга. Под „кон" разбирам човешкия ум. Значи, когато умът се стряска, всякога може да хвърли човека. Ето защо, умът трябва да се възпитава, да не те хвърля на земята. В ума на човека са написани велики истини. Мнозина мислят, че истината е вън от тях. Не, тя е в самия човек. За да повярвате в това, вие трябва да имате опитност. Ако ви дам няколко зърна грозде и кажа, че не е хубаво, ще повярвате ли? За да се убедите в истинността на моите думи, вие трябва да го вкусите. Щом вкусите, сами ще кажете, какво е гроздето. Значи, всяка дума, всяка моя мисъл могат да се опитат. Ако са кисели, ще ги турите настрана; ако са сладки, ще ги приемете в себе си и ще ги приложите в живота си.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Както добрият земеделец обработва лозето си добре, така и за възпитанието

на човешката душа се изискват добри възпитатели. Мнозина казват, че пътят на новото учение не е прав, т. е. не носи нищо ново за възпитанието на младото поколение. Питам: Какво донесе старата култура за възпитанието? Кой е правият път? Ще кажете, че църквата води в правия път. Какви са принципите на църквата? – Не зная, какви са принципите на църквата, но вярвам в това, в което вярваха дядо ми и баба ми. – За кой дядо говориш? Първият ти дядо беше многобожник, а вторият – християнин. За кой от двамата се държиш? Във всяка църква, във всяка религия има нещо здраво, по служителите на църквата са го изопачили. Всяка религия, каквато и да е тя, от памтивека е проповядвала три велики неща: Любов беззаветна, мъдрост постоянна и истина, която озарява всички умове. Тези добродетели имат приложение в живота. Казва се за Господа, че е велик, необятен, обаче, малцина могат да се убедят в това. Каже ли се, че Бог е Любов, всеки може да Го опита. Любовта е достъпна за всички. Достатъчно е да отвориш сърцето си, за да ти проговори Бог, като любов. Ще кажеш, че Бог е далеч някъде. – Не, отвори сърцето си за любовта и не мисли повече. Щом усетиш, че сърцето ти трепне за нещо, отвори го. Ако не го отвориш, нищо няма да получиш. – Кое е правото в света? – Отвори сърцето си, и сам ще се убедиш, кое е право, и кое не е. Днес на всички хора се проповядва и, в края на краищата, те казват: Нищо не разбираме. Какво показва това? Така ви проповядват, че тази храна не ви дава сила. То е все едно, всеки ден да ходите на гости, и приятелите ви да ви черпят с вино и ракия. Днес пиеш наздравица за един от приятелите, утре – за друг, докато най-после изгубиш и последните си сили. Виното и ракията не хранят човека. Житният хляб и сиренето дават сила на човека, и той може да копае лозето си. Кой копае днес на лозето: който пие вино и ракия, или който яде чист, пшеничен хляб?

Като говоря така, аз не ви упреквам, по казвам истината. Казвате: Ние, които обработваме лозята, нямаме ли право да пием вино? Бог го е създал. – Бог е създал гроздето, а виното е човешко изобретение. –

Какво да правим тогава с виното и ракията? – Вие ще мислите за това. Вие ги създадохте, вие ще се справите с тях. Бог се грижи за гроздето, но не и за виното. От гроздовия сок може да правите сладко вино, да го запазвате по различни начини. Това е ваша работа, сами ще видите резултата на вашата работа. Ще кажете, че чрез виното и ракията осигурявате едно перо на държавата. – Коя държава е успяла от това перо? На времето си нар Крум забрани пиенето на вино и ракия. Той освободи държавата от това перо. Той постъпи умно. След него много царе извадиха това перо от бюджета на своята държава. И днес има начини за запазване па гроздето в прясно състояние, да не става нужда да се превръща на вино. Това нещо ще се постигне, когато хората дойдат до разумния живот. Само умните хора са в състояние да оправят живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." В тази лоза текат соковете на любовта, като сила, която носи живот. В живота се проявява съзнанието на човека, а в съзнанието – неговият ум. Следователно, без любов животът не може да се прояви. Щом се изяви животът, и съзнанието се изявява. Без съзнанието, като светлина, нищо не се постига. Живите същества се отличават едно от друго по степента на тази светлина. Колкото на по-долно стъпало е известно същество, толкова по-малка е светлината на неговото съзнание. Щом дойдем до човека, там тази светлина е голяма. По тази светлина ще познаете гения и светията от обикновения човек. Ето защо, като видите някого, казвате: Светло е лицето на този човек. За друг човек казвате: Тъмно е лицето му. Това се дължи на степента на развитието, до което е стигнало съзнанието на човека. Когато съзнанието потъмнее, човек може да извърши най-големи престъпления. Когато съзнанието се пробуди, човек е в състояние да извърши най-големите добрини. Той е човек с добродетели.

„Отец ми е земеделецът." Като разберете този стих, ще дойдете до онези условия, при които човешката душа расте и се развива

правилно. Как ще изправите един човек с престъпни наклонности, ако не разберете този стих? Преди всичко, трябва да знаете, какво представят престъпните наклонности. Като изопачава течението на естествените сили в своя организъм, човек дохожда до известни престъпни прояви, които го обезличават, и той губи своята човешка физиономия.

В Америка, някъде, бикът на един богат земеделец пощурял, започнал да се хвърля върху хората, да ги гони, да ги боде с рогата си. Всички се чудели, какво да правят с бика, как да го укротят. Едно момче видяло това и се приближило при бика, хванало го за рогата и го запитало: Какво ти е? Защо толкова лудуваш? Бикът отговорил: В долната част на единия крак, не зная точно къде, се е забил един голям трън. Той ме смущава, не зная, как да си помогна. Момчето се навело, вдигнало крака па бика и внимателно извадило тръна. Бикът веднага се успокоил и престанал да лудува. Понеже момчето знаело езика на животните, помогнало на бика, разбрало болката му.

Често и хората, като този бик, полудяват – трън е влязъл в петата им. – Как ще им се помогне? – Като дойде някой виден лекар, който може майсторски да вади тръне. Има лекари, които не разбират от това изкуство. Вместо да извади тръна, той го бутне навътре. За няколко дена болката минава, но след това се явява усложнение. Лекарят дойде, прегледа крака и казва: Трънът е влязъл по-дълбоко, трябва да се извади. Реже, бърка в месото, но не може да го извади. Положението на болния се усложнява. Лекарят казва: Аз не мога да извадя тръна, извикайте друг лекар. Така се изреждат няколко лекари, докато извикат свещеник да чете на болния. Свещеникът казва, че болният е обсебен, трябва да му се четат молитви. Чете една молитва, втора, трета, и болките утихват. След два-три дена положението се влошава още повече. – Извикайте лекар, който разбира от тази работа. Като дойде един лекар, който разбира изкуството си, той взима щипците и изважда тръна. Лекарят е подобен на светията, който с една молитва може да извади всякакъв трън от петата на

човека. Той разбира законите, по които се вадят трънните от петите на хората. Противоречие е, когато не можеш да извадиш тръна от човешката пета. Противоречие е да не можеш да говориш истината. Който не може да говори истината, пръв той се натъква на противоречия.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Питам: Присадени ли са християнските народи на тази лоза? Някои са присадени, а някои още не са присадени. Ако всички бяха присадени, нямаше да има всеобща война, а всички знаете, че минахме жестока война. В миналото, хората воюваха на открито, далеч от градовете и селата и скоро се примиряваха. Те имаха време да погребват мъртвите си. След това пак воюваха. А сегашната война, която продължи цели четири години, без никакво примирие, оставяха мъртвите на бойните полета, кой дето е паднал, нямаха време да ги погребват. Един полковник, участник във войната, ми разправяше следното: Раниха ме и паднах в една зона, между убити и ранени. Оттук никой не можеше да ме спаси. Случайно няколко войници минаха през това място и чуха пъшкането ми. Двама от тях ме вързаха с ремъците си и ме понесоха. Какво преживях в това време, аз си знаех. Ще кажете, че така е писал Бог. – Кой Бог? – Това е в интересите на нашия народ.– Кой народ? Значи, интересите на българския народ са да убиват синовете му? – Това са лъжи. Тези лъжи трябва да престанат! Интересите на един народ, какъвто и да е той, не му позволяват да върши глупости. За всички хора, кой дето и да е, има определено място на земята, – Какво да се прави с военните? – Те ще защищават своята държава, ще турят ред и порядък в нея. – Какво да се прави със съдиите? – Те ще прилагат правдата и истината. – Какво да се прави със свещениците? – Ще служат на Бога безкористно, без никакви заплати. – Какво да се прави с децата? – Чудно нещо! Какво се прави с малките пиленца, след като се измътят? Когато птичката измъти своите малки, осигурява ли ги? Известно време ги храни, и след това те изхвръкнат от гнездото. Ако вложиш в дъщеря си или в сина си

благородно сърце, светъл ум и диамантена воля, те ще имат здрави крилца, с които ще могат свободно да летят.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Следователно, докато Бог не стане истински лозар и земеделец за нас, и докато Духът не работи върху нас, ние не можем да бъдем пръчки на истинната лоза. Като чуят думата „дух", хората започват да треперят от страх. Аз не говоря за духове, по за Божия Дух, за Разумното начало в света. Когато казват, че говориш разумно, това показва, че Духът се проявява чрез тебе. Духът, това е живото, разумно Слово. Духът е велико нещо, не е като вятъра. И вятърът е нещо въздухообразно, обаче, Духът е онази разумна основа, върху която живеем. От тази основа излиза любовта, която носи радост и веселие в човешката душа.

„Отец ми е земеделецът." В този смисъл, под „земеделец" разбирам духа. Той ражда любовта. Синът представя любовта, т. е. истинната лоза, а ние сме пръчките – проява на живота. Това всеки може да опита. Сега питам: Вие, които сте дошли да ме слушате, доволни ли сте от живота, осигурени ли сте? Ще кажете, че сте осигурени в разни дружества. Няма осигурен човек на земята. Няма общество, държава или народ, които да са осигурени. Всички хора, всички общества и народи са фалирали. Цялата земя е покрита с черепите и костите на осигурени хора. Сигурност има само на едно място - в Божията Любов. Сигурност има само в Божията Мъдрост. Сигурност има само в Божията Истина. Който живее в Любовта, Мъдростта и Истината, ще живее, колкото иска. Върху такъв човек смъртта няма сила. Ако в душата на майката проникват любовта, мъдростта и истината, като живи идеи, достатъчно е само да положи ръката си върху болното лете, и то да оздравее. Защо Христос, само с докосване на ръката си, лекуваше болни и възкресяваше мъртви? – Защото той носеше великата любов, мъдрост и истина в себе си. На ръката на Христа бяха отпечатани любовта, мъдростта и истината. Той носеше Божия Дух в себе си и казваше: Отче, Ти, Който си

земеделецът, чрез Тебе искам тази пръчка да оживее. Така казваше, и пръчката оживяваше. – Коя пръчка? – Която е присадена на истинната лоза. Този опит може да се направи и днес, но условията трябва да бъдат същите. Ако в ума ви се яви най-малкото съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. В какво трябва да се съмнява човек?

Съвременната наука казва, че знанието започва със съмнение. Трябва човек да се съмнява, за да дойде до истинското знание. Нямам нищо против това разбиране, но според мене, съмнението, само по себе си, е отричане па една велика истина. Например, ти се съмняваш в своя приятел, мислиш, че не е искрен спрямо тебе. Може да се съмняваш, но ти не подозираш, че твоят приятел е далновиден, отдалеч предвижда, какво може да стане. Затова постъпва по един или друг начин с тебе. Всъщност, той е благороден, добър човек. След време ти се убеждаваш в това. Обаче, днес съмнението играе важна роля в света. Ако не си разумен и се подаваш на съмнението, често ще попадаш в грешки. Например, имаш 4–5 хиляди лева, туриш ги някъде вкъщи. Един ден дойде приятелят ти на гости, разговаряте се добре и, като си отиде, потърсиш парите си, но не ги намираш. Изведнъж съмнението пада върху приятеля ти. Казваш: Освен него, нямаше друг човек вкъщи. И почваш да мислиш, че той ги е взел. Продължаваш да търсиш парите и най-после ги намираш. Значи, твоето съмнение е неоснователно.

Следователно, ние трябва да подложим учението на Христа на жив опит. Вече 2 000 години са изминали, откак Христос е дошъл на земята. Какъв е смисълът на нашия живот? Казваме: Да живеем! Да, но ние не живеем. Аз определям живота така: В живота има мъчение, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: Трудовата повинност е минала вече. Сега малцина работят. Поетите, музикантите, художниците работят. Един ден, когато дойде времето, всички да работят, то ще бъде без външен

закон. А сега, трудът се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? – По единствената причина, че сме напуснала Божията Любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но като не го обичаме, даваме му мъчна работа. Сега, ето как определям аз разрешаването на нашия личен живот, който ни интересува. Един народ или цялото човечество, в своите размери, това е един космически човек, развит в своята цялост. Малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото. Тъй гласи окултната математика. Частта е равна на цялото. Ще кажете: Това е абсурд. Не, аз ще ви докажа, че това е така. Малкият орех, който е паднал от дървото, той е част от него. Ако го посадите в добра почва и му дадете същите условия, същия брой години, той ще стане голям, като дървото. Следователно, той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако приложите туй учение в себе си, ще можете да пораснете. Например, ако всеки от вас се запита, откъде иде, защо е дошъл на земята и къде отива, ще може ли да си отговори? Често казвате „онзи свят". Де е той, знаете ли го? Имате ли карта за онзи свят? Отивате за Америка, имате карта. За онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които може да се научите, как да управлявате тялото си, за да отидете в друг свят, да видите, какво има там, какъв ред и порядък съществува там. Съвременните хора са като затворници. Те разбират толкова, колкото виждат. Но като ги извадят от затворите, те ще виждат повече. Някои казват: Като умрем, ще познаем всичко. Но Христос проповядвал друго учение. Той казвал, че трябва да намалим своята дейност, да минем в най-малка. Следователно, чрез минималната дейност да минем в истинския, вечния кивот, дето условията са други. Христос е имал друга задача: чрез смъртта да покаже на хората начин, как да се освободят от ограничителните условия на живота. А смъртта съществува навсякъде: в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля. Питам: Как ще обясните на философски език външните настроения, които

хората имат един към друг? Как ще обясните лошите отношения на един господар към неговия слуга; как ще се обясни лошото настроение на един син, който се озлобил към баща си, или на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си? Озлоблението на един ученик срещу учителя си и обратно? Как ще обясните тези положения? Аз ги обяснявам по следния начин: Ако имате само един хляб, а около вас се събрали хиляди души, всички гладни, как ще се справят с този хляб? Ще има такъв бой, такова налагане, а пък хлябът ще стигне само за няколко души. Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши. Имам хиляда декара земя, насадена с жито. Значи, ще има за всички хляб. Ще кажа: Дай, братко, торбата си. Като им напълня торбите, ще се бият ли? Не, всички се осигуриха. Следователно, съвременните хора страдат от това, че нямат любов. Изгубили са своята любов, своята надежда, своята вяра. Хората са много лековерни. В Бога не вярват, но като дойдат при мене, питат ме, какво е щастието им. В щастие аз не вярвам. В Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Вие вярвате в щастието, като последствие, а в причината на нещата, т. е. в Бога, не вярвате. Добре, че поне в щастието вярвате, защото то е стимул.

Христос казва: „Аз съм лозата, а вие – пръчките." Важно е, вие да се присадите на тази лоза, да бъдете пръчка от нея. Това е кардинален въпрос. Вие сте присадени вече. Пръчки сте от истинната лоза – друг път няма. Сегашните хора са дошли до критични моменти. Няма да се минат и десет години, те ще преживеят тази криза. Ако бубата не се завие в пашкул, положението й е опасно. И сегашните хора мислят много, и това е на място. Сега аз задавам въпроса и на свещениците, и на вас: Опитали ли сте тази пръчка? Знаете ли положително, че тя е от истинната лоза? Ако Христос е истинната лоза, а вие – пръчките, първо, трябва да имате любов; второ, трябва да имате вяра, да бъдете разумни, защото вярата е присъща само па умните, на интелигентните, а не на простите хора. Възвишеният свят е за разумните хора. Време е хората да бъдат изпитани. Аз съм готов да

направя опит с всички майки и бащи. Достатъчно е да имам на разположение само десет години, за да се убедят хората, че с любовта може да се постигне всичко. Това е нова идея – основа на окултната наука. Любовта, със своите вибрации, е такъв огън, в който и най-твърдите вещества се стопяват, а след това се кристализират и оформяват. Невъзможните неща за обикновения свят са възможни за света на любовта. Всеки е опитал силата на любовта. Достатъчно е да отворите сърцето си, за да видите, че може да постигнете всичко. Ако изгубите любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Те казват, че с любовта могат да постигнат всичко. Един ден те срещат една баба, която им казва: Ех, синко, едно време и аз бях като вас; гледах идеално на живота. Не мислех за утрешния ден, но после разбрах, че трябва да се осигуря, да помисля за бъдещето си. Момата се замисля и, щом се ожени, започва да се осигурява. Днес, утре, тя обръща джобовете на мъжа си, осигурява се. Като забележи това, мъжът става недоволен, и любовта между тях изчезва. Бащата и синът също гледат да се осигурят, майката и дъщерята – също. Така изчезват у нас всички благородни чувства и благородни желания. Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас, това е светъл ум, благородно, любящо сърце и диамантена воля. Някой казва: Ще дойда в 12 часа, а той дойде в 1 часа, цял час трябва да го чакаш. Англичаните са изработили точност. Като кажат часа, те са точни на минута. И действително, в природата всички неща са точни: изгряването на слънцето, движението на земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и ако вие се присадите на тази лоза, и Отец ми ви стане земеделецът, вие ще принесете много плод". Ще ви оставя сега с мисълта, да направите опит с великото Христово учение, не на вяра, защото ние не проповядваме сега вяра. Някой казва: Повярвай сега. – В какво? – Ще вярваш само в любовта. Тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като

дойде до вярата, ще я проверяваме в нейните малки проявления. Например, вие сте неразположени, болни сте. Лекарите казват, че сте осъдени на смърт и отнийде няма помощ. Направете опит със себе си или с някой ваш роднина, болен на смъртно легло. Кажете си: Господи, отсега аз ще посветя целия си живот на Тебе, ще работя заради Тебе, остави ме на земята. Ако ти, или твоят роднина, направите истинска изповед, няма да се мине един час, или най-много един ден, според болестта, и ще настане криза на подобрение.

Един американец събрал ред примери, как работи любовта. Една жена била болна 12 години, от което станала инвалид. Никой лекар не могъл да й помогне. Казали й, че никаква наука не е в състояние да й помогне. Една вечер тя чела за резултатите на силната вяра, на любовта. Тя веднага става, напуща леглото си и почва да шета. На мнозина съм казвал да правят опити с любовта, с вярата и са успявали. Но не обещаете ли да служите на Бога, няма да успеете. Ти си един фалирал търговец. Ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне, но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш. Като направите опита, ще видите резултатите. Някога опитите излизат сполучливи, а някога не са сполучливи. Само ония опити излизат сполучливи, при които казваш: Да оздравея, аз ще служа на Господа. Но ти трябва да решиш и да обещаеш, преди да оздравееш. Следователно, когато соковете на Божествената Любов проникнат в нас, ще стане вътрешна промяна: умът ни ще се просвети, сърцето ще се отвори, и ние ще влезем в друг, нов свят. Сега, ако ви кажа, че има и други същества, които живеят на земята, какво бихте казали на това? Турците имат една поговорка: Ако това е истина, голяма лъжа е.

Сега аз правя следната аналогия: Да допуснем, че нейде в полето има стотина мравуняци, че съзнанието у тях е събудено. Един философ почва да разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от мравките, които живеят около тях. Ще повярват ли? Те ще кажат: Докажи ни това. Ако философът постави една мравка на

ръката си, как ще го изследва тя? Ще се качи по тялото му, ще ходи по него и ще каже: Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея. Тя ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Обаче, ако философът дойде и бутне с крака си мравуняка, мравките ще го почувстват, всички ще подскочат и ще кажат: Земетресение! Не, казвам: Само кракът на този философ ви заденал. Ако един ден този гигант тури ралото и разработи земята на 25 см. дълбочина, те ще кажат: Това е цял катаклизъм в живота ни! Не, това е ралото на този гигант, а земята ни най-малко не се е подвижила. Тъй щото, съвременните хора имат малко смешни схващания за природата. Има много въпроси, които учените хора не са проучили. Много неща се преповтарят. Някои неща се повтарят на 5 години, други – на 10 години, трети – на 100 години, на милиони години и т. н. Знанията, които имаме, са относителни. Сега настъпва особен период в света, период на промени, които ще го организират. И сега иде нов тип човек, нов човек, цяла раса се създава. Както едно време Господ създаде Адам и Ева в райската градина, тъй и сега образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички ще минете през тази врата на Адам и Ева, за да влезете в новата раса. Ще кажете: Как ще минем? – Тъй както минава водата през тръбите.

И сега Христос казва: „Аз съм истинната лоза." Бялата раса е лозата. На този свят е нужно нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда. Вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане. Ако го чакаме да се развие, че да се преобразува в човек, трябва да минат милиони години. Нов тип хора са нужни на света! Сега, някои от вас може да се присадите на лозата. Християнството трябва да се новороди! Какво подразбирам в това? Човекът, който сега е в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. Трябва не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Днес ние сме изгубили тази възможност. Сега ние вярваме само в това, че сме родени грешни, че

трябва да умрем, да се готвим за ада. Трябва да приготвим пари за гробове, нареждаме, как да ни погребат. Не, човекът от шестата раса не мисли за смърт, не мисли за пари, за никакви ковчези. Питам: Какъв ковчег имаше Христос? – Турихa го в една пещера. Туй, което стана с Христа, не можеше ли да стане с нас? Ние може да се видоизменим. Туй, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват чисто материалистическо учение.

Присадете се на лозата, за да опитате този Господ, и то не само да Го опитате, но и да Го чуете. Неговия глас мнозина са чули. Тихият Му глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление. Божественият глас на Любовта ти казва: „Недей, въздържай се!" Мнозина казват: Нещо ми каза на ума. Този ум е Божественото, което те въздържа от злото. Въздържай се, не бързай! Някой път може да дойдете до края на отчаянието, този глас ще ви проговори. Когато човек дойде до положението на най-голямо отчаяние, зад тази граница седи Божественото начало. Не се обезсърчавай! След големите скърби идат големи радости. Когато се намират в голямо затруднение, нещо ти казва: Не бой се, ще се оправят работите. И действително, не се минават и две години, всичко се оправя. Питат ме: Какво ще стане с България? Казвам: България е в най-добро положение, щастлива е тя. – Че как е възможно това? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на Солунския фронт, наложиха ни големи контрибуции, всичко ни продадоха! Пак казвам: Вие сте в най-добро положение. Не бих желал българите да са в положението па гърците. Ще видите, колко са осигурени те. Биха ли разменили българите сегашното си положение с това на гърците? Не, гръцкото осигуряване е временно осигуряване. Не препоръчвам на българина да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба, когато ти говори гъркът, не му хващай вяра". Туй е вярване на старите египтяни за гърците. Дълго време трябваше Питагор да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът е възприел една черта от гърците – бърза да забогатява. Всеки иска

скоро да забогатее. Това не е българско качество, то е гръцко. Ралото е българско. Ще работиш 10–15 години с ралото, и Бог ще те благослови. А това, което спечелиш набързо, за една–две години, скоро ще го изгубиш.

Питам онези българи, които забогатяха през войната, какво им направи член 4? Един казваше: Глупав бях аз, искаха ми 6 000 лв., не дадох, а като влязох в затвора, дадох и 20 000 лв. Като ти искат, ще дадеш. И Господ има член 4, по който съди хората. Като те хванат по този член, ще ти охлузят костите, само главата ти ще остане. И после попът ще чете: Благословен раб Божи. За член 4 няма „благословен". Една грешна душа, която е живяла безчестно и изтезавала своите братя, заслужава да се охлузят костите ѝ. Ако питате, защо умират хората, казвам: Защото не се обичат. Говоря ли истината? – Говоря, член 4 има. Ето един метод, да се освободите от член 4: Ще се присадите на тази лоза! Никакви свещеници, никакви владици! Видяхте тяхната култура. Нито на мене ще се присаждате. – А на какво? – На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: Учителят показва, а ученикът следва подире му. Учителят решава, а ученикът върви подир учителя си. Свещеници и учители ще работят заедно. Вие казвате: Покажете ни, как се живее. Ако дойдете при мене, аз ще ви покажа, как се живее. Нека дойде при мене някой нещастен, да живее с мене цяла седмица, след това ще се почувства радостен и ще се разхождаме заедно. Тъй постъпвам аз.

Ще ви приведа един случай: Едно лято изведох на Мусала една група от 100–120 души, между които имаше момичета и момчета на 10–15 години, младежи, на средна възраст хора и една сестра на 72 години. На върха прекарахме цели 4 часа, там си отпочинахме добре. Обикновено, на върха не може да се стои повече от 10–15 минути, толкова е студено. Но ние избрахме най-благоприятното време, затова можахме да останем там по-дълго. Ние знаем, кога и как се пътува. Носехме термоси с гореща пода, затова никой не се разболя. Върнахме се бодри и весели. Сегашните туристи, като се качват по

планините, пият студена вода и заболяват. Хората ни се смеят, че пием гореща вода, но ние не обръщаме внимание на това. Ако една 72 годишна сестра можа да мине трудния път до Мусала, а именно, през Бистрица, през южната страна на Марица, и да се върне през Чамкория, това показва, че разумно използува правилата при пътуването. Тя постепенно се приготвяла. Следователно, човек трябва навсякъде да прилага положителното знание. Това, което правим ние, са опити. Нещата не се постигат изведнъж. Христовото учение е опитно, не е само теория. Христовата школа разполага със задачи, които трябва да се решават. За всяка задача са дадени специфични методи. Христовото учение изисква от човека микроскопически опити. Но всеки опит дава добър резултат.

В Писанието се казва, че Христос е говорил толкова много, и ако всичко беше написано, щеше да се знае много нещо. Но Йоан казва: „Думите Христови не са загубени." Божественото е всякога вярно и никога не изчезва. То е написано на Божествените скрижали. Христовото учение е написано във вашите умове и сърца. И ако Бог е вашият земеделец, вие ще имате жив опит за Него и ще кажете: Опитах и сега вярвам. Бих желал, в бъдеще, религията, за която ще говорим, да бъде многократно опитана и да кажем: Вярвам в Бога, защото съм Го опитал, а не защото дядо ми е вярвал.

Сега ви се проповядва да изучавате Христовото учение, да го прилагате. Днес вие не го познавате, затова един ден ще се намерите пред чл. 4 и ще се чудите, какво да правите. Ще кажете: Бог да ни е на помощ! Не е така, още сега трябва да се осигурите, за да не ви засегне този член. На един българин поискали 600 000 лева, но той не дал. Казвам му: Дай ги, защото ще отидеш в затвора; ще те подведат по чл. 4. Който влезе в затвора, той е осъден на страдания. Трябва да излезеш вън. Не чакайте да ви турят в гроба, т. е. в затвора, че като ви се охлузят костите, тогава да давате. Аз бих дал всичко, само в гроба да не вляза. Страшно нещо е гробът! Българинът, който е много практичен, казва: Страшно е да те заровят в черната земя. – Какво да

се прави? – Ще се присадиш на Божествената лоза, и Бог ще ти бъде земеделецът. Тогава няма да има смърт – ще дойде вечният живот. Той започва с любовта. Ще кажете, че познавате тази любов. – Не я познавате. Любовта на съвременните хора аз наричам любов от картошки. Каква любов е тази, която не може да издържа на изпитания? Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, с който се забранява, в бъдеще да не се нападат овцете. Изпратили делегати до млекопитаещите да знаят закона, според който всички трябва да живеят братски, в мир и съгласие. Един млад вълк отишъл при овцете да съобщи решението, което те взели. Една млада овца се влюбила и него, понеже той бил много красив. А той й казал: Бъди спокойна, не се страхувай от мене, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов. Майката на вълка дала съгласието си, и те се оженили. Първия ден работата вървяла добре; втория ден - също, но вълкът бил малко замислен; третия ден – също. На четвъртия ден той й казал: Аз не съм научен да се храня с трева. Значи, любовта на вълка траяла три-четири дена. И вие обичате хората, както вълкът овцата. Но като ви пипнат хиляда лева от кесията, обичате ли ги пак? – Не, Божествената Любов, за която ви говоря, е друга. Ако дойде някой и вземе всичкото ти богатство, ще си кажеш: Нека го вземе. Всъщност, в Новото учение няма никакви обири. Имаш стотина килограма злато, и някой го вземе. Според Божествените закони, златото се трансформира и пак се връща при господаря. Колкото пъти да го крадат, златото пак се връща при собственика. Някой казва: Пари, пари ми са нужни! Ако магарето пренесе 100 кг. злато на гърба си, пак магаре ще си остане. Слама е нужна на магарето. Парите представят енергията, която трябва да се пренесе, като необходимост за човешкото развитие. Ако можете да внесете тази енергия във вашата кръв, във вашия ум, във вашето сърце, във вашата воля, това е истинското злато. А тъй, да го туряш в касата си, това не е злато. Един от еврейските пророци е казал, че в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, бъдещата разменна монета е законът на любовта. Ще дойде ден, когато парите ще изчезнат от употреба. Питате, как ще живеят хората без пари. – Както на небето. Ако отидете на небето и предложите на някой търговец пари, той ще се почувства крайно обиден и ще каже: Тук парите не вървят. Той ще се чувства щастлив, че може да ви даде от стоката си без пари. Там се купува и продава без пари. Разликата между земния и духовния живот се заключава в следното: На земята се купува и продава с пари, а на небето без пари. На земята се живее повече с омраза, а на небето с любов; на земята си служат с лъжата, а на небето – с истината. Значи, духовният живот е точно обратен на земния.

„Аз съм истинната лоза". Като се присадим на тази лоза, земята ще се преобрази. Тя ще ражда толкова изобилно, че всички хора ще имат какво да ядат и пият; умовете и сърцата им ще бъдат готови за новата култура. Това не го казвам само аз; това е говорено от много пророци на миналото. Иде нова епоха. И вие, които сте вече през последните времена, ще проверите това. Отворете Евангелието и се запитайте: Посадени ли сме на тази лоза? Познаваме ли Бога? Готови ли сме да Му служим? В Евангелието е казано: „В дома на Отца ми много жилища има. И дето съм аз, ще дойда да ви взема". Значи, има и други места, дето условията на живота са по-добри от тия па земята. Нима условията на вола на земята са добри? Ако волът приеме човешка форма, условията на живота му ще се подобрят. Ако и рибата мине в човешка форма, и нейните условия ще се подобрят. Христос дойде на земята да извади човека от земните условия, да го преобрази, да му даде нова форма, та като се отворят очите му, да каже: Сляп бях, но сега виждам. Време е вече да ходим не с вярване, а с виждане. Когато Син Человечески дойде на земята, хората ще виждат. Бог ще напише закона си в сърцата им. Те няма да питат, има ли Бог, няма ли Бог, но ще Го познават. Божието благословение ще бъде върху всички, върху цялата земя. Всички народи ще бъдат един

народ. Всеки човек ще стои на смоковницата. Човек ще живее до дълбока старост. Всеки ще заминава за другия свят, когато пожелае.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, а вие – пръчките". Всички трябва да се присадим на тази разумна лоза, и Бог да ни е пастир, земеделец. Тогава всички, които ме слушате, ще се разбираме. Всички ще проверите тази истина. Ако си болен, кажи: Господи, отсега нататък ще ти служа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Дето и да бъдем, при каквито условия да сме – като работници на нивата, на лозето, на фабриката, навсякъде ще служим с любов, безкористно, без никакви пари. Дойде ли до плащане, ще кажем: Братко, ние работихме без пари. Като ти потрябваме, пак ни повикай. Днес се постъпва точно обратно: първо се пазарят, после работят. Ако работодателят не издържи на условието, веднага се скарват. Като работиш без пари, ти си доволен, ти си нахранен. Това е новото учение. Ще работим безкористно и ще уповаваме на своя ум, сърце и воля. Ще разчитаме на краката и па ръцете си. Ще използваме всички добри условия за работа, защото Бог иска от всички да работим.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Лозата и земеделецът й работят. Корените на лозата всмукват живите сокове. Земеделецът, Нашият Баща, Живият Господ работи, и ние – Неговите чеда - ще работим. Това е Божието Слово в нас.

Вярвам, че един ден съзнанието ви ще се пробуди и ще си спомните за вашето далечно минало, за обещанието, което сте дали на Бога.

Сега оставям в ума ви мисълта: „Аз съм лозата, вие сте пръчките, и Отец ми е земеделецът." Христос да бъде лозата, на която вие сте присадени. Живият Господ да бъде земеделецът, Който да ви обработка. Само така, нашият живот ще бъде поставен на сигурна основа, на канара, която никога няма да се поколебае.

Беседа от Учителя, държана на 1 октомври, неделя 1922 г. гр. Русе.

ОБИЧЕН И СКЪП

Учителят изговори думите: „Бином ту мето."

Знаете ли какво значат те? Аз само ще ви ги произнеса, без да ви кажа значението им. Или да произнеса думите: „Сила жива, изворна, течаща." Вие на тия думи нищо не можете да притурите, нито да отнемете. Коя дума ще турите по-напред - „изворна" или „течаща"? Те са наредени по закон. По същия закон трябва да върви и нашата мисъл. Мисъл жива, изворна, течаща. Единственото нещо, което сега ви спъва в живота, което спъва съвременното човечество, се дължи на туй разместване на думите в разумната реч. Някои пишат „обични Учителю", а някои пишат „скъпи Учителю". Но под думата „скъпи" аз разбирам предателство. Щом замениш „обични" със „скъпи", то е вече на търговски начала. Да минаваш от „скъпи" към „обични", то е възлизане, а да минаваш от „обични" към „скъпи" е слизане. „Скъпи Учителю." Казвам: трийсет и три сребърника струва. „Обични" - това са основите, при които животът може да расте, а „скъпи" - това е законът на промените. Вие се греете на месечината. Можете ли на месечината да се развивате? Вибрациите на думата „скъпи" са слаби. Като произнесете думата „скъпи", може да почувствате, че вибрациите са слаби, когато на думата „обични" са силни.

„Скъпи" - това е конец, на който свързваш своята кофа и като я пуснеш в кладенеца, ще се скъса. „Обич ни" е дебело въже, с което като спуснеш кофата си в кладенеца, удържа и може да извадиш вода. После вземете думите „обични" и „любезни" - каква разлика може да направите между тях? Коя от тях е по-силна? По-силна дума е „обични". Туй „з" в думата „любезни" - „любез-з-з" разваля всичко. „Зум, зън" в думата „любезни" означава, че започваш хубаво, приятелски, но свършваш зле. В тая дума няма тия хубави вибрации

Сега аз искам да ви наведа на мисълта, да привикнете да изследвате вашите мисли, да изследвате вашите чувства, да сте доволни от тях. Да си доволен от едно свое чувство, да си доволен от една своя мисъл, това е философия на живота. И ако вие сте недоволни от вашата мисъл, никой не може да бъде доволен от нея. Понеже вие се приближавате към духовния свят, занимавате се с него, трябва да няма двусмислие на думите. Всяка една дума у вас трябва да има точно определено значение. И казаното трябва да е ни повече, ни по-малко.

Добре, но каква връзка има сега между „скъпи" и „обични"? Нещата трябва да бъдат не скъпи, а обични, а дето има обич между хората, трябва да има разумни отношения, разбирания трябва да има. Сега, можете ли вие да си дадете едно философско обяснение, защо за една ваша приятелка вие казвате „скъпа приятелко", кои са побужденията, които могат да ви заставят в това? Човек е нещо, което не може да се цени. В български език има думата „безценен", която има двояко значение: безценен и без цена. Хубавите неща трябва да са безценни. Как ще oцениш една добродетел, която няма никаква форма? Как ще оцениш едно любовно чувство? Вие го цените по това-онова, но вие се заблуждавате.

Например този, който ви обича, може да ви даде златни пръстени, диамантена огърлица, но мислите ли, че това изразява неговата любов? Да се не лъжете, всичко това не е любов. Нито прегръдките, нито целувките - и те не са любов, това са само пелени на любовта. И когато някой се дави, този, който го спасява, може да го прегърне, да го стисне тъй, както когато обича някого. Тези побуждения, стимули - когато прегръщам някого, могат да бъдат различни. Така ще дойдете до една философия, която ще бъде в стълкновение с вашите възгледи. „Ама той ме обича." Как ти доказа, че те обича? Доказа ли ти, че те обича? Туй, което е доказано, то е казано и свършено - то е реално. Едновременно израства, цъфва, узрява и плод дава. То е реално. „Ама за в бъдеще аз много ще ви

обичам, за в бъдеще ще пожертвам живота си за вас" - това са празни думи, това е упражнение само. Няма да казвате: „Аз ще пожертвам живота си." В евангелските песни, като ги отворите, ще видите в много от тях следното съдържание: „О, любезни Исусе." Но и един евангелист ще вземе толкова лихва, колкото и ти. Много речи се държат и пишат, но онези, които са писали, те представят само философия на сенките. Понеже вие влизате вътре в окултната школа, тази школа изисква една правилна философия; тя изисква правилни отношения на учениците един към друг.

Аз бих желал тази година да направя три класа: един клас само от мъже, едни клас само от жени и един клас смесен - от мъже и жени. Това ще бъде едно училище за опит, да видим какви резултати ще се добият, защото жени с жени няма какво да се изкушават, мъже с мъже също няма какво да се изкушават, а мъже и жени има с какво да се изкушават. Е, какво има да се изкушават сега мъже и жени? Често, аз съм забелязвал, малките деца обичат да си вземат палеца на крака, турят го в устата си и го смучат, смучат - мислят, че нещо добиват от него. Това е самоизмама. Туй дете не трябва да смуче своя палец, защото той престава да расте. И аз искам всинца ви да ви отвикна да смучете вашите палци. Навиците, които имате, да смучете тия палци, причиняват голяма вреда.

Представете си друг един факт. Двама души не могат да се търпят - не че това е от зла воля, но щом се срещнат, те усещат едно неразположение. Дойде той в дома ти, ти се настроиш, настръхнеш, както когато котката види някое куче. Най-първо котката се изтегнала на слънце, припича се - царски живот. Дойде някое куче - котката веднага настръхне, нахохори се, почне да не търпи. Питам сега: какво е психическото състояние у тази котка, защо тя е недоволна от кучето? И то, и тя са недоволни. В котката има една добра черта - чистотата. Тя е крайна чистница, но и краен егоизъм има в нея. Тя е дипломатка, лъжлива дипломатка - ще влезе вкъщи, ще се промъкне, оттук-оттам ще се поглади, ще се поочисти, но всичко това ще

направи с такава стратегия. Оттук ще се помаже, оттам -образец на краен егоизъм е тя. От толкова хиляди години стои тя при човека и е запазила своята самостоятелност. У кучето липсва туй, което е у котката. То е нечисто и няма морал у него. У кучето има друга една черта - привързаност. Котката се привързва не за хората, но за къщата, за мъртвите неща, когато кучето се привързва за своя господар и е готово да умре за него. Но в своята диета, в яденето, в обходата си, кучето е много нечисто. Значи котката не струва хас от онази черта на приятелство на кучето. Пък и самото куче, и то се крайно отвращава от големия егоизъм на котката и казва: „Ти си един егоист." И като дойде тя при него, то иска да се нахвърли върху й. А котката казва: „С такова приятелство аз не искам да си хабя енергията, ние в нашата раса не искаме тази черта на кучето. За да запазим своята самостоятелност, трябва да се откажем от това". И веднага тя се качва на някоя стряха, на някое дърво. А кучето отдолу гледа, гледа и казва: „Онзи, който мисли за себе си, се качва нагоре." Котката му казва: „Онзи, който мисли за своите приятели, той стои долу." Кучето казва: „Тъй е, вярно е действително, но като узреят плодовете, при нас идват - сами капят. Ние не простираме ръцете си, а вие все-таки трябва да прострете ръцете си, за да ги откъснете. И в края на краищата ние печелим - плодовете падат при нас." Е, питам ви: туй, което разправям сега, тъй ли е? Този разговор между кучето и котката - има ли го? Фактически, между формата на кучето и котката няма такъв разговор, но между тия две категории същества, тоест между разумните същества, тия две отношения съществуват.

„Обични" и „скъпи" - това е моята тема. „Обични" - това е един духовен епитет, а „скъпи" - това е един материален епитет. „Скъпи" е само по отношение на физическото, когато се намираш в земята, в гъстата материя, а „обични" - когато се намираш в много благоприятни условия. Ако аз съм в някоя рудница при най-неблагоприятни условия и съм кален, болен, ще мога ли да те обичам? Аз ще ти кажа „скъпи", защото очаквам да ми дадеш някаква

помощ - скъп си заради мен. А аз, като съм дошъл, ще бъда за тебе „обични", ще очакваш да ти дам нещо. На обичния ти помагаш, а скъпият, той ти помага. „Скъпи" - но след като го продам, той ми помага. И следователно умът може да бъде скъп, а сърцето може да бъде обично.

Навеждам ви на тази мисъл, понеже искате да имате правилни отношения с разумния Божествен свят. Някой път се обръщате към Бога и се молите. Е, питам ви: как трябва да се молите? Господ обича кратките и съдържателните молитви. Ако има някое същество, което да обича съдържателните молитви, това е Господ. Всяка една дума трябва да бъде пълна само със съдържание. Сега вие отивате на молитва и казвате: „О, Господи, помилвай ме, Господи." Какво означава това „о", какво означават думите: „Господи, помилвай ме. Помилвай ме, аз съм голям грешник." В кои грехове, в какво да те помилва? Ще кажеш на учителя си: „Слаб съм." По какво? „Слаб съм по математика или по естествените науки, или по алгебра, или по музика, рисуване, пение." По каквото си слаб - точно, ясно ще се определиш. А вие седите и като дойдете при Господа, вземате една особена поза, не сте естествени, вземате една поза на привидно благочестие, повдигнете си очите нагоре. Е, хубаво е, ако всичко туй произтича от душата ви, но ако това е едно актьорство, мислите ли, че Господ ще се излъже от това ваше примигване на очите?

Сега, гледам някои от вас, младите, се въодушевяват от младите писатели. Някои от тези млади писатели наричам бомбастически фразеолози. Аз бих желал цяла една година да те храня с фразеология, да четеш някой такъв писател, и цяла една година да четеш друг някой писател, който е писал, макар и по-малко, но без такава фразеология, а с по-голямо съдържание; и да сравниш резултатите. Единият ще ви храни с просо, а другият -с пшеничен хляб. И след една година ще се покаже дали просото има влияние, или пшеничният хляб.

Ще вземете сега, да кажем, думите: „О, мила моя, без тебе аз не мога да живея; о, мило слънце, без тебе не мога да живея." А при това, оказва се, че без него можете да живеете. Без него не сте могли да живеете. Без кого? Без милия не можете да живеете. Но този ли именно е вашият мил? Аз оспорвам, че този е вашият мил. Някой господин, който ви обича, праща ви пари понякога. Е, вие хванете онзи, който е донесъл парите, казвате: „Милият." А забравяте този, който ги е дал. Питам: где е силата - в онзи, който е донесъл парите, или в този, който ги е дал, който ги е пратил? Вие сега на земята се хващате за този, който ви е донесъл парите, и казвате: „Мили, любезни, без тебе не мога да живея." И той казва: „Да знаеш, че аз съм този, ако не бях аз..." И двамата се лъжат. Като се свършат парите, виждате, че не е той миличкият. Като се свършат парите, той се хваща за раменете.

Е, сега ние казваме, че обичаме някого, нали. Но знаете ли сега какво значи „обич"? При туй, което наричате обич, вие очаквате да ви дадат, а не да дадете. Но това не е обич. Обичта всякога дава, а не взема. Тя, ако взема, понякога взема необработена материя, за да я изработи. Но изобщо, обичта всякога дава. В български език думата „любов" започва с буквата „Л", тя е един клин. Българската любов мяза на клин, клинообразна е българската любов. Геометрически погледнато, долната й част е отворена - значи любов, в която няма равнодействаща линия. Защо я няма там? Буквата „Л" има отвърстие. В какво седи любовта? В стремеж към Бога. Тази любов у българите означава стремеж към Бога и борба с централните сили на земята. Свещеникът благославя тъй - с двата пръста, разтворени във вид на клин. Единият пръст е Бялото братство, а другият - Черното братство. И свещеникът казва: „Ние благославяме в името на Бялото братство и в името на Черното братство; и истината говорим, и лъжата говорим - според както дойде." Трябва да знаеш как да благославяш и онзи, който е направил този символ за благославяне, не е знаел закона. Той не е на мястото си.

И сега казват: „Това са двете лица." Видиш ли някой поп да благославя с двата пръста, той не разбира закона и се издава. Ако е алчен, той поставя двата си пръста като клин, но ако съедини двата си пръста - то е друго нещо. Палецът е на благородството, а средният - на справедливостта. Свещеникът като благославя, вдигне двата си пръста като клин и казва: „Пукнало се. В тази тенекия може ли да намериш нещо?" И почва да те благославя. Не, когато те благослови, ще бъдеш ли благословен? Ами че тъй е. Ако всички тия благословения хващаха място, досега светът щеше да се оправи, но те не хващат място - погрешката е там. Като ученици не искам да се заблуждавате. Всеки символ трябва да го изучавате в неговото прямо проявление. Всеки символ си има точно определение. Този символ ще го вземете тъй, както си е, няма да си правите никакви заблуждения.

Сега опасността е там: всеки, който коригира другите, не трябва да прави същите грешки. Та ако поправяме грешките на свещениците, и ние ще бъдем поставени на тяхното място. Щом дигнеш двата си пръста, ти си на тяхното място. Няма да се мине дълго време - в някоя твоя мисъл, в някое твое чувство или желание ще се яви пак същият закон.

Сега нашето желание е реално. Каквото и да работим, искам да образуваме една атмосфера, една аура, в която да могат да растат семенцата, добродетелите на Бялото братство. Трябва да се създаде тази аура. И казвам ви, през тази година ние всички ще работим. Не е въпросът до погрешките - погрешки могат да се направят много, те са предвидени, но във всинца ви трябва да има силен стремеж. Не се плашете от погрешките -една, две, три, десет, двайсет, петдесет, деветдесет и девет - нищо не значат. Следователно животът ни трябва да бъде разумен, обоснован на великите закони на природата. Във всеки момент ние можем да произведем един малък опит. Този опит може да бъде тъй верен.

Ако влезете в някое съвременно, добре инсталирано здание, дето има електрически лампички от разни величини, от пет-десет,

петнайсет, двайсет, трийсет, четирийсет, сто, двеста, петстотин свещи, ще видите, че всяка лампа си има свой ключ. Онзи, който разбира законите, като му трябва лампичка от пет свещи светлина, завъртва ключа на петте свещи; трябват му десет свещи - ще завърти ключа на десетте свещи и т.н. Всяка лампа трябва да си има свой ключ. Завъртиш ключа - ще имаш тази или друга светлина. И обратно: ако не се нуждаеш от тази светлина, ще започнеш да затваряш тия ключове. И нашият живот е устроен по същия начин. Нашите мисли, желания, действия, които произтичат в нас, нямат еднаква сила, еднаква интензивност, еднакъв калибър. Някоя наша мисъл има силата на една свещ, други на пет, десет, петдесет, сто, двеста свещи и всяка една от тия мисли си има свой ключ. Ти никога не можеш да произведеш същия резултат от тия мисли, ако не завъртиш техния ключ. Ако кажеш „скъпи учителю", ти не можеш да произведеш резултата на „обични учителю". Един велик цигулар може да изсвири на една обикновена цигулка нещо хубаво, но ако му дадете една прекрасна цигулка, той ще изсвири нещо отлично. Следователно тази хубава песен не може да я изсвири на една каква и да е, на една обикновена цигулка. И тъй, хубавата песен се свири на съвършен инструмент.

Сега съвременният човешки мозък е дошъл до едно състояние на инертност, на бездейност. Сега хората са умни, но тази интелигентност почива на една малка деятелност. Например у някои интелигентността е дошла до една малка част от мозъка и само тези клетки са деятелни, а другата част не е разработена. А една окултна наука трябва да се стреми да разработи целия мозък и да придобие такава пластичност, че всички клетки при мисленето да бъдат постоянно подвижни. В окултната школа ще се стремим всички мускули, кости, да бъдат тъй подвижни, че да са под контрола на нашия ум.

Сега да допуснем, че сте се разгневили. Що е гняв? Тоя център на гнева не е под ваш контрол. Тоя център е извън вашата воля, извън

вашия ум. Защо сте се разгневили - не знаете, но че сте се разгневили, това е един факт. Или друг случай - у вас се породи чувство на страх. Страхувате се, че някакво нещастие ще ви се случи, че ще ви убият. Вие вече не сте господар на вашите чувства, вие сте под влиянието на страха. Но страхът е независим от вашия ум и от вашата воля. Има някои възгледи, които са натрапени на хората, също и някои знания. Запример да вярваш, че Бог е в три лица, това съзнателно ли е? Ако е съзнателно, трябва да се определи в какво седи троеличието на Бога. Някой път говорим за любов, мъдрост и истина, а същевременно тия неща - любов, мъдрост и истина не са строго определени в ума ни. В мъдрия човек мъдростта си има особени криви линии, истината си има особени криви линии и любовта си има особени криви линии. И когато дойдем в окултната наука, ще ви посоча движенията на правилната любов. Тя си има свои криви линии, също и мъдростта, и истината. Мъдростта си има и тя свои криви линии, и прави лицето малко продълговато. Любовта го прави обло, съвършено обло, а истината го прави спиралообразно. Това е факт.

Сега може да си зададете въпроса: какво значение имат кръговете? Ще забележите, че у някои хора очите са отворени, а у някои са малко свити. Аз вземам нещата тъй, както са в природата. Когато човек иска да възприеме повече светлина, отваря очите си. Когато искате да възприемете силни възприятия, отваряте си очите, а когато тия възприятия са чрезмерно много, свивате очите си. Какво показват отворените очи? Че възприемат по-малко. Защо очите са отворени? Защото искат да възприемат повече. Защо очите са затворени? Защото искат да възприемат по-малко. Туй е първото обяснение. При светлината затваряме и отваряме очите си. Туй е факт.

Добре, сега защо лицето е обло и защо е продълговато? В продълговатото лице има по-голяма интензивност, по-голяма енергия, която отива към центъра на земята. И забележете, всички войнствени хора имат все продълговати лица. Когато енергията е свързана с центъра на земята, лицето става продълговато и

мускулесто. Хора, които живеят един идеален живот без страдания - лицата им са валчести, но щом дойдат страданията - лицата стават продълговати. У децата е така -всички малки деца имат валчести лица. Вземете дете, у което лицето е валчесто, и го лишете от едно малко желание - лицето му ще се продължи. В него се явява едно желание да яде, отварят му се очите. В туй отваряне на очите енергията отива към центъра на земята.

Продълговатото лице показва, че енергиите са по-интензивни, по-плътни и се движат не нагоре, а надолу.

Сега, връзката между тия разсъждения е слаба. Казвам: логически е слаба, но не всякога логическата връзка между нещата показва истината. Между два предмета може да има логическа връзка, а може и да няма логическа връзка. Логическата връзка е връзка само на ума. Само умът може да предпоставя нещата. Един музикант може да поставя нещата в зависимост - това показва, че човешкият дух е работил, а може да поставя нещата и другояче.

Сега думата ми е: вие, които се занимавате с живота в неговото реално прояление, трябва да знаете, че духовният живот за нас е едно реално проявление. Сегашният ни живот не е едно реално проявление, тоест реален е, но е преходен. Днес може да си щастлив, а утре да не си щастлив. Утре яздиш на един автомобил - кривне някъде, изхвърля те от седалището навън и всичкото твое щастие изчезва, хармонията на твоята глава изчезва. Дотогава си мислил хубаво, бил си добър държавник, но утре, като ти изхвръкне умът, казват: „Друг да дойде на негово място." Разумният човек на автомобил не язди. Той сам трябва да бъде автомобил. Разумният човек никога няма да остави друг да го кара, а той сам ще си кара работата. И ще ви наведа моите силни доказателства със следующето: ако другите хора учат, учението е за тях; ако ние учим, учението е за нас. Ако другите хора стават добри, добродетелта е за тях; ако ние ставаме добри, добродетелта е за нас. Ако другите хора ядат, яденето е за тях; ако ние ядем, яденето е за нас. Следователно не можеш да

кажеш на другиго: „Я отвори тази книга, научи моя урок, иди при учителя да го разкажеш, да ми тури бележка." Да допуснем, че някой твой другар иска да ти направи тази услуга, казваш му: „Иване, я научи заради мене този урок по математика и иди при учителя да ти тури бележка вместо на мен." Иван може да научи урока хубаво, да му турят шест, но то ще бъде за него. Това е за Ивана, за Стояна нищо не остава.

Казвате: „Другояче не може ли да бъде направен светът?" Не може, той е такъв, какъвто е сега. „Но защо не е могло другояче, защо да е направен тъй?" То не е наша работа. Много добре е направен светът. Аз, доколкото зная, по-добър свят от този няма. Е, питам ви: ако вие отидете и хванете опашката на един кон и той ви ритне, ще кажете ли, че този кон е невъзпитан? Той ще ви каже: „Господине, ние гости отзад не приемаме, а ти, като си ни дошъл на гости така, ние ритаме." Ако беше отишъл да хванеш юздата на коня отпред и го помилваш, и се качиш отгоре му, щеше да свършиш работата. Та ако ние отиваме и пипаме коня отзад за опашката и той ви рита, ще кажете, че светът е лош. Това вярно ли е? Целият свят, всички учени хващат коня за опашката, котката и кучето за опашката, затова имаританица и драсканици. И после, светът бил направен зле. Доколкото зная, светът е направен отлично, а че ние хващаме нещата за опашката...

И по някой път някои искат да ме убедят, че аз не мисля право. Аз им привеждам следващия аргумент: я вижте, по моето лице има ли някакви белези от рита-ници на коня? „Няма." А вашето лице? „Има." Кой мисли по-право? Ако детето ти умряло, жена ти умряла, ако си изгубил имането, ако имаш драсканици по лицето, кой мисли по-право? „Ама този свят нищо не разбира." Дали ти не разбираш, или той? „Ама светът не е добре оправен." Искаш да станеш пръв министър в България, твоите работи оправи ли? „Не." Тогава как ще оправиш света? Ти мислиш ли право? „Не, като се кача на власт, тогава ще мисля право."

И тъй, всички съвременни философи дават две мнения за света: едни от тях - песимистите, твърдят, че този свят е един от най-лошите, а други - оптимистите, казват, че този свят е един от най-разумните. Аз казвам, че от този свят, като едно практическо опитно училище, няма по-хубав в дадения случай. И ние всички трябва разумно да изучаваме законите му.

Сега в този свят има неща, внесени от хората. Например искат да ни убедят, че има наследствени черти. Казват: „Има в него наследствена черта." Наследствената черта не показва, че е Божествена - тя е наследена от майка ти, от баща ти. Някой има наследствена черта да пее, да краде, да убива. Но туй не е едно състояние на онзи чист, първоначален, Божествен живот, а състояние на туй, което е присадено. Следователно в природата трябва да отделим по един алхимически начин всички тия елементи, които са внесени отпосле и да дойдем до първичните състояния, при които човек е живял - първичните образи, първичните мисли и желания, да отделим туй, което отпосле е внесено. Наследственото е друго. Баща ти може да ти е оставил в наследство нещо, някакво богатство, но може да ти е оставил и дълг, обаче ти не се раждаш нито с дълг, нито с богатство. Дългът и богатството - те са неща второстепенни, внесени отпосле. И при сегашните условия ние трябва да отделим първичните неща от вторичните, които са внесени отпосле в живота.

Например българите едно време бяха езичници, а сега са християни. Какво значи „езичник"? Езичниците - значи народи, които говорят на много езици, но не значи идолопоклонници. Там, дето се говорят много езици, стават погрешки. Следователно езичниците са хора, които говорят на много езици, а идолопоклонниците са хора, които си направили един образ - кланят му се, търсят помощ от своя идол.

Сега например не е ли смешно следующето положение? Баща роди син и очаква син му да го спаси. Той има и дъщеря, очаква и на нея, казва: „Дъщеря ми, син ми - те ще ме спасят." Той сам не е

работил върху себе си, да поправи живота си, а очаква синът или дъщерята да поправят живота му. По-възможно е синът или дъщерята да поправят живота си чрез баща си, а не обратното - бащата да поправя живота си чрез живота на сина и дъщерята. Понякога, щом започне синът да говори, бащата казва: „Мълчи, ти не знаеш - не знаеш ли, че си хлапак." А при това, когато дойде някой ближен, бащата в тайно казва: „Този е моят наследник, той за в бъдеще е моята надежда." Кое е вярното? На сина си казва едно, а на ближния си друго - всъщност очаква нещо. Кое е вярното в тази идея? Има неща верни петдесет процента и има неща неверни петдесет процента. Ако някой баща изпрати своя син в странство при някой велик учител и този велик учител внесе нови идеи, нови мисли за придобиване на богатство, синът може да спаси баща си, но тъй както го е родил, нищо не може да направи, никого не може той да спаси. Следователно ние можем да донесем нещо ново, да спасим някого само тогава, когато синът отиде да се учи в някое велико училище и учителят го научи да използва великите закони на природата. Тогава можем да бъдем полезни комуто и да е.

Сега вътре във вас се задава един въпрос: „Как можем да направим това?" Аз ще ви отговоря, положително ще ви отговоря. Дебелите въжа изведнъж ли се раждат, изведнъж ли стават? Ако ви кажа да направите едно дебело въже от пет-шест хиляди нишки, нали трябва да прострете два колца и да обикаляте около тях? Колко пъти трябва да обиколите? Пет хиляди пъти трябва да обиколите и петте хиляди пъти ще бъдат резултат на дебелото въже, и след туй ще трябва да го пуснете в кладенеца, да извадите вода, колкото искате. Аз ви казвам: пет хиляди пъти трябва да обиколите. Но вие казвате: „Учителю, не може ли по-малко? Ние ще направим две хиляди и петстотин обиколки." Да, може, но туй въже ще бъде два пъти по-тънко, отколкото аз го предвиждам. Следователно неговата якост ще бъде два пъти по-малка. „Но, господин Учителю, не може ли хиляда пъти?" Може, но неговата сила ще бъде пет пъти по-малка. „Не може

ли петстотин пъти?" Може, но неговата сила ще бъде десет пъти по-малка. Вие ще измените закона. Изисква се пет хиляди пъти обикаляне за вашето въже. За всяка една ваша мисъл се изискват ред трептения. За една мисъл може да се обиколи пет хиляди пъти, за друга мисъл - десет милиона пъти, за други мисли - сто милиона, за някои - един билион, два билиона, три билиона и т.н. Разбира се, за такава една мисъл вие ще се движите с бързината на светкавичната светлина, но това трябва да го направите, за да се създаде една такава мисъл. За всяка една мисъл пет хиляди пъти трябва да обиколите. Ако не обиколите пет хиляди пъти, ще имате само един конец.

И тъй, думата „обични" ни показва, че вечно трябва да се движите около вашите колци, а думата „скъпи" е половин месечинка - показва, че можете да отидете до едно място и после пак да се върнете назад. Вашата мисъл е като на някой войник, който цяла нощ ходи около поста си - напред-назад, напред-назад. Сутринта го питат какво е извършил. Казва, че е пазил, но почти никаква работа [не е свършил]. Онзи, който се движи в кръг, всякога извършва работа. Хората още на половин колелета не са яздили, все на цели колелета яздят, нали.

Сега, разбира се, за някои от вас тия разсъждения са изобщо непонятни. Вие [не] сте еднакво нагласени: някои от вас се интересуват, други - не. Някои от вас сте от практичните натури, искате бързите резултати. И забележете, че когато някои хора проучват занаяти, някои от тях търсят хубав занаят, макар и бавно да се научи, а някои търсят някакъв занаят, който да се усвои в скоро време, в пет-шест месеца да имат резултат. Едни хора бързат, всичко искат бързо да свършат. А съвременният българин казва: „Гледай човек как излиза от къщи. Излиза ли още от къщи бързо, нищо няма да свърши, а ако излиза така бавно, и постепенно ускорява хода си, той ще свърши работата си." Кои бързат като излизат? Апашите. Добрият човек излиза полекичка. Затуй ние обичаме хората, които почват медлено, а свършват бързо, а не обичаме онези, които

започват бързо и свършват бавно. Това са два противоположни метода. В сегашния свят всички започват със светкавична бързина.

Да се повърнем към реалната мисъл. Да допуснем, че вие имате едно тягостно състояние, цял ден усещате една тежест, не органическа, но някаква тежест в гърдите си, някаква тежест в стомаха си или в главата си. Тия тежести се дължат на двойника - на силовото тяло на човешката душа, както аз го наричам. Усещате една тежест вътре в мозъка си, не можете да мислите, не можете да си помогнете. Или усещате тежест в гърдите си, или в стомаха си. Питам сега: при такова едно състояние какво трябва да правите? Вие изобщо слушате другите. Ще отидете при някой ваш приятел, и ще му кажете: „Стяга ме нещо в главата." „Стяга ли те, че откога?" „Тук, от няколко часа." „Ще си помисля." Отивате в друга къща. Казвате: „Стяга ме нещо в главата." „Че откога?" „От няколко часа." Ходите от къща в къща, върнете се пак у дома си. Ако сте жена, вашата приятелка казва: „Мара Стоянова разказва, че я стягало нещо в главата. Какво ще е това?" Ще започнат сега ред философски диагнози, причини. Стягането в главата показва, че има дисхармония в ума, дерайлиране. Стягането в сърцето показва, че има дисхармония в чувствата. Стягането в стомаха показва, че има дисхармония, дерайлиране във волята. Затуй имате тия стягания. Законът е правилен: тури в ума хармония - стягането ще изчезне. Сърцето дерайлирало, тури го на мястото му - гази тежест в гърдите ще изчезне, хармонията ще се възстанови. Изправи волята си - стягането в стомаха ще изчезне. Ще кажете: „Ама как ще турим волята си в релсите?" Ще ви кажа как. Туй е лесно. Да започнем със стомаха. Има нещо, което ви стяга в стомаха, нали.

Изправете се прави, турете си ръцете на корема (ръцете една върху друга, дясната върху лявата, палците един срещу друг) и ще си кажете така: „Всичките ми работи са уредени." Без никакво раздвояване!

Но ако вие сами се запитате: „Дали действително са уредени работите ми?" - ще развалите формулата. Ако без всяко съмнение приемете това, всичката тежест ще се разнесе и у вас ще се яви едно хубаво желание за ядене, за някоя хубава чорба с картошки, или пюре, или някой борш или нещо хубаво сготвено с бамя, и веднага стомахът ще се поправи. Щом ви стегне стомахът, ще направите един опит и ще видите дали туй, което аз казвам, е вярно, или не.

Сега, другите два метода ще ви предам после. Ние трябва да започнем с волевите движения, понеже те са най-плътните. Ако тях можем да контролираме, другите движения лесно се поддават. Най-мъчно се поддават на лекуване волевите движения. Развали ли се нещо стомахът, заболее ли той, човек усеща най-лошо настроение, най-голяма тежест, затуй стомахът трябва да бъде във всяко отношение изправен. Ето защо аз съм за промивките на стомаха, два-три деня няма да ядеш нищо, ще имаш само топла вода. След туй ще почнеш умерено да ядеш и после ще даваш от време на време на стомаха почивка. Ще му кажеш: „Днес е събота, нищо няма да ядеш." Той ще се зарадва. Стомахът, горкият, е най-онеправданият, най-малко три пъти на ден се яде, а някога и четири пъти. Три пъти на ден, по три часа работа - девет часа на ден работа. Ако му турим някоя лесносмилаема храна, за два часа ще може да я смели, но ако му турим някоя свинска пържола, или телешко печено, или печено от някой двайсетгодишен бивол и му кажем: „Да смелиш тази храна" - той, горкият, се намира в чудо, почва да се превива и казва: „Господарю, тази работа става трудно." Не, ти ще се потрудиш, ще се погрижиш да му дадеш почивка и ще му кажеш: „Днес, след шест дни работа, този седмия ден ще си починеш, ще отидеш на разходка." Господарят ти ще се облече и заедно ще отидете на разходка. Тогава той ще каже: „Благодаря, че моят господар е станал малко по-умен." А сега като казвам, че стомахът трябва да си почине, казват: „Как, на работа трябва да го държим, на постоянна работа."

Аз мисля, че когато Мойсей направи този закон за почивката, той го направи за яденето, за стомаха - почивка за стомаха. Но нито евреите, нито християнският свят го разбра. А у българите, като дойде неделя, тогава най-много ще се яде и ще се пие, и казват: „Днес ще се празнува, света неделя е." А стомахът казва: „Никаква света неделя не е - Мойсей за мене направи тази почивка, вие забравихте. Вие не сте работили нищо, какво ще почивате; а аз, който съм работил през седмицата по дванайсет часа - аз имам право да си почина, вие нищо не сте работили." Сега ще кажете: „Стомахът е наш слуга и ние имаме право да се разполагаме с него, както искаме." Той е един от най-отмъстителните слуги. Той е като мечката - намрази ли те един път, отиде. Уволни ли те един път, отиде всичко. Спират и сърце, и дробове. Той казва: „Ти, който не празнуваш събота и неделя, аз ще ти дам да разбереш какъв е Божият закон." Може да се съберат всички лекари, инжекции да правят, туй-онуй, но той казва: „Аз не признавам никакви лекари, аз ще уволня господаря си - ще отиде при Господа." Господ ще го пита: „Защо уволни господаря си?" „Защото не спазва Твоя закон." Господ казва: „Много хубаво си направил."

Вие ще бъдете умни сега, изправни в яденето си. Защото всяко ядене е придружено с мисъл, с чувство и с волеви действия. С мисъл, защото най-първо си помислиш какво да ядеш. С желание, понеже си обикнал тази храна. С воля, понеже си я дъвкал, препратил си я навътре. Някой казва: „Аз не мисля за ядене." Не, ти най-много за яденето мислиш. Хората мислят най-много за яденето. Ти си в канцеларията, а мислиш какво е сготвила жена ти. Напишеш нещо, мислиш какво ще спечелиш, да има за ядене - девет десети от живота ви е посветен само на яденето. Сутрин какво ще ядем, на обед, вечер - какво ще ядем. Затуй ние трябва да регулираме стомаха си, понеже с него е ангажиран нашият ум, нашето сърце, нашата воля. Всичката сегашна борба в света е икономическа борба за стомаха, няма нищо идейно в нея. Има само идея за ядене, но тази идея, като идея, няма никакво влияние върху хората. Днес хората могат да те продадат за

ядене, факт е туй. При сегашния развой на човечеството този въпрос за яденето е съществен и важен.

Някои казват: „Аз не мисля за ядене." Не, първо ще уредиш този въпрос, а после другите. Сега хората на съвременната култура разрешават въпроса за яденето и ако го разрешат правилно, ще дойде вторият етап на света. Той е важен въпрос. Всички нови течения подемат този въпрос - въпроса за яденето, и го разрешават, но трябва да го разрешат правилно. За разумните хора правилно трябва да се разреши.

И Христос с думите „Аз съм живият хляб", е разрешил въпроса. „Който Ме яде, ще има живот в себе си" - това е една окултна тема. Тя е за ученици, които са много напреднали, които не мислят като обикновените хора. Сега, ако взема да разисквам тия Христови думи, да ви дам тия тълкувания, знаете ли какви извратени мисли ще влязат в умовете на съвременните хора? Когато ние говорим на света за яденето, те казват: „Искате да ни отучите да ядем." Не, искаме да ви научим как да ядете - правилно да ядете. Например постът, който е въвела църквата, е за почивка, а сега хората са му дали друго тълкувание, друго значение. Който пости, от стомаха му почва да излиза миризма. Онзи, който пости, трябва да пости дотогава, докато тази миризма изчезне, докато се изчисти, и от устата му, от тялото му почне да излиза едно благоухание. Тогава ще свърши постът. А ние почваме поста с миризма и свършваме с миризма. Няма никакъв смисъл. Когато започваме да чистим нещо, трябва докрай да го изчистим, а да изчистим до половината - това не е постене, не е наука, не е никаква система.

И тъй, първоначално светът бил създаден отлично. И сега нашия свят трябва да го върнем назад. Когато ние говорим за възпитание, аз подразбирам, че всички ония второстепенни неща, които са насадени у нас по наследство, трябва да ги извадим, да останат всичките Божествени форми, всички сили, които действат - всички мисли, желания, действия, и да започнем да работим е тях.

Това е нашата задача: да дойдем до чистия Божествен извор на нещата.

Беседа от Учителя, държана на 8 октомври, 1922 г. София.

И АНГЕЛ ГОСПОДЕН ГОВОРИ

И ангел Господен говори на Филип и рече: „Стани и иди към пладне в пътя, който слезва от Ерусалим в град Газа. Той е пуст.“ (Деяния, 8:26)

Съвременните хора минават за реалисти, хора на положителната наука, на положителния живот и когато им се говорят някои отегчени истини, казват: „Това е отвлечено, това е неразбираемо." Сега мнозина казват: „Кой е реалният живот? Реалният живот на чувствата, на зрението?" Да кажем, ти виждаш нещо, то реално ли е? То е свят на зрението. Ти виждаш дървета, но то е живот на сенки. Ти пипаш нещата, ти виждаш нещо, но това е свят на чувства, ти вярваш на ръцете си, на очите си. После слушаш нещо, казваш: „Чух го." Това реално ли е? То е свят на вибрации. Казваме: „Чух го, видях го." И е тия познания на нашата реалност си правим заключения, че сме много учени хора и всичко можем да разрешим.

Е, представете си сега, немският списател Айнщайн казва, че земята не е корубеста, но е вдлъбната, и че ние живеем в корубата на земята. Наистина ние живеем в една земя, но тя не е нова. В какво седи тази теория? Те са такива тънки изчисления, които той прави. Само един математик със специални математически разбирания може да разбере тази теория. За обикновени умове тя не е. Те, като прочетат тази теория, няма да намерят в нея нещо извънредно. А целият наш живот почива върху такива математически данни. Например може да ви попитам какво меню имаме за днес. „Имаме печено." „Какво печено? Кокошка, пуйка, патица? Ами чорбицата от какво е направена?" „От гъска" „Пържолите от телешко ли са?" Кои са причините, които са обусловили да имаш за меню днес кокошка? Трябва да има причини за това. Вие ще кажете: „Тия са обикновени

неща, обикновени работи." Не са обикновени работи. Яденето е обосновано на един математически закон. Днес то е обикновено, но преди хиляди години толкова хиляди учители са преподавали законите на яденето. Сега са заминали вече и затова този въпрос не е важен за вас. Например някой син на богат търговец или дворянин го пращат да учи музика. Не знае да свири, но учителят му го спира един, два, три пъти, връща го отново да свири и преповтаря. Ученикът се обезсърчава отначало, но след десет-петнайсет години той вече свири без мъчнотии, леко върви, като че ли му е капнало от небето. Сега той свири, без да мисли, но с големи усилия е постигнал това. Та и вие, ако се върнете назад в туй училище, ще видите колко години сте стояли прави, докато вашите учители ви научат да ядете. Изкуство е това, да се научи човек [да яде]. [...]

[Човек има две] отверстия в устата си: едното, през което диша, а другото - хранопровода. Като се задавиш, отворил си клапата на кривото гърло преждевременно. Та и яденето е едно изкуство. Аз мога да го докажа. Моите доказателства са много силни. И на най-учения човек мога да докажа това, и то не в няколко часа, а само в пет минути. Тия доказателства ще ги оставя за друга лекция.

„А ангел Господен говори на Филипа и рече: „Стани и иди към пладне в пътя, който слезва от Ерусалим в град Газа. Той е пуст." Значи този ангел е трябвало да слезе от небето, да намери Филипа и да му каже: „Стани и иди към пладне." И защо към пладне? Точно определя. Които не разбират, ще кажат: „Защо към пладне, може и по друго време." Известна идея е вложена тук. „Иди в пътя, който слиза от Ерусалим в град Газа." Защо от Ерусалим? Ерусалим, това е материалният свят. Всеки ден сте на поклонение в този храм, всеки ден се кланяте на тоя свят. Някои казват: „Да идем на Божи гроб." Че вие сега сте в Божи гроб, всеки ден сте в Ерусалим. Материалният свят, това е светът, дето хората всеки ден се кланят, всички правят поклони. И свещеници има там. Какви свещеници? И мъже, и жени, и владици, и попове, всички готвят вътре в кухнята. Аз казвам: владика

[е] готвач, който може да сготви хубаво една пуйка. Що е владика? Човек, който владее изкуството си. Казвате: „Владика има между религиозните." Не, и между готвачите има владика - владее изкуството си. Сега не зная дали може да бъде поп. Може да бъде поп, понеже е баща. А майката преподава първите уроци на своето дете. Майката го люлее, тупа и казва: „Дан-дору-дандору" - преподава първите уроци. Сега туй „дан-дору-дандору" - то е много на мястото си. Отлична музика е то, хем ритмична музика, оперна музика - като на дайрета, върви по същия начин, както у турците. Тия ритмични удари се предават, и детето, като се потупва отзад по гърба, въодушевява се.

Сега ще ви приведа едни факт, който съществува вътре в природата. Случват се известни погрешки, но -от наше гледище погрешки. Тия погрешки, това са условия, при които човек може да расте. Да кажем, че вие си загубвате пътя из гората и се уплашите, смущавате се, това-онова, но след четири-пет часа лутане, когато сте в най-голямо отчаяние, срещне ви някой господин и ви пита: „Какво има, че лицето ви е толкова побледняло?" „Изгубих си пътя." „Аз ще ви покажа пътя." Допуснете сега, че вие с години сте се молили да ви срещне някой учен човек, да ви учи. И вие срещате тъкмо този човек из гората. Вие считате вашето загубване за нещастие, а този човек ви казва: „Ти си загубил пътя си, за да намериш мене."

Следователно всички ония несъобразности в живота от наше становище, всички ония нещастия, от които вие страдате, всичко онова, от което вие плачете, ние, като погледнем зад тия нещастия - виждаме известно благо. Разликата между един умен и един глупав човек е тази, че умният човек вижда благата зад своите нещастия, а глупавият не може да ги види. Тази е разликата. И тогава всякога можете да познаете един човек умен ли е, или глупав. Сега някои питат по кой начин може да се познават хората. Ще ви дам методи. Аз не си служа с отвлечени методи. Моите методи са много практични, много реални, всеки може да ги употреби. Ще ви дам един

такъв. Представете си, сега искам да изпитам какъв е вашият характер. Вземам един голям грозд от три килограма и казвам: „Вземете си едно зрънце." Онзи, който е алчен, ще вземе най-голямото зърно. Аз си записвам. Предлагам грозда на друг, гледам го, и той търси най-голямото зърно и взема най-голямото от останалите. Предлагам го на трети - същото. Започват да се изреждат един след друг и всеки гледа да вземе най-голямото зърно. Вторият казва: „Аз не съм толкова користолюбив, не вземам голямото зърно." Не го вземаш, защото първият го взема, Сега вече имам понятие за техните стремежи, Добре, този е първият опит, отбелязвам си. Правя втори опит: поканвам дванайсет души на гости. Слагам им една пуйка от дванайсет килограма, хубаво опечена по всичките правила на готвачното изкуство, и то не празна пуйка, а пълна, и казвам: този куркой е на ваше разположение. Аз няма да взимам участие, ще бъда зрител. Вие като ядете, аз ще се радвам, но един от вас ще раздели куркоя. Един от дванайсетте взима ножа, реже куркоя и за себе си задържа най-хубавото парче. Значи, като дам дванайсет куркоя и всеки се изреди да го реже, ще зная положително какви са тия хора. Щом оставя най-доброто парче за себе си, зная този човек към каква култура спада. Първият начин и вторият начин са тези.

Сега, много майки са ме питали: „Я ми кажете, дали в моя Драганчо има някакъв талант?" „То е лесна работа, казвам, ти сама можеш да опиташ какъв талант има твоят Драганчо. Колко деца имаш?" „Две." „Купи едно кило ябълки и виж как ще разделят ябълките помежду си. Както раздели твоят Драганчо ябълките, такъв човек ще бъде. Набие ли Драганчо братчето си, отличен човек ще бъде, талантлив, за градоначалник на София." Питам я: „Е, как постъпи Драганчо?" „Той е умен, избра най-добрите ябълки." „Градоначалник ще стане той." „Ами аз искам да го правя владика." „Владика никога не може да стане, началник ще стане." И природата, и тя има своите методи. Всичко, което сега става в света, е изпит за вас.

Вие градите къща, казвате: „Тази къща е моя, баща ми остави толкова пари, аз я съградих." Аз ще ви докажа, че тази къща не е ваша, че парите не са ваши. Как? Ще ви аргументирам. Тия камъни са взети от планината. „Не, купих ги от Ивана, от Стояна." Да, той ги е обсебил. Ти хващаш десет души работници да градят. Тия хора от баща ти ли останаха? Тия хора като хабят енергия, тя твоя ли е? Те ти казват: „Ти ще ни платиш." Друг случай. Ти казваш: „Имам ум да мисля." Отгде взе тоя ум? Ако си господар на твоя ум, кажи ми отде дойде ти, кое е твоето отечество? „Е, майка ми ме роди," Щом майка ти те роди, този ум не е твой. Ами майка ти отде е? Значи умът ви не е ваш. Всички тия неща: хора, къщи, камъни, греди, това-онова - тия неща не са ваши. Те ви са дадени като пособия, да се упражнявате, да се занимавате. Камъните са чужди, енергията е чужда, умът е чужд, само работата е ваша, упражненията са ваши. Тогава знаете ли на какво мязате?

Ще ви приведа един анекдот, който и друг път съм привеждал. Хората са ортаци с природата и ето по какъв начин. Хората си правят от камък големи хавани, в които понякога си грухат кафето. Та един турчин пред вратата на своето кафене си чукал кафето. Като дигал-слагал топуза, викал: „Хъ... хъ..." Минава един българин без работа, спира се да погледа как турчинът чука кафето и го запитва: „Слушай, не ме ли приемаш за ортак в работата? Ти ще чукаш кафето, а аз ще викам: „Хъ... хъ..." Ще разделим работата." „Добре" -съгласил се турчинът. Счукали кафето, пресяли го, започнали да варят кафе на посетителите. Турчинът вари кафе, прибира си парите. Ортакът му взел да иска половината от печалбата, защото и той взел участие в спукването на кафето. Турчинът му казва: „Няма какво да ти дам, ти не се изпоти като мене." Българинът се обижда, завежда дело и казва: „Ортакът ми, който направи договор с мене, не иска да го изпълни. Договорът е такъв. Кафето се чука. Аз се услових да викам „хъ-хъ" около четири-пет часа, а сега нищо не ми плаща." „Хубаво - казва кадията, - ще направите една хубава табла от тенекия и този, който е

чукал кафето, ще го вари и ще туря парите в тенекията, а ти ще слушаш, и като чуеш „тин-н", това е за тебе."

Сега ние седим в природата и казваме: „Хъ... хъ..." Това „хъ... хъ..." - то е за тебе. Разболее се някой, казва: „Ох... ох..." - считат, че много пъшка. Някой все с пъшканица минава. Природата работи, ние пъшкаме, и тогава, в края на краищата, казваме, че нашият живот е несполучлив. Защо? Защото не ходим да работим, а само казваме: „Хъ... хъ..." „Тин-н..." -това е твоята заплата.

Следователно, когато дойдем да изучаваме Божествената наука, трябва да вземем живо участие в работата, а не да седим индиферентни. Сега, когато се проповядва една истина, някои казват: „Чакай да видим какви ще бъдат резултатите и тогава ще приемем новото учение." Не се изискват ред години, за да видиш резултатите. Аз ще ви го докажа по следующия начин: сто души са жадни, не са пили вода три дни и отиват при една чешма, която извира - да се напият. Най-напред първият се напива. Щом се усети добре, питам го: „Каква е водата на тази чешма?" „Хубава, отлична." Пият след това втори, трети, изреждат се всички, направят опит с тази вода. Щом не ги заболи гърло, корем, глава, а усещат хубав апетит за ядене, казват: „Водата на тази чешма е отлична." Не се изискват векове, за да се произнесеш за качеството на тази вода.

Казват: „Да дойде време да се приложи истината." Истината, която седи в учението, тя моментално може да се приложи. За приготовление в живота се изисква дълго време, но приложението на учението -то става моментално. Следователно моментът, когато речеш да приложиш едно Божествено учение, този момент решава великата съдба на твоя живот.

Този ангел среща Филипа и му казва: „Иди към пладне." Пладне, това е добродетелният човек. Нали към пладне, към юг - там е топлината. Само у добродетелните хора има топли сърца. На север има студени места - там е истината. Който не е опитал добродетелта, а търси истината, ще изстине. Истината всякога окаменява човека.

Истината ще ти покаже всичките твои недъзи. Добродетелта - тя ще те нахрани. Тя казва: „Нахраних те с първото си мляко." Всеки един от вас, който иска да се запознае с истината, дълго време трябва да се школува в училището на добродетелта и когато неговата душа се изпълни с тази добродетел, топлина, тогава може да тръгне към северния полюс. Там ще намери чистотата на живота. Ако нямате тази чистота, само на северния полюс ще я намерите. Единственото място - неопетнено на тази земя, това е на северния полюс. Следователно, който търси истината и чистотата, там ще ги намери. Може ли човек, който няма истина, да бъде чист? Следователно истината е, която внася чистотата.

Този ангел тръгва, среща Филипа и му казва: „Да намериш този човек на пладне, в пътя, който слезва от Ерусалим в град Газа."

Сега, ако бих ви изтълкувал името на този град Газа, как мислите, може ли? Мислите ли, че случайно е това име? Не е случайно. Когато се дава име на град или на някой човек, не е случайно. Всички неща не са случайни. И интересно е, че Филип послушал гласа на тази ангел. Сега, всеки от вас си има един ангел, който му говори. Ще кажете: „Не, това е една привилегия само за Филипа." И за вас е привилегия. Когато някой дойде и ви пошепне една велика идея и ви каже: „Слез към юг, в този пуст път" - той няма да ви даде обяснение, защо да слезете.

Сега мнозина, като дойдат при мене, казват ми: „Да приемем това учение, но искаме да го обясните." Когато искаме да посеем едно житно зрънце в земята, трябва ли да му обясняваме защо го посяваме? Не, ние му казваме: „Ще те посеем и тогава на опит ще разбереш какво нещо е физическият свят." По същия закон вие ще турите истина в себе си и ще се поставите при условия, при които да я разберете. Не мислете, че вашият живот е нещо много реално. Не, сегашният ви живот е, според мене, едно мехурче. Знаете ли, когато децата се мият със сапун, правят си такива мехури, които достигат до едно високо място и после се пукат. По някой път така и нашият

живот изчезва. Мимолетен е този живот. Ще кажете: „Нашите мехурчета не се пукат." Аз ще ви докажа, че се пукат.

Вие сте млад момък и казвате: „Аз, като вляза в този живот, ще го оправя." Влезете в един дом, дето мъжът и жената не си живеят, казвате: „А, такава жена, такива деца да са на мене - аз ще ги оправя. Като се оженя и имам деца, ще покажа как се възпитават." И започне този момък да търси мома от прозорец на прозорец, от град на град, намери я най-после. Ожени се, роди им се дете - той ще го възпитава. Расте детето две-три години добре, той го възпитава. Но заболее и умре. Отиде гърнето, отиде този мехур. Той казва на жена си: „Пукна се първият мехур, но втория ще гледаме хубаво." Защо се пука мехурът? Той като отива нагоре, въздухът е по-рядък, разширява се, а стените на мехура са толкова тънки, че не могат да издържат на туй вътрешно налягане. Умре някое дете, казват: „Съдбата му била такава." Не се заблуждавайте. В никоя Божествена книга не е писано, че туй дете, като стане на две години, трябва да умре. Не се лъжете. На туй дете е писано, че всеки човек при сегашните условия, при сегашната еволюция, трябва да живее сто и двайсет години. След сто и двайсет години ще се измени и ще се даде друго направление. А сега, дете умира на две години, казват: „Тъй е писано от Господа." Това не е утеха. Майката трябва да знае, че когато е раждала туй дете, не е съградила здрав организъм. И този ум, това сърце, па и целият организъм е злоупотребил нещо, затова умира. Изгубили са мехурчето.

Аз казвам, друг закон има: деца, които са раждат без любов, всякога умират. И когато вашите деца умират, аз ще ви кажа, че децата ви не са родени с любов. Мъжът и жената не са имали любов. Аз мога да ви докажа това. Когато се съединят двама души с любов, те ще родят деца, които ще живеят по сто и двайсет години. Да се съединят двама души, но не с желание да се осигурят. Жената, когато се жени, мисли да се осигури, казва на мъжа си: „Слушай, гледай да имаш една къщичка, туй-онуй, да се осигурим." Жена, която иска да

се осигури, децата ѝ ще умират. Мъжът ще се жени, иска да се осигури, иска да свърши в странство и търси някоя мазна риба - тя да го поддържа, но след четири-пет години се развеждат. Мислите ли, че от такива бракове ще може да се създаде тяло, в което да живее разумна душа? Там ще дойде поп, владика, лекар, свещи ще има, ще кажат: „Тъй било писано от Господа." Не, не, тъй не е писано.

И този ангел ще ти каже: „Слез." Питам: този ангел срещна ли те? Каза ли ти да отидеш към пладне в пътя, който отива към града Газа? Вие ще кажете, че тия неща са необикновени. Не, обикновени са за всички хора. Този скопец какво каза? Какво, разбираше ли това, което четеше? Ще кажете: „Той бил глупав." Че вашият живот не е ли същият? Тази колесница, в която стоите, не е ли същата? Вие четете Исайя, този пророк. Всеки си има Исайя. Какво е мислил скопецът? Той мислеше върху въпросите: защо се раждаме, защо умираме и т.н. Има ли някой да отговори на тия въпроси? Има още ред зададени въпроси. И този скопец четеше. Какво четеше той? И като го чу филии, че прочиташе пророк Исайя, рече му: „Разумяваш ли това, което четеш?" Скопецът беше благороден човек. Той можеше да каже като съвременните хора: „Я си върви по пътя, то не е твоя работа тук да се месиш." Този човек е бил скромен и рече филипу: „И как бих могъл да разумея, ако ме не настави някой?" И покани Филипа да възлезе и да седне с него в колесницата. И казва се там - мястото на Писанието, което прочиташе, беше това: „Заведоха го като овца на заколение, и като агне безгласно пред тогози, който го стриже, така не отваря устата си. В неговото унижение отне му се съдбата; а рода му, кой ще изкаже? Защото се взема животът му от земята." Сега вие ще направите едно възражение, ще кажете: „Не си струва човек да бъде като овца, да го стрижат и като агне да го колят."

Да допуснем, според вашата теория и вашето разбиране, ако съвременните хора биха отказали да ядат месо, какво щеше да бъде тяхното положение? Аз считам, че тия кокошки, патки - доброволно се жертват. И когато хванеш агнето да го заколиш, а то блее, а

кокошката кречи, аз тълкувам това по следующия начин. Те казват: „Братко, ти ме изяждаш, аз се жертвам, но гледай твоят живот да стане по-добър. Аз ставам жертва, понеже ти си благороден човек. Гледай моят живот, който слиза в тебе, да го употребиш за добро." Към пладне трябва да отидеш, и каквото ти каже ангелът, да го слушаш. Туй значи „крък-крък" на кокошката. Сега на овцата, на агнето езикът е: „бе-е, бе-е". Аз буквално превеждам вътрешното съдържание на думата „бе-е" -езика на агнето. Това „бе-е" значи: разумният живот в света започва с любов. „Имаш ли любовта - казва агнето, - само чрез тази любов идва разумният живот. Ти като ме изядеш, този живот ще го оградиш ли с тази любов?" Някои казват: „Аз не съм като агнето да казвам „бе-е". Е, колко е съдържателна тази дума в агнетата! Аз бих желал всички съвременни хора да казват „бе-е". И българите казват някой път „бе-е". Българинът често употребява тази дума в езика си - „бе". Той я взел от агнето. Какво иска да каже агнето с това „бе-е"? То я цитира и аз сега ви казвам „бе-е". Защо? Отлична дума е тя. „Бе-е" значи: началото на разумния живот започва с любов. Тъй казва агнето: „Ти ме изяждаш и ако този живот, който влиза в тебе, го облечеш с любов, ти се повдигаш. Тогава ме заколи. Но ако ти ме изядеш без любов, да знаеш, че всичките болести в твоето тяло аз ще ги донеса." И ако днес ме питат защо хората боледуват, отговарям: защото изяждат агнето без любов. Вижте ги в гостилници, вижте ги по домовете -всички културни хора все боледуват. Вземете жената: наготвила, наготвила колкото могла, според знанието си, да задоволи началника - мъжа си. Той недоволен. Друг път жената е началник на слугинята, тя ще хвърля паниците. Един път келнерът ще бъде калайдисван. Друг път готвачът ще направи погрешка. Всички съвременни хора са недоволни от яденето и се самоизмамват. Който готви, все през пръсти готви, и който яде, все през пръсти яде.

Всички бързат, защо? „Нямаме време." Времето било пари - като англичаните. Англичаните казват: „Времето е злато", а туй на

съвременен език значи: времето носи пари, защото придобива знание. А онзи глупавият ще напълни джобовете си с пари, със злато. Умният носи знание, глупавият - пари. Е, хубаво, тръгнем двама на парахода - аз нося знанието, а той носи двайсет-четирийсет килограма злато в раницата си. Пътуваме за Америка. Той казва: „Като отидем в Америка, аз, като имам пари, ще се разправям натук-натам, а ти ще работиш." Аз пък нося изкуството да плувам, зная да управлявам лодка. Параходът започва да потъва. Аз питам: „Как е сега, приятелю?" „Ах, моля ти се, откопчей тази раница." Сега равни ли сме? „Не сме равни." „Ще ме слушаш ли? Сядай на лодката. Аз ще управлявам. От мене зависи сега твоят живот. Твоите пари на дъното не ти помагат, а аз ще те спася. Знай, че в света не са парите, които управляват, а знанието."

Мъдрост трябва на съвременните хора. А сега и бащите, и майките казват: „Синко, пари трябват - гледай да станеш богат." Нито една майка не казва: „Синко, гледай да добиеш знание, мъдрост, не да четеш романите - да казваш, че един автор тъй казва, друг автор тъй казва."

В евангелската църква има много евангелисти, които знаят Библията на пръсти, но колцина я изживяват? Един евангелист казва: „Аз зная Библията на пръсти." А друг някой казва: „Аз не съм я проучил, но я живея."

Питам сега: кое е по-добро, да помниш стиховете или да ги живееш? Единият има златото - този, който помни стиховете, а другият има знанието - онзи, който живее с нея, изживява стиховете ѝ. Следователно всички неща, за които казваме, че трябва да ги живеем, не можем да ги живеем, ако не ги разбираме.

Сега, този ангел слиза и казва на Филипа: „Стани и иди в пътя към града Газа, ще срещнеш някого." Той среща скопеца и му проповядва. Вие ще кажете: „Заслужава ли да си напуснете работата и да отидете за някой си скопец, да му проповядвате тази истина?"

Заслужава. Този скопец трябва да е едно семенце на ябълка, на круша, може да е костилка на слива, може да е житно зърно, ечемично зърно - посей го в земята. От това посяване ще научиш едни велик закон. Аз не разбирам посяване в буквалния смисъл, защото има жито, което се сее в човешкия мозък. Има хора, които знаят да сеят жито на земята, но не знаят да сеят житното зърно в мозъка. Целият мозък трябва да се разработи. За в бъдеще трябва наука, която да ни научи как да се обработва този мозък. Има специални методи за обработване на човешкия мозък. И сегашните хора страдат, защото в мозъка им някой път има много влага, а някой път - много суша. И тъй, трябва да има начини, как да се урегулират тия мозъчни вещества, защото действително човешките мисли и желания в мозъка растат. Ако сте един ясновидец, ще видите как една мисъл расте и се развива. Следователно този ангел, който слезе при Филипа, е ангелът, който слезе да научи хората как да живеят.

Сега много проповедници се спират да докажат, че има невидим свят. Е, хубаво, не е лошо да докажем, че има невидим свят. Аз мога да докажа, че Иван е богат и много печели. Мога да докажа това с факти, с данни, но какво от това? Каква полза има сега от неговото богатство? Да допуснем, че докажем съществуването на невидим свят, че има ангели - не е важното това. Какво ви ползва? Аз поставям въпроса на друга почва - да влезем в този свят да живеем. Можем ли да разполагаме с парите на този Иван? Такъв е законът в природата. Да ви докажа, че съществува слънце, то значи да ви въведа в този свят, да се ползвате от силите, от енергията на слънцето. Туй е въпросът, туй разбирам знание - да влезем в пряма връзка с природата и да живеем с нейните сили. Ние проповядваме едно учение, е което да се ползваме от природните сили. Сега, както все проповядва живата природа, тая природа казва какво е било преди две хиляди години. Преди две хиляди години не са били тъй възрастни, сега са по-възрастни. И следователно на съвременните хора тя говори на малко по-разумен език. И тъй, според туй учение, като казвам, че

природата е жива, мнозина се усмихват и казват, че трябва да подчиним природата. Там е нашето нещастие, че искаме да подчиним природата. Туй не може да бъде.

Най-главната работа е да избием от децата тази мисъл - не да подчиним природата, а да проучим природата и да работим в съгласие с нея, съобразно с нея. Сега всички учени хора се стремят да подчинят природата, но докато я подчинят те, тя ги подчинява. И знаете ли как скъпо плаща тя. Всяка всемирна война е един урок, една отплата от природата на хората, за да им покаже, как смеят да измислят тия взривни вещества. Тя казва: „Аз ще ви дам един урок." И тази природа готви друг урок. Знаете ли какъв урок готви? Един ден, когато хората минават покрай нея, няма да вървят така свободно, а ще духат, и всеки като минава, ще пита: „Позволено ли е, моля те, да надникна?" Какво правят съвременните хора с туй надникване? Измислили взривни вещества, измислили аероплани и др. С тия аероплани какво правят? Злоупотребяват с тях. Това подчинение ли е на природата? Не, това е злоупотребление с всички Божествени сили, които би трябвало да се употребят за нашето развиване.

Днес, като дойдеш до вътрешните състояния, няма да намериш честен човек, честен в ума. Питайте кой и да е свещеник или проповедник: „Защо служите на Бога и защо поддържате тази религии? От любов ли?" Не. Аз ще ви докажа това с положителни доказателства. Моите доказателства са като бомби. Как ще го докажа? Казвам: тия служители, които казват, че от любов служат, ако поддържат това, бих казал на първия министър да отнеме заплатите им за две години, тогава ще гледаме кои и колко от тях ще останат. Които наистина от любов служат, ще останат при такова положение, а другите ще снемат джубетата и ще кажат: „Тука няма препитание." Истината трябва да излезе. Казват: „Аз от любов проповядвам за тази свещена и православна църква, за тази мила майка." Да, защото има пари. Но ако нямаше пари, щеше да каже: „Я си замини за другия свят, старице, аз няма да ти служа." Тъй както говорят хората, ще им

кажа: „Говорете истината." Съвременните хора мъчно може да ги научиш да говорят истината. Ти пред Бога стоиш, пред църквата, а лъжеш. Срамота е. Да говориш истината. Всички владици Господ ще ги повика. В десет години всички ще ги повика и нито един български владика няма да остане. Туй да го знаят. И ще видите тогава думите ми верни ли са, или не. Тогава аз ще бъда прокурор. Да, най-страшният прокурор ще бъда, не само за българските владици, но за всички владици и патриарси в целия свят. Ще бъда прокурор за престъпленията в целия свят. Как смеете в името на Бога, в туй свещено име на любовта, да лъжете? Тогава аз ще им произнеса присъдата. Толкова години лъжи! В затворите ще отида, ще питам: защо ги турихте тия хора? Имаме само един закон в света: онзи, който в името на любовта лъже, към него ние сме безпощадни. Ние проповядваме любов, но любов на една вечна справедливост без лъжи. Осмели ли се някой човек да лъже, у нас няма изключение.

Сега някои може да се посмеят, но след десет години ще видят. Не трябва да се лъже. Този ангел слиза и казва: „Стани и иди!" Днес този ангел и на вас, на всинца ви казва да станете и да отидете на юг от пътя на Ерусалим към Газа. Той е пуст. Ще кажете: „Защо?" Ще ви се каже. Ще срещнете вашия скопец, от него ще научите един велик урок на смирение. Аз на драго сърце искам да науча тази велика истина. От вас искам да науча това. Вие ще кажете: „Чакай, не е време сега, не ме безпокой, аз имам да уреждам работи, чакай да си свърша къщата, сега не съм свободен." Иди на пътя, остави тази къща, тя нищо няма да ти струва, остави друг да свърши къщата ти. В преносен смисъл говоря. Тази къща е нашето тяло, навсякъде можем да я градим. И в тази къща трябва да турим най-хубавия материал, най-здравата основа.

Сега ще кажат някои: „Каква религия трябва да държим?" В света има само една религия - тя е религията на любовта. Няма сила извън любовта, няма религия извън любовта. Нас не ни трябва религия без любов. Трябва ни религия с любов, която да ни даде такава свобода,

каквато Бог първоначално е дал. Пак ще кажете: „Това е една крива мисъл." Че тази любов Бог е дал. Я вижте защо хората лъжат. Днес Господ говори чрез любовта. Как може? Ако аз ви кажа, че всичко е тъй, както едно време Господ е наредил, вижда ви се чудо. Като че ли любовта е нещо друго. Не, самата любов, както действа в нашето сърце, казва: „Мене ще слушате сега. Никакви проповедници, никакви свещеници, попове. И това, което аз кажа, слушайте ме. Ако те ви казват, каквото аз казвам - слушайте ги, но ако те ви кажат нещо друго, не ги слушайте." Тъй казва любовта. Вие ще кажете: „Трябва да обичаме." Пак ще ви потвърдя: в света само Бог може да обича, а ние сме носители на Неговата любов. И ако някой човек се осмели да каже, че ви люби - той лъже. То е тъй смешно. Както онзи, който на слънцето се пече, може ли да каже: „Аз имам вътре в организма си една печка." Да, пекъл си се на слънцето. А пък като приема тази храница, която ме стопля и дойде при мене някой, ще му кажа: „Приятелю, да ти дам малко от този запас - аз днес се попекох на слънце, имам достатъчно." Тъй седи въпросът.

И в света само Бог е, Който може да ни люби. И като излизаме всяка сутрин при Господа на любовта, само така ще търсим любовта. А сега как търсят любовта? Жената казва: „Мъж ми не ме обича" и праща други жени, детективи, да го следят. Гони Михаля, тъй го наричам аз. И този Михал, след като го следиш десет години, да допуснем, го хванеш, че ходи с чужди жени и му кажеш това - какво спечели? Утре този Михал умре и ти ще умреш. Ти спечели тревогите на десет години. Остави този Михал да си ходи по своето михалство. Като не те обича, кажи му: „Аз ще си намеря един любовник, който никога няма да ми измени." „Любовник ли?!" „Да, аз си намерих любовник и сега ще мога да живея един щастлив живот, не ми трябваш ти." Сега пък той ще търси детективи и най-после ще намери, че тази жена се влюбила в Господа. И много е спечелила. Да, аз искам всинца да намерите този любовник - Бога на любовта. Бих желал всинца да се влюбите в него, че къщите ви да се запалят от

всичките четири страни и сърцата ви да тупкат. И млади, и стари - всички да се влюбите в този Господ на любовта. Ще ви кажат: „А, такива глупости да не правиш, да се влюбваш - малко умен трябва да бъдеш. Тази работа не става така, не се издавай." Какво ще се издаваш? Ще се печеш на туй слънце, ще живееш в тази любов, ще чувстваш тази мисъл на любов във всичките си действия. И всички мисли, които дойдат в името на тази любов, ще ги тълкуваш като нов начин на мислене и действие.

А сега всички религиозни хора казват: „Нас не ни обичат" - и търсят любовта тук. „Елате при мене" - ще ви каже любовта. Аз казвам: любовта не е тук, не е в нас, ще ви кажа мястото на любовта. Има специални дни, когато туй слънце изгрява. Аз съм чистосърдечен, откровен - ще ви заведа, когато туй слънце изгрее. То е тъй щедро. Има дни на любовта, които само ние знаем. Хората, които търсят тази любов, не знаят тия специални дни. Ние знаем, че има дни на любовта. Тази Божествена сила, тази космическа сила на любовта, движи цялата вселена и всичко в света. Всички същества -от най-нисшите до най-висшите, се движат от тази Божествена любов и тези същества, като се движат, движат целия космос.

А сега как се движат космическите сили, слънцето? За мене това движение е много ясно. Отивате в една фабрика и гледате как се движат всички машини. Те несъзнателно ли се движат? Кой ги е турил в движение? Инженерът всичко е турил в порядък, той регулира всичко. Машините са движат по негова заповед. Така и слънцето в нашата система си има един техник, който го е пуснал да се движи в своя път. И земята като планета, и луната, и те си имат своя път на движение. А учените обсъждат, търсят физически сили за движението на планетите, правят изчисления. И те са прави, но зад всяка една физическа сила седи една разумна сила, която направлява нещата.

Сега, туй мога да го докажа и по друг начин, но ще спра. Аз имам и друг силен начин за доказване, други доказателства. Ще

кажете, че те мязат на някои средновековни. Вие казвате, че всичко в природата е физически сили. Добре, да кажем, че вие изследвате кислорода. Как? Като изследвате този газ, туряте го в един цилиндър и изследвате свойствата му, но самия кислород не го виждате. От буйното горене на телата в кислорода съдим, че имаме в цилиндъра кислород. Как действа той върху нас? Ускорява дишането, но съкращава живота. Прави са. И след туй всички други елементи се опитват по същия начин. Сега, зад тия елементи кислород, водород има и други елементи, не са само тия единствените. Казват учените, че два елемента се привличали, благодарение на някакво сродство между тях. Какво е това сродство, каква сила - физическа или химическа, точно не са изяснили. То е пак великият закон. Тия два елемента имат малка интелигентност и по закона на любовта се привличат. За малко време и те правят договор. Кислородът е мъжът, а водородът - момата. Срещнат се двата елемента и казват: „Слушай, аз сам вече не мога да живея, да се скитам из пространството, искам в живота да вляза. Ти обичаш ли ме?" „Обичам те, тупка ми сърцето за тебе." „Добре, хайде да се съединим." Съединят се, образуват трети елемент сизус, в чието присъствие се образува водата. Казват: „Ще имаме малко дете. Как ще го наречем?" Вода. Учените казват: „Съединиха се водородът с кислорода, вода образуваха." Значи дете си родиха. Те ще оспорят моята теория. Ами тяхната права ли е? Съединиха се, тоест -родиха водата. Хубаво.

Сега, този ангел слязъл и намерил Филипа и му казал: „Иди към пладне, към добродетелта." Пладне -това е добродетелта. Тази добродетел как е родена? Чрез любовта.

Днес нали очаквате да дойде Христос? Но тия свещеници и проповедници ги е страх да дойде Христос. Само им спомени, кажи им, че Христос иде. И те ще ти отговорят: „Не му е времето сега." Отварят Евангелието, доказват ти, че не му е времето още, защото в еди-коя си глава от Откровението било казано, че още два-три века има, докато дойде Христос. Защо така казват? Защото сметките им са

криви, парите са изчезнали. Кажи на някой владика това, ще ти каже: „В Исайя, там е писано, че не му е времето." Защо? „Защото той е опопил толкова попове с жълтици." Казват някои, че аз говоря това. Не, тъй е писано в Божествената книга. Божествената книга е отворена и ще ги питат: „Кой ви даде правото да опопвате с пари? На кое основание вие проповядвате с пари?" Аз ще бъда прокурор и ще кажа: „На основание на еди-кой си закон този поп, този владика осъждам на толкова години затвор или пък на вечен затвор." Защо? Защото е опозорил любовта, лъже в името на Божията любов. Е, и мислим тогава, как ще оправим този свят. Като престанем да лъжем. Как ще оправим църквата? Като престанем да лъжем. Как ще оправим домовете? Като престанем да лъжем. Как ще съградим дома? Като започнем да говорим истината. Ами мебелите вътре как ще наредим? Като започнем да живеем добре, добре ще ги наредим. Само по този начин ще поправим живота си.

Сега казват: „Кое е православното учение в света? Кое е най-правото? Православната църква ли?" Спорят се. Да лъжеш, туй ли е православното учение? Да опопваш с пари, това ли е православно учение? Да погребваш с пари, това ли е православно учение? Да кръщаваш с пари, това ли е православно учение? Не, това не е православие. Ще прощавате, това е „кривославие". Православието е работене без пари. Ама как ще живеят без пари? Чудни са тия хора. Както живее всеки, който услужва с любов. Ако един свещеник услужва някому с любов, той ще му даде десет пъти повече. Днес баща ми умре, аз ще му дам петдесет лева, но ако свещеникът някога остане без пари, аз ще му дам и две хиляди и петстотин лева. А сега, едва дойде: „Колко ще платиш за умрелия?" Умрелият още не е погребан - „Колко ще платиш за погребението?"

Сега, турили една малка реформа в тази работа. Тя седи в следното: поповете вече няма да събират парите, а вместо тях - епитропите. Не, не, приятелю. На тия православни свещеници аз искам да им дам едно право разрешение на въпроса, един правилен

метод. Няма да събираш пари. Не по този начин се служи на Бога. Аз ще бъда прокурор не само за тях, но и за вас съм прокурор. Ще кажете: „Ама аз съм слушал вашите беседи." Като си слушал, толкова повече. Няма тогава с какво да се извинявате. За в бъдеще в името на любовта няма да се лъже. Любовта трябва да бъде в душите ни свещена. И братя, и сестри, и господари, и слуги - във всички ни любовта трябва да бъде свещена. Едно е: любовта трябва да бъде свещена. Това е любов. Говорите ли за любов, в който ден решите да осветите любовта - всичкото благословение на Бога ще дойде, и тогава и като овци, и като агнета ще разберете вътрешния смисъл - защо тъй е казано, а не другояче.

И тъй, аз не довърших, защото никога не искам да свършвам. Не доказах, защото не искам да доказвам. Като докажа едно нещо, десет неща ще оставя недоказани. Аз ще бъда първият глупец, ако се наема всичко да ви докажа. Аз ще дигна малко завесата и ще кажа: „Видите ли?" Има дни за туй - не мога да ви обясня всичко. Останалото сами ще си докажете. Ще пътуваме. Ако искате да ви обясня, да ви докажа всичко, ще пътуваме и ето как ще ви го докажа. Ще ви приведа едно доказателство. Ето как: в нашата вселена, в която живеем има сто милиона слънца. И представете си, че във всяка слънчева система трябва да прекараме по сто милиона години. Умножете сто милиона по сто милиона. Колко дава? 100 000 000 000 000 000. Като тръгнете от една система в друга, аз ще ви обясня всичко. Но кога? В кръга. И знаете ли как ще ви поставя на тясно място? Вие имате логика, нали? Някои казват, че аз нямам логика. Такава логика имам, каквато вие не можете да я [видите]. Божествена логика имам.

Едно време на един цар дошла мисълта да намери някой, който да му разкаже една приказка без край и издал указ: всички мъдреци да се съберат и да видят кой от тях би могъл да му разкаже една такава приказка - без край, като обещава на този, който му разкаже такава приказка, да му направи един дворец, богат да го направи, да го повдигне в чин. Да го направи най-видния човек в държавата.

Никой не могъл да му разкаже такава приказка, всички имали край. Дохожда най-после един мъдрец, казва: „Ще ти разкажа една приказка без край." Започва: „Едно време имаше един цар, по-велик, по-мъдър от тебе. Той съгради един голям хамбар, една житница и тури всичкото си жито там. Зидарите, като съградиха този хамбар, един от тях по невнимание остави една малка дупка. Дошъл един щурец, промъкнал се през дупчицата и извлякъл едно житно зрънце. Върнал се, взел второ житно зрънце. След това дохожда за трето зрънце." „Е, после?" „Чакай всичките да се изнесат, че тогава ще продължа." Такъв е великият закон. От този хамбар трябва да са изнесат всички зрънца и тогава да се разбере каква е великата загадка на този закон. Какъв е смисълът на живота? Зрънцата трябва да се изнесат из хамбара. А туй търпение е само във великата любов, която може да запали нашите сърца, умове, души и духове и само в този велик закон, само там ще може да се намери разрешение на всички въпроси. Обикнат ли се хората, ще си правят взаимни отстъпки. Между всички свещеници, проповедници и аз бих направил грамадни отстъпки, макар да съм прокурор. [Тая] длъжност никому я не давам. Защо? Защото само аз съм в състояние да разреша този въпрос. Но имам само една слабост -пред любовта съм слаб. Ако тия хора се подчинят на любовта, аз ще погледна меко към тях, като че ме подкупват. „Но прокурор е" - казват.

Слушайте, ще ви приведа един анекдот. В Русия по едно време прокарали един много строг закон против евреите. Те подкупили всички прокурори да говорят в полза на евреите против този закон, но председателят на съда не се подкупвал. Отива един евреин при председателя, не го пущат да влезе вътре. Той казва: „Аз искам да кажа само три думи на председателя." „Добре, влез." Той влиза при председателя, оставя пред него една торба пълна със злато и казва: „Вземи и мълчи!" На следующето заседание идват всички министри, императорът и заседанието започва. Всички съдии, министри, прокурори вземат думата, говорят, че този закон е несправедлив,

трябва да се отмени. Само председателят мълчи. Всички се учудват. Императорът го запитва защо не взема думата и той: „Ваше Величество, как да говоря? Онези, които говорят, взеха торбата, за да говорят, а аз взех тази торба, за да мълча. Всички говорят с торбата, а аз мълча."

Сега, някои казват: „Ние сме благочестиви, няма да говорим, ще мълчим." Да, взехте торбата, за да мълчите. Няма подкупване. Любовта няма нужда от подкуп. В душата ви няма подкуп. В нея има само отстъпване и то в известни случаи. Да кажем, че съм осъдил толкова души на вечен затвор. Те казват: „Братко, ние ще служим на Любовта, ще й се подчиним." Обещавате ли, давате ли честна дума? Е, хубаво. Да се освободят всичките, а прокурорът да се тури вътре в затвора. Идете си вие, аз ще остана. Тогава аз ще вляза в затвора. Тъй ще бъде. Това е прокурорство. Това е закон. Знаете ли докога ще бъда в затвора? Първият владика като сгреши, той ще дойде в затвора, а аз ще изляза. Те ще кажат: „Горкият прокурор, съдбата му е такава." И тъй, първият владика като сгреши, ще ме освободи. Той ще се намери на моето място, а аз ще бъда вън от затвора. Вторият, третият, като сгрешат, ще намерят своето място - аз пак съм прокурор на своето място. Тогава: или аз в затвора, а вие вън; или вие в затвора, а аз вън. Един от нас трябва да бъде в затвора. Справедлива ли е тази съдба? Справедлива е. Не искам аз своето право, а Божественото право.

И всеки от вас искам да бъде такъв прокурор за себе си.

И този ангел днес тъй ви казва: „Или в затвора, или вън от затвора."

Беседа от Учителя, държана, на 15 октомври, 1922 г., София.

ВЪЗЛЮБИ ГО

Исус като го погледна, възлюби го.(Марка, 10:21)

Думите имат смисъл, само когато са тясно свързани. Това е закон в природата. Думата „свързан” с двузначеща, т. е. не е силна дума. Тази дума не означава една определена идея. Може да свържеш някой лош човек, може да свържеш и добър човек. Тъй щото, тази дума не е силна. Макар, че тя е неразбрана, обаче, когато в нашето съзнание се произнесе такава дума – „свързан”, в подсъзнанието ни тя произвежда обратен ефект. И съвременните езици на културните народи, като англичани, французи, германци, са негативни. У всички тия народи, в езика им има малко думи, точно определени, които означават само една идея. Например, като кажеш „жажда”, ти не мислиш за друго, освен да се напиеш с вода. Като кажеш глад, смърт, ти подразбираш само онова, което тези думи изразяват. Думата „любов” е двузначеща, тя няма сила, няма смисъл. Казват „любов”, но каква любов подразбират? Думите жажда, глад, смърт, страдание, пожар са силни; те имат определено значение и, вследствие на това, сегашната култура не е израснала по причина на езика. В дипломацията, онези, които разбират всички тънкости на езика, избират такива изрази, че само с една запетая дипломатът може да се изплъзне от известно положение, като риба или като змия. Казват за някого: Цял дипломат е! А дипломатът е човек, който може да мине през всяка дупка, да извърти всяко положение. В това седи всичкото изкуство на дипломацията. Еди-коя си клауза не може да се тълкува другояче – така казват. Не, една клауза трябва да има само един смисъл. У гладния човек гладът може да се уталожи само с един елемент – с хляба. Някои казват: Той може да яде много неща. Не, не му трябват други неща. Само едно търси гладният, за да уталожи

глада си – това е хлябът. Казвам: Сега съвременните хора гладуват и жадуват, много неща търсят. Наготвиш си едно ядене – картофки, туриш им масълце, пиперец, солчица. Отлично ядене! Но във всички тия съчетания има само един важен елемент. И затова хората изпадат в друга крайност, като казват: Нужно е еднообразие. Дохожда после контрастът, и те казват: Не, разнообразие е нужно. Ами че в природата има еднообразие. Слънцето всякога изгрява от изток към запад, но в този изгрев в природата има едно разнообразие, едно съчетание. В изгрева може да има разнообразие, но там може да има друга опасност: нещата така да са разпокъсана, че да няма никаква връзка между тях. Понеже всякога засягам любовта, ще кажете: Това е еднообразие. Да, еднообразие в принципа, на вид, но всъщност, в този принцип има разнообразие.

„Като го погледна Исус, възлюби го." Думата „възлюбил" разбирате донякъде. Всеки от вас се стреми да има някой, който да го е възлюбил. Нали? Това търсят хората. Или, както казват, да имаш някое протеже. Такъв приятел, като заеме висока служба, грижи се за тебе, услужва ти на всяко време. Той може да ти бъде на разположение само ако те е възлюбил. Обаче, има и други услуги. Онзи банкер, сарафин, лихвар, който е турил фирмата, казва: Ние сме хора, услужваме на нуждаещите се. И че правят добро. Който има нужда да си прави къща или да жени дъщеря си, обръща се към тях. Те казват: Може да ви услужим, ние сме много услужливи хора. Лихварят е много услужлив, но ти казва на ухото: Аз ще ти дам на заем, но с 45% лихва. Ти казваш: Как, с 45% лихва? Ти се попревиеш малко, но имаш голяма нужда от пари, ще вземеш при това условие. После, ще му стиснеш ръката, като на благодетел, а след една година той ще те изкара пред съда за неизпълнение на договора. Това е любовно разбиране.

Защо го възлюби Христос? Младежът се приближи при Него и казва Му: „Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?" Той Му зададе един от най-важните въпроси.

Единственото нещо, което ние търсим сега, това е вечен живот, без страдания, без болести, без смърт. Някои от вас могат да ми възразят: Нали проповядваш, че човек трябва да страда? – Щом си направил дългове, ще бъдеш честен да си ги платиш. Това значи страдание. Ще бъдеш честен, ще бъдеш като човек, който мисли. Направил си дългове, ще ги платиш, ще калиш диамантена воля. Честно и почтено ще плащаш. Ще кажеш: Не може ли да не платя? – Не може. – Защо не може? А Исус, като го погледна, възлюби го и му показа, че вечният живот седи в любовта. – Е, хубаво, не започва ли всяка работа в този свят с любов? Угощенията не започват ли с любов? Сватбите не започват ли с любов? Когато ръкополагат свещеника, не започват ли с любов? Всичко все с любов започва, а свършва без любов. Докато има любов, има живот. Хората казват: Чакай да видим, как ще бъде без любов. И като дойде да се върши работата без любов, те умират. А щом дохождат до насищане от любов, това не е любов. Там, дето има насищане, любовта не е говорила. В химията има един процес, наречен насищане: някои елементи се насищат при реакцията. Някои го наричат насищане, а други – пресищане. Да се наситиш, това не е любов. В любовта няма насищане, няма пресищане. Тя не е гладна, тя не жадува, тя казва: Който е жаден и гладен, да дойде при мене.

Възлюби го Христос и му показа начин, как да намери вечния живот. Защо, именно, ви трябва вечния живот? – За да реализирате всички ваши идеи на земята. Как ще ги реализирате? Всички ваши философски системи, религиозни системи, всички тълкуватели, моралисти, социолози обясняват проявите на живота по разни начини и дават различни тълкувания за подобряване на единичния и обществения живот, но теориите им не почиват на здрава основа. Че е така, няма какво да аргументирам. Фактите от 8,000 години доказват това. Ако тези теории почиваха на здрава основа, те биха съградили нещо здраво и трайно. Съвременният строй не е основан върху закона на любовта, пък и не може да се съгради на тази основа, защото хората не разбират, какво е любовта. Те разбират това, което не е

любов. Първото нещо, като те възлюби някой, той ще те ограничи. Например, дъщерята е свободна като птичка; родителите я оставят да ходи свободно, да се събира с другарки, да пее, да се весели. Обаче, възлюби я един младеж, който й казва: Няма да се срещаш с другарки, няма да ходиш тук, няма да ходиш там. Аз те обичам, с мене ще бъдеш. Влезеш в едно религиозно общество, същият закон владее.

Някои казват, че аз не разсъждавам добре. Моите разсъждения са тъй здрави, философски, както никой не е разсъждавал досега. В моята мисъл, в моите разбирания има единство в принципите. Ония неща, които проверявам всеки ден, на тях почива цялото Битие. В което религиозно общество влезеш, ще срещнеш много форми, От това гледище, всички прояви, всички форми са на мястото си. Ако нямате нужда, не щяха да се явят, а явят ли се, когато не са нужни, те ще изчезнат. Аз разсъждавам: Тия неща съществуват, следователно, те са необходими. Тъй че, в религиозното общество, и там има ограничения. Ще ти кажат: Ще вярваш в символа на вярата, в тия правила. Отстъпиш ли малко от тия правила, те казват: Приятелю, ние си имаме правила, по които трябва да ходиш. Влезеш в университета, някой виден професор преподава нови идеи, ново учение, но щом се отклониш от тях, веднага ти казва: Това не се позволява. Ако професорът поддържа, че субективният свят е съществен, а обективният - илюзорен, и ти не си на същото мнение, ти трябва да напуснеш университета. Ако друг професор поддържа обратното, и ти се отклониш от тази рамка, веднага ще те ограничат и ще кажат: Как, ние не знаем ли, къде е истината? Това е заблуждение. И едните, и другите мислят, че знаят истината, а те сами ограничават. Всеки, който ограничава, не познава истината, Нима, когато аз уча някого, трябва майка му да ми препоръчва, как да го уча да яде? Аз възразявам: Кокошката учи ли пиленцето си, как да яде? Щом се излюпи то, майката казва: „Кът, кът”, и то тръгва след нея и почва да яде. Това пиленце е много по-умно и по-интелигентно от твоето дете, което някога ще стане държавник, философ. То с години

ще се учи, как да яде. Някой път му туриш голяма вилица, друг път голяма лъжица, някой път му дадеш гореща храна, и то я налапа изведнъж, изгори се и изплюе храната. Друг път сготвиш месо, което не е крехко, и то се заклещи между зъбите му и не може да го яде. Детето ли не знае, или майката не знае, какво да даде на детето си да яде.

И Христос, като го видя, възлюби го и му каза: Философските системи, през които е минала твоята душа, пътят, по който си вървял, няма да ти помогнат да намериш вечния живот. Ти научи ли Мойсеевото учение с ограниченията му? Ние нямаме пълния текст на техния разговор, но аз го тълкувам. Младежът казва: „Учителю благи”, но той не разбира тези думи. Христос го спира и му казва: Ти не можеш да ме наричаш благ. Ти не разбираш любовта. Защо ме наричаш благ? Никой не е благ, само един Бог. Заповедите знаеш: Не прелюбодействувай, не убивай, не кради, не свидетелствувай лъжливо, не обиждай, почитай баща си и майка си. – Не прелюбодействувай! Кой прелюбодействува? – Който няма любов. – Не убивай! – Кой убива?–Който няма любов. – Не кради! Кой краде? – Който няма любов. – Кой свидетелствува на лъжа? – Който няма любов. – Кой не почита баща си и майка си? – Който няма любов. Това са все отрицателни принципи на Мойсея.

И защо хората не успяват? Ако всеки ден си казваш: Аз няма да крада – ти никога няма да се освободиш от кражбата. Що е кражбата? – Желание да вземеш нещо. Какъв е цярът на това желание? – Да даваш. Почни да даваш навън. Кражбата е вътрешен процес, една утайка, А сега всички морализират. Бащата казва на сина, майката на дъщерята: Няма да крадеш! Ще видите, как детето ще краде. Това е неправилно възпитание. Имате две деца. Направете опит с едното дете, като му казвате: Давай, давай! А на другото дете казвайте: Не кради, не кради! У второто дете ще се яви желание да види, що е кражбата. Мойсей е дал тия заповеди, а Христос казва сега, какъв е цярът.

А Исус, като го погледна, възлюби го и рече му: „Едно ти недостига сега”. Той го учи, как да се освободи от всички недостатъци и му казва: „Иди, продай все що имаш, и раздай го на сиромасите.” Там е всичкото: Раздай! И сегашните богати хора, милионерите, искат да знаят, какво ги очаква в бъдеще. Не говоря това от себе си. Писанието говори в Яковото послание. Там е казано: „Елате вие сега, богати! Горко вам, богати, които ядохте и пихте, които онеправдахте работниците! Идат върху вас дни, когато всичко ще ви се вземе”. И сега идат тия дни. Бедните ще ви хванат за гушата и ще кажат: Дайте! Те ще се явят в една или друга форма, но ще се явят. И за да се освободят богатите, Христос им казва: „Давайте!” Сега църквите се пълнят с богати, не с бедни. Богатите палят големи свещи. Ами бедният може ли да отива на църква? Той не може да пали свещи, защото няма пари. Богатият запали голяма свещ, прекръсти се и каже: Голям грешник съм, Господи! Запалих Ти една големичка свещ, ще се потрудиш за мене. Господ казва: Аз съм приготвил да ти запаля друга свещ.

Сега някои ще кажат: По някой път говориш зле. – Не говоря зле. Господ ще почне сега да говори в света. Той говори в умовете на всички хора. Голямо брожение има и трябва да знаете, че когато Господ говори, земята ще се обърне с главата надолу, но всичко това ще стане. И понеже Бог ни е възлюбил, любовта ще се яви. Досега беше законът на какво? Досега хората учеха само терапевтиката на Христовото учение, т. е. начини, как да се лекуват. И ще видите, че във всички църкви проповядват все за спасение, за покаяние, за вечен живот: как да се освободят от греховете, от наказанията, как да се лекуват – все за болници разправят. Всеки иска да се спаси. Нищо нямам против това, но тия хора се заблудиха. И след туй питат здравите хора: Ти спасен ли си? Някои ме питат: Ти спасен ли си? Аз се поусмихвам и ги питам: Какво е това спасение? – Как, не знаеш ли? – Спасението е само за болните. Аз не съм болен. Щом не си болен, ти си спасен вече.

Казват: Той е еретик, той не разбира Евангелието, той не вярва, че може да се спаси. – Е, казвам: Кой е по-прав: Аз ли, който имам Бога в себе си, цял ден съм с Него, разговарям се, радвам Му се, или този, който никога не е видял лицето на Бога, а ми говори за спасение. Пита ме: Спасен ли си? Казвам: Братко, никога не съм бил спасяван и не бих желал да бъда спасяван. Ето една двузначеща дума – „спасен”. От какво да се спасиш? Когато крадецът открадне 10,000 лв. и избяга, нали той спасен? И после, дохождат проповедници да ме убеждава, че думата „спасен” е силна. Казвам: Тя е дзузначеща дума, в нея няма никаква философия. Онзи, който краде, и той се спасява. Онзи, който падне в реката и го извадят, и той се спасява. И единият, и другият се спасяват. Де е силата на тази дума? Думата „любов”, и тя е двузначна. Може да любиш някого, който ти. е направил добро; може да любиш и онзи, който е направил зло другиму. И в съвременната любов хората постоянно се скарват. Някой залюби двама души, и те се скарат помежду си. Това не е Божествена любов. Тази любов е двузначеща.

Аз констатирам само тия факти, не казвам, че това е лошо. Не казвам, че не трябва да мразиш. Мога да ви обясня научно, че омразата е потребна. Мога да обясня, как е дошла тя, защо е дошла – причините за нейното явяване. Но аз няма да ви обяснявам това, защото ще се явят мнозина архимандрити, свещеници, които ще изопачат мислите ми тъй, както мисълта за обмяна на енергиите и ще кажат: Тъй казва г-н Дънов.

Ще приведа един факт: Вземете един народ като еврейския. Евреите са толкова тесногръди, фанатици, жестоки. Аз не ги наричам такива, така ги описват в Библията. Тъй казва техният пророк, който живял между тях. Явява се в еврейския народ един човек, като Христа, с най-широки идеи, които обхващат целия свят. Как ще обясните това противоречие? Следователно, хора с широки умове, с благородни сърца могат да се явят само в такъв народ. Вземете и гърците. Между тях се яви Сократ, който също беше преследван от тях. Вие знаете

много добре гръцката история, няма какво аз да ви разказвам за гърците. По-късно и българите са имали не малко стълкновения с гърците – познават се. Значи, в еврейския народ имаше материал, от който можеше да се създадат най-благородните идеи. Когато съществува злото, това показва, че светът е в еволюционно състояние – гради се, създава се нещо. Когато се завърши цялата еволюция, когато целият космос се съгради, злото ще изчезне. Когато се гради къща, случва се да падне камък върху главата на някого. Това е зло, нали? Но като се свърши постройката, казват: Отлична постройка! Отлична е, но трябва да мине една фаза. Злото е само една фаза, не е нещо съществено. И в морално отношение, законът е същ. Там, дето има градеж, трябва да се минава отдалеч. Когато казвам, че трябва да сме моралисти, подразбирам, че трябва да сме далеч от силите, които работят в природата, защото може да ни сполети голямо нещастие.

Сега ще направя една малка диверсия във вашия ум. Ще ви приведа един окултен разказ. Амерфу, прочут цар на древността, на народа паузисти, казвал, че земята имала съвсем друг вид, не като сегашния. При най-голямата планина имало един свещен извор. Амерфу бил адепт на Бялото Братство. Той съградил една чешма, но при съграждането ѝ всички камъни оживели. Започнала се вътрешна борба между тия елементи, кой да бъде пръв между тях. Най-напред трябвало да се тури кран, за да изтича водата. Явили се всички скъпоценни камъни и предложили, да се направи от тях кранът на чешмата. Амерфу им казал: Не може от вас да се направа такова нещо, дребни сте, не сте големи диаманти. Скъпоценните камъни се мъчели да направят голям камък, но не могли, и останало водата да потича през мраморен кран. Всички корита на чешмата били направени от мрамор. Сега трябвало да се поставят тръби на чешмата, обаче, явил се спор между тръбите, коя от тях да бъде първа до крана. Амерфу им казал: Само една от вас може ла бъде първа, останалите ще се наредят една след друга, чак до извора. Другояче не може. Такъв е редът на нещата. Наредили тръбите, както трябвало. Най-после,

всички се укротили, зарадвала се чешмата и почнала да тече. Но в чешмата се събудило голямо съзнание. Тя разбрала, че е голямо благо за хората. Започнали да идват при нея богаташи, идвали и принцове. Но като се прочула много, почнали да я посещават и бедни хора. И животни почнали да идват и оставяли там своите изверженияa. Възнегодувала чешмата: „Как така, аз давам такива блага на хората, а тия простаци да си оставят тук изверженията? Не мога да търпя това безобразие!” Започнали да идват жени да си перат дрехите. Чешмата почнала да се моли на Бога, да спре водата ѝ. Чул Господ молбата ѝ, спрял водата. Пресъхнала чешмата, престанала да тече. Никой не отивал вече при нея. Сега дошло едно голямо зло. Като престанала водата, явили се малки мушички и оставили там изверженията си. Нямало кой да ги чисти, както по-рано водата чистела всичко.

Сега мнозина ще кажат: Дотегна ни вече да слушаме, все за любов да ни се говори. Не искаме любов, да се махне чешмата, да престане водата! Но като престане водата, ще дойдат мушичките и няма кой да чисти. Те тъй ще се загнездят там, че след време цялата чешма ще се разруши, и ще дойде смъртта. Не е ли това сегашната философия на живота? След като сте приели всички богатства на света, жена и деца имате, къща имате, вие сте пак недоволни. Защо? Майката казва: Дъщеря ми се ожени за еди-кого си, но той не е за нас. Той е непрокопсан. Защо? – Не е според мярката на майката. – Е добре, синът се оженил, бащата е недоволен; снахата не е по мярката на бащата. И така се явяват спорове. Когато Господ направил света, Той не го е създал, за да се нрави само на вас. Той не е създал снахата, за да се нрави на бащата. На него може да не се нрави, но да е приятна на други десет души. Когато прозрете и намерите Бога, само в любовта ще разрешите тия въпроси. Аз не говоря за Бога в такъв смисъл, както вие Го разбирате. Аз давам на тази дума друго значение. Думата „Бог” е силна дума. Под думата „Бог” аз разбирам това, което включва в себе си всичко възвишено, благородно. Този, който има в себе си Бога, той може да примири всички противоречия

в живота, да се справи с всички мъчнотии в света. Това е Бог, това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога, Който ще ни научи да се справим с противоречията в живота.

Защо се явява недоволството? – Защото ние сме по-умни от Господа. Някой казва: Защо Господ е направил света така? Казвам: Дай си програмата, да видим, как искаш Господ да направи света. Казвате: Защо дъщеря ми се родила такава? – Ами каква трябваше да се роди дъщеря ти? В дадения случай, ние сме точно такива, каквито трябва да бъдем. Засега формата ни е точно подходяща за случая. Ако искаш, можеш да измениш формата си. Сега съвременните учени казват, че по наследство човек се изменя. Вярно е, постепенно може да се измени, но това може да стане и моментално. Ако поставя най-мъчнотопимия метал на огън от 100° – 500°, той няма да се стопи, но ако го поставя над 1000° температура, той ще се стопи. Топлина, огън ни трябва. Съвременните хора работят без топлина.

Съвременните хора нямат този Божествен огън, изгубили са го. Някой казва: Слушай, да не ме излъжеш! – Как, аз съм честен човек. Мъжът казва на жена си: Аз ще се оженя за тебе, но да ме любиш! И не след дълго време той я разлюбва. И жената казва същото на мъжа. Прометей, който донесе този Божествен огън от небето, тази светлина, биде прикован на скалата. И Христа разпнаха, защото донесе Божествения огън. Казваха: Не може още. Защо? – Защото хората са болни. Цели 2000 години се лекуват, след което ги поставят в ретортата. Ти си грешник, ела в ретортата.

Тези дни дойде при мене една студентка и ме пита, какво нещо е морал, какво представя духовният живот? – Духовният живот е превръщане на твърдите вещества в течни. Ще вземеш един стар човек, ще го туриш в ретортата и ще го стопиш. Така той става духовен човек. – Как ще го стопиш? – Ще го стопиш, разбира се. Аз имам в своята стая 10 реторти. Ако в една от тия реторти туря 90 годишен старец, в първо време той ще вика, ще плаче, но след няколко дни ще излезе обновен, млад момък. Който не знае, какво

става в стаята ми, ще се чуди, какъв човек съм и ще каже: Този човек добре проповядва, а като дойдат хората при него, викат и плачат. Ето, и ти, ако искаш да знаеш, какво става със старите в ретортата, влез в стаята ми и наблюдавай. Ще гледаш и ще мълчиш. Старият постепенно ще се стопява, ще минава от една реторта в друга, от едно вещество в друго, докато престане да вика. С него ще стане алхимическа промяна и от стар ще се превърне на 20 годишен момък. Той ще излезе от последната реторта и ще каже: Свърши се всичко! Сега съм нов човек.

Ще ви приведа примера за буквите. Един ден Бог извикал всички букви, една след друга, при Него. Първа се явила буквата „а”. Господ я запитал: Как се казваш? – А – отговорила буквата. – Повикай сестра си! Дошла буквата „б”. – Как се казваш? – Б-б-б... Не може да каже името си, не се чува никакъв глас. – Тури буквата „а” след тебе, ще се чуе името ти. Като турила „а” след себе си, чуло се „ба”. – Ба! – знак за учудване. Втората буква казала: Малко съм гъгнива. – Като туриш първата буква след тебе, и твоето име ще се чуе, и всичко ще се свърши. Турете „а”, като начало на любовта. Така ще се чуе „ба, ва, га”. Ако туриш пред „ва” буквата „а”, ще се получи „ава”. Така се изменят буквите и сричките в кабалата, и всяко нещо придобива смисъл, какъвто му е даден. Ти си гъгнива буква „б”, нищо не можеш да кажеш. Тури гласната „а” след себе си. Гласните звукове имат сила в себе си. Следователно, за да пееш, нужни са гласни звукове. Великите истини са гласни звукове, чрез които съгласните получават израз. Без гласните, съгласните ще си останат завинаги гъгниви. Какво ще кажете за едно общество, съставено от съгласни, т. е. гъгниви звукове? За да се развива добре това общество, между съгласните звукове ще турите гласни. Като влезе любовта в едно общество, веднага след нея иде чистотата. После иде мъдростта и светлината, а след тях – истината, т. е. знанието и свободата.

„Като го погледна, възлюби го.” Значи, Христос възлюби този младеж и дълго време говори с него. Младежът му каза: Учителю, като

се върна у дома си, ще проуча това учение, ще го подложа на опит. Христос разбра, че младежът се огорчи дълбоко в душата си. Ето, 2000 години изминаха оттогава, и той все опитва това учение. Кой е този богат младеж? – Това са християнските народи. Богатият младеж символизира християните, които носят богатството на Христа. Той запита Христа: „Учителю, какво да сторя, за да наследя вечния живот?" – Ще се откажеш от стария живот, от старото учение и ще заживееш разумно. Знание, мъдрост имаш, сега ще прилагаш. И до днес богатите опитват Христовото учение. Днес на всички се налага нов метод – прилагането. Всички искате да бъдете възлюбени. – Възлюбил ви е Христос. И като ви казва, какво да правите, вие отговаряте: Всичко това направихме още в младостта си. – Тогава иди, продай все що имаш, и го раздай на сиромасите. – Как да го раздадем? – Това вие сами трябва да знаете. Павел казва: „Ако раздам всичкото си имане, а любов нямам, нищо не съм направил." Значи, ще давате с любов. И сегашните християни не разбират закона за даването. Той представя процес на сеене. От това, което си посял, ще даваш, т. е. временно ще го изгубиш, но после стократно ще спечелиш. Мислите ли, че ако дадете от любовта си на някой болен, страдащ, той ще ви забрави? Векове, хилядолетия ще минат, но дето и да ви срещне тази душа, тя ще помни любовта, която сте ѝ дали, и пътя, който сте ѝ посочили. Тя никога няма да ви забрави и ще каже: Заради любовта, която ми даде, заради онова, което нося в душата си, аз всякога ще съм ти длъжен. Само този човек ще те приеме в дома си, ще ти измие краката и ще ти даде света целувка.

Сега, ако ви говори евангелски проповедник, ще каже: Братко, ти трябва да се покаеш, да се откажеш от лошия път, от греховете си и да приемеш любовта. – Покаяние и любов са несъвместими. Не може да боледуваш и да имаш любов в себе си. Болестта показва, че любовта те е напуснала. За да приемеш любовта, ти трябва да се откажеш от всички стари възгледи. Аз говоря за онези от вас, у които съзнанието се е пробудило, а не за децата – за ония с материалистичните

възгледи. Едни от вас са големи материалисти, а други – идеалисти. Вие принадлежите към различни партии – радикали, народняци, демократи и др. Едни са българи, други англичани, французи, руснаци. Каквито и да сте, към каквато школа и да принадлежите, едно се иска от вас: да имате любов. Любов трябва на хората. Всички говорят за любовта, и свещениците говорят за нея. Много естествено, всички се нуждаят от любов. Онази сила, която поддържа света, това е любовта. Обаче, всички са злоупотребили с нея. Ето защо, всички трябва да разберат любовта и нейните широки прояви. Не отричам старите форми, но казвам: Новият живот носи нови форми. Старото не отхвърлям, но с новото ще правя опити. Ние не сме длъжни да се справяме със старите форми на природата. Тя разполага с безброй методи, за да се справи с тях. Сегашният свят ще се оправи по магически начин. Ще дойде Бог един ден на земята и ще оправи света. Вие си представяте Господа като старец, с бяла брада. Не, Бог, Който ще оправи света, ще излъчва, такава светлина, че няма да остави у вас тъмно място, неосветено. Той ще донесе такова изобилие, каквото никога не сте виждали. Тогава ще бликнат такива извори, че няма да остане жадно същество в света. Той ще донесе такива сили, че няма да остане болен човек на земята. Той ще донесе такова богатство, че няма да остане беден човек на земята. С едно издигана на ръката, отгоре - надолу и отдясно - наляво, всичко това ще стане. С едно духване целият свят ще се преобрази. Всички говеда ще приемат човешки образ. Рогата и копитата им ще паднат и в тях ще видите свои братя. Те ще ви питат: Познавате ли ни? Това значи да живеем в братство и единство. Тогава няма да има юлари и хомоти, няма да има оран, жътва и вършитба. – Какво ще има тогава? – Сами ще си отговорите.

И тъй, само онези, на които съзнанието е пробудено, ще разберат, че Бог е слязъл на земята. На когото съзнанието не е пробудено, само ще гледа, без да вижда и разбира. И моята котка често седи при мене. Аз чета някоя философска книга, а тя погледне,

свие се и заспи. Някога ме гледа, но нищо не вижда: нито картините в книгата, нито каква е книгата. Някога ме погледне и ме пита: Има ли в стаята ти мишка, която те смущава? Чувам отвреме - навреме, че нещо скърца, трябва да е мишка. – Но слушай, като я хванеш, не я изяждай. – А - а, нашият закон не признава такива неща. Как да не я изям! Ти ме изпитваш. Нашият закон пише: Щом хванеш мишка, ще я изядеш! – Тогава не я яж с кожата, свали й кожата. – Няма време да чакам, кой ще търпи да сваля кожата й. Така се разговарям аз с котката. Като свърша разговора, тя ми казва: Хайде сега, гледай си работата, аз ще си поспя. И заспива. Казвам: Умна е тази котка. Някога тя мине край мене, поглади се, погледне ме и казва: В много тясна стая си се затворил. Аз не мога да остана тука. Отвори ми да излеза вън. – Умна е тази котка. Иска да излезе вън, в широкия свят. Ставам, отварям й вратата, и тя излиза. Пак се обърне и ми казва: Помни, аз ще се върна. Няма да оставя да те смущават мишките. Аз лесно се справям с тях.

„И като го погледна, възлюби го." И на. вас казвам: Приложете любовта в живота си. Като изучавате закона на любовта, не се занимавайте с хората. Всеки човек се занимава със себе си. Следователно, не се бъркайте в неговата работа. Например, аз чета една книга. До мене и моят приятел чете някаква книга. Имам ли право, всяка минута да го побутвам и питам, какво разбрал от това, което чете? Ако го побутвам така, той няма да си научи урока. Трябва ли да го уча, да го морализирам, как да живее? Българинът е практичен, но същевременно обича да морализира. Отиват двама млади, мъж и жена, на гости у кума си. Жената казва на мъжа си: Ти ще внимаваш, като говориш. Ще си служиш с високи, отбрани думи. Да не ме засрамиш! Мъжът говори: Небе, слънце, светлина, Бог, ангел, архангел, серафим, океан – все отбрани думи. Кръстникът му, като го слуша, казва: Дъската му хлопа! Така постъпват мнозина, на които е казано да си служат с езика на Библията и Евангелието. Срещне ме някой и ме пита: Ти знаеш ли, какво е казал Христос? Започва той да

ми цитира един, втори, трети стих от Евангелието. Срещне ме друг и ме пита: Знаеш ли, какво е казал Христос? И той започва да ми цитира същите стихове. Среща ме трети, и той цитира същите стихове. Аз си записвам всичко, каквото ми казват. Еднообразие е това! Един ден аз срещам едного и го питам: Знаеш ли нещо, което Христос е казал, но не е записано? Ето едно от ненаписаното: Глупавите повтарят, а умните се учат. Ще кажете, че повторението е майка на знанието. Какво знание придобива фонографът, като повтаря нещата? На фонографа е отбелязана само една реч, която за първи път прави впечатление, но щом се повтори, всички казват: Чухме я, искаме нещо ново. – Не мога да изнеса нищо ново. – Защо? – Интелигентността не е в мене, тя е вън от мене. Така мнозина преповтарят писаното в книгата на любовта. Питам: Знаеш ли, колко градуса има любовта? Любовта има 135 милиона градуса топлина. На тази топлина всичко се топи. Поставят ли човека на тази топлина, той се стопява и изгаря. След това му турят надгробен камък. От любовта материята претърпява цяла метаморфоза. Силите взимат друго направление и започват да съграждат Божественото тяло, в което човек ще живее в бъдеще. Това са творческите сили, които градят. Ето защо, всички добри хора, всички светии, като минават от едно състояние в друго, преживяват такива състояния, каквито обикновеният човек не може да си представи. Те минават през големи вътрешни страдания. Не е лесно да те поставят в една реторта, във втора, в трета. Колкото да викаш и да плачеш, ще минеш през 135 милиона градуса на любовта. За този огън апостол Павел е казал: „Горко ми, кой ще ме избави от закона на плътта?" Като минал през този огън, той казал: „Разбрах, какво нещо с любовта. Сега тя е в мене, и Дух Божий живее в мене."

Днес аз говоря на младите, които са за любовта. Казват, че съм развращавал младите. Така мислят само старите, затова аз ги оставям настрана. Аз оставям настрана и религиозните хора. Младите са на моя страна. Те нямат църква. Те питат: Нова църква ли ще градите? –

Може ли да се гради църква? Как ще градиш любовта? Ние не градим църква. Благодарим на ония, които градят църкви. Ако е въпрос за църкви, ние признаваме само една църква във вселената – църквата на природата, с безброй кандила – звезди и слънца. Цялата природа е едновременно и църква, и училище. Ние можем да посетим църквата на ония, които са я градили; ние може да се радваме на тия братя, че си имат църква. Обаче, ние не можем да градим такива църкви. Извинете ме, но аз не зная да градя църква; не зная, дали има нужда да градя. Всичко мога да градя, но за църква и за училище не съм се учил да градя. Докато има толкова майстори, дошли преди мене, нека те градят църкви и училища.

„И като го видя Христос, възлюби го.” Спрете се върху този стих. Че ви е възлюбил Христос, никой не може да го откаже. За това има такива силни аргументи, които никой не може да обори. Имате живот. Това е резултат на тази любов. В деня, когато откажете тази реалност, вие моментално ще свършите. Докато вашият ум свети, докато вашето сърце грее, докато вашето тяло се движи, вие се ползувате от тази любов. Не питайте Бога, възлюбил ли ви е. Той ви е възлюбил. От хиляди години имате Неговата любов, а от вас се иска съзнание – да се покажете достойни синове на вашия Баща, Който досега нищо не е искал от вас. И когато вършите престъпление, Бог не се изпречва с тояга пред вас. Той затваря очите си, да не вижда. Двама братя се карат, убиват се. Той все си затваря очите, да не вижда. – Защо прави това? – Защото има любов към вас и казва: Вие не разбирате още великия закон, че любовта любов ражда, а насилието ражда насилие. Няма друг закон, друга система, освен Любовта, която може да поправи вашия живот. Вие можете да го приложите практически, но правилно да го приложите. Някой казва: Да раздадем имането си. – Не, братко, ако раздадеш имането си без любов, не го раздавай, защото в моята душа ще се явят същите принципи, същите чувства, както в твоята душа, и аз ще ти стана най-големият неприятел. Дадеш ли парите си с любов и забравиш, че си дал тези

пари, ти печелиш един добър приятел. Такъв е законът. Това е един въпрос, който можете да проверите.

Сега ние сме пред един от великите опити в света. Понякога аз съжалявам, че даже мои ученици криво тълкуват думите ми. В моето съзнание думите имат само едно значение. В мене няма никакво пропукване на съзнанието; няма абсолютно никакво съмнение за вечното, за реалното, защото ние живеем вътре, в този свят. Ние го знаем какъв е; той не е такъв, както учат философите; не е такъв, какъвто го представят и разните религии. Те тъй го рисуват, тъй го обясняват, но сами са виновни за това. Ще ви разясня мисълта си. Някой рисува една картина сутрин, при зазоряване. Картината ще бъде такава според светлината, при която рисува художникът. Но при друго осветление, картината ще бъда друга. Божественият свят е такава хармония, в която, като влезете, ще забравите всичките си грижи и страдания. Там нещата имат смисъл и дълбочина; там всичко живее с любов; там има изкуства, каквито не подозирате, и такова разнообразие, че за всеки човек има специална работа, която му допада. И като живееш с радост в този свят, може да се учиш. С хиляди години може да живееш там, без да ти дотегне. Животът не е еднообразен. И като те възлюби Христос, ще влезеш в Божествения свят и тогава няма да бъдеш като съвременните хора.

„И като го видя Христос, възлюби го." Сега и вие сте от възлюбените, на които Христос казва: „Идете, продайте всичко, каквото имате, и след това елате и ме последвайте". А вие казвате: „Господи, ще си помислим малко." От 2000 години все мислите, Аз ви питам сега: Намислихте ли? Последният ден е вече! Като се прави заем, нали се определя падежът и, като се изпълни времето, трябва да се приключи със заема. Та вие сте вече в последния ден и, може би, след няколко часа ще кажат: Затвори се вече касата, заемът е сполучлив, или не. Сега всички църкви може да ви кажат: Има още време, Христос не е в света, най-малко след един век ще дойде. – Лъжат се. Христос е в света. Всяка сутрин, като изгрява слънцето, Той

излиза заедно с него и гледа света. Той вижда, но хората не Го виждат. Като минава през София, Той си е отворил тъй много очите и казва: Я доведете онзи богатия при мене! Христос казва: „На мене се даде всяка съдба”.- Този министър, нека го доведат при мене! Хващат го и го завеждат. И като дойде при Христа, Той няма да го изобличи, а ще каже: Спомняш ли си онова време? Аз те възлюбих. Готов ли си да изпълниш това учение? Тъй ще те пита Христос. Ако си готов, ще кажеш: Господи, готов съм, реших и свърших, каквото искаш от мене. Той ще ти даде една целувка и ще каже: Радвам се, ти сега си ми брат. Ако не искаш да изпълниш учението, Той ще те пусне и като излезеш, там ще те хванат други ангели.

„И умря Лазар и го заведоха в лоното Аврамово.” Като умря Лазар, нямаше музика; попове, владици също нямаше. Сега, като умре някой богат човек, там има и попове, и владика, но като отиде на онзи свят, там ще има плач, мъчение. Знаете ли, как го посрещат там? „И възлюби го”, туй е важно за вас. Няма да мислите за смърт. Аз искам учениците на Бялото Братство да приложат тази любов в най-малък размер, микроскопически да я приложат, без никакво изключение. От вас искам да разрешите кардинално този въпрос.

Сега, всички сте възлюбени, и аз се радвам, че ви намирам. Уверен съм, че вие сте решили така въпроса: Ще дойдем, ще изпълним великата Божия воля, тъй както великата Божия Любов я изисква. По любов ще направим всичко. Тогава всички спорове ще се разрешат. Ще оставим света, нека си спорят там. Има два процеса в света. Ние сме за вътрешния, вечния процес, в който съществува абсолютна хармония. Сега разрешаваме този въпрос. Той е решен в далечното минало. В бъдеще той ще донесе най-добрите резултати.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 22 октомври, 1922 г. София.

СТАНЕТЕ ДА ОТИДЕМ!

Станете да отидем (Йоан, 14:31)

„Станете да отидем оттук!" – Накъде да отидем? – Когато малкият ученик каже да стане оттук, подразбираме, че ще отиде някъде. Къде ще отиде? – На училище. Когато богомолецът каже да стане оттук, подразбираме да отиде някъде. Къде? – На църква. Когато химикът каже да излезе от дома си, подразбира, че ще отиде в лабораторията. Когато домакинята стане рано от сън и отиде някъде, де отива? – В кухнята. Когато престъпникът напусне дома си, де отива? – В затвора. Всички хора отиват някъде. Това отиване е неизбежно.

„Стани!" – това е глаголна форма, взета от един стар език. Тя означава съзнателна проява на човешкия живот. Когато човек си каже „стани!" – това означава съзнателна проява, с цел да извърши нещо разумно.

„Станете да отидем!" – Къде? – Някъде. Ние сме дошли на земята. – Докога ще бъдем на земята? – Временно. Животът на земята е временен и преходен. Ако беше вечен, неизменен, реален, щяхме да останем на земята за вечни времена. Всъщност, завинаги ли оставаме на земята? Де са вашите бащи, деди и прадеди? Останаха ли на земята? Бих желал да видя поне един човек, останал завинаги на земята. Мислите ли, че вие ще останете за вечни времена на земята? Ако ви запитам, ще останете ли завинаги на земята, вие ще кажете: После ще говорим за тази работа. Според мене, хора, които отлагат работите за после, не са умни. Преди да започнеш една работа, първо ще я обмислиш, а после ще пристъпиш към прилагането ѝ. Остане ли да я обмисляш, след като я започнеш, нищо няма да свършиш. Казваш: Да видя, да повярвам, да опитам. – Не да видя, но ще видиш;

не да повярвам, но ще повярваш; не да опитам, но ще опиташ. – Ама повярвай, имай доверие в мене! – Няма да пристъпваш слепешката, но с отворени очи. Ще приложиш вярата си на опит. Когато математикът иска да докаже една реалност, той си служи по два начина: първо я отрича, после я приема. Професорът развива пред студентите въпроса за съществуването на Бога. Той казва: Според едни научни данни Бог не съществува. Да допуснем тогава, че Бог не съществува. Питам: Как може професорът да доказва това, което не съществува? Значи, той доказва една отрицателна мисъл. Всъщност, няма защо да доказваш това, което не съществува. – Няма Бог. – Щом няма Бог, няма защо да доказваш това. Обаче, едно е вярно: Всяко нещо, което отказваш, съществува. Ако светлината не съществуваше, ти никога не би могъл да я отречеш. – Защо? – Защото не би имал никаква представа за нея. Следователно, всяко нещо, за което нямаш представа, не може нито да се отказва, нито да се доказва. Всеки, който се опитва да докаже несъществуването на Бога, той е започнал да работи с отрицателната истина. Можеш да започнеш с отрицателна мисъл, но, в края на краищата, ще докажеш положителната мисъл.

Какво се разбира под думите „Бог не съществува"? Това означава, че Бог не е в сенките на нещата. В този смисъл, светът е сянка на Бога. Значи, Бог не съществува в своята сянка. Това не показва, че извън сянката си дървото не съществува. И без сянката си дървото съществува и се проявява. Сянката зависи от дървото, но не и дървото от сянката. Като говоря за сянката на дървото и самото дърво, нямам намерение да доказвам съществуването на Бога. Не е важно доказването на нещата, но човек трябва да има ясна представа за истината. Да поддържа съществуването на Бога, това значи, че приемаш нещата близо до себе си, в съзнанието си. Да Го отричаш, това значи, да приемаш нещата далеч от себе си, от своето съзнание. Човек допуща в съзнанието си само онова, което вижда и разбира. Щом не вижда и не разбира нещо, той не го приема в съзнанието си.

Не е въпрос, дали Бог съществува, или не. Важно е, че човек е проява на Бога, т.е. той е даденото. Така разсъждават някои философи. Според тях, Бог не съществува, а човек съществува. Човекът, даденото съществува, а Началото, от което човек излиза, не съществува. Те започват от даденото и с него доказват всичко. Значи, щом имаш едно дадено, с него ще докажеш всичко. Ето, и аз започвам с даденото. Кое е даденото в човека? – Неговият ум. – Има ли второ дадено? – Сърцето. – Третото дадено? - Волята. Сега ще работя с три дадени величини – ум, сърце и воля. Казвам: Едната величина е мъжът, другата - жената, а третата – Бог. В геометрията е казано: Две величини, поотделно равни на трета, са равни помежду си. Значи, жената е равна на мъжа. С други думи казано: Проявеният Бог в мъжа е равен на проявения Бог в жената. Това може да се докаже математически, с ред формули. Сега теглят мозъка на мъжа и на жената и казват, че мозъкът на мъжа тежал повече от мозъка на жената. Следователно, в интелектуално отношение мъжът стои по-високо от жената. Това не зависи от теглото на мозъка, но от възможностите, вложени в ума, сърцето и волята на мъжа и на жената. Аз казвам: Вложените възможности в ума, сърцето и волята на мъжа са равни на вложените възможности в ума, сърцето и волята на жената. Ако това не е така, никаква хармония не може да се възстанови между мъжа и жената. Между тях няма да съществува никакво равновесие. Дето няма равновесие, не може да се говори за хармония; дето няма хармония, никакво растене не може да се очаква. В Битието само равните величини причиняват растене. Заменям понятието мъж с вечния принцип в света, с възможностите на мъдростта, с Божествената мъдрост, а понятието жена с вечния принцип на любовта, с Божествената любов. Значи, възможностите, които съществуват в мъдростта, са равни на възможностите в любовта. С други думи казано: Всяка възможност на мъдростта се реализира от възможностите на любовта и всяка възможност на любовта се реализира от възможностите на мъдростта.

И тъй, какво ще отговорите на въпроса: Що е мъжът? Ще кажете, че мъжът е същество, което мисли. Обаче, в ума има толкова мисли, колкото в сърцето чувства и желания. На всяка мисъл отговаря едно чувство или едно желание, и на всяко желание и чувство отговаря по една мисъл. Всяко желание се реализира в своята мисъл, и всяка мисъл се реализира в своето желание. Това е закон, който съществува и в отношенията между хората. Например, в живота срещате мъже и жени, братя и сестри, приятели и приятелки. Това са полюси, които се привличат. Следователно, между мъже и между жени приятелство не съществува. Може да се говори за приятелство, но само между мъж и жена. Между двама мъже или две жени никакво приятелство не съществува. Дето има приятелство, там има и вражда. Значи, между мъже и жени има приятелство, има и вражда. Може ли човек сам със себе си да враждува? Да враждуваш със себе си,.това значи, при най-малката грешка сам да се унищожиш. Всеки човек има добро мнение за себе си, затова е снизходителен към своите грешки. Казваш: Не искам да бъда жена, мъж искам да бъда. – Знаеш ли, какво е предназначението на мъжа и на жената? Жената иска да бъде мъж, но мъжът не иска да бъде жена. Защо жената иска да бъде мъж, а мъжът не иска да бъде жена? Понеже жената е излязла от мъжа, иска да се върне при него, да стане мъж. Понеже мъжът не е излязъл от жената, той не иска да се върне при нея, да стане жена. Той казва: Жената ще дойде при мене, няма защо аз да отивам при нея.

Питам: Кое е по-голямо – което се движи към нещо, или което стои на едно място? Кой е по-силен: живият, или мъртвият? Който стои и не работи, или който се движи н работи? Ще кажете, че живият е по-силен от мъртвия. Аз ще ви докажа обратното, а именно: мъртвият е по-силен от живия. Взимам два жълъда: единият турям в хамбара, между много жълъди, а другия посаждам в земята, при условие да изгние и умре. Кой от двата жълъда е по-силен: който е оставен в хамбара да живее, или който е посаден в земята, при условие, да умре. Вторият жълъд е по-силен. Още на пролетта той ще

изникне и след няколко години ще бъде хиляди пъти ио-силен от жълъда в хамбара. В заключение на това казвам: Има смърт в растенето, в проявата; има живот в застоя, в непроявата. Привидно, това са парадокси, които нямат никакво приложение в живота. Лесно се доказва, че живият е по-силен от мъртвия, но мъчно се доказва обратното, че мъртвият е по-силен от живия. Последното твърдение ние само допущаме, а първото го доказваме. Щом нещо не може да се докаже, може да се отрече. Отричането е също такава необходимост, каквато и доказването. За да се убедиш в известна истина, първо трябва да я отречеш. Така, по негативен начин, човек се утвърждава в истината. За да реализира тази истина, той трябва да я възприеме. Следователно, ако искаш да усилиш убеждението си, или да усилиш вярата си в истината, откажи се от нея. Ако искаш да увеличиш житото в хамбара, посади го в земята. Там то ще се умножи. Да се отречеш от една истина, това значи, да я поставиш временно при условия, при които тя може да се прояви; да възприемеш една истина, това значи, да й дадеш такова място в себе си, при което тя може да се реализира.

В природата съществуват два процеса: отричане и приемане, разпръсване и събиране, излизане от себе си и вгълбяване в себе си. Въз основа на това, бедният иска да се разшири, а богатият – да се събере на едно място. Покажете на бедния една голяма нива и го слушайте какво говори. Той казва: Да е моя тази нива, зная, какво да правя. Като му я дадат, той веднага я засява, ожънва и събира житото в хамбара, с желание, следната година да засее по-голямо място и да получи повече плод. Той се радва, че се е разширил. Човек може да събере цяла вечност в един хамбар. Под „вечност" разбирам условията, при които животът се проявява. Посятото жито на голямата нива може да се събере в малък хамбар. Значи, и най-големите възможности могат да се съберат в малко пространство. Материята на мозъка е скрита в малко пространство, но знаете ли, какво голямо пространство е заемала преди да се ограничи? Днес мозъкът се е затворил в малък

хамбар, като житото в житницата. Вашата работа се определя в обработване на възможностите на мозъка чрез мислите, чувствата и постъпките ви.

Христос казва: „Станете да отидем!" – Къде? – При Бога. Днес всички хора не отиват при Бога. И свещеникът влезе в черква, тури епитрахила си, вземе кандилница и свещ в ръка и чете: „Да отидем при Бога!" Това не е отиване при Бога. Когато младата мома се облече в булска рокля, с венец на главата и китара в ръка, отива ли тя, всъщност, при своя възлюбен? Тя казва, че се жени, че отива при своя избраник, но тя го лъже. Той се мами, че момата иде при него, но не знае, че тя иска само да се осигури. И момата се лъже, че момъкът иде при нея. И той иска да се осигури. Значи, младите се мамят, лъжат се, а старите се заблуждават. Момата се накичи, облече бяла рокля и казва на момъка: Настанаха щастливи дни за нас! И момъкът, от своя страна, се облече с нови дрехи, тури китка на дрехата си и казва на момата: Ние сме родени един за друг! Животът показва дали, наистина, настанаха щастливи дни и доколко те са един за друг. Те виждат, че нито той е за нея, нито тя – за него. – Защо? – Защото възможностите на Бога не са проявени нито чрез мъжа, нито чрез жената. И двамата са лишени от тези възможности.

Сега, чрез сравнение, ще докажа горната мисъл. Любовта, първата възможност в света, представя земята. Така я приемам аз. Светлината представя мъдростта. Имате, значи, две възможности, с които разполагате – земя и светлина. Взимам житно зрънце или ябълчна семка и ги посаждам в земята. Както семето не може без почва и светлина, така и човек не може да израсте без любов и мъдрост. Значи, любовта отдолу, като почва и мъдростта отгоре, като светлина, са главните условия за проява на мъжа и жената, за хармония между тях. Като знаеш това, не казвай, че не можеш да живееш и да се разбираш с мъжа или с жена си, но се запитай: Имам ли почва под себе си? Имам ли светлина над себе си? Ако отнемете светлината на кое и да е растение, в скоро време то ще пожълтее и

изсъхне. В този смисъл, жената е почвата, а мъжът – светлината. Затова се казва, че нито без жена може, нито без мъж. Това са символи. Обаче, като се натъкнете на своите стари възгледи, казвате: Защо жената да е земя, а мъжът – светлина? Какво лошо има в това? Жената носи земята, а мъжът – светлината. Те трябва да се съединят в едно цяло, за да се проявяват чрез тях всички добродетели. – Каква е целта на нашия живот? – Да бъдете добродетелни. Ученият ще каже, че целта на живота е човек да стане културен, да има знания, да прави изобретения. Един учен измислил аероплана. Каква е целта на аероплана? Да разрушава градовете. Друг учен измислил особен параход, чрез който да пренася далнобойните оръдия. Какво се постига с тези изобретения? Дохожда ли се до целта на живота? Ще кажете, че учените са измислили особени пилюли за хранене, които заместват всички храни. Достатъчно е човек да хапне едно пилюлче, за да се чувства задоволен от храна за цели 24 часа. – Това не е достатъчно. Питам: Кой учен е могъл да създаде един плод, като тези на природата? Никой не може да надмине природата, нито да я подчини. Въпреки това, учените искат да станат независими, да се освободят от влиянието на природата, да станат богове. Ще станат богове, но на робството и на ограничението. Когато хората хванат един здрав, силен вол, веднага го впрягат и завеждат на нивата да оре. Казват: Този вол е бог на воловете. Под „Бог" разбират силно същество. Обаче, всякога силното хваща слабото и го туря на работа.

Христос казва: „Станете да отидем оттук!" Така казват и културните хора. Като стоят на едно място известно време, насищат се на всичко и казват: Станете да отидем оттук. Не казвам, че сегашната култура е лоша, но човек трябва да мисли, да разбере смисъла на живота. Смисълът на човешкия живот е в забогатяването. Бедният иска да стане богат. – Защо? – За да придобие условия за развиване. Невежият иска да стане учен, да забогатее в знания, защото и знанието носи условия за развиване. Човек се нуждае от книги, от лаборатория, за да се развива. Природата е предвидила

всичко. Тя е най-великата лаборатория, в която човек може да прави своите опити и да се развива. Всичко, нужно за човешкото развитие, е вложено в земята. Жената е библиотекарка на земята. Като дойде нейният възлюбен на земята, тя го въвежда в тази лаборатория, показва му всички книги и пособия, с които може да си служи. Щом изучи науката на земята, той й казва: Сега, аз ще те заведа на слънцето, отдето дойдох, да ти покажа, какво трябва да научиш. Така ще дойде човек до истинското развитие. Тя ще слезе на земята, той ще остане горе. После, той ще слезе долу, тя ще се качи на слънцето. В това движение отгоре надолу и отдолу – нагоре се крие развитието на човека. Докато мъжът е на слънцето, а жената на земята, те ще се разбират. Съберат ли се на едно място, никакво разбирателство не може да има между тях. Сега мъжът казва на жената: Ти ще дойдеш при мене. Жената казва на мъжа: Ти ела при мене. Когато мъжът отиде при жената хората го съжаляват. Той се намира в положението на приведен зет. Когато попитат турчина, как живее, той казва: Като приведен зет. Значи, положението на приведения зет не е добро. Остане ли мъжът да живее при жена си на земята, работата му не върви добре. Остане ли женатата на слънцето, при мъжа си, и нейната работа остава назад. Жената ще живее на земята, а мъжът – на слънцето. Съществената задача на жената е да придобие любов в сърцето си. Ако от сърцето на жената не извира любов, тя не е жена. Ако мъжът не е извор на светлина, той не е мъж. В такъв случай, нищо не постигат. Следователно, ако искаш да бъдеш жена, от сърцето ти трябва да извира любов, както от чистия планински извор блика вода, която пои всичко живо. Ако искаш да бъдеш мъж, от ума ти трябва да блика светлина, да осветява целия свят.

„Станете да отидем оттук!" Питате: Какво искал да каже Христос с тези думи? – Не е важно, какво искал да каже Христос. Важно е, какво е проявил. Какво ще кажете, ако ви попитам, защо се жените? Ще кажете, че женитбата е необходима за размножаване на хората, за поддържане на рода. – Защо трябва да се поддържа родът? – Не

знаем. – Според мене, човек трябва да знае защо постъпва по един или друг начин, защо прави нещо. Ученикът учи, за да придобие знание, чрез което осмисля живота си или си създава карцера. Като се стреми към знанието, всеки човек си поставя различни цели. Хората не разбират, защо в известен случай човек може да се ожени, а в друг случай – не може. Ще кажете, че това е парадокс. Според мене, само младите се женят, а старите умират. Това е закон. Когато един умира, друг се ражда; когато един се жени, друг умира. Да се ожениш, това значи, да станеш собственик, да владееш нещо. Мъжът владее жена си, а жената владее мъжа. Щом имаш владение, ще ти дадат крепостен акт. Мъжът казва: Ожених се за еди-коя си Мара. Тя е длъжна да става сутрин рано, да свари млякото и кафето, да ми приготви закуска. После да приготви хубав обяд, а вечерта да направи кюфтета. Ако не изпълни тези задължения, очаква я глоба. Това значи да се ожениш: да владееш нещо с крепостен акт и да имаш право на давност. Ще подпишеш крепостния акт и ще влезеш във владение на тази собственост. След всичко това, ще кажат, че Бог съчетава хората, че женитбата е от Бога. Ако е така, как смеят хората да се развеждат? Ако женитбата е Божествен закон, как може да се разрешава с човешки закони? Защо се развеждат мъже и жени? Че някой мъж се срещал с чужди жени, че не се връщал вкъщи, веднага дават развод на жената. Отде знаят, че мъжът не води правилен живот? Аз мога да ви докажа, че съществуват само един мъж и само една жена. Щом има само една жена, отде са дошли другите? Значи, мъжът има само една жена, следователно, и останалите са му близки – сестри на собствената му жена. Ще възразите, че не съм прав. Аз съм прав, а вие сте крив. Поддържам: Докато жената мисли, че съществуват много жени, тя всякога ще подозира мъжа си. И докато мъжът мисли, че съществуват много мъже, той всякога ще подозира жена си.

И тъй, жената трябва да каже: Щом съм жена, аз съм любов – нищо повече. В този смисъл, не може да има разлика между една и друга жена. И мъжът трябва да каже: Щом съм мъж, аз съм светлина –

нищо повече. Следователно, не може да има разлика между един и друг мъж. Докато идеите са разбъркани в умовете на хората, те никога няма да се познават. Какво ще стане с човека, ако всичките му органи – ръце, крака, очи, уши се отделят и започнат да живеят индивидуално? Докато между органите на тялото съществува раздор, човек е осъден на смърт. Всеки орган трябва да бъде на мястото си и да съзнава предназначението си. Те трябва да съзнават, че са части на едно цяло, че интересите им са общи. Така също, интересите на всички жени и на всички мъже са едни и същи. Следователно, задачата на жената не е да владее мъжа, да има крепостен акт върху него. И задачата на мъжа не е да владее жената.

Христос казва: „Станете да отидем оттука. "Това значи: Напуснете мястото на заблуждението, мястото на невежеството. Казвате: Ние имаме знания, наука. – Не отричам вашата наука, но тя е само предисловие на новата наука и знание, които идат сега в света. Днес всички хора – мъже и жени, трябва да работят върху себе си. Ще кажете, че с любовта всичко се постига. Така е, но познавате ли любовта във всичките ѝ прояви? Светлината, за да се прояви, трябва да мине през земята. Следователно, и любовта, за да се прояви, трябва да мине през сърцето. То е почвата, земята. Ето защо, казвам, че светлината може да се реализира само в любовта. Значи, само светлината дава условия на любовта да изяви своите вътрешни подтици. И човек, по отношение на Бога, заема същото положение, каквото любовта към светлината. Без Бога човек не може да се прояви. Като знаеш това, не питай, какво представят мислите, чувствата и постъпките на човека. Те са проява на Бога. Щом мислиш, щом желаеш и изпълняваш, това е Бог в тебе. Стремиш се към нещо. Твоят стремеж трябва да има определена цел. А да реализираш целта си, това значи, да дадеш плод.

„Станете да отидем оттук" – Къде ще отидем? – В пътя на живота. – В кой живот? – Един е животът, един е пътят на живота. Обикновената човешка мисъл, обикновената философска и

религиозна мисъл са довели човека до отрицателен възглед за живота. Аз разглеждам живота, както Бог го е създал. Считам, че всичко в живота е добро, но хората са разместили нещата, благодарение на което са придобили криви възгледи за живота. Ако богатият не е употребил богатството си на място, той не е разбрал, защо е богат, не е разбрал и смисъла на живота. – Какъв е смисълът на богатството? – Чрез него богатият трябва да създаде работа на бедните, да бъде справедлив към тях, да се вглежда в нуждите им и да им плаща навреме. Той не трябва да отнема стотинка от работника. Правило е: всякога да минава от кесията на богатия към кесията на бедния, но не обратното. – Каква е задачата на учения? – Да употреби своето знание за благото на ближния си. – Каква е задачата на светията? – Да покаже на хората пътя към любовта и да просвети всички онези, които искат да служат на Бога. – Каква е задачата на свещеника? – Да проповядва любовта. Тя не се проповядва на думи, но с дела. Тя е вътрешна сила, която не се изказва с думи. Можеш да не говориш нищо за любовта, но достатъчно е да погледнеш човека, за да познае той, има ли любов, или няма. Любовта изключва всички противоречия, в смисъл, че примирява човека с противоречията. – Защо? – Защото огънят на любовта е силен и изгаря всичко, което срещне на своя път. Любовта изключва и съмнението. Тя допуща само онова съмнение, което подтиква човека към истинското знание. Следователно, ако се съмняваш, търси причината на твоето съмнение. Аз съм религиозен, не се съмнявам. – Не е там въпросът. Важно е, уверен ли си в своята вяра.

Питам: Ти, който минаваш за религиозен, уверен ли си, че като умреш, ще отидеш направо в рая? Имаш ли крепостен акт за небето? Имаш ли позволение да влезеш в небето? – Трябва ли позволение за това? – Трябва, разбира се. Както не можеш да отидеш в Америка, без позволение от България и от всички държави, през които ще минаваш, така не може да влезеш и в небето, без позволение на тамошните власти. – Имаш ли познати на небето? – Имам. Там са

майка ми, баща ми, дядо ми и баба ми. – Кога са заминали за там? – Преди 30–40 години. – Имаш ли писмо от тях? – Нямам. – Щом нямаш писмо, те не са на небето. Тръгнал сина ти за Америка, но попаднал някъде в Арабия в плен. Чудиш се, защо не ти пише. Казваш: Пощата не е редовна. Американската поща е много редовна, но твоят син не е в Америка. Търси го в Арабия, между пленниците. Сега и вас питам: Получавате ли писма от вашите заминали майки и бащи, баби и деди? – Не получаваме. – Много естествено, те са някъде в Африка, в робство. Казвате за вашия близък, че отишъл на небето. Ако е така, радвам се, но чакайте да видите, ще получите ли писмо от него. Ако синът ви е в Америка, ще ви пише. Първо ще пише на баща си: Татко, пристигнах благополучно в Америка, записах се в университета, започнах да уча, настаних се добре. Като ми пращаш пари, ще знаеш вече, на какъв адрес да пишеш. Това значи, да знаеш следите на сина си и да си във връзка с него. Това значи, да знаеш, че синът ти е на небето. – Докажи ни, съществува ли небе, съществува ли друг свят. – Ще ви докажа. – Как? – Като превърна знайното в незнайно; като превърна обикновената математика в трансцедентална. Всичко може да се докаже, но вашите скрити способности трябва да се пробудят. Без тях нищо не може да разберете. Лесно е да кажеш, че има, или няма Бог. И едната, и другата мисъл не е твоя. Ако казваш, че Бог съществува, питам: Говорил ли си с Него? Ще кажеш, че е богохулство да се задава такъв въпрос. Според мене, богохулство е, ако не си говорил с Господа, а не ако си говорил. Какво богохулство има в това, че те питам, говорил ли си с някой виден професор? Да говориш с Господа, това е велика привилегия. Той ще ти открие много неща и след разговора си с Него, ще кажеш: Сега разбрах смисъла на живота; разбрах, защо светът е създаден. Казвате: За Господа не се говори, не трябва да се споменава името Му напразно. – Не, приятели, това е заблуждение. Ще търсиш Господа и като Го намериш, ще се разговаряш с Него. За да постигнеш това, от тебе се иска нещо особено. Какъв трябва да бъдеш,

за да говориш с Господа? При един виден европейски професор по музика се явили трима ученици да се учат при него. Професорът се казвал Willson. Първият ученик казал на професора, че много обича музиката. Когато професорът оставал недоволен от него, ученикът се оправдавал с лошите условия, в които се намирал. Казвал: Господин професоре, ако имам обувки, здрави дрехи, ще имам разположение да свиря. А при това положение не ми се свири. Професорът го слушал и нищо не казал. Вторият ученик посещавал уроците по музика, но и той постоянно се оправдавал, че няма обувки, дрехи, няма своя цигулка и е принуден да свири с чужда цигулка. Професорът му го изслушвал, но и на него не казал нищо. Третият ученик, също беден, със скъсани дрехи и обувки, посещавал професора си, свирел с любов, учел уроците си и не се оплаквал, че няма дрехи и обувки. Щом дохождал в дома на своя професор, събува обувките си и започвал да свири. Професорът взимал цигулката си и двамата свирели. Ден след ден той успявал в музиката и се определил като добър, способен ученик.

Казвам: Повечето от сегашните хора постъпват като двамата ученици. Едни се оплакват на Господа от мъжете и жените си. Другите се оплакват от господарите си. Бог слуша оплакванията им и мълчи, нищо не казва. Питам: Колко от сегашните хора отиват при Господа с измити ръце и крака, с чисти умове и сърца, готови да учат и прилагат наученото? Днес повечето хора говорят за всичко, но малко учат. Те третират въпроса за съществуването на Господа и казват: Няма Бог. Които вярват в Бога, постоянно се оплакват: Господи, мъжете ни са лоши. – Разбрах, чух оплакванията ви. – Жените ни са лоши. – Чух и това. – Синовете и дъщерите ни са лоши. – Чух и разбрах. Какво трябва да се прави?

Често ме посещават хора – наши приятели, които ме питат, какво да правят, за да бъдат доволни. На всички отговарям: Аз съм намерил нов метод, чрез който превръщам недоволството в доволство. – Впрягам енергиите на всички хора – според тяхната възраст – на

работа. Като дойде при мене едно момиченце, питам го, какво иска да му подаря. Момиченцето иска кукла. Купя му една хубава кукла и го оставям да се занимава с нея. То взима куклата и започва да играе с нея: къпе я, съблича и облича я, туря я да спи, разговаря се с нея. Така минава денят в игра и забава. Като дойде момченце при мене, и него питам, какво иска да му подаря. То иска конче. Купувам му едно хубаво конче, с колелца, с юзда на устата и гледам, какво ще прави. То веднага се качва на кончето и започва да го язди. Цял ден се разхожда из стаята ми, но аз търпя, гледам как се занимава. Като слезе от кончето, започва да се разговаря с него, глади го, чеше гривата му. Обаче, като пораснат децата, аз им давам друго занимание. На младата мома давам мотика, да работи на лозето, да копае и да се разговаря със земята. На младия момък купувам кон и кола, да пренася пясък, камъни и тухли, да помага на бедните хора. Сутрин ще впряга коня, вечер ще го разпряга и ще почива. В първо време ще се оплаква от болки в кръста, но после ще свикне и ще благодари, че има възможност да помага на хората и да се учи от тях.

Сега разумният свят готви един хубав подарък за жената и друг – за мъжа. За жената мотика, да копае и отглежда лозето, а за мъжа – кон и кола. Всички хора – мъже, жени и деца трябва да се впрегнем на разумна работа, да разберем, защо живеем, защо се раждаме и умираме, защо се учим, защо съществува този и онзи строй. От всички се иска работа – от ученици, от духовници и проповедници, от държавници, от управляеми и управници. Сега, като се заговори за труд и работа, мнозина казват: Да оставим тези въпроси настрана, те не са навременни. Всички въпроси идат навреме и трябва да се приложат навреме. Когато циреят узрее, трябва да се лекува. Ще го покажеш на хирурга, да направи малък разрез, да го изчисти. Време е назрелият цирей да се пукне. Ако счупиш крака или ръката, трябва да извикаш един опитен лекар, да намести счупената кост, да започне лекуването. Всяко нещо става на своето време.

Мнозина, като слушат да говоря за любовта, не ме разбират, питат, какво нещо е любовта. Аз говоря за безграничната любов. Те ме питат, какво означава тази любов. Безгранична любов е непроявената още любов; в тази любов е Бог. Чрез нея Той се проявява. Граничната любов е проявената човешка любов. Безграничната любов няма начало, няма и край. Граничната любов е човешката, която се е проявила и проявява в живота. Тя има начало и край, затова я наричат временна, преходна. Животът има смисъл само в безграничното и непроявеното. Ще кажете, че като безграничен, Бог не може да се познае. Днес, при сегашното ограничено човешко съзнание, наистина, Бог остава скрит и неразбран, но в бъдеще, когато съзнанието на хората се пробуди и разшири, човек ще познае и разбере Бога. Всичко става навреме и при специфични условия. Има неща, които съществуват, но са далеч от съзнанието на човека, и той не може да ги схване. Има неща, които са близо до съзнанието му, затова той лесно ги схваща и възприема. Следователно, ако не можеш да възприемеш една идея, това показва, че тя е далеч от твоето съзнание. Че ти не възприемаш известна идея, това не показва, че тя не съществува или че други, по-напреднали същества от тебе, не я възприемат. Нещата са относителни. Това, което е реално за едного, не е реално за другиго. Това, което човек разбира, мравката не разбира.

„Станете да отидем." – Къде? – При Бога на Любовта, Мъдростта и Истината, да се научим, как да живеем. Питате: Защо Бог не се прояви в своята пълнота? – Ако Бог би се проявил, както искате, вие не бихте издържали на Неговата светлина и топлина, щяхте да се стопите. Ето защо, Бог се изявява различно, на всеки според степента на развитието му. Бог очаква хората да се облекат в своята нова премяна. Ще кажете, че светът, че хората са грешни. Под „грешни" разбирам, че не са облечени, както трябва. Бог казва: „Когато хората се приготвят да ме посрещнат, т.е. когато се облекат с чисти и нови дрехи, Аз ще им се изявя и ще им донеса великото благо на живота.

Тази е причината, дето Бог се изявява на едни, а на други не се изявява. Първите са готови да Го посрещнат, а вторите не са готови. Всеки ден той се изявява в живота на хората. – Какво нещо е животът? Според някои, животът е движение. – Не е така. Движението е проява на живота, но самият живот не е движение. Животът се проявява чрез нашите мисли, чувства и действия. Всяка мисъл, всяко чувство, които никога не се изменят, представят извор, чрез който животът тече, без да изтича. Животът е велик принцип, съзнателна сила, която нито се ражда, нито умира. Да намериш живота, това значи, да си влязъл във връзка с всички живи същества на земята – с всички риби, птици, млекопитаещи. – Защо? – Защото чрез тях протича животът. Затова Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът." Ако Бог се проявява и в най-малките същества, кой има право да ги убива? - Като казвам, че Бог е във всичко живо, разбирам, че Той се проявява като възможност. Възможностите на Бога са в човека, но не и самият Бог. Той е извън човека, както дървото е извън своята сянка. Сянката е далечно копие на нещата. Тя е скрита в самия предмет, както възможностите на Бога са скрити в човешките мисли и чувства. Мислите се изявяват чрез ума, чувствата – чрез сърцето, а постъпките – чрез волята. Питам: Какъв трябва да бъде умът, какво трябва да бъде сърцето и каква – волята, за да се изяви Бог чрез тях?

Като ви говоря, вие казвате: Учителят не е прав в случая; има нещо, което не ни е ясно. – Защо не ви е ясно? Защото бързате. Аз съм започнал да рисувам един човек и в първия ден едва съм успял да означа мястото на очите, на носа, на устата. Вие погледнете картината и казвате: Това не е човек. Учителят ни заблуждава. – Чакайте, едва съм започнал картината. Това е началото на моята идея. Аз съм началото на моето изкуство. – Кога ще свършиш картината? – Почакайте още девет дена. Ден след ден прибавям по нещо на картината. На десетия ден ще бъде готова. Елате след десет дена, тогава ще си кажете мнението. Аз искам, като ви говоря, да мислите право. И като излезете оттук, пак да мислите. Като мислите право, ще

подобрите и умовете, и сърцата си. Приятно ми е, когато виждам известно подобрение във вас. Приятно ми е да ви срещам бодри, весели, здрави; да виждате смисъла в живота; да знаете, защо живеете. - От какво умират хората? – От скука. – Защо умира майката? – От несбъднати мечти. Докато е била мома, тя мечтала да се ожени, да си роди едно момченце и едно момиченце, да ги отгледа, да им даде образование, да станат видни хора, да я гледат на стари години. Щом се ожени, вижда, че мечтите ѝ не се реализират. Ражда момче и момиче, но те си вървят по свой път. Те порастват, получават образование, но синът се оженва, дъщерята се оженва и забравят майка си. В първо време ѝ пишат често, но после едва по едно писмо в годината, докато най-после престават съвсем. Майката охка, пъшка, страда по тях, докато един ден умре. Те казват: Умря горката ни майка. Бог да я прости! – Защо ще я прощава Бог? Тя умря от скука. Вложете някаква цел в живота на човека, да видите, как ще оживее и от смъртното легло ще стане.

Една богата американка се влюбила в един красив американец и се оженила за него. Понеже го обичала много, често му казвала, че за нищо в света няма да се раздели от него. Случило се, че тя заболяла сериозно от тежка болест. Лекарят се произнесъл, че няма да оздравее. Извикали втори, трети лекар и всички казвали едно и също: болестта е сериозна и тя не може да се справи с нея. Извикали консулт от 12 лекари, и те казали същото. Като се убедили, че жената ще замине за другия свят, лекарите казали на мъжа й да се приготви да изпие горчивата чаша – жена му ще замине. Крайно измъчен, той отишъл при жена си да се прости с нея. Като видяла, че очите му били насълзени, тя го запитала: Защо плачеш? – Не мога да скрия истината от тебе, ще ти кажа всичко. Лекарите казват, че ще живееш още 24 часа, болестта ти е тежка, не можеш да издържиш. – Нищо, готова съм да си замина, но искам от тебе само едно нещо: да ми обещаеш, че като умра, няма да се ожениш за друга. Той отговорил: Ти знаеш, че съм честен човек, не мога да лъжа. Представи си, че

срещна друга жена, толкова красива и добра като тебе. Ще се оженя за нея. – Щом е така, аз няма да умра. Тя събрала и последните си сили, скочила от леглото и започнала да ходи из стаята. В 24 часа тя била здрава. Така тя опровергала думите на лекарите. – Ще живея за тебе, казала тя на мъжа си и оздравяла.

Казвам: Вложи цел и смисъл в живота си и ще оздравееш. Вложи цел в живота на младия и го остави свободен. Той знае за какво да живее и какво да прави. Същото се отнася и за стария. Под „стар" не разбирам стар на години. Според мене, стар е онзи, който няма цел в живота си. Стар, в прав смисъл на думата, разбирам мъдър човек. Когато старите кажат, че имат цел и смисъл в живота си, аз съм с тях. Когато младите кажат, че имат цел и смисъл в живота си, аз съм с тях. Ако младият върши глупости в живота си, не съм с него. Следователно, търсете ме между млади и стари, които имат цел и смисъл в живота си. Аз съм всякога на тяхна страна.

„Станете да отидем!" – Къде? – Дето е целта и смисълът в живота. Вложете любовта в живота си като жив принцип. Вие, жените, станете извор на любовта. Вие, мъжете, станете извор на светлината и мъдростта. И, ако, като мъже и жени, изпълните своите задължения, вашите синове и дъщери ще ви докажат, че сборът от възможностите на сина и на дъщерята е равен на сбора от възможностите на родителите. Това е Питагоровата теорема в живота. Следователно, каквито възможности са вложени в бащата, такива са и в дъщерята; и каквито възможности има в майката, такива има и в сина. Това е закон. Не можеш да предадеш нещо вън от себе си, докато не е вложено в самия тебе.

И тъй, мъжът е проява на възможностите на Божествената Мъдрост. Жената е проява на възможностите на Божията Любов. Синът е проява на възможностите на Божията Истина. Дъщерята е проява на възможностите на Божията Добродетел. Значи, в човека са вложени възможностите на любовта, мъдростта, истината и добродетелта. Ако майката има любов в себе си, синът ѝ ще изявява

истината; ако бащата е мъдър, дъщерята ще бъде добродетелна. Само умният може да бъде добродетелен и само любещият може да бъде истинолюбив. Наистина, когато душата ти е пълна с любов, ти можеш да говориш истината; и когато умът ти е пълен с мъдрост, ти можеш да бъдеш добродетелен. Това са максими, които могат да се приложат при новото възпитание. Първият елемент, с който ще започне новото възпитание, е музиката. Едно нещо, което желая на българите, е да станат музикални. Музиката да работи в техните умове и сърца. Казва се за нас, че сме мистици. Това мнение не ни радва. Ние не сме духовни фразеолози, ние сме хора на реалните истини, на опита. Ние правим такива опити, които имат видими резултати, както опитът на градинаря, на художника и на музиканта. Всеки може да направи един малък опит.

„Станете да отидем оттука!" – Отде? – От мястото на заблуждението. Ето защо, ние се стремим, освен към теорията, още и към практиката. Всичко, което знаем, ние го прилагаме. Това се иска от нас, като носители на новото учение. Ние не прилагаме, както досега се е прилагало. Ние прилагаме според методите на природата. Виждате, че между голямата и малката река съществува едно препятствие. Какво прави природата, за да махне препятствието? Тя прави малък наклон, и малката река се влива в голямата. Без наклон препятствието не може да се махне и вливането няма да стане. И в човешкия живот се явяват известни наслоявания, които препятстват на добродетелите в него да се усилват. – Какво ще направиш в себе си, за да махнеш препятствието в пътя на известна добродетел? – Ще направиш един малък наклон, с който ще дадеш възможност на енергиите на Малката добродетел да се влеят в енергиите на голямата добродетел.

Още едно нещо искам от българите: да се откажат абсолютно от лъжата. – Как? – Като не се говори за нея. Не казвай на сина си да не лъже, но всякога му говори истината. Ако той обича да лъже, никога нищо не споменавай за лъжата. Ден, два, три, месеци, години наред

му говори само за истината. Майката казва на сина си: Синко, не лъжи! Недей мрази! Това е старият метод на възпитание. Кажи на сина си: Синко, говори истината и обичай ближния си. Като говориш за истината и за любовта, той ще разбере как да живее. Ще кажете, че този метод е като забиването на гвоздея. Питам: Може ли гвоздеят сам да се забие? Чук е нужен. Ще чукнеш няколко пъти, докато го забиеш. Важно е да знаеш, кога и как да чукнеш. Когато удряш с чука на своята воля, невъзможните неща стават възможни. Така се развиват и прилагат добродетелите. Иначе, още много ще работите с отрицателните методи и нищо няма да постигнете.

Мнозина казват за нас: Тези хора проповядват новото учение, но и те приличат на нас. Аз говоря за хората на новото учение. Те са хора на новата култура, съградена на вечните добродетели. Новият човек – човекът на бъдещето, се отличава коренно от сегашния: главата му ще бъде красива, добре оформена; сърцето му ще бъде пълно с любов; умът му ще бъде носител на светлина, а волята му ще бъде силна. Срещнеш ли новия човек, ти ще го почувстваш като брат. Каквото обещае, той ще го изпълни. За да влезете в бъдещата култура, работете съзнателно върху себе си, да махнете малките препятствия на пътя си. Само така ще влезете във вечната хармония на живота. Иде новото време!

Как се познава идването на новото? – Всички хора ще се променят. Всеки ще каже: Едно време бях сляп, сега виждам. Едно време мразех, а сега обичам. Едно време правех зло, сега правя добро. Едно време живях в заблуждения, а сега умът ми е пълен със светлина. Едно време мислех само за себе си, а сега мисля и за своя ближен.

„Станете да отидем!" – Къде? – При любовта.

Беседа от Учителя, държана на 29 октомври, 1922 г., София.

ПО-ЛЕКО ЩЕ БЪДЕ НАКАЗАНИЕТО

Казвам ви, че в онзи ден по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на този град. (Лука, 10:12)

Когато страхливият прочете този стих, косите му настръхват, и той казва: Страшно нещо е това! Много съм грешен. Когато смелият го прочете, казва: Празна работа е това. Който писал Евангелието, той го измислил. Какво наказание може да има? Отде ще дойде то?

Казвам: Този стих се отнася до същества с високо съзнание, до същества от висш свят. Той не се отнася до невежите. За да разбере този стих, човек трябва да има висока култура. Не мислете, че като наказват някого, той може да разбере живота и да стане културен. Природата не наказва, но е строга. Като изучавате законите ѝ, виждате, каква неумолимост съществува в тях. Знаете, че на о-в Мартиника цял град от 40 – 50 хиляди души загинаха в една нощ. При земетресението в Лисабон също толкова хора загинаха в един ден. В миналото са потънали хиляди и милиони хора във водите на моретата и океаните. Тия цифри изглеждат баснословни, по историята на човечеството записва всичко. Ако питате учените, от колко години съществува светът, ще кажат – от осем хиляди години. Питам: Какви са тези осем хиляди години – години на децата, на възрастните, или на умните хора? Мярката на децата е една, а тази, с която държавата мери нещата, е друга. Децата мерят със сламчици, а възрастните – с мерки, установени от държавата. Значи, тези осем хиляди години са години на Бога. Неговата мярка е друга. Метрите и километрите на децата се различаватот общоприетите мерки на държавата. Децата си правят къщички от пясък. Вие наблюдавате, как ги правят и казвате, че са хубави, но разликата между детските къщички и къщите на възрастните е грамадна. След всичко това, тези

деца се опитват да тълкуват Писанието. Те казват: Къщи са това! – Да, къщички, направени от вода и пясък. Писанието не говори за тези къщи, но за такива, направени от здрав и хигиеничен материал, който вековете не могат да разрушат.

Сега, аз задавам следния въпрос на съвременните хора: Защо живее човек? На този въпрос може да се отговори двояко: Човек живее, за да яде и пие. Или, човек яде и пие, за да живее. – Колкото е верен единият отговор, толкова е верен и другият. Има и трети отговор. Някои казват, че човек не живее, за да яде и пие. – Как ще живее, ако не яде? От гледището на науката, този въпрос е строго определен, както е точно определено, кои числа са рационални и кои – ирационални. Според сегашната математика, има числа съизмерими, т. е. делими без остатък; има числа несъизмерими, т. е. делими, но с остатък. Обаче, в абсолютната математика числата са съизмерими. В обикновената математика се говори за числа в n-та степен, например, а". Тази степен, макар че подразбира общо число, не показва, че всякога е неопределено. То може да бъде равно на 1, 2, 3, 4 и т. н. В абсолютната математика, обаче, самата степен може да се повдигне в степен. Напр. an1, an2, an3, an4, an72 и т. н. Как ще определите тези степени? Ако допуснем, че числото „а" или буквата „а" означава човека, т. е. човешкия ум, то степента „n" показва възможностите, при които човек може да се развива. Значи, даден човек може да се развива при възможности в първа степен. Това значи, да се движиш по права линия, без да изкривиш пътя си. Правата линия означава правия живот. Като живееш право, ще насочиш идеите си в права линия. Това подразбира да имаш отношение само към едно лице и само с него да се занимаваш. Например, искаш да вземеш от някой банкер пари на заем. Каквото и да правиш, мисълта ти ще бъде заета само с едно, как да вземеш парите. Щом вземеш парите, ти не мислиш за банкера – нямаш вече отношение към него. Като вземеш парите, започваш да мислиш за онези хора, на които дължиш. Щом платиш дълговете си, гледаш,

колко пари ти остават. С тях купуваш една крина жито и го посяваш на нивата си. Най-после, ще мислиш за посяването на житото, като процес. Ще кажеш, че не знаеш. – Лъжеш се, щом можеш да ореш, сееш и жънеш, ти знаеш значението на посяването, като психически процес.

Като ученици, вие трябва да изучавате процесите в природата и да ги пренасяте в психическия си живот. Същото се отнася и до науките. Казвате, че сегашната геометрия говори за три измерения. Кои хора могат да се уподобят на първото измерение? Които се любят. Такъв човек, като се концентрира в една точка, нищо друго не вижда. Той мисли само за своята възлюбена. И момата, като се влюби, освен възлюбения си, никого не вижда. Тя забравя и майка си, и баща си, само за него мисли. За влюбените целия свят изчезва. Ако това не е вярно, можете да го опровергаете. И природата е съгласна с мен. Тя подържа същата мисъл с формулите an1, an2. Това е философия, която трябва да изучавате. И сегашните философи не я знаят. Като се срещнат, влюбените образуват права линия. Силите им се съединяват. Щом се съединят два елемента, казваме, че се извършила известна реакция. Тя произвежда в тях вътрешно напрежение, и те се сближават. Правата линия е строго определена с две малки нули: о – о. Нулата е нищо, но същевременно, тя е граница на безграничния реален свят. И зад нулата има някакъв свят, но отношенията на този свят са отношения към нищото. Според нас, нищото показва нещо. Че нищото е нещо, виждаме по това: поставено пред или след единицата, или друго някое число, то увеличава или намалява неговата стойност. Пред единицата, нищото намалява стойността ѝ десет пъти; след единицата, то я увеличава десет пъти. Значи, нищото е нищо, когато не се проявява, т. е. когато не е нито пред единицата, нито след нея. Постави ли се пред или след единицата, то е мощна сила.

Често религиозните и духовните хора се запитват: Кое е същественото в Христовото учение? – Любовта. Той е казал: Любете се

един друг. – Как да се любим? По права линия ли? Ако се любите по права линия, както младите, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Във вас ще стане голяма реакция, голямо напрежение. – Какво да правим тогава? – Ще се качите по перпендикуляра. Само така ще се освободите от закона. Вие сте извършили престъпление, за което ще отговаряте. – Има ли престъпление в любовта? – Има два вида престъпления: в злото и в доброто. В първия случай, някой извърши кражба, за която веднага го хващат. Писано е в законите, какво наказание се налага. Това знаят всички адвокати и съдии. Веднага ще изпратят сватове със зурли и бъклици да го калесват. – При кого ще го водят? – При съдията, той се интересува за него. Преди да извърши престъплението, никой не се интересувал от него, никой не го познавал. Щом извърши престъплението, всички започват да говорят за него. Пръв съдията го посреща с внимание, разпитва го и, като се докаже, че е виновен, издава резолюция, според която го осъждат на две години затвор. Съдията му казва: Понеже си гладувал, ще отидеш в затвора, дето ще те хранят и обличат, но няма да бъдеш свободен.

Казвам: Зад този свят, зад нищото, има друг свят, на който законите са точно обратни. Тук съдят за престъпления, а там – за добри дела. Като направиш едно добро или като любиш, веднага съдията те пита: Как се осмели да направиш това престъпление? Ще ти наложим голямо наказание. Съдията извиква един стражар и му казва: Освободете този човек от затвора и му дайте всички добри условия за живот: нива, лозе, къща, пари. След това намерете му добра, умна мома и го оженете. Значи, в духовния свят човек е в затвора, докато не върши добро, докато не люби. Щом започне да люби и да върши добро, веднага го освобождават. Съдията казва: Ние искаме тъкмо такъв престъпник, да работи за интереса на нашата държава. Обаче, ако направиш някакво престъпление, никой не се интересува за теб. В духовния свят няма закон за престъпления. – Защо? – Защото там няма условия за престъпления. Затова, именно, някои хора, като се отегчат от земния живот, искат да отидат на

небето, там да живеят. Така правят някои българи. Като не им вървят работите в България, отидат в Америка, там да подобрят живота си. Едно трябва да знаете: И на онзи свят да отидете, и в Америка да отидете, всеки ще отиде със своите качества и навици и от тях зависи, ще успее ли той, или не. Крадецът ще се опита и на онзи свят да краде, но няма да успее. Ако не носи нещо в джобовете си, гладен ще ходи. И в онзи свят има гостилници, но всеки сам трябва да си плаща. Като погладува няколко деня, крадецът вижда една торба със злато, дойде до нея и я задига със себе си. Носи торбата известно време и, като се умори, сложи я на земята да си почине. Докато се обърне да я вземе, вижда, че торбата се вдигнала във въздуха и отива там, отдето е взета. Като види това, той казва: Друг път няма да бъда толкова глупав, няма да оставям торбата на земята, все със себе си ще я нося. Намира на друго място втора торба със злато. За да бъде по-сигурен, той туря парите в джобовете си и държи торбата с останалото злато в ръката си. Като се умори, сяда да си почине и гледа да не изгуби торбата. И този път торбата се вдига във въздуха. Той си казва: Поне джобовете ми са пълни. Бръква в тях и остава изненадан – джобовете празни. Така крадецът нищо не може да задържи в себе си. Жителите от онзи свят го гледат, смеят се, но не го съдят. Те му казват: Щом си гладен, кажи си, ние ще те нахраним. Като кажеш, че идеш от земята, ние знаем, от какво имаш нужда и ще те задоволим.

Сега вие ще кажете, че това са измислици. – Не, ще ви докажа, че това става и на земята. Де отива богатството, придобито с неправда? Най-много след четири поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон. Разликата в този закон на земята и в духовния свят се състои само в бързината на действието: на земята законът работи бавно, а в духовния свят – моментално. Докато държиш здраво торбата в ръката си, твоя е; щом я пуснеш от ръката си, тя отива там, отдето е дошла. Днес млади и стари искат да се осигурят. Може да се осигурите, но само в този свят, дето има наказание за доброто. Човешкият свят ще се оправи само тогава,

когато се създадат закони за доброто. Сега всички се радват, когато властта преследва злото и наказва престъпниците. Не е така. Добрите хора трябва да се наказват. Де са добрите хора? Де има закони за тях? В нашия свят нито един добър човек не е наказан. Може ли тогава да се оправи светът? Питате: Защо трябва да се наказва добрият човек? Такава е философията на природата, която трябва да се преведе на ваш език, да ви стане ясна, разбрана. Отиваш на нивата си и виждаш, че цяла обрасла с тръни. Недоволен от това, ти взимаш мотиката и ги изравяш, засипваш ги отгоре с пръст. Недоволни от положението си, тръните започват да се оплакват на слънцето, което им казва: Мълчете, аз пак ще ви дам условия да растете и да дадете повече плод, отколкото по-рано. Те израстват, а ти се чудиш, какво е станало с тях, че се размножили. Питам: Ако и добрият човек се накаже по същия начин, т. е. ако се посади в почвата и даде повече плод, няма ли да се радвате? Следователно, страданията, през които минава добрият човек, не са нищо друго, освен наказание за доброто, което е правил. Това е закон за превръщане на една математическа величина в друга.

Като срещате един човек, първо вие го разглеждате от главата до петите и започвате да се произнасяте за главата, за ръцете и краката, за тялото му. После, спирате погледа си върху лицето му, върху неговите очи, уши, нос, уста. Право е да го разглеждате така, защото от тези органи съдите за неговия стомах, за дробовете и сърцето му. Това показва, че между външните и вътрешните органи на човека има известно съотношение. Достатъчно е да ви наблюдавам един месец, какво ядете и как се храните, какви приходи и разходи имате, за да предскажа, какво ще ви се случи. Като видя главата, гърдите и стомаха на даден човек, мога да кажа, че след четири години той ще обеднее, ще има големи дългове, жена му и децата му ще бъдат недоволни от него, няма да го зачитат. – Отде знаеш това? – Така е писано. Онези, които не разбират тези неща, казват: Тежка съдба има този човек. Бог го е създал така. – Не е вярно. Ти сам си написал

своята съдба. Смешно е да се изисква от мравката това, което се иска от човека. Може ли главата на мравката да бъде като човешката? Може ли обикновеният човек да притежава главата на светията? Ти не можеш да успееш със своята малка глава, та искаш да имаш главата на светията! – Искам да имам здраво и силно тяло. – Реши най-напред малките задачи със своето тяло, че после ще мислиш за голямо тяло. Някой едва може да сметне, колко прави 5 X 5, а иска да решава мъчни задачи, с големи числа. Научи се първо да смяташ до пет. Колко е 5X5? – 25. – Кой е коренът на 25? – Пет. – Какво число е 5? – Ирационално. – На колко се дели пет? – Само на пет и на единица. Числото 5 е корен на 25, но и от петорката може да се извади корен, само че в друг свят – в света на чувствата. Чрез тях ти ще възприемаш идеите. Може да бъдеш благороден, да се възхищаваш от комунистически идеи, но, преди всичко, трябва да имаш чувства, да разбираш народа си. И голям патриот да си, пак трябва да разбираш своя народ. Ако мислиш, че народът трябва да съществува само за теб, той няма да бъде доволен от твоите идеи. Ако се числиш към една партия с желание само да ядеш и пиеш и да се ползваш от нейните облаги, тя не може да бъде доволна от теб. От какво страдат партиите? Идеи имат, програма на дейност имат, но приложение нямат. Те са активни, искат да прилагат идеите си, но методи за това нямат.

И Питагор, на времето си, е мислил върху различни идеи, докато най-после съставил теоремата: Пространството, затворено в квадрата, построен на хипотенузата, е равно на пространството, затворено от двата квадрата, построени на катетите. Какво искал да каже Питагор с тази теорема? Важно е, че от нея Евклид съставил още 47 теореми, с които и до днес още учените работят. Питагоровата теорема е една от главните теореми за решаване на триъгълниците. Тук се говори за пространства, затворени в квадратите. Питам: Съществува ли пространство в триизмерния свят? – Не съществува. В първото, второто и третото измерение не съществува време и пространство. Обаче, в четвъртото измерение, в областта на четирите координати,

съществува време и пространство. Когато се прояви съзнанието на човека, тогава се говори за време и пространство. Следователно, в този момент човек започва да расте във време и пространство. Този момент определя човешкия свят, затова хората си служат с кръста, като символ на време и пространство. Човек страда във време и пространство. Сухото дърво страда ли? Питате: Защо страдам? – Защото си влязъл в четвъртото измерение. Който влезе в четвъртото измерение, непременно ще го почувства. – Как? – Чрез кръста, т. е. чрез страданието. – Не искам да страдам. – Тогава ще се върнеш в третото измерение. И в другите измерения има време и пространство, но, понеже съзнанието на живите същества не е проявено, те не го възприемат. Техният свят е ограничен – хикс. Тук хиксът е равен на нула. В отношението 0:х, показателят е пак нула. Това показва, че тези две същества не са се подвижили. – В какво се изявява техният живот? – Само в целувки и прегръдки. Но това не храни. Целуват се, прегръщат се, докато огладнеят. Това е движение по права линия, в първото измерение. Те казват: Намерихме щастието в живота. Като огладнеят, щастието им се нарушава. Мъжът казва: Нещо ме мъчи в стомаха. И жената казва същото. Те започват да се движат по перпендикуляра. Сега, вместо да се гледат един друг, като по-рано, гледат настрана. Те гледат вече към трапезата, на която са сложени няколко хляба и ядене. И двамата започват да се движат, докато образуват квадрат – сядат на трапезата. Отварят и затварят устата си и казват: Има и друг свят. – Кой е този свят? – Светът на яденето – квадратният свят. Като ви питат, какво нещо е крадратът, ще кажете, че той е свят на ядене, т. е. трапезата за ядене. Правата линия е път към възлюбения. Перпендикулярът е движение към благословената трапеза. Като се нахраниш, ще кажеш: Слава Богу, имало и друго измерение, други блага в живота. Досега аз само целувах и прегръщах своята възлюбена, но тя не ми даде това, което хлябът ми даде. Като се нахраня, пак мога да целувам.

Като говоря така, не мислете, че се подигравам. Аз изнасям нещата, както са в реалния свят, точно математически, без никакво преувеличаване. Аз изнасям нещата в живота в естествения им вид. Питаш някого: Как да те целуна? – По права линия. – После? – Ще се движиш по перпендикуляра. Така ще научиш първото и второто измерение. Закон е: Който живее само в първото измерение, ще се движи по права линия, ще прегръща и целува. Щом дойде гладът, и двамата престават да се прегръщат и целуват, ръцете им не държат вече, устата им не се отваря от глад. Виновни ли са, че не могат да се движат и не могат да си отварят устата? – Не са виновни. Те се намират в обратната посока на истината – без целувки и прегръдки. Като погладуват малко, те започват да правят усилия, да се подвижат към перпендикуляра, дето има сложена трапеза – свещената маса, квадратът на живота. На тази маса ще видите много хора, които са минали през същата опитност. Те казват: Тази трапеза ни застави да се откажем от целувките и прегръдките. Тук човек намира друга възлюбена, по-силна от първата. Тя го заставя да седне на трапезата. Чрез глада природата казва: Има любов по-силна от вашата, т. е. от любовта на прегръдките и целувките.

Помнете: Най-малката любов в света е любовта на правата линия. Аз я наричам индивидуална любов; тя се проявява в несъзнателния живот. После иде любовта на квадрата – малко по-голяма от първата. Но и тук любовта не спира. След като си целувал и прегръщал, след като си ял и пил, казваш: Не искам вече нито едното, нито другото. Ръцете ми отслабнаха, не мога да си отварям устата. Стомахът ми се разстрои от ядене. Какво да правя сега? – Ще постиш три деня, нищо няма да ядеш. – После? – Ще започнеш да изучаваш Евклидовата геометрия. Ще гледаш към небето. – Какво ще гледам там? – Движението на слънцето. Ще наблюдаваш небето и ще размишляваш: Кой е направил слънцето, как го е направил? Разумно ли е всичко, което виждаш? Може ли да се приложи? Чрез тези размишления дохождаш до третото измерение, но и него не си разбрал.

Съвременните хора, които минават за културни, имат широчина и височина на мисълта си, но дълбочина нямат. Който има дълбочина, като го слушат, казват: Този човек говори много дълбоки, философски работи, не го разбираме. Нека говори по-разбрано, по-открито. – Открито се говори само в пътя на квадрата. Като се подвижи квадратът, образува се тялото – кубът, място на дълбочината. Който се движи по четирите точки на квадрата, непременно ще измени формата си и ще образува куб. Ако се движиш само в първото измерение, ти се натъкваш на мъчнотии. Ти схващаш света като отделни точки, като отделни прави линии. Гледаш на мъжа и жената като на отделни величини, без никаква връзка между тях. В първото измерение човек не вижда даже и правата линия. Щом влезе във второто измерение, в плоскостта, т. е. в квадрата, той вижда вече правата линия. Значи, квадратът се състои от прави линии; те съставят елементи на второто измерение.

Днес хората говорят само за право. В която къща влезеш, всички говорят за право. Казват: Това не е право, онова не е право; или това е право, онова е право. Значи, нашият свят е създаден само от прави линии.

– Забрави ли, че, освен прави линии, има и точки? – Не виждаме точки, само правите линии изпъкват. Те са същественото в света. – Правата линия нали е съставена от точки? Значи, точката, в своята дейност, образува правата линия. Правата линия пък, в своята дейност, образува плоскостта. Малцина имат представа за плоскостта, защото е невидима. Когато правата линия се проектира в пространството, крайните й точки ще се срещнат някъде в безкрайността. Да допуснем, че тези точки са живи същества. Ако се движат в една посока, те могат да се срещнат някъде в безкрайността. Ако се движат в обратна посока, с гърбовете си, те могат да се срещнат само ако постоянно се сърдят. И те не могат да си обяснят, как е станало това. Понеже орбитата, по която се движат, е кръг, те непременно ще се срещнат. Кръгът е определен. Те ще се гледат, без

да се познаят. И двамата ще питат: Кой си ти? Ще кажете, че това е противоречие. – Да, в света на едното измерение има противоречия. Не е лесно да разбереш света на първото измерение. Като влезеш във второто измерение, тогава ще разбереш първото. – Защо? – Защото то става основа на второто измерение. Двете същества, които при движението си образуват плоскост, не могат да се приближат.

– Защо? – Защото всяко придвижване, т. е. изместване на правата, създава ново измерение – третото. Какво ще стане, ако някой измести двете линии, т. е. двата непримирими врага? Казваш: Аз да отида да му се поклоня? Никога! Тази непримиримост показва, че си във второто измерение. И мъжът, като се разсърди на жена си, казва: Аз да й се подчиня! Никога няма да направя това, да унижа своето достойнство. – Ще се примириш.

Щеш, не щеш, ще се огънеш, т. е. плоскостта се огъва, а не ти. Единият е богат, другият – беден – ще се примирят. Бедният, като погладува няколко дни, започва да се огъва: тук поиска нещо, там поиска нещо. Като дойде до богатия, казва: Лош човек е този, враг ми е, но ще отида при него. Като си подадат ръка, работата се нарежда. Примиряването е закон на второто измерение. Мнозина питат: Какъв е смисълът на примиряването?

– Враговете да станат приятели. Условията, нуждите, в които хората изпадат, имат сила да примирят и най-големите врагове. Казвам на двама души, които враждуват: Вие трябва да се примирите! – Как? – Две семейства са непримирими. Те носят враждата от две поколения. В третото поколение ще се примирят. В едното семейство се ражда момиче, а в другото – момче. Като пораснат, те се влюбват. Майката на момата казва: Ако се ожениш за този момък, ще те изпъдя вън от нашия дом. И на момъка казват същото. Но младите не мислят така. Те казват: Ние ще напуснем домовете си, но пак ще се съберем. Научихме вече второто измерение. След две години родителите ги прощават. Докато бяха в първото и второто измерение, не се примиряваха. Щом напуснаха второто измерение и влязоха в

третото, в куба, те казаха: Елате сега, деца, да ви благословим. Младите дойдат, коленичат пред родителите си и получават тяхното благословение. С примиряването изчезват всички илюзии, всички заблуждения в човека. Някой бил честолюбив, не могъл да се примири. – И той ще се примири. Това е само въпрос на времето. Ако не се примириш, ще стане това, за което Христос казва: „По-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, нежели на онзи град."

Христос казва, че по-леко ще бъде наказанието на Содом и Гомор, отколкото на онзи град. – На кой град?

– Който не е разбрал и не е приложил Христовото учение. – Какво ще бъде наказанието му? – Мъчения и страдания. Жителите на този град ще говорят, ще мислят, но нищо няма да постигнат. Ще критикуват този-онзи, ще говорят по адрес на това и на онова общество, докато най-после кажат: Говорихме, критикувахме, мислихме, работихме, но нищо не постигнахме. Навсякъде само терзания и мъчения. Питам: Какво делят хората? Какво ги спъва?

Сега, понеже атмосферата е малко натегната, въздухът е нечист, ще направя една диверсия в мисълта. Знаете, че въглената киселина е неприятел, както за слушателите, така и за говорителя. Отворете прозорците, не се страхувайте от простуда. Ако някой се простуди, ще му платя разноските за лекар. За да се смени състоянието ви, ще приведа един случай из живота на хората. Някога живял един богат, прочут граф. Случило се, че изпаднал, останал без пет пари, но понеже бил честолюбив, не се решавал да поиска помощ от никого. Той гладувал няколко деня, но графското достойнство не му позволявало да иска помощ. Най-после му дошло на ума за един негов приятел музикант. Отишъл при него и му казал: Слушай, приятелю, ти знаеш, че съм от високо произхождение. Но тъй дойде работата, че днес съм изпаднал. Можеш ли да ми услужиш с 10,000 лева? Музикантът си потъркал ръцете, замислил се и му отговорил: На драго сърце, ела с мене. Двамата излезли на площада. Музикантът казал: Аз ще свиря тук, а ти ще събираш парите. – Как, аз да събирам

пари? Толкова да се унижа? – Не се смущавай, аз съм знаменит музикант. Всички мен ще гледат, а на теб никой не ще обърне внимание. Значи, музикантът има смелостта да излезе на площада да свири за обеднелия граф, а той не е готов да събира пари за себе си.

Много от сегашните християни, както и от моите слушатели, се срамуват да събират пари. Аз съм готов да свиря на площада за тях, а те се стесняват да събират пари за себе си. Те казват: Как, на площада да събираме пари? – За вас е това. Често аз ви давам най-хубавите идеи, а вие се стеснявате от тях. Аз ви давам право да разполагате с тях. Идете да проповядвате. Продавайте тези идеи, и каквото спечелите, ваше е. Чудни са хората! След това някои болни идат при мене, искат да им помогна. Аз им давам сигурни лекарства, но те не ги приемат. Идат и бедни, искат да поправят положението си. Казвам на бедния: Иди при един богат, който страда от стомах и му кажи: Ако ми дадеш 10,000 лева, ще ти препоръчам едно сигурно лекарство. Богатият, като даде исканата сума и употреби лекартвото, ще каже: Наистина, дадох 10,000 лева, но стомахът ми е добре, здрав съм вече. И моите слушатели, като графа, пари не взимат. Те казват: Правило е у нас, да не взимаме пари. Така е, от богатите не взимат пари, но заеми правят. Мнозина взимат пари под лихва от различни банкери. Казвам: Не взимайте пари на заем. Ако имате нужда от пари, идете при един богаташ, който боледува от години, и му кажете: Аз имам изкуството да лекувам. Ако ми дадеш 10,000 лева, ще те излекувам. Обаче, на версия не давам. Ще извадиш парите и ще ги преброиш пред мен. Аз ще подпиша, че ще те излекувам. Като приготвиш лекарството, както аз го приготвям, веднага ще го дадеш на болния. Като оздравее, той ще ти благодари и ще бъде доволен, че те е срещнал. Изнудване ли е това? Не, богатият има нужда от такъв лекар и, за да оздравее, готов е да даде всичко. Бог е хванал богатия за стомаха и го учи на закона на жертвата. Той му казва: Ще дойде при тебе един беден, който владее изкуството да лекува. Ще му дадеш 10,000 лева и ще благодариш, че те е излекувал.

И тъй, според вас, ще служите без пари. Не нищо не става без пари, т. е. даром. Ще цитирате стиха: „Даром давайте." Кое се дава даром? Любов за любов, добро за добро, знание за знание. Такъв е законът. За любовта се плаща с любов, за омразата – с омраза. Ще кажете, че на омразата трябва да се отговори с любов.

– Не е така. Ако чистиш нечисти мебели, чиста кърпа ли ще вземеш? Не, ще си послужиш с пачавра. Нечистият трябва да се изчисти съвършено и тогава ще се облече с чиста риза. Казвате: Брат е този човек, трябва да се обича. Кого наричаме брат? – Само онзи, който е съвършено чист. Аз не признавам нечисти братя. Братство не може да съществува между грешни хора. Братство съществува само между любещи души, само между хора с просветени умове и с топли сърца. Казват: Брат ми е този човек. В този смисъл, и волът ти е брат. – Защо?

– Защото страда на нивата. Някога се разговарям с вола. Той ме поглежда, като че иска да каже: Страдам, наистина, но си уча урока на нивата. Благодаря за този урок. Господарят мисля, че волът нищо не разбира. Много разбира той. Не мислете, че само вие имате способността да разбирате. Вашият морал ви е довел до неразбиране на нещата. Вие имате неясна представа за правите и кривите постъпки. Някой се чуди, защо страда и казва: Чудно нещо, никого не съм убил, никого не съм излъгал, а страдам! – С този морал и до прага на разумния свят не можеш да пристъпиш.

С пример ще изнеса една отличителна черта на любовта. Двама души от рождение още били затворени в един замък. Нищо не знаели за външния свят. Само книги чели и така се просвещавали. Единият постигнал голямо просветление. Един ден му се казало, че трябва да пробие стената на замъка и да излезе вън. Той пробил стената, и пред очите му се открил чуден свят. Ако той, след като пробил стената, казъл на другаря си, той да излезе пръв, в неговата душа има любов. Следователно, едно от качествата на любовта е, че тя дава абсолютна свобода и предимство на другите. Тя казва: Излез ти

преди мен. Ако ти излезеш пръв, нямаш любов в себе си. Това изисква учението,. което проповядвам. Като пробиете стената на замъка, в който сте затворени, кажете на затворниците, които са с вас: Братя, вие излезте първи, и аз след вас. Питам: Вие имате ли това качество? – Ами ти имаш ли го? – Имам го. Опитайте ме и ще се уверите. Вие ще ме опитате, но и аз ще ви опитам. Аз не си служа с празни думи и със залъгалки. Говоря чистата истина. – Ама аз любя. – Добре, ще подложим твоята любов на опит. Ще разберем, как любиш. Ако се обиждаш от най-малките неща, нямаш любов в себе си. Ако се сърдиш на Господ, че не е направил света, както ти мислиш, нямаш никаква любов. Ами че всичко, каквото имаш – животът, мисълта ти, не са ли скрит подарък от Господ? Има ли същество, по-велико от Господ? Когато хората вършат престъпления, Бог се скрива някъде, седи тих и спокоен, наблюдава всичко и казва: Има благословение за всички. Не правете престъпления! За всички съм оставил поне едно благо.

Какво правите вие? – Отивате при Господ да се оплаквате, кой с какво ви обидил. Не, като отидете при Господа, във Великата школа на Бялото Братство, абсолютно се забранява да се оплаквате от когото и да е. Някой казва: Този не е ли от вашите братя? – Не е никакъв брат. – Не е ли ваш ученик? – Никакъв ученик не е. – Ами той ме излъгал! – Той е от външните, не е научил закона. В школата, в която ние живеем, не се позволява никаква лъжа. – Какво лице има човек, който не лъже? – Светло лице, прозорливи очи. Той е смел и решителен и всякога млад. Сега, съвременните хора остаряват и умират. Човек, който изгубил Бога в себе си, остарява и умира. И ако ме питате, защо остарявате и умирате, ще ви кажа, че се дължи на вашите престъпления спрямо любовта; че вие сте нарушили любовта на разумния, съзнателния живот. Ще кажете: Много пъти Учителят ни е говорил това. Аз бих ви попитал: Чухте ли ме вие? – Не сте ме чули. Приложихте ли го? – Не сте го приложили. Тогава защо искате да ме лъжете? Онзи, обаче, който каже, че е чул, каквото съм говорил,

считам го, че може да приложи и даже е приложил. Не прилагате ли, това е квадратна лъжа, лъжа на правата линия, лъжа на квадрата. Вие мислите само за целувки и прегръдки. Животът не е в тях; не е и в яденето. Зад този живот има един велик, светъл живот, който вие не подозирате; има нещо велико и славно, за което даже на ум не ви е дохождало.

Казвате: Като умрем, всичко ще се свърши. – Да, ще се свърши животът на правата линия, на първото измерение и ще дойдеш в живота на куба, в живота на страданията, за да ги обикнете. Когато. Господ ви изпрати едно страдание, да се радвате, че сте удостоени с тази чест. Що е страданието? – То е една от кай-великите науки. Не е ли най-доброто, най-приятното, да съзнаете вашите престъпления? Но не е само това. Ти си наскърбил твоя брат, жена му, децата му си огорчил. Като ги видиш, да въздъхнеш и да кажеш: Съжалявам, че със своя егоизъм аз съм огорчил своя брат. Каква по-благородна постъпка от тази – да съзнаеш, че си съгрешил спрямо брата си и да поправиш погрешната си. Такъв човек наричам аз брат, мъж, приятел, сестра. А сега се молят: Господи, ние сме грешни хора,. – Че кой не е грешен на този свят? Настъпиш една мравка, убиеш я, и туй ще мине за грях. Не, приятелю, няма да ти мине. – Защо? – Квадратът ще дойде. Като се срещнете четирима души, ще настане такава криза, че ще тръгнете в друга посока. – Каква е тази посока? – Какво направиха, за да накарат Христос да спаси човечеството? – Заковаха Му два гвоздея на ръцете; заковаха Му два гвоздея на краката. И Той каза: Господи, в името на Твоята любов, аз съзнах, че има нещо по-велико, че без да се движа, аз мога да спася света. Досега аз учих хората на братство и равенство, но не можах да ги спася. Защо си ме оставил, Господи? – Не съм те оставил, но те заковах, за да ти покажа, че има друго движение в Любовта, че в Любовта има сили. И какво казал Христос? – Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Ти, Който си Любов, да бъде Твоята воля, в Теб се влизам. И в бъдеще, да знаят всички хора, че трябва да се приложи Твоята воля и то не само от църквата, но от

всички същества на земята. И в тази любов, като дойде слугата при господаря Си, той да го целуне и заедно с него да отиде да работи. Да му казва братко, а не да се отнася като господар към работник. И като работник, и като господар да се радваш, че светът е тъй построен.

„Горко, казва Христос, на този град." – Тия градове не сте ли вие? Та какво ли няма във вашите градове? Какви ли не палати, какви ли не богатства! Всичко у вас е пълно. Сега си казвате: Да имам една каса, пълна с пари, например, десет милиона. А после добавяте: И една мраморна къща с богати входове, прозорците към изток, с фонтани, водопроводи, с хубава градина. Да имам автомобил, че като се оженя, децата ми да бъдат разкошно облечени, че като излезем на слънце, да кажа: Благодаря ти, Господи, за тази хубава къща, за всичко, що си ми дал. А после, като си поразтъркаш очите, казваш : Нищо няма, сън е това. Въздушните мехури се пукват; духна Господ, всичко изчезна. Сериозен е, казваш, животът; големи страдания има, ще се мре. – Да, докато не умреш, няма да оживееш. Чудно нещо, няма по-приятно от смъртта. Да минеш от едно състояние в друго; да минеш от физическия в духовния свят; да научиш законите и на двата свята. И онзи свят е като този, и в него има материя, но по-ефирна, по-пластична. Значи, и в другия свят човек продължава да развива съзнанието си, той не умира. Целият свят, цялата слънчева система, целият космос, всичко се движи в една нова посока. Човек не умира, но дохожда в такива условия, дето съзнанието му се пробужда. Този закон е неумолим. Земята влиза в нови, Божествени условия. Целият свят се пробужда. Който иска да остане в старите условия, може да си остане. Казано е в Писанието: „Грешните ще изчезнат, а праведните ще се умножат и благословят." Ще кажете, че този закон е жесток.

Ще изясня мисълта си. Представете си, че цялата земя е покрита с лед. За да се махне ледът, трябва да се разбива с чукове, с търнокоп. Иначе не може да се живее. Ледът трябва да се махне, но с чукове нищо не се постига. Като изгрее слънцето, ледът ще се стопи. Колкото

повече се усилва слънцето, толкова по-лесно се топи ледът. Ледовете, това са грешните хора. Какво ще стане с тях? – Ще изчезнат. Жестоко ли е това? – Какво ще стане после? – Наводнение. То представя добрите хора. – А след наводнението? – Ще излезе буйна растителност. Земята ще се покрие с дървета и цветя. Не е ли по-добре да изчезнат грешните от лицето на земята? Те ще изчезнат от повърхността на земята и ще влезат във вътрешността й – там да работят. Тяхната енергия ще влезе в земята. Това значи, грешните ще носят праведните на гърба си. На всеки грешен по един праведен. Казвате: Ужасно учение! Да носиш човек на гърба си! –Дивачката не носи ли облагородената присадка на гърба си? Кой ви дава право да присаждате? Според мен, това е в реда на нещата. Щом искаш да опитомиш дивата череша, ще я опитомиш; нека дава хубави плодове. На същото основание, питам: Защо да не присадиш един грешен човек? Щял да плаче. Не е в това въпросът. Икономията на природата изисква да се прави това, което е нужно за общото развитие на всички същества. Следователно, страданията са допуснати, когато служат за общото добро.

Казвате: Значи, нашите страдания ще минат през Божествения нож? – Да, ще минат. Този нож ще реже. Малките клончета ще се режат и ще се превързват към голямото дърво. Това ще им причини болка, но един ден те ще израснат. Голямото дърво ще ги обикне, като новородени деца, и ще каже: Обичам ви! Сега и аз ви проповядвам едно опитно учение. Ще ви дам разумни методи, каквито никой досега не ви е давал. Това са методи, с които живата природа работи. С тях работят възвишените, разумни същества. Дали съществуват те, или не, това е друг въпрос. Дали съществува Бог, или не, това е друг въпрос. Има нещо, което съществува за всички, което никой не може да отрече. Това е Любовта. Кога сте били щастливи? – Когато сте обичали. Тогава сте имали сила да работите. Щом изгубите любовта, отчайвате се. Когато майката изгуби детето си, отчайва се. Когато братът изгуби сестра си, той се отчайва. Когато изгубите приятеля си,

пак се отчайвате. Това са факти. Кой ще ги отрече? Аз констатирам фактите, както са: нито преувеличавам, нито намалявам. Друг е въпросът, как ще обясните философски фактите. Важно е, че тези факти са извлечени от живота. Който не вярва в тях, нека дойде при мене, но искрено, чистосърдечно. Не е нужно да ви доказвам, съществува ли Бог, или не. Щом живеем, това е най-същественото доказателство. Ако ти не вярваш в своя живот, в своя ум, в своето сърце, в своята воля, в какво друго вярваш? Вярваш ли, че мислиш? Вярваш ли, че чувстваш? Вярваш ли, че действаш? – Вярвам. – Вярваш ли, че имаш душа? Вярваш ли в своята сила? – Вярвам. – Можеш ли да направиш нещо с тях? – Мога. – Добре тогава. Аз имам едно хубаво рало, един хубав кон и десет декара земя. Ще ти дам земята си на изполица. Ще делим по равно, приятелски. Ралото, конят, земята ще бъдат от мене, а от тебе само работата. – Не искаш ли много? – Не, половината за мене, и половината за тебе. Ако не си съгласен, ще се сменим. Ти ще останеш на моето място, а аз ще поема работата. Аз не се страхувам и срамувам от работа. Ще ора и ще копая, но имам важна работа, която не мога да отложа. Ако ти можеш да я свършиш, вземи моето място и свърши моята работа. Аз ще работя на нивата и пак ще деля наполовина с тебе. Ще работим в името Божие без лъжа. Такъв е законът. Честност се иска от всички. В школата не се позволява никаква лъжа. За света, въпросът е поставен другояче. Там има закони, нека съдят според тях. В школата има закони само за доброто. Който греши и прави зло, ще се намери вън от школата. Там няма закон за злото. Който иска да живее в Божествения свят, той може да живее само в закона на доброто.

Христос казва: „Горко вам!" – Кои вам? – Горко на добрите, на онези, които не правят добро в Божествения свят. Такъв е законът. Казвате: Ето едно учение, което развращава хората. Продължавам: Горко на престъпниците, които не правят престъпления. Обяснявам тази мисъл: Горко на корените, които не слизат до земята, да оберат соковете ѝ. Горко на клоните, които не отиват нагоре, да оберат

слънчевата енергия. – Това не е ли кражба? – Да, но почтена и благородна. Понятието „кражба" има за вас друго значение. Аз не съм за кражбата, но като казвам: Горко на престъпниците, които не правят престъпления. Подразбирам: По-добре едно същество да мисли, отколкото да седи в бездействие. И неправилно да мисли, но да не е без работа. Горко на добрия, който не прави добро! За предпочитане е добрият да сгреши, но да не остава в будическо състояние. Какво означава „будическо състояние"? То е състояние на унес, на забрава. Това е криво тълкуване. Аз си послужих с вашето разбиране. Аз познавам това състояние. То е състояние на голяма активност. В това състояние изпада само онази душа, която обхваща всички същества – от най-малките до най-големите. Тя излива любовта си върху тях, за да ги издигне. Това означава „будическо състояние", а не както индусите го разбират. Ако искате да ви го докажа, и това мога. Достатъчно е да духна пред вас, за да паднете на земята. Като духна на себе си, и аз ще падна на земята. След това ще ви кажа: Идете сега в онзи свят да проверите нещата. И като се върнете, само истината ще говорите. Тогава във вашия живот, в душата ви ще се роди нова мисъл, нова дейност, нова работа и нова култура.

„Горко на вас, които не правите добро!" Сега, мои приятели, ще ми бъде приятно, ако хванете някой престъпник и го доведете при мен. През годината едва ще се намери един, който да дойде при мен. На стражарите казвам: Гледайте да хванете някой престъпник. Мъчно се намират престъпници в доброто. Като хванат такъв престъпник, веднага му четат резолюция и го турят в затвор. Питам младите, които ме слушат, разбират ли това? То означава: човек трябва да се движи не само по права линия, но и нагоре. С други думи казано: Всяка идея трябва да има не само дължина и ширина, но и дълбочина. Млад е само онзи, който се движи в три посоки: по дължина, ширина и дълбочина. Жабата само кряка, нищо друго не знае. Казвате, че някой бил млад, защото имал черна коса. Само черната коса ли прави човека млад? Лесно може да побелее косата на младия. Достатъчно е

да мине през големи страдания, за да побелее в 24 часа. И на сън косата побелява. Като се събудиш, казваш: Добре, че беше сън. Като, поставя човека в магнетичен сън, мога да го прекарам през големи мъчнотии, да побелее косата му. После пак го прекарвам през такъв сън, и той влиза в света на любовта и блаженството. Като се събуди, вижда, че косата му е черна, руса или кестенява, каквато е била по-рано. Така постъпва и природата. Не мислете, че тя нищо не вижда. Природата гледа с широко отворени очи и всичко вижда. Като не слушаш, тя мръдне тояжката си, и косата ти побелява. Като обещаеш, че ще изпълниш закона на любовта, тя казва: Добре, и аз ще приложа своя закон – ще ти върна младостта и силата. Казваш: Не чувам добре, малко съм оглушал. – Зная, защо си оглушал. – Нервен, неразположен съм малко. – Зная, защо си нервен. – Нетърпелив съм малко. – Само любовта е дълготърпелива. Търпението е качество на любовта. Когато любиш, търпиш. Значи, вън от любовта търпение не съществува. В основата на съзнателната любов лежи търпението. – Защо търпиш? – За любовта. Велика любов е тази, която понася всичко с търпение. Казваш: Братко, готов съм да понеса всичко, заради великата, безпределна любов. Само любовта дава сила и мощ на човека да издържа на всичко. Като работиш за любовта, не се страхувай от нищо.

Днес искам от вас повече престъпници, по-малко праведни. Много праведни хора се наплодиха в света. Светът е пълен с праведни. От такива, именно, страда той. Когото да срещнете, все ще мине за праведен. Никой не казва за себе си, че е грешник. Всеки казва: Аз съм благороден, праведен човек. – Аз се страхувам от праведните. Бих желал да срещна някой, който да каже за себе си, че е паднал, грешен човек. Грешници трябват на света, да дадат от своите сладки плодове.

„Горко на тебе, Хоразине!"

„Горко и на тебе, София! Горко ти, ако не раждаш престъпници в доброто!"

Бъдете верни на закона на доброто и на любовта! Бъдете верни на новото разбиране!

Сега ще прекратя беседата си, която започнах научно. Друг път ще я продължа, по-научно. Колкото по-нагоре отивам, толкова повече ще повишавам. Езикът ми ще стане неразбираем, защото ще употребявам някои специални думи. Ако можете да приложите една стотна от моето учение, вие ще станете щастливи. Не искам повече от една стотна. Питате, защо си служа с думите „моето учение"? – То не е лично мое учение. Ти казваш за нещо, че е твое; и аз казвам, че нещо е твое. Значи, това, което ти казваш, и аз го казвам. Има ли нещо лошо в това? Ти казваш: Мое е това. – И аз казвам същото. Казваш: Видиш ли, този проповядва моето учение. Ама моето учение е съдържателно. – И аз подържам това, което и ти подържаш. Казваш: Повече престъпления! И аз казвам: Повече престъпления! Ти искаш повече пари, и аз искам повече пари. – Да направим повече къщи! – Къде? – Дето и да е. – Не, нагоре, защото долу няма място. Празни места има само нагоре. Правата линия е заета вече. Ако искаш да си направиш много къщи, ще отидеш в горния свят. Сега е време да си вземете, колкото може повече места.

Ще се отклоня малко, да кажа нещо за кръстенето на православните. Като се кръстят, те свиват трите си пръста. Какво означава това? Българинът свива трите си пръста и с тях хваща хапка хляб, потопява я в солта и я туря в устата. Казвам: Ако си намислил да правиш престъпление, първо отчупи една хапка хляб, хвани я с трите си пръста, потопи я в солта, изяж я и тогава направи престъплението. Следователно, ако правиш престъпление, направи го в името Божие. Сега хората правят благодеяния в името Божие, но светът още не се е оправил. Обърнете процеса! Направете поне едно престъпление в името Божие и вижте, какъв резултат ще има. Например, жената казва на мъжа си: Слушай, няма да помагаш на бедните, мисли за децата, за дома си. Всеки месец ще ми даваш отчет, какво си направил с парите. Ако сметката не излиза, да му мислиш! Аз казвам

на мъжа: Слушай, приятелю, направи едно престъпление в името на Бога и Христа. Нека жена ти се сърди и вика, но освободи се от нейния закон. Бръкни в кесията си и дай на бедния, когото си срещнал на пътя си. Кажи си: Както и да ме съди жената, и аз съм свободен да направя нещо за Господ. Това значи, да направи мъжът едно престъпление по отношение на жена си. И жената може да направи едно престъпление по отношение на мъжа си. – Той ще ме бие. – Много пъти те е бил, нека те бие един път заради Христа, заради любовта.

Желая, отсега нататък страданията ви да бъдат съзнателни, да знаете, защо страдате и защо живеете. Човек страда и живее, за да придобие великите добродетели, да стане разумен, да нареди съзнателно живота си и да отхрани добри синове и дъщери, от лицата на които да излиза светлина. Истински син е този, който се вглежда в нуждите и страданията на баща си и всякога е готов да му помага. Ако бащата заболее, той не оставя слуги да го гледат, но сам се грижи за него. Той нежно го целува и пита: Татко, как си днес? Но какво виждаме в днешния живот? Майката и бащата треперят над детето, наричат го ангелче, но когато остареят, синът и дъщерята ги наричат „дъртите", гледат да се освободят от тях. Синът казва: Дъртият заболял нещо. Пратих един лекар да го прегледа. Пазарих един слуга да му услужва. Светът не се нуждае от такива ангелчета. Това са ангели без крила. Ние се нуждаем от ангели с крила. Като родиш син, трябва да му израстнат крила, та като дойде при болния си баща, да каже: Татко, благодаря за всичко, което си направил за мен.

Синът пише на баща си от странство, дето отишъл да учи: Честит ден! – 200. След две седмици бащата праща 100 лева на сина си и отговаря: Благодаря – 100. Значи, синът поздравява бащата телеграфически и му иска 200 лева. Бащата отговаря: Пак ли искаш пари? Пращам ти сто лева. Защо синът не пожелае на баща си да живее 200 години, а му иска 200 лева? Казвам: По-добре да прекарате 100 години разумен живот, отколкото 200 години неразумен живот.

Беседа от Учителя, държана на 5 ноември, 1922 г. София.

НЕ ЗНАЕТЕ , ЩО ИСКАТЕ

А Исус отговори и рече: „Не знаете, що искате.” (Матей, 20:22)

„Ако говоря с ангелски и с човечески езици, а любов нямам, нищо не съм.”

„Не знаете, що искате.”

Всички хора разбират значението на глагола искам, но тури ли се пред него частицата „не”, глаголът приема отрицателно значение. Казваш: Не искам, не зная, не разбирам. Някои хора се хвалят с невежеството си. Те са агностици, т. е. хора, които отричат знанието. Те казват, че човек не може да знае всичко. Коренът на думата гностик се крие в един стар език „гноси”. Българинът казва „носи”. Значи, двете думи имат един и същ корен.

Сега, това е въпрос на филологията, която още не съм засегнал. Някога ще ви обясня, какво нещо е филологията от окултно гледище. Казваш: Искам. Този глагол има отношение към известно желание, което показна, че ти липсва нещо. Казваш: Не зная. Значи, не знаеш, какво искаш. Човек трябва да иска същественото. Много неща можеш да искаш, но разумният иска същественото. За гладния същественото е хлябът. Ако човек умира от глад, а иска нови дрехи, като за Великден, той не знае, какво иска. Какъв смисъл има новата дреха за него, ако на другия ден го очаква смърт? За умрелия новите дрехи и обувки са безпредметни.

Един ден Бог изпратил архангел Михаил на земята да научи три неща. Това било наказанието му за някаква грешка, която той направил на небето. Архангел Михаил попаднал в Русия и се условил за чирак при един беден, прост обущар. Тук трябвало той да научи трите неща. В скоро време Михаил научил изкуството да прави обувки и станал опитен обущар. Каквито обувки му поръчвали,

правел ги в съвършенство. С това той повдигнал името на господаря си, като добър майстор. Един ден в обущарницата влязъл един помешчик, който се обърнал към обущаря с думите: Слушай, приятелю, нося ти тази хубава кожа, от която искам да ми ушиеш здрави, хубави обувки. Искам да ги нося поне една година, без да изгубят фасона си. Ако не ме задоволиш, ще пати главата ти. Обущарят взел кожата и, като си излязъл помешчикът, казал на чирака си: Слушай, Михаиле, от тези обувки зависи нашето бъдеще. Ако не можем да задоволим този помешчик, ще пострадаме. – Лесна работа, казал Михаил. Взел кожата и започнал да крои обувките. Обущарят следял, какво прави и, ужасен, извикал: Михаиле, какво правиш? Това са чехли за мъртвец, не са модерни обувки, каквито помешчикът иска. – Бъди спокоен, всичко ще се нареди, както трябва. Чиракът спокойно продължил работата си. Не се минало и половин час, в обущарницата влязъл слугата на помешчика и казал: Моля, не кройте новите обувки за господаря. Той е мъртъв вече, направете му чехли за умрял. Казвам: Много хора си поръчват хубави, здрави обувки, но чиракът Михаил крои чехли за умрял.

Христос казва: „Не знаете, що искате." Значи, човек трябва да знае, какво иска. – Защо? – Защото желанията играят важна роля в живота. Желанията на човека трябва да бъдат строго определени. Мислите и желанията са важни елементи в духовния свят. Цял свят може да оспорва съществуването на духовния свят, но аз говоря за него положително, като за свят, който познавам добре. Може някой да иска диспут с мене, готов съм. Мога да изляза на научен диспут, да докажа съществуването на духовния свят от гледището на всички науки. Обаче, който иска да диспутира с мене, трябва да има знания.

От геометрията знаете, че срещу равни страни лежат равни ъгли. Ще кажете, че страните на ъглите са прави линии. Така е, обаче, не винаги правата линия подразбира прав път. Да вървиш по права линия, това не показва, че си в правия път. Някога вървиш по права линия и си в правия път – това е съвпадение. Но не всякога

съвпадението е правилно. И крадецът, като го гонят, избира правата линия, но не е в прав път. Казваш: Младият трябва да върви прав, никога да не се пригърбва. Обаче, има случаи, когато и младият трябва да се наведе и пригърби. – Възможно ли е това? – Възможно е. Когато минава през гъста гора, младият трябва да се навежда, да не го удрят клонете. Следователно, при известни условия ще ходиш прав, а при други – прегърбен. Казваш: Изкривих се. – Това изкривяване няма нищо общо с кривата линия, с кривия път. Някога кривата линия се съвпада с кривото, а някога кривото се съвпада с правата линия. Колкото е възможно едното, толкова е възможно и другото.

Как определят учените правата линия? Те казват: Най-късото разстояние между две точки е правата линия. И между две точки може да се прекара само една права. Казвам: Правата линия е най-малката отсечка от окръжността. С други думи казано: Правата линия е най-малкото разстояние между два радиуса. Някои математици оспорват това, но според мене, всяко нещо, което се отрича и оспорва, е истинно; всяко нещо, което не се отрича, нито се оспорва, не е истинно. Много естествено, как ще оспорваш и отричаш онова, което не съществува? Ще кажете, че това е софистика. Не, това е истината. Сега аз говоря, а вие слушате – това е реалност. Моите думи, като реални, могат да се оспорват. Моите думи, моята логика са резултат на самия мене. Следователно, аз съм корен, а който ме слуша, е произведение. Ще кажете, че човек се развива по еволюционен път. Човек се развива в две направления: по еволюционен и по инволюционен път. Това са процеси, които съществуват и в математиката. Например, имате числата 2, 3 и т. н. Те са корени на дадени числа. Те вървят по инволюционен път. Ако същите числа подигнем в степен, тогава имаме еволюционен процес. Питагор казва: Пространството, което се съдържа в квадратите, построени на катетите на правоъгълния триъгълник, е равно на пространството, което се съдържа в квадрата, построен на хипотенузата. – Що е хипотенузата? – Всеки радиус на кръга. Тя е жива, активна линия. –

Що са катетите? – Единият катет е човешкият ум, а другият – човешкото сърце. Резултатите на катетите, във време и пространство, са равни на енергията, която ги е произвела. Същото казваме и за енергията, която снарядът развива. Изчислено е, че енергията, която даден снаряд произвежда, се крие в самия снаряд.

Учените правят ред изчисления, да намерят отношението между енергията, която снарядът развива, и количеството енергия в самия снаряд, преди избухването му. Питам: Енергията, която ябълчната семка развива в процеса на развитието, в самата семка ли е? Част от енергията е в семката, част от енергията е в почвата, водата, въздуха и част – в слънчевата светлина и топлина. Като се посее в земята, семката има възможност да събере енергията на всички тези елементи и да си направи една малка къща – ябълчно дърво. Това показва, че в семката е скрита известна разумност. Значи, в разумния живот се постигат всички желания. Оттук вадим заключението, че елементите на разумния живот са извън човека, а не в самия него. Ще кажете, че това е философия. – Да, философия, но тя ви е потребна. Казвате, че всичко зависи от човека. – Не от човека, но от разумността в самия него и вън от него. Тази Разумност наричаме Бог.

Задачата на човека е да си състави ясно понятие за Бога. Не е достатъчно да четете, какво са казали богословите и философите за Троеличния Бог, за Бога като Любов. Самите философи трябва да имат ясна представа за това, което пишат. И за човека казват, че има едно или две лица, че е едноличен или двуличен. Българите имат лошо мнение за човек с две лица, а още по-лошо за човек с три лица. Значи, ако човек има три лица, казват, че е лош. Като се казва, че Бог е троеличен, това считат за нещо свещено. Де е лошото: в идеята за троеличието, или в разбирането на човека? Ако троеличието на Бога е свещено нещо, защо троеличието на човека да не е същото? Тази идея трябва да се изясни, да няма двояко значение. Духовенството първо трябва да изясни противоречията в живота, а не само да казва, че хората трябва да се обичат. – Как да се обичат? Колко вида любов

познавате? Според мене, има четири вида любов: Божествена, ангелска, човешка и животинска. Има и други видове любов, но аз спирам до числото четири – Питагоровото число, с което измерват нещата. То е абсолютно число. Под абсолютно разбирам това, на което умът поставя прегради. И човек може да бъде абсолютен и неабсолютен. Тръгваш някъде, абсолютен си; спираш се, не си абсолютен. Всяко тяло в движение е абсолютно; щом спре движението си, не е абсолютно.

По какво се отличава Божествената любов от другите видове? Божествената любов е неизменна и постоянна във всички свои прояви, във време и пространство. Тя никога не се изменя. Когато обещае нещо, Бог го изпълня точно навреме, с точност една стомилионна част от секундата. С такава точност се измерват имагинерните, въображаемите числа. Несъществуващите, т. е. имагинерните числа „i" са равни на една стомилионна част от единицата. Този въпрос оставям на математиците, те имат думата. Аз говоря за любовта.

И тъй, Божествената любов е неизменна. Тя представя вечна скала, вечна канара, върху която човек гради своя живот.

Ангелската любов се отличава по своята чистота. Тя е без никакви страсти. Който се храни с тази любов, не боледува.

Човешката любов ограничава. В нея има страсти. Тя е раздвоена. В нея има и добри, и лоши разположения.

Животинската любов се отличава по това, че лесно забравя.

Следователно, четирите вида любов представят четири единици, с които човек работи по математически начин. Дохождаш при мене и се оплакваш, че работите ти не вървят, че жена ти, децата ти се объркали; в религиозно отношение са загазили; в обществото не са добре поставени. Не зная, какво да правя. – Започни с животинската любов. – Възможно ли е това? – Да, започни с животинската любов и постепенно върви нагоре. После ще дойдеш до човешката любов. – Животно ли съм, да започвам с животинската любов? Ти не

разсъждаваш правилно. Какво лошо има в животното? Думата „животно” е прекрасна, но хората са я изопачили. Тя произлиза от живот. Животното е същество, което се радва, което скача, люби. Че ходи на четири крака, това нищо не значи. Казвате за животното, че е четириного. Питам: Преди да се изправиш на два крака, ти не пълзеше ли на четири крака? Ти си забравил това и казваш: Човек съм, ходя на два крака. Аз ще ти напомня, че някога си ходил на четири крака.

И тъй, започни с животинската любов, за да забравиш грешките на хората. – Как ще започна с тази любов? – Като забравиш грешките на хората. Как котката проявява любовта си към мишката? – По животински начин. И в дупката си да се скрие, мишката мисли само за котката, а котката – само за мишката. С ред факти мога да ви докажа, че между котката и мишката съществува такава любов, каквато не подозирате. С часове котката седи пред дупката на мишката и говори: Мила мишчице, моя възлюбена, излез малко да те видя! Мишката си подаде главичката, засмее се и се скрие в дупката. После тя пита майка си: Мамо, моят възлюбен ме чака вън, да изляза ли? – Не, още не си за женене. Какво ти дава? Обещава ли ти нещо? – Много неща ми предлага. А котката седи пред дупката със затворени очи и чака да излезе мишката. Защо котката затваря очите си пред мишката? С това тя иска да каже, че е безкористна, т. е, сляпа за любовта на света. Мишката пита котката: Право ли говориш? – Ето, виж, че от няколко часа съм със затворени очи, нищо не ме интересува. Обаче, щом мишката излезе от дупката, котката веднага я хваща и казва: Сестричке, ще те приема на гости у себе си, да видиш моята любов. Казвам: Котката ви дава добър пример, как да постъпвате. Нека човешките грешки влязат във вашата гостна стая и забравете всичко.

Как постъпва човешката любов? – Тя ограничава. – Какво означава думата „человек”? Първата сричка „че” произлиза от един стар език и означава ученик. Сричката „век” има друг корен и

означава същество, което иска да се учи. Някои заместват думата „човек” с думите „цял век”. Тези думи са неразбрани. Кой може да бъде ученик? Само онзи, който чете. Обикновено, учените, професорите четат. Според мене, който чете, той е ученик. Няма учени и професори в света. Който чете, той е ученик в дадения момент. Той иска да разбере какво е измислил писателят, какви са неговите възгледи. Всеки, който решава една задача, той се учи, той е човек. Следователно, ние сме човеци на земята, разтваряме книгите, гледаме, изучаваме ги. Сега, по какво се отличава човешката любов? – Тя всякога ограничава. – Не е така. – Може да не е абсолютно така, но моето твърдение се подкрепя от ред примери. Мома залюби един момък. Щом се ожени за него, тя веднага го ограничава. Преди да се ожени, той бил свободен: дето искал, там ходел – в гората, на планината, по градовете, по кафенетата. Щом се оженят, тя започва да му казва: Слушай, ти знаеш, че те обичам. Без мое позволение няма да ходиш никъде. Ако отиде на кафене, ще й каже, защо отишъл. Ако направи някаква търговска сделка, ще й даде сметка, защо направил това. Тя става господарка, а той слуга. След всичко това, той мисли, че си намерил другарка! – Не, той си намерил господарка, която му иска сметка за всичко. Така става и с мъжа, и с жената. Щом се влюбиш, така става. Вън от ограниченията, не съм срещал нито едно изключение. Друг е въпросът в ангелската и в Божествената любов. Там няма никакви ограничения. Обаче, докато се дойде до тази любов, човешката е на мястото си. Ще любиш човека по човешки. – Как? – Ние знаем, какво представя човешката любов. Докато любиш по човешки, ще ограничаваш злото и в себе си, и в другите хора. Значи, човешката любов е мярка, чрез която се ограничава злото. Следователно, като забравиш грешките на хората, като ограничиш злото в себе си и в другите, ти дохождаш до ангелската и Божествената любов. Ангелската любов отговаря на животинската, а Божествената – на човешката. И тъй, докато се обиждаш, ти си в животинската любов. Обиждаш се, че някой ти казал животно. Искаш

нещо идеално. Щом е така, ще живееш и ще любиш по ангелски. – Имам ли ангелско сърце? – Ще правиш усилие да любиш хората, както ангелите ги любят. Който иска да има ангелска любов, трябва да си служи с огън, на който температурата е 35 милиона градуса. Когато ангелът обикне някого, поставя го в огнището и ако може да издържи тази висока температура, той започва да му преподава новата наука за живота. Който не издържи на този огън, превръща се на дим и пепел. Така ще постъпва ангелът с него, докато го кали. Ту ще го туря в огъня, ту ще го вади. През девет реторти ще мине, но ще се кали. Ще плаче, ще вика, докато стане чист като ангел. Ангелската любов се отличава с чистота. Тя прекарва човека през огъня. Който има ангелска любов в сърцето си, се отличава с топлина. Неговото тяло и сърце са топли. Той мисли добро на всички хора, на всички живи същества. Злото е ограничение, изстиване. Следователно, студът произлиза от омразата, а топлината – от любовта. Дето има топлина, там е любовта.

В заключение на всичко това, казвам: Щом прекараш някого през животинската любов, ти забравяш грешките му; щом го прекараш през човешката любов, ти ограничаваш пороците му; щом го прекараш през ангелската любов, ти го туряш в огъня, който чисти. Най-после, ще вдигнеш своя ближен на раменете си, ще го поставиш на вечната канара и ще му кажеш: Сега ще научиш да забравяш грешките на хората, да ограничаваш злото и пороците в себе си и в своите ближни и най-после ще се домогнеш до смисъла на живота. – Не може без пороци. – Знаете ли, какво нещо е порокът? Трябва да имате ясна, конкретна представа за порока.

Представи си, че носиш в ръцете си скъпоценната чаша на господаря си. Някой те разгневи, и ти хвърлиш чашата на земята, на нея изкарваш гнева си. Чашата се счупва. Господарят ти те хваща и иска сметка от тебе, как счупи чашата. За да намалиш вината си, ти казваш: Както носех чашата, някой ме бутна, и тя падна от ръцете ми. – Не, кажи си истината. Бях гневен и, както носех чашата, хвърлих я

на земята, да покажа силата си. Чашата се счупи. Хвърлих я съзнателно па земята. Казвам: Да изнасяш фактите, както са, това значи истински човек. Всяко изопачаване на фактите е лъжа. Мнозина турят лъжата при истината и мислят, че говорят истината. Тук липсва доблест. Бъди доблестен, всякога говори истината! Не туряй лъжата при истината, нито злото при доброто.

Вървиш из града. Срещаш един свой приятел, който ти дава една хубава слива. Щом изядеш сливата, веднага в ума ти дойде мисълта да посадиш кокичката ѝ. Още същия ден я посаждаш и оставяш да изникне и израсте. След две - три години сливата е изникнала, пораснала, цъфнала и вързала плод. Като те питат, кой посади тази хубава слива, ти разказваш факта, както си е. Ако изопачиш факта и кажеш, че сам си ходил в Пловдив да си купиш от тези сливи и, като си ял от тях, посадил си една от костилките ѝ. Ти не говориш истината. Защо изопачаваш факта? – За да предадеш по-голяма цена на сливата, както н на своя труд; да покажеш, че си готов да направиш всичко за една хубава слива.

И тъй, предавайте фактите, както са, без никакво извъртане на истината. Кажи: Срещна ме един приятел, даде ми една хубава слива. Аз я изядох и след това посадих костилката в земята, Ако някой те похвали, че си направил много нещо, ще кажеш: Не, аз направих най-малкото, изкопах една дупчица, зарових костилката и, като изникна, отвреме-навреме я наглеждах. Главното нещо направи природата: слънцето, водата, въздухът и земята. Така трябва да се говори, а не да си предаваш повече цена, отколкото трябва. Ти само си посадил сливата, а всичко останало извършила природата. Сега ще дойдат свещениците да ме убеждават, че българският народ дължи всичко на православната църква. Не е така. Че българският народ дължи нещо на църквата, това е факт, но да се мисли, че той оцелял благодарение на православната църква, това не е истина. Какво ще кажете тогава за турците? Те не са православни. Как оцеляха? Как оцеляха будистите, които също не са православни? Друг е въпросът, ако всички останали

народи, вън от православната църква, не са оцелели. И без православието те оцеляха. Значи, фактът, че православната църква спасила България, не е верен. Като народ, българите са съществували преди православната църква. Значи, в този народ има нещо повече, отколкото в православната църква. Българският народ е съществувал преди християнството. Сам Христос християнин ли беше? Православен ли беше? Защо Неговите последователи се наричат християни? Ако питате Христа, дали е християнин, Той ще каже, че не е такъв. Вие се наричате християни, защото вярвате в Христа. Ами Христос в кого вярва? Според мене, християнството не е база. Ще кажете, че християнството спасява. – Езичниците, турците не са християни. Значи, те не са спасени. Аз съм видял в другия свят много будисти, мохамедани, спасени. Как е станало това? Те поне не са християни. Кой ги е спасил? И нас ни наричат дъновисти. Казват, че съм проповядвал дъновизъм. Чудно нещо! Ето, пръв аз не съм дъновист. Какво разбират под понятието дъновист? Да се мисли, че някой е дъновист, това е заблуждение.

„Не знаете, що искате." – Какво трябва да иска човек? – Да постави идеите си правилно. Ще кажат свещениците, че ние сме такива - онакива. Не е така. Каквото и да се говори за нас, ние знаем, какво ще стане в света, какво иде. Затова, именно, аз искам да ви освободя, ако не от всички заблуждения и страдания, поне от някои. Ако ви освободя от всички страдания, на себе си ще причиня зло. Важно е да ви освободя от онези заблуждения и страдания, които пречат на развитието ви. Мнозина ме питат, как да се наричат – дъновисти или християни? Христос не е християнин, и аз не съм дъновист. Какво проповядваше Христос? – Любовта. И аз проповядвам любов. Христос казваше за себе си, че е Син Божи. Следователно, и вие може да се наречете Синове Божи. – Как, да се наречем Синове Божии? Това е богохулство! – Не е богохулство. Кой ми даде живот? – Бог. – Щом казвам, че съм Син Божи, аз изповядвам великата истина, какво животът, който е в мене, мислите, знанията, с които разполагам,

са все от Бога. Една студентка казваше, че един от професорите, като преподавал, често споменавал името на своя учител – професор. Тя вади заключението: Нашият професор е ученик на еди-кой си професор. Ние сме ученици на нашия професор. Следователно, и ние сме ученици на този виден професор, когото нашият професор често цитира. Христос е Син Божи. Ние сме последователи на Христа. Следователно, и ние сме Синове Божии. Бъдете готови да изповядате истината, че животът, който имате, не е ваш. Ще кажете, че вашите майки и бащи са ви дали живот. – Кой е дал техният живот? – Майките и бащите им. – Ами техният живот? Така ще дойдете до онази безконечност на събиране и умножаване. Така влизате в областта на въображаемото число i. Де е истината? Ще дойдете до събиране на числата: 1 +1/1 + 1/1.2 + 1/1.2.3 + 1/1.2.3.4 и т. н. Тук са нужни логаритмични изчисления. Това е сложна работа.

Какво се иска от човека? Да разбира сегашния живот. Чувстваш едно неразположение или една радост в себе си. Задавал ли си въпроса, защо си неразположен, или защо си радостен? Някога имаш желание да мислиш. На какво се дължи това желание? То се дължи главно на четири фактора, които работят в природата. Пак ще си послужа с Питагоровата теорема. Ще взема един правоъгълен триъгълник с равни катети и казвам: Възможностите на ума са равни на възможностите на сърцето, т. е. единият катет е равен на другия катет. Възможностите на ума и на сърцето са равни на възможностите на волята, т. е. на хипотенузата в правоъгълния триъгълник. В ума се крият две възможности: мислене и чувстване. Значи, умът първо мисли, после чувства. И в сърцето има две възможности: чувстване и мислене. Сърцето първо чувства, а после мисли. Когато умът първо мисли, а после чувства, а сърцето първо чувства, а после мисли, работите вървят добре. Ако умът първо чувства, а после мисли, и сърцето мисли, а после чувства, работите се объркват. Задачата на ума е първо да мисли, после да чувства; задачата на сърцето е първо да чувства, после да мисли.

Значи, имате два фактора, с по две възможности. Имате още два фактора: душа и дух, с по две възможности още. Може ли да определите, кога действува умът и кога – сърцето? Може ли да определите още, вашето чувствуване в даден момент на какво се дължи: на ума, или на сърцето ви? Може ли да определите, отде иде вашата мисъл: от ума, или от сърцето?

„Не знаете, що искате". С това Христос искал да каже на учениците си, че в тях трябва да се събудят възвишени мисли и чувства, с които може да разграничава видимите неща от невидимите. Ако гледате на човека от духовния свят, ще видите, че в него има двама души, които едновременно ходят и се разговарят. Единият е физически човек – по-плътен, а другият – духовен – по-ефирен. Физическият човек живее повече със сърцето, а духовният – повече с ума. Когато физическият човек е в съгласие с духовния, работите им се нареждат добре. Ако двамата не са в съгласие, работите им не вървят добре. Какво трябва да правиш? Ще се съгласиш с онзи ред на нещата, който е определен още преди слизането ти на земята. Твоят живот е бил определен, преди да си се родил. Този, който те придружава навсякъде, е съществувал в духовния свят преди тебе. Той знае и разбира всичко по-добре от тебе. Той се отнася приятелски с тебе, но е твой учител, и ти трябва да го слушаш. – Как ще го познаем? – В мъчнотиите и страданията. Неразположен си, недоволен си от жена си. Той ти нашепва: Всичко ще се оправи. – Няма честни хора на земята. – Има, ще ги намериш. – Не мога да спя, нервен съм. – Ще спиш, ще се успокоят нервите ти. – Нямам пари, жената, децата са боси, окъсани. – Не се страхувай, и пари ще имаш, и дрехи, всичко ще се оправи. Питаш: Кой е този в мене, който гледа на живота толкова оптимистически? Все ще се оправят работите, а те не се оправят. Защо не се оправят? – Защото не слушаш своя учител, духовния човек в себе си. Ти си един дървен философ и само философствуваш. Ти сееш все през зимата, градиш въздушни кули. – Какво трябва да правя? – Да изучаваш висшата

математика на живота и прилагането на нейните закони. Може да съградиш един, златен палат във въздуха, но трябва да знаеш условията, при които можеш да градиш.

Религиозните хора казват, че без религия не може. И ако работите на хората не вървят добре, това се дължи на отсъствието на религиозно чувство в тях. – Какво нещо е религията? – Връзка с Бога. – Какво означава свързването с Бога? – Според мене, да се свържеш с Бога, това значи, да имаш отношение към любовта, към всичко живо по лицето на земята. Можеш ли да направиш това, ти носиш Божията Любов в себе си. Ако видиш, че някой дяла живо дърво в гората, кажи му: Приятелю, недей дяла това дърво, не му причинявай излишни страдания. – Нима дървото страда? – Някога в дървото се пробужда съзнанието, както в човека. В някои дървета са затворени човешки души. В бъдеще те ще се освободят от този затвор и ще живеят като човеци. Ще кажете, че човек е дух, облечен в плът. – Преди да дойде на земята, човек, наистина, е бил дух. Като слязъл на земята, той се облякъл в материя – плът. Реалното е в духа, а преходното – в плътта. Значи, като умре, човек се обезплътява. – И това е преходно състояние. С човека стават два процеса: обезплътяване и въплътяване. Реално е това, което се обезплътява и въплътява. То е духът. Казват, че духът е вятър, т. е. въздух. – Духът не е нито вятър, нито въздух. Той е нещо, което постоянно се движи. Духът образува движението, но той сам не е движение. Какво ще разберете, ако ви кажа, че Бог е Любов, но Той сам не е Любов. Значи, Бог е нещо по-велико от Любовта. Обаче, условията, при които сега живеем, не познават по-велика мярка от Любовта, затова се казва, че Бог е Любов.

Казано е в Писанието: „Плодът на Духа е Любовта, а плодът на Бога е Духът.” Любовта е най-малката сила, проявена на физическия свят. Няма дума, с която можем да изразим любовта. С колко думи си служим ние? Български език си служи с 60 хиляди думи, немски език – с 80 хиляди, английски – с около 260 хиляди думи. Това е приблизително изчислено, не е с абсолютна точност. Първоначалният

език, с който някога хората си служели, бил много богат – около 35 милиона думи. Това е езикът на природата. С този език можете приблизително да изразите всички душевни преживявания, през които минавате. Днес, с ограничения човешки език, не можеш точно да определиш своите състояния. С една дума изказваш десетки неща. Какво, всъщност, искаш да кажеш, не знаеш. Казваш: Любя те. – Какво означава това, сам не разбираш. На английски, думата „bear" означава мечка, търпение и раждане. Тази дума се пише и произнася еднакво, но в изречението вече има различно значение. Питам: Как можем да се разбираме с толкова неточен език? Евангелистът казва, че като евангелската църква няма друга. И православният казва, че като православната църква няма друга. И като будистката няма подобна. Аз казвам: Няма друга сила, подобна на любовта. Тя включва всичко в себе си. – Докажи това. – Ще докажа. В евангелската църква животните не влизат; в православната църква – също; в будистката църква – също. – Защо? – Защото, според вас, животните нямат религия. – Не, и те имат религия, защото и те се обичат и любят. Основа на нашето верую е любовта. Следователно, нашата религия влиза и в животните, и в растенията. И растенията се любят. Възхищаваш се от аромата на едно цвете и казваш: Колко хубаво мирише! То не изпраща миризмата си до тебе, но до своя възлюбен. Ароматът на цветята е тяхната мисъл. Цветето изпраща мисълта си до своя възлюбен, с което иска да му каже, че го обича. Като мисли за своя възлюбен, то изявява своята религия. Аз отивам по-далеч и казвам, че нашата религия се среща и в минералите. Значи, религията, която проповядваме, е всемирна. В нея влизат и хората, и животните, и растенията, и минералите.

Днес ни проповядват православие. Аз признавам само такова православие, такава религия, в която всичко може да живее. В нашата религия всичко живее, и вие можете да живеете. Досега сте живели в нея, и в бъдеще ще живеете. Ние не казваме, че къщите ви ще се разрушат, т. е. вашето верую ще изчезне. Дръжте си веруюто. Обаче,

ние казваме, че като нашето верую друго няма. – Кое е вашето верую? – Веруюто на любовта. То казва: Любовта, която прониква в ума и създава мислите, е равна на любовта, която прониква в сърцето и създава чувствата и желанията. – Защо са равни мислите и чувствата? – Защото една и съща сила ги създава. Понеже в любовта няма пристрастие, тя дава колкото на ума, толкова и на сърцето. Волята пък, като възлюбено дете на майката и на бащата, взима всичко, т. е. тя е равна на сбора от човешките мисли и чувства. В заключение на това, казвам: Възможностите на ума и възможностите на сърцето са равни на възможностите на волята. Тя е в състояние да реализира всяка мисъл и всяко желание. Разумната воля е в сила да реализира всяка права, Божествена мисъл и всяко Божествено желание. Всяко желание трябва да има четири качества едновременно: да бъде Божествено, ангелско, човешко и животинско. И любовта трябва да бъде едновременно и животинска, и човешка, и ангелска, и Божествена. Това е закон. На земята животинската любов има по-голям простор, тя създава формите. Който се отказва от животинската любов, постепенно отслабва, изпосталява и се готви за небето. Ако животинската любов вземе надмощие, човек затлъстява. Всяка любов има граници, до които може да се прояви. Затова се казва, че мислите и желанията на човека трябва да се ограничават. – Не могат ли мислите и желанията ни да се проявяват свободно? Под „свобода" на мислите и желанията разбирам всяка мисъл и всяко желание да са за добро не само за отделния човек, но и на неговите ближни – хора, животни и растения. При това, всяка мисъл и желание трябва да са в съгласие с Божествения свят.

Казва се за нас, че вярваме в живата природа. – Ние вярваме в Духа на Бога, а не в живата природа. – Де е Божият Дух? Де е духовният свят? Ще кажете, че не искате да се говори за духовете. – Какво нещо е дух? В първата глава на Битието е казано, че Бог създаде небето и земята. Как ги създаде, не се казва. Създаването на небето и земята е дълга история, за която Мойсей мълчи. Той е

написал нещо откъслечно от тази история. За останалата част от историята той нищо не казва. Това, което е писал Мойсей за създаването на света, не е в съгласие нито с геологията, нито с цялата наука. И обратното е вярно: Нито писаното от Мойсей, нито писаното в науката е съгласно с това, което Бог е направил. Това е описание за децата, дето се казва, че a + b = c. Нещата са равни само за онези, които ги разбират, но не и за онези, които нищо не разбират. При това, нещата са верни, когато се проверяват.

Казано е: „И Дух Божи се носеше по земята.” Духът подразбира великата природа, т. е. Божественото начало, което обгръща всичко и твори. Днес думите „дух” и „душа” са изгубили своя първоначален смисъл. Под „душа” разбирам вдишване, а под „дух” – издишване. Това са два процеса на разумния живот. Индусите наричат тези два процеса Брама. Като издишал навън, Брама създал целия космос. Като създал света, той си казал: Много неща създадох, трябва да отнема нещо. Той и до днес продължава да изтегля по малко от света и да го поема в себе си. Като изтегли всичко, светът ще изчезне. След това той ще заспи и ще спи милиони години. Като му дотегне да спи, ще каже: Ще издишам всичко, което съм приел в себе си, и ще създам нов свят. Щом му домилеят децата т. е. хората, той ще ги поеме отново в себе си. Това не е никаква философия, това е детинско описание за създаването на света. След това ще кажат, че светът бил създаден от вдишването и издишването на Брама. Не, приятели, като говорите за вдишване и издишване, вие трябва да знаете вътрешния смисъл на тези два процеса. Дишането и яденето също са два процеса, които, събрани заедно, представят една сума. Кой е коренът на това число? Кой е коренът на погълнатото количество въздух? Кой е коренът на два кубически метра въздух? Не знаете. Кой е коренът на количеството хляб, който изяждате всеки ден? И това не знаете. Какви математици сте тогава? Трябва да знаете корена на всяка храна, която консумирате. Ще кажете, че не се занимавате с такива неща. Затова, именно, не сте поумнели. Ще се занимавате с всичко, което виждате:

как растат и се развиват цветята, как връзват плод и узряват и т. н. Имате една семка; тя е резултат, сума от дадени числа. Кой е коренът на тази семка?

Какво става в училищата? Учителят извиква ученика пред черната дъска и казва: Иванчо, начертай един правоъгълен триъгълник. Начертай по един квадрат на катетите и на хипотенузата и ми докажи Питагоровата теорема. Ученикът изговаря теоремата. – Докажи я сега. Ученикът я доказва.– Браво, седни си на мястото. – Какво е доказал Иванчо? – Нищо особено. Той издекламирал това, което някога казал Питагор. Иванчо се връща у дома си и казва на майка си: Мамо, днес учителят ме вдига на урок, и аз му доказах Питагоровата теорема. Цяло откритие беше това! Ти нищо не знаеш от тази теорема. Майката и бащата са доволни и казват на познатите си: Знаете ли, какво е научил наш Иванчо? Доказал днес на учителя си Питагоровата теорема. – Каква наука има в това доказване? Има нещо и в доказването, но трябва да отидете по-далеч, да влезете във вътрешния смисъл на тази теорема. Казвам: Иванчо, този квадрат е жива величина. Двата катета на триъгълника представят човешкия ум и човешкото сърце. В тях са вложени условия и възможности за развитието им. При това, възможностите на ума и на сърцето са равни. Такъв е законът. Хипотенузата е радиус на кръга, а радиусът представя кръга в движение. И в хипотенузата са вложени възможности. Изобщо, тези възможности показват, че животът се развива. Като изучават така Питагоровата теорема, учениците могат да мислят. Всички фигури са символи, с които природата заставя човека да мисли. Така, именно, математиката, както и цялата наука, има смисъл да съществува.

Често хората изпадат в недоволство. Кое ги прави недоволни? – Еднообразието. Дето има еднообразие, там идат страдания. Живееш в заблуждението, че за да поддържаш живота си, трябва само да ядеш. Яденето е средство, не е цел. Ще ядеш, и всеки ден ще извличаш корен от храната, която си консумирал. Дишаш – също ще извличаш

корен от количеството въздух, който си поел. Знаете ли, отде е дошъл въздухът? И това не знаете. Благодарение на вашето незнание, вие всеки ден рушите това, което сте съградили.

Един ден, когато Бог решил да направи човека, събрал всички свободни души, с цел да ги впрегне на работа в големия човешки организъм. Едни от тях взели участие в образуването на стомаха, други – в образуването на дробовете и сърцето, трети – на мозъка, четвърти – на ушите, пети – на очите, устата и т. н. Така бил създаден човекът – венецът на творението. Докато тези души живеели хармонично, в мир и съгласие, и човек живял добре. Случило се, че стомахът се отклонил малко от пътя и започнал да работи само за себе си. Всички останали души се събрали, да обмислят, какво да правят с него. Най-после те дошли до заключението, че трябва да изпъдят този съсед. Той мисли само за себе си, нищо не изпраща на другите. Изпъдили го, но с това положението на човека не се подобрило. Очите се отклонили от своя път. Всички души викнали против тях: Да изпъдим и очите. Много неща виждат те, но с това само ни препятствуват. Да ги лишим от правото на съседство. Изпъдили и очите. После били недоволни и от ушите, че слушат всичко, което става около тях. И тях лишили от право на съседство. Какво останало от човека? – Един разглобен организъм.

Така постъпва днес църквата. Като срещне човек, който може да каже нещо повече от нея, тя казва: Да изпъдим този човек! Да го лишим от правото да говори! Какво ще остане от човека, като изпъдите от него стомаха, дробовете, сърцето, мозъка, очите и ушите? – Нищо не остава, освен една нула. На какво прилича това? – Един вол, с голямо съзнание за себе си, се отправил към една съвършено нова, красива чешма. Понеже бил жаден, турил устата си на чучура и хубаво се напил. После вдигнал главата си и казал на чешмата: Както виждаш, аз пръв пих от твоята вода. Понеже устата ми е свещена, съветвам те да не даваш на никого да пие от тебе. –

Това е невъзможно. – Защо? – Както ти пи от мене без позволение, така още много ще дойдат след тебе, и те ще пият без позволение.

Чешмата представя Божествен извор. Много хора са пили от този извор и продължават да пият. При това, който е пил от него, иска да забрани на другите да пит. Всеки има право да пие от Божествения извор. Той казва: Както ти имаш право да пиеш от мене, и то без позволение, така всички могат да пият. И пак ще остане вода за всеки жаден, който иска да утоли жаждата си. И тъй, не се страхувайте, че този, или онзи ще развали света. Тъй както светът с създаден, никой не може да го развали. Светът се развива добре – никой не може да измени неговия път. За някои може да е така – това е друг въпрос. – Ама аз страдам, мъча се. – Ти страдаш, но милиони същества се радват. – Тъмен е светът. – За тебе може да е тъмен, но не и за другите. Ето защо, духовенството няма право да казва, че и българският народ мисли като него. Днес българският народ не мисли като духовенството. В бъдеще той ще се различава още повече от тях. Бог е дал на българите проблеми за решаване, и те трябва да ги решат правилно. Тези проблеми не трябва да се ограничават от православието, от евангелизма или от католицизма. Ако православието се меси в задачите на българския народ, какво ще стане с него?

Един гръцки поп си купил голяма нива от сто декара. Като я обикалял, той й казвал: Да знаеш, че поп ти е господар. Нивата му отговорила: Досега на 99 такива господари като тебе съм одрала кожата, и твоята ще одера.

Българският народ е нива, която одрала кожата на много попове. И на сегашните попове ще одере кожата. Българският народ може да живее и без православие. Българският народ може да живее и без християнство, като сегашното, но никога не ще може да живее без любов. Радвам се, че е така. Аз проповядвам учението за любовта, и всички трябва да го приемат. Това учение прониква навсякъде и във всичко, във всички стари клетки. Няма място, дето то да не проникне.

Щом то се проповядва, всички други учения могат да съществуват. Щом то проникне в света, ще има място за всички – и за социалисти, н за комунисти. – Кога ще стане това? – Само при закона на любовта. От любовта излиза всичко. В православието се чува само: Господи помилуй, Господи помилуй! – но житцето в джоба. Това не е служене на Бога. Истината трябва да се говори! Какво ще кажете за мене, ако сега, като говоря за Питагоровата теорема, искам от вас да платите по нещо. От човешко гледище, имам право. Дадох ви знание, и вие трябва да си платите. Обаче, това не е идейно проповядване. И вие ще ми платите, но не по човешки начин. Аз съм искрен и ви казвам истината. Природата работи по два начина: с метода на доброто и с метода на злото. И двата метода са живи. Злото е добър метод за разбиране на живота. При сегашния строй, сто души работят за едното. Той е техен касиер, събира печалбите им. Това е методът на злото. Доброто постъпва другояче. Сто души работят, и всеки има право да държи пари в себе си. Казвам на своите сътрудници: Дръжте парите в себе си. Нека всеки бъде касиер на парите си! Като ви проповядвам, аз влагам капитала си във вас, а вие мислите, че сте ме надхитрили. Истината, която проповядвам, не е моя. Един ден, когато пораснете, ще постъпвате благородно с всички, и тогава ще платите не на мене, но на Онзи, чиято е Истината. В бъдеще, като ви срещна, ще ви питам: Какво учение следвате? Имате ли любов в душата си? Божествена ли е вашата любов? Стоиш ли на речната канара, на която целият космос почива? Имате ли чистотата на ангелите? Вашата любов може ли да ограничава злото? Може ли да забравя всичко, като животинската? Ако любовта ви има тези качества, дайте ми ръката си! Това е любов. И учените, като намерят грешката в изчисленията си, всичко забравят и се радват на резултата си.

Помнете: Новият живот изисква правилно разбиране. Вие трябва да бъдете здрави, щастливи. Имате деца, трябва да ги възпитавате. – Бог ще уреди всичко, няма защо да се безпокоим. – Не е така. Бог ще нареди всичко чрез вашия ум и сърце. Бог ще нареди всичко чрез

Божествената любов, чрез ангелската любов, чрез човешката любов и най-после и чрез животинската. Всички тези същества работят за вас, и вие трябва да им благодарите. Като впрегнеш вола си в колата, потупай го по гърба и му кажи: Благодаря ти, че ми услужваш. Ако не му благодарите, де остава вашето благородство? Ние не проповядваме морал само на думи, но и на дела. Спри се пред вола, потупай го и му кажи: Братко, похвалявам те за голямото търпение и благородство, което имаш. Волът спокойно си преживна и казва: Добър е Господ. Добър е и моят господар. После ти подкарваш колата и казваш: Ди-и-й! Волът тегли и мълчи. Това не е ли благородство?

Сегашните учени ще ни убеждават, че е в реда на нещата да колим животните. – Това е по необходимост, но не е наше право. Ако по необходимост спасяваш някого, това не е истинско добро. Значи, човек може да се съмнява и в доброто. Представи си, че един човек се дави. Ти виждаш това и го спасяваш. Той казва: Спаси ме, наистина, но имам да му давам десет хиляди лева. Значи, той ме спаси за парите си. Как ще докаже този човек, че доброто му е безкористно? Ще извика длъжника си вкъщи и ще му каже: Приятелю, ти ми дължиш десет хиляди лева. Вземи полицата си и я скъсай. Ако втори път те спаси от удавяне, какво ще кажеш? Ще кажеш, че те спаси заради дъщеря ти. Той не е женен, а ти имаш дъщеря за женене. Ще те извика у дома си и ще ти каже: Ти имаш дъщеря за женене, но бъди свободен. Ожени я, за когото искаш. Колко пъти трябва да доказваш на човека, че си безкористен в доброто, което му правиш?

Мнозина казват: Така трябва да живеем, че да угодим на обществото. – Не, аз казвам: Трябва да угодим на Бога, на любовта. Ако угодиш на Бога и на любовта, ти си угодил на всички. Ако някоя сестра ти се сърди нещо, гледай да се помириш с нея. Това е необходимост за тебе. Някога тя ти е направила добро. Ще я обикнеш, защото и Бог я обича. – Защо трябва да се обичаме? – Защото и Бог ни обича. Този е моят силен аргумент. Другояче не може. Това е закон, от който не можеш да отстъпиш. Питат ме: Отде събра тези

хора около себе си? Те не те разбират. – Нищо от това. Понеже Бог ги търпи и обича, и аз съм длъжен да ги търпя и обичам. Бог ги е събрал от кол и от въже и ми ги е изпратил да работя с тях – не мога да пречупя думата Му. Щом Бог ги е изпратил при мене, ще им предам знанието, което имам. Така постъпвайте и вие. И, ако ви питат, защо обичате даден човек, кажете: Защото пръв Бог го обича. Някои ме питат, защо, като ви говоря, не ви доведа до края на въпросите, но ги оставям открити. – Моята цел не е да ви дам разрешени въпроси, но да ви поставя в положение да мислите свободно и самостоятелно. Колкото и да искам, не мога изведнъж да ви кача на планинския връх. Първо ще минем през гори и тогава ще се качим на върха. – Заведи ни до края на гората. – Няма да ви изведа докрая, но ще ви заведа в най-голямата дълбочина на гората, вътре ще ви заведа. – Как ще излезем от тази дълбочина? Кой ще ни извади? – Който ви е довел, той ще ви извади. – Дълбоки са тези работи. – Да, дълбоки са. Гора е това. Океан е това. Височина, планина е това. Ще слезеш до дъното. – Височина е това. – На слънцето ще отидеш. – Много неща знаеш. – Да, много неща зная. Аз зная, какво има на слънцето, на луната, на звездите, на онзи свят. Всичко това виждам. – Чудно, как го виждаш! Такъв обширен свят, как го виждаш? –- Когато отивам на слънцето, аз се движа с бързина по-голяма от тази на светлината. За една минута съм на слънцето. Когато отивам до най-отдалечената звезда от нас, отивам за десет минути – отиване и връщане. – Какво има там? – Нае се придържаме в свещеното правило, да не казваме, какво има там. Това е математическа проблема на въображаемите числа. Както въображаемите числа остават неизвестни за човека, така и бъдещият живот остава за него неизвестен.

Христос казва: „Не знаете, що искате.” Искате да бъдете православни – не знаете, що искате. Искате да бъдете мохамедани – не знаете, що искате. Искате да бъдете будисти – не знаете, що искате. Искате да бъдете богати – не знаете, що искате. Искате да бъдете учени – не знаете, що искате. Искайте Същественото. – Кое е

същественото? – Искайте да имате Божествената любов във всичките ѝ прояви: Божествена, ангелска, човешка и животинска, Щом имате тази велика любов, ще дадете на живота си широк замах. Тогава и мъже, и жени, и деца ще гледат вече по друг начин на света.

Сега аз зная, че всички, които ме слушате, ме разбирате и знаете, че Божествената любов ви е необходима. Защо ви е Божествената любов? – За да имате велика, непоколебима основа. Защо ви е ангелската любов? – За да имате огън. Казвате: Да, къща без огън не може. – Обаче, вашият огън е пушек и дим. Едно време, когато хората си служели само с дърва и въглища, имали право да говорят, че не може без пушек. Тогава и в църквите имало пушек и дим. Но сега, при електричеството може без пушек и дим. Аз говоря за този огън във вас, за тази любов, която не произвежда никакъв пушек и дим. Засега вашата любов произвежда пушек. Ето защо, избягвай този пушек. Не позволявай нито на себе си, нито на приятелите си да опушват къщата ти. Ако се опуши, дълго ще търкаш очите си, докато се освободиш от пушека. Любовта не търпи никакъв дим. При нея горението трябва да бъде пълно. – Не можем да живеем така. – Можете, но още се колебаете между стария и новия живот. Вие се борите между стария и новия живот, а трябва да бъдете категорични. Казвам: Приложете новия живот без никакво колебание! Прилагайте методите на природата. Не събаряйте изведнъж старата къща. Природата едновременно събаря и гради. Не отхвърляйте онова, което досега сте направили, Не казвайте, че досега сте живели безсмислено. Целта на досегашния ви живот е била неопределена; отсега нататък е определена. Тази е разликата между досегашния ви и сегашния ви живот. Досега сте работили за майка си и баща си, за брата си и сестра си. Отсега нататък ще работите за живия Господ, за Бога на Любовта. Тази любов включва в себе си всичко. Досега сте учили за себе си; отсега нататък ще учите за любовта и ще имате по-голям замах на дейност.

Някой казва: Като живея за Бога, всичко ще се нареди, няма какво да мисля. Така разсъждава младата мома, преди да се ожени. Като мома, тя се облича чисто, спретнато; с момците е учтива, любезна, докато я хареса някой и се ожени за него. Момъкът, като я вижда толкова чиста и спретната, казва: Добра домакиня ще излезе от тебе. Тя се смее и си мисли: Да се оженя аз, че после ще ме видиш. И наистина, като се ожени, тя показва опаката страна на своя характер. Тя си мисли: Нали се ожених веднъж, работата ми е наредена. Аз бих посъветвал момата да постъпи точно обратно. Докато е неженена, тя може да бъде неглиже, небрежна към своя възлюбен. Обаче, щом се ожени, да покаже добрата страна на характера си. Ако я пита той, защо се изменила толкова, да каже: Аз те изпитвах. Видях, че си добър човек, че си готов на всичко. Ти си доблестен човек, заслужаваш моята любов и внимание. Това е метод, чрез който се изпитва любовта. Ако е въпрос за любов, прояви любовта, а нейната чистота и светост. Като погледнеш човека в очите, да знае, защо го гледаш, а не да те пита, защо го гледаш. Много естествено, гледа те, защото те обича. – Как ме обичаш? Каква е твоята любов? – Моята любов е Божествена, ангелска, човешка и животинска. – Щом е и животинска, ти ще ме изядеш. – Не, няма да те изям, но искам да забравя всичките ти грешки. – Щом е човешка, ще ме ограничиш. – Няма да те огранича, но ще огранича злото в себе си. – Ако имаш ангелска любов, това значи, че искаш да ме изгориш. – Не, искам този огън да стопи и да изгори всичко нечисто в мене. Да имаш Божествена любов, това значи, да стоиш на онази вечна канара, да устояваш на обещанието си. Който иска да има такава любов, ще му се даде изпит, да се опита, доде е достигнал.

Днес човечеството минава през изпити за каляване на характера, за отношенията му към Бога. Обичате Бога, но щом ви поставят на някакъв изпит, веднага се отказвате от Него – не можете да решите задачата си. Задачите на живота трябва да се решат. Може ли да си отговорите на въпроса, какво нещо е любовта? Защо обичате някого?

– За хубавите му очи и уста. – Кои очи и уста са хубави? Какъв трябва да бъде цветът на лицето на твоя възлюбен? Според мене, хубави очи, уста, нос, лице са тези, които изразяват вътрешния живот на човека. Те са символи. Всяко нещо, в което прониква Божественото, е красиво. Следователно, когато обичаш някого, трябва да държиш в ума си мисълта за Бога, за ангелите, за хората и за животните. Това е любов. Когато говориш за любовта, а не я носиш в себе си и постоянно променяш чувствата си, това не е истинска любов. В такъв случай, ти лъжеш себе си и окръжаващите. Такъв човек има особен жълт цвят на лицето, особена червенина, които са израз на отрицателните сили в живота. Какво нещо е силата? – Сбор, който трябва да се разложи на съставните си елементи, да извадиш от него корен. Казва се, че Бог е сила. Не, Бог не е сила, но силите произлизат от Него. Другояче казано: Бог е неделима сила, извън времето и пространството, а същевременно ги владее. Бог не живее в хората, но ги обгръща. Никъде Го няма, а е навсякъде. Как ще разберете тази мисъл?

И тъй, нашата любов трябва да бъде свещена. В нея трябва да влизат отношенията към всички живи същества. Любовта не се налага със закон. Никой не може да ви застави да го обичате, нито пък вие можете да заставите някого да ви обича. Любовта е свободен акт на духа. Да се обичаме по свобода, това е великата любов. – На какво се дължи свободата? – На закона на истината. Не можеш да обичаш по свобода, докато не носиш истината в себе си. Свободата е резултат, произведение на истината. Казва се, че свободата е истина. Не, свободата не е истина. Коренът на свободата е истина. Коренът на истината е Бог. Това са велики математически задачи, в които се крият тайните на разумната природа. Който се домогне до тия тайни, той забравя своя детински живот. Велика хармония се крие в тях.

Мнозина страдат от това, че няма кой да ги обича. Има Един, Който ви обича, Който всякога мисли за вас. Кой е Той? – Бог. Няма момент в Неговото съществуване, в Неговите прояви, когато Той да не е буден. В своя ум, в своето сърце, в своята воля, в своята душа и дух

Бог обхваща всички. Той ви има винаги пред себе си и казва: Не бойте се! Аз ще уредя всичко за вас. Един ден ще получите моето благословение. От вас се иска само да слушате. – Как? – Като дадете възможност на любовта, която ви пращам, да проникне във вас. Любете, както Аз любя; мислете, както Аз мисля; чувствувайте, както Аз чувствувам и действувайте, както Аз действувам. Бог говори тихо, но който е готов, чува думите Му: Не бойте се! Аз ви обичам, Аз съм с вас. Като види, че някой иска да се самоубие, Той му казва: Не бой се, всичко ще се оправи. Аз те обичам. – Как, мене обичаш? – Да, тебе специално. Това е великата истина. Тихо говори вътрешният глас в човека. Това всеки може да провери. Този глас е силата на човека. Христос казва: „Не знаете, що искате." Христос определя, какво трябва да искате.

Ще завърша беседата си с един пример от българския живот. Един българин, през време на освобождението, се учел в Америка. След освобождението, България имала нужда от образовани държавници. Затова той решил да се върне в отечеството си, да заеме някой висок пост. Той се явил пред тогавашния княз Батемберг. Князът го изслушал и попитал: Каква служба искате? – Искам да бъда инспектор по просветата. – Явете се тогава при министъра на просветата, той ще ви назначи на тази длъжност. Така постъпват всички хора. Искат да бъдат инспектори. Не, като се явите пред Господа, искайте да ви назначи пръв министър, а не инспектор. Някои мислят, че по-добра служба от инспектор няма. Такава е логиката на някои учени. Мнозина искат да бъдат инспектори. Искат да ви назначат министри, а вие се задоволявате с една обикновена служба. Достатъчно са инспекторите в света. Какъв по-голям инспектор за вас от Бога на истината? Какъв по-голям стремеж за вас от този към Бога на любовта? Него търсете!

Като говоря за любовта, мнозина казват: Побеля ми главата от любов. Кажете нещо ново. – Вие още не познавате любовта. Внесете повече братство и равенство в любовта към Бога. – Знаем, какво нещо

е равенство. – Знаете, но нямате равенство помежду си. Не знаете, какво е любов. Ние ще ви дадем методи, как да приложите любовта. Днес Христос ни казва: Искайте от Бога любовта. Когато във вас се яви дълбоко желание да потърсите любовта, вие ще разрешите проблемата на вашия живот, и пред вас ще се отвори нов свят. Отношенията ви с хората ще се оправят, и вие ще започнете да мислите, да чувствувате и да постъпвате правилно. Тогава и отношенията ви към Бога, към ангелите, към хората и към животните ще бъдат правилни.

Желая на всички да бъдете здрави, да бъдете щастливи, да бъдете блажени. Всички тези неща могат едновременно да се постигнат в любовта.

Беседа от Учителя, държана на 12 ноември, 1922 г. София.

ДА НАСЛЕДЯ

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен ." (Лука, 18:18)

Един големец, учен човек, запитал Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?"

Ако ви запитам, какво е животът, как ще отговорите? Ще кажете, че животът е най-голямото благо. Според някои, животът е най-голямото нещастие. – Да се докаже това. – Няма защо да се доказва. Това е очевидна истина. Всеки е опитал живота като голямо благо и като нещастие.

„Що да сторя, за да наследя живот вечен?" На български думата „вечен" не изразява това, което е писано в оригинала. Под „вечен" на български разбираме безконечен. – Какво означава думата безконечен? – Аз заместих „вечен" с „безконечен". Това е все едно да определим „x" с „y" или с „z" – едно неизвестно с друго неизвестно. Ще кажете, че x=y, y=z. Значи, решихте една задача с три неизвестни. Пак питам: Какво нещо е животът? – Да живееш. – Как да живееш? Някои социолози решават този въпрос с неизвестни и, въпреки това, пак остава едно неизвестно – y. И религиозните решават същия въпрос и пак остава едно неизвестно – z. Всички хора решават този въпрос и накрая пак остава едно неизвестно. Ако някой се осмели да се откаже от доказателствата на тези хора, ще го нарекат невежа. След тях идат математиците и говорят за фигури, за тела, за разни величини – синус, косинус, тангенс, но какво се решава с това? – Това има приложение във фабриките. – Какво са допринесли фабриките? – Те са създали културата на човечеството. – Знаете ли, колко хора са осакатени в тези фабрики? Там се работи с неизвестни величини. Аз не съм против науката. Стремежът ѝ е прав, но методите, с които тя

си служи, не са прави. Аз имам пред вид положителната наука, която служи на Вечното начало. Тази сутрин, преди беседата, като размишлявах, дойдох до следната мисъл: Любовта не се изменя, и в нейния огън всичко изгаря.

Любовта, като вътрешен стремеж в човека, никога не се изменя. Всички имате стремеж като този на големеца и питате, що да сторя, за да наследя вечен живот. Под „вечен живот" не се разбира безконечен, но такъв живот, при който, като разбираш законите му, можеш да ги прилагаш. Под „век" разбирам, да знаеш да прилагаш. „Век" е корен на една стара дума, която означава да бъдеш ученик на това учение, което прилагаш.

Големецът пита Христа: „Що да сторя, за да наследя вечен живот?" Като прочетете цялата глава, ще видите, какво му отговаря Христос. Големецът се обръща към Христа с думите: „Учителю благи." Думата „благ" произлиза от любовта. На български думата „любов" е неразбрана, неопределена, неточна. Затова, като се говори за любовта, всеки пита: Каква любов? Значи, освен изменчивата любов, има друга любов, която е съществена, неизменна. При нея, отношенията всякога остават едни и същи. Тя носи благата на хората.

Христос казва на големеца: „Защо ме наричаш благ?" С този въпрос, Христос го навежда към същинската идея, към любовта, която носи всички блага. Той му казва, че вечен живот се придобива само чрез любовта. Христос му отговори с две думи: „Иди и люби!" Той му казва, как може да наследи живот вечен. И на вас, като кажем: Идете и любете! – вие питате: Ама как? Значи, и вие не разбирате.

Хората се ръководят в живота си от три съществени идеи, т. е. от три начина на разбиране. С един анекдот от българския живот ще ви обясня, какви са тия идеи. Едно българско чорбаджийско семейство, мъж и жена, се отличавали с голямо скъперничество. Мъжът обичал да си хапва хубаво дървено масло, затова често си донасял вкъщи с бинлик. Той си го доставял от Гърция. Като получавал масло, всякога си сипвал в чинийка и топвал в него хляб. Хапвал си с удоволствие и

казвал: Отлично масло! Слугите му гледали и само преглъщали. Господарката запушвала шишето и казвала на слугите: Никой да не бута това шише! То е само за господаря. Слугите обикаляли около шишето, поглеждали го и топвали с хляб от сянката, която хвърляло шишето, и казвали: Отлично е това масло! По-горните слуги предавали впечатлението си от маслото на по-долните, които също казвали, че маслото е хубаво. Значи, има три мнения, т. е. три разбирания. Кое мнение е право, вие сами знаете. Има и три рода слушатели: Едни топят направо от маслото, вторите – отвън, около шишето, а трети – от сянката на шишето. Защо чорбаджията не иска и другите да вкусят направо от маслото, това е ясно. Той иска да запази маслото само за себе си. Ако всички го опитват, в няколко дни маслото ще се свърши и за него няма нищо да остане. Какво ще кажете за слугите, които топят само около шишето и от сянката му? – Ще кажете, че те са глупави. Който топи масло от стените на шишето, наистина, е глупав. Той трябва да отвори шишето и да си сипе малко масло. Какво ще кажете и за онези хора, които се стремят да станат царе, да управляват своя народ? Не е ли все едно, да топиш масло от стените на шишето? Да бъдеш цар, това значи, да топиш масло от стените на шишето. Само господарят има право да яде масло от шишето. Ти си такъв господар, който напълнил бинлика с масло, стоиш пред него и си казваш: Аз съм цар, аз ще управлявам отлично. – На ума си само говориш.

Казваш: Колко е глупав този, който е топил масло отвън на шишето, или от неговата сянка! – Ами ти, който топиш по същия начин, не си ли глупав? Ти искаш да бъдеш цар. Та не си ли цар на себе си? Аз зная, кое е най-хубавото царство в света. Това е твоето сърце, твоят ум, твоята душа и твоят дух. Това са сили, които се съдържат в самия тебе. Те съставят такава велика държава, каквато светът не познава. В сравнение с тази държава, всички останали представят голяма анархия. Поданиците на тази държава са добре възпитани. Всеки си знае работата, подчинява се на законите, спазва

реда и порядъка в нея. Може ли след това да кажете, че държавите на земята са идеални? И тия държави постоянно коват своите закони: българите – в народното събрание, англичаните – в двете камари. Навсякъде се коват закони след закони, но, в края на краищата, те са неприложими.

Всички индивиди, общества, народи се стремят да подобрят живота си, да стане по-сносен. – Как ще стане това? – За изяснение на мисълта, ще си послужа с живи числа и единици. Взимам, например, мъже и жени, братя и сестри не само като индивиди, но като живи величини. Това да не ви учудва. За мене мъжът е една величина, едно число; може да е известно, може да е неизвестно. Може да е „а", „в" или „с"; може да е „х", „у", „z". Представете си, че двама другари, по неволя, попадат в затвор. Стаята, в която се намират, е херметически затворена, със стъклени сводове. В първо време, те са весели, но после си казват: Става някаква промяна в нашия живот. Атмосферата около нас се сгъстява. Нищо не се вижда, но нещо ни души, гнети ни. След известно време, единият се чувства малко неразположен, а след това и вторият. Единият погледне през прозорците, после и другият. От притеснение, те започват да се борят, но и това не помага. Положението им постепенно се влошава от тежкия въздух, и те започват да се задушават. Коя е причината за това? Съществувала ли е тя по-рано? С вдишването и издишването те сами си създадоха затруднението – развалиха въздуха. Според окултистите, със своите мисли, чувства и действия, човек сам може да развали въздуха в окръжаващата среда. Както въглената киселина се отразява вредно върху нас, така и ние можем да се задушим от своите мисли, чувства и действия. Ще кажете, че знаете това. Не го знаете. Всяко знание, което не се прилага в живота, не е истинско. Някои от вас казват: От толкова години слушаме Учителя. Ние го разбираме вече. – Ще извините, още нищо не разбирате. Не е въпрос за теоретично разбиране.

Питам: Какво сте разбрали от любовта? Готови ли сте да се откажете от имането си? Готови ли сте да приложите оня закон на пълното самоотричане? Ако ви кажа да раздадете имането си, ще кажете: Чакай да си помисля. Как сте ме разбрали тогава? Когато учителят каже на ученика да излезе вън, и той не иска да излезе, какво означава това? – Непослушание. С какво може да се обясни това? Допуснете, че аз съм в класа и зная, че след пет минути подът ще се провали. Без да обяснявам на учениците, аз извиквам: Скоро навън! – Защо, г-н Учителю? – Навън, без разсъждение! И те, един след друг изтичват надолу по стълбата. – Какво става? – се питат те. Не се минават пет минути, и подът се проваля. Ако река да им кажа, какво ще стане след пет минути, и аз, и те ще се намерим долу. Може да допуснем и друго положение – че зданието гори. Казвам на учениците си: Един по един, скоро вън! Мога да кажа и друго нещо, приятно за тях: Излезте всички вън, на увеселение!

При сегашните условия, хората търсят причината на нещастията вън от себе си. Например, двама души живеят в една стая. И двамата еднакво са причина за разваляне на въздуха. Въпреки това, те търсят причината вън от себе си. Казвам им: Отворете прозорците, да влезе отвън чист въздух и светлина. Но те седят в стаята си и се чудят, защо им е притеснено на гърдите, защо ги боли глава. – Отворете прозорците на главата, на гърдите и на стомаха си. – Разбрахме, какво се иска от нас. – Разбрахте, а нищо не правите. Щом отворите прозорците си, веднага във вашия живот ще стане коренна промяна. Казвам на едного: Люби! – Ама ще ме използват!– Които любят, са опасни хора. Не ме разбирайте криво. Те са опасни, когато ги бутат. Любещият е голям, дълбок извор. Ще стоиш далеч от него, без да го буташ. Не можеш да си играеш с него. Той е толкова дълбок и голям, че ако речеш да си поиграеш с него, ще те завлече.

Да дойдем до други разсъждения. Например, математиците казват, че точката е величина, която не заема никакво пространство. Как е възможно тогава, кръгът, който е образуван от множество точки,

да заема пространство? Значи, ред точки заемат известно пространство, а точката, сама по себе си, е безпространствена. Казва се още, че правата линия има само едно измерение – дължина, няма широчина и дебелина. – Какво означава дължината? – Посока. Значи, всяка сила, която излиза вън от своя център, радиира. Така, тя образува дължина. Така се определя интензивността на силата, която действа в даден момент. Например, имате две оръдия. Едното оръдие бие на разстояние пет километра, а другото – на разстояние десет километра. Значи, първото оръдие образува права линия, дълга пет километра, а второто – права, дълга десет километра. – Що е права линия? – Най-късото разстояние между две точки. При това, между две точки може да се прекара само една права: Според мене, между две точки могат да се прекарат много прави линии. Това поддържат и други учени. – Възможно ли е това? – С този въпрос се занимава математиката, тя има думата. То може да се докаже. Важно е, че правата линия определя интензивността на дадена точка, като сила. – Що е точката? – Същество, съзнание, неделимо в себе си. Всяка първична единица, която излиза от Бога и любовта, е също неделима. Интензивността на това съзнание, което излиза от своя център и върви към периферията, се определя като дължина на правата линия. – Що е плоскост? Как се образува тя? – От движението на правата линия в посока, перпендикулярна на себе си. Плоскостта има две измерения – дължина и широчина и заема известно пространство. Представете си една дълга линия от 1 000 км., на която са наредени 1 000 оръдия, които всеки момент пущат по една граната. Може ли да пресечете тази права? – Щом престане да действа, може да я пресечете. Тя е временно владение. Докато действат оръдията, правата линия съществува; щом оръдията престанат да действат, и правата изчезва. В това отношение, правата линия представя идеален свят, в който действа законът на безкористието. Това значи, да заемаш известно пространство, но да си свободен от всякаква алчност да

владееш и обсебваш. – Това е невъзможно. - Възможно е. Човек няма право да владее и да завладява.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му отговори: „Благ е само Бог". Ние постепенно се приближаваме към идеята за вечния живот. Казвам: Докато мислите, че сами ще оправите света, вие сте на крив път. Докато човек мисли, че отвън някой ще оправи работите му, и той е на крив път. Докато майката мисли, че дъщерята или синът ще я гледат, и тя е на крив път. Докато господарят разчита на слугата си, той е на крив път. Докато хората вярват, че свещеници и проповедници ще оправят света, те са на фалшива почва. Поставете тази истина на опит и ще се уверите в думите ми. Значи, всеки човек трябва да разчита първо, на себе си, а после, на другите. Болен си, викаш лекар да те прегледа. Той ти предписва известна храна. Казваш: Господин докторе, слаб съм, стомахът и червата ми са изтънели, не могат да приемат храна. Нека синът ми се храни заради мене. – Синът ти ще се храни заради тебе, но той ще печели, а ти ще губиш. Следователно, ти ще се храниш сам, колкото и слаб да е организмът ти. Ти ще ядеш за себе си, а не синът ти. Ще приемаш по-малко храна, ще дъвчеш добре и постепенно ще се засилиш. Когато казвам, че човек е способен да оправи своя свят, имам пред вид, той да работи съобразно великия закон на любовта. Това значи, всеки ден да приема по трошица от любовта и постепенно да увеличава. Ако мислиш, че синът ти може да яде заради тебе, т. е. той може да оправи твоите работи, един ден Бог ще каже: Такива глупци нямат право да живеят. Те изопачават моя закон. Казвате: Този свят е лош, не е създаден добре. – Това е специфично мнение. Други казват, че този свят е добър. Според някои, земята е свят на страдание, долина на смъртта. Това е неразбиране. Моето мнение е, че този свят е един от великите светове, които са съществували. Нека учените и философите ми покажат по-добър свят от този. За кой свят говоря аз? Не говоря за света, който носиш в ума си и се оплакваш, че не можеш да живееш добре със

жена си, с децата си, с брат си и сестра си. Аз не говоря за човешкия свят, пълен със заблуждения и противоречия. За друг свят говоря аз. Ще кажете, че Бог е наредил да се женят хората. Ако беше така, те щяха да се раждат женени. Всъщност, те се раждат неженени, а после се женят. Женитбата е създадена от хората. Ще кажете, че Бог е наредил да има господари и слуги. Ако беше така, хората щяха да се раждат свързани, господар и слуга заедно. Защо трябва да се поддържат такива фалшиви положения? В Божествения свят такива отношения не съществуват. Ще кажете, че в църквата непременно трябва да има богомолци. Ако беше така, свещениците и богомолците щяха да се раждат заедно. В заключение, хората искат да турят в устата на Бога такива думи, каквито Той никога не е казал. Бог тъй казал, иначе казал. Не говорете неверни работи в името Божие. Бог търпи човешките глупости, но ги преработва. Мнозина учени, професори и учители, преподават на своите ученици известно знание, но то не е още онова истинско, положително знание. Всяка наука трябва да има свой център, от който да изхожда. Кой е центърът на математиката? Тя поне минава за положителна наука, а за други – за трансцендентална наука. Кой е основният, живият център в математиката, на който можеш да разчиташ? Когато математикът се натъкне на някое трудно доказателство, веднага той прибягва към имагинерните величини и казва: Тези величини не съществуват, но се използуват като изходни точки. Значи, той излиза от нереални величини, за да докаже реалните. Имагинерните числа са играчки, забава за математиците. Как може да изучаваш нещо, което не съществува? Всъщност, няма несъществуващи числа и величини. Кой е основният център в химията? Ще кажете, че химията работи с атомите и молекулите на елементите, които се съединяват поради известно сродство между тях. Това сродство както между хората ли е? Някакво привличане има. Химията не е само в това, да боядисваш предметите и да получаваш експлозивни газове и различни отрови. Това не е химия. Учените говорят за някакви хранителни пилюлчета.

И природата, преди хиляди години е направила такива пилюлчета. Тя има фабрики, в които сама ги приготвя. Ние не се нуждаем от човешки пилюлчета. Не изнудвайте природата!

Какво правят сегашните учени? Те взимат наготово знанията на природата и, като глашатаи, казват: Еди-кой си учен открил нещо. Не, по-добре си кажи: Четох нещо в една от книгите на природата и се докоснах до един интересен въпрос. Прави своите научни изследвания, но всякога говори истината. Ще ни убеждават учените, че първоначално светът представял някакъв хаос, но после се оформил и станал разумен. В това няма никаква логика. От неразумния свят се създал разумен! Ще кажете, че това е аналогия. Да, но в аналогията има известни заблуждения. Искат да кажат, че както детето в първо време е невежа, а после поумнява, така и светът, от хаос се превърнал в разумен център. Дарбите и способностите са вложени в детето, и те отпосле се проявяват. Следователно, детето е умно, но чака времето за своето проявяване. Органите му още не са се развили. Когато посеете семето в земята, влагате ли нещо в него? То си носи специфични качества, които чакат времето да се проявят. Семето знае, как да се нареди; то знае и химия, и физика. Вие гледате на семето като на нещо малко, нищожно, но вижте, какво стъбло, какви гъвкави клони излизат от него. Клоните са гъвкави, за да издържат на най-големите бури и ветрове. Виждаш, как едно растение издига главичката си нагоре, но вятърът му казва: „Преклонената главичка остра сабя не сече." То веднага сваля главичката си надолу, учи се на смирение. Щом отмине силният вятър, то пак издига главичката си. Учените ще говорят за вибрации, за колебания във въздуха, за високо и низко налягане. - Че има колебания, това растенията знаят преди учените.

Какво искал големецът от Христа? Той искал да наследи вечния, истинския живот. Той искал да наследи онзи живот, в който умът, сърцето и волята трябва да се проявят свободно. Но и това е неразбрано. Как може да се прояви умът? Ако напишете една книга,

това проява на ума ли е? Това е теория. Ако направите една черква, това проява на сърцето ли е? Черквата е от камъни, следователно, тя не е проява на сърцето. Ако направя една голяма бомба, която да разруши всичко около себе си, и това не е проява на човешката воля. Кои са истинските прояви на ума, на сърцето и на волята? Вървя по улицата и виждам, че някой лежи на пътя с изкълчен крак. Всички го гледат, но никой не може да му помогне. Спирам се пред него и му намествам крака. Ето една проява на ума. С това обръщам внимание на пострадалия, така да работи върху себе си, че и той да помага със своя ум на страдащите. Всеки трябва да знае изкуството да намества изкълчени крака. Днес хората са изоставили това изкуство. Всеки очаква от другите. Детето се разболее, и майката казва: Тази работа е за лекар. Не, всяка майка трябва да знае, как да лекува децата си. Майката трябва да даде първа помощ. Лекарят само санкционира това, което майката е направила. Но той казва: Никой да не бута болния. Това е мое свещено право. Първата работа на майката е да даде рициново масло на болното дете; после, да изпие няколко чаши гореща вода, а след това, да му направи постна картофена чорба. Тази е първата помощ за всеки болен. Боли те глава. – Защо? – Имаш утайки в стомаха или в червата.

Питате: Защо трябва да се пие гореща вода? – Много просто. При храненето, по стените на стомаха и червата остават мазнини и утайки, които пречат на правилното храносмилане. Горещата вода ги разтваря и регулира процесите в стомаха и червата. Как миете вие чиниите и тенджерите си, с гореща, или със студена вода? Как миете умивалниците си? – С гореща вода и сапун. Значи, за очистване на мазнините и утайките, горещата вода се предпочита. Домакинята мие съдовете с гореща вода, докато започнат да скърцат. И вие ще пиете гореща вода, докато стомахът и червата ви започнат да скърцат. Това значи, докато у вас се събуди здрав, естествен апетит. Да знаеш, как да прилагаш знанието си, това е голямо изкуство. Сегашните учени мислят, че са постигнали много нещо. Те не подозират, че са едва в

началото на истинската наука. Ако сегашните учени – математици, физици, естественици влязат във великата окултна школа, ще видят, че техните знания не представят нищо. Те сами ще се чудят на своето невежество. Казваш: Най-после, след 20 годишни усилия постигнах това, което очаквах – открих нещо. – Нищо особено не си открил.

Големецът запита Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му каза: Защо ме наричаш благ?" Когато не обичаш някого, не му казвай, че го обичаш. Не го лъжи. Някой дава вид, че обича, преструва се, а всъщност, мрази. – Що е омразата?– Студ. Аз нося в себе си термометър и измервам температурата на човека; по това познавам степента на любовта и на омразата. Между омразата и любовта има известно отношение. Забелязано е, че онзи, който мрази, температурата му се понижава. Значи, омразата произвежда студ, а любовта – топлина. Обаче, между небесния огън и земния има известна разлика. Небесният огън не прави зло на никого, а земният причинява много пакости. На земния огън можеш да опечеш кокошка, агне, прасе. Слънчевата светлина представя небесния огън. На слънчевата топлина зреят плодовете, а на земния огън не могат. Всички престъпления се вършат все на земния огън. Той има долен произход. Каквото и да готвите на този огън, в края на краищата, за вас остават триците и пепелта – нисшите елементи, а праната – жизнените елементи отиват във въздуха. Че е така, за това говорят болестите и смъртта. Готвите хубави яденета, а, въпреки това, боледувате и умирате. – Защо? – Сгрешили сте нещо.

Кой ви даде право да колите агнета и кокошки? Ще кажете, че така е писано в Библията. Който е писал това, нищо не е разбирал. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Той даде тълкуване на този стих, както и на цялото си учение. Ако не беше го изтълкувал, и досега щяха да говорят, че Христос казвал да ядат плътта Му. Ако разбирате буквално, всеки проповедник щеше да бъде изяден. Щом слушателите му огладнеят, ще го заколят и изядат. Те ще кажат: Ако не изядем плътта ти и не

изпием кръвта ти, защо си станал проповедник? Това са нелогични заключения. Христос казва: „Словото, което ви говорих, носи живот в себе си." Значи, това, което дава живот, е вън от нашия организъм. И самият живот не е в нас. От лампата ли иде светлината? Не, тя иде отвън някъде. Виждате, че фитилът гори. – Как става горенето? – Ако сте ясновидци, ще видите, че през маслото минават известни течения, известни енергии. Те причиняват горенето. Щом се прекъснат енергиите, и горенето се прекъсва. Има масло в лампата, но то не гори. Направете следния опит: Сипете в едно шише дървено масло и го оставете някъде, да стои десет години. След това, опитайте се да го запалите. Ще видите, че маслото не гори. – Може да се е развалило. – Казваме, че се е развалило, а всъщност, през него вече не минават онези енергии, които причиняват горенето.

При Христа дойде един от учените хора на времето, да Го пита, как да наследи вечния живот. И вие, като този учен, чакате да ви обясня известни въпроси. Много въпроси съм ви обяснявал и сега пак повтарям: Започнете с малките величини, които, като точката, като живота, не заемат никакво пространство. Започнете да работите с най-малката светла мисъл. Приемете я и я приложете. Кажете си: Бог е Любов. И в най-малкото си проявление, тази любов е достъпна за моята душа. Тъкмо вие се разширите, почувствате тази любов, и Бог похлопа на вратата ви. Какво вижда той? Вие биете сина или дъщеря си. Бог ви даде гръб и започва да се отдалечава, като казва: Този човек не разбира времето и пространството. – Какви отношения ще има този син към баща си? – Ще го намрази. Когато Бог хлопа на вашата врата, а вие биете сина си, той непременно ще измени отношенията си към вас, ще ви намрази. – С какво бият днес децата? – С пръчица. Ще кажете, че пръчката е излязла от рая, затова съдържа енергия в себе си. Бий детето си с любов. Влей в него всичката си любов. Докато биеш детето си без любов, то всякога ще ти се сърди и ще те избягва. Син или дъщеря, бити с любов, всякога са благодарни и признателни към родителите си.

Днес всички изучават педагогията, прилагат педагогическите правила. И аз имам своя педагогия, свои педагогически правила. Всички човешки правила са нищо пред правилата на живата, разумна природа, в която Божият Дух работи. – Защо човешките правила не издържат в живота? – Защото човек изпада в две крайности и си служи с две мерки. Към себе си прилага една мярка, към ближния си – друга. Работиш някъде, искаш да ти платят скъпо. Щом на тебе работят, малко плащаш. Според мене, никой нищо не трябва да плаща. – Защо? – Отивам при брата си и му работя с любов. Каква заплата ще ми даде? И сто хиляди лева да ми плати, нищо не са. Ще ми плати с любов. Казвам му: Братко, ще ти работя всичко, каквото искаш с любов, но ще ми платиш с любов. – Лесна работа, аз те обичам. – Това не е любов. Ако твоята любов отваря кесията ти, това е истинска любов. – Не мога да отворя кесията си. – Щом не можеш, ти не можеш да обичаш. Ако съдията съди престъпника, и неговата любов не отвори ума му, да влезе отвън светлина, присъдата му не е правилна. Той ще окачи престъпника на бесилката. Има нещо, което липсва на престъпника. Съдията трябва да вижда това. Щом дадеш на престъпника това, което му липсва, той се изправя.

Сега аз говоря на всички хора, да се научат, как да работят. Ще кажете, че ви подигравам. В мене не съществуват подигравки. Да се подигравам с вас, значи, да се подигравам със себе си. Аз обичам истината. Желая и вие да я обичате. Вие обичате истината, познавате я, но не я прилагате. Когато се отнася до вас, добре я познавате. Когато е за другите, правите се, че не я познавате. Не, кажи си: Познавам истината, но не е в мой интерес да я призная. Ще кажеш, че твоите възгледи не ти позволяват да постъпваш съобразно истината. – Не се оправдавай. Истината се прилага при всички условия. Кажи си, че не искаш да я приложиш. Защо и за какво не искаш, не е важно.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? – „Едно ти недостига: Иди, продай, все що имаш; раздай го на бедните и ела, та ме последвай." Младежът нищо не отговори и остана да мисли. И

до днес, богатите и учените още мислят. Вижте ги, какво правят в канторите и в кабинетите си – решават различни задачи с по няколко неизвестни. Обаче, и резултатите им са неизвестни. Те казват: Да се любим! – Как? – Със сладки думи. – В какво се заключават сладките думи? Да кажеш на човека една сладка дума, това не е любов. Американците, като практичен народ, предпочитат да се молят за умрелите, да се подобри техният живот, отколкото да помагат на живите. На живия трябва да дадеш нещо, да отвориш кесията си. За умрелия ще се помолиш и ще се освободиш от всякаква отговорност. С молитвата си ти само се подписваш и оставяш на други, те да свършат работата. В Божествения свят няма такъв закон. Щом искаш да помогнеш на умрелия, ще оставиш той да влезе в тебе, да му разбереш мъчнотията, и ти сам да я разрешиш. В това отношение, и свещениците търсят лесния път. Ще се помолят за умрелите и нищо повече. Не, ще носиш умрелия в себе си и ще му помагаш, докато го успокоиш. Не се позволява, в името на любовта, да се вършат престъпления.

Помни: Любовта не търпи никаква измама, никаква лъжа! Ще погледнеш човека направо в очите, с установен, чист поглед. - Защо ме гледаш? – Обичам те! Ако кажеш тези думи на млада мома, тя ще каже: Обичаш ме, защото искаш да вземеш нещо от мене. Какво ще отговори бабата, ако и на нея кажеш: Обичам те! – Защо ме обичаш? Аз съм стара жена, нищо не мога да ти дам. – В случая, и младата, и старата мислят криво. Грехът говори в тях. И двете не разбират живота. И двете не разбират любовта. И на двете казвам: Ново учение се проповядва на хората, нов закон. Бабата се обезсърчила, отчаяла се и ми казва: Синко, не се живее между щерки и снахи. Казах й: Бабо, аз владея изкуството да подмладявам хората. Искаш ли да се подмладиш? – Сериозно ли говориш? – Сериозно ти говоря. Ех, де да се подмладя ! Да стана 20 годишна мома, ще зная, как да живея.

Ще ви кажа една велика истина: Всички можете да се подмладите в пет минути, но вяра е нужна за това. – На кого говориш

това? Ние сме свършили университет, не се лъжем. – Че сте свършили университет, че сте учили, не отричам, обаче, зная, че се съмнявате и правите грешки. – Ние знаем много неща. – Знаете много неща, но едно не знаете – че сте нещастни. Няма щастлив човек на земята. Всички задавате въпроса: „Учителю благи, що да сторя? – Както и да ви се отговори, вие не сте готови още да пожертвате всичко за Господа. Казвате: Да омотаем някак Учителя. – Как ще ме омотаете? Преди всичко, аз не съм всякога в тялото си. Някога дохождам в събранието, и вие мислите, че съм при вас. Аз не съм между вас; аз съм извън времето и пространството. Само тялото ми е при вас. Вие виждали ли сте ме? Познавате ли ме? Ще кажете, че съм проповядвал нещо. Нищо особено не съм казал. Когато кажа нещо, светът ще се оправи. Засега, само ви забавлявам. Днес около мене се повдига цял въпрос. Искат да противодействат на моето учение. Ето какво ще ви кажа: Когато Божественото учение се приложи, навсякъде ще се яви огън от 35 милиона градуса. Всичко ще изчезне – свещеници, владици, министри, царе, майки и бащи, – всичко около вас ще се стопи и ще се създаде нов свят. Тогава всички ще кажете: Благодарим Ти, Господи, че ни освободи от всички заблуждения. Можем да живеем вече по братски. Какво по-голямо благо от това? Да може всеки свободно да живее и да се развива. Казвам: Иде огън в света! От 20 години вече говоря на българските държавници да не прилагат насилието; да бъдат искрени един към друг; да се обичат като братя. Едно време се оплаквахте от турците, от гърците, от сърбите. Сега от кого се оплаквате? Всички сте българи. Няма основание да се оплаквате. Значи, турчинът, гъркът, сърбинът са още в България, не са си заминали.

Днес вали сняг. Какво означава той? – Че българските държавници трябва да научат закона на любовта. Дето е любовта, там няма насилие. Министрите, които са сега в затвора, не са ли правили насилия? Аз съм искрен и питам: Чисти ли са техните ръце? Постъпвали ли са право? Но и на тези, които съдят казвам:

Постъпвайте по любов, по Божествен начин. Ще кажете, че сте готови да ги оправдаете, но като дойдат на власт, те ще ви съдят. Аз мога да помогна на министрите, но ако в сърцата им се яви беззаветната идея на любовта – да плащат дълговете си с добро и с любов. Засега затворът не е страшен; той е велико училище. И в тялото си човек е в затвор. Любовта е огън. Такова е и моето учение. Ще се учите, докато излезете от затвора. Дотогава ще има репарации, референдуми; ще си служите с бели и черни бюлетини. Който сложи черна бюлетина, ще се спаси; който постави бяла, ще увисне на въжето. – Кои са причините за страданията? – Безлюбието. Приложете любовта, както в индивидуалния, така и в обществения живот. Бъдете искрени помежду си. Съдействайте на всеки държавник, който иде със светли идеи и желания. Бъдете доблестни и самоотвержени. Не говоря само за партията. Тя е един организъм. Говоря за целокупния живот, който обхваща всички партии. Какво струва на българските държавници да приложат закона на любовта? Мислят ли те, че ако обесят министрите, в България ще се въдвори ред и порядък? С убийства не се разрешават въпросите.

Едно ви недостига: Да се приложи законът на любовта, за да се даде възможност на всички да живеят добре. Това е най-малката програма, според която сегашните хора могат да живеят. Днес всички хора са под закона на кармата. – Как действува този закон? Във времето на един от египетските фараони, наречен Раамез-Фухи, живял един велик Учител Амраха-Фу. Раамез-Фухи имал красива дъщеря, на име Елита. Тя заболяла от проказа в най-остра форма. Всички видни египетски лекари приложили своето изкуство, но не могли да й помогнат. Най-после, фараонът извикал великия Учител и го запитал: Можеш ли да излекуваш дъщеря ми? – Мога – отговорил той – но при условие, да изправи тя една своя погрешка. – Каква е погрешката й? – попитал бащата. – Тя може да я каже само пред мене, защото аз ще приложа всички усилия да я излекувам. И вие се питате, каква била грешката на царската дъщеря.

Това, което ви говорих дотук, е разбрано за вас. Дотук работите вървят добре, но ако проследя историята на това предание, ще останете на особено мнение. Обаче, с това въпросът не се разрешава. Трябва да се дойде до великата истина на живота. В далечното минало, великият Учител и Елита живели заедно в една планинска местност, като другари. Той бил овчар, но се занимавал с астрономия: изучавал небето и многобройните звезди и планети. И двамата били бедни. По едно време, през тази местност минал царският син, красив, млад момък. Като го видяла, Елита се влюбила в него и напуснала другаря си. Останалия си живот прекарала с царския син. Ще кажете, че те били щастливи. Царският син бил сегашният Раамез-Фухи, бащата на Елита. Той принадлежал към черното братство. След време и двамата умрели. Минали много поколения, и те отново дошли на земята, като баща и дъщеря. Сега тя заболяла от проказа поради измяната към младия овчар. Днес само великият Учител може да я излекува. Ако тя може да съзнае грешката си и да разбере, какви страдания е причинила на младия овчар, само с едно махване на ръка, той може да я излекува – да я освободи от страшната проказа. Не сте ли и вие от тези, които живяхте в планинската местност и, без да мислите много, напуснахте своя възлюбен и тръгнахте след царския син? Вашите нещастия в живота ви се дължат, именно, на това, че тръгнахте след царския син, представител на черната ложа. С други думи казано: Всички вие напуснахте Бога, всички вие се поругахте с любовта и отидохте в света, дето и днес страдате. Казвам: Аз мога да ви помогна още сега. – Как? – Ще признаете своето престъпление от далечното минало, своята безхарактерност. Така ще се намерите пред любовта, която ще ни поздрави и ще каже: Не мислете, че Бог е далеч от вас. Той е близо до вас, но вие, които много пъти сте изменяли на любовта, сега страдате, без да знаете причината на вашите страдания. Готови ли сте да признаете своята грешка? Ще кажете: Слушаме Те, Учителю! – Вие ме слушате, и аз ви слушам, но само със слушане, въпросите не се разрешават.

Казвам: Няма любов, като проявената, като изявената и като осъществената Божия любов. Нека всички сърца и умове, на учени и прости, на богати и бедни се проникнат от идеята за Бога. Нека всички да виждат Бога навсякъде – вън от вас и във вас. Да продължа разказа: Великият Учител забранил на бащата да влезе при Елита. Той влязъл сам при нея. Тя веднага го познала и извикала: Прости ми, прости, сгреших пред тебе! Той простpaïл ръката си над нея, и здравето й моментално се възстановило. Като я видял здрава и красива, бащата казал на великия Учител: Давам ти моята дъщеря.

Желая, любовта и мъдростта да проникнат в сърцата и умовете ви и да се съединят в едно. Можете ли, като Елита, да кажете: Господи, прости ми, сгреших против великата истина на живота. Сега вие седите, оплаквате се, че сте нещастни, че имате неуспехи в живота си. Кажете: Господи, прости ни, прости. Той ще простре ръце над вас и ще ви прости. Само така ще видите Неговите очи с мекия и благ поглед на любовта. Само така ще се преобразите и ще възкръснете.

Днес аз искам, всички да възкръснете. Не само вие, но и целият български народ да възкръсне. Управляващи и управляеми; съдии и подсъдими; свещеници и владици – всички да възкръснете. Във всички да се яви съзнанието, че сте престъпили по отношение на Великата Любов и всички да кажете: Прости ни, Господи!

Беседа от Учителя, държана на 19 ноември, 1922 г. София.

ЛАМА САВАХТАНИ

„Или, Или, лама савахтани“, т. е. Боже мой, Боже мой, защо са ме оставил? (Матея, 17: 46)

„Или, Или, лама савахтани?"– В тези думи Христос е вложил нещо посече от това, което е предадено в Евангелието. На български думата „Или" има съвсем друго значение – тя е съюзът или. Обаче, на староеврейски смисълът е друг. Онези, които чуха думите на Христа, криво Го разбраха. Те помислиха, че Той вика Илия и си казаха: Да видим, дали ще дойде Илия да Му помогне. Изобщо, преводът на този стих не е сполучлив. То е все едно, от лама да образуваш ламя – същество с голяма, ненаситна уста. Аз влизам в положението на преводачите. Мъчно се превежда от стар, класически език; мъчно се прониква в неговата същина. Това всеки е проверил. Например, българин отива във Франция. Като изучава езика, той не може да проникне в дълбокия смисъл на думите и лесно се познава, че е чужденец. За него всяка дума е точно определена, установена. В това отношение, той е като аристократ, за когото нещата имат точно определени форми. Животът на аристократа е установен, не търпи никакви промени. Под „аристократ" се разбира човек с установени идеи, със съзнание за своето благородно произхождение, благородна кръв.

Като говоря за езиците, имам пред вид техния произход. Всички езици имат един общ произход. Това не подразбира еднообразие. В проявите на езиците има разнообразие, а в принципите – еднообразие. Нещата ни се виждат еднообразни, когато ги гледаме отдалеч. Какво се разбира под „единство"? Де е единството? – В безграничното, безпределното. А под „множество" разбираме близките до нас неща. То е проява на видимата реалност. Какво значи

„проява"? – Да се яви нещо в светлина, на яве. Наистина, светлината изявява нещата. – Кой ги осмисля? – Виделината. Значи, светлината изявява нещата, а виделината ги осмисля. В български език думата „виделина" заместват със „светлина". Това е неразбиране. Светлината има физически произход. По вибрации думата „виделина" е по-силна от думата „светлина". Филолозите се нуждаят от духовна светлина, и от нейно гледище да изучават природата, важно е, че светлината и виделината са две различни идеи. Когато изгуби виделината си, човек придобива светлина; когато изгуби светлината, той придобива виделина. Например, намираш се на планината и отдалеч гледаш предметите. Казваш: Смътно ми е, не виждам ясно предметите. – Светлина ти е нужна. Щом се приближиш към предметите, те стават ясни. Виделина имаш, проникваш в тях. Дали виждаш, или не виждаш ясно, не се смущавай. Ама тъмен ти бил светът! Сам по себе си, светът е красив. В твоя мозък има нещо, поради което не схващаш ясно пешата. Щом се приближиш към тях, те изпъкват в своята яснота.

И тъй, когато човек изгуби Божията Любов, придобива човешката любов; когато изгуби човешката любов, придобива Божията Любов. Човешката любов е светлина, а Божията – виделина. Значи, човек създава светлината, а Бог – виделината. Понеже в човешката любов има промени, затова той минава от светлина в тъмнина, и обратно – от тъмнина в светлина. Това психологически е вярно. Казвате: Дето е светлината, там е реалността. Според мене, реалността е в зависимост от проявите на човека, на неговите чувства. Аз разглеждам чувствата в широк смисъл, а не от обикновеното човешко разбиране. Казват за някой момък, че се влюбил, че изявява чувствата си. Какво нещо е влюбването? – Запалил се. – Що е запалването? – Гори някой. – Що е горенето? Това са идеи, които търпят изменения. Всяка идея трябва да се посее, както се сее житното зърно или ябълчната семка в земята. Ако земята, въздухът и светлината не дадат условия на семето да израсте, ти никога не би

разбрал съдържанието, което се крие в него. Също така не би разбрал смисъла и на думите, ако не им дадеш условие да израстат и да дадат плод. Обаче, има хора, които разбират смисъла на нещата. Как ще познаеш човешката любов? – Виж, какво прави влюбеният. Той започва да обръща голямо внимание на външността си: облича се добре, приглажда косата си, туря си хубава връзка, постоянно се оглежда в огледалото и казва: Любов имам аз! Прав е той. Лицето му е бодро, свежо – отдалеч свети. И това не е лошо, светлина има човекът. Но тази светлина скоро изгасва. Тя се явява бързо и бързо изчезва. Трябва ли да ви доказвам, колко скоро се изменят човешките чувства? Представете си един млад момък, лицето му светнало, с доволен израз. В една кутия турил един пръстен и една гривна. Носи ги на своята възлюбена, на която ще изяви любовта си. Но някой му попречил да изкаже любовта си. И знаете ли, как майсторски? Ще ви приведа един пример от софийско. Един виден чиновник от Сметната палата, умен човек, пътува от София до Павлово. Влиза в един трамвай, дето имало много хора. В същото време влиза и един беден човек, с вързоп в ръка, но и той няма къде да застане. Чиновникът искал да му услужи и казва: Ела при мене, приятелю, остави вързопа долу, почини си. – Няма място. – Ето, тук, при краката ми има място, тури си долу вързопа. Беднякът застанал пред него. Той се понавеждал да си види вързопа, бутал го, намествал го. Като си отишъл в Сметната палата, чиновникът бърка в джоба си и забелязва, че портмонето му изчезнало. В него имало 800 лв. Той си казва: Благодаря на този човек, че ми показа, какво умът ми трябва да бъде винаги буден, защото, понякога имам у себе си и по 10 000 лв. Това получил за услугата, която направил на бедняка. Да кажем сега, че крадецът бръква в джоба на момъка и му задига пръстена и гривната. А той, като не подозира нищо, отива весел при момата. Тя го посреща, очаква от него дар. Той бръква в джоба си: А - а! – казва учудено. Няма ги! Смути се момъкът. Изчезва светлината. Отива си той вкъщи много смутен, но и светлината изчезнала. В Божията

Любов има знание, има виделина, и тя никога не изчезва. Щом влезе Божествената Любов в човека, той вече не се подава на измама, на лъжа. Религиозните хора понякога подражават, но подражанието не трябва да бъде като това на Сократовия ученик. Като виждал, че учителят му бил много скромен в облеклото си, той обул едни скъсани гащи и така се явил пред учителя си. Сократ му казал: Слушай, приятелю, твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи. Между религиозните се срещат такива, на които гордостта и религиозността се вижда през скъсаните им гащи. Те нямат никакво убеждение, никаква любов, а искат да изпъкнат по някакъв начин в света. Имат само към себе си любов; към другите не я проявяват.

Сега, вие трябва да разбирате реалността, да се приближавате до нея. В реалността няма никакви промени, нито измяна. Такова нещо е Божията Любов. Тя се отличава от човешката любов по това, че е абсолютно безкористна. Ако търсите користолюбие, ще го намерите в човешката любов. Тя използва всичко за себе си. Отглеждаш кокошки, патици, овце, свине – всичко за себе си; отглеждаш плодове, пак за себе си. Обаче, човешката любов има условия да се развива. След всичко това, вие се питате, защо човек страда толкова. – Как да не страдате, когато в основата на вашия живот лежи користолюбието. Мъжът използва жена си, а тя – своя мъж. Родителите използват децата си, а те – родителите си; възлюбеният използва своята възлюбена, а тя – него; учителите използват своите ученици, а те – учителите си. Навсякъде виждаме използване. – Защо? – Защото хората имат светлина, а нямат виделина. Те прилагат човешката любов, и всеки казва: Аз да живея, а за другите не искам да зная. Това е неразбиране на живота или на великите принципи, които лежат в основата на самия живот. Всички хора, от коя и да е нация или раса, всички животни – от най-малките до най-големите, съставят част от великия Божествен организъм; следователно, тяхното благо е и наше благо. – Този организъм подобен ли е на нашия? – Подобен, но несравнено по-хармоничен и по-добре устроен от нашия. Всички,

които ме слушате днес, както и най-видните учени и професори, се занимават с маловажни въпроси по отношение на това, което сега предстои на човека. Нека всеки се занимава, с каквото иска, това не ме интересува, но казвам: Първо, човек трябва да разреши важните, съществените въпроси. Ще решиш първо, важния въпрос, като се движиш по права линия. После, ще го повдигнеш в първа степен, след това – във втора степен, в квадрат, и най-сетне, в трета степен, в куб. – Ние знаем, какво е правата линия. Знаем, какво нещо е квадратът; знаем, и какво нещо е кубът. – Не отричам, че ги знаете, но не знаете, как да ги приложите в живота. Отчасти, хората знаят, как да прилагат правата линия. Те са турили по една ос в колелата и върху тази права линия се движат. Отчасти, те прилагат и плоскостта. Турят една дъска върху плоскостта, впрегнат два коня, хванат юздите им и казват: Ето едно движение в квадрат. Значи, първото движение е в права линия – праволинейно движение на колелата. Второто движение е на конете, които вървят напред и движат колата. Сега, от вас се иска да приложите правата линия в сърцето си и в ума си. Как ще постигнете това движение? Аз няма да отговоря на този въпрос; вие сами ще го разрешите.

Христос казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Кой не е казвал така при известна мъчнотия? И аз, като съм се намирал в голяма мъчнотия, съм казвал: „Боже мой, защо си ме оставил?" Всеки е казвал тези думи. Ще кажете, че сте подобни на Христа. Не, има голяма разлика. Има нещо общо между всички хора, а именно: всички дишат, всички имат дробове. Въпреки това, хората се различават и в дишането: всички не дишат еднакво, всички не дишат един и същ въздух. Какъв въздух дишат онези, които по цели дни прекарват по кафенетата, дето всички пушат и пият? Какво ще занесат тези хора на своята жена и деца? – Дим, пушек – нищо повече. И това са все видни господа. Те решават важни въпроси в пушека, в дима на цигарите. Аз пък съм прост овчар, който паса овцете си и дишам чистия въздух на Витоша. Ако ме сравните с един

от господата в кафенетата, ще намерите ли разлика? Ще намерите, разбира се. Аз съм весел, бодър, с бистър ум, животът има смисъл за мене. Онзи от кафенето ще каже: Има една особена философия, която разрешава всички въпроси. Каква е тази философия? – Философия на дима. – Димът ще се махне. – Как? – Чрез вентилатори. – Не, приятелю, вентилаторите не спасяват положението. Де е писано, че къщите трябва да имат вентилатори? Природата учи човека, как и къде да диша. Какъв въздух е нужен на човека? – Планински. Природата е създала планините, и хората трябва да ги използват. Казваш: И аз съм чел Библията. – Чел си я, но в кафенетата. Аз съм чел Библията на Витоша. Ти имаш разбиране за Библията на дима, а аз имам разбиране за Библията на чистия планински въздух, на белия сняг. Ние взимаме снега като символ на чистотата, на белия цвят. – Ама снегът се топи. – Снегът се топи, но белият цвят не се топи.

Защо белият цвят е невидим? Защо нещата се губят? Ако движа пръста си пред вас бавно, вие ще го виждате. Колкото по-бързо го движа, толкова по-мъчно го виждате, Най-после, бързината на движението става толкова голяма, че вие изгубвате пръста от очите си. Значи, човек не вижда само онези предмети, които се движат с голяма бързина. Очите не могат да схванат тази бързина. В този смисъл, когато се казва, че нещо изчезнало, това говори за голямата бързина, с която се движи. Значи, изчезването на телата има отношение към закона на движението. Следователно, ако вашите идеи и чувства вървят по възходящ път, те се движат с неимоверна бързина, поради което изчезват. Същото се отнася и за онези идеи и чувства, които вървят по низходящ път. Те слизат в толкова гъста материя, че стават невидими, т. е. изчезват от ума и сърцето на човека. Има случаи, когато видни професори загубват своите мисли. За тях се казва, че паметта им отслабнала. – Кога отслабва паметта? Според мене, когато паметта на човека отслабва, това се дължи на сгъстената материя, в която той попада. Гъстата материя прави човека материалист – повече егоист, отколкото идеалист. Аз зная много

методи за усилване на паметта. Един от тях е много ефикасен, но човек трябва да даде за него всичкото си състояние. Не мога да дам този метод на никого. Затова вие си служете с по-евтини методи.

И тъй, за да се освободите от мъчнотиите, трябва да приложите любовта. Ще кажете, че и вие разбирате това, но не е дошло още време за любовта. – Ето една крива идея! – Не е дошло време за любовта!–Какъв е вашият стремеж? Какво търсите вие в живота си? Не търсите ли щастието? Не се ли стремите към здраве, към живот? Всички хора се стремят към великото, незнайното, т. е. към Божественото. Не е важно, как те схващат своя стремеж. За да постигнат стремежа си, нужно им е знание и смелост. Никакво съмнение не се позволява. Човек може да се съмнява отвън, но не и вътрешно. В търсене и придобиване на истината, не се позволява абсолютно никакво съмнение. Впрочем, това зависи от разбирането на човека. В разбирането има степени на градация. Що е истина? За да разберете, дали една дума съдържа в себе си истината, трябва да проверите, доколко тя е музикална, доколко е пластична. Изпейте думата „истина", да видите, доколко се подава на модулация, дали е огъваема, или не.

Питате: Защо Бог не отговаря всякога на нашите молитви? – Много просто! Бог е крайно взискателен. Той иска да говорите на Неговия език. – Ама ние Му се молим, песни Му пеем, тамян Му кадим. – Това не е достатъчно, това са външни положения. Важно е, говорите ли на Неговия език. – Кой е Неговият език? – Ключът на Божия език е Любовта. – На коя любов? – На абсолютно безкористната любов. Каквото правиш, каквото мислиш и чувстваш, да си свободен от всякакво користолюбие. Като проповядвам, аз поглеждам ту на една, ту на друга страна. Мнозина се запитват, защо ги гледам. Значи, те се съмняват, търсят нещо користолюбиво в мене. Много естествено, като говоря на хората, все ще погледна към някого.

Една млада госпожица, детектив, попаднала в един затънтен град. Като обикаляла града, да намери нещо съмнително, тя срещнала

един господин, който я погледнал особено. – Защо я погледнал така? – Харесал я човекът. Той върви и се обръща да я види, влюбил се в нея. Тя си казала: Ето един мошеник. Заслужава да се предаде на полицията. Тя мисли едно, той мисли друго. И аз, като ви говоря, мисля едно, а вие мислите друго. Вие мислите, дали това, което ви говоря, е истина. Аз пък мисля: Като ви говоря, дали истината ще ви засегне и дали ще ви заведе при Бога. Аз зная, какво говоря. Следователно, за мене е важно само едно: да възприемете истината и да я приложите в живота си.

„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" Христос се намираше в голяма мъчнотия, затова изрече тези думи. Защо и за какво, тук прекъсвам мисълта си. Ще кажете, че оставям нещата недоизказани. Знаете ли, защо понякога прекъсвам мисълта си? Ще ви отговоря с един пример. Поканвам на обяд 12 души, слагам богата трапеза, и всички започваме да ядем. Изведнъж аз ставам от стола си и казвам: Всички вън! – Защо, какво става? – Всички вън! Час по-скоро, вън! – Кажи нещо, обясни ни! – Без обяснения, вън! Като излезем вън и видите, че къщата гори, ще разберете всичко без обяснения. Ето защо, някога аз прекъсвам мисълта си. Явява се известна празнина, която показва, че някъде става нещастие, някаква опасност ви грози. – Каква опасност ни очаква? – Ако погледнете долу, ще видите, какво ви очаква. Главите ви ще побелеят от ужас. Много пропасти има в живота. В една пропаст ще видиш своя брат или сестра със счупени ръце и крака. Ако викаш и плачеш, ще им помогнеш ли? Не, ще излезеш вън и ще намериш най-близкия път до тях. Там ще отидеш да им помогнеш. – Ще отида нависоко някъде, оттам да помагам, – На високото място можеш само да се молиш и да плачеш. Ако искаш да им помогнеш, ще отидеш долу, при тях.

Христос се обърна към Бога с думите: „Боже мой, защо си ме оставил?" С тези думи Христос показа на хората, че при известни случаи, Бог може да ги изостави. – Кога именно? – Когато те забравят Неговия език. Ако посети всички вярващи, не зная, колко от тях

разбират езика на Бога и го прилагат. Все ще се намерят такива хора, но са малко. Ако днес Христос посети всички християнски църкви, да чуе, как се проповядва Словото, ще се обърка от тълкуванията на видните проповедници. Всеки тълкува Словото по свой начин. Виден проповедник се качва на амвона и започва с думите: „Или, Или, лама савахтани?" – „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?" След това продължава да тълкува, защо Христос се обърнал към Бога с тези думи. Като свърши проповедта си, проповедникът пита слушателите си: Добре ли говорих? – Отлично, с голяма последователност. Пък езикът ти беше точен, ясен. Като слуша това, Христос казва: Тези хора говорят добре, но постъпват зле. Ние говорим просто, скромно, по прилагаме истината. От евангелската църква Христос отива в православната. Там, скрит в един ъгъл, Той слуша, какво се говори. От олтара излиза владиката, с мантия, със златна корона на главата и със скиптър в ръка и започва да чете: „Или, Или, лама савахтани?" Знаете ли, братя християни, колко е страдал Христос, за да изрече тези думи? И продължава да развива своята проповед. Слушателите му си казват: Наистина, пострада Христос, но ти се ползваш от Неговите страдания. Ти наметна мантията, тури короната на главата си и взе патерица в ръка. Външен блясък – външна светлина. Опитайте се да кажете днес истината на някого! Аз не упреквам никого, но казвам: Светът се нуждае от искрени хора, които разбират великата истина и я прилагат в живота си.

Тази сутрин, всеки от вас ще разреши поне един важен въпрос. Как ще го разрешите? Има само един начин да го разрешите правилно. Ще обясня мисълта си с един пример. Баща си, имаш син доста даровит музикално. За да излезе нещо от него, той трябва да попадне в ръцете на много даровит учител, иначе, нищо няма да постигне. Следователно, всеки въпрос трябва да се разреши правилно, по закона на любовта. Не е достатъчно само да свириш, нужно ти е любов, разбиране. Например, слушаш един велик музикант, който изпълнява музика от Вагнер. Ти обичаш този композитор и отиваш

да слушаш музиката му. Някой казва, че музиката на Вагнер е бурна, шумна; в нея има гръмотевици, цялата зала се тресе. Който обича Вагнер, казва: Идея има този музикант! Други възразяват: Никаква идея няма, освен един материализъм. Кога човек се изказва бурно? – Когато иска да убеди някого в нещо. Кога човек се изказва тихо, спокойно? – Когато това, което иска да каже, е много хубаво. Най-хубавите неща се казват на ухото, никой да не ги чуе. Следователно, тихият глас на природата представя външна проява на Бога. И светлината говори тихо, защото носи любовта в себе си. Можете ли да наострите ухото си така, че да чуете, какво ви носи светлината? Познавате ли нейния език? Красив език има светлината. Ще кажете, че това са фигури на речта. Не, светлината говори. Мога да убедя всекиго, че светлината говори. Обаче, на ваш език, мъчно може да се предаде говорът на светлината.

Седим двама души в тъмна стая. Единият казва: Имам да плащам една полица от 100 хиляди лева и, ако не я изплатя в два-три дена, ще отида в затвора. – Не бой се, добър е Господ. – Пари ми са нужни! – Не се безпокой, аз ще направя едно чудо. Оставям на масата няколко златни монети, без той да знае, и му казвам: Ще имаш тази сума. – Това са празни думи, не ги разбирам. Колко са ми говорили такива неща! – Ще имаш тези пари и ще се убедиш в думите ми. – Как ще ги имам? Докато не ги видя, не вярвам. Тъмно е пред очите ми. – Да бъде светлина! Веднага той разбра езика на светлината. Видя парите, взе ги и се зарадва. Питам го: Разбра ли сега езика на светлината? Докато ти говорих в тъмнината, не ме разбираше. Щом дойде светлината, ти ме разбра. Знай, че Бог ти изпраща тези пари. Той плаща дълговете ти, с желание, да разбереш светлината и да не грешиш повече. Ако не я разбереш, пак ще изпаднеш в тъмнина. И в ума на човека може да настане тъмнина. Седиш отчаян, обезсърчен, искаш да се самоубиеш. Бог ти нашепва: Не се обезсърчавай, ще се оправят работите. – Как ще се оправят? Друг, неприятелски глас говори в тебе: Не слушай никого, вземи един куршум и се застреляй!

Тихият глас в тебе говори: Не се страхувай, всичко ще се нареди. – Кога ще се нареди? – Скоро, много скоро. И наистина, не се минават пет минути, и в ума ти настане просветление. Влезе нова мисъл в ума ти и започваш да разбираш нещата по нов начин. Сега казваш: Дойде светлина! – Светлината те спаси от престъпление.

Днес всички хора търсят нещо в света. Кого търсят? – Бога, Великото начало в живота. Ново разбиране е нужно на човека. Ще четеш Писанието с Ново разбиране. Ще цитираш следния стих: „Млад бях и остарях, но не видях праведния да проси." Значи, праведният никога не изпада в положение да проси. – Защо? – Защото той е умен човек. Той разполага с изкуства, занаяти, които му помагат при всички условия на живота. Праведният може да бъде художник, музикант, лекар, железар, колар и др. Тръгваме двама души на път, без пет пари в джоба си. Аз вървя тихо, спокойно, не се страхувам от нищо. Другият казва: Какво ще се прави без пари? Трябва да се проси. – Няма да просим. – Ами какво ще ядем? Стигаме до едно село. Виждаме в един двор, как селяните се мъчат да поправят една счупена кола. Питам ги: Имате ли нужда от майстор, да поправи колата? – Разбира се, имаме нужда. Спирам се, поправям колата и тръгваме да си вървим. Обаче, те ни задържат, нахранят ни, стоплят ни и след това продължаваме пътя си. На друго място пак имат нужда от мене. При това положение, ще подлагаме ли ръка за помощ? По-нататък, влизаме в друга къща, дето има болен. Аз веднага го преглеждам и давам наставления за лекуването му. След това отиваме на трето място и т. н. В такъв случай, ще подложа ли ръка? – Никога! – Ето защо, когато Бог е с тебе, Той ще те научи на едно изкуство. Излезе ли от тебе Бог, всички изкуства, всички знания ще те напуснат. Като ви казвам, че трябва да научите някое изкуство, това значи, че Бог трябва да влезе във вашата душа и да ви научи да работите. Знаете ли, колко време е работил Господ, за да създаде едно изкуство? Ти казваш: Аз зная всичко. Знаете ли, колко време е употребил Бог за създаването на този свят?

Сега ще ви приведа един пример, да видите, колко повърхностно мисли човек. Да вземем дихателната система. Кой може да обясни, що е дишането? – Е, кой не диша! Учените определят много добре дишането, но какъв е вътрешният му смисъл? За някои то е поемане на въздух навътре и изпущане навън. Учените изчисляват, че в дихателната система има 600 000 000 клетки, значи 600 милиона работници. Всяка клетка е едно малко, разумно същество, което си има специална работа. То разбира и химия, и физика, разбира и физиологическите закони и не само знае разумно да се храни, но разумно изпълнява и зададената му работа. В една минута човек прави 20 вдишки, а всяка вдишка е хранене, слагане на трапезата. В минутата има 60 секунди, значи, на обяда се слагат 20 яденета. Всяко ядене трае три секунди. Като поемаш въздух, трапезата се слага, а като издишаш, обядът се свършва. В три секунди яденето се слага и вдига, чиниите се измиват. В това време, всяка клетка е извършила своята работа, извършила всички химически процеси и пак се готви за ново ядене. В един час се слагат 1 200 обяда. Ако се пресметне, в 24 часа колко прави, вие ще трябва да плащате милиарди само за дишането. И вие седите недоволни и си казвате: Аз страдам! Казвам: Приятелю, в твоите дробове 600 милиона душички работят денонощно за тебе, и ти пет пари не си платил на тях. Ти си недоволен от живота, оплакваш се от него, не знаеш, защо си дошъл на земята. Други работят за тебе, а ти си мързелив, чакаш наготово. Имаш някаква идея. Но каква е тази идея? Синът е недоволен от баща си, че му пращал малко пари, не толкова, колкото искал той. Наежил се против баща си, Казвам: Този син е търтей. Синът пита: Не съм ли свободен да изповядвам идеите си? Аз съм свободомислещ човек. – Какви са твоите идеи? Идеи на яденето. Като ядеш, мислиш ли за работниците в дробовете? Платил ли си им нещо? Ако на всеки работник плащаш по 6 лв., колко трябва да платиш? Най-малко 30 милиарда лева. На 600 милиона работника по 5 лв., прави 30 милиарда. Това е само за един ден. Колко ще платите за една година?

Какво ще кажете за работниците в стомаха и в мозъка? Милиарди са нужни, за да се изплатите на всички работници във вашето тяло.

Ще цитирате стиха от Евангелието : „Страшно и чудно съм създаден." Това се отнася до човека. Какво страшно има в него? Математика има тук! – По благодат съм спасен. – По благодат си спасен, разбира се. Колко милиони душички работят за тебе! Около 600 милиона в дробовете ти, около 10 милиона в стомаха. А колко милиона работят още в мозъка, в червата, това не може да се изчисли. Колко чудно е създаден човекът! След всичко това имаш смелостта да казваш, че някой те обидил, че никой не те обича. Срамота е да говориш така. Ако никой човек не те обича, поне Бог те обича. Не пълнете ума си с отрицателни мисли. Не е вярно, че никой не ви обича. Има Един, Който ви обича и Който не престава да мисли за вас. Един е Той! Ако отидете в един от възвишените светове, там ще намерите още много, които ви обичат, които ви изпращат своите красиви мисли и чувства. И вие имате красиви мисли и чувства, но колко от тях сте приложили? Дойде някой и ми казва, какво мисли да прави, Хубави неща е намислил, но минават години, и той нищо не е приложил. Ще се извинява, че се явили препятствия в живота му. Не, приятелю, с твоята гранитна и желязна воля, ти сам си препятстваш. А това е волята на насилието, което всичко разрушава. Ще работиш, да придобиеш диамантена воля. Тогава няма да се намери сила, която да ти препятства. И като вложиш любов в тачи воля, каквото намислиш да направиш, ще успееш. Чрез любовта всичко се постига.

Казваш: Какво да правя, като не ме разбират хората? – Какво да кажа аз? Трябва ли да се сърдя, че не ме разбирате? Колко пъти ви проповядвам, без да ме разбирате! Обаче, аз търся причината на вашето неразбиране. Слизам долу, до вас, и още по-дочу, да намеря причината за това. Като намеря причината, гледам да я отстраня. И вие правете същото. Не питайте, защо хората не ви разбират, но търсете причината за това и, като я камерите, турете я настрана. Всички трябва да извикате „Или, Или". Ще кажете, че много пъти сте

викали „Боже мой, Боже мой!" Много пъти сте викали, но не като Христа. Един път извикайте, но както Христос е извикал. Само тогава ще разрешите всички въпроси. Веднъж Наполеон заповядал на един от инженерите да построи мост за 20 минути, защото след 20 минути ще мине войската. – Не мога, ваше Величество, нямам такива инструменти. – Ако в 20 минути мостът не бъде готов, ще платиш с главата си! Инженерът не се отчаял, но започнал да мисли. Веднага му дошла една светла идея. Свалил шапката си, на която имал козирка. Видял, какъв е наклонът на козирката, измерил го с ръката си, чиято широчина знаел. Направил точно изчисление и, след 20 минути, мостът бил готов. Така и вие ще извикате „Или, Или" и ще разрешите важния въпрос.

Днес всеки се оплаква от своята мъчнотия. В какво се заключава мъчнотията ти? Имаш да даваш две хиляди лева. Кредиторът ти извадил изпълнителен лист и, ако не можеш да ги платиш, ще влезеш в затвора. – Може и да не влезеш. Уверен ли си, че непременно ще отидеш в затвора? Който носи Божията Любов в себе си, не може да бъде в затвор. Ако праведният влезе в затвора, това е специална мисия за него. Той е изпратен там да работи между затворниците. Това е привилегия за него. Праведният никога не може да лежи в затвора за дълг. Друг е въпросът за обикновения човек. Той очаква да му дойдат наготово отнякъде пари, да изплати дълга си и, ако не дойдат, казва: Няма Бог в света! Казвам: Един ваш приятел ви изпратил по пощата две хиляди лева, но има някакво закъснение, ще ги получите малко по-късно. Вие веднага се разколебавате в приятеля си и казвате: Той не устоя на думата си. Казвам: Бог всякога устоява на думата си. Не се съмнявайте в Него. Няма живо същество в света, малко или голямо, на чийто зов Бог да не е отговорил. Няма случай, Бог да не е отговорил на една душа. Ако отговорът Му не е дошъл навреме, това се дължи на неуредицата във вашите пощи. Уредете пощите си. Пощата от небето тръгва навреме, но докато стигне на

земята, писмата се загубват някъде и се бавят с месеци. Кой е крив после? – Пак Бог.

– Какво е нужно на човека? – Любов. Без любов няма живот. Тя е толкова необходима за нас, колкото ни са необходими храната, водата, въздухът и светлината. Любовта е крайно необходима за нас. Няма две мнения по този въпрос. Като говоря за любовта, искам да ви дам правилен начин за нейното възприемане. Някой може да приеме любовта в кафенето, но аз ще се кача на Витоша, там да я приема. Аз се съмнявам в това, че любовта може да дойде в кафенето и оттам да я приемете. Не само, че се съмнявам, но зная положително, че Божията Любов никога не посещава опушени, димящи места. Ако искаш да приемеш любовта, ще се качиш на Витоша, там ще я чакаш. С други думи казано: Единственото място, дето влиза Божията Любов, е чистото човешко сърце. Когато очистите сърцето си, Божията Любов ще ви посети. Докато сърцето ви е нечисто, Любовта не може да ви посети. Колкото и да викате към Бога, Той ще ви каже: Едно място има за мене – чистото човешко сърце. Очистете сърцето си, и аз ще ви посетя. Щом Бог ви посети, вие ще изпитате широка, безкористна любов към всичко живо в света.

Като ви наблюдавам, виждам, че между вас има и стари, и млади – от различни възрасти. Стари са онези, които са живели повече в мъдростта, а млади, които са живели повече в любовта. Значи, младите излизат от любовта, а старите живеят в мъдростта. Вие се делите на два лагера: на стари и млади. Старите казват: Тия млади! Младите казват: Тия стари! Това е неразбиране на нещата. Младите вървят по майчина линия, а старите – по бащина линия. Ако сте стари, приличате на баща си, имате мъжки темперамент, искате да наложите волята си на другите. Който не се подчинява, показвате му юмрук. Младите казват, че и без юмрук може. – И едните са прави, и другите са прави, но де са допирните точки между тях? Старите живеят с човешката мъдрост, а младите – с човешката любов, поради което влизат в стълкновение помежду си. – Старите трябва да

приемат Божията Мъдрост в себе си, а младите – Божията Любов. Само така ще разберете смисъла на думите: „Боже мой, защо си ме оставил?" Питам: Защо мъжът напуща жена си, и жената напуща своя мъж? – За оправдание, мъжът казва, че жена му е лоша, затова я напуща. И жената казва, че мъжът й е лош. Казвам: Всеки мъж трябва да напусне жена си, и всяка жена трябва да напусне мъжа си. Ще кажете: Ето, хванахме го сега. Виж, какви работи говори! – Пак повтарям: Мъжът трябва да напусне жена си, и жената трябва да напусне мъжа си. Ако спра дотук, ще кажете: Какво учение е това? Продължавам: Кой мъж, като умре, не напуща жена си? И коя жена, като умре, не напуща своя мъж? Ако, в продължение на 24 часа, не изнесат тялото на мъжа от дома му, всички ще бягат от него. Щом започне да мирише, жената вика свещеника да пее, т. е. да го убеди да излезе вън. Същото се отнася и до умрялата жена. Ще седне мъжът да плаче за жена си, да казва, колко много я обичал. Той не говори истината. В себе си ще каже: Слава Богу, че се освободих от нея! Всеки трябва да бъде искрен, да признае истината, както си е, без никакво преувеличаване.

И тъй, всеки, който е изгубил Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Всяка жена, която е изгубила Божията Любов, е мъртва, и мъжът й трябва да я напусне. В това се заключава спасението на човека. Закон е: Всеки мъж, който изгуби Божията Любов, е мъртъв, и жена му трябва да го напусне. Същото се отнася и до жената. Това наричат хората развод, напущане, парясване. Разводът търпи касация. Значи, делото се касира. Така се казва на юридически език. Не е лесно да се разведеш. Докато жената се разведе, косата й ще побелее. И докато мъжът се разведе, косата му ще побелее. Мъжът ще върви подир жена си, и жената - подир мъжа си, и на този, и на онзи свят. Не е лесно нещо разводът. Не си правете илюзии. Само любовта развързва човека и го освобождава. Единствената сила, която освобождава човека, е великата истина. Дето

е истината, там е любовта. Вън от любовта никакво развързване не става. Жената казва: Искам да се освободя от мъжа си.

– Само един начин има за това – да приемеш Божията Любов. Това значи, да пожертваш всичко за любовта. И мъжът може по този начин да се освободи от жена си. При това положение, мъжът може да напусне жена си, да излезе от дома си, но да й даде своето благословение, да й създаде всички условия за добър живот. Това значи мъж с характер, със силна воля.

Ще приведа един пример за човек със силна воля. Той минава край една кръчма, и кръчмарят го вика: Влез вътре, да се почерпим по една чаша. Влиза вътре, сяда пред масата и казва на кръчмаря: Налей една чаша вино. Вдига чашата, поднася я към устата си и тихо си казва: Слушай, приятелю, досега аз ги се подчинявах, но отсега нататък, ти ще ми се подчиняваш. Ако искаш, свободен си да пиеш, но аз няма да пия. Ще платя за тебе, а ти ще пиеш. Така се разговаря той с приятеля си, който е в него, който го заставя да пие. След това плаща на кръчмаря, излива чашата с вино на земята и си отива у дома. Да пиеш цели 20 години, и в един момент да се откажеш от виното, това значи силна воля. Този е начинът, по който всеки може да работи. Човек има в себе си добри и лоши навици, наследени от ред поколения. С волята си той може да развива добрите си навици, а лошите да корени. – Имам един лош навик, обичам да пия. – Това е привилегия за тебе. Даден ти е случай да приложиш волята си. Напълни чашата с вино и кажи: Аз съм човек с диамантена воля. Същевременно съм безкористен. Мога да пълня чашите, но не и да ги празня. След това, кажи на кръчмаря: Сбогом, приятелю, плащам за чашата вино и я оставям на онзи, който не се е отказал да я изпразва.

„Или, Или, лама савахтани?" Де е вашият Господ? Вие ме гледате учудено. Аз поставам въпроса рязко: Можете ли в името на вашия Господ да вдигнете пълната чаша до устата си и да я върнете назад? Какво направи Христос, когато Му дадоха да пие? Пи ли Той от него? Какво Му дадоха да пие? – Оцет, смесен с жлъчка. Поднесоха чашата

до устата Му, но Той не пи от нея. Христос каза: Макар че викам към Господа, аз заповядвам. Викам Господа, защото отивам при Него. Христос изрече още много думи, но и аз не смея да ги кажа. – Кажи ги. – Ако ги кажа, всичко, което виждате тук, ще изчезне. За благото на всички ще премълча. Ще вдигна чашата и ще я върна назад. Тогава Христос е казал велики неща, които днес не могат да се повторят. Един ден, когато излезете от гробовете си, когато Божията Любов ви посети, и възкръснете, тогава само ще разберете, какво е казал Христос. Внесете чистотата в себе си, и любовта ще дойде. Отворете се за светлината, и мъдростта ще ви посети. Вложете свободата в себе си, и истината ще похлопа на вратите ви. Тогава и вие ще знаете, какво е казал Исус, и какво – Христос. На второто пришествие Христос ще произнесе същите думи. Тогава мъртвите ще излязат от гробовете си. Когато Христос извика на кръста „Или, Или", веднага Му отговориха: Свърши се! Всички Го познаха.

Като ви говоря така, виждам по лицата ви съмнение и разочарование. Казвате: Това ли мислехме ние? Това ли очаквахме? – Сега не искам аз да ви гледам, но да ви гледа Божията Любов, и вие да се преобразите, да почувствате любовта и да започнете да живеете по нов начин. Ще приключа беседата си с един окултен разказ - от древния Египет. Тогавашният египетски цар се казвал Раамез-ен-Фухи! Един от видните адепти по това време се казвал Амах-Афу, а главното действащо лице била Емелита – високо добродетелна мома. Раамез-ен-Фухи имал син, на когото името не се споменава. Астролозите предсказали, че за благото на царския сия, трябвало да се извърши една жертва, а именно: Той да се ожени за най-добродетелната царска дъщеря и, по изкуството на черната ложа, да се извади сърцето на царската дъщеря и да се присади на сърцето на царския син. За жертва била избрана, именно, Емелита. Значи, Емелита щяла да стане царица. Пратили сватове да я искат. Коя мома би се отказала от това положение? Обаче, на Емелита предстояло да стане жертва за царския син. Адептът Амах - Афу решил да спаси

Емелита от нещастието, което я очаквало. Той й казал: Има един начин, по който можеш да се спасиш. В двореца има една слугиня, която прилича на тебе. Ще се уговориш с нея, тя да заеме твоето място, а ти – нейното, само за една седмица. Ще смените дрехите, а същевременно и ролите си: тя ще бъде царица, а ти – слугиня в двореца. Ще кажете, че е несправедливо да се спаси Емелита, а да пострада слугинята. Не, адептът намислил, как да спаси сърцето и на слугинята. Тя се съгласила да заеме мястото на Емелита. Облякла се, накитила се и станала царица, а Емелита заела последното място - слугиня на новата царица.

Днес и религиозните, и светските хора се стремят към власт и се питат: Защо да не управляваме ние, а други да ни управляват? Питам: Защо трябваше слугинята да стане царица, а Емелита – слугиня? – За да се спаси сърцето й. Понеже времето е доста напреднало, оставям ви да мислите върху този разказ, и сами да си отговорите, какво е станало с човешкото сърце. Де е сърцето на човека? – Взето е. Истинското, разумното сърце на човека е извадено и заместено с друго, неразумно сърце. С това се обяснява падането на човечеството. Сегашният човек има друго сърце, а не това, което първоначално му било дадено. Историята мълчи по този въпрос. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще ги заместя с нови." Да не мислите, че това е фантазия? Истината е тази, че каменното сърце на човека ще се отнеме и, вместо него, ще се постави отнетото, изгубеното сърце. То трябва да се намери! – Кой е отнел истинското сърце? – Раамез-ен-Фухи.

И днес, с каменните си сърца, вие очаквате щастие на земята. Казвам ви: При сегашните условия, човек не може да бъде щастлив. Ако днес, при сегашните променчиви условия на живота, при сегашния обществен строй, се намери човек, който търси щастие, той би бил най-глупав. Как може да съградиш живота си на пясък и да очакваш щастие? Хиляди примери има за това. Земята е велико училище за придобиване на знание и мъдрост, а не за щастие. Ще

дойде ден и за щастие, но още е много рано. Дадени ви са условия за това, и вие трябва да ги използвате. Вие търсите външни условия – имате ги; работа се иска от вас. Аз считам силен, велик човек онзи, на когото, като вземат и последната стотинка, той остане тих и спокоен. И десет милиона да му вземат, той ще каже: Господ даде, Господ взе. Ако му ги върнат, той благодари и казва: Господ взе, Господ даде. Той казва: Може да се живее и с пари, и без пари. Много начини има за живеене, не е само един.

Нека внесем в живота новите идеи. Вложете новото изкуство за живот, чрез което да добивате знание, а не щастие. Не търсете човешката любов, а Божествената. Имате вече човешката любов, всички я познавате. Всички хора, млади и стари, страдат от една епидемия – не говорят истината, не я прилагат. Майки и бащи, кажете на синовете и дъщерите си истината; кажете им, какво ги очаква в женитбата. – Какво представя женитбата? Как трябва да се поддържа родът? – Разумно да се поддържа. – Как трябва да се възпитава детето? – Разумно трябва да се възпитава. Ще кажете: Бог да оправи света. – Кой Бог, на лъжата, или на истината? – Кой ще оправи сегашния строй? – За кой строй говорите? Аз познавам един велик, неизменен строй – строй на любовта. Когато в основите на новия строй легнат принципите на любовта, тогава умни хора ще управляват. Те ще създадат истински закони.

Бъдете смели да изповядвате убежденията си. Казвате: Да не съблазним този, онзи. Разумният никого не съблазнява. Като се движа между вас, вие си казвате: Кротък човек е Учителят, но като излезе на амвона, не можеш да го познаеш! – Аз изнасям истината. Тя иде от Бога. Какво съм аз? – Голям извор, от който всеки момент извира чиста вода. Изтеклата вода е минала вече, нова вода иде. – За кого е тази вода? – За тебе. Ако пиеш от нея, за тебе е. Всеки слънчев лъч, който ти уловиш, е специално за тебе. Веднъж лъчът паднал на тебе, никой не може да ти го вземе. Той е паднал специално за тебе. Водата, която пиете в момента, никой не може да пие. Любовта, която

ти приемаш, никой не може да ти отнеме. Аз не говоря за водата в затворените шишета, а за водата на извора. Аз не говоря за догмите на света, а за течащата Божествена струя – от нея ще пиете. Който пие от новото учение, от новата струя, ще се освежи и подмлади.

Искам да бъдете смели, решителни, да разсъждавате добре. Вие се намирате на кръстопът, дето трябва да решите един от най-важните въпроси на вашия живот. Будни трябва да бъдете! Ще кажете, че и в друго прераждане може да разрешите този въпрос. Само глупавият говори за други прережданиия. Ти, който си събуден, сега трябва да свършиш определената си работа. За другите прераждания има по-важни въпроси. Сега е денят, когато трябва да отворите сърцата си и да възприемете Божията Любов: да живеете с нея и да поставите основа на новата култура. Да приложим нейните основни форми. Казано е в Писанието: „Ще отнема каменните сърца и ще им дам сърца от плът."

Христос казва: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил? Превеждам тези думи на Христа: Опитах хората, разбрах, какво са те. Само Ти можеш да запълниш празнотата ми. Поучавах хората, но не ме разбраха. Не ме оставяй! Ти си в мене, и аз в Теб. Желая и вие да викате Господа, но да знаете, че Той не ви е оставил. Привидно може да чувствате, че ви е оставил, но това е илюзия. Откакто светът съществува, няма нито един случай в историята на човешкия живот, някоя човешка душа да е останала излъгана от Бога. Велик е Бог на Любовта! Жив е Той! Положете се на Него. Живейте за Неговата Любов. Работете за Неговата Мъдрост, за Неговата Истина, за Неговата Правда и Доброта. Само така ще опитате пълнотата на Неговата Любов, и Неговата верност ще ви се изяви.

Беседа от Учителя, държана на 26 ноември, 1922 г. София.

ДОЙДЕ ДА ПОСЛУЖИ

Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина. (Матей, 20:28)

Една от трудните задачи на съвременната култура е да примири интересите на хората, т. е. да съгласува техните интереси. Тук, между вас, има филолози. Думата "интерес" славянска ли е? От нея има ли глагол? Интересен е фактът: защо хора, които произтичат от една кръв, или както се казва, са създадени от един Бог, говорят на различни езици. Защо всички хора да не говорят на един език, разбран за всички народи? И досега се води спор между народите, кой език да има господство над другите. Вземете, например, думата "любов" в различните езици — руски, немски, френски, китайски и др. Във всички езици тя означава една и съща идея, но с различни имена.

Учените имат свой речник, с научни термини: субстанция, есенция, тангента, косинус, синус, квадрат и др. Те си служат също с различни формули: 2пr, пr2, R, D и др. Има ли връзка между тези термини? Еднакви ли са те в различните езици? В психологията срещате термините възприятие, усещане. Що е усещане? Първоначално, тази дума имала по-друго значение от сегашното. В Тази дума се крие коренът на един от старите езици и означавала проява на нещата, т.е. предаване [на] образ. Това значи, ограничаване на реалното. Казваме още усет — "у-сет". С буквата "у" египтяните означавали "човек". С тази буква българите са обърнали човека с главата надолу. Думата "усет" означава още нещо, присадено или посадено, което може да изникне, да даде плод и да го вкусиш. Аз наричам това още истина. Какво означава истината? — Посаждане на един Божествен плод в съответна за него почва, за да израсте, да даде плод и да го вкусиш. Значи, истината означава нещо проявено. Казва

се, че истината била абсолютна. Такава истина е непознаваема. Има и абсолютна любов, също непознаваема. Мнозина говорят за любовта. Според мене, любовта всякога се проявява, но никога не се изявява. Що е Бог? — Онова Начало, Което всякога се самоограничава и вечно остава неограничено. Какво разбирате от този философски език? Значи, Бог се ограничава, без да е ограничен. Сега и вие сте се събрали тук да ме слушате, но интересите ви са различни. Аз не ви вменявам това в грях. Понеже условията, при които живеете, са различни, другояче не може да бъде.

Ще си послужа с един афоризъм: Няма по-голям враг за мъжа от жената; и няма по-голям враг за жената от мъжа. Ще дам една контрастна мисъл на тази: Няма по-голям благодетел за мъжа от жената; и няма по-голям благодетел за жената от мъжа. Какво ще разберете от тези афоризми? Що е жена? — Тя е форма, която, като се превърне в мъж, никога не губи своята женственост. Що е мъж? — Форма, която, като стане жена, не изгубва своята мъжественост. Ще кажете, че това са противоречия. Казвам: Изкуство е, като притуриш на живота ум, той да не се измени; и като притуриш към ума живот, и умът да не се измени. Всяко нещо трябва да остане на мястото си и там да се прояви. Като не разбирате законите, вие искате да слеете сърцето с ума. За случая, ще си послужа с думата "болтать" — руска дума. Българите употребяват думата "балтая се" в смисъл "лутам се".

Сега, да се върнем към стиха; "Както Син Човечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина". Какво представя служенето? — Това е закон за ума. Някои казват вместо служене "слугуване". Така смесват и думите изкушение и съблазън. Каква е разликата между тези две думи? — Мъжът се изкушава, а жената се съблазнява. От какво се изкушава мъжът? Например, иска да стане пръв министър — изкушава се той. От какво се съблазнява жената? — От хубавото облекло, от накити. Съблазънта живее в сърцето, а изкушението — в ума. Някои ги разместват: изкушението турят в сърцето, а съблазънта — в ума. Не е така. Понеже

сърцето е слабо, затова лесно може да се съблазни. Ще видиш нещо и ще пожелаеш да го вкусиш. Когато умът е слаб, той лесно се изкушава. Гледаш нещо хубаво, красиво отвън; искаш да го опиташ, но ще видиш лъжата в него — изкушен си вече.

"Син Човечески дойде да послужи и да даде живота си откуп за мнозина." Христос дойде да научи хората да живеят според великия закон, а те мислят, че са Го разбрали и научили. Разбирането има отношение към прилагането. Ето защо, вие трябва да започнете с прилагането на малките величини в живота. Какъв е начинът за прилагането на тези величини, ще го видите в изгряващото слънце. Изведнъж ли изгрява слънцето? Изведнъж ли се ражда човек? Ако разгледате човешкия зародиш, в първо време той е невидим, с микроскоп даже не се вижда. Той няма и тегло: едва ли тежи една стохилядна от грама. Първоначално, той не е свързан със силите на земята, следователно, няма никакво привличане. Този зародиш е в пълно бездействие, — Как е възможно да няма никакво тегло? — Много естествено, няма никакво притегляне. Какво ще стане с човека, ако двама юнаци го хванат за ръцете и го дърпат към себе си? Без тегло ли ще бъде той? Турете го на кантара и вижте, ще тежи ли този човек, или няма да тежи. Той ще тежи повече, отколкото е неговото тегло. Това е благодарение на двамата юнаци, които заместват земното притегляне. Ако теглят същия човек нагоре, теглото му ще бъде по-малко. Както виждате, нещата са относителни. Днес вие изработвате вашите схващания върху относителността, а не върху абсолютното.

Сега, да дойдем до положителните прояви на човека. Казваш: Ще направя нещо за своя приятел. Отиваш у дома си и се размисляш — отменяш решението ся. Това положителна проява ли е? Обичаш някого и си казваш: Обичам този човек. Той ще види, какво значи обич! След две години, любовта ти към него изчезва. Положителна ли е тази любов? Де е реалната любов? Можете ли от тези временни, преходни прояви да извадите едно положително заключение? Днес

даваш обещание, от което утре се отказваш. Днес обичаш, утре не обичаш. В това отношение, хората приличат на онези две партии, които подържали две противоположни мнения. В един стар български град строили баня. Там имало две партии, които решавали въпросите. Те взели участие и в строежа на банята. Когато дошли вече до постилането на банята, едната партия подържала да постелят банята с нерендосани дъски, за да не се хлъзгат хората. Другата партия намирала това за некултурно и подържала да се постеле банята с борови дъски, добре рендосани. Благодарение на този спор, банята останала недовършена. Най-после, изпратили инспектор да разреши спора. Като разбрал, че нито едната, нито другата партия отстъпва, той казал: Едната половина на банята ще се постеле с рендосани дъски, а другата половина — с нерендосани. Който иска да стъпва по рендосани дъски, ще влезе в едната половина; който се страхува да не се хлъзне, ще влезе в другата половина на банята. Често и вие постилате половината си къща с рендосани дъски, а другата половина — с нерендосани, та кой дето иска, там да стъпва. И двете партии имат свои аргументи; и двете имат добро желание. Обаче, правилно е да се приложи или едното, или другото мнение.

Казано е в Писанието: "Син Човечески дойде да послужи," Въпросът е ясен, категоричен, не търпи никакви тълкувания. Сега хората цитират този стих и го тълкуват. Проповедниците и свещениците също го тълкуват и казват: Ще дойде ли втори път Христос? Какво ще говори тогава? — Ще дойде Христос, разбира се, че ще дойде, но какво ще намери? Той ще се чуди на гениалността на своите последователи, които така са представили учението Му, че и до днес още хората не го разбират. Христовите последователи представят Христа като голям мечтател, идеалист и казват: За да се разбере и приложи Неговото учение, ще минат хиляди години. Питам: Като минат хиляди години, от де ще дойдат хора, които да Го разберат? Сегашните хора не вярват в друг живот. Какви хора очаквате да дойдат след хиляди години, които да вярват в друг живот?

— Е, сегашните хора ще еволюират. — Не се разсъждава така. Помнете: От разумното излиза разумно, а от глупавото — глупаво. Кое е разумното в тази епоха? Де е главата на тази разумност? Нали тази глава ще създаде бъдещата разумност?

Разговарям се с един студент по философия. Той предава думите на своя професор: В природата не съществува никаква субстанция; освен вещ и индивид, нищо друго не съществува. Професорът е прав, но питам: Как се е образувала вещта? Когато охлювът излезе от черупката си, последната остава — тя е вещта. Де е индивидът? Значи, вещта съществува, а онзи, който я направил, го няма. Така, че вещта съществува, а субстанцията не съществува. Черупката на охлюва съществува, а самият охлюв не съществува. Костите на хората съществуват, а хората ги няма. Де са хората? Според философите, хората са изчезнали, а съзнанието им се слива с великото, космично съзнание. Какво е това съзнание: Яде ли се, пие ли се? Сега и аз спирам вниманието си върху това съзнание и питам: Що е съзнание? Тази дума разделям на "съ" и "знание". Това значи: ходиш със знание, което си опитал. Съзнанието подразбира светлина. Знаем, че светлина се произвежда от триенето или търкането на два предмета. Значи, триене, търкане е нужно в света. Като не знаят, как да става триенето, хората се карат, бият, и най-после произвеждат светлина. Казвате; Груба работа е тази. Толкова мъчно произлезе светлината, — Много естествено, не познавате още физиката. Един ден, когато научите законите на разумната природа, лесно ще произвеждате светлина.

"Дойде да послужи." Който иска да служи като Христа, трябва да постави живота си на известни принципи. За физическия свят, материалните неща са реални. За чувствения свят, или за света на сърцето, реални са чувствата; там те са субстанцията, те са вещта. За умствения свят мислите са реални, за причинния свят — причините, а за света на любовта, реална е само любовта. Какво разбрахте от това? Ще кажете, че всичко е материя. Материята не подразбира само сбор

от безброй частици. Под "материя" се разбира майка на нещата, т.е. това, което ги е облякло, което ги е развило в себе си. Ще кажете, че материята е нещо илюзорно. Вие смесвате материя с плът. Те са две различни неща, не са синоними.

Каквото и да се говори за субстанция, за вещ и за индивид, това са философски въпроси. Други въпроси ви вълнуват сега. Например, мнозина искат да разберат Божественото учение. Който иска да Го разбере, първо трябва да се научи да пости. — Това налагаше и старото калугерство. Там ли ще се връщаме? — Не, постът има отношение към философията и науката. Който е постил, той се е домогвал до истинското знание. Постът за него не е вече философия, но знание. Преди да е постил, човек мисли, че не може да издържи гладен нито 24 часа. Опитай да видиш, колко време може да постиш. — Три дена мога ли да постя? — Опитай! — Ами една седмица? — Опитай! Като прави опити, човек вижда, колко време най-много може да издържи пост. Ако постиш десет дена, ще усилиш вярата си и ще се убедиш, че и да не ядеш, няма да умреш. Като пости съзнателно, човек се подмладява и освежава. Днес повечето хора умират от преяждане, отколкото от недояждане или от глад. Вярно е, че хората умират и от глад, но те умират и от преяждане, Вярно е, че хората страдат от невежество, но те страдат и от много знания. Вярно е, че безлюбието внася дисхармония между хората, но и многото любов причинява дисхармония.

Вървя по улицата и срещам едного с празен чувал. Той казва: Чувалът ми е празен, не зная, какво ще се прави! Децата ми умират от глад. Срещам другиго с пълен чувал. Той казва: Тежък е чувалът ми, не зная, как ще го занеса до дома. Нека този с пълния чувал извика онзи с празния чувал и му каже: Братко, и двамата ни чака смърт. Вземи половината от моя чувал, че и на двамата да се подобри положението. — Господ е определил положението на богатия и на бедния. — Ти говорил ли си с Господа? — Така е казал един от пророците преди 3000 години. — Говорил ли си с този пророк? Че

някой казал тъй или иначе, това е друг въпрос. — В Библията е писано така. — Проверил ли си, че всичко в Библията е вярно? — Но тя е безпогрешна. — Ако беше така, тя щеше да спаси света. Някой туря Библията под главата си, но тя не го спасява. Силата на Библията е в прилагането ѝ, а не в самата книга. В нея са дадени само формули, които трябва да се приложат. Ще кажете, че тя е свята, няма подобна на нея. Не отричам това, но тази книга е в душата ти, в съзнанието, което имаш за нея. Тя е само отражение на твоята душа. Всичко, което излиза от душата ти, още не е написано в тази книга. Друго заблуждение: Някои казват, че каквото са писали старите пророци е вярно, а сегашните пророци са лъжци. — Ако сегашните пророци са лъжци, и старите са такива. Ако бащата бил честен и всякога говорил истината, и синът ще бъде такъв. Нищо повече! Ако бащата бил лъжец, и синът ще бъде лъжец. Защо старите пророци са говорили истината, а сегашните лъжат? Та и тогава е имало лъжепророци. Във времето на Иеремия се явиха 400 души лъжепророци, които се обявиха против него. Той им каза: Ще познаете, че Бог ми говори по предсказанията. Ако те се сбъднат, наистина, Бог ми говори. Пророк, на когото предсказанията не се сбъдват, не е истински. Вие говорите за светото Писание. — И аз съм съгласен, че думите на Христа са свещени, че Христос е дошъл да спаси света. Питам: Спаси ли Той вашите кесии? Да спаси кесиите ви, това значи, първо, да ги изпразни съвършено, а после да се напълнят. Много естествено. Когато човек преяде, за да се спаси, трябва да вземе рициново масло, съвършено да се изчисти стомахът му. Изпразването на стомаха има отношение към изпразване на кесията. Обаче, това изпразване е неестествено. Следователно, когато се казва, че Христос спасява, аз разбирам изпразване кесиите на болните хора. Когато богатият не може да се справи с богатството си, ще дойде лекар да му помогне. Той ще изпразни кесията му. — После? — Ще започне отново да я пълни. Значи, спасението на човека се заключава в разумното изпразване и пълнене на кесията.

Христос дойде да послужи. — На кого? — На нас. Ще кажете, че това е било едно време. Сега Христос седи отдясно на Отца и очаква съдния ден, да съди хората. Така "проповядват мнозина, но това е заблуждение, материалистично схващане. Христос никога не е напущал света. Какво ще кажете за това? Аз мога да го докажа по математически начин. Пак повтарям: Христос никога не е напущал света. Това е духовно схващане, т.е. движение в много посоки. Казано е, че Бог е Любов. И така е. А любовта пребъдва във всички същества. И Христос, първоначално е бил вън от Бога. Като влязъл в Него, Той се съединил с всички същества. Така, именно, Той свързал любовта с мъдростта. Днес Христос живее много по-интимно, по-близко с хората, отколкото преди две хиляди години. Според някои, Христос е на небето и оттам наблюдава, какво правят хората. Като види, че някой греши, веднага записва името му в тефтера си, в бъдеще да го съди. Това е детинско разбиране.

Често се говори за душата и тялото и, според мнението на мнозина, няма разлика между тях. Не е така. Тялото е къща, взета под наем. Значи, на земята, всеки човек е кираджия, още не е собственик. — Аз съм собственик, господар, сам си заповядвам, сам изпълнявам. — Че не си собственик, всеки момент можеш да се увериш. Какъв собственик си, когато още днес Бог ще ти каже: Веднага напусни къщата си и излез вън! Тогава ще дойдат свещеници, с кадилници в ръка и ще започнат да пеят "а... а... а". Това значи: И ние сме свидетели, че не си собственик, че те пъдят от тази къща и те заставят да предадеш материала, с който досега си работил. Той не е твоя собственост. Казвате: Горкият човек! Ще — не ще, напусна къщата си. Казвам: Това са заблуждения, от които трябва да се освободим. При сегашната култура, човек няма собственост.

Христос дойде на земята да покаже на хората истинския начин за създаване на свои собствени тела, от свой материал. Сегашният човек трябва да си изработи свое собствено тяло, което никой да не може да му отнеме. Знаете ли, какво ще бъде положението на човек с

такова тяло? Например, някой го преследва и иска да го върже, но той веднага изчезва. Къде отива? — Зад гърба му. Преследвачът вика: Дръжте го! Веднага го обикалят стотина души, но той пак изчезва. Дойдат 5-6 стражари, но не могат да го намерят. Най-после казват: Хайде, оставете го! Как ще хванете такъв човек; как ще го вържете; как ще го осъдите? Като видят, че той ту се явява, ту изчезва, те ще се уплашат и ще кажат: Дух е това. — Никакъв дух не е. Явил се човек, който владее материята и формата. Той е въплътен дух, който разбира законите на материята и на духа. Дух е, но малцина са такива духове. — Съществуват ли духове? — Съществуват, разбира се. Аз констатирам един факт, в който вие се съмнявате. Не правеше ли същото Христос? Той се явяваше четиридесет деня наред на учениците си. Яви се и изчезне. Ще кажете, че това са илюзии. Какво значи "илюзия?" Сричката "ил" означава разумен живот в Бога, при който можеш да направиш всичко.

Сега и на вас казвам: В света съществуват само илюзии. Реалното не е реално. Само илюзиите са реални. Това мога да ви докажа математически. В това отношение, математиците знаят повече от мене. Те взимат една въображаема величина, без пространство и място, и я превръщат в реална. Как може, числа, които не съществуват, които нямат никаква реална основа, да им се предаде известно съществуване, известна реалност? В бъдеще, математиците ще докажат, как става това. То е сложна работа, дълбока вода, която мъчно може да се премине. Тъй щото, илюзии, в този смисъл, както вие ги разбирате, не съществуват. Значи, това, което е вярно, то е илюзия. Това е абсолютна истина. Единственото нещо, което подтиква човека към труд, към работа, това е илюзията! Извадите ли илюзията от човека, всичко ще пропадне. Извадите ли илюзиите от човешкия ум, всяка култура ще се спъне. Извадите ли от ума на механика илюзиите, чрез които той строи плоскости, пресича оси, цялата му работа ще спре. Казвате: "Празна Мара тъпан била!" — Празна работа ли? Един ден празните работи ще създадат цялата индустрия.

Казвате, че и поетите били хора на илюзиите. Как! Поетите подържат света! Докато в дома има поезия, там ще има радост и веселие. Щом изчезне поезията, сълзите ще рукнат. За какво плачеш? — За илюзиите. Благословение са илюзиите в живота! Представи си, че имаш възлюбен, който притежава свойството да изчезва и да се явява. Може ли да се малтретира такъв човек? Ако се навъсиш, той веднага ще изчезне. Казваш: Не мога без тебе. Той пак се явява и казва: А-а! Значи, не можеш без мене.

Като се спирам на буквата "а" като главна, аз наричам всички гласни букви празни, а съгласните — пълни. Детето вика: А-а! Това значи: Мамо, хлебец нямам. Кога се изговаря: О-о! Когато се означава нещо велико, разумно. Какво ще правите с гласните и съгласни букви? — Ще почнете да преливате от празното в пълното и от пълното в празното. Така вървят работите в живота. Христос дойде на земята да послужи, т.е. да ни научи да разбираме великата реалност. В какво се заключава тази реалност?

Сега ще дойдем до друго едно заблуждение у вярващите. Те често казват: Ще изпълним волята Божия, но като се очистим. — Как ще се очистиш? — Като постя десет дена, все ще стана по-чист. — Лъжеш се! Аз не отричам поста, но той не може изведнъж да те очисти. Имаш една проста, глинена чиния. Ако сипеш в нея вода, ще измени ли тя свойствата си? Ще стане ли по-чиста? Ако я напълниш със злато, ще стане ли по-ценна? Самата чиния няма да се измени. Следователно, не мисли, че като постиш, ще придобиеш особени качества. Чрез поста, ти само ще се освободиш от многото работа. Ще имаш възможност да отидеш при Господа и да се разговориш с Него. Като постиш, ти ще разбереш, че можеш да минаваш и с по-малко храна, а някога - и съвсем без храна. Според мене, сегашните културни хора ядат много. Какво ли не ядат те! — Кокошки, агнета, прасета, пуйки, какво ли още не! Христос дойде на земята да ни научи, как да ядем и колко да ядем. На земята още не си научил да живееш, както трябва, а мислиш, че, като отидеш на небето, там ще

научиш всичко. На земята ти си в основното училище. Не си научил четирите аритметически действия, а мислиш, че ще влезеш направо в Университета, да изучаваш висша математика. Това е невъзможно! Като постиш, ти ще научиш великия закон, според който, малкото се благославя при известни условия. Закон е: С малко енергия, но разумно използвана, можем да придобием повече, отколкото с много енергия, неразумно използвана.

Съвременните хора се изтощават и страдат от преяждане. Като погледнеш трапезата на един богат човек, какво ли няма да видиш? — Печена кокошка, прасе, пуйка, баница, сладкиши! Как ще се справи стомахът с този товар? Казваш, че човек яде, за да бъде здрав. Ако е така, богатите, които ядат най-много, трябваше да бъдат най-здрави. Така ли е, всъщност? Лекарите твърдят, че човек трябва да се храни добре. Не отричам това, но храненето се обуславя от един велик закон. Защо богатите, които се хранят много добре, често боледуват? Даже най-много боледуват богатите. — Защо? — Не знаят, как да се хранят. Забелязано е, че едни хора страдат от преяждане, а други — от недояждане. Бог, Който царува на земята, не благоволи нито към едните, нито към другите. Приемай толкова храна, колкото можеш да асимилираш. Този начин на хранене се благославя. Като се храниш така, ще се радваш и веселиш. Като ядеш ябълка, трябва да вложиш всичката си любов в нея, да влезеш в положението на дървото, което я родило. И душата ти да се свърже с всички същества, които са работили за нея. Ако така обикнеш ябълката и я приемеш в себе си, ти ще придобиеш повече енергия, отколкото придобитата енергия за цяла година. Но затова се изисква знание, вяра. Този закон работи тогава, когато в човека няма съмнение. То прекъсва всички токове, всички връзки между съществата. Щом се усъмниш, страданията идат. — Защо страдаме? — Защото се съмнявате. Години наред аз правя опити в разни направления, с най-благородните и благочестиви хора, и се чудя, колко лесно се съблазняват!

Казвам: Човешката душа не трябва да се съблазнява. Сама по себе си, човешката душа е неуловима. Мислиш ли, че, като си пипнал тялото На човека, хванал си душата му? Казваш: Как, роб да ме направят? — Ти никога няма да станеш роб, т.е. душата не може да бъде робиня. Що се отнася до физическия човек, външно може да си свободен, и пак да си роб. Или външно да си роб, и пак да си свободен. Може да живееш в дворец, и пак да си роб. Това са факти, които лесно мога да докажа. — Може ли човек да излезе от тялото си? — Може, от него зависи. Аз мога да излизам и влизам в тялото си, когато пожелая. Ако не го правя сега, то е, защото направя ли го пред вас, всички ще избягате. Ако неочаквано влизам и излизам от стаята ви, ще кажете: Дали и тази вечер пак ще дойде? — Не искам да ви смущавам. Тъкмо сте се затворили в стаята си и се занимавате, като ме видите, ще се изплашите. Нужно е взаимно доверие между хората. Аз искам да предам това изкуство на всички, та, като почна да се явявам и изчезвам пред вас, да кажете: И ние знаем това изкуство. Тогава, аз ще се явя, ти ще изчезнеш. И ще кажем: Майстори сме и двамата! Вляза в стаята на една млада мома, и тя веднага изчезва. После тя влезе в стаята ми, аз изчезвам. Значи, и двамата владеем това изкуство. Казвате: Е, да знае младата мома това изкуство; или младият момък да знае това изкуство! Това е материалистично схващане. От всички се иска абсолютна чистота. Човек не трябва да допуска в душата си нищо нечисто, с което да опетни душата на своя брат или на своята сестра. Велик морал е нужен на всички! Питаш: Защо ме гледаш? — Че аз още не съм те погледнал. Ако те погледна, ти ще бъдеш спасен. Аз виждам, че твоите прозорци са затворени и си мисля: Да отворя ли прозорците ти да ме видиш, или да вляза, без да ме видиш. Питам се: Да вляза ли, или да не вляза? Хайде, да не вляза.

Как ще приложите сега Христовото учение? — Като се обичаме. — Какво е вашето разбиране за любовта? Аз не отричам вашата опитност в любовта. И вие имате известни морални правила, но

вашият морал не трябва да спре дотук. Направете крачка напред. Ако срещнете красива мома на улицата, няма да я нападнете. Напротив, всеки ще си свали шапката, ще я поздрави и ще си отмине. Като срещнете същата мома, сама в гората, и я нападнете, какъв е вашият морал? Моралът ви ще се изпита в гората. Ако влезеш в стаята ми, в присъствието на няколко души, и не вземеш нищо, минаваш за честен човек. Но ако си сам и вземеш най-малкото нещо, ти не си честен, не си морален човек. Моралът, честността ти се изпитва, когато си сам: никой да не те следи, никой да не те контролира. Морал е да срещнеш жена, сама в гората и, ако е гладна, да я нахраниш и да я придружиш, без да я докоснеш. Нека тя ти благодари и спечелиш нейното доверие. Правилно ли е, да срещнеш една жена, и тя да трепери от тебе? Морал ли е това? Казвате, че сте културни хора, че имате култура. Каква култура е тази, която се пази с острието на ножа, с револвери, с пушки, картечници, с детективи? Това е външна култура, но не и вътрешна. Питате: Има ли обществено мнение? Как се произнася то по разните въпроси? — Няма по-добро обществено мнение от мнението на самия човек.

"Христос дойде да ни послужи." Казвам: Христос дойде да внесе в душите ни великия морал. Желая, всички млади и стари, да живеете по новия морал. Ще кажете, че това е морализиране. За да живеем по нов начин, трябва да знаем как. Всички се нуждаем от новата Божествена светлина. Всички трябва да излезем вън, както цветята, на Божествената светлина, и да се посадим там на добра почва. Но затова трябва да се освободим от всички заблуждения. Не механически да се освободим, а съзнателно, обмислено.

Един богат търговец решил да замине за Света-гора на поклонение. Преди да тръгне, той извикал синовете си и им казал: Аз вече не се нуждая от имоти, прекъсвам и търговията си. На всеки от вас ще дам частта, която му се пада. Ето и тефтерите, в които съм водил сметките си. Като търговец, може да съм направил грешки, да Съм взел оттук-оттам повече. Понеже ликвидирам с тази работа, ще

изгоря тефтера си, от никого нищо не искам. Като раздал имането си, той заминал за Света-гора, дето прекарал пет-шест години. Питам: Всичко написано във вашите тефтери, право ли е? Мислите ли, че лихвите 12%, 25%, 50%, 100% са естествени? Знаете ли, коя е естествената лихва на природата? Можете ли и вие, като този търговец, да изгорите своя тефтер? Той разбрал Божествените закони и изгорил тефтерите си.

И тъй, всички тефтери, пълни с неправда, трябва да се изгорят! В какво се състои неправдата в тях? Срещнеш някого и казваш: Не харесвам характера на този човек. Той обича да критикува. Запитай се: Нямаш ли и ти същата черта в характера си? — Ама той завижда. Запитай се: Ти не завиждаш ли? — Той краде. — Ти не крадеш ли? Бъдете честни, искрени към себе си. В какво се състои вашата честност? Бих желал, някой от вас да се изкаже. Евангелистите имат една хубава черта — те се изповядват. Може да се изповядаш по десет пъти на ден, и пак да грешиш. Някога и в изповядването има тщеславие и гордост. Някой външно се представя скромен, а, всъщност, не е такъв. Един от учениците на Сократ се явил пред учителя си със скъсани гащи. С това той искал да се представи за смирен. Сократ му казал: Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти гащи. Пазете се да не изпаднете в положението на онзи, който искал да покаже, че не зачита общественото мнение. Той тръгнал гол по улиците. Цяла тълпа деца тръгнала след него, викали, подигравали го. Крайно възмутен, той започнал да хвърля камъни върху децата, да ги прогони, но не успял. Най-после си казал: Освободих се от общественото мнение, но от мнението на децата не можах да се освободя. Когато се дразниш в своя дом, това не е ли мнението на децата? Кой е добър в собствения си дом?

Често си говорите: Това казал Учителят, онова казал. — Какво казал Учителят? — Че в домовете ви трябва да има мир. — Да, но това се отнася само за майките и бащите. — И за дъщерите, и за синовете. Когато бащата се връща от път, дъщерята да наклади огън, да стопли

вода и да му измие краката. След това да му, даде да се нахрани. Всъщност, така ли постъпва? Тя казва: Аз съм ученичка, нямам време да ти услужвам. Това не е моя работа. Майката чува това и си казва: Какво да прави детето? Тя няма време да мие крака, да услужва. Не е просто момиче. Пък и аз съм председателка на дружество, заета съм, нямам време да му услужвам. В Америка има жени — проповеднички, които по цяла седмица не се връщат вкъщи, а оставят всичката работа на мъжете си. Те гледат децата, те готвят. Там жените заповядват. Това не е култура.

Взаимно почитание и уважение се изисква заради Господа. Този въпрос трябва да се постави ребром, заради любовта. Ако обичаш мъжа си или жена си, ще обичаш заради Господа. Ще проявиш всичката си любов, не за човека, а заради Господа. Това значи истински живот. Желая, жените да бъдат нежни с мъжете си. Когато мъжът се връща от работа, жената да му се усмихне и да не казва: И - их, иде си вече! Защо се ожених? — Не, ще го погледнеш весело и ще си кажеш: Иде моят възлюбен! Любовта е велика, съзнателна сила. Всички същества, големи и малки, добри и лоши, са готови да направят заради нея всичко, каквото тя пожелае. Няма същество, което да мрази любовта. Дето и да се яви тя, всички я обичат. Защо се явява омразата? — От обич към любовта. Някой оскърбил любовта, друг взима нож, излиза срещу него и го пита: Защо оскърби любовта? Ще я признаеш ли? Той вика, търси помощ. Любовта го пита: Какво има? — Убиха ме! Тя наплюнчи раната му, и той оздравява. Всички отрицателни черти са ножове в ръцете на защитниците на любовта. Те казват: Ще опитате любовта! Докато не я признаете, ще страдате. Мъжът бие жена си и я пита: Познаваш ли любовта? Жената е длъжна да каже истината, а именно: Мъжът ми ме наби, защото не познавах любовта. — Сега познаваш ли я? — Познавам я. Влезе крадец в дома ти и те обере. Какво ще правиш? Ще кажеш, че един твой брат те освободил от едно неестествено състояние. Взел парите ти и те облекчил. Все едно, че ти дал очистително. И, наистина, всички хора,

пропаднали материално, след време се повдигат. Бедните стават богати, а богатите обедняват. В 1875 година в Чикаго избухнал голям пожар, който унищожил целия град. Причината за пожара била малка: някой доил кравата си в яхъра. Кравата бутнала с крака си свещта, и сламата се запалила. От нея се запалил целият град. Впоследствие, градът бил възстановен, и днес Чикаго е вторият град след Ню - Йорк. Той има прекрасни здания и широки улици.

Христос дойде на земята да научи хората на търпение. Да търпиш, това е велико изкуство. След като те бие мъжът ти, да кажеш: Много ти благодаря, имаш право да ме биеш, колкото искаш. Да му благодариш и да му целунеш ръцете. Според мене, това е велико геройство. Ето жена — герой! Така може да постъпи само една велика жена, една велика душа, в която Бог живее. Ако днес мъжът вдигне ръка върху жената, тя казва: Как, той да ме бие, и аз да му търпя! Не, никога няма да му простя. Питам: Какво ни е дала старата култура? — Хиляди нещастия. Кой няма опитност от тази култура?

Приложете новото учение! То е лично учение за всеки отделно, но трябва да се приложи. Не се питайте един друг, кой го е приложил, и кой не. Всеки сам да го приложи по вътрешно разположение. Питат ме, защо аз не ви наложа новото учение. Нека всеки направи това, което Бог му е казал вътре, по своя лична воля. Бог казва: Ако следвате закона на любовта, всичко ще ви се нареди добре. Страданията ще ви напуснат, противоречията ви ще се разрешат. Ако не вървите по закона на любовта, страданията ви ще се увеличат, но няма да ви напуснат. Докато дойдете до любовта, понасяйте страданията си с търпение и смирение. Не се спъвайте от своето минало. Не се страхувайте от страданията. — Не може ли без страдания? — Само умрелите могат без страдания. — Без хляб може ли? — Само умрелите могат без хляб. Те не се нуждаят от нищо. Обаче, живите се нуждаят от много неща. Син Човечески трябва да дойде на земята, да ни запознае със Своето учение. Христос дойде на земята, но поругаха Го, биха Го, докато най-после Го разпнаха. Знаете

ли, как понесе Той страданията? Римските войници нанасяха удари върху Него, но Той остана тих и спокоен. Велико търпение прояви Христос. Герой беше Той! Цял легион римски войници се гавреха с Христа и Го наричаха "цар юдейски". В едно предание се казва, че нанесли на Христа 80 хиляди удара. Даже хиляда да са, не са малко. Днес и най-големият герой едва издържа 50 удара. Тежък беше кръстът на Христа! Колцина от вас могат да понесат този кръст?

Някои религиозни казват: Господи, приеми ни в рая, при ангелите; да ни облекат с бели дрехи, да ни свирят с арфи и с китари, — И това може, но, преди него, камшикът трябва да играе по гърба ви. Първо, ще минете през страдания, а после — през радости. Първо, през противоречията, а после — през любовта. Който не може да понесе страданията, не може да издържи и на любовта. Един момент на любовта се равнява на сто страдания. Следователно, щом минеш през сто страдания, ти ще можеш да издържиш една усмивка на любовта. Знаете ли, какво нещо е усмивката на любовта? Ако Христос ви се усмихне само един път, вие никога няма да забравите Неговата усмивка. Всичко друго ще забравите, но тази усмивка — никога! Това значи, да придобиеш радостта и веселието. Това носи новото учение.

Казвате: Да се посветим, да се облечем в черни дрехи. — Това е крайност. Може да бъдеш в черна дреха и да не си се посветил. Едно време някои от нашите сестри носеха бели кърпи на главите си, а други — черни кърпи. Защо едните носеха бели кърпи, а другите — черни? Обикновено, старите жени носеха черни кърпи. Те казваха: Не е прилично стара жена да носи бяла кърпа на главата си. — Черният цвят е символ на покаяние, а белият — на примирение. Черният цвят означава отричане от света, а белият — състояние на духа. Едно е важно, че и стари, и млади носят бели ризи. Има един велик закон, на който се основават всички наши постъпки. Ние трябва да се подчиним на този закон. Той определя и начина, по който се обличаме. И най-хубавото облекло, и най-скъпите накити са нищо пред жителите на небето. Това е все едно, че си гол. Истинското

облекло е добродетелта. Голотата е грях [Грехът е голота], а добродетелта — облекло на душата. Добродетелният човек на небето, като слезе на земята, е облечен в най-хубавите си дрехи. Значи, на небето е бил гол, а на земята е облечен. И обратно, най-добре облеченият човек на земята, ако няма добродетели, все едно, че е гол.

Днес всички хора се стремят към външен живот. Всеки гледа да бъде добре облечен и нахранен. И това е добре, но човек трябва да бъде и вътрешно облечен

— с добродетели. Те са същественото в живота. Да бъдеш добре облечен на земята и да живееш само за дрехи, това значи, да си облечен в грехове. Дали си на земята, или на небето, ще се облечеш с дрехата на своите мисли, чувства и постъпки. Дойде някоя сестра при мене, иска да каже нещо, но се въздържа. Погледна я един-два пъти и я питам: Сестра, любовта прониква ли в твоето сърце? Готова ли си да понесеш всички страдания за благото на своя ближен? Тя поглежда към земята, с което иска да каже: Аз съм човек от земята, искам да си поживея малко. Ако Бог ви срещне, и Той ще ви погледне. Знаете ли, какъв е погледът на Бога? Неговият поглед излъчва светлина и сила. Този поглед стопява всичко. Следователно, радвай се, че Бог те е погледнал.

— Страхувам се от погледа на Бога. — Няма защо да се страхуваш. Този поглед ще стопи всичките ти грехове и престъпления. Тогава ще станеш абсолютно чист. Желая на всички да придобиете такава чистота, каквато никога не сте виждали.

Днес аз говоря за морала, но не за този на църквата. Казано е в Писанието: "Бог не гледа на лице, но на сърце." Значи, чистота се иска от човека. Какъвто и да е той — лекар, адвокат, учител, метач — чистота му е нужна. Може да си метач, но праведен човек. Ще метеш улиците и ще мислиш, че метеш и чистиш греховете на хората. Който живее на улица, метена от праведник, ще се благослови. Всички хора, живеещи там, ще се разберат и братски ще живеят. Колко такива метачи има сега? Те заслужават добро възнаграждение.

— Кои метат днес улиците? — Които носят нечистота и зараза. Вместо да чистят, те оставят своята психична зараза. Така действат и слугините. Вместо да помагат на домакинята, те носят нещастие за нейния дом. Те развращават децата. Изобщо, аз гледам особено на слугинския въпрос, затова се обявявам против слугините. Друг е въпросът, ако дойде някоя помощница отвън, да ви служи от любов. Аз разглеждам въпроса принципно. Как е възможно, да наемеш един човек, да ти служи цял месец само за 150—200 лева. Освен това, събират се господарка и слугиня да живеят заедно, а любов между тях няма. Да служиш без любов, това не е никакво слугуване. Душата на господарката и на слугинята са от Бога. Тогава, защо не живеят в любов? Защо слугинята завижда на господарката, а господарката — на слугинята? И господарката, и слугинята трябва да заемат последно място. Само така ще си помагат взаимно. Ако едната използва другата, без да й даде нещо от себе си, те не могат да живеят добре. Отношенията между хората са правилни, когато те се ръководят от стиха: "Както Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи и да даде живота си откуп за мнозина."

Питам: Кой е Онзи, Който утешава човека? Когато мъжът наскърби жена си, тя се обръща към Бога с думите: Господи, искам да ме освободиш от мъжа ми и да живея само за Тебе, Бог чува молбата и тихо й отговаря: Ще се уреди твоят въпрос, но ти обичай мъжа си. – Как да го обичам, като е толкова груб към мене? – Обичай го, и повече не мисли. После господарят се оплаква от слугите си: Господи, освободи ме, изядоха ме, нищо не остана от богатството ми. Бог тихо му отговаря: Не се смущавай. Обикни слугите си, и твоята работа ще се оправи. Така се оплакват всички хора, но никой не е готов да отстъпи от своите интереси.

Вслушвайте се в тихия глас, който говори на сърцата ви. Това е гласът на Бога, на Христа. Няма човек на земята, на когото този глас да не говори. Той шепне: Любов към Бога! Любов към ближния и към себе си! Милост, благост, истина! Възлюбете всички! Хиляди години

може да ме слушате, но ако нямате любов, нищо няма да придобиете. Ако приложите любовта, още сега животът ви ще се подобри: ангели ще почнат да ви посещават, и всеки ден ще ви носят по едно писмо от вашия Велик Баща. Той пише: Радвам се, че сте се поправили, че животът ви се е подобрил. Христос казва: "Голяма е радостта на небето, когато една душа се обърне към Бога." И аз казвам: Голяма е радостта на небето, когато една душа — мъж или жена, се реши да живее по великия закон на любовта. Голяма е радостта и на ангелите, като видят, че една душа решила да приложи закона на великата любов в живота си. Една слугиня получава едно любовно писмо: Обична Иванке, голяма е радостта ни, като чухме, че си решила да живееш според закона на великата любов. Нашите сърца трептят от радост. Идем да те посетим, да ти донесем своите благословения и подаръци. Не се минава много време, Иванка започва да се изменя: става по-добра, по-красива и по-умна. Всички я обикват: и другарките й, и господарката й. Те се чудят, какво става с Иванка. Това значи, да получиш писмо от един ангел. Това значи, да получиш Божието благословение!

Слушайте тихия глас на Бога и на Христа, Който говори на душите ви. Той ще ви изведе на виделина и ще ви покаже правия път. Това е гласът на Любовта. Това е учението на Христа.

Беседа от Учителя, държана на 3-ти декември, 1922 г. София.

ЩЕ ВИ НАУЧИ

Защото Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете. (Лука, 12:12)

„Дух Свети ще ви научи." Този стих се отнася до учениците, а не до обикновените хора.

„Най-първо пазете себе си от кваса фарисейски, който е лицемерие." (1 ст.)

„Но ще ви обадя, от кого да се боите." (5 ст.). – От кого да се боим?– „Бойте се от оногоз, който, след убиването на тялото, има власт да хвърли в пъкъла." Аз казвам: Бой се да не изгубиш любовта си. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да изгуби любовта.

„Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." Днес всеки си задава въпроса, какво трябва да се прави. Щом си зададе този въпрос, човек се намира пред едно недоумение. Това показва, че някои елементи или фактори в живота са неизвестни. Мъжът объркал малко работите и пита жена си: Какво трябва да се прави? Жената объркала работите и пита мъжа си: Какво е твоето мнение? Какво трябва да се прави? Изобщо, когато някой обърка работите си, веднага се допитва до просветното мнение на другите. Когато целият свят обърка работите си, той се обръща към Бога и пита: Какво трябва да се прави? Много отговори могат да се дадат на зададения въпрос, но един ще бъде истинският. Една задача може да се реши по много начини, но един е правилният начин.

Сега ще ви дам една малка задача за разрешаване. Показвам ви четири зърна – едното житно, второто – восъчно, третото – от злато и четвъртото – диамантено. Давам ви да си изберете едно от тях. Като погледнете житното и восъчното зърно, веднага ги туряте настрана и казвате: Не сме толкова глупави, да взимаме житно и восъчно зърно.

Тогава спирате вниманието си на златното и диамантеното зърно. Казвате: Златото е по-достъпно, предпочитаме диамантеното зърно. Като го продадем, то ще оправи обърканите ни работи. Наистина, животът на сегашните хора, както и цялата съвременна култура, се заключава в купуване и продаване. Съберат се двама търговци: единият продава, другият купува. Съберат се двама учени: единият изнася научни факти, другият слуша. После те разменят ролите си – и двамата аргументират, докато дойдат до пълно съгласие. Един учен изнамерил нещо и го изнася пред света. Всички казват: Гениален човек е той, умна глава. Като приемат изобретението му, той бърза да го патентова. Колко ще му платят? Около десет милиона. Днес не са много пари, но не са и малко. Да спечелиш десет милиона лева, за това се иска гениална глава! Поет написал една поема и като я одобрят, започва да си мисли, в какъв тираж да я издаде, колко хиляди лева ще спечели и т. н. Ние не признаваме тези работи. – Защо? – Слушаш учения и поета да казват: Ние сме идеалисти, служим на една велика, свещена идея, работим за своя народ. Каквото и да говорят те, ние не ги признаваме. – Защо? – Всичко турят в своя джоб. Те приличат на онази булка, която, като напусне бащиния си дом, започва да плаче и нарежда, да покаже пред хората, че скърби за баща си и майка си. Такъв обичай имат селяните в северна България. Като напуща дома си, булката викне да плаче, цяло село да я чуе. От едната й страна върви деверът, от другата – младоженикът, а тя в средата – плаче. Деверът казва на младоженика: Братко, да я върнем назад. Защо ни е такава снаха, цял ден да плаче? Като чува това, булката се обръща към девера и казва: Не ми обръщайте внимание, аз ще плача, а вие ме водете напред. Аз плача идеално, да видят хората, че скърбя за бащиния си дом. Питам: Кое е идеалното тук?

Сега, аз държа една беседа, която се отличава от беседите на обикновените хора. Тя се отличава главно по своя морал. Той не е площаден, т. е. обикновен морал. Всеки се стреми към по-висок морал от обикновения. – Защо? – Защото обикновеният морал не е

допринесъл нищо на човечеството. Много естествено. Какво очаквате от къща, направена от слама? Може ли да се разчита на нея? Ако няма вятър, тя ще издържи. Обаче, яви ли се най-малкият ветрец, тя ще се разпилее. Дойде ли силният вятър, нищо няма да остане от вашата къща. Следователно, ако и вашият морал, както и вашият живот са поставени на основа от слама, нищо не може да се очаква от тях. - Защо моите мисли и желания изчезват, без да се реализират? – Защото са от слама. – Условията на живота са лоши. – Не, приятелю, условията не са лоши. Вятърът е силен, лесно ще ги отнесе, защото са от слама. Българите и турците често си служат с израза: Глава е това! Този израз е двусмислен. Казвам: Радвам се, ако тази глава реши правилно въпроса. Умната глава нарежда работите си добре. Условията не я изненадват. Да се върнем към примера с четирите вида зърна. Един от вас избира диамантеното зърно, а друг –- житното зърно. Ако посееш диамантеното зърно в земята, то нито ще поникне, нито ще расте. Друг е въпросът, ако посеете житното зърно. Колкото и да е малко и нищожно, то ще поникне, ще израсте и плод ще даде. Следователно, всяка идея, която не може да никне, да расте, да цъфти, да връзва плод, и плодът ѝ да зрее, тя е или восъчна, или от злато, или от диамант. Зад думите „никна, раста, цъфтя и зрея" аз скривам известни идеи, които и вие не знаете. Първото условие за една реална идея е да се постави на добра почва, да поникне. Когато тревите, цветята и дърветата никнат и растат, земята се покрива със зеленина. Цъфтенето е процес на обличане, а зреенето – угощаване. Житното зърно, което тежи едва 1/16000 част от килограма, казва на хората: Малко съм, но ако знаете, как да се справите с мене, ще ви помогна в разрешаването на всички трудни въпроси.

Какво означава думата „икономия?" Каква наука е тя? Ако човек не съществува, и икономията, като наука, също не съществува. Днес и думата „икономия" е изопачена. Казват: Икономисва парите, икономисва истината. Когато икономисваш пари, добре е, но да икономисваш истината, това не е на място. Ще говориш истината,

както е, без никаква икономия. Питат те, какво е твоето убеждение. Казваш: Моето убеждение е особено, аз вярвам в онази Сила, която управлява целия космос. – Какви са твоите основания да вярваш в тази Сила? – Аз не вярвам в Бога, както обикновените религиозни хора. По убеждение аз съм пантеист. Друг пък вярва в троеличието на Бога. Дали си пантеист, или вярваш в троеличието на Бога, това са изопачени идеи. Аз познавам четири идеи, в които вярват хората: първата идея – вярваш в житното зърно; втората идея–вярваш във восъчното зърно; третата идея – вярваш в златното зърно и четвъртата – вярваш в диамантеното зърно.

Някой казва: Аз не съм толкова глупав, да вярвам в Бога, както религиозните. – Какъв е твоят Бог? Разговаряш ли с Него? – Не разговарям. Той е далеч от хората, не разговаря с такива прости хора, каквито сме ние. Аз само мисля за Господа, не се разговарям с Него. – Отде знаеш това? Кой авторитет следваш? – Чета философията на Кант, Лайбниц и на други учени. Според мене, тези учени и философи трябва да се спрат върху 12 стих от прочетената глава, дето се казва: „Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.” В този стих е скрита една велика истина. Обаче, хората взимат Христовите идеи, турят им свой надпис и започват да разискват върху обективното и субективното схващане. В какво се заключава едното, и в какво другото схващане? Мислите ли, че като кажете субективно и обективно схващане, ще разрешите всички въпроси? Под „субект” разбираме нещо вътрешно, а под „обект” – външно.

Човек трябва да дойде до положение да съпоставя нещата, да намира отношението, което съществува между тях. Какво ще разберете, ако напиша буквите a, b, c, d? Нищо няма да разберете. Обаче, ако напиша пропорцията, a: b = c: d, имате вече известно отношение. Превеждам тази пропорция по следния начин: моят ум (a) се отнася към моето сърце (b), както волята ми (c) към моето тяло (d). Това отношение е разбрано вече и лесно може да се докаже. Който има силна воля, той е здрав човек. Неговата кръв е чиста; ръцете,

краката, гръбнакът му са здрави. Здравото тяло е резултат на силна, разумна воля. Оттам и чувствата на човека са устойчиви, издръжливи. Зад сърцето и чувствата, които го движат, стои умът. Ще каже някой, че човек трябва да има добро сърце. Не е нужно толкова да бъде умен. Не е така. От човека се иска просветен ум, благородно сърце и силна воля. Без тия качества, човек не може да се развива правилно. Тялото има отношение към волята. Който не разбира законите на живота, казва, че животът няма смисъл, нищо не струва. Ако под „живот" разбирате изопачения човешки живот, прави сте. Обаче, под „живот" аз разбирам най-хубавите мисли, чувства, действия на човека. Така се изявява животът на земята. Такъв е и животът на небето. Ти ходил ли си на небето? – Вчера се върнах оттам. Зная последните новини, последните разпоредби. Тъй се казва на ваш език. – Да се говори така за небето, то значи да се опорочи. Там имало вестници! Казвам: Всичко, каквото става на земята, там се хроникира. Знаят се всички новини за България: кои са на власт; кои се готвят да дойдат след тях; че тук се образува блок; че има някакви дружбаши – всичко се знае. Ще кажете, че едните и другите партии са идеалисти. Там знаят всички интриги на българите и ги делят на българи дружбаши и българи блокари.

Смешно е да се наблюдават проявите и разсъжденията на сегашните хора. В това отношение, те приличат на онзи турчин, който за пръв път чул фонограф. Поставили един фонограф да произведе реч на турски език. Като слушал речта, турчинът казал: Кога донесоха този фонограф, и той научи вече турски език? Този човек е умствено ограничен и не може да си представи, как е възможно, в толкова малко време, една машина да научи турски език. Някога и вие разрешавате важни въпроси в кратко време, както се произвеждат речи на фонограф. Фонографът възпроизвежда решените въпроси, но сам той не ги разрешава. Лесно се декламират стихотворения, но не се пишат лесно. Съвременните хора страдат от хроническо съмнение. Ще кажете, че в науката съмнението е

необходимо. И с това съм съгласен, но мога и да възразя. Ще кажете, че прането е необходимо. Съгласен съм и с това, но ако перете чиста дреха десет пъти наред, какво придобива тя? Ако перете нечиста дреха няколко пъти, има смисъл. Да се съмняваш в порочния живот, има смисъл. Казваш: Тъй както живея, съмнявам се, че от мене ще излезе човек. Ядеш и пиеш; изхарчиш имането на баща си и казваш: Така, както пия, съмнявам се, че ще оправя живота си. Това са мнения на място. Ако водиш чист и свят живот и се съмняваш, че може да се харесаш на близките си, това съмнение не е на място.

„Дух Свети ще ни научи, какво да речем.” – Кой е този Дух? – Той е Великото, Разумното начало, което прониква във всички хора, и те го съзнават. Той ще ни научи на всичко. Въпреки това, много философи се противопоставят на този Дух. Аз мога да направя такъв опит, че в пет минути, всички философи да се убедят във философията, която проповядвам. Например, стотина души седят около един огън и се топлят. Едни от тях казва, че огънят не съществува, че той е само във въображението му. Следователно, той няма светлина и топлина. Щом е така, аз съм готов да направя опит с този огън. Взимам с щипците един въглен от огъня, раздухам го и казвам на онзи, които подържа първата идея: Доближи си ръката! Той доближава ръката си и веднага я дърпа назад. – Защо я дърпа? – Пари този огън! Значи, въгленът крие топлината в себе си. Той има отношение към нас. Огънят не пари, но кога? – Когато е изгаснал. Има особено качество въглища, които не горят и не топлят. За един е така, но за друг не е така. Като поставят същите въглища в специални печки, те горят и топлят. В това има известен субективизъм.

Казват: Субект и обект. Под „субект” се разбира нещо вътрешно, вътрешна опитност, вътрешен живот. Под „обект” се разбира външен предмет, външен живот. Човек изучава и външния, и вътрешния живот, които се преплитат взаимно. За хората, вън от себе си, човек е обект, а за себе си е субект. Значи, ти, който си обект за някого, си субект за себе си. Някой те наблюдава отвън и те изучава;

същевременно, и ти го изучаваш като обект. Значи, едновременно, човек може да бъде и субект, и обект.

Сега, да дойдем до реалността на нещата. Казвате, че реално е само това, което може да се пипа. Знаете, че имате ум, сърце, воля, тяло, душа и дух. Кое от тях е реално? Кой е пипал ума и сърцето? Кой е пипал волята? Тялото е реално, защото всеки може да го пипне, когато пожелае. Кой е пипал духа и душата? Пипането, т. е. осезанието, е едно от петте сетива. Може ли то само да разреши въпроса за реалността? Вярно е, че каквото е пипнал човек, все излязло нещо. Художникът пипнал четката и нарисувал една картина. Цигуларят пипнал цигулката и изсвирил нещо. Поетът пипнал перото и написал едно стихотворение. Имаме ли право да разчитаме само на пипането? Има още четири сетива – зрение, слух, обоняние и вкус – четири авторитета. Извикайте и тях, и те да си кажат просветеното мнение по въпроса за реалните и нереалните неща. В съгласие ли са петте сетива помежду си, или са в разногласие? Сега ще ви кажа нещо, което изглежда парадоксално, а именно: човек и с ръката си може да вкусва и да помирисва нещата. Засега това е само твърдение. В бъдеще ръката ще се измени, ще придобие нови качества. Аз мога да пренеса материята на ръката в очите, и тя да вижда; мога да пренеса материята на ръката в ушите, и тя да чува; мога да я пренеса и в езика, и тя да изпитва вкуса на телата. – Възможно ли е това? – Може да го опитате. Както седя, аз мога едновременно да виждам и отпред, и отзад. – Как става това? – Вътре в мозъка човек има един специален център, който може да се развие, и тогава той има възможност да вижда навсякъде: отпред, отзад, надалеч и наблизо. Знание е нужно. Когато Дух Свети дойде във вас, ще знаете, как да гледате. Той ще ви научи на всичко. Какво ще кажете за астронома? Вие наблюдавате Юпитер с просто око и казвате, че е малка звезда. Малка е, защото я гледате отдалеч. Как я вижда астрономът? Той взима телескопа, наблюдава и казва: Виждам Юпитер като голяма, светла звезда, с голям диск. Кой от двамата е по-

близо до истината? – Астрономът. Човек, със своя изопачен живот, е повредил зрението си. Така трябва да живее, че да го възстанови. Тогава той няма да се нуждае от увеличително стъкло, нито от телескоп. С очите си направо ще вижда и отдалечените, и близките предмети. Ако трябва да увеличи един предмет, ще го увеличи; ако трябва да го намали, ще го намали. – Възможно ли е това? – Възможно е. Аз говоря на ваш език: Близо до ума е, истина е това, вероятно е. Лещите, с които си служат физиците, са в окото на човека, както и в мозъка му. В бъдеще те ще се развият, и човек ще си служи с тях, като с телескоп, микроскоп, лупа и др. Един учен индус направил някакъв прейскограф, с който увеличавал микроскопическите неща десет милиона пъти. Това показва, че в природата увеличаването и намаляването нямат граница.

Казвате: Бог ще уреди работите. – Той отдавна ги е уредил. – Докажи това! – Има кой да го докаже. Много същества са минали през Божествената школа. Те знаят това. И вие ще минете през тази школа, ще се срещнете с опитни, стари професори, които ще ви научат много неща. Там всичко се подлага на опит. Като ви говорят за слънцето, след това ще направите една разходка до слънцето, да проверите всичко, което са ви преподали. В земните университети преподават първо теорията и, като дойде въпрос до практиката, казват: Хайде, да отидем на обсерваторията. Ще ги заведат в една обсерватория, като тази в Борисовата градина, и започват да правят изчисления. Студентите искат да знаят, защо при екватора слънцето изгрява от изток, а залязва на запад. Защо на северния полюс слънцето се върти нагоре и после слиза надолу? Професорът обяснява този въпрос, но пак остава неизяснен. Професорите на Божествената школа прилагат всичко на опит. Като преподават за Слънцето, предприемат екскурзия до Слънцето, да видят, какъв живот има там. Преподават за Луната, за Марс, за Юпитер, и след това правят екскурзия до тези планети. Учените казват, че Слънцето е огнено тяло, в разтопено състояние. Обаче, който е ходил там, казва, че то не е разтопено тяло. Напротив,

то е в твърдо състояние и по него се стъпва, като по земя. Ако днес някой се осмели да каже, че е ходил на Слънцето, ще го изпратят в болница за умствено болни. Въпреки всичко, който е ходил на Слънцето, твърди, че то не е в разтопено състояние.

Питате: Коя е причината за заблужденията в живота? Един млад, богат момък се оженил за една красива мома, графиня. Понеже произхождала от висок род, тя обичала да живее охолно, поради което харчела много пари. В скоро време тя изразходвала всички пари на мъжа си. За да задоволява нуждите й, той бил принуден да прави заеми. Един ден отишъл да иска пари на заем от познати, но те му отказали – никой вече не му давал. Дългът му възлизал на повече от 300 хиляди лева. Като се видял в невъзможност да задоволява капризите на своята възлюбена, той се пропил. Приятелят му искал да му помогне, но го оставил да си научи урока. Един ден той му казал: Намислил съм да ти помогна, но с условие, да заминеш в странство, никой да не знае това. Докато се върнеш, аз ще изплатя дълговете ти. Понеже външно двамата приятели си приличали, никой не могъл да разбере, какво станало. Мъчна била задачата на добрия приятел. Дето плащал, все го ругаели и плюели, но най-после казали: Благороден човек излезе този пияница. Измени се нещо, изплати всичките си дългове. – Това е заблуждение. Онзи, който се изменил, е друг, не е първият. Злото не може да стане добро. Като изплати дълговете на приятеля си, добрият понесе всичките обиди, вместо него, но възстанови честта му. След това той му писал: Върни се в отечеството си. Условията са променени вече. Върнал се той от странство и благодарил на добрия си приятел, че го спасил. Всички го срещали така, като че нищо не се е случило.

Питам: Имате ли и вие такъв приятел, който може да се застъпи за вас, да измени условията на вашия живот, да ви спаси от обидите и ругатните на вашите кредитори? Някой казва, че ти е приятел. Питай го, може ли да заеме твоето място, да се изложи на оплюване. „Приятел се в нужда познава.” Твоят приятел трябва да бъде по-умен

от тебе. Това не е обидно. Твоят учител трябва да бъде по-учен от тебе, баща ти – по-силен от тебе, а майка ти – по-благородна. Така и Божественият свят стои по-високо от физическия. Свържете се с този свят, за да дойде Духът Свети у вас и да се застъпи за вас, както добрият приятел за своя пропаднал приятел. Когато твоите кредитори започнат да те обиждат, Духът ще каже: Не се страхувай, стой по-далеч, иди в странство, да не чуваш, какво се говори за тебе. Ако ме слушаш, твоите работи ще се оправят. Няма човек в света, който е слушал своя вътрешен глас, и работите му да не се оправят. Това са изпитали всички обикновени хора, всички учени, всички общественици и управници. Всеки има едно вътрешно ръководство, което му подсказва, как да постъпва. Това е ръководството на Светия Дух. Това е ръководството на любовта. Някога любовта се изявява като велико, мощно, благородно чувство. То прави човека мощен, пластичен, готов с лекота да носи всички мъчнотии, страдания и нещастия. Ще наречете това чувство любовно. Тази дума не звучи добре на ушите ми. Предпочитам да го нарека „благо чувство." Важно е, че дето е любовта, човек се чувствува лек, подвижен, без да е слаб. Някой се оправдава за греховете си със своята пълнота. – Пълен съм – казва той – много ям и много греша. Трябва да постя малко, да отслабна. Като отслабне, пак напълнее; после отново пости, за да отслабне. После пак напълнява.

Значи, постът не разрешава въпроса. Постът се заключава в следното: да споделиш излишното със своите близки. Ще споделиш не само материалните си блага, но и своите чувства и мисли. – На какво се дължи затлъстяването? – На егоистичния живот. – На какво се дължи изсушаването, т. е. отслабването на организма? – Пак на егоистичен живот. Значи, Бог наказва човека по два начина: чрез отслабване и чрез затлъстяване. – Отслабнах много. – Изпълнявай Божията воля, и ще се поправиш. – Затлъстях много. – Изпълнявай Божията воля, и ще отслабнеш. Има едно средно положение на организма: нито много слаб, нито много пълен. То е състояние на

умерена, разумна активност. Ти имаш мускули и мазнини, колкото ти трябват. Здрав си, отиваш на нивата да работиш. Колко храна ти е нужна? Ако си вегетарианец, ще си вземеш хляб, малко сирене, едно-две яйца и една - две ябълки. Ако си месоядец, ще си вземеш няколко кюфтета, яйца, баница и плод. Значи, ако си вегетарианец, ще ядеш лук, праз, ябълки, круши. Ако си месоядец, ще ядеш месо, кокошка, прасе и др. Колко храна е нужно на човека за един ден? Даже и за една седмица не му е нужно много. Смешно е: тръгнеш на път за една седмица, а вземеш стотина хляба, кокошки, пуйки, масло, сирене и др.

Съвременните хора обичате да се осигуряват. Тръгнали за един месец някъде, а след тях цял обоз като че на война отиват. Казват: Трябва да се живее. – Колко ще живееш? Ти се нуждаеш от един хляб, две - три кюфтенца, една - две ябълки. За другия ден не мисли – добър е Господ. Ако вземеш повече храна, ще се развали. Така казва Светият Дух. На какво се дължат споровете между хората? Те са престанали да вярват в закона на любовта, а вярват само на себе си. Казваш: Аз страдам, животът ми трябва да се осигури. – Какво ще кажеш за другите? Ти искаш да се осигуриш, а за другите не мислиш. Ще знаете, че всички, които сте обекти в живота, за Бога сте едно цяло и влизате в Неговия свят. Затова Той казва: Всички недоразумения между хората ще се оправят; всички тефтери на търговци с нечисти сметки ще се проверят. Който не дава тефтера си да се провери, ще отиде в затвора. На всеки беден, който живее по Божествения закон, ще му се дадат добри условия. Както виждате, добри разпореждания. В Божествения свят има всичко, каквото пожелаете: за учителите и за учениците, за бащите и майките, за свещениците, за проповедниците, за управниците. Тази е последната програма, дадена от Бога, която донесох от горния свят. Казват: Истина ли идеш от небето? Много не вярват, че Бог управлява света. Те казват, че могат сами да управляват, и сами да оправят живота. – Какво са направили толкова години? Не било на младини, че на старини. „Трай коньо за

зелена трева!" Докато конят оре на нивата, селянинът го залъгва: Карай, конче, карай! Като узрее нивата, ще видиш, как ще те нахраня. Обаче, нивата узрява, за себе си той задържа житото, а на коня дава сламата.

Сега аз съжалявам онези хора, които само на думи вярват в Бога. Те казват, че вярват в Единния, Троеличен Бог, в Господа Исуса Христа, а като отидеш при тях, не виждаш в лицата им друго, освен груби търговци и банкери. Аз съм правил опити, ходил съм при различни банкери. Влизам в кантората на един безверник банкер. Той ми казва: Слушай, приятелю, в Бога не вярвам, но в парата вярвам. Ако не печеля поне по 12%, защо съм отворил тази кантора? Отивам при един търговец, който минава за вярващ. Слушай, братко, давам ти тази стока за Бога, със загуба. – Защо не говориш истината? Ако продаваш така, знаеш ли, че още утре ти ще затвориш магазина си? Казвам: Искреност се иска от всички. Бъдете искрени, честни в постъпките си, и животът ви ще се оправи. – Как ще се оправи? – Има начини за това. Първата ви работа е да очистите домовете си от нечистите мисли и желания. Като вляза в някой дом, веднага чувствувам тежката атмосфера като че е пълен с дим, с въглена киселина. Гледам децата, жената, мъжът, всички посърнали, мъчи ги нещо. Аз зная причината за това и казвам: Всичко може да се оправи в един ден. – Как? – Елате при мене, ще ви кажа, как ще се оправи вашата работа.

Една млада мома се влюбила в един граф – от високо произхождение, но крайно западнал в материално отношение. Тя искала да му помогне, но не знаела как. Един ден графът отишъл при нея, показал ѝ един златен пръстен с фалшив камък. Той я помолил да занесе пръстена на някой богат човек и да се опита да го прекара като ценен, да вземе от него много пари. Момата, готова да се жертвува за графа, взела пръстена и го занесла на един свой познат, който имал добро разположение и доверие в нея. Той погледнал камъка и казал: Този камък е фалшив, нищо не струва. Аз не мога да

купя пръстена, но ще превърна фалшивия камък в скъпоценен. Той сваля своя пръстен от ръката си, изважда скъпоценния камък от него, туря го на мястото на фалшивия камък и казва на момата: Вземи този пръстен, продай го, за да се поправи положението на твоя възлюбен. Така се поправят работите на хората. Пръстенът представя живота, а скъпоценният камък – човешкото сърце. Ако вашето сърце е фалшиво, мислите ли, че животът ви ще се подобри? Животът, т. е. пръстенът има смисъл само тогава, когато сърцето, т. е. камъкът е скъпоценен, – Не може ли фалшивото сърце да се превърне в скъпоценен камък? – Може, но трябва да намериш добрия, благородния си приятел. Той ще извади от сандъка си един скъпоценен камък, ще го тури, вместо фалшивия, и ще каже: Продай този пръстен, плати дълга на своя брат, на своя възлюбен.

И аз казвам на всички: Намерете Христа, вашия верен приятел. Религиозните казват: Господи, Ти ще ни спасиш. Момата казва: Господи, Ти ще ме спасиш. И най-после, Бог ги спасява. – Как? – Изважда фалшивия камък от пръстена, туря, вместо него, скъпоценен, и казва: Изправете живота си и повече не грешете! – Коя е тази мома? – Тя представя чистото, благородното, възвишеното в разумния живот. Това е новото учение, което всеки може да приложи. Не мислете, че като го приложите, всичко ще се нареди изведнъж. Нещата не стават изведнъж. За да се приложи новото учение, при сегашните условия, нужни са най-малко 25 години. Какво са 25 години? Казано е в Писанието: „Тисяща години са пред Бога като един ден.” Колко дни правят 25 години? – 25 Х365 = 9,125 деня. Като турите три нули при това число, ще получите 9,125,000. Значи, като определям срок от 25 години, имам пред вид един кратък срок, през който може да ликвидирате кармата от 9,125,000 години. Много ли са 25 години? Това е най-малкото благоприятно време да изправите живота си. – Какво ще правим след тези 25 години? – Ще пътувате по звездите.

И тъй, възвишеното, благородното в човека ще го преобрази. Някои мислят, че благородният, религиозният човек престава да мисли и затъпява. Има и такива случаи, когато религиозни хора затъпяват, стават лениви, не признават труда и работата. Но това не са истински религиозни хора. Има и богати хора лениви. Според мене, богатият трябва да работи повече от бедния. И религиозният, като се обърне към Бога, повече ще работи и повече ще учи. Пред него е цялата вселена, която трябва да се изучава. Бог обича онези, които работят, които учат, а не невежите. Бог обича децата. Като видя едно малко цвете, радвам му се, като на богатството. За мене, то е предмет за изучаване. Като видя един извор, седна при него и се разговарям. Казвате: Ето един смахнат човек, с извора се разговаря! – Прави сте, за извора съм смахнат, а какво ще кажа аз за вашите тефтери? Седнеш пред тефтера, отваряш го и казваш: Този има да ми дава 25,000, онзи 50,000 лв. Ще ги туря в затвора. Отваряш и затваряш тефтера – цял ден една и съща история. Кой от двамата е по-умен? Аз ли, който се радвам на малкото кокиче и извора, или ти, който отваряш и затваряш тефтерите си? Кой е по-умен? Ти ли, който създаваш теория за слънцето, като тяло в разтопено състояние, или аз, който съм ходил на слънцето и се разговарям с малкото кокиче?

Вчера бяхме на Мусала, минахме през Маричините извори и опитахме водата им. Отлична вода! Ако болен пие от нея, ще оздравее. Ние трябва да се интересуваме от малките неща. Казвам на младите: Малкото, нищожното в света, в него е скрито великото, благородното. Ако търсиш великото, ще го намериш в малкото. Следователно, Бога ще намерите и в най-малките прояви на живота. Величието на Бога не е в това, че Той създава слънца и вселени. Това Той може да направи в един момент. Ти имаш скръб, всеки те подритва и се нуждаеш, от една малка подкрепа. Кой как мине край тебе, казва: От този човек нищо няма да излезе. Обаче, Бог, Творецът на вселената, спира работата си и незабелязано слиза до тебе и ти нашепва: Не бой се, не се обезсърчавай! Аз ще ти помогна, ще уредя

твоите работи още днес. Ти се зарадваш. – Какво става с този човек? – Бог му проговори. Това са великите работи, които Бог върши. Това е велика истина. Аз говоря за Господа, Който посещава хората не в църквите, но в техните отчаяни, наскърбени сърца.

Някои ме упрекват, че не ходя на църква. Казвам: Едно от моите големи нещастия е това, че от църква не излизам. Църквата – това са живите хора, това са техните сърца. А тия църкви, направени от хората, са далечно подобие. – А духовенството?–То е човешкият дух. Всички сме свещеници на Бога. Казвате, че не съм зачитал църквата, значи, не зачитам и Бога. Не, това е един незаслужен упрек, който не отговаря на истината. Аз ще го хвърля върху вас. Това не е било и няма да бъде. Друг е въпросът за фалшивия скъпоценен камък. Няма да дам за него подписа си, че е истински. Показваш ми камъка си. Погледна го и пиша: Този камък е фалшив. Кажи, че е хубав. – Повтарям: Този камък е фалшив. – Кажи, че е хубав. – Повтарям: Този камък е фалшив. Че мога да го направя скъпоценен, то е друг въпрос. Ще бръкна в сандъка си, ще взема оттам скъпоценен камък и ще го туря на мястото на фалшивия. От всички съвременни хора се изисква честност и чистота. Това се изисква и от вас. Днес всички можете да бъдете щастливи. – Как? – Като повярвате в думите ми.

„Дух Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете." Аз мога още днес да ви свържа с този Дух. – Възможно ли е това? – Да, Бог ще мине край вази ще ви запита: Какво правите тук? Ти излизаш пред Господа с насълзени очи и казваш: Господи, какво да правя с този мъж? Изяде ме! – Престани да му готвиш. Ела с мене. – Кой си ти? – Можеш ли да дойдеш с мене? – Мога. Мъжът се връща вкъщи и намира жена си умряла. Какво стана с моята възлюбена? Скоропостижно умря! – Не, тя се оплакваше от тебе, и Бог я извика в другия свят. – Ще се върне ли пак? – Ще се върне, но не при тебе. Ще кажете, че това не е вярно. Не само, че е вярно, но 100% е вярно. Това е великата истина на живота. Ние сме потопени в един разумен свят и който не вярва в него, страда. Не вярваш във великата разумност, а

вярваш в човешката разумност. Щом сте потопени във великия разумен свят, работете с разумните същества. Колко пъти ви дохождат светли мисли! Отде идат те? Мъжът се разгневил и казва на жена си: Ще ти покажа, кой съм аз! Тя се разгневила и казва на мъжа си: Ще ти смажа главата! Тихият глас й казва: Не се сърди, сестро! Прости му! – Как да му простя? – Прости му, ние ще уредим вашите работи. Той е благороден човек, други са причина за лошата му постъпка. Същият глас казва и на мъжа: Не се сърди, братко, всичко ще се оправи. Жена ти не е виновна, други създават недоразуменията между вас. Вие не се познавате, а трябва да се познаете. – Как? – Мене как ще познаете? Гладен си, нямаш хляб. Взимам торбата си и дохождам в дома ти. Давам ти хляб, да се нахраниш. – Познаваш ли ме? – Познавам те като човек, който ми донесе хляб. Друг път пак дохождам при тебе и виждам, че си задлъжнял, не смееш да се покажеш пред хората. Изваждам кесията си и ти предлагам една сума, да оправиш объркaните си работи. – Познаваш ли ме? – Ти си онзи. който ми донесе хляб, а сега ми носиш пари.

Ще ви приведа един действителен случай из живота. Един германец тръгнал с Balkanzug за Виена. На една гара той слязъл от влака, с намерение да се нахрани- в един от близките ресторанти. Той носел със себе си един голям куфар. Келнерът му казал: Господине, според нашите правила, не е позволено да се влиза в ресторанта с такъв голям куфар. – Извинете, приятелю, това е моето портмоне. Отивам за Виена. Както знаете, парите са книжни, с малка стойност, а ще ми трябват много пари, макар и за малко време.–Е, щом това е портмонето ви, можете да влезете с него. Питам: Кой е виновен, че портмонетата станали толкова големи? Днес, един руснак изразходва дневно 10 милиона рубли. Може ли, едно малко портмоне да събере толкова пари?

„Дух Свети ще ви научи." – Какво трябва да се прави сега? – Ще съзнаете, че Божественият Дух може да ви научи да работите. Всички ще се впрегнем на работа. – Бог ще оправи работите. – И аз мога да ги

оправя, но всички ще се опретнем да работим. Някой ме пита: Учителю, защо правиш всичко сам? – Много просто. Трябва ми една свещ. Ставам, взимам свещта и започвам да работя. Изразходвам за това само една минута. Остане ли да разправям на този-онзи, де е свещта, как да я запали, ще изминат 5 – 10 минути. Като я запаля сам, ще икономисам време. Аз спазвам правилото: Когато мога сам да свърша една работа, не търся чужда помощ. Ще се опретнем да работим! – Как, всички ли? – Нима мъжът не може да работи като жената? Не може ли той да готви? Мъжът казва на жена си: Слушай, възлюбената ми, днес изглеждаш много уморена, пожълтяла. Вземи децата и излез на чист въздух. Аз ще остана вкъщи да готвя. Като излезе жената, той се заема за работа. Лукът започва да пее: Сготвено! Мъжът готви цяла седмица наред, а жената се разхожда с децата и си почива от всекидневния труд. След това, жената пак започва да готви, а мъжът си почива. Това не е ли работа? А сега, мъжът казва на жената: Слушай, ти трябва да знаеш, че аз се ожених да ми готвиш, да переш, да гледаш децата. Аз нося благата вкъщи, а ти не знаеш, как да ги използуваш. Недоволна, жената едва дочаква да се върне той от работа и започва: Какъв мъж си ти? Такова ли вмирисано масло си взел? А месото? Той намръщен, тя намръщена – и двамата недоволни. – Ето, идат празници: Коледа, Нова година, а ти нищо не си ми купил. Питам: Разумен ли е този живот? – Не е разумен, защото Духът не ги е научил. Когато Духът проговори на човека, лицето му просиява. „Ще просветнат нашите лица". – Кога? – Когато се свържем с Бога.

Сега аз ви проповядвам Божественото учение, което гласи: В проявената, изявена и осъществена Божия Любов, доброто никне, правдата расте, истината цъфти, мъдростта връзва, и любовта зрее. Запишете си това. Вие имате едно живо дърво с такива плодове, от които имате нужда. На това дърво всичко става.

Беседа от Учителя, държана на 10 декември, 1922 г. София.

ДОБРАТА ЗЕМЯ

„А друго падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен."(Лука, 8;8)

Средата и условията дават тон и направление на човешката душа. Често се говори за условията на живота, като добри и лоши. Някога се говори и за средата, като добра и лоша. Сегашният век е повече материалистичен, поради което окръжаващите предмети са толкова близо до очите на хората, че привличат всичкото им внимание. Те се залъгват с тях, като деца, и не им остава време да се занимават с други работи. Аз наричам материалистическия век – век на забава, век на детски игри. Следователно, както в децата стават промени, така и във възрастните. Днес възгледите на хората се менят лесно. Сега защищаваш една философска система, утре – друга. Слушаш един младеж да казва: Няма Бог. Утре същият младеж поддържа обратното, че Бог съществува. Един варненски адвокат казваше: Светът да се обърне с главата надолу, аз пак ще си остана материалист. – Слушай, аз ще ти докажа математически, че след четири години, от краен материалист, ще станеш краен идеалист. – Това е невъзможно. – Ще провериш думите ми. След две години адвокатът се оженил. Родило му се детенце. Една вечер жена му носела детето на ръце и една лампа. Случило се, че изпуснала лампата на земята. Тя се счупила; газта се разляла и запалила. В този момент, пламнала полата на жена му, и тя изгоряла. Понеже обичал жена си, адвокатът започнал да мисли за другия свят и станал вярващ. Като видели, че изменя на материализма, изключили го от тяхното общество. Те намирали, че той се объркал малко. Много естествено, пораснал е този човек. И детето, като порасне, напуща детската среда.

Кой от вас не е напуснал детското общество? Всички сте били материалисти, т.е. вие сте се занимавали с неща, близко до очите ви.

Въпросът за смяната на убеждението е вътрешен. Човек има свой вътрешен морал, някога съществен, някога несъществен, т.е. някога се изменя, някога не се изменя. Що е морал? Кои са моралните принципи, които никога не се изменят? Има мисли и чувства, които никога не се менят. Например, каквото е било чувството на човека за глада и жаждата преди 8 000 години, такова е и днес. Тогавашното облекло се крайно различавало от сегашното. Като се говори за облеклото на сегашните хора, обръщам вниманието им на скромността. Скромното облекло е за предпочитане. Ще ми възразите, че има пеперуди и птици, които природата е облякла с такива пъстри и разкошни дрехи, каквито и най-видните дами не носят. Други пък тя е облякла с прости, скромни дрехи. Защо е така, природата, си знае. Тя има някаква цел. Като говоря да се обличате скромно, аз имам пред вид да се пазите от дрехите на неправдата, лъжата, измамата, кражбата. Облечете се с дрехите на добродетелите. Носете пръстени на ръцете си, но със скъпоценни камъни. Всеки камък представя една добродетел. И десет пръстена да имаш, важно е да можеш да ги носиш.

Хората се делят на материалисти и идеалисти. По какво се отличават едните от другите? Едно нещо е нужно на човека – да бъде здрав. И материалистът, и идеалистът трябва да бъдат здрави. Животът изисква здрави хора, безразлично, какви са те – материалисти, или идеалисти. Стомахът, гърдите, мозъкът ти здрави ли са? Под „стомах" разбирам физическия свят, обикновения живот. Под „гърди" т.е. под „дихателна система" разбирам живота на чувствата. Мозъкът има отношение към мисълта. Как мисли човек за окръжаващата среда, за външната природа? Сегашните хора мислят, че са много умни; дават ум на другите, а на себе си не могат да помогнат. Например, един виден лекар дава съвети на болните, как да се лекуват, а щом се разболее жена му, децата му или той сам, тогава

вика други лекари. Защо? – Сам не вярва на лекуването си. Той е опитал всичките методи на лекуване и видял техните резултати. Като се разболее детето му, понеже е лично засегнат, казва: Ще извикам някой по-опитен, по-способен лекар, той да го лекува. – Та нали си капацитет в медицината? Това показва, че дълбоко в себе си, той е неуверен. И в свещениците, и в лекарите се крие една неувереност. Без да искат, те лъжат и себе си, и другите. И всички минават за знаещи. Всички говорят за Бога. Да говориш за Бога, това е най-важно за душата. Ще разисквате върху създаването на света ! Светът бил причина в последствието или последствие в някаква причина. – Светът не съществува по някаква причина. Светът е бил, е и ще бъде. Дето има причина, зад нея се крие друга причина. Всяко нещо, което може да се обясни, не е реално; което не може да се обясни, то е реално. Всяко нещо, за което не може да се мисли, е реално. Такава е нашата философия. Това, което не може да сънуваш, и то е реално. – Възможно ли е това? – Питам: Мравката мислила ли е нещо за човека? Въпреки това, човек съществува. Едва ли някога, в мравешкия ум ще мине мисълта, че съществува човек на земята, който разваля техните жилища. Едва ли някога, през ума на мравката, ще мине мисълта за Кант, за Айнщайн, с неговата теория за относителността на нещата. Едва ли мравката ще дойде някога до мисълта, за последните нововъведения в музиката. Мравките не са дошли в мисълта си до степента на висшите животни. Даже и човекът, достигнал до високо развитие, още се занимава с въображаеми неща.

Питам: Коя е мярката за определяне на реални и нереални, на относителни и на абсолютни неща? Реално е това, което всеки момент настоява с една и съща сила. Ние чувстваме тази сила в съзнанието си и извън съзнанието и я познаваме по нейната настойчивост. Казваш: Намислил съм да открадна нещо. Обаче, нещо вътре в тебе казва: Не кради! Оскърбиш някого, обидиш го, а отвън се показваш тих и спокоен, като че нищо не си направил. Но вътрешно ти се безпокоиш и нещо ти нашепва: Не направи добре. Казват за тебе, че макар да си

обидил някого, пак си спокоен. Проникнахте ли в сърцето му, да знаете, колко е спокоен? И съвременните учени често си противоречат. Като говорят за земята, едни казват, че вътрешността й е в огнено състояние. Те доказват това с постепенното повишаване на температурата във вътрешността й. Като копаят земята, забелязват, че колкото по-надолу слизат, температурата й все повече се увеличава. Като се стигне до ядрото на земята, температурата й е толкова висока, че всички тела са в разтопено състояние. Онези от вас, които искат да се занимават специално с теорията за създаването на земята, трябва да изучават физиката.

Как учените доказват това, щом никой от тях не е слязъл до вътрешността на земята? Това са само заключения, изводи. Обаче, има нещо, което оспорва тази истина. Учените приемат Лапласовата теория, според която, първоначално, ядката на земята била твърда. Тя постепенно се сгъстявала, докато достигнала в този си вид. Как е възможно, ядката, от която се образувала земята, да стане течна? Това не може да се докаже. Философските твърдения доказват, че центърът на земята е твърд. Има начини, по които може да се провери, доколко нещата са верни. Направете следния опит: Седиш вкъщи, искаш да знаеш, дали приятелят ти, който живее на края на града, е у дома си. Вместо да пращаш слугата си да провери това, ти сядаш тихо и спокойно, концентрираш мисълта си към него и се вслушваш в себе си. Ако останеш спокоен, без никакво раздвояване, ще знаеш, че приятелят ти е вкъщи. Пращаш слугата си да провериш, дали приятелят ти е вкъщи. Оказва се, че той, наистина, е вкъщи. При няколко опита се явява само едно колебание, а именно: на четири случая, трите са верни, а един неверен, или – трите са неверни, един верен. Резултата на всеки опит отбелязвай в едно тефтерче. За да бъде опитът ти абсолютно верен, трябва да го изпълниш поне 100 пъти и, ако на стоте има само едно изключение, ти си постигнал пълен резултат. Този опит може да се направи с всички същества, които ние обичаме и които ни обичат. Разумното носи живот в себе си. За

същeството, което обичаме, има приготвено специално място в нашата душа. То живее там като квартирант, който влиза и излиза от стаята си, когато пожелае. Ето защо, когато искаш да провериш, дали твоят приятел е в стаята си, ти ще се вглъбиш в себе си и, ако е вътре в тебе, ще бъде и в стаята си. Ако не е там, и в своята стая не е. Това лесно може да проверите. Случва се, че прозорците на твоята вътрешна стая са затворени. Тогава трябва да знаеш законите, по които да ги отваряш. Ще отвориш с ключа, ще влезеш в стаята и ще видиш, какво прави той. Може да чете, да учи, да мисли и др. Следователно, каквото правиш ти в твоята вътрешна стая, това прави и той в своята стая. Тук никаква жилищна комисия не се меси, защото няма жилищна криза.

Това е теория, която предавам нагледно. Мога да я обясня и математически. Важно е, че това е факт, който всеки може да провери. Ако нещо е вътре в тебе, има го и вън от тебе; ако го няма вътре, и отвън не съществува. Казва се, че и Бог има специална стаичка в човека. - На кое място е тя? – В душата му. Най-хубавата стаичка в човека е тази, в която Бог живее. – Докажи ни, че Бог живее в човека. – Влез в тази стаичка, сам да се увериш. Ако намериш Бога там, Той, наистина, живее в тебе. Ако не Го намериш, това показва, че още не си Му дал път в себе си. Обаче, това не значи, че Той не изпълва целия космос. – Как ще позная, че Бог не живее в мене? – Ако се молиш, палиш свещи и кандила, а въпреки това, усещаш, че нещо ти липсва. Това показва, че Бог не е в тебе. Не може да отправиш една искрена молитва към Бога, и Той да не ти отговори. Щом не ти отговаря, няма Го в тебе. Момата чувства, когато изгуби любовта на момъка. И момъкът чувства, че момата не го обича вече. Отвън я вижда, говори с нея, но вътре я няма. Казвате: Духът отсъства. – Да, същината на нещата я няма. Това са факти, които не се нуждаят от доказване.

Дойде при мене някой и ме пита, съществува ли Бог, или не. – Слушай, приятелю, това е висока и отвлечена философия, с която

малцина могат да се занимават. Аз те моля да ми помогнеш да довърша едно музикално упражнение, което съм започнал преди няколко дни. – Не мога. – Чудно нещо, искаш да разрешиш толкова голям въпрос, а не можеш да ми помогнеш в едно малко музикално упражнение! Твоят приятел те обидил, и ти не можеш да се справиш с тази обида, а искаш да разрешиш толкова важен въпрос. – Кое е заставило Бога да създаде света? Аз те питам: Кое те заставя да ядеш по три пъти на ден? – Така е наредено. – От кого? Защо днес искаш да ядеш картофи, утре кюфтета, на третия ден кокошка? – Така ми дойде по разположение. – И това не е отговор. Всяко нещо си има причина.

Помнете: Всяка дълбока, философска мисъл е дебело въже, което е направено от множество тънки нишки. Не са маловажни и тънките нишки. И всяка философска система е създадена от много тънки, малки мисли, като нишките на въжето, като мъниста на гердана. Не може да разбереш цялата система, ако не разбираш отделните мисли, които я съставят. А вие започвате: Такъв бил Бог, онакъв бил. Аз, който имам толкова знания, който изследвам нещата издълбоко, още не съм си задал въпроса, какво нещо е Бог. Този въпрос е вън от моя ум, вън от моето съзнание. И милиони години да минат, аз пак няма да си задам този въпрос. Който се е осмелил да си зададе въпроса, какво е Бог, скъпо е платил. Бог го хване леко, стисне го, и всичко с него се свършва. В средните векове, един виден английски учен се заел с изучаването на доброто и злото, с желание да се бори със злото, но изчезнал. И досега още ясновидци и окултисти го търсят, искат да разберат, в кой свят е попаднал, но никъде не могат да го намерят.

Да се върнем към основната мисъл. Запомнете важното: всеки от вас, за това, което обича – за своя възлюбен, за добро и зло, има една специална стаичка. И, като проектирате вашата мисъл навън, към невидимия свят, каквото е вътре във вас, такова ще бъде и вън. И обратно, по същия закон: каквото е вън от вас, такова ще бъде и вътре във вас. Какво е казал Христос в притчата?– „А друго падна на

добрата земя и, като израсна, стори плод стократен." В какво се състои тази добра земя? На какво се радва земеделецът? – На добрата земя. А какво е добрата почва? Тя е месото на милиони измрели малки животинки, от които се образувала тази почва. Добрата почва – това е почвата на умрелите. Така стои въпросът. И в тази мъртва материя трябва да дойдат семената. Всяко зърно е спасител за почвата. Когато семето падне в земята, в почвата на умрелите същества се усеща такава радост, както когато ние приемаме топлия хляб и започваме да движим устата си. Там е мястото, през което минава хлябът, там е главният вход за храната.

„А друго падна на тази добра почва." – Коя е добрата почва? – Всички същества, които съзнават нуждите си и очакват своя спасител. Ако във вашето сърце не се зароди горещо желание да бъдете тихи и спокойни и да очаквате новата мисъл, която иде да ви учи, ако не я посрещнете с любов, нейното идване при вас е без полза. Мнозина искат да разберат тайната на живота. А тайната на живота е законът на любовта. Това, което хората разбират под любов, съвсем не е любов, Под любов аз разбирам закон на братство, закон на свобода. Да намериш закона на любовта, това значи, да намериш свободата си, а който намери свободата си, той може да расте и да се развива – може да прави всичко, каквото поиска. Но като казвам така, аз разбирам, че само умният човек може да прави, каквото иска. Това не се отнася до лошия човек, защото злото изменя онези отношения, които сега съществуват, изменя реда им, както са нагласени.

Първото нещо, вие трябва да имате съзнание да кажете: Няма по-велико, по-благородно същество от Бога. Хората мислят, че Господ е безтелесен, невидим, но аз оспорвам това. Единственото видимо същество в света, това е само Бог. Единственото нещо, което чувстваме, това е Бог. Единственото нещо, което ни причинява най-хубавото разположение на духа; това, което ни дава сила; което ни освежава, повдига, то е Неговото присъствие – присъствието на Бога. Когато прави добро някому, Той се скрива. Вие виждате, че Иван или

Стоян ви направи едно добро и, като казвате, че Иван ви направи тази услуга, на Бога става приятно. Така Той се крие зад тези, които е напътил да направят добро. Ще кажете: Защо да не знаем, че Господ го е направил, та да Му благодарим? А сега често питат: Де е Господ? Чакат Го да дойде след 2 000, след 3 000 години. Казват: В бъдеще, когато хората се издигнат в своята еволюция, ще бъдат по-способни да познаят Бога и да разберат истинския живот. Не е вярно това. Онзи, който иска да познае Бога, трябва още днес да Го разбере. А да чакаш след 8 000 години, след 10 000 години, далечното бъдеще, то е, както в математиката, когато се проектира нещо за бъдеще. То е закон на движение в една посока, в която ще разберем себе си по-добре. Щом разберем себе си, ще можем да използваме по-добре онова, което ни дава природата.

В какво седи разбирането на живота? Как мислите: малкото дете, като глътне първото мляко от майчините гърди, не разбира ли, какво нещо е яденето? Ако то каже: Сега аз не разбирам, какво нещо е яденето, но като стана голям и ям хубаво сготвено ядене, тогава ще го разбера, по-добре, вярно ли е това? Не, още с първата глътка на млякото, детето е разбрало що е яденето. Мислите ли, че, след като сте живели 80 години и сте яли най-добре сготвени яденета, вие сте разбрали повече, какво нещо е яденето. Яденето е закон на любовта. Когато някой ме гощава, аз ще почувствам любовта, която това същество има към мене. Като ям ябълка, аз се спирам и казвам: Колко ме обича тази ябълка! Тя пожертва днес живота си за мене. Аз не съм отговорил на нейната любов. Често ти изяждаш една-две ябълки и после казваш: Колко съм нещастен! Аз ли се намерих в този свят да страдам? – Че какво си видял ти? Изпитал ли си положението на ябълката, да се забият зъбите в тялото ти? А ябълката казва: Колко те обичам! И колкото по-навътре влизат зъбите ти, тя казва: Аз те обичам. Като я изядеш, ти ставаш радостен, обновяваш се. Това се дължи на нейната любов. Стой три дена гладен и след това започни да четеш някоя философска книга, даже моите беседи, и виж, как ще

се почувстваш. Казваш: Гладът е страшно нещо! Като се нахраниш, казваш: Има нещо велико в яденето. Любовта в хляба, в ябълката ти говорят: Ние не сме чели още Евангелието, но Онзи, за Когото се говори там, живее в нас, и ние се жертваме за вас – изпълняваме Неговите закони. Той ни повелява да се жертваме за близките си. Такава е жертвата за великия закон на любовта. Ще кажете, че това е аналогия. Не е така. Божественият закон работи във всеки плод. И в кокошката, която колите, работи също този закон. Някога кокошката роптае, кряка и пита: Братко, щом искаш да ме изядеш, ти разбираш ли любовта? Не съжалявам, че ставам жертва. Ако разбираш любовта, ще се радвам; ако не я разбираш, и ти ще страдаш.

Христос казва: „А друго падна на добрата земя." Кое семе падна на добрата земя? – Доброто семе. То е Словото Божие. Син Човечески дойде да донесе Словото Божие. В Стария завет се казва, че глава на Словото Божие е Истината. – Де се ражда Истината?–При Любовта. Който люби, само в неговата душа царува истината. Невъзможно е истината да работи там, дето не е любовта. Истината не е нещо абстрактно; тя се явява във всяка любеща душа. А любовта се явява при самопожертването. За изяснение на мисълта си ще ви предам един окултен разказ. Един окултен ученик бил изпратен при адептите – хора с по-висока култура от човешката. Те живеят в най-хубавата част на земята, специално място, дето кракът на обикновен човек не е стъпвал. Много европейски експедиции се опитвали да проникнат там, но безуспешно. Те са оградени толкова добре, че никой не може да проникне през тази ограда. Жилищата им са построени по нематериален начин. Целият им живот отговаря на тяхната възвишена култура. Те не са духове, но всичко знаят, какво става по земята: във Франция, Англия, Русия, всичко им е известно. Няма събитие, станало на земята, което те да не знаят. Понеже познават добре законите на природата, те направляват човешките мозъци. Изпращат към хората специална енергия, с която изменят мислите на управляващите, на учените. Те им казват: Днес ще

разисквате по този и този въпрос. Хората на земята устройват събрания по внушение на тези адепти. Всички хора се движат като параход, по течението на водата. Ако попиташ парахода, как се движи, той ще ти каже: Ти имаш ли витло? Ако ти турят едно отзад, и ти ще се движиш с голяма бързина. Колко обръщения прави витлото в една минута? Щеш не щеш, и ти ще се движиш. Ти казваш: Добър е Господ. Такава е волята на моя капитан. Който движи парахода, разбира движението на витлото.

Сега ще се върнем пак при адептите. Ученикът, който отивал при адептите, им носел писма от своя Учител. Какъв е този Учител и отде е, не е важно. Учителите, както и всички учени и философи, са ключове за развитието на човека. Както религиозните системи, така и философските, са сложни системи, не са създадени така просто, както мнозина мислят. Ученикът отивал при адептите с желание да му отговорят на въпроса, който го занимавал от години: как да използва живота си правилно, или какво да прави, за да живее добре. Още при тръгването си, Учителят му казал да спазва правилото: Да излиза и да се връща точно навреме, защото адептите затварят вратата на своя град в определен час. Закъснее ли само една минута, ще стои вън. Като минал през Русия, той чул да се говори там за болшевишкото движение – това било в наши дни – и решил да се спре за известно време, да види, какво ще бъде новото управление, и как ще живеят хората при новите условия. Докато стигне до града на адептите, вратата се затворила. – Какво представя болшевизмът? – Това е идея, излязла от адептите, които живеят на земята. Ще кажете, че тази идея е лоша. – Не е така. Питам: Какво прави земеделецът, когато иска да засади една нива с нова култура? Той разорава добре земята и изкоренява всичко, каквото намери на нея. Ще кажете, че това е в реда на нещата, такава е Божията воля. Питам: Ако дойде една философска система и изисква да се вземат парите на богатите, да се отнемат правата на владиците, има ли нещо лошо в това? Ако тази система не иска богати хора, като сегашните, де е лошото? – Защо стават тези

неща? – Има причини за това. Как ще постъпи синът със своя баща, който постоянно го бил и ругал? Ще му благодари ли? Бащата, в гнева си, осакатил своя син, счупил му ръката или крака, счупил му едно-две ребра. Мислите ли, че този син ще благодари на баща си за обходата му към него? Като порасне, синът казва на баща си: Не искам да живея с баща, който осакатил сина си. Или ти ще излезеш вън, или аз, заедно не можем да живеем. – Какво трябва да бъде управлението на една държава? – Такова, че народът да се повдига, и поданиците да се развиват правилно. Когато едно управление дойде на времето си, то е добро. Управниците трябва да бъдат умни и здрави. Може да се случат и изключения между тях, това е в реда на нещата, обаче, повечето управници да отговарят на изискванията.

Пак се връщам при адептите. Ученикът стигнал в техния град, но късно. Една минута преди пристигането му, вратата се затворила. Кога ще се отвори отново, той не знаел. Останал вън и започнал да лее горчиви сълзи, че изгубил един от щастливите случаи да получи отговор на въжделения за него въпрос – как да живее добре. В това време, покрай него минал един от прислужниците на адептите, който също останал вън, и го запитал, защо плаче. – Остави се, братко, тръгнах за този свещен град, но се спрях за малко в Русия, да разбера нещо за болшевизма и закъснях с една минута. Намерих вратата затворена. – Не плачи, има само един начин, по който можеш да влезеш в тази света местност. – Какъв е този начин? – Ще си изровиш един гроб и ще легнеш в него. Преди това, ще помолиш да посеят върху гроба жито, което след време ще израсте и ще завържe. После ще ожънат житото, ще го овършеят, смелят на воденица и като направят от брашното топъл, хубав хляб, ще те занесат при адептите. Значи, само като топъл хляб ще влезеш вътре. Друг начин няма. – Не, не искам да влизам в гроб, да гния, да ме засяват отгоре с жито и т. н. Много скъпо ще платя за знанието, което търся. Казвам: Това е символ, в който е скрита истината. Това показва, че има само един начин за придобиване на истината. Съвременните хора, които са

закъснели за тази истина, и до днес стоят пред затворената врата на адептите. Превеждам символа: Вратата на рая е затворена за човека, и дълго време той ще стои, ще оре земята и ще сее на нея, докато от посятото жито се направи топъл хляб. Какво става сега? Бащата иска да стане ученик на Бялото Братство, да влезе между адептите, но синът му казва: Татко, легни в гроба. Аз ще посея върху тебе жито, да направим от него топъл хляб за адептите. Този е единственият начин за влизане в Царството Божие. Разбирайте ме по дух, а не по буква.

Аз ви съветвам, върху гроба на всеки от вас да сеят жито. Сейте жито върху гробовете на вашите близки. Иди при гроба на баща си и го запитай: Татко, ако си тук, ето какво ще ти кажа. Рай нагоре няма, и ад надолу няма. Ще посея жито на гроба ти и, като израсте, влез в него, да се превърнеш на топъл хляб. Само така ще влезеш в Царството Божие. Днес православните проповядват, че умрелите ще възкръснат и ще излязат от гробовете си. Окултистите проповядват друго учение, И едните, и другите са прави, но които ги слушат, те се заблуждават. Те са в положението на кандидати за красивата мома. Тя има десет кандидата, но си е избрала един. Като я посещават, тя е внимателна, любезна с всички. Всеки си мисли, че той е избраникът. Един по един, тя ги поставя на динена кора, подхлъзва ги, без те да подозират това. Тя им се усмихва и любезно ги отпраща по домовете им. При нея остава онзи, към когото тя била външно най-невнимателна. Политика е това! Всеки се заблуждавал, че той е избраникът и, без да усети, намирал се вън. Това е закон. Когато човек започне да страда, той ще бъде избраникът, за него ще се ожени красивата мома. Ако не страдаш, динена кора те очаква. Ще стъпиш на нея и ще се намериш вън. – Искам да бъда щастлив. – Щастлив ли да бъдеш? – Отсега още ти подписвам присъдата: Динена кора те очаква. Обещават ли ти някъде пари, къща, ще те изпратят за „зелен хайвер." Ако те сполетят големи нещастия, знай, че ти си избраникът.

В Стария Завет се говори за праведния Йов. Той беше богат човек, ядеше и пиеше, от нищо не се нуждаеше. Неговият велик

Учител, който искаше да му покаже пътя, казваше: Не е този пътят, по който искаш да намериш смисъла на живота. Той, обаче, мислеше, че има много знания. Неговите приятели идваха, остреха си езиците, но с това нищо не стана. Като отидоха къщите му, и нивите, и лозята, и овцете, и говедата му, и синовете, и дъщерите му – той всичко изгуби, тогава го нападнаха и струпеи по цялото тяло, и той почна да търси Бога. Той се бори със себе си, със своята гордост и си казваше: Аз това направих, онова направих. И най-после, Господ му каза: Нали искаш да ме видиш? Запретни се като мъж, аз ще ти проговоря. Като му проговори Господ, той каза: Значи, тази работа не била така! С тази болест Йов влезе в гроба, изгни вътре, и жито порасна отгоре му. И нивите, и къщите, и синовете му се върнаха. – Но кога? – След като издържа великия изпит на страданията. Знаете ли, на какви страдания беше подложен Йов? – На такива, каквито вие не можете да си представите. Между вас има някои, които мислят, че лесно могат да влязат в Царството Божие. Аз се чудя на тях. Този път, в който сте влезли, е един от най-трудните – не е за ходене, а за изпълнение. Не си правете илюзии, че този път е лесен. Опитали ли сте най-големите страдания? Те са условие, за да бъдете щастливи. И тогава, при тези условия, вие ще се удостоите да вкусите Великата Божия Любов, и от вас ще изникне нещо много хубаво. И тогава вие ще бъдете истински човеци.

Христос казва: „Доброто семе." – Кое е доброто семе? – То е онзи ученик, който е слушал своя Учител. Коя е добрата почва? – Като казвам „добрата почва," разбирам любовта. Почвата е реалното. Ако ти, като семето, не можеш да се посадиш в любовта; ако ти не си готов да жертваш всичко за нея, ти ще бъдеш един обикновен човек. Всичко можеш да бъдеш, но никога ученик на Братята – адепти, никога Син на Царството Божие. Ако най-малката постъпка на твоя брат може да те съблазни, ти не си готов за ученик. Минаваш по улицата и казваш: Защо този брат има две къщи? – Защо те съблазняват тия две къщи? Този брат може да ми бъде господар, а аз – негов слуга. Обаче,

господарят няма знания, а слугата има знания. Кое, в случая, е същественото? И кой, фактически, е господарят? – Който има знания. Следователно, почвата, в която е посадено житото, е любовта. Вие ще турите любовта, като основа на живота си, и условията ще започнат оттам. При всички условия ще разрешиш този въпрос: и като чиновник, и като работник, и като господар, и като слуга. – Ама имам несгоди! – Несгодите са у тебе.

„Първото семе падна край пътя, затъпка се, и птиците небесни го озобаха." – Това семе не издържало изпита си.

„Друго семе падна на камък и, като изникна, изсъхна, защото нямаше влага." – И то не издържало изпита си.

„Третото падна сред трънете и, като пораснаха те, заглушиха го. – И то не издържало изпита си.

„Четвъртото падна на добрата земя и, като израсна, стори плод стократен." – То издържало изпита си. Това са все отношения на закона. Минавали ли сте през тези опитности, за да знаете, какви са отношенията? Да допуснем, че ти имаш една приятелка, която те хване за ръцете, прегърне те, целуне те. И ти също я прегърнеш и целунеш. Какво сте спечелили и двете от тези прегръдки и целувки? Какво иде след тях? Да обясня мисълта си. Ти си гладен. Дават ти няколко картофи и бял хляб. Три дена си гладувал. Питам: Сега, като си ял, на какво ще се превърне яденето? Ако аз съм писател и съм бил гладен, след като хапна картошките, ще седна да напиша едно стихотворение за малките деца. И ще го вземат в училищата, да го учат децата. В този случай, яденето има смисъл, то се оползотворило. Като съдия, аз трябва да осъдя едного на смърт. Ако, след като изям картошките, издам оправдателна резолюция за този човек, яденето има смисъл. Ако съм богат човек и, след като изям картошките, кажа, че давам половината си богатство за страдащите братя, това ядене има смисъл. Не е нужно да раздадеш богатството си безразборно, но чрез него да се създаде условия за работа на страдащите братя. Аз не насърчавам онова благодеяние, ти да се считаш за благодетел, а

другият – зависим от тебе. Не, това трябва да стане от любов и заради любовта. И аз, заради любовта, ще направя нещо за тебе; и ти, заради любовта, ще направиш нещо за мене.

– Учителю, какво да правя? – Ела при мене, аз ще ти покажа условията. Изкопайте един гроб, закопайте ме в него. След десет дена ще разкопаете гроба и ще видите, дали съм в гроба, или не. Ако не ме намерите в гроба, Учител съм; ако ме намерите, не съм Учител. Сега той седи и казва: Ти ли си онзи Учител, който искаш да ме упътиш към Бога, или ме лъжеш? Той не го казва направо. Външно е смирен, обръща се с думите: „Учителю благи," но аз чета в очите му тази мисъл. Аз му казвам: Изкопай един гроб за мене. – Защо? – Изкопай един гроб, дълъг 1,75 м. Зарови ме вътре и след десет дена разкопай гроба. Ако ме намериш вътре, не съм Учител; ако не ме намериш, Учител съм. – Направихме опита и не те намерихме. След опита аз пак си влизам и излизам от стаята. Ще кажете, че това е разказ от „1001 нощ." Според вас е така, но Христос не доказа ли на хората, че е Учител? Заровиха Го в гроба и след три дена възкръсна. Когато посетиха гроба, нямаше Го там. След това казваха, че Неговите ученици са изровили и скрили някъде тялото Му. Обаче, Христос започна да се явява на учениците си и да им разказва такива неща, каквито хората не можаха да приемат за верни. Един ден Учителят ще подложи ученика си на същия опит. Ако той не мине през този опит, как ще се познае, че е разбрал учението на своя Учител? И аз се поставям в положението на велик Учител и питам ученика: Ти видя ли опита, който направих? Можеш ли да ме следваш? За да видя, дали имаш любов към Учителя си, дали си ученик, ще те заровя в земята. – Какво ще правиш? – Ще опитам, доколко си ученик. Измервам го, изкопавам гроба и го закопавам. След десет дена го разравям. Ако го намеря вътре, той не е ученик; ако не го намеря, ученик е. И тогава казвам: Радвам се, че имам един ученик, който следва моето учение. След това, посявам на гроба жито и казвам: Ти

си достоен за знанието, което ти поверих. Мислете върху опита, без да се съблазнявате.

Днес от всички се изисква смелост и решителност, Без тези качества, не може да бъдете ученици на това велико учение. То не е обикновено учение, както си мислят някои. То изключва всякакви илюзии, всякакво въображение. Че е така, лесно мога да го докажа. – Как? – На опит. Казваш, че имаш здрава нервна система, че всичко издържаш. Ще те бодна с един голям шиш и, ако не трепнеш, наистина, имаш здрави нерви. Сега ще опиташ и моите нерви. Забиваш в ръката ми голям, дебел шиш, и аз не трепвам. Значи, моята нервна система е здрава. И да потече малко кръв, ще туря сол, и кръвта ще престане. Както виждаш, аз не извиках. Едва боднах иглата в твоята ръка, и ти почна да викаш. Значи, твоите нерви не издържат. Ще направя още опити, да видим, колко ще издържат в ходене, в носене на тежести. Ако, при изкачване на най-ниския връх, се изморите, при носене на тежести не издържате, тогава, какво ще кажете? После ще се подложим на 10-дневен глад. Така ще се опитаме, кой е здрав, и кой – болен. Не само това, но като гладуваш, ще работиш. Ето защо, преди да говори, човек трябва да е изпитал силите си. Казваш за някого, че е болен, а той пръв се подлага на тези опити и ги свършва с успех. Това са максими, които всеки може да приложи в живота си.

Питате: Кое е същественото в живота? – Това, което издържа при всички условия в живота. Щом дойдеш до него, няма да казваш: Това мога да направя, онова не мога. Божественото начало в човека е същественото. То се проявява по разумен начин и внася в човека светлина, чистота и го прави свободен. Божественото поставя любовта за основа в живота и казва: Живейте в любовта, която дава условия за растене. Под „любов" разбирам процес на растене. Светлината е процес, който се извършва извън любовта. Свободата е процес, който освобождава човека от ограниченията. Тя е плод на живота. Всеки иска да бъде свободен в своите действия. Щом е свободен, ще пази

свободата и на другите. Свободата изключва съмнението. Ако си свободен, и Бог живее в тебе, ще подозираш ли хората? Аз имам пълна, абсолютна вяра в Онзи, Който живее в мене. Който се съмнява, той не разбира живота. Добрият живот подразбира добри резултати.

Мнозина казват: Докато Учителят ви е жив, вашите работи ще вървят добре. Какво ще правите, като умре един ден? – И да умра аз, учението ще живее. То е Божествено учение, а Божественото всякога живее. Светът страда от човешки учения. И те са на мястото си, но аз говоря за себе си. Ако ви преподавам човешко учение, няма защо да ви уча, вие имате такива учения. Ако ви проповядвам обикновена философия, или ви запознавам с обикновена музика, нищо ново не съм ви дал. И без мене, вие знаете тези работи. Има нещо необикновено в света – то е Божественото. С него искам да ви запозная, за него ви проповядвам. То се разбира по особен начин. За да Го разберете, трябва да стъпите на почвата на любовта. – Няма ли да се излъжа? – Ако се съмняваш, нищо няма да разбереш. Който се съмнява, не може да намери истината. Застани на почвата на любовта и знай, че Този, Който е създал света, никога не може да те измами. Имай абсолютна вяра в Бога! Мисли за Него, не както хората мислят отвън, но както ти мислиш в себе си. Всичко, което носиш в себе си – заложби, способности, дарби, се дължи на Бога. Де е Бог? Ще кажете, че е някъде на небето. А Христос? Преди две хиляди години Той е дошъл на земята, а сега е отдясно на Бога. Не се лъжете, не заблуждавайте и хората. Днес Христос обикаля целия свят, всички народи, и се чуди на това, което се проповядва в Негово име. Той се чуди на догмите, които се проповядват, чуди се на човешкото верую, на символа на православната вяра. Светият Синод седи и мисли, какво да прави с еретиците, така наричат моите последователи. Той се чуди, какво име да им даде. Един ден аз ще посетя владиците в Синода по такъв начин, какъвто те не очакват. Те ще разберат, че има един жив Господ, Който вижда всичко и отдава всекиму заслуженото. Те трябва да знаят, че ние стоим на една здрава, чиста основа, без лъжа и

измама. Ако българският народ трябва да чуе истината, нека я чуе такава, каквато е. Преди 2 000 години Христос проповядваше едно учение. Нека се изнесе това учение такова, каквото е било тогава; нека се изнесе така, както се проповядва днес. Желанието на адептите е да се приложи Христовото учение, както е. Тогава и те ще приложат своята сила и мощ. Като ви наблюдавам, виждам, че някои се съмняват. Аз не казвам, че трябва да се държите за мене, да вярвате във всяка моя дума; напротив, аз не искам да се излагате заради мене, нито да страдате заради мене. Крайно неприятно ми е, когато някой страда без любов. Ако имаш съзнание, доблест, да страдаш за истината, това става само с любов. Какво ще спечеля, ако ви изложа на страдания, на гонения, на глад заради мене? Ако в душата ви се яви дълбоко желание да разберете и намерите Бога в целокупния живот, страданията ви имат смисъл. Това са страдания с любов. Като срещна такъв човек, мога да го прегърна и целуна. Ако не страдате с любов, ще ви кажа: Братя, вие ми причинявате големи страдания. – Защо? – Защото страдате без любов. Аз съм готов да поправя работите на онзи, който страда заради мене, без любов. Мнозина идват тука, слушат беседите ми, страдат, но без любов. Решил съм да посетя българските владици само за това, защото причиняват страдания на другите, без любов. Аз ще им дам такъв урок, който да помнят завинаги. Ще употребя другия закон. Урокът им няма да бъде като на еврейските свещеници, но такъв, че ще помнят Бога и ще Го познаят. Така казва Христос за българските владици: Скоро ще ги хвана за брадите и ще ги разтърся. Така ще познаете Христа! Това се отнася не само за тях, но за всеки, който не говори истината. Има владици, които предчувстват тази опасност и си бръснат вече брадите. – Защо ги бръснат? – За да няма, за какво да ги хващат.

Казвам: Няма по-неприятно нещо за мене от това, да срещна човек, който не говори истината. Ето защо, аз изисквам от българските владици да вършат всичко по убеждение и любов. Ако постъпват така, аз съм с тях. Не постъпват ли с любов, не съм с тях.

Нека дадат на българския народ нещо повече от това, което аз давам. Нека му говорят истината. Това иска Христос от всички. Каква полза ще има България, ако очаква да дойдат страданията, както на Русия? Чрез страдания ли тя трябва да разбере истината? Защо българите не вземат поука от Русия? Ако българските управници и духовенство не вземат поука от страданията на руския народ, и тук ще дойде същият закон. Те сами тласкат народа си към бедствия. Мислите ли, че и в България няма да дойде същият закон? Ще дойде, но ние искаме да го предотвратим. Аз не искам православната църква да хвърли дрехата си, но да приложи закона на любовта. Нека всички владици и свещеници кажат: Ние искаме да служим по любов и без пари. Нека те първи дадат пример. Нека любовта излиза от сърцата им и облива окръжаващите. Но те трябва да се откажат и от месото. Има изобилно храна за тях: ябълки, круши, ориз, жито. Като опитат тази храна, ще разберат смисъла на много неща. Тогава, като се срещнем, ще се познаем и ще кажем: Това е доброто семе, паднало на добра почва. Какво обсъжда духовенството днес? Защо идвали при мене хора? – Защо да не идат? Обществото отпадало, и причината за това съм бил аз. Аз не искам да ви спъвам, но казвам: Вие сами направете реформи и посейте навсякъде любовта. Нека църквата се пълни с хора. Аз ще се радвам, ако любовта е в църквата. Още повече ще се радвам, ако любовта е в сърцата на хората.

Питате: Защо някога говорят против духовенството и владиците? – Защото те са взели ключовете на Царството Божие и, нито те влизат, нито на други дават да влязат. Щом те не отварят и не затварят навреме, ние ще им вземем ключовете. И на вас казвам: Ако искате да ви почитаме и уважаваме, и да ви обичаме, говорете истината. Аз нося в ума си една мисъл и в душата си едно желание – доброто на своите братя. Тази е идеята на Господа, тази идея живее и в нас. Когато любовта дойде в нас и дадем възможност на живия Господ да се прояви чрез нас, всички ще бъдем свободни и щастливи. Само така ще докажем на света, че Бог съществува. Това ще докажем

чрез дело. Според мене, комунистите, анархистите са по-идейни от съвременните християни. Не че те са лоши, че няма между тях добри хора, идеалисти, но те са страхливи. У тях има един вътрешен страх. В известно отношение, светските хора са по-умни от християните. Духовенството се страхува от мене. Искат да ме махнат, да не им мътя водата. Те не знаят, че това не зависи от тях, да бъда или да не бъда в България. Казвам им: Слушайте, приятели, този свят не е ваш. Светът е грамадно лозе, на което има работа за всички, няма защо да делите чуканите. Лозето трябва да се прекопае. Като дойде господарят му, ще ни пита: Прекопахте ли добре лозето? Хората не го обработват, но делят чуканите. Тези чукани са наши, онези са ваши. Чудни са хората, които делят и народите. Казват: Този народ е наш. Това е направила българската църква за нашия народ, онова е направила. – Какво направи българската църква за своя народ? Тя допринесе за падането на българите под турско робство. Какво мисли сегашното духовенство? Пак ли ще тури българския народ под робство? – Не, това няма да позволим!

„А друго падна на добрата земя." Добрата почва е любовта. Любов трябва на българите! Духовенството трябва да чуе това. Ще питате: Какво е новото учение? – Моето учение е на абсолютната Божия Любов. Всичко трябва да се постави на добрата почва. Всички добродетели растат на добрата почва. Търговецът може да търгува, но на добрата почва. Богатият, като се приближава към касата си, нека знае, че Бог е там и, като дойде някой да му иска пари на заем, да му каже: Братко, нека България бъде страна, където няма никакви полици. Ще дадеш пари на заем, без запис, без полица. Можеш само да си забележиш в тефтерче, че си дал, например, 2 000 лева. Първата работа, която трябва да извършат българите, то е изхвърлянето на всички полици. Това се отнася до всички без изключение! После, аз ще отида пръв да работя на нивата по 5 часа на ден и без никакво възнаграждение. Тогава няма ли да бъдем един повдигнат народ? Ако всички индустриални и фабрични работници, мъже и жени,

постъпват така, на какво ще прилича България? От всички европейски държави щяха да дохождат да я гледат и да кажат: Каква идея е влязла в главата на този народ? Културен народ ще бъде българският! Аз ще ви създам музика, поезия. С други думи: ще ви дам добрата земя. Ще ви покажа нов начин за възпитание на децата. Всички други системи сами ще паднат. Само една система съществува в закона на любовта. По нея ще действат всички. Имате синове и дъщери. Какво направиха тези системи за тяхното възпитание? Христос казва: Хвърлете доброто семе в добрата почва. Казвате: Нека най-напред да разберем, дали новото учение е право. Нека прочетем някоя от неговите книги, да видим, какво пише той за трансформиране на енергиите. И започват споровете. Важно е, каква идея нося аз в душата си. Ако говоря истината, приемете я. Ако е за знанието на природата, разбирате ли нейните закони? Защо учите синовете и дъщерите си, това трябва да знаете. Питате: Ако Христос дойде днес на земята, на какво ще ни учи? Аз пък питам сегашните свещеници: Какъв ще бъде Христос като дойде втори път на земята? Какви очи ще има, какъв ръст; ще има ли брада? Това трябва да се знае конкретно. Казвате, че Христос щял да слезе от облаците, придружен от много ангели. Така идеята се отдалечава. Ако Христос дойде с ангели, те са огън, който ще изгори света. Значи, никаква култура няма да остане на земята. Друга е идеята, ако под „ангел" се разбира същество на чистота, на кротост, на нежност, като дете. Ангелите ще внесат хармония в света.

И тъй, Христос ще дойде на земята. „И тръбата ще затръби." – Коя тръба? – Когато Христос дойде на земята, няма да говори с никаква тръба, но ще говори тихо и нежно. Неговият глас ще внесе радост и веселие във всяка душа. И всеки ще разбере проповедта на Христа; и животните ще Го разберат. В Европа има коне, кучета, котки, дресирани; срещат се и такива, които се научили да смятат. Има интелигентни животни, които могат да разберат даже Христа. Те казват на хората: Когато Христос дойде втори път на земята, ако вие

не Го разберете, ние ще Го разберем и ще бъдем носители на Неговото учение.

Едно нещо се иска от вас: да бъдете посяти в почвата на любовта. Имате ли доброто семе? Като говоря за владиците, казват, че нарочно ви настройвам против тях. Напротив, аз искам да махна тяхното настроение срещу вас. Те трябва да вдъхнат любов у българския народ; да сее градините и; да оре нивите си; да учи и възпитава децата си – всичко да върши с любов. Вместо да правят това, те създават настроение против нас; цяла камарила – така я наричам аз – се е създала против нас. Но те не знаят, какво ще стане с тях. Ние не им препятстваме, но казваме, че това не е пътят, по който трябва да вървят. Ако е въпрос за пари, за жито, можем да дадем на нуждаещите се, колкото искат. Каквото искате, можем да ви дадем, но за това се иска да живеете по любов, да не изопачавате истината. Ние не създаваме религия, но създаваме добра почва, дето добрите хора да растат и да се развиват като братя. Какви са хората, за нас е безразлично. Важно е да живеят като братя, по любов, и кой каквато дарба има, да я прояви. Трябва ли духовенството да поставя ограничения срещу нас? Наш човек ще се венчава. Те го питат: Ти от дъновистите ли си? Ако е такъв, не искат да го венчават. Ако искате да знаете, от кое учение сме, отговарям: От учението на любовта. Който иска да научи любовта, да дойде при нас. Ако някой от тях може да ни покаже, какво е любовта, пръв аз ще го последвам. Ако те могат да дадат нещо по-високо от новото учение, пръв аз ще го приема. Но не е там въпросът.

Като говоря за владиците, имам пред вид всички хора. Те трябва да претърпят известна метаморфоза, да станат истински духовни хора. Владиците, както и синодалните старци, не са още духовни хора. Те трябва да работят усилено върху себе си, да се просветят. Така се говори за тях в разумния свят. Ако не се просветят, те могат да направят големи пакости. Преди 2 000 години те направиха една пакост и сега искат да направят друга пакост, но това няма да им се

позволи. Невъзможно е човек да направи едно и също престъпление два пъти. Време е те да се стреснат и да приложат любовта. Владиката, свещеникът, учителят могат да оправят света. Владиката има на разположение цяла епархия, да ходи между хората, да проповядва. Не е достатъчно да служи само на православната църква. Той трябва да служи на Бога! Време е вече да служат на Бога. Те ще се посеят в добрата почва, да дадат добри плодове. Казано е в Писанието: „Проклет онзи човек, който се надява на човека!" Според мене, не е проклет онзи, който се надява на човека, но който се надява на човешките системи.

„Друго падна на добрата земя, и като израсна, даде плод стократен." Вложете тази идея в себе си, да възприемете новото. Старото ще събаряте постепенно, не изведнъж. Докато не изтърпите страданията докрай и не ги надделеете, не можете да придобиете новия живот. „Земята и небето ще преминат, но нито една рязка от закона няма да се измени." Дали сте вярващи или не, страданието ще дойде, но да ви намери посети на добрата почва, да дадете плод стократен. За да намерите Бога, трябва да използвате добрата почва – почвата на любовта. Казано е в Писанието: „Бог е Любов." Щом намерите любовта, ще намерите и мъдростта. Като намерите любовта и мъдростта, ще намерите истината. След тях ще намерите правдата и добродетелта. Като придобиете тези добродетели, вие ще намерите пътя, в който може да съградите онзи велик дом, да живеете с всички братя и сестри в любов. Дето е любовта, там е радостта и веселието.

„Друго падна на добрата земя." – Коя е тази земя? – Любовта. Има само една земя, на която можем да растем и да се развиваме. Вън от любовта няма друга земя.

И тъй, аз ще вляза в гроба и след десет дена ще ме разровите. След това вие ще влезете в гроба, и аз ще ви разровя. Ако съм в гроба, не съм Учител; ако не съм в гроба, Учител съм. Ако сте в гроба, не сте ученици; ако не сте в гроба, ученици сте,

Желая на моите ученици, като ви заровя в гроба и след десет дена ви разровя, да ви няма вътре!

Беседа от Учителя, държана на 17 декември, 1922 г. София.

ЗАЩО НЕ МОЖАХМЕ

Когато влезе вкъщи, учениците Му питаха Го настрана: „Защо ние не можахме да го изпъдим?“ (Марк, 9:28)

"И внезапно, като се обърнаха, не видяха вече никого със себе си, освен Исуса самичък." (8 ст.) Хората наричат такова състояние халюцинация. Целият свят е само една халюцинация — нищо повече! Много просто, Вярно ли е всичко, което виждате? Вие не можете да докажете, кое е вярно, и кое не е вярно. Всяко нещо може, колкото да се докаже, толкова и да се откаже, т.е. да се отрече.

"И когато слизаха от гората, заръча им да не кажат никому това, що видяха, освен кога Син Человечески възкръсне от мъртвите." (9 ст.) — И досега още се задава въпросът, какво значи да възкръсне човек от мъртвите.

"Но казвам ви, че Илия дойде, и сториха му, каквото щяха, както е писано за него." (13 ст.) Христос казва, че Илия дошъл. Ето едно доказателство за прераждането. Този стих се отнася за онези, които го отричат.

"И като дойде при учениците, видя около тях народ много, и книжници, които се препираха с тях." (14 ст.) Светът е пълен с книжници. Христос е горе на планината, а книжниците долу, под планината, водят спор, както става сега, по въпросите около жилищната криза. Днес всички спорят за хляб, за захар, кой взел повече, кой — по-малко. Ето с какви въпроси се занимават хората днес.

И попита книжниците: "Какво се препирате с тях?" (16 ст.)

И отговори един от народа и рече: "Учителю, доведох при Тебе сина си, който има дух ням." (17 ст.)

"И рекох на Твоите ученици да изпъдят бяса, но не можаха." (18 ст.) Като се намерите в затруднение, вие започвате да спорите, кое учение е право, и кое не е. И сега на дневен ред е въпросът, кое учение е по-право.

А Той му отговори и рече: "О роде неверни, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете го при мене!" (19 ст.) Мнозина казват, че когато дойде Христос втори път, ще оправи света. Според мене, ако Христос дойде сега на земята, ще Го окачат не на един кръст, но на десет.

"И доведоха го при Него. И като Го видя бесният, тутакси духът го покъса; и той падна на земята и валяше се запенен." (20 ст.)

И запита Исус баща му: "Колко време, откак му стана това?"(21 ст.)

А Исус, като видя, че се стича народ, запрети [забрани] на нечистия дух и му казваше: "Душе неми и глухи, аз ти повелявам, излез от него, и да не влезеш вече в него!" (25 ст.) Значи, Исус повеляваше на нечистите духове. Каза му да излезе вън.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Някой учен прави много изследвания, но безуспешно, нещо не му върви. Някой адвокат разглежда много дела, но работите му не вървят добре. — Защо? Някъде в домовете, между мъжа и жената, работите им не се нареждат добре. Някой свещеник се оплаква, че и неговата работа не върви добре. — Защо? — Богомолците не го посещавали. Актьорът се оплаква, че работите му не се нареждат добре. — Защо? — Все има някаква причина.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Учениците запитаха Христа: Защо не можахме да го изпъдим, та се изложихме пред света? В отговор на това Христос им отговори: "Този дух не излиза, освен с пост и молитва." И съвременната църква дава нареждания за пост и молитва, но този пост коренно се отличава от Христовия. И сегашните хора се молят, но това не е истинска молитва. — Как да не е молитва! — Молитва е но не е истинска; пост е, но не е истински.

Истинска молитва, истински пост са нужни. Мислите ли, че всеки който вземе четка в ръка, може да рисува? Ако твоето дете нарисува една гарга, може ли художникът да приеме тази картина за изложба? Само онзи може да държи четка в ръка, който знае, как да нанася сенките, да създаде подтик у човека. Може ли да се нарече музикант онзи, който държи цигулка в ръка? Може ли да се нарече пианист онзи, който свири на пиано? Да свириш на пиано, това не значи да движиш ръцете по клавишите отгоре до долу. Може ли да се нарече Божи служител онзи, който облича одежди на свещеник? Ние отричаме тези неща. Всеки може да се заблуждава от външната страна на нещата, но аз никога. — ЗаЩо? — Аз съм художник, не приемам нещата на доверие. Като погледна рисунката на някого, казвам: Това не е картина, това са гарги. — Вземи четката и ела да рисуваме заедно. Аз рисувам, и той рисува. — Сравни сега твоята гарга с моята и виж разликата. Някой музикант дойде при мене и се хвали със знанието си. Казвам му: Това не е музика, така не се свири. — Как се свири? Вземи си цигулката, и аз ще взема моята, да свирим и двамата. Молиш се и минаваш за набожен. — Каква е твоята молитва? Можеш ли с молитвата си да се излекуваш? Оплакваш се, че те болят краката. Молиш се, но болката ти не минава. — Защо? — Молитвата ти е слаба, не е истинска. Спираш се пред един извор, който бучи, надалеч се чува бученето на водата. Ти си нервен, търсиш тишина. Започваш да се молиш на извора: Моля ти се, спри течението си. Престани да бучиш, нервите ми не понасят. — Слушай, приятелю, това е моето естество. Тук е моето царство. Ако не можеш да понасяш шума, иди някъде далеч, да успокоиш нервите си. Аз съм оставен тук, да свърша някаква работа, не мога да не вдигам шум.

Днес и мене ме питат: Защо говориш така на хората?—Аз съм извор, върша работата си. Ако не искаш да ме слушаш, стой настрана. Никого не съм канил. Ако водата на моя извор не ти харесва, иди на друго място. Около мене има тревички, бубулечици, мушици, те ще пият от моята вода. Аз давам вода на всички. Вечер се отбиват при

мене змии, жаби, свраки, гарги и др. Пият, задоволят жаждата си и си отиват.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Ти връзваш вола си с тънко въже, което веднага се скъсва и питаш: Защо не можах да задържа този вол? — Много естествено, въжето ти е тънко. Вържи го с дебело, здраво въже и тогава говори. Ти впрягаш вола в счупеното си рало и се питаш, защо цял ден ореш и не можеш да изореш нива та си. Много просто, поправи ралото си и тогава иди да ореш. Причината на неуспеха ти се крие в тънкото въже, в счупеното рало, или в слабите волове.

Един от важните въпроси, който си задават днес всички хора, е следният: Защо не постигаме желанията си? Защо не успяваме? Отговорът е прост: не си избрал същественото. Имаш възможност да направиш избор между светлината на лампата и слънчевата светлина. Ако избереш светлината на лампата, не си умен. Ако избереш слънчевата светлина, ти си умен човек. На слънчевата светлина и топлина всичко расте и зрее, всичко се облагородява. На човешкото огнище само няколко души могат да се топлят. Ученият е огнище, на което могат да се греят не повече от стотина души. Колко хора могат да се греят на слънцето? — Около 2.5 милиарда хора, освен десетте милиарда животни, мушици, бубулечици и пак ще остане място за още много същества. На слънчевата светлина могат да излязат всички хора да се греят. Това значи Божествен огън. Божествен авторитет. Кой не зачита Божественото? За всички е важен Божественият авторитет, а не човешкият. Въпреки това, някои гледат на Бога, като на същество, далеч някъде, Когото не могат нито да видят, нито да разберат. То е все едно, да убеждаваш хората, че не могат да видят слънцето. Трябва ли да видиш отражението на слънцето в огледалото, за да се увериш, че то съществува? — Не, излез вън, сам да видиш изгряващото слънце, сам да се погрееш на неговата топлина. Аз чувствам Бога с цялото си същество: с главата, със сърцето си. Ако разчитам на отражението в огледалото, ще се осакатя и ще оглупея.

Аз искам да бъда вън от човешките закони; да изляза всред природата и там да се свържа с Бога.

Питат: Защо хората не ходят в църква? — Защото няма любов. — Защо свещениците са изгубили своя авторитет? — Защото няма любов. — Защо хората не мислят право? — Защото няма любов. — Защо управниците губят авторитета си? — Защото няма любов. След всичко това, хората ще отричат Бога. Те са много неискрени. Аз се обръщам към онези хора, които говорят за един Бог на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата, на добродетелта, а не изпълняват Неговата воля. Питам ги: Как могат да говорят за новото учение, че развращавало света? Какво ще кажат те за християнските народи, които воюваха помежду си, избиха милиони хора и внесоха разврата в света. Де останаха религиозните хора и техните водители? Защо владиците, свещениците, проповедниците не казаха думата си? Нали Бог е Любов? Той допуска ли войната? Когато хората се убиваха, тормозеха, духовенството мълчеше. След това започнаха да се питат, кой внесе разврата в света и, понеже не са готови да чуят истината, те държат виновен този - онзи, но не и себе си. — Кой разврати света? Отговарят: Учените хора, новото учение, — Не, вие, които подържахте войната, развратихте света. Моето учение не може да развращава. Питам: Кой кодекс от Евангелието ви дава право да се биете? Може ли, в името на Христа да поддържате войната? След всичко това, пишат във вестниците, че аз съм развратил света.

Син Божи, Христос иде на земята! Знаете ли, какво носи Той за вас? Христос носи такъв камшик за владиците и свещениците, че щат-не щат, ще разберат, колко думите ми са верни и истинни. Няма да остане свещеник, проповедник или владика, на когото да не ударят 25 тояги. Няма да остане човек в света, когото Христос да не държи отговорен. Христос ще извика всички свети старци от Синода и ще ги пита, на кого служат. Народът, на когото те служат, е на Бога, не е техен. Българският народ не е създаден за светите старци и за светия Синод. Той има своето велико предназначение. Българите имат

история и живот, преди да са били християни. Бог е навсякъде, между всички народи. Те са съществували и съществуват и без християнството. Аз не защищавам себе си, но казвам: Слушайте, братя, камшик иде за всички! За мене е добре, моят гръб няма да страда. Вашите гърбове ще страдат. Всички ще страдате.

Днес светият Синод взима мерки против мене да ме гони. Какви мерки ще вземе? Чудни са те, с мене ще се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. Какво съм аз? — Един човек, дошъл на земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво има да се плашат? Щом се страхуват от мене, значи, зад мене има нещо страшно. Кое е това страшно? — Зад гърба ми стои великата Божия Любов; зад гърба ми стоят великата Божия Мъдрост и Истина; зад гърба ми стоят великата Божия Правда и Добродетели. Всичките живи добродетели са зад гърба ми. Всички разумни, културни същества са зад гърба ми. Знаете ли, колко велики са те? Като правя екскурзии в природата, всичко, каквото срещна, изучавам най внимателно; Ако ме наблюдава някой, ще каже, че се занимавам с дребни работи. Например, спирам се пред един мравуняк. Гледам — една мравка излиза от мравуняка и се спира тук-там, търси нещо, но се връща празна. Казвам си: Сега ще направя един опит. Изваждам от джоба си няколко зрънца и ги хвърлям в мравуняка. Изведнъж от мравуняка излизат няколко мравки и се отправят към житните зрънца. Всяка си взима по едно зрънце и се връща в мравуняка. Мравките казват: Голяма благодат се изля върху нас! Те пишат веднага във вестниците, че в този ден и час върху тях се изляло голямо благословение. Питам ги: Знаете ли, кой е причина за това? — Не, знаем само, че стана нещо особено. Казвам: Аз имам милост към вас и ви подхвърлих няколко зрънца. Така постъпват и тези велики същества. Като минават между хората, които се бият като мравките за малки неща, те изваждат по няколко житни зърна от джобовете си и ги подхвърлят. Хората се трупат върху тях, събират ги и казват: Голяма благодат е дошла! Ще пишат във

вестниците, ще обясняват причината за тази благодат. Великите същества ги наблюдават, смеят се, както аз се смея на мравките и казват: Утре, като минем покрай вас, пак ще ви подхвърлим нещо. А хората казват: В нашия свят става някакво чудо, някаква особена манна пада периодически от небето. Причината за това чудо съм аз. Като обикалям планината и правя своите научни изследвания, минал съм покрай този мравуняк и съм го облагодетелствал. Като не минавам вече оттам, мравките казват: Измени се вече светът. – Не се е изменил светът, но аз минавам през друг път. Между великите същества е и Христос. И той е един от тях.

Сега и религиозни, и светски хора разсъждават върху въпроса: Бог ли е Христос, или обикновен човек? Не съдя свещениците, но казвам, че и те не вярват в Божествения произход на Христа. Досега аз не съм осъдил нито един свещеник, нито един владика, но им казвам истината. Влизам в една касапница и отдалеч мирише – месото е развалено. Казвам на касапина: Месото е развалено, ти ще се компрометираш пред клиентите. Влизам в една бакалница да си купя захар. Опитвам захарта и намирам, че е фалшифицирана. Казвам на бакалина: Приятелю, захарта ти е лоша. Аз нямам нищо против касапина, нито против бакалина, но казвам, че стоката им не е добра. Трябва да продават чиста стока. – Майка ми и баща ми бяха добри, честни хора. – Остави това, но като търговец, ти си длъжен да продаваш честно. Като свещеник, ти си длъжен да работиш честно. Сега свещениците казват, какъв е бил Христос, какво е проповядвал Той; какво е Символът на вярата. Някой път, при свободно време, ще ви разтълкувам Символа на вярата. Първият член; Вярвам в Единнаго, Истиннаго Бога. –Вярваш, че Бог е любов, а твоят брат страда, умира; твоята сестра си предава честта. Стотици българки гинат из публични домове, а духовенството се хванало за мене, че аз развращавам хората. Кой вкара тия жени там? Ами младежите, кой ги въведе там? Нека те първи кажат истината. Ако аз съм направил нещо лошо, готов съм да го изправя. Аз съм готов да изправя всяка своя грешка. Вие

готови ли сте? Аз съм искрен, вие искрени ли сте? Аз обръщам внимание и на най-малките работи. Като ми дойде гост, аз го черпя с чай. Нарязвам лимона, на мене поставям по-малко парче, а на госта по-голямо. Аз зная, че в големите неща е изкушението. Ръководя се от принципа: в малкото се крие благословението, И вие спазвайте този принцип. Духовенството се страхува от мене, да не би един ден да заема мястото им. Не, аз нямам такова намерение. Ако един ден бих заел мястото на владика, аз не бих носил корона на главата си, но първата ми работа ще бъде, да измия краката ви. След това ще посещавам бедни, болни, страдащи. Каквото и да направя в това направление, според мене, това е нищо. Много повече трябва да се направи. Кой от нас е изпълнил онова, което се иска от него? Казано е да пожертваш живота си. Кой от нас е пожертвал живота си? Ние още не сме служили на любовта. Днес само се говори за любов, но не е това пътят.

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" Христос отговаря: "Този род не може да излезе, освен с пост и молитва." — Какъв пост? — На себеотричане. Ако не ядеш три деня, ще извикаш един беден, гладен и ще му дадеш твоята храна. Той ще яде, а ти ще му прислужваш. Както ти постъпваш, така ще постъпват и с тебе. Питам ви: Знаете ли, откъде ида и как съм приет? Аз ида от далечен път. Как ме приеха българите? Българското духовенство се плаши, да не им отнема богатството. Наистина, българските свещеници са богати: църквата е в техни ръце, а аз нямам никакви приходи, нищо нямам в ръцете си. Най-напред те трябваше да ме приемат. Аз съм странник, ида отдалеч. Те имат власт, имат приходи, трябваше да ме приемат в дома си, да покажат своето гостоприемство, своето благородство и да кажат пред света: Ние първи Го приехме. Моят крак още не е влязъл в къщата им, а те казват: Видите ли Го този? — Да Го махнем. Той ще развали българския народ. Те настройват хората срещу мене и казват, че петня името Божие, че подронвам авторитета на светата църква.

Питам ги: Де е вашият Бог? Де е Синът Божи? Синът Божи е синът на любовта. Де е вашата любов? Аз никъде не я виждам.

Аз съм искрен и направо казвам мнението си за духовенството. В бъдеще няма да оставя свещеник в света. Аз ще ги изпъдя до един. Ще ги пръсна в пространството, там да чакат 500 — 600 години, докато дойде новата култура. След това ще кажа: Пратете тези братя на земята, да видят, как се работи с любов. Новата култура изисква нови хора, Тогава те ще разберат, как може да се живее. Ще прекарат в пространството, докато се справят с миналите си грехове. Ако бяха живели по закона на любовта, нямаше да плачат и страдат. Днес ви кръщавам: Заповядайте в дома ми, има място за всички. Тук ще видите, как може да се живее по братски. Тогава няма да има вече лъжа и измама. Аз ще ви целуна братски. В новия живот няма да има владици и попове. Под "поп" и "владика" разбирам всеки човек. Едновременно, човек е и поп, и владика. Под "владика" разбирам цар. Всички сме царе. Понеже всички сме братя, ние не се нуждаем от владици и попове. Като срещна някого, ще му кажа: Братко, ти си поп, и аз съм поп; ти си владика, и аз съм владика. Трябва ли да ти казвам да познаеш Бога? И двамата Го познаваме. Щом любовта царува в душите ни, ние трябва да я приложим в живота си и то в най-малките работи. Това значи, да живееш по любов, християнски. Това ще стане постепенно, но ще дойде отвътре, не отвън. Така трябваше да постъпи духовенството. Помнете: Великият закон на любовта, който действа в света, не прощава на никого. Той не е жесток, но всяка причина си има свое последствие, и всяка лъжа — своя реакция. Каквато да е лъжата, тя всякога е лъжа, а истината е всякога истина.

Като говоря, аз разглеждам нещата от друга страна. Например, казват ми за някого, че е лош. Щом е така, аз ще разровя корените му и ще го изследвам. Какво виждам? — Че коренът и стъблото му са на ябълка, а клоните му — на трън. Значи, той е присаден с трън. Долу той е добър, а горе — лош. Като зная причината за неговата

лошавина, аз си мълча, нищо не казвам. За друг ми казват, че е добър, благороден, няма подобен на него в нашето общество. Разравям и неговите корени и виждам, че отдолу е трън, а нагоре – ябълка. Значи, той е присаден с ябълка. Сега вече зная, защо единият е добър, а другият – лош. Лошият човек е присаден на трън, а добрият – на ябълка. Ето истината! – Как ще я докажеш? – Отивам при тръна, чуквам го, и присадката пада. Казвам му: Идната година от тръна ще излезе ябълка. Отивам при ябълката, чукна я, присадката й пада. Казвам: Идната година от тебе ще излезе трън. – Възможно ли е това? – Възможно е. Сега аз разсъждавам философски. – Защо трънът е присаден на ябълка? – Защото той не е попаднал в почвата на любовта. Неговата почва е груба, необлагородена. Доброто не може да расте в груба среда, при груби условия. Трънът може да расте при груби условия, но не и ябълката. Тя може да се присади на дивачка, за да стане почвата по-любовна, т.е., да се облагороди. Във втория случай трънът е присаден на ябълка. – Защо? – Трънът се моли: Присадете ме на ябълка, за да се облагородя.

Сега, като делим хората на добри и лоши, това е относително, Ето защо, като се казва, че даден човек е добър, или лош, първо трябва да проследим, какъв е коренът му и каква – неговата присадка. Коренът е важен, а не присадката. Ако бутна присадката на свещеника, ще остане само коренът му. Тогава той ще види ясно, кой е бил мотивът, който го [е] заставил да стане свещеник: от любов към Бога ли е станал такъв, или от любов към себе си. Това не е упрек. Аз разглеждам въпроса принципно. И аз, като проповядвам, се питам: От любов ли правя това, или от някаква користна цел? Ако проповядвам от любов, на прав път съм. Говоря за любовта, за любовното чувство. По какво се познава това чувство? То внася в човека безгранична свобода, безгранична светлина и топлина, безгранична пълнота и безгранична чистота.

Христос казва на учениците си: "Този дух не може да се изпъди, освен с пост и молитва." Постът подразбира самоотричане. Ще

постиш, но ще дадеш залъка си на онзи, който гладува. Ще го извикаш у дома си и ще му кажеш: Братко, приятно ми е да отстъпя залъка си на тебе. "С пост и молитва." Така ще се молиш, че да приемеш любовта в себе си. За да проповядвам, трябва да имам любов. Молитвата е път, съобщително средство, чрез което любовта минава през човешкото сърце. Ще възприемеш любовта, за да се прояви Бог чрез тебе, да Го видят всички хора. Проявил ли се е Бог чрез българската църква? Знаят ли нашите свещеници, какво ще стане с тях, ако си послужа със знанието, което имам? Знаят ли светите старци, какво ще стане с тях, ако аз само един път се оплача на Господа? Аз още не съм отправил нито едно оплакване до невидимия свят. Ако напиша едно оплакване до съществата в невидимия свят, знаете ли, какво ще стане? Нека знаят светите старци, че не хулят мене, но хулят Господа. Те хулят Божието име и ме наричат "лъжеучител". За тази дума аз няма да ги извиня никога! Всичко могат да ми припишат, всякакви престъпления, но лъжа и измама – никога! Аз съм в състояние да спася, да излекувам човека.

Българският народ е видял от мене само добро, но зло – никога. След това, светите старци се осмеляват да ме наричат "лъжеучител"! Това показва, какво е тяхното сърце. По думите им ги познавам. Когато някой говори лошо за мене, аз познавам вече сърцето му. Човек съди за другите по себе си, по своето сърце. Духът в мене, Бог, Който говори в мене, никога не си служи с лъжа. Онзи, който се осмели да каже, че Духът, Който говори в мене, лъже, никога не може да се извини. – Защо? – Има Един в света, Който никога не лъже! Той е Бог. Той е Единственият, Великият, Светият, Чистият, Който иска всички хора да живеят. Ние сме проява на Бога във всяко отношение и трябва да пазим Неговия закон и Неговото име.

Седя някога недоволен, пълен с негодувание, искам да се проявя, но, като видя Божието лице, казвам: Господи, заради Тебе, заради Твоята Любов на никого няма да пакостя. И на хората казвам: Почит и уважение се иска от всички! Ще говорят те за Сина Божи, за Христа!

След всичко това, свещениците тръгнаха с кръст в ръка да благославят войната, да благославят оръжието! Христос плака по бойните полета, а те плачат за Него и казват, че Го обичат. Хиляди хора се осакатиха, а после ще плачат, че светата църква се осквернила! Признайте греховете си, защото и в бъдеще няма да ви се простят. Ще кажете, че искам да ви плаша. Защо ще ви плаша? Аз още не Съм дал оплакването си, но в мене се явява желание да подам вече заявлението си, за да убедя българските владици, че има една Велика власт в света, пред която всяка лъжлива уста трябва да млъкне, всяка покварена съвест да отстъпи, и всяка нечиста душа да се сломи. Всички да познаят, че има един Велик Закон на безпристрастие. Не е въпрос за мене, за моята личност. Въпросът е да изпъкне самата истина.

Мнозина говорят за Христа, за светата църква. Що е светата църква? — Тя е общение на живи души, които трябва да дишат свободно. Питам тези мои братя: Какво трябва да дишат тия хора? — Чистата Божествена Истина. Те трябва да черпят соковете на Любовта, и умовете им да се проникнат от Божествената Мъдрост. Общение на живи души, това е Светата църква. Онзи, Който ги обединява в едно цяло, това е Божият Дух. Църквата, за която говорим ние, не е стопанство, не е сиропиталище. Тя е жива църква, а не каменна; тя е подвижна църква, на промени от любов към любов, от истина към истина, от мъдрост към мъдрост, от правда към правда, от доброта към доброта. Ако свещениците бяха смели да говорят, както аз говоря, и ако бяха доблестни да говорят истината, българският народ, пък и целият европейски свят нямаше да остане толкова назад, както е днес. Българският народ е останал толкова назад, благодарение на своето духовенство и на своите учители. Аз се чудя на заблуждението на сегашните учители. Наскоро в пловдивската гимназия полудяла една ученичка. Учителите, лекарите търсят причината за полудяването, но не могат да я намерят. Аз съм изучавал този въпрос цели десет години и зная причината за полудяването. Казвам: Внесете в ума даже на най-силния човек две противоположни мисли, и той

непременно ще се побърка. Те произвеждат голямо сътресение на нервната система, нарушаване на вътрешната хармония в човека, или, на окултен език казано, излизане на човешкия двойник вън от тялото. На негово място се настанява друго същество. Който разбира законите, може да върне двойника назад и да възстанови нормалното състояние на човека. Ученичката, която заболяла, по наследство от майчина линия, носи разположение към полудяване. Някога и майката била разстроена. Аз зная дълбоката причина за това. Всяко полудяване се дължи на някакви любовни връзки. Когато млада мома се разстрои, това показва, че имала любовни връзки с някой момък, и той я изиграл. Отблъсната от него, от родителите си и от обществото, тя не може да издържи това голямо напрежение и заболява. С други думи казано: Присадката се счупва, трънът се показва, и човек се проявява като луд. Като не знаят причината за това заболяване, казват, че ученичката заболяла от моето учение. Аз съм готов да направя опит да я излекувам, но с условие да повярвате. Готов съм да направя опита в присъствието на това момиче, на светия Синод, на целия учителски състав в Пловдив и на целия български народ. Ако всички се решат да служат на Бога с любов, да забравят своите дългове и грехове, аз съм готов да кажа само една дума и да излекувам болното момиче. По друг начин не съм съгласен да го лекувам. Ако не се съгласите, ще го оставя да се лекува по естествен път, докато му дойде умът на място. Като следя, какви хора говорят за мене, виждам, че това са все учени — учители, лекари, хора с висше образование — историци, математици, естественици. Защо са толкова пристрастни? Защо не изследват работата научно? Ако ученичката е заболяла от моето учение, аз ще изправя грешката си. Но преди да говорите, изследвайте въпроса добре. Не се самозаблуждавайте! Нека истината излезе на лице! Всеки да я чуе и разбере. Аз се чудя на учителите, които толкова лесно се подават на един стар навик, на старото патриотическо чувство "да не погине нашият народ." Всеки

народ може да погине, но кога? — Когато няма любов в себе си. Под "любов" разбирам пълно безкористна навсякъде.

Питате: Трябва ли да се зачита властта? — Трябва, но кой може да зачита? — Любовта зачита. — Трябва ли да се почита църквата? — Ако я обичаш, ще я почиташ. Като обичаш някого, ти го почиташ; като не го обичаш, не го почиташ. Може да лицемериш, но това не е любов. Някой лесно може да се откаже от мене заради църквата, но това е политика. Ние нямаме политика, но се ръководим от следния свещен принцип: Истината е всякога истина. Ние сме прями, искрени. Мога ли да се откажа от хляба, от водата, от въздуха и от светлината? — Не мога. Да се откажа от тях, това значи, да искате моята смърт. Да се откажа от светлината? Невъзможно ми е. Да се откажа от въздуха? Невъзможно ми е. Да се откажа от хляба? Невъзможно ми е. Мога ли да се откажа от своите мисли и чувства? Не мога. Изобщо, не мога да се откажа от това, което Бог ми е дал. Мислите и чувствата ни са заради нас. Въздухът, светлината, слънцето са заради нас. Ето защо, всички трябва да проповядваме повече въздух, повече светлина, повече слънце. С по-малко храна можем, но да бъде чиста и здрава.

Сега ще ви разкажа една интересна приказка. Някога живял един голям магьосник със слугата си. Като трябвало да измете стаята си, той казвал на метлата: Хайде, метла, измети добре стаята ми. Метлата напущала мястото си и веднага измитала стаята му. После той казвал: Метла, донеси вода. Тя взимала съда и донасяла вода. Като му трябвали дърва, магьосникът казвал на брадвата: Хайде, брадва, да ми насечеш дърва. Тя веднага изпълнявала желанието му. Слугата наблюдавал, как господарят му заповядвал на метлата, на брадвата и си казвал: И аз мога да заповядвам. Един ден господарят му казал: Хайде, иди сега да ми донесеш вода. Слугата отишъл в стаята, дето била метлата, и казал: Хайде, метла, иди да донесеш вода. Метлата отишла за вода, изсипала я на мястото й и отишла втори път. След това трети, четвърти, пети път: носела вода и я изливала, носела и изливала — всичко се напълнило с вода. Слугата се видял в чудо,

казвал й да спре, но тя не го разбирала. Той не чул от господаря си, какви думи казва на метлата, когато не иска повече вода. Веднага се затичал при господаря си и му казал: Господарю, направих една голяма беля, всичко се напълни с вода. Господарят отишъл при метлата и казал: Слушай, метла, твоето място е в ъгъла. Тя веднага се прибрала на мястото си. Слугата забравил да каже на метлата, че мястото й е в ъгъла.

Съвременното духовенство е забравило да каже: Парички, вашето място е в ъгъла. Това се отнася до всички. Парите, с които си служим, трябва да стоят в ъгъла! Да иска човек много пари, това не е лошо, нито е грешно. Обаче, първоначално, човек е желал добродетели. Сега иска неща, които са отживели времето си. Ще бъде смешно, младата мома, свършила университет, свири на пиано, да играе с кукли! И това не е лошо, но минало е времето, когато тази мома играла с кукли. Сега и тия наши приятели искат да ни върнат назад, във времето, когато сме играли с куклички. Как е възможно, аз, който съм свършил университет, да си играя с кукли! Сега аз искам да се занимавам с други неща, да върша други работи. Ще ми налагат епитимия, като отцепник от църквата, да направя 500 поклона. И това не е лошо, добра гимнастика е. Ще се наведа 500 пъти, но как ще се вдигам? Не е малко, 500 пъти! После ще се наметна с един халат и ще постя 15-20 дни. Покаях ли се с това? Външно е така, но не и вътрешно, в сърцето.

И аз мога да ви накарам да клякате, но покаяние ли е това? В душата ми трябва да се яви вътрешно желание, да правя всичко съзнателно. Тогава и халатът ще бъде на мястото си. Да се преклониш, но пред кого? — Пред любовта. Всички на работа! Още утре ще взема мотиката, ще отида на лозето и ще кажа: Днес ще направя не 500 поклона, а 1,500. Ще се поклоня пред един чукан, пред втори, пред 1,500 чукана и ще кажа: Благодаря, че можах днес да подишам чист въздух и да прекопая 1,500 чукана. Така ще направя добро и на себе си, и на чуканите. Какво правят религиозните днес? —

Поклони. Не е този пътят. Това е заблуждение. Можеш да се поклониш, но пред ябълката. Тя очаква твоя поклон. Можеш да коленичиш, но пред твоята болна сестра. Ще коленичиш, за да измиеш краката ѝ, да ѝ услужиш. Ако трябва аз да наложа на някого епитимия, тя ще бъде следната: Ще го накарам да посети 500 бедни семейства, да им се поклони, т.е. да им донесе хляб и дърва. Ако има болни между тях, той ще им накладе огъня, ще им даде хляб да ядат, ще им сготви топла чорбица. Ако има възможност, ще им даде по една дреха. Това наричам аз наказание. То има смисъл. Такова наказание налага и Бог. Когато иска да накаже някого. Той му дава богатство — къщи, ниви, лозя и му казва: С това богатство искам да оправиш живота си. Ще кажете, че богатите са щастливи хора. — Не, те са най-нещастните; те са изпратени на земята да плащат дълговете си. На тях е наложена най-строгата епитимия. Днес свещеникът влиза в дома на богатия с почит и уважение. — Не, той трябва да му каже истината: Братко, съблечи официалните си дрехи, облечи работническия халат и започни да работиш. Аз те пратих на земята да се покаеш. Дадох ти богатство, не лично за тебе, но да изплатиш всичките си грехове. Ако днес не направиш това, никога няма да го направиш. Ако така изпълниш задачата си, аз ще бъда доволен от тебе. Това значи покаяние. Ще обикаляш бедни, болни, страдащи и на всички ще помагаш. Това значи, да изпълниш Божията воля. Това значи, да приложиш учението, което проповядвам. Това е задача на всеки човек, на всеки свещеник.

Какво прави свещеникът? Като дойде някакъв празник, той взема кръста и китката в едната ръка, котлето с вода в другата и тръгва от къща в къща да ръси. Това всеки може да направи. И аз мога да взема котлето и да обиколя цяла София, но аз искам котлето ми да бъде пълно с любов. Като пъхна китката във водата, да поръся хората с капките на любовта и да кажа: Братя, ръся ви в името на любовта, която отваря сърцето на човека към слаби и угнетени, към онеправдани и страдащи. Преди няколко години дойде един

свещеник от варненските села да ме ръси. Казах му: Почакай малко, ако е за пеене, аз пея по-добре от тебе. Защо носиш този златен кръст в ръката си? Отвори сърцето си, да ти покажа любовта си. Готов съм по-скоро тебе да целуна, отколкото кръста. Ти си живият кръст, когото всеки може да целуне. Няма защо да разнасяш този кръст. Искаш да покажеш, че си православен. Това не е учението на Христа, т.е. на любовта. Това е лицемерие. Да носиш кръста отвън, това значи да петниш Христа. Носи кръста вътре в себе си, а не отвън. Ти искаш да печелиш с този кръст. Не, хвърли го, той е опозорен. Ти си живият кръст. Ако искам да покажа, че съм православен, тебе ще целуна. Готов съм да целувам живите кръстове на православието, но не и златните. Стопете златните кръстове и парите раздайте на бедните. Ще кажете, че като говоря така, подронвам престижа на православната църква. — Че той отдавна е паднал! Ще дойде ден, когато всеки ще каже на своя ближен: Братко, познавам твоя жив кръст в сърцето и в ума ти. Готов съм да ти помогна и да те повдигна.

Сега, като говоря така, не искам да станете много меки. Не искам да бъдете и много твърди. И едното е опасно, и другото е опасно. Искам да бъдете умни и предвидливи. Като говоря за духовенството, аз зная, какви ще бъдат последствията, но не се страхувам. Ще кажете, че ще си напакостя. Няма какво да си напакостя. Това, което правя, е в името на Божията Любов, на Божията Мъдрост и Истина, в името на Божията Правда и Добродетел. Важно е на тях да не пакостя, а не на себе си. Щом имам тяхното съдействие, и аз, и вие ще се радваме на благата в живота. Какъв смисъл има да ви говоря сладки думи, а да нямам любов; да ви прегръщам и целувам, а зад гърба си да държа въже за обесване? Аз искам първо духовенството, което говори за Син Божи, да Го познае. Нека покажат на хората, кой е Син Божи, кой е Синът на Любовта. Той не е в мъртвите форми на църквата. Казват, че съм криел нещо. Вярно е, имам скрити неща, но те са извън България, извън света. Те са много далеч — на небето. Вечер, когато искам да изучавам световете, излизам, ходя там, дето човешки крак не стъпва и

човешко око не прониква. След това пак се връщам. Казват, че в Търново съм имал скришна стаичка. — Каква скришна стаичка е тя, когато съм пущал да влязат в нея хиляда души? Там имало скрита някаква тайнствена, особена икона. Това не е икона, но картина, която показва развитието на човешката душа. Ние нямаме икони, на които да се кръстим и които да целуваме. Аз бих поставил кого и да е от вас, вместо икона. Всеки ден ме посещават десетки живи икони. За предпочитане е да се молиш на жива икона отколкото на дървените. С живите икони влизаш в общение, може да размениш мисли с тях. Свещениците и владиците мислят, че аз имам някакъв план против тях. Аз нося в ума си съвсем друга мисъл, не се занимавам с тях. Ако бих ги държал в своя ум, те щяха да бъдат благодарни. Но аз нося в ума си идеята за благото на цялото човечество. Аз мисля за благото не само на човечеството, но и на всички животни и растения. Желая на всички същества да живеят в любовта и да придобиват добродетели. Имате страдания, но вървете напред, бъдещето е пред вас. Така аз гледам на нещата, така трябва да гледате и вие. В душата на всекиго нека седи идеята, да живеят помежду си братски. Ако не постигнете нещо, не се обезсърчавайте. — Защо не можем да постигнем желанията си? Защото не сте познали любовта в своята [нейната] пълнота. — Аз я познавам. — Като мъдрост позна ли я? Като истина позна ли я? Като правда, като добродетел, като милосърдие позна ли я? Не си я познала. Велико нещо е да познаеш любовта. Като я познаеш, ще бъдеш толкова предвидлив и искрен, толкова смирен и милосърден, че и цар да си, като дойде при тебе твоят беден брат, веднага ставаш, посрещаш го задоволяваш нуждите му. Сега аз ще ви представя една жива картина за любовта. Съм в едно общество от благородници; всички са добре облечени, с добра обхода. Разговарят се, смеят се и се веселят. Между тях попаднало едно бедно момиченце, кръгло сираче. То се гуши, срамува се да не видят скъсаните му дрехи. Тук го подбутнат, там го подбутнат, никой не му обръща внимание. То си мисли: Нямам майка и баща, няма кой да ми се радва и да ме

обича. Всички ме гледат студено и презрително. Аз поглеждам към детето, разбирам мъката му, приближавам се към него и го питам: Как си? Както виждам, ти си добро дете. То се усмихва и пита: Така ли, аз пък мисля, че не съм добро дете. Никой не ме поглежда, не говори с мене. Никой не ме обича. — Ела с мене да се разходим. Хващам го за ръката, разговарям с него и се разхождаме. То забравя мъката си, забравя, че е окъсано и босо. Състоянието му се променя, то се развеселява и си казва: Има Господ и за мене. Душата му се стопля, разтваря се, и то разбира, че има Един в света, Който при всички условия може да обича. Окъсано, с боси крака. Бог спира вниманието си върху него. То чувства безкористната любов на Бога — и се насърчава. Казвам му: Хайде сега да отидем да си поиграем! И аз ще събуя обувките си и заедно ще тичаме по росната трева. Как мислите, това момиченце, като се върне от разходката и пак влезе между хората, ще изпита ли същото стеснение и мъка, както по-рано? То си казва: Сега ще понасям всички страдания с лекота: хули, обиди, бой. Като види моето засмяно лице, то ще се освободи от ограниченията и ще стане силно да носи страданията. Аз ще го запиша в училище да се учи. Така то постига своя идеал. По този начин постъпва любовта, така работи Бог в света.

Велик е Бог. Мощен и силен е Той. Обръща внимание на бедните, обидените, оскърбените, изоставени от всички. На богатите Той не се изявява, но дойде ли при бедния, веднага Му се открива и казва: Не бой се! Има Един в света, който те люби. Той е Синът Божи, Синът на Любовта. Той повдига падналите до висотата на Божественото съзнание, да могат и те, като всички, да дишат чистия въздух, да възприемат Божествената светлина. Да повдигнеш човека до себе си, това е обществен морал. Той трябва да владее навсякъде. Ние се молим за ония, които пътуват по море, за болните, за страдащите. Ние се молим за падналите в морално отношение, те са болните в света. И днес Христос носи камшика. — Какъв камшик? — Камшикът на любовта. Който свещеник опита този камшик, той

придобива любов. Като не разбира учението на камшика, той казва: Господи, всичко се свърши с мене, но аз ще служа на правото учение, — Не е въпроса до камшика. Ние можем да дадем повече и на свещеници, и на владици, и на учители. Желая, този камшик да засегне повече хора. — Защо? — За да дойде любовта в тях. В цялото човечество се забелязва едно раздвижване.

Слизат Великите Братя отгоре и носят мъдрост и знание. Те ще изменят условията на живота и ще оправят света. Знаете ли, какво могат да направят тези Велики Братя? Те могат да вдигнат земята с ръката си и да я носят в пространството. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. Ако аз мога да вдигна сто килограма с едната си ръка, за мравката това е чудо. И за най-силните мравки това е невъзможно. Как ще ме разберете, ако ви кажа, че тези Велики Братя носят земята на ръцете си? Ще кажете, че земята се върти около оста си. Кое е по-вярно: моето твърдение, или твърдението на учените? Казвате, че колелата на колата се въртят и движат колата напред. Аз пък казвам, че конете движат колелата, а те — колата. Вярно ли е това? Ако нямаше коне, щеше ли да се движи колата? Ако не беше коларят, с камшика в ръка, конете щяха ли да се движат? Чудни са хората, като искат да ме убедят, че колата се движи, че земята се върти, че слънцето също се движи. Съгласен съм и с вас, но казвам, че конете карат колата, а коларят подкарва тях, с камшик в ръка. Това са символи, но има нещо по-велико — Великата Разумност, която управлява всичко в света. Тя осмисля живота. Дето се прояви тя, всичко придобива друг израз, нова светлина. Когато Великите, Светли Братя дойдат на земята, отвсякъде ще потече благословение. Всеки ще вади от джобовете си и ще дава. Те ще кажат: Ние идем на земята да изпълним волята на Бога, на нашия Велик Баща. Ние сме вашите големи Братя, и вие трябва да ни слушате. Питам: Ще бъдете ли доволни от тях? Ще им благодарите ли?

"Защо ние не можахме да го изпъдим?" — Защото не вярвате във вашите Велики Братя. — Защо работите на българите не се нареждат

добре? — Защото [са] се обезверили. Защо не вярват? — Защото не им се говори истината; защото нямат любов. — Защо нямат любов? — Защото Духът не ги е посетил. Сега в България ще стане обратното, т.е. онова, което не се очаква. Народът ще изпревари духовенството. Той ще влезе по-напред от тях в Царството Божие. Народът разбира живота по-добре от тях. Това не е упрек, но истина. — Какво решение е издал Светият синод? — Да се препятства на Новото учение и на неговите последователи, понеже то щяло да съсипе народа. Според мене, тяхната мярка ще съсипе народа, а не ние. Българският народ страда от живеница и ако не приеме Новото учение, ще се съсипе. Ако българският народ не приеме Христовото учение, като любов, както е дадено от Христа, нищо няма да постигне. Сам Христос казва: "Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи."

Сега ще ни говорят за Христа, Който живял преди 2,000 години. По-лесно се говори за умрелите, отколкото за живите. Аз съм сит на тази философия. Мъжът на някоя жена умре, тя се почерни и плаче: Колко много го обичах! Докато бил жив, тя му чукала сол на главата, карала се с него, а сега се представя, че го обичала: ходи на гробищата, пали свещи, плаче. Той се обажда от гроба: Слушай, жено, не вярвам в нищо и не искам да изляза от гроба. Тук ми е по-добре, отколкото вкъщи. — Защо умрелите не се връщат? Веднъж освободили се от тялото си, те са по-доволни, отколкото на земята. Може ли волът, избягал в гората, при бистрата вода и зелената паша, да се върне в обора? — Волът казва: За нищо в света не се връщам в обора. Тук е по-хубаво, отколкото в задушливия въздух на обора. И умрелият казва: Онзи свят, в който съм сега, е хиляди пъти по-хубав от човешкия. Кое може да ме привлече при вас: яденето ли, облеклото ли, къщите ли, науката, изкуството, музиката ли, вашите мисли и чувства ли, вашата любов ли? Нищо не ме привлича при вас. Ако е за музика и изкуство, и тук ги има. Въпреки всичко, има нещо, което ме привлича — това е Божественото във вас. То расте и се развива. Заради него, заради любовта, готов съм да дойда при вас, да работя за

моите братя. Да виждаме Божественото в човека и да работим за него! Не само аз, но всички да работим!

Някога, като говоря, повишавам гласа си. С това нарушавам закона на любовта. Неприятно ми е, че някога си служа с горчиви думи. Това е неизбежно. Нужно е да бъда внимателен, учтив, както към себе си, да не ви обидя с нещо. Това изисква благородството на човека. Най-малкото навъсване ви огорчава. Това е човешко. Аз тегля думите и постъпките си на везни, да не ви обидя. Като говоря за братя или сестри, спирам се и проверявам думите си, как им се отразяват. Зная, че Бог живее във всяка душа и не искам да остане нито една крива мисъл в съзнанието им. Аз искам да бъда искрен към себе си и [към] вас; да ви обичам, както обичам Божественото в себе си. Не е въпрос да ви направя щастливи. Земята е училище, а не място за щастие.

Аз искам да оставя в ума ви мисълта, да бъдете свободни по ум, сърце и душа. Ако има нещо, което не обичам, това е измамата. Ето защо, като дойдете у дома, ще ви предложа най-чистото ядене, което може да ви освежи и облагороди. Всяко нещо, което ви давам, трябва да отговаря на думите ми. Това изисква законът на любовта, в това е приложението на Новото учение. Всички трябва да работим с усърдие, с любов, и можем да работим. Това изискват Великите Братя, това изисква Христос от вас. Някои си представят, че като дойде Христос на земята, сам ще посее житото, та като възкръснат мъртвите, да имат готова храна. Детинско схващане! Значи, Христос ще погледне към гробовете и ще каже: Братя, хиляди години са ви опявали и заблуждавали. Ето, дошъл е часът. Станете, излезте от гробовете си; свършиха се годините на робството. Над всеки гроб ще слезе по един от Великите Братя, ще махне камъка над него и ще каже: Свободен си вече. Минаха дните на робство и заблуждения. Влезте в безсмъртието! Кой ще опява възкръсналия? Светите старци мислят, какво що стане с мене, като умра непокаян. Ако трябва да се покая, ще се обърна към Господа. Той ще тури епитрахила си над

мене. Друго покаяние не зная. Ще кажа: Господи, Ти ме изпрати на земята да проповядвам. Свърших работата си, нямам нужда от нищо друго; не се нуждая от пари. Ако в мене се яви най-малката мисъл за възнаграждение, аз напущам работата си. Ще отида в една гора, както направи Мойсей, там да се подвизавам. Че са ме отлъчили от църквата, не е вярно това. Пръв аз съм се отлъчил от всички лъжи и неправди, от всякаква злоба и омраза.

"Защо ние не можахме?" — Да, зная защо. Аз зная за Бога това, което те не знаят. Аз съм видял това, което те не са виждали, и аз живея там, дето те не са живели. И който иска да ме изпита, какво съм, нека дойде при мене, у дома. Онзи, който мисли, че съм лош, че съм хитър, че съм омагьосвал, хипнотизирал, нека дойде при мене, да поговорим един час. Като излезе, той ще види, в какво съм го омагьосал. Такива работи у нас няма. Аз ще му говоря, колко е велик Господ; колко е велика природата, ще му говоря за светлината. И той ще говори. Ще се поразходим, ще се разговаряме, ще седнем приятелски да си похапнем и ще се разберем. Това е животът на земята. Някои се страхуват. Заради любовта, няма защо да се страхувате. Питат: Православен ли си? Няма защо да бъда православен. Ние сме синове Божии. Единственото име, с което кръщавам моите последователи, е синове Божии. Това са най-честните слуги, които искат да служат на Бога, които не лъжат и които служат по любов.

"Защо твоите ученици не можаха?" Христос казва: В това е учението. Вие говорете право и положително. Всичко вече е свършено на земята. Новото идва! Ще видите. Новото ще изникне в една нощ; изведнъж ще дойде, и земята ще рухне. И светът ще има нов изглед. — За кои? — Само за съзнанието на ония хора, у които има чувство. Те ще видят новото. Мравките нищо не знаят за човешката култура, за човешката философия. Нашето съзнание се пробужда. Иде новата култура в света. Тя е идейна, тя е положителна. Същевременно, тази култура е и материална, и духовна, и Божествена. Материална е по

своята форма; духовна е, защото ще подобри отношенията между мъжа и жената, и те ще живеят идеален живот. Мъжът, като влезе вкъщи, сърцето на жена му ще трепне. И жената, като влезе вкъщи, сърцето на мъжа й ще трепне. Лицата на хората ще бъдат весели, няма да има грубости. Земята навсякъде ще бъде пълна с благородни хора и във всичко ще се вижда култура.

"Защо ние не можахме?" Те не можаха, а ние можахме. И казва Христос: "Онзи, който вярва в мене, и по-големи работи ще прави." Това подразбира закона на любовта. Днес Христос прави по-големи работи. Хората мислят, че Христос е същият, както преди 2,000 години. Ако сега дойде на земята, Той ще прави по-големи, по-чудни работа. Сега едни разискват, че Христос е Бог по еволюция, а други поддържат, че Той е Бог по естество. Това са неразбрани неща. Какво значи по еволюция, и какво — по естество? Този въпрос е толкова трънлив, че аз няма да го зачеквам. Ще се спра само върху това — по еволюция. Съществено е да разбираме истината. Съществена мисъл е, че ние трябва да турим най-напред живота си на здрава основа, на една разумна любов, която да не раздвоява чувствата ни. Новата култура ще се основава на любовта, не както ние я схващаме. Нашата любов не е в състояние да понесе, да претърпи обидите.

Христос, Който бе толкова силен в любовта, Бог Го попита: Какво искаш? — Искам да спася човечеството. — Уповаваш ли на себе си, вярваш ли, че можеш да го спасиш? — Вярвам. —Ще те опитаме. Като го туриха на кръста, пак Го попитаха: Вярваш ли, че можеш да спасиш човечеството? — Мога да го спася. — Но как? — Не се съмнявам, че ще помогна на хората. Тогава гласът каза: Свърши се! Право мислиш, че ще ги спасиш. Сега и на мене искат да кажат: Защо си дошъл да си губиш напразно времето в България? Ние си имаме църква. — Когато дойде Христос да проповядва своето учение, евреите нямаха ли църква? И те не Го ли питаха, защо е дошъл? И каква църква имаха те, не както сегашната! Учени бяха техните равини. Питаха Го: Защо си дошъл? Аз казвам: Аз не дойдох, аз не съм дошъл

още. Като дойда, работата ще бъде опасна. Вие чувствате между вас Господа. Той се проявява между вас и казва: Вие не вършите работите си, както трябва.

Сега, аз не искам да се обиждате. Има една велика истина в живота. Герои трябва да бъдете, всичко да понасяте. Мнозина обещават да направят нещо, но не го правят. Кажи, и го направи. Всички трябва да бъдем изпълнителни в обещанията си. Със свещениците няма защо да се борим. Ако е за борба, нека знаят, че аз ще направя едно заявление до Бога. Сега още няма да го направя, но това ще бъде. Ако е да се защищавам, има кой да ме защищава. Онези, които ще се застъпят за мене, са толкова силни! Зад мене са милиони. Те представят такова войнство, което би разтърсило земята. То е Божествено войнство! Питате: Де са, да ги видим! — Ще ги видите. Техните ножове проникват навсякъде, невидими са те. Като ги гледам, ножовете им са готови, аз им казвам: Почакайте още. Ще кажете: Той ни плаши. — Не, с това искам да ви покажа, че тези интелигентни, благородни същества могат да направят много нещо, но те са толкова снизходителни, и Бог е толкова търпелив, че оставят хората сами да дойдат до разкаяние.

"Защо ние не можахме?" Необикновена любов е нужна на хората. Любов да се проповядва! Как ще влезете в новата култура? Как ще посрещнете утрешния ден? Той е съдбоносен за вас. Ти си чиновник, но чиновничеството не разрешава въпроса. При законите, в които ще влезете, трябва да бъдете искрени. Ще се пробуди вашето съзнание, и вие ще видите всичките ваши минали съществувания, всичко ще се разкрие пред вас. И в Писанието се казва: "Ще се отворят книгите на живота; ще бъдат съдени и живи, и мъртви." Те взимат буквата на закона. Трябва да бъдем съдени. Това ще бъде един много тържествен ден. — Как ще бъдем съдени? — Добрите ще бъдат съдени, като ги награждават. В бъдеще, само добрите ще бъдат съдени. Грешните няма да дойдат пред съд. Лошите хора, грешните, ще бъдат съдени на земята, а ние ще съдим праведните. То ще бъде благоволение към тях.

Всички ще бъдем съдени! Големи наказания ще има, и всеки ще понесе наказанието си. И, като го приемеш, лицето ти ще бъде радостно, че си удостоен с великия вечен живот. Наказание, поука от Бога. Той ще учи хората и ще им даде мъдрост.

Пак ви казвам: Вложете любовта за основа, и от нейно гледище, бъдете смели и в нищо не се самозаблуждавайте. Трябва да дадете пример на разбиране в света. И млади, и стари да кажат: Тук си прав, тук не си прав. И аз бих желал, българите да се отличават с характер, че каквото кажат, да го изпълнят. Например, някой обещава да дойде в три часа, а той иде в пет часа. Два часа закъснение! После търси причини да се извинява. Обещаваш да услужиш на някого, и не изпълниш обещанието си. Бъди точен! Каквото обещаеш, трябва да го изпълниш. Имаш някакво убеждение. Смело изповядвай убеждението си! Не се страхувай. Ако нямаш убеждение, това е друг въпрос. Питат те, в какво вярваш. Ще кажеш: Вярвам в Бога на Любовта, Мъдростта и Истината. Вярвам в Бога на Правдата и Добродетелта. Ама нямало правда в света! И за това си има причини. Ще дойде ден, когато всички ще видят правдата. Казано е в Писанието: "Бог ще изтрие всяка сълза от очите на хората, и скръб не ще да има." — А сега? — Сега е денят, когато богати и бедни, учени и прости трябва да служат на Бога.

Сега аз желая да събудя Божественото във вас, защото моето Божествено е и ваше, и вашето е мое. Това, което аз печеля, и вие печелите; това, което вие печелите, и аз печеля. Така трябва да мислите всички. Аз се радвам, като чуя, че някой от вас свири и пее добре. Като вървя из града, дето чуя хубаво пеене или свирене, спирам се да слушам. Радвам се на успеха на всяка душа. Радвам се на вашите светли мисли, на вашите благородни чувства, на вашите добри постъпки. Не се интересувам от вашите дрехи, от вашите къщи и богатства. Интересувам се от успеха на вашата душа и на него се радвам. Затова моля Господа да подобри условията ви.

"Защо ние не можахме?" — Защото нямате любов.

— Защо и българите не успяват? — Любов нямат, любов им трябва. Бог помага на онзи народ, който има любов. — Неправда има в света. — Не, няма неправда, но днес действат законите на кармата, на строгата, неумолима карма. Ще видите, че само онези народи успяват, имат бъдеще, които постъпват справедливо и благородно. Само онзи народ успява, който има за основа любовта, правдата и свободата. Дето е лъжата, никакъв успех няма. И от българите се иска, в основата им да лежи правдата. Това се иска и от всеки човек.

Като говоря така, някои от вас са вътрешно недоволни, протестират в себе си: Ние не сме лоши. — Добри сте, братя, добри хора сте, горе сте ябълки, долу, в корена — тръни, дивачки. Имаш любов, но долу си трън,

— Какво да правя? — Ще измениш коренно живота си в основата, в почвата, и дивачката ще стане ябълка. — Как ще стане това? — Приемете Христа в себе си, приемете Великия Брат на човечеството. Приемете Го като единствен добър човек, като единствен, Който има любовта. Който има мъдростта, Който има истината в себе си. Приемете Го като единствено същество, от което произлиза всичко добро. Това е Бог. Ние сме лъчи от Бога, Който се проявява в нас. Като знаете това, не се стремете да бъдете добри. Бог е добър, а вие дайте възможност на това добро да се прояви във вас. Щом си лъч от Бога, ти ще мислиш за Него, за Царството Божие. Следователно, можеш да бъдеш като Бога, но не по-горе от Него. Никой не може да надрасте Бога. Той е безграничен, безпределен, безконечен. Той е непостижим в своите пътища. Досега Бог се е проявил за нашето съзнание като Любов, като Мъдрост, като Истина, като Правда и като Добродетел. Каква е същината на Бога зад нашето съзнание, не знаем. Хиляди и милиони години са нужни, за да познаем величието на Бога. Великите Братя, за които казвам, че носят земята на ръката си, застават пред Бога с всичкото си смирение. Те виждат в Неговото Лице Онзи, Който държи с малкия пръст на ръката си не само земята, но цялата вселена, всички светове. Той носи всичко. Велик е Бог!

Необятен, безграничен е Той, Можете ли да си представите, каква грандиозна идея, какво необятно понятие е Бог!

Да застанем пред Бога, като Любов, с всичкото си смирение! Да се спрем пред Него в мълчание – нищо повече. Като кажем "Бог е Любов", душата ни да се изпълни с благодарност, с мисъл, с истина, Велик е Той! Велики са всички, които изпълняват Неговата воля с любов! Велики сме и ние, понеже изпълняваме Неговата воля!

Беседа от Учителя, държана на 24 декември, 1922 г., София.

ПРОСТРИ РЪКАТА СИ!

Простри ръката си! (Марк, 3:5.)

Съвременните учени си задават въпроса, що е щастие и се стремят да го обяснят научно. Други си задават въпроса, какво представя светът – и те се мъчат да го обяснят. Трети се запитват, какво нещо е животът. Казвам: Щастието, светът, животът са загадки, сложни задачи, които, обаче, трябва да се решат. Това са задачи с много неизвестни. Някога човек мисли, че разбира живота; някога мисли, че не го разбира. Много естествено. Когато работите на богатия вървят добре, той мисли, че разбира живота. Щом работите му се объркат, и касата му се изпразни, той мисли, че не разбира живота. Когато денят е ясен и топъл, птицата хвърчи добре и разбира живота. Щом падне мъгла и завали дъжд, тя се обърква и не разбира вече живота.

Човек знае много неща, но лесно може да ги забрави. Трябва ли да ви се доказва това? Мислите ли, че няма да ги забравите? Ще ги забравите. Ако питам учениците, как ще решат известна задача, те ще видят, че макар и решавана някога, забравили са я вече. И музикантите са учили много неща, но като се опитат да свирят, виждат, че са ги забравили, особено мъчните парчета. Правникът забравя някои закони, проповедникът – някои проповеди. Много проповедници изучават проповедите си наизуст, искат да им върви гладко, като по вода, но, като се качат на амвона, всичко забравят. Случват се изненади с човека. На какво се дължи забравянето? Много причини има за това. За изяснение на въпроса, аз ще си послужа със следната картина: Пътник си, минаваш през позната местност в ясен, слънчев ден. Дето и да се обърнеш, всичко ти е познато, не можеш да се объркаш. Всяка долина, всеки връх ти са познати. Обаче, случва се

да минаваш през същата местност в тъмна, облачна нощ. Пред тебе мъгла, нищо не виждаш. Казваш си: Чудно нещо, тази местност ми е позната, всеки кът ми е известен, Какво стана сега, че не мога да се ориентирам? Забравих пътя, не зная, накъде да вървя. – Забравил си, защото и вън, и вътре в тебе е тъмно, нямаш нужната светлина. Щом излезеш от тъмната нощ и влезеш в ясния слънчев ден, казваш: Аз зная пак толкова, колкото и по-рано.

И тъй, космосът е сложна задача, която сме длъжни да разрешим. Ден след ден ние я разрешаваме. Например, задача е, защо човек трябва да яде и пие. Не може ли разумната природа да ни освободи от това нещо? – Щастие или нещастие е яденето? – За богатия е щастие, за бедния – нещастие. Когато на трапезата на богатия сложат тлъста, добре опечена кокошка, той е щастлив. Когато бедният няма нищо за ядене, той е нещастен и се пита, защо трябва да се яде. И като си жаден, а не можеш да задоволиш жаждата си, пак се питаш, защо трябва да пиеш вода. Докато кокошката е на трапезата, и детето може да реши задачата. Взима кокошката, отрязва си оттук - оттам и се чувствува щастливо. Ако няма какво да яде, ще плаче, не може да реши задачата си. При това, интересен е фактът, как човек е научил, какво да яде и какво не. Като види органическата материя – месо, зеленчуци, плодове, веднага ги използува. Щом дойде до неорганическата материя – камъните, той казва: Това не е за ядене. Учените обясняват това. Техните обяснения са верни, но за нас това е задача. Човек не може да използува камъните за храна, но вижте, какво правят растенията. Като попадне на канара, растението се нагажда и там: постепенно започва да работи върху нея, докато изкара известни елементи, като храна за себе си. Мъховете растат по камъните, оттам черпят своята храна, но и те се нуждаят от дъжд и слънчева светлина.

Христос казва: „Простри ръката си!” Ето една задача. „И там беше някой си человек, който имаше ръката си изсъхнала.” (1 ст.). Той

ходил тук-там да се лекува, молил се на мнозина и когато бил крайно безнадежден, срещнал Христа, Който му казал: „Простри ръката си!"

Изправи се посред и каза им: „Простено ли е съботен ден да прави някой добро, или да прави зло? Да спаси ли душа, или да погуби?" (4 ст.). Днес думата „фарисей" няма добро значение, но на времето си, тя означавала учен човек, от висок род, благороден. Значи, тя е дума с двояко значение. И сега има такива думи и изрази. Например, тежко на онзи, на когото кажеш „аз ще те науча." Обаче, този израз има и добро значение: ще научиш някого на нещо. Ако употребиш този израз с лошото му значение, ще ти отговорят: Ще ме научиш, но ти ще видиш! Ето защо, като говори, човек трябва да мисли, да преценява думите си, да не ги изопачават. Ако сега кажеш на човека фарисей, той ще се обиди. На времето си, тази дума е била почетна, както, ако кажеш днес на някого, че е руснак, българин, англичанин, французин. Ако отидеш в Македония и кажеш, че си българин, там е опасно това име. – Защо е така? – Това са задачи, които трябва да се решат. – Това е противоречие. На какво се дължи то? – Това е задача за вас. Ето, много религиозни системи са съществували и до днес съществуват. Всички изхождат от принципа, че Бог е Любов, Мъдрост и Истина, въпреки това, и между тях има разногласие. – Защо? – Първият сняг е чист, бял, приятен за гледане. След време той става черен, смесва се с пръстта, става кален. – Де остана хубавият бял сняг? – Изгуби се. Ако на черния, като пръст, сняг посееш жито, то няма да израсте. – Защо? – Като изгрее слънцето, снегът ще се превърне в черна вода, но не е пръст. Коя е причината за изопачаването на благородните и възвишени идеи на човешката душа? На този въпрос могат да се дадат много отговори. Според едни, съществуват лоши сили, които объркват работите, и добри, които ги оправят. – Как е възможно, всесилният и всемогъщ Бог, Който създал света, да създаде два вида сили, едни добри, а други лоши? Ще обясните научно, че в даден случай, известна сила работи като добро,

а в друг случай, като зло. Много естествено, ако преядеш, и най-добрата храна ще произведе разстройство в организма.

„Простри ръката си!” – Какво означава простирането на ръката? – То не е обикновено простиране. Когато писателят простре ръката си и започва да я движи върху хартията, от нея излиза нещо. Простирането на ръката има вътрешен смисъл. Когато царят простре ръката си, това простиране има смисъл. Ръката представя велик символ. – Кога? – Ако всеки ден ти простираш ръката си и се запитваш: Живея ли аз съобразно своята ръка? Според някои, ръката е механически инструмент. И това е вярно. И езикът е механически инструмент, но кажеш ли една дума с него, можеш да запалиш целия свят. Малък е езикът, но чудеса прави. В този смисъл, и ръката е активна сила, която се проявява чрез човешката воля. Каквато книга да четете за човешката воля, казвам: Волята е велик израз на човешкия дух. Това е велика истина.

Съществуват няколко вида истина: от физически характер, т. е. истина, която възприемаме с едно от петте сетива; истина от морален характер, която се отнася главно до бъдещето; отвлечена истина, която почти няма допирни точки с физическия свят. Според някои, отвлечена истина е вярата на човека в задгробния свят. Какво отношение има вярването в задгробния живот към физическия живот? То няма почти нищо общо с материалния свят. Някога отношението между този и онзи свят е такова, каквото между живота на човека и жабата. Какво ще се ползува жабата, ако ѝ разказваш нещо за човека? Едни вярват в другия свят, други не вярват. Не е лошо, че вярваш, или не вярваш. Ако не виждаш връзката между явленията и законите на двата свята, естествено е да не вярваш. Всъщност, вярваш, или не вярваш, има връзка между двата свята. Първоначално, водата е била някъде в пространството, далеч от повърхността на земята. След време, според учените, водородът и кислородът се съединили в отношение 2:1 и образували парата. После парите се сгъстили и образували водата. Като замръзнала, водата се

превърнала в лед. Това са състояния, през които минава едно и също вещество – водата. Коя е причината, материята да изменя състоянията си? – Ще кажете, че причината се крие във външните условия. Така е, външните условия влияят и върху хората, не само върху материята. В какво се заключават външните условия? Аз наблюдавам, как котката играе с опашката си и не може да разбере, че опашката е нейна. Тя гледа на нея като на нещо отделно от себе си. Като я хване, тя си казва: А, хванах те най-после! Стисне я, но като я заболи, почва да мяучи. Като питате за причината на нещастията, казвам: – Причината за нещастията е фактът, че вие сте хванали опашката си, стискате я, като чужда, и сами си причинявате болка. – Как да се справя с болката, с нещастието? – Не стискай опашката си. Опашката е символ (емблема) на животинския ум. Докато животното има опашка, умът му работи, и то е активно. Щом му отнемете опашката, активността му изчезва. Следователно, животното ще хванете за опашката, а човека – за езика. Когато животното минава в човешка форма, ролята на опашката се замества с тази на носа. Между носа и опашката има известно съотношение.

„Простри ръката си!" Проявата на ръката е един велик процес. Това се вижда от нейното устройство, от съчетанието на нейните линии. Кой не е изучавал ръката? Както съвременните лекари изучават мускулите на тялото, така и хиромантиците са изучавали най-подробно човешката ръка. Лекарите са дали много нещо на човечеството, но те не са дошли още до изучаването на ръката. Те познават много добре анатомията и физиологията на ръката. Обаче, ръката има и друго предназначение от гледището на хиромантията. И езикът извършва три служби: При храненето – там той играе ролята на слуга. Посреща гостите и ги напътва, накъде да се обърнат, как да се движат. Той им посочва вратата към главния вход. Щом изпрати едни гости, очаква други. Като свърши тази работа, сяда на едно място и мълчи. Втората служба е говоренето. От езика излиза красива реч. Той декламира, пее и които слушат, казват: Отличен език! Като

престане да посреща гостите, да говори и пее, езикът пристъпва към третата служба – прави своите научни изследвания и доклади. Той казва на господаря си, какъв е вкусът на веществата, каква температура имат. И ръката е нещо сложно, поради което трябва да се изучава.

„Простри ръката си!” Ако проникнете във вътрешния смисъл на това изречение, то крие в себе си магическа сила. И наистина, като се обезсърчи, човек спуща ръцете си надолу и казва: От мене няма да стане човек. Той казва, че му липсва нещо; че не е роден, както трябва. Следователно, видиш ли човек със спуснати ръце, преплетени крака, ще знаеш, че е обезсърчен. Кажи на този човек: „Простри ръката си!” Когато простре ръката си, в ума му ще се яви мисълта, какво трябва да прави. Докато има ръка, той знае, какво може да прави. Ще кажете, че трябва да се говори на хората ясно, определено. И аз бих желал да видя човек, който говори ясно,. разбрано. Днес повечето хора говорят неразбрано. Мислите ли, че нещата са ясни? Голямо изкуство е да говориш. – Защо не може да се говори разбрано? – Защото хората са изгубили първоначалния език, на който са говорили. Те не знаят и своя първичен произход. Според някои учени, човек е произлязъл от микроб. Лесно е да се каже това, но откъде се явил този микроб? Ако трябва да се докаже, ще приведем мнението на онзи „знаменит” американски негър – проповедник, който разказвал на слушателите си, как Бог създал света и човека. Той казвал: Бог направил човека от най-фина кал. После го турил на плета да съхне. Вдъхнал в него дихание на живот, и той станал жива душа. Един от слушателите го запитал: Кой направил плета? –Това не е твоя работа, отговорил проповедникът. Значи, лесно е да се каже, че човек е произлязъл от микроб, но кой създаде микроба?

Сега и вие често си мислите, че обяснявате нещата. Химиците казват, че от съединяването на кислорода с водорода се образува вода. Влезте по-дълбоко и намерете причината, която ги кара да се съединят. Аз не разглеждам въпроса като религиозните хора –

повърхностно. Казвам, че тия елементи се съединяват, защото се обичат. Значи, афинитета между тях ние наричаме обич. Колкото по-лесно се съединяват два елемента, толкова по-голяма е обичта между тях. Щом се съединят, от тях се образува нещо ново. Сегашните учени отиват по-далеч и говорят вече за йони на елементите. Те дават различни обяснения, но аз не приемам, че първоначално, човек произлязъл от микроб. Други са тълкуванията на окултната наука. Според нея, първоначално, човек е бил велико същество, с голяма разумност. Той знаел много повече, отколкото сегашните учени. Щом се изявил в света, той произнесъл първо думата любов – ключът на живота. – Де е този ключ сега? – Изгубен е. И до днес окултистите търсят изгубения ключ. Които подържат това твърдение, те са изгубили ключа. Днес никой език няма този ключ. Значи, всички съвременни езици са без ключ. И всички религиозни хора нямат ключ. Във всички религии се говори за Бога, но не със същинското Му име. Първият човек, който назовал Бога с истинското Му име, той изгубил тази дума. – Коя е тази дума? – На български е Бог, на турски Аллах, обаче това са преводи на първото име на Бога. Понеже тази дума е загубена, хората и до днес говорят неразбрано. Говориш на Бога, но Той не те слуша. Бог ще те разбере само тогава, когато произнесеш истинското Му име.

Един ден вървя по улицата и чувам някой казва: Шът-шът! Аз си вървя, не обръщам внимание. Казвам му: Приятелю, на име ще ме извикаш. Ще кажеш: Господин . . ., и аз ще разбера, какво искаш. С „шът”, работа не става. Така и на религиозните казват, че трябва да вярват в Бога, но със заповед работа не се върши. В кой Бог? Важно е да се знае истинското име на Бога. Турчинът казва: В Аллах ще вярваш. Това са все неразбрани въпроси. Сега ние говорим научно – изнасяме самата истина. Поради неразбраната същина на Бога, в сегашната религия, както и в миналите, има голям упадък. Който се занимава с математика, трябва да разбира всички отношения в нея. Казвам: 1:2 = 2:3. Какво означава тази пропорция? Математикът знае

значението на единицата. Той разбира и думата едно. Но какво означава единицата, едното? Ще кажете, че единицата е права линия. Под „единица” разбираме онази първоначална сила, която турила всичко в действие и станала осезаема за хората. Значи, проявлението на едното във всяко отношение, наричаме единица. Тогава казваме: Онази материя, която възприела единицата и изявила всички нейни форми, се отнася към двойката, т. е. към условията, както двойката се отнася към тройката, т. е. към изявените вече резултати. С други думи казано: бащата (1) се отнася към майката (2), както майката (2) се отнася към сина (3). Това означава пропорцията – 1:2 = 2:3. Първо бащата обича майката, а майката обича детето си. Това е закон. Като казвам „обич”, във вашите умове изпъква обичта в сегашните й форми. – Какво е било първоначално отношението между хората? – Първоначално; те не се раждали така, както сега. – Защо? – Всеки слънчев лъч, който минава през пространството, сам по себе си е жив. Той е съзнателна сила, която може да се превърне в живо същество. Това твърдение може да се оспорва, както днес се явява спор около създаването на човека. Питаш едного: Ти беше ли там, когато Бог създаде човека? – Така е писал Мойсей. – Да, но и Мойсей не е бил там. Има, обаче, хора, които са били там. Силата на Христовото учение се заключава в това, че Той казва за себе си: Когато светът се създаваше, аз бях там. И наистина, когато Христос дойде на земята, учението Му се състоеше само от една дума. Той предаде Своето учение само в тази дума. – Коя е тази дума? – Днес никой не я знае: нито православни, нито католици, нито евангелисти. Ако ме слуша някой от тях, ще каже, че не говоря истината. Нека докажат, че те са прави. Изобщо, когато нещо се отрича или доказва, то трябва да става по правилата и изискванията на науката. Нещата се доказват и отричат научно. Ето, и аз казвам, че Бог е Любов. И аз говоря за любовта, но това, което досега съм говорил за любовта, е далеч от самата любов, от първичната дума „любов”. И досега още аз говоря за любовта с преводен език. Който изговори първичната дума на

любовта, той е в състояние да стопи и най-мъчнотопимите метали. Огън е тази дума. И златарят си служи с особена духалка. Като я постави в пламъка и насочи златото срещу нея, то веднага се стопява. Иначе, не може да се топи. Оплакваш се от мъжа си, че е твърд, груб. Занеси го на златаря, да го стопи. Той ще го тури на пламъка срещу духалката и ще духа. След малко мъжът ти ще се стопи и ще почернее. Като го види, жената ще се уплаши. Златарят ще го тури в киселина и, като го лъсне, той ще светне, ще се превърне в чисто злато – видоизменил се. Не се страхувайте от нищо. Попаднете ли в огъня на любовта, ще се стопите и превърнете в злато.

– Що е религията? – Изкуство, подобно на златарството: да знаеш, как да топиш златото и да правиш от него пръстени, огърлици й други златни украшения. Що е животът? – Изкуство за придобиване на добродетели и да знаеш, как да се кичиш с тях. Казваш, че си религиозен, защото се молиш на Бога. – Важно е, как се молиш. Да застанеш прав и да шепнеш молитви това не е молитва. – Как се е молил Давид? – Давид се е молил най-добре, когато бил гонен. Тази молитва е особена. Човек се моли най-добре, когато го гонят. Щом спре гоненето, и молитвата спира. Докато живееш като цар, в охолство, ти не можеш да се молиш. Друг е въпросът, да те поставят при големи страдания, при големи изпитания и гонения. Тогава ще се молиш, както трябва. Представи си,. че си вързан с въже и те пуснат да висиш над пропастта. Ще се молиш ли? Ще викаш: Господи! Господи! Това е молитва. А тъй, насърбаш се с топла чорбица, наядеш се с печена кокошка, и после ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: Господи, благодаря Ти. – Това не е молитва. Докато кокошката е в стомаха ти, не можеш да се молиш. Не ви упреквам, но обяснявам защо животът ви няма добри резултати. Първото условие за молитвата е човек да изоре нивата си. Ще мине с плуга по нея четири-пет пъти и тогава може да я засее. Иначе, колкото и да плаче, никой не може да му помогне. Бодили и тръне ще растат на нивата му. Който види изораната нива, ще се спре пред нея и ще каже:

Приятелю, аз имам хубаво семе, искам да посея твоята нива. Казваш: Скърбя, тъжен съм. – Изора ли нивата си? – Не съм я изорал. – Впрегни ралото си, изори нивата, посей я и после плачи, колкото искаш. Тогава плачът ти ще бъде на място и ще принесе своето благословение.

„Простри ръката си!” Човекът с изсъхналата ръка е плакал много, но преди това е орал и сял. Христос му обърна внимание, защото е заслужил. Като го излекува, Христос се обърна към събралия се при Него народ и го запита: „Позволено ли е на някого да прави добро в съботен ден?” Всички мълчаха, никой не Му отговори. – Защо? – Защото някога е опасно да се говори. И аз зная това, някога трябва да мълчиш. Човек може да говори всичко пред хора, които го разбират. Някога чувам, как моите слушатели изопачават думите ми, цели опашки им прикачват. Някога опашките са много големи, като опашките на лисиците, за които говорил един американски проповедник. Той се отличавал с това, че обичал да преувеличава нещата. Като знаел своята слабост, той молил своя приятел да го коригира по някакъв начин, с особен знак. Веднъж той проповядвал за лисиците, които Самсон хванал. Те се отличавали по това, че имали дълги опашки. В увлечението си, проповедникът казал: Тези лисици имали дълги опашки, по четири метра. Приятелят му дал знак да намали. Проповедникът казал: Струва ми се, че опашката на лисицата не може да бъде толкова дълга – трябва да е била до три метра. Приятелят пак му дал знак. – Може да не са и три метра, но около два метра. Така намалявал, докато стигнал до половин метър. Приятелят пак дал знак. – Повече не намалявам! Обикновено, хората преувеличават нещата, все удължават опашката на лисицата. Какво означава дългата опашка? – Изопачаване на известна мисъл, т. е. криво тълкуване на мисълта. „Простри ръката си!” – Каква мисъл е вложил Христос в тези думи? – Първо, Той е искал да помогне на сакатия, като същевременно внесъл светлина в неговия ум. Закон е: Когато светлината проникне в човешките очи, тя ще донесе своето

благословение. Като говоря за Новото учение, аз нямам намерение да измествам друго учение. Светът върви напред, религията и науката също напредват. Не съм аз, който измества старото. Който е дошъл до известно развитие, той продължава да върви напред. Ако спре някъде, скъпо ще плати. Всеки знае, че златното време на неговия живот е ученичеството. Вземе тетрадките и книжките си и, хайде на училище! Майката и бащата се грижат за него, а той не мисли за нищо. И ние трябва да бъдем ученици, за да научим първата дума. Тя е изгубена, но трябва да се намери. Това ще произведе коренна промяна в човека. Тази промяна, именно, подразбира новораждането, за което се говори в Евангелието. Тази дума ще бъде основа на новия живот, дето няма болести, няма и смърт. Смисълът на живота не е в това, да живееш добре; смисълът на християнството не е в спасението. Смисълът на всичко е в безсмъртието: да станеш безсмъртен, да влезеш при онези условия, дето се проявява Божественият живот. Не можеш ли да станеш подобен на Бога? Това е желанието на Бога. Такова е желанието и на всеки баща. Кой баща желае смъртта на децата си? Бог, Който е всемъдър, всеблаг, не може да иска смъртта на децата си. Следователно, и ние искаме да бъдем като Бога. – Как? Да бъдем като Бога? Това е богохулство! – Да, ти можеш да бъдеш като Бога благ, да живееш като Него, да бъде душата ти пълна с Божията Любов, Мъдрост, Истина, Правда и Добродетел. Това е Бог. – Сила се иска за това. – Да, ще бъдеш силен. Само добродетелният човек е силен. Който няма добродетели, не може да бъде силен. Добродетелите са условия за проява на силата. Който няма добродетели, е подобен на замръзнала змия. И най-страшната боа, пренесена в студен климат, ще се вцепени и ще бъде безопасна. Без добродетели не можеш да проявиш никаква смелост и решителност, никакво благородство, нищо възвишено. Те са необходими за всички хора: за майки и бащи, учители и ученици, свещеници и владици, управници и общественици. Истинският живот започва с добродетелите.

Казвате, че яденето е от първа необходимост. – Че трябва да ядем, по това няма спор. Обаче, какво трябва да ядем? Ето един въпрос, върху който се явява спор: вегетарианци ли трябва да бъдем, или месоядци? Че трябва да пием, и върху това няма спор. Обаче, какво да пием: вода, вино, ракия, или друго питие? Трябва да имаме вяра – и върху това няма спор. В какво и в кого да вярваме – ето спорът. Едни казват, че трябва да вярваме в Бога, други –в любовта, трети – в науката. Вярата зависи от културата, от развитието на човека. Когато съзнанието на хората се пробуди, те имат" вече убеждение. – В какво се заключава то? Кое е това убеждение? – Не мога да го кажа. Всеки сам ще дойде до това убеждение. – Кога? – Когато намери първата дума, когато намери загубения ключ. Аз съм посветил целия си живот в търсене на тази дума и съм я намерил. – Кажи я и на нас. – Не е позволено да споделя една свещена идея или една свещена дума с човек, който е прекарал живота си в ядене и пиене, в задоволяване на своите слабости. То е все едно, да повериш богатството си на своя разпуснат син. Вместо да го използува разумно, той ще злоупотреби с него. Той ще постъпи, както онзи млад американец, който прахосал наследството си за шест месеца. Като единствен наследник на дядо си, той получил 30 милиона лева. Веднага съобщил във вестниците, че дава възможност на всички свои съграждани, в продължение на три деня, да ядат и пият на негова сметка, колкото искат. След шест месеца той останал без пет пари в джоба си и се принудил да продължи стария си занаят – говедарство. Ако сега и на вас дадат такова богатство, няма да направите повече от това, което направил младият американец. – Как? Аз ли няма да направя нещо? Дай ми това богатство, да видиш, какво мога да направя.

Казвам: Като забогатее, човек има две възможности – да падне, или да се повдигне. В първия случай, той използува богатството си за своя сметка. Направи няколко големи, хубави къщи и ги дава под наем. Между наемателите му влизат и непознати, и приятели. Обаче, в скоро време той разваля отношенията си и с едните, и с другите:

този не платил наема си, онзи не платил. Той се кара с тях, дава ги под съд, разплаква ги. Отношенията между наемателите и него стават враждебни. Като го видят, че иде, те казват: Изедникът пак иде! Не знаем, какво да правим. Ако богатият е разумен, така ще постъпи с богатството си, че пръв той ще се повдигне. Ще направи няколко къщи и ще каже на един от приятелите си: Моля ти се, иди при най-бедните семейства в града, предложи им да живеят в тези нови къщи без наем, без грижа за утрешния ден. Ако те питат, чии са тези къщи, няма да казваш името ми. Ще кажеш, че един добър човек ги осигурява, без да иска нещо от тях. Ще живеят в къщите, докато са живи. След време той ще ги посети, ще си поговори с тях, да види, как гледат на живота. Като разбере, че с това вярата им в доброто се усилила, и той ще каже: Има добри хора в света, заслужава да се живее!

– Как постъпват повечето хора днес? – Светският човек, като направи добро, постоянно го споменава и казва: Аз направих това добро! Религиозният казва: Аз обърнах този човек към Бога, аз го спасих. Едно време той беше лош човек, сега стана добър. Така постъпил един варненски богаташ. със своя беден съсед. Той го срещнал на улицата и му казал: Комшо, отивам на пазара, ела с мене да ти купя нещо, да направя едно малко добро, да ме споменаваш. Отбили се в една касапница. Богатият купил един черен дроб, дал го на бедния да си сготви чорба. И двамата си тръгнали заедно. Колкото познати срещал, богатият казвал: Купих на този човек един дроб, да си направи една чорбица.

Днес се проповядва на хората за спасението, кой щял да ги спаси. – Никой никого не може да спаси. Казва се, че Христос спасявал хората. Видели ли сте Христа? – Не сме Го видели, но вярваме в това. – Познавате ли Христа? – Не Го познаваме. – Знаете ли, как спасява Христос? Изучавали ли сте това изкуство? Не е все едно да казваш, че Христос спасява хората и. да знаеш, какво е спасението. Казваш, че твоят учител свири хубаво. – Ти знаеш ли да свириш? И ти трябва да

свириш като учителя си. Казано е: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят, да прославят Отца нашего на небеса."

Сега аз изнасям своята проповед и мога да я развия много добре – точка по точка. Ще кажете: Отлична проповед! – Това не е достатъчно. Като казваш, че Христос спасява хората, да знаеш, как става това спасяване. Досега никой не е казал, как спасява Христос. Ако искаш да научиш това, ела при мене, аз ще ти покажа, как става това. Ще направя един кръст, ще забия ръцете и краката ти на кръста, с по два гвоздея. След това ще те туря в гроба, дето ще прекараш три деня. На третия ден Бог ще те извади от гроба и тогава ще разбереш, как Христос спасява света. След възкресението си Христос каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете сега да проповядвате моето учение." Който повярва в закона на любовта, той ще бъде спасен.

Сега и вие ще изучавате, коя е първата дума. Аз желая да дойдат всички религиозни хора, да кажат, коя е първата дума, с която е назован Господ. Коя е първата дума на детето към майката? Ще кажете, че първата дума е „мама." Не, преди нея е казана друга дума, която вие не сте чули. Колко е плакало, колко е говорило детето, докато каже първата дума. Тя е казана преди първия плач. Майката казва: Детето заплака. Тя е чула плача на детето, но не и първата дума. И досега хората чуват само плача на детето. – Защо не се чува първата дума? – Защото някои същества, шашармаджии, удрят с тъпан около детето, за да не се чуе първата дума, която ще изговори то. Когато раждаше, първа майката трябваше да чуе тази дума. Хиляди и милиони години се изминали, откак жената ражда, но никоя майка не е чула тази дума. Само една жена я чула. Коя е тя, няма да ви кажа. Павел казва: „Родих ви." Раждането подразбира първичната дума. Когато вие я чуете и разберете, тя ще осмисли сегашния ви живот. Всички философии, всички учения ще придобият нов смисъл. Аз ще ви обясня важността на тази дума, без да ви казвам, коя е тя. Представете си един трудолюбив момък, който копае

градини, ниви, лозя, докато един ден забогатее. Той има на разположение слуги и всичко, каквото пожелае, но няма възможност да си избере възлюбена на сърцето. Всичко има той, но възлюбената не е дошла. Той ходи натук - натам и се пита: Защо ми е това богатство, без другарка? Такова беше и положението на Адама в райската градина. Защо му беше другарка? – Той търсеше своята възлюбена. Когато Бог създаде Ева, Адам чу само плача ѝ, не можа да чуе първата дума. Той каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.” Понеже Адам не чу първата дума, Бог му каза: Ще излезеш вън от рая! Значи, след дългия си сън, Адам чу само това, което и майката чува при раждането на детето. То заплакало, и Адам каза: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми.” И сега всички разискват, какво представя жената. Казва се, че е плът и кост от човека. Не, това не е жената. Тя носи в себе си първата Божествена дума, която спасява света. Аз нямам думи, с които да изкажа, какво нещо е жената. Тя е дева, девица, която ражда. Това, което вие казвате за жената, не е жена. Според вашето разбиране, жената е опорочена, продала се на някого. Тя казва: Няма кой да се грижи за мене; нямам подслон, ще се оженя. Девата, която носи първата дума в себе си, тя е силна; тя не се нуждае от мъж, не търси ничия подкрепа. Тя е по-силна от всеки мъж, от всеки човек. Това е човешкият дух. За духа още спорят: принцип ли е той, сила ли е.

Сега, като говоря така, аз не засягам вашия живот. Аз имам пред вид целта, към която се стремим, смисълът на живота, Всеки иска да бъде щастлив: майката, бащата, децата, учителят, свещеникът. Но въпреки това, никой не е щастлив. Бих желал да дойде при мене някой щастливец, да запиша името му. Досега никой не е дошъл. – Защо? – Защото никой не носи първата дума в себе си. Казано е в Писанието: „Роденото от духа, дух е; роденото от плътта, плът е.” Роденият от духа не пита, православен ли си, вярваш ли в Бога, от коя партия си. Родените от духа веднага се познават. Аз съм готов да пожертвувам за родения от духа всичкия си имот, всичко, каквото

имам. За тия, които носят първата дума в себе си, в Писанието е казано, че преди те да се помолят на Бога, Той ще отговори на молитвата им. Тяхната душа е чиста и възвишена, и любовта отговаря на всеки техен зов. Това е учението, което трябва да се проповядва на хората. Сега, между тях се явява един груб спор. Аз съжалявам за това, че хората първо се бият, изпочупят главите си и трябва да дойдат лекари да ги превързват и чак тогава да си говорят братски. Какво братско има в това? Счупил си крака на брата си, той – твоята ръка. И двамата сте превързани, и вие казвате: Глупава работа излезе нашата! – Е, така ще влезем в Царството Божие: хроми, слепи, така е казано в Писанието. – Не, има нещо изопачено във вашата мисъл.

Христос казва: „Простри ръката си!" Разбирайте право Христовите думи, не ги изопачавайте. Христовите думи лесно могат да се изопачат. И думите на Павла могат да се изопачат. Той казва: „Царството Божие не е в ядене и пиене." На друго място казва: „Каквото ви дадат, яжте и благодарете." – Кога е казано това, при какви условия? – Когато дава отговор на стиха, че Царството Божие не е в ядене и пиене. Има нещо по-високо от яденето и пиенето. Знаете ли, какво ядат и пият ангелите? Питат ме, каква е разликата между духовния и физическия свят. – Съществата от духовния свят ядат и пият, както хората, но те асимилират напълно храната, без никакъв остатък. Затова там няма отходни места. Там няма кухни с тенджери, чинии, метли, както тук. Там културата е много висока. Къщите им са красиви, особен стил. Като видиш една къща, ще кажеш: Това е къща! Те не спят на легла, като нас. Когато Мойсей се качи на Синайската гора, Бог му показа модела, по който да направи скинията. Каквито усилия да правят хората, мъчно могат да постигнат нещо. Решено е да изпратят делегация в онзи свят и като се върнат, да представят модели от всичко, което са видели там. Днес всеки тълкува, кое как да се направи, но моделите им не се реализират. Един проповедник каже едно, друг каже друго. Не, ще отидеш горе, ще видиш, какви модели има там, и като слезеш, сам ще ги направиш. Каквото има в духовния

свят, точно това трябва да се приложи и на земята. Мойсей, като видя модела на скинията, направи я точно такава, каквато му показаха. И като питате, какъв е духовният и Божественият живот, казвам: Ще отидете горе и ще ги видите. Какво трябва да бъде Братството? – Като знаеш методите, как да се живее, не остава нищо друго, освен да ги приложиш. Всички идеи, които се разпространяват между хората, са добри, но нямат методи за приложението им в обществения живот.

Прилагането на новите идеи има място в новата, възвишената култура. Следователно, не мислете, че духовният свят е нещо отвлечено. Според мене, най-великото, най-реалното в света, това е духовният живот. Ние сме сенки на този живот. Даже и най-крайните материалисти, като комунисти, социалисти, в приложението са по-големи идеалисти от духовните хора. Днешният свят се е обърнал с главата надолу. Например, онези, които на теория са духовни, в практическия си живот са материалисти. Обаче, ние се радваме на идеалното, чистото, възвишеното. Няма защо да спорите, дали някой вярва, или не. За нас въпросът е поставен другояче. Някой казва: Важно е, дали човек вярва в Бога, или не. Това са относителни неща. И онзи, който не вярва, и онзи, който вярва, нямат първата дума в себе си. И който се моли по три пъти на ден, и който не се моли, и те нямат първата дума в себе си. Единият е честен и казва: Аз съм се отчаял вече, не вярвам в нищо. Другият казва: Аз вярвам. Обаче, религиозните хора трябва да си признаят, че не познават Бога. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил." Вечният живот трябва да има резултат. След това казвате, че истината се заключава в това, да познаете Бога. Познаваш ли Го? Имаш ли вечен живот? Всеки трябва да носи вечния живот в себе си. Този живот не се основава на принципа на щастието, но на принципа на висшата разумност.

И тъй, вие ще вложите в ума си мисълта, че никой не може да напусне живота си, но ще гледа да намери в него онази дума, която някога е изгубил. Тази дума е заровена някъде и то толкова дълбоко,

че цялата си къща да разровиш, т. е. да прехвърлиш през съзнанието си цялото си минало; да обиколиш цялата земя, от единия до другия край, но да я намериш. Ако я намериш, ти ще бъдеш свободен, ще имаш светлина в ума си, чистота в сърцето си и сила във волята си. И тогава, каквито проблеми се явят в живота ти, ще можеш да ги разрешиш и ще помагаш на по-малките братя.

Ще кажете, че сте се объркали от моите думи и ще питате: Ти намерил ли си тази дума? – Дали съм я намерил, или не, това се отнася до мене, то няма да ви ползува. Ако нося един хляб, скрит от другите, аз ще си мълча. Защо ще мълча? – Защото веднага ще кажат: Нали си брат, дай хляба. Достатъчно е да разберат, че нося хляб, ще почнат да се трупат около мене десетки хора. Ако дам на всички по една хапка, аз ще остана гладен. Значи, за вас, въпросът за хляба е отвлечен. Добре е, всеки да си носи по един хляб. Казваш, че вярваш в Господа Исуса Христа, а мислиш за хляба. Сегашните хора не вярват в Господа, но в хляба и, като го видят, казват: Ето моя Господ. Един казва, че вярва в Господа, но не е готов да услужи на ближния си даже с един лев. – Защо не дава на ближния си? – Страхува се да не остане без пари. Значи, той вярва и в парите. Според мене, има смисъл да вярваш в хляба, но не и в парите. Хлябът внася живот, сила в човека. Когато е гладен, той няма разположение за нищо, няма сила да свърши някаква работа. Щом се нахрани, хлябът внася в него разположение да учи, да работи, да се моли. Един ден, когато намериш първата дума, достатъчно е само да помислиш за хляба, и да се нахраниш. А сега месиш, печеш хляба и тогава го ядеш. Ако си жаден, веднага ще се намериш мислено пред извора и ще задоволиш жаждата си. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Днес много хора продават честта и съвестта си само за хляб. Колко сестри и братя са пропаднали само заради хляба! Житото е затворено в хамбара, и да умира човек от глад, никой не отваря хамбара. Свещеници говорят за Христа, проповедниците – също, но и едните, и другите не знаят, как се проповядва. Те трябва да кажат: Братя, да намерим първата дума, за

да се отворят всички хамбари. Намерете изгубената дума, за да се отворят всички хамбари. Намерете изгубената дума, за да се отворят вашите? сърца. Под „хамбар” разбирам човешкото сърце. Да се отвори то така, че всички хора да приемат благословението, което иде отгоре. То е общо за всички. Десетки деца измират в един ден. Ще кажете, че така било писано. Не е така. Христос казва: – Не е определено да бъдеш сакат, с изсъхнала ръка. „Простри ръката си и ще бъдеш спасен.” – Защо? Ти си срещнал човека, който има първата дума в себе си. Той се отнася към всички братски и с любов.

Днес и вие сте срещнали Христа. Познавате ли Го? Ще кажете, че еди-кой си прилича на Христа. Не е там въпросът. Кажи истината – Той ли е, или не е. Слънцето ли е, или не е. Каква е разликата между слънцето и нашия огън? – Грамадна е. За да опиташ силата на човешкия огън, трябва да бъдеш близо до него. Колкото по-близо си до него, толкова по-добре ще ти бъде. При слънцето, обаче, колкото си по-високо, толкова е по-студено. За да се грееш на слънцето, ще намериш тихо място, запазено от вятъра, и тогава ще се грееш, колкото искаш. То еднакво огрява всички и еднакво дава. Такова нещо е Божественото. То лекува, както слънцето. Човешкият огън не лекува. Обаче, няма болест, която да не се лекува от слънцето. Изложиш ли се на огнището да се лекуваш, ще пропаднеш. Хиляди хора са пострадали от човешкото огнище. Като говоря за Божията Любов, за Божията Мъдрост и Истина, струва ви се, че ви се говори за непознати, отвлечени истини.

Често аз се запитвам: Като съм говорил и говоря толкова много на хората, аз се чудя, защо не могат да приемат истината, и след това си отговарям: Те нямат първата дума в себе си. Значи, това не зависи от тях, а от вътрешните условия, при които живеят. Ето, и житното зърно не може да расте навсякъде. Ако го посадите на високо планинско място, няма да порасте. Ако порасте, няма да узрее. Ако го посадите в долината, там ще израсте, и плод ще даде. И в живота, най-благоприятни условия представя долината. Ако искаш да

намериш свещената дума, трябва да се освободиш от всички връзки, които те ограничават. Това не значи да се покалугериш. Искаш да станеш свещеник, да служиш на Бога. Ти можеш да станеш свещеник, владика и пак да не намериш свещената дума. – Как ще я намеря? – Като заемеш последното място в света. Това място е до вратата на Царството Божие. Като последен слуга, ти ще намериш по-скоро първата дума, отколкото като човек с високо положение. Следователно, вървете напред! Който иска да напредва, той ще се освободи от ограниченията. Не казвай на мъжа си, че отиваш да търсиш изгубената дума; не казвай и на жена си. Дълбоко в душата си кажи: Аз сам ще разреша въпроса. И свещеникът да каже дълбоко в душата си: Аз ще разреша този въпрос. Ще намеря първата дума, с която Господ е назован. Тя е изворът на любовта. Една дума търси всеки. – Коя е тя? – Първото име на Баща си. Ще намериш името на Бога, за да получиш наследството, което Той ти е оставил. Само така може да станеш наследник на своя баща или дядо. Това е нашето призвание в космоса.

– Какво се иска от човека? – Да се пробуди неговото съзнание. Като говоря така, мнозина мислят, че имам някаква задна цел. Те се заблуждават. Аз не се интересувам от това, което хората вършат. Аз не се интересувам и от сенките, които художникът хвърля на своето платно. – Защо са тези сенки? – За да се даде по-голям ефект на живота. Сенките не са истинският живот. Значи, първата задача на всички е да намерите онази дума, с която е назован Бог. Тя е думата, с която любовта се изявява на хората. С нея космическият човек е посрещнал своята любов. Какво й е казал той? Какво отговорила тя на своя възлюбен? Каква е първата дума на учителя към своя ученик? Какъв е отговорът на ученика? Коя е първата дума на свещеника, с която назовал Господа? Аз не говоря за сегашния свещеник. Един е първият свещеник. Каква е първата дума на майката, с която тя посреща новороденото си дете? Какъв е отговорът на детето? Това са важни жизнени въпроси, социални въпроси, които трябва да се

разрешат правилно. Съвременното общество се нуждае от умни хора, които знаят да прилагат великите закони на Битието. Много закони има, но кой ще ги прилага? За всички длъжности в света са нужни просветени, възвишени, благородни хора. Има такива хора, но всяка служба, всяко управление се опорочава от хора, които не знаят, как да изпълняват своите задължения. Те не познават законите на живота. Църквата се опорочава пак от такива хора. Домът се опорочава от майки и бащи, които също не знаят законите. Ето защо, човек трябва да се върне към онова първично състояние, когато е познавал всички закони.

–Какво се иска от човека, за да се върне към онова първично състояние на хармония и мир? – Диамантена воля. Това е задача на бъдещето. Ако живееш интензивно и съзнателно, ти можеш да преживееш миналото си в един час; ако нямаш тази будност, ще го изживееш в хиляди години. Сега е време да се справите с миналото и да работите за бъдещето си. Ще кажете, че това може да се отложи за друго прераждане, или като отидете в другия свят. Не се лъжете. Това, което свършите днес, е най-важно. Не мислете, че съществата на онзи свят ще се занимават с вас. Те няма да ви погледнат; не искат да знаят, кога сте дошли и кога ще се върнете. За тях е важно, знаете ли езика им, разбирате ли го. Ако не знаете техния език, ще се върнете, както сте дошли. Това е факт. Вижте, какво знаят онези, които се раждат на земята. Питате ги, какво има на онзи свят, нищо не знаят. Вижте, какво знаят вашите заминали. Викаш баща си, питаш го, какво има в другия свят, и той нищо не знае. Викаш майка си, тя казва, че нищо не вижда, освен тъмнина. – Много естествено, колкото са знаели на земята, толкова ще знаят и в другия свят. Има някои заминали, които виждат и разбират, но те са малко. Те са работили на земята съзнателно и в другия свят продължават да работят.

Хората спорят, има ли друг свят, или няма. Ако имаш знания, има друг свят; ако нямаш знания, няма друг свят. Ако имаш пари, има хляб; нямаш пари, няма хляб. Стомахът ти е здрав, сладко ядеш;

разстроен ли е стомахът, не ядеш сладко. Ако езикът ти е здрав, говориш отлично; ако е парализиран, ще се спъваш в говоренето. Това са отношения, зависимости. Ще кажете, че това са обикновени работи. Има смисъл човек да разисква върху 'известни въпроси, но да се ползува от тях. Трябва ли, като схоластиците, да прави изчисления, колко духове могат да играят на върха на една игла? Представете си, че 5000, 10000 или милион духове играят на върха на иглата, какво печелите вие? Това е губене на време. После пък ще разискват, какви са тези духове. – Не, има съществени въпроси, които заслужават вниманието на хората. Ето един съществен въпрос, който Христос изнесъл: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето и който ме яде, има живот в себе си." Какво означава тази мисъл, вие сами ще я изтълкувате. Ще кажете, че в Христовото учение има много противоречия. Например, казано е: „Ако те съблазнява дясното око, извади го!" Как ще приложим този стих? Трябва ли да си извадим окото? – Това е велика истина, скрита в една отрицателна форма. Ще излезе, че всеки, който има две очи, не е приложил учението на Христа. То трябва да се разбира по дух, а не по буква. Христос говори за петте таланта, за петте чифта волове. На друго място казва: „Създайте си приятели от неправдата." Това са символи, гатанки, притчи, на които трябва да се разбира вътрешният смисъл.

„Простри ръката си!" – После? – Започни да мислиш. – Какво? – Че има един вечен, неизменен Божествен свят. Аз пък казвам тази сутрин: Знайте, че в Божиите обещания няма обратни решения. Каквото Бог е казал и решил, то е свършен факт. Обезсърчиш се и казваш: Бог не ме обича, изоставил, ме е. – Това е твоя измислица. Каквото е обещал, Бог го изпълнява. Не е било и няма да бъде, Бог да лиши своя син от наследство. Казано и свършено! Бог никога не се изменя. Помнете: В Божиите обещания няма обратни решения. – Това не се отнася до мене. – Ще мислиш право и ще постъпваш добре. Живейте братски, по любов, за да опитате Любовта на Бога. Ако не живеете добре, вината е у вас, обаче, в Божиите обещания няма

обратни решения. Същото се отнася и до църквата, т. е. до нейните служители. И те трябва да живеят в любов. Иначе, и те ще знаят, че в Божиите обещания няма обратни решения. Ще се занимават, кого да изключат от църквата! Те нямат право да изключват, нито аз имам право да изключвам някого! Да се заемем всички да реализираме Божия план, а не да се изключваме. Ще живеем братски, по любов, да изпълним волята на Бога. Ще живеем, както Бог е казал, за да намерим загубената дума. Тя ще ни се открие сама по себе си. Казано е в Писанието: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, аз ще ви се изявя." Христос казва: „Ако имате любов към мене, ще опазите моите заповеди." „Ако ме любите." Христос не говори за обикновената, човешка любов. На друго място се казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас." „Тогава ще ви кажа първата дума, с нея ще ви се изявя." – Кога ще ни се изяви? – Може още днес. – Казано е, че ще се покаеш. – Готов ли си, ти покаял ли си се? – Отдавна съм се покаял. От 20 години съм член на църквата. Какво повече ми трябва? – „Простри ръката си!" Значи, да имаш воля, да вярваш, да знаеш, че в Божиите обещания няма обратни решения. По-велико учение от това няма. Колкото и да си обременен, това учение ще свали товара, ще те облекчи и ще кажеш: Ще бъде, както е казано. Ще простреш ръката си и ще кажеш: Ще работя за тази велика истина.

Днешната беседа беше голяма. Ако я забравите, поне едно помнете: В Божиите обещания няма обратни решения. Щом е така, прострете ръката си с дланта нагоре и четете писаното на нея. Тя е написана книга. Тя е написана с математическа точност. Много данни съм събрал от тази книга. Те са изчислени в точни математични формули. Когато имам повече време, ще се занимавам с тях. Човешката ръка е Божествената книга, листата на която постоянно се пишат. Много хиромантици се ползуват от тази книга. Изкуство е да научиш да четеш по нея. Тя посочва пътя, по който ще намериш първата дума. Казвам: Христос носи първатя дума. Той скоро ще ви срещне и ще каже: „ Простри ръката си 1" – Кой си ти да ни

заповядваш? – Свършено е» вече, изгубено е всичко. Простри ръката си, и нищо повече. В тебе ще влезе новата светлина – светлината на новия живот, и ти ще минеш от смърт в живот. Говори се за възкресението на мъртвите. Това са хората, на които Христос казал: „Простри ръката си!" Това са хора с млади сърца, със силен дух, които могат да жертвуват всичко. Те не мислят за осигуряване, те са осигурени. Бъдещето е тяхно. Млади и стари, прострете ръцете си! Тъй казва Христос. – Ами ако простра ръката си и нищо не стане? – Ето съмнението. Това „ако" спъва човека. Дръжте се за обещанието на Бога. Обаче, някога обещанията, похвалите и хулите произвеждат един и същ резултат. Ти развиваш една тема, от която зависи твоето бъдеще. Дойде един приятел и започва да те хвали. Ти влизаш в разговор с него, изгубваш времето си и не можеш да развиеш темата си. Отиваш на изпит и пропадаш. Започваш отново да работиш. Дойде друг приятел и започва да те укорява за нещо. Ти се оправдаваш и пак загубваш времето си. Не се подавай нито на похвали, нито на укори. Работи върху темата си и когато свършиш изпитите, тогава ще се разговаряш, Не е важно, какво говорят хората за нас. Имаш на разположение 15 минути. През това време трябва да срещнеш Христа – Учителят на Любовта. Той ще ти каже една дума, от която ще зависи твоето бъдеще. Тази дума ще отвори вратата на Царството Божие за тебе. Тази дума ще те постави в нови условия.

„Простри ръката си!"

Беседа от Учителя, държана на 31 декември, 1922 г. – София.

И ОТВОРИ УСТАТА СИ, ТА ПОУЧАВАШЕ ГИ

И отвори устата си, та ги поучаваше (Матея, 5:2)

Ще прочета 66 глава от Исаия.

Така говори Господ: Небето ми е престол, И земята подножие на нозете ми: Кой е домът който искате да съградите за мене? И кое е мястото на упокоението ми? (2) Защото ръката ми е направила всичко това, И е станало всичко това, говори Господ; Но аз ще погледна на тогоз, На сиромаха и съкрушения духом, И на оногоз който трепери от словото ми. (3) Който коли вол е както който убива человека, – Който жертва агне, както който пресича врат на псе, – Който приnося хлебно приношение, както който приноси свинска кръв, – Който кади ливан, както който благославя идол: Ей, те са избрали пътищата си, И душата им се наслаждава в гнусотиите им. (4) И аз ще избера бедствията им, И ще докарам върх тях онези неща от който се боят; Защото зовях, и никой не отговаряше; Говорех и не слушаха; Но правеха зло пред мене, И избраха неугодното мене. (5) Слушайте словото Господне, вие който треперите от словото му: Братята ви, който ви мразят и ви отхвърлят заради моето име, Рекоха: Да се прослави Господ, И да видим вашата радост; Но те ще се посрамят. (6) Глас на метеж иде от града, Глас от храма, Глас на Господа който прави въздаяние на неприятелите си. (7) Преди да се замъчи, роди: Преди да дойдат болезните ѝ, освободи се и роди мъжко. (8) Кой е чул таквоз нещо? Кой е видял таквоз? Родила ли би земята в един ден? Или родил ли би се един народ отведнъж? Но дъщерята на Сион щом се замъчи роди чадата си. (9) Аз който довождам до раждане, Не бих ли направил да роди? говори Господ: Аз който правя да раждат, Затворил ли бих ложесната? говори Бог твой. (10) Развеселете се с дъщерята на Ерусалим, И радвайте се с нея, всички който я обичате:

Зарадвайте се, и радвайте се с нея, всички който сетувате за нея; (11) За да сучете и да се наситите От съсците на утешенията ѝ; За да се насучете и да се насладите За изобилието на славата ѝ. (12) Защото така говори Господ: Ето, ще разпростра ней мир като река, И славата на народите като наводняем поток: Тогаз ще се насучете, Ще бъдете носени на обятия, И ще бъдете поласкани на колената ѝ. (13) Както един когото утешава майка му, Така аз ще ви утеша; И ще се утешите в Ерусалим. (14) И ще видите, и сърцето ви ще се развесели, И костите ви ще прозябнат като трева; И ръката Господня ще се познае към рабите му, А гневът му към неприятелите му. (15) Защото, ето, Господ ще дойде с огън, И колесниците му ще бъдат като вихрушка, За да отдаде гнева си с устремление, И прещението си с огнени пламици. (16) Защото Господ, с огън и с ножа си, Ще се съди с всяка плът, И убитите от Господа ще бъдат много. (17) Които се освещават и очищават в градините, Един подир друг, в средата, И ядат свинско месо и гнусотии и мишки, Те ще загинат купно, говори Господ. (18) Защото аз зная делата им и помишленията им, И ида за да събера всичките народи и езици; И те ще дойдат и ще видят славата ми. (19) И ще туря знамение между тях; И онези от тях които се отърват, ще ги изпроводя в народите – в Тарсис, Фул, и Луд, които теглят лък, – в Тувал и Яван, далечните острови Които не са чули името ми, Нито са видяли славата ми; И ще проповядват славата ми между народите. (20) И ще доведат всичките ви братя От всичките народи принос Господу, – На коне, и на колесници, и на носилки, и на мъски, и на бързи камили, – Към светата ми гора, Ерусалим, говори Господ, Както синовете Израилеви доносят приношение в чист съсъд в дома Господен. (21) А още ще взема от тях За свещеници и за Левити, говори Господ. (22) Защото както новите небеса И новата земя които аз ще направя Ще пребъдат пред мене, говори Господ, Така ще пребъде семето ви и името ви. (23) И от новомесечие до новомесечие, И от събота до събота, Ще дохожда всяка плът да се кланя пред мене, Говори Господ. (24) И ще излязат и ще видят труповете на человеците

Които бяха престъпници против мене; Защото тяхният червей няма да умре, Нито огънт им ще угасне; И ще бъдат гнусота на всяка плът.

Този пророк, макар че живял преди 3,000 год., бил по-напредничав в своето схващане, отколкото някои съвременни философи.

„Който коли вол е както, който убива человека“ (ст.3)

Сега някои привеждат апостол Павла, че всичко, каквото било създадено, могло да се яде, но с благодарение.

„Който кади ливан, както който благославя идол” .

Сега трябва да се кади нещо нали?

„И ще докарам върх тях онези неща, от които се боят” . (ст.4)

Туй е съвременната неврастения, безпокойствието в хората туй е.

„И да видим вашата радост; (ст.5)

Но те ще се посрамят” .

Сега лесно може да се изключи човек от черквата. Хората мислят, че те на земята са автори: държави се изключват, църкви се изключват, хора се изключват и т.н.

„Родила ли би земята в един ден?“ (ст.8)

Съвременните хора са заченали в широка мисъл, в умовете на хората се е заченало нещо възвишено и благородно. Сега всички хора очакват да се роди спасителят. Но спасителят трябва да се роди в душите на хората. Изведнъж всички хора трябва да почнат да мислят еднакво и да постъпват еднакво.

„Не бих ли направил да роди?“ (ст.9) – Говори Господ. Някои очакват раждане по плът, но роденото по плът, плът е.

„И убитите от Господа ще бъдат много“. (ст.16)

Онези, които не разбират този мистичен език, трябва да знаят, че всички ония заблуждения, които съществуват сега в света и които носят тия нещастия, всичко това ще изчезне.

Това подразбира пророкът.

Ще взема 2 стих от 5 глава от еванг. на Матея: „И отвори устата си та ги поучаваше.“

Всички разбирате глагола отварям. Врата се отваря, каса се отваря и затваря, хората, когато се прозяват, си отварят устата. Под думата отваряне разбирам съзнателно отваряне на устата. Аз пак ще се спра да кажа, че съвременният език не е точен, не определя всички наши подбуждения, не изразява подбужденията ни. За пример – вземете думата вода, на много хора е непонятна. Един човек, който е свикнал да пие винце, той не разбира значението на водата и казва: водата е за жабите, винцето е за човека. На този човек, за да поправите грешката му, достатъчно е да го оставите, десет дни да не пие вода, той ще оцени, какво нещо е водата. И навсякъде, дето избира вода по балканите, като я види и каже „вода", цялата му душа отвътре ще се пробуди. И ако ние, съвременните хора, разбираме идеите и мислите, които са скрити в тия думи,бихме живели малко по-друг живот. Казват, че имало онзи свят, че имало Господ, но тия неща са съвсем непонятни. После казваме, какъв е този Господ – не разбираме вътрешната идея, залавяме се за формата на нещата. После казваме „любов" – де е тя? Търсим я. Всички неща ние ги материализираме. Казваме „култура"! Ако искаме да определим съвременния културен живот, трябва да знаем, в какво седи тази култура. Или казваме, че някой човек е благороден, че е учен. Питам: в какво седи благородството на този човек? За да имате благородство, трябва да имаме един свят положителен и неизменен. Аз наричам истина само това, което не се изменя, абсолютно всякога остава в едно и също положение. Казвате, какво нещо е истината? Истината е нещо недостъпно за човешките умове при сегашните условия, тя може да се определи като нещо конкретно, като отношения на нещата, едни към други. Но истината е нещо духовно отвлечено. Тя си има свой обект. Кой е обектът на истината? – Свободата, а тя е нещо приблизително материално. Онзи човек, който има истина в душата си, щом те срещне, ще развърже връзките ти и ще каже: „Стани, освободи се от тия връзки, които те стягат". Защото, който има истината, той иска всякого да види свободен. Ако си гладен, той ще те нахрани, ако си

беден, той ще ти помогне, ако си неучен – също. Той ще те освободи, понеже обича истината и всякога обича свободни хора. По това се отличават хората, които обичат истината. Един човек, който не развързва връзките на хората, един човек, който не е готов гладния да нахрани, страдующия да утеши, той може да говори колкото иска за истината, но тази истина няма едно конкретно приложение. Следователно, истината ние я познаваме по този вътрешен стремеж да освобождава окръжаующите от истинските вътрешни страдания. Не да отмахне страданията им, но да им помогне. Не мислете, че страданията са нещо външно, ние сами ги създаваме един на друг, не са от съдбата. И туй, което съвременната наука нарича наследствени черти, това не са черти от природата, това са неща създадени от нас, от ред поколения. Пиянството може да стане наследствена черта. Кражбата може да стане наследствена черта. Одумничеството може да стане наследствена черта. Жестокосърдечието може да стане наследствена черта. Всички тия недъзи може да станат наследствени черти, да се предадат.

Сега, аз бих запитал съвременните хора: Нима съвременния вълк, съвременната мечка, съвременния тигър или съвременната змия, те са така създадени от Бога? Аз оспорвам това. Това мога да го докажа научно. Първоначално те не са били такива. Ами съвременният културен човек така ли е бил създаден от Бога? Когато вие добиете едно верую, вземете сегашните хора, които вярват в Бога, нима така са създадени? Туй верую е създадено отвънка, наложено им е отвънка. И тогава ще вярваш в Бога, и оттатък ще отидеш. Съвременните лекари в Америка са материалисти, но понеже имат клиенти от хората на тия богати църкви, те стават външно религиозни и заемат най-видно, почтено място в църквата. Ако нямат туй верую, нямат папа. Следователно той има верую, което се обуславя от известни условия, от известни материални побуждения. Казва: „Аз вярвам в Бога“. Ако дойдем сега да запитаме, защо вярваш в Бога, от само себе си ли, или от вънка те заставят? „Христос отвори

устата си, та ги поучаваше“. В какво? – В истината. Той каза на хората тъй: „Слушайте, не се заблуждавайте! Всички онези учения, които ви ограничават, които ви връзват, които ви турят хомот, всичко това е лъжа. Лъжа е, не слушайте. Слушайте, какво аз ще ви кажа. Господ ви създаде всички свободни. Вие сте братя“. Как? Онзи е слуга, онзи господар! Такива господари и слуги Господ не е създал. Но тогава кой ви създаде господари и слуги? Тия неща други ги измислиха. Вие всички сте братя и сестри, свободни отношения трябва да имате. По любов трябва да живеете. Този живот, този широк свят е за вас, може да го използувате по друг начин. Следователно, учи ги на свобода.

Какво нещо е мъдростта? Казват: „Той е мъдър човек” . Мъдростта е пак нещо отвлечено. Обект на мъдростта е светлината. Следователно, там дето има светлина, има и мъдрост. Тъй е и с физическата светлина. Дето има светлина, има и мъдрост. А кой от вас не е виждал светлината. Следователно, дето има светлина, има и знание. Там извори текат, местности хубави има, които ще проучавате, и у хората се заражда желание да пишат. Светлината е обект на мъдростта. Ако вътре в твоя ум има светлина, можеш да пишеш, можеш да разбереш мъдростта. „Трябва да бъдем мъдри“, казват. Е, имаме ли тази светлина? В какво седи светлината? Там, дето има светлина, светлината цери всички недъзи, всички болести. Ако си болен, било хремав, или те боли гърло, око или друго нещо тази светлина лекува. И всички съвременни болести се дължат на това, че в умовете на хората има една голяма тъмнина. Туй хората не виждат? Защо не виждат? Ето аз ще ви кажа защо не виждат. Той седнал пред тефтерите си, и макар, че е учен човек, свършил два университета, казва: „Драган Стоянов има да ми дава 100,000 лв., лихвите не си е платил” . И тия хора, които имат да му дават, се нареждат като светии, той не мисли, че има светлина отвънка, той постоянно мисли за тия хора. И като се начучулигат онези ми ти адвокати, съдии, че после свещеникът ще дойде да заклева. Всичката тази периферия наоколо му, наредили се 10–100–200 дела в ума му вътре, де ще види тази

светлина. И после, дойде вечерта в къщи си, казва: „Уморих се“. Цял ден стоял над тефтерите и казва, че се уморил. Че как си се уморил, не си копал на лозето. Уморен човек разбирам този, който взел мотиката да копае. Той само е уморен. Аз говоря за съвременните културни християнски народи, които плачем за Христа, за Неговото учение, за вярата. Аз съм едно с тях. Хайде да учим Христовото учение, какво е учил Христос, макар че туй което говорел Той на вас, то не съответства с една хилядна част от това, което Той е говорел. Много неща от тях не ги туриха, защото не им отърваше. Защо не им отърваше? И ще дойдат най-после да ме убеждават, че Христос тъй учил. Много нещо горчиво е казал Христос, но го туриха на страна. Каквото Христос е учил, то е писано, и може би, след 2,000 години, като дойдете на земята, ще видите какво е учил Христос. Хората ще бъдат културни, ще изнесат какво е учил Христос. Следователно, светлината е обект на Божествената мъдрост, която трябва да ни даде онова знание, с което можем да поправим нашия живот, както е бил в миналото, изопачен живот. Защото, някой път ние ядем много, и после казваме, че няма да ядем. Сега, между онзи, който яде и онзи, който не яде, има ли някаква разлика? Някой път хванеш някоя болест не ядеш. Ще постиш 40 дни, но това не е една привилегия, ти си ял, ял, сега ще постиш. Твоят стомах ще си почине. Небето е обезпокоено от тебе, и казва: „Турете го за 2–3 месеца на леглото, дръжте го малко, не трябва да яде?“ Като попости малко, неговото сърце започва да става малко по-меко. Стои и си мисли: Да дам ли еди-кого си под съд? После казва: „Чакай, затворете тефтерите, ще живея по Бога“. Но, щом оздравее хайде пак тефтерите. Й питат хората, защо са болестите. Те са едно средство на невидимия свят да поправя хората. Болестите са за поправка на хората. За поправка са тия болести. И сега, съвременните лекари биха направили едно голямо благо на човечеството, аз бих им препоръчал, като дойдат при някой болен, да му кажат как трябва да започне да живее. Не само да му пипне пулса, а да му хване ръката и да каже: „Аз ще те лекувам, но

на толкова хора си направил толкова пакости, но сега ще те отдалеча да живееш един чист живот. Само тъй ще те лекувам" . И като се обещае онзи болен, че ще живее чист живот, тогава лекарят да го лекува. Така лекарите биха направили едно голямо добро, защото те днес имат по-голямо влияние, отколкото свещениците. „Ако вие не искате да поправите живота си, няма да ви лекуваме, и следователно, ще понесете вашите болести". А съвременните лекари не правят така. Днес търсим лекарства против болестите. Забелязано е, че колкото повече търсим цяр за болестите, толкова повече те се увеличават. Ще замязаме на онзи американски лекар, който се заел да изучава неврастенията. Той намерил около 500 различни видове нервни болести, дал им различни имена, обаче и след тези 500 вида, пак се явили все нови и нови видове и като не знаел вече как да ги кръщава, всеки нов явил се вид, го нарекъл „американичи", болест, която съществува само в Америка. Колкото повече искаме да намерим един цяр, толкова повече болестите се увеличават.

Съвременните хора трябва да се научат как да живеят. Този свят, в който ние живеем, не е един свят несъзнателен или безсъзнателен, той е един свят, в който прониква Божественото съзнание и подсъзнание и всяка една постъпка носи своите последствия. И ако вие наблюдавате, покажете ми един човек, който, като е живял един непорядъчен живот, в какъвто смисъл и да е, да е прокопсал. Не е харосал нито той, нито дома му. Онези хора, онези фамилии, който са живели чист, благочестив живот, те са благословени. Някои питат: Защо трябва да живеем добре? Защото само чрез доброто може да се постигне един нормален, приятен и щастлив живот. Доброто, това е основа, условие за културата. Не може да се тури никаква култура без доброто. Доброто, това са елементи, в който можем да живеем. Тия елементи могат да дадат ония основни сили за повдигане на нашия ум. Ако аз съм живял 60 години и съм ял по 3 пъти на ден, и нищо друго не съм направил, какво съм придобил? Не мязаме ли на онзи воденичен камък в някоя мелница, който толкова много, с години

мели и нищо не придобива? Тия два воденични камъка какво са спечелили, като са смелили толкова много брашно? Дойде воденичарят, тури си крака отгоре. Камъкът мисли, че е придобил нещо. Нищо, а само се е изхабил, и после го сменят с друг. Ще дойде някой проповедник. Какво е той? Ако той е един камък, и публиката, която го слуша, е другият камък, и мелят брашно, какво става с това брашно? Във всяка проповед трябва да има нещо живо. Когато ви говоря за Бога, това е нещо съществено, толкова съществено и реално, че всякога и навсякъде може да го проверите: и в хората, и в животните, и в дърветата, и във въздуха, навсякъде.

И тъй обект на мъдростта е светлината. Следователно, в нашите умове трябва да има светлина. Е как ще се разберем? Дойде някой и ми казва: „Аз не споделям твоето мнение“. Какво можеш да не споделяш в моето мнение? Ние трябва да споделяме мнението на природата. И ти, и аз еднакво ядем. Ще опитаме храната. Една и съща храна ще ядем, да видим какви резултати ще произведе тя в нас. Да направим опит. Да се храним 2 месеца наред със свинско месо и половин кило винце. И тогава, ще турим един секретар, ние ще му плащаме, и той всеки ден ще хроникира нашето поведение. Но, богато ядене ще имаме: вечер, обед и сутрин, на всяко ядене ще имаме по половин килце вино и хубаво опражени свински пражоли. Очите ни ще изпъкнат, лицето ни ще се зачерви, и ние малко ще се възбудим, ще стане малко промяна. След това, 2–3 месеца да ядем само растителна храна, само ябълки, круши, орехи, лешници, хлебец, и да пием шест годишно вино, врялата вода тъй я наричам, и секретарят пак ще хроникирва всеки ден нашето поведение. И по нашето разположение ще видим кой е най-добрият начин. И ще питаме окръжаващите ни, околните наши приятели, дали те са доволни от нас. Ще кажете: „Аз се чувствам много добре“. Да, но твоите ближни не се чувстват добре. Ти се чувстваш много добре, но я питай печената кокошка чувства ли се добре? Въпросът седи в това, как се чувстват другите, които са около тебе. Те ще кажат: „Не, не, ние

не се усещаме толкова добре.“ Когато обереш някоя вдовица, питай я, усеща ли се добре. Тя не се усеща добре. Важно е как се чувстват окръжаващите около нас.

Аз сега говоря за онези, които съзнават, защото онзи великият закон, който работи около нас, е безпощаден. Защото, всяко нещо, което ние вършим на другите, то ще се върне и на нас. Бог не може да върши нашите дела, защото туй, което ние сме създали, то ще дойде при нас, и ще ни измъчва. Бог се отказва от всичките наши дела. Той не ги приема, Той приема само Неговото, Той признава само Неговото, и като отидем при Бога, ние трябва да се освободим от нашите дела. Ще отидем при мохамеданите, те вярват в Бога; ще отидем при будистите, те вярват в Буда; ще отидем при християните, те вярват в Христа. Но туй вярване на какво е обусловено? Е, мислите ли сега, че като кажем на Господа, че ние вярваме, че Той е в три лица, и ще го задоволим? Ще каже Господ: „В три лица ли съм аз” ? – Да. Повикайте вашите ближни! „В колко лица съм аз? “ – Един Бог знаем. „Повикайте вашите приятели, жена си, децата си!“ Те казват: „Вярваме в един Бог” . Нали искаш да покажеш, че вярваш в Бога?

Единство в света има само в любовта. Не тази обикновената любов, не, но, любовта, която съдържа в себе си три основни принципи. И аз ще дойда до любовта.

Един от принципите на любовта, това е светлината. Когато ти обичаш някого, трябва да внесеш светлина в ума му и той, в твоето присъствие да усеща че му израстват криле, и ако е намислил да направи някакво престъпление, да каже: „Аз се отказвам от тази си мисъл и давам всичко от себе си“. Тази любов е Божествена. И тъй, светлината можем да имаме навсякъде, всички можем да я носим.

Сега, говорят, определят влиянието на хората. Да, светлината е, която определя влиянието на хората. Под тази светлина всичко отвън расте. По същия закон на аналогията, и светлината отвън нас служи да възраства всички благородни желания и мисли. Ако искате да имате нещо благородно в себе си, трябва да имате тази светлина.

Направете най-малкия опит, да видите, имате ли светлина. Направете опита вечерно време, за да видите, имате ли светлина. Изгасете електричеството, и вижте, имате ли в мозъка си светлина. Излезте вечерно време, през някоя тъмна, мрачна нощ, когато има гръмотевица, и вижте, излиза ли от мозъка ви тази светлина, прави ли тя пред вас пътят ви малко светъл. Да, светлина ще имате пред себе си, пред краката си. Туй е подразбирал Христос в светлината.

Сега, обект на любовта какво е? Обект на любовта е чистотата. Мъдростта се изразява в човешкия ум, в човешкия мозък, а любовта – в човешкото сърце. Любовта е пък нещо съвсем духовно, не е нещо, което можем да го пипнем, тя е нещо, което отдалеч само можем да почувстваме, тя не е някакво малко разположение, но любовта, при сегашното си състояние, като дойде, тя е толкова силна енергия, тя е нещо толкова голямо, че съвсем може да разтопи нашата нервна система. Казват, че любовта изгаря. Аз вярвам, че там, дето има съпротивление, става изгаряне. Обект на любовта е чистотата. Там, дето има любов, непременно ще има чистота. Няма ли чистотата, няма и любов. Вижте онази младата мома как постъпва. Аз взимам това сравнение в много хубав смисъл. Онази младата мома, като дете е ходила с кални крака, с нечисти ръце, но после, като залюби, като заговори любовта в нея, няма вече кални крака, измива си всеки ден краката; по няколко пъти на ден си мие ръцете; чисти се, дрехите ѝ винаги спретнати. Защо? – Любовта е дошла, заговорила е вътре в сърцето ѝ. Някой казва, че има любов към Бога. Е, хубаво, де е твоята чистота? Ако ти в твоите мисли, желания и действия нямаш чистота, не си чист, де е твоята любов? И физическа, и духовна, Божествена чистота трябва да имаме, и в нас трябва същевременно да стане едно вътрешно прераждане.

Вие сте вътре в мене, и може да ме обидите, защото всяко едно лошо чувство, това е нечистота, която може да хвърли петно. Ако ви кажа една горчива дума, аз внасям едно петно в съзнанието ви. Вие имате прекрасно настроение, но ако аз внеса една обида във вас, това

е едно петно. Един човек с хубаво настроение, аз считам, че е една прекрасна градина, и ако вляза във вашата градина с една горчива дума, то значи да опетня тази градина. Не, аз трябва да се радвам на неговите цветенца, и да бъда внимателен, да не внеса нито едно петно. Тъй разбирам аз любовта. Всички трябва да бъдем внимателни. Ние съвременните хора ни най-малко не тачиме чувствата на другите хора. И като се уединим трябва да разгледаме погрешките си, а не да се извиняваме отвънка. Аз никога не се извинявам отвънка. Кога се извинявам, кога поправям погрешките си? Ще стана рано сутрин, ще отида на мястото, дето съм направил погрешката, и като се върна, аз съм доволен. В моята душа аз искам тази свобода, тази чистота, тази светлина, която имам, да я придобият всички хора.

И Христос отвори устата си, та ги поучаваше. Това е учил Христос. Сега, питам: Где е този Христос? Христос сега живее в сърцата на хората. А какво учат сега църквите. Всички църкви учат, че Христос е горе на небето. Де е небето? – Небето е горе в главата, защото небето е символ на един разумен живот, дето всички неща, както в музиката, са строго математически определени, и ние съвременните хора, за да разберем отношенията на Божествения свят, трябва да разбираме математиката и музиката с обясненията им, защо стават тия неща така. Сега, често съвременните хора запитват: Защо един човек е учен, а друг – прост; защо един е богат, а друг – сиромах? Като че ли Господ е наредил богати и сиромаси хора! Това са отношения, според степента на тяхното развитие. Едни са станали учени, други – прости, едни – богати, други – сиромаси; но според Божествения закон трябва да имаме правилни разбирания, както постъпва Божествения Дух вътре у нас. Е, представете си сега, аз ви представям един орган на бъдещата култура, който има 35,000 клавиши. Представете си, че тия клавиши са живи, имат съзнание, могат да мислят. В математиката, много пъти, много неща се допущат, за да могат да се обяснят. Е, допуснете сега, че всеки един клавиш си има известен стремеж; той си има определен тон, и

съзнава, че трябва да се прояви. И проявлението на всяка една душа е на мястото си. Аз нямам нищо против онзи Божествен стремеж, и всяка една душа искам да се прояви, т.е. всички онези заложени в нея способности, сили, дарби да се проявят в своята пълнота, да бъдем доволни от нашия живот. Дойде сега онзи великият артист, туй разумното в света, и веднага сложи ръцете си върху този орган. Да кажем, че големият му палец стъпи на „до“. Следующият до него, на „ре“, казва: „Непременно сега ще стъпи на мене“. Обаче, този артист, като стъпи на „до“, прескача „ре“. „Как тъй, защо мене да ме прескочи“? Този великият артист си кара ръцете нагоре по тия 35,000 клавиши, свири си. До тонът „ре“, стои „ми“, прескача го. „Не зная“, казва „ми“, „трябва да има някаква несправедливост, защо мене да прескача“? Дойде този артист пак към тия ноти с ръцете си: Трала-ла, дойде до „ми“, казва: На „ми“ е времето сега. А пък „до“ седи, казва си: Понеже на „ми“ стъпи, близо е до мене, на мене ще стъпи. Но, прескача го. Наскърби се „до“, наскърби се и „ре“, което също прескача. А той прескача и „до“ и „ре“, и „ми“. Сега „ре“ казва: Втори път ме пренебрегнаха. И „ми“ казва същото. А „до“ казва: Трябва да му е говорено нещо за моето поведение. Това не е разбиране. Аз казвам: Онзи, който е направил тази музика, той е турил всичките тия ноти, той е предвидил, всеки трябва да чака времето си, да стъпне тази ръка върху него. Щом си в органа, този великият артист няма да те забрави. Щом дойде времето ти, той ще стъпи върху тебе. Тогава какво трябва да мислят тия клавиши! Те трябва да гледат ръцете на този велик артист на къде по пианото отиват, и да слушат ехото на всички клавиши, които свирят на тази велика пиеса. Животът е една такава пиеса. Тъй както сега сме наредени, всеки един човек е един клавиш, всяка една душа си има особен тон, и когато Божественото дойде у вас, ако вие сте вярно нагласени, а вярно трябва да бъдете нагласени, и като стъпи на вас, трябва да има един отглас. Какъв трябва да бъде този отглас? В душата ви трябва да има три неумолими качества, за които да копнеете. Вие трябва да копнеете за

свободата, която подразбира абсолютната Истина, за светлината, която подразбира мъдростта и за чистотата, която подразбира любовта.

Следователно, ако вие искате да познавате дали любовта действа във вас, трябва да видите, имате ли чистота, не само физическа, но и духовна и Божествена. Трябва да имате чистота! Във вашата душа не трябва да има абсолютно никаква користолюбива мисъл, да обидите някого. С други думи казано, във вашата душа трябва да има най-голямото пожелание – да поправите живота си, да изгладите петната, които сте направили от векове по отношение към всички ваши братя, сестри, приятели. Трябва да се роди една светлина във всички, да поправим живота си, а не само да се молим. Ние съвременните хора мязаме като онези 12 души евангелисти, които се събрали в една евангелска църква да се молят. Всички дигат ръцете си нагоре, защото тъй обичат да се молят, гласно да произнасят молитвата си. Молят се: Ти, Господи, да слезеш, това да направиш, онова да направиш, да ни освободиш, да просветиш нашите братя, това да стане, онова да стане. Един час се молят. Идва един човек отвънка, и им казва: „Една вдовица с едно детенце е паднала на улицата, иска помощ". Не ни безпокой, ние не сме свършили още нашата молитва. Господ казва: „Оставете тази молитва, идете да помогнете на тази бедна вдовица". Не, молитвата не сме свършили. Извън църквите трябва да сме, аз съм против църквите. На стъгдите трябва да бъдем, там, при онези вдовици, които страдат, при онези бедни хора, при всички сираци. При тях трябва да бъдем, при тях трябва да бъде и свещеника с епатрахила. Туй иска Христос от нас. Туй е новото учение. Тия църкви като се изпразнят, ще трябва да се напълнят от друго място. Боят се: Ами ако се изпразнят църквите! Няма да се изпразнят църквите, туй трябва да го знаят свещениците! Като дойде Христос, пак ще напълним църквите. Туй трябва да знаят съвременните свещеници в България, туй трябва да го научат; а сега в България учат друго учение. Едно време гръцките владици се събраха, и с един

замах направиха българите схизматици, с един замах ги изключиха от църквата. И сега нашите братя, 16 благовидни старци се събраха да ме изключат от църквата. Опасността е там, че никой не може да ме изключи. Този, Който ми е дал живот, Той ме е пратил в света. Аз съм казвал: „Единственият човек, който може да ме изключи, това съм аз самият" . Ако не живея един порядъчен живот, ако не живея един живот съгласен с Божиите закони, аз ще бъда изключен. Но щом живея един живот съобразно с Божиите закони, един чист живот, кой ще ме изключи? А сега, те себе си изключват от църквата. Всеки, който живее в неправда, той себе си изключва. Ние трябва да обичаме свободата, трябва да обичаме светлината, трябва да обичаме чистотата. И всичко туй не е по заповед. Аз не искам да им наложа туй. Не, туй учение, което проповядваме ние, то е учение да вършим всичко по любов. Казвам: „Ако вие действително обичате вашия Учител, ако вие обичате този син Божий, ще ме любите казва Христос, и ще упазите Словото Божие". Нали казвате, че Христос е основа на вашата църква? Той казва: „Ако ме любите, ще упазите моето слово". И Той е казал тъй: „Идва време и сега е, Той е говорил това преди 2,000 години, когато истинските поклонници ще се покланят на Бога в Дух и Истина, нито в Ерусалим, нито в тази гора". Туй са неговите думи. Значи, ще се покланят къде? – При онези страдащи. Светът е пълен сега само със страдащи хора.

Сега, не казвам, че всичко това трябва да го вземе само един свещеник върху себе си. Не, ако всеки свещеник би извършил една стотна от своите задължения, светът би се поправил. Ако всеки верующ би извършил само една стотна от своите задължения, какво нещо би било! И тъй Христос отвори устата си, та ги поучаваше. Сега, не е въпросът за осъждане. Ако е за осъждане, това е най-лесната работа. Да се осъждат хората! Но, любовта Божия изисква, по този закон да извършваме волята Божия само по Любов. Ако ние така я извършваме, ще бъдем чисти, светли; и домът ви ще бъде благословен, и децата ви, и приятелите ви и целият народ ще бъде

благословен. Плодородие и изобилие навсякъде ще има. Списателите ще пишат по-хубаво, по-добри поети ще имаме. Ако в душата на един поет е проникнала свободата, ако в ума му е проникнала светлината, и ако в сърцето му е проникнала чистотата, той ще създаде нещо изящно. Ако и да е материалист даже някой поет, щом в душата му проникне свободата, в ума – светлината, а в сърцето – чистотата, той ще напише нещо светло. Ако някой съдия, или свещеник, проповедник, законник или какъвто и да е, щом в душата му е проникнала свободата, в ума – светлината, а в сърцето – чистотата, той ще предаде на света най-хубавото.

„Христос отвори устата си“. Тия уста са Божествени, и те всякога говорят у нас. Не сте ли слушали много пъти, как Господ говори у вас? Някой път ти казва: „Стани, помогни на този“. Ти казваш: „Не, сега нямам време, нямам разположение“. Втори път, трети път, четвърти, пети път ти казва Господ, докато най-после кажеш: „Този е великият закон в света, тъй трябва да живеем” . На всеки един човек, който не служи на Божествения живот, нещата му се въздават. И вие ще дойдете в положението на онзи български касапин – пример, който съм привеждал и друг път. Бащата бил касапин, и синът става касапин. Оженва се, раждат му се три деца. Агънца, волове, всичко си има той, но казва: „Трябва да забогатея“. И забогатява. Но какво се случва един ден? По-голямото братче казва на по-малкото: „Ела да ти покажа, как тати коли агнето“. Взима нож, тегли го на врата му, и го заколва. Майката, тъкмо къпи най-малкото си шест месечно детенце в коритото, и като чува плача вън, оставя детето в коритото, и отива да види какво е станало. По-голямото дете, като я вижда, уплашва се, пада, натъква се на ножа, и умира. Връща се майката в къщи, и какво да види! Детенцето в коритото се удавило. Ужасна съдба! Туй наместо агънцата. И казват после, че било определено да ги колим. Не, тази съдба показва, че от това, такива ще бъдат резултатите. Туй показва провидението. Така ще бъде и с нашите лъжливи учения, с нашите криви убеждения. В края на краищата, всичко, което сме съградили,

всичко ще бъде пометено, и ние ще останем като една суха пръчка. Питам: Нашият живот без любов какво струва? Нашият живот без мъдрост какво струва? Ако твоите пръсти, крака, ръце, език, всичко туй е парализирано, питам: Защо ти са краката, ръцете, езика? Ами ако твоят ум няма абсолютно никаква светлина, защо ти е той? Ако твоето сърце няма абсолютно никаква чистота, защо ти е то? И следователно, душата ни е душа, определена за свобода. Значи Бог създаде нашата душа за свободата, за да може онази велика истина, в която Бог живее, да живее в душата ни. Бог създаде онзи ум, за да може тази мъдрост да пребъдва в нас. Бог живее в любовта, изяви се в любовта, и създаде сърцето ни, за да може тази любов да живее там, и чистотата да се изразява като един резултат на любовта. И тъй, всеки един може да бъде свободен, може да има знания и чистота. Някои казват, че нас знания не ни трябват, защото учението, знанието разваляло мозъците. Не, знания трябват на света, знания! Туй, което сега имаме, то още не е знания. Трябват ни знания върху онези велики закони, как трябва да се работи. За всяко нещо трябват знания. За пример, лекуваш някого. Има диагноза по новата окултна медицина. Един съвременен лекар ще дойде първо да опита пулса ви колко бие в минута. Ако бие 72 пъти, значи нормален е. Ще бутне езика, ще го види побелял ли е, ще прегледа окото бяло ли е или жълто отвътре на клепача, и от това лекарят ще създаде една диагноза. Обаче, има други съвременни лекари, които не гледат пулса на сърцето, а с лупа ще видят по ноктите, дали дробовете функционират правилно, дали мозъкът функционира правилно или не. Сега по ноктите ти ще кажат, че ти, за пример, преди 6 месеца си боледувал. Някой път ще ти вземат ръката, и по нея, ще гледат. Когато ще се явят известни болести, в някои области на ръката се явяват някои петна. По ръката се познава какво има да ти стане. Някой казва: „Ама какво може да ти стане?“ Стават много работи. Учените хора сега изследват по ноктите, по ръцете, какви болести ще

дойдат, и какви лекарства ще трябват. Идва светлина в света! Няма нищо скрито-покрито. И за в бъдеще по-голяма светлина ще дойде.

И сега, Този Христос, който е отворил устата си, Той е заговорил вече в хората. Всички съвременни хора, и най-бедните говорят разумно. Знаете ли за в бъдеще какво ще стане? Овците ще оправят своите пастири, слугите – своите господари, учениците – своите учители, децата майките и бащите си. Обратно ще стане в света. Защо? Знаете ли защо? – Защото тия младите ще има какво да дадат, а тия старите – нищо. Старите ще дойдат, ще кажат: „Елате сега да живеем в братство и равенство“. Защо искат сега да живеят в братство и равенство? Като изпояли всичко, ще живеят в братство и равенство. Краката му не държат, ръцете – също, не могат да доживеят, казват: „Елате, има Господ“, но ако твоите ръце и крака са здрави, ще кажеш, че няма Господ. А младият, който има здрави ръце и крака, и каже, че има Господ, това показва, че в него има убеждения. Той своят ум, своите ръце и крака ще употреби за Бога. В туй отношение аз взимам младите на лице. Такъв един млад, в моите очи, аз го държа високо. И аз говоря на младите, за старите не говоря, защото на старите аз съм турил кръст. Ще кажете: „Ами на старите?“ Вас старите, Господ да ви прости. Ще съблечете тия старите дрехи, ще облечете дрехите на младите. Това лесно става. На младият човек казвам: „Ще турите всички тия велики добродетели, и няма да се срамувате от добродетелите!“ И тогава, всеки един от вас ще ходи в свободата, в светлината и в чистотата.

Сега ще кажете: „Туй нещо не може да се приложи, туй става с векове“. Който разбира, бързо става, който не разбира, за него с векове. Ако се движи с бързината на слънцето, всичко става и в минути, ако се движи с бързината на най-бавният трен, това може да стане за 250 години, може да стане и с хиляди години. Ако ти изведнъж можеш да вложиш свободата, светлината и чистотата, и да служиш на Бога в Истина, в Мъдрост и в Любов, ти в 8 минути ще можеш да бъдеш на слънцето, при Бога, твоят характер ще се

поляризира, и умът ти и всичко. Направете един опит, и всички работи ще се подобрят. Някои казват: „Много нещастия има в живота“. Аз съм давал туй правило, казвам на мнозина: „Аз имам един пенкелер, от който в 8 минути отгоре твоите работи ще се оправят” . Казват: „Как, остави това, нека в 5 ч. да се оправят” . Не, не, в 8 минути. Истината ще вложиш в своята душа, ще бъдеш свободен човек, няма да продаваш своята свобода. Ще вложиш мъдростта в своя ум, ще обикнеш светлината, и тя е носителка на онова Божествено знание. Ще възприемеш любовта в сърцето си, и чистотата, която изтича от тази любов, ще остави Бог в тебе да довърши работата ти, и каквото ти каже, ще Го слушаш, и в 8 минути ще ти се издължа. Аз съм готов да си изплатя всичките дългове. И ако имаш да взимаш от някого, по същия начин ще постъпиш. Един български полковник ми разправяше един истински случай, станал с него. Осъдиха ме един ден за фалшификации, като ме лишиха от граждански права и ме поставиха в затвор за 3 години. Там, в затвора четох Евангелието, и дойдох до заключението, че аз трябва да живея в името на Бога, както Христос иска. В миналото как беше, не зная, но сега, като изляза, ще уредя всичките си сметки. Питам те сега: Ти, онзи лихвар, който имаш да ми даваш, можеш ли да ми дадеш без лихва? Много искаш. Е, много искаш. Добре, три четвърти даваш ли? – Давам. Почва той: с едного половината ликвидира, с другиго – една трета, ликвидира с всички длъжници. И действително, като действах според Христовия закон, всичките работи ми тръгнаха на добре. Имах едно място, подигна му се цената, и ме благослови Господ. Трябва да приложим този закон в себе си. И не трябва да чакаме отвънка стражари да дойдат. Ние всинца сме твърде благочестиви хора, умно живеем, културни хора сме, но като влезе някой, и байонети има, и револвери. Казвам: „Културни хора сме“. Да, но иди в Америка, културни хора сме там, обаче стражари стоят, и то не като нашите стражари, а по шест крачки високи и с такива особени шапки, стърчат над всички други хора. Те нямат револвери, но държат една тояжка в ръката си, и

ако не изпълниш закона, право в носа те набиват и не можеш да се оплакваш никому. Иди във франция, в Германия – същото. Всички са културни, но стражари имат. Културни са, но с каква сила държат тази култура! Няма в нас тази култура. Туй е хубаво. Иначе анархия ще бъде. У нас няма туй съзнание, че всеки да зачита законите, и така ще улесним положението на стражарите. Не външни стражари, но всеки трябва да бъде стражар на себе си, защото всеки един стражар може да получи един куршум.

И Христос ни учи, че има един по-добър начин за живеене, отколкото ние схващаме. Туй Христово учение не е само за едного, всички трябва да го приложим. Ако то е Божествено, то е приложимо за всинца ни. Всинца трябва да бъдем герои. Сега, ние се делим на евангелисти, други на католици, но всички трябва да бъдем свободни, всички трябва да бъдем в светлина, да живеем в чистота. Аз съм готов тогава да отида във всяка църква: и в православна, и в протестантска, и в католическа и в мохамеданска, стига тази любов да царува, поне външно. Мене ни най-малко не ме спира формата.

И сега, Този Христос иде в света, в света е. Питам: Ако днес дойдеше Христос, как щяха да го приемат? Ако идеше в светия синод и кажеше: аз съм Христос, как щяха да Го приемат? За Христа имат две понятия. Българският народ Го вижда в бяла аба, с бял калпак, с потури, млад, на около 30 години. Тъй си Го представя народа. В църквата Го представят с корона на глава, както Го рисуват гръцките художници. Питам: Ако Христос дойде облечен в шопска носия, влезе в светия синод, и каже на светите старци: аз съм Христос, как ще Го приемат? Ще кажат: „Я го изхвърлете този навънка!“ Но ако Христос дойде като един цар и прати един полк войници да заобиколят светия синод и каже: „Всички старци навън, да дойдат да ми се поклонят!“ Ще се поклонят, и оттам ще идат. Но туй вече не е едно покланяне от убеждения, а поклонение с насилие. Христос тъй няма да дойде. Казват: „Христос като дойде, ще дойде със светкавица, значи ще дойде в светлина и чистота.“ Значи, Той ще внесе в хората светлина в

умовете и чистота в сърцата, та като се зародят у хората всички тия качества, тогава ще се яви у тях силно желание да Го познаят вътрешно, и Той ще ги обикне, и те ще Го обикнат, като един по-стар техен брат. Като отидеш в Евангелската църква ще ти кажат: „Дай си препоръчителното писмо!“ Ако отидеш в православната църква, ще ти кажат: „Я си кажи веруюто! Защо не се кръстиш? “ Не, свобода на душите, светлина в умовете, чистота в сърцата – те с необходимите неща.

„И отвори устата си, та ги поучаваше“.

И като четете Евангелието, какво казват 9-те блаженства? И тъй, онзи, у когото е пробудено Божественото съзнание, той трябва да работи. Туй съзнание е пробудено във всички посоки. То е пробудено и във вегетарианците, то е пробудено и в анархистите, то е пробудено и в комунистите. В тия крайните елементи то е пробудено. Аз срещам между анархистите хора с хубави, отлични идеи. На тях името им е лошо. Анархист е той, но в душата си не е анархист. Казвам: „Анархисти против злото, свобода искат те!“ И всички тия най-красивите елементи, хората на крайните идеи, Христос ги събира и казва: „Елате вие, чрез вас ще дойде Царството Божие“. И чудни са тия хора сега! Онези, които от хиляди години са ръкоположени, те стават безверници, те стават жестоки. Тъй седи въпроса. И с туй се изпълнява притчата на Христа. Онези, които били звани на трапезата, всички се отказали, и тогава Христос казва: „Викайте от улицата всички онези хроми, клосни, сакати, с тях да се изпълни трапезата ми, да ядат и пият на общо основание“. Тогава трапезата Христова се изпълнила с тия хроми и клосни. Някои ще кажат, че хулим църквата. Туй ни най-малко е охулване на църквата. Ние против църквата нямаме нищо. Църквата тук на земята я няма. Когато хората ни говорят за църквата, казвам: „Една църква има в света, една църква на земята има“. Тази църква, която е на земята, Евангелието я нарича блудница. Мога да ви докажа това. Свещениците искат да кажат, че тази църква е свята. Аз мога да им докажа, защо тази църква

я наричат блудница. Тази църква в България има много мъже. Църквата има само един мъж. В Англия, Франция, навсякъде църквата има много мъже. Тя не е онази девствена църква. Тук под „църква“ се разбира онази свещена Ева. И казва се: Не изпълни този закон. Туй не е един упрек от моя страна. Чиста трябва да бъде тази църква! Какви трябва да бъдат децата ѝ! Добри деца. Питам: Възможно ли е, една възвишена майка, един възвишен баща, да роди един престъпник! Немислимо е това в законите. Възможно ли е една овца да роди един вълк? Не, по никой начин! И следователно, когато в нас по някой път се раждат някои лоши мисли, ние трябва да ги обясним правилно. Тази църква е една, тя е вярваща църква, тя е горе. Една е тази църква за всички народи. Тя е вътрешна, духовна. Идеал е за хората тя! Божествена църква е тя, и трябва да донесе ред и порядък за всички хора; да носи и за най-богатите и за най-бедните, и за най-силните и за най-слабите равенство. Еднакви са всички пред този божествен закон. И тогава силният, умният, чистият, светият човек трябва да посвети живота си за своите по-слаби братя. Само по този начин съвременното общество може да се подигне. Това е, което Христос донесе. А тъй както съвременното общество отива, отива към разлагане. Ако жената гледа да използва мъжа си, ако мъжът иска да използва жена си, ако синът иска да използва баща си, ако дъщерята иска да използва майка си, приятеля – приятеля си, брат – брата си, ако всинца искаме да използваме, как може да се живее? Така не може да се живее. Остават 3 неща, които могат да спасят света. Те са: истината в нашата душа, да донесе свобода, която да ни освободи от нашите пороци; мъдростта в нашите умове, да ни донесе светлина, да живеем съобразно законите на природата; любовта, която иде, да ни даде тази чистота, понеже тя е носителка на всички онези сили, при които нашите желания могат да се разбиват, и да се освободим от тия наши страдания. Може да се освободим всички! Сега, като се обръщам към вас, аз вярвам, че туй е проникнало във вашите души. Бъдете смели и не се колебайте за истината! Не само да говорим, но

ние трябва да бъдем като едно динамо, да изпращаме в мълчание своята енергия. Да сме като слънцето. Туй слънце мълчи и в мълчание изпраща своята енергия. Тази енергия иде на земята и твори. Само нашите мълчаливи мисли, идеи, желания, действия са дълбоки. Само в мълчание те са Божествени. Те са, които могат да подобрят, да преобразуват света. Не мислете, че туй, което ви говоря, то е истината. Аз вярвам в една мълчалива истина, която действа и работи 6 света. Има нещо чудно и страшно в света. Казвам: В света иде една велика вълна, разумна вълна, тя наближава! И като дойде, всички тия ледове, всички тия снегове, този егоизъм, всичко туй ще се схуми, ще се скапе, ще падне. И всички хора, цялото човечество, всички ще се освободят от този егоизъм. Няма да се мине много време, няма да се минат още 20–25–30 години, и всичко туй ще стане. Ще излязат хората от сегашното си положение. Дошло е време вече! Нашето съзнание се е пробудило, и ние ще влезем да живеем в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ще живеем един разумен живот и няма да мислим какво има в онзи свят, понеже едновременно ще живеем и в този и в онзи свят. Ще живеем като растенията: корените ще бъдат в този свят, а клонищата в онзи свят. И тогава и с хората ще говорим, и с Бога ще говорим, и с ангелите ще говорим. С Бога! А, много е това. Ами, че с Бога, разбира се. Бог е Любов. Нали е хубаво да говориш с Господа в мълчание? В мълчание да гледаш звездите, месечината, слънцето, да им се радваш. Всичко туй да те радва, това е Бог! На всяко животно, на всяко растение да се радваш. Това е Бог! Навсякъде да се радваш. Да се радваш на онзи тихия, който полъхва, прониква всичко.

„И отвори устата си, та ги поучаваше“.

И тогава съвременните учени хора ще отстъпят. Науката ще придобие друг смисъл. Нашите университети ще вземат друг вид. Геометрията, алгебрата, географията, естествените науки, всичко туй ще оживее. Ще имаме една отлична система на знанията ни. Тогава и децата ни какви ще бъдат? Други типове ще бъдат. И като дойде

дъщерята, ще целуне майката, и тя ще бъде радостна и доволна. Целували ли сте един чужд човек, да видите какво нещо лъха от него? Целували ли сте един светия, да видите каква чистота, каква святост идва от него? И тогава детето ти, приятелят ти като те целуне, ще усетиш, че в туй целуване има нещо Божествено. А сега, като се целувате, какво усещате? Отвращение. Мъжът целуне жена си, тя казва: „Студени му са устата“. Нещо липсва. Груб ли е той? Не грубостта. Липсва нещо съществено. Какво липсва? Липсва истината. Че аз като ти говоря, не съм свободен. Като ти говоря за светлина, в мене тъмнина има. Като ти говоря за чистота, в мене нечистота има. Гледам те, ти ме питаш: Ами защо ме гледаш? – Защото те обичам. Аз през тебе гледам света, искам да вида хубавото в света, че през тебе гледам като през един прозорец. Аз виждам твоята душа, тя е грамадна, една велика държава е тя. Ти не я познаваш. Аз я гледам, тя се разпростира чак до слънцето. Седя, и гледам. Какво ме гледаш? – Чудя се на твоя ум. Ти, толкова богат, с такава велика и благородна душа, седиш като прасе в кочината още. Казвам: „Братко, я напусни тази кочина!“ Че коя е тя? Кочина ами! Ами този тефтер какво е? Ами с този тефтер – 10–20 бедни вдовици измъчваш. Затвори тефтерите и кажи: „Хайде сега според новото учение, Господ да ме благослови, никой нищо не ми дължи. Тъй ще започнем новата култура.“

Сега, като се върнете дома си, затворете вашата книга, и кажете: „Аз сега зачерквам всички погрешки на хората, искам да живея по Бога“. Ами ще кажеш: „Може ли да бъде така?“ – Може. Говоря някой път за диамантена воля. Трябва да имаме диамантена воля против греха, а като идем при Бога, никаква воля не ни трябва. Няма какво да го изнудваме. Той е толкова велик! Ще му кажем истината чисто и просто, и Той ще бъде всякога на наша страна. Колкото по-просто Му говорим, толкова по-добре. Няма защо да плачем. Няма какво да разправяме, че имаме деца. Не, не, ще му кажа: „Братко, имам нужда“. Няма защо да седна да му разправям, че деца имам, че жена имам, а

ще кажа: „Нужда имам, можеш ли да ми помогнеш? “ Аз разбирам от какво зло да го избавя.

И тъй, това е учението, което всички трябва да носите, положително учение, учение на свобода, учение на светлина, учение на чистота.

Затова днес се ражда Христос. Новият Христос, Който се е родил в сърцата и умовете на хората, днес се ражда. Днес се ражда този Христос и ангелите пеят благословение. И онзи, Който се е родил, Той носи на хората свобода, носи светлина, носи чистотата, пълна и беззаветна. От сега нататък хората ще живеят в любов, ще живеят в мъдрост и ще живеят в истината.

Пеят ангелите: Да бъде благословен Този новия Христос, Който освобождава хората от всички страдания и привлича хората към Бога, показва им пътя. Целта е велика! За в бъдеще, за още милиони, милиони години има да се стремим, но казва Христос: „Никой не може да отиде към Отца, Великият център на любовта, освен чрез мене“. Само така чрез любовта, можем да отидем към Бога, Нашия Баща. Това е новото учение. Христос днес се е родил в света.

Сега, като се върнете, заколете една кокошка, кажете: „Да живее този новия Христос, Който ни освобождава от всичко! Наздравица!“

Беседа, държана на 7 януари 1923 г. Неделя, Рождество Христово – 10 ч. с.

НО ДА БЪДЕ РЕЧТА ВИ: ЕЙ, ЕЙ; НЕ, НЕ

Но да бъде речта ви: Ей, ей; Не, не; а от това повечето, от лукаваго е (Матея, 5:37)

Ще ви прочета част от 5-та глава от Евангелието на Матея, до 38 стих.

А като видя многото народ, възлезе на гората; и щом седна пристъпиха до него учениците му. (2) И отвори устата си та ги поучаваше, и говореше: (3) Блажени нищите духом; защото е тяхно царството небесно. (4) Блажени нажалените; защото те ще се утешат. (5) Блажени кротките; защото те ще наследят земята. (6) Блажени който гладуват и жадуват за правдата; защото те ще се наситят. (7) Блажени милостивите; защото те помилвани ще бъдат. (8) Блажени чистосърдечните; защото те ще видят Бога. (9) Блажени миротворците; защото те синове Божии ще се нарекат. (10) Блажени гонените заради правдата; защото е тяхно царството небесно. (11) Блажени сте когато ви похулят и ви изгонят, и върх вас рекат на лъжа всяка зла реч заради мене. (12) Радвайте се и веселете се, защото е голяма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророците който бяха преди вас.

(13) Вие сте солта на земята; а ако солта избезсолее, с какво ще се осоли? За нищо вече не струва освен да се изхвърли вън и да се тъпче от человеците. (14) Вие сте виделината на света: град поставен на гора не може да се укрие. (15) Нито запалят свещ и я турят под шиник, но на светилника, и свети на всички който са в къщи. (16) Така да просветне вашата виделина пред человеците, за да видят добрите ваши дела, и да прославят Отца вашего който е на небеса.

(17) Да не мислите че аз дойдох да разруша закона или пророците: не дойдох да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина

ви казвам: Докле да премине небето и земята, една реска или една точка от закона няма да премине дори се всичко не сбъде. (19) И тъй, който наруши една от най-малките тези заповеди, и научи така човеците, най-малък ще се нарече в царството небесно; а който стори и научи, той ще велик да се нарече в царството небесно. (20) Защото казвам ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на старовременните: „Не убивай; и който убие ще бъде повинен на съд. “ (22) А пък аз ви казвам че всеки който се гневи на брата си без причина ще бъде повинен на съд; и който рече на брата си: Рака, повинен ще е за пред събора; а който му рече: Безумне, ще бъде повинен за пъкъла огнен. (23) И тъй, ако принесеш дара си на олтаря, и там се усетиш че брат ти има нещо на тебе, (24) остави дара си там пред олтаря, и иди, първом се примири с брата си, и тогаз ела та принес дара си. (25) Спогодявай се с противника си скоро, доде си на пътя с него, да не би противникът ти да те предаде съднику, а съдникът те предаде на слугата, и те хвърлят в тъмница. (26) Истина ти казвам: Няма да излезеш от там докле не отдадеш най-последния кодрант.

(27) Чули сте че е речено на старовременните: „Не прелюбодействай.“ (28) Но аз ви казвам че всеки който гледа жена за да я пожелае, той е прелюбодействал вече с нея в сърцето си. (29) Ако ли дясното твое око те съблазнява, извади го и хвърли го от себе си: защото по-добре ти е да погине един от твоите удове, а не всичкото твое тяло да бъде хвърлено в пъкъла. (30) И ако дясната твоя ръка те съблазнява, отсечи я и хвърли я от себе си; защото по-добре ти е да погине един от твоите удове, и да не бъде всичкото твое тяло хвърлено в пъкъла.

(31) Речено е още: „Който си напусне жената, да ѝ даде разводно писмо.“ (32) А пък аз ви казвам че който напусне жена си, освен по причина на прелюбодеяние, прави я да прелюбодейства; и който се ожени за напусната прелюбодейства.

(33) Пак сте чули че е речено на старовременните: „Не си престъпвай клетвата, но да изпълниш клетвите си пред Господа." (34) Но аз ви казвам: Никак да се не кълнете; нито с небето, защото е престол Божий; (35) нито с земята, защото е подножие на нозете му; нито с Ерусалим, защото е град на Царя великаго. (36) Нито с главата си недей се кълна; защото не можеш ни един косъм да направиш бял или черен. (37) Но да бъде речта ви: Ей, ей; Не, не; а от това повечето от лукаваго е.

Мислите ли, че когато някой банкер поиска от вас да му подпишете една полица, има голямо уважение и почитание към вас? Този банкер може да ви говори учтиво, може да е познат на баща ви, и да казва, че вие сте един благороден човек, от благородна фамилия, аз познавам баща ви, дядо ви, като вас друг няма. След като ви говори дълго време, искаш да вземеш пари на заем, представя ти една полица и казва: „Ще подпишеш, ще намериш и двама души гаранти, макар че познавам баща ти". Вие ще му благодарите, ще подпишете и ще излезете. Как мислете тогава, какво мисли този банкер, за вас? Най-малкото, съмнява се във вашата честност. Той ви туря на изпит, и след като го издържите 99 пъти, на стотния път ще ви даде кредит, без подпис. Англичаните имат този характер. Ти трябва най-напред да изпратиш парите. Те нямат вяра, казват: „Днес с пари, утре без пари". Изпратиш ли парите, поръчката е точна, не изпратиш ли парите...

Питам: Защо хората се кълнат? – Защото не вярват в Бога. Клетвата е едно отрицание на Божието име. Нищо повече. И мене ми е чудно, как църквата е допуснала такова едно богохулство. Така беше го допуснала еврейската църква, така го допуща и днешната църква; трябва да се кълнеш в Бога, в Евангелието, в светото причастие. Христос казва: „Да се не кълнеш нито с Бога, нито с земята, нито с Ерусалим, нито с главата си, а да бъде речта ви ей, ей – не, не". Ще кажеш истината, тъй както я знаеш, ще кажеш. У българите има един навик и туй е останало, българинът ще се закълне. Той се кълне в

своите очи, да му изтекат, кълне се в жена си. „Да умре“, казва, „жена ми“. Е, хубаво, може да има нещо против жена си, че умряла, така да подпише, и гарант става. Разбира се, всеки, който подпише една полица, и не я изплати гарантин става.

Защо хората се кълнат в Името Божие? – Да изплаща, Бог да плаща зарад тях. Дойде някой си и се закълне в името Божие, то е защото той няма да изплати, та казва: „Дръжте Бога заради мене“. И кой иска гаранти? Всички онези хора, които искат гаранти, аз няма да се произнеса, техният живот е поставен на тясно, те нямат основи. Като казвам, че Писанието казва, не влизай във време на скръб в дома на приятеля си, то значи: Когато имаш големи страдания, не влизай в дома на приятеля си. Тъй. Имаш проказа, имаш някоя заразителна болест, не влизай в дома на приятеля си. Искаш да се кълнеш в името Божие, не викай приятеля си. Мислим ли, че като се кълнем в името на Бога това е Богоугодно? Не е Богоугодно. Ние трябва да предпочитаме да страдаме, отколкото да се кълнем в Неговото име. Сега, това са само твърдения, нали? Но, отчасти ще докажа, защо именно не трябва да се кълнем. Клетвата, това е едно човешко изобретение. В Божествения свят няма никаква клетва. Там, дето царува Божествената любов, там, дето царува Божествената мъдрост, дето царува Божествената истина, каква нужда има от клетва? Не се кълнат. И колкото повече се увеличава клетвата, това е един признак, че моралът на хората е отпаднал, няма морал. Идва тогава увеличение на клетвата. И често, църквата защищава това, че свещеникът трябвало да закълне, понеже в българските съдилища въведоха това, свещеникът да кълне свидетелите. Един термин имат за туй правниците. На свещениците им става даже мъчно, когато не ги викат в съдилищата да кълнат другите. Аз не зная някой поп, който е клел хората, да е харосал. И в моите изследвания, и в този и в онзи свят, те се намират в жалко положение. И ако те отидат в онзи свят да видят халът на тия свещеници, които са клели хората, никога никой не би заклел кого и да е.

„Ей, ей – не, не“.

Думата, „кълнеш” , това е една отрицателна дума. Положителна дума трябва да имаш. „Аз ще говоря истината“. Защото, ако вие на мене не вярвате, как ще вярвате на Бога, когото не виждате? Аз ще се кълна в името на Бога, но онези съдии, пред които ще се кълна, те не вярват в Бога. Казвам: „В Бога вярвате ли?“ – Не. „На небето ходили ли сте?“ – Не. „Как тогава ще приемете за гарант този, когото не познавате?“ Хората в света са по-умни, те приемат за гарант тези, които имат имущества, които са солидни хора. Бедният човек не го приемат. Защо не го приемат? Няма имущества. Те са освободени от това, да стават гаранти. Свободни са бедните хора, много са свободни, никога гаранти няма да станат. И да искат да влязат в тази беля, няма да ги приемат. Но богатите хора гаранти могат да станат.

Та, нашата дума трябва да бъде положителна, т.е. ние трябва да говорим истината. Коя истина? – Божествената истина, отношенията на нещата. Обаче, за да дойдем до това положение на нещата, съвременния строй трябва да се опростотвори, т.е. всичкият онзи излишен баланс, който хората наричат „култура“, всичко туй трябва да се изхвърли навън, то е непотребно, и да остане само същественото в живота. Ние сме достигнали до едно положение на затруднение. Аз сега разбирам защо сме дошли до туй затруднение, до туй претрупване. От какво произлиза туй усложнение? Представете си, че майката родила едно детенце, зимно време. Тя ще го повие в една пеленка, че две, че три, и може така да тежи много повече, отколкото самото дете. Ако питаш майката, защо постъпва така, ще каже: „Е, какво, студено е, може да се простуди“. Но, питам: „Когато дойде пролетта, и после лятото, и вънка се стопли, имате най-малко 20° топлина на сянка, има ли нужда от тия пелени, от тия обвивки около вашето дете? Няма ли да се спари вашето дете?“ Казвам: „Слушай, ти си майка, една пелена трябва на туй дете?“ Ама защо? – Отвънка има 20° топлина, няма нужда да се стопли детето вече. Онзи, който не разбира този закон, казва: „Вие трябва да се калите“. Защо? Ние

живеем в лятото, 20° имаме вънка под сянка, ние не се нуждаем от тия пелени на миналото. Действително, тогава е било целесъобразно, но, колкото тогава е било умно, толкова сега е глупаво да имаш тия пелени. И при това, друг един закон има: че да се предизвиква името Божие, то е опасно. Всякога, когато човек произнася името Божие, то е, като една положителна сила вътре в света. И когато човек не е готов, тази сила дава обратни резултати. Ако ти си готов, ако твоето сърце е чисто, ако твоят ум е готов да възприеме знания, ако душата ти се намира в едно състояние да обработва, произнесеш името Божие, тогава ще дойдат най-великите стремежи, чувства, разбирания, ще дойдат тия най-хубави сили да ти помогнат. Но ако сърцето ти не е чисто, и ти произнесеш името Божие, отгоре ще дойдат най-големите нещастия. Името Божие е като съвременна динамическа сила, като нитроглицерин е то. И тия сили работят отдолу, и колкото е по-голямо съпротивлението, толкова повече сили действат за разрушение. И сега, в съвременния християнски свят, аз мисля, че много от греховете и страданията на съвременното човечество, се дължат на тия клетви, напразно извикват името Божие. С хиляди и милиони пъти извикват името Божие навсякъде тия сили идват, и когато тия сили се извикват вътре в човечеството, положението се усложнява. Туй състояние се дължи на този порочен живот на човечеството. Следователно, у нас започват да растат най-отрицателните семена на нашите минали съществувания. Ако на съвременния човек кажеш, че душата съществува, той ще отрече това. Чудни са! Те мислят, че детето сега за пръв път се е родило. Раждането подразбира, че аз не за пръв път се явявам в Ню-Йорк, но за пръв път излизам на Ню-Йоркското пристанище с този параход, и пръв път отивам за Америка, но преди да отида в Америка, аз съм живял; а нас искат да ни убедят, че за пръв път живеем. Не. И сега, в България за пръв път се е родило туй детенце. Хубаво, но ако туй детенце сега за пръв път идва на земята, от де научило тия похвати, да краде, да лъже, или, ако прави някои добри неща, от де ги е

научило? Ако туй е в реда на нещата, добре ще е. Добре е да се родят хората само веднъж. Но тия съвременните деца са живели и друг път. Те за пръв път идват със своя параход в България, но носят своя багаж, носят в себе си своята стара култура. Тия, които идват сега за пръв път в Америка и тук лъжат, и от дето идват лъжат. Знаете ли в Америка има прокаран един закон за тия, които лъжливо подписват някаква полица. Според този закон, отрязват им ръката. После, на ония, които вършат престъпления, взимат та им напръскват лицето с една течност, която не може да се измие, и дето ходи, навсякъде го знаят, че е престъпник. Така постъпват американците, така постъпва и невидимия свят. И той си има своите закони. Ужасни, жестоки закони са те. Когато ние говорим за Божията любов, когато говорим за Божията мъдрост, казваме: „Господ е много добър" . Да, Господ е много добър, но той оставя всеки да си носи своите отличителни черти. Овцата си носи своите отличителни черти, вълкът си носи своите отличителни черти, ябълката си носи своите отличителни черти, крушата си носи своите отличителни черти. Всяко създание си носи своите форми, своите качества, които е спечелило. Ябълката круша не може да стане. Сега, в умовете си ние можем да изменим нещата, но в света нещата съществуват тъй, както са първоначално създадени.

Сега в този хармоничен свят ние не трябва да се кълнем. Ами допуснете, че аз имам да взимам от вас 100 лева, и ви дам под съд, предлагам ви клетва. Вие казвате: „Нямам да ви дам" , отричате. Казвам: „Закълни се!“ Ти си християнин, и аз съм християнин Струва ли за 100 лева да те заставя да се кълнеш? Искам да те уплаша. Ти казваш „Хубаво, ще се закълна“. Закълнеш се и не плащаш. Обаче, ти си по-хитър, казваш: „Закълни се ти, че имам да ти давам. “ И аз се закълна. Какво сме спечелили? Най-първо, защото трябва да давам един човек под съд и да го карам да се кълне? Това не са езически народи. Ние не говорим на езическите народи, а говорим на съвременните християнски народи, които казват, че Христос дошъл

да спаси света, и които вярват, че благодатта само чрез нас действа, и че който влезе в църквата, само той може да бъде спасен. И тия хора за 100 лева ще се кълнат! Ако аз съм един свещеник, и ме викат да кълна някого, ще кажа: „Колко има да ти дава? – 100 лева. На ти 100 лева, не се кълнете“. В друг случай някой има да дава 1,000 лева, ще се кълнат. Колко има да ти дава? – 1,000 лева. На ти 1,000-та лева, не се кълнете. Свещеникът да даде парите. Щом се изпразни кесията на попа, да даде владиката вместо него. Щом се изпразни кесията на владиката, да даде парите някой банкер. Де е тогава почитта на Името Божие? Де е името Божие? Името Божие е станало като дрипа, като парцал. Питам тия хора: Имат ли любов? Онзи човек, който се кълне 100 пъти на ден в името Божие, де е любовта му? Мислите ли, че аз имам любов към вас, ако вие носите едно хубаво булско облекло, бяло като сняг и аз, 10 пъти на ден си измия ръцете и дойда да си изтрия ръцете на тази ваша рокля? Като правя това 10 пъти на ден, какво ще стане с нея? Коя булка ще позволи това? Тя ще каже: „Този не го пущайте в къщи“. „Защо?“ – „Защото омърси дрехите ми“. Мислите ли, че тия съвременните християни, които постоянно си трият ръцете в мантията на Бога, та Той ще ги търпи? Всички ще ги изпъди навън. И действително, всички съвременни християни, които се кълнат лъжливо в името на Бога, той ще ги изпъди навън заедно със свещениците им, без разлика, кои са те. Защо? Той казва: „Омърсиха дрехите ми“. Де ще ги тури? – Той е създал един друг, особен свят заради тях, и ще ги изпрати на дълго заточение, да си учат уроците. Не само това, той е приготвил цяла експедиция, какви колесници е приготвил той за тях. Какви величия има да се пренасят и от България и от Англия, и от Франция. За къде? – За далечните страни. Кои ще бъдат? – Онези почтенните, които имаха смелостта да се кълнат в името Божие. И тогава кои ще останат. Онези, които казват ей, ей, – не, не. На думата са те. Аз искам да знаят тази дума. Ние трябва да намерим тази дума, първата дума, с която Бог е създал света. Тя е ключът на живота. Който я намери, той е намерил първото,

най-голямото богатство. Коя е първата дума, с която Бог е създал света? Никой не я знае още. Като казвам никой, аз подразбирам никой от тия живущите сега. Христос я знаеше тази дума. Той казва: „Както Отец ми е дал тази първата дума, ме научи, така говоря и съобразно тази дума. Да бъде думата ви: „Ей, ей – не, не“. Това е превод. Да не се кълнете! Но, според българския закон, ако не се кълнеш, съдията ще те глоби, ще те осъдят на затвор от 3 месеца до 3 години, углавно дело ще се заведе против тебе. А според Божествения закон, онзи, който се кълне, има още по-голямо наказание. На земята, който се кълне, има 3 годишен затвор, а според закона на небето, който се кълне, затворът е още по-голям.

„Ей, ей – не, не“.

Защо именно ние да не вложим това в живота си, нали поддържаме Христовото учение? Аз се чудя на несъобразността. Ако това са християнски народи, ако това са християнски църкви, вратата на ада няма да я преодолеят, защо тогава да не приложим тази клауза?

„Ей, ей – не, не – повечето от това, от лукаваго е“. Е, тогава, евангелистите се кълнат в името Божие, православните също се кълнат. Туй от Бога ли е? – Не е. На един свещеник, който отива да кълне, ще му кажа: „За колко ще кълнеш, за какво дело?“ – От 100 лева. Свещеникът като страна, нека отиде да се кълне, нека иде, но с каква цел? – Не да напълни своите джобове, а да ги изпразни. 100 лв., 200 лв., 500 лв. Нека ги плати от себе си. Днес го турят на изпит. Ще кълнат някого за 1,000 лева, свещеникът да каже: „Господине, аз плащам да се прекрати делото. Колко дължи? – 1,000 лева. Аз плащам, примерете се!“ Веднага ще кажат: „Ето един благороден свещеник” . Дойде второто дело. Свещеникът пита съдията: за колко е това дело? – За 2,000 лева. „Аз плащам” . Колко е 2,000 лева! Господин съдия, ето 2,000 лева. Съгласен ли си? – Съгласен. „Примирявате ли се?“ Примиряваме. Разноските колко са? – 500 лв. Ето всичко 2,500 лв. Разглеждат се 10 дела. Свещеникът изважда, плати, изважда, плати. За

колко дела? И този свещеник като отиде на небето, ще го посрещнат, ще кажат: „Ето един свещеник, който освещава името Божие“. А сега, и свещеникът е ортак с онези крадци, с онези вагабонти, които се кълнат в името Божие, и той казва: „Колко ще ми платите, Господин съдия, и аз като техен ортак, и на мене трябва да се плати.“ Ще престъпят Христовия закон, и отгоре на това и нему ще подложат колата. Не зная колко се плаща за кълнене. Едно време се плащаше 2 лева или 3 лева, а сега? – Десет лева. Добре, като закълне десет души, какво ще спечели? – 100 лева. С 100 лева няма да хароса. Да допуснем, че 100 дни ще кълне хората. Сто дни по 100 лева, правят 10,000 лв. Като вземе тия 10,000 лв., утре жена му заболее от някаква болест. Дойдат лекари, съберат се на консулт, лекарство – това-онова, отишли 10,000 лв. И утре изхарчи още 5,000 лв., станат всичко 15,000 лв. Какво е спечелил този свещеник? – Нищо. Тия владици имат ум за други работи, как да спънат новото учение, но да се съберат тия свети старци, да разсъждават върху този велик закон, как да го изпълнят, няма ги. И това са хора, все свърхвиши, които казват: „Да спасим светата църква.“ Казвам: „Де е светата църква?“ Не, ще се съберете всички владици, и ще подпишете тъй: „Ние 16 души владици сега тук подписваме, че всеки свещеник, който отиде да кълне някого в съда, да плаща заради него.“ Да. И тогава аз ще кажа: „Ето едно умно решение на българските владици, които вървят по Христовото учение.“

„Ей, ей – не, не“.

Ще кажат: „Ама тъй казала светата църква“. Я ми кажете, къде е светата църква? Ако вие си я представлявате като нещо живо, като една жена, виждали ли сте я? Като ми говорите за Христа, познавате ли го? Като говоря аз за Христа, аз Го познавам, говорил съм много пъти с него, разговарял съм се за велики работи, запитвал съм го как е направено небето, как е направена земята, какви са Божиите закони. Аз го познавам. Е, хубаво, светата църква, тази църква е жена. С тази жена разговаряли ли сте се? Ами аз да им кажа що е църквата.

Църквата, това е любовта. Тя е една велика девица в небето, пред която всички се кланят, всички ангели, всички светии, тя е единствената девица, на която лицето свети. Това е любовта, това е Църквата в света, и когато хората се научат да се кълнат на тази велика църква на света, ние ще имаме една велика култура в света, дето хората ще кажат: „Ей, ей – не, не“. Аз съм виждал лицето на тази Църква. Тази църква не е като обикновената. От нейната уста излизат думи, които възкръсват. Когато кажа една дума от тази църква, нови думи се раждат, мъртви възкръсват, грешните се оправдават, глухите прочуват, слепите прогледат, безумните умни стават, слабохарактерните характерни стават и т.н. Тя произвежда цял един преврат. Това е то светата църква! А те, говорят за неща неразбрани. Ние я знаем тази църква. Ние казваме: „Църквата, това е любовта.“ Следователно, тази любов, която е свързала сърцата на тия хора и живее в тия сърца, тя е, която е образувала църквата, и като я образувала, свързала е всички сърца в ред и порядък. Мога да им дам поне едно конкретно правило, какво трябва да прави църквата. То е следующото: Да вложи любовта в сърцето си. Тази любов ще произведе чистота и облагородяване на чувствата. Значи туй, с което чувстваш, с което ти искаш твоя живот да се подобри, там ще вложиш ти любовта. Да се вложи великата мъдрост в ума. Какво ще произведе тя. Тя ще произведе светлина в мисленето. Да се вложи истина в душата. Тя ще направи всички хора свободни. Да се вложи Божията Правда в твоя дух, и тя ще произведе всички прави решения, как трябва да се постъпва. Да се вложи Добродетелта в човешката сила. Тази Добродетел ще произведе стабилност във всички наши действия. Но кога ще стане това? Когато думата ви бъде: Ей, ей – не, не.

Ами как ще се опита нашият характер? Всеки човек, който дава обещание, и не може да го изпълни, се кълне. Всеки, който се кълне, престъпва Божия закон, а за да не го престъпиш, трябва да изпълниш волята Божия. Клетвата е едно отрицание. Но някой ще ми възрази, че

Бог, когато дал обещание на Авраама, заклел се. Но тогава вече аз за характера на Авраама имам малко особено мнение. Ако Авраам е накарал Господа да се кълне, значи той нямал вяра. Той не вярвал в Бога, и Бог трябвало да се закълне. Как се заклел Бог на Авраама? Писанието казва: Понеже Бог нямало в какво да се закълне, Той казал на Авраама: „Аз ти казвам, че туй, което съм ти казал, ще го направя, ще видиш, във враговете ще го направя. Този твой народ, от който си излязал, аз ще бъда с него, ще му помогна във всички времена. Твоят народ навсякъде ще го разпръснат, от единия край на земята до другия, на всякакви страдания ще бъде изложен и ще го гонят, но дето бъде този народ, аз ще бъда там и ще го защищавам. Ти ще ме опиташ. " Тъй казал Господ: „Ей, ей – не, не". И сега Господ се застъпва за евреите. Той държи своята дума, казана на Авраама, само че евреите не изпълняват туй, което Господ казва. Сега и на съвременните християни Бог е обещал, но те не изпълняват. Те се кълнат. Как се кълнат? Изваждат полицата и подписват. Кълна се. За колко? – За 1,000 лева. Кълна се. За колко? За 2,000 лева. За 10, за 100,000 лв. и т.н. Сега всички се кълнат. Да, кълнат се, но такава клетва и аз бих желал тъй да се кълна. Кълнат се, но никой не вади от джобовете си, а всеки, който е дошъл, иска да вземе нещо. И двете страни, и която има да дава, и която има да взима, всяка ще се обърне на страна, всяка иска да вземе.

Да бъде думата ви: „Ей, ей – не, не".

Сега някои ще ми представят стихове от стария завет, ще се повърнат свещената книга, че Господ се заклел. Господ не се кълне. Няма примери, дето Господ да се е клел. Той е казвал неща, и като каже думата си, тази Неговата дума става. Казал той едно време да направи света и го направил. Да направи човека, и направил го. Казал на Авраама: „В тебе ще се благословят всички народи", и така станало. И понеже Авраам се поколебал малко, Господ трябва да му даде обещание. В Писанието се казва, че Господ се закълнял. И ще ми кажат сега някои: Щом Господ се кълне, колко повече ние трябва да се

кълнем. Хубаво, ако Господ се кълне, то Христос казва: „Да не се кълнеш в името Божие, и думата ти да бъде: Ей, ей, не, не“. Че Онзи, Който бил при Авраама, Той бил Христос! Дето се казва в Писанието, че Господ се закле, той беше същия Христос. Казва се: „Преди да бъде Авраам, аз бях. “ И той коригира заблуждението. Той казва: „аз едно време казах на Авраама ей, ей – не, не“. Аз казах на Авраама, че ще дойда за неговия народ да го изведа, ще им дам едно учение, ще им покажа пътя; пак ще вляза в друго положение, след това пак ще бъде с тях. И не се клех, но думата ми беше: Ей, ей – не, не, а който говори повече от това, от лукаваго е.

Сега даже и учениците от новото учение, като ги викат в съдилищата, идват да ме питат, да се кълнат ли. Това не е нещо механическо. Ако ви кажа, кълнете се или не, това е налагане. А то не трябва да става на сила, то е по любов. Това трябва да произтича от душата ти вътре. Готов ли си да не се кълнеш или не... Като те питат, защо не се кълнеш, ще кажеш, че мене ми казва нещо отвътре в душата, че не трябва да се кълна, а не че еди-кой си по-учен ми казва, че не трябва да се кълна. Този закон ще излезе от един вечен принцип, който е следующият: за никакви блага в този свят да си изтрием ръцете в мантията на Бога. Ще държим Неговата дреха, Неговата мантия чиста, свята, неопетнена в душата си. Дойде ли време да се кълнеш, ще кажеш: „Аз съм готов да кажа истината, но в името Божие да се кълна, туй никога няма да направя, да опетня името на Бога, никога!“ За мене клетвата е само вътре. Аз съм се клел едно време. Кога? Един човек може да се кълне, но да каже на себе си. Всеки един човек дава обещание, клетва, може би. И в българския език думата „клетва“, клет – това значи да те ограничават някъде, да те турят някъде да се стесниш. И тъй, в умовете ви ще турите мисълта: никога няма да произнасяте името Божие напразно. Като ви предизвикат, ще кажете: „Защо трябва да предизвикаме името Божие напразно, да се кълнем в Него?“

Сега, като ви говоря това, ще ви приведа един случай тук в София. Отивам един ден в писалището на един мой приятел, адвокат: влизам вътре, при него друг един, и двамата навели се, пишат нещо, някакво заявление. Казвам: „С какво се занимавате?“ Единият, който пише заявлението, той е баптически проповедник. Ще доведат някого под съд. Разказват ми. Някой си млад момък отива при проповедника и му казва: „Имам хубаво жито първокачествено брашно, но нямам пари да го докарам. Дай ми 25 лв., и като дойде житото, ще ти дам един чувал брашно от него.“ Изважда той и му дава. Отива след това този момък при адвоката и му казва: „Дай ми 100 лв., и на тебе ще дам 2–3 чувала брашно“. От тук – от там, събрал той няколко хиляди лева, и отива този младеж, и се оженва. Оженва се човекът. Как! Събират се и двамата, пишат заявление, ще го дават под съд: „Слушайте“, казвам им, „вие ще викате този човек под съд, нали там ще трябва да се закълне“. Питам проповедника: „Колко ти дължи?“ – 25 лева. На ти тия пари. Питам адвоката: На тебе колко ти дължи? – 100 лева. На ти 100 лева. „Не, не ги искам” . Взеха двамата скъсаха заявлението, и работата се свърши. Казвам: „Слушайте, така трябва и вие да проповядвате словото Божие. Ще плащате, разбирате ли?“ И аз казвам: „Аз това го правя, искам и други да го правят” , това е принцип вътре в нас. За 25 лева да се охулва името Божие, и ти да се опетниш. Толкова години си проповядвал, и сега за 25 лева! И ти да беше на мястото на този момък, и ти щеше да го направиш. Ама излъгал ме! Нищо, кажи, че за свободата на този момък си дал 25 лева.

Думата ви да бъде: „Ей, ей – не, не“.

Често ние падаме в буквата на закона, да се изпълни само закона. Но в буквата на закона има смърт. Там дето има тази педантност... Казваме: „Да бъдем справедливи“. Не е въпросът в справедливостта. Няма защо външно да бъде това. Аз мога да бъда много морален, но да нямам морал. Мога да бъда много учтив, много любезен с вас, но да нямам вътре никакви принципи. Вие не знаете

моята задна цел. Ако аз ви правя едно благодеяние, давам ви пари на заем, за да ви взема утре всичко, което имате, всичкото имущество, това не е благодеяние. В благодеянието се разбира разширение. И то е в следующия принцип. Ако в свободата, която даваш някому, той усеща едно ограничение, това не е свобода. Ако ти, след като пуснеш някого от затвора, направиш го слуга, а той не може да спи, и постоянно мисли за дълговете си, аз не мисля, че си направил нещо добро за този бедняк. И следователно, туй, което сега ни причинява страдания, то е неизпълнението на тия принципи. Само като се помисли за Бога, да извикаме името му в едно дело, което не е законно, всякога туй име произвежда разрушающе влияние. Нещо преди 10-ина години мисля беше, един господин във варна, отива в съдилището, и се заклева на лъжа, дава лъжлива клетва. Там той казва: „Господин съдия, ако туй, което говоря, не е така, да умрат и двете ми деца." Закълнава се лъжливо и до вечерта и двете му деца умряха. Какво ли не? Някои са се клели в очите си. На колко хора са изтичали очите, на колко хора децата са умрели! Какви ли не нещастия! Старото заблуждение, че ние трябва да се кълнем, стои още като една проказа. Не да отхвърлим клетвата, но да я хвърлим в нейните истински рамки. На думата си да сме. Аз се обещавам да кажа истината. Имаш да плащаш на някого. Изпълни туй, плати! Защо за 2,000 лв. да викаме Господа, Който се занимава с такива важни работи, да го викаме за свидетел? Само с моите работи ли ще се занимавате? За 2,000 лв. да викаме небето. Да се кълнеш, значи да викаш Бога за свидетел. Не, в душата ти трябва да има благородство, да не нарушаваме мира Божий. Нали знаете какво правим, когато обичаме някого. На него му говорим меко, нежно. Когато дойде в къщи, ще му дадем най-хубавия стол, най-хубавото легло, най-хубавото ядене, всичко най-хубаво. А като не го обичаме, ще му дадем някой сламеник, на края ще го турим, и ядене ще му дадем, каквото остане. А като го обичаме, ще заколим за него някое теленце, някоя кокошка. Аз приемам, в името на любовта може да заколим туй

теленце. Колко телета има тук, и в тях, ако е за любовта, ще има едно състезание в двора, всяко от тях ще каже: „Аз, искам да стана жертва, да услужа на любовта“. Ако иска да стане жертва ще го заколим. Ще кажете: „А, значи...“ Не, това е един символ. Туй е едно заколване, като ябълката. Изям плода ѝ, а оставя семката, не я изяждам. Взема семката ѝ, че я посадя в земята. Когато туй теле се така заколи, че телето изяждаме, а семката оставяме в човешкия дух, влагам я при по-добри условия. И тогава за в бъдеще, туй теле няма да дойде като теле, а ще дойде като човек. Всяко теле, което се жертва за любовта, втори път няма да дойде като теле на 4 крака, а ще дойде като една прекрасна, интелигентна мома, или като един интелигентен момък, и ще ходи в университета. Не си ли струва да стане жертва? Струва си. Ами ако от вас, тогава се иска да се пожертваш, за да станеш един ангел? Струва си, как не, да ти израсне силата на крилата. Може. Всеки ще се жертва. Там дето има една велика придобивка в света, тази жертва струва, а там, дето няма никаква придобивка, тази жертва не струва да се прави. Тази жертва трябва да произведе онези велики резултати за повдигане на душата ни, и на място да се кълнем, както сега, да бъде думата ни: „Ей, ей – не, не.“ Тогава няма да има съдилища, т.е. ще има, но ще се опростотвори работата. Ще ме питат в съда: Ти имаш ли да даваш? – Имам. Имаш ли да вземаш? – Имам. Колко хиляди? Толкова и толкова. Сбогом! Ще се ръкуваме със съдията, и той ще тури решение, че тия двамата, честно и почтено са разрешили делото. И тази дълга процедура на углавни дела ще се опростотвори. Дошъл някой, обвиняват го, че убил някого. Уби ли го? – Убих го. Ами какви свидетели има? Всички свидетели ще кажат туй, което аз говоря. Аз извърших туй престъпление, и ще го опиша тъй подробно, ще го опиша тъй както е било. Готов съм да изправя прегрешенията си, и няма да ми текат сълзи пред съдията, да ми прости, а ще кажа: „Аз туй го изпълних съзнателно, и съм готов да понеса всичко според закона.“ Съдията като ме изслуша, ще напише присъдата. И като си замина, ще благодаря на съдията, че тъй

правилно е приложил закона. А той ще каже: „Ето един честен разбойник. “ Обвиняемият няма да се кълне, а ще каже: „Аз ще говоря правото повече, отколкото вие, ще кажа истината тъй, както си е, във всичките ѝ подробности, тъй както вие не можете да я кажете.“ Защо трябва да се кълна? Не, аз ще кажа истината и после ще се закълна. А ако вие намерите нещо неистинно в думите ми, тогава аз съм готов да се закълна. Но щом кажа истината, аз ще остана на думата си, и ще кажа: Ей, ей – не, не. Ако всички ние бяхме готови така да говорим истината, какъв щеше да бъде света, какъв щеше да бъде нашия живот! А сега, някой човек, за да го принудят да говори истината, ще му пукнат главата. Някои хора пък ще ги бият, ще им счупят ръцете и краката, за да кажат истината. Някого пък бият, за да каже истината, но у него няма никаква тайна. Закълни се! Той се заклънява от страх, за да не го бият. Сега, клетвата не се отнася за света. Аз говоря за онези, които разбират Христовия закон, които за в бъдеще искат да бъдат културни хора. За нас важи клетвата, как трябва да разбираме този закон, и ако ние постъпваме така, нашата душа ще уякне. Съвременното възпитание, съвременната култура не може да се измени, ако не се премахнат ред такива недъзи в обществото. За пример, всички хора най-първо да се научат, да турят за правило да говорят честно, да знаят какво нещо е честността. Да знаеш, да седиш точно на обещанието си, на думата си. Ако не можеш да платиш, ще отидеш при своя длъжник, и ще кажеш: „Ще ме извините, аз ви обещах да си платя, но по такива и такива причини не съм готов. “ И онзи, длъжникът, ако е честен и почтен, и той ще постъпи по същия закон.

Да бъде думата ви: Ей, ей – не, не.

Сега, ние ще отнесем туй и към нас. Всички вие, които слушате тук, всички съвременни християни казват ли: Ей, ей – не, не? Не, не казват. Сега, ако повикат съвременните културни хора, и ги питат, права ли е постъпката, прави ли са решенията на нашия свети синод, ще кажат: „Право е, църквата трябва да се пази, как да се руши

църквата.“ Но най-първо трябва да докажат, че аз разрушавам църквата. Обаче, ако аз докажа, че те именно, те със своето криво тълкувание на Словото Божие, те отвътре разрушават църквата, тогава? Но, ще кажат: „Той говори непочтително за владиците, и с това уронват техният престиж. “ Аз уронвам техния престиж! Аз бих запитал всеки един владика: Ти откак си станал владика, говорил ли си истината? Ако, ти, от как си станал владика, имаш 20 лъжи, ти владика ли си? – Не си владика. Ако ти, от 20 години, откак си станал свещеник, имаш 100 лъжи, и не си ги изправил, ти свещеник ли си? – Не си свещеник. Ако ти, като проповедник от 20 години, имаш 20 лъжи, ти проповедник ли си? – Не си проповедник. И за бащата и за майката – същото. Самите лъжи сѫ, които опорочават, които опетняват името Божие. Те са вашите заклевания в името Божие.

Сега, за пример, те биха ме дали под съд: Обижда владиците. Не ги обиждам аз. Никой няма право да ги обижда. Ако аз съм или една свещ в света, или едно огледало, и ти се оглеждаш вътре, и виждаш образа си, аз виноват ли съм? Не че мене ме интересуват тия работи, но казвам: „Тия криви разбирания в умовете ви не струват. “ Не можем да се кълнем. Казвате: „Какво има от това, да се избавим от едно нещастие?“ Ще се избавиш от едно нещастие, но ще дойдеш до друго нещастие. Бог не забравя. Запомнете: Ако има едно същество в света, което да не забравя, то е Господ. Има едно същество, което има книга, в която пише всяко наше престъпление. Няма престъпление, което да не е отбелязано в тази Божия архива. Никой не може да ги заличи. Само Господ, когато се разкаем за греховете си, само той може да заличи нашите грехове, но ако не се разкаем, може да минат 100, 200 или 500 години, туй е хроникирано. И този великият, той помни. Няма народ, няма човек, който веднъж да е престъпил Божия закон, който да се е подиграл с Божието име, да не понесе своите последствия. И сега, туй, което става в съвременната църква, туй изпразване на църквата, туй неверие, те го оправдават с това, като казват, че се е появил някакъв лъже-учител. Те са посторонни работи.

За да се появи един учител, лъже-учител, да допуснем, според тях, кои са причините. Ако на някъде се явяват червеи и заплашват, ако на някои места, дето има нечистотии, се явяват онези мухи, коя е причината? Де се раждат тия мухи? – Дето има много нечистотии: В чистата къща няма мухи. И ако в църквата се навъдили много мухи, ако в църквата се навъдили много червеи, кой е виновен за това? Тия свещеници да се опретнат, да почнат да чистят църквата, не да я чистят както светия синод, да пише, че еди кой си бил еретик. Аз давам едно правило: Джобовете на свещениците да се изпразнят, не външно, но дълбоко в сърцето им да се зароди едно желание да служат на Бога от любов. Не говоря за пари, нека имат пари, но дълбоко в душата си да кажат „Господи, всичко, с което разполагам, то е твое.“ Не им завиждам, нека имат. А сега, свещеникът привежда аргументи. Дохождат някои при мене, питат ме: Защо нападаш българските владици? Всички ги псуват, пък и ти отгоре. Казвам: „Другите ги псуват, а аз им намествам краката, правя им масажи.“ Когото ритна, владика и половина ще го направя. И българските владици, владици ще ги направя. Ще ви приведа един разказ, който и друг път съм привеждал. Един знаменит проповедник в света, който учудвал всички хора със своето красноречие един път паднал, и си счупил крака. Далеч бил той, малко пътници минавали от там. По едно време, минава един пътник, той плаче, моли му се. Помогни ми. Той го отминава. Втори, минават, никой не се спира да му помогне. И всеки от тях му казва: „Искам да ти помогна, но не зная как се прави крак” . Най-после минава един прост човек, с бяла аба, спира се пред него, пита го: Какво ти е? Аз съм един велик проповедник, но като минавах покрай този път паднах, та си счупих крака. „А, аз пък отдавна търся такъв проповедник. Хубаво, аз имам едно изкуство да поправям крака, ще поправя крака ти, ако ти ще можеш да ми проповядваш добре. Ако не можеш да ми проповядваш добре, няма да ти наместя крака.“ Добре, започва проповедникът проповедта си (Някъде каже някоя лъжа). „Слушай, не може да се намести костта ти,

не говориш истината.“ Той почва да се изповядва. Пак продължи, каже друга някоя лъжа. „Слушай, пак не говориш истината, костта не може да се намести.“ Отново се изповядва. Като свършил проповедта си, кракът му бил хубаво направен, костите наместени. Този човек му казва: „Аз съм много благодарен от твоята проповед. За в бъдеще, иди да проповядваш на хората по този начин. “

И сега Христос намества краката. На много владици краката са счупени. Христос казва: „Ще проповядвате, но много хубаво ще проповядвате.“ И аз съм затова. Аз бих желал всеки свещеник да дава най-хубавите проповеди, най-хубавите чувства, които излизат от сърцето му, най-хубавите мисли, които се крият в ума му. Само така ще се наместят вашите крака. Що са вашите крака? Това са онези велики добродетели, които трябва да оживеят. Казват: „Ама в Америка, на тамошните владици хубаво им плащат” . Зная, зная, но все едно е, дали ти плащат 5 или 10,000 лв. Трябва да се живее един честен живот, по Бога. Казвам: „Знаете ли как живеят в Америка американските владици?“ Аз да ви кажа. Един владика в Бостон, той е заминал вече в другия свят, няма да ви казвам името му, заемал високо духовно положение. Знаменит проповедник бил, той говорел много бързо, толкова бързо, че само трима души стенографи имало, които могли да стенографират неговата реч. Понеже в тази църква владиците се женят, то една богата американска милионерка се влюбва в него. Тя го ухажвала, и след като дълго време му слушала проповедите, един ден му казва: „Не мога да живея без тебе. Всичкото си богатство давам на тебе, парите си, сърцето си, ръката си, всичко ти давам. “ Той ѝ пише тъй: „Сърцето си дай на Бога, парите на сиромасите, а ръката си дай на този, който те обича.“ Тъй пише този владика: Сърцето си дай на Бога! Майки, тъй казвайте на децата си! Аз проповядвам на младите: Сърцето си на Бога давайте! На мъж сърцето си не давайте, но нито на жена сърцето си давайте! Вие все с тази лъжлива клетва си служите. Защото, все се кълнете пред Бога, че сърцето си ще дадете, а нищо не давате. Ти ще мязаш тогава на онази

дисциплинирана циганка, която паднала в реката и казвала: „Свети Никола, ако изляза от водата, ще ти запаля една голяма свещ, като боя си, помогни ми.“ Като излязла от водата, казала: „Нали знаеш, че съм бедна, от де да взема пари да ти запаля свещ? “ Сега, и ние постъпваме по същия начин. И за този английски владика, нарича се Джон Хот, заради него зная един случай. Един ден, той си взима книгата, и отива в дома на една бедна вдовица, която с години не била излизала от дома си някъде по разходка. Бедна, опърпана била тя. Имала си едно детенце, и денонощно се грижела за него и за себе си. Този английски владика и казвал: „Слушай, днес аз ще остана при люлката на твоето дете, иди да направиш една хубава разходка вън от града, не мисли за детето, не се грижи за него, ти направи една дълга разходка, остави детето на мен. “ Тази бедна вдовица излязла, а той останал с биберона в ръка, да ухажва около малкото детенце. Този английски владика можеше да вземе 10 слуги, които да отменят бедната вдовица, но той искаше да види какво върши тази майка около това дете. Едно велико дело е това! Аз казвам: „Бих желал да имаме 10 такива владици.“ Че лошо ли мисля? Моята цел не е да изляза, да опетня българските владици. Аз бих желал българските владици и свещеници да имат всичкото почитание и уважението на българския народ, да постъпват като този английски владика, и да кажат на българския народ: „Сърцето си дайте на Бога, парите си на сиромасите, а ръката – на този, който ви обича.“ И после, като него, да стоят при люлката на туй малко дете, и да изпратят тази бедна вдовица на разходка. Туй ще бъде похвално и почтено.

Аз зная, че когато говоря една беседа, много неща ще се изопачат, но когато говоря истината, аз трябва да я кажа тъй, както си е. Когато говоря истината, аз нито себе си жаля, нито вас жаля. Дойде ли до истината, в мене има само едно правило, и казвам: „Божията истина еднакво важи и за мене, и за вас. “ Сега, не е въпросът за владици и за свещеници. Въпросът е за името Божие. Божията любов в сърцето трябва ли да царува? Въпросът е за Божията мъдрост в ума

трябва ли да се въведе? И в науката трябва да бъде: Ей, ей – не, не. Всеки един учен човек, който прокарва тази теория трябва да провери, 10 пъти най-малко. Всеки един философ, като внесе една система, трябва да я провери, да я опита. И във всички отрасли трябва да бъде думата ви: Ей, ей – не, не. А сега, на всяка стъпка, искаме само да постъпваме по буквата на закона. Да бъдем справедливи, казваме. А вътре какво е съдържанието, безразлично ще бъде. Христос иска да внесе именно туй съдържание в нас: Ей, ей – не, не. И той започва с 9-те блаженства. Всеки християнин трябва да има тия 9 блаженства. Той казва: „Блажени миротворците." Кои ще наследят земята? – Кротките. Кротките ще наследят земята.

И ние трябва да решим да внесем туй име Божие в нас, за да внесе то в нас, в сегашните хора повече стабилност, повече устойчивост и постоянство в характера ни. Всинца ние сме нервни, неспокойни, нямаме издръжливост, от малко се обиждаме, всеки може да ни смути, да внесе съмнение. Дойде някой, пита ме: Пътят, в който вървиш, прав ли е? Ти се спреш. Хубаво. Ами ако тази любов, в която живея, ми внесе чистотата, ако мъдростта ми е дала светлина и знания за ума, и ако тази истина ми е внесла свобода в душата и ме е научила как да живея, то ако в това се съмнявам, какво по-дълбоко има в света от това? По-дълбоки неща от тия три принципа в света – няма. Всички онези организации, всички онези семейства, това са неща, на повърхността на човешката душа. Единственото нещо, това е любовта, туй което ти преживееш, което ти дава подтик, импулс, което те кара да живееш. По-велико нещо от това, няма. Само онази мъдрост, която ти дава условия да се развиваш, да победиш земята, да търсиш знания, и само онази истина, която те кара да се самопожертваш. Де е по-дълбокото нещо от тия три принципа? Ама, пътят, по който вървите, прав ли е? Прав е. По-прав път от този няма. Единственият път, не само в България, но и в целия свят, е този път. Все по този път са минали всички благородни, възвишени души, по този път са минали всички ангели, по този път ще минат и всички

подир вас. Единственият път е този. Един е този Божествен път. Знаете ли колко е красив този път? Няма по-красив от този път. Той е толкова очарователен! Тези местности, през който ще минете са толкова хубави! Там има толкова хубави картини. Ще проучавате, ще видите. Има толкова много да проучавате. Този път Христос го нарича тесния път. Той е най-красивият път. Сега някои казват: Тесен път бил той. Тесен, но друго нещо означава с това Христос. Тесен, но благословен път е той. И в този път се казва: „Ей, ей – не, не."

Ти в пътя ли вървиш? – В пътя съм аз. Аз няма да се спра даже да отговоря. Ако някой ми каже така: „Ти в пътя ли вървиш? " Ела да ме питаш, в пътя ли съм. Някой казва: „Ти силен ли си?" Няма какво да отговарям, няма какво да аргументирам. Турете ми на ръката един чувал от 100 кг., моята ръка не се помръдва. Турете ми още един, пак не се помръдва. Турете ми 2, 3, 4, 5, 6, 10 чувала, качете се и вие отгоре, хайде поиграйте отгоре. Е, как мислите, силна ли е моята ръка, какви аргументи искате още? Ами че когато аз съм подложен на изпитания, на мъчения в света, и моята воля не се поколебае, какво означава това? И сега, тия братя, свети старци, ще ни поднесат листове ние да се отречем от новото учение, за да влезем в църквата, и там да получим спасение. Ами че те сами не са спасени, как ще спасят нас? От какво да се отречем? От любовта? От какво да се отречем? – От мъдростта, от Истината? – Да, ние отдавна сме се отрекли от лъжата, но от тия принципи не можем да се отречем. Никой няма право да кръщава любовта с никакво име, нито с дъновизъм, нито с евангелизъм, нито с християнизъм, нито на църквата. Любовта е нещо Божествено, тя не е нито на Дънова, нито на Христа, разбирате ли? Бог е любов, той принадлежи на всички. Той е сам за себе си. Той е неограничен и безличен, и никой няма право да ограничава Бога. И всички тия организации на дъновизъм, на мохомеданизъм, на спиритизъм, на наука, и всички други неща, това са празни работи, това е за децата. Да разберем! Любовта е любов. А някой път, като

известно учение, някой учен човек изнамерил нещо, аз му позволявам да си тури името там. Изнамерил нещо, открил нещо, нека си тури името там. Открил нещо в музиката, в изкуството, в художеството, нека си тури името там, но само на своята картина, а не всички велики работи. На всички велики работи той не може да си тури името, има право само на картината, която той рисувал.

А сега, казват: „Новото учение.“ Казвам: „Да, той е нарисувал само една картина, там нека фигурира името му, но ако намеря името му на всички велики картини, ще кажа: Приятелю, там е писано Иван Драгоманов; Иван Стоянов, заличи от там своето име, това е само твое.“

Следователно, в православната църква ще остане само туй, което е православно. В мохамеданската църква ще остане само това, което е мохамеданско. В евангелската църква ще остане само това, което е евангелско. Във всички тия църкви има нещо, което е Божествено, и то ще остане, а то е Божията Любов, Мъдростта и Истината. Там можем да подпишем само Божието име, но тази дума е изгубена, тя не съществува сега в света.

И тъй ние ще намерим тази велика дума, с която ще започне новата култура: Ей, ей – не, не. И като се срещнем, ние ще се познаем в тази дума, ще се познаваме като братя.

А, сега, вие като ме гледате, следя мислите ви, по някой път си казвате: „Колко е хитър този човек, колко дълбоко пипа!“ Е, това е едно съмнение. Хитър в какво? Да ви измамя? Че ако вие до сега не сте измамени! Има ли някой от вас, който да не е измамен? Аз ще ви попитам, честно си кажете: Има ли някой от вас, който да не е измамен? Майка ви, баща ви в рая не бяха ли измамени? Ами брат ви като излезе от рая, не уби ли брат си? Ще ви приведа всичко туй. Не, вие отдавна сте измамени. Имате право да го мислите, не ви обвинявам, но казвам: „Колко е мъчно човек да убеди хората в любовта, в мъдростта и в истината.“ И защо? Зная защо. И аз съм решил сега да убедя хората. Няма никой сега когото да не мога да

убедя. Как? Например, вие вървите, мислите заради мене: „Кой, той ли? А, какъв е той!“ Но, вие се намирате в тясно положение, в една опасност сте, не ви достигат 2,500 лева, в затвор ще ви турят. Отивате на едно място, на друго място, при приятеля си, никой не ви услужва. Срещнете някого, който не ви познава, казвам: „Какво има?“ Е, такова, затруднен съм. Колко ви трябват? – 25,000 лв. Заповядайте! Е, жена, той бил много благороден човек, с 25,000 лв. му услужи, много честен човек е. Срещна друг по пътя. Питам го: Какво има? – 10,000 лв. ми трябват. Десет хиляди лева? – Заповядай! „Жена, знаеш ли, той бил много честен човек” . Та, като задоволиш нуждите на всички хора, казват: „А, той е много честен, почтен човек е, отличен е“. Господ, който е толкова мъдър, който е толкова благ, нито той по този начин досега може да угоди на света. На някой, който е беден, Господ казва: „Дайте му“; Но, като закъснее някой път малко, той си казва: Е, и Господ, и Той … преглътне си малко. Аз му се молих толкова пъти, не ме слуша.

Това не е християнство, това не е думата: Ей, ей – не, не. В Бога не трябва да имаме съмнение. Този живият Господ, който живее вътре в нас, който живее в любовта, мъдростта и истината, той сега ни подлага на един изпит. В епохата, в която живеем сега, трябва да издържим своя изпит, и като го издържим, веднага ние ще имаме Неговата усмивка, и той ще се усмихне и ще каже: „Аз съм доволен, синко, че издържа изпита си по всички правила: Ей, ей – не, не.“

Аз бих желал всички да бъдете смели, решителни и умни. И там, дето трябва, да защищавате истината по всички правила, не заради мене, а заради любовта, мъдростта и истината. За истината трябва да има едно мнение. Дойде ли до там, трябва да бъдете твърди, като диаманта и готови. Не само ние тук, но и целия свят, всички тия души, който са готови, трябва да се хванат за ръка, и да кажат: „Отсега нататък ще се живее само за тия три принципа“. Всички умни хора трябва да кажат така: „Ние ще служим на тия три велики принципи: Ей, ей – не,не.“ Тук е спасението на света. И светът ще се оправи. И

сегашните недоразумения, който имаме, и всичките общества, и в самите нас, всичко туй ще се изглади, ще дойде една радост, една светлина, един вътрешен мир, който не е бивал до сега. В деня, в който решите това, за всинца ви ще дойде една светлина. Иде тази светлина. Аз ще ви съветвам всички да се държите крепко за тази светлина, която е в умовете ви, в сърцата ви, и в душите ви. Крепко да се държите. И тогава, казвам на всинца ви: Ние ще победим, Господ е с нас. Няма сила в света, която може да видоизмени тия три принципа. Бог е с нас. И всичките добри хора, всичките честни хора, всичките справедливи хора, и мъже и жени и деца, по целия свят, всички са с нас. От всички църкви, от всички партии онези, който поддържат тия три велики принципи в себе си, те са с нас. И казват ни: „Колцина сте вие?“ Ние сме едно велико братство, каквото светът никога не е виждал, едно Братство, което има клонове и долу на земята и горе на небето, има клонове в цялата природа. И онзи, който служи на Бога, той ще бъде гражданин на онова великото царство, което ние наричаме царство на любовта, царство на Божията Мъдрост, царство на Божията истина, на което ние искаме да станем членове, и на което и аз искам да бъдете вие ученици.

Беседа, държана на 14 януари, 1923 г. 10 ч. неделя.

И КАКВОТО РАЗВЪРЖЕТЕ НА ЗЕМЯТА, РАЗВЪРЗАНО ЩЕ БЪДЕ НА НЕБЕТО

Истина ви казвам: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето“. (Матея 18:18)

Ще ви прочета 12 гл. от Еклисиаста.

И помни Създателя си в дните на младостта си, Преди да дойдат дните на злото, И стигнат годините в които ще речеш: Нямам благодарение в тях, – (2) Преди да се помрачи слънцето, и виделото, и луната, и звездите, И се върнат облаците след дъжда; (3) Когато стражите на къщата ще треперят, И крепките мъже ще се прегърбят, И които мелят ще престанат защото намаляхя, И на тези които гледат през прозорците ще им стане тъмно; (4) И вратата ще се затворят при пътя, Когато изнемощее гласът на мелницата, И на гласа на птицата ще стане человек, И всичките дъщери на песента ще се смирят; (5) Когато ще се боят от височината, И ще треперят в пътя; Когато мигдалът процъвти, И скакалецът натегне, И охотата изчезне; Защото человек отхожда във вечния си дом, И сетуващите обикалят улиците, – (6) Преди да се скъса сребърната цеп, И да се счупи златната чаша, Или да се строши водоносът при източника, Или да се развали колелото над кладенеца, (7) И да се върне пръстта в земята както е била, И духът да се върне при Бога който го е дал. (8) Суета на суети, рече проповедникът, всичко е суета. (9) И колкото повече проповедникът стана мъдър Толкоз повече поучи людете на знание: Най-паче вникна и издири, И нареди много притчи. (10) Проповедникът поиска да намери угодни думи: И писаното бе правота и думи на истина. (11) Думите на мъдрите са като остени, И като гвоздеи заковани от наставниците на събранията, Дадени от

единия Пастир. (12) А повече от това, научи се, сине мой, Че да прави някой много книги няма край, И многото учение е труд на плътта. (13) Да чуем свършъка на всичкото слово: Бой се от Бога и пази заповедите му, Понеже това е всичкото на человека; (14) Защото Бог ще докара на съд всяко дело И всяко скришно, или добро или зло.

Казва се „Бой се от Бога". Аз казвам „Люби Бога!" Всички хора проповядват страх от Бога. В старо време са проповядвали „бой се от Бога, и пази заповедите му!" Казвам: „Люби Бога и следвай неговата мъдрост"!

Ще говоря върху 18 стих, 18 гл. от Евангелието на Матея.

Истина ви казвам: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, а каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето".

Много пъти учениците са спрягали глагола „връзвам" . За да бъде човек в състояние да разбере онази велика Божествена истина, която носи мир и радост за всяка душа, той трябва да бъде свободен от всички заблуждения на миналите векове. Заблужденията, това са остатъци. Това са останки от разнебитени кораби на миналото, хвърлени на брега. Заблужденията, това са хиляди системи, философски учения, които са съществували, и може да кажем, че лицето на земята е покрито все с такива философски твърдения.

И съвременната култура, от 8,000 години насам започва с два отрицателни акта. Те са следующите. Единият акт се извърши в райската градина вътре, т.е. извърши се в духовния свят. Бог, за да изпита хората дава им една заповед, както се дава на малките деца. Казва им: „От всичките дървета, от всичките плодове на рая ще ядете, но само от туй дърво няма да бутате". Това е една заповед, като изпит. „От плода на това дърво няма да ядете. Ще обработвате райската градина, вие и вашите деца от всичко ще се ползувате, но само от това дърво няма да се ползувате". Обаче, един ден в тази райска градина идва лъжлива форма, качва се на дървото, и си похапва. Минава жената от там и ѝ казва: „Имате тук в райската градина едно

отлично дърво, как да не го използвате? Аз намирам плодовете му прекрасни". Тя му казва: „Нам е забранено да го не бутаме". „Е, кой ви даде такава глупава заповед?" – „Е, кой! Господ ни даде. Онзи, който ни постави в рая". „Господ иска да ви опита. Той знае, че в тия плодове се крие най-великата сила, която като изпитате, ще станете като Него. Вкусете си, вкусете." Това е философия на живота. И се събужда у човека чувство на тщеславие т.е. събужда се неговия личен живот, той се индивидуализира, и казва: „Защо да не стана като Бога?" И какво беше последствието от тази им постъпка? Че в момента, в който мъжът и жената ядоха, оголяха, т.е. хвана ги една болест от рода на проказата. За да останат голи, какво носиха те? Те оголяха тъй, както има някои животни, като ги хване някоя болест, всичката им козина пада, та остават голи. Оголяха като някои малки кученца. Последствието е, че тия хора, наместо да добият слава, да просветнат, усетиха, че се смалиха и оголяха. Аз уподобявам туй състояние на един банкер или на един търговец, който има приход от 100–200,000 лева, но не е доволен от това, иска повече и се впуща в едно предприятие от 10 милиона лева, има проекти да поправи света, но докато се впусне, работите така се сложат, че той изгубва всичкия си капитал, и виси на косъм. Той е пропаднал, но няма смелост да каже истината, и затова ще употреби реклами, това-онова, ще употреби лъжата. Обаче с лъжа работите не се поправят. Когато и да е, тази фирма ще фалира. И тъй, има такива фирми с хиляди, зарегистрирани уж. Но всички фирми са фалирали по същия начин. Това е един акт от умствен характер.

Второто престъпление, вторият акт е от чисто религиозно гледище. След като излезли хората от рая, двама братя Каин и Авел, принесли жертва на Бога. Жертвата на единият брат била приета, на другия – не. Единият взима една цепеница да убива брата си. Как тъй твоята жертва да бъде приета, а моята не? Питам сега: Кой е модусът, коя е подбудителната причина да дигне единия брат цепеница, та да убива другия? Що е виноват този брат? Аз бих желал всеки брат да

обясни дълбоката причина на това. Как е възможно двама рождени братя, родени от една майка и от един баща, единият от тях да извърши туй престъпление? Днес тия актове съществуват в света. Светът в туй отношение не се е поправил.

Ние съвременните хора имаме два завета дадени според Библията. Първият завет е Старият завет. Четете го, той е Моисеевият закон и всичките нареждания. Вторият завет, това е новият завет, учението на Христа. Сега, всички твърдят, че това, което Бог е казал веднъж, то не се мени. Нали? Добре. Ако някой философ би казал, че се мени, ще считат, че той не говори истината. Но апостол Павел казва, че този първият завет, който Бог направил с человеците, взел та го отменил, направил втори завет. В първия завет хората трябвало да правят жертвоприношения, да направят още някои престъпления, да заколят гълъбче, кокошка, някое агънце, и по този начин ще се простят греховете им. По втория начин, във втория завет туй престъпление се прощава. Казва се в Евангелието: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен ти и дома ти." Значи тъй ще бъдеш спасен. Сега, какво е отношението на тия два завета? Единият завет, заветът на Моисея, това е завет за децата. А другият завет, Новият завет е за възрастните. И сега Господ идва в света да направи трети завет. Някои ще кажат „Чудно, трети завет!" Да, трети завет ще има. И в Писанието е казано: Завет за прославянето на Синовете Божии. Той е заветът, когато Любовта ще се внесе в света, и хората ще изучават великата наука, как трябва да живеете. Завет е туй. И ако кажем на хората, че трети завет иде, ще кажат: „Това е еретическо учение". Туй е в реда на нещата.

Христос казва: „Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето".

Ние сега толкова много сме въздигнали тия 12 апостола. Защо сме ги толкова въздигнали? Какви бяха по произхождение? – Евреи. Ако ги подложим на критика, каква кръв течеше у тях? – Еврейска

кръв течеше у тях. Ние казваме: „Тия са светите апостоли“. Не, аз разбирам основно принципа. Христос казва: „Духът на Истината, като дойде у вас и влезе, Той ще ви научи на едно ново учение, и туй, което аз не съм доизказал, този Дух на Истината, Той ще ви каже и ще ви припомни всичко. Между мене и Него няма да има разлика“. И Христос казва: „Онзи, Който ме е пратил” . Казвам: „Често хората правят погрешки“. Когато казваха на Христа: Знаеш ли, че аз имам властта да те разпъна? Какъв е този, който Му говори така? Човек, един римлянин. „Аз власт имам” . Христос го коригира, казва му: „Не, властта не е твоя, властта ти е дадена от Кесаря. Утре и тебе може да те уволнят от власт. Властта ти е дадена отгоре. Тази власт на Кесаря е отгоре, и ти не би имал власт, ако не бе ти дадена.“

Второто нещо, което Христос каза на учениците си след възкресението беше: Аз имам власт на небето и на земята, дадена отгоре. Идете сега и проповядвайте туй учение.

Сега, ще дойдем до думите: „вързвам и развързвам” . „Вързването“ това е акт на ума. Само умният човек може да направи един възел; само една умна жена може да плете чорапи; само един поет може да напише едно стихотворение; само един цигулар може да свири на цигулка. Само умният човек може да направи това, защото тук взима участие ума. Само човекът, който не е зает само с ядене и пиене, а с туй Божественото в него, само той може да направи всичко това.

Сега, ние съвременните хора проповядваме, че трябва да се осигурим, да подобрим живота си. Да, съгласен съм. Да го осигурим. Но где е онзи истинският човек, който ни показва как да го осигурим? Имаме осигурителни дружества, имаме църкви. Казвате: „Елате в църквата, ще бъдете осигурени.“ Много добре, нямам нищо против туй, но онези, който се осигурили в тия дружества, какво показват, де са осигурени? Аз питам вас осигурените: баща ви къде е? Осигуреният ви дядо къде е? Осигурената ви баба къде е? „Е“, казва, „заминаха. Заровиха ги в земята.“ Е, какво стана с тях, къде са? И сега

ще се явят някои, ще вземат да ни доказват, че човекът е пръст, че умира и се свършва работата. Други ще ни доказват, че човек имал душа, която живее след смъртта му. Хубаво, и едните и другите , който се спорят върху този въпрос, не го разрешават на опитна почва. Ако душата живее, ние трябва да имаме един начин, да влезем в съприкосновение с тази душа. Душата не се познава с пипане. Пипането подразбира, че се събужда в нас съзнанието. Пипането, то е най-силното чувство. От него са произлезли всички други чувства. То е основата. В цялото ни тяло то е един чувствителен орган на организма. И като дойдем до душата, едни ще я определят по един начин, други ще я определят по друг начин. Душата е самият човек, който мисли, чувства и действа разумно. Това е значението на „душа" в една смисъл. Можем да вземем думата „душа" в една по-ограничена смисъл. Какво означава тогава? – Само човешката чувствителност или сбор на някакви си функции, на някакви си прояви. Но, като кажем „душа", подразбираме туй, което диша, което работи, а може да работи само разумното в света. На санскритски думата „душа" означава, че може да работи само умният, разумният човек. Следователно, душата е туй разумното, умното у човека. Къде се намира то? Ако аз взема моята цигулка и ви изсвиря някои класически парчета, моята душа не се ли е проектирала в тази пиеса? Моята душа е влязла в съприкосновение с вашия ум. Има нещо, което е проникнало в душата ви и вие се радвате. Има нещо, което не виждате, но ти се радваш, въодушевил си се. Какво си спечелил? – Нищо. Не, спечелил си. Когато онзи замръзнал човек се остави, изложи на слънце, след като се мине половин час, той става весел. Питам: Какво е спечелил? – Влезло е нещо в неговия организъм. Можете ли да претеглите туй, което е спечелил? То не тежи даже една хилядна част от килограма. А при това, туй, което няма никаква тяжест, то е произвело такава радост в душата ти! А при това, казвате: „връзвам" , Сега ще дойдеме до думата „връзвам" . С какво може да връзваме нещата? Земледелецът най-първо се учи на

връзване. Той първо разорява земята, и след туй хвърля семето в нея. Сеенето, туй е един начин на връзване. Той е свързал семето с земята. След туй свързване семето излиза на влага и на слънчева светлина, после цъфне, върже и от него се ползуват. Онзи лозар, който посажда пръчките, и той връзва. Онзи градинар, и той връзва. Всички изобщо все се учат да връзват. Но разумно трябва да се връзва. После, трябва да свързваме две мисли на едно място. Да кажем, че аз дойда между вас, и внасям известни раздори, това връзване ли е? Това е развързване.

„Каквото вържете на земята, такова ще ви бъде вързано и на небето". Значи онуй Божественото, което връзвате на земята, онези Божествени семена, които посеете на земята, това ще ви бъде вързано и на небето. Следователно, ще им се дават условия да поникнат.

„И каквото развържете на земята, ще ви бъде развързано и на небето".

Има два начина за връзване. Човек можеш да го вържеш с любовта. Туй е един начин. А може да го вържеш и с омразата. Туй е друг начин. Човек можеш да го вържеш с какво? – Можеш да го вържеш с въже. А може и да го развържеш. Следователно, в едно отношение нещата в умствения свят трябва да се вържат, а на физическото поле да се развържат. Едновременно вие не можете да правите два акта, да връзвате на две места. Когато един човек е вързан в едно отношение, трябва да го оставят в друго отношение свободен. Ако вие вържете краката на вашето дете, и искате да отиде на училище да се учи, не може.

Сега всеки народ иска, има нужда да прогресира. Българите искат да прогресират. На какво се дължи прогреса? Най-първо на неговия ум, той трябва да бъде умен. Второ: на неговата воля, и трето – на неговото сърце. В природата, в туй отношение има една съразмерност в проявата на тия сили. Човешката глава расте в три направления. Тя расте на широчина, и туй растене на широчина дава издръжливост на организма. Расте на дължина, дава активност на

движенията, и расте на височина, дава морална стабилност на живота. Следователно, когато погледна една глава, или главата на един народ, виждам как растат хората. Погледнете който и да е народ, и ще видите, че ако това растене става правилно, и развитието на този народ е правилно. Но ако туй растене става като у един часовник, само едно разширение, ние знаем какви ще са последствията. Може да има само две движения. Правилно е да има растете в три посоки. Ако един народ се движи само в една посока, и се вързва, този народ ще мяза на един разбойнически народ, който търси да убива другите, чака някой народ да разбогатее, та той да го плячкосва. Ще се вързва с плячка. Така правиха турците, бузгун правиха. Чакаха 40–50 години докато разбогатеят българите и хайде ще ги ограбят. Все в бузгун живяха българите, в едно движение. Второто движение е, когато ще се образува една държава за пример или един организъм, ще се образуват едни връзки, но тия хора едни други ще се измъчват, те нямат едно вътрешно разбиране. Ние наричаме туй състояние в химията или в науката неорганизирана материя. Това състояние е необходимо. Всеки химик трябва да прекара материята през туй неорганизирано състояние, за да образува някакво съединение. И, следователно, ще има едно движение. Всеки ще иска да забогатее. Сегашната раса минава второто движение, втората фаза. Всички са много активни, искат да турят ред и порядък, но нямат морал още. Какво е морал? Моралът е една мярка, която може да се прилага към всички народи, към всички хора, еднаква мярка. Това, което имаме, не е мярка. Не е мярка, ако богатият мери по един начин, ученият – по друг начин, свещеникът – по трети начин. Че ние трябва да възстановим порядъка в света, това не е норма, това не е една мярка. Трябва да имаме една мярка, и всички да съзнават, че е права. Това е растеж нагоре, това е третото измерение – растеж към Бога. Следователно, в моя ум Бог е една абсолютна мярка, която показва как трябва да живеем. Тази мярка не само че е мерене на нещата, но в тази мярка се крие същността на живота. И Христос дето казва в онзи

стих, че това е живот вечен, да познаем тебе, Истиннаго Бога – подразбира истинския живот. Само тази мярка е, която ще ни подигне, и ще ни даде необходимото, което търсим. Казвам сега: Не е лошото в нашия стремеж, каква полза от твоя стремеж в живота, ако ти имаш 10 хамбара жито, а стомахът ти е развален, и ти не можеш да туриш в устата си нито едно зрънце? Каква полза, ако ти направят 10 баници, и ти не можеш да си вземеш от тях? Друго обяснение: Каква полза, ако ти имаш най-хубавата написана книга, а не можеш да четеш. Каква полза ще имаш в религиозно отношение от най-хубавите религиозни системи, а не можеш да разбереш същността им, не можеш да разбереш какво нещо е религията.

Аз бих желал на съвременните религиозни хора да им покажа в какво седи Христос, какво нещо е Той. Ще кажат: В Любовта. Ами каква е целта на тази любов? – Да се обичаме, да бъдем всички добри. Какво е доброто? – Да се не крадем, да се не лъжем. Много хубаво. Ние казваме да се не крадем, да се не лъжем, а при това пак крадем и пак лъжем. Казваме да не умираме, а при това пак умираме. Да съдим право, а при това съдбата ни не е права. Не че нямаме хубавото желание; аз, в дадения момент приемам, че и свещеници, и учители имат хубаво желание, но има нещо в света, което в един момент може да измени, да изопачи и ума, и сърцето, и душата на човека. В един момент само! Това е един психологически момент. С някой господин аз живея добре, но му кажа една дума, той я счете за обидна, и веднага се измени, започва да мисли другояче. Какво е станало, защо той се измени? Ами той ме обиди. С какво те обиди? – Една обидна дума ми каза. Е, кой ти даде тълкувание на тази дума, от где знаеш, че е обидна тази дума? Ние още не знаем дали думата е обидна. Тогава ще разтълкувам. Ние съвременните хора искаме да бъдем добри, но при сегашните условия ние не можем да бъдем добри по следующите съображения. Доброто, това е един резултат. Доброто, това е един плод в природата, а плодът иде най-после. Най-първо ние ще разорем нивите си, ще посеем плодни дръвчета и жито. Туй жито ще израсне,

ще цъфне и ще даде плод, но то трябва да расте дълго време. Първоначално житото е расло дълго време. Ние искаме всички неща изведнъж да дадат плод. В Божествения свят най-хубавите пътища растат с милиони години. Туй, което скоро расте, то е престъплението. Туй е моето твърдение, за него аз отговарям. Тъй поне аз го намирам в своите изследвания. Доброто, това е един резултат. Тия плодове няма да дойдат изведнъж. Като разорем нивата, след 5–6 години ще дойдат те, и най-после, плодът ще определи качеството на всяко едно дърво, и от плода му, или ще го обикнем, или няма да го обикнем. Плодът ще внесе в нас истинската любов. И ние обичаме всяко дърво, според неговия плод. Да се не лъжем да мислим, че обичаме. Ние може да обичаме човека според плода му. Колкото е по-добър плода му, толкова повече ще го обичаме. Колкото е по-хубава една ябълка, толкова нашата обич ще бъде по-голяма. А онази киселица, онази суха трънка, минавам и я заминавам. И ще каже някой: „Защо не ме обичаш? “ Защото този плод на нас не ни харесва. И следователно, ние съвременните хора трябва да посадим в нашата душа онези Божествени плодове. Те ще израстнат, ще дават плод, може да минат и хиляди години. Трябват ни още хиляди години, за да станем добри. Туй което казват сегашните хора, че аз съм добродетелен, казвам: „Да се турим в пътя на добродетелта, ние още не сме добри, нямаме плодове“. Това още не са плодове. Аз бих попитал: Кои от нас са добри? Онзи владика, онзи свещеник, онзи цар, те не са изпълнили още Божия закон. Онзи владика служи на английски ли, на американски ли, на български ли, но му плащат, плащат му около 50–100,000 лева, онези златните пари. Не е злото там,че му плащат, но в него още не е проникнал онзи Божествен принцип. Според този принцип, ако една буба се храни с листа, тя като стане пеперуда, не може да се храни с листа, ще изхвръкне. Следователно, с каквото се храниш, такъв ще станеш. Плащат ли на един свещеник, той не е свещеник. Плащат ли на един учител, той не е учител. Плащат ли на един философ, той не е философ. Плащат ли

на един държавник, той не е държавник. Разбирайте ме хубаво. Държавникът трябва да служи на един народ от любов. Щом служи от любов, ще му плащат повече. Ако свещеникът служи от една безкористна любов, ще му плащат повече. Няма да определям какво е любов, те го знаят повече. Ако философът служи безкористно, ще му се плати. Този начин, по който ние служим, той е най-умният, той е най-добрият.

Сега, не мислете, че бъдещата култура, която иде, или бъдещата цивилизация, или туй съзнание у хората ще имат тия стари методи, Не мислете, че ако тия стари методи се заменят с нови, та света ще се опропасти. Не ни най-малко не мислете тъй. Ще се даде една нова насока на човешката душа. Човешката душа трябва да бъде свободна.

И Христос е говорил. Той е взел стиха: Истина ви казвам, че каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.

Значи, ако ние поставим разумното на земята, туй разумното ще го взимат във внимание в другия свят. Сега за пример българските духовници туй съзнават, всички търсят един изходен път от лошото положение. Всички народи търсят този изходен път. Онези духовници, както в старо време, така и сега, които са познавали окултните закони вътре в природата, те са постъпвали съобразно с тях, и са изкарвали на благоприятен край своя народ. Ако един капитан на някой параход му предстои да изкара своите пътници на пристанището, той не трябва само да се моли. Право казва българинът: Лозето не иска молитва, а мотика. Молитвата си е молитва, а мотиката си е мотика. Онзи капитан, който ще изкарва пътниците на пристанището, той трябва да знае всички подводни места. Умен трябва да бъде той! А молитвата не е нищо друго, освен една връзка между тази висша интелигентност и неговата интелигентност. Защото, много пъти, когато някой капитан не разбира пътищата, има тъй наречените пилоти, дойде един пилот със своите лодки, катерчета, и капитанът отстъпва властта си на този

пилот, който ще прекара кораба. В живота ние дохождаме до такова едно опасно място, и ще пратят отгоре един такъв пилот, ще ни прекара той около 10–15–20 клм., и като мине опасността, той ще извика капитана, и ще му каже: „Аз свърших, параходът е пак твой и ще си излезе." Сега, може да си един философ, и като дойде един такъв пилот, ще му кажеш: „Как ще ни докажеш, че можеш да ни изведеш на брега?" Как ще ви докажа? Дайте ми кораба, и ако ви изкарам на брега, аз съм; ако не ви изкарам, и параходът се строши, не съм аз. Вие сте сега пред една дилема, не знаете пътя. Ще се доверите на мене. Казвам: „Моята честна дума, аз ще ви изведа." Ами как ще повярваме? Е, ще проверите, само 3 ч. се изискват, докато проверите дали моите думи са истинни. Само 3 ч. докато изкарам кораба на брега! Този параход трябва да стигне на брега! И след като този пилот изведе кораба на брега, това случайно ли е? Не е случайно. Ще кажат философите, че е случайно. Не е случайно, този пилот разбира пътищата. Казвам: „Всеки един човек трябва да има по един пилот" . Вие сега всички, при сегашната култура се намирате при един от най-опасните моменти, но и един от най-благоприятните моменти, най-близо до брега сте, но и при най-опасните, при най-многото примоли. Ако този пилот не дойде, мъчно може да влезете в царството Божие, в туй пристанище. И „ако", казва Христос, „не станете като малките деца, няма да влезете в царството Божие". То значи: Ако не поверите вашия кораб на този пилот пратен от Бога да ви ръководи, вие в царството Божие не може да влезете, а ще останете долу под камъка.

Сега, ще ви наведа на друг един аргумент. Има хора, които постоянно се съмняват. Казват: „Докажи ни"! Ами как ще ви докажа? Аз ще ви приведа един малък разказ. В древността, един велик адепт, като изучавал произхождението на мравешката култура, слязъл между мравките, искал да влезе в съобщение с тях, да види какъв е техният живот, какво мислят мравките. Сега, между нас, ние мислим, че мравите са глупави, че по инстинкт вършат всичко. Не, в мравите

има една доста почетна култура, те изучават природата, имат своя философия. Има един род мрави, които са ясновидци – ясновидци особен род. И какво виждат? – В кой хамбар има жито, в кой чувал има ориз. Виждат това, и после, имат много лесен начин за съобщение – бърз и отличен начин. Като видят, че някой хамбар е отворен, веднага една друга се бутат, и в скоро време всички са в хамбара. Та, влязъл този адепт да изучава живота на мравките, а то е трудно. Един такъв адепт, да влезе, да живее между мравките, да се смали до техния уровен, да дойде в съобщение с тях, да седи заедно с тях. Те виждат, че той е като тях, но някакъв особен род е и му казват: „Ти мязаш малко на мравите, но има нещо в тебе, което не е мравешко, как, отгде дойде?“ – Е, дойдох от странство, от друг свят дойдох. Дойдох да изучавам между вас вашия живот. „От друг свет! От мравешкия свят няма по-голям. Как? Това, мравките, ние сме едни от най-културните на света. По-голяма култура от нас няма. Ние, мравите, имаме ум!“ Адептът казва: „Така е, но аз идвам от един свят, той е толкова красив!“ Този най-голям философ на мравите казва: „Заведи ме да го видя“. Започнал този философ на мравите да спори. „Да направим опит, аз ще те заведа в онзи свят да го видиш” . Избрал той един от най-големите мравешки философи и ще го води. Веднага адептът влиза в човешка форма, туря мравката на пръста си и я носи. Влиза с нея в една аудитория, дето един знаменит професор държал една от своите лекции, и пита мравката: виждаш ли тази аудитория каква е? – Нищо не виждам. Туря я на пръста си, дига го нагоре и го пита: Виждаш ли професора? – Не го виждам. Дига я на високо с пръста си. – Пак не виждам. Какво си дигаш пръста там? – Запитва го професорът. „От мравешкия свят нося една мравка, искам да те види, но не може да те види“. Този професор философ казал за адепта: „На този малко му се поразмътил ума“. И сега, някои хора ни питат: Има ли друг свет? – Има. Може ли да го видим ние? – Можем. Взема го аз на пръста си, нося го, и влезем заедно с него в ангелския свят. Виждаш ли този свет? – Не го виждам. Пита ме Господ: Какво си

дигаш пръста? – Тук има един философ от земята, иска да те види. В нас желанието е благородно, да знаем онзи свят, но знайте, че в човешката душа има други органи, други способности, други чувства, които трябва да се развият. И съвременният човек трябва да замине в една нова фаза, нова форма, и цялото устройство на неговата глава, на неговия мозък, всичко туй съвършенно трябва да се преобрази. Единадесет години съм изследвал тия квадрати по главата, тия глави, измервал съм мозъците им, и съм дошъл до заключение, че едно ново преустройство трябва на сивото вещество на мозъка в човека. В човешкия мозък има доста неорганизирана материя, и тази неорганизирана материя произвежда сега този смут. Всичката тази материя трябва да се организира, и да стане не само жива, но и съзнателна; не само съзнателна, но и самосъзнателна, не само самосъзнателна, но и подсъзнателна; не само подсъзнателна, но и свръхсъзнателна. Да живее трябва тази материя, че всяка клетка на нашето тяло да почне да мисли. Сега, тия органи трябва да се развият. Очите ни трябва да се развият. За пример, у всички ясновидци, в очите им, около зеницата има признаци, по които се познава до каква степен е развито ясновидството. Има учени хора, които оспорват това, оспорват даже ясновидството, но аз твърдя, зная го. Ясновидството го има в някои хора в Европа, и в България има хора, у които то е почнало да се развива, а у някои то е в спяще състояние. Има известни петна, които се проявяват в очите, които показват явяването на туй чувство. Следователно, когато тия нови способности почнат да се развиват, особена светлина има в тия очи – светлина от невидимия мир. Тия лъчи ще попаднат в тия органи, в ъгъла на нашето зрение, и ние ще видим неща, които сега не виждаме. Светът ще се отвори за нас, и ще видим, че не го познаваме.

Сега, учените хора по известен начин изучават вече електричеството, магнетизмът, радиоактивността, но всички изучават само тази физическата страна на въпроса, и у всички царува само едно съмнение. Съмнението не е родено сега, то от хиляди милиони

години съществува в душата на човека. Даже и в най-малките животни съмнението съществува. Ние съвременните хора трябва да се избавим от съмнението.

Често, животните разбират живота много по-добре, отколкото ние го разбираме. Има кучета, които разбират по-добре, ти добър ли си или лош. Аз мога да направя опит с двамина. Да вземем един престъпник, който е убил много кучета, и да взема друг праведен, който всякога е обичал кучетата, и да ги заведа в един двор, дето има много кучета. Този първият кучетата ще го лаят, ще го хапят, а другият ще го лижат, ще си махат доволно опашката. Но това не е по инстинкт у тях, а те виждат, виждат, че първият е убил толкова кучета, а вторият се отнасял с кучетата добре. И следователно, животните познават много добре. Там, във варненско, в село Николаевка, имаше един, наричаха го Деливасил, лудият Васил, но чудното е, че в това село кучетата хапеха и най-добрите хора, но този Деливасил, където и да минеше, кучетата не го хапеха. Той ги милваше, и те му се радваха. Казвам: „Този Деливасил е един светия във формата на Деливасил" . Той дълго време беше в това село и най-после си замина, да покаже на хората до каква степен те са напреднали. Ходеше в църквите той и като го видяха, казваха: „Изпъдете го този Деливасил навън из църквата, да не смущава“. Това е един факт – кучетата не го хапеха. Защо? – Защото кучетата познаваха, че той е един добър човек, в него нямаше никакво лукавство, искрен беше той. Той „благодаря“ не казваше, и „сбогом" не казваше, но като работеше, казваше: „Благодаря аз и друг път ще дойда да свърша тази работа“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“

Сега, у нас, вземете българските свещеници; насаждат туй подозрение, едно гонение може да стане. Аз нямам нищо против, че едно гонение може да стане в един народ, то е всякога за в полза. Но, когато един народ иска да се избави от всичките свои беди и

страдания, в него трябва да има морална стабилност, морална хармония. Всеки един народ се познава според духа на своята свобода. Аз в туй отношение (вземам) англичаните и американците. И те си имат свои погрешки, но ги харесвам за това, че американците ще те оставят свободно да си изкажеш своите религиозни възгледи и убеждения. Виж в политиката в политическо отношение са строги, те не позволяват друг да се меси в техните работи, но в религиозно и във философско отношение – може. В две неща те не те допускат: в политиката не можеш да се бъркаш, и престъпления няма да правиш, но на Бога можеш да служиш както искаш и да философстваш колкото искаш и както искаш. Но у нас източните народи: българите, сърбите, не е така. Същото е и у италиянците и французите. И много народи от земята са изчезнали по начина на тази вътрешна нетолерантност. И еврейският народ по причина на неговата нетолерантност изчезна от лицето на земята. Те не можаха да се търпят. Две хиляди години вече, гонени са, за да изучат културата на търпението и благоразумието. Сега те станаха най-разумният народ. Защо? – Възпитани с. В Русия ги възпитаха по един начин, в Англия, във франция, в Турция, навсякъде по особен начин. Евреите се научиха да се приспособяват към окръжающите ги условия, към окръжающата ги среда. Техният организъм стана издръжлив. Учат се те. Сега Христос се обръща към онези, които приемат външното християнство.

Питам сега: Какво липсва на българите, да станат един умен народ? Какво липсва на българския държавен мъж да стане един учен държавник? Българският държавен мъж трябва да стане учен. Българите първо трябва да вярват в онзи Бог, в Бога на Любовта, Мъдростта и Истината. Второ: трябва да вярват в себе си, и после да възприемат всички добри съвети, които му се дават, и да направи новия си живот сносен. Да искаме той да задоволи всички хора, да ги направи щастливи, това той не може. Той не е Господ, не е слънце, което да огрее навсякъде. Колкото и да са добри неговите желания,

той не може да направи това. Туй може да го направи само слънцето. Сега, за пример, за нас казват, че сме ходили да гледаме слънцето. Е, кажете, всички хора не мислят ли все за слънцето? – Мислят. Англичанинът, като става сутрин от леглото си, не пита ли жена си: Слънцето изгря ли? – Не. Мога да си полежа още. Французинът, и той като става сутрин, пита: Слънцето изгря ли? И българинът, и той при ставането си пита пак за слънцето, изгря ли. Не само хората, но и животните търсят слънцето. Онези крави, онези говеда, свързани с дома, като изгрее слънцето, казват: „Пуснете ни, слънцето изгря". Даже и всеки един човек, по 10 пъти на ден ще се обърне, да види накъде е слънцето, от изток нагоре ли е, все слънцето търсят. Защо? Защото всичката енергия на нашия физически, умствен, даже и морален живот все от слънцето иде. Живот е то! Всяка култура се дължи на туй слънце, но не на този диск на слънцето. Аз говоря за друго слънце. Зад това видимо слънце има друго слънце, което произвежда тия невидими резултати. Ако дойде някой философ сега и му кажа: „Аз виждам на небето и друго слънце", той ще ме пита: Ами ние защо не можем да го видим? Ще го видите. И един ден, когато туй слънце залезе, другото слънце ще изгрее, и то ще бъде 100 пъти по-великолепно от това. В откровението същият закон е прокаран. И ние казваме: „Има неща в света, които не гаснат. " Кои неща не гаснат? Вие не може да изгасите слънчевата енергия. Ти можеш да духнеш една свещ, можеш да изгасиш огъня, но кой от вас може да изгаси слънцето? Да каже „пф" и да го изгаси.

Сега, дошли няколко, искат да духнат слънцето, да гасят слънцето. Аз казвам: „Учението, което нося на света, то не е мое учение, то е Божие, на Бога е". Искат да го гасят! Че не знаете ли, че слънцето и то духа? Като духате вие, и то духа. Ти като не го духаш, то като духа, ще те освежи, ще произведе един приятен ветрец. Няма какво да го духате. Сега, всички ваши свещи, всички ваши огньове, които са запалени, се дължат на туй слънце, не го духайте! Според мене, всеки един мозък, който е запален, той е една малка свещ. А

гори, по причина на туй слънце. И всяка светлина на огъня се дължи. Като погледна, виждам как гледат на вас тия същества от по-високата култура. Вие за тях сте като запалени свещи, и те, според интензивността на светлината, която излиза от вашия ум, знаят, какво е горението, дали правилно горите или не, какво е веществото. Те се ползват от тази свещ. Вие сте тъй необходими за тази култура, както в цветарниците, дето отглеждат зимно време цветя, има отдолу прокарано въздушно отопление. Там има една пещ, нали? Вие сте тъй необходими за тях, както е необходим огъня при движението на един параход. Като гори огънят, и параходът се движи. Тъй и нашата мозъчна енергия като гори, тия по-висшите същества я използват за тяхната индустрия. Следователно, когато вие се напъвате да обичате жена си, да се обичате един друг, всичката тази енергия влиза в духовния свят, и се използва от тия по-висши същества в този свят, и те работят.

И казва Христос: „Богатейте, събирайте съкровища, мислете повече за онзи свят, че туй динамо като се движи в онзи свят, и ти като влезеш в този свят ще ти кажат: Преждата, която си изработил с твоето динамо, тя е твоя". Някой казва: „Аз няма да мисля". „Ще мислиш, и от там ще минеш" . „Аз няма да вървя по правия път". „Ще ходиш и от там ще минеш" . Няма да ходиш ли? Няма да мислиш ли? Ще мислиш, понеже те ще те заставят, както онова колело в онази фабрика ще го заставят да се върти. Тъй и ти, ще мислиш, няма изходен път, защото нисшето всякога се подчинява на висшето. Няма изходен път! Следователно, ако не искаш да мислиш, ще те изхвърлят навън, като онова колело, без движение, и тогава ще почнеш да ръждясваш. Какво е ръждата? – Това е смърт. Някой казва: „Аз не искам да любя, и без любов може". Като туй колело ще те изхвърлят навън. Ще кажеш тогава: „О, Господи, любовта да дойде, изпразни се сърцето ми". Ще любиш, и ще любиш по всички правила на тази Божествена култура, искрено, чистосърдечно, няма да бъдеш користолюбив. Те знаят отгоре колко ще любиш. Истина ви казвам:

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето“.

Сега, аз да ви кажа: И аз искам да ви вържа, туй е моето намерение. Питате, защо съм дошъл на земята? – Да ви вържа. Пратен съм на земята да ви вържа. Не само да ви вържа, но да ви свържа умовете и сърцата с Бога, да ви развържа ръцете и краката, да отворя вратите на всички ваши прашни къщи, в които живеете, да излезете навън сред природата, и да се радвате на Божиите блага. Ще кажете: „Как, без къщи?“ Всичко туй старо ще се помете и нови къщи ще се направят. Ами че тъй, нови къщи! Какво лошо има в това, да се направят нови къщи! Събаряме старите къщи и правим нови къщи. Туй искам не само аз да го направя, но на всеки от вас искам да предам туй изкуство, и вие да върсвате и развързвате. Ами с какво ще върсвате? – С Божията Любов ще върсвате, с Божията Мъдрост ще върсвате, и с Божията Истина ще върсвате. Тия неща вървят последователно. Вие най-напред не търсете любовта. Сегашните хора търсят Любовта. Най-първо търсете светлината. Светлина трябва на хората. Светлината е произведение на Божията Мъдрост. Има ли светлина, има и Мъдрост. Ще ви приведа едно сравнение: Вие сте затворен в един затвор, в един замък, тъмнина навсякъде, не знаете какво е вашето положение, до колко сте чисти; обаче, един ваш приятел ви праща една запалена свещ, и една забележка с нея, в която е написано: в съседната стая има оставени за тебе дрехи за преобличане. После, ще отвориш тази и тази врата, ще излезеш навънка, и на 10 клм. разстояние от тука, има един топъл извор, ще се измиеш, ще се вчешеш, ще облечеш чистите дрехи и ще видиш светлината, ще бъдеш свободен. Веднага той се ориентирва. Следователно, като дойде светлината, ти ще видиш обстановката, къде се намираш. Светлината е необходима за тебе. Ключът, това е Истината, свободата, а след като се очистиш, ще придобиеш любовта. Любовта ще дойде най-после. Казвате, да ви обичам. За да ви обичам, трябва да имате нещо, за което да ви обичам. Чудни сте вие! Майката

кога обича детето си? Казват, че майката обича всичките си деца еднакво. Не е вярно. Не че те искат това. Но питам: Онова умното, благородното дете не го ли обича майката повече? Да, обича го повече.

И тъй, ние всинца трябва, каквото вържем, да развържем. И тогава всички може да носите тази истина, туй учение. Не само вие, но всички свещеници, учители, държавници, трябва да върсват и развързват, туй възвишеното, благородното да се тури в ред и порядък. Казваме сега: „Волята Божия да изпълним" . Този разумният свят е около нас. Някой път ние казваме: „Аз искам да бъда такъв и такъв" . Всички можете да бъдете. „Покажи ни как" ? Е, как да ви покажа? Най-първо трябва да имате светлина, нали? Второ: трябва да имате свобода, и трето: трябва да имате чистота. В съвременната окултна наука казват, че човекът трябва да се контролира. Всяка лоша мисъл, всяка алчна мисъл трябва да излезе навънка от нашия ум, и да останат само тия благородните мисли, в които силите, благородството, което имаме, да излезе, да се прояви навън. Ако търговецът търгува не само за да забогатее, а за да помогне на другите, той ще придобие туй, което желае. Ако учителят учи не само за да печели, но за подигането на своите ученици, туй е правилно положение. Ако свещеникът печели не само за прехраната си, но и за повдигането на своята душа, той е в правия път. Туй положение това е една практическа философия. Животът не е тук. Туй, което сега вие живеете, това не е живот. Ами нима мислите, че това за мене е живот? Някой път, като седя, аз трябва да правя усилия върху себе си. Усилия върху какво? – За да търпя. Някой път, като говоря с вас, вие не знаете какъв смрад иде от всички ви. Е, питам сега: За мене не е ли по-добре да се дигна аз със своите крилца, че да си вляза в онзи свят между умните, благородните, с които мога да се разбирам и живея? Не е ли по-хубаво това за мене? Хиляди пъти е по-хубаво. Там е животът. Но, по необходимост, при сегашното развитие, корените трябва да влязат в земята, за да приемат сокове. Това е една тайна

философия. Защо трябваше Христос да слезе на земята, аз няма да го обясня. Защо трябваше да страда, и него няма да обясня. А защо трябва да приемем Любовта му, ще ви обясня. Защо трябваше да слезе на земята, защо трябваше да страда, няма да ви обясня, но защо трябва да приемем учението на Христа? Защото учението на Христа е необходимо за растенето, влага много нещо за доброто на всяка душа, за доброто на всеки един народ, за доброто на цялото човечество. То е единственото учение, което може да внесе туй, от което сега имаме нужда. А ние отиваме, и ще отидем да видим лицето на Бога.

Аз бих желал вие да видите Бога тъй, както виждате слънцето. От близо няма да Го видите, от далеч ще Го видите, но всякога може да възприемете Неговата светлина и да се разговаряте.

Сега ще ви научим да отваряте прозорците на вашите къщи и всеки път да виждате светлината, колкото искате. Някой път и да затворите кепенците на вашите къщи, пак да ви свети. И в къщи да сте, пак да работите. Нали искате? Да имате общение с Бога, това е достояние на всяка една душа. И всяко учение, което казва, че само онзи, който е при Бога, само той е достоен да се разговаря с Него, това не е вярно. Не е вярно. Както светлината е достъпна за всички същества, каквито и да са те, безразлично; така и Божествената Мъдрост е за всички. Всички вие и аз да се не лъжем! Навън излезте! Никой не ви запрещава. Всички и аз, навън! Излезте, на туй велико слънце се нагрейте! Единственото нещо, което може да ни донесе здраве, То е само Божественото. Може да ви говоря с хиляди години на този език, и нищо няма да стане. То е все едно да се греете на вашето огнище, на вашата фурна, на вашата соба. Казвам на всинца ви: Навън всред природата, на туй Велико Божествено слънце, което може да внесе тази Божествена енергия и на което всички се греем. И когато аз казвам, че трябва да познаем Бога и да Го намерим; разбирам тази Негова светлина, която трябва да проникне в душата ни, у всекиго едного според степента на неговото развитие, според

качествата на неговата душа. И след хиляда години ще имате друго разбиране за живота, друго понятие за себе си.

Сега, някой път вие се оглеждате в огледалото, казвате: „Остарял съм” . Колко бих желал да си остарял, но не си, ти си изнемощял, и уподобяваш своето състояние на остаряване. Стар човек е друго, изнемощял е друго. Сбръчкало се е твоето лице, липсва ти нещо. Онези, които приемаме прераждането, сега се утешаваме, казваме: „Е, втори път като дойда“. Не се утешавайте с това! Ти втори път може да си по-лош, отколкото сега. Като че ли като дойде втори път, синко майчин, ще го посрещнат с букети. Ще се приготвиш, ще приготвиш условията за бъдещия живот, ще туриш волята си, ума си в действие, ще правиш добро на този, на онзи, и ако някой те пита: Защо ми правиш добро? Ще отговориш: Аз искам да правя добро, та втори път като дойда, да ми е по-добре, да ме посрещат приятелски. Защото иначе като правя зло, като дойда втори път, тия, на които съм правил зло, ще бъдат един от тях министър, друг – началник, и ще ми побелее от тях главата. Затова не искам да правя зло.

Но сега трябва да мислим, да турим онези условия не само за днес, но и за бъдещия живот. Законът е същият.

А сега трябва да връзваме и да развързваме: да връзваме туй доброто, да дойде у нас, а да развързваме злото у всички наши братя, и да им покажем по кой начин може да се живее.

И сега става въпрос, че имало прераждане, че се учило прераждане. Ако имало прераждане, Христос защо дойде на земята? Че това не е философско разбиране. Христос дойде в света да направи една връзка, един мост между небето и земята, да има съобщение. „Ами че ако имаше прераждане, нямаше нужда да дохожда Христос” . Че от как дойде Христос има прераждане, по-рано имаше робуване, а сега, като направи този мост, Той донесе и прераждането. Значи, един човек може да дойде от небето, и да живее на земята. Че какво има от това, ако дойде един човек и живее още 50–60 години на земята? Казват: „Христос един път дойде“. Не е вярно, в райската градина

преди 8,000 години, когато дойде Онзи и говореше на Адама, Той беше Христос. Този, Който говореше на Авраама, Той беше пак Христос. Когато се устройваше този космос, тази вселена, там беше пак Христос. Питам: Ако е дошъл Христос, колко пъти е идвал? Този закон за прераждането е Негов, Той нареди да се прераждат хората. Че вие съветници ли ще Му ставате, съвети ли ще Му давате? Той нареди тази работа. „Ама ние ще те изключим от църквата, ако така проповядваш” ми казват. – Е, вие мене, а Той ще изключи вас от Неговата църква, ако вие противодействате на този закон. Той е направил този закон и казва: „Ако не се родите изново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие“. И Христос е учил за прераждането, а те го разбират друго яче. Той казва: „Роденото от плът, плът е – роденото от Дух, Дух е“. Следователно, когато ние говорим за прераждането, разбираме роден съзнателно, да помниш, че си роден. Ние разбираме не само да направиш една къща, но туй Божественото да се въплоти в тази къща, да се всели, там да живее. Прераждането, то не е един принцип, то е един Божествен закон, едно съобщение, да имаш право да влизаш в единия и в другия свят. Няма нищо лошо от това. И тази философия така се е изопачила, че ако се върнем във времето на средните векове, човек жив ще го изгорят, за жива Бога ще го изгорят. Че това не е религия, не е религиозен въпрос, това е наука. В религията принцип е само Любовта. И туй трябва да учи всяка една религия сега. Само Любовта съставлява религия за душата. А науката трябва да се занимава с Божествената Мъдрост.

Та, казвам тия маловажни въпроси, има ли прераждане или не, някои ги поставят като въпроси за раздори. Аз даже мога да говоря за прераждането, що от това? Но тия прераждания не стават ли? Аз мога да не говоря нищо за това, но хората си се раждат и прераждат. Чудни са сега в своята философия! Ако твоето дете се роди, ти трябва да мълчиш ли, да не му ли туриш името? Не, най-първо ще му туриш името Иван, Драган. фактите са важни. Ние трябва при сегашните

условия да живеем по закона на тази Божествена Любов и Христос е дошъл да внесе тази Любов. Той сам се прероди на земята. И Христос пак ще дойде. Туй не е това разбиране на прераждането, както индусите го разбират. Не, това е един закон на усъвършенстване на човешките души. Човешкият организъм постоянно се изменя, изменя и човек се облича в разни тела. И Павел сам казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно“. Сега, онези, които са напреднали, те ще проучват тази велика наука, а които не са, ще изучават други въпроси. А ти търпеливо ще проучваш. Казвам: „Маловажните неща не трябва да стават спор” . Прераждането трябва да се изключи, то не е догма, то не е религиозен принцип, то е наука само за учените, за умните хора. Любовта, това е религия. Религията, то е туй, което е необходимо за всички хора. Любовта е необходима за всички хора. Неизбежното, то е религия. То е връзка с Бога. Религията е едно отношение, да направиш всички хора да си живеят сносно, и да се търпят. А целта на науката е да даде всички методи за работа, свободата пък – методи и начини за тази деятелност. Следователно, методите на една държава се виждат чрез управлението ѝ, чрез камарата. Там постоянно се турят закони да се освободят гражданите. В училищата всички работят за просвещението, за идването на Божествената Мъдрост, а религията – за идването на Любовта. Следователно, имаме три института, които работят: единият работи за свободата, другият работи за светлината, третият работи за чистотата или за любовта, и всички се стараят да вързват и развързват. В една държава се създават едни закони, които вързват в едно отношение, развързват в друго отношение. В училищата – също: едни закони вързват, други – развързват. И в религията – също. Трябва да им разумно вързване и развързване.

Та, навсякъде трябва да се проповядва туй учение, учение на Божествената Любов между хората, да се търпят всички, да бъдат всички искрени, да има веротърпимост. А от плода на всеки човек, на всяко общество, на всеки народ, от плода на всяка религия ще се

познае в каква насока е работено. Туй е, което се казва fait accompli. Туй е свършен факт, свършен въпрос. Бъдещият плод, който ние ще принесем, ще покаже какви сме ние.

Аз бих желал всички, които саждате, саждайте разумно; всички, които мислите, мислете разумно; всички, които действате, действайте разумно. То е за вас.

„И каквото вържете на земята, ще бъде вързано горе на небето.“ Ще бъде за вас. „И каквото ръзвържете на земята, ще бъде развързано на небето“. И то е пак за вас. Всички трябва да бъдете без страх. У всинца ви трябва да има онова силно желание на самопожертване за Истината. Важно е за онези хора, които вървят в този път, в пътя на Христовото учение, да имат този дух на самопожертване, както у светските хора. Някой път светските хора имат по-голям дух на самопожертване, отколкото религиозните. Аз не искам да осъждам с това. Някой път религиозните хора са по-добри от светските, но от тях се изисква повече, отколкото от хората на света. И у нас светлината е по-голяма. Колкото повече е дадено, толкова повече се изисква. Комуто много е дадено, много се изисква. От едно дете не може да се изисква повече, отколкото от един възрастен. От хората на вярата се изисква повече, нали? Ние хората на религиозното учение, на светата църква не сме извършили туй, което Христос изисква. Казваме: „Светата църква“. Не, да се не заблуждаваме. За тази света църква направихте ли всичко? Колко души има вътре в светата църква, които плачат. Не, Христос седи вътре и казва: „Хляб” ! Аз Го виждам на кабинета на някой владика. Кой там? – Някой беден човек хлопа. Един беден човек иска да влезе – Нямам време, аз сега съм зает с важни работи. С важни работи занят, а най-важната работа остава, и когато ние им казваме Истината, те казват: „Ти ли нас ще съдиш? “ Не съдя, но виждам, Христос хлопа, Той има ангели, и праща тия ангели сега. Един ден, като погледнеш, гледаш ангел на вратата ти, хлопа, с изваден меч. Какво искаш? – Викат те. „Ама работа имам, важни дела“. Не, ще дойдеш, викат те. Задигне Иван. Къде? – Викат

го. На негово място друг ще дойде. Сега е време на викане. Ще ви повика Христос и ще ви пита: Кои бяха съображенията ви, че не приложихте моето учение? Кои бяха съображенията ви, че толкова дълго време противодействахте на този велик Божествен закон и не Го приложихте? Кои бяха съображенията ви, че не изпълнихте онзи велик закон та да просветнат делата ви пред човеците. Ами че сега ще бъде съдба! Съдба на всички хора. Кои бяха съображенията ви, че не изпълнихте този великия закон?

И сега, не че аз ще съдя света, ами Господ ще Го съди. Той е изпратил своите ангели навсякъде. И аз виждам те идват, навсякъде идват, и големи и малки, всички идват. Някои носят финикови вейки, а някои – друго носят, идват да хлопат. И ще почнат да хлопат. Как? Сега, някои, които ме слушат, ще кажат: „Ето как се плашат хората". Не се плашат те. Благородното в света е, че аз като човек ще бъда честен. В обществото честен трябва да бъда, честен пред себе си и честен пред ближните си. Всякога съм имал една благородна мисъл, да не изнудя и излъжа някого.

Аз бих желал всички умове да бъдат честни, а след това, сърцата ни да бъдат пълни с тази всеобемляюща любов, да я пратим на всички, и тази мъдрост, тази светлина, която имаме, да пратим навсякъде и да можем братски да си подадем ръката. А когато видим някой наскърбен, да му дадем нещо от себе си. Не е ли хубаво, не е ли приятно, където и да минеш през България, през село или град, всички хора да живеят приятелски? Не могат ли? Могат. И сега има условия, всички са християни. И аз бих желал всички да станат християни, но в тази смисъл, да проявят Божията, Христовата Любов. И тогава, след тази Любов, хората ще станат ясновидци. Те ще видят бъдещето.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето". Сега, Христос ви казва: „Добре да връзвате, и добре да развързвате". Истина, истина ви казвам: „Каквото вържете на земята, вързано ще

бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето“.

Сега бъдете смели, Него слушате, нали? С Него се разговаряте. Когато вие излизахте от небето, на Него дадохте обещание, а не на мене. Вие ще се върнете пак при Него, ще се върнете всичките при Христа.

Но аз желая, като се върнете при Него, Той да ви посрещне радостно и весело да каже: „Аз съм доволен, че вие изпълнихте своята мисия на земята“. Туй е благородното! И аз ще се радвам, като се върна, да мога да кажа: „Господи, каквото ми даде Ти, изпълних всичко на земята, делата ми така просветнаха, че действително хората разбраха, че Ти си Бог на земята и на небето“.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето“.

Беседа, държана на 21 януари, 1923 година, Неделя, 10 ч. с.

КОЕ Е ТОВА УЧЕНИЕ?

И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: „Що е това? Кое е това ново учение, щото с власт повелява и на нечистите духове, и послушват го?“ (Марка 1:27)

Ще ви прочета първа глава от Евангелието на Марка, до 29 стих.

Начало на благовестието на Исуса, Христа Сина Божия; (2) както е писано в пророците: „Ето, аз проваждам вестителя си пред лицето ти, който ще приготви твоя път пред тебе:“ (3) „Глас на едного който вика в пустинята: Пригответе пътя Господен, прави правете неговите пътеки.“ (4) Дойде Иоан та кръщаваше в пустинята, и проповядваше кръщение на покаяние за прощаване на греховете. (5) И излязваше към него всичката страна Юдейска и Ерусалимляните, и кръщаваха се всичките от него в реката Иордан като изповядваха греховете си. (6) А Иоан носеше дреха от камилски косми и кожен пояс около чреслата си, и ядеше акриди и мед див. (7) И проповядваше и казваше: След мене иде по-крепкият от мене, на когото не съм достоен да се преклоня и да развържа ремика на обущата му. (8) Аз ви кръстих с вода; а той ще ви кръсти с Духа Светаго.

(9) И през онези дни дойде Исус от Назарет Галилейски и кръсти се от Иоана в Иордан. (10) И тутакси като възлязваше от водата видя че се разтваряха небесата, и Духът като гълъб слезваше на него. (11) И глас биде от небето: Ти си Сън мой възлюбленний в когото благоволих. (12) И тоз час Духът го извожда в пустинята. (13) И там бе в пустинята четиридесет дни и се изкушаваше от Сатана, и беше с зверовете; и ангелите му служеха.

(14) А след като биде предаден Иоан, дойде Исус в Галилея и проповядваше благовестието на царството Божие. (15) и казваше:

Времето се изпълни, и приближи се царството Божие: покайте се и вярвайте в благовестието.

(16) А когато пътуваше покрай, Галилейското море, видя Симона и Андрея брата му че хвърляха мрежа в морето, понеже бяха риболовци. (17) И рече им Исус: Елате след мене, и ще ви направя да бъдете ловци на человеци. (18) И тутакси оставиха мрежите си и последваха го. (19) И като позамина от там малко, видя Якова Заведеева и Иоана брата му, и тях в ладията че си кърпеха мрежите. (20) И тутакси ги повика; и те оставиха баща си Заведея в ладията с наемниците, и отидоха след него.

(21) И влезоха в Капернаум; и наскоро в събота влезе Исус в съборището и учеше. (22) И удивяваха се на учението му; защото ги учеше както някой който има власт, а не както книжниците (23) И имаше в съборището им человек с нечист дух, та извика (24) и казваше: Остави ни! Що имаш ти с нас, Исусе Назарянине? дошел си да ни погубиш ли? Познавам те кой си, Светий Божий. (25) И запрети му Исус и рече: Млъкни, и излез из него. (26) И нечистият дух, като го покъса, извика с голем глас и излезе из него. (27) И всички се смаяха, щото разискваха помежду си и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото с власт повелява и на нечистите духове, и послушват го? (28) И разчу се слухът негов наскоро по всичката околност на Галилея.

Ще взема 27 стих.

„И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото с власт повелява и на нечистите духове, и послушват го?“

Днес всички казват: „Де е писано за това ново учение?“ Казвам: „Ще го обуславя на Евангелието“. Ето кое е то. За него се говори: Кое е това ново учение, щото с власт повелява и на нечистите духове и послушват го. Това е за новото учение, освен ако преводът е крив. Тогава, нека се сравни с гръцкия.

Съвременната култура се отличава със своя широк замах. Във всички епохи е имало опити за сближение на човеците. Аз употребявам думата сближение в смисъл, сближение по особен начин, разумно сближение, защото има сближение между слуга и господар, сближение между вола и господаря му. Сближение е това. Да, но разумно сближение трябва. Разумното сближение, в съвременна научна форма казано, е акт на човешкото съзнание. Има акт на разумната човешка душа, защото някои хора приемат, че човек няма разумна душа.Човек има разумна душа. Щом двама души страдат еднакво, те се разбират. Следователно, вие може да ме запитате: Защо са страданията? Страданието, това е един велик закон, който примирява хората. И в съвременния свят страданието съществува като един Божествен акт да сближава хората. Когато хората се сближат, туй великото, Божественото в света ще вземе друга форма. Това не значи, че ще изчезне от света. Не, енергиите само се менят в природата, не се изменят.

В този свят, в който сега сме поставени, има много противоречия, не се поставяйте и вие в туй противоречие. Много философи създават такива бариери, такива мъчнотии в живота. Има действително такива мъчнотии в живота, но те са изкуствено създадени, затова на тия философски въпроси трябва да се спрем, трябва да разрешим тия философски въпроси. Има мъчнотии, но трябва да работи човек. Не мислете, че мъчните въпроси може да се разрешат с едно перо и в един момент. Не! Във всички стадии на човечеството е имало мъчни въпроси, и в нашия век има и ще има такива мъчни въпроси. Радвайте се, че има такива въпроси, който ще трябва да разрешавате. Един въпрос е: Кое е това ново учение? Едни обясняват, че това ново учение е туй, което разрушава обществото, а други определят, че новото учение е това, което съгражда обществото. Е, питам сега: Кое е вярното? Едните казват прямо: Новото учение е учение, което разрушава обществото. От това ново учение няма да очакваме добро. Другите казват: „Новото учение е това, което носи

нови условия за повдигане на обществото“. Кое е вярното? – Второто. Новото учение не разрушава, но законът в природата е такъв, че когато дойде новото учение, то ще отдели всички ония елементи, който не вземат участие в работата, който няма да допринесат нещо. Дядо ми прави нова къща. Ако аз събарям старата къща, за да направя нова, ще избера само ония греди, ония елементи, който могат да влязат в работа, но онези греди, който са изпоядени от червеи, ще ги изоставя. Ще кажете: „Как, тия греди са свети, дядо ми ги е поставилъ!“ Може да ги е поставил тия греди дядо ти, но що от това? Ще ги заменим с железни. Ами дървените? Защо не поставите дървените? Грехота е! Чудни са съвременните хора, като казват: „грях” , „грехота е!“ Аз бих запитал съвременните хора какво нещо е грях. Аз бих искал съвременните хора да ми определят какво нещо е морал. Не че отричам съвременния морал, но всяко нещо в ума ми трябва да има една мярка. Любовта и за мене и за вас трябва да е едно и също нещо, трябва да я разбираме еднакво. Мъдростта и за мене и за вас трябва да я разбираме еднакво, не в нейната същина, но в нейната проява. Ако Истината за мен значи едно нещо, а за вас друго, ако любовта за мен е една, а за вас друго, ако мъдростта за мене е едно, а за вас друго, ако Правдата за мене е едно, а за вас друго, ако добродетелта за мене е едно а за вас друго, ние ще си говорим на един непознат език. Туй новото и старото, това са човешкият език. Всичкият антагонизъм, който съществува в човешката душа е създаден от човешкият дух. Всички противоречия в света съществуват по причина на човешкия дух, а не на Бога, на висшето.

Сега, не е време да се спирам, вие сами можете да проучите разните философски системи. Вземете сега, двама души религиозни, християни, който вярват в един Бог, вярват в Христа, питам защо някой път на чисто психологическо, философско гледище изпъкват въпроси, който ги разединяват? Започват догматически да разискват, въпроса, и се разделят като врагове. Единия казва, че по един начин се спасяват душите, другият казва, че по друг начин Христос спасява

душите, и като не могат да го докажат, спорят се и след като спорят дълго, остават на особено мнение. Такъв спор има между католическата и православната църква – в символа на вярата. Православната църква казва, че Дух Святи произтича само от Отца, а католическата църква казва, че Дух Святи произтича и от Отца и от Сина. Един спор. До колко са прави едните, и другите, нека те сами разрешат въпроса. Аз казвам: „Това е домашен спор" . Когато мъжът и жената спорят, нека се набият, и когато мъжът счупи крака на жената, или жената счупи крака на мъжа нека ме викат мене, аз съм хирург, ще дойда, ще питам: Как стана това? – Е, тъй. Няма нищо, кракът трябва да се поправи, аз няма да се ровя в причините. Сега, има причини. Мъж и жена се бият. Защо? Ще кажат: „Ама мъжът набил жена си". Но защо? Не е достатъчно само да кажат това нещо, но математически трябва да го докажат, да намерят основните причини на тия неща. „Ама", казват, „бил жена си". Не е, не е това философия. Основните причини са важни, от де произтича туй биене. С един замах: Бил жена си! Това не е философия. И онези, които разказват за новото учение, казват: „Новото учение е анархическо учение". А що е анархизъм? Казват, че анархизмът бил беззаконие. А що е беззаконие? Някой път законът, това е един метод да впрегнеш една известна сила в природата, да я туриш в полезна работа. Но, когато онзи изобретател в света намери тази сила, и я впрегне, тури я в дулото на едно оръдие, и от туй оръдие изхвръкне един шрапнел на разстояние 40–50 клм, или пък един снаряд, една бомба, с 20–30 кг. пироксилин вътре, и тя избухне, не е ли това един закон? Закон е, но неправилно използван. Не е ли това съвременната култура. Съвременната култура се отличава със своята грамадна разрушителна сила. Майстор е да разрушава. И съвременните хора са майстори, могат да хвърлят половината земя във въздуха, могат да я пукнат, но само че господарите, които имат грижа за земята, имат едно средство против съвременните учени хора, че могат да намерят вода върху техните научни изобретения. А барутът, като го овлажниш, цъкай

колкото искаш, не хваща. И на всички спорни философски въпроси, те, господарите, имат такава вода, че като натопят едно тяхно съчинение в тази вода, тъй се забъркват философите, че и те не знаят, какво да правят, какво да мислят. И действително, много философи, в края на краищата, са дошли до едно мнение. Един американски философ като измислил своята теория, дошъл най-после до туй заключение, да пита за себе си: Да ли съм аз или не? Пипа си ръката, пита се: Какво съм? – Нищо не съм. Нищо не си. Този философ е дошъл до положението на децата, които, като разчоплят листата на лука, казват: „Няма нищо тука, няма го лука“. Как казват тия листа на лука? – Люспи. Е, ще намерите 15 люспи вътре в лука. Питам: Кои са съображенията на лука да направи 15 люспи? Ще кажете: „Е, то е лук” . Лук, но му е дошло на ума да си направи 15 люспи. Защо 15 люспи? Ще кажете: „Това не е философия да знаете защо лукът има 15 люспи“. Не, една велика философия е това, да знаеш защо лукът има 15 люспи. Една отлична философия е да знаеш защо орехът има твърда черупка. Някои от вас ще кажат: „Така иска Господ“. Всички вие съвременни хора много лесно разрешавате въпроса. Някои казват: „Тъй рекъл Господ“, и спират там. Учените хора казват: Науката тъй казва. В обществото казват: Обществото тъй казва. Държавата тъй казва. Църквата тъй казва. И всички се осланят, скриват зад своята позиция, и стоят там, очистват си ръцете като Пилата, и казват: „Науката тъй казва“. Чакай да видим какво казва науката! И дошло това ново учение, което с власт заповядва. На кои? – На нечистите, на неразумните духове. Новото учение е дошло да изхвърли всички тия паяжини и да създаде здрави, нови къщи, да ни научи на новото учение. Туй новото учение е дошло най-първо да научи хората да ядат. Ама как разбирате вие ядене? В съвременния свят яденето е култ, но те не са научили този култ, не са научили как да ядат. Ако ти си опечеш един пуяк от 12 кгр. и го изядеш цял, а след туй цяла нощ се обръщаш, и не можеш да спиш, питам: Яденето на тази пуйка на място ли е? И после изядеш втора, трета пуйка. Аз нямам нищо

против, че си изял една пуйка. Не е въпросът защо си я изял. Казваш: „Много хубаво беше опечена пуйката, зачервеничка, отлична беше." А после, цяла нощ се обръщаш, не можеш да спиш. Защо се обръщаш, като е била толкова хубава? Едно от двете: Или пуякът е много добър, или ти не си добър, че не можете да се спогаждате. Този пуяк е много честен, той казва: „Слушай, господарю, аз отвънка се жертвам заради тебе, но ти си се научил да лъжеш, да крадеш, ти не си научил закона на самопожертването, ти не си разбрал любовта". Пуякът е разбрал закона на самопожертването; 12 кг. пуяк са го пекли на огън, а сега, господарят се мъчи с него. Той иска да служи на господаря си. Аз турям тия думи от себе си, искрен съм, не казвам, че този пуяк тъй казва, това е мое тълкуване. Защо този господин трябваше да пъшка и да казва: „преядох" . Защо този господин трябваше да яде и да преяжда. Някой ще каже: „Не трябва да се яде, трябва да се гладува". Защо трябва да се гладува? И гладуването не е философия, и яденето не е философия. философия е само когато тия енергии могат да се трансформират, да минават от едно състояние 6 друго, да разбираме дълбокия смисъл на Божествения живот, който трябва да се развива у нас.

Вие сте дошли да ме слушате – имате някаква цел. Ние всички имаме цел. Някой път моята беседа може да не е интересна за тебе. Защо? Ти си седнал да ме слушаш, аз ти проповядвам за новото учение, а ти има да плащаш полица от 10,000 лева. Ти казваш: „Новото учение ли, ела да ми помогнеш да си платя полицата! Щом това учение не казва как да си платя полицата, и то е празна работа." Ако ти вървиш по туй учение, ще научиш начина как да платиш полицата си. Силата на новото учение е там, че ти можеш да си платиш всяка полица. Наистина ви казвам, че ако приемете това ново учение, няма да остане неплатена полица. Тази полица наричаме ние карма. Съвременните европейски народи страдат от своята карма. Да оставим всички тия езически и други народи, които са били.

Сегашните народи нямат ли един модус, по който да може да се примиряват? Съвременните европейски народи не могат ли да направят една конфедерация? – Могат. Как? Умни народи като американците, умни народи като англичаните, умни народи като французите, умни народи като германците, умни народи като русите, и като се дойде до нас, балканските народи, все са умни, власт имат, и държава, народно събрание имат, закони прокарват, умни са всички, и питам: Тия умни хора, защо не могат да се спогодят? Казват: „Не можем" – Могат, допустимо е. Ако не могат, значи има някаква причина.

Сега, аз се обръщам към един велик закон вътре в природата. Допуснете, че този пръст, показалецът за пример, има в мене съзнание, свързан е с моята става, и аз му казвам тъй: „Слушай, за да може да бъдем ние двамата в общение, да се разбираме, ти никога не трябва да ме напущаш, и на другата ръка не можеш да ходиш" . Не, този ми пръст не може да стане пръст на другата ми ръка. Моят пръст не може да бъде едновременно на двете ръце. Туй е един морал. Някой казва: „Една жена не може да бъде едновременно на два мъжа." Може. Може ли? „Един мъж не може да бъде едновременно на две жени." Може. Може ли? Това е въпрос на разбиране, това е до вашите понятия. Питам: моят пръст не може ли да има двама господари? – Може, но щом се опита да напусне моята ръка, неговата съдба е решена от великия закон, и той ще изсъхне. Той е изключен от цялото битие. Той ще седи тук на моята ръка. Такъв е законът. Тук го е турил Господ. И когато Христос казва там, в Писанието: „Ако човек види чужда жена, и я пожелае в сърцето си, той е извършил едно престъпление". Защо? Ти си един пръст, ти си видял Бога, искаш да напуснеш Божията ръка, и да станеш пръст на тази жена. Това е идолопоклонство. Коя жена досега е дала щастие на мъжа си? Кой мъж досега е дал щастие на жена си? Кой син досега е дал щастие на баща си? Коя дъщеря досега е дала щастие на майка си? Кой слуга досега е дал щастие на господаря си? Кой господар досега е дал

щастие на слугата си? Аз задавам въпроси, не ги решавам. Това е една философия, която трябва да се разреши, философия, върху която почива бъдещето общество, философия, върху която почиват бъдещите разбирания. В съвременния свят ние нямаме една норма, с която да можем да съдим кой неща са морални и кой не. Досега, морал беше това, дето ние считахме че човешкото тяло никой не може да го бутне. Ако някоя жена тъй както е облечена, я бутне някой друг мъж, да я хване за дрехите, мъжът ѝ завежда дело, углавно дело, и го осъжда, може да го затворят. Защо? – Че бутнал жена му. Хубаво, но когато твоята жена, за която ти си затворил 4–5 души в затвор, утре тази твоя жена заболее, и ти я подложиш на някоя хирургическа маса и дойде лекарят, разреже корема ѝ, прави операция, питам те тогава: Кой му дава това право? Той няма право да бърка там! Ако цялото е нещо свето, никой няма право да бърка там! Мъж, който разрешава на лекаря да бърка в корема на жена, трябва да се разведе с нея. А сега? И в мозъка, и в дробовете, и в червата, навсякъде е бъркано. Ама то е ваше гледище! Няма сега свето място в човешкото тяло, дето да не е бъркал лекар, или фелдшер, или даже най-простата баба. И сега, тия хора говорят за морал, за чистота! Аз питам: За какъв морал говорят тия хора? От где са тогава тия болести у вас? Ако вие сте толкова морални, то от где се взеха тия нечистите духове, които са влезли вътре в човешките тела, и са образували всички болести? И всички лекари сега са само баби, които слушат, чакат да се родят, да се образуват болестите. Дойде някой, такъв, голям цирей, туй е детето, и хайде операция. Ще започнат сега лекарите, ще го изрежат. Утре пак ще зачне тази жена. Едната ѝ гърда, едната ѝ ненка, виж отишла. Мине време, прехвърли се на другата гърда, и то с усложнение. Хайде тази ненка, изрязват я. И двете ненки изрязани. После, явило се на гръбнака ѝ. „Голямо усложнение“, казват, „се явило“! И човек си отива на онзи свят. Ще си върви, не можем да го спасим. Това морал ли е? Ние всички трябва да се стремим да имаме чисто тяло, дробовете,

мозъците, сърцето, нашата нервна система, венозната и артериалната ни кръв, всичко трябва да бъде чисто! Чиста кръв трябва да имаме!

Най-първо, онези, които имат, които подържат материалистическа философия, чиста кръв трябва да имат! И чудно е, когато онези, които ме слушат, изопачават думите ми! Нека дойдат онези умните лекари, онези вещите лекари, да бъдат асистенти на природата. Аз познавам за сега само един лекар специалист, това е природата, а всички други са асистенти на природата. Аз познавам само един свещеник, който знае да служи на Бога, а всички други, няма да им поменавам имената, от каквито религии и да са те, те са асистенти на този велик свещенослужител. Аз познавам само един философ, който знае да мисли, а всички други философи, няма да поменавам имената им, вие ги знаете, отворете речниците на вашите енциклопедии, ще ги намерите, те всички са само асистенти на този велик философ в света.

Сега, да дойдем до заключението. Всяко едно учение трябва да има свое приложение. Вие се безпокоите някога, че коремът ви боли. Нали? Не бързайте да се освободите от вашето коремоболие. Вие си задайте въпроса: Защо ви боли корем, и защо искате да ви мине? Вие се свивате от болка, но, спрете се и кажете: Защо ме боли сега корем? Започни да мислиш: Защо ме боли корем? Аз ще ти кажа защо те боли корем. Ти си настойник на някоя си Драганица, да не турям друго име, на някого от вас, мъжът ѝ умрял, той оставил 5 деца, 2 момчета и 3 момичета, и около 50–60,000 лв., и ти си изял всичкото им имане, а тях си ги изпратил на хаджилък. Изял си тяхното имане, как няма да те боли корем? После, ти си настойник на друга една вдовица, и там си изял имането ѝ. И ще те боли корем. На тази Драганица, трите ѝ деца умрели от глад, а другите две с в болницата. Казвате: „Каква епидемия дошла!“ Дошла разбира се! А този настойник го боли корем. Това е един изпит. Като те заболи корем, питай се: Защо те боли? Ще повърнеш тия 50–60,000 лв. на сирачетата на тази вдовица, ще преровиш всички свои минали грешки, всички

свои престъпления, ще ги изправиш, ще изпълниш този Божи закон, и тогава Господ ще каже: „От онзи свят те викаха, но ние за сега ще спрем, ще отложим делото“. И коремоболието ти ще мине. Всяка една болест е форма на едно престъпление в миналото или в сегашното. Нищо повече. От чисто морално гледище, това са болестите. И сегашните лекари тичат да лекуват болестите. И съвременната лекарска наука не само че не е успяла да спре болестите, а се увеличават. Защо се увеличават? Защото тия вътрешните причини трябва да се премахнат, и то не само привидно, а съществено.

И тъй, новото учение, което Христос е проповядвал, трябва да се приложи най-първо в училищата. Умните, специалистите учители най-първо трябва да го приложат. Майките и бащите също трябва да го приложат. Казват: „Туй новото учение разрушава обществото“. Не, не, туй новото учение ще ви даде правила и начини как да се създаде бъдещето общество.

Сега, като говоря, някои ще се спрат, ще мислят, какво искам да кажа 2 × 2 е 4, но и 2 + 2 = 4. При това 2 × 2 и 2 + 2, законът не е един и същ. Защо? Защото 1 + 1 = 2, но 1 × 1 = 1. Защо като събереш 1 + 1, броя се увеличава, а като умножиш 1 × 1, остава едно и също число. Нека отговорят математиците професори, защо единицата умножена сама на себе си, (се запазва) а събрана с друга единица се увеличава? И защо при умножението на числата се получават едни резултати, а при събирането им други? Някои ще кажат: „Това е много проста работа“. Не, туй има приложение вътре в живота. 2 + 2 = 4, закон е това, закон на противоречия. И всички съвременни противоречия съществуват от неразбиране. Когато аз говоря за този закон, разбират, че е Божи закон. Не, великата основа на света, от която ние излизаме, великата същина на живота не може да се измени. Същината, от която нашият ум е създаден, същината, от която той произтича, не може да се измени. И законите, които ръководят нашите мисли, и те не могат да се изменят. Аз и ти можем да мислим само по определени методи, по определени закони. Някой ще каже: „Аз мога да мисля,

както искам" . Заблуждавате се. Двама цигулари как могат да свирят? Само по един и същ начин. Те имат основни правила. И техните цигулки трябва да бъдат нагласени по тия правила, Аз не мога да държа лъка по един или друг начин. Не, само по един начин правилен ще държа лъка, цигулката. Двама художници за да рисуват еднакво, и те си имат правила в художеството, по които могат да рисуват. Не е достатъчно само да цапат, и тук си има правила. Добре, казвам тогава: „Животът, това е едно велико изкуство". Какви са законите, по които ние трябва да живеем? Как трябва да живеем? Казвате: „Ние трябва да се обичаме". Много добре казвате, но в какво седи любовта? Първият акт на любовта, с който тя се определя, това е законът на самопожертването. Учили ли сте какъв е този закон? Ама ако вземете вие да пожертвате една ваша кокошка, едно ваше агънце, това жертва ли е? Не, това е чужда жертва още. Самопожертването разбира ваша жертва. Защото има жертва без любов, която произтича вън от закона на любовта, а има и съзнателна жертва, която произтича от закона на любовта. Сега, да ви приведа един пример. Влюбва се един момък в една мома, но тя не го иска. Той взима револвера и се самоубива, Това е несъзнателна жертва вън от любовта. Защо трябва да се убива този момък? Нека остане този момък в света, да работи, та като се ожени, тя за някой, да остане той да живее заради нея, негде скрито от нея, като някой ангел, да ѝ урежда живота. Това не е ли по-велико? А той – взема, че си тегли един куршум, убил се от много любов. Любов от картошки. Трябва да разбираме любовта! Дойде някой, казва: „А, сърцето ми гори!" Гори, но твоето сърце още не е образувало светлина на лицето ти.

Е, представете си сега, как всеки би могъл да ме осъди. Вървя си по пътя, и виждам, вашият вол избягал от някъде. Хващам го за юларя, водя го със себе си. Виждат ме, завеждат дело против мене, че съм взел вола на Ивана. Казвам им, че го водя в дома на господаря му. „Не", казват, „за да се избави от престъплението си, казва, че го води на господаря, а в същност той в дома си го води." Е, питам: Как ще се

оправдая сега ? Доказателство което да ме обвини има, чужд вол е този. Има, обаче, един вътрешен закон, който определя какво е било моето лично мнение вътре, да заведа този вол при господаря му, или у дома си. Ако съм мислил да го заведа на господаря му, прав съм, но ако съм мислил да го заведа у дома си, прав си. Питам: Ако искам да го заведа у дома си, има ли някакъв морал там? Тук няма никакъв морал. Великият закон, великата същина седи в това, че ние съвременните хора имаме такъв юлар. Сега, всички ние съвременни хора бягаме, но не ни стига ума, та и юларът си влачим. И тогава, някой ни хване за юлара, и ще ни води, казва: „Трябва да се води". Най-първото нещо: човек трябва да се научи сам да си хвърля юларя от главата. Казвате: „Ето една анархия". За да си хвърлиш юларя сам, това показва, че имаш ум, и можеш да се учиш. Нима като пратиш твоето дете с юлар на пазаря, та то ще се върне с него? То няма ли да го хвърли? Това морал ли е? Ще кажеш: „Иванчо, моето пиленце, иди, маминка, да купиш половин кг. нещо от пазаря, ти си умно дете". То ще отиде и ще се върне. „Мамо, ще отида, аз те много обичам" . Туй дете има ли нужда от юлар, от углавник? Не, няма нужда.

Е, сега, ние търсим великата същина на живота, нали? И великата същина на живота седи в това, че ние всички трябва да се върнем в живата природа, да забогатеем. Ние съвременните хора сме крайно обеднели. Ние сме сиромаси, у нас има едно органическо демагнетизиране на мозъка, едно органическо демагнетизиране на белите дробове, и трето, едно органическо демагнетизиране на стомашната система, навсякъде сме демагнетизирани. Туй демагнетизиране го наричат неврастения. Бедни хора сме ние, и най-малките полици не можем да ги изплатим, и все ги отлагаме. Ще се върнем към този велик източник на природата!

Ти имаш дъщеря. До известно време твоята дъщеря била откровена към тебе, дойде, прегърне те, целуне те. Гледаш в лицето ѝ, очите ѝ са чисти, невинни, но по едно време, целунеш я, гледаш, в очите ѝ нещо блуждае, има една преграда. Казваш: „Не зная какво е

станало с моята дъщеря.“ Станало ѝ нещо. Туй, което е станало е много малко, едно малко отдалечаване е станало. Туй отдалечаване сега съществува навсякъде в обществото. Да кажем, дойде например, една партия в съвременното общество, и един от партизаните ѝ постепенно се отдалечава, отдалечава, влиза в друга партия. Казват: „Този наш партизанин изменил се нещо, не е както по-рано“. Какво е станало с него? – Друга някаква идея е влязла в ума му. Този пръст е почнал да се отдалечава. Когато аз имам един пръст, този мой приятел може да хване пръста ми, да го милва, да го целува, но рече ли да се намести на неговото място, да го вземе, той няма право. Това не е морал. Следователно, ние трябва да се върнем в този Божествен организъм, и всеки да си заеме своето място, което първоначално той е държал. Питам: Колко пъти са дохождали добри мисли във вашия ум и като дойде една такава мисъл и ви казва – направи това, вие отговаряте: „Не му е времето сега“. Като казваме, че не му е времето сега, това култура ли е? Питам: Ние отговаряме на туй Божественото, което говори у нас? Кое е това, което говори у нас? „То е илюзия“, казвате. А кое е реалност? В света трябва да имаме една реалност. Към какво се стремим? Младият момък казва: „Аз искам да намеря една мома, за която да се оженя, с която да бъда щастлив” . Кажете: Такава мома има ли? Младата мома казва: „Аз искам да намеря честен момък, с който да бъда щастлива?“ Такива момци има ли? Има ги, но тия моми и момци живеят при особени условия, при особена почва живеят те. В нашия съвременен климат не могат да живеят те. Всякога в човешката душа, аз ви показвам, има един закон, според който всичко можете да разберете, няма нищо скрито-покрито. Когато аз кажа, че обичам някого от дълбочината на своята душа, какво се подразбира под това? То значи, че му желая всичкото добро, да постигне всичко велико, да се реализира всичко благородно и възвишено в растежа на неговите мисли и чувства. Всичко това ще ме радва. Аз се радвам на неговата широчина в мисли, чувства и действия. Това е приложение на любовта. У вас туй чувство го няма.

Сега, вие се въодушевите, казвате: „Ние ще приложим този закон" . Но аз съм видял много сестри и братя, които казват: Не върви този закон. Не че не върви закона, но няма приложение този закон у вас. Вие ще правите добро на хората, без да знаят те. Вие ще ги обичате, без да знаят. Нека знаят само резултатите. Туй е новото учение вътре. Гледам сега, някои от вас младите се делят от старите, казват: „Ех, тия стари, млади сме ние!" Но и ти утре ще остарееш. В какво седи твоята младост? Някоя мома седи пред огледалото, оглежда се, казва: „Хубавичка съм!" Да, но до колко време можеш да запазиш тази красота? Аз бих желал да запазиш за винаги твоята красота. Изкуство е да запазиш красотата си! Най-силен човек е онзи, който може да пази своята красота, който може да запази своята мисъл.

Днес аз не искам да хвърлям упрек, но казвам къде сме се отдалечили. Ние вървим в един крив път на разбиране, и като нямаме реалност, ние се лъжем. Казваш: „Обичам те; а, ти си отличен човек, като тебе втори няма. Ти си написал едно стихотворение, ти си по-горе от Шекспира!" Хвалиш го, а после, като си замине той, казваш: „Малко му понамазах главата, хайде да се повдъхнови". Тоз ти намаже главата, онзи ти намаже главата, и ти оглупяваш. Не, ще му кажеш: „Слушай, братко, свириш донякъде хубавичко"! Ти си цигулар, нали? Утре ще се даде един концерт, един първокласен виртуоз идва сега в България, ще даде своя концерт. Аз ще те пратя да го послушаш. Но, беден съм. „Аз ще платя за тебе, иди да сравниш твоето свирене с неговото". „Много съм занят, ето, вземи този билет, на десетия ред е твоя стол, съжалявам, че не мога да послушам този концерт, но затуй ти плащам, иди ти вместо мене, и после, ела да ми разправиш за ефекта, който е произвел концерта". На другата вечер се връща той, пъшка: ох-ох. Какво има? – Не върви тази работа. Е, аз вече разбрах, не върви моята работа. Аз му казвам: „Хубаво свири този човек, нали?" Да!... „Хубаво свири този човек, майстор е, и ти можеш да свириш тъй? Аз ще ти разкажа историята му. Този човек е свирил по 10 часа на ден, при един велик учител, а ти си един

самоук, уповаващ на себе си че имаш талант. Обаче, за този талант, за да се разработи, трябва да имаш един велик учител. Пръста е хубава, но трябва гърнето, което се направи от тази пръст хубаво да се опече.“ Отлично гърне съм! Да, но майстор трябва за това гърне. И сега, Христос, който иде в света, Той е този майстор, новото учение, което се е разчуло.

Вие, направихте ли един опит да имате връзка? Не че нямате връзка но, ако отидете на умерения пояс, ще имате една връзка – със слънцето; ако отидете на северния полюс, ще имате друга връзка; ако отидете на екватора – друга връзка. И при това, важно е, какъв смисъл ще има от тези връзки. Каква велика наука има в тия връзки! В слънцето има повече от 10 магнетични пояси, които опасват земята, прекръстосват се. И през разните векове тия пояси са образували една егоистична култура, каквато е сегашната култура на егоизма, на силата, а други едни пояси, които се спущат сега, ще образуват една култура малко по-мека, култура на любовта. И ако вие не се поставите в благотворното влияние на тия слънчеви лъчи, какво може да излезе от вас? Ако вашият ум е на мястото си, тия лъчи ще можете да ги анализирате. Ще имате една призма вътре в мозъка си, с която ще можете да разложите тия лъчи, и да схванете тия нови проявления на светлината. Слънцето днес не е такова, каквото е било преди хиляди години. Мистиците са знаяли тия закони: да възлюбиш Господа, да се стремиш да бъдеш умен, да обичаш истината. Това са все форми. Ако обичаш истината, коя част от вашия мозък ще бъде по-развит? Да любиш, да бъдеш мъдър, и да обичаш истината, това са 3 различни проявления. Да си мъдър, значи всички твои постъпки да са отмерени. Пред умния човек всички може да благоговеят, но всички няма да го обичат, А човекът на любовта всички го обичаш. Да любиш, значи всички да те обичат. Не мислете, че онзи човек, когото обичате, трябва непременно да бъде много умен. Хората може да те обичат, без да мислят, че си много умен. Познаят ли, че си много учен, не може да те обичат вече. Трябва ли да ви доказвам това? Дай

на майката един стар дядо на гърдите ѝ, и виж, може ли той да ѝ произведе едно хубаво чувство? Но дай на майката на гърдите ѝ едно малко, глупаво детенце, да поритне малко, то произвежда едно толкова хубаво чувство, каквото дядото, 100 пъти да ритне, не може да го произведе. Кой е по-умен? Детето е по-умно. Детето със своите глупави ритания произвежда в душата на майка си, такива чувства, каквито дядото със своите ритания не може да произведе. Новото учение е едно такова дете, което като ритне, произвежда такива хубави чувства. Казват: „Ритна!“ Да, но всяко махане, всяко ритане внася един нов живот в умовете и сърцата на хората; един нов подем ще дойде.

Следователно, любовта, тя се развива само при известни условия, вие трябва да развивате тия условия. Мъдростта се развива при други условия. Френологически, мястото на мъдростта е отпред на челото, любовта – е отгоре на главата, а истината къде? За истината, това са човешките очи. А знаете ли, че човек може да мисли чрез своите очи? Само очите са място за истината и оттам човек може да мисли. Този велик човешки дух, който иска да разгледа, да изучи нещата в своята пълнота той трябва да влезе вътре в нас, и когато очите на хората почнат да мислят, те са на великия път на истината. И когато Христос казва: ако твоето око е лукаво, извади го; в този смисъл Той предава това – очите, като израз на истината. Ако твоят дух влезе в окото ти, и вижда разумно нещата, и има един велик стремеж към Бога, казвам: „Този човек мисли за истината“. Тогава, ако ти горе на главата си не можеш да живееш, ако отпред на главата си не можеш да мислиш, как ще мислиш с очите си истината? Казваме:

„Ние да мислим, че...“

И тъй, новото учение, което иде сега в света, иде да внесе този новия живот, защото, тъй демагнетизирани, всички сме недоволни. Туй е моето желание сега, и на млади и на стари, които сте недоволни – да приемете новото учение. Защото старите хора сте с едни стари създадени навици, казвате: „От нас нищо няма да стане“. Младите

казват: „От нас нещо ще стане“, но какво, и те не знаят. И от стари и от млади, може да стане нещо от вас. Старите утре могат да се преобразят.

В една от строфите в поезията на един индийски философ, се разправя за една млада мома, която се влюбила в един индийски принц. Облича се тя хубаво, показва се на прозореца. Пита я майка ѝ: Какво правиш? Обличам се, принцът ще мине. „Но ти си бедна дъщеря, той няма да те погледне“. Облича се тя, не чува. Показва се на прозореца. Взима си тя всичките гердани, и ги хвърля пред краката на неговите коне. Радва се тя, че неговите коне минали през гердана ѝ, но принцът никак не я погледнал.

И ние съвременните хора хвърляме всички наши гердани – своята чест, ум, сърце, съвест, – пред конете на нашия въображаем принц. Той си дигне главата, отмине без да ни види, а нашите гердани остават в калта. Не, не, великият принц когато дойде, не трябва да му хвърляш герданите си. Твоят принц като мине, ако те познава, ще се обърне, ще изправи погледа си към прозореца ти, няма да ти кимне с глава, а само, така, ще те погледне, и пак ще си отмине. И след туй, младата мома може да каже: Поздрави ме. С какво? – С истината ме поздрави. Питам ви сега: Вие като се срещнете, поздравявате ли се с истината? Питаш: Защо ме гледаш? Аз още не съм те гледал.

Туй новото учение във всинца ви трябва да пробуди съзнанието ви, и да знаете, че съвременното общество може да се преобрази вътрешно, да се реорганизира вътрешно, и тогава, във всички слоеве на обществото, тия закони могат да се приложат. И аз се чудя, защо трябва да се поставят те в антагонизъм пред такова едно учение което е тъй необходимо, както светлината. То е една Божествена светлина. Тази светлина не може да влезе само в една църква. Тя е толкова голяма, ще мине през всички църкви, през всички народи, през всички светове, ще осветли земята; ние не можем да вземем всичко,

ще вземем само толкова, колкото ни трябва, колкото е необходимо за нашата култура.

Аз като ви проповядвам, гледам на вашите лица, вие се безпокоите. Ами, като умрем де ще идем, в онзи свят дали ще ни посрещне Христос, ще Го видим ли, майките си, бащите си, дедите си и бабите си ще видим ли, кой ще ни зарови тук на земята, с колко попа ще ни заровят и т.н.? ... Слушайте, не се занимавайте с въпроса, кой ще ви зарови. Светът, в който отивате, аз ви казвам, е толкова велик, и отсега нататък трябва да живеете. За да живеете в този свят, в който едва сега се пробужда вашето съзнание, вашите чувства трябва да се разтоварят, да видите онази красота, да видите онези възможности, които ви очакват. Отсега нататък вас ви очаква живот! Досега е било само едно приготовление за вашите души. И аз се опасявам някой път, че вие може да се спрете в своето развитие. Не искам да ви накарам на сила да приложите туй учение. Това учение за живот, учение, което ни кара как да държим тази своя първоначална връзка с тази същина на живота. Ние не идем да примирим света, ние не идем да отмахнем противоречията, ние учим как да може всеки сам да се примири, всеки сам да премахне противоречията. Онзи, който е в състояние да греши, той сам е в състояние, да си помогне в живота. Новото учение иска да създаде условия. Тия условия ще се създадат по един строг Божествен начин, или по един научен начин. Вие сте в следующето положение: Вие седите и си казвате така: От мене нищо няма да излезе. В коя книга четохте това изречение? Питам: В коя Божествена книга четохте този надпис? Минавате покрай някой гроб, четете: Тук почиват останките на Драган Стоянов – умрял. В коя Божествена книга намерихте туй изречение, че тук почиват останките на еди-кого си. Останки могат ли да почиват? Когато един кораб се счупи, може ли едно парче от кораба да почива? Може да почива само едно разумно същество, което се е свързало с Бога, разбрало е Бога и вижда законите. Само това същество почива, а нашите останки, нашите кости не само че не

почиват, но започва – един червей тук ги помръдне, друг червей там ги помръдне, след няколко години пък, друг някой от вашето семейство умре, хайде разровят те, съберат костите ти в една торбичка, пак те заровят. След няколко години пак те разровят, гробарите те побутват със своите лопати – пак те заровят. И след туй четеш: Тук почиват останките на еди-кого си. Това е криво разбиране на нещата. Душата може да почива, само когато тя разбира тази велика жива природа, когато ние живеем с Бога. Казва Писанието: „Бог е Бог на живите, а не на мъртвите".

Сега, ние сме живи, ние сме в онзи свят. Аз искам да вярвате, че в онзи свят сте вие. Да не мислите, че сте в този свят. Кой е този свет? Вашият свят е свят на заблуждения. Онзи свят, т.е. светът, който ще внесе радост и веселие у вас, трябва да ви направи като удове на този велик Божествен организъм, да чувствате че сте една жива част, една съзнателна част от цялото Божие тяло, и Бог мисли за вас. Какво по-хубаво учение от това? Един пръст съм, и някой път Господ сложи ръката си отгоре ми и казва: „Много хубаво ми служиш, аз те обичам, доволен съм от тебе, ти си едно хубаво детенце, и докато седиш на моята ръка, докато си пръст на моята длан, не бой се!" Туй е то новото учение! То е основата, която трябва да се тури, и всички ние трябва да бъдем свързани с това ново учение, с тази велика мисъл на любовта.

Някой път някои казват: Вие сте много миролюбиви хора, не воювате ли? Да, и ние воюваме, как не! Ами не е ли по-голяма война това положение, когато бъдеш поставен при следната обстановка, и ти издържиш? За пример, пред тебе вървят двама души, единият от тях изважда револвер срещу другия, свой противник, и иска да го убие. Ти, който вървиш след тях, достигаш ги, хващаш ръцете на този, който иска да убива, взимаш револвера му и казваш: „Не, приятелю, ще скриеш револвера, от тебе така ще стане по-добър човек, отколкото, ако убиеш" . Кой е по-голям юнак от двамата? – Вторият е по-голям юнак. Не е въпросът ние да отстъпваме, не, ние трябва да бъдем герои, да посрещаме всички мъчнотии в този свят,

защото и геройство е потребно. Съвременните хора се бият, защото това е една потреба вътре в природата. Хората трябва по някой път да се бият. Това е една необходимост. Има два начина, по който Бог се проявява. Единият начин е външен, и в този външен начин Бог се проявява. Четете в книгата на царете, дето Давид се обръща към Бога и казва: „Господи, от коя страна да нападна неприятеля си?“ И Господ му дава упътвания от коя страна да напада. Когато Моисей прекарваше израилския народ през пустинята, побеждаваше противника си, докато си дигаше ръцете нагоре, а щом отслабваха ръцете му, противникът побеждаваше.

Сегашните хора не питат Господа, да воюват или не. Евреите бяха умни хора, те питаха Господа: Да се бием ли? Господ чрез пророка им каза: „Идете да се биете“. А сегашните християнски народи казват: „По свои съображения, ние сами решаваме, няма защо да питаме Бога.“ Във външния свят, по закона на необходимостта, войната се допуща; и когато казваме, че войната – за нас не е потребна, разбирам, че не е потребна за вътрешния живот, защото той е живот абсолютно без война. Там живеят всички разумни същества, и между тях няма причина за никаква война, за никакъв спор. Ако живеем вътре, няма нужда от война, ако живеем вън, ще има война. Следователно, ако хората не се подчиняват на Бога, на Божия закон, войните ще дойдат, ще се бият. Ако не вярвате, ще отидете на войната. Сега, туй ново учение, тази нова култура иде да ни покаже вътрешните връзки, вътрешната страна на живота, да станем силни.

Да кажем, че два народа имат помежду си спор. Техните държавници не могат ли да изменят нещата? – Могат, и то по два начина: или чрез война или чрез мир. Двама съседи спорите за нещо. Вие можете или да се дадете под съд, или да разрешите въпроса по мирен начин. Новото учение трябва да влезе, да изпъди всички тия духове на размирието, и да внесе правда между хората. Защото, някой казва: „Няма да съдя този човек, за да не ми докара някоя беля на

главата“. Да, но това е от страх, не го правиш от страх. Не, ако не съдя някого, то ще го направя от дълбоки съображения, от великия закон на любовта. Питай Господа: Да го съдя ли този или не? Ако ти каже: „Не“, няма да го съдиш, ако ти каже „да“, съди го. Нека го осъдят, да стои 5 години в затвор, и ти тогава ще му кажеш: „Аз много съжалявам, че стоиш затворен тук, донесох ти книги да четеш. Децата ти, наистина, остават сами, но аз ще работя зарад тебе, ще се грижа за фамилията ти, а ти ще стоиш тука, и като излезеш от затвора, ще живеем по братски. Ако искаш пък, ти ме осъди, аз ще вляза в затвора вместо тебе, ще уредим въпроса“. Умните хора могат да уредят всички въпроси. Но казвам сега, онези между вас, у който съзнанието се е развило, имайте предвид едно нещо в ума си, а то е следното: Онзи, който може да ви направи щастливи, то е онази същина, която живее във вас самите, а когато вие имате изблик на тази енергия, ще я дадете навънка, за да не би товарът да ви тежи, да ви причини зло. Когато аз любя някои хора, то е, защото имам толкова много товар, имам много богатство, нося голямо изобилие на гърба си, че съм се изпотил. Срещна някой беден човек, дам му една крина от моето жито, срещна друг – дам му още една крина, срещна трети – също, докато ми остане само една крина, за мене, олекне ми, олекне, и казвам: „Слава Богу, че им дадох. “ Казвам на всинца ви: „И на мене една крина, и на всинца ви по една, и въпросът е разрешен” . По една крина жито на гърба е достатъчно за всекиго! Отсега нататък, този жив вътрешен принцип, който работи вътре в нас, той иде да ни научи. Дръжте си вашите религиозни възгледи! Онзи, който си е православен, нека си е православен. Тебе са те кръстили Иван Драганов, влезнал си в новото учение, какво ти препятства това име? Ти си Петкан Стоянов. Какво ти пречи името? Влез в новото учение! Не е името, което препятства на човека. Носете си името, което ви е дадено! В някои църкви както и в монашеството, имат обичай да променят името. Не е до името ви. Казват: „православен” . Думата православен е много добра. Думата евангелист е много добра. Думата

българин е много добра. Думите англичанин, французин, турчин, е много добра. Това не ви препятства. Друго нещо има, което трябва да разберем всички. Ние всинца се нуждаем от онази същина на любовта. Кое сърце не се нуждае от онази топлина на любовта? Кой от вас не се нуждае от онази светлина на мъдростта? Всички се нуждаем от тази топлина, от тази светлина. Кой от вас не желае да бъде любовен, кой от вас не желае да бъде умен, кой от вас не желае да говори истината и да му говорят истината? Това е стремеж на всяка душа. Бихте ли желали на всяка стъпка да ви лъжат? Като те срещна, ще кажа: „Братко, искам да ти се изявя", а не да ти казвам, че те обичам. Вие сте странен пътник, на 100 врати сте хлопали, и на всякъде ви казват: Няма място! Братко, много съм отмалял, ходих на толкова места, и навсякъде нямаше място. „Заповядайте, в моя дом има едно малко местенце." Заведа ви дома си, нахраня ви, дам ви топла вода да се измиете. Това е, което дава новото учение. И на млади и на стари, на всяка една отрудена душа да се даде подтик. Вие сте дошли като пътници на тази земя. Предназначението ви е велико, не се обезсърчавайте! Турете кръст на вашите противоречия, но не ги забравяйте, помнете ги! Някой се оплаква, казва: „Ти вчера ме обиди". Как? Обидих ли те, по какъв начин? – Ето на, на ръката ми ми направи една голяма рана. Ти ме удари по ръката, и виж каква голяма рана ми направи. Тъй ли? Аз съм готов да поправя грешката си. Аз имам знания, владея туй изкуство. Чакай! Изваждам шишенцето си, туря от този еликсир върху раната измия добре ръката, и след 20 минути раната заздравява. Сега доволен ли си? Дай да ти целуна ръката. Извини ме, аз съм направил една погрешка несъзнателно. Друга някоя погрешка, друга някоя обида има ли сега? – Няма. Срещна друга някоя сестра. Обидих ли те с нещо? – Я виж каква рана си ми направил! А, много съжалявам, чакай, аз ще я поправя, ще я излекувам. Заемам се, и я излекувам. Друга рана има ли? Няма. Навсякъде тъй ще постъпя. Това е новото учение! Всички тия рани от сърцата ви, от умовете ви, ние трябва да ги извадим, да извадим

шишенцето с този еликсир, и да кажем: „Братко, извини, аз не знаях, че толкова време си страдал, че съм ти създал толкова обиди!“ Извадя от този еликсир, туря го на раната, и казвам: „Втори път ще бъда много внимателен” . По-хубаво учение от това има ли? Така да живеят помежду си мъже и жени, така да живеят дъщери и синове, слуги и господари. Но тук, на думи, много лесно става, лесно го направих, обаче, това е едно изкуство, за което, за да се приложи, векове се изискват. Ние имаме една окултна школа, имаме начини, методи, и щом дойде Учителят, ще ги приложим, тъй както музикантите прилагат правилата в музиката.

И аз съм уверен в едно нещо: Този пръст (*Учителят дигна показалеца си нагоре*) никога няма да напусне своята служба, а щом моят пръст няма да напусне своята служба, и вие никога няма да напуснете своята служба в този велик Божествен организъм, в който сте поставени.

Това е поздравът на новото учение. Извършете волята Божия, осветете Неговото Име, приложете Неговата светлина, и нека Доброто даде своите условия за широки схващания, за приложение на Доброто в живота!

Беседа, държана на 4 февруари, 1923 г., неделя, 10 ч. с.

АКО СИНЪТ ВИ ОСВОБОДИ, ЩЕ БЪДЕТЕ СВОБОДНИ

И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни. (Иоана 8:36)

Ще ви прочета няколко стиха от 8-та глава от Евангелието на Иоана, от 32–52 стих.

(31) И казваше Исус на повярвалите в него Юдеи: Ако вие устоите в моята дума наистина сте мои ученици; (32) и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. (33) Отговориха му: Семе Авраамово сме, и никога никому раби не сме ставали: как казваш ти: Свободни ще бъдете? (34) Отговори им Исус: Истина, истина ви казвам: Всеки който прави грях раб е на греха. (35) И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва. (36) И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни. (37) Зная че сте семе Авраамово; но искате да ме убиете, защото моята дума във вас се не вмещава. (38) Аз говоря това което съм видял у Отца си; и вие също правите това което сте видяли от отца си. (39) Отговориха и рекоха му: Отец наш е Авраам. Казва им Исус: Ако бяхте чада Авраамови, делата Авраамови бихте правили. (40) А сега искате да ме убиете, мене, человека който ви говорих истината която чух от Бога: това Авраам не е сторил. (41) Вие правите делата бащини си. А те му рекоха: Ние не сме родени от блуд: едного Отца имаме, Бога. (42) Рече им Исус: Ако беше ви Бог Отец, то вие любили бихте мене, защото аз от Бога излязох и дойдох; понеже не съм дошъл от самосебе си, но той ме проводи. (43) Защо не разумевате говоренето? Защото не можете да слушате моето слово. (44) Вие сте от баща дявола, и похотите бащини си искате да правите. Той беше от край человекоубийца, и не устоя в истината; защото истина в него няма.

Когато говори лъжата, от своите си говори, защото е лъжец и на лъжата баща. (45) А пък аз защото казвам истината, не ме вярвате. (46) Кой от вас ме изобличава за грях? Ако ли говоря истината, защо вие ме не вярвате? (47) Който е от Бога Божиите думи слуша: вие за това не слушате защото от Бога не сте. (48) На това отговориха Юдеите и рекоха му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянин и имаш бяс? (49) Отговори Исус: Нямам аз бяс; но почитам Отца си, а вие ме безчестите. (50) И аз не търся моята слава: има кой да я търси и да съди. (51) Истина, истина ви казвам: Ако упази някой моето слово няма да види смърт до века.

Ще взема 36 стих от същата глава:

„И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни".

Съвременната култура минава за една от най-възвишените култури от всички предшестващи, т.е. така се счита днес. И всяко слово, или всяка беседа трябва да бъде обоснована според умовете на хората от тази култура, т.е. да е обоснована на една здрава основа, на която да се гради. Всички поддържат, че трябва да се стремим към реалното или към съществено в живота, а що се отнася до новото учение, всеки казва, че това е празна работа. Ние сега желаем всички съвременни учени или всички религиозни хора да ни кажат кое е същественото в живота. Някои ще кажат: Науката. Коя наука? Нека тази наука излезе и ни даде същественото. Религиозните хора казват: Бог. Нека тия религиозни хора излязат и дадат същественото. До сега много богове са проповядвани. Казват: Ти вярваш ли в Бога? В кой Бог? – В този истинския Бог. Какво е учението на този истинския Бог, какво е неговото проявление? Не е достатъчно само да кажем „истински Бог" , и „истинска любов. " Това са неща още неопределени. Сега, за пример, могат да кажат най-строго: Защо тия хора трябва да се занимават с тия празни работи, да си пълнят умовете с тия празни, глупави работи? Съгласен съм, защо трябва да ви пълня главата. Питам: „ако влезете в една бирария, вземете една чаша бира, с какво се пълни главата ви?" Ако вземете един билет и

отидете на театър, с какво се пълни главата ви? Ако четете един вестник, с какво се пълни главата ви? Ако сте пред една изборна борба, с какво се пълни главата ви? Ако отидете у дома си, с какво се пълни главата ви? Ако отидете в една гора, дето листата са паднали и има сняг 1–2 м., с какво се пълни главата ви? Кое е реалното, кое е същественото сега, като се напълни тази глава, да е благодарна. Аз взимам едно правило, ще ви го дам: човек, който иска да бъде здрав, трябва всякога да пие вода от извора, не от река. Пие ли от извора, никога няма да заболее. От извора, от същинското място да пиеш, само там ще разбереш истината – от извора. Как ще разбереш светлината? – От нейния източник, а не при огнището, дето се горят дървата, не при онази електрическа светлина. Това осветление, тази електрическа светлина е толкова хубава, че ви разваля очите. Най-хубавото нещо, което Бог е създал, светлината, ви разваля очите. Питам: всяко нещо, което разваля най-възвишеното, най-благородното у нас, това Божествено ли е? Значи, има неща, за които нашата душа се досеща. Във всяка една душа има неща, за които душата се досеща. Тя не може да ги докаже философски, тя не може да ги обуслови, но ги знае. Целият живот почива върху това, което душата знае. Нима всичките ви опитности, които имате, и върху които градите вашия живот, това е илюзия? Не, това е същественото. Ако вие носите известни истини, които сте преживели, това илюзии ли са? Това са истини. Нима целият ви живот, който почива на опитности, и то такива, които са създали цели катастрофи, това са илюзии? Не, всяка малка ваша опитност струва повече, отколкото всички други философски трактати. Вземете, за пример, Библията, по какво е ценна тя? Ценна е тя по това, че представлява един народ. В своите проявления – еврейския народ. Още досега дори съвременните християни не са се повдигали по-високо от еврейския народ. Цялото Евангелие е еврейско, и апостолите, всичко това е еврейско. Сега, не е лошо това, но ние не обичаме евреите. Може да не обичаш дрехите на един човек, но ако този човек ти е донесъл хляб, ще му благодариш за

хляба. Че този човек не е облечен хубаво, то е един въпрос, а че този човек ти е донесъл хляб, това е друг въпрос. Туй, което не е хубаво у евреите, не е хубаво, но туй, което е хубаво, хубаво е. Трябва да бъдем справедливи.

Сега, кое е същественото у нас, съвременните християни на 20 век?

Христос казва: „И тъй, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни“.

Кой син? Сега не че не знаете вие истината. Вие знаете истината, но трябва едно малко стълкновение в живота ви, за да се доберете до тази истина. Даже, ако забелязвате, ако наблюдавате, хората някой път се питат: Кое е същественото в живота, има ли бъдещ живот, има ли Господ? Е, няма Господ, това-онова, отричат Го. „Вярвам, казва, в майка си, в баща си, тях ги виждам” . Но какво правят после тия хора? Като се намерят в някое тясно място, викат: Олеле майчице, олеле татко, викат тогова-оногова, викат, и като не им се отзоват, викат: Олеле, Божичко! Значи зад баща ти, зад майка ти има друга една майка, друг един баща, друга една идея, която се е затъмнила, и като се махне тази утайка, започваш да викаш: Олеле, Божичко! Има ли вътре в този зов някаква идея? – Има, разбира се. Всяко чувство, което се пробужда дълбоко в душата ти, изразява известен принцип. И забележете, че всякога когато вие призовавате Бога, и кажете: „Олеле, Божичко“, непременно ще дойде помощта. Тази помощ е света, обаче, няма да дойде по начин, по който ние я искаме. Един философ се питал: Защо са тия страдания? Той бил един съвременен философ, но не могъл да си обясни защо са страданията. Без страдания не можеше ли да се направи света? Той имал една, 100-годишна баба, която го научила на едно изкуство да лекува циреи, такива големи подутини. Един ден тя му казва: „Синко, аз ще ти дам едно изкуство, та когато се намираш в голямо затруднение в живота си, и не можеш да се избавиш, употребявай туй мое изкуство, и животът ти ще бъде в безопасност“. „Бабина работа“, казал той, да се

занимавам с лекуване циреите на хората, нямат други философски работи. Обаче, един ден, при една своя разходка, попадат в една разбойническа шайка, вързват го, и го завеждат при своя господар. Това било в съвременния век. Но случило се, че на ръката на този главатар излязъл един голям цирей, и той пъшкал от болки, та като довели философа пред него, той не казал „вземете главата му“, но казал: „Отвържете го, олеле, олеле…“ Ето на, ако този цирей не беше там на ръката му, щеше да каже: отрежете главата на този философ. Философът като гледал тия болки на главатаря, казва му: „Аз мога да ти помогна“. – Можеш ли? – „Мога, как не!“ Ти ще ми бъдеш брат. Е как? Започнал той както го научила баба му, и го излекувал. Два дни стоял там, и главатарят се излекувал. За благодарност го нагостил, изпратил го с големи почести, и заповядал никой из пътя да не го закача. Питам: Този цирей не беше ли на мястото си? Ако едно страдание на този главатар дойде да спаси главата на един философ, този цирей без смисъл ли е? Той си има смисъл. И ако вие прекарате тази аналогия в живота си, то всички препятствия, там вътре във вас и вън от нас, имат дълбок смисъл. Има едно същество вътре в нас, има едно същество и вътре в света, което реално разбира нещата. И ако разберем смисъла на тия страдания, които сега реално преживяваме, ще можем разумно да ги използваме. Защо са тия страдания? – Те са едно благо за сближение на народите. Когато на всеки един народ излезнат тия големи циреи, ще се намери някой философ, който да разбира от тия циреи. Този философ може да е някой държавник. Народът е главатарят, той заповядва. Философът ще излекува народа, и тогава народът ще каже: „Имаме един държавник, който може да лекува този цирей“.

И тъй, ако Синът ви освободи…

Синът е този, който може да отмахне от нас греха. Аз няма да се впущам в думата грях, но според моето схващане, човек е едно от най-своенравните същества, които съществуват на земята. По-своенравно същество от човека няма. По-добро същество от човека

няма, но и по-своенравно, по-жестоко от него няма. Ако разровите историята на човечеството в миналото, пък и сега, вие не можете да си представите, какви жестокости са се вършили; жестокости, които ако сега ги прекараме на някой кинематограф, бихте се ужасили, космите на главата ви биха настръхнали. Може да се извадят пък и такива добродетели от историята на човечеството, че ще се чудите, не бихте могли да си представите, как е възможно едновременно от човека да се вършат и жестокости, и добрини. Представете си, че тия благородни същества отварят война, ще си надупчат краката, ръцете, цялото тяло, и след туй ще дойдат други, които ще ги превързват, ще плачат, ще ги милват, ще ги утешават. От де е дошъл у човека този принцип? Философски не можем да го обясним. Казваме, че Бог е направил света. Той е всесилен, всемъдър, всезнающ. От де е дошло злото? – Всички мълчат. Но един факт е верен, че всички фамилии, които нямат деца, са жестоки. Дърво, което не ражда изсъхва. Глава, която не мисли, изпразва се. Извор, който не тече, изсъхва. Нива, която не се оре, запустява. Лозе, което не се копае, нищо не дава. Христос в този си стих подразбира онази велика идея, че същественото вътре у нас, това е Синът. Той подразбира онова велико Божествено начало, аз няма да му туря името, Христос Го нарича Синът, т.е. единственото начало вътре у човека, което може да осмисля неговия живот в бъдеще. Да осмисля твоя живот не само в едно отношение, не само в един ден, но да осмисля живота ти във всичките твои дни, и във всичките направления. Този, у когото има Синът вътре в него, той ще бъде в състояние да стане един кроящ, или министър, или свещеник, или лекар, каквото положение и да заема, всички тия служби ни най-малко няма да озадачат неговия живот, той знае, че у него има нещо по-високо, отколкото всички тия длъжности. За такъв един човек да има една по-скромна, по-низка служба, за него това е по-добре, по-приятно. Знаете ли колко е добре на такъв човек да бъде метач или лустражия? Дойде един министър да си чисти обущата, той го погледне, погледне, заглади обущата му, и каже в

себе си: На добър път, дано и ти така в себе си да заглаждаш хората. Тъй ще си помисли в себе си този лустражия. Той като те погледне малко, знае вече как си, защо си неразположен. Той наблюдава хората. После, аз съм забелязал някои просяци има, характер има у тях, седнал там на някое място вън, 15–20 градуса студ, седи с голямо смирение и казва: „Едно време и аз бях като вас, но изгубих онова великото, Божественото, и сега се уча на едно много добро учение." Защо? – Изгубих Синът, сега се уча на търпение. Седи на пътя, благославя, благославя, благославя, никой нищо не му дава. Доволен е, не можеш да забележиш нито една черта на лицето му изменена. Просията е допусната, когато човек стане чрезмерно горделив. Провидението е допуснало този човек до това положение. Който не е горделив, той няма да стане просяк. Просякът трябва да изучава две неща: Търпение и смирение. Да те изпъдят на 10 места, и да излезеш от там без мъка, с едно смирение в душата си, затова се изисква характер. Казват: Просия е това! Не, затуй се изисква философия. Питам: Кое е същественото сега? Същественото е Синът, туй Божественото в самите нас. В съвременния наш реалистичен век, в който живеем, ако речем да проповядваме комуто и да е да повярва в Бога, ще ни кажат, че за Бога сега не може да се проповядва тъй, както се е проповядвало в миналото. Ние трябва да дадем на хората една идея, която трябва да има реалното положение вътре в живота, идея, която може да се опита. Тази идея трябва да бъде тъй съществена, както е съществена светлината. Тя трябва да се приложи още днес. Има отвлечени истини, както в математиката. Какво приложение може да има Питагоровата теорема в живота? Или, какво приложение може да има в живота радиуса на една окръжност? Какво от това, че имало радиус, какво от това, че имало един диаметър? Какво от това, че има триъгълник, че има многоъгълник, какъв смисъл имат те в живота? Ти днес се нуждаеш от храна, от малко хляб. Има отвлечени истини. Че слънцето имало толкова милиона градуса температура. Тия велики отвлечени истини са само за напредналите същества. Ние

можем да живеем и без литература, както живеят много животни. И без книжнина можем да живеем. Нима съвременните млекопитающи имат книжнина? – Нямат, пък и те живеят. Един говедар, и той няма книжнина. Ще каже някой, че и без книжнина можем. Да, но ще бъдем в положението на говедата. Книжнината, това показва влиянието на Божествения Дух, значи да се даде подтик на човешкия дух, да се дадат знания. В света има една Божествена литература, и ние сега търсим начини и пътища, как да се свържем с тази литература. Ние сме близо до царството Божие, сега трябва да направим един път на съобщения. Е, сега как ще направим този път? Ние седим със съмнението. Съмнението може да ни помогне да намерим истината само тогава, ако знаем как да употребим туй съмнение. Съмнението е един нож. Ако този нож, туй съмнение попадне в ръцете на един хирург, той ще знае как да го употреби, той ще извърши с него най-хубавото нещо, но ако попадне в ръцете на един невежа, той може да извърши най-големите пакости. Това показва, че ние съвременните хора не преценяваме тия богатства, не преценяваме най-малките работи. В далечното минало, котката на един цар уловила едно малко мишче, и като си играела с него, довела го пред нозете на своя цар – готвила се да го изяде. Мишчето се обърнало към царя и го помолило: Моля ти се, аз имам братчета и сестричета, кажи на твоята котка да не ме изяжда, аз съм малко, нищо няма да разбере от мене, а един ден аз ще ти се отблагодаря. Царят се поусмихнал, и казал: Е, ти ще ми отблагодариш с нещо, виждаш ли тия приятели на около ми, които ги угощават, на тях аз очаквам, но аз съм толкова благодарен, че ще те освободя. Той казал на котката си: Мац, дай ми това мишче, а ти иди да си намериш друго. Котката го турила в ръката му и си заминала. Той го погладил, погладил малко и казал: „Хайде да ти направя едно добро“, и го пуснал на свобода. По-нататък преданието разказва, че се отворила една война, в която хващат този цар с приятелите му, и го направят роб, връзват ги с въжета, и ги оставят на една поляна, а отишли да гонят други

неприятели. Тогава туй малко мишле ги видяло, дошло към тях, и започнало с зъбите си да прегризва всички въжета, освободило ги. „Хайде, казва то на царя, за доброто, което ми направи ти едно време, и аз да ти направя една услуга". Това мишле е онази велика идея, която е в състояние във всички моменти на живота ти, когато никой не може да ти помогне, тя да ти се притече на помощ, и ти на нея да се спреш. Това е тази Божествена идея, която може да те спре от отчаянието ти. Ти си в отчаяние, отиваш да се самоубиеш, и тази велика Божествена идея изкача пред тебе, и ти казва: „Има още един, който може да прегризе тия малки нишки, и ти ще бъдеш свободен. Не бой се, аз ще те освободя". Туй е което казва Христос. Аз наричам това закон на Божията любов, или Дух на любовта. Туй е Божествения Дух, а не тия обикновени духове, с които се занимават хората.

Сега, навсякъде в света работи една жива енергия. Тя е толкова жива, толкова разумна, че всякога можем да влезем в контакт с нея. Тази сила отговаря само на тия хора, които имат крайна нужда. С нея можеш да се разговаряш, ако тя е. Ако ти разчиташ на друг някой, тази сила седи, не взема никакво участие, но когато ти изгубиш всякаква надежда, тази сила, този ще ти каже: „Има една основа, на която ти можеш да разчиташ. Този Дух, той е разумното у тебе". Когато ти заговори тази сила, ще дойде в тебе едно разширение, една вътрешна радост, умът ти ще се просвети, ще дойдат знания, и ще умеете да ликвидирате с мъчнотиите. Когато дойде този Дух, ето какво ще произлезе между вас. Ти си се скарал с 100 души, с майка си, с баща си, с брата си, не искаш да работиш с тях, този Дух ще ти каже: „Слушай, ти ще се върнеш, ще започнеш да работиш с тях, ще изповядаш своите погрешки, и с туй което аз ти дадох, с тази любов, ще се уредят работите ти." Тогава той ще вземе положението на слуга, който ще бъде най-умен между всички, защото не е въпросът кой е господар между тях. Господар е най-умният между тях. Господарят си е господар. Аз мога да бъда много умен, а съм слуга. На господаря му

стига ума за някоя работа, намира се в тясно положение, дойде при слугата си, казва му: „Слушай, Стояне, как можеш да направиш тази работа?“ „Как ли, господарю? Ей тъй, ела с мене!“ „Браво, много хубаво мислиш, браво, че имам един слуга, който мисли тъй хубаво“. Утре господарят пак се намира на тясно. „Стояне, ела, онзи ден ти ми даде един добър съвет, покажи ми сега пак какво да направя“. „Е, така ще направиш. “ „Че ти си бил отличен слуга, Стояне, отличен момък си. Бих желал да имам още един такъв слуга като тебе“. Като се срещне господарят с някои хора, ще им каже: „Аз имам у дома си един отличен слуга, отличен ум има този човек” , почва да го хвали. Казвам: „Стоян е господарят, умният слуга е господар“. Туй е Синът, който те освобождава. Ако имаш такъв един слуга, ако имаш такава една жена, ако имаш такъв един мъж, ако имаш такова едно дете, ако имаш такъв един брат, ако имаш такава една сестра, ако имаш такъв един приятел или който и да е, благодари, че ти си във връзка с онзи велик закон, който работи в света, и не ходи да търсиш истината някъде по звездите. И ние съвременните хора с всички свои красиви идеи, знаете ли на какво мязаме? Седи някоя проста мома, дъщеря на някой търговец, и мечтае. Чела някой роман, загнездила се в ума и идеята, че трябва да се ожени за някой красив княз. Красива е и тя, всеки ден се оглежда пред огледалото, облича се с едни, с други дрехи, казва: „Ще чакам моя княз” . Тя все си мисли за княза. Дойде нейният, който е изпратен от Бога, но тя казва: „Не, аз очаквам княз” . Князът си минава, заминава, той си има много любовници, колкото искате. В Америка, дъщерята на един богат милионер се влюбва в един богаташ, но понеже американците вярват във френологията, и като практичен народ, те не са философи, то дойде ли до практическото приложение на един въпрос, всякога са готови да се възползват от него, затова бащата на тази мома използвал и френологията при разрешението на този въпрос. Всяко нещо, което може да упъти американците, те са готови да го възприемат. Този баща поканва един френолог у дома си и го запитва: Виж портрета на този мой

бъдещ зет, какви дарби има, ще може ли моята дъщеря да се ожени за него, какъв зет ще бъде той? Френологът му казва: „Ако твоята дъщеря се ожени за него, след две години той ще я убие“. Как, ще я убие? Дъщерята повярвала на френолога, и не се оженила за този богаташ. Той се оженил за друга, и след две години я убива. И на всекиго едного от вас този закон му подшушва. Когато вие завържете приятелство с някого, този ваш дух, или казано на съвременен език, туй разумното у вас, вашата душа, вашето подсъзнание ви подшушва и казва: „Този човек няма да излезе добър приятел за вас” . Ама как, той е добър, той е благороден. Да, той ще те вика да те угощава, но след 1–2 години приятелството ще се свърши. Обаче, имате един такъв ваш приятел, един ваш слуга Стоян, той не ви кани на обяд, външно услуга не ви прави, не ви се докарва, нямате външни доказателства, но когато имате едно хубаво разположение по сърце и по ум, едно дълбоко чувство вътре ви казва: Тъй направи, иначе направи – това е вашият Стоян. Всички, който са проверили този закон, в края на краищата виждат, че излиза верен. Туй ние наричаме Божественото чувство или интуиция, която предвижда нещата, който могат да станат. Тогава, във всеки един народ има пророци, който излизат да предсказват бъдещето на този народ, че ще стане война, какви ще бъдат резултатите или изобщо какво предстои на този народ. Духовно един народ може да се изрази в един пророк. Това е цяла наука. На същия закон е обоснована и интуицията, а не на гадание, както онзи циганин гадае: в този дол я има вода, я няма. И следователно, ние съвременните хора трябва да развиваме в себе си туй Божественото, за да ни помогне в затрудненията в живота. За пример, искаш да въртиш търговия. Ще се спреш да запиташ душата си, да започна ли търговията или не. Ако се съмняваш няма да започваш. Повикайте вашия Стоян на помощ, все имате един Стоян в себе си, запитайте го: Стояне, ти какво мислиш? Стоян казва: „Господарю тази работа няма да излезе на добро, не я започвай“. Като си даде той мнението, запитай и себе си. Лекар си, свещеник си,

адвокат си, министър си или някой генерал си, каквото положение и да заемаш, съветвай се с този Стоян. Генерал си, не започвай изведнъж сражения, чакай за бъдещи дни, победата не е в бързането. Сега ние всички съвременни хора все бързаме. Когато ние имаме туй божественото в нас, за нас най-първо ще важи този именно принцип. И ако ние съвременните хора слушаме това Божественото у нас, нашият живот щеше друго яче да се обуслови, но понеже хората са изгубили в себе си Божественото, разумното, стават много погрешки.

Аз харесвам съвременните учени хора в едно нещо: те имат мерки, измерват нещата. Например, някои астрономи дойдат с инструментите си, измерват какво е отклонението на светлината, и от тук съдят за разстоянието на звездите, дали се отдалечават или приближават към земята, точно измерват. Пък някой път ни трябват и на нас такива инструменти, а ние казваме: Е, 5–10 горе, 5–10 долу, все едно. Някой човек изчислява събитията в живота. Не, нещата в живота трябва да бъдат точно обосновани. Сега някои казват: трябва да бъдем религиозни хора. Защо? Защото има едно религиозно чувство у нас, което трябва да развиваме, и ние трябва да бъдем свързани с тази област, с този свят на това чувство. Ние трябва да бъдем разумни. Защо? Понеже е свързано с тия разумни способности, има отвън един разумен свят, и туй чувство ще ни свърже с този свят, ще бъдем в контакт с него. Ние трябва да бъдем музикални. Защо? Защото чрез туй музикално чувство, ние ще се свържем с този невидим, музикален свят. Не е ли смешно някой да каже: Слушай, ти тук учиш само теорията на музиката, а на онзи свят ще слушаш музиката. Не, не, ние тук ще учим. Следователно нещата тук трябва да ги учим и опитваме, а на онзи свят ще слушаме друга музика. Значи и музиката трябва тук да я учим и опитваме. Така и за Божествената любов. Ние казваме: „Тук ще слушаме за Божествената любов, а на онзи свят ще я опитваме." Е, как ще опитваме любовта там? Как, никой не знае, но се предполага. Аз съм съгласен и на това, но тази любов можем да я опитаме тук, още днес можем да я опитваме. И любовта всякога

трябва да се опита в своите най-малки дози. Не се старайте да опитвате любовта в нейните силни дози. Тя е опасна. Опасна е по следующите причини. Когато ти си жаден, не бързай изведнъж да дигнеш чашата, и да изпиеш водата. Не, да не изпиваме изведнъж, любовта. Не, по една капка на ден трябва да пиеш от любовта. По една капка, разбирате ли? Първият ден една капка, вторият ден друга капка, третият ден – трета капка, четвъртият ден – четвърта капка, после пета, шеста и т.н. Ама искам, искам изведнъж. Не, няма да се оставиш на слабостта си. Не, не, ще се въздържиш от желанието си да искаш, в туй седи живота. Мога да ви докажа това с хиляди опити. Ако някой човек иска да продължи живота си, как ще може да успее в това? – Чрез гладуване т.е. не чрез абсолютно гладуване, но чрез малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане един запас от неоползотворена енергия, която обновява организъма. Преяждаш ли, трябва да знаеш, че твоят живот скоро ще се свърши. Това за сиромасите е лесно. Ако богатият иска да продължи живота си, вземи една малка глътка вода, подръж я в устата си, докато се стопи. После вземи втора глътка, трета, нека мине половин час, докато изпиеш цялата чаша. Гледам някой, като се приближи при един извор, че като грабне с чашата от него, надигне я, и гълъ-гълъ-гъл, тъй студена както си е. Българите са много смешни, те вярват в магията и казват: „Аз там на онзи извор пих вода, но ми направиха някаква магия“. Той бил уморен, пил 1, 2, 3 чаши студена вода, стомахът му изстине, след туй го хване някаква болест. Казвам: „Слушай, полекичка пий, не бързай. Благодари Богу!“ У англичанинът времето е отмерено, и той казва: „Времето е пари“. И българинът казва, че времето е пари, но той е с широко сърце, зимно време седи, но като дойде лятно време, идва многото работа, и тогава той работи по 16–18–20 часа на ден, а после казва: „Имам огън на главата си“, хайде надигне 1, 2, 3 чаши студена вода, простуди се, а после – магия го хванала, срещнал баба Стояница, тя му направила магия, куцус жена била тя. Не, не е виновна тя, причината седи в това, че си пил 4–5 чаши студена вода,

заморен си бил, твоят стомах не е бил в състояние да издържи тия резки промени, ти си загубил голяма част от топлината си. Баба Стояница си е на мястото, но ти не си разбрал закона, трябваше да пиеш водата полекичка на глътки. Ако пък ти си носеше една тенджерка с вряла вода, аз вярвам, че никаква магия не би те хванала.

„Синът ще ви освободи“. Синът, т.е. разумното трябва да ни научи да не правим и най-малките погрешки. Сега цялото общество е така, с такива погрешки, и едни казват, че страданията в света се дължат на науката, други казват, че страданията се дължат на други причини и т.н. Не, аз зная, где са причините за страданията. Те са в тия най-малките неща. Някои казват, че откак са дошли адвокатите в света, те са виновни, че се развалил света. Не са виновни адвокатите за развалата на света. Някои казват: „Ами министрите са виновни“. Не са виновни и министрите. „Лекарите са виновни.“ Не са виновни и лекарите. „Свещениците са виновни“. Не са виновни и свещениците. „Ами църквата е виновна“. Не е виновна и църквата. „Народът е виновен” . Не е виновен и народът. Ами къде е вината за тази развала? Казвам: „Огън има в главата на хората“. Всички хора страдат от това, че бързат. Всички бързат и казват: „Трябва изведнъж да пием, трябва изведнъж да изпием любовта.“ Не, да не изпиваме изведнъж любовта. Не, по една капка на ден трябва да пиеш от любовта. По една капка, разбирате ли? Първият ден една капка, вторият ден друга капка, третият ден – трета капка, четвъртият ден – четвърта капка, после пета, шеста и т.н. Ама искам, искам изведнъж. Не, няма да се оставиш на слабостта си. Не, не, ще се въздържиш от желанието си да искаш, в туй седи живота. Мога да ви докажа това с хиляди опити. Ако някой човек иска да продължи живота си, как ще може да успее в това? – Чрез гладуване т.е. не чрез абсолютно гладуване, но чрез малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане един запас от неползотворена енергия, която обновява организъма. Преяждаш ли, трябва да знаеш, че твоят живот скоро ще се свърши. Това за сиромасите е лесно. Ако богатият иска да продължи живота си, трябва

всякога на ядене да туря на масата си един нож, да взима един Стоян при себе си и да му каже: „Слушай, Стояне, като ми донесат първо, второ, трето блюдо и видиш, че се забравя, гледай да ме посмушкаш малко с този нож, да се сетя, та да прекратя.“ Друго нещо: когато богатият иска да продължи живота си, трябва, след като се наяде, да е крайно благодарен от туй, което е ял, да благодари на Бога, че е ял, да не се сърди на слугинята си за едно за друго, но да каже: „Нашата слугиня сготвила много добре днес. “ Ако пък той иска да съкрати живота си, това е друг въпрос. Това са двата метода, които ви давам за продължение на живота при сегашните условия. Какво щеше да бъде, ако тия хора се съберяха в народното събрание, да се съберат на духовни конгреси, да разискват разумни въпроси? И днес целият културен свят се събира да разисква важни въпроси, защото цяла Европа застрашава една катастрофа. И всички тия народи не че не виждат голямата катастрофа. Виждат я, но не знаят как да я избегнат. Тук има известни естествени, несъзнателни сили, които се набирали, набирали в тия бентове и предизвикват такова голямо напрежение, че има опасност, ако се пропукат тия бентове. Пропукат ли се бентовете, всичко туй ще бъде пометено, тази енергия, която се е насъбрала у хората, ще предизвиква много нещо. Не мислете, че хората са много благородни. Не, много жестоки с. Знаете ли сега в Русия колко милиона хора стават жертва? И представете си, ако в цяла Европа стане такава една анархия, знаете ли колко хора ще станат жертва? И после пишат, че такива и такива били причините. Затуй сега целият свят търси начина, модуси как да се избегне тази война. Това всички го желаят. И затова духовенството трябваше да дойде в услуга на държавниците. Тази услуга се състоеше в следното: духовенството да отправи ума си към тази велика сила, към Бога, и да се молят, само да се молят. С това духовенството щеше да създаде една благоприятна атмосфера, а държавниците щяха да дойдат до един правилен метод на разрешение. Народът пък щеше да схване как трябва да се живее. Съвременните народи щяха да схванат всичко това. Съвременните

културни народи могат да живеят разумно. А ние проповядваме едно учение на любов, според което, всеки един народ, като един организъм трябва да живее разумно. Колко хиляди и милиони години е взело на природата това да създаде един стомах. Някои казват: Е, един търбух! Под търбух ние разбираме неразумния живот, а под стомах, това е разумния живот, разумното. Те нямат нищо общо помежду си. Онези дробове, онзи мозък, това са символи. Ама за да се създаде един друг обществен живот, за да се създаде оня новия морален кодекс, затова се изискват и хиляди милиони години. Не мислете, че в народа всичко това е заблуждение. Всеки един народ е един кодекс. Всеки един народ носи своя морал, своята книжнина. И на всеки народ може да се дадат специални условия. Аз ще ви дам следующето разяснение: ако аз посадя две хубави, първокачествени ябълки, и при едната ябълка ходя често, целувам я, говоря, че е отлична, но не я поливам, тя ще роди ябълки, но няма да бъдат особени. И при втората ябълка отивам, нищо не ѝ казвам, но я поливам, чистя я от гъсеници. Питам: коя от двете ябълки ще роди по-хубави плодове? – Разбира се, че онази, която я чистя, поливам. Поливане трябва! Когато ти имаш един приятел, който застане пред твоите корени на живота и ги полива, той е истинския ти приятел. Ти се намираш в отчаяние, но той те подигне, дойде и се свърже с тебе. Как се свързвал с тебе? Ти си се впрегнал в една кола, изпотил си се, дойде един, подигне ти колата, не може да ти помогне, отмине си и каже: „Няма нищо, Господ ще ти помогне, на добър час!“ Мина аз, не ти казвам „на добър час” , но се впрегна, теглим заедно каруцата и си приказваме приятелски: По кое време излезе от града? Като заведем каруцата на мястото си, ще се разберем още по-добре. Това вече не е философско разговаряне, това е истинско приятелство. Когато видиш твоя брат във време на мъчнотия, да можеш да закараш неговата кола до двора му, туй е Божественото, това е интуицията, това трябва да бъде бъдещата култура! Нямат ли хората този стремеж, техните вярвания нямат никакви практически резултати. Не е въпросът само

да се критикуваме. И аз мога да критикувам, и вие можете да критикувате, но има едно учение в живота, което не може да търпи никаква критика. Когато аз виждам едно дете, което прави една крива постъпка, а аз казвам: Това не е морално. Когато едно дете прави една добра постъпка, и мене ме радва това. Аз съм срещал много умни, отлични деца във всяко отношение.

И тъй, Христос казва: „Ако Синът дойде, Той ще ви освободи". И вие благодарете за това. Някой път казват, че българите те са културни. Не се заблуждавайте: Доброто в света не е култура. Някой път чрез някой пророк Господ изпраща своето благословение. Има условия, които обуславят нещата. Те са следующите: ако отидете в северния полюс, ще видите, че народите, които живеят там, се занимават с риболовство. Ако минете към по-умерения пояс, ще видите друга култура. В по-топлите страни народите се занимават с земеделие, пазарство. В тропическите страни пък обработват други плодни дървета. Ако питате: Защо едни народи се занимават с обработване на едни плодове, други – с други някои? – то е според условията. Следователно външните условия заставят хората да се занимават с едни или други работи. Тия народи пък, които не могат да се занимават с земеделие, овощарство или риболовство, у тях фабричната индустрия е достигнала връх. У англичаните техния климат е такъв, че земята им не е така богата, не може да ражда. Следователно, у тях механиката се е развила. Тия са причините за това. Германците са 80 милиона народ, но те са стеснени, нямат много земя, и затова фабричността у тях е добре развита. Вземете Русия пък, тя има грамадно място, грамадна земя, фабричността у тях не е развита. Българите понякога искат да бъдат фабричен народ. Не е добре за тях, по-добре е българите да бъдат земеделски, лозарски народ, отколкото фабричен. Добре е, ако има пазар, но ако нямаме пазар? А ако сме земеделци, от земята ще имаме онази храна, която можем да използваме. Следователно, ако имаме земя, културата е по-здрава. Ако после можем да насадим от другата култура, и тя може да

расте, добре, но на първо място всеки един народ трябва да бъде земеделчески народ, да изкарва храната си от земята, да се занимава с овощарство, с лозарство, а на трето място да стои фабричното производство.

След туй, трябва да се застъпят съвременните образователни системи. За пример, вземете сега как се преподава в I, II, III и IV отделение? Аз от 14–15 г. правя своите изследвания не само на програмата тук, в България, но и на запад какви несъобразности има между програмите онзи строеж на човешкия дух на запад и тук. Някъде са доста сполучливи, но някъде не са успели. Целият съвременен културен свят, човешкият дух се стреми да намери начини и методи, чрез които да може Божественият живот да се развие по особенен начин в нашите души.

Не трябва само да критикуваме, но всеки един от вас трябва да вложи нещо от себе си. Целият свят сега работи, и американците и англичаните, и германците, и французите, цялото човечество работи за тази култура, и носи тази култура. Независимо това и Бог работи над нас: „Не мислете, че това е една от леките работи, това е една от най-трудните работи, не се заблуждавайте. Мога да ви кажа, че Господ, който е толкова мъдър, и Той среща едно затруднение, камо ли ние с нашите посредствени умове.“ Някой път казваме: „Да уредим тази работа с един закон” . Не е лесно така. Христос казва: „По-лесно е да уредите работите с мек език, отколкото с остър език” . Вземете в съвременния държавен строй, ако един посланик не си държи езика, той още на втория ден би вмъкнал своята държава във война с други държави. Всяка дума трябва да бъде прецизна, всяка дума трябва да бъде на мястото си, трябва да се внимава да не се подхлъзне езика ви, да не би да създаде нещо много. А ние казваме: „Защо Господ е такъв, защо създаде така света, не можеше ли да го направи другояче?“ Светът е много хубаво направен. Знаете ли вие произхода на съвременната наука? Знаете ли от кога е започнала геометрията? Някои казват, че от скоро се е явила. Знаете ли произхождението на

астрономията? Някои ще докажат, че астрономията се е появила от времето на онези вавилонски астрономи овчари, които наблюдавали небето. Считат, че от тогава е започнала астрономията. Донякъде е тъй, но астрономията си има по „далечен произход” . Съвременната биология се е явила много по-отдавна, отколкото ние си мислим. Науките за ума, за сърцето, за душата, за Духа, това са науки, които имат смисъл, но днес те са изгубили смисъла си. Защо? Защото всинца не се интересуват от тия отвлечени въпроси, и няма защо да се интересуват. Не, всинца вие, които ме слушате, ако искате да се развивате правилно, вашият организъм непременно трябва да се прониква от слънчевата енергия, и всичките ви клетки трябва да бъдат пълни със слънчева енергия, и тогава жаждата, която се поражда във всяка клетка, ще даде подтик на вашата душа, и храната, която приемате, ще се използва добре. После ще дойдат условия за вашия ум, за вашето сърце, за вашия дух, за вашата душа, и тия по-високи проявления на вашия живот ще бъдат нормални. А сега ние съвременните хора най-малко обръщаме внимание на светлината. Ние излизаме на пътя и си носим дъждобрани. Гледам някой път, някоя жена отива при лекаря и си носи чадър, бои се да не слънчаса. Не, именно сега ще хвърлиш шапката си, за да проникне в тебе слънчевата енергия. Сутрин, когато ходиш на изгрев, ще ходиш малко гологлав, за да проникне в тебе светлината. Туй е необходимо. Имате деца, които са слаби, изложете ги на слънце. От нямането на светлина се раждат много пороци в света. И произхода на съвременната безнравственост в света ние я знаем отгде започва. Всички ония животни, които обичат да правят пакости, живеят все в тъмнина, в тъмни места. Где живее лисицата? – В някоя дупка. Где живее вълкът? – В някоя дупка. Где живее мишката? – В някоя дупка. Где живее къртицата? – В някоя дупка. Где живее бухалът – В дупки. Где живее прилепът? – В дупки. Изобщо всички тия същества, които са пропаднали в пороци, не обичат светлината. И тогава ние казваме: „Повече светлина дайте, повече светлина на човешкия дух!“ Убедете

хората да почнат да обичат светлината! Ние не обичаме светлината. Не говоря за тази светлина на нашия огън и на нашите свещи. По някой път светлината е тъмна, тя ражда лоши пороци. За пример, знаеш ли какво ще породи у тебе светлината на един огън. Като я гледаш, тя веднага ще породи у тебе едно желание, да има едно агне или един пуяк печен. Ако пък имаш запалена една малка свещица, като гледаш тази нейна светлина, ще си кажеш: „С тази малка свещица аз мога да обера една каса“. Ще я туриш в джоба си, за да ти послужи за някое престъпление. Не, вложете слънчевата светлина навсякъде, и никой не ще може да краде. Какво правят сега в Америка? След като са употребили всички системи, за да попречат на апашите да крадат, днес навсякъде употребяват, като най-сигурен метод светлината. Апашите отваряли в първо време касите с особени пружини, и затова, техните брави така ги приспособявали, че при всяко отваряне на касата, да светне отвътре магнезиевата светлина. Това заставило апашите да изхитряват, да отиват вече да крадат с маски на лицата си, тази светлина да не ги издава. Друго нещо, вътре в касите поставяли звънци, та като вземе апашът да краде, звънецът да започне да звъни. Преди 10-ина години американците турят в дюкяните си такива лампи, че навсякъде всички кътове са осветлени, оставят прозорците си отворени, не спускат кепенците. И така, все по-малко обири стават. Същият закон прилагат и те. Божествената светлина трябва да проникне в най-затаените кътчета на нашата мисъл, и тогава да се зароди у нас онова желание, че има едно същество в света, в което ние живеем и се движим, то е Синът. Туй същество ние Го усещаме. Докато То е вътре в нас, ние сме здрави, докато то е вътре в нас, ние мислим добре, докато То е вътре в нас, ние чувстваме отлично, докато То е вътре в нас, ние ходим и всичко ни върви, но в деня, в който това същество почва да се отдалечава от нас, всички нещастия почват да вървят едно след друго подире ни; първият ден ще умре вола ни, вторият ден – овците, кокошките, децата, жената ни ще умре, къщата ни ще се запали. Туй е един лош

признак. Тогава ще се обърнеш към Господа да изповядаш греховете си. И когато работите на един народ тръгнат назад, да повика Сина. Един народ когато изгуби Бога, ще се обърне към Бога, ще се моли, ще се разкае. В какво седи разкаянието? Бедна онеправдана вдовица срещна, ще гледам да ѝ помогна. Всички хора трябва да живеят еднакво по човешки. Всеки човек работи именно за насъщния хляб. Всяка вдовица, всяко сираче, имат право еднакво да живеят. Тази земя е еднакво създадена от Бога за всинца ни. И следователно, всички богати и всички учени трябва да имаме еднакво съзнанието да не лишаваме хората от техния насъщен хляб, и каквато услуга да направим, да бъдем доблестни и благородни. Аз няма да направя хората богати, но казвам: Човек днес има нужда за един хляб, не го осигурявай за цяла седмица или за един месец. Помогни му за един ден. Има една права философия, която работи вътре в света, която казва: Осигури човека само за един ден! За един ден се осигури, за втория пак ще мислиш. Ще бъде чудно да се намериш в един народ между българите, и да се страхуваш! Ако всички българи умрат, тогава, да, може да се страхуваш, но докато един народ живее, ти няма какво да се осигуряваш, ще работиш заедно с всички. Работят ли всички, всички са осигурени; работят ли всички, и ти ще работиш; имат ли всички, и ти ще имаш. Тогава в душата ни да влезе този благороден подтик, да работим всички честно.

И тъй, у нас сега има системи, които могат да се приложат, не е само тази една беседа, която посочва методи. Има начини, които могат да се приложат. Мнозина са идвали при мене, казвали са ми: Кажи методи, начини. Казвам: не мога да ви ги кажа. Защо? – Ще бъде чудно! Ще ви кажа защо не ви давам тия начини. Представете си, че вие имате един цирей на ръката си като онзи главатар, а аз ви засвиря, засвиря ви нещо от Бетховена с бемоли. Вие ще кажете: Олеле, поспри, поспри малко, не мога да слушам. Пак започна: „Олеле, почакай малко, поспри!“ Най-първо аз трябва да излекувам циреят на ръката ти, да бъдеш здрав като мене, и тогава да ти засвиря

Бетховена. Така ще ме разбереш. На мъжа умряла жената, или на жената – мъжа, или на майката детето ѝ после, да ви свиря, да ви утешавам. Казвам: „Няма нищо“. „Как тъй, няма нищо“. Аз употребявам сега само едно изречение. Някой казва: Какво има от това, нищо. Изгорили ми къщата. Дойде някой, казва ми: „Няма нищо“. Казвам: „Много хубаво стана“ Защо? „Ще му направим по-хубава къща“. Умряло му детето. А, детето ли му умряло? Е, нищо, то пак скоро ще дойде. Действително, загубата е много голяма, но туй дете като дойде втори път, ще донесе двойна печалба. Следователно, двойната печалба оправдава загубите.

И тъй, аз ви говоря сега не само за утеха, не искам да ви утешавам, не искам да ви залъгвам, но има неща, които вие трябва да ги опитате сами. Там седи нашата погрешка. За пример, ако биха ви запитали: Какво е учението което ви проповядва вашият Учител? – Едни ще кажат: Е, любов проповядва. „Не, кажете ни нещо конкретно какво проповядва, за да го приложим” . И едни ще кажат едно, други – друго, и тогава всички ще кажат: „Вие сте заблудени хора, халосани хора, вие знаете само да гладувате, да постите, да правите шашарми, да се карате помежду си, не ви ли знаем ние?“ Не, в това Божествено учение има нещо съществено. Онзи човек, който е влязъл в Божественото учение, трябва да има друг дух, тялото му трябва да почне да мирише другояче, нещо ново трябва да има у нас, разбирате ли? И такъв човек, който носи Божественото учение може да го познаете по това, че неговото тяло е тонизирано вече, той може да не говори нищо за Бога, той може да говори обикновени работи, но щом дойде в дома ви, ще усетите приятните течения на неговото тяло, и такива хора българите ги наричат щастливи, късметлии хора. В душата си един такъв човек носи една възвишена идея, той е един от тия благородни хора. Той седи и ти пожелава добро. И като си отиде, ще усетиш неговото отсъствие. А може да ти дойде някой богат, ти го угощаваш, а той седи и си казва: „Ех, да имам такава къща, такава жена и т.н.“ Той седи, а ти си казваш: „Ех, по дяволите той!“ Не се

мине 1–2 дни след неговото заминаване, и виж, че жена ти умряла. Трябва очи, за да знаем кои хора са праведни и кои не с. Овцата си е овца, вълкът си е вълк, и всички хора трябва да се познаят. Едновременно ние трябва да познаваме и доброто и лошото в себе си. Туй е първото нещо за един християнин, за един ученик на Божественото учение. Лошото в мене от доброто трябва да го отделя: лошото в ляво, доброто в дясно.

С мене ли е Синът, с мене ли е Любовта? Коя любов? – Тази любов, която дава разширение и чистота. С мене ли е мъдростта? Коя мъдрост? – Която дава знания, но знания, не както сегашните. Аз съм болен, охтикясъл съм, във втория период на охтиката съм. Лекарят може да каже, че с мене всичко е свършено. Аз се взимам за тази мъдрост и казвам: „На тебе ще се уповая“. Този Дух ще ми каже: „Ти всеки ден, в продължение на три месеца от днес ще ходиш на разходка на Витоша, ще се качваш тъй, на височина до 1,500 м.“ След 3 месеца ще имаш подобрение 75%, след 1 год. ще имаш подобрение 85%, а след няколко години ти ще бъдеш съвършено здрав. Като се качваш, ще благодариш на Бога, и всеки ден ще правиш разходките си, но не лятно време, а през зимата, в сняг до колене. Ще си вземеш една манерка с гореща вода, и ще опиташ Духа, можеш ли да се лекуваш или не. Можеш ли да се излекуваш, това е жив опит за тебе, това е знание. След като направиш този опит, ще кажеш: „Зная, че в света има една разумна сила, която помага във всички случаи, дето няма никаква човешка помощ“. Питам: Тия резултати, тия знания не струват ли повече отколкото всички други философски трактати? Всички други учения са хубави, хубаво е едно поетическо творение, но те са за здрави хора, но ако моите гърди вътре са схумени, болни, какво ще разбера. Ако аз съм болен какво ще разбера от тия хубави книги? – Ще захвърля книгите. Ако съм здрав, да. Поетът пише за здрави хора, не за болни. Философът пише за здрави хора, не за болни. Следователно, в света има две науки: едната наука за болни хора, и едната наука за здрави хора. Така има и вярвания за болни

хора, и вярвания за здрави хора. Ние трябва да ги разграничим. Ние съвременните хора се нуждаем от една наука за здрави хора. Как да добием туй морално здраве? Да, здраве ни трябва! Да кажем, вие сте мъж и жена, не можете да живеете помежду си, не се търпите. Защо? Не че Господ е създал това нещо така. Ако вземем мъжът и жената да ходят по Витоша 3 месеца наред, и то отделно, мъжът или жената ще излезе с 15 минути по-рано и да се върне 15 минути по-късно, след 3 месеца в живота им ще има подобрение 50%. Защо хората не се търпят, има причини.

И тъй, когато Синът, туй Божественото у нас, то е богатство, то ще ни даде работа, ще ни даде онези разумни начини, чрез които можем да се обичаме. А голямо изкуство е да можеш да обичаш всички хора. Не мислете, че това е малко нещо. Това е едно от най-трудните изкуства. Аз често казвам: Обичай всички хора! Да обичаме всички хора, всички онези мравки, бубулечки, всички онези извори и дръвчета, и да бъдеш внимателен към всички, когато придобием всичко туй на опит, когато ние хората усвоим тази велика наука, тогава ще бъдем най-възвишените, най-великите хора в света. Това учение, което аз сега проповядвам, то не е учение за обикновения морал, то е учение на любовта. Този морал, тази любов си има закони, чрез които може да подобри здравето ни, да просветлят ума ни, да регулират сърцето ни, да усилят волята ни, да дадат подтик на нашата съвременна деятелност. Ние наистина можем да подобрим своя живот. Всеки един народ може да използва туй учение. Нека използваме туй учение! Нека принадлежим към която и да е партия, към който и да е народ, туй учение можем да го използваме. То е чисто вътрешно учение, учение за душата.

„И тъй, ако Синът ви освободи, вие ще бъдете наистина свободни“.

Който иска да бъде свободен и силен, който иска да разбира Божествените работи, той трябва непременно да има туй вътрешно разбиране на Духа.

Беседа, държана на 11 февруари, 1923 г. 10 ч. с. неделя

НЕ ДОЙДОХ ДА РАЗРУША, НО ДА ИЗПЪЛНЯ

Да не мислите, че аз дойдох да разруша закона или пророците: не дойдох да разруша, но да изпълня. (Матея 5:17)

Ще прочета няколко стиха от 5 глава от Евангелието на Матея, от 17 до 27 стих.

(17) Да не мислите че аз дойдох да разруша закона или пророците: не дойдох да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвам: Докле да премине небето и земята, една реска или една точка от закона няма да премине дори се всичко не сбъде. (19) И тъй, който наруши една от най-малките тези заповеди, и научи така човеците, най-малък ще се нарече в царството небесно; а който стори и научи, той ще велик да се нарече в царството небесно. (20) Защото казвам ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и Фарисеите, няма да влезете в царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на старовременните: „Не убивай; и който убие ще бъде повинен на съд. " (22) А пък аз ви казвам че всеки който се гневи на брата си без причина ще бъде повинен на съд; и който рече на брата си: Рака, повинен ще е за пред събора; а който му рече: Безумне, ще бъде повинен за пъкъла огнен. (23) И тъй, ако принесеш дара си на олтаря, и там се усетиш че брат ти има нещо на тебе, (24) остави дара си там пред олтаря, и иди, първом се примири с брата си, и тогаз ела та принес дара си. (25) Спогодявай се с противника си скоро, доде си на пътя с него, да не би противникът ти да те предаде съднику, а съдникът те предаде на слугата, и те хвърлят в тъмница. (26) Истина ти казвам: Няма да излезеш от там докле не отдадеш най-последния кодрант.

Ще говоря върху 17-стих. „Да не мислите, че аз дойдох да разруша закона или пророците: Не дойдох да разруша, но да изпълня“.

Този стих включва три основни идеи. Законът всякога се отнася към твърдата материя, нали? На философски език казано: законът се отнася към туй, което е проявено, към реалността, която е вече проявена и оформена.

Пророците, това е начинающето, разумното, проявяването на Божественото у човека, т.е. пророкът е човекът, който се стреми да схване една Божествена мисъл, да я предаде на свой език, да я направи достъпна на своите ближни.

И, като казва, че аз не дойдох да разруша, но да изпълня, то значи, че Синът Божий, т.е. Онзи, Който е създал всичко, Той няма да наруши този закон. Този закон, той е възвишеното, Божественото. Божественото, това е законът в своето първо произхождение. Светът започва с закон, т.е. той е първият подтик, който дава направление на човешкия дух. Представете си, че вие сте изхвърлени в пространството, и тръгнете в туй безпределно пространство, говоря с езика на учените хора, с езика на съвременната наука, както тя определя безпределността на пространството, да направите една разходка с бързината на светлината, какво ще разберете? Защото, казват, че само за да се измине, да се прекръстоса нашата слънчева система, която се състои от 100 милиона слънца, с бързината на светлината която е 300 хиляди километра в секунда, трябва да изминете нещо около 130 (квадралиона километра), а за това се изискват около 36,000 години. Толкова хиляди ви са потребни, за да минете през тази вселена от едно слънце към друго, а някои изчисляват, че за да минете от една вселена към друга най-близка вселена с бързината на светлината, трябват ви 90 милиона години. Сега, допуснете, че вие сте едно разумно същество, философ, държавник или какъвто и да е, явили сте се на земята, и претендирате, че имате някакво право, и представете си сега, че някой ви слуша, и

вие разказвате, че нашата вселена се състои от 100 милиона слънца, и друга някоя се състои пак от 100 милиона слънца, то питам ви: знаете ли в какво се състои тази светлина, какво има в тия слънца?

И сега, ние седим на земята, играем си, има Господ, няма Господ има Господ, няма Господ. Това е задаване на решаване на един въпрос. Или, другояче, философски казано: Ти можеш ли да докажеш, че има Господ? – Мога да го докажа. Ти можеш ли да докажеш, че няма Господ? – Мога да го докажа. И едното мога да докажа, и другото мога да докажа. Как? Ето в какво седи философски доказването. Седим на една маса, запалим свещ, и спорим има ли светлина? – Има. Можеш ли да докажеш? – Мога. Можеш ли да докажеш, че няма светлина? – Мога. Пфу – изгася свещта. Можеш ли пак да докажеш, че има светлина? – Мога. Запаля свещта. Можеш ли да докажеш, че няма светлина? Пфу – изгася отново свещта. Значи, има Господ – светлината свети; няма Господ – духна светлината, изгася я. Експедитивно е туй доказване. Тъй постъпват учените хора. Някой философ духне в ума ти, загаси свещта, каже ти: „няма Господ". Няма Господ разбира се, тъмнина е вътре. Дойде друг философ, запали свещта, ти, има Господ. Трети я пак изгаси, няма Господ. Това е то всичката философия на философите. Има ред философски трактати, които започват, говорят там за онова субективното, трансценденталното, но и самите философи не знаят, какво е това трансценденталното. Питам: когато Господ създаваше вселената, вие знаяхте ли каква беше земята, вие бяхте ли Негови съветници? Някой геолог намерил едно малко камъче, и според него описва каква е била някога земята. Това са само възможности, допущания. Турците казват „олагеле", т.е. всичко е допустимо, възможно е. Това не е упрек, но питам: на каква база, на какво почива нашата философия? Всички ние трябва да се научим да мислим правилно. Спасението ни е там. Едно време, един турски султан казал: „Онзи, който дойде да ми каже най-голямата лъжа, но същинска лъжа, която аз да призная за такава, ще му дам много голяма награда". Между турците има такива, особени

хора, наречени дервиши. Изпровървяват се те един след друг при султана, да му разказват лъжи, една от друга по-големи. Идва първия дервиш, и казва: „Султан ефенди, майка ми насади едно паче яйце, и то като се търкулна, от него излезе една голяма камила“. Султанът казва: „Олагели, може да е така, възможно е“. Идва друг дервиш и казва: „Султан ефенди, едно време, когато баща ми воюваше с московците, изтръгна си един косъм от брадата, тури го на Дунава и направи един голем мост от него“. „Олагели, казва султанът. “ Идват трети, четвърти дервиш, и най-после идва един дервиш, носи един голям празен кюп, и казва: „Султан ефенди, едно време баща ти воюваше с московците, и баща ми му даде на заем този кюп пълен с злато“. Султанът, като го слушал, помислил си: ако каже пак олагели, ще се хване по закона, и ще трябва да плати, затова казал: „Буаландер – не е възможно това.“ Сега, и ние така, когато не ни засяга една истина, казваме – възможно е, но когато ни засяга, казваме: А, туй не може да бъде! Защо? Защото ще плащаме. Някой път ние представляваме закона като един начин, метод, чрез който нашият живот, разумният живот се развива, и тия закони ние трябва да ги разбираме. По подобие на тия закони, които съществуват в природата, са направени и нашите закони. Всяка фамилия си има свои закони. Бащата и майката, те създават законите. Няма дом, дето да няма свои закони. Няма общество, което да няма свои закони, но работата е, че тия закони не са тъй постоянни, както законите на природата. Следователно, те имат временно уподобление.

Сега, Христос някъде засега Моисеевия закон, в който имаше нареждания, как трябваше да живеят евреите, обаче, Христос тук в друг смисъл засега законите, според които трябва да живеят хората – според законите на живата природа. Когато ние престъпваме тия закони, в тялото ни се зараждат всички болести. Всички съвременни болести се дължат на престъпването на тия закони. Най-първо, от нередовното ядене се разваля стомаха ни. От нередовните чувства или от неправилното проявление на чувствата, се демагнетизирва

слънчевия възел, и вследствие на това, в дихателната система се явява едно стеснение, поражда се бронхит, или задушаване, или охтика. След туй, от неправилната употреба на нервната енергия, нервната система се изтощава, и се добиват съвременните нервни болести, главно неврастения. Затуй Христос казва: „Не дойдох да разруша закона.“ Важно е приложението на закона във фамилията, в домовете, а не в църквата. Законът трябва да царува в домовете вътре. Нали когато ще се роди едно дете, майката ще трябва да разбира онзи велик закон, какво направление, какъв наклон да даде на този живот. Първият наклон, който майката даде на детето си, той определя неговата бъдеща съдба. Сега ще кажете: как тъй? Е, представете си, че аз държа една площ, и ѝ дам един малък наклон, и вие слизате по него, ще можете да слизате тъй преспокойно. Но ако дам един такъв силен, голям наклон, какво ще стане с вас? – Цяла една катастрофа. Следователно, всеки един живот върви по една площ, и в него е важен този момент, първият подтик, който майката дава на своето дете. Не само това, но важен е моментът, когато ще се даде една проповед, когато човек се обръща към Бога. Важен е наклонът в този момент. Важно е, когато четете някоя книга по философия или каквото и да е друго, какъв е наклонът, при който ще възприемате една мисъл. Следователно, важно е какъв наклон сте взели в този момент, защото всички тия мисли вървят по някакви закони.

Сега, ние говорим за мисълта. Тя видима ли е? Не, но тя си има свои резултати. Мисълта се изразява в онова разумното проявление на живота. Онова дете, което е интелигентно, може да вземе цигулката да свири; мисълта в него ще върви правилно, последователно. Човек може да вземе да направи една кола, да напише една книга, да изсвири едно парче, ако е художник – да нарисува една картина. Туй показва, че разумният закон действа в реалния, във видимия свят. Да допуснем сега, че в някой дом идват нещастия едно след друго. Едно дете се роди – умира; второ дете се роди – умира; твоето дете се роди – умира. Казват: „Такава е съдбата

му, късметът му е такъв, или пък урочасало е нещо детето, или пък, майката, като бременна още, като вървяла някога из улицата, уплашила се от нещо“. Не, не са там причините. Ако вие вземете просено брашно, ще можете ли от него да направите баница? Кому от вас, ако дам брашно от просено семе, ще може да направи баница? За просеното брашно има дори един разказ. Едно време, в света се отворила една велика война, та житото, ечемикът, ръжта и кукурузът отишли да помагат на човечеството, и рекли на просото: „Тебе ще те оставим дежурен тук да помагаш на хората, който не се бият” . Просото ги запитало: Баница да ставам ли? „Ти хляб стани, че за баница не мисли!“ От просото едва хляб можеш да направиш, та и баница! Сега, ако майката образува тялото на детето си от просено брашно, никаква баница не може да стане от него, даже и хляб мъчно става. Боза от него може да става, даже първокачествена боза, която по пътя се продава. И тогава, ако един човек е създаден от такова брашно, той ще бъде само с претенции в света, че това не е право, онова не е право, и тъй ще мине живота си. Добре, но има един основен закон, с който ние не трябва да си играем. Той е, че света има абсолютен ред и поредък. Това е първото нещо. Туй го отричат философите. Песимистите казват, че този свят е един от най-лошите светове. Възможно е. Оптимистите казват, че този свят е един от най-добрите светове, по-добър свят от него няма. Възможно е. Олагели – и едното и другото е възможно. Но нашият свят, нашата земя е само едно звено от всички светове. Земята е един свят от най-низките светове, тя не е от висшите светове. Ние сме още отдолу. Този свят е само едно приготовление, отлична лаборатория е. И когато някой човек стане много своенравен в Божествения свят, и не иска да се подчинява на Божествените закони, изпращат го тук на земята. Тук има даже някои архангели. Седят горе те, искат да подигнат бунт, и Господ казва: „Изпратете го долу на земята“. Дойде тук, оковат го в материята, започне да ходи той тук-таме, маха главата си, туй каже, онуй каже, никой не го слуша. „Не върви живота“, казва той. Вие

казвате: „Нали е архангел” ! Да, той е като един генерал. Докато има войници, казва: „Напред!“ – Изважда ножа си, силен е. Но като няма войници, остава сам, и какво може да направи. – Нищо. Да, архангел е, докато има сили зад себе си, и тогава може да ги управлява, всичко става. Но, като извади ножа си и каже „Напред” , а те не го слушат, какво може да стане? Следователно, всички наши постъпки трябва да бъдат разумни. Защо? – Защото нашият живот не зависи от нас. Има една велика сила, която е вложила живота в нас, и тя държи сметка за всичко. От нея всичко зависи. Някой казва: „Аз мога да живея, както искам” . Не, много се лъжете, не можете да живеете, както искате. Че не можете да живеете, както искате, ще видите, че утре тази сила ще ви хване, и ще каже: „Хванете този голям генерал, турете го тук вътре в гроба!“ И започва тогава живата природа да действа, дере кожата му, от тук вземе, от там вземе, и след 5–6 години виждате, останали само голи кости. Къде е генералът, къде е отишъл той? Не само генералът е там, но какви патриарси, какви адепти, какви брамини, какви пророци има! Къде са отишли те? И в туй отношение има един велик закон, който постъпва еднакво справедливо към всички пророци, царе, оголва ги всички тия хора. Ама цар е той! Още по-добре, той е мазничък, доведете го тук, той повече ще плати. По същия начин ще смъкнат някому кожата, както и на последния бедняк. Питам тогава: Каква разлика има между бедния и богатия, когато смъртта ги хване? За смъртта ние имаме едно особено, смешно понятие. Според индуската философия, смъртта е Бог, една Божествена сила, която разполага с всички закони. Тя казва: „Доведете тук този непокорния!“ Съблечете го. „Хайде сега върви си по пътя“!

Христос, Който познава закона, казва: „Аз не дойдох да разруша, но да изпълня“.

Сега, ние като влезем в този път, мислим, че можем да пристъпим закона. Не. Ако един праведник преяде, по същия начин ще го боли корема, както един грешник. Ами че праведният в какво трябва да се проявява? Праведният трябва да бъде умен човек, да знае

как да яде, да се задоволява с малко, и да знае как превръща тази енергия от туй малкото. Ние съвременните хора много работим, малко печелим. И почти целият ни живот сега е превърнат към това стремление да си изкараме прехраната, както и птиците. Ние и птиците в туй отношение си мязаме. Гледаш някое врабче, ходи цял ден, тук кацне, там кацне, на плета кацне и ти казваш: „Колко е свободно то!“ Да, но то цял ден ходи, гледа, где да намери храна да се наяде. Вечерта казва: „Слава Богу мина деня, намерих си малко храница“. На другия ден, то пак си търси храна. Казваш: „Колко хубаво гледа!“ Гледа хубаво, търси си храна. Да кажем, вие сте агент на някое осигурително дружество. Ставате сутрин, казвате си: „Господи помилуй, кого да осигуря днес? А, ще отида при този там Петко Драганов, той е богат, ще го осигуря за 50–60,000 лева.“ И отиваш да го убеждаваш, търсиш прехрана за себе си и за децата си. Не е лошо. На другия ден, пак ставаш, казваш: „Господи помилуй“. Имаш някоя възлюблена, вземеш перото, драс-драс, написваш нещо – поет си. Проповедникът стане сутрин, седне и той да мисли. Чакай, дойде му наум нещо, вземе Библията, прочете някой стих, ще проповядва върху него. Прочита стиха: ако не се покаете... Ако не се покаете, като че той е най-големият праведник, та за другите... ако се не покаете. Ами ти ако се не покаеш? В Америка има много проповедници, някои от тях са много ексцентрични, във всичките църкви има такива, та един от тях проповядва пред голяма публика, казва им: „Или трябва да живеете, както Бог казва, или всички ще отидете в пъкъла. Аз имах една баба, тя не слушаше Господа, и като умре, в пъкъла отиде“. Един господин от събранието, като го слушаше, стана и взе да излиза. „Стой, стой, где отиваш” – В пъкъла отивам, няма ли да пратиш много здраве на баба си? Питам този проповедник, който казва, че баба му е била в пъкъла, той ходил ли е в пъкъла? Само този човек, който е ходил в пъкъла, само той може тъй сигурно да казва това. Ти ходил ли си там, знаеш ли какво нещо е пъкъла, проверил ли си го? Ама езиците им засъхвали! Ти бил ли си

там? Ама тъй казва Христос. Добре, ако вярвате в думите на Христа, вие не трябва да грешите. Вие не вярвате в думите на Христа, затова грешите. Ако човек само един път е бил в ада, то, като дойде на земята, изведнъж ще се освободи от всичко, и ще каже: „Туй, което видях, след тия мъчения, които минах, не искам нищо, нито парите нито къщите, нищо не искам" . Ще кажете: „Ама то е празна работа!" Сега, има евангелистки проповедници, които доказват колко милиона години ще стои човек в пъкъла, колко време ще страда. И започват: Ако човек влезе в пъкъла, то, няма да му се простят греховете, докато не се изпари всичката вода на океана, като се приеме, че само по една капка вода се изпарява на годината. Той съветник ли беше на Господа? Казвам: „Ти не разбираш Писанието". Защо твърдят те това? Защото в Писанието там Бог казал на еврейския народ: За вечни времена ще ви изхвърля от лицето си. Какво означава това „Вечно"? Значи веки-веков. Минат се 200–500–600 години, дойде един пророк, казва: „Израиле, обърни се към мене". Дойде друг пророк, казва: „За вечни времена ще ви изхвърля от лицето си". Во веки веков. Какво значи това 10,000 години? Ние не сме съветници на Бога, и нямаме право да казваме, кой колко ще бъде наказан. Не е въпросът за наказанията. Има закон, който хваща човека. Туй трябва да го знаете. Човек вътре в една минута може да преживее хиляди години страдания. Тъй щото страданията, наказанията не се определят от времето.

Сега, да се върнем към нашата мисъл. Има закон в света, който трябва да спазваме. Този закон е необходим за сегашното наше развитие, за щастието на дома ни. За да можете да създадете бъдещето общество, непременно мъжът и жената трябва да знаят този велик закон, защото, казва Христос: „Този закон няма да се измени дотогава, докато небето и земята преминат. Нито една резка от този закон няма да се измени". Е, хубаво, тогава Христос казва: „Какво се изисква за изпълнението на този закон? " Има два начина за изпълнението на този закон. Единият начин е чрез страх, както в

животинското царство. Но това изпълнение на закона не е правилно, то е неразумно изпълнение. Вторият начин е чрез закона на Любовта, на Мъдростта – не само да обичаш, но да си мъдър да изпълняваш Божия закон. Е, добре, тъй както сега ние се поляризираме, правилно ли е? Вие сте майка, имате две родни дъщери, като ангелчета, но на едната дъщеря направите по-хубави дрешки, по-добре нашарени. Другата дъщеря веднага ще измени мнението си заради вас, и ще каже: „Аз мислих, че майка ми е по-умна“. Питам: Защо дъщеря ви е изменила мнението заради вас? Какво е причината? – Има вътрешни причини. Сега, като влезем вътре в религиозния живот, същевременно трябва да стане една промяна и в душата и в ума на човека в неговите разбирания. До тогава, докато ти мислиш, че някой може да вземе твоето щастие, ти не си свободен. Щастието на човека в света зависи от него самия. Никой не може да ти вземе щастието. Щастието на човека, това е Бог, Който живее в него, А като казвам Бог, Който живее в човека, не разбирам друго нещо, освен, че това е едно схващане, една особена светлина, която, като озари човека, в него става една особена промяна, и той вярва, че има една велика интелигентна сила, и каквото намислиш, тя веднага ще те направлява. Намислиш нещо, веднага ти се казва какво трябва да направиш. Туй Божественото никога няма да те излъже. И който слуша туй Божественото, Великото, никога няма да има нещастия. Искаш да пътуваш за Бургас. Нещо ти казва: „Не пътувай днес, ще стане някаква катастрофа“. Мислиш да пътуваш нейде с параход, нещо ти казва: „Не пътувай днес, параходът ще пострада като Титаник, отложи пътуването си за след два месеца“. Друг път нещо ти казва: „Не отивай на театър тази вечер, театърът ще изгори.“ И наистина, няма да се минат няколко часа или един ден, и тъй ще стане, както ти се казва. Божественото ти казва, не го отричай. Провери го, ако искаш, но знай, че Божественото ще стане. Ти, така ще имаш за себе си един закон. Туй Божественото държи сърцата на хората вътре в света, и с тия сърца То може да направи от нас, каквото иска.

Сега, някои мислят, че са много самостоятелни. Много се лъжете. Аз бих желал да видя един човек в този свят, който да е самостоятелен. Когато държавата издаде един закон, чрез който обяви война, и каже на всички да отидат на война, колцина от вас биха проявили своята воля, своята самостоятелност? Има два закона. Според единият, ти можеш да воюваш по убеждение, а според другият – може да воюваш по необходимост, по налагане. Питам: Колцина от вас бихте издържали следното положение: да си гладувал 4–5 деня, и гледаш, някой си оставил торбата с хляб. Можете ли да се въздържите от да не вземете хляба от торбата? Има хора, аз не казвам, че няма такива, но малко с. Какви малки случаи има в света, в който ние трябва да проявим своята воля. За пример, ние съвременните културни хора още не сме дошли до състоянието да издържаме когато някой не ни поздрави, или е невнимателен към нас в поздрава си. Срещнеш някой приятел, и той не те поздрави, тебе ти става мъчно. Аз срещна някой приятел, не ме поздрави. Аз извинявам този човек, влизам в положението му. И аз някой път срещна някого, поздрави ме, каже ми „добър ден“, не му отговоря, замислил съм се някъде. Всеки един човек си има нещо, което го мъчи. Ние имаме криви понятия за тия неща. Срещнеш някой, казваш: „Гледа ме много криво“. Не, ни най-малко не те гледа криво, той ни най-малко не мисли за тебе в това време. Той има да взема от някъде 10,000 лв., не са му върнали тия пари, и той се мъчи. Срещнеш го, не те поздрави. „Този човек на мен се гневи нещо“. – Не, този човек си има някаква беля на главата. Някой човек си върви по пътя, изкълчил крака си, боли го, ти го срещнеш и казваш: „Поздрави ме, но нещо не е разположен към мене“. Не търсете разположение от съвременните хора. Всеки един човек, във всеки дом си има по един червей вътре, по един голям трън, Павлов трън. Питам сега: Как ще изпъдим тия тръне навънка? Ние казваме: „Христос ще оправи света“. Христос, това е Божествената Любов, Божествената Мъдрост, Божествената Истина, който трябва да се приложат между мъже и жени, между

учители, свещеници, в цялото общество, всички трябва да ги знаят и прилагат разумно, да работят по Божествения закон. Затуй Христос казва: „Бог ще бъде верен на закона си“. А сега? Майката ще бъде един лош наклон на своето дете и след туй ще дойдат ред възпитателни заведения да изправят това дете, да изправят този наклон у него. Е, как ще изправиш това дете? Как ще го изправиш, като не знаеш причините? Трябва да знаеш кои са причините за престъпността. Причината за престъпността у всички хора не е една и съща. И най-после, трябва да знаем, кое е престъпно и кое не е. Трябва дълбоко да се разбират потънкостите на човешката душа и нуждите ѝ.

И сега, ние съвременните хора, сме дошли до една фаза, дето за всеки човек трябва да се дадат специални условия, за да се проявят неговите способности. Ние живеем в тъй наречения „век на огъня“. И сега се иска много малко, за да се прояви този огън у всеки човек.

Сега, второто положение: пророците трябва да дойдат, да се пробуди у нас разумното, и тия закони трябва да се приложат. За да се приложат законите, ние трябва да почнем да разучаваме себе си. Сега, мнозина може да кажете, че сте достигнали до известни познания, но тия познания не са достатъчни, защото за в бъдеще животът ще се усложни, ще стане по-сложен, ще се измени. Какво е положението на съвременните млекопитающи? Едно време те са били господари, сега са слуги. Едно време черната раса са били господари, сега те са слуги, а бялата раса господари. Но сега друга раса ще дойде. Всяка една раса е дала нещо, тя проявява своя закон. Следователно бялата раса е направила много повече, отколкото черната и жълтата раси. Но следующата раса, която иде, тя е една от най-благородните раси, аз я наричам раса на Любовта. Тя ще внесе една нова култура, в която хората ще се познават по особен начин. В тази нова култура няма да има такива хотели, като сегашните. Като влезеш в един град, няма да се записваш отде идеш и къде отиваш; няма да има, както сега, позволителни, право да пътуваш и други подобни. Във всички

градове, дето ще отивате, ще имате толкова приятели, че като отидеш в един град, най-малко 10 души ще те поканят у дома си, и между тях ще има спор, кой да те приеме; и в който дом отидеш, той ще има привилегия между другите, че него си посетил. А сега какво? Отидеш в един град, и всеки си отива в хотел. Тази нова раса ще бъде умна, няма да бъде месоядна раса, ще се храни изключително с растителна храна. А сега ние престъпваме закона. Някои учени хора казват, че месото съдържало по-голяма хранителност. Да, то съдържа по-голяма хранителност, но като съдържа едно благо, дава ни едно друго зло, ставаме по-груби, по-жестоки. Тия млекопитающи са достигнали до човешкото съзнание, и като ги колим, от страх в техния организъм се образува една отрова. И в съвременните културни хора тази отрова е причина за разните нервни болести, тя по-ражда неврастенията. Всяко едно животно отделя такава отрова. Съвременните лекари признават това, но казват: „Без месо не можем" . Да, който иска да бъде от тази раса на Любовта, трябва идейно да се откаже от месото. Ние трябва да пресъздадем нашия организъм; ако не го пресъздадем, ще имаме същите побуждения, каквито у животните. Тогава, каква е разликата между едно тревопасно животно и един вълк? Да кажем, че лисицата е по-умна, по-хитра от някое тревопасно. Нима слонът е по-долу от лисицата, по-малко интелигентен от нея? Слонът със своя хобот може да свърши 10 пъти по-голяма, по-хубава работа от лисицата. Ще каже някой: „Добре, но и славеят, който пее тъй хубаво, храни се с мушици". Ами гълъбът, който се храни само с зрънца, седи ли по-долу от славея? Гълъбът се взима даже за емблема на чистотата. И сега, тия птици, който се научили да се хранят с мушици, и те имат философия, като тази на хората. Обаче гълъбът поддържа друга философия, казва: „И с зрънца само човек може да се храни". Тази философия поддържат те. Гълъбът на опит показва, че неговата храна е по-хубава. И виждаш ли много славеи, който се хранят с мушички, както пеят, пеят си на някое дърво, падат и умират. Защо? – Заразили се. Казвам: „Ако един ден славеят се храни само с зрънца, ще има по-

хубав глас, отколкото сега“. Така и нашите певици, които имат хубав глас, ако пият винце, това-онова, няма ли да се развали техния глас? Казвам: „Ако една певица иска да запази своя глас, не трябва да яде нищо кисело, лютиво, да не яде месо, да не пие никакво винце или какво и да е друго питие“. Една певица за да пее добре, трябва да има възвишени, благородни чувства, да ѝ се даде подтик.

Сега, Христос казва: „Не дойдох да разруша, но да изпълня закона да науча хората как трябва да живеят. “ Питам сега нашите философи: От 2,000 години заели ли са се те да кажат в какво седи изпълнението на този закон? Мислите ли, че ако съвременният християнски свят биха се заели да направят един опит да приложат Христовото учение, нямаше да имат резултат? Туй не е упрек. Гръцката църква и римската църква се спориха с хиляди години за един символ: от где произтича Дух Святи, и още не са го разрешили. Католиците са канонизирали едни светии, православните не приемат техните, те са канонизирали други – има спор между тях. В туй не седи въпроса. Христос не е дошъл да канонизира светиите. Това не е за упрек, но казвам, че Христовото учение е обществено учение, то е, за да научи всички души как да живеят разумно, да създаде добри домове, да научи всички братя и сестри, слуги и господари, майки и бащи, да живеят всички по закона на Любовта, Мъдростта. Слугата да е доволен от работата си, и същевременно да е независим. Да работи съвестно и в работата си да каже: „Господарю, аз съм готов да се жертвам заради тебе, но да лъжа, да крада заради тебе, това не мога да го направя. Ти можеш да ме изпъдиш, но аз искам да бъда свободен. Всяко нещо което е право, мога да го изпълня“.

Сега, като се явяват тия въпроси, ето какво трябваше да направи християнския свят. Ако всички християни, ако всички свещенници, проповедници, както от православната, така и от евангелистката и католическата църква се съберяха, за да намерят един начин, един метод, за един месец да се обърнат всички към Господа, и да кажат: „Господи, дай Твоята сила, да изявим на света как трябва да се живее“.

Тъй трябваше да направи духовенството, когато предстоеше на християнския свят да воюва. Щяха ли да им забранят, ако те изпратиха едно писмо до духовенството на целия свят със съдържание: всички ние еди-кой си ден ще се съберем, ще се обърнем към Господа да се молим да отклони тази война. Щеше ли да има война тогава? – Нямаше да има. А какво стана? Евангелските проповедници в Америка тръгнаха със своя народ, английските проповедници – с Англия, брамините там, германските с Германия, ходжите – с Турция, българите – с България, всички взеха участие. Питам сега: Где е тук законът, где е пророкът, где е разумното изпълнение на закона, на волята Божия? – Няма го. И казват духовниците: „Ние не сме в състояние да спрем войната". Да, вярно е, те не са в състояние, но са в състояние да се молят на Бога. Господ щеше да спре войната. Чрез това те щяха да имат един жив опит. И туй, което разяжда съвременното човечество, то е, че навсякъде в християнския свят съвременното духовенство има една слабост, че не иска да признае своите погрешки. Аз казвам: „Най-напред духовенството трябва да признае своите погрешки, да ги изповядва." Умният трябва да признае погрешката си. Той трябва да каже: „Аз направих една погрешка". Ами ако аз съм един касиер, и направя едно погрешно начисление, и дам на някой човек 10,000 лв. по-малко, отколкото има да взима, не трябва ли да пратя да повикат този господин, и да му кажа: „Господине, аз направих една погрешка в своите изчисления, дал съм ви 10,000 лв. по-малко, вземете си парите, извинете ме!" Умният човек трябва да признае своите грешки. Е, ние, които искаме да служим на Бога, не трябва ли да признаем своите погрешки? Хубаво, един народ се познава по своето духовенство. И тъй, като влезеш между един народ, ще гледаш какви са неговите духовници, неговите учители, неговите управници. Всички тия духовници, всички тия учители, всички тия управляющи, могат ли да бъдат по-добри? – Могат.

Сега, една лоша черта, която има у българите, тя е, че българинът е фаталист. Той казва: „Тази работа няма да я бъде, няма да върви“. И не върви тази работа. Той е развил в себе си туй чувство да схваща лошите моменти. Той не разбира още закона, че може да противодейства. Затова казва: „Туй дете трябва да умре, тъй му е писано“. И умира детето. Че аз мога да уморя всеки едного от вас. Как? – Като не му дам 40–50 дни да яде. И как да не умре? – Ще умре, и оттатък ще мине.

И Христос сега казва: „Аз дойдох да изпълня закона“. А този закон на Любовта сега трябва да се проповядва, трябва да се изпълни между всички духовници. А сега, между всички духовници има спор, те признават, че има един Христос, че Той е Син Божий, но не изпълняват Неговата воля. И при туй положение, хората не могат да се обърнат към Бога, колективно те не са се молили, и днес, те още не могат да се решат, да кажат: „Господи, ела ни на помощ“! Ами че духовниците са канали. Те не виждат, че светът може да се разруши, и казват: че Господ само чрез тях трябва да проговори. А аз казвам сега, че Господ никога не е говорил чрез духовенството. Те ще ме извинят, но така е. В старата еврейска църква пророците всякога са излизали от простия народ. Които са ставали пророци, все от народа са излизали и към никакво племе не са принадлежали. Имало е пророци от говедарите. Казва един пророк „Господ ме взе от говедата и пророк ме направи.“ Той е бил говедар, но умът му не бил говедарски. Опасността на духовниците е там, не че те имат зла умисъл, но като се вдават на обществен живот, не могат да схванат волята Божия, не могат да разберат Божествения закон. Ами че аз не съм ли правил опити със себе си? Със себе си правя опити. Кесията ми е пълна. Дойде един – дам му; дойде друг – дам му; дойде трети – дам му, изпразни се кесията ми, и после казвам: „Ами за мене няма“. Но, законът казва: „Дай!“ Ами нали вярваш? – Да, но и за себе си трябва да мислиш. Щом мислиш за себе си, и ти ставаш като другите хора. Трябва да се изпълни закона! Е, хубаво, аз съм здрав, взема мотиката

си, отида на лозето, копая, и пак си изкарвам своята прехрана. И у нас трябва да има убеждението, всички да имаме по един занаят, да бъдем готови на всяка една работа. А сега ние се събираме и мислим, кой е праведен човек. Писанието казва: В света няма праведен човек. Праведен човек е само онзи, у когото Бог живее, или който е съединен с Бога. И когато аз употребявам думата Бог, не разбирам този Бог, когото вие търсите на небето, но този Господ, Който ви дава деца, дъщери и синове, който урежда работите ти. Когато си болен, помолиш Му се, Той ти помогне, оздравееш. Някой път си уреждаш работите, не могат да се уредят, Господ ти ги урежда. Детето ти е малко глупаво, помолиш се, почне да се вразумява. Една вътрешна сила е Той, но хората не я знаят. Има една сила в света, която може да опитате. Всеки един от вас може да опита тази сила.

Сега, някои ще кажат: ама в такива заблуждения!... Не, това не е фатализъм. Ако ти си един умен човек, Господ ще ти говори по един начин. Има друга една опасност, дето някои казват: „Духът ми проговори“. Духът Божий и твоят дух са едно и също нещо. Ти и Духът Божий, едновременно, сте едно и също нещо, само че ти като мислиш, че си отделно нещо от Бога, там се заблуждаваш. Понеже, като си малък, искаш да проявиш силата на Бога. В туй малкото нещо, което си ти, в този малкия ум ти не можеш да си като Бога. Много мъчно е човек да бъде като Бога. А можем да бъдем като Бога в едно нещо. Вие опитвали ли сте да обичате хората? Правили ли сте такива опити? И тъй, първият закон, който ние хората трябва да приложим, той е следующият: ние трябва най-първо да обичаме Бога със сърцата си, с ума си, с душата си и със силата си. Защо трябва да обичаме Бога? – За да познаем себе си. Това е първият закон. И аз обуславям този закон тъй. Всеки един човек трябва да се грее дълго време на слънцето. Само така той ще се прояви, ще прояви своята енергия, и ще се съзнае. И онзи, който не се е грял на слънцето, той човек не може да стане. И тия хора, който слънцето не ги грее, те стават малки, малки, смаляват се, джуджета стават, а тия, който са

грети, те се разширяват. Сега, тази промяна трябва да стане в нас. Ние трябва да любим Бога, за да познаем себе си. Познаем ли себе си, ще съзнаем своите задължения в света, и ще станем носители на тази велика Божествена мисъл. Как ще се греем в нашия съвременен живот? Ако ние сме във връзка с този живия, великия Господ, ние няма да страдаме от неврастения; каквито мъчнотии и да имаме, всякога ще се разрешат добре, по един разумен начин. Аз не казвам, че този Господ е като обикновените хора. Онзи, когото тази светлина е озарила, този човек е много благороден, той е толкова скромен, толкова умен. Не мислете, че този човек все молитви ще прави, все на Бога ще се моли. Някой път отиваме на Витоша, който ни срещат запитват ни: Да се молите ли отивате? – Да дишаме чист въздух. Чудни са хората! Ами че аз си дигам ръцете не само когато се моля. Може да си правя упражнение, може да си късам круши. Не мислете, че когато си дигнем ръцете, все Господа търсим. Где е Той? Нагоре ли е? Не, не, човек и без да си дига ръцете нагоре, той ще намери Господа. Той е едно дълбоко съзнание. Когато срещна такъв един човек, той и без да си дигне ръцете нагоре, ще позная, че е с Бога. Срещам един човек, който три дни не е ял, аз съм ял вчера, ще му кажа: „Братко, ела с мене в тази гостилница", и ще седнем двамата заедно на една маса, аз ще го питам от къде е, той ще ме пита от къде съм, приятелски, братски ще се разговаряме, и ще минем. Някой казва: „Разговарят се". Аз ще ви дам начин как да се разговаряте. Срещна някого, кара една каруца, изпотил се, няма да го попитам: где е ходил, откъде иде, защото и той сам няма да ми каже, но ще хвана каруцата му от другата страна, ще теглим двамата каруцата, ще се изпотя и аз хубаво, и тогава ще го питаш: Братко, кога тръгна от града? Той ще има доверие сега в мене, и като стигнем до къщата му ще ме покани у дома си, и ще ме нахрани. Така ще постъпя, а не да му казвам: Ти си се изпотил, няма ли да си купиш още един кон? Не е въпросът в това, покажи вниманието си към брата си, покажи, че го обичаш. И тогава ще кажем: Как да ходим в църква? Ето, аз бих желал

по този начин да влизат хората в църква. Влезеш в дома си, жена ти не е наготвила, не се сърди, но вземи, наготви ти, и кажи: „Аз се радвам, че ти не си наготвила, та да мога да ти помогна. Ела, Марийке, да ядем. “ Жената дошла в къщи, намерила, че мъжът ѝ не сготвил, сърди се. Нека сготви тя, и да не се сърди. Тъй е то, туй е новото учение, тъй трябва да го покажем на опит. Ами че, вместо да седи и да се моли: Господи, Господи, излей Духа си върху нас, благослови ни! А, благослови ни! Я да се опретна аз, че да кажа: „Господи, аз ще покажа, че Ти си жив и здрав, и заради Тебе, заради Твоето име, ще нарежа всичкия лук, ще сготвя“. „Ами как си се изменил тъй?“ – Днес ме посети един мой добър приятел. „Приятел ли?“ – Да, поговорихме си с него, той ми разправи едно ново учение. „Ами че какво е това ново учение?“ – Утре, като говорим и двамата заедно, ще ти разправя какво е това ново учение. Това е новото учение. А в нас има едно естествено изопачение. Един англичанин имал един укротен тигър, водил го винаги със себе си, като едно кученце. Този тигър имал обичай да му ближе ръката. Един ден, както си седял англичанинът и си четял една философска книга, тигърът като лизал, лизал ръката му, претрил кожата му. Англичанинът чува едно ръмжене, и вижда че тигърът се готви да му прехапе ръката. Един негов негър, като вижда това, удря тигъра с пушката си, и освобождава господаря си. Този тигър е пред вас. Има такива случаи в живота ни, дето този тигър се проявява. Този тигър е туй животинското у нас, и ние трябва да го подчиним. И аз още не мога да ви убедя в това.

Сега, някои ме питат: Каква е целта ти, защо проповядваш? Ако аз съм дошъл в света да проповядвам едно учение, каквото всички други проповедници проповядват, тогава няма нужда да идвам, но аз проповядвам едно учение диаметрално противоположно на всички, които до сега са проповядвани. Христовото учение е учение, което трябва да се приложи в живота в най-малките опити, в отношенията между синове и дъщери, между майки и бащи, между слуги и

господари, между всички хора. Всички християнски свещеници, колкото ги има в света, може да се съберат един ден, да се помолят на Бога, да им помогне, за да приложат това учение. Могат да го приложат, и тогава ще се разберем. Иначе, не е въпросът, какво е говорил Господ в миналото. Аз казвам: Какво говори Господ днес това важи. Този Господ за мене е жив. И Христос днес не е туй, което е бил едно време. И аз мога да ви докажа това. Едно време Христос беше разпнат на кръста, и Неговите ученици се разбягаха. Сега Христос е великан, има 500 милиона последователи. Той е една мощна сила. Сега с Него горе има 144 хиляди души, които са завършили своята еволюция. Ако Той с тия 144 хиляди души приложи своята сила в каква и да е посока, Той ще е в състояние да стопи всичко. Не мислете, че Христос е слаб. Ако Христос днес със своята сила съсредоточи мисълта си към кой и да е народ, Той всичко ще разтопи. Пред лицето Божие, пред Христовата мисъл ще се разтопят всички неща.

Сега, някои ще дойдат, и казват: „Да приложим ние туй социално учение“. Туй социално учение може да се приложи. Всички съвременни учения, всички съвременни теории може да се приложат, но само върху този вътрешен принцип. Всички растения могат да растат, само ако има почва. Почва трябва нали? Всяка семка може да расте и да се развива, само ако има почва. Но, казвам: Христовото учение е една почва за всички социални учения. В тази почва всичко може да се приложи; всички съвременни социални, политически партии, защото, да признаем, всички партии, изобщо, без разлика, имат нещо идейно, макар че имат неща, които не са приложими. Всичките тяхни идеи могат да се приложат само въз основа на разбирането на Христовото учение. Затуй съм казвал много пъти, че майките и бащите могат да приложат Христовото учение. Как? Вие трябва да вярвате в Христовото учение, и когато се ражда син или дъщеря, вие трябва да знаете какъв наклон да дадете на вашето дете. Майката може да вдъхне на детето си разумност и интелигентност,

може да му вдъхне религиозно чувство, да уякчи волята му, а може да го направи и полуидиот. Бременната жена не трябва да се бои от нищо, трябва да ѝ се внушава безстрашие, тя трябва да бъде смела и решителна, без страх и тъмнина трябва да ходи тя. Туй трябва да се проповядва на бременната жена. Нейният ум трябва да бъде бодър, да е заст с всички възвишени и благородни мисли, и то не само с мисли от отвлечения свят, но и с всички реални истини, които занимават днес съвременното общество. Бременната жена не трябва да се плаши от нищо. Тя трябва да бъде крайно оптимистка, да каже на детето си: „Слушай, мама, аз искам от тебе да бъдеш един съвършен човек, да носиш всичкото благо в света, и да знаеш, че човек всичко може да направи в името Божие“. А сега, как ще може онази бременна майка да вдъхне нещо велико, благородно в детето си, когато тя се страхува, мъжът ѝ по цели нощи не се връща в къщи, съседките ѝ я дразнят, и тя постоянно плаче. Какво ще бъде туй дете? Туй казвам на младото поколение. Някой казва: „Да не се жени човек” . Не, неженeнето не разрешава въпроса. Всеки човек иска да обича и да бъде обичан. Някой казва: „Не искам да се женя“. – Да, но водиш любов. Хубаво, ти не искаш да се жениш, но ядеш, нали? Не е въпросът там. Въпросът седи в следующето: всички трябва да изпълним един закон, абсолютно всички трябва да изпълним волята Божия по един и същ начин. Волята Божия заради мене и заради вас трябва да бъде един свещен закон, върху който не трябва да мислим, и върху този закон трябва да бъдат включени всички други закони. Трябва да имаме едни свещени, възвишени, благородни прояви. Туй учение трябва да бъде учение на опит. Не само това, но в природата има сили, има неща, върху които ние не можем да мислим. В природата има известни блага, които тя всякога ни праща. Само природата може да ни освободи от туй робство, в което се намираме. Има само един елемент в природата, който не е заробен. Въздухът го приемаме, водата – също, остава само храната, която днес не знаем как да приемаме. Твърдата храна можем да я приемаме по лесен начин, има друг начин

за обработването ѝ. Но сега няма да се спра да разправям за това, то е за учените хора. Аз зная, мога да обработвам земята по особен начин. Ако аз взема да обработвам един декар земя по свой начин, а друг обработва 100 декара земя, от моя декар ще изкарам толкова храна, колкото вие ще изкарате от вашите 100 декара. В моето жито, изкарано от един декар земя, ще има повече енергия складирана, повече прана, отколкото в житото от вашите 100 декара. Има начини, как да спестяваме времето, и пак ще ни остане още доста много време. А сега, при нашето невежество, ние казваме: „Тъй е казал Господ". Не, ние сме се отбили от онзи естествен, велик път на нашето развитие, че заради нашите грехове животът ни е станал толкова напрегнат, толкова нещастен, че не можем да си отдъхнем, и като си легнем, цяла нощ не можем да си починем спокойно.

И Христос казва: „Аз не дойдох да разруша закона и пророците, но дойдох да изпълня закона". Сега, разбирайте ме какво казвам. Аз казвам: „Вие, които сте готови, ще направим една крачка напред. " Не трябва да се спрем тук долу, защото, ако се спрем тук, нищо не сме спечелили. Следующата стъпка е още по-велика. Ние сега имаме пет чувства, шестото чувство трябва да дойде. Всички трябва да бъдем пророци, да предвиждаме нещата, от далеч да ги предвиждаме. И всички трябва да слушаме гласа Божии, когато ни говори. Казвате „Може ли Господ да ни говори, може ли да слушаме гласа Божий?" – Можем. Няма по-сладък от Божия глас, от Онзи Великия. И тогава навсякъде, където ходиш, в душата ти ще има радост и веселие, ще има нещо разумно, и с който човек се събереш и влезеш в разговор, ще разбереш дълбочината на неговата душа, на неговите мисли и чувства, ще има разбиране помежду ви. Тогава хората ще почнат да си услужват един друг. А сега, ние живеем всеки сам за себе си. Не, ние хората, които вярваме в Бога, сме в състояние да направим всичко. Туй е новото учение. Ние сме в състояние да направим всичко. Не чакайте вие спасение от другаде, спасението е в Бога, и силата е в Бога. Тази сила днес може да я имате. Аз съм ви казвал и

друг път. Не търсете велики неща, започнете с най-малките опити. Непременно с най-малките опити започнете. Тия опити са следующите: да направите едно подобрение в домовете си. Щом започнете да живеете по Христовия закон, ето какво ще стане по домовете: майката е била цял ден на работа, а дъщеря ѝ в къщи е шетала, и като дойде майка ѝ, тя ще я посрещне, ще я целуне и ще каже: „Майко, аз днес всичко свърших в къщи, вода донесох, ти седни сега и си почини“. Туй е новото учение, какво искате повече? Бащата като се върне от работа, синът му ще го посрещне, ще му каже: „Татко, аз свърших работата си, донесох кюмюря, а ти си работил цял ден, почини си сега“. Жената ще посрещне мъжа си, също така всичко приготвила, наредила предлага му да си почине. Това е то Любов, Божията Любов. А ние, сега седим като стари аристократи, и жената казва: „Той дали ще донесе нещо, зная му аз работата, захласнал се е някъде, аз нали си го зная. Ах той, той... нарежда тя“. Мъжът казва: А, тя, тя, зная я аз нея. Проповедникът казва: „Зная го аз моето събрание, не го бива него“. Аз казвам на всички: „В нас има известни заблуждения и вярвания, които трябва да отхвърлим” . Ние сме в състояние да подобрим нашия живот, и Бог иска да го подобрим. Писанието казва: Като чуете гласа ми, не ожесточавайте сърцето си, приемете го. Христос казва: „Ако ме любите, ще изпълните моя закон” . „Както аз бях послушен на учението на моя Учител, така и вие, ако ме любите, ако ме слушате, приемете моето учение, изпълнете моя закон” . Туй е с което сега може да се направи един малък опит в хората на новото учение. И тогава ще имаме нов тип хора. Новото учение ще ни даде нов тип хора. Лицето ви трябва да е малко продълговато, да не е валчесто като месечина. Защото, за сега имаме три типа хора: единият тип е на месечината, те са хора сангвиници, имат лице валчесто, очи сини, вежди тънки, страни пълнички, ръце пълни, веселички са, похапват си добре. Вторият тип хора са с продълговати лица, мускулести, енергични, с дебели сключени вежди, коси черни, остри, ръце мускулести, те са като

военни, като ходят навсякъде енергия пръскат. Третият тип са хора с крушообразни лица, с хубави чела, с тънки коси, с кафяви очи, нежни, деликатни, поетични, живеят в един особен свят, и за тях казват: „Тия хора не са за земята“, Не са за земята, разбира се. Четвъртият тип, това са флегматичните, пълни като бурета, с дебели устни, с широк нос, ръцете си носят отпуснато, и за тях казват: „Светът да изгори, те не искат да знаят” . Това са то до сега четири типа. Има друг един тип идеален, те са хора с един такъв жив миловиден поглед, с такива подвижни души, и като те срещнат, вдъхват ти доверие, и щом си в тяхно присъствие, те ти казват: „Не бой се, твоите работи ще се уредят, знаем от какво имате нужда, знаем, че в дома си не сте добре, знаем, ще ни извините, знаем, че жена ви се е карала, извинете ни, искаме да ви услужим, приемете тези пари, когато можете, върнете ни ги, ако пък имате нужда, ние ще ви услужим. Когато имате някаква нужда, заповядайте. Работите ви ще се уредят, имайте вяра, не бойте се. Има много такива приятели като нас, все ще подпишат такава една полица“. Аз някога съм ви обещавал да ви опиша тия хора. В тях има една особена красота, те ти вдъхват особени мисли, те са хората на Любовта, Мъдростта, Истината и добротата, всичко това в тях диша, и те казват: „Може, може, всичко за ближните“. Следователно, ние всички трябва да се стремим да образуваме този нов тип в себе си. И Павел казва:, че този новият човек е заченат, но ние искаме да го задушим. Щом дойде у нас възвишеното, благородното, ние казваме: „Я го отхвърли, ех че си станал глупав” ! Не, остави туй възвишеното да се прояви в тебе. Ще дойде един нов живот в твоето съзнание, и ти ще познаеш Бога, няма да се съмняваш и ще оправиш живота си. Аз правя опити, и се чудя на това крайно подозрение в съвременните хора. Ще влезе някой в трамвая, друг го побутне, той се поглежда „Извинете“, казва, „бутнах ви“. Като виждам, че някой се съмнява, казвам му: „Братко, ако имаш нещо изгубено, аз ще го платя“. Той се извинява. Ама наистина, как ще ми се довери той, та ще покажа своята честност? Бъркне в джоба си, кесията му

няма, а аз съм до него. Как ще му докажа, че не съм я взел. Потърси, потърси казвам му: „Приятелю, извинете ме, тука е“. Да се не плаши този човек. Навсякъде страх! Аз съм опитвал друг един въпрос. Ако вашият ум е буден, ако вие мислите, няма да има нещо в това учение, което да може да ви изненада. Някой път казвам: „Тия неща са мъчни в приложението си, понеже в природата има известни сили, които противодействат. И тия сили произтичат пак от хората. Има хора в света, които са колективно съединени, и като не желаят да дойде доброто в света, противодействат” . За пример, вземете гърците, те желаят, щото от България нищо да не стане. Туй е една колективна мисъл. И българите трябва постоянно да се бранят от тия мисли. Има народи, които несъзнателно си пращат лоши мисли, и всякога трябва да се пазят един от друг. Затуй всеки един народ трябва да бъде духовен, да има мощна сила, за да отблъсква, да отпраща назад. И ако ние живеем в Името Божие, в Неговата Правда, няма да има сила в света, която да може да ни победи. И Христос казва: „Аз не дойдох да разруша закона и пророците, а да изпълня закона“. И всичките народи трябва да съзнаят туй, и духовниците трябва да го съзнаят, и светът да го съзнае, понеже пак казвам: „Решено е, и указ има издаден от невидимия свят и Небесният Цар е изпратил прокламации до всички, и ангелите са взели разпореждания, че за в бъдеще, всички лоши хора ще се намерят в затвора.“ „Нека го знаят всички това!“ За в бъдеще има шанс да живеят само добрите и благородните хора. Само те ще останат на земята. Няма да има изключения. Туй ще го опитате. Не се лъжете! Времето на злото мина, ще престанат престъпленията. Решено е и свършено е. В Божиите решения няма обратни процеси. Следователно, този свят Господ ще го прекара девет пъти през огъня, но свят ще стане Този огън ще бъде разумен огън. Хората ще поумнеят. В тях ще се роди особено съзнание. Те вече съзнават това, във всички хора има хубави желания. И вие не трябва да бъдете страхливи. На всички духовници, свещеници в България трябва да им се говори. Само по този начин ще се подигне българският народ. Нека

се даде на българският народ един Господ на благородството, че да им се отворят сърцата, да покажат своя характер. Туй е благородство! Туй е българската църква! Нека излязат всички попове владици, които и да са те, добре дошли ще са, нека пожелаят да се подобри църквата, но не само привидно. Аз съм за Царството Божие. Някой казва: „За църквата трябва да сме“. Не, аз съм за българския народ. Народът е, който е създал църквата. Той е църквата. Всички народи са църквата. Всички тия същества, които са свързани с нас и работят, те създават църквата, а всички свещеници и владици от народа излязоха. Следователно, там е, във всеки един народ Бог живее и се проявява. Туй трябва да го съзнаем, и трябва да се молим, за да се подигне народа. Това е общата идея, която трябва да съзнаем. Казват някои: „Ти правоверен ли си, ти българин ли си?“ Казвам: „Аз съм определил какво нещо е българинът. “ Четири качества трябва да има той. Може да четете някои от беседите ми, ще видите какви са тия качества.

Аз бих желал да се създаде у българина този новия тип, а той може да се създаде, защото българинът има добро сърце. Той има един практичен ум, излъжеш ли го един път, и светия да си, в нищо не ти вярва вече. Българинът е много практичен. Той пита: Туй учение, което проповядваш, с пари ли го проповядваш или без пари, за себе си ли го проповядваш или за другите? Той казва: „Щом е без пари, щом е за благото на другите, тук има нещо друго, аз ще си помисля“. Кажеш ли му, че проповядваш за пари и за себе си, той казва: „Тогава туй учение и аз мога да го проповядвам” . Той е много практичен и неговата философия не се лъже. Затуй ние трябва да бъдем искрени и честни. Първото нещо е да бъдем чистосърдечни. От всички онези, които ме слушате се изисква абсолютна чистота, искреност, светлина, никакво двоумение, никакво двуеличие, никакво користолюбие! Трябва да бъдем образци на един велик, възвишен морал. Нищо да не ни съблазнява. И млади и стари, да бъдем един образец! И тогава няма да има стари. Туй трябва да бъде идеал на младото поколение: Вяра непоколебима, любов безкористна, воля

диамантна, пред която и смъртта, и всички неволи в този свят отстъпват. Това е живият Христос. Хора иска Той! Той ги има, но и вас кани сега. Вас кани Той, и ако вие не дойдете, други ще дойдат. Но ако всички изведнъж дойдат? Защо да не подемем тази работа изведнъж? Хиляди и милиони хора има, вдовици и сираци има, как ще им помогнем на тях? Ако всички ние съединим сърцата си в едно, ако всички съединим умовете си в едно и кажем: Този живият Господ да дойде на помощ! – В един ден ще оправим България, и във всеки град, във всяко село ще има мир и радост, ще има свобода в душите на всички. Души трябват сега, сърца трябват! Не да се надхитряваме, но да си отдаваме почитание един на друг, ще се надпреварваме в отдаване на почитание един към друг.

Следователно, ние не идем да разрушим закона, а да изпълним този велик закон на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Това трябва да се всади във всеки един ум, и казвам: Проверете тази истина. Ако някой от вас не вярва, направете само един опит с моите думи, за да се убедите в тях. Направете само един опит, но искрено го направете. Вие, които ме слушате, за да се убедите в истинността на думите ми, направете един опит, не два опита, само един опит, давам ви позволение. Направете опита, и резултатът ще зависи от вашата вярност. Този опит е следующият: Разболеете се, на умиране сте, кажете си така: „Ако думите на онзи човек, който ни проповядва там, са Божествени, в името на тия думи, Господи, повърни ми здравето, аз ще слушам, ще ти служа“. Или, някой от вас се забатачил в много борчове може да го осъдят на 10 години затвор, и къщи, всичко да изгуби, нека каже: Ако учението на онзи Учител, който говори в името на Любовта е Божествено, истинно, нека Господ ме освободи от тази беля, аз ще посветя живота си за служене на Бога. Ще има резултат, ако издържите думите си, ако посветите живота си на Бога, но речете ли да върнете назад, два пъти по-зле ще е за вас, от вас нищо няма да остане, ще бъдете пометени. Направите ли опита искрено, ще имате едно доказателство, че аз говоря една велика, жива

истина, която съм проверил. Жив е Този Господ, може и други да направят този опит, но ще бъдете искрени, искрени, искрени, чистосърдечни в душата си. Аз искам да познаете този Господ, който ви е пратил, да видите, че Той е жив, и иска да се развивате. Не искам да ви проповядвам, че има Господ или няма Господ. Аз говоря едно велико учение. Туй учение днес може да го проверите. Аз съм го проверявал, с мене заедно са го проверявали и други, и вие всеки ден можете да го проверите. В мене няма какво да се съмнявате. Чудни са хората! Аз не съм взел днес никого на сила да му казвам: „Ти ще вярваш. " Не, оставил съм всеки свободен, ако иска да следва. Казал ли съм някому: Не, тук ще подпишеш. Ако обичате, абсолютно свободни сте и вие, искам и аз да бъда свободен. Няма какво да ви критикувам, нито вие мене да критикувате. Аз влизам във вашето положение, имате големи мъчнотии. Ние ще ги поверим на Този велик Господ на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Той е в състояние да ни освободи от всички тия страдания, от които главата ни е побеляла. Иначе, може още дълги години да робуваме, няма нищо по-лошо от смъртта. Какво ни очаква още? Няма по-велико нещо от това, да живееш в мир и Любов с Бога. То е едно общение. То е нещо толкова велико, за което няма думи в човешкия език, с които да може да се изрази. Половин час живот прекаран с Бога, струва повече от милиони години прекарани тук на земята. То е нещо много велико. Там ще разбереш великия смисъл на живота, в него ще се отвори Битието, там ще видим каква връзка съществува между всички същества, от най-долните до най-висшите, каква хармония, какво пение има между техните души. Ще видим колко велико е Божието и ще кажем: Струва човек да пренесе всички страдания, всички мъчнотии, за да си подигне живота, да слави Господа с този си живот, със сърцето си, с ума си, с душата.

И аз бих желал вие така да разберете днес. Този великият Христос. Христос днес е велик, за в бъдеще ще бъде още по-велик, увеличава се Неговата сила.

Христос казва: „Не се заблуждавайте, никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече". Това е великото учение. Бог на Любовта е, Който може да го привлече.

И Христос казва: „Само аз мога да ви покажа пътя за Отца". Това е новото учение. Ако вашият Бог ви е привлякъл към Отца, и ако Христос ви е показал пътя към Отца, вие сте от онези, които ще разберете новото учение, ще наследите Царството Божие. Не бойте се, вървете напред!

Бих желал всички да сте привлечени от този Божествен Христос. Христос да ви покаже туй великото в света. Тогава вий ще се повдигнете, ще бъдете хора от шестата раса, няма да се поколебавате, няма да бъдете като един твърд камък, но ще бъдете като една диамантна стена, ще бъдете тъй чисти, като кристала, тъй нежни като водата, тъй мили, като светлината, и ще носите радост и веселие навсякъде, ще славите Божествената Любов, в която само Бог на Любовта се проявява. И Христос казва: „Идва време и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят в Дух и Истина". Понеже Бог е Дух, Духът на великата Любов, Духът на великата Мъдрост, Духът на великата Свобода, ще бъде не само за един човек, но за всички народи по лицето на земята, които слушат Неговия глас, които живеят в Неговата свобода. Амин.

Беседа, държана на 18 февруари, 1923 година. 10.30 ч. с., неделя.

ГОСПОДИ, ДА СЕ ОТВОРЯТ ОЧИТЕ НИ!

Казват му: „Господи, да се отворят очите ни“ (Матея 20:33)

Духът Божий

Ще взема една част от 33 стих от 20 глава от Евангелието на Матея: „Господи, да се отворят очите ни“.

Видимият свят е за децата. Той е една велика забавачница. Всичките тия кълба в пространството, всичките тия слънчеви системи, които се виждат, Господ ги е направил за забавление на своите деца. Това е то философията. Друга философия няма. Слънцето, месеца звездите, това са забавления за времена и години, значи да има с какво да се занимават децата през разните времена и години. И сега, когато дойдат учените хора да разискват върху въпроса, от какво е направено слънцето, аз сравнявам това тяхно изучаване на разглеждане на играчките. Всяка една играчка е направена от известен брой части. От колко колелета, малки и големи, е направен един часовник? Тъй щото, всяка една наука, химията и други, те са друго забавление за тия деца, да намерят частите на тия големи кълба. Химията, физиката, зоологията, биологията, геометрията, всички тия науки са забавление за малките деца. А невидимият свят, този, за който хората казват, че не съществува, той е само за разумните, т.е. за ония хора които са завършили своето развитие. Само техният ум е в състояние да разбере онази велика съществена мъдрост, която се крие зад видимото. Ние не отричаме видимото. Видимото начало, приготовление за невидимото. Сега, аз взимам тия две думи, „видимо и невидимо“ в много широка смисъл, не в такава догматическа смисъл – видимо и невидимо. Видимият свят е преходен, този свят ще се измени след време, след милиони години, след милиарди, милиарди години всичките тия светове ще се

изменят. И окултната наука казва: Ще настане една нощ. Казват индусите: Ще настане нощ на Брама, която ще трае пак с милиарди години. Всичко туй е за сега в спящо състояние. Какво ще има тогава? Игралки няма да има тогава, и всички тия деца, които сега съществуват във видимите светове, ще бъдат събрани при своя Баща. Там при Него ще настане нощ, и Той ще ги занимава с великата мъдрост, защо е създаден видимия свят.

Казват Му: „Господи, да се отворят очите ни“, Има три вида виждане: физическо, сърдечно и умствено. Физическото виждане – да виждаш някого от външна страна. Да виждаш сърдечно, значи да знаеш да виждаш, че той те обича. И това е пак виждане. И третото виждане: онзи, който те обича, вижда твоята форма, има те вече в ума си – умствено виждане. Като виждаме един човек тъй обикновено, физически, ние го виждаме като една статуя, като една мумия, но когато го виждаме със сърцето си, то онези от нас, у които чувствата са чисти, ние виждаме една малка светлинка, и виждаме, че в туй тяло има друго нещо. И ако някой каже, че вижда нещо в някой човек, ще кажат, че това е халюцинация. А що е халюцинация? Ама то е въображение! А що е въображение? Всяко нещо си има своята причина. Въображението трябва да произлиза от някаква сила. Значи, някакво усещане трябва да произведе нещо в ума ти по един или друг начин, и той да създаде до известна форма. Казват някои, че това е илюзия, че то не съществува. Не, тази илюзия съществува тъй, както земята съществува, но, в сравнение с този дълъг живот, нейният живот, на илюзията, тук на земята е много кратък. Нейният живот, в сравнение с един наш живот, е много кратък. Значи третото виждане е, когато ние схващаме съдържанието на известна същина. Това е то виждането на ума, но не умът в обикновен смисъл, както го наричат интелект; аз взимам ума като принцип, гениален ум, или туй, което наричат разумен човек. Разумът, то е комбинация на известни сили, нещо, което включва всичко в себе си, да разбираш вътрешния смисъл, да виждаш нещата и по форма, и по съдържание и по смисъл.

Следователно, този, който вижда, нещата и по трите начина, той не може да има погрешни схващания за предметите, за хората. Той разбира нещата по същина. Когато ние не схващаме нещата както трябва, когато за нас съществуват някои криви разбирания, по каквато и (причина) да е, без разлика, аз казвам, че тия хора недовиждат. И вие знаете, слепите хора като не виждат, срещат някое камъче по пътя, спънат се. И сега, аз казвам, много хора имат спъвания. Аз употребявам думата „хора“, вместо човеци, защо? За пример, аз рядко употребявам думата човек. В българския език думите „хора“ или „хоро“ са почти едни и същи. Хора, значи хора, които играят хоро. Търговията е едно хоро. Политиката е едно хоро. Войната е едно хоро. Всичко в света е все хоро. Хоро, хоро казват, и гайдаржията вътре, и след като се наиграят, всички по домовете, няма хоро вече, свърши се. И после, като отидат в къщи, започват да мислят какво трябва да се яде. Жената казва на мъжа си: „Там в курника има един млад петел, я го заколи“. Вече не мислят за хорото, а че месце трябва да се тури вътре. Сега, всички хора, които не мислят са все на хорото, човеци още не са станали. У българите има обичай, бащата казва на майката: „Този нашият син за да поумнее, трябва да го пратим на хорото“. Защо? Той там ще намери своя професор, ще намери някоя мома, ще се влюби в нея, и тя ще почне да му чете лекции, някои молитви. И този българин, този млад момък, който по-рано не е ходил много спретнат, сега е със стегнати гащи, напет, калпакът му тъй малко накривен... обаче, щом се ожени, отпусне се пак, не е тъй стегнат, не е тъй спретнат, после, главата му не е тъй дигната нагоре, малко наведена седи, и като го питаш какво му е, казва: „Майка ми ме прати на хорото, поумнях, сега вече мисля, не играя, животът е нещо сериозно“. Често ние си задаваме въпроса: Какво нещо е животът? Всичко това аз не го взимам в смешна форма. Това са упражнения, това са най-хубавите неща. Хорото е необходимо упражнение. И когато казвам, че трябва да се играе, подразбирам, че едно от качествата на детето, е игрането. То трябва да играе, и като уякне

неговото физическо тяло, ще спре играта, и ще почне да мисли. Следователно, ние сме в това състояние, в тази стадия на живота, деца сме. И ние трябва по някога да мислим – отиваме на хорото, само че в това хоро има понякога сбиване, но то е друг въпрос.

Казват Му: „Господи, отвори ни очите!“ Интересно е развиването на всички усети, които има човека, интересно е развиването на всички чувства. Ако се повърнете в миналото на човешката история, ще видите, че човек на земята не е изникнал току тъй. Казва се в Битието, че Господ направил човека от пръст и му вдъхнал живот. И религиозните хора мислят, че тъй изведнъж е направен човекът. Учените хора пък представят въпроса малко по-другояче, малко в научна форма. Те казват, че човек в първо време е бил толкова малко, дребно същество, че едва се виждал под микроскоп. После, като го надули, той се въртял тъй като на колела, еволюирал постепенно, минавал в една, в друга, в трета форма, и като минавал през много форми, през около 400 хиляди форми, и всяка от тях със свои подформи, най-после дошъл в последната форма на човек, но човек, комуто се казало да играе само на хорото. До там е достигнал човекът сега, до хорото е достигнал. Съвременната наука прави всичките свои усилия да даде известни познания на човека. Защо? Знанието е потребно, за да ни покаже, че тия играчки, с които се занимаваме, и за тях се изискват известни условия, ум и те струват скъпо. Знаете ли колко струва издръжката на тази забавачница тук на земята? Правили ли сте си сметка? Всяко едно дете, всеки един човек тук на земята струва 10 милиарда френско злато. Десет милиарда френско злато, туй е според моята сметка, която съм правил приблизително. Разбирате ли? Умножете сега тия десет милиарда от френска валута на българска, и вижте колко струвате. Е, моля ви се, вижте сега, колко струвате на Онзи, Който ви е пратил в тази забавачница да се учите.

Сега, някой път между хората в света има няколко течения, три течения главно: еднобожие, многобожие и всебожие. И едните и другите схващат въпроса тъй чисто материалистически. Само

напредналите са влезли във втората фаза на виждането, те чувстват Бога. Ние мислим Бога за едно велико същество, по форма искаме да Го схващаме. Но щом схванеш Бога по форма, то е криво схващане. Ти трябва да схванеш всички тия системи слънца, които съществуват. Те вкупом представляват Божието тяло. Каква част съставлява земята от това голямо общо тяло? – Една микроскопическа частица. Туй е материалистическо схващане. Едни казват: че Бог е един, схващат Го като едно същество – приемат еднобожието, а други казват, че Бог не е един, има много богове – приемат многобожието. И едните и другите схващат пак външната страна. Други дойдат, казват, че всичкият видим свят, т.е. туй тяло, което виждаме, то е Бог, друго нищо не съществува. Значи, материалистическото схващане се спира само върху материята, само тя е реална. Материалистът вижда с физическите си очи – физическо виждане. Други казват, че Бог не е само външно, има и друго нещо, те виждат със сърдечните очи. Значи, и тяхната идея не е определена. Бих запитал един религиозен човек, който проповядва, че има Бог, че има едно същество, което управлява, бих го запитал: Ти, който имаш сърце и ум, каква е твоята опитност, какви са твоите лични преживявания за Бога? Остави философите, остави техните мнения, техните мнения са прави от тяхно гледище, но ти, ти имаш ли известна опитност? Ще бъде много смешно да даваш чуждо мнение. Ние съвременните хора сме много чудни. Ето где седи нашето смешно положение. Някой си генерал иска да нападне неприятеля си, но пред неприятеля му има една голяма много висока планина. Генералът издава заповед на своя подчинен, полковия, в 24 часа да мине тази планина. Това е военна дисциплина. Казва му: „Ако в 24 часа не свършиш тази работа, отговаряш с живота си, ще те застрелям" . Издава полковникът тази заповед на подчинените си войници: Напред! – тръгват. Може да има на разположение цял полк, една девизия от 5–6–10 хиляди души, както и да е, тръгват. Обаче за 24 часа не могат да минат планината, трябват най-малко 2,3,4 дни. Генералът вика полковника: „Нали ти

казах за 24 часа да минеш планината!“ Полковникът отговаря: „Господин генерал, идете вие сами да видите, и ако за 24 часа можете да преминете тази планина, застреляйте ме“. – Как? Аз ще ти докажа. Отива генералът, но едва за шест дни я минава. Този генерал, който издава такова разпореждане, трябва първо сам да мине, да види за колко дни ще може и тогава да издава заповеди. Сам трябва да има факти! Най-после, високите места не се минават като равните, както низките. Следователно и ние в нашия живот не пътуваме все по равни места. Някой път се качваме по такива високи места, а издават разпореждане в 2–3 часа да ги минем. Не можем. Трябват ни 3–4 дни. После, като се качваме по тази планина, задъхваме се. Казват: Не можеш да се задъхваш, не трябва да клякаш. Как? И 100 пъти може да клекна, планина е това! Важно е да се мине тя.

Питам сега: каква е задачата на нашия живот тук на земята, общо и частно? Ако животът ни тук е само една забавачница, и тя пак си има закони, не е само забавление. В тия забавления ще дадем известни познания, които ще бъдат основа на онези познания, които за в бъдеще се преподават. И в съвременния живот ние се спираме само върху отрицателната страна на живота. В един век нас ще ни убедят, че има Господ, че еди-коя си вяра е най-права, ще разглежда всички религии. Защо са религиите? Религиите, това са форми, забавления на тия забавачници; те са начини, по които тия деца се забавляват. Дошъл един професор, наредил един метод. След няколко години дохожда друг – нарежда друг метод. И тъй събират се 3–4 или повече методи. Всеки един метод на времето си е бил полезен. Казвам: „Ние нямаме още един правилен метод, който да обуславя човешкото развитие“. Сега, като вземем християнството, то по принцип е едно отлично учение, но по форма, много куца. Да си признаем погрешката, съвременното християнство по форма куца. Когато се яви християнството в своето начало между евреите дотогава Моисей проповядваше само един Бог – той проповядваше еднобожие. И горко на този, който не вярваше на този Бог, в това учение! Питам

тогава: защо евреите не станаха носители на Христовото учение? – Защото тази форма беше неприспособима. Значи Христос създаде една нова форма по принцип, и християнството в своята сегашна форма е дошло до своите крайни предели, и еврейството от тия свои предели не може да отиде далеч. И сега, когато ние казваме, че трябват известни преобразувания, космите на гривите ви почват да настръхват, мислите, че ще стане някоя катастрофа. Е, хубаво, ти си направил една забавачница за 100 деца, утре дойдат 500 деца, тясна е тази забавачница. Ти събориш старата, разшириш я, какво лошо има в това? Въпросът е да се постигне известна цел. Тази нова метода, според която се преустройва забавачницата, дава ли своите резултати? Това е въпросът. Важно е зданието да бъде хигиенично. Във всяко здание трябва да има широки прозорци, да има изобилна светлина, а светлината е носител на човешкото развитие.

Сега, при развитието на човека, как се развиват неговите чувства? Кое чувство се е явило най-първо? Е, питам: Когато Бог създал човека, от какво го е направил? Сега тук има едно противоречие. Казва се: Господ взел пръст, омесил я, и от тази кал направил човека. Но човекът не е кал. Много се лъжете, ако мислите, че това е така. В оригинала тази мисъл не е така. Това е един крив превод. Всички казват, че човек е от кал. Ако този човек е от кал, тогава какво искате от него вие? Ще бъдете смешни, щом изисквате от него много нещо. Този човек ще мяза на автомата, който направил един англичанин. Има един анекдот такъв. Един учен англичанин направил един човек – автомат, дал му движение, интелигентност и воля, но не могъл да му даде душа. Този автомат тръгнал след англичанина, викал: Дай ми душа! Англичанинът бягал, автоматът все подире му. Душа ми дай, душа, душа, душа! Душата е важно, това е същността. Следователно, ако този човек е направен от кал, той ще е един автомат без душа, той ще е английският автомат. Такива автомати имаме ние навсякъде. Часовникът е един автомат, като го завъртиш, върви и показва часа. фонографът е един автомат. Той

казва: „Всяка песен мога да ти изпея“. Да, но песен, която е изпята, но от само себе си той не може да пее. Казвам тогава: „Ние съвременните хора все преповтаряме миналото“. Еди-кой си философ тъй казал, Сократ тъй казал, Платон тъй казал, Хермес Трисмагистер тъй казал, Моисей, Исаия, Иеремия тъй казал и т.н. Ами в този случай не сме ли ние фонографи? Направим един фонограф и той преповтаря песните. Добре, но тия хора не бяха направени от кал. Иезекил имаше общение с Бога, неговата глава мислеше, душа имаше той, не беше от кал.

А ние съвременните хора на 20 век сме дошли до следното заключение и казваме: „Господ вече с нас не говори“. Защо? „Той се занимава с такива велики работи, а ние сме толкова огрешили, та не може да се занимава с нас вече“. Е, тогава, като не се занимава с нас, в какво трябва да вярваме? Започваме, какво казал Иезекил, какво казал този-онзи, и гледаме там на прозореца турен един фонограф или един грамофон, и той съска, не мяза на човешко пение, съска като змия. Казвате: „Фонографът пее“. Да, но то е пение като на едно магаре, а не пение като на някой музикант. Че аз бих слушал с по-голямо удоволствие едно магаре като реве, в него поне има душа, отколкото да слушам един философ.

Сега да се върнем към нашата мисъл.

„Господи, отвори очите ни“.

Значи ние трябва да влезем във връзка със самата същина, понеже е необходимо.

Ами ще трябва ли в туй училище, в тази забавачница да има дежурни. Защото, някой път в тия училища учителят, професорът, не се явява за известно време, и тогава има дежурни. Децата, едно днес, друго утре, седят с книжка и молив в ръка, и забелязват кои ученици не седят мирно. Какво преподават тия дежурни? – Нищо, само забелязват в книжката си кои ученици не са стояли мирно. Ако професорът им не дойде 10 дни, те ще забелязват немирните си другари в книжката, и после, като дойде професора, ще му я дадат, и той ще ги накаже. Съвременното общество отбелязва същото нещо.

Казват: „Ти си се провинил, 40 дни ще постиш, поклони ще правиш" . Е, слушай, като постиш толкова време, какво си направил, какво си придобил? Някой открадне нещо, карат го в участъка, удрят му 25 на задницата. Придобива ли нещо? Това е забавачница, това не е виждане, това не е същинско възпитание. Ние трябва да знаем, защо това дете се е провинило, причините на грешката. Е, хубаво, ако аз имам едно 16-годишно дете, и то се изпуща, бих желал да зная причината на това изпущане. Майката казва: „Синко, голям си, срамота е". Е, нервната система не държи, онзи мехур там изпуща. И ти сега ще му кажеш, че е грешен. Не, знания трябва да имаш. Ако майката знае причините, ако бащата знае причините, ако лекарят знае причините, туй изпущане ще се прекрати. И сега в съвременния свят, в моралния свят има изпущане, нищо повече. А ти какво правиш? – Станеш сутрин и го биеш. Е, изпуснал се, какво? Един път, два пъти, ще го биеш, не помага. Действително, и от страх можеш да го излекуваш, но това не е истинско лекуване, това не е наука. Българите често лекуват треската чрез уплаха. В какво седи философията на това лекуване? Всяка болест се дължи на това, че организмът е изгубил своята първоначална, естествена сила, нервите се колебаят, нервната система не издържа, следователно външните сили на природата стоят в разрез със силите на човека в организъма му, и разни микроби, разни ферменти го нападат, и в човека се ражда една мисъл: Аз съм болен, няма да оздравея. Това е демагнетизиране. Българите казват: Да уплашим този болен. Затова, някои път те завеждат трескавия до една дълбока река, и ненадейно за него, го бутат вътре. Умът в болния така силно заработва, че той си казва: Искам да живея. Така той сам си помага. Хвърлят го във водата и той сам си помага, треската си отива вече. В него се събуждат други центрове. Този метод е доста сполучлив. Има и друг метод за лекуване. Уплаши болния, хубаво го уплаши, но не да му се прекъснат краката, а като го уплашиш, неговото бягане да се удвои. Някой бяга, но тъй полекичка, а ти го уплаши тъй, че да бяга здраво,

ахилесови пети има той. Тогава и ти ще благодариш. Бяга ли този човек, той ще се спаси, ти не се бой, законът е проработил. Следователно, и в живота има такова бягане. Някой път изгубим смисъла на живота, няма смисъл, казваш, живота. Иска ти се да се самоубиеш, не искаш да работиш, но природата ще ти създаде едно голямо страдание, една голяма неволя, и като те лиши от всички блага, у тебе ще се роди желание да работиш. Аз ще приведа един пример, и друг път съм го привеждал, да видите как работи този метод. Един богат американски милионер умира, и оставя 100 милиона долара наследство на сина си. Синът му като не бил ученолюбив, ял-пил, изтощил се, хванало го ипоходрия, искал да се самоубие, но се страхувал. Отива при един лекар, разправя му как се породила болестта, но лекарят дига раменете си, казва: „Нямало лек" . Отива при втор, при трети лекар – същото. Най-после отива в Ню-Йорк при един специалист лекар и му казва: „Ако ти не ме излекуваш, аз ще се самоубия". – „Не, вярвай в мене, след 2 месеца ще бъдеш здрав, но ще подпишеш един договор, че няма да протестираш срещу всички методи, които ще употребя, няма да ме даваш под съд, Ще подпишеш този договор, и ще ми дадеш 50 хиляди долара или 250 хиляди лева." Болният се съгласява на всичко. Туря го в клиниката си и казва: „Отрежете на този господин десния крак до под коляното". Притриват костта му. Събужда се болният – кракът му няма. До тоз момент той мислел все за самоубиване, а от тоз момент започва: Защо ми отрязахте крака, че това лекуване ли е, вие сте говеда. Вика, кряска, все за крака си мисли, няма вече ипохондрия, крачето, все за крака си мисли. Идва лекарят при него, и той, като го вижда, още от вратата го започва: ах докторе, да ми е здрав крака, аз ще се боксирам с тебе. Докторът разбирал човешката психология – мълчи. След две седмици той пак идва при него. Болният сега почва да плаче и да му казва: „Или ме извади от това безизходно положение или ме убий". Лесна работа, ще дадеш още 50 хиляди долара. Направя му един хубав гумен крак. Излиза този американец от клиниката, влиза в живота и

се чувства щастлив. Дали този анекдот е верен или не, то е друг въпрос. Може да не е верен, но съвременните наши страдания само така може да се оправдаят. Ние само така можем да ги прекараме спокойно. По някой път очите ни се взимат, краката ни се взимат, дробовете ни заболяват, ревматизмът или каква и да е друга болест се явява, и всичко туй, само за да ни кара да мислим.

Казват му: „Господи, отвори очите ни“. Защо? – За да дойде у нас онова истинско съзнание, онова разбиране на реалността. Казва Павел на едно място, че ние живеем и се движим в Бога, но това не го съзнаваме. Каква полза от това, че ти живееш, и не съзнаваш тази реалност, не можеш да я използваш? Каква полза от това, че имам един хубав лък, а не мога да свиря? Хубостта на нещата е в умението да използваме тия неща. Каква полза от това, ако имам един хамбар пълен с хубави круши и ябълки, а гърлото ми е затворено, не мога да ям? Това е измъчване. Следователно, в нас трябва да има тази интелигентност, че да можем да използваме благата, които са дадени в света. Тъй че не е лошо, че ние ядем, не е лошо, че ние играем, ние имаме право да използваме благата в света, но всичко трябва да правим разумно.

„Господи, отвори очите ни!“ То значи да се събуди у нас този истински ум, да дойде това истинско съзнание. Е, по кои начин може да се събуди у нас съзнанието? Разбира се, не чрез отричане на тия неща, които съществуват; няма защо да отричаме, че съществува материален свят, няма защо да отричаме, че еди-коя си философска система или религия съществува – ще ги признаеш като един факт. За пример, сега у нас съществува човешкия егоизъм, човешката завист, човешкото користолюбие, които едно време са били системи, методи, и са допринесли едно благо на човечеството, но понеже тия системи сега са отживели, те не са необходими в природата. Други сили действат сега в природата. Користолюбието за нас сега става една спънка. Егоизмът, който едно време е бил една система, сега е една спънка, сега почти е изиграл своята рол. Сега нещо по-високо се

събужда у човека. Какво? Съзнанието на духа у него, че той е единомислещо същество, и трябва да влезе в свръзка с невидимия мир и със силите на природата, и да използва тия сили. Следователно ние не трябва да търсим щастието си, спасението си другаде, освен вътре в себе си, да съзнаем, че имаме всичко в себе си.

Ние всички искаме дълъг живот. Как? Като ядем? Не, ти можеш да ядеш храна, и пак да умреш. Аз зная, че хиляди и милиони хора, умират повече от преяждане, отколкото от глад. От глад умират по-малко. Гладът, в някои отношения, за някои болни, действа благоприятно, но да не мислите, че гладът всякога е правило. И за здрави хора гладът в някои отношения действа благоприятно. Но кога? – Когато гладът се зароди като един вътрешен подтик, като една вътрешна сила. Ако при това гладуване ти почнеш да се страхуваш, какво ще стане с тебе, и спреш гладуването, образува се в организъма една вътрешна отрова. Поставиш ли глада като една вътрешна сила и с мисълта, че и с по-малко храна можеш да прекараш, това действа като една съзнателна сила. Мислиш ли, че тази храна няма да ти е достатъчна, гладът произвежда обратна реакция.

Та, най-първо ние трябва да преустроим, да преобразим своята вътрешна мисъл, своите вътрешни чувства. Сега, не е въпросът само за забавления, да укротяваме нашите чувства. Богати или бедни, трябва разумно да се храним, богати или бедни, трябва разумно да мислим. Сега, за пример, аз съм богат, някой ми казва: Ти не можеш ли да ми дадеш половината от своето богатство? Може, защо не, но аз съм умен човек, и искам всички да използват туй богатство, а ти ще го използваш само за себе си. Богатството е общо благо, то е произлязло от целокупната деятелност на всичкия живот на човешкия дух. Вземете онова богатство у българите, вземете всички търговци, всички златари, които са разбогатяли, вземете всички земеделци, които са орали земята и са влезли в природата, всичко това е от благото на всички ония същества, които целокупно са работили. Всички те са взели участие в тяхното богатство, за да забогатеят. Ония

млекопитающи, и те са работили. И като вземем всички тия богатства, които съществуват, това се дължи на онзи общ живот, който е дал подтик за туй забогатяване. Вземете онзи търговец, който се занимава с обработване на кожи, той трябва да знае, че е одрал кожата на толкова животни. Да, животните са го подържали. Не само те, но всички негови съдружници си искат своя дял. Всичкото богатство се дължи на онзи целокупен живот, който е работил за това благо. Има ли право един богат да каже: Това е мое богатство. Не, онзи търговец на кожи трябва да знае, че той, който е одрал кожите на толкова животни, един ден и те ще искат своя дял. В какво отношение ще искат своя дял? Не е позволено богатството да се употребява за зло на човечеството. Богатството, това е един кредит за онези нуждающите се. То е банков кредит. И богатите хора са касиери на Бога, точна сметка ще дадат, касиери с. Дойде някой, иска да му се помогне. „Дай полица, запис ще направим" . Ще намериш някой, който ще иска да те кредитира. Всичко трябва да стане точно на време. Ако си честен човек, ще ти дадем. Та съвременните хора, на съвременните християни аз бих препоръчал да бъдем честни, особено в едно отношение, например, аз ида някъде, при някой свой другар да му поискам 200 лева и му казвам: Слушай, аз имам толкова да взимам, толкова да давам, дай ми 200 лева на заем, и след 3 месеца ще ти ги върна. Точно на времето трябва да изпълня. Или пък искам 10 хиляди лева, също на време ще ги изплатя. Ако не мога да ги върна на време, ще се извиня. По този начин ще имаме съкратена процедура. Двама души имат някакъв спор. Нека идат при съдията и да му разкажат, и единият, и другият от своя страна как седи работата, да изложат фактите тъй, както с. Нека си имат по един повереник, по един или двама свидетели, и в 5–10 минути работата ще се свърши. А сега какво става? Сега пледуария, че доказване, че еди-кой си закон, че еди-кой си член, че в римското право, че в еди-кое си право, и съдиите отварят законника, настава тишина, и делото се отлага. След малко пак започва, викат свидетелите, питат ги: Кажете какво знаете,

как се псуваха онези. Свидетелят казва на съдията истината. Аз не казвам, че това е лошо, но до там са дошли съвременните съдии, а туй съдопроизводство може да се подобри. Можем да съкратим времето. И чак тогава съдията се произнася, да се споразумеят двете страни, да останат доволни. Думата ми е, обаче, съдията да бъде честен. Веднъж решили делото, да кажат всички: „Право е решението, тъй реши съдията, да си идем вече“. Въпросът е свършен.

„Господи, отвори очите ни!“

Сега, туй отваряне, е често отваряне на човешките способности. Човешкото сърце трябва да се отвори! И за да се отвори то, в тази работа трябва да вземат множина участие. Всички онези, които са израсли в тази забавачница, трябва да вземат участие в това отваряне.

Сега, ще ви приведа два примера, те са следующите. Един благодетел отворил един пансион за деца, в който пансион се спазвало следующето правило: в този пансион се позволявало, в случай, че дойде някой гост отвън, да се дава само една паница ядене, толкова било излишно, а в случай, че дойдат повече гости, тогава пансионерите трябва да сипват от своето ядене, от своите паници. В този пансион имало 100 деца. Познат им бил някой се Мирчо, и често дохождал на гости в пансиона. Всякога когато дохождал, той изяждал една паница, която била предвидена за гости, и трябвало да му се сипят още 4–5 паници. Като виждали, че идва Мирчо, казвали си: Пак идва Мирчо. Е, ще има някой от пансионерите да гладува. Защо са били неразположени спрямо него? Той е бил един човек, който нищо не донасял. Туй е икономическата страна на въпроса. Мирчо бил много учтив човек, с най-изящни маниери, прекрасен човек. Като идвал, казвал: „Добър ден, много се радвам, че ви виждам” , и с този се ръкува, с онзи се ръкува. Всички казвали: „Изящен човек, много добър, но много яде“. В пансиона идвал, обаче, и друг един млад момък-ученик, който се наричал Божимир. По характер той бил много добър, но по маниери бил малко неодялан. Като идвал лятно време в пансиона, всякога носил за пансионерите пълна кошница с

плодове, около 15–16 кг. череши, ябълки, една пита със сирене. Когато го виждали пансионерите, че се зададе отдалеч, посрещали го още отвън, радвали му се. Защо? Защото пита със сирене, череши, ябълки носи. И аз казвам: Ние съвременните хора се нуждаем повече от Божимировци, отколкото от Мирчовци.

Великият закон на живота е прост сам по себе си. Прост е в туй отношение: ние не трябва да напуснем живота си, не трябва да се откажем от своите удоволствия, от своите мисли и желания. Но, трябва да се откажем само от излишното в живота. Тръгнеш на път, ще вземеш само най-необходимото за живота. Туй е първото правило. Не вземай излишно. За пример, тръгнат на екскурзия, че вземат 3–4 кутии сардели, 1 кутия маслини, и шише мляко, 1 килограм зехтин, оцет, после бонбон, че български наденици, сушена риба, мармалад, сладко, ще напълнят с всичко това една голяма раница, ще надигнат 2–3 слуги, и те тръгнали на екскурзия. А после, като се върнат вечерта дома си, всички ще се изпоразболеят. Не, тръгнеш ли на екскурзия, вземи си една топла пита, малко сиренце, малко червен лук, който не люти, малко праз, малко ориз или картошки, тъй, само необходимото, всичко това до кило, кило и половина в раницата и ще имаш една отлична разходка. А пък тъй, като подигнат някое голямо парче агнешко, че като го завъртят на онзи ми ти шиш цял ден, като турят туй червено вино в студена вода, наядат се, напият се добре, и като се върнат, ще кажат: Не знаем какво се случи, та ни заболя корема. Защо? – Много ядохме, случи се нещо. Турили виното в студена вода, ядат топло месо, ядат кебап, пият студено вино, и после – боли ги корем. Ще ги боли, разбира се. Казват: „Водата в този кладенец не е хубава, мястото не е хубаво, ще отидем на друго място“. На което място и да отидете, всякога коремът ще ви боли. Имаше един старец от Нова Загора, на име Георги, който на млади години, като ходил на разходка, много ядял и пил. Но като станал на 60 години, разболял се от корем, и си казва: „Георги, досега толкова много си ял и пил, а сега 40 дни наред ще ядеш само праз и зехтин. “ Природата е много

взискателна. Ние трябва да ядем разумно, и ядenето трябва да ни причинява удоволствие, трябва да ни дава смисъл в нашия живот.

„Господи, отвори очите ни!“

Сега във всинца ви очите ви трябва да са отворени, че у всички да има сила да помогнем на нашите братя, да направим живота на всички наши братя щастлив, т.е., не да ги направим щастливи, но да задоволим всички техни нужди. Ако ти си един богат човек, ако ти си един благочестив християнин, и в дома ти живее една бедна жена, постарай се да подобриш живота ѝ, а не само да ѝ дадеш възможност да проси. Ако имаш едно изкуство, ако знаеш някакъв занаят, научи я на това изкуство, или на този занаят, дай ѝ подтик да си изкарва прехраната.

Та, като приложим туй съвременно учение сега в живота, трябва да се отворят такива училища, да се предизвикат у човека онези заспали чувства. В какво седят тия чувства? Ето в какво седят тия заспали чувства. Слуга стои при своя господар. Господарят му е много добър, плаща му добре, обичат се, но по едно време у слугата се събуждат други чувства, започва да мисли за Бога, не иска да слугува на господаря си вече, иска на Бога да слугува. Казва: „Господарю, тъй както до сега съм бил при тебе, повече не мога да живея при тебе, не искам да стоя при тебе, не мога. Ето защо: Аз съм тръгнал в друг път, не мога да си кривя душата.“ – Защо? – „В дюкяна има платове, те не са чисто вълнени, ти ме караш да ги продавам за вълнени, не мога да лъжа. После, ти ме караш да подписвам полици, това не мога да го сторя. Едно време го правих, сега не мога да правя това“. Значи, той се раздвоил в душата си – любов към господаря му, любов към Бога. Господарят му казва: „Аз ще ти увелича заплатата, не ставай толкова глупав да ме напущаш, най-после и зет ще те направя“. „Не, ти ще ме освободиш, искам да служа на Бога“. Казвам: Първите и вторите чувства в този слуга са в разрез. Ние сме дошли до една фаза, гдето се събуждат у нас благородни чувства, които носят новия живот. И, следователно, новият господар казва: Няма да ме лъжеш вече. А като

излъжеш, дойдат болести, страдания, нещастия. Не можеш да излъжеш. Излъжеш ли, паднеш, навехнеш или си счупиш крака. Питам: Като излъжеш 10 пъти, и 10 пъти си счупиш крака, можеш ли да издържиш? „Господарю, не мога повече да стоя“. Защо? – Защото ти счупвал ли си крак? И тъй, ние сме дошли в тази фаза на любовта си. Бог вече заради нас не е отвлечено същество, Бог е влязъл в контакт с нас, и казва: „Деца, ще изпълните ли моя закон? “ Той няма да ни каже какво казва Иеремия, а ясно ни казва: „Това, което правите, не е добре, не е право, няма да лъжете, нищо повече!“ Няма да се гневиш, ще се самовладееш, няма да завиждаш – тъй не казва Господ, а казва: „Ще любиш ближните си, ще любиш по-малките си братя, ще се жертваш заради тях” . Жертвата няма да я дадеш с гняв, защото и братчето ти може да ти даде нещо с тях. Не, всичко ще дадеш с любов, и тъй като дадеш, да ти е радостно на душата. И като дадеш, никога няма да се разкайваш. От любов ще дадеш! Тия двете чувства, ние сме се раздвоили. И сега ни казват: На кой Господ ще служите? Ще служиш на онзи Господ, Който в нас въздига сърцата ни, Който просвещава умовете ни, Които възкресява душите ни, Който укрепява духовете ни. Ние ще служим на Онзи Господ, който ни дава всичко, на този Господ, Който всеки ден може да го опитаме, навсякъде може да го опитаме, може да Го опитаме в себе си, може да Го опитаме и в другите, навсякъде може да Го опитаме. Казва: На кой Господ служите вие? У всеки виждаме този Господ, даже и у най-лошия човек. Заговори му на неговия език, той е готов да ти служи, но трябва зрението да се отвори.

Най-първо, ние трябва да различаваме човешките чувства от Божествените чувства. Божествените чувства се отличават по закона на самопожертването. Той не си туря дълго лице и никакво подозрение. В Божествените чувства няма никакво подозрение. Защо? Едно Божествено чувство мяза на един жив извор който извира от земята, и всякога дава излишъка навън, той всякога е богат, а едно човешко чувство мяза на един шадраван, в който водата е ограничена,

изкуствено е вкарана. Следователно, човешките чувства са ограничени, а Божествените чувства, които се събуждат у нас, те носят в себе си живот, новия живот. У всинца има туй чувство, тогава, как ще се прояви Божественото чувство? Първото нещо: като кажа аз вярвам в Бога, у нас трябва да се прояви благородството, да направя всичко заради Него. Срещна един брат или една сестра, която страда, и моят Господ ми казва: „Спри се тук" . Спра се. „Този познаваш ли го? Ти ще го вземеш дома си". Аз не правя думата Му на две. Ама дъщеря ти може да е с тебе, много хубаво облечена, жена ти да е с тебе, с хубава рокля, ти може да си от благородните – нищо, ще го вземеш със себе си. Ама ще ти дойде мисълта: жена ми, децата ми, какво ще кажат? Нищо, ти ще го вземеш, може да се подигне и цял скандал, ти ще го вземеш; ще слушаш Онзи, който ти говори, и ще се постараеш да убедиш жена си и децата си и всички, че тази душа чувства и милувките и радостите и страданията, както ти ги чувстваш. Ще го вземеш у дома си, ще го нахраниш, ще го напоиш, и той ще ти каже: „Много ти благодаря, Господ да ти даде изобилие в дома ти", и пак ще го пуснеш. Няма да го осигуряваш за повече. Той е ученик в живота, учи се. Ще му кажеш: „когато се намериш в тясно положение, ела при мене, добре дошъл ще си всякога". И този човек си казва: „Макар че съм просек, но имам един приятел, на когото мога да разчитам" . Този Господ на когото ние трябва да служим, заради Него, нашата врата трябва да бъде отворена поне за един брат. Ако така ние отворим нашите сърца, какво щеше да бъде сегашното, обществено положение в живота? Може да го направим, не е мъчно, но ще слушате да заговори Онзи у вас. Щом заговори вашия Господ у вас: Вземи този и го нахрани – ще го вземеш, ще научиш един велик закон в света, и тогава Господ ще ти каже: Действително твоите очи са отворени.

Една сестра ми разправяше, че един учен богослов казвал за нас: В какво вярвате вие? Ами, че то вашето учение мяза на пантеизъм! Този философ казва, че нашето учение мяза на пантеизъм. Е, що е

пантеизъм? Нашето учение мяза на учение. Нашето учение мяза на един жив опит, че като посадим едно дърво, дава най-хубавите ябълки, до половин килограм едната. Нашето учение е учение, че като посадим според него едно лозе, дава най-хубавите гроздове, и най-сладкото грозде, и който яде от него оздравява. Нашето учение е учение, че като направим според него един дом, той никога не се запалва, никога не гори. Нашето учение е учение, че според него майката като зачене едно дете, туй дете носи благословение за цялото човечество. Нашето учение е учение, според което всеки, който е роден от това учение, от учението на този живия Господ, той служи без пари, без разлика на това, дали е владика, учител, съдия или какъв и да е друг. Това е нашето учение! А те? Пантеизъм било нашето учение! Пантеизъм! Оставете вашия пантеизъм! Многобожие или един Бог, това е базразлично. Няма да критикуваме никого, защото, ако дойде да критикувам, много неща мога да кажа. Но истината, прямата истина е тази: аз или вие, произвеждате ли туй нещо, казвам: Братко, ти си на правата страна. Имаш ли това учение в себе си, ти си на правата страна. Седяли две дървета в гората. Едното било една отлична круша, най-хубавата круша, а другото било такава дребна, грозденка я наричат, такава стипчава, че и прасетата не я ядат. Едната круша казва на другата: Виж, моите круши никой не ги бута, при мене никой не идва, аз съм самостоятелна, каквото имам, седи на мене, държа го за себе си; а ти, каквото имаш, взимат ти го, все на тебе се качват и ти страдаш. Но, един ден, дошли хора, взели децата на тази хубава круша, и ги турили в най-хубавите градини, а нея внимателно я поставили на едно хубаво място. А тази стипчавата круша, като я оставили там, говедата взели да идват при нея, и като нямало какво да ядат, взели да си търкат гърбовете по нея, да се чешат. Един вол дойде, няма какво да яде, почеши си гърба, и си отмине. Тъй крушата изсъхнала. А сега, дойде някой, казва ни: Какво сте повяхнали, изсъхнали, не сте тъй пълнички. „Ами че пълнотата не е признак на здраве“. От чисто физиологическо гледище, кой е здрав

човек, кажете ми? Има норма в природата, според която един човек може да се счита здрав. Има съразмерни отношения, колко трябва да бъде човек дебел: краката му, ръката при рамото, при лакета, колко трябва да бъдат дебели. Е хубаво, ако твоята норма е такава, че в раменете си, си два пъти по-дебел отколкото в гърдите, какво показва това? Ами ако кръкът ти е три пъти по-голям от раменете, какво показва това? Туй норма ли е? „А, мене ми е отлично положението!“ Но утре го хване апоплексия, по пътя умира. Питам: Това здраве ли е? Ние трябва да знаем от чисто научно гледище в какво седи здравословното състояние сега, мнозина от вас го имат и ще го развият повече. Не е само между вас в България, но и в Англия, и другаде, и хора, у който има туй чувство, те са извън църквата. Те може да са и в църквата, но са хора с други стремежи. Това са децата, който излизат вече от тази забавачница.

Сега ще приведа един пример, да видим где сме ние. Всички хора питат где сме ние. Всички религии, който съществуват в света, все спорят коя е правата религия. Едно време, когато евреите пътуваха през пустинята, всичките 12 племена носеха по нещо от скинията. И което племе срещнехте, всички казваха: Носим част от скинията. Не цялата скиния, а само части от нея, всяко племе по нещо, и всички спориха. Щом спираха някъде, те веднага събираха отделните части, построяваха скинията и се молеха.

Сега, ще срещнеш някои, те казват: Ние сме католици, ние сме евангелисти, ние сме православни, ние сме мохамедани. Но като дойде Господ, великият Учител на света, Той ще каже: „Спрете тук, дайте насам скинията, елате тука католици, евангелисти, православни, мохамедани и други, ето, моят дом ще бъде дом на всички религии, той ще бъде място, дето всички ще се молите.“ Той ще образува великия храм. Ще има един Господ на Любовта, ще има един Господ на Мъдростта, ще има един Господ на Истината, който еднакво обича хората, еднакво ги просвещава, еднакво дава свобода на всички.

Елате сега да се помолим!

Това е новото учение, което сега трябва да насаждаме в сърцата на младото, новото поколение.

Там е бъдещето!

И в тия три думи, който ги произнесе, има велики сили, който носят новото благословение в себе си.

Господи, отвори очите ни!

Бог е Любов

(*Забележки лични. Преди започване на беседата Учителят, каза да се пее окултното упражнение: „Духът Божий“, а след свършване на беседата, другото окултно упражнение – „Бог е Любов". Тази беседа бе първа, на която публично се пяха тези упражнения. Пяха ги всички, а не само хора. Въодушевлението у всички ни беше голямо. Всяка дума, всеки звук слагаше с необикновен авторитет и сила.*)

Беседа, държана на 25 февруари, 1923 г. 10.30 ч. с. неделя.

ВИДЯХМЕ ГОСПОДА

И казват му другите ученици: “Видяхме Господа„. А Той рече: ако не видя на ръцете язвите от гвоздеите, и не вложа ръката си в ребрата му, няма да повярвам. (Йоан, 20:25)

Ще прочета няколко стиха от 20 глава от Евангелието на Иоана, от 24 стих.

(24) А Тома, един от дванадесетте, нарицаемий Близнец, не беше с тях когато дойде Исус. (25) И казваха му другите ученици: Видяхме Господа. А той им рече: Ако не видя на ръцете му язвите от гвоздеите, и не туря пръста си в язвите на гвоздеите, и не вложа ръката си в ребрата му, няма да повярвам.

(26) И подир осем дни пак бяха вътре учениците му, и Тома с тях: идва Исус, като бяха вратата заключени, и застана насред и рече: Мир вам! (27) После казва на Тома: Дай си тука пръста и виж ръцете ми; и дай ръката си и тури в ребрата ми; и не бъди неверен, но верен. (28) И отговори Тома и рече му: Господ мой и Бог мой! (29) Казва му Исус: Понеже ме видя, Томо, повярва. Блажени които без да видят повярваха.

(30) И още много други чудеса стори Исус пред учениците си, които не са писани в тази книга. (31) А тези са написани за да повярвате че Исус е Христос Син Божий, и като вярвате да имате живот в неговото име. Ще взема само думите от 25 стих: „Видяхме Господа“.

Виждането, това е качество на ума. Аз взимам думата виждане не в обикновена смисъл. Съвременния човешки език се е изродил в много отношения и трябва да се зароди пак наново в нови отношения. Думите и те претърпяват едно видоизменение. Такова израждане на думите има в български език. Но аз ще ви приведа една

дума на английски език. Казвам израждане на думите, а не прераждане на думите, във възходяща степен. Вземете думите на английски език, за пример думата (prohibit me), тя е в низходяща степен, сега на английски език (prohibit me) значи, „забрани ми“, т.е. да туриш препятствие някому. Преди 200 години тази дума е означавала: „Застави ме“ – заставя ме да направя нещо. Преди 200 години тази дума означавала „да направиш” нещо, а след 200 години ти забранява – означава обратното. Сега въпросът е на филолозите да обяснят какви са били причините, за да претърпи тази дума туй видоизменение. В български език има вече доста думи, някои от които са във възходяща степен, а други в низходяща. За пример в нас, ако се произнесе думата „любов“, никой няма да я разбере във възходяща степен. Щом кажеш „любов“, вече се разбира на физическото поле. Любов като кажеш, никой няма да я разбере. И тази дума трябва да се говори дълго, за да се дойде до нейния вътрешен смисъл. Има си причини за всяко едно нещо. Ако отънява човешкото зрение, има си причини, ако отънява човешкия слух, има си причини, ако отънява човешкото обоняние, има си причини, и ако човек става гъгнив, има си причини; навсякъде, всяко нещо си има причина. И причините трябва да се обясняват научно, да се разберат, защото ние се нуждаем от една права философия в живота, а не от религия. Философията може да се превърне в религия, религията във философия не може да се превърне. Религия, то значи една философска система, приложена в живота, т.е. от ума да слезем да работим в сърцето. Всички религиозни системи се занимават само със сърцето, следователно, ако станем религиозни, тогава ще развием своите чувства, и ще замязаме на вода. Сега някои хора мислят като станат религиозни, ще бъдат и морални. Ни най-малко. Религиозен човек, не значи и морален човек, не значи и умен човек. То значи само един вътрешен стремеж у човека. А когато някои път някои християни говорят за Христовото учение, питам аз онези християни разбрали ли са Христовото учение, имат ли философията на Христа.

Христос е бил един велик философ и мъдрец. Ще кажете: „Но Той е бил Син Божи". Но какво разбирате вие под думата „Син Божий?" Ако под Син Божий вие разбирате Неговото произхождение, кръвта на Царския син, вие го туряте на низка степен. За пример вземете цар, поет и философ. Аз разбирам едно, вие разбирате друго. Хората от кого се въодушевяват – от царя или от поета, или от философа? Когато спомена думата цар, на всеки му настръхва косата, и ти престъпваш с едно благоговение. Туй благоговение произтича не от някакво убеждение, но от един вътрешен страх, вътрешно треперене, че може да се случи нещо опасно. В притчите се казва. Когато царя те кани на гости и има много ядене на трапезата, тури ножа на гърлото си, да не ядеш, защото царя като види, че си много лаком, може да пострада главата ти. Когато някой поет напише някое свое произведение, всичките млади се интересуват от него. Треперят ли те от поета? Техните сърца треперят, въодушевяват се от поезията на поета. При царя тялото трепери, при поета сърцата на младите треперят, възхищават се от поезията. А когато говорим за някой философ, умовете треперят, философстват. Да философът мъдрува. Някои казват: мъдрува. Аз бих желал всичките хора да мъдруват, аз бих желал всичките хора да са поети, да имат стремеж към поезията. Следователно, имаме три думи: цар, поет и философ. У нас, кой е цар? – Това е нашата воля. Поетът кой е? – Сърцето. Кой е философът? – Това е нашия ум. Тъй седи сега въпроса. До тука ние разбираме нещата. Всеки разбира волята, сърцето и ума, всеки ги разбира. Имаме, обаче, други две положения: ние говорим за душа и дух. Щом като дойдем до „душа" и „дух" , там има такава каша във философията, че не знаеш кой е духът, кое е душата. Вземете всички философски системи, всички философи от историческо време до сега, у тях е една такава философска каша, че човек не знае какво може да направи от тази каша. Каша е заради нас, заради философите не е каша. Всеки един философ е разбрал, но той не е могъл да предаде своята идея. Опитайте се. Нима онзи, младия момък, у когото сърцето

се възбужда с най-благородни чувства, не знае що е любов, но щом се опита да предаде своята любов, става карикатура. Онзи критик ще почне да му възразява. Как ще ми докажеш, че имаш към мене любов? Някой философ доказва своята философска система. Как ще обясниш, че твоята философия е права, какви са фактите. Трябва дълго време да аргументира, ден, два, три и т.н. И всички съвременни хора, всички съвременни християни не съзнават един факт, един факт те не съзнават. Сега те казват: Преди 2,000 години Христос тъй е казал. Ако Христос дойдеше днес, какво щеше да каже? Ще каже ли туй, което е казал преди 2,000 години; две хиляди години преди Христа, Моисей, какво е казал? Христос каза ли туй, което Моисей каза. Моисей казваше: „Око за око, зъб за зъб" . Когато Моисей изрекъл туй изречение, то си имало своите причини. Трябва да се обяснят думите „Око за око, зъб за зъб" . Аз няма да се спирам да обяснявам, Христос дава друго тълкувание. „Ако те плеснат от едната страна, обърни и другата". Обратно на това, което искат дай и т.н. Моисей е поддържал, че човек трябва да люби само своя народ, всичките други народи трябва да ги счита като езичници. Христос дава едно по-широко разбиране, казва, че всички човеци са братя, братя не тук. Има една съществена духовна основа на братството, не братство на кръвта, по кръв хората не са братя. Не са, ами ще бъде смешно някой да ми доказва, че волът е мой брат, ще бъде смешно някой да ми доказва, че конят е мой брат. Той, за да ми докаже, че ми е брат, в пряма смисъл или фактически смисъл, трябва да произтичаме от един Баща, а конят произтича от един баща, а аз от друг баща. Ако ми докаже, че конят и волът са мой братя, трябва да ми обоснове това, не с думи, принцип трябва да има вътре. Сега вземете в разните системи, вземете в съвременната църква, вземете католическата църква, православната църква, евангелската църква, те нямат един общ баща. Аз ще им докажа, че баща па православната църква е един, на евангелската църква е друг, и на католическата е друг, трима бащи имат. И всеки един баща е дал физиономията на своя син. Тия синове не може да се

спогодят. Казвате: Евангелистите, Православните, Католиците се събират и живеят по братски, но основа нямат те. Защото в Евангелската църква – Лютер изпъква, а в Православната църква изпъкват всичките свети отци, в Католическата църква изпъкват всичките папи. Де е Христос? Христос е на трети план. Говорят те за Христа, а Христос седи, като едно знаме турено там само в стаята. И когато дойде бойното поле, изваждат и туй знаме, турят го да плаши хората. После като се свърши войната, пак го турят в стаята. Това е вярване, това не е убеждение. И аз казвам: Трябва да имаме философия и трябва да бъдем толкоз доблестни, да си признаем погрешките. В какво седи достойнството на един философ? – В неговите прави мисли. Един философ трябва да има здрави мисли, да е съпоставил всичките факти в природата, тъй, че да може да направи един малък опит. В какво седи благородството на една религия? – Онези принципи, които тя проповядва, да имат известни методи, да може да се приложат. Сега ни най-малко не засягам да кажа, че Православната църква е лоша или, че Евангелската църква е лоша или, че Католическата църква е лоша. Не е въпросът там. Казвам, че те, нямат общ баща, не може да живеят. Друг принцип трябва да имат. Ако, те, действително, обичаха Христа, защо да се не съгласят тия попове, всичките епископи и проповедници на евангелската църква? После тука православните защо не можаха да се споразумеят досега, какво ги е спирало, я да ми кажат, какво ги е спирало? Ама не само, когато говорят да казват: „Слава Богу.“ А, днес овците започнаха да мислят повече от овчарите. Един православен архимандрит е казал, че овците с двадесет години са надпреварили свещениците. Овците на Православната църква са надпреварили с двадесет години свещениците с знание и мъдрост. И казвам, туй е вярно не само за Православната църква, туй е вярно и за Евангелистите и за католици. Овците предвариха, отидоха напред. Един евангелски проповедник се качи да проповядва, ама му треперят гащите, че не може да каже истината. Той ще рече да каже някоя истина, но като я каже, някои от

тия величини на църквата ще го погледне, ще се втрещи, и той ще си измени мнението. И знаеш ли на какво ще замязат те? Аз ще ви приведа един факт. Тук в България имаме един виден евангелски проповедник, няма да кажа името му – то е факт. Аз цитирам нещата както са – човек умен, доктор е, знае много езици, красноречив, оратор е. Той разправя за една своя опитност, когато бил в Америка, повикват го да говори в едно многолюдно събрание. Излязох, казва, на амвона въодушевен, но от где се намери една жена с черни очила, като ме погледна, аз забравих всичко, и най-после с всичкото си величие слязох от амвона. Във всяка една църква си има една жена с черни очила, и като погледне свещеника, проповедника, те се смразяват, каквото има да кажат, не го казват. И казват: времето не позволява, човек трябва да бъде умен, да пази своите интереси, защото има жена, деца и т.н. Против туй нямам нищо, но въпросът е, че трябва да се каже истината, но да се каже истината! Коя истина? Онази жива истина, която може да създаде една философска мисъл вътре в нас, едно благородно желание и едно благородно действие, вътре в нашата воля.

Ако вие днес извикате тия трите клона на християнската църква и да кажете: „Вие, Господа, видяли ли сте го?“ Всички тия правоверни ще кажат: „Господа, никой не може да го види“. Ще ви цитират стихове, стихове. „Господа досега никой не го е видял” . Следователно, и те не са го видяли. Обаче, то е едната страна. Тук учениците на Христа казват: „Видяхме Господа“. Тома казва: такива работи не вярвам, аз съм от онези философи, разбирам реално нещата, което може да попипам с чувствата си, моите чувства, моят ум да го провери. Тия факти може да имат една илюзия във вас, както зная, вие не сте тъй здрави, имам причина да се съмнявам в Петра, какво ще му вярвам, той три пъти се отрече. Умът не му е на място, как Петър ще ме убеждава, че видял Господа, той три пъти се отрече. Ако е Иоан на любовта, и той като го хванаха за дрехата, остави дрехата, па офейка. Той ще ме извини Иоан, но той е оставил дрехата си, той говори

после за любов, но той остави дрехата си и казва се в Писанието, че един от учениците, като го хванаха, остави дрехата си и избяга. И сега Петър и Иоан и други, когото и да хванеш, все се оправдават. Питам тогава: Какъв е смисъла на проповядването на една религия? Казвате: вие проповядвате една религия. Такава както сегашната? Не. Ние не проповядваме никаква религия. Ние ви проповядваме една философия, една мъдрост, едно Божествено учение, обосновано на опит в три света. Физически опити, психологически опити, защото опити има не само с пипане, има разни начини на изследване на нещата. По три начина трябва да се разбира света. Аз ще ви приведа един пример, аз съм го привеждал, той е следующият: Как е основан физическия свят? Вземете изкуството, художеството, рисуване с мазни бои, художник, артист. Четките са нещо, което вие може да попипате, боите той ги размазва, платното може да пипате. Седи и мисли, взима си четката, разредява боите и почва да цапа, ден-два. Туй го наричат изкуство, гениалност на художника, но той художника разбира каква е гениалността на това художество, и той знае, че никаква гениалност няма, в туй мацане. След като работи, три, четири седмици, той се уморява и най-после тия бои вътре в неговото обоняние произвеждат такава реакция, че нему се отщява да работи, казва: Не искам да се занимавам. Започва да ходи. Може да е твоя портрет, казваш: „Искам да нарисуваш портрета ми, мен ми трябва“. „Ще чакаш, сега нямам разположение.“ Туй е физическата страна на живота. Тази поезия физически е равносилна с яденето. Ако той е поетическа натура, и знае да свири, взима цигулката, почва да свири – ден, два, три, седмица. В какво се отличава музиката? Значи, той чува нещата, има известни звукове. Може да направите друго сравнение, ако му дадете едно цвете, той ще го помирише; самото мирисане не е нещо, което можеш да го хванеш като четката, следователно, то спада към духовния свят. Тия са неща отвлечени. Но умори се със свиренето, не му се свири, той иска да се уедини в някоя гора, в някоя стая да поживее и да се моли. Казват: Такива хора стават

мистици. Хората, когато оздравеят стават мистици, искат да бягат от света. След като се обновят, подмладят, пак се повърнат към своята четка, после пак пеят, пак се молят, пак се повръщат към четката и т.н. Тъй върви нашият живот: ядем, пеем и се молим, ядем, пеем и се молим и т.н. А в какво седи молитвата? Молитвата е израз на всичките философски системи. Тя е дишане. За да може един философ да създаде една философска система, той трябва да се моли. То е дишане на ума. Що е свирене? – То е дишане на сърцето. Следователно, човек диша трояко. Сега някои казват: Молитвата е свързване с Бога. Питам, преди да се моли човек, не е ли свързан с Бога? – Смешно е, когато човек каже, че сега трябва да се свърже с Бога, с молитвата. Не, то е процес на човешкия ум. Когато работи човек, той се моли, Човек, който отпада, иска да разреши някои въпрос, той се моли. И вземете тогава, кои хора са добри? – Онези, които постоянно работят. Работа не само на физическото поле, не само в духовния свят, но и в Божествения свят.

„Видяхме Господа“. Туй е най-възвишеното, което може да даде подтик на човека. Ние сме дошли на земята и всеки един, разрешава въпроса. Този въпрос, той е вътрешен. Всеки един от нас трябва да знае по същество какво представлява той. Аз поддържам идеята, че народът е създаден за човека, а не човека за народа. Народ или човечество, то е едно условие, при което човешката душа може да се развива. Човешката душа, човешкият ум, човешкият дух, човешката воля, това са най-големите елементи, с които човек може да борави. Народ, човечество, това са условия, при които ние трябва да се развиваме. Казва: „Аз ще живея за своя народ” . Ами какво разбираш под своя Народ? – Условия, при които аз живея, ще подобря тия условия, за да се подобри моя живот. Аз няма да пожертвам себе си за условията. Що с народ? Това са отделни души, които се стремят към известно благо. Тия души може да се сливат в една душа. В туй сливане сега всички взимате пак кривото разбиране. В източната философия, всичките философи на изтока, и сега някои казват, че

Нирвана е самоунищожение, изчезване на всичките души. Душата като влезе в Нирвана, тя се слива с корена на Бога, изгубва своята индивидуалност, не съществува вече. И това някои го базират на думите на Гаутама Буда. А какво е казал той сам? – Ето какво е казал Гаутама Буда, когато той е умирал: „Стани“, казва и „Влез в Нирвана“ и „напусни тази форма изопачена, в която толкоз години си живял. Влез в своето величие, което преди време си имал” . Значи Нирвана не е унищожение на човека, ами човек взима своето първоначално произхождение, което е имал. Следователно, сегашните хора трябва да ги учим, че те имат по-високо произхождение. И колко години, те не са се убедили, че те имат по-високо произхождение. И ние сега ще им докажем, че човек има произхождение. Сега, ако кажем, че един човек произхожда от Господа, ние ще разберем физически. Не е това произхождение, затуй трябва едно вътрешно преживяване, една вътрешна философия, едно вътрешно разбиране на този велик закон.

Казват на Тома: „Видяхме Господа“. Младият момък казва: „Видях моята възлюблена“. Но тази възлюблена само в неговите очи има смисъл и други може да я виждат, никой не обръща внимание, но той като я види, неговото сърце затрепервa и казва: „Тя е смисълът на моя живот” . Питам тогава, от къде се е родило това чувство, защо в този млад момък тъй трепва сърцето, кои са подбудителните причини? – Никой още не е разрешил въпроса. Защо някой като помене името Христос, неговото сърце потрепервa? – Защо друг като произнесе Неговото име Христос, не потрепервa сърцето му? – За него Христос е обикновен човек. Кои са причините? – Има известни философски подбуждения в името. Сега нас ни трябва една зряла, положителна мисъл. В какво седи тази положителна мисъл? – В такава една беседа, като се говори, всеки защищава своето положение. Ще кажат Евангелистите – нас ни нападнаха. Ами тогава вие се поставяте на едно класово положение. „Нас, православните ни нападнаха“. Вие защищавате интересите, вие не сте се поставили в един велик принцип. Вие не заставате на положението, във вас

религията да бъде Любовта. Защото, ако в основата на всяка религия не седи Любовта, не тази ограничена любов на младия момък, не тази ограничена любов на майката, защото и любовта на майката е ограничена, не любовта на брата, не на свещеника, не любовта на светията, не любовта и на ангела, но Любовта на Бога, която обзема и обхваща всичко, и да чувстваш, че ти живееш във всичко, и всичко живее в тебе, да чувстваш, че всичко е част от тебе и ти част от всичко. В такова едно състояние, където и да си, може да го проверите. Ако някой от вас иска да направи опит, вие може да се намирате в Индия, между най-свирепите животни, ако вие може да придобиете туй състояние във вас, змията като дойде при тебе, ще се покачи по теб, ще те поглади с езика си, няма да го забие, ще се покачи по врата ти, ако не си страхлив, ще слезе и ще каже: Разбираме се сега, защото и ти и аз живеем в тази любов, която ни дава живот. Ако онзи, който има тази Любов, срещне един тигър, няма да го закачи, да го разкъса; този тигър ще се приближи, ще клекне, ще се сниши, ще започне да го ближе, той ще го поглади. Дали е тигър, лъв или мечка, всички, ако имате любов – тия свирепи животни може да ги укротите. Може да направите опит. Аз бих желал някои религиозни хора да направят този опит, и тогава да ми кажат, че имаме религия. Докато нямат този опит, да не казват „ние сме религиозни“. Религията на хората е под ногата на един тигър, на една змия. Този принцип ние сме го забравили. Не казвам, че са лоши хората, те знание нямат. Аз като говоря това, казват: Възможно ли е това, че ние глупави ли сме? – А има хора в Индия, които не са Християни и го правят това. Ама ще кажат Православните: „Вярно, но те не са правоверни, няма да се спасят” . Ами вие с Господа били ли сте, да знаете кой ще се спаси. Чудни са, като казват, еди кой си ще бъде спасен, при Господа. Вие съветници на Бога били ли сте? – Ама той не е в рая. Хубаво, вие видяхте ли това нещо. Тъй е писано в Писанието. А какво се казва в Писанието: че много малко е писано. Тогава, какво знаете вие от Писанието? – Вие някой път срещали ли

сте Христа да искате да ви разясни, да кажете: „Учителю, преди 2,000 години ти си говорил, ще бъдеш тъй добър, там има някои изречения, които си казал, да ни ги кажеш, да ни ги разясниш” . Ще кажат: „Христос е от дясната страна на Отца, не Го закачайте“. А, тук, в Негово име, като лъжем и вършим всичките престъпления, не го закачаме? – Аз питам, искам да задам един въпрос да ми обясните: Туй е престъпление, а в Негово име да вършим престъпления не е. Аз бих предпочел да задам на Христа сто въпроса, отколкото да извърша едно такова престъпление. Разбирате ли?

„Да видим Господа“, значи да го любим. Ние може да видим някого само, когато го любим. То е първият принцип на Любовта. Колкото твоята любов е по-безкористна, по-възвишена, толкова твоето знание ще бъде по-силно, не само знанието, ами умът ти ще бъде по-светъл. Няма да изопачаваш фактите. Някой път аз се учудвам, когато моите думи ги изопачават някои в такава материална форма! – Някой дойде и казва: „Еди-кой си мисли, че е Христос” . Радвам се, че е Христос. „Ама и друг се е явил и мисли, че е Христос” . И за него се радвам, че е Христос. „Ами и еди-кой си мисли, че е Св. Богородица“. Радвам се и за нея, че е Св. Богородица. „Ами и на друго място се е родила Св. Богородица, и на трето място се е родила Св. Богородица“. Радвам се, че и на второ, и на трето място се е родила Св. Богородица. Как може? – Радвам се, че и на трето място Св. Богородица е дошла. Да, казвам, аз се радвам. Това са противоречия по видимому. Ако ние съпоставим живота от северния полюс, имаме истината, светлината, която иде, от северния полюс започва проявлението на Бога. А южния полюс – Това сме ние. В светлината има единство, тя е една, а живота, той се проявява в разни форми. Св. Богородица като дойде, на всички ще се прояви, в много форми ще имаме много такива Богове. И в България ще има десетина, двайсет, и в Америка, и в Англия и ще се чудят коя е СВ. Богородица. И Христосовци ще има много. „А, ще кажат, онези са антихристи – само един е Христос. “ Кой е единия Христос? – Той означава един велик

принцип на единство, той е вътре, той не е нещо материално, то не е нещо, което произтича от духовния свят, то е чисто Божествено, което обновява хората, което дава смисъл, подтик, възкресява, той е Христос. Той прониква най-първо в твоята мисъл, в твоето сърце, в твоята воля. Казвам: Този Христос започна ли да се проявява. Какво казва той? – Само казва, че е Христос. „Аз съм Христос” – Радвам се, че си Христос. Сега да видим твоя живот е ли, както действа Христос? – Тия Христосци какви са? – Чудни са тия Христосци в България, особена психология имат. Има засега един Христос, който се нарича за сега Мохамед, но той казва, че Христос е прероденият Мохамед, хем в България, прероден, хем окултист е. В него има философия. За да примири туй противоречие, Христос и Мохамед, те щели да дойдат на едно място, за да примирят българи и турци. След няколко години той ще дойде, той щял да бъде и Христос и Мохамед заедно. Е-е, хубаво, но интересно е, че този Мохамед и Христос, който предсказва толкова работи, каквото е казал до сега, нищо не се е сбъднало. Аз искам от вас да изчезнат заблужденията, не искам да се заблуждавате, разбирате ли? – И аз бих желал всинца, вие, учениците, да сте Христосовци, но как? – Като дойда в къщата ви да похлопам. „Кой там” ? – Не съм разположен, аз съм Христос, но сега съм зает с много важни работи, искам да оправя България, друг път ще дойдеш. Този Христос има няколко души стражари от вънка. Идеш в църква, Христос е пак там – Владиката, той мисли, че е Христос, но казва: „Вие още не съобщавайте, че аз съм Христос” . Пак хлопнеш, и този Христос не е започнал да живее както Христа.

Любов, самоотверженост се изискват. Колко пъти мои ученици казват: „Учителю, ти много долу слизаш, че не можем да те намерим” . Един от моите ученици иде и разправя своята философия, но в мене има една добра черта: тя е следующата: Аз никого не съдя. Той ми разправя, и аз се интересувам. Как седиш при тоя глупак да ти разправя тия работи? Тия работи не ги ли знаеш? – Но, Бог има философия по особен начин. Той е едно дете, неговите схващания

имат друга философия; този човек нещо го интересува, иска да ми разправи. Аз следа с всичкото внимание, слушам и гледам, да не мине нито едно скверно чувство. Слушам го аз и казвам: „Умно разсъждава, буквите превръща в числа, смята ги. Много хубаво, казвам” . Казва: „Как го търпиш? “ – Ами Господ как търпи всичките наши глупости? – Мислите ли вие, че ние при онова същество, което е създало света – ние всеки ден се молим, философстваме, мислите ли, че при тази интелигентност, която е създала космоса, ние седим по-горе от този човек? – Ние трябва да бъдем подобни Нему. Най-малките неща в света имат смисъл. Едно дете си играе, обърнете му внимание, и детето е доволно. Не считайте занятията на това дете за играчка. Вие на това дете казвате тъй: „Детето се занимава с кукли“. Не са кукли това, не. Нима, ти, като родиш едно дете, че не си една кукла? – Каква е разликата? – Една кукла, колко години живее? – Пет, десет години може да живее. Някои кукли на вашите дъщери и двайсет години живеят. Като се роди едно дете, колко години живее? – Две, три, четири години и умре. Остава пелените. Майката казва: „Едно ангелче имах” . Къде е твоят ангел? – Изчезна. Ее, къде е твоята кукла? – Едно ангелче беше. Не, кажи, че умно беше. Ти трябва да разбираш ума на своето дете. Като умре това дете, да имаш съобщение с него. То е знание! – Ти казваш, че имаш душа, вие познавате ли тази душа? – Някои казват, че нямат душа. Много добре, съгласен съм с тях. Онзи, който вярва, че има душа, питам го: с душите на хората вие влезли ли сте във връзка? – Казвате, че хората имат ум. Вие с ума на хората, влезли ли сте във връзка? – Ама хората имат воля. Вие с волята на хората влезли ли сте във връзка? – Ама сърце имат. Вие с това сърце, влезли ли сте във връзка? – Можем да влезем. И когато между два ума се образува тази връзка, стават приятели – единият разправя, другият казва: „Вярно“. Колко приятно минава времето. Когато между две сърдца има връзка и между тях може да има разговор, и между две воли също.

„Видяхме Господа“ – какво означава, „Видяхме Господа“? То означава туй възвишеното, благородното, и ние сме влезли в съприкосновение с него. Сега, в съвременното наше развитие има една анормалност – Вътре в нашите мозъци. Аз ще ви покажа, че тази анормалност има свой произход. На хората мозъците не са еднакво развити, в света има преливане на енергията – от положителния полюс на живота към отрицателния полюс. Преливане има. В туй преливане някой път мислите, желанията на хората се изопачават. Например, кой ще обясни факта: мъж, който обича жена си, който бил готов да се жертва за нея, щом се ожени, в неговото сърце се роди ревност. Като излезе тя някъде, следи я, приписва ѝ най-лошите неща. Едно е вярно, че той няма доверие в нейната морална стабилност. Но казвам: Причината, произходът на тази ревност, от къде е? – Ние казваме – ревност. Тази ревност, произтича от факта, тук е събрана енергия, която не може да оползотвори, и следователно, тази енергия произвежда ревност. Аз бих разяснил сега от какво зависят тия неща. Всичките центрове, или умовете на всичките хора не са еднакво развити, при разните култури при който сме живели. Сега някои вярват, че човек за пръв път се е явил. Не, с милиони години той е живял, и в своите различни съществувания е идвал в разни влияния, и всичките тия влияния са оставили свои отенъци и когато дойде на земята, всичките тия отенъци се проявяват в неговия характер, т.е. отпечатват се вътре в неговия мозък. Някои от тия отенъци имат болезнено състояние. Ревността, например е болезнено състояние. Маловерието е болезнено състояние. Обезнадеждването е болезнено състояние. Те са сили, набрани, който не може да се използват. Кой се обезнадеждва? – Човек, който няма пари. Онзи стар човек, който има ниви и няма кому да ги остави, и той се обезнадеждва, няма никой при него, баба му стара, той стар, няма кой да го гледа, той се обезсърчава, значи няма кому да завери своето богатство, значи няма кой да го замести и продължи работата. Някой

казва: може да няма пари, затуй се обезнадеждва. Но, може да има пари, и пак да се обезнадежди.

„Видяхме Господа“. Туй показва онзи велик, вечен принцип, който постоянно подмладява човека. Туй подразбира: „Видяхме Господа“. Принцип, който подмладява, принцип, който възкресява, принцип, който внася светлина, принцип, който внася топлина, всичко възвишено вътре в сърцето. „Видяхме Господа.“ Кой от нас не иска да го види? – Един философ дойде, ходят при него да го видят, търсят го. Един българин ми разправяше, че в Америка е говорил с някой американски автор, и който дойде при него, счита го за голямо достойнство. Велик списател, философ бил той, говорил с него. Това той счита за една привилегия да има един разговор с тия американски философи и поети. И всички ние в света искаме да имаме достъп до великите хора. А щом дойдем да кажем, че искаме да имаме достъп до Господа, вече ще кажем: Остави се от тия заблуждения. В какво седи туй заблуждение? – Вие имате ли понятие какво нещо е Господ? – Той е цел, смисъл в живота. Да дойдеш в съприкосновение с тази велика мъдрост в света, от която всичката интелигенция произтича. Когато дойдем в съприкосновение, няма да го видим в неговото величие. Някои в църквата си представляват, че когато видят Господа, цялата земя ще блесне. То е физическата страна на Бога. Но вие, за да намерите Бога, трябва да го търсите в най-малките неща. Бога може да го намерите само в цветята, в изворите, в кристалите и в онази най-чиста материя, дето може да се прояви. Даже в нашите съвременни мозъци не може да се прояви Господ. Някой казва: „Аз видях Господа, в мене Господ говори.“ Няма да се мине един, два деня, и виждаш как Господ се е проявил, Аз разбирам един човек, когато е видял Господа, Любовта е почнала да се проявява в неговия живот, ще се преобрази, той е разбрал законите на природата и е разрешил всичките мъчнотии, няма да има мъчнотии за него. И знаете ли какъв прелом ще стане в живота му. Ако една жена е добила тази философия, да е видяла Господа, ако имаше най-

лошия мъж, като види Господа, нейният мъж ще бъде най-добрият. Защо мъжът е лош? – Мъжът е лош, понеже, жената не може да му даде това, което той иска. Ще кажете вие: „Защо, какво сме длъжни ние на мъжете?“ – Как не сте длъжни? – Вие сте излезли от мъжа, вие сте половината от мъжа. Следователно, Бог извади жената от мъжа, за да се развива, и тази жена трябва да дава своя десятък на мъжа а десятъкът, това е Любовта. Жената може да се развива до толкова, доколкото се развива мъжа, като един идеал. Тъй седи законът. Почне ли да се мисли зле за мъжа, тя унижава себе си, а за мъжа казва: „Пет пари не давам” . Ама то е кукла. Ако за мъжа мислиш просто като една форма, то е друг въпрос. Но ако мислиш за него, като за същество с ум, сърце и воля, от който ти си произлязла от миналото, ти му дължиш. То е кармически закон. Ти трябва да се повърнеш да кажеш: „На този мой мъж аз му дължа, и по правилата на Божествените закони, ще му се издължа“. Как? – Ще проявиш любов, ще го задоволиш. Една жена казва: „Понаготви му, тури малко масълце и ще го задоволиш. “ Хубаво, то е половината от истината. Не само готвене. Ще му наготвиш хубаво, ще му посвириш, ще му попееш, сърцето ще смиряваш, после ще философстваш, и най-после като се качиш в причинния свят, на този мъж с любов ще му дадеш всичко, и той ще каже: „Аз съм готов всичко да пожертвам заради тебе“. А сега, когато се женят, мъжът падне пред жената и казва: „Ангел мой“. Тъй коленичи. „Без тебе не мога да живея“ и пак коленичи пред нея. Аз бих желал всички вие, който сте коленичили, да удържите вашите чувства. Не се смея на това. Ние най-свещените актове на нашия живот сме ги изопачили. Навсякъде ние коленичим – в църквата: „Господи, грешни сме“. Лицемерие е това! Това не е молитва, не мислете, че Господ може да се лъже с такова лицемерие! – Когато аз дигам ръцете си към Бога, моята каса трябва да бъде изпразнена, моята глава да бъде чиста, най-възвишени и светли мисли да има в ума ми, в сърцето ми. Сърцето ми трябва да бъде чисто от всички лоши желания, и волята ми да бъде диамантена, да

съм готов да служа на онзи възвишен, велик идеал. Само тогава може да дигна ръцете си, а другото е лицемерие. Ще коленичим, и ще се молим. Не сте коленичили, защото аз виждам, че вашите каси не са отворени. Разумно да се отворят. И на богати и на сиромаси. Когато ние така разберем този закон, ще има правилен начин за разрешение. Не, че законът е закон на насилие. Ние ще оставим сегашния свят, нека си вардят своето, което имат, но ние ще направим един опит: има друг начин за разрешение на въпроса. „Видяхме Господа“. Ако вие бяхте повтаряли това често, ще видите резултата. Искаш да нагрубиш жена си, спри се и кажи: „Видял ли съм аз Господа“? Нагрубиш я, тя заплаче, потекат и сълзи, а ти казваш: „Жена е, една сълза пет пари не струва“. Аа, пет пари не струва! – Мъжът плаче, жената казва: „Той е баба, пет пари не давам” . И тогава ще идем в църква да запалим една свещ. Ако съм евангелист, ще цитирам Евангелието: „Бог, толкоз възлюби света, че даде Сина Своего, Единороднаго, за да не погинат” . Ако си мъж, ти на жена си очисти ли сълзите? – Ти, който произнасяш тия стихове, ти очисти ли сълзите ѝ? – Ама другите. Не е въпросът за другите. Аз съм душа, аз ви говоря на вас истината. Някои казват: Какво съм учил? – Аа, туй, което аз уча го зная много добре, и го прилагам, правя опит, в мене няма никакво съмнение върху този важен въпрос. Досега всички съмнения ми са пратени. Ти си такъв, но не се съмнявам. Аз не мога да се съмнявам във великото, във възвишеното, в туй, което живее вътре в мене, което живее във всичките хора. Не може да се съмнявам, нито в моя Господ се съмнявам, нито във вашия Господ. Аз вярвам на себе си тъй, както вярвам и на вас. Може да имате ваши погрешки, то е друг въпрос.

Сега казах, че тази енергия по някой път има преливане. Представете си сега, че имате два кръга, от единия кръг периферията минава през центъра на другия кръг. Тия два кръга са скачени, пресичане имат на две места. Да допуснем сега положителната страна, че в единия център на единия има прилив от центъра към

периферията, но щом дойде до крайния предел, тя влиза в центъра на втория кръг, в който приливът е от периферията към центъра. Следователно, туй, което преди време е било положително, след време става негативно, и през този център енергията става негативна. Имате прилив и отлив. В мъжа тази енергия отива по един начин към сушата, а в жената тази енергия отива от сушата към морето, но същевременно тази енергия отива по другата страна на земята. Сега този прилив, който става, не се използва за добро. Енергията се напластява, напластява и тогава започват да стават известни взривове. Какво е взрив? – Да кажем, че някой човек има чувство за самоуважение, но той става толкова честолюбив, че иска всички само за него да говорят. Като напише книга, иска за него да говорят. То е невъзможно. Ние може да имаме един приятел, който да оцени, нашата философска мисъл – това е достатъчно. В света всичко и един, е едно и също нещо. Казано в религиозна смисъл: „Ако Бог е с нас, ако тази възвишена интелигентност в света е с нас, ако аз, който съм свързан с Бога изкажа една мисъл, и ако тази възвишена интелигентност удобрява моята мисъл, аз ще имам туй удоволствие." Така младият момък, като направи някоя героична постъпка, той има удобрението на своята възлюблена.

Сега – второ нещо. Не само любов се изисква, но изисква се мъдрост, а мъдростта изисква ред и порядък. Мъдростта се отнася към човешкия ум. Не само мъдрост се изисква, но и истина се изисква. Истината се отнася към човешката воля, към чисто физическите неща. От видимото върви към невидимото. Ние може да знаем какво е невидимото. Ние разправяме за един свят, който може сега да опитаме. Има философи, които казват, че ние съществуваме вън от битието. Как ще кажем какво е съществуването на един човек без да има някаква форма. Ние не знаем това, този човек, ние ще вземем тъй, както сега се проявява, неговият ум какъв е. Един ясновидец ще види у този ум, една грамадна светлина. От тази светлина излиза нещо приятно. Някой път в тази светлина ще

забележите една жълта краска. Някой път краската е съвършено бяла, не бяла, но ясна светлина. Туй показва, че интелигентността е възвишена, от високо произхождение. Ако тази интелигентност произтича от една иерархия по-низка, една малка синина се забелязва в тази аура, ако е още по-низка, ще забележите една жълтина, която е емблема на човешкия ум. Краските показват степента от дето започва проявяването на тази интелигентност. След туй ще дойде любовта. Ще видим в човешкото сърце една розова краска, много приятна, толкоз нежна, толкоз приятна, и от тази топлина излиза тази розова краска – от нея излизат известни вълни, които ни засягат, дават ни вдъхновение. И най-после слизаме до човешката воля, ще забележите бял цвят, то са човешките добродетели. Така ще видим човека. Да кажем един ясновидец гледа някой човек, той ще види светлина. Този розов цвят и този бял цвят, а между тях са наредени всичките други цветове. Но това не е още човекът. Това е само едно проявление. Ние как съдим сега за човека? – Този човек като го гледаш, ще кажеш, той е умен. Няма скрито, покрито. Тук, когато някой иска да лъже, или няма да изпълни своето обещание, или нещо друго, но не може да се скрие. Учителят казва на някой ученик „Драганчо". Той гледа на земята „аз ти давам една задача" – упражнение, той все на земята гледа. Турците имат една пословица: Който на земята гледа, душа изгаря. Ти говориш на един човек, а той на земята гледа. Имаш дете, майката казва: „Мойто ангелче". Като му говори и то не те гледа, то не е ангелче, в него енергията е набрала, толкоз гъста е, че има опасност. Тя прегръща детето и казва: „Моето ангелче". То, като излезе, казва на другите деца: Сметнах, излъгах майка си, тя е от простите, може да се лъже.

И ние мислим като лъжем, и ние сме културни, до там сме дошли. Не, не, ние икономисваме истината. Сега някой дойде, разисква с мен „Какво искаш да кажеш? " – Какво искам да кажа? – Две величини равни на една трета. Какво казва математиката – равни са помежду си. Хубаво, ами две величини равни на една трета, равни

са и помежду си. Ами ако две величини са равни на трета, а третата е равна на четвъртата, какво има между тях? – Във всичките тия енергии, които се складират в нас, в нашите мозъци, има излишък, и те, не са потребни. И Христос казва: „Трябва да се отречеш от себе си“. Дошло е време съвременните хора да се отрекат. Има закон в еволюцията, има и подробности. Аз казвам за някои хора, че трябва да се откажат. Тази философия седи в следующето. По какво се отличава гъсеницата от живота на пеперудата? – Тя се отличава със своята лакомия. Обаче, тази гъсеница, за да мине в пеперуда, трябва да се откаже от своята лакомия, престава да яде листа. Ама как ще се откаже? – Видиш гъсеницата, вдигне си главата и казва: ядох и пих, това не е смисъла на живота. Тук са моите тъкала, аз ще измисля нещо. Покачи се тук, покачи се там. Казват: „Каква мисъл има гъсеницата?“ – Тя е инженер, архитект, насам глава, натам, като пъпли, тури нишка на едно място, на второ, на трето и най-после започне да снове, докато направи своя пашкул. Направи своята лаборатория и като влезе, започне да разсъждава. Казва тази гъсеница: животът не е в лакомията. Човек трябва да се избави, малко му трябва. Трябва да се откажем от листата. На гъсеницата казваме: „Даваме ви всичките листа“, и започваме работа. Господ казва: „Понеже, ти правилно разреши въпросът, ще те облека в много хубави краски, с много хубави дрехи, понеже, съм много доволен, че се отказа от своята лакомия“. И слезе един ангел със своята четка, напъстри пеперудата. Ангелът казва: „Ще пуснеш малко киселина, пак ще излезеш навън” . Този ангел тръгне с нея. Пеперудата ще има най-хубавите краски. Тогава тя със своя хобот иде на един цвят. От едно цвете може двадесет, тридесет пеперуди да се нахранят. Една гъсеница би изяла всичките цветя и не би се нахранила. Някои казват: Как ще се поправи света? – Ако сме ние като гъсеницата, никога няма да се поправи светът. Ние като гъсеницата трябва да правим. Някой казва: Какво гледа този нагоре? – Нагоре не гледам, искам да си направя пашкул. „Видяхме Господа“. И той казва: Добре мислиш,

Драгане, аз съм доволен, ти си решил да напуснеш своята лакомия, да отвориш касата, да се самопожертваш. После се радвам, че и жена ти Мария, радвам се, че и дъщеря ти Люба, та и син ти, всички ще тръгнете. Ако всинца решите да си направите по един пашкул, аз ще ви дам много хубави дрешки. Погледнеш туй семейство, всички се благославят, всички са здрави, тръгне напред. Те никога не се връщат.

„Видяхме Господа“ – Сега Господ е в България и пита българите. Той е решил едно. Той най-първо слиза в България и пита българите. Ще кажете: „Ето една мистификация“. Не е мистификация. Въпросът е, че българите като народ, толкоз години викат: Господи, Господи, Господи. Господ слиза и казва: „Готови ли сте да се откажете от вашата лакомия?“ – Ако сте намислили сега да се самопожертвате и слушате закона ми, аз ще ви дам най-хубавото облекло, ще оправя работите ви, и всичко ще се уреди. И сега, разбира се, най-първо излизат българите владици, с едно афоресване и казват: Господи, има един човек много опасен, от двадесет години насам той разрушава твоята църква, в твое име говори много нелепости, държавата разсипва, ако се махне оттук, ще ни тръгне – много опасен е. Казва Господ: Не, не. Не е въпросът там. Вие Св. Отци ще се откажете ли от миналите си заблуждения на вашата лакомия, ще се откажете ли вие? – Защото много, много владици има, които от вън са много благочестиви. Аз мога да изнеса един пример: преди година имах един близък свещеник, много благочестив. Ако има един свещеник благочестив, той беше единствен, който познавах, добър, благороден свещеник, друг подобен не съм виждал. Отивам в дома му и то през велики пости, жена му заклала една кокошка. Казвам: „Отче, какво правиш” – „Коремът ми разстроен, малко да се оправи“. Ами законът на църквата за постенето? – „Ами Св.Отци не са знаели какво са правили. Не са питали моя корем. Престъпвам закона, ама да не знаят” . „Ами, ако знаят? “ – „То, казва всичко не се казва сега“. Хубаво, те турили един закон – „пост да има, а за владиката, пост няма за него“. И някой път на мене хвърлят упрек, казват: „Да не

мислите, че той е много благочестив" . Аз ни най-малко не казвам, че съм благочестив, аз не говоря за благочестие. За благочестие въпрос не става. Този същия свещеник, посещавам го една година в един български градец, прие ме у дома си. Иде друг един калугер, ходил той, по света обикалял, ама джобът му празен, толкоз издърпан, няма пет пари. Дошъл, иска пари за път. Той казва: „Нямам толкова пари, колкото искаш. " Слушам двамата разговарят се: „Може да те нахраня, може да ти дам 5–10 лева, ама много искаш" . И нагости го той. Седят двамата и благославят. Той си замина към трена. Казвам на свещеника: ти, този знаеш ли го кой е? – Не. Той е Христос. „Викай го", казва „ако е той, викай го, за да му дам всичките пари, които имам" . Самопожертване трябва! – Най-първо, когато аз говоря, именно тия религиозни хора, те са най-готови, нека те покажат пример.

„Видяхме Господа". Ако дойде днес Христос, ние ще излезем, както в Америка, в 45-тата година, според тълкованието на Евангелието, Христос трябваше да дойде. Излязоха всичките американци, членове на едно религиозно течение, облечени в бяло, излязоха, чакаха го цял ден, не дойде Христос, не дойде Христос. Голямо крушение настана в религиозния свят, че се излъгали. Христос не дойде, но дойде тогава спиритизма. Тогава се яви спиритизма в света, започнаха да чукат маси. Казват: „Не дойде Христос, а дяволът дойде". Христос казва: „Видиш, масите сте видели, значи материалисти сте, вашите каси не са отворени". И с тия маси хиляди хора повярваха, че има задгробен живот. Религиозния човек, когато го запитваха има ли задгробен живот, казва: „Не вярвам, че има задгробен живот, че има души". Но със спиритизма показаха на опит, че има душа.

„Видяхме Господа". И аз вярвам, че всеки един от вас може да го види. И първото нещо. Той ще внесе Любов, Мъдрост, Той ще внесе Истина, ще внесе този розовият цвят, и тогава сърцето затуптява,

животът ви ще се осмисли, ще внесе светлина, много въпроси ще се разрешат. Ще внесе белия цвят и вашата воля ще се кали. Да се не опасяваме от мъчнотиите в живота. Мъчнотиите, това са една привилегия, заради нас. И всички трябва да си подадете ръка и да мислите добро един за друг.

И тъй, аз какво мисля? – Аз мисля едно нещо: представете си на един топ, проектирана една игла, но тя е толкоз твърда, че аз увеличавам чрез нагряване топлината на тази игла на десет хиляди, двадесет, петдесет хиляди, на тридесет и пет милиона градуса топлина на тази губерка. Тогава питам: Ако цяла артилерия биха започнали да хвърлят върху тази губерка, мислите ли, че някое ядро би достигнало до върха ѝ, до върха на тази игла? – Нито едно ядро няма да достигне до моята игла. И на тази губерка аз така съм увеличил топлината, че всичките мисли на владици, попове, там ще се разтопят, всичките лоши мисли ще се стопят, а всичките добри мисли ще дойдат до иглата, и трябва, ще образуват едно ново ядро на онова новото поколение, на възвишените хора. И кой как те срещне, казва: „Аз съм твой брат, който може да се жертва заради тебе“. Един момък на новата култура, като срещне една млада сестра в гората, която се е изгубила, ще я вземе и тя ще му благодари. Как би постъпил един момък сега? – В новата култура другояче ще постъпват. Той ще я вземе, ще ѝ услужи във всичките мъчнотии. Тя ще види в неговото лице един брат по ум, по сърце и по воля. Бих желал, вие всичките такива братя да бъдете. Не да се обезчестявате, да се открадвате един друг, но да живеете един за друг, не по насилия, но по любов. Туй е учението, което трябва да се приложи. То може да се приложи, но воля се изисква от вас. Може да се приложи тази любов!

Сега някои, които ме слушат, ще кажат: „Той се завзел само с владици и попове“. Но с тях аз имам работа, аз им желая едно добро, защото минат ли още десет години, късно ще бъде за тях, за владиците ще бъде късно. За всички свещеници, проповедници,

които лъжат в името Божие, за тях след 10 години ще бъде късно. За всичките има извинение. Господ ще извини всички други, но владици, попове, проповедници, и всички, които са лъгали в името Божие, няма да има прошка. Туй да го знаят! – Тъй седи законът. Не трябва да се лъже. Дали са мохамедани, будисти, юдеи, християни, навсякъде от всички се изисква една чиста и възвишена мисъл. Сега те ще кажат: „Хайде, този да го махнем" . Не може да го махнете. Тази губерка Господ е нагорещил с 35 милиона градуса и Христос иде с нея. Където я насочи, в който и народ да я насочи, тя е опасна губерка, разбирате ли? – И от дето мине, всичко ще стопи. И сега казват: Какво трябва да правим с младото поколение? – На туй младо поколение трябва да се даде любов, трябва да му дадем любов заедно с мъдрост; на туй младото поколение трябва да се дадат всичките условия да се развива. У тях има енергия, те са нови пъпки, които трябва да се разцъфнат. Ще премахнем всичките покривала. Ще кажем на младите: „Вървете" – „Ще ви дадем подтик!" – Тия млади да ги вмъкнем в църквата – да ги научим на всичките заблуждения, да ги внесем в политическия живот – да ги развратим. Не, ние искаме младите момци да останат девствени, и да се развиват под тази Божествена светлина, да дадат най-хубавите цветя и плодове. На такива е Царството Божие, за децата – ние за тях мислим. Който е цъфнал, радвам се, но онези, които са напъпили, туй е, което ги очаква. Един велик момент има сега в живота, не само да плачете, да мислите такива глупави работи. Да цъфнете вътре в душата си, не търсете вашето спасение, в това, в онова – вътре, вътре го търсете, а не в туй ваше тяло. Да вземете сега и да изопачавате моите мисли, и аз да изопачавам вашите, не. Среща ме някой: Какво искаш да кажеш като ме гледаш в очите? – Аз зная, няма никой от вас да му не зная болките. Срещна някого, виждам, в очите му чета, че този човек е нещастен в дома си, с жена си не може да живее. Казвам: Братко, имам една рецепта, с жена си утре ще живееш добре. Срещна жената, казвам: Рецепта имам. Срещна дъщерята. – Рецепта имам, вземи си,

отлична е. Срещна съдията, свещеника, учителя – рецепта имам. Всички сте недоволни, всички трябва да приложим Любовта. Учителят трябва да люби учениците си с всичкото си сърце, като себе си. Свещеникът трябва да люби своите пасоми, но не както онзи свещеник, който яде кокошка в дома, а вън да минава за благочестив, но той трябва да люби тия пасоми, не привидна любов. Трябва да имаме искреност, абсолютно никаква лъжа! – Туй е, което проповядвам: абсолютно никаква лъжа! – Аз не говоря за белите лъжи, в нашата душа никаква лъжа не трябва да има.

„Видяхме Господа". Тава значи да видиш Господа. И тогава казвате: „Какъв е смисъла на живота?" – Да видиш Господа. Като го видим – то е основата, ние ще се видим един друг, ще се познаем, ще си дадем ръка един на друг. Земята е широка, всичките може да живеят, и ще живеят разумно. Най-първо аз говоря за духовенството, понеже, те са най-готови. Духовенство, учители, съдии, професори, философи, всички те са най-готови. Те са, които може да възприемат туй новото учение, да дадат едно ново бъдеще. Проповедници на които умовете не са изкълчени, нека да мислят за църквата. Ние не искаме да разрушим нито една църква, няма да считаме нито една еретична. Ние ще спазим онова правило. Да не мислите, че ние ще разрушим православната църква. Не, ние нито едно клонче няма да пипаме от нея. Но ние искаме да съградим нещо ново, ново, разбирате ли – какво значи нещо ново? – Ще съградим, и нека дойдат после да сравним това старото, което е у тях и новото, което е в нас. И в музика и в поезия, и в обикновения живот, в къщи, в ядене, в пиене, във всичко – градеж носим във всичко. Ще видим разликата между гъсеницата и пеперудата. И тогава, като ни питат. Как може? – Ще кажем: Ако вие решите като онази гъсеница да напуснете вашата лакомия, да напуснете вашите заблуждения, да станете като нас, и да приемете този вътрешен пашкул, ние ще ви приемем като братя.

„Видяхме Господа". Сега онова, което е възвишено и благородно във вас, бъдете смели и решителни да го развиете. Туй, което е

вложено във вас, да се не боите, вложете го, приложете го в най-широка смисъл. Нека да дадем един подтик на любов, на мъдрост, и на истина в този свят. Може да ни коства живота. Да, един живот трябва да даде подтик на този живот. И за онзи, който върви в Бога, няма да изгуби живота си. „Който изгуби живота си, за мен, той ще го спечели“. Казвате: „Много хубаво е това учение“, но ще се спрете: „Възможно ли е това нещо да бъде“? – Възможно е: „Възможно ли е за мен, аз, който съм чиновник? – Възможно ли е, аз, който съм лекар? – Възможно ли е, аз, който съм адвокат? – Възможно ли е, аз, който съм женен с толкоз много деца? – Възможно ли е, да следваме това ново учение?“

За всички е възможно. Това са най-малките опити, Някои мислят да напуснат света. Не напущане на света, но трябва да се оправи този свят, и за оправянето на този свят трябват хора. Ако тия български духовници – виждам колко способни има между тях, между владиците – колко способни хора има с вас – войнствени съ, генерали има между тях. После учители има, каква енергия се крие, но тия хора седят със своите заблуждения и се парализират едни други. И ако биха възприели новото учение, щяха да се възобновят – животът им щеше да има смисъл. Сега виждам опасност. Казват: „Църквата се руши, нашият народ отпада“. Но българите от сега нататък ще живеят. Господ ги пита: „Вие мене ще слушате ли?“ – Един ден аз ще кажа туй на българите – ето какво казва Господ заради вас. Вие Господа ли ще слушате или вашите владици и попове? – Не отвлечено, ще ви кажа: Ако послушате Господа – един опит ще направим. Ето какъв ще бъде опита: ако вие послушате Господа, нивите ви ще родят десет пъти повече, отколкото по-рано, лозята толкоз плод ще имат, че няма да можете да го наберете, ще имате такова изобилие, че няма да можете да го приберете. Вие ще бъдете един щастлив народ, и лекари, и учители, и всинца ще бъдете щастливи, а пък, ако слушате вашите владици и попове, каквото сеете, едва семето ще излезе, па и грозде няма да се роди. Питам

тогава – кого ще слушате? – Ние сме дошли до онова положение – ще се кланяме само на Бога на Любовта. И всички ще сте братя помежду си, ще работите по братски. И онзи, който е най-достоен да работи най-много – няма да го заставим на сила, а по любов. Този брат, който дойде на лозето, ще му дадем най-голямата мотика, ралото или плуга, с четири чифта волове. Всичко тъй да върви. Такива хора ние изискваме за в бъдеще. Тъй седи законът – великият закон в света. За да имате благословение вътре, в себе си, вашият ум трябва да има светлина, сърцето ви трябва да има топлина, волята ви трябва да има сила. Трябва да вярваме в душата си, трябва да вярваме в духа си. Трябва да се приложи туй учение. Туй учение може да го приложите. Приложете го, и кажете: „Видяхме Господа“. Ще чуете Неговия глас. Ще бъде като онзи глас, който чу Моисей. „Чух” , казва, чух въздишките на моя народ и слезнах, чух Господния глас и казва: „Тебе ще пратя“. Господ казва: „Другиго нямам, ти ще идеш” . Сега вие, който ме слушате, Господ ще ви повика, и като Го видите, ще ви каже: „Готови ли сте?“ – Някои ще кажат – „Готови сме“. Други – Аз съм гъгнив. – „Ти ще идеш, с тебе ще дойде брата ти Аарон. “ Бих желал всички да видите Господа. И ще Го видите, ще Го видите, аз съм напълно уверен, вие ще Го видите. За всичко може да се съмнявам, но вие ще видите Господа. Ще Го видите, ще Го видите и ще Го разберете, ще възприемете Любовта Му, светлината Му, ще заживеете и ще кажете: „Разбрахме, защото царството на лъжите се свърши, сега царува само истината на земята. Всинца ще говорим на разбран език. То е Езикът на Братството и на Сестринството в света.“

Беседа, държана на 11.03.1923 год. – София.

ПРОБУЖДАНЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

14 гл. от Евангелието на Иоана.

Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога, и в мене вярвайте. (2) В дома на Отца моего много жилища има; ако да не бе така аз бих ви казал. Отхождам да ви приготвя място. (3) И когато отида и ви приготвя място, ще дойда пак и ще ви взема при себе си, щото дето съм аз да бъдете и вие. (4) И където отивам аз вие знаете, и пътя знаете. (5) Казва му Тома: Господи, не знаем къде отхождаш; и как можем да знаем пътя? (6) Казва му Исус: Аз съм пътят, и истината, и животът: никой не отива при Отца тъкмо чрез мене. (7) Ако бихте познавали мене познавали бихте и Отца ми; от нине познавате го и видяхте го. (8) Казва му Филип: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. (9) Казва му Исус: Толкоз време съм с вас, и не си ли ме познал, Филипе? Който е видял мене видял е Отца: и как казваш ти: Покажи ни Отца? (10) Не вярваш ли че аз съм в Отца, и Отец е в мене? Думите които аз ви говоря, от себе си ги не говоря: но Отец който пребъдва в мене, делата той прави. (11) Вярвайте ми че аз съм в Отца, и Отец е в мене: ако ли не, вярвайте ми за тия дела. (12) Истина, истина ви казвам: Който вярва в мене, делата които правя аз и той ще ги прави; и по-големи от тях ще прави, защото аз отхождам при Отца си. (13) И каквото попросите в мое име ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. (14) Ако попросите нещо в мое име, аз ще го направя.

(15) Ако имате любов към мене, упазете моите заповеди. (16) И аз ще умоля Отца, и ще ви даде друг Утешител да пребъде с вас во веки, (17) Духа на истината, когото светът не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото пребъдва във вас, и във вас ще бъде. (18) Няма да ви оставя сираци: ще дойда при вас. (19) Още малко, и светът вече няма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже

аз живея, и вие ще живеете. (20) В онзи ден вие ще познаете че аз съм в Отца си, и вие в мене, и аз във вас. (21) Който има моите заповеди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.

(22) Казва му Юда (не Искариотски): Господи, що е това дето ще явиш себе си нам а не на света? (23) Отговори Исус и рече му: Който люби мене ще упази моето слово; и Отец ми ще го възлюби, и ще дойдем при него, и ще направим жилище у него. (24) Който не люби мене моите думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е проводил.

(25) Това ви изказах докле съм още с вас. (26) А Утешителят, Дух Светий, когото Отец ще ви проводи в мое име, той ще ви научи всичко, и ще напомни всичко що ви съм рекъл. (27) Мир ви оставям: моя мир ви давам: аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви нито да се устрашава. (28) Чухте че аз ви рекох: Отивам си, и ще дойда при вас. Ако ме любехте, възрадвали се бихте за това що ви рекох: Отхождам при Отца; защото Отец мой е по-голям от мене. (29) И сега ви рекох преди да бъде, че когато се сбъдне да повярвате. (30) От сега с вас няма много да говоря; защото иде князът на този свят, и той няма нищо в мене. (31) Но за да познае светът че аз любя Отца, и както ми е Отец заповядал, така и правя. Станете, да отидем от тука.

Пробудя значи „будя“, т.е. човешката душа трябва да съзнае ония блага, които и са дадени, да ги обхване.

Сега в света, в който живеете, има известни илюзии, ние ги наричаме несъществени неща. Най-първо значи започват с несъщественото. Вечерно време можете да уплашите когото и да е. Защо? – Защото тогава нещата са преувеличени, в тях няма светлина. Вземете една проста илюзия: срещне ви някой и ви се опули на среща, така, особено ви изгледа. И ти почваш да мислиш, защо така ми се опули, какво искаше да каже. Е, представете си, че аз направя

една опулена маска, като за артист, и ви я показвам. Вие казвате: „Защо тази маска се е тъй опулила?“ Мислите, че е реална. Не то е една илюзия, художник я е направил. В дадения момент, когато художникът дойде и донесе тази маска, важно е, у тебе да е пробудено съзнанието, да схванеш, вярно ли е това или не.

В пробуждането на душата, тя трябва да схване нещата не от становището, в което тя се намира, но тя трябва да схване нещата от становището на своя дух или на Бога, който е основа на нейното битие. Понеже и този случай ние употребяваме душата като едно облекло, тя вътре представлява като една вселена, и всички богатства, които са милиони години в нея, трябва да се развият. Толкова богатства има тя! Не е въпросът, малкото, което сме приготвили, да го изядем и изпием. Някои от вас искат да бъдат щастливи, но мога да ви определя математически, за колко време може да трае вашето щастие. У някои може да трае една минута, у други – един час, една неделя, един месец, а за една цяла година не може. Няма хора щастливи за една година. За една цяла година няма човек, който да е щастлив. Ти си посял една череша, която след няколко години вързала, и ти се радваш, хапваш си от черешите ѝ. Е, за колко време е вашето щастие, ако се храните само с череши? Черешите ще презреят, и вашето щастие ще изчезне. За пример, такъв някой артист, или някоя певица, която пее хубаво, мисли, че като излезе на сцената, ще я посрещнат с цветя, всички ще заговорят за нея, какъв велик талант има тя. Тя сега живее с въображението, но, между въображаемият и действителният свят има голяма разлика. Тя е следующата: във въображаемия свят мъчнотии няма, там всичко върви без мъчнотии, там всичко върви отлично. Вие си проектирате в ума една градина от 100 декара, насаждате в нея цветя, плодни дървета, всички заговарят за вашата градина. Вие продавате плодове и всички се радват. Знаете ли на какво ще замязате? Ще замязате на онзи богат циганин, който дава на своя син да продава млякото, да го разнася по къщите. Носи го той в една къща, в друга, и си

размишлява. Казва си: Като продам това мляко, ще си купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Ще продам яйцата по толкова и толкова едното. Със спечелените пари ще си купя една овца и една коза. След това, и тях ще продам, и от получените пари ще си купя една крава. Тъй като си вървял и разсъждавал, след 4–5 часа станал милионер. И тогава продължавал да си разсъждава, като стана милионер, ще предложа на царската дъщеря да се оженя за нея, и ще си имаме детенце. Като си помислил туй, подскочил от радост, гърнето паднало на земята, и млякото се разляло. Сега, това вам се вижда смешно, но всички цигани, това сме ние. Някой ден подскочиш, идеята се родила, но млякото го няма. А в дадения случай важното е млякото, а не детето. Обаче, като вземете да реализирате, да насаждате тази идея на физическото поле, мъчнотии ще се явят, пришки ще излязат по главата ви, ще видите, че тази работа не е тъй лесна. После, плесници ще дойдат, че това, онова, и най-после вие ще сполучите. И като сполучите, вашата идея ще бъде може би, 100 пъти повече реализирана, отколкото първоначално. Тъй ще имате нещо реално. Та, сега ние живеем със своите първоначални илюзии, с които сме излезли от Бога. Ние искаме, обаче, не само да спрем върху това, как са били тия неща в ума и сърцето ви, искаме тия неща да се реализират във физическия свят, защото физическия свят е в миниатюр реализиране на Божествения свят. Макрокозмоса, това е Бог, Божествения свят, който трябва в миниатюр да се реализира на земята. А какво е реализиране? Когато искате да изкарате, да фотографирате един предмет или една местност в една камера обскура, нали тази местност се смалява на една малка плочка, като се запазват същите отношения. Та и ние трябва да реализираме Божествения свят в една идея, която може да се схване. Сега, в този свят тази илюзия е потребна, защото иначе, ако вие знаете всичко, ще имате толкова нещастия, че няма да знаете какво да правите. Сега, за пример, има толкова религиозни вярвания, и някой път вие сте уверени, че има Господ, но дойде ден и вие се усъмните в Бога.

Имате някой ваш приятел, когото обичате, идеализирате го, но дойде ден, че изгубите това упование в него, и казвате: „Излъгал съм се“. Имате син или дъщеря, на които възлагате голяма надежда, но се усъмните. След туй идват тия крушения. Всякога съмнението в Бога е съмнение в самите нас. Животът у нас не е положен на една същинска основа. Причината на крушението не е външна, не е вънка от нас. Защо за пример ще искам да живеете вие по-добре от мене, защо ще искам да живеете вие един живот по чисто, по-свят, отколкото аз самия? Защо ще бъда към вас по-взискателен, отколкото към себе си? За пример, към себе си ние сме по-малко взискателни, а към външните сме по-строги. Когато направим някоя погрешка ние я извиняваме, а погрешката на другите не я извиняваме. Не, ние най-напред нямаме една мярка, с която да можем да отмерваме, да знаем туй, което виждаме, погрешка ли е или добродетел. Защото нашите грехове, които виждаме, пред Бога не са грехове, и добродетелите, които мислим, че са такива, пред Бога не са добродетели. Туй не иска голяма философия, за да се докаже. Когато у някой човек се оправят материалните работи, забатачват се духовните работи. Вижте всички търговци, на които са оправени материалните работи, идете да ги видите как са в духовно отношение. Щом се забатачат материалните работи, духовните се оправят. Къща няма, пари няма, това-онова, но с Бога говори, с ангелите се разправя, красиви чувства има, светли идеи има. Казват: „С треска се чеши, на с Бога се разговаря.“ А пък онзи с гребен се чеши, но вратата за небето му е затворена. Значи, ние трябва да схванем онези правилни отношения. Сега, това още е едно заблуждение. Това са заблуждения, в които живеем. Не е тъй лесно да се освободим от едно заблуждение. Не мислете, че е тъй лесно да се освободите. Не, не, трябва да знаете всички изходни пътища. Когато изпаднете в едно заблуждение, то е, както когато сте в един град, в един лабиринт, и не можете да минете отгдето искате, трябва да знаете ония улици, които ще те изведат. Трябва да знаеш изходния път на живота. Ами че такива заплитания нали имате? На, две сестри

имате, скарат се, не могат да се споразумеят, не могат да се спогодят, прощават се, но не знаят как да възстановят, да възвърнат работата, която са загубили. Защо? Знаете ли коя е причината? Причината е, че вие още не сте изучили себе си, че човек едновременно функционира в три света, има три вида способности, три вида чувства, три вида воля има в себе си. Има една воля, която функционира във физическия свят, една воля, която функционира в астралния свят, и една воля, която функционира в умствения, в духовния свят. Човек има един ум, който функционира във физическия свят, втори, който функционира в умствения свят и трети, който функционира в Божествения свят. С вашия физически ум вие никога не можете да разберете Божествените работи. Тогава идва нашата теория: че, ако с нашия ум не можем да схванем Божиите работи, тогава защо ни е този ум? Ако моят ум може да разбере Божествените работи, защо ми е тогава Христовия ум? Друг ум има, той ни трябва. Значи, трябва да имам от Христовия ум, да Го присъединя към моя отгоре, и да взема от тия събраните факти, да ги разбера и да ги обсъдя. Сега, като слушате за тия три ума, ще си кажете: „Сложна работа е това тогава! Три ума! Ние с един ум едва се справяме, а с трите как? " Единият ум той е в нас, а Божественият ум Той е отгоре, ние за Него трябва да се държим. С Божественото трябва да започнем. А другите два ума, това са спомагателни, те са спомагателни средства за човешкия живот. И за сърцето е същото. И в Писанието се говори за сърцето. Сегашното сърце е направено от камък. Казва се в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца". Няма какво да осъждате някого – каменно му е сърцето. Как ще разбереш света с туй сърце? С туй сърце не можем да бъдем щастливи. То е студено, хладно, пълно е само със сняг, с лед, доста гробища, кости има вътре в него. Е, питам: При такова едно състояние как можете да бъдете щастливи? И казвам: „Това сърце ще им се отнеме, ще им се даде друго едно сърце по-пластично." Но, да се повърнем към чисто практическата страна, към страната, която вие можете да разберете при сегашните условия. Да допуснем сега, че вие

се намирате в едно затруднение в живота. От какво произтича затруднението? Всяко затруднение произтича от неразбиране на ония съотношения, които съществуват между нещата в природата, и вие, живите същества, които стоите там. За пример, ако седите на брега на една река, и мислите, че ще можете да я пребродите, няма опасност, но, щом влезете в нея, тя ви задига, и почва да ви носи. Вие се уплашвате, и почвате да викате, ще дойде някой да ви извади. Ако сте умни, когато дойде да пребраждате тази река, вие ще забиете на брега един голям колец, ще завържете едно голямо дебело въже за него, и вие ще се завържете с въжето, и полека-лека ще правите сондаж да минете реката. Ако реката е дълбока, ще се върнете назад. Сега, при всички неблагоприятни условия, в които се намираме в живота, трябва да имаме едно въже, а то е умът, то е човешкият ум, за него трябва да се държим.

Сега, някои от вас не са в състояние да разберат отношенията в духовния свят. Защо? Защото в духовния свят между ангелите всичко става много бързо. Вашият ум, вашето око не е в състояние да схване това, което става там. Там всичко става с магическа сила, с магическа бързина. Ангелът като дигне пръчицата си, махне с нея, и веднага дойде масата, наредена сложена, и се слага, каквото искаш ядене. Тракне с пръчицата си, ще дойдат гости, разговарят се. Като тракне отново с пръчицата си, гостите се разотиват, и масата всичко изчезва, всичко изведнъж се изгубва. И ако вие се намирате в един такъв свят, дето гостите с едно тракане на пръчицата идват и изчезват, в какво положение ще сте, как ще се почувствате? Е, как мислите, ако гостите ви могат да идват и да изчезват, моментално, този свят реален ли е? Ангелът може да ви говори, да ви забавлява с години, но всичко това са кукли, умни кукли, така са наредени, доста разнообразно е това, но това, тия гости не са истински ангели, които могат да ви говорят, това не са реални същества. Този ангел може с години да ви говори, и вие да казвате, че той е отличен, че тия ангели са отлични. Ще кажете: „Еди, кой си беше отдясно, еди-кой си отляво“. Не, това са само

(полици). Единственото реално нещо, това са само ангелите, които дигат пръчицата. Сега, в този свят, единственото реално нещо, което виждаме, това е Господ, Който подигне пръчицата, всичко става, махне пръчицата, всичко изчезва. Господ казва: „На еди-коя си жена, дайте и детенце“. Дават и детенце, жива кукла, и тя казва: „Пиленцето, моето детенце“, гали го, увива го в дрешки, радва се. Казва: „Гений ще стане“. Това не е никакъв гений, във вашия ум съществува тази идея. Това е една кукла, това е едно заблуждение. Вие виждате, туй дете с години го гледате, храните, радвате му се, учите го, свърши университет и после ви ритне, казва ви: „Да не си ме раждал? “ Казвате: „Защо Господ ми даде такъв син? “ Това не е вашият син. Този вашият син е тъй нагласена кукла. Трябва да се освободите от вашите заблуждения. Най-първо Господ ще дава кукли на хората. И ако можете да се справите с живите кукли, след това Господ ще ви даде едно живо същество. Когато дойде това живо същество, то няма да те връзва по два пъти на ден да го туряш в коритото, както сегашните ви кукли. Като дойде това живо същество, в един ден то ще израсне в пълната си красота. Това дете няма да бъде дете, то ще бъде 33-годишно, и няма да има нужда да го учиш на своя език. Като дойде туй дете, то ще бъде ваш приятел, то не се ражда от майка и баща, то си е родено. И Писанието казва: „Роденото от Бога е Дух, а роденото от хората плът е“. А кога са родени хората от Бога? Никой не знае кога са родени. Някой казва: „Ще се роди от Бога“. Не, не, ще се прояви роденото от Бога. Да се роди от Бога, значи първоначално, а не сега, да се роди туй Божественото. Вие ще си зададете въпроса малко по-друго яче. Вие сами себе си ще запитате: реално същество ли сте или сте една жива кукла? Ще се запитате: Аз кукла ли съм? Че това е една философия!

И тъй, ще се запитате: кукла ли съм, или съм едно същество родено от Бога, от хората ли съм роден или от Бога съм роден? Щом се съмняваш, че си от Бога, кукла си, и нищо повече. Усъмниш ли се, ще приемеш, че си кукла; приемеш ли факта, че си роден от Бога,

товарът ще ти олекне, и в ума ти ще се роди светлина. Сега ние съвременните хора, когато сме отеготени, когато паднем в някое противоречие, търсим някой брат или сестра, да ни утеши, да ни каже истината. Може да ни кажат истината, но ние трябва да бъдем готови, да разберем тази велика истина. Кое се мени? – Мени се временното. За Бога казват, че през всичките времена остава неизменяем, а всяко друго нещо се мени. От една страна ние ще схванем, че туй, което се мени, то е проявената реалност, а това, което не се мени, то е същественото. И тогава можем да съзнаем, че има у нас неща, които не се менят, но казват, състоянието ни, че ние сме излезли от Бога. Онова, което се мени и онова, което не се мени, това са двете фази на живота и трябва да се разбере тази реалност. А туй същественото у нас, това е Бог, Който не се изменя. Сега, тази философия е необходима за вас, а тя седи в това, да познаете същественото, което не се изменя. Тогава вие ще се намерите в едно противоречие, и вие казвате: „Аз човек ли съм, или съм една кукла?“ Че ако всеки ден ти вtълпяват различни идеи, и ако всеки с тебе може да си играе, това показва, че си кукла. Днес едни идеи, утре други, днес си социалист, утре си комунист, днес си майка, утре си баща, след туй си сестра, актьор, но това показва, че си кукла, залъгваш се. Написал съм една книга, има ли Господ или не. Че как мислите, мога ли с моите аргументи да докажа има ли Господ или не? Мислите ли, че с моите аргументи мога да оправя света? Не, това е едно забавление. Аз мога да ви докажа дали има Господ или не и по друг начин. Ти си един безверник, отричаш Бога, философстваш, а аз без да напиша някоя книга, има ли Господ или не, мога да ти кажа това. Как? Ти си пътувал през някоя мрачна нощ, изстинал си, и дойдеш в моята колиба, казваш: „Има ли Господ или не?“ Не се занимавам с този въпрос. Ти нали си гладен, краката ти изстинали ли са? Наклаждам огън, слагам ти трапеза, угощавам те, направя ти леглото, и те питам: В моята колиба има ли Господ или не? Не, този въпрос е изключен. Ние се разговаряме за хляб, за огън, а за Бога въпрос не става, за Бога

се разговаряме после. Ти нахрани ли се? Ти вярваш ли, че тази вечер те нахраних? Той ще ми каже: „Не вярвам, докажи ми, че ме нахрани". философства. Добре, аз съм снажен, взема едно дърво, наложа го 1, 2, 3, 4 пъти, казвам му: „Ти вярваш ли сега, че те убих? " Ако той каже, че не вярва, ще го понатисна още един път. Питам сега: Като го наложа още десетина пъти няма ли да вярва? Ще повярва. Следователно, ние съвременните хора понеже не вярваме в тия блага, които Господ ни ги дава, Той казва: „Я наложете този!" Като ви наложат, казвате: „А, каквото изживях, разбрах реалността". Повярваме – по обратен път, но това е сега кривия път. Вие сте дошли вече в друга фаза, трябва да повярвате в Божествената Любов. Приложението на Божествената Любов седи в следующето: не изисквай от хората да те любят! Искай от себе си ти да любиш. Ти на Бога няма да му заповядваш. Ти изисквай от Бога Той да се прояви в тебе, да присъства в тебе, и да прояви Любовта Си. В туй седи закона. Значи всеки човек сам трябва да си попроси. Ако аз сам не си попрося, никой никого не може да обърне в света. Да не мислите, че можете да обърнете някого. Единственият, Който може да обърне хората в света, това е Бог, който работи отвътре в хората. И аз няма да казвам, че Господ ме обърна. Не мога да доказвам, че Бог ме обърна, и няма да доказвам това. Аз трябва да зная нещо в себе си. За мене то не съставлява никакво съмнение. Когато аз живея в любов с Бога, за тази любов аз няма да говоря на другите хора. За тази любов ще познаят по излишъка, който е у тях, които им давам. Казвам: „Ти от моята вода, ако ти се хареса, в моята градина, в моя разсадник може да идваш всеки ден, в него има много плодове, и можеш да си взимаш, колкото ти трябват. Каквото ти е потребно за живота, можеш да си вземеш, няма да се осигуряваш" .

Когато Христос в тази глава се обръща към учениците си, Той казва: „Вярвайте в Бога и в мене вярвайте". Вярвайте в абсолютното, което не се изменя вярвайте и в мене, който обяснява промените.

И в съвременната философия, и в съвременната наука се обясняват всички противоречия. Науката, това е едната страна на реалността, а другата – философите обясняват туй абсолютното, метафизическото, неизменяемото. Сега, ние разглеждаме тия две реалности, и трябва да ги приложим в живота си. Често съм ви казвал, че можете да опитате Бога. Какъвто опит и да направите, вие ще се усъмните. Казвам ви тъй: Вие днес ще застанете на еди-коя си улица, и ще чакате, в 10 часа там ще мине еди-кой се господин. Вие не го познавате, но той ще ви чака и ще ви помогне. Знаете ли какво ще се случи? Вие сте извадили часовника си и чакате, точно в 10 часа ще дойде този господин, обаче между вашият часовник и този на господина ще има една разлика най-много от половин час. Вие седите, чакате, става 10 часа. А той ще дойде според своя часовник. Вие се тревожите, казвате: „Ето, не се сбъдна. Друго яче, как може да бъде? Може ли той да закъснява?“ Не, не, той ще дойде според часовника си. По което време дойде, то е неговото време, точно ще дойде той, нито една минута няма да закъснее, може да опитате. Когато той наближи, какво ще стане у вас? Докато се тревожите за нещо в душата си, в сърцето си, той е далеч. Докато вие вътрешно се тревожите, докато се смущавате, той е далеч, няма да дойде скоро. И колкото повече се тревожите, колкото повече се съмнявате, много надалеч е, няколко дни надалеч, не бързайте! Почва ли сърцето ви да утихва, умът да се стабилизира, вие сте се примирили, утихвате, и почвате да усещате една дълбока, тиха радост, едно зазоряване – той е вече наблизо. Има един момент, в който ще проблесне тази радост, вие сте се примирили в света, и казвате: „От сега нататък съм готов на всичко, нищо не очаквам, и на работа съм готов. “ Кажеш ли така, че си готов, да сториш всичко, каквото Бог иска, тогава ти си на благата страна. Кажеш ли в този момент, така: „Аз съм готов да направя всичко, каквото Бог иска, примирих се, взимам мотиката“, веднага Той ще дойде. Той ще ти каже „добър ден“, ще ти донесе тази мотика, това ще ти бъде първият урок. Той ще бъде твоят Учител, него ден ще

имаш радост в твоята душа, той ще ти разправи правия смисъл на новия живот, на вътрешния живот. И дойде ли Той, целият свят за тебе ще проблесне и който човек те срещне от тогаз насетне, няма да те гледа с криво око. Когато Бог дойде да живее у нас, невъзможно е хората да ни мразят. Едно от двете ще стане: или хората ще бягат от нас, или ще приемат от нашето, ще го признаят, нищо повече. Закон е туй. Някой казва: „Защо ще бягат от нас? “ Друго яче не може. Защото Господ казва: „На пътя ми никой да се не поставя“. Който е вън от пътя ми, той си минава. И тъй, трябва да имате тази абсолютна вяра. Първото нещо от толкова време е, искам да всадя във вас живата вяра. Има начини, чрез който може да проверите, да направите опита си, има ли Господ или не. Ние не доказваме нещата. Туй нещо може да стане в нашето съзнание. При тази фаза, при която сега се намираме, необходимо е при тия двете положения, да вярваме в Бога, Който е неизменяем, да вярваме в туй, което не се изменя, т.е. променя се и не се изменя в себе си. И в мене – казва, „вярвайте“, и след туй ще дойде онази вяра в самите вас. Защото, важно е, преди да минете границата на Царството Божие, да изживеете тия две състояния, те са потребни за вас, та като ще минете за в Царството Божие, не може да се спрете на границата, и да кажете: „Да вляза или не“. Кажете ли да вляза или не, работата с вас е свършена. В Божествения свят не искат, не обичат никакви колебания. Ти трябва да решиш туй абсолютно в себе си. Ти ще скъсаш всички връзки със света, всички тия кукли ще ги вземеш, ще ги туриш в един сандък, ще ги оставиш наследство на другите, и няма да помисляш за куклите. Пред тебе има нещо много по-хубаво, което Бог е приготвил. Туй е положението.

Ние влизаме в положение на шестата раса, да имаме вече съзнателно общение с ангелите, със светиите, а те не обичат двоеумните хора. „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища“. Някой ще дойде, за пример, при мене, не харесва моята беседа, ще иде при теософите. Какво е теософията? Какво ще ви даде

тя? Тя е бръщолевене, премелване на булгур. Че астралното тяло било такова, че менталното било такова. Казвам: „Ти това астрално видя ли го, менталното тяло видя ли го?“ – Така пишат. Много работи могат да се пишат. Нещата трябва да бъдат верни в себе си, верни. Ти опитал ли си това, което говориш? Питам сега: Ако туй, което учите е вярно, защо това учение не ви повдига, не ви донесе спасение? Питам: Защо индусите, които знаеха туй учение не се повдигнаха? Защото чакат нов Учител да ги повдигне? Ако туй учение можеше да ги спаси, защо чакат друг Учител? А, има нещо, което те чакат. Е всичко друго, това са външни забавления. Забавления са това!

А Мара, а Марийка, а Драганка! Момата не е доволна. Казват ѝ: Ние ще те оженим, ще ти намерим един момък, онзи там, той е много добър, той е много учен, свършил е два факултета. Той казва на момата: „Ние сме богати, две големи градини имаме; ще си направим нова къща, ще си купим едно лозе, хубаво винце ще имаме, ще ти направя хубава рокля, модерни чепичета, нова шапка с хубав воал” . Тя слуша, започва малко да се развеселява, става доволна. Майката казва: „А, на добро положение е нашата дъщеря“. Венчават я но работата не върви. С тия лъжи в света не се върви. Ще те викат в еди-коя си църква, ще те кръщават, радваш се за 1–2 дни, но положението не върви. Православен станеш, радваш се, 1–2 дни целуваш иконите, вярваш в кръста, по, друго нещо ти трябва. Нещо съществено ти трябва. А кое е съществено? То е общението на душата с любовта. Като дойде любовта, и като ме срещнеш, не да ме питаш какво мисля, а да знаеш какво мисля. Да няма две мисли. Кажа ли дума думата ми да си е дума. И мислите ми да са една мисъл. Как? Да гледам на тебе тъй, както на себе си; да чувствам твоето добро тъй, както чувствам своето добро. Щом вляза в къщата ти, да има вече туй общение помежду ни. Сега, не че няма връзка, не че няма общение, не че между нас няма стремеж, но червеи има. Тия червеи са външни, и те, постепенно прогризват вашите нишки. Тия червеи са вашите заблуждения. Ние трябва да се освободим от своите заблуждения. И

ние правим първия опит. Този опит ще го направим, но с правила. Ще турим закона. Аз ще ви дам някой правила, те са свободни правила. У нас всичко става по закона на любовта. Само тия правила, които се прилагат по закона на любовта, само те са верни, само те са устойчиви. Всички други правила – те са палеативни. И учениците, които вярваха в Христа, докато приемаха Неговото учение, те вървяха много добре, но щом се усъмниха, почнаха да вярват в своите събори. Сега и нас ни питат: В светите събори вярвате ли, в иконите, в кръста вярвате ли? – Не, ние учим сега да вярваме само в едно нещо: искам да вярваме в Божията Любов, Която е неизменна, да вярваме в Божията Мъдрост, да вярваме и в Божията Истина. Искам да вярваме в тия три допирни точки. Но, трябва да се прилага. За пример, какво сме приложили ние за тази Любов към Бога? Ами аз ви казвам: Този ден, който имаме днес, тази гледка, която е насреща ни, какво можем да дадем на Бога за всичко туй? Ами че това е Неговата Любов! Той седи, гледа ни, угощава ни, дава ни чай, хлебец, това-онова, дава ни и мотички за работа. Имаме и хубави борчета, всички хора около нас и спрямо нас са добре разположени, макар че дигат шум, и не ни искат, но Господ чрез тия братчета казва: „Тия хора няма да ги закачате, няма да ги бутате; ако ги закачите, виждате ли тази тояга, от вас нищо няма да остане“. На владиците, на свещениците казва: „Тояги, всичко това е за вас, тия хора няма да ги бутате“. Ама те са еретици! „Те са моите деца, аз ги познавам, няма да ги бутате, те са единствените деца, които ме слушат сега“. Ама че питам ви: Кои деца са възлюбените на Бога, здравите или болните? – Здравите. Защото, щом не слушаме Бога, ние сме болни, щом не вярваме в Бога, ние сме болни. Светът е една болница, а Бог иска здрави деца. Навънка от болницата! Ама докторът не разрешава. Тия деца са здрави, и няма какво да седят в църквата. Ама как? Те ще простинат! Че няма какво да вярваме на църквата. Църквата, това са болните хора. Ами за спасението? Ами че туй се хипнотизирал в един кръст, в иконите. Няма какво да се занимавате с иконите. Вземе онази мома портрета

на любимия си, стиска го, стиска го. Ами тогава, като дойде той самият, тя какво трябва да направи? Той идва при нея, портретът тя трябва да го остави на почетно място, и да отиде при него, да се разговаря с него. Ще кажете: „Ами с иконите, какво?“ Ще кажете: „Господ, е дошъл, ще прощавате, ние не се нуждаем от иконите, ще идем при Бога на работа. На работа ни вика Той, на една свещена работа!“

Сега вие, които ме слушате, няма да се спрете, да казвате: „Ами тук е България, в света има толкова учени хора!“ Питам: Кои са учените хора в България? – В България има натоварени камили. Някой казва: „Ами владиката?“ Не е учен човек той, той е натоварена камила. Натоварили го и пъшка. Ние не се нуждаем от много владици. Нас ни трябва само един владика. А те, като ни укоряват, влизат в едно противоречие, то е следующето: те казват някой път за мене, че съм се провъзгласил за Христос. Че аз не съм се провъзгласил, те, владиците са се провъзгласили, те казват, че са архиереи. Архиерей е само Христос. Един е архиерей, Той е Христос. Един е архиерей, от памти века, ще си признаете и нищо повече. Само Той е архиерей, ще си смените одеждите, ще си турите одеждите на ученици. Владиката ще знае, че не е свършил нищо. Ами че те още не могат да свалят ремъците от обущата на един окултен ученик, а ще оправят България! Как ще я оправят? Казвате: „Ще излязат между народа да му говорят, да проповядват” . Един владика ще излезе. Е, какво ще каже на този народ? Някой от народа ще му каже: „Дядо владика, имам болно дете“. Е, викайте лекаря! Друг ще дойде: „Дядо владика, имам нужда от пари“. – Е, има банкери! Не, не ставай такъв владика! Онзи, който излезе между народа, трябва да има сила, Божествена сила. Ще иде да положи ръката си върху главата на някоя бедна болна вдовица, и ще я подкрепи. Ще иде в някое село, ще каже на селяните: „Тази година ще имате хубаво жито, любениците, ябълките, крушите, гроздето, всички плодове ще станат, децата ви ще бъдат здрави“, и като си излезе, ще дойде

благословението. Да, ако така дойде владиката, разбирам. И тогава ще кажат, че хората не се нуждаят от говорене, а от братство, и равенство и от любов, но не тази обикновената любов.

Христос казва: „Ако вярвате в Бога, и в мене, ако вярвате“.

Сега ще ви приведа един пример да видите где е вашето недоразумение.

Един Учител адепт в древността, имал ученици, които ги изпитвал по два начина. Извиква един от най-способните си ученици и му казва: „Слушай, ти ще излезеш сега със съучениците си, и ще отидеш на еди-кое си място в еди-кое си село. Като влезете в селото, там ще ви посрещнат много добре, ще ви нагостят, ще ви дадат легла и дрехи, ще ви дадат пътни и дневни, и на изпращане ще ви дадат и коне“. Нареждат се и тръгват учениците от този випуск, обаче, какво се случва? Тръгват за селото, посрещат ги с тояги, гонят ги, бият ги, и след като минали всички страдания, връщат се при Учителя си, и разказват, как ги приели. Учителят мълчи: „Учителю, защо не ни каза истината? Поне да знаяхме, че да бяхме си турили малко памучец на гърба, да бяхме взели някои предохранителни мерки, а то, бой до второ разпореждане!“ – „Оставете сега, аз после ще ви разреша въпроса“, казва Учителя им. Отива Той при втория випуск ученици и им казва: „Слушайте, ще отидете на еди-кое си място, но ще знаете, че още като тръгнете, по пътя ще има бой, и като стигнете на мястото, ще ви изпъдят” . Тръгват те, но взели предохранителни мерки. Обаче, с тях се случило точно обратното на това, което им казал Учителя. Пристигат на мястото, посрещат ги с радост. Отиват при Учителя си, Той ги пита: „Как ви посрещнаха?“ „Учителю, защо не ни каза истината? Колко страх претърпяхме, че ще бъдем бити, колко треперения и очаквания, но не се случи нищо от това, което ти ни каза“. Извиква тогава и двата випуска ученици и им казва: „Вас, които ви биха, и вас, които ви приеха добре, и едните и другите сами сте причина за това. Вас, които ви биха, тия хора едно време имаха нужда от вас, но вие спрямо тях не показахте никаква човещина, и сега те ви

отплащат – биха ви. А вас другите които ви посрещнаха добре, едно време на тия хора им направихте зло, но сега го изправихте, и затова ви посрещнаха добре“. Сега, някои от вас ще дойдат в света, ще имат опитността на първите. Това е вашата минала карма, и вие трябва да ликвидирате с нея по закона на любовта. Всички вие един за друг, по закона на любовта, ще се стараете да говорите добро един за друг. Някой път, гледам, между вас, казвате си: „Този брат, не е такъв, какъвто очаквахме да бъде“. Не, не казвайте тъй. Аз ще ви моля едно нещо: не говорете лошо един за друг. Ще ви моля едно от двете: ако някои говорят лошо за други – да не говорят; ако те не могат да се въздържат – то ваш ред идва, поне вие, другите, за които се говори лошо, не се обиждайте. На първите казвам: Не говорете лошо; а на вторите казвам: Не обръщайте внимание за всичко лошо казано по ваш адрес, а си кажете в себе си: Колко хубаво ме посрещнаха, по-хубаво от това, за сега – здраве! Само така ще разрешим въпроса. Сега, някой от вас е обиден, нали? Хубаво, онзи, който е обиден, не е трябвало да се обижда, той не с могъл да разреши въпроса, но и този, който обижда, и той не е разрешил въпроса. Остава вие да го разрешите; не можете ли, остава кармата. Тогава, как ще съградим бъдещата култура?

Сега, свещениците ни предизвикват, искат да им отплатим със същата мярка. Но не, няма да им отплатим със същата мярка. Ние им казваме: „Нямаме нищо общо с вас, вашите икони не ги искаме, във вашите църкви не искаме да влезем” . Защо? – Не искаме да дигаме скандали. Защото, ако влезем, ще ви кажем нещо, което не е съгласно с вашите форми. Вашето кръщение не искаме, вашето венчаване не искаме. Ние ще вземем от вас това хилавото, което не искате, и от това хилавото ще направим нещо. Ние не искаме техните набожни, ние ще привлечем анархистите, сакатите, хромите, това искаме ние. Техен ред е сега, и трябва, трябва да дойдат в новото учение. Туй младото поколение, все хилави са те. Сега, в съвременната църква, казват: „А, млад, човек е той; то с новото учение, все млади са там,

млади-зелени". Те, те, те са млади-зелени, те. Туй, което расте правилно, се развива правилно, то не е зелено. Това е закон на развитие. Под, думата „зелен" се разбира нещо, което се развива. Зеленото е един добър признак.

Сега, Христос, Който е вътре в света, вие искате да Го видите в една форма, но, ако Той изпълни сърцата ви с едни хубави, възвишени чувства, какво искате повече, не е ли Той? Искате едно дете да го носите на ръцете си, да го галите, да го целувате, но това не е идея. Или у вас може да се зароди друга една идея, казвате: „Христос ще се роди в света". Не, Христос трябва да се роди в една душа. Вие не можете да го очаквате сега, да се роди Той от една жена. Има мнозина от учениците заблудени, които чакат Спасителя да се роди от тях. Не, Христос ако се роди, трябва в душата ни да се роди; Той може едновременно да се роди в много души. И като се роди в твоята душа, тогава ти ще бъдеш в полза на себе си, и на всички окръжаващи. Туй е възкресение, туй е пробуждане на човешките души, да знаят, че Бог може да живее и в тях, и когато дойде Той да живее в хората, всички ще бъдем живи.

Първото нещо: Сега вие съзнавате ли това? Трябва да го съзнаете. Ще кажете: „Е, в това учение!" – Вярвайте в това учение! В какво седи вярата? Онова съмнение, което е проникнало във вас, вземете че го изхвърлете; премахнете и съмнението от дълбочината на душата си, и веднага ще дойде светлина в ума ви, ще дойде вярата. Вие можете да направите и туй усилие в себе си. В какво може да се съмнявате? Сегашният обществен строй е като една дреха и сега той си отива, но не се съмнявайте. От това отиване не се плашете, друга дреха има приготвена. Старият строй е една дреха, която може да се смени. Това не е същественото. Същественото, това са човешките души и духове, а след това идват човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, с които ние трябва да работим. И бъдещата култура ще бъде култура на човешкото сърце. Под „сърце" не разбирам афекция на вашите чувства. Не мислете, че чувствата, че афекцията,

това е любов. Че имаш едно малко въодушевление, това не е любов. Любовта е нещо неизменно, постоянно, едно силно чувство, което може да издигне човека, да го държи в равновесие. Сега, всички например, имате условия да проверите Божественото. Имате простуда, имате кашлица, ревматизъм, защо да не проявите вашата воля, защо да не я упражните? И аз ще пристъпя към практическото приложение.

„Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте!“ Ако аз уподобя това на две, течения, едното течение ще бъде на сърцето, което идва от клонищата, от цветовете, а другото течение излиза от центъра на земята, от корените.

Да допуснем тогава, че вие имате една болка в гърдите си, ако вземете туй течение, което идва в мозъка, то, ако умът ви присъства, чрез концентриране на вашия ум, ще можете да го прекарате към център на земята, и после пак към сърцето, да стане едно движение, и така ще можете да си помогнете. Но, не се плашете. Някои се плашат, че щели да се свържат с земята. Не се плашете, нито от земята, нито от слънцето. Не се плашете! Туй течение от слънцето трябва да мине през центъра на земята отдолу, да виждаш, че от центъра на слънцето образува един цял светъл кръг. Този светъл кръг ще върви правилно. Започнете така, и ще се образува един светъл кръг, а умът ви постепенно ще почне у вас да се разведрява. Щом се излекувате, тогава може да обърнете течението надолу. Защото, забележете, вашата духовна природа е уякнала, но вашата воля е отслабнала. За да запазите вашата воля, друго едно течение има, обърнете течението от центъра на земята към слънцето. Там, гдето се прекръстосват тия два кръга, започва истинската култура на вашето тяло, у вас се създава истинския живот. Не мислете, че тия течения, които идват от центъра на земята са вредни. Не, те са вредни, само ако постоянно текат. Забележете, навсякъде имате един прилив и един отлив. Това става и у вашето сърце. Имате едно приятно настроение, то трае 1 минута, 2 минути, половин час, 1 час, един ден и се сменя, изгубите го, у вас

настава една реакция, тъмнина – имате обратно течение. Ако вие разбирате закона, вие тогава ще си приготвите, ще си създадете една нощ и един огън, та като дойде туй течение отдолу, непременно трябва да имате една запалена свещ и огън на огнището си. И този материал веднага ще го използвате като едно гориво. Та, като стават тия смени на течения, вие казвате: „Не мога, аз изгубих вярата си". Не си изгубил вярата си. „Аз станах по-лош" . – Не си станал по-лош. Това е едно временно състояние. Тия състояния, у младите ги има повече. Тия течения, тия настроения, у момата и момъка се сменят по няколко пъти на ден. Когато дойде време момата да се жени, тия течения се сменят по 100 пъти на ден. Някой път тя казва: „Аз ще го взема". Това е учението на сърцето. Дойде друго течение, тя казва: „Не го искам, черен ми е той, черен ми е, не го искам" . Това е другото течение. Майката казва: „Ще го вземеш, дъще". – Ще го вземеш – първото течение на сърцето. Ще го взема, няма да го взема. Майката казва: „В чудо съм сега, ту го иска, ту не го иска". Ще го взема, няма да го взема. Това са течения от центъра към слънцето. Тя е на кръстопът, трябва да излезе от това състояние. Тя не може да направи един избор. И в съвременната женитба най-голямата погрешка е там. Щом почне да прави тъй, ту се жени, ту няма да се жени, оставете я, оставете го. Защото, който е измислил думата женитба, тя има друг смисъл от тоз, който сега и дават. Под думата „женитба" се разбира осигуряване. Значи женитбата е едно осигурително дружество някои се осигуряват за 10,000 лв., други за 20,000, за 100,000, за 200,000 лв. Не, човек трябва да бъде осигурен, да вярва първо на своя дух, на своята душа, на своя ум, на своето сърце, на своята воля. Тъй трябва да учат всички майки своите дъщери и синове. В новата култура може да се жените, но да не казвате: Ти го вземи, вярвай в него, не бой се! Не, тя трябва да вярва на своя дух, на своята душа, на своя ум, на своето сърце и на своята воля, та, като дойдат да се преплетат два разбрани ума, две разбрани души, и сърца, така ще дойде разумният живот. Така трябва да се проповядва и да се не лъже!

Сега, всички от вас не можете да гледате еднакво, понеже плоскостта на вашия мозък не е еднакво създадена у всички ви, мозъците ви не са еднакво доброкачествени. И някои от вас дълго време трябва да мислите, да мислите за Бога, докато се преустроят мозъците. Мозъците ви съвършено трябва да се преустроят. В тях има известни гниющи вещества, който препятстват за въдворяването на истината. Гниющи вещества има в мозъка! И всичко туй по закона на поляризирането трябва да се пречисти. И когато се пречисти, тогава вашият нос, вашите очи, сърца, всичко почва да взима правилна форма. А сега, какво мислите? Някой дошъл, казва за някого: „Отличен брат е“, очакват много. Гледам го аз, казвам: „Той е разноглед, очите, главата му са деформирани, лицето му също не е правилно.“ За да очакваш нещо от него, той трябва да е работил, той трябва да има воля, да изправи лицето си. Ами че ако той каже, че вярва в Христа, че се е обърнал към Бога, а не е изплатил дълга си, толкова полици има, не му вярвай тогава. Щом се обърне към Христа и каже: „Ето, аз изплатих дълга си“, в такова обръщение аз вярвам. Да, аз вярвам в такова обръщение, което обръща кесията на хората. Не вярвам, в обръщането на хора, който не обръщат кесията си. Като дойде Христос, Той трябва да обърне кесиите на всичките хора. Една обща кесия, трябва да има у хората, но не всички да бъркат в кесията. Аз вярвам, че тази кесия е като един извор, който, като потече, разлива се на хиляди места, и всеки ще може да се ползува свободно от туй Божествено благо. Ние не трябва да изпадаме в същите заблуждения, в който са изпадали много социални реформатори. Ние не можем да комунизираме труда на миналите поколения и да го използваме. Ние трябва да комунизираме само нашия настоящем труд, само туй, което сега изкарваме. Чудни са хората, до сега те са печелили, и сега искат пак тъй да печелят, като използват труда на миналите поколения. Не, не, трябва да викаме и тях, и те имат дял, да ги питаме, съгласни ли са те в тази печалба. Сегашното благо, което съществува сега в света, ние не можем да разполагаме с него. Всички,

който са се опитали по този начин да комунизират благата на другите, нищо не са изкарали. Не, всички ще работим, и туй, което изкараме, него ще използваме. Туй е учението, което Христос е проповядвал едно време, и това е носил Той в света. Като е говорил за Царството Божие, Той е подразбирал Божествената Мъдрост, да се разбира онзи закон на съотношение, по който да се разбират майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици. И ако между учители и ученици няма спогодба, няма вяра между тях, и ако между майки и бащи, между братя и сестри няма спогодба, тогава как ще съградим туй съвременно общество? За пример, нас ни казват: „Това е лъжливо учение". Е, хубаво, тогава где е истинското учение? Някои ни казват: „Вие сте на кривия път". Казвам: Вашето учение право ли е? Ами че с всички ваши учения поправихте ли света? Всички ваши учения разлагат света, а не поправят. Ако вашите учения бяха прави, защо са тия разрушени градове, тия войни и кръстове? Ако вашите учения бяха прави, защо не дадоха пример? Ами че светът е пълен само с болници! Вие ни казвате: „Вие сте на кривия път". Ако ние сме на кривия път, готови сме да дойдем във вашия, но покажете ни вашия път. Не, пътят на съвременният свят е най-красивият път. Нищо повече. Най-красивият път е той, и този път трябва да се оправи, ние трябва да се върнем към онази възвишена Божествена Любов, Любов на абсолютното безкористие. Днес няма нито една религия права, т.е. всички религии имат нещо Божествено, но са пълни с заблуждения, филтриране трябва. Това са външни форми, учения на техните интереси. Всички съзнаваме това. Между богомолците и владиците има ли любов? Ако един владика влезе в някое село, и се срещне с хората там, той ще заповяда, ще разпорежда, стражари ще има, ще иска да се изпълни заповедта му. Това любов ли е? Ще опитаме любовта му. Ако има любов, той трябва да отиде между тях като един прост гражданин, без патерици, без епатрахил, няма да има нужда и от требник. А той, най-първо ще отиде в църквата. Е, хубаво, от толкова хиляди години

хората всякога, в църква ходят, ходят. Кога се образува тази църква? Когато хората изгубиха рая, когато изгубиха църквата в душата си, те почнаха да си правят каменна църква. Нас ни трябва една църква, съградена вътре в душите ни, дето да турим Бога като Любов, като първосвещеник. Тогава ще направим само една църква, ще имаме една сграда, ще турим един кръст и тази църква ще бъде толкова голяма, прочетете Откровението, че ще могат всички хора да се молят в нея. Сметнете колко голяма ще бъде тя, колко кубически метра обем ще има, какво грамадно здание ще трябва да е, та да могат всички да се молят в нея. Едно верую имаме всички ние, но за туй всички ще трябва да имаме широки възгледи. Всички вие трябва да се освободите от тия сегашни форми, от тия вярвания. Аз нямам нищо против тях, но те са изпълнили своето предназначение. Новото, което иде, Царството Божие, бъдещата нова култура изисква нещо съвършено, нещо абсолютно ново от тия стари възгледи, вярвания. И в Писанието се казва: „Ето, аз ще туря всичко ново, старото като една дреха ще замине“. Този стар дядо, който е умрял, заровен в гроба, и после възкръсва, той стар дядо ли ще си остане? Не, млади ще бъдат всички Туй се изисква сега.

Новото учение е учение на любов. Туй учение ще го приложим, ще го носим в себе си. Това, което бъдещата култура налага, то е, че тя ще бъде култура на любов, тя ще бъде култура на мъдрост и култура на истина. И тогава няма да има нужда от полици. В бъдещата култура полици няма да имаме, няма да казваме – подпиши. Сега нямам време да ви описвам какви ще бъдат съобщенията в бъдещата култура. Тъй че към средата на тази култура ние няма да имаме нужда от съобщения с железници и аероплани. Железниците, аеропланите да не мислите, че те са една култура. Някой приятел иска да ми изпрати едно писмо. Ще постъпи така: писмото ще бъде направено от най-ефирна материя, и този мой приятел, по силата на своя ум, по силата на своята воля ще го изпрати през пространството, ще го материализира в моя дом. Аз съм, да кажем, на 1,000 клм,

разстояние от него, в една минута писмото ще бъде на масата ми. Искам да напиша някому писмо, марки нямам, ще напиша, ще го адресирам: До любезния ми приятел, ще го изпратя със силата на волята си до него. И тъй, дойде си той, на масата му писмо. После, няма да пращате слугиня та да купи едно кило картошки. Тебе ти трябва едно кило картошки, и някой твой приятел приел мисълта ти, знае, че имаш нужда от картошки, и ти изпратил. И ти, хоп, виждаш на масата си едно кило картошки, После, пожелаваш ябълки, някой брат ти приел мисълта, и току виж, през въздуха пристигат малко ябълки – няма да има излишък. Навсякъде по света ще намериш туй, от което ти се нуждаеш. И после, когато ще искам да пътувам, ще седна на стола, ще проектирам мисълта си към моя приятел, и тъй, както си седя на стола, ще изчезна – хоп при приятеля си. Поразговарям се с него, и от там изчезвам. Тъй ще започнат в света съобщенията, няма да има тренове, параходи и тия газове около тях, няма да има трамваи, дрехите ще бъдат чисти. Тогава ще бъде една възвишена култура. Ще се минава направо през вратата ти, била тя отворена или затворена. И да е затворена вратата ти, аз ще те намеря, ще вляза, ще приказвам и ще си замина. Турците казват: „Аджеибшей“ – т.е. странни работи! Но, тъй ще бъде. Тогава ще има култура между хората. И тогава хората няма да се питат, какви ще бъдат отношенията между мъжете и жените. Пак ще има мъже и жени, но те ще имат отделни апартаменти, няма да има плачене. Шестата раса ще бъде тогава. Къщи ще имат пак големи, градини, всички ще ходят, ще се разхождат, ще работят заедно. В малко време много ще имат, много работа ще свършат. Ще има много време за учение. Ще се разхождат не само по земята, но и по слънцето и по луната, и ще правят такива опити, каквито и не са помисляли.

Та, сега едва започваме. Казвате: „Какъв ще бъде светът? “ – Това, което имаме сега, то не е свят. От тази шеста раса има за сега същества, които живеят тук на земята. И сегашните хора ще влезем в тази нова култура. Тя е създадена.

Та, християнството в сегашната си форма е приготовление на хората към този възвишен и благороден живот. Този възвишен живот ще настане между хората, но трябва да направим известно усилие. Ще има неща, които ще се подложат на опит, за да няма съмнения. Защото, всяко нещо, което не е опитано, то подлежи на опит. Затуй всички трябва да се повърнем, всички да станем млади, млади по ум, със светли идеи, млади по сърце, и млади по воля. Взимам това в най-широка смисъл – всичко е на младите. Затуй казва Христос: „На такива е Царството Божие – на младите, на децата“. Всички трябва да бъдем Божествени деца. Всяко съмнение, всички тия раздори ще ги оставим настрана, и ще работим, защото има сили у нас, които не са засегнати. Един ден, в новата култура, ще дойде друго гориво, осветлението ще става по друг начин, храната ще се добива по друг начин. Това са все задачи за шестата раса. И тя си има своя програма, ще внесе нещо ново за човечеството. Нейната култура в сравнение с настоящата, ще бъде култура на истинско братство.

И тъй Христос казва: „Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте!“

Сега от всинца ви ще се изискват светли умове, чисти сърдца и силна воля! Казвам: Три допирни точки ви са нужни – допирна точка на Любовта, допирна точка на Мъдростта и допирна точка на Истината. Любовта ще внесе живот, Мъдростта ще внесе човешката интелигентност, а Истината ще внесе силната воля и свобода на човечеството. Какво учим ние? Съзнателният живот да дойде чрез Любовта, светлата интелигентност – чрез закона на Мъдростта и силната воля и свободата на човечеството чрез закона на Истината. Тези са задачите, които ще реализираме в нашата програма. Тя си има методи, чрез които ще могат да се реализират. Не че сега ще се реализират тия задачи тук, тя ги е реализирала, но ние ще възприемем нещата, и ще ги осъществим.

И тук, за пример, в Балканския полуостров, се забелязва една промяна на небето, то става много ясно, лазурно. Това са вече психически състояния, резултат на разумни влияния, които действат,

и са видоизменили атмосферата. Има известни признаци, които показват, че разумният свят, разумни същества са почнали да действат, почват да филтрират физическия свят и създават по-добри условия, при които ние можем да растем, да се развиваме и да работим. Както на лозето се премахват ония развалени листа, ония паразити, така и невидимият свят е почнал да култивира всички ония същества, които искат да живеят по Бога, и да ги поставя при по-добри условия, и да казва: „Не бой се, още малко, и всичко ще се свърши". И аз казвам: „Още малко ни трябва на нас" .

Та, сега ние имаме една задача. Ние ще проучим, има ли отношение новото гледище към нас. Ще проучим човешкото сърце, ще проучим човешкия ум, ще проучим човешката воля, нова наука имаме. Тази стара наука, тази стара философия ще мине. Ново схващане на материалния свят, имаме, нова светлина имаме ние. Туй, което виждаме при тази нова светлина, ще ни покаже, че има други начини за изследване на природата, не са само тези, които знаем. Затуй, онези, които идват в новата култура, трябва да се подготовляват.

Сега, ние можем да кажем, че това не е вярно, онова не е вярно. Не, има много неща неверни, но има и много неща верни.

Казвам: „Думите Христови ще ги вземете. Ако моите разумни думи на Духа пребъдват във вашето сърце, и ако вие, чрез вашата любов, чрез вашата разумност и воля пребъдете в мене, Отец ми, Който е неизменяем в себе си, и аз, който съм проявен в Него, ще дойдем, ще направим жилище във вас, и ще ви научим на същите пътища".

Туй Божественото ще дойде. То е навсякъде.

Беседа, държана на 25 март, 1923 г., неделя 10 ч. с. на мястото „Изгрев" – Борисовата градина.

ЗАЩО СТЕ ТЪЖНИ

И рече им: „Какви са тези думи, които си приказвате помежду си, като пътувате, и защо сте тъжни?“ (Лука 24:17)

Ще прочета част от 24 гл. от Евангелието на Лука, от 13-ти стих надолу.

(13) И ето двама от тях в същия ден отиваха в село което се каза Емус, шестдесет стадии далеч от Ерусалим. (14) И те се разговаряха помежду си за всичко това що се бе случило. (15) И като си приказваха и се разпитваха, приближи и сам си Исус и вървеше с тях; (16) а очите им се удължаваха да го не познаят. (17) И рече им: Какви са тези думи които си приказвате помежду си като пътувате и сте тъжни? (18) И отговори единият на име Клеопа и рече му: Току ти ли си странен в Ерусалим и не знаеш това което стана в него тези дни? (19) И рече им: Кое? А те му рекоха: За Исуса Назарянина, който бе мъж пророк, силен делом и словом пред Бога и пред всичкия народ; (20) и как го предадоха нашите първосвещеници и началници на осъждение смъртно и разпеха го; (21) а ние се надеехме че той е който ще избави Израиля. Но при все това, този е днес третий ден откакто стана това. (22) Но и някои жени от нас смаяха ни, които отишли от зарана на гроба; (23) и, като не намерили тялото му, дойдоха и казваха че видяли и явление на ангели които казвали че той е жив. (24) И някои от нашите отидоха на гроба и намериха тъй както жените рекоха; а него не видяха. (25) И той им рече: О безумни и късни на сърце да вярвате все що е речено от пророците! (26) не трябваше ли това да пострада Христос и да влезе в славата си? (27) И като начна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за него във всичките писания. (28) И наближиха до селото дето отхождаха; и той се преструваше че отива по-далеч. (29) И понудиха го и казваха:

Остани с нас, защото е привечер, и денят превали. И той влезе да остане с тях. (30) И като седна с тях на трапезата, взе хляба и благослови, и преломи и даваше им. (31) И тям се отвориха очите, и познаха го; а той стана невидим за тях. (32) И рекоха помежду си: Не говореше ли в нас сърцето ни когато в пътя ни приказваше и тълкуваше ни писанията? (33) И станаха в истия този час та се върнаха в Ерусалим, и намериха събрани единадесетте и тези които бяха с тях, (34) които и казваха че: Наистина възкръснал Господ, и явил се Симону. (35) Те пак приказваха това което стана в пътя, и как го познаха! когато разчупваше хляба.

(36) И когато говореха това сам си Исус предстана посред тях и казва им: Мир вам. (37)А те се стреснаха и уплашиха се, понеже мислеха че дух виждат. (38) И рече им: Защо сте смутени? И защо влязват в сърцата ви таквизи мисли? (39) Вижте ми ръцете и нозете че съм истий аз: попипайте ме и вижте, защото дух няма плът и кости както гледате мене че имам. (40) И това като рече, показа им ръцете и нозете си. (41) Но те от радост като се не доверяваха още и се чудеха, рече им: Имате ли нещо за ядене тука? (42) И те му дадоха част от печена риба и меден сок. (43) И взе та яде пред тях. (44) И рече им: Тези са думите които ви приказвах когато бях още с вас, че трябва да се изпълни все що е писано за мене в закона Моисеев и в пророците и в Псалмите. (45) Тогава им отвори ума да разумеят писанията. (46) И рече им че: Така е писано, и така трябваше да пострада Христос и да възкръсне от мъртвите в третия ден, (47) и да се проповядва в негово име покаяние и прощение на грехове във всичките народи, като се започне от Ерусалим; (48) а вие сте свидетели на това. (49) И, ето, аз проваждам върх вас обещанието на Отца си; а вие седете в града Ерусалим докле се облечете със сила от горе.

(50) И ги изведе вън до Витания; и дигна ръцете си та ги благослови. (51) И когато ги благославяше, отстъпи се от тях и възносяше се на небето. (52) И те му се поклониха, и върнаха се в

Ерусалим с голяма радост; (53) и бяха винаги в храма хвалеще и благославеще Бога. Амин.

Ще взема 17-ти стих. И рече им: „Какви са тези думи, които си приказвате помежду си, като пътувате, и защо сте тъжни?“

На всеки въпрос може да се отговори по три начина. Може да се отговори на един въпрос чрез едно материалистическо обяснение. Под думата „материя“ разбирам това, което е най-близо до нас, което ние пипаме и усещаме ежедневно. Можем да дадем на един въпрос идеалистически отговор, по отношение на нашите чувства, но не и по отношение на нашия ум. Идеалистите са хора на чувствата. Можем да дадем и един чисто философски отговор на чистия разум. Следователно, първият отговор всички може да го разберете, вторият – половината, а третият – само малцина го разбират, той е толкова далеч, че само онези, които имат далекогледи, само те може да разберат.

Сега, повдига се въпроса: Христос жив ли е или не? На земята ли е Христос или на небето? Къде е Христос? Ако питате всичките религиозни хора, те ще кажат с един глас: жив е. Но къде е, не го знаят. Ако попитате светските хора, то те ще кажат: „Той е умрял, както другите хора, няма Го никъде“. Рязко ще отговорят. Тогава, когато половината човечество твърди един факт, а другата половина Го отрича, кой е на правата страна? Ще кажете, че онези религиозните хора са на правата страна. Хубаво, но къде им са плодовете, ако са на правата страна? Ако Христос е жив, где са плодовете на Неговата любов? Не е само да отговорим, че Той е жив, или както другите, да кажем, че Той е умрял. Отгде знаете, докажете това, вие бяхте ли там преди 2,000 години? Как смеете да твърдите един факт или да отричате този факт. Той не се е случил във вашето време, този факт се е случил преди 2,000 години, а вие го отричате. Можете ли да отречете това, което не сте го видяли? Следователно, според тази философия най-силното доказателство за една истина е

това, че тя може да се отрича. Само Истината може да се отрича, само любовта може да се отрича, само мъдростта може да се отрича. Следователно, отричането това е едно от най-силните доказателства, няма по-силно доказателство. А твърдението, то е най-слабото доказателство. Да твърдиш един факт, че е, то е най-слабото доказателство; а да го отричаш, това е най-силното доказателство; затова, вижте, онези, които отричат една истина, са по-силни, отколкото тези, които твърдят. Забележете, онези хора които твърдят, че Христос е жив, те не са готови да ги турят на (кръста) днес, а тези, които отричат, те са смели, готови са на всичко. Питам тогава: от какво произтича този психологически акт или този психологически феномен, защото религиозните хора днес са толкова малодушни? Всички казват: „Да запазим вярата, да запазим религията". Ами, коя е основата на религията, аз искам да зная. Когато мене ме попитат, ще кажа: Ето, това е основата на тази религия. Хубаво, всяка къща има основа, има стени, греди, покриви, но тази основа кой я турил, и кой трябва да живее във вашата къща. На човека, за пример, неговата основа са костите. Основата на човека, това са костите, но що са костите, без човешкия ум, без да ги ремонтира той правилно, без да ги направлява правилно. Следователно, що е религия? – Тя е израз на човешкия дух. Кой създаде религията? – Тя е създадена от човека. Религията не е създадена от Бога. Религията е създадена от хората. Религията, това са ред правила, норми, които хората с векове са създали. Ако дойдем до религията, в нея има друго нещо, което е Божествено, това е Любовта, Мъдростта, и Истината. Следователно, религия без Любов, религия без Мъдрост, религия без Истина, това е една мъртва черупка. Това са само останки, които трябва да ги изучават учените хора, да изучават как са образувани тия черупки. И следователно, когато дойдем до религията, ние казваме: Ние разбираме религията в тази широка смисъл, както Христос я проповядвал – прави отношения между хората, прави отношения между хората и Бога. Всички до сега проповядват едно учение,

вземете там Писанието, че Бог никой никога не е видял, и следователно, казват, че с Бога ние не трябва да се занимаваме. Не, изопачено е, обратното е вярно, най-реалното, най-същественото, най-видимото, което може да усещаме, да виждаме, това е Бог. Не са реални хората, реален е само Бог. А ние сме проявление само на Бога, на неговата Любов. Аз питам: кое е реалното в едно дърво, самото дърво или листата? Листата стоят ден, два, седмица, месец, пет месеца и най-после, на есен, окапват тия листа. Някой път даже и клонищата взимат да съхнат. Същественото кое е ? – Самото дърво. Следователно, у човека е важен само онзи вътрешен принцип, който е Божествен. Туй всеки трябва да го съзнава. Има у човека едно Божествено съзнание, което мисли, чувства и познава нещата, тъй, както е. Ще ми възразят, че ние в природата, в живота, не можем да познаваме хората. Защо не можем да ги познаваме? Има си причини. Хората, при сегашните условия, може да се познават само по един начин. Само в Любовта хората се познават.

В съвременната еволюция има две течения, две еволюции, които вървят паралелно. В сегашната вселена, както е създадена тя, има две еволюции на човечеството: едната е еволюция не само на човечеството тук на земята, но и на човечеството на другите планети, вън от земята. И на другите планети има хора. И другата еволюция е напредналата еволюция на ангелите. Аз твърдя това, а сегашните хора може да го отричат. Нека го опровергаят това, че само на земята има хора. И в слънчевата система има хора. Да, има ги. Религиозните хора казват, че някои щели да се спасят, някои – не. Питам: Кой се спасява? Те казват, че имало рай, имало ад. Питам: вие в рая и в ада ходили ли сте? Хубаво, нямам нищо против. Когато ние твърдим нещо, този факт трябва да е доказан; всички факти изобщо трябва да са доказани; всички истини, с които боравим, трябва да са доказани. Има, действително, отвлечени истини, които за в бъдеще ще изучим, но какво нещо е рая или ада, трябва да се обясни разумно на съвременните хора. Там дето няма Любов, там е адът. Адът е място

без Любов, адът е място без Мъдрост, адът е място без Истина. Там е най-ужасното, ада. И представете, си какви ще бъдат тия хора там, ад е това! А що е рай? Раят е място, дето се проявяват Любов, Мъдрост и Истина. Питам тогава: Имаме ли възможност да бъдем в свръзка с тази велика Истина в света? Имаме ли възможност ние, които чувстваме този живот, да бъдем в свръзка с него, който тече не само в жилите ни. Защото в света има един променчив живот. Както и да гледат хората – материалистически, идеалистически или философски, въпросът има само едно разрешение, а сега сме в един преходен период. Че има един такъв живот, лесно мога да ви го докажа. Вие сте изправен, снажен, млад, казвате: „Аз съм млад, като мене човек няма, от нищо не ме е страх" . Казвам: „Има нещо страшно, от което можеш да се плашиш. Как, ами на бойното поле. Казвам: Има нещо, от което може да се плашиш. От какво? – От хляба. Като ти вземат хляба, почват и гащите ти да треперят. И всички казват: А, глад!" И действително, най-страшното нещо в света сега, това е гладът.

В индуската история има един разказ, той е следующият: един от главните богове се разбунтувал и не искал да признае Брама за абсолютен Бог и казва: „Колкото си силен ти, толкова съм силен и аз, равен съм на тебе, не те признавам. " Брама за да го застави да го признае, турил го в огъня, хиляда години го държал там, и като излязъл, казал: „Равен съм на тебе". Брама си казал: „Има друго средство, с което ще те заставя да ме признаеш" . Държал го гладен 1,000 години, и като излязъл, казал: „Господар си ми". Затуй казва Христос: „Аз съм живият хляб" . В тази смисъл, защо Бог е най-силен? Понеже Той е живият хляб в света, и чрез Него, чрез Неговата сила, чрез Неговата енергия, която идва от слънцето, от небето, се образуват тези плодове. Това са сокове на този Божествен живот, който ние възприемаме и живеем. И ние съвременните хора, ние сме герои, отлични герои, но как? Аз бих желал туй геройство да мине в друго направление.

Приближава се Христос и казва: „Какви са тези пуми, които си приказвате помежду си, като пътувате, и защо сте тъжни?“

Ако днес Христос дойде, ще попита свещениците в църквите: Какво си приказвате помежду си и защо сте тъжни? Там някой свещеник се уплашил от владиката, сбъркал е някой канон, някое предложение на службата – не може прегрешил е. Пита го Христос: Какво се уплаши? – Там, нещо на службата. Някой проповедник се смутил. „Какво има“? – пита Христос. Еди-кой си пасаж, от моята проповед изгубих, смутих се, не можах да произведа нужния ефект, не можаха да познаят хората, че съм добър проповедник. Минава Христос покрай някоя къща, някоя жена казва: „Козунаците ми днес не можаха да станат, яйцата не можаха да се вапцат добре“. Минава покрай някой богаташ: Какво има? – Агънцата днес се сбъркаха. Разговарят се. Христос ги запитва всички. Минава покрай някой беден, казва му: „Какво има?“ – Нямам си парици. Всевъзможни въпроси се разговарят. И запитва ги: Защо сте тъжни? Всички казват: „Тъжни сме, липсва ни нещо“. На всички липсва нещо и го търсят. Някои го търсят в козунаците, друг – в парите, трети – в къщата, четвърти – в политиката, че тъй било, че онъй било, всички разрешават въпроса, казват: „Друго яче не може да бъде“. Не, казвам, едно нещо липсва на съвременните хора – любов съзнателна, не сегашната обикновена любов, не любовта на мъже и жени, не любовта между приятели, не любовта на свещениците, не любовта на държавниците, но Любовта Божествена, която изисква пожертване на човешкия живот, ще се жертва човек тъй, както Бог. Може да попитате: Възможно ли е? Който може да приеме това учение, да, защото, без жертва в света – не може. Самата еволюция иска жертви. Казвам: „Има две еволюции, които се развиват едновременно. Едната еволюция е еволюцията на всички въплътени души на земята в най-гъстата материя при най-голямо съпротивление, развива най-голяма енергия. Този е трудният път – на Мъдростта. И цялото човечество върви сега по най-трудните пътища. Най-трудната енергия е избрала

най-мъчният път, той е пътят на Мъдростта. Цялото човечество, макар, че му се проповядва любов, върви по най-мъчния път. Другият път, другата еволюция, индусите я наричат еволюция на девите или на ангелите. Тя е еволюция с любов, най-лесния, с най-малки съпротивления. Всички тия духове развиват любов, а хората на земята – мъдрост. Тия две еволюции ще се срещнат сега наскоро. Там има един възел ще настане едно прекръстосване на човешката раса и културата на ангелите. Хората и ангелите ще се срещнат в един общ център ще се поздравят. Туй църквата го нарича възкресение: Мъдрост и Любов в една посока. Любовта не е качество на човека, тя е качество на ангелите. Ще се прекръстосат ангелите и хората. И всички хора, които от 8,000 години насам носят тия факти на мъдростта, на тия изпитания, ще се срещнат, и ще се поздравят" .

Пита ги Христос: Какво се разговаряте? И започва да им разправя за бъдещето. Защо се занимавате с тия въпроси? Тия въпроси не са важни, не се занимавайте са тях. Ако Христос дойде сега в България между софиянци, или в Англия – в Лондон, в Америка – в Ню-Йорк, или във франция, ще каже: „С толкова хиляди години се занимавате с такива въпроси, какво сте решили?" Не е това важното в живота. На един умиращ човек не са важни парите. На един умиращ човек, може би, в дадения момент неговата кръв е покварена, и ако може от един здрав човек да се прекара малко кръвчица в неговите артерии, той ще получи нов подтик за живот. Кръвчица се изисква! Кръвта в този случай е символ на живота, и когато Христос казва: „Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми", Той подразбира – кръвта е животът.

Сега, казва Той: „Защо сте тъжни?" Има причини да сме тъжни. Дом, в който няма любов, може ли човек да не бъде тъжен? Църква, в която няма любов, могат ли хората да не са тъжни? Сега, на съвременния християнски свят, които проповядват, че Христос е дошъл, възкръснал е, жив е, Христос им казва тъй: „Който иска да ме последва, да раздаде всичкото си имане, и да дойде да ме последва".

Сега, да оставим ние този въпрос. Но, да решим: Онези, които казваш, че има Господ, този Господ е Бог на любовта. Ето, има решение отгоре: Христос казва на всички съвременни християни: „Раздайте богатствата си на всички ваши бедни братя, и елате да ме последвате“.

Казвате: „Да запазим църквата“. Христос казва: Тъй се запазва. Идете, раздайте и живейте с почтен труд, живейте с туй, което изработите. Казваме: „Култура и наука!“ Ако нашата съвременна наука е изопачила умовете ни, наука ли е? Аз разбирам под „наука“ тази, която е облагородила умовете ни. Аз разбирам под „култура“ тази, която може да ни повдигне. Ако тази съвременна култура не може да ни повдигне, трябва да потърсим друга, която може да ни повдигне. Тъй е и в самата природа, в самия живот. Даваш на детето си една храна – боледува, даваш му друга – боледува. Ще дадеш най-после такава храна, която ще даде потребните елементи за детето. Дишаш един въздух, вреден е за тебе, поврежда те, дишаш втори въздух – също. Ще намериш най-потребните елементи, ще намериш живата енергия, която трябва да възприемеш.

По същия закон ние трябва да изнамерим всички онези мисли и желания, които ще внесат в нас живота. И сега, ако младото поколение, ако всички тия болни хора изискват чист въздух, чиста храна, какво лошо има в това? Трябва ли да им се даде? Какво да им се даде? Най-умните, най-учените хора в Европа и отвсякъде, каквито и да са те, под каквото верую и да са, от каквата религия да са, дали вярват или не – има една точка в света: Можем ли като мислещи същества, да си подадем ръка и да работим заедно? – Можем, няма никакво съпротивление в това. Имам ли някакви интереси? Не значи, че трябва всички да станем еднородни в нашите стремежи. Не, в природата има едно разнообразие. В туй разнообразие на природата седи живота.

Сега, има едно неразбиране. Когато казвам да дадем, как да дадем? Отвътре, от любов трябва да дадем, от любов, от съзнание.

Един човек, който има 100 милиона лева, не е достатъчно само да ги раздаде, но да ги употреби разумно. Той най-малко три пъти ще се изпоти на леглото. То много лесно се казва – не е лесна работа. И ако той разреши своя въпрос вътрешно, в него ще дойде един вътрешен подем, друго едно просветление ще дойде вътре в живота му.

Сега Христос пита тия двамата: Какво се разговарят? – Те са очаквали в това време да се освободят евреите от римското иго, да им се даде едно царство, да им се даде това-онова. Всичко това не стана. Най-после го разпнаха. Казват „Не се сбъднаха нашите надежди“. И той им разправя, тълкува им, колко църкви, колко велики народи има, които не са успели, но има нещо по-велико от това – да познаваме Бога, да познаваме Любовта, да вървиш в този път на еволюция. Всичко това е по-славно – казва Христос.

Сега, всички съвременни течения са един копнеж на човешката душа. Онзи, който е свързан с въжета, иска да се освободи от тия въжета, но има един правилен начин за освобождение. Аз определям тия неща по следующия начин: На земята се иска здраве, на духовния свят се иска чистота. Ако вие сте паднали в един кладенец, и ви пущат 10 въжета: 5 нови, но слаби, 5 нечисти, оцапани, но здрави. Питам тогава: за кои въжета ще се хванеш ти? – За здравите, макар и нечисти. Да, предпочтително е да се хванеш за здравите и нечистите, отколкото за чистите. Ако влезем в духовния свят, законът е обратен. Там, понеже материята е в друго състояние, там се изисква чистота, а не здравина. Следователно, от водата ние не искаме тя да бъде здрава, а да бъде чиста, Следователно, телата ни трябва да бъдат здрави, а сърцата ни трябва да бъдат чисти. И тогава ние ще живеем, няма да изискваме чистота на земята. При сегашните условия, при които живеем, да искаме да бъдем чисти отвънка, това е абсолютно невъзможно. И по 10 пъти на ден да се миете, ще излезете вънка, и пак ще бъдете нечисти. И по 10 пъти на ден да метете стаите си, пак да бъдат нечисти, но вашите стаи могат да бъдат хигиенични, да има в тях порядъчен, чист живот.

Сега, да дойдем до същественото в живота. Христос, това е идеалът на човечеството. Той е една колективна единица. Той е онзи Божествен елемент, онова проявление за всички онези съзнателни същества в развитието си, които са минали своето детинство, и търсят нещо по-високо. Христос е едно проявление на Бога, да покаже, че в света има и друг един живот. Той е показал начина, пътя, по който можем да намерим този живот и да го живеем. Ако питаме сегашните християни, в сегашната църква, знаят ли този живот? Те са го търсили, но не го знаят, не са го живели. Например, много постници са живели в горите по 50–60 години, но после, на старини се върнали между хората. Кога? Когато любовта заговори у тях, Господ им казва: „Ще се върнете при вашите братя и ще им кажете, че спасението на света може да се даде само чрез Любовта". Как може да спаси, да отгледа Майката детето си? – Като го отгледва с млякото си. Как възпитава Учителя ученика си? – С търпение и с любов. Обича туй дете, и ще го възпита. Навсякъде се изисква любов, но разумна любов. Ние говорим за разумната любов. Аз намирам, че в сегашния живот най-мъчното е да възприемат някои хора тази любов. Всеки иска да го обичат, но това не подразбира любов. Любовта всякога подразбира да дадем. И то е Божественото. Любовта, за която говорим е като един извор, който постоянно тече. Преди 2–3 седмици идва при мене някой и ми казва: „Аз те много обичам" . Радвам се, че тъй много обичаш. Тогава трябва да бъдеш най-щастлив човек. „А, не съм щастлив" . Щом ме обичаш, Бог е Любов, Той с вътре в тебе, и ти трябва да бъдеш щастлив. Не, не съм щастлив!). Ти трябва да имаш всичко. Нямам всичко. Тогава ти си прегрешил в своите схващания. Значи, има друго нещо. Някой казва: „Аз те обичам" . Ти си щастлив, Бог е в тебе, и аз ще те последвам. Ти, който можеш да обичаш, Бог е в тебе, и аз ще дойда в дома ти да се уча. Ти, жена ти, децата ти, живеете ли по тази любов? – Не, караме се по някой път. Там гдето Бог живее, от изобилието на тази любов идват всичките благословения на земята. Това е, когато тия разумни същества живеят

горе на небето. От тяхната любов се ползват всички, и те не гледат, че този е лош, онзи е лош, а те казват: „Много добри са нашите братя“. Дойде някой човек от земята и им казва: „Много войни има долу, много лоши са хората“. Те казват: „Няма нищо, тази работа ще се оправи, те не са тъй лоши, вие привидно гледате на тази работа.“ Тогава, те извадят своите телескопи, лупи, имат си такива, и през тях погледнат, какви ще бъдат хората за в бъдеще. И казват: „А, какви са те!“ Има начини, по които ние можем да поправим живота си. Но, когато Христос се приближи при тях, те, не Го познаха. Е, питам: Ако сега ви срещне Христос по пътя, сега, когато излизате от тук, ви срещне и ви попита: За какво ви говори вашият проповедник? – За Христа. „Е, разбрахте ли нещо?“ – Те са отвлечени неща тия, нещо по материално трябва. Сега, с 1,500 лв. месечно живее ли се? Шапка струва 300 лв., обуща скъпи, палто, рокля скъпи, един козунак да направиш сега, това е най-малко 50 лева, тъй че това не е за сега, а за после, когато хората станат добри. Тъй ли било? – Тъй. Ти не мислиш като него. Почваш да спориш със своя събеседник, той ще почне да ти обяснява. Той ще ти каже: „Ти разбираш ли какво е окултизъм? “ Е, какво е? – Една дълбока Божествена наука, която обяснява какви са причините и последствията от нещата, и че нещата, които стават сега, не стават тъй изведнъж, сега, а са от преди милиони години определени. Че как може това? И почва да ти цитира той теории от миналото, всичко туй, и най-после казваш: „Много учен човек е той, много начетен, не може ли да ми препоръча някой автор” ? Е, препоръчва ти еди-кой си немски, английски, френски, или американски автор. Сбогом. Някои познават Христа, а други не Го познават. Които Го познават, ще кажат: „Господи, остани Ти с нас” . А които не Го познават, ще Му поискат да им препоръча някои книги за четене.

„Защо сте тъжни?“

Сега ще се срещнете, и ще си кажете: „Христос възкръсна!“ Радостни ли сте, че Христос възкръсна? Аз бих желал да тръгнете сега

по София и да попитате, колко християни има, които са видели Христа. Ще бъде чудно, че тия християни от толкова години, от 2,000 години, които според окултизма са все живели и са си заминавали, до сега, в тяхното съществуване да не са видели Христа! „Е, туй е спънка“, казвате, „туй прераждане да го няма, всичко друго да говори“. Там е злото, прераждането. Ами що е прераждане? Ние живеем и се движим вътре в Бога, това значи прераждане, живеем и се движим в Бога. Когато сме на физическото поле, и съзнаваме физическия живот, тук се раждаме. Щом се оттеглим, и навлизаме в Божествения живот, при Бога, напущаме земята, значи човек умира. Всякога когато човек напусне своето тяло, той умира. После, пак излезем от Бога, дойдем на земята, постоянно променение на живота става. Промени стават, само промени стават! Онези, които не разбират закона, казват: „Ама дух може ли да се преражда?“ Духът не може да се преражда. Духът може да влиза в разни положения, разни обстановки. Духът всеки Божествен ден се явява, в разни епохи, за да използва великия закон в света, и да съзнаем, че цялата вселена, в която сега живеем, това е едно обективно училище, през което всички човешки души ще минат. Тъй учи тази велика наука, че след като минете тук учението на земята, ще отидете в друга някоя планета от слънчевата система, после ще напуснете това място и ще отидете в други планети.

Сега, затова можем да говорим, можем и да не говорим, но има хора, които вече са напреднали, на които трябва да се говори, и трябва да знаят смисъла на живота. Туй е още външната страна на въпроса, но има друга една духовна, вътрешна страна на въпроса. Човек може да развие своите духовни очи, та да види, че има една отлична култура, с всичко красиво в себе си, толкова висока, съществата и са с такава висока култура, те стоят на един уровен много по-висок от нашия, и ако влезем между тях и видим, как живеят те, как се учат, как построяват своите градове, как възпитават своите деца, ние ще въздъхнем, и ще кажем: „Да, това е култура, това е животът. “

И Христос е казал: „В дома на Отца Моего много жилища има, и те са жилища на тая култура“. И сега Христос казва: „Аз ще ви заведа в тия жилища, там да се поучите, и пак ще ви върна на земята, като дойдете на земята, да я разберете, да им я предадете“.

Сега казвате: „Христос възкръсна“. Е, как възкръсна Христос? Аз казвам: „Христос възкръсна чрез Божествената Любов, чрез Божествената Мъдрост, чрез Божествената Истина“.

И ако ние искаме да видим Христа, всеки може да Го види, но Любов се изисква! И казвам: „Ако ние всадим тази любов в нашите работи, ще имаме резултат” . Ние днес работим повече, отколкото едно време. Едно време, когато човек беше в рая, тъй както е дадено в стария завет, той работеше много малко, а имаше повече време да се занимава с учение, но един ден жената отиде на забавление, видя там един високоучен философ, там го уподобяват на змия, но аз го помня, аз оспорвам това, не беше змия, а с крака. Едно време змиите бяха с крака, а после, като сгреши, Господ я прокле, и тя стана без крака. Седи този господин, дошъл на дървото, и си похапва от неговите плодове. Пита жената защо не яде от това дърво? Какво трябваше да каже тази жена там, тази другарка на Адама? Тя трябваше да му каже: „Господине, как си позволяваш без наше позволение? Че тук има закони!“ А тя започва разговор с него. Той казва: „От това дърво ако ядете...“. Ето глупавата жена. След туй, ето и глупавия мъж. Дойде един философ... „Нов философ” , казва, „дойде в нашата градина и той казва, как така ние да не знаем, че в това дърво има такива сили, и казва, че като ядем от него, ще добием толкова знания – сила и знания, и ще ни се отворят очите“. Като си похапнаха и двамата, не само че не придобиха, но изгубиха и оголяха. Той казваше: „Жено, сега я втасахме, досега бяхме радостни, весели“. От тогава те потъмняха, изгубиха всичкото си величие, те се усъмниха в Бога, изгубиха своята любов, и във всички съвременни християнски църкви трябва да си зададем въпроса: Любим ли ние Христа? Те трябва да си зададат този въпрос, а не аз. За мене въпроса другояче

седи. Те трябва да се запитат: Ние любим ли Христа? Казват, че аз съм говорил против тях. Та, Христос ви пита: Вие моето учение от 2,000 години приложихте ли го в света? Дадохте ли образец на Любовта? Признават ли вашите страдущи братя, че моето учение е на Любовта. Днес църквата може да направи повече. Служителите Божии могат да направят повече, те не са си дали усилия. Сега, да оставим тях, но казвам, онова младо поколение, вие, които слушате, как мислите да живеете? Е, да допуснем сега, казвате, че искате един нов строй. Е, хубаво, този строй. е лош. Добре, да го разрушим. Хубаво, ами ако ние не изменим нашия характер, и дойде бъдещият строй, а ние турим пак своите недъзи, тогава какво направихме? Аз като разваля една къща, и не мога да съградя друга, какво ще спечеля? Трябва ли да я разрушавам? Природата не търпи разрушения, тя едновременно руши и гради. И Христос обяснява на своите ученици и казва: „Аз оставям благословението на моето учение във вас, идете да проповядвате това учение, учение на Любовта“. И сега човек не може да проповядва Любовта, докато не е свързан с Христа. Той е свързан с Любовта. Аз казвам: „Любовта трябва да бъде с нас” . Не, Любовта в туй тяло не може да се събере. В туй сърце, с което човек живее, Любовта не може да бъде. Човек живее на друго място. След като умре човек и излезе от тялото си, той живее вече с неговото духовно тяло. Тялото му, това е една колибка, в която той временно живее, и ние се заблуждаваме, че живеем в нея. Следователно, ние трябва да дойдем сега до това опитно учение на екзалтиране, не, има основни начини в природата, които ние можем да посочим на хората, да знаят как трябва да живеят. Вземете едно ябълчно семе, вземете едно житно зърно, щом го посеете в земята, туй зърно мисли и то казва: „Най-първо мене ми трябва почва, да пусна корени, за да мога да се храня“. И тогава то почва да гради, да се развива. Туй ябълчно семе или туй житно зърно с хиляди години седи в това си положение, защото в природата има епохи или промеждутъци, когато едно растение може да се превърне в животно, т.е. тази душа, поставена в туй дърво или в

туй растение, заключена при тия условия, трябва да чака, да работи, да набере опитност, и дойде един промеждутък, когато се отвори тази Божествена врата, и казват: „Понеже ти си бил верен на своята служба, сега ще станеш едно животно“. То се превръща в една клетка, която постепенно се разраства, става едно малко животно, което може свободно да се движи във водата. После туй същото животно постепенно се превръща в човек, и казва: „Разбрах смисъла на живота, едно време главата ми беше заровена в земята, а сега е нагоре към слънцето“. Когато казват на такъв човек да сгреши, той казва: „Твоята глава беше ли заровена в земята? Моята беше, аз помня, и не искам втори път главата ми да бъде заровена“. Следователно, тази религия, туй учение, което проповядваме, трябва да ни даде един живот. Вътре в нас, трябва да премахне всички болести. Трябва да се премахнат поне 75% от всички тия болести, които застрашават цялото човечество, трябва да се уравновесят нашите умове.

Ние сме толкова взривни, че един човек мъчно може да те разбере, обикновено криво се разбираме. Всеки човек е тъй натегнат, че пай малкото побутване, може да създаде един инцидент. Защо? – На всинца ни липсва нещо, най-съществеността. Когато дойде Любовта вътре, усещаш се благороден, на всички прощаваш, а когато я няма, когато тя те напусне, търсиш най-малкия случай, туряш пояса си, и казваш: „Трябва да знаеш” . Щом имаш Любов, казваш: „Няма нищо“ – готов си да плащаш, да помогнеш. Нямаш Любов – ставаш кисел.

Приближи се Христос към двамата ученици, и те Го поканиха на трапезата.

Аз казвам сега: Съвременният християнски свят готови ли сте да поканите Христа? Поне българските свещеници и владици готови ли съ? Ако са готови, аз ще Му пратя една покана. Ами знаете ли какво ще кажат? – Нека си седи Той там, нека почака. Ако ида в Англия, аз ще кажа: Вие англичаните, които сте толкова умни, готови ли сте да поканите Христа на трапезата? Не, чакай, още не е време, като уредим работите, тогава ще Го повикаме, ще Му дадем един царски

прием и ще му кажем: „Да живее Христос!“ Навсякъде тъй ще бъде. А сега всички седят, и спор има. За какво? – Къде е Христос, на земята или на небето? Някои казва: „В мене е Христос” . Как, у тебе ли е Христос? Ти, най-големият грешник, у тебе да е Христос! Сега, всички мълчат, и не искат да кажат, че Христос е жив. Сега е време, когато хората трябва да кажат, че ние сме хора грешници, ние сме със слабости, а то след време, когато дойдат други условия, когато се подобрят материалните условия, когато дойде новата култура, хората ще станат по-умни, по-добри. И ние отлагаме, казваме: „Когато дойде това време“. Нима когато хората ядат по-хубава храна, ще бъдат по-добри, по-културни? Когато един вълк се храни много добре, по-добър ли ще стане? В яденето човек трябва да има една наука, да знае как да трансформира онази Божествена енергия, защото в хляба, който вие разумно ядете, има една Божествена енергия. И ако вие разбирате тази енергия, трябва да я трансформирате, вътрешният живот ще влезе, и веднага ще се разтвори нещо ново. Вие ядете и казвате: „Сега в яденето няма смисъл, наядохме се, по не сме доволни“. Ние сме хора неблагодарни. Ние трябва да разрешим този въпрос за яденето, главния въпрос. Влезете в една къща, жената недоволна, мъжът недоволен. Защо? – Яденето не било добре сготвено. А съществения закон е: когато вземем хляб, онзи живият хляб, трябва да се спрем с едно особено съзнание, с едно велико благоговение, че в този хляб има едно велико самопожертване, и като се вглъбим дълбоко в себе си, да кажем: „Ние ще живеем тъй, както този хляб” . И ако аз кажа на хората: „Отречете се от себе си“, ще ми кажете: чакайте, още не сме възпитали децата си, с жените си не сме се разбрали, какво ще правим? Ами какво значи самоотричане? Самоотричане значи, всички онези отрицателни черти, които са внесли отрова в човешкия организъм, всичко онова да го напуснем, да възприемем Божественото в себе си, и да живеем по нов начин.

Аз по някой път вляза в някой дом и съм много спокоен, но по едно време почна да усещам едно безпокойство, и се заинтересувам

откъде иде това безпокойство. Виждам тогава аз, че у домакинята, в ума ѝ има едно безпокойствие. Чакай да видя какво ще стане. Тя се безпокои за мъжа си, безпокои се, мисли, тревожи се и казва: „Моят мъж е непорядъчен, не живее чист живот" . Като дойде той, тя мълчи, но в душата си казва: „Той не живее чист живот" . И следи го, постоянно го следи, стражар му е тя. Казвам: Жено, слушай, ти страдаш, понеже любовта нямаш още. Ти мъжа си още не си го опознала, не го познаваш, ти го държиш като едно бебенце отвънка, носиш го, радваш му се, целуваш го, милваш го, но то не те познава и те одраща като някоя котка, и като порасне и стане един млад момък, търси друга мома, и казва: „Майка ми, друг ще се грижи за нея". Ние трябва да се свържем с Божественото. Аз не казвам за всички, някои от вас вече са свързани, имат връзки, а вие които сте свързани, казвам ви: Едно нещо е потребно за вас, на всички българи е потребно точност. Знаеш ли какво значи точност? Обещаеш нещо, и точно на време да го изпълниш. Точни на времето! Ни секунда, ни минута да не мине. Точни трябва да бъдем в своите вярвания, точни в своето изпълнение, във всичко трябва да бъдем точни. И цялата природа се отличава с математическа точност. Някой път нашите астрономи казват, че слънцето закъснява. Не, не, слънцето не закъснява, но по някой път нашата земя в своето движение тя закъснява, а изгрева на слънцето, всичко в природата върви с една математическа точност. Ние трябва да бъдем точни. Ако нашите сърца са огорчени, то всичко ще дойде на място. Ако има нещо, с което се отличават англичаните то е тяхната точност. Българинът като обещае, ще дойде половин час по-късно, защото неговият часовник е друго-яче нагласен. Даже и за тези, които сега вървят по новото учение, изисква се абсолютна точност, точни на време. Второто положение: Веднъж дадена дума, изисква се на тази дадена дума да се устоява. Англичаните са точни в това. Ще мислиш преди да дадеш дума, но дадеш ли веднъж едно обещание, ти ще стоиш отгоре на тази дума, като разумен човек. Няма нужда от полици. Ще казваш: „Господине, след три месеца ще

ви върна парите, на 20-ти март, точно в 5 ч. вечерта ще донеса парите“. И тъй, на 20-ти март, в 5 ч. вечерта дойда и донеса парите. А сега, каква е точността на хората? Сега трябва да го съди съдебен пристав. И казваме: „Светът е такъв” . Но, ако Любовта е влязла вътре в света, трябва да урегулираш всички тези отношения в живота. Ако ние придобием Божествената любов, ние ще бъдем точни. Когато обичаш някого, как си точен! Точен си на времето, и колко пъти изваждаш часовника си! Щом не го обичаш, казваш: „Е, може...“ Любовта е точна, Божествената Мъдрост е точна, и Истината е точна. Точност се изисква!

Сега, Христос проповядва на своите ученици. Вашите вярвания точни ли са? Ще кажете: „Този въпрос друг път ще го разрешим” . Не, днес. Жив ли е Христос или не? Ако е жив Христос, вие се намирате в едно много критическо положение. И следователно, Единственият, Който може да ви упъти, да ви помогне, Той е. Той е казал: „Повикайте ме за тази работа, аз ще ви улесня“. Сега, вие седите и казвате: „Има нещо да ни смущава“. Всичко онова, което ви смущава, всички тия неща, оставете ги на страна. Важен е новият живот. В природата прониква онзи Божествен живот, ние сме сега в един нов цикъл. Аз да ви кажа, ние сме сега в един нов цикъл, нови врата се отварят, нови условия, и който от вас излезе, за него се отваря една велика перспектива. Всеки от вас трябва да бъде готов. Който не е готов, той ще закъснее. Знаете ли тогава на какво ще мязате, знаете ли какво ще се случи с вас? С вас ще се случи туй, което се е случило в Англия. Един богат английски лорд имал 500–600 длъжници, и искал да види, защо хората не вярват в Христа. Дава едно обявление във вестниците: На 5-ти април, в 5 ч. вечерта, всички ония мои длъжници, който вярват в Бога, ако дойдат по това време в дома ми, ще им простя дълга. Всички длъжници почнаха да размишляват, не е ли това един изпит, той иска да си играе с нас, това е шашарма. По едно време, идва до дома му един беден англичанин и казва: Тази ли е къщата на лорда? Четох във вестниците, почитаеми, Господине! Тъй

ли? – Заповядайте вътре. Лордът изважда часовника си, поглежда, 10 минути по-рано дошъл. Ще почака. В 5 ч. вратата се затваря, и от 600 длъжници само един влязъл вътре.

Сега ви казвам: В света се отваря нова една врата, за нова култура. Туй ви го казвам. Значи Божественото идва. Ще кажете: „Де е туй Божественото?“ Туй Божественото ще ви го докажа на опит, не на теория. Туй се проповядвало толкова хиляди години. Сега са времената, всички трябва сега да се приготвите, за да го приемете, да живеете с това Божественото. То е еднакво за всички. И бедни и богати, всички имат еднакво право да използват новия живот. Няма никаква привилегия. И най-бедните и най-сиромасите имат еднакви права да влязат в този новия живот.

И в Писанието се казва: „В последните дни изля Духа си“. Под „Духа“ се разбира Любовта, а Тя носи живота. И следователно, туй, което се казва за възкресението, то е един шанс, то е една привилегия. За всички онези събудени души се отваря една врата за новия живот. Той е толкова реален! Всички ще опитат неговите хубости, красоти, добрини, ще го възприемат, ще го живеят. Те ще минат в новия живот тъй, както са минали рибите в птици, тъй както са минали гъсениците в пеперуди. Те ще минат по същия закон. Тяхното съзнание ще се разшири. Ще обхванем тия новите условия, и тогава нашите корени няма да бъдат насадени нито долу в земята, нито в нас, а ще бъдат нагоре, и ние ще бъдем претеглени към новия живот, към тази Божествена Любов. И в нашите души ще дойде едно ново просветление, и ще кажем: „Разбираме живота, всичко можем да пожертваме за Христа.“ И този Господ, Когото ние проповядваме, Той не е Господ на един народ. Не, Той е велик, постепенно се разкрива. Този Господ е Господ на Любовта. Целият свят Той го е събудил, цялата култура Той е събудил, всичките европейски народи е събудил, на всички учители, свещеници, майки, бащи, на всички философи, на младите, на всички говори и казва: „Слушайте ме, вие искате да бъдете щастливи, слушайте това, което искате, ще ви го

дам" . Ще кажете: „Где е?" – Ще ви кажа где е. Този Господ, Когото аз проповядвам, знам где е. И онези, който ме слушате, аз ще ви кажа къде е. Слушайте, но едно условие, ще раздадете всичкото си имане, бързо. Ще хвърлите обущата от краката си, ще извадите шапките от главите си, ще бъдете хубаво облечени, но боси, гологлави, и всеки от вас ще има по една нова, малка мотичка, по един сърп, всеки от вас ще има в торбата си походна нова книга, и тогава, елате, аз ще ви кажа къде е Господ. И за мъже, и за жени – същия закон. Тогава синът ще дойде при майка си и ще каже: „Майко, аз ти благодаря, много ти благодаря, но отивам сега при моя Господ, и ако ти не искаш да дойдеш с мене, всичко ще оставя на тебе". Жената има голямо наследство, един милион, да каже на сина си: „Аз отивам при моя Господ, ела и ти, ако искаш" . След туй, бащата ще каже на децата си: „Деца, ето толкова милиона на вас ги оставям, аз отивам при моя Господ". Големият син казва: „Аз отивам при баща си, без него не мога". Голямата дъщеря казва: „Аз без майка си не мога да остана". Тръгват всички. Къде? Всеки на работа. Да не мислим за банките, как сме осигурени там. Нали ние сме осигурени? Не, този нашият Баща, Който ни е пратил отгоре от толкова хиляди години, Който е създал този свят все заради нас; на Когото тази Любов се излива; ние, синовете на този век няма ли да бъдем признателни, благодарни на Него? И още ли ще се обръщаме да казваме: Няма Господ. Сега, трябва да затрептят нашите сърца. Аз отправям погледа си нагоре, но Той не е нагоре. Това е едно заблуждение. Вие се заблуждавате, Той не е нагоре. Аз няма да ви кажа, защо всички гледат нагоре. Нагоре не е, това е таван. Велико чувство е да съзнае човек своя Баща! Каква близост ще има между нашите души! Каква близост трябва да има!

И казва Христос: „Какво се разговаряте?" О, трябваше ли Христос да пострада, да дойде в своята си слава? В коя слава? – Славата, която имах пред тебе, пред тази велика Любов – славата на любовта, славата на мъдростта, славата на истината. Това е нещо велико, и когато човек

влезе в този свят, неговото лице ще светне. Казват: „Ние проповядваме – Христа разпнат" .

Аз казвам: „Не ви проповядвам Христа разпнат; " не, аз ви проповядвам един Христос на Любовта, на великата Любов, която обзема всички сърца. Аз ви проповядвам един Христос на Мъдростта, Който обхваща всички умове. Аз ви проповядвам един Христос на Истината, Който движи света, и работи тук и казва: вие слушайте най-големия си брат, който ви казва, че никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече. И Той всички привлича, и казва: „Тук е". И знаете ли какво ще видите? – Една прекрасна светлина, един прекрасен свят, рекички, дървета с всички плодове. Всички крави, свини в другия света ще ви говорят. Като отидете при кравите в другия свят, знаете ли какво казват те? Те казват: „Ти си уморен от дългия път, идваш с твоята мотика, ще ми направиш голямо удоволствие, смукни си от моето мляко". Пчелиците като те срещнат, ще кажат: „Братко, ела, вземи си малко медец" . Ще ви поканят на гости. А сега, без да ги канят, вземат меда им. Ще кажете: „Това е от приказките на 1001 нощ". Не, всичко туй сега е разумно в света. И ние сме призовани в тази нова култура. Този живият Христос трябва да се приеме навсякъде. Той ще се наложи най-после. Божиите обещания не търпят обратни решения. Бог, Който е направил света, Който е наредил своя план вътре, така ще измени хората, че планът ще се изпълни. Най-после, ако вие не го слушате, Той ще мръдне своята пръчица, и един ден всички ще се намерите събудени, и ще кажете: „Колко сме били глупави!" Няма нищо невъзможно заради Него. По-добре да съзнаем това, и да възприемем тази велика истина. Сега се изисква всеки от . нас да помогне на нашите страдущи братя. Разрешение на един важен въпрос е това – да помогнем на нашите братя. Главният въпрос е: сестри и братя, който са паднали, трябва да им помагаме. Как ще помагаме? Знаете ли колко милиона същества се мъчат? Да изпратите душите си да видите, какви страдания, какви въздишки има! Някой път седяли ли сте в къщи, и да чувате тия

вопли? Знаете ли какво става в София? Били ли сте в един град като в Лондон, да чуете тия страдания и вопли? Не трябва само да състрадаваме и окайваме, но и да помагаме. Има начини на помагане. Ние можем в един ден да спасим това човечество. Сега всички трябва да се свържем, а не да отричаме. Сега е векът на безверие, на отричане, а идва векът на една жива реална вяра на този жив Господ. Всички трябва да бъдем служители на туй ново учение, и всички да кажем: Господи, ние ще изпълним твоят план, както си го наредил, ще приложим всички Божествени закони. Всички европейски народи на земята, като приложат тия Божествени закони между тях, вече ще има разбирателство, взаимно почитание, взаимно уважение, и в религията, Любовта ще примири нещата. По-напредналите ще вървят напред, ще помагат на по-изостаналите, а и тия изостаналите трябва да ги подигнем.

Казва Христос: „Защо сте тъжни?“

И аз казвам: „Тъжни сме Господи, защото ти не си между нас. Тъжни сме, защото те разпнаха, и не те видяхме“. И после Той казва: „Жив съм аз” . И тогава всички, като го видяха, изпитаха голяма радост, и още до вечерта се върнаха в Ерусалим. Що е Иерусалим? – Този материалният свят. Трябва да отидем при страдущите и да кажем: „Братко, в този свят има надежда за тебе, този свят има смисъл“. Ето Христос отвънка хлопа. – Влез!

Ще каже: Стани! Там, друг някой се готви да се самоубие. Някой млад се влюбил в някоя мома, иска да се самоубие, но дойде Христос, казва: „Чакай, простри ръката си. Всичко в света ще се нареди“. Любов се изисква, велика Божествена Любов, която всички ние трябва да дадем. Всичко трябва да дадем. Защо да не го дадем? След 20–30 години всичко ще дадете. Сега е време, доброволно ние трябва да дадем всичко за Христа. Някой казва: „Защо да не дадем? “ Аз ви казвам: Тогава на сила ще ви вземат всичко, а сега – доброволно, по закона на любовта ще дадете. Ние ще срещнем Христа, ще приказваме с Него, и ще кажем: „Господи, остани с нас!“ И след като

ни разясни истината, нашето сърце се зарадва, и Той изчезне, влезе в нас. Ние ще идем в Иерусалим, и Той пак ще дойде с нас. По пътя Го нямаше, после пак дойде Христос и казва: „Мир вам, аз съм жив, ето ръцете ми тук, не бойте се сега, елате!“ И те, като Го видяха, зарадваха се.

Не бойте се, за в бъдеще ще се образува една велика култура, и всичко ще се преобърне на добро. Всички тия мъртви, гробища, всички тия кости, всички тия нещастия, всичко слиза, ще се измени, всичко ще се превърне в любовта, и хората ще се радват, че има един в света, в Когото няма измяна и промяна, Той е Бог на Любовта, Бог на Мъдростта, Бог на Истината. И Той призовава всички българи на тази велика култура, Той призовава всички свещеници и владици да слушат гласа Му.

И аз ви поздравявам с Христа по пътя на Иерусалим!

За какво говорят те?

„Защо сте тъжни?“

Беседа, държана на 8 април, 1923 г., Велик ден, неделя, 10.30 ч. с.

ЧИЙ Е ТОЗИ ОБРАЗ

И казва им: „Чий е този образ и надписът? “ (Матея, 22:20)

Ще прочета част от 22 гл. от Евангелието на Матея.

И отвеща Исус и говореше им пак с притчи и казваше: (2) Уподоби се царството небесно на человек цар който направи сватба на сина си; (3) и разпроводи слугите си да призоват званите на сватбата; и не рачеха да дойдат. (4) Пак проводи други слуги и казваше: Речете на званите: Ето, обеда си приготвих: юнците ми и угоените са заклани, и всичко е готово: дойдете на сватба. (5) Но те не рачиха, и разидоха се, един на нивата си, а друг на търговията си; (6) а другите уловиха слугите му та ги обезчестиха и убиха ги. (7) Като чу това царят разгневи се, и проводи войските си та погуби онези убийци, и града им изгори. (8) Тогаз казва на слугите си: Сватбата е вече готова, а призваните не бяха достойни. (9) И тъй, идете на кръстопътищата, и колкото намерите призовете ги на сватба. (10) И излязоха онези слуги по пътищата та събраха всички колкото намериха, зли и добри; и напълни се сватбата с гости. (11) И като влезе царят да прегледа гостите, видя там человек не облечен със сватбарска дреха; (12) и казва му: Приятелю, ти как си влязъл тука като нямаш сватбарска дреха? А той замълча. (13) Тогаз рече царят на слугите: Вържете му нозете и ръцете, дигнете го, и хвърлете го във външната тъмнина: там ще бъде плач и скърцане с зъби. (14) Защото мнозина са звани, а малцина избрани.

(15) Тогаз отидоха Фарисеите и съветваха се как да го впримчат в дума. (16) И проваждат до него учениците си наедно с Иродианите, и казваха: Учителю, знаем че ти си прав, и Божия път в истина поучаваш, и от никого не те е грижа, защото не гледаш на лице на человеците. (17) Кажи ни прочее: ти как мислиш? Право ли е да

даваме дан на Кесаря, или не? (18) А Исус позна лукавството им, и рече: Защо ме изкушавате, лицемери? (19) Покажете ми монетата на данта. И те му донесоха един пеняз. (20) И казва им: Чий е този образ и надписът? (21) Казват му: Кесарев. Тогаз им казва: Като е тъй, отдавайте Кесаревите Кесарю, а Божиите Богу. (22) И като чуха зачудиха се, и оставиха го и отидоха си.

Ще взема 20 стих.

И казва им: „Чий е този образ? "

За да познаем какъв и да е предмет или какво и да е живо същество, то трябва да имаме някакъв образ. Образът трябва да има известни качества, чрез които да се познава. Целият съвременен културен свят, не само сегашният но и от хиляди години насам, всички се стремят към една неопределена цел. Всички хора нямат една определена цел. Ако попитаме хората на реалния живот, имат една цел; ако попитаме духовните хора, те имат друга цел; млади, стари, учители, хора с разни знания, имат разни цели, но нямат една обща, определена цел. Да, не само те. Ако попитате съвременните философи, които минават за най-видните хора, които са извадили всички факти от положителната наука, и са старали да ги приложат в живота, за да създадат нещо хубаво, стройно, и те нямат определена цел. Ако ги попитате какъв трябва да бъде идеалния живот, каква форма трябва да има, и те ще дадат едно смътно описание. И всички си дават вид, че знаят. Всеки един философ като напише едно съчинение, като започва със своя предговор, започва тъй величествено, първото предложение е громко, и после, постепенно към края, туй громкото изречение се преобърне на един пукнат мехур. Там е нашата погрешка, че всички започваме със славни предложения. Които и да е християнин, казва: „Аз съм християнин последовател на Христа, аз съм проповедник, аз съм свещеник, владика, ръкоположен съм, аз съм солиден; " но към края на живота, като разглеждаш тия, които следват Христа, свършват с един пукнат

мехур. Сега, за да бъде някой последовател на Христа, той трябва да има Неговите качества, той трябва да има Неговия образ. Ами че така е, разбира се!

„Чий е този образ? “...

И действително, има много образи в света, но има два отличителни образа между тях. Единият образ е на хора духовни. Под думата „духовни“, аз разбирам хора на висшата интелигентност, на висшата културност и добродетел, в които всичките им мисли, всичките им желания, всичките им действия, подтици, са напълно определени, имат си и мярка. А другият, светският образ, мерките на тия хора са различни, те имат 100-ина мерки в джоба си. Турците казват в една своя поговорка, че такъв човек знае всякога как да мери, той казва: „Е, както дойде“. Интересно е, че тия религиозните хора, те имат скрити мерки от стария живот, скрили са ги, и някой път, когато не ги види никой, те ги изваждат, а щом ги види някой, който ги познава, те ги скриват, и вадят правата мярка. Сега, Христос казва: „Чий е този образ? “ Какво се подразбира под образ? Образът, това е човекът, това е изразът на неговия живот. Как се е създал този образ? Физиогномистите се помъчили да определят какво нещо е човекът, но те са още далеч от да създават една стройна наука, с която да определят как се е създало човешкото лице. Защо например, човек да няма две лица, защо да няма три лица, или четири лица? На главата си има едно лице, на ръцете си две лица, на краката си две лица – всичко пет лица има човек. Двете са скрити в обущата, двете на ръцете – на тях са много неща написани, а другото е на главата – лицето, което държат отворено, а по някой път и на него турят воал, було, по някой път се дегизират. Всичката интелигентност, всичката деятелност, всичката воля на човека се отразява в неговия образ. Например, енергиите на стомаха са свързани с известни части на лицето; волевите движения са свързани с други части на лицето – волевите движения са свързани с долната челюст. И когато вземем да разглеждаме долната челюст у някой жив или умрял човек, може да

определиш каква е била неговата воля. Има известни геометрични ъгли, и по тия ъгли можеш да определиш какво е било отношението, какво е било хармоничното движение. Това е, разбира се, тази трансцедентална геометрия, която аз наричам Божествена геометрия. В Божествената геометрия нещата са живи, тия ъгли са постоянно в движение. За пример, аз образувам една фигура, заемам едно положение (Учителят простря ръцете си настрани, хоризонтално), то значи: някой дига шум, казвам: „Ш... ш... деца, не се карайте". Снимам ръцете си, казвам: „Ще свършим тази работа". Ръцете напред простряни, значи: Е, какво искате повече? Това са все движения и всеки един човек, според своята интелигентност, заема известно положение, известни ъгли. Когато енергиите на стомаха се отразяват на лицето и странично на челото, те са под прямото влияние на ума. Човешката интелигентност е свързана с челото. Като разделим лицето на три равни части, челото, носа и брадата, то когато дойдем до човешката реч, тя е свързана с човешките очи. Строежът на очите показва какъв е строежът на мозъка, какви сили се крият, дали ще може този човек да говори или не. Като казвам очите, не разбирам само как гледа човек, но какъв е общия строеж на очите, с всичките свои външни сенки. Това показва дали човек е идеен, или е богат само на думи. Думи, думи, думи, но ако вземеш да ги преведеш, след като е говорил 2–3 часа, едва ли ще е казал две важни идеи вътре. Тогава всички казват, че той е учен човек. Челото на всеки има известен строеж, и показва дали той е философ, дали той е практичен човек, дали е религиозен, дали е духовен, дали е музикант, дали е художник и т.н – неговата интелигентност се изразява по челото му, по строежа на челото му. В умните хора челото се строи по-особен начин, а който не е умен, челото му има друг строеж. След туй, като слизате надолу по лицето, до човешкия нос, той е част от лицето. Сега, нас в съвременния свят ни е страх да се докосваме до тази книга, не я отваряме, тя е свещена, и аз няма да я зачекна, има неща, за които да ми давате и милиони, не бих ви ги казал. Но, трябва да

знаем, че най-свещеното нещо, което човек има в себе си, след главата си, това е неговото лице. Това е външната страна на човека, това е образът му. И действително, някой път енергиите у човека са така накоплени, те се събират по лицето му. По всичките части на лицето има особени центрове, и когато тази енергия е накоплена, събрана по тия центрове на лицето, вие може да усещате едно вдъхновение, а когато изчезне тази енергия, вие се усещате демагнетизирани, изпразнени, изгубвате си куража. И тогава, когато всички хора изгубят куража си, наблюдавайте какъв става цвета на лицето им. Някой път човек е весел, пее си, уплашите го, и той пожълтява. Защо пожълтява? Това показва, че след като се е уплашил, почнал е да мисли, преди това не е мислил той.

И казва сега Христос: „Чий е този образ? “ Тази наука е необходима за всички онези, които са тръгнали по духовния път, те трябва да имат едни истински познания за себе си. Често, гледам, вие искате някой човек да го вземете и да го направите духовен. Вие не можете да създадете човека духовен. За да бъде човек духовен, той трябва да е роден духовен. Духовният човек е едно създание на хиляди и милиони години, а не на един век, на два века. Хиляди, хиляди и милиони години са изминали и са създали един човек. Следователно, той е нещо извънредно. И човешкото сърце е създадено по същия закон. Сега, за да познаете себе си, имайте си по едно огледало, та някой път, като се разгневите, изследвайте се, и то по следующия начин. Вземете си туй огледало, и когато имате най-хубавото, благородното разположение на лицето си, огледайте се, и забележете туй изражение на лицето си. След туй, когато стане една резка промяна у вас, на гняв например, пак се огледайте, и забележете ъглите на лицето, които се образуват. След туй, вие сте един търговец, християнин сте, за Бога говорите, за право говорите, но искате да изиграете съдружника си, отвънка му говорите мазничко, обаче, искате да скриете един план. Огледайте се, и ще видите, че ъглите на лицето се изменят. И ако тия черти постоянно се

преповтарят, на цял живот, то се ражда едно поколение хора с тия качества, природата ги отбелязва. И ако наблюдавате така по лицето, ще забележите и най-скритите промени, които стават в живота ви, ще ги видите да се отразяват в разните части на лицето ви. Сега например, когато констатирам тия истини, някои може да се обезсърчат. Не се обезсърчавайте. Най-великото нещо в живота е, човек да съзнава своите грешки. Вие може да си мислите, че сте благородни хора. Да, вие сте благородни хора, но в сравнение с животните, а в сравнение със светиите и ангелите, вие сте животни. Кой от съвременните християни, който носи Христовото име, е готов да раздаде своето имане? Ще кажете: „Чакай да видим!“ Когато Христос дойде на земята, Той каза: „Давам всичко за човечеството“, и не мисли, остана беден. И като нямаше работа на небето, Той слезе на земята, раздаде богатството си, и взе да работи между онези, на които раздаде имането си. Те не Го оцениха и казваха: „Като си такъв един глупак, да видим какво ще правиш, ще ти покажем” – туриха Го на кръста. Ами че тъй, най-видните, най-учените равини там Го туриха на кръста. Те му казваха: „Ти, Учителю, ние те знаем, ти не познаваш живота, ти не си практичен човек, ти искаш да разрушиш това, което сме съградили. Не, ние за такива като тебе, имаме кръст!“

Казва сега Христос: „Чий е този образ? “ Този стремеж, тия мисли на кого са? В дадения момент две направления има. Някой казва: „Кажи ми правото!“ Кое е правото? Аз да ви кажа. За пример, съвременната църква, съвременното духовенство, изобщо всички християнски църкви са войнствени, там си имат особени школи. Войнствени, но как? – На думи. Те си имат умствена картечница. Там се учи изкуството как да уплашиш своя противник, да изкараш, че той нищо не знае, и ако си крив, да убедиш някого, че ти си на правата страна.Чудно е! Тези мои аргументи, които аз имам, са толкова силни, че всичката им тактика – фиу – отива. Дойде един свещеник или един евангелски проповедник, който казва: „Ти не си на правия път“. Казвам: „Радвам се, че срещам един човек, който е на

правия път“. Кажи ми ти: жена ти здрава ли е? Колко деца имаш? – Четири. Слушат ли те, обичат ли те, почитат ли те? – Е, нали знаеш, векът е такъв! Не, не. Най-после, ти си проповедник, проповядваш, половината от слушателите ти вярват ли в твоите идеи? Питам те: Ти с пари ли проповядваш, или без пари? – Разбира се, с пари, толкова глупав няма да бъда! Е, хубаво, ти си православен свещеник, как проповядваш, с кръста в ръка ли? – Да. Е, колко взимаш за този кръст като го целуват? Аз ви казвам: Хора, които се държат за умрели кръстове, хора, които се държат за църквата, хора, които учат другите хора как да живеят, а те сами не знаят как да живеят, те дошли да ми казват, че аз не съм на правия път. Казвам: Хубаво, най-силното доказателство, което имам, то е, че като ми каже някой, „че ти не си на правия път“, тогава зная положително, че съм на правия път. Когато някой глупав човек ми каже, че съм глупав човек, аз зная, че съм умен. Тъй, глупавият човек винаги ще те сравни със себе си. Той ще каже: „И ти си като мене“. Да, само че има разлика: аз и той ще минем живота си по два различни начина. Сега, тия хора казват тъй: „Ние трябва да бъдем умни, нали? Умни трябва да бъдем, и както Господ е наредил нещата“. Добре, виждам някой евангелски проповедник, или някой православен свещеник, обикалят някоя река, минават, разхождат се, и казват: „Няма ли някой човек да е направил тук някой мост. Как, правителството какво прави? Няма ли мост, как да мина, да не измокря, да си изквася расото?“ Търси как да мине. – Да си изуе обущата! Но, казвам: Ако този проповедник го гонят отподире, няма да разсъждава, че расото, ами тъй – хайде през водата. Где е вашето разсъждение тогава? Сега, вие, които имате тия разсъждения, вас ви питат: Защо бягате през реката? Ами неприятел бил! Вие, на които пътищата Божии са отворени, защо бягате? Нали имате Истината вие?

„Чий образ е този?“

Този въпрос засега всинца ни еднакво. Аз говоря принципално, този въпрос не засега само тях, но който и да е. В света има един

велик закон, един образ има, който Бог е турил, и по който Той прави всички хора, не еднообразни, а за всеки един човек, Той има по един образ. Милиони, милиони образи има, и тези образи се различават по тънкости. Един принцип има, който прониква или минава през целия човешки живот. Този принцип постоянно описва престъпленията на всички хора безпощадно. И когато отиваме в другия свят, ще кажат: Духът няма образ. Не, и Духът има образ, и душата има образ. Аз се чудя на окултистите, които казват, че Духът няма образ. Да, няма образ плътски, но духовен има. Който има вътрешните си очи развити, ще види, но който няма тия си очи развити, няма да види. Една мравя човека не може да го види; мравя, мравка може да види, но човекът не може да види. Следователно и Духът има свой образ, и душата има свой образ, и умът има свой образ, и сърцето има свой образ, и волята има свой образ. Образът изменя мястото и пространството, в които човешката воля се проявява по един или друг начин. Сега, спорът, който съвременните религиозни хора водят, понеже аз се застъпвам за тях, виждам, че всичката спънка, която днес съществува, не е в светските хора. Пътят, който се спъва към Царството Божие, това са религиозните хора. Те са застанали напред в този път, и по-нататък не отиват. Светските хора им казват: „Вървете напред, искаме да видим, да разберем какво нещо е Бог" . Те са застанали, искат да наложат своите възгледи на света. Че най-първо вие нямате образ за Бога! Един велик художник представлява в картини идеала на човека, като един висок планински връх. Около този връх всичките хора са събрани, и всички имат желание, всеки да се качи към този идеал, но тези хора са толкова егоистични, че един от тях като тръгне, всички други го хванат – върха иска той да заеме. И всички съвременни хора се дърпат, дърпат. И ние съвременните хора, учените хора, владици, свещеници, християни, евангелисти, католици, православни, брамини, всички се теглят, от толкова милиона години са все около тази планина, и казват: „Такъв бил Господ, онакъв бил Господ, но нито един не е отишъл при Господа."

Като казвам, че не е отишъл, подразбирам за тези, които са наоколо. За да излезеш от туй тържество и да го напуснеш, трябва да минеш през съвсем друг път, а този път Христос го нарича „тесния път“. В проповедите, ето где е опасността. Сега даже мнозина от моите слушатели казват: „Слушайте, това тъй се говори, но не му е дошло времето да се приложи“. Вие сте отлични, по някой път може да проповядвате по-хубаво от мене, но, като дойде до приложението, тъй: а... а... спрем се.

Сега, не мислете, че някой път, като говоря за вашето богатство, че мене ме интересува туй ваше богатство. Ако е за богатство, аз имам знания, зная всичките богатства, които са скрити в земята; и ако исках да парадирам като хората, бих употребил туй богатство, и скъпоценните му камъни, и златото, и среброто, и електричеството, което се образува от земята, и туй, което иде от слънцето, и магнетизъма. Ако искаме да влияем по този начин на хората, ние бихме употребили туй богатство, но тия неща са отживяли в нашия ум. Разбирате ли? Има неща много по-велики, отколкото златото, има неща много по-велики от всички скъпоценни камъни; има неща много по-велики, отколкото електричеството и магнетизма. Да, за съвременния свят златото е един импулс, стимул за живота, но в душата на един духовно събуден човек ние отхвърляме златото. Когато искаме да използваме златото, трябва да го превърнем в органическо в нашите мисли, и когато внесем това злато в света, ти ще принесеш полза на човечеството. И цялото съвременно човечество, идете днес в Америка, навсякъде казват: „Всесилен е доларът” . В България, Славейков е казал: „Парице, парице, всесилна царице“. Там на изток казват: „Пари, пари“. Идете в Македония, ще чуете: „Е, пари, пари“. Знаете ли, там в Македония, хванали един евангелски проповедник Кириас, той вече е заминал за другия свят, държали го близо цял месец при себе си, и един ден го потопили до гуша във водата, и след като го извадили, искали от мисионерът пари, за да го освободят. Та, един ден, като се събрали там албанци в гората

на ядене, на печено агънце, и тъй както били разположени, проповедникът рекъл: „Таман добър случай да проповядвам за да се освободя“. Дигнал си ръката и проповядвал почти цял час. Главатарят турил по едно време главата си на гърдите и го слушал. По едно време той казал: „Море пари, пари море. Най-важното е пари. Ние това го знаем, но пари, пари ще дадеш. Като дадеш, ще те пуснем. Затова те хванахме, пари ще дадеш” ,

„Чий образ е този?“

И сега, ние всички трябва да бъдем последователни. Аз казвам: От моето гледище, светът ще се оправи, когато хората почнат безкористно да работят, без пари. Най-първото нещо, което искаме, не от другите хора, но от свещениците, от проповедниците, от турските ходжи, от брамините навсякъде в небето за тях тъй са решили: даром, даром ще работят, и те, ще станат слуги на човечеството. Един владика не го е турил Господ да развежда мъже и жени. Туй не е Христовото учение, туй не е проповядвал Христос. Сега православната църква трябва да различи кое е Христовото учение, кое е съборното учение. Евангелската църква трябва да разреши, че Христос е глава на тази църква, и в името на тази глава аз проповядвам. Над тази глава има друга глава, Тя е Бог. Светът е сега на съдба, и съдбата най-първо ще започне от свещениците, от проповедниците, те ще го изпитът туй.

„Чий образ е“, казва Христос „този“?

Сега, някои ще кажат: „Ама тъй като говорите, нашият народ не може да се подигне“. Как ще се подигне вашият народ? Ако вие ме слушате, аз ще ви дам един морал, с който този народ може да се подигне. Аз мога да ви дам един начин за копане и оране, и да благословя тази земя да се получи жито много повече, отколкото сега, но се изисква едно сърце благородно, един ум просветен, а не един опорочен ум, какъвто е сега, дидактически, да се надхитряваме. Не, не, ние имаме и други едни доказателства. Ако аз съм сега като всички други проповедници, които казват, че съм на кривия път, ще

седна да им доказвам противното, но аз ще им кажа: Братя, елате, най-първо ще запостим, да видим кой колко може да издържи. Ще започнем всички проповедници и свещенослужители в целия свят. Ще започнем един ден, два, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, после 20, 25, 30, 35, 40 дни. Мислите ли, като дойдеме до 40 дни, колко владици и колко попове ще останат? И тъй, всички онези християни, които вярват, ще им кажем: На пост! Понеже сега се спориха главатарите, ще ги видим колко дни може да издържат. И не само да постят, но след като постят, да бъдат весели и бодри. Не да се показват привидно такива, но през цялото време 40 дни като постят, да бъдат радостни и весели. Тъй трябва да бъде! На лицето да се не прояви никаква неблагодарност.

И тъй, ще дойдем до всички православни, католици, протестанти, да докажем коя вяра е най-права – с поста. Да кажем, че този изпит издържаха. Ще кажем: не ни костува много да постим. Добре, после ще дойдем да раздадем имането си. Ще започнем да даваме: един 1,000 лв., друг – 2,000, трети 5,000 лв., четвърти 10,000 лв., 20,000 лв. след като стане всичко туй, след като раздадем имането си, тогава ще кажем: „Господи, свършихме работата си“. Не, ще вземем по една мотика, ще идем на нивата си, и ще кажем: „Елате, братко тук, ще разорем и ще направим ниви, ще посадим бахчи и дървета, ще започнем с труд, и с пот на лицето си ще изкарваме прехраната си“. Не само така, не само ще орем и копаем, но всички треби, които се правят в псалмите на Давида, ще ги пеем. После, онези евангелски песни няма в църква да се пеят, и ние, като излезем, и нашите песни и техните песни, та онова лозе, онази нива, онази бахча, на които по този начин орем и копаем, знаете ли какви сладки плодове ще дадат. Които яде от тях, болен няма да бъде. Сега, всички ще кажат: „Тия неща, това са утопии“. Вчера, казваше един приятел, че като спорил с едного, последният казвал: „Е, според вашите умове, още два милиона години ви трябват, докато се разбере този човек” . Не, туй учение е дошло, можем да го приложим още сега.

„Чий образ е този?“

Ние трябва да създадем един нов образ. По някой път аз се спирам. Някой човек дойде, казва: „Кажи ми Истината!“ Аз се спра, в себе си се спра. Дойде някой човек, казва: „Кажи ми лошите черти“. Казвам: „Ти искаш да ти кажа, дали си добър или лош човек. “ Казвам: ако след като ти кажа погрешките, и ти се приближиш до Бога, добре, но след като ти кажа погрешките и ти се обезсърчиш и оттеглиш от Бога, няма да ти ги казвам. Ти още не си се събудил да познаваш твоето лице. Но, знайте, че у вас всяка душа има заложби, дарби, да пресъздаде своя образ. Сега, у всяка църква се развиват известни центрове. За пример, у православната църква се развива само сърцето. От това има опасност, от там се раждат тия анормалности, човек може да стане фанатик. В евангелската църква се развива ума, а в католическата развиват сърцето и волята. Там човек трябва да се подчинява. Военна дисциплина има там. Те са военни, там са хора на волята. Дисциплината на света пред тяхната нищо не е. Питам: ако се развият нашите сърце, ум и воля, ние приближаваме ли се към Бога? – Приближаваме се. Но, ако този ум е насочен в крива посока, какво постигаме ние? Питам: защо са тогава тия борби? От какво произтича тази борба?

Сега, да допуснем, за мене някой път може да се произнасят много зле. Това с много правдоподобно. Хубаво, аз съм противник, но вие помежду си защо не можете да живеете? Вие владици с владици защо не можете да живеете по любов? Вие свещеници със свещеници, защо не можете да живеете по любов? Коя е причината? Сега, разбира се, аз не трябва да се занимавам с владици и попове, българите казват, че който се занимава с чужди работи, оголява. Но сега, принципално засягам тази логика, да се види, че в тази лъжа те искат да покажат, че Христос е с тях. Покажете ми лицето на Христа! Аз го зная това лице, аз всеки ден съм Го виждал, изявявало ми се е. В това лице има благородство! Влиза в едно село дето живеят три попа и 10-ина души учители. Идва един пътник, похлопва на къщата на единия свещеник,

казва му: „Нямам място“. Отива похлопва на къщата на втория: „Нямам място“. На третия: „Нямам място“. Отива пред домовете на учителите – също: Нямаме място. Отива най-после при един беден селянин, разказва му всичко. „Заповядай у дома на гости, такива са учителите и свещениците“. Питам: Где е Христовият образ? – У този бедния българин, там е Христовият образ. Разбирате ли? Той казва: „Ела, приятелю, ти си мой брат, аз не зная това учение, но зная как да посрещам странници, и да ги угощавам” . Питам сега: Каква е задачата на всинца ни? Ние нали трябва да внасяме мир в света? Нали трябва да бъдем изразители на Божията Любов? Но някой ще възрази, ще каже: „Природата не била мирна“. Не, има известна дисхармония. Тази дисхармония, каквато заварвате, това са останки от минали култури. Ако има наследствени черти, такива извратени черти, това са останки на човешкия живот. Как са се образували в природата тия планини? Под тия планини са заровени много човешки култури. Едно време земята е била рай, но сега хората, със своя лош живот са я направили една развалина. Земята не е земя. Господ трябва да преустрои тази земя. Едно време, седи един поет и ми казва: „Ах, колко е красива тази земя!“ Казвам: „Тя е една развалина, но благодарение, че дървета има тук-таме, та не се вижда тази развалина, не се вижда всичката грозотия.“ И нас ще ни казват, че земята била красива. Где е красотата на земята? Аз бих желал да ви събуя обущата и тъй боси да походите, да се качите на едно високо планинско място, да видите каква е тази красота. Казвате за някой извор: „Красив е този извор. Птички весело чуруликат, красив е той!“ Казвам: „Бих желал да ви съблека, че да постоите вие там 2–3 часа“. „Чудни цветя“, казвате. Постоите там между тях 2–3 часа, да видите няма ли да се упоите. В природата, в този образ има друго нещо красиво, което ние не виждаме. Има една невидима ръка, която прави това съчетание, което ние правилно схващаме. Ние виждаме неща невидими, това е образът Божий, Който се изразява в природата. Някой път природата ни се вижда по-хубава. Някой път слънцето,

небето ни се виждат по-хубави, по-светли, някой път ни се виждат мрачни. Питам: Стават ли тия промени в природата? – Не. Това е образът Божий. Друг един образ има, който постоянно действа. Това е Божественият образ. И когато ние не живеем добре, хвърляме една сянка, и този образ го виждаме мрачен и сериозен. Спреш се при едно дърво, то ти казва: „Слушай, ти защо взе кравата на онази вдовица, тя плаче, знаеш ли това?“ Спреш се при някой извор, той ти говори: „Слушай, ти пиеш от мене, но онзи ден ти обра брата си и го уби, аз съжалявам, че влизам в тебе“, Но, аз съм жаден. Ти като пиеш от този извор, върнеш се дома, казваш: „Съвестта ме бори“. И сега, като се върнем, казваме: „Съвестта го бори – това-онова.“

„Чий образ е този?“

И после, философстват, какво нещо е съвест, това-онова. Тия мисли, който сега ни занимават, тия желания, който сега ни занимават, тия действия, който сега ни занимават, на кого са те? На Бога ли са? За пример, аз не съм срещнал още едно общество, дето хората, като някои стоици да стоят, да гледат със снизхождение на другите. Даже у най-религиозните хора виждам едно користолюбие. Казвате: „Той не знае да говори“. Ами кой знае да говори? „Той не е идеален” . Ами кой от нас е идеален? Знаете ли какво аз разбирам, когато имам онзи Божествен мир, онова Божествено благоволение, онази висша Любов, онази висша интелигентност, и когато аз чувствам, че съм във връзка с вас, и вие сте във връзка с мене?

Сега, като ме слушате, вие казвате: „Покажи ни един начин, как да подобрим живота си, как да добием хляб? “ Няма защо, не е въпросът за хляба! Хлябът е осигурен, въздухът е осигурен, водата е осигурена, къщите ви са осигурени, всичко ви е осигурено.

Христос казва: „Чий е този образ? “ – На Кесаря. Дайте го на Кесаря! Ако моят образ е свещен, божествен, аз всякога ще го покажа, ще го дам в изобилие, да видите какъв е Божественият образ. Този образ се напечатва навсякъде, нищо няма да се изгуби от него. Той няма да се изгуби никога. Аз ви казвах в един мой превод, че законът

в другия свят е такъв; в другия свят няма кражби. Касите на хората там са отворени, и хората, от тук, които отиват за онзи свят, като надникнат там, видят една торба, скриват я. А онези там, видят ги, и се подсмиват. Те отидат на някое скрито място, оставят я там. После, тя се дигне през въздуха, и отиде на мястото си. Десет пъти се дига и слага. Вашият образ, накъдето и да отивате, той е Божествен. Вие ще го видите във всеки ваш живот. Казвате: „Как ще може толкова много души да живеят заедно?“ Да, всички човешки души, 60 милиарда са те, всички могат да се съберат, да живеят в една черупка, и да бъдат всички щастливи. Всички тия души могат да се разпръснат в целия космос, и следователно, те знаят законите да се разширяват и смаляват. Човек, който има туй знание, това е вътрешна хармония. Ти можеш да се смалиш и да бъдеш щастлив, а можеш да се разшириш и да бъдеш нещастен. Не, ще бъдеш щастлив и в едното, и в другото състояние.

И тогава, казва Христос: „Чий е този образ? “ Вижте какъв е образът на един вълк! Ние ясновидците виждаме, човек отвънка има човешки образ, а отвътре – няма, не е с човешки образ. Ние мълчим. Сега, това състояние, за в бъдеще, ще дадем, за пример, фотография на един владика, или на който и да е, отвънка ще фотографираме лицето му, туй благородното, а отвътре астралното му лице ще е като на вълк. Отвънка благовиден, а астралното му лице, като на вълк, като на една котка. Вие ще кажете: „А“! Е, отивате в този свят, ще си видите фотографията. Не само те, но и вие, и който и да е.

„Чий е този образ? “

И разбира се, някои седят, казват: служат на Господа. Но, да се служи на Господа, знаете ли какво е това? Когато дойде до вас, да нямам абсолютно никаква задна мисъл да ви използвам; да имам всичката тази любов; като ви видя, да ви пожелая всичкото добро, и ако у вас не се е събудило съзнанието да се помоля за вас, да кажа: „Братко, слушай, отвънка си много красив човек, но отвътре не си“. Най-първо, ти не можеш да превърнеш вълка. Вълкът, ако знае

законите, не може да се превърне в човек, но той трябва да се превърне в овца. И Христос казва: „Вълкът трябва да се превърне в овца, а после, овцата постепенно ще се превърне, ще добие човешки образ. “ И действително, като разгледаме главата на вълка, вълкът си има отбелязани места, че е вълк. Благодарение на това френолозите имат голяма заслуга. Те като вземат един череп, напълно могат да опишат чертите и способностите. В Англия, в Америка има много такива френолози. Които искат, нека отидат в Америка, аз ще им дам адресите. Ще им дам моите показания, затворени в един плик, понеже предварително няма да ми вярват, и ще им кажа: „Идете в Америка, в Германия, в Англия, в Италия, в Индия, навсякъде където искате и като се върнете, ще сравните техните показания с моите, и ще видите съгласни ли с” . Науката навсякъде говори едно и също. И затуй ние се стремим към Любовта. Любовта към Бога е една велика наука. Най-първо трябва да познаем Бога в света, а то значи, че ние трябва да развием своето лице, а после ще развием всичките свои дарби. Художници ни трябват нас сега! Где са онези велики художници? За сега имаме много художници, но знаете ли в какво седи великото художество? Няма човек, който да е нарисувал едно ангелско лице. Христос от 2,000 години Го рисуват, и не са го нарисували още право. Не, образът на Христа до сега никой не Го е нарисувал – нерде Шам, нерде Багдат. Аз гледам образа на Христа и техният образ, който са нарисували те, но това не е Христос, туй е измислил художника. После, в музиката. Где е онази музика? Сега е дошъл в София един велик музикант – американец, за велик минава, той свири много хубаво, много хубава техника има, но при едно развито музикално ухо ще се забележат, че там има известни дисонанси. Навсякъде това няма да го забележат, но ухото на един светия, на един ангел ще забележи тия дисонанси. Значи, има нещо още по-велико. Онази Божествена музика като я чуеш, ще забравиш всичко, и като се върнеш дома си, при жена си, ще кажеш: „Въпросът е свършен с мене, отсега нататък ще служа на Господа, ще се простя с

хората". Апостол Павел се моли, плака, казваше: „Господи, доста са моите тръне". Най-после, за да му покаже Господ, че му е необходим този трън, прати го в третото небе, в това училище, там да чуе музика, и като се върна, каза: „Око не е видяло, и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. И от сега вече не живея в седмата глава, а в осмата". И друга песен пее Павел.

И следователно, аз бих желал, всички вие, като Павла да отидете на небето. Ще кажете: „Може ли?" – Може, всеки един от вас може. Христос е готов да ви вземе на небето, да присъствате там, и като се върнете, като Павла ще говорите. Вие казвате: „Как, ти сериозно ли говориш, ами че не знаеш ли, че ние не можем да отидем? Че после, ние не сме готови!" Как, от 2,000 години не сте готови за един концерт! „Ние", казвате, „сме много големи грешници". Това е една измама на черната ложа. Грешници, грешници! Не, ние сме хора, които любим Бога. Нищо повече. Нас да не ни забавляват с това, че сме грешници.

„Чий е този образ? "

Ние трябва да имаме едно правилно схващане за нещата. Ние съвременните хора учим една философия, която няма нищо общо с онзи възвишен и идеален живот. Ако аз взема едно житно зърно в ръцете си, и го милвам от една страна от друга страна, и го целувам, мислите ли, че то ще познае моята любов? Не, това са залъгалки. Мога да го целувам, и да го разваля, нищо да не излезе от него. Любов от вътре! Ето в какво седи. Ще го взема, ще го туря в хубава почва, ще го залея, ще го заградя, ще го поливам, и тогава житното зърно ще разбере моята любов. Щом поникне, то ще се зарадва, и ще каже: „Аз съм ти много благодарен, виждам сега слънцето много добре, колко ти се радвам" . Сега, някои от вас идват при мене, казват: „Учителю, искам да бъдем щастливи". Казвам: „Всеки от вас може да бъде щастлив" . Два прирътса ще му туря отгоре пръст. Най-първо, като пилето в яйцето, ще претърпите вътрешни страдания, ще се разпукате, ще си покажете главичката отвънка, нагоре към слънцето.

Като у Павла, пропукване ще има, и ще отидете в небето. Този е истинския образ, който можем да създадем. Вие можете да запалите милион свещи в църквата, нищо нямам против. Това е само едно приготовление. Може да направите хиляди поклони през целия си живот, това е само едно приготовление. Може да раздадете вашето имане, и това е едно приготовление. Ако във вашата душа не дойде Този великият образ на Любовта, туй велико съзнание, че си в свръзка с най-великото, най-разумното, най-интелигентното същество, с Бога – да съзнаеш, че в ума ти, в душата ти съществува само една мисъл, че си в свръзка с Бога, тогава, който и да би ти казал: Ти ли си този, който можеш да се мериш с Бога, ти ще кажеш в себе си: „Аз зная, аз зная, с Бога всеки може да се свърже.“ Ние живеем в Бога и се движим в Бога, само че се изисква от нас ние да се пробудим, да Го възприемем в себе си, и да имаме туй съзнание.

Ето какъв е законът. Спрете се, направете един малък опит, и знаете ли какво ще почувствате? Сега, аз казвам на онези от вас, които ме слушате: Не се страхувайте, оставете вашата философия, не казвайте че не сте готови, че не сте приготвени. Този метод е един естествен метод, това е един малък, микроскопически опит, но като е верен той, всичките други неща вие сами ще си ги намерите, нищо няма да изгубите.

Вие ще се спрете за една минута в себе си, и ще кажете тъй: Господи, аз съм готов сега да изпълня Твоята воля, но ще подразбираш тази велика воля, която движи всичко живо в света. Под „Всичко живо в света“, ще подразбираш не само хората, но всичко в света. „Господи, ако съм намерил благодат пред Тебе, в името на Твоята Любов, в името на Твоята Мъдрост, и в името на Твоята Истина, нека почувствам Твоята радост. “

И знаете ли какво ще стане с вас? Вие ще почувствате в себе си един свещен трепет, такъв, какъвто никога не сте почувствали, и ще олекнете. Като излезете навънка, всички онези утайки на омраза, на съмнения, на раздори, всичко туй ще слети от вас, и вие ще се усетите

възродени, ще бъдете готови за всяка една работа. Ако ти си богат, ще кажеш: „Сега зная как да живея“.

Сега, не искам да си играя с чувствата на никого. Тия чувства са свещени, и когато човек има тия чувствания, те са най-свещените чувства, които човек може да опита. Това е идеалът, към който можем да се стремим; той е, който може да обнови всичките млади. Ами че тъй! Вашите лица трябва да бъдат девствени. Вие, като се върнете дома, обърнете се, огледайте се, дали имате тия девствени лица, тази девственост, тази чистота – не какво сте били, а какво ще станете. Вие можете да станете девствени в един момент. Кажете: „Господи, тури ме в твоята топлина от 35 милиона градуса на Твоята Любов“. И Господ, като те потопи в този огъни, ти ще бъдеш чист, като кристал, и няма да има помен от твоите грехове, и всичките твои действия на миналото ще изчезнат. Ще бъдеш тогава една мома или един момък на 33 години, който ще знае да разрешава всички велики въпроси. И тогава няма да плачете. Някому се счупила колата, плаче. Минават покрай него: Е, хайде тогава да му съберем малко пари. Минават други – утешават го. Минавам аз: Какво има, братко? – Не плачи, дай триона, изваждам теслата си, започвам. Казвам му: Не бой се, няма какво да се плаче, в половин час ще се поправи твоята кола, ще тръгне. Няма защо да се плачи. Който не знае да поправя, той ще плаче. Не, ще вземеш триона, и ти, и онзи, ще я поправите. Вие, като се обръщате към Бога, плачете ли? Ще се плачи. Има някои, които не са разбрали туй изкуство да плачат. Не, има един свещен плач. Това не е подигравка. Той е плач – как да не сме знаяли тази велика Истина! Где е тази велика Истина?

И аз се обръщам сега към вас: слушайте, младо поколение, герои се изискват сега от вас! Аз бих желал сега от вас да се създадат моми и момци с диамантена воля и кристални добродетели. Сега с всинца ви искам да направя един опит, да ви потопя в 35 милиона градуса на Божествената Любов, и като се върнете, да покажете на всички тия религиозни хора, на този народ, какво нещо е религия, и какво нещо е

животът в Бога. И един ден, като извадя тия младите, ако са живи тия старци, ще ги посетя, да ги видят. И тия 16 души владици и тях ще ги туря на този 35 милиона градуса огън, и като ги извадя, ще ги питам: Кой владика си ти? Няма да има нито софийски, нито видински, нито варненски, България ще остане без владици. Ние страдаме от много владици. Нам ни трябва само един владика – владика на Любовта. Един свещеник ни трябва, а всички други ще бъдат братя. Нищо повече!

Това е учението, което Христос проповядвал. Христос, Който е жив, това е проповядвал, не иска да лъжа.

Сега, моят трон с малко... това показва, че трябва да се въодушевим да дадем на света един трон, всички може да се претопим. Сега туй няма да стане на сила. Някой от вас, понеже ви обичам, няма да се поцеремоня, ще ви взема, и хайде вътре в ретортата. В туй отношение вие може да плачете, но нали искате? Аз зная, ще го направя, и ще ми благодарите. Туй учение, което ние проповядваме, поставяме го на един реален опит. То е вече за онези напреднали души в които съзнанието се развило. Не искам някои от вас да се оплакват. Аз искам, мъже и жени да се обичат. За пример, аз взема мъжа и го туря в 35 милиона градусен огън на Божията Любов. Ние проповядваме една Любов, която може да преобрази всичко, да разреши всички мъчнотии на сегашния живот. С този огън ще направим нещо от него. Няма ли тази топлина... Ние проповядваме една Любов, която може да разреши всички мъчнотии, които сега съществуват. Чудно е! Някои идват тук и казват: „Заблудиха ни нас!“ Не, вие доброволно се заблудихте. Ако някой се е заблудил, ако някой се е ощетил, нека дойде, и ако има щета, ще му платим. Ако колата му се е счупила, ще я направим. Ние проповядваме едно Божествено учение. Не само аз го проповядвам това, то се проповядва от хиляди, хиляди същества, невидими за вас. Как да ви го докажа това? Ще кажете: „До тук хубаво проповядваше, но от тук нататък: “Някой път, като проповядвам, не засягам тоз въпрос. Лекарите ще кажат: „Ето,

мръдна му се дъската“. Знаете ли, като казвам, „мръдна“, на какво мяза? То ще мяза, имаше един разказ за един проповедник, който като проповядвал, обичал да преувеличава нещата. Един ден разказвал за Самсона, който хванал 300 лисици, и ги вързал две по две за опашките, като им турил по една свещ. Казвал: „Опашките на тия лисици били дълги, имали по три метра дължина.“ Турил той един свой приятел близо до себе си, та като говори, да го коригира. Казвал: „Три метра дължина“. Приятелят му само си помръдвал пръста, и той скъсявал. Скъсявал, скъсявал, дошъл да половин метър дължина, на опашките. Казва: „Повече няма да скъсявам” . Не, ние не казваме, че 3 метра са дълги опашките им. Питам ви: Вие забелязали ли сте психологически следния факт? Тръгнете от дома си, връщате се. Защо? Нали сте решили? – Върнал ви е някой от пътя. Легнете да спите, някой сън ви дошъл, стряскате се, не можете да спите. Казвате: „Сънувах един лош сън“. „Ами че как тъй?“ Ти такъв човек, такъв юнак, от сън плашиш ли се? Значи има нещо, което те плаши? Има нещо, в света по-силно, отколкото съвременния човек.

Казва Христос: „Чий е този образ” ?

Сега Христос се обръща и пита: Чий е този образ, на Бога ли е?

И аз бих желал, между нас, всички ние да имаме този образ.

Аз бих желал всички онези хора да се познаем само по дадената дума. Кажеш нещо – да бъде точно тъй, както Бог е точен. Да бъдеш справедлив, тъй както Бог е справедлив. Да бъдеш чист, тъй, както ангелите са чисти. И да бъдем тъй готови за работа, както светиите са всякога готови.

Сега, всичкото заблуждение е там, че ние седим и чакаме любов един от друг. Не очаквайте любов един от друг. Отворете сърцето си към Бога, понеже Бог живее и тогава Той ще се прояви в хората. Защото хората, това са множеството на Бога, а вие, за да разберете хората, трябва да търсите Единния. Бог живее в хората; Бог се изявява на хората като множество, а ние, за да разберем множеството, Бога,

трябва да търсим Единството. И като Го намерим, само тогава, като хора, ще можем да се разберем.

Сега, аз се приближавам към вас чрез Бога. Аз, като ви гледам някой път, много добре разбирам вашето положение. За пример, някой път ви казвам да си раздадете имането. Аз зная на какво ще се изложите вие. Че някой от вас, като раздаде имането си, ще му мръдне дъската. Че за това се изисква мислене, мислене, мислене и чувства цяла нощ. Не е само да го направиш. В замяна на това се изисква и друго нещо да се даде. Защото, Павел казва: „Ако раздам имането си, а Любов нямам, нищо не струвам" . Като придобиеш Любовта, само тогава раздай имането си. Щом дойде Любовта, ти ще раздадеш имането си, защото Любовта струва повече, отколкото всичкото имане. И тогава ти може да си най-богатия човек в света. Знаете ли какво ще е, ако придобиете Божията Любов? Знаете ли, че ако аз дойда при вас с Божията Любов, и вие имате автомобил от желязо, като го пипна, ще стане само злато. Пипна една вилушка, само злато става. Но ние имаме и друга сила, че като пипна златото ви, ще стане на желязо. Да, можем да превръщаме нещата. Та, сега, онези мислят, че ние, които проповядваме това учение, нямаме сили. Не, ние всичко можем да направим, но не искаме да си служим с оръжия. Това с най-глупавото нещо. Има неща по-силни от оръжията, това са мислите, чувствата, волята. С тях можем да воюваме, но така няма да се бием. Светът нека воюва по този начин, не ги обвинявам тях. Но, казвам: Онези, които поддържат Христовото учение, те да поддържат войната, този глупав начин за воюване – това е непростима грешка.

„Не убивай“ – казва Моисей. А Христос казва: „Всеки , който и да е, не само не убивай, а в мисълта си да се не гневи на брата си“. Ние казваме: „В сегашното време ние ще храним към брата си най-възвишените и най-благородните мисли и чувства.“ Това не е упрек. Ще кажете: „Тъй като казваш, осъждаш ни“. Не, това е едно правило, което важи и за мене, и заради вас. Бог, който е създал света, иска да

живеем по този начин – в мир и съгласие. Не живеем ли тъй, Той е тъй строг, Той ни подвежда под един кармически закон, и който не спазва закона, който е престъпил, с милиони години може да изкупва тия грешки на своето минало.

„Чий е този образ? "

Сега, ние трябва да се обърнем и да потърсим образа на Любовта. Този образ като влезе в нас, ние ще имаме мир.

Сега, колко от вас сте готови да влезете в тази топлина? Ще кажете: „Готови сме вече". Да, аз вярвам, че сте готови, но не сте точни. Ако закъснеете половин минута, ще изгубите условията. В този огън ще влезете точно на време, и точно на време ще излезете. Има светии, които са живяли по 20 години в пустините, и са молили да намерят този промеждутък, да намерят тяхното време, да влязат в този огън. Небето се отваря и затваря, и като се отвори, няма много да мислиш, ще влезеш, ще влезеш и паша ще намериш.

„Чий е този образ? "

И пак ще остане мисълта у вас: дали туй нещо, което се разправя е вярно или не? Направете опита, който ви казвам. Няма нищо по възвишено, по-идеално от това, човек да се свърже само с една майка, да преживее това, и всичкият му живот ще бъде осмислен. Като се върне на земята, земният му живот ще бъде осмислен, и през целият му живот неговото лице ще свети, и ще каже: „Да, аз зная, аз бях на едно място, и никога няма да изгладя тази картина." Който има тази картина, ще приеме този образ. Има ли този образ вътрешно, той ще приеме тази картина. Имаме ли този образ, ние сме идеални. Аз питам: Същото нещо не е ли, я вижте онзи момък, който носи образа на своята възлюблена, колко е кротък, мил навсякъде. Рано става, пише поезия, музика учи. Ами че той носи образа на една мома! Мислите ли, че когато Бог влезе, че Неговия образ няма да произведе по-велики неща в душата. Има друга сила по-велика от това! И когато момата търси Любовта, тя търси този свещен образ. И когато момъкът

търси Любовта, той търси този свещен образ. Всинца ние търсим този свещен образ. Ще кажете: „Да, този образ е на моя възлюблен, възлюбленият на моята душа. И като го имаш, животът е свещен; и като го имаш, животът е радост, животът е песен, музика, богатство. Няма ли този образ...“

Придобиете ли този образ, стомах няма да ви боли, глава няма да те боли, ишиас няма да имаш, сърцебиене няма да имаш, изкривяване на гръбнака няма да имаш, подлудяване няма да имаш. Хората подлудяват. Защо? – Защото нямат този образ, свещеният образ трябва да се придобие от всички! Трябва да се проповядва сега тази положителна, Божествена наука.

Ето, аз зная, че в скоро време в България, четири хиляди и четиристотин и четиридесет и четири души още през тази година ще влязат в този свещен огън, и когато те влязат и излязат, България ще мяза, знаете ли на какво ще мяза? Ще мяза, аз ще спра тук, ще замяза на нещо. И те като влязат, след тях ще се отвори друга една врата и други ще влязат. След тях – други. Ще почнат. Тия българи, които влязат и излязат, като се връщат назад; да ги видите! Ще кажат: „Това са то българи!“ Кои българи? – Които са минали през 35 милиона градуса на Божествената топлина.

И сега, аз ви поздравявам, между вас има някои, които скоро ще минат през този свещен огън, и като го опитат и се върнат, аз ще ви кажа, както Христос каза на Петра: „И ти като се обърнеш, утвърди твоите братя, обърни ги“. „Чий е този образ” ? Този образ е свещения образ на Нашия Баща, Който ни е дал вечния живот. Той е свещения образ на онази велика и безгранична Любов и Той е свещеният образ на онази велика и безгранична Мъдрост, Той е свещеният образ на онази велика неизказана Истина, Която озарява всичкия живот в себе си, и радва не само нас, но и цялото небе, радва и сърцата на всички ангели. Това е онзи образ на туй новото възкресение. Всички ще се стремите, и у вас ще има всичкото желание. Смелост и решителност!

И запита Христос: Чий е този образ?

Образът на този свят прехожда, а образът Божий влиза в света! Сега, аз поздравявам тия 4,000 и 400 и 40 и 4 души!

Беседа, държана на 15 април, 1923 г. неделя, 10.30 ч. с.

ПЕТИМАТА БРАТЯ

Защото имам петима братя, да им засвидетелства, щото да не би да дойдат и те на това мъчително място. (Лука 16:28)

"Защото имам петима братя". В този стих са важни петимата братя. Каква роля играе числото пет? За онези, които не са запознати с висшата математика, числото пет няма никакъв смисъл. Казваме: пет крини жито, пет ябълки, пет круши, пет златни монети и др. В числото пет има идея, то е идейно число. Ако наредим числата от естествения ред по три в една група, ще имаме: 1, 2, 3 - първа група; 4, 5, 6 - втора група; 7, 8, 9 - трета група. Каква роля играе числото пет? Единицата е творчески принцип - това, което твори. Това число означава още киселина, която руши; тя приготвя материята. Числото две е основа, числото три е резултат, т. е. завършен плод. Като дойдем до числото четири и продължаваме да броим нататък, имаме същия закон: четворката е киселина, петорката е основа - майката, а шесторката е резултат. Числото пет се среща често в Библията.

"Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място." Всяка истина трябва да се разбере в своите прояви. Следователно и числото пет трябва да се посее, за да се прояви. Като го посеем, ще разберем качествата на почвата. Посейте в земята една ябълкова семка или едно житно зърно, за да разберете богата ли е почвата, или бедна. Опитът показва качествата на нещата. Киселината например се познава по разрушителната є сила. Някои хора искат целият им живот да мине в музика и песен, да бъдат щастливи. Те трябва да знаят, че щастието се изкупва с жертви. Ако щастието е на единия полюс на живота, на другия полюс стои жертвата.

"Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място." Значи единият брат - богатият, който е вече в това мъчително място, мисли за петимата си братя. Те са почвата, основата на живота. Единият брат работи за петимата, за да не се развали почвата. Братът, който е на мъчение, има една добра черта - желае доброто на петимата си братя. Той иска да ги избави от това място, да предотврати техните мъки. Обаче Аврам му казва, че неговите братя трябва да слушат Мойсея и пророците. - Кой е Мойсей? - Световната власт и политиката, която тя прокарва. Мойсей е законът, който оформя нещата. - А пророците? - Те представят религията, науката, културата, които дават подтик на човека да се развива. Пророците работят за правилното провеждане на Мойсея. Те го оформят. Затова Аврам казва: "Те да слушат Мойсея и пророците."

"Имам петима братя." Едно съвпадение: и човек има пет сетива - осезание или пипане, обоняние, вкус, слух и зрение. Петте сетива са свързани с петте свята или петте вида материя, които се различават по степента на своите вибрации или трептения. Материята, която работи с чувствата, е доста груба. Това всеки е опитвал. Колкото по-възвишени са чувствата на даден човек, толкова повече тяхната материя се облагородява. Ако двама приятели се хванат за ръце, чувствата им преливат от един на друг. Като отпуснат ръцете си, връзката между чувствата им не се прекъсва. Ако в момента, когато двамата приятели държат ръцете си, мине край тях човек с груби чувства, и двамата ще изпитат известно страдание, като че някой иска да прекъсне тяхната връзка. Това показва, че чувствата наистина са нещо материално, което се отразява и върху физическото тяло на човека. И при вкуса се образува връзка, но по-фина от тази при хващане на ръцете. И при целувката се образува връзка. Като знаете това, образувайте хармонични връзки. Когато се целуват, хората не обичат да ги виждат други, да не внесат нещо нехармонично в тях. Връзка се образува още и чрез обонянието. С миризмата си цветята привличат хората и насекомите и така създават връзки. Казва се за

някой търговец, че има нюх, т. е. отдалеч помирисва нещата и ги нагажда според интересите си. Има ловджийски кучета, които отдалеч подушват заека. Тук го търсят, там го търсят, докато го хванат и го занесат на господаря си. Това е "нюх" - помирисване. Когато двама търговци се срещнат с цел да се сдружат, и двамата правят усилия, настройват носа си да помиришат дали ще има печалба от дружбата им. Като правят някакви сделки, те искат да мине незабелязано, никой да не ги знае. Ако ги знаят, ще им развалят работата.

И тъй, съществат пет вида връзки: първата връзка произтича от пипането или осезанието; втората произлиза от обонянието; третата - от вкуса; четвъртата - от слуха, т. е. от разумната човешка реч, а петата произтича от зрението. Последствията на първите три връзки са 75% лоши, а само 25% - добри. Последните две връзки са по-идеални. Ето защо връзка, създадена въз основа на слуха и зрението, е по-устойчива от първите три. Дето има пипане, вкусване, връзките са слаби, не издържат дълго време. Там има ядене и пиене, наздравица. Тези връзки се развалят лесно. Връзки, които имат за основа удоволствието, не са разумни. Последствията им не са добри. Там започват добре, но свършват зле.

"Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място." Добро е желанието на богатия да помогне на петимата си братя, но Аврам казва, че ще ги свърже с Мойсея и пророците. Питам: Как можете вие, културните хора на XX в., да осмислите своя живот? Политиците искат да осмислят живота си по особен начин, но още не са успели. От осем хиляди години хората воюват, разрушили са много градове. Те убиват, затварят, но живота си още не могат да осмислят. И в миналото, и сега хората се мъчат и не могат да се освободят от мъчението си. Само богатият ли се мъчи днес? - Всички се мъчат - и богати, и бедни. Кой не се мъчи днес? - Кога ще отидем на мястото на мъчението? - И сега ние сме там, няма какво повече да ходим. - Като умрем, ще отидем ли и ние на мястото на богатия? - Чудни сте, вие и

сега сте там. Мислите ли, че ако ви хване член 4, не сте на мястото на богатия? - Кой е отец Аврам? Той представя разумните хора. Те се отличават от неразумните по своите принципи. Разумните са хора на мира и на любовта, а неразумните - на размирието и убийствата. Разумните казват на неразумните: Ние можем да ви помагаме и съчувстваме, можем да бъдем между вас, но не можем да служим на вашите методи и разбирания. Казвате: Да се примирят всички хора, да подобрят живота си. Как ще се примирят? Как ще се примириш с онези, които живеят в омраза, насилие, убийства? Ние живеем в братство и равенство, в мир и любов. Как ще се примирим тогава? Лазар показа, че ако човек от нисшата култура, с нисши разбирания, влезе между хора с висша култура, той не може да живее с тях в братство и равенство. Лазар е човек от висша култура и попадна между хора от нисша култура. Цял живот той прекара пред вратата на богатия, който не му даваше нито трошица от своята трапеза. Умря Лазар и се върна в културата на мира и любовта. В която държава влезете днес, навсякъде ще видите две различни разбирания: едни поддържат насилие, камшик, затвори, бесилки. Други поддържат Христовия закон. От осем хиляди години хората все бесят, колят, но какви са резултатите им? Цялата земя е покрита с гробища. Няма място, което да не е опръскано с човешка кръв или кръв на животно. Земята е толкова нечиста и опетнена! Небето е решило да потопи всички континенти на Земята. Новата култура не може да расте и да се развива на тази нечиста Земя. Нужна е една почивка, едно пречистване на Земята. Сегашните хора не подозират при какви опасности живеят. Въпреки това те търсят само удоволствия. Никой не иска да прави зло. Всеки има красиви желания, благородни подбуди, но няма разбирания, не знае как да живее.

За обяснение на горната мисъл ще ви приведа следния случай. Влизаш в черква, слушаш какво се проповядва там. На излизане от черквата започват да разискват върху думите: Син Божи ли е Христос, или не? Ако си позволиш да кажеш, че Христос не е син

Божи, ще те нарекат еретик. Питам онези, които признават Христа за Син Божи, прилагат ли Неговото учение? Не е въпрос кой е Христос и какъв е Той. Важно е, че никой не може да познае Бога и Христа вън от любовта. Дето отсъства любовта, там е насилието. Колкото и да разчита една държава на своите мощни оръжия, щом насилието се шири в нея, тя е място на мъчение, тя е адът в света. Имаш хубав, здрав кон, всеки ден го товариш с хиляда килограма тежест и се радваш, че може да ти служи. Конят пъхти, поти се, но ти не искаш да знаеш и казваш: Отличен е моят кон, много работа ми върши. Конят тегли ли, тегли, но ти не влизаш в положението му.

Сега ще дойда до положението на жената от старата култура. Млада мома се влюбва в един момък и започва да му говори: Ти си ангел, мой спасител. Аз ще живея само за тебе. Моето сърце е твое. Ще те обичам с всичката си душа. Той слуша и си мечтае как ще живеят в бъдеще. Среща приятеля си и му казва: Знаеш ли каква мома срещнах? Обича ме, готова е да се жертва за мене. Приятелят му го слуша и мълчи, нищо не казва. Момъкът хвали момата на майка си, изнася нейните качества, любовта є към него. Майката казва:

- Синко, тази мома не е за тебе.

- Как си позволяваш да говориш така? Тя е ангел, няма подобна на нея.

- Ще видиш, ще се убедиш в думите ми.

Те се оженват и не се минава една година от женитбата, тя започва да се проявява, да изисква от него нов костюм, модерни обувки, златни украшения. Дали той има средства или не, тя не иска да знае. Тя му казва: Моите съседки имат хубави дрехи, обувки, украшения, и аз искам същото. Имаш или нямаш пари, не е важно, ще ми доставиш всичко, каквото ти искам. И сега тя е ангел, но на старата култура - на безлюбието. За да има мир вкъщи, той задоволява желанията є, докато един ден го турят в затвор за дългове. Съседите казват: Добра, благородна жена е тя, но той излезе лош

човек. Аз пък казвам: Добър човек е той, но жена му го прати в затвора. Оттам той вика:

- Жено, ела да ми наквасиш гърлото!

- Не влизам в затвора - отговаря жената.

Така постъпват и мъжете. Така постъпват и църковниците. Така се постъпва навсякъде в живота.

Днес повечето хора говорят за Бога, за морал, за честност, а какво ли не се крие зад тези думи. Религиозният казва: Вярвай в Бога! - В Бога вярвам, но в тебе не вярвам. Отиваш в един магазин да си купиш плат. Питаш търговеца: Вълнен ли е този плат? - Да, вълнен е.

Купиш плата и като се върнеш в къщи, изследваш го да видиш наистина ли е вълнен. Оказва се, че само една трета е вълна, а останалото - памук. Занасяш плата на търговеца и го питаш: - Защо ми каза, че платът е вълнен? - Отде да зная, че имало и памук? - Щом не знаеш, кажи си истината.

Преди години бях в един провинциален град. Срещнах се с един обущар-евангелист, който знаеше добре цялата Библия. Понеже имах нужда от обувки, запитах го:

- Приятелю, можеш ли да ми ушиеш едни обувки? - Мога. Ще ти ушия такива обувки, каквито никога не си носил. Ще бъдеш доволен от тях и ще ме помниш завинаги.

Той ми взе мярка и определи кога ще бъдат готови. На уречения ден отивам да взема обувките си, и обущарят ми предлага ново положение: дава ми готови обувки, които направил за един офицер. Понеже не му били по мярка, оставил ги на обущаря, да ги продаде на някого. Опитах ги, дойдоха ми на мярка. Попитах го: - Здрави ли са?

- Много здрави, ще ги носиш с години.

Взех обувките си, платих му колкото искаше и си отидох. Обаче останах изненадан. След един месец обувките се скъсаха, кожата се напука. Занесох обувките на обущаря и го запитах:

- Защо се пукна кожата толкова скоро? Нали каза, че е здрава?

- Отде да зная?

Случват се такива работи. Сега в което общество и да влезете, която църква и да посетите, навсякъде ще видите все напукани кожи.

Един ден отидох при един светски обущар. Занесох му една кожа за обувки с молба да я прегледа и да се произнесе за здравината є. Той прегъна кожата на няколко места; обърна я на другата страна, пак я прегъна; пречупи я няколко пъти и веднага кожата се напука. Той каза: Тази кожа не е здрава. Ето, аз ще ви покажа коя кожа е здрава. Взе една от своите кожи и я подложи на същите опити. Огъва я, мачка я, обръща я на една и на друга страна и най-после каза: ето една здрава кожа. От примера с двамата обущари аз вадя следното заключение: Във всеки човек има две култури - стара и нова, две естества - нисше и висше. Към нисшето естество се отнасят нисшият ум и нисшето сърце, със свой определен стремеж. Към висшето естество се отнасят висшият ум и висшето сърце - също със свой определен стремеж. Няма човек в света, в когото тези две естества да не са се изявили.

Един интересен случай от човешкия живот показва какви са резултатите от проявата на нисшето естество в човека. Млад момък, Моис Бекето, бил назначен на пост да охранява един голям мост, през който минавали влаковете, да отваря и затваря ключа на моста според нуждата. Когато влакът минавал, Моис затварял моста и след заминаването му пак го отварял. Щом свършвал работата си, той бил свободен да се прибере у дома си. Млада, красива мома, някоя си Хенриета, се влюбила в този момък и започнала често да го посещава. Няма нищо лошо в това, но тази любов му причинила голяма пакост. Един ден, когато бил на поста, Хенриета дошла при него и започнали да се разговарят. Увлечен в чувствата си, той забравил да затвори моста. В този момент експресът пристигнал. Момъкът не успял да затвори моста навреме и експресът паднал в реката. - Кой е причина за това нещастие? - Сляпото човешко естество, т. е. нисшето начало в него. В заключение на това казвам: Много проповедници и владици, религиозни и светски хора, учени и прости, така се увличат в своите

интереси, в парите, в удоволствията, че като минава Христос през моста, те стоят захласнати и забравят да го затворят. Христос минава, но те не Го виждат. Казвам: Не е време сега да се любите. Тренът минава. Затворете моста! Като мине тренът и отворите моста, можете да се любите колкото искате. - Какво станало после с младия момък, Моис? - Осъдили го на десетгодишен строг тъмничен затвор. Какво представя Мойсеевото учение? - Законът. Той не търси причините на нещата, но изследва фактите обективно, както са в действителност. Какво си мислил, какво е било състоянието ти, законът не иска да знае това. Всяко нещо трябва да става точно навреме! В старата култура, в която и досега още хората живеят, се проповядва само насилие. Нужна е старата култура, нужно е насилието. - Кога? - Когато копаеш лозето, когато ореш нивата. Ще насилиш ръката си, ще насилиш плуга и ралото. Ако чрезмерно насилваш ръката си, ще те заболи. Ако копаеш на нивата цели 10-15 часа, не правиш ли насилие? Не насилваш ли мускулите си? Ако ядете чрезмерно, не насилвате ли стомаха си? Въпреки това всички хора се стремят да доведат Царството Божие на земята. Помнете: Царството Божие няма да дойде на земята. - Защо? Земята е условие за идване на Царството Божие, но тя няма да влезе в това царство. - Искаме да знаем истината: - Има истини, които не мога да изнеса, нито мога да ги доказвам. Те са опасни. - Защо? Защото не можете да ги разберете.

Ще ви разкажа една легенда. В далечното минало, когато светът се създавал, явил се и снегът в чиста, бяла премяна. Той запазил чистотата си с хиляди и милиони години. Един ден се явил при него приятелят му и казал: Знаеш ли, че в света се явило едно красиво, светло слънце, с приятна светлина и топлина, които възрастват всичко живо и носят навсякъде радост и веселие? Снегът казал: - И аз искам да преживея тази радост, да почувствам това веселие. - Не може, то не е за тебе - отговорил приятелят му. Най-после снегът се наложил. Завели го при слънцето, което му се усмихнало кротко и благо. Какво станало със снега? Чудо! Той започнал постепенно да се

смалява, да се губи, докато се стопил и нищо не останало от него. Като видял това, снегът започнал да плаче.

Следователно, ако и вашите разбирания са като на снега, слънцето ще ви стопи и от вашата бяла премяна няма да остане нищо. Кои семена възраства слънцето? Слънцето възраства само онези семена, които са минали вече през старата култура. Ледът, снегът, студът са символи на старата култура. Те представят Мойсеевия закон. Иде слънцето на живота, при което снегът ще се превърне във вода, както е станало навремето. В новата култура снегът няма да бъде толкова студен, колкото е сега. Той ще стане по-топъл, ще се топи, ще се превръща във вода, която ще полива градината. Мойсеевият закон трябва да се видоизмени, да приеме друга форма. Насилието трябва да изчезне.

В древността един от египетските фараони на име Кухи Бентам бил един от посветените членове на Бялото Братство. Той имал дъщеря - Изис Бухи, която посвещавал в знанието на Бялото Братство. Тя изучавала закона на четирите щастливи дни на годината. Първият ден бил в началото на пролетта, вторият ден - в началото на лятото, третият ден - в началото на есента, а четвъртият - в началото на зимата. За да изучи законите на щастието, Изис Бухи взимала уроци от Мелсадек - Учител на Бялото Братство. Тя отивала на урок през четирите щастливи дни на годината. На всеки урок той є давал по няколко скъпоценни камъка, между които имало три особени камъка. Тя трябвало да изучава всички скъпоценни камъни, но с трите от тях се занимавала специално. Тя туряла камъните в специално сандъче, дадено от Учителя є. Задачата на Изис Бухи била следната: взимала сандъчето със скъпоценните камъни и обикаляла града с цел да посети всички къщи, в които имало бедни, болни, сакати; да види какво влияние ще окажат скъпоценните камъни върху страдалците. Като влизала в къщата на един от страдалците, тя изваждала сандъчето със скъпоценните камъни и му казвала: Хвани един от тези камъни и виж какво влияние ще окаже той върху тебе. Който камък

пипнеш, той е за тебе. Всеки камък носел специално благо за човека. Един от камъните бил камъкът на любовта. Години наред тя посещавала бедни и болни, но никой не се докосвал до камъка на любовта. На вид той бил прост, обикновен, с нищо не издавал своята стойност. И до днес още се разнася това сандъче по света, но никой още не е турил ръката си върху камъка на любовта. Преди пет-шест хиляди години се разнасяло това благо в Египет, във времето на посветените. И тази година Христос отваря сандъчето и предлага на хората да се докоснат до тези скъпоценни камъни. И в църквата се отваря сандъчето. Страданията, през които минава сегашното човечество, не са нищо друго, освен отваряне на сандъчето с благата на живота, които Бог е определил за човешката душа. Учените от миналото и сега спорят върху въпроса има ли човек душа и дух. Едни приемат, че има, а други отричат. Някои учени отиват още по-далеч. Те отричат даже съществуването на ума и сърцето. Обаче повечето учени поддържат съществуването на ума и на сърцето не в смисъл на физически органи мозък и сърце, но като органи на умствения и духовен живот на човека. Според религиозните има душа, но тя е лишена от форма. Не, душата има форма. Тя е много красива. Тялото е създадено по образ и подобие на душата, но е изопачено. За да се оформи като душа, човек трябва да мине през всички форми на живота, от най-ниската до най-високата. Ясновидецът вижда това през утробата на майката. Той може да проследи всички форми в развитието на ембриона, докато стигне до формата на човека. Като говорим за човека, разбираме същество, което още не е завършило своето развитие. Като човек той е завършил развитието си, но не и като душа. След всичко това се казва, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. За да стане това, нужни са още хиляди години. Питам: Колко пъти ще се завърти слънцето около своя център в милионите години на човешкото развитие, ако само за едно обръщане са нужни 20 милиона години? Оттук можете да си представите колко време е нужно на човека, за да придобие

истинския образ и подобие на Бога. Слънцето ще се обърне най-малко 50 пъти, Земята - хиляди и милиони пъти, а Луната - още повече - може би милиарди пъти. Какъв ще бъде животът ви, ако сте при условията на Луната или на Слънцето? Доказано е, че животът на Слънцето не е толкова сложен, както на Земята. Животът на Луната е още по- сложен от този на Земята. Можеш ли при трудните условия на живота да мислиш за Бога, за някаква благородна идея, за идване Царството Божие на Земята? И за това можеш да мислиш, но временно. Тъкмо се предадеш на тези идеи и децата започват да викат: Татко, мамо, хляб искаме! Дрехи, обувки искаме! Ще се занимаваш ли дълго време с тези идеи?

Често религиозните хора казват, че Бог ще оправи работите им. - Така е, от божествено гледище животът на Земята е уреден вече, но какво ще кажете за вашия живот? И вашият живот може да се нареди. - Как? Нека всички българи кажат: Да заработим с общи усилия, да побратимим труда си. Нека всеки има своя къща, свой дюкян, своя нива, но да сподели печалбата си по братски с всички, които са работили заедно. При това положение щеше ли да има бедни? Идеята за братство и равенство ще се приложи, когато хората дойдат до вътрешно съзнание, че са братя. Това не се постига с външни закони, но чрез законите на една висша култура. Това е културата на Аврама, в лоното на когото влезе бедният Лазар. Докато живее в ограничителните условия на богатия, човек не може да изпълнява Божиите закони.

Христос, като говори на учениците си с притчи, казва: "Направете си приятели от богатството на неправдата." Преди няколко дни ми зададоха следния философски въпрос: Какво ще стане с даден предмет, ако отнемат някои от неговите качества? Питам: Какво става с почвата, върху която се посаждат различни дървета и растения? Макар че те отнемат известни елементи от нея, в края на краищата почвата пак си остава почва. И като не дава, и като дава нещо от себе си, почвата не престава да съществува. И без растенията тя пак си

съществува. Качествата са проява на субстанцията, която съществува сама по себе си, т. е. и без своите прояви. Ще кажете, че любовта е проява на Бога. Не, Бог е Любов. Следователно вън от любовта Бог не съществува. - Какво е Бог вън от любовта? - Мъчение. - А вън от мъчението? Небитие. - Що е небитието? - Самота. Когато е сам, човек не спори - всякакъв спор се преустановява.

Ще ви дам следните мисли: Да любиш Едного, това е свобода; да любиш мнозина, това е робство. Да слугуваш на Едного, това е свобода; да слугуваш на мнозина е робство. Казват: Да служим на Англия, на Франция, на Германия, на България. - Кой народ, като слугува на тази или онази държава, е свободен? За да бъдем свободни, ние трябва да служим на онази велика идея, която обхваща всичко в света.

"Имам петима братя, да не би и те да дойдат на това мъчително място." Казват, че богатият ще бъде на вечно мъчение. - Не, аз виждам, че неговото съзнание се пробужда. Аврам отговори на богатия: Има начин, чрез който и ти можеш да излезеш от мястото на мъчението. - Кой е този начин? - Мъчението и страданието. Ще се мъчиш и страдаш, докато научиш уроците на съвременната култура. След това ще дойдеш при мене. Това, което казват евангелските проповедници и православните свещеници за мъчението, не е вярно. Според тях човек ще се мъчи в ада толкова години, колкото време е нужно за изпаряване на водата от океана, като се изпарява всяка година по една капка. Кой проповедник или свещеник е чул това от Господа? Чии думи са тези? Знае ли някой какво наказание е определил Бог за грешниците? На Земята има закони, по които съдят хората. Тогава по кой Божествен закон осъдихте грешниците на толкова милиона години? Божият закон гласи: Докато се противиш на Божията воля, докато не приемеш любовта в себе си, ще страдаш. В който момент приемеш любовта в себе си, Бог ще те прости, и страданието ще те напусне. Опитай този закон. Признай в себе си, че Бог е Любов, и ти ще излезеш от мястото на мъчението; ще

почувстваш, че всички хора са твои братя. Следователно, ако искаш да се разшириш, приеми Бога в себе си като любов.

Богатият казва на Аврама: "Отче Авраме, прати Лазара при петимата ми братя да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място." Ако богатият прояви грижа към своите пет братя, не трябва ли и вие да помислите за своите пет братя? Вие сте тези петима братя и аз ви проповядвам: Слушайте, братя, приемете любовта, за да не бъдете и вие на онова мъчително място. Много от вас сте на мъчение, като богатия. И когато той се обърна към Аврама с молба да изпрати Лазара да накваси гърлото му. Аврам каза: Не мога да направя това. Аз отивам по-далеч и казвам: Аз съм готов не само да наквася гърлото ти, но и да ти подам ръката си и да ти кажа: Вярваш ли в Бога? - Вярвам. - Готов ли си да се жертваш за брата си? - Готов съм. - Дай си ръката тогава. Това може да стане в един ден, в една минута, но такава, в която енергията е толкова интензивна, че да се равнява на интензивността на 35 милионите градуси топлина на любовта.

В природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз. Мойсеевият закон е бавен процес. Там има клане, бесене, убиване. Законът на Христа, т. е. законът на Любовта, е бърз процес. Който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в рая. Така стана и с разбойника, който беше заедно с Христа на кръста. Той каза: Аз вярвам, че ти си Бог на Любовта. Приеми ме в Царството си. Христос слезе от кръста и отиде до дъното на страданията, дето придоби такова разширение, че колкото дълбоко слезе, толкова високо се издигна. Много хора, като слязат долу, до 35 милиона градуса огън, придобиват голям стремеж да се повдигнат нагоре. Това не трябва да ви плаши. Бъдете смели и решителни да се повдигнете нагоре.

Всички вие трябва да проповядвате онази велика, съзнателна любов, която е в сила да преобрази живота ви. Как ще приложите тази любов? Направете следния опит. Някой ви дължи 10 000 лева.

Опитайте се да видите можете ли да му простите дълга. Кажете си: Мога ли, в името на любовта, да простя на този човек десетте хиляди лева и да ги забравя? Ако можете да му простите, вземете полицата, подписана от поръчителите, и я турете в огъня, да изгори. Направете опита, без да се колебаете. Някои искат да влязат без опити в Царството Божие. Не, без опити не е възможно. Ще влезете в огъня и ще изгорите всичките си полици, т. е. всички недоразумения, всички огорчения и обиди. Всичко това ще изчезне. И като излезете оттам, ще имате чиста, кристална любов. Който има тази любов, той е готов на всякакви жертви.

Днес проповядвам на жените: Вие трябва да обърнете мъжете си към Господа. Спасението на света е във вашите ръце - в ръцете на жените. Вие сте емблема на Любовта. Вие трябва да изправите изопачените умове на мъжете си. - Как ще стане това? - Като внесете Божията Любов в сърцата си. Ще обичате мъжете си. Ще обичаш мъжа си - едного, без да му ставаш роб; ще обичаш Едного, т. е. Бога ще обичаш в него. За някои жени казвам: Откак жените влязоха в новото учение, те забравиха мъжете си. Аз искам жените на новото учение да бъдат идеални; искам всяка жена да бъде спретната, смела и решителна в проявата на своите добродетели. Искам жената да бъде умна, съобразителна, да схваща добре нещата и пред никаква мъчнотия да не се колебае. Желая всяка жена на новата култура да се отличава по нещо: по вървежа си, да има нещо пластично в нея, да бъде подвижна; дето минава, всички да казват за нея: Ето една благородна жена, сърце има тя. Ако я срещне мъж, който отива да пие или да върши престъпление, да каже: "Отказвам се от лошото си намерение. Не искам да върша повече престъпления." Искам жената да бъде изповедник на мъжа, да го погледне строго и да каже: Пътят, по който си тръгнал, не е прав. Не ми харесва този път! Ела с нас в пътя на любовта. Какво прави сегашната жена? - Като види мъжа си, тя казва: Хайде да му намажа колата. - Няма какво да му мажеш колата. Това е Мойсеевият закон. Колкото и да му мажеш колата, тя

все ще скърца. Мъжът не се нуждае от мазане. Друго нещо иска той, а именно: да бъде почитан и уважаван. Жена, която уважава и почита, има любов в себе си. Тя дава и на другите от изобилието си. Ще кажете, че тя се жертва. Не, тя дава от изобилието си. Жертвата подразбира друго нещо. Божественото не трябва да се жертва. Не мислете, че мъжът иска много. Неговата торба е малка, той не иска много. Щом започне жената да дава, мъжът казва: Стига толкова! Изобщо Божественото дава от изобилието си, за да задоволи нуждите на всички страдащи.

Жената на новата култура трябва да възпитава децата си преди да се родят, още като са в утробата. Тя трябва да каже на сина си: Синко, като излезеш на бял свят, в лицето на майка си, на сестра си и на жена си ще виждаш Божието лице. Ще гледаш на тях с благоговение, няма да допущаш никакви лоши мисли и чувства. Какво казва съвременната майка на сина си и на дъщеря си? Тя казва на сина си: Синко, не вярвай на своята възлюбена. Тя има интерес от тебе, не те обича. На дъщеря си казва: Дъще, не вярвай на своя възлюбен. Той ще те излъже. Каква култура е тази, която се основава на безверието? Какво може да се очаква от нея? Въпреки съвета на майката, те се оженват и после не живеят добре. Как ще живеят добре? Жената не вярва на мъжа, а мъжът не вярва на жената. И аз, като проповядвам на синовете и дъщерите ви, възпитани в дух на безверие, те казват: Не му вярвай! - Какво ще стане, ако и аз, като проповядвам, кажа: Не вярвайте на тези! Аз съм искрен и като казвам "не им вярвайте", имам предвид да вярвате в онова висше, Божествено съзнание, което се преплита с вашето. Това е съзнанието на Бога, Който живее по особен начин във вас. Има светли моменти в човешкия живот, както и в целокупния живот, когато Бог се проявява в своята пълнота. Тогава и мъжът, и жената, и децата са радостни и весели, като че са на небето. Прояви се Бог за момент и после се оттегля. След това идат споровете, недоразуменията. Бог ту се проявява, ту се оттегля, за да ни възпитава.

Той иде. "Търсете ме - казва Бог, - докато съм близо до вас." Бог изгрява между хората и залязва както слънцето. Понеже сега изгрява, иде нова култура на земята. Вие, жените, които ще оправите света, кажете на синовете си: Синко, вярвай в момата, която си избрал за своя другарка. Тя е отлична мома. Живейте добре, за да ви благослови Бог. Кажете и на дъщерите си: Дъще, вярвай на своя възлюбен. Той е отличен момък. - Ами ако не излезе така? - Как да не излезе? Щом в сърцето на момата и на момъка е проговорил Бог, ще им вярвате. Не разваляйте Божията работа. Ако Бог е проговорил на момата, ти кажи на сина си: Синко, вярвай на Бога! Вярвай на тази душа, която те обича. Вярвай на любовта! Ако ние вярваме на Бога, Който ни говори, това се отнася до нас, ние печелим от това.

Като ви проповядвам, аз възприемам мисълта на новите посетители. Те си казват: Дали този човек говори истината? Дали не иска да ни оплете като другите? - Много просто, ако аз не говоря истината и искам да ви оплета, ще имам същия резултат като тях. Например ще ви построя една къща, която след десетина години ще се събори. Истината всякога може да се опита. Няма нищо скрито-покрито в света. Това, което мислим, чувстваме и вършим, непременно ще се опита. Всички неща ще се опитат, без изключение. Всички трябва да бъдем благородни, искрено да пожелаем нашите братя да не минат през това мъчително място. Понеже сандъчето със скъпоценните камъни е отворено и Христос предлага на всички да пипнат по един камък. Гледайте да пипнете камъка на Любовта. Аз ще ви съдействам за това. Бъдете смели в любовта! Не се страхувайте! Иде новата Любов в света. Тя ще изтрие всички грехове на хората. Тя ще разреши всички противоречия и недоразумения. Тя ще донесе нещо ново, за което никога не сте мислили. Тя ще внесе такъв мир в душите ви, за който нямате понятие. Това не е илюзия, а действителност. Да опитаме Бога, Който е създал света. Да опитаме Бога, Който работи в света, и който всеки момент ни говори! Този е един от щастливите дни на годината. Няма да се мине много време и

дъщерята на Бога ще дойде. Тя ще мине покрай вас със скъпоценните камъни и ще ви пита: Кой камък ще пипнете? Няма съмнение, че ще пипнете един от лъскавите камъни. Аз ще издам тайната, ще ви кажа кой е камъкът на Любовта, него да пипнете. Ето тайната: Турете ръката си върху най-простия камък - той е камъкът на Любовта. Понеже изнасям тайната, ще ме глобят. Не съжалявам, че ще платя глоба, но съжалявам, че сте хора на съмнението и ще кажете: Той изпитва ума ни. Не може простият камък да бъде камъкът на Любовта. Който вярва, нека пипне най-простия камък; който не вярва, да пипне най-блестящия камък. Който върви по своя ум, ще пипне простия камък; който върви по чужд ум, ще пипне един от лъскавите камъни.

Днес казвам на жените: Внесете в умовете на мъжете си повече светлина. Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж - жената ще го спаси. Жената развали мъжа, жената ще го спаси. Жената развали света, жената ще го оправи. Първо жената вкуси от забранения плод и заради нея Бог изпъди и Адама от рая. Ето защо жените ще спасят света. Мъжете не са виновни за развалата на света. Жените са по-умни от мъжете, затова ще си признаят погрешката и ще кажат на мъжете: Понеже ние станахме причина да ни изпъдят от рая, ние ще ви върнем наново там. Ние ви въведохме в света, дадохме ви възможност да придобиете знания и опитности. Минахте през страдания и сега ще ви върнем пак в рая. Втори път не правете същата грешка. Сега пак казвам на жените: Вие сте спасението на света. Както едно време проявихте голяма любознателност, пожелахте да ядете от плода на скъпоценните камъни, сега слушайте Христа. Той стои под дървото на живота и като минавате покрай Него, пита ви: Защо не ядете от плода на това дърво? - Забранено ни е. - От кого? - От нашия Баща. - Не, Той казва: Яжте от плода на това дърво! Ако ядете от неговия плод, ще светнете и ще се върнете в първичната слава на живота. - Дай ни тогава от този плод. - "Яжте - казва Христос - и на мъжа си дайте от този плод,

и той да светне и да се върне в своята първоначална слава." Наближава това време. Христос иде с отворено сандъче. Жените ще спасят света! Никакви проповедници и владици, никакви свещеници и попове - жените ще спасят света! Разбирате ли това? Така е казано в Писанието. Така е поставен този въпрос.

Казано е: "Ще изпратя Духа си." Щом дойде Духът, няма да има никакви спорове. Духът работи сега в жените, затова те са повече религиозни и духовни от мъжете. Наблюдавайте, дето стъпи женски крак, всичко тръгва напред: и наука, и религия, и музика - всичко върви добре. Жената е почва, на която всичко вирее. Ако изчезне жената, всичко спира - и наука, и религия, и музика, и поезия, и изкуство - почва няма. Поетът пише, докато носи жената в ума си. Отнемете ли жената, перото му престава да пише. И завоевателят вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си. Щом отнемете жената, той изгубва смисъла на живота си и слага оръжието. В умовете на всички хора стои жената. Тя е любовта, тя е тяхната идея. Аз не разглеждам жената като външна, физическа форма, но като жива идея. Наближава великият момент, когато жената ще мине край дървото на живота. Там стои Христос и като мине първата жена край това дърво, Той ще я попита: Защо не ядете от този плод? Обръщам се и аз към жените и казвам: Не бивайте мекушави! Смелост се иска от вас. Сега Бог ви говори, а не хората или духовете. Разперете крилата си, вдигнете главите си нагоре! Когато Бог ви говори, вие сте смели и решителни. Когато хората ви говорят, вие се гушите. Вие, жените, не се свивайте. Докато се криете, няма да ядете от плода на дървото. Сега Бог праща жените в света, да го спасят. Разбирате ли това? От 8000 години Бог е изпратил жените на Земята да спасят света. Тогава излязохте от рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си. Стига сте ги водили подире си! Мъжете представят Мойсея, а жените - пророците. Слушайте Мойсея и пророците, но по обратен път!

Старият човек все гледа назад, към младините си, а младият гледа напред - да стане като дядо си. Кой е на правата страна - младият или старият? Казвам: На правата страна са всички ония, които гледат към любовта. Бог е Любов. И когато той влезе между нас като Любов, ние не трябва да говорим за любовта. Христос казва: "Хлябът, който ядете, е любовта." Наистина, хлябът спасява. Първо, жените трябва да работят. България се нуждае от жени на новата култура. България се нуждае от силни и решителни жени. Жената не воюва, но тя е смела. Ако воюва, тя е фурия: дето мине, нищо не оставя - всичко помита на пътя си. Когато жените наточат ножовете си и излязат напред, тогава светът ще се оправи. Казвам на жените: Извадете ножовете си, наточете ги! Те са калени. Минали са през 35 милиона градуса огън. Защо не ги употребите? Време е да ги приложите. Христос казва: "Жените ще спасят света." И Наполеон казва: "Франция се нуждае от майка." Аз разбирам "майка" в широк смисъл.

Новата култура изисква жени, не в обикновения смисъл на думата, но жени на новото - решителни, светещи жени: жени със светли умове, с широки сърца, с диамантена воля. Тия жени ще казват на синовете си: Синко, вярвай на своята възлюбена. Няма в света подобна на нея, вярвай є! На дъщеря си ще каже: Дъще, вярвай на своя възлюбен; няма подобен на него. Помни, че от него си излязла, вярвай му! Това е учението, което трябва да проникне в душата ви. То е сила! Бъдете смели! Освободете се от своите заблуждения. Ние сме сити на заблуждения. Приемете учението, приложете го, и въпросът е разрешен. - Как ще се разреши? - И политически, и научно, и религиозно, и обществено. Светът ще се преобрази по естествен начин.

Беседа от Учителя, държана на 22 април, 1923 г., София.

ЖИВОТ ВЕЧЕН

И някой си големец Го попита и рече: "Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен? (Лука 18:18)

Животът е скрита, неизяснена сила. Единственото реално нещо, което засега знаем, то е животът. Ние знаем, усещаме, мислим за живота, без да можем да си го обясним. Обикновените хора, даже и философите, имат специални теории, с които, като си служат за изясняване на някакви истини, повече ги замъгляват. Така и вие, вместо да изяснявате нещата, повече ги замъглявате. Ето защо, за да се прояви животът, нужни са известни условия.

Какво представлява културата? Тя е известна необходимост за проявяване на самия живот. Ако попитате земеделеца защо оре земята, фабриканта - защо седи във фабриката си, държавника - защо създава държавата, философа - защо философства, защо са създадени толкова религиозни системи, какъв отговор ще получите? Всички зададени въпроси имат отношение към хората на земята. И религията има отношение към живите хора, тя не е за мъртвите; и фабриките не са за мъртвите хора, но за живите. Всичко е за живите хора.

"Живот вечен." Въпросът за живота е ясен, лесно може да се разреши, но човешкият ум е зает със странични работи, които пречат за разрешаването му. Ако българин разрешава този въпрос, той ще се спъне от думата българин; ако свещеник го разрешава, ще се спъне от думата свещеник; ако философ го разрешава, ще се спъне в своята философия. Това показва, че светът е пълен с противоречия и хората живеят повече в противоречия. Човешкият живот е пълен със задачи, и то повечето неразрешени. Питам: Тъй както наблюдаваме човешкия живот, правилно ли се проявява той или неправилно? - Не се проявява правилно. - Защо? - Защото е обикновен живот. Обаче има и вечен

живот, за който не се говори. - Кой живот е обикновен? - Кратковременният. Живееш 20-30 години и чуваш, че някъде влак дерайлирал и пострадали десетки хора; някъде станало наводнение и завлякло хора, къщи, добитък. Внезапно сърцето ти спре и животът ти се свършва. Де отиде твоят живот? Ще кажете, че животът на отделния човек се слива с целокупния живот. Какво представлява целокупният живот? Ето още един неразрешен въпрос. Не само да се каже нещо, но то трябва да бъде ясно, да почива на законите на логиката. Аз имам особена логика, особени доказателства. С тях мога за пет минути да ви докажа истината. Построявам мост над една голяма, дълбока река. Един философ иска да мине през моста, но не се решава, не знае дали е здрав. Той се спира пред мене и ми казва: Докажи ми математически, че мостът е здрав. Ако започна да му доказвам здравината на моста с изчисления, ще изгубя много време. Казвам: Ето, аз имам един слон. Ще го доведа и ще го накарам той пръв да мине през моста. Ако слонът не се колебае и свободно мине, мостът е здрав. Ако има най-малката несигурност в здравината на моста, слонът не би направил ни една стъпка. Щом той мине през моста, след него могат да минат хиляди философи, с багажа и колата си заедно. Здрав е мостът. Слонът е най-доброто доказателство. Щом мине от единия до другия край на реката, мостът е здрав. Това е вътрешно решение на въпроса.

Що е животът? - Слонът ще ви отговори на този въпрос. - Може ли да се разчита на живота? - Ако слонът мине свободно през моста, можете да разчитате на живота. Аз говоря специално за индивидуалния живот, защото има живот на клетките, на органите, на системите, на индивидите. Значи, за доказването на живота в неговите разнообразни прояви са нужни специални условия. Ние сме в четвъртата категория - в живота на индивидите. Казва се, че този живот произтича от любовта. - Какво представя любовта? - Целокупният живот. Проявеният живот, т. е. животът на индивида е семка на любовта. Посей тази семка в земята, за да разбереш живота.

Тя ще израсте, ще цъфне и плод ще даде. От плода на семката ще познаеш живота в неговите разклонения. За да растем, да се развиваме и да разберем живота, нужни са условия. Според някои едно от условията е да вярваме в Бога. - От осем хиляди години без вяра ли живеят хората? - Е, да си създадем държава. - Досега без държава ли живяхте? - Да си създадем общества. - Досега не са ли съществували общества? - Дом, семейства са нужни. - Досега без семейства ли сте живели? - Трябва да се възпитаваме. - Досега без възпитание ли сте били? От осем хиляди години се явиха множество философски и педагогически системи на възпитание, но нито една от тях не е дала това, което животът изисква. - Защо? - Защото във всички досегашни системи все има нещо ограничено, неразбрано. недоказано. Всяка философска система разглежда въпросите от свое становище. Всеки въпрос трябва да се изяснява от гледището на цялото човечество като общ, велик организъм. Значи, човечеството е велик организъм, държавите - негови системи, обществата - органи на тези системи, а индивидите - клетки на системите. Човекът се е отделил от общия организъм и мисли, че може да разреши въпросите на живота самостоятелно. Не, той трябва да разбере своето предназначение като част от целия организъм, там да намери своето място. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка иска да живее самостоятелно? - Ще се разпадне. Ето защо и човек, като клетка от великия организъм, трябва да знае мястото и службата си в него и да не се отделя.

"Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Този големец иска да влезе в онези специфични условия на живота, да разбере неговата същност, за да придобие безсмъртието. Приятно ли е на младия, който се е радвал на живота, играл, веселил се, да забележи един ден, че краката му треперят и силите го напущат? Няма ли да мисли той за младините си? Защо не може вече той да гледа на живота с очите на детето или на младия? - Има причини за това. - Де се крият те? - Във възпитанието и разбирането на хората. Щом детето

започва да учи, майката му говори: Учи, синко, учи, старини ще дойдат. После иде и смъртта, тежък е животът. Значи още в ранна възраст детето започва да мисли за старини, колко повече пари да спечели, като порасне, за да се осигури. Според вас старостта е живот на бездейност, на особен род леност. Старият пък все за младините си говори: как бил млад, как играл на хорото, как любил момите. Когото види, все за младините си говори. Питам: Какво е разбрал той от младините си и какво разбира сега от старините си? - Какво намери на хорото? - Своята възлюбена. Любиха се, ожениха се, но не намериха любовта. Ако бяха намерили любовта, щяха да намерят и живота. Щом всички хора остаряват и не са доволни, това показва, че не са намерили живота. И на Христа се зададе този важен въпрос: "Що да сторя, за да наследя живот вечен?" Сега ще ви занимая с един важен въпрос, за разбирането на който ще си послужа с няколко примера. В градината на един богат чифликчия расли и се развивали красиви, редки видове цветя. Целият дом - чифликчията, жена му, децата, слугите се грижели за тези цветя: поливали ги, разкопавали ги, чистели ги от бурените. Всичко правели с радост и веселие. И цветята се радвали и казвали, че никой няма такива добри условия като техните. Някъде в полето расла самотна слива. Никой не се грижел за нея. Тя често си въздъхвала и казвала: Никой човек не се грижи за мене, никой не ми се радва, но пак не съм сама. Небето ме мило поглежда, слънцето ми се усмихва и дъждецът ме оросява. Господарските цветя се радвали и веселили, докато един ден ги сполетяло голямо нещастие: господарите им заминали някъде, напуснали чифлика, напуснали и цветята. Главичките им тъжно увиснали надолу и започнали да вехнат. - Защо сте тъжни? - запитала ги самотната слива. - Господарите ни заминаха, няма кой да ни полива, няма кой да се грижи за нас. - Вижте, моето положение не се изменя. Небето всякога ми се радва, слънцето всякога ми се усмихва и дъждецът навреме ме полива. Градинските цветя изсъхнали, не оставили никакъв спомен от себе си, а самотната слива продължавала

още да живее. И хората, като градинските цветя, един след друг изсъхват и изчезват. Страхливите се събират в общества, заедно да живеят, заедно да се окуражават. Човек е сам в живота. Той трябва да разрешава въпросите си като самотната слива, а не като градинските цветя, оставени на грижата на своите господари. Страхът е чувство, което само предпазва човека от опасности, но не разрешава въпросите. Доказано е, че хора, които живеят при богати, благоприятни условия, умират по-рано от онези при неблагоприятните условия. Например английските лордове, живеещи при добри, богати условия, постепенно се израждат и става нужда да се заместват с нови лордове в камарата. А обикновените хора от народа не се израждат - естествено се размножават. Те са при условията на полската слива, те носят живота в себе си. И религията като форма постепенно се изражда, но не и като принцип.

Мнозина не разбират що е религия. Знаете от физиката какво са скрипците, макарите. Знаете също, че с помощта на скрипците се изкачват големи тежести. Скрипецът като индивид слиза долу, вдига тежестта и пак се изкачва горе. Това прави по няколко пъти на ден. Принципът е горе, а формите - долу. Той ще слиза и ще се качва и ще повдига формите. Казваш: Моят принцип не ми позволява да се движа. Принципът не се движи, но ти, като кука на този принцип, ще помагаш - ще слизаш и ще се качваш. Такова нещо е и религията - кука, която повдига индивидите. И християнството изисква да си помагаме. Значи ще се движиш; ще слизаш долу, ще вземеш някой паднал човек и ще го повдигнеш нагоре като товар, ще го занесеш при по-благоприятни условия. Можеш ли да направиш това? - Мога. - И аз, само с една дума мога да направя човека щастлив. Ще му кажа: Имай вяра! Важно е как ще кажеш тази дума. Имай такава вяра, както жадният при вида на пълното шише с вода. Давам шишето на жадния и казвам: Пий от моята вода! Всяка дума трябва да се каже с вяра, с пълно съзнание. Това, което говориш, трябва да съответства на истината. Животът се предава с живот. Ние, които живеем на Земята,

сме оградени с Божествения, с вечния живот. Ако не спазваме законите и правилата на този живот, той ще ни изхвърли вън от себе си. След всичко това питате: Има ли живот след смъртта? - В правия смисъл на думата след смъртта няма живот. Смъртта е извън живота, тя е нещо случайно. Да умре човек, подразбирам, да се спрат условията на живота. Всъщност възможно ли е това? Ако можете да се свържете с общото течение на великия живот, и на смъртно легло да сте, животът отново ще потече у вас. Затова е нужна вяра, по-силна от най-големите смущения, които нарушават равновесието в човешкия организъм. - Кое нарушава равновесието в човека? - Безверието. Имаш десет хиляди лева в банката. Ако банката пропадне, ти губиш равновесието си. Значи вярвал си в банката, в парите, а не вярваш в Бога. Ти си разчитал на парите повече от всичко друго. Някога изучавам хората като ясновидец и разбирам на какво разчитат те. Някой върви по улиците смело, с вдигната глава, от нищо не се смущава. - Защо? - Има пари в джоба си. От време на време напипва чека си и казва: Докато нося чека в себе си, добре ми е. Мога да си хапна и пийна, колкото искам. Щом изхарчи парите, главата му увисва надолу и той започва да философства; мисли отде ще дойдат други пари. Като получи нов чек, пак вдигне главата си. После пак клюмва. Аз мога лесно да изправя тази глава. - Как? - Ще му дам стотина златни монети. Обаче това не е съществено, а механическо решение на въпроса. Преди хиляди години в Египет живял един знаменит художник, крайно беден човек, на име Бар- Един-Бу. Един ден, като се разхождал в гората, срещнал царската дъщеря Изис-Шемриха, една от най-благородните моми в Египет. Той се влюбил в нея и решил да нарисува картината на изгряващото слънце, която да подари на царската дъщеря. По това време египтяните се кланяли на слънцето. За да нарисува картината, първо, той се нуждаел от платно, но нямал пари да си купи. За тази цел той отишъл при един виден тъкач на платна и му казал: "Моля ти се, можеш ли да ми услужиш с едно голямо платно, да нарисувам изгряващото слънце? Като

забогатея, ще ти го платя." Тъкачът се казвал Зеен-Бу. Той си помислил малко и дал платно на художника, като решил в себе си, щом картината бъде готова, пръв той ще я пожелае. Художникът благодарил, взел платното и си отишъл. Нови мъчнотии се изпречили пред него - нямал четки и бои. Отишъл при един голям производител на бои, по-хубави от сегашните, и му казал: "Имам желание да нарисувам картината на изгряващото слънце, но нямам четки и бои. Услужете ми да нарисувам картината си и като забогатея, ще ви се отблагодаря." Търговецът Меел-Ру си казал: "Ще му услужа, но картината ще бъде моя." Художникът, доволен, че си набавил всичко, започнал да се приготвя за работа, но почувствал нужда още от едно нещо - рамка за платното. Отишъл при търговеца Будра-Ху, на когото казал: "Моля те да ми услужиш с една хубава рамка за картината на изгряващото слънце. Като я нарисувам, ще ти благодаря за услугата." Търговецът му услужил, но и той, като другите търговци, си казал: "Картината ще бъде моя." Като се снабдил с необходимите неща, художникът се предал с любов и увлечение на работата си и след известно време картината била готова. Из целия Египет се разчуло, че знаменитият художник Бар-Един-Бу нарисувал така хубаво картината на изгряващото слънце, както никой друг художник до това време. Пръв тъкачът се явил пред художника и му казал: Картината е моя, защото аз дадох платното. Факт, платното е на тъкача - веществено доказателство. След него дошъл търговецът на бои и четки, да иска картината.

- Моя е картината - казал той. - Боите и четките, с които си рисувал, са мои.

Най-после дошъл търговецът на рамки и казал:

- Картината е моя. Аз сам направих рамката с това именно условие.

Художникът се намерил в чудо как да разреши въпроса. Всеки има право на картината; всеки има веществени доказателства. Кое е

веществeното доказателство на художника? Четирима души искат картината. На кого всъщност принадлежи тя?

Питам: Де е животът? - В платното ли? - Не е в платното. То е условие. - В четките и боите ли е животът? - И в тях не е. Те са само условие. - В рамката ли е животът? - И там не е. Тя е само условие. Как ще докажете, че художникът е взел участие в картината? Платното е ням, пасивен свидетел за работата на художника. Четките, боите и рамката също са пасивни свидетели, единственото доказателство за участието на художника в картината е фактът, че боите са върху платното, а не в кутия, както търговецът ги е дал. Те са поставени в известно съчетание - това е работата на художника. Картината "Изгряващото слънце" била поставена в един от големите салони на Египет, осветявана по особен начин с електрическа светлина, да я гледат всички и да се учудват на ефекта, който давала светлината. Ето защо явил се и пети претендент на картината, на име Озирис. Той казал: Ако не бях аз да осветя картината, тя щеше да остане невидяна от никого в един от тъмните ъгли на бедната стая на художника. Всеки казва, че ако той не е бил, картината нямало да съществува. Питам: На кого се пада картината? На художника ли? - Не. - На търговеца на бои и четки ли? - Не. - На онзи, който прави рамки ли? - Не. - На този ли, който осветява салона ли? - Не. - На кого се пада тогава? - На царската дъщеря. Тъкачът, бояджията, рамкаджията и този, който осветява салона, са поданици на фараона. Всичко, което се произвежда в царството му, е негово. То принадлежи на него и на царската дъщеря - Изис-Шемриха. Сега и вие седите и казвате: Животът е наш. - Не е ваш животът. Вие сте художникът, който рисува живота на платно. - Що е платното? - Човешкото сърце. - Що са боите? - Човешкият ум. - Що е рамката? - Човешкото тяло. - А художникът? - Това е човешката душа, която работи. - Кой е Озирис? - Човешкият дух, който осветява пътя на самия човек. Всичко това се съчетава в целокупния живот. Всичко това принадлежи на любовта. - На коя любов? - Не на ограничената човешка любов, но на

безграничната Божия Любов, която включва всичко в себе си и осмисля живота. Когато Божията Любов дойде в света, хората ще се почувстват свободни, радостни и весели. За тази любов се казва, че тя ражда живота. Тогава страхът ще бъде вън от вас. Защо трябва да се страхувате? От какво се страхувате? От живота ли? Вие сте майки и бащи и казвате: Страх ни е децата ни да не умрат от глад. Щом сте обиколени от братя и сестри, трябва ли да се страхувате от глад? Как може да се страхувате от глад, щом вярвате в Бога? Вярата ви в Бога показва, че сте свързани с целокупния живот. Щом е така, кой няма да ви се притече на помощ? Това всеки може да опита.

Един ден седя в стаята си и чета една философска книга. По едно време, гледам, иде една котка с мишка в устата си. Оставих книгата настрана и започнах да наблюдавам какво ще стане с мишката. Котката започна да си играе с мишката. Мисля си: "В един момент мишката може да попадне в устата на котката. Как мога да я спася аз? Ако имам малко дроб, ще дам на котката, и тя ще пусне мишката." Обаче, интересно е, може ли някой, вън от мене, да спаси мишката? Както си играеше, котката задряма и изпусна мишката. Без да чака много, мишката избяга и се скри в един сандък, близо до котката. Като се събуди, котката потърси мишката и пак я улови. Питам мишката: "Защо не избяга далеч от котката, а се скри в този сандък?" Котката пак заспа и изпусна мишката. Тя избяга и се скри в друг сандък, пак близо до котката. Събуди се котката и отново хвана мишката. Трети път заспа котката. Обаче мишката разбра, че трябва да бяга далеч от котката. Този път тя не се скри в сандък, но избяга далеч от котката и се спаси. И на вас казвам: "Не се крийте в сандъците. Те са опасни места." Котката се събуди, потърси мишката, но не я намери. Тя си сви опашката и си продължи пътя.

Съществува Промисъл в света, който се грижи и за най-малките същества. Ако на съвременния човек се каже, че и малките същества проявяват известна разумност, той ще каже, че това е някакво съвпадение. - Как се обяснява съвпадението на нещата? - Чрез закона

на разумността. Че съвпаденията и случайностите не могат да се обяснят, това не значи, че те са произволни. Те са прояви на един по-висок свят, но се отразяват и в нашия. Понеже не стават често, наричаме ги случайности. Те не вървят по общите закони, познати на всички, но това не показва, че те не се подчиняват на някакви закони. Други закони управляват случайностите. Учените доказват, че и най-малките частици на материята - електроните, се подчиняват на един велик, разумен закон. Въпреки това днес мъчно можеш да убедиш човека, че има Божи Промисъл в света. Той казва: Ако аз сам не наредя живота си, горко ми, да очаквам на някакъв Промисъл. - Отчасти е така. Сам човек урежда живота си 25%, окръжаващите - дом, приятели, общество, го уреждат още 25% и разумната природа - 50%. Обаче има и други външни сили, които помагат на човека. Главният фактор в света са силите на вечния живот, чрез който се проявява Великата Разумност.

Да вземем една съвършено гладка топка и да прекараме пръстите си върху нея. Ние няма да усетим нищо. - Защо? - Защото навсякъде е еднаква. Казвате, че тази топка няма нищо индивидуално в себе си. Обаче да вземем друга топка с няколко остри, издадени части по нея. Като прекараме ръката си върху нея, ние ще усетим издадените є части и ще кажем, че тя има нещо индивидуално в себе си. Питате: "Кога човек проявява своята индивидуалност?" - Когато излезе от общите условия на живота. Тогава той се натъква на известна мъчнотия. - Защо иде мъчнотията? - Защото той се е индивидуализирал, т. е. излязъл е от общото течение на живота. Сега не остава нищо друго, освен да влезе в общите условия на живота. - Какво придобива човек при общите условия? То е все едно пъпката да остане завинаги в самото дърво, да не се прояви. Ако пъпката остане завинаги пъпка, не се прояви, не цъфне и не върже, наистина животът є няма смисъл. Следователно има смисъл да се индивидуализираш, но ако можеш да цъфнеш, вържеш и да дадеш плод. Опасно е, когато човек си остане пъпка и се отдели от условията на вечния живот.

Можеш ли, така отделен, да цъфнеш и да дадеш плод? Вяра е нужна на човека. Без вяра той е осъден на смърт. Ще кажете, че имате вяра. Аз мога да опитам вярата на всеки човек. Казваш, че вярваш в мене, като на абсолютно честен човек. Как ще постъпиш с мене, ако при всяко дохождане в дома ти вадя от касата ти по няколко златни монети? Докога ще ме търпиш и докога ще ми вярваш? Ако взема всичкото ти злато и ти не загубиш доверието си в мене, наистина имаш вяра. Вярващият не се колебае, пред нищо не се спира, но той следи какво ще стане с него, като му се отнеме богатството. Ако животът му се подобри, той казва: "Добре стана, че ми отнеха богатството." Ако се влоши, казва, че отнемането на богатството му не е правилно. И Бог постъпва по същия начин. Имаш няколко деца. Бог дойде, вземе най-доброто от тях. Ти плачеш, страдаш и най-после се утешиш. Не се минава много време, и второто дете умира. Пак плачеш, роптаеш против съдбата, но нищо не помага. Изгубваш всичките си деца. Утешаваш се с жена си, но един ден и нея задигат за другия свят. Остават ти няколко приятели, на които разчиташ, но и те си отиват един след друг. Обезсърчен, отчаян, ти се питаш какъв е смисълът на живота. Да уповаваш само на Бога - ето смисъла на живота. Да любим само Бога - ето смисъла на живота. В любовта си към Бога, към Едногото, ти се освобождаваш. В любовта си към многото ти се заробваш. Да служиш на Бога, това е свобода. Да служиш на мнозина, това е робство. Каква свобода очакваш, ако служиш на много господари? Свободата е вътрешен процес. Следователно ще служиш на Бога, Върховния Закон, съзнателно и с любов. Който не разбира този Закон, мисли, че като се отдели от дома си - от майка, баща, жена, деца, служи на Бога. Той иска да бъде господар на себе си, никой да не му заповядва. Няма защо да бягаш от условията. Ако спазваш законите на вечния живот, ти си господар на себе си, ти сам можеш да наредиш живота си. За да оздравее, болният трябва да пречисти кръвта си. Сам той трябва да се заеме за тази работа. - Как? - Като диша чист въздух, като излага гърба си на

слънце и яде чиста, здравословна храна. Има и други методи за пречистване на кръвта. От човека зависи какви методи ще приложи, за да пречисти кръвта си не в продължение на месеци и години, но в един ден. Обикновено човек си служи с един или друг метод, според съзнанието си. Казано е: "Ако имате вяра, ще правите по-големи чудеса от мене."

И тъй, когато придобие живата вяра, човек коренно се изменя: очите му стават ясни, мускулите на лицето подвижни - нещо особено лъха от него. Той става отзивчив към страданията на хората, нежен и внимателен към всички. Щом има тази вяра, любовта го посещава. Не плачете за страданията на хората, но помагайте им. Детето на една майка се разболяло, има висока температура, около 40о, и тя плаче, чупи ръцете си, не знае какво да прави. Казвам на майката: Не плачи, но помогни на детето си. Дай му очистително, след това да изпие една-две чаши гореща вода. Като се пречисти стомахът му, свари му лека картофена чорба или компот от ябълки или сливи. Разтрий го малко, да се стопли добре. Като направиш това, детето ще оздравее. Изобщо болестите се дължат на отклоненията, които хората са правили и правят. Щом влязат в правия път, болестите постепенно ще ги напуснат. Днес повечето хора са безверници, поради което са усложнили живота си. Аз говоря за безверието в широк смисъл на думата. Има официални безверници; има и безверници, които минават за хора на вярата.

"Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Животът се проявява отвътре навън, т. е. от центъра към периферията. - По какво се познават проявите на живота? - По разширяването. Който носи живота в себе си, той постоянно се разширява. Ето защо, за да се прояви животът, нужни му са широки области на проява. Цялата Вселена е създадена само за един човек. И ако ме пита някой защо са създадени небето и земята, казвам: Те са създадени за мене, при условие че разбирам законите, които управляват света. - За кого е направена най- хубавата цигулка? - За добрия и вещ цигулар. Той

свири хубаво и радва хората със своето свирене. Кажеш ли, че не можеш да работиш, не можеш да свириш, не можеш да разрешиш въпросите, ти си на крив път. Е - казваш спокойно, - ако не ги разреша аз, децата ми ще ги разрешат. - Колкото си ги разрешил ти, толкова и те ще ги разрешат. Каквото могат да направят майката и бащата, това ще направят и децата. Аз казвам същото и за себе си: Щом признавам, че имам Божествен произход, трябва сам да разреша въпросите, не трябва да ги оставям на други. В Бога всички въпроси са ясни и разрешени. Сега и вие искате да разрешите въпроса за живота, но търсите разрешението му в книгите. Не, търсете го в Божествения принцип, търсете го в себе си, но не и вън от себе си. Ще кажете, че човек трябва да расте. - Вярно е, човек трябва да расте. И от книгите може да расте, но накъде ще се обръща? Като расте, човек трябва да се обръща към Слънцето - първоизточник на живот и енергия. После ще търси почвата, за да използва от нея влага и хранителни елементи.

Как може човек да устрои своя живот? Аз не говоря за мъже и жени, но изобщо за човека. Всеки човек иска да живее, и добре да живее. Всички искат да намерят смисъла на живота. На този въпрос може да се отговори с две думи: Смисълът на живота се заключава в общение с Бога. Под Бог разбирам живота. Не говоря за онзи Бог, в когото хората вярват. Аз говоря за онзи Бог, при Когото трябва да отиваш с чисти ръце, без никакви престъпления; с ум светъл, свободен от всякакво заблуждение; със сърце девствено, свободно от най-малкото лошо чувство. Ще отидеш при този Бог чист като девица, без никакъв порок. Тази чистота може да се постигне в един момент. Кое повече желаеш: да имаш един добър приятел или каса, пълна със злато? Една добродетел струва повече от всичкото злато в света.

Следователно, ако имаш един добър приятел, пази го като зеницата на окото си. Който няма поне един приятел в живота си, той е най-нещастният човек в света.

Христос говорил на хората преди две хиляди години. Де е Христос сега? Той се обръща към Господа с думите: "Отче, тези овце са Твои. Ти ми ги даде и аз гледам нито една от тях да не погине." Това значи: Животът, който ми даде, е Твой. Аз гледам да не го изгубя. Някои казват, че Христос оставил овцете, дадени му от Бога, други да ги пасат, а Той отишъл на небето. Вярно ли е това? Христос има особено мнение за пастири, които оставят овцете си на други. Той казва на учениците си: "Идете и проповядвайте Словото и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На друго място е казано: "В последните дни всички ще оживеете и ще чуете гласа Му." Ако Христос ви проговори и вие се усъмните в думите Му, моят слон ще ви докаже истината. - Как ще я докаже? - Накарайте го да мине през моста. Ако той мине и не падне във водата, мостът е здрав. Следователно, ако учението, което ви се проповядва, осмисля вашия живот, дава ви здраве, разумност и светлина и ви прави свободни, следвайте го. То е учението, което всяка душа търси. То посочва истинския живот на човека. - Кой е истинският живот? - Той е онзи живот, който събужда хората и ако са натоварени, отнема товара им. Срещам хора много натоварени. От големия товар те заспиват. Истинският живот отнема товара на хората.

Новата култура изисква хора с нов идеал, с нови стремежи, с правилни отношения. Подайте ръката си на страдащите, на непробудените души. Не мислете само за ядене и пиене. Това не разрешава въпросите. Бъдете в хармония помежду си! Това всеки човек, всеки народ може да направи. Това се иска от българите, това се иска от всички народи. Хармония е нужна както на семействата, на обществата, така и на всички народи. Щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете. Ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига. - Защо иде глад между народите? Поради отсъствие на хармония. Омразата, антагонизмът, завистта между хората, кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите, са причина за глад, лишения и мор.

Държавите се борят помежду си коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички - тя е Божествената. Има едно царство на земята - царството Божие и Неговата правда. Христос казва: "Търсете първо царството Божие и Неговата правда." В това царство няма убийства и затвори. Който приеме Неговите принципи, ще придобие свобода. На свободните хора ще се даде земята. Те ще я наследят. Нека партиите си съществуват, нека религиите се развиват, но един дух трябва да владее между тях. Един принцип ще ръководи цялото човечество. На един принцип ще служи бъдещата култура. Кой е този принцип? - Да вярваме в Бога. - Не, вярата е още неразбрана. Аз имам предвид принципа на Любовта. По-силна дума от нея няма. Нека всички станем последователи на новата религия - на Любовта. Ако срещнеш гладен човек и носиш в торбата си един хляб, спри го и кажи: Братко, седни при мене, да си разделим хляба. Така и двамата ще бъдем с празни торби. След това ще срещна друг, който ще раздели хляба си с мене. Сега неговата торба ще се изпразни. После ще срещна трети и той ще раздели хляба си с мене. Светът ще се оправи, когато хората отворят пълните си торби да споделят взаимно благата си. Светът още не се е оправил, защото хората продължават да се придържат в учението "Човек за човека е вълк." Новата култура заличава това учение и пише: "Човек за човека е брат." Така трябва да се мисли и живее.

Миналата неделя говорих за жените. Ще кажете, че повдигнах жената. Аз говоря за жената - носителка на любовта. Тя не е дошла още на земята. Сега се готви да дойде в света. Тя цяла сияе от радост. Тя е жената на бъдещето, а не на настоящето. Като дойде, тя ще хване първо жената и ще я пита: Дъще, какво правиш? Защо забрави майка си? Сегашните дъщери ще се изменят и ще станат дъщери на тази Дева-майка. - Може ли, като живеем на земята, да бъдем девствени? Може и трябва да бъдете чисти, абсолютно чисти. Като вляза в дома на своя ближен, отношенията ми към него, към жена му и децата му

трябва да бъдат абсолютно чисти. Неговите интереси да бъдат и мои. Ако изменя на този принцип, аз изменям на Бога, изменям на своя живот. Има една мярка в света. Тя е великият морал. С нея ще мерим своите отношения, както и тези на своите ближни. Какъв морал е този, ти да се криеш на топло, а да изпращаш другите да се бият за България? Лесно се насърчава човек да се жертва за отечеството. Ти защо не се жертваш? Значи, другите да се жертват, а ти да живееш, да се разполагаш нашироко. Не е така. Ако трябва да умираме, всички да мрем! Ако трябва да живеем и да бъдем свободни, всички да бъдем свободни!

"Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Христос му посочи първо Мойсеевия закон. После му каза: "Иди и продай имането си и го раздай на бедните." Този въпрос е костелив орех. Бедните, като слушат този стих, обръщат се към богатите и си мислят: Чувате ли какво се говори? Богатите гледат настрана, втренчили се в една посока, и си мислят: Ние сме готови да раздадем богатството си, но можете ли вие да го използвате разумно? Важно е, може ли богатият с любов да разреши този въпрос? Може ли да раздаде имането си, без да му трепне сърцето? Ето как разбирам аз този въпрос. Когато богатият дава имането си на бедния, последният трябва да се откаже от него. Богатият ще настоява, а бедният ще отказва. Това е правилно разрешение на въпроса. А така богатият не дава, бедният иска, това е криво разрешение. Богатството на сегашните хора не е тяхно. То е събрано от труда на хиляди и милиони хора. Те са се трудили, вложили своята енергия, следователно и те имат дял в него. Как смеят богатите да ядат труда и енергията на милионите поколения без тяхното позволение? Животните, на които кожите са одрани, ще кажат на Господа: Господи, този търговец забогатя от нашите кожи. Проповедниците ще възразят, че животните са създадени за човека. Те казват, че и в църквите трябва да има богати хора, да дават повече. - Колкото е вярно едното, толкова и другото. Нима бедният не прави жертви?

Някога той дава повече от богатия. Сега вие седите и мислите кой ще ви гледа на стари години. Това не е важно. Според мене важен въпрос е, как може да използуваме вечния живот. Ако си беден, бъди смел да умреш в леглото си от глад. Или бъди смел да изпаднеш в положението на последен бедняк и да не кажеш дума против Господа. Колкото и да е студено вън, ако можеш да понесеш беднотията с любов и търпение, да приемеш съдбата си безропотно, няма да усетиш никакъв студ. При силната вяра и студът не е студ. Може да направите опит. Ако имаш вяра, и при най-големия студ, когато дърво и камък се пука, в стаята ти ще бъде топло. И без огън ще ти бъде добре. Който влезе в контакт с тебе, и той ще се стопли. Който има вяра, и последен просяк да е, ще дойдат отнякъде неговите приятели и ще го вземат у дома си. За всичко благодари и вярвай, че при най-големите мъчнотии ще излезеш на добър край. Знай, че Бог няма да те остави. Всеки човек е предметно учение за другите. Днес Бог ти казва: Ще излезеш гол и бос на улицата, ще скръстиш ръцете си и ще стоиш. Покрай тебе ще минават хора, ще те гледат като предмет за изучаване. На другия ден друг ще бъде предметно учение. И владиката, който благославя хората и минава за заместник на Христа, като дойде смъртта, турят го в гроба и го опяват. И Христа унижиха, разпнаха Го. И Той прекара три дена в гроба, след което възкръсна. Владиката, като влезе в гроба, ще опита своето учение, ще опита вярата си. Ако възкръсне, втори път няма да го използват за предметно учение.

Днес всички хора се нуждаят от ново разбиране за живота. Не говоря за онова обикновено, детинско разбиране. Казвате, че този е праведен, онзи е грешник. Праведен е онзи, на когото сърцето е отправено към всички хора. За мене се казва, че едно говоря, а друго върша, имал съм свои планове. Да, моите планове не са като техните. Моят план е да се въдвори Царството Божие на земята. Плановете биват или човешки, или Божествени. Човешките планове са временни, а Божествените - вечни. Питам: Защо вие не опитате Бога

и Неговите планове? Чудни са някога религиозните и духовните хора. Като станат такива, те напущат службата си. - Не, сега именно ще работиш, и то без пари. - Може ли да бъда учител без пари? - Може, разбира се. Като уволнен тръгни по улицата и събирай децата, да ги занимаваш. С една група ще работиш половин час, с друга - половин час. Значи ще бъдете учители-амбуланти. Сега вие чакате да ви назначат официално и тогава да влезете в клас да преподавате. Това са идеалните условия. Какво ще правят онези деца, на които никой не може да им помогне? И религиозните очакват да дойде Христос, да прояви своето благоволение към тях.

Новата култура изисква от хората няколко неща: да се справят с неврастенията си; в скърбите си да бъдат радостни; в сиромашията си да бъдат благородни. Когато нямаш нищо в джоба си, да считаш, че си богат. Ще кажете, че това е изкушение. - Не е изкушение. Какво по-голямо богатство от това да знаеш, че никой не те преследва, никой не ти завижда. Павел казва: "Нашето богатство не е на земята. То е във вечния живот." Под вечен живот разбирам Божествения, дето се крие богатството на целокупния живот. За този живот се казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят."

Желая всички да сте опитали живия Господ на Любовта. Не Го търсете в църквата. Ако искате да го намерите, търсете го вън от църквата, както търсите чистия въздух вън от градовете. Мястото на чистия въздух е в планината. Христос казва: "Истинските поклонници не ще се кланят нито в Йерусалим, нито на тази гора, но ще се кланят в дух и истина." Това иска новият, разумен живот. Новите открития в света говорят именно за една закономерност. Нищо не е случайно. Никой не се е раждал без време и никой не е умирал без време. Човек се ражда навреме и умира навреме. За всяко нещо, което става, има причини. Дали имаш деца, или нямаш, и за това има причини. Определено е на човека да стане учител, свещеник, музикант и др. Не говоря за фаталност, но за съзнателно определяне на нещата.

И тъй, новият живот носи нови условия. - Тогава да влезем в новите условия. - Вие сте влезли вече, имате новите условия. Започнете да работите върху себе си. Имаш един вътрешен страх: съмняваш се, подозираш. Тури страха и съмнението настрана. Завистлив си, тури завистта настрана; злобен си, тури злобата настрана. Не говориш истината, икономисваш я. Тури тази икономия настрана. Искаш да станеш богат, тури това желание настрана. Освободи се от всичко отрицателно и бъди готов да изникнеш, както посятата семка изниква от земята. Какво ще стане с тази семка, ако преди посяването є я завия в златен, сребърен или калаен лист? Ще израсне ли тя? Ако я туря в циментов прах, ще израсне ли? И ако вие сте обвити като семката в много обвивки, ще се докоснете ли до новия, тоест до Божествения живот? Всички обвивки - златни, сребърни, калаени, циментови, трябва да паднат и да остане само семката на живота, да се посее в Божествената почва. Когато Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина започнат да действат, семката ще изникне в почвата, в тебе ще се яви ново прозрение и ще кажеш: Сега мога да направя всичко заради Бога. Едно нещо искам от вас: да задържите в себе си семката на новия живот, която тази сутрин се посява във вас. - Посята ли е наистина тази семка? - Посята е, разбира се. Тази сутрин аз посях семката във вас и ако вие още философствате, моят слон ще дойде да разреши въпроса. Щом мине слонът, мостът е здрав. Щом изникне семката, не я човъркайте, не казвайте, че и тя е като обикновените семки. Чакайте да израсне тя, да цъфне, да вържe плод. И като вкусите от плода є, да приемете онези елементи, необходими за изцеляване на вашите болки. Колко въпроси днес смущават умовете ви! Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще! Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И Луната, която виждате, и тя започва да се изменя. След време ще се яви нова Луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в Луната. Ще

дойдат нови астрономи, които ще живеят и на Луната, и на Земята. Казано е в Писанието: "Ще създам ново небе и нова земя; ново слънце и нова луна." Иде новото в света - нови условия, нов живот. Бъдете готови за новите условия.

Сега ви остават още три години до големите изпитания. Ще преживеете тия три години. - Какви са тези три години? - Сами ще видите. След това положението постепенно ще се подобрява. Съзнанието ви ще се пробуди и ще се въведе нов ред и порядък в света. Иде новото, иде великото в света! Какво е това велико, ще го видите. След три години слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае 25 хиляди години. Слънцето влиза във Водолей. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа. Предсказано е, че когато слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново - нов подтик, нов стремеж. Народите ще се обединят, ще дойде шестата раса на земята - синовете на царството Божие. Тогава оръжията ще се обърнат в плугове. Земята ще се превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 хиляди години.

"Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?"

Отговарям: Не скърбете! Изтърпете изпитанията на трите години, та като дойде новият живот, да влезете в тия 25 хиляди години. Тогава ще се греете на новото слънце; ще се радвате на новата луна; ще живеете на новата земя и ще познаете Бога така, както никога не сте Го познавали.

Беседа от Учителя, държана на 29 април 1923 г., София.

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

Дерзайте, Аз Съм. Не бойте се! (Матея, 14:27)

Физическият живот се отличава с контрасти, т. е. с противоречия. Философите обясняват тия противоречия по един начин, религиозните ги обясняват по друг начин, а обикновените хора - хората на всекидневния живот - по трети начин. Противоречията се дължат на раздвояването на човешкия ум, поради което той се движи в полюсите на живота, между радост и скръб. Скръбта е трън, а радостта - плодно дърво. И апостол Павел се оплаква от трън в плътта си. Поради противоречията, на които човек се натъква, в душата му се явява страх. Няма живо същество на земята, което в даден момент да не е изпитало страх. Казваш: Аз съм безстрашен. - В известно отношение си безстрашен, но в друго си страхлив. Някой войник се хвърля смело, безстрашно в боя, но оставите ли го два-три дена гладен, той ще изпита страх. Има хора, които се страхуват от безпаричието. Чуваш да се казва: Как, да нямам пет пари в джоба; да нямам възможност да се кача на трамвай, или да вляза в сладкарница да изям една паста, това е нещастие! Как може да минеш покрай една кебапчийница и да не се отбиеш да хапнеш две-три кебапчета! И след това да влезеш в съседната бирария и да не можеш да изпиеш една чаша бира. Как може да се разнася приятната миризма на кебапчетата и ти да нямаш пет пари в джоба си! Там е грешката на хората, че вярват в парите. Аз говоря на съзнателните хора, на които съзнанието е пробудено, които имат стремеж към нещо. В каква посока е насочен техният стремеж - не е важно. Човек трябва да се стреми; той трябва да мисли, да чувства и да действа. В какво направление е неговата мисъл - не е важно. Ще мислиш - нищо повече! "Дерзайте, аз съм. Не бойте се!" Както гордостта е аномалия в човешкия ум, така страхът е

аномалия в ума и сърцето едновременно. Обаче в животинското царство страхът е на първо място. Животните се ръководят от страха. Христос казва на учениците си: "Не бойте се!" - Защо се уплашиха те? - Защото видяха Христа да ходи по морето. Какво страшно има в това? Виждаш, че човек ходи свободно по водата. Защо трябва да се плашиш? За да се страхува човек, за това има някаква дълбока причина. Казваш, че не се страхуваш от хората, но като срещнеш кредитора си, на когото дължиш десет хиляди лева, сърцето ти трепва. От него ли се страхуваш? - От полицата си. Значи, в полицата се крие някаква сила, която те плаши. Срещаш разбойник и се страхуваш. От него ли се страхуваш, или от револвера му? - От револвера. И от вълка не се страхуваш, но от зъбите и ноктите му. Все има нещо, от което човек се страхува. Кое отличава човека от животните? - Неговото съзнание и съвестта му. Центърът на съвестта в човека, т. е. различаването на правото и кривото, се развива върху центъра на страха. Дето е страхът в животното, там е съвестта в човека. Значи съвестта е присадка на страха. Лъжата се ражда от страха. И двете - страхът и лъжата, са анормални прояви в човешкия живот. Днес навсякъде чувате да се казва: Без лъжа не може. Лъжата ще оправи работите. - Това е криво разбиране - абсурд! Защо не може без лъжа? Една млада жена разказваше един случай от живота си. Като се оженила, тя казала на мъжа си: Искам да живеем без лъжа. И той имал същото желание. Обаче един ден, за една малка случка тя се принудила да излъже. Една сутрин в 9 ч. тя отишла, на гости у свекърва си. Вечерта, като се върнала вкъщи, мъжът є я запитал:

- Де беше днес?

- У майка ти.

- Кога отиде?

- В 11 ч. преди обяд.

Значи тя излъгала. После си помислила: Какво ще стане, ако мъжът ми разбере, че съм отишла в 9 ч., а не в 11 ч., както му казах?

Защо излъгала, и тя сама не знае. Няма човек на земята, който говори напълно истината. Сегашният век е на страха.

Хората се страхуват да говорят истината. Няма смели хора днес. Има смели хора, но скрити зад картечницата, да не се виждат главите им. Такъв човек не излиза направо срещу неприятеля, а из засада. Едно време хората се биеха направо - гърди срещу гърди, сега се крият. Защо днес няма смели хора? - Защото съзнанието им е по-развито и страданията им са по-големи. Христос казва: "Дерзайте, аз съм; не бойте се!" В света трябва да има един велик принцип, на който хората да поставят живота си. Нужна е една реалност, на която да се разчита. Като се излезе от нея, човек ще познае и опита нещата. Има няколко начина, по които могат да се опитат нещата, но затова умът трябва да бъде здрав, положителен, да се основава на новата философия на живота. Вън от тази философия и религията даже води към заблуждение, което отклонява хората от правия път. Това може да ви се вижда чудно, но факт е, че религията не е спазвала основните принципи, вложени от техните основатели. Хората се заблуждават и увличат от формите на религията. Кой е принципът, на който се основава всяка религия? - Любовта. Как трябва да се изяви тя? В сладки думи, милване или галене? Ако галиш някого, в това може да има някаква тенденция, искаш да го привлечеш към себе си. Значи имаш някаква задна цел.

Някога мотивът може да е морален. Майката например милва детето си безкористно, но като го гали, тя го разваля. В галенето има нещо анормално. Милването, галенето, сладките думи развалят човека. Повечето хора обичат да ги милват, галят, да ги ласкаят. Няма по-голям майстор в галенето от вятъра. Който иска да научи това изкуство, нека се учи от вятъра. Той пръв изучил това изкуство. Който иска да изучи изкуството на милването, да се поучи от слънчевите лъчи. Вятърът гали, а слънцето милва. Някога вятърът може така да разхлади човека, че да се простуди и да заболее. Докато е тих вятърът, ти казваш: Колко ми е приятно! Но като дойде

пневмонията, не си доволен. Когато си болен, излез на слънчевата светлина. Тя ще те милва, ще внесе нещо в душата, както и в организма ти. Във всяко наше действие може да различаваме дали то милва, или гали душата ни. При милването или галенето действието е на мястото си. Аз не отричам нито милването, нито галенето. В този смисъл вятърът е толкова необходим, колкото и слънцето. Галенето подразбира известен стремеж на човешката душа, но това не значи, че трябва да се дойде до неговия краен предел. Един познат пише на своя приятел: Ако искаш да растеш и да се развиваш, трябва да бъдеш далеч от слънцето; ако си близо до слънцето, нищо не можеш да постигнеш. Той му отговаря: Ако искаш да четеш, трябва да бъдеш близо до светлината. Кой от двамата е по-прав? - И двамата са прави.

Никога не стой под сянката на дървото или под сянката на човека. Това е правило, което всеки може да опита. Много болести се дължат на сенките. Всеки лъч, попаднал върху човека, се поглъща от организма му и после отново излиза във вид на мъртва светлина. Под сянката на цветето, на дървото или под сянката на къщата пак има светлина, наречена мъртва. Следователно вие трябва да бъдете под влиянието на преките слънчеви лъчи, а не на косвените, тоест на лъчите на сянката. Никога не стойте на сянка. Нищо не вирее под нея. Тези правила могат да се обобщят, да се опитат и да се превърнат на знания. Някои искат и ние да влезем в църквата. Църквата е влияние на хората или сянка. Ние не искаме да стоим под сянка, искаме свобода. Само в Бога няма сянка. И когато се казва, че трябва да обичаме Бога, то е, защото ще бъдем вън от всякаква сянка. Бог е вечният живот. С хората не е така. Колкото и да са чисти и свети, те все хвърлят сянка. Ние трябва да бъдем далеч от сенките на хората, за да може Божествената светлина направо да прониква в сърцата, умовете и в душите ни. Само така може да разберем великата Божия истина.

Христос каза на учениците си: "Не бойте се!" Защо учениците му се уплашиха? - Защото видяха, че Той ходи по морето. Тогава беше

вечер, нямаше светлина. Морето - това е светът. Ти си в света. Гладувал си няколко дена; срещаш един свой приятел, който ти казва: Не бой се, аз съм! Ти се зарадваш, че си срещнал приятел. Кое е това лице, което срещаме в света? - То е лицето на любовта; то е познато на всички. В него няма никакви промени.

Христос казва: "Дерзайте, аз съм!" Това значи: Без страх! Като дойдат донякъде, мнозина се страхуват и казват: Чакай! Те се страхуват да продължат по-нататък. Те се питат: Дали този човек говори истината? Чудни са тези хора! Само в пет минути те могат да разберат дали говоря истината, или не. Това не е голяма философия. Дайте едно цвете на малкото дете и в пет минути то ще определи качеството на цветето. Истината не се нуждае от много доказателства. Сега аргументират, доказват, разискват кой е крив и кой прав. Няма криви неща, но има един червей у хората - съмнението. Той се дължи на друг недъг в тях - страха. Ако вярваш в Бога, Който живее във всички хора, няма защо да се съмняваш. Като казвам, че Бог живее в хората, нямам предвид техните тела, а тяхната разумност. Аз нямам предвид хората на механическия живот, но онези, които живеят разумно и разсъждават правилно. Ако желанието ми е да обера някого, за какви отношения може да се говори тогава? Под отношения разбирам искрени, морални. Такива са отношенията на същества, които живеят по Божествен начин.

Сега ще ви приведа един мит, за който няма да правя никакви коментари. Когато Брахма създал света, той се зарадвал на величието, което се открило пред него. Затова той изпратил първата си дъщеря, най-хубавата - Зората, да види света. Като влязла в света, тя така светнала и озарила всичко наоколо, че сам Брахма се влюбил в нея. За да я вижда, той излизал сутрин рано да посреща Зората. Това произвело потресаващо впечатление на всички богове. Те се усъмнили в Брахма. Той се огорчил от недоверието към него и започнал да плаче. Толкова много плакал, че от сълзите му се явила водата, а от нея - сегашният човек. И сега, ако питате защо плаче

човек, ще ви кажа: Вие плачете, защото е заплакал вашият баща, Брахма.

Какво представлява съмнението? - То е язва, която разяжда всички народи, всички общества - научни и религиозни. Тя разяжда всички домове, отношенията между братя и сестри, между приятели и възлюбени - навсякъде съмнение. За Бога говорят, за любов говорят, за наука говорят, но съмнението е на първо място. Малка причина е нужна да се яви съмнението. Казват, че антихрист щял да дойде в света. Този антихрист от хиляди години е в сърцата на хората, той управлява света. Кога не е бил антихрист в света, та сега щял да дойде! Как ще дойде? - Със стомна в ръка, която всички хора ще целуват. Антихристът е от памтивека в света. Сегашните страдания, войни, кражби, убийства не са ли негово дело? И за нас казват, че хората трябва да се пазят от нас, че сме антихристи. Та съмнението не се дължи на нашата зла воля, то е стар навик. Как ще се явите пред Бога със съмнението? Какво добро носите? За какво благородство можете да говорите, ако всеки ден се явявате пред Бога - пред великата Любов, със сърца и умове, пълни със съмнение? Ако вашето понятие за мене е извратено, с какво ще се похвалите? Ако за себе си имате лошо мнение, какво печелите? Днес мислиш, че си добър, благороден човек, а на другия ден изменяш мнението си. Какво печелиш от това? Ти си готов да се усъмниш във всичко. Говориш за нещо идейно, но и в него се съмняваш. Това говори за отсъствие от всякакви принципи. Ако поставим днес на изпит когото и да е, млад или стар, той непременно ще се усъмни в идеите си и ще каже: Не съм бил на правия път. - Кой е правият път?

"Дерзайте, аз съм с вас!" Това е великото, което ние знаем и което сме опитали. Има нещо в нас, което всякога ни нашепва: "Дерзайте, аз съм с вас!" И при най-големите несполуки в живота ви; в най-голямото отчаяние и противоречие вие чувате нещо дълбоко, определено да ви казва: Не бойте се, вашата работа ще се оправи. И наистина, както ни се каза, така стана. Важно е да няма раздвояване

на вашето съзнание. От раздвояване на съзнанието ви произтичат много болести и нещастия. И полудяването се дължи на същото. Внеси в човека силен контраст, разколебай го в неговите убеждения и вярвания, и той веднага ще полудее. Достатъчно е да влезе в дома на една честна, съвестна и страхлива жена един чужд мъж, с лоши намерения, за да полудее тя. Тя държи в съзнанието си само една мисъл - за своя мъж. Само един мъж познава тя.

И в света съществува само един принцип - Бог. Вън от Бога няма друг принцип. Всичко друго, което има за цел да раздвои човешкото съзнание, е дегизирано. И мъжът може да се дегизира и да влезе вкъщи като чужд човек, за да изпита жена си. При вида на чуждия мъж тя може да полудее. Няма същество в света, което може да измени нашите работи. Никаква сила не може да ги измени. Пътят, по който вървим, е строго определен. В края на краищата той ще ни изведе към целта. Това може да стане в далечното бъдеще, но всички хора ще се примирят и всички противоречия ще изчезнат. Сега ние няма да се спираме, да обясняваме противоречията на хората. Те са необходим закон в еволюцията на човечеството. Противоречията са задачи, които имат своите добри страни. При сегашните условия на живота страхът не трябва да съществува. Въпреки това ние постоянно се страхуваме. Някои искат първо да уредят живота си и тогава да търсят Бога. Така никога няма да го намерим. Вие ще намерите Бога само в нещастията и страданията си. В това се крие съвременната нова философия. Тя трябва да се приложи в живота. Сега и майките говорят за новите идеи, за новата наука. Но те пуснали ли са корени в живота ни? Да кажем, че си гладувал три-четири дена, влизаш в една стая и на масата виждаш двеста лева. Ти ги туряш в джоба си и казваш: Аз съм гладен, имам право да взема тези пари, да се осигуря за няколко дни. - Нямаш право да взимаш чуждите пари. - Аз откраднах парите, защото се съмнявам в добротата на домакините. Не вярвам, че те биха ми помогнали. Иначе нямаше защо да крада. Щях да им кажа, че съм гладен. Не искам да кажа, че съм гладувал, за да не

се уроні достойнството и честолюбието ми. - Като краде, не се ли уронва достойнството му? В случая се явяват две съмнения: в домакините и в себе си. Първо се явява съмнението, а после се извършва кражбата. Като се натъкват на противоречия, мнозина започват да четат Библията и Евангелието, да видят как са постъпвали Аврам, Давид при решаване на своите задачи. С това искат да се оправдават. После отиват при свещениците, да се изповядат. Противоречията са резултат на ред погрешки от миналото. Каквото и да правите, ще разрешите противоречията си. Те са изпити за вас. Аз имам доверие в човека, в чийто дом съм влязъл! И вие трябва да имате вяра в хората. Ако дъщерята на домакина е болна, ще туря ръката си на главата є и ще я излекувам. Баща є ще ми каже: Сега ще заколя една кокошка, ще я сготвим и ще се нахраним добре. - Нали си вегетарианец, как ще ядеш кокошка? - Предпочитам да ям кокошка, отколкото да взимам пари. Има вегетарианци, които не ядат месо, а взимат пари от хората. Те са смешни със своите идеи. Ще говорят за вегетарианство! Аз говоря за вегетарианство в пълния смисъл на думата. Какво е това вегетарианство, при което цял ден се тревожиш? То е едностранчиво вегетарианство. Казвате: Ние сме окултисти, вегетарианци; други са православни, католици, евангелисти. Трети се делят на духовни, светски и спорят кой от тях е на прав път. Това е частично разглеждане на въпросите. Вегетарианците са тревопасни животни, а другите - месоядни. И едните, и другите имат право да съществуват. Под "кокошка" разбирам да те угости някой от благодарност за доброто, което си му направил.

Христос казва: "Дерзайте, аз съм!" На кого казва това? - На учениците си. Казваш, че Христос бил велик човек. Следователно и ти можеш да бъдеш като него. Радвам се, ако и ти си велик човек. Щом си велик, няма защо да ти се говори, ти сам знаеш истината. Ако си велик, защо искаш да се жениш? Защо искаш да си имаш приятели? Защо искаш да имаш слуги, на които да заповядваш? Величието на

човека не е в някое външно или вътрешно качество. Например светлината е велика, защото прониква навсякъде и всички чувстват нужда от нея. Понеже не можем без нея, тя всякога ни заповядва. Никой не се плаши от светлината. Понеже тя носи здраве, всички я обичат - и добрите, и лошите. Само престъпникът се плаши от светлината. - Защо? - Защото тя разкрива престъпните му дела. Вие се нуждаете от правилна, нова философия за живота. Коя е тази философия? - няма да спорите. - Коя вяра е по-права? - И за това няма да спорите. Един принцип има в света. Той освобождава съзнанието на човека, внася разширение в неговия ум. Той прониква навсякъде - в сърцата, в умовете и в душите. На него се основава целият живот. Аз го наричам Божествен принцип. Който е в съгласие с него, животът му е поезия, музика, песен. Той е смел, решителен, с благородни и възвишени чувства. Като се отклони от този принцип, човек става подозрителен, във всичко се съмнява. Той се страхува за живота си, безпокои се, че идат старини, че няма пари и т. н. Който вярва в Божествения принцип, той знае, че богатството е в земята. Всеки момент човек може да си извади злато, колкото му е нужно. Дето е заровено злато, там са най-хубавите места в природата. Ние знаем къде е заровено богатство в земята, но не вадим, освен в крайни случаи. - Щом е така, ние сме готови да станем последователи на твоето учение. Може да станете мои последователи, но ценз се иска за това. Ако почнете да вадите златото с време и без време, ще се изложите на голяма опасност. Така ще се наруши икономическото равновесие на държавите. Ако извадите всичкото злато на земята, ще настане страшна криза в света. Част от богатствата на земята е вложена във всеки човек. Това богатство се изразява във вид на дарби и способности, чрез които човек може да преживее известно време на земята. Ние не сме оставени на произвола на съдбата. В душата на всеки човек е вложено нещо хубаво, с което задоволява своите нужди. Светът е така нагласен, че ако не се страхуваш, ти ще намериш хубавото място в природата, от което ще останеш напълно доволен.

Не се страхувайте, но като майки и бащи, като братя и сестри трябва да признаете факта, че Божественото е вложено в човека. То трябва да се изпита. Изобщо Божественото учение трябва да се опита. Не е достатъчно само да се каже, че имаш вяра, но вярата изисква опити. Ако аз бях възпитател и учител, щях да кажа на учениците си: Има един Божествен принцип в света. - Как ще се докаже това? - Направете следния опит: В продължение на един месец откажете се да получавате пари от родителите си. През това време идете някъде да работите и не се страхувайте как ще се прехранвате. Като работите безкористно и с любов, животът ви ще се подобри. Мога да ви предскажа какво ще ви се случи през това време. Изпълнете всички правила и ако се яви някаква дисхармония в живота ви, ще дойдете при мене да ми кажете какво ви се е случило. Сега лесно се казва: Тъй рекъл Бог. Той говори чрез хората. Направо още не ви е говорил. Питам: Говорил ли ви е Бог в църквата? - Не ни е говорил, но той е говорил на пророците. Някой пророк чел, изучавал Писанието и дошъл до убеждението, че Духът му говорил. Знаеш ли какво значи да ти проговори Духът? Когато великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в сърцето - широта, и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клони, мушици. За него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.

Божественият Дух гледа еднакво на всички. Тогава човек разбира другояче живота: не вижда погрешките на хората, защото знае, че те могат да се изправят в един момент. Когато великият художник почне да рисува своята картина, хубавото, красивото могат ли по магически начин да изпъкнат навън? - Не, първия ден той само нахвърля боите с четката си. И да не харесате картината му, той само се усмихва. Втория ден гледаш картината, пак същото положение. Той ще ти каже: Не бързай да се произнасяш; щом свърша картината, тогава ще си кажеш думата. И вие се произнасяте бърже за живота, обаче той не е завършен още. Милиони години са нужни, за да се завърши

сегашният живот, да му се даде израз. След това може да се говори за вечния живот. Физическият живот е отчасти завършен, но сега настава нова епоха, нови условия, при които животът ще се развива правилно. Всички противоречия и страдания са материали за бъдещия живот. Какво ще кажат канарите, когато вие, с вашите експлозиви, ги разрушавате? Но вие ще им кажете, че ги използувате за градивен материал. Какво ще кажат дърветата в горите, като ги сечете всеки ден? Вие употребявате и тях като градивен материал. Като използувате труда на животните, те ще кажат: Какво искат тия хора от нас? Ще им кажете, че и те трябва да вземат участие във вашата култура. Както вие използувате нисшите същества, така и вас използуват висшите същества. Те ви впрягат на работа, а вие мислите, че сте свободни. Аз виждам какви тежки хомоти носите. Че си професор, съдия, учител - всички сте впрегнати на работа. Кажете ми: Кой от вас е свободен? Какво става с човека, като остарее? - Краката и ръцете му почват да треперят. Това не е ли впрягане, не е ли ограничение? Влезеш в една гостилница, усещаш миризмата на печена пуйка, но кесията ти е празна. Това не е ли ограничение? Навсякъде има ограничения. За да се освободим от ограниченията на живота, ние трябва да приемем Божествения принцип и да кажем: Дерзай, аз съм! Тогава и аз, като видя, че нямате пари, ще кажа: Дерзай! Гостилничарят ще те кредитира. - Ти си честен човек. Имам вяра в тебе. Ще дойдеш втори път в тази гостилница. Приятелят казва: Дерзай! Върви и ти по морето. Бог всякога те кредитира. Усъмниш ли се в него, ще потънеш. Който не разбира това учение, отива в друга крайност, очаква всичко от Господа.

Значи ако Бог мисли за тебе, ти не трябва да работиш. Не, това е крива философия. Бог ще промисли за мене само когато насадя 200-300 дръвчета. Бог ще промисли за мене, когато свърша университет. Бог ще промисли за мене, когато работя на лозето и стана опитен лозар. Бог ще промисли за мене, ако познавам добре занаята си - правя хубави коли. Изобщо Господ промисля за своите разумни деца,

които учат добре и Го слушат. Всеки от вас трябва да знае по едно изкуство и по един занаят. Не е достатъчно само да се молите и да мечтаете. Като правиш осите на колата, не можеш ли да се молиш? Като ви гледа, Бог казва: тези хора нищо не вършат, само се молят. Така правят и богатите хора. Те казват: Да си направим къщи, да си купим имоти, да имаме рента за препитание. Добре е това за богатите, но не и за онези, които живеят в техните къщи и нямат средства за препитаване. У сегашните хора има нещо, което куца. То трябва да се изправи.

Време е хората да се преобразят. Възгледите и принципите, върху които е изграден животът им, трябва коренно да се изменят. Не е въпрос да събаряме и да рушим, но и да съградим нещо по- хубаво. Старата къща нека си остане, а ние да съградим нова. Ако новата къща е по-хубава от старата, тогава имаме право да я съборим. И природата постъпва така. Тя едновременно руши и съгражда. Старите форми държи, докато съгради новите. Днес природата създава нов тип човек. Чертите на лицето му се отличават от стария тип: носът, очите, пръстите му - всичко се отличава. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: Какъв ли е новият тип човек? - Като вас, но се отличава по това, че у него няма страх, няма съмнение, няма омраза. В душата на новия човек има милосърдие, разумност. Дето отиде, той е готов да помогне на бедни, на страдащи. Като направи добро, новият човек се крие, никой да не знае какво е направил. Хората на новата култура са толкова скромни, че не искат да изпъкват. Каквито импулси и стремежи да имат, те не им дават външен израз. Новият човек се отдава в служене на Бога, той не мисли за женитба.

Каква е разликата между женения и неженения? - Според мене, още с раждането си човек се оженил. Родителите са те оженили вече. - Как? - Като са ти дали формата, с която си вече свързан. Казваш, че не искаш да се жениш. Какво искаш да правиш тогава? Можеш да се ожениш, но не като баща си и майка си. Откажи се от старата форма на женитба; в нея има само съмнения и разочарования. Наскоро

получих писмо от един доктор в провинцията, който в последно време изпаднал в големи съмнения. Той подозирал жена си в измяна и мислел, че синът и дъщеря му не са негови деца. Той ми пише: "Моля ти се, освободи ме от този вътрешен кошмар. Ставам, лягам, по цели нощи не мога да спя." Светът е пълен с такива лекари. Новата култура ще освободи хората от крайните съмнения и подозрения. Казвам на младите, че един ден ще им поговоря за брака и безбрачието и върху девствеността. Така те ще си съставят ясна представа за новото учение, за неговия морал. Ние имаме един морал, който изключва всякаква погрешка. За постигане на новия живот се иска търпение и послушание към Онзи, Който всякога ви говори. Той казва: "Дерзайте, аз съм!" - Кой е Той? - Бог на любовта. Когато любовта се прояви, човек става смел, силен, безстрашен, благороден.

Любовта към Бога може да се прояви моментално. За разлика от другите чувства то се познава по това, че никой не може да му отнеме неговия обект. Всяко чувство, на което обектът се отнема, е неправилно. Значи, Бог като обект на човека никой не може да Го отнеме. Ще вярваш в Бога, за да Го запазиш като обект в себе си. Казваш: Изгубих вярата си в Бога. - Съжалявам. - Изгубих вярата си в хората и в себе си. - Съжалявам. Който има любов към Бога, никога не губи вярата си нито в себе си, нито в хората. Питат ме: Кое е най-силното доказателство за съществуването на Бога? - Това, че аз чувствам, мисля, живея и се проявявам. Всички други доказателства нищо не струват. Те идват само за подкрепа на първото доказателство. Кажи си тогава: Моят живот е израз на Великото Начало в света, но и аз мога да бъда израз на това Велико Начало. Какво ще стане, ако вие се усъмните в Бога, както боговете се усъмниха в Брахма? Той ще започне да плаче и вие ще заплачете с Него. Какво ще стане със сина, който разплаква баща си, или с дъщерята, която разплаква майка си? И младата снаха се оплаква от свекърва си, защото искала от нея послушание. Добре, но утре и снахата ще стане свекърва. Тогава? Въпросът трябва да се разреши

основно. Ако свекървата е лоша, опитай се да я възпитаваш и учиш, да є станеш професор. Тя ти е дадена като задача. Ти ще я учиш, ще є обясняваш какви са причините за отношенията помежду ви. Ще я туриш в огъня с 35 милиона градуса топлина - да се стопи, без да изгори. Като излезе от този огън, тя ще те обикне. Голям е този огън, в него всичко се топи и пречиства. Всяко нещо, което изгаря, образува дим и сажди. Това, което не изгаря, а се топи, пречиства нещата.

Христос казва: "Любете враговете си!" Това значи, хвърли врага си в огън от 35 милиона градуса, да се стопи и пречисти. Като излезе от огъня, от враг той ще се превърне на приятел. Значи голям огън е нужен за всички. Оплакваш се от мъжа си. Тури го в този огън да се стопи и очисти. Нека знае той, че ти имаш такъв огън. Ако обичаш мъжа си, той сам ще иска да го туриш в огъня на любовта. Ако се страхуваш да не изгори, страхът ти не е на място. Той ще излезе от огъня млад, пречистен и ще ти благодари, че си се погрижила за него. Който влезе в огъня на живота, само той може да разбере неговия смисъл.

"Дерзайте- казва Христос, - Аз съм с вас." Днес от всички хора - млади и стари, се изисква да следват новата философия на живота. Който не я следва, остава назад в развитието си. Той ще говори едно, а ще върши друго. Чувате как майка утешава съседката си, която изгубила детето си. Обаче случи се, че умира детето и на тази майка. Тя изпада в голямо отчаяние, плаче, вайка се, неутешима е. Де остана нейната философия? Нали утешаваше съседката си? Защо сега не се утеши тя сама? Защо ще плачеш за сина си или за дъщеря си? Те са в другия свят. Ти можеш да се разговаряш с тях. Те ще ти пишат писма. Дъщерята пише на майка си: Мамо, светът, в който съм сега, е много хубав. И тук има университети, професори, които ни учат. Ако майката каже някъде, че получава писма от онзи свят, ще є се смеят. Даже и вярващите в църквата не са готови да признаят, че умрелите са живи и се съобщават с близките си. Когато някой иска да му кажа нещо за другия свят, аз се въздържам, нищо не говоря. - Защо? - Ако

му кажа какво има на онзи свят, няма да повярва. Той ще каже: Мръднала е дъската на този човек. Другият свят е по- реален от физическия. Имаш един приятел, когото обичаш. Един ден той умре. Ти се питаш: Де отиде той, де е неговото съзнание? - Приятелят ти е жив, не е изчезнал, както мнозина мислят. Нищо в света не се губи, само отношенията се изменят.

"Дерзайте, аз съм с вас!" Това значи: Мислете, чувствайте и действайте дълбоко и право. Желая, когато излизате сутрин на изгрев-слънце и видите вашия баща Брахма, че гледа Зората, да не се усъмните в него. Ще кажете, че са били на изгрев-слънце и се кланяли на слънцето. Какво лошо има в това да посрещнеш изгряването на слънцето, източника на живота? Че хората се кланят на парите, това е в реда на нещата. Че си посрещнал слънцето, това било идолопоклонство. Ако посрещането на слънцето е престъпление, ние вършим най-малкото в сравнение с престъпленията, които хората вършат. Питам тогава: Каква култура е тази, в която стават такива големи престъпления? Христос казва: "Дерзайте без страх, без съмнение!" Като наблюдавам хората, виждам, на мнозина лицата потъмнели. На едного лицето потъмняло, защото кесията му се изпразнила; на друг - къщата се съборила. Лицето на мъжа потъмняло, защото жена му не го обича. Лицето на жената потъмняло, защото мъжът є не я обича. Навсякъде срещам хора с потъмнели лица. Всички вярват в Бога, за Него говорят, а лицата им потъмнели. Аз зная каква е тяхната вяра; зная какво ги вълнува. Някой говори за светли идеи, а в ума му се въртят 4-5 къщи; друг говори за идеи, а в ума му се въртят търговски сделки и печалбите от тях; свещеникът говори за идеи, а в това време философства, разсъждава върху политиката и търси начин как по-добре да се нареди. Бог казва: Съблечете старите дрехи на тези философи! Съблечете ги и ги оставете голи. - Как ще останат голи? - Всички хора трябва да останат голи, като Адама, и след това да облекат дрехата на светлината, в която няма никакво съмнение, никакъв страх. Сега сте

облечени, но сте порочни. Тогава ще бъдете голи, но чисти, като светлината.

Желая на всички да светнете, да бъдете носители на светлината. Тогава всеки ще чуе гласа на Онзи, Който казва: "Дерзайте, аз съм с вас!"

"Дерзайте!" Това е най-хубавото, най-великото, което мога да ви дам днес.

Беседа от Учителя, държана на 13 май 1923 г., София.

ЩЕ МУ ПОКАЖА ВСЕ, ЩО ИМА, ДА ПОСТРАДА ЗА ИМЕТО МИ

Защото аз ще му покажа, все що има да пострада за името ми. (Деяния, 9:16)

„Ще се развеселя“
Ще прочета 9-та глава от Деянията на апостолите.
„Изгрей, изгрей ти, мое слънце!“

Ще говоря върху 16. стих от прочетената глава. „...Защото аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми...“

Съвременните хора не вярват в истината, защото са лековерни. Неверието, т.е. безверието, произтича от лековерието. Например един материалист вярва, че той е само материя, а не вярва, че е дух. Един вярва, че живее и ще умре, а не вярва, че той може да живее за в бъдеще. Той не може да вярва, че зад гроба има живот, а вярва, че има смърт. Съвременните хора вярват в невъзможното, а не вярват във възможното. Кое е невъзможно? Да умреш, е невъзможно, а да живееш, е възможно. Да не вярваш, е невъзможно, а да вярваш, е възможно. Да мислиш, е възможно, а да се опълчиш против мисълта, е невъзможно. Някой казва: „Аз няма да мисля отсега нататък.“ Ще мислиш – и оттатък ще минеш.

Сега някои се спират върху въпроса за вярата и казват, че и без вяра може. Ако можеш да спреш слънцето в неговия път и звездите в своето движение, ще можеш да спреш и живота. Ами че всички хора са лековерни. Тъй са възпитани. И всички, които са дошли на земята, очакват щастие. То е толкова трагично и толкова комично. Трагично и драматично, но трагедия и драма, които се обръщат в комедия. И

тъй, действителният живот е трагедия и драма, които се обръщат в комедия.

Запример виждате на сцената един герой, който умира, всички плачат, но на другия ден героят пак е жив – умира и недоумира. Виждаш го на сцената осъден за десет години затвор, а утре пак пуснат от затвора. На сцената е трагично, но в живота е комично. Обаче ние считаме всички неща естествени и целият наш живот е една драма и трагедия, свързани в комедия.

Преди година дойде при мене един млад, свършващ човек с висше образование, недоволен от живота. И след като ми разказа всички свои съмнения и аргументи, че не вярва в това, в онова, че не вярва в Господа и че в света съществува само един произвол, аз му зададох само един въпрос. „Представи си, че този Господ, в който не вярваш, ти даде една много хубава, много добра жена и по ум, и по сърце, и по характер. Какво ще кажеш?“ „Е, тогава ще вярвам, аз и домът ми ще му слугуваме.“ Значи той не вярва, защото няма тази красива мома. Той е спорният въпрос. Спор има, не вярва в туй верую, защото нея я няма. Щом дойде тя, той е готов да вярва във всичко.

Сега някои хора казват, че имали идеи. Какви са вашите идеи? В Бога вярвали, в Христа вярвали. Аз казвам, не, в Христа не вярвате. Имаше преди години един млад момък, който имал съобщения с невидимия мир. На този момък му говореше един възвишен дух, Лаоо. Той казваше хубави работи, пишеше поетически работи. Вестниците пишеха за него. Един ден идват и ме питат: „Я ми кажете от какво произхождение е този Лаоо?“ Казвам: „Той е от английско произхождение. Въплътен е тук, на земята, живее в еди-кой си дом. След две години този въпрос ще се разреши, ще видите този Лаоо.“ И след две години се въплъти Лаоо и се яви като някой Аар.

И сега някои хора казват, че вярват в Христа, вярват в този-онзи. Вярват в какво? Всеки си има по един Христос тука, на земята, но това е един изменчив обект. Никоя жена на земята не е в състояние да ви даде щастие. Нито един мъж на земята не е в състояние да ви даде

щастие. Не че не желаят това мъжът и жената, но не могат. После никое управление в света не е в състояние да ви даде щастие. Никой свещеник, никой философ не са в състояние да ви дадат щастие. Не че нямат доброто желание, но не могат. Кой държавник не иска да тури ред и порядък в своята държава? Не. Има един свещен принцип, който хората са напуснали. Вследствие това техните идеи не са свързани. Те са механически прикрепени с обръчи.

Сега в характера на апостол Павла виждаме, аз го наричам човек на ума, а не на сърцето. Високо интелигентен човек, философ, а същевременно и фанатик, първокласен фанатик. Толкова голям фанатик, че бил готов за Господа като Мойсея да извади нож и да реже главите на хората. Той взима позволителни писма от първосвещениците да залови хората от този път и да ги докара вързани пред тях в Ерусалим. Защо? Защото не вярват, тъй както той вярва.

Питам, тия вярвания, които имаха евреите, можаха ли да ги спасят? Ако има някой народ, който имаше дадени толкова много обещания, това бяха евреите. Те имаха тридесет и три хиляди обещания дадени, че ще станат господари на света и т.н., откак им се дадоха тия обещания, откак умря Мойсей, нещастията ги засполетяха. Ти ги изпъдиш от едно място, от друго дойдат. Няма народ по лицето на земята, който да е страдал толкова много, както евреите. Питам, закъде бяха дадени тия обещания? За земята ли? Има едно криво схващане. Знаете ли где е това криво схващане? За някой момък, преди да се годи, преди да се ожени, най-красивото нещо в живота, това е любовта. Щом се годиш, туй е първият акт на измамата. Ще ме извините, но аз ще ви покажа где е фалшът на годежа и на женитбата. Нямам нищо против истинския годеж, но казвам где са психологически тия несъобразности с Божия закон. Ако любовта е израз на Божествения дух, ако Бог е любов, ако Бог е свързал две души, ако той живее в тях, защо искат те да се годят? След годежа идва женитбата. Защо? Да се осигури пред външния свят, пред

обществото, че той се годил и оженил, да не би един ден да измени, да се откаже и да се ожени някой ден за друга мома. Затова се годяват и женят хората.

Следователно годежът е едно недоверие. Ако момата иска да се годи за момъка, тя изказва едно недоверие. Ако момъкът иска да се годи за момата, той изказва недоверие. Ако и двамата искат това, нищо. Но обикновено това го искат майката, бащата, роднините. Те казват: „Хайде да се годите.“ Недоверието в тях, те живеят в едно лицемерие. Питам, е, като се годят и оженят, осигуряват ли се? Казват: „Да се осигуря, да няма две жени.“ Хубаво, днес в света съществува ли моногамия? Моногамията се проповядва навсякъде, не безбрачие, еднобрачие. Но съществува ли то? Не съществува. Защо не съществува? Не съществува, понеже любов няма в хората. Аз ще ви докажа това с аргументи.

Ако вие дадете на един човек съществена храна, която е необходима за организма му, той ще се нахрани и няма да търси друга. Но ако му дадете храна, която не е полезна за него, той ще я повърне след половин час и ще търси друга. А полигамията – многоженството, показва, че хората не са на правия път.

Сега, в прочетената глава имаме и един психологически факт. Апостол Павел, който е ревнив за своята отеческа вяра, иска да я наложи на всички. Господ се явява на Анания – един ученик в Дамаск, и рече му: „Иди на улицата, която се казва “Права„ и попитай за някого си на име Савла и ето, моли се. Иди, защото съсъд избран ми е той да носи името ми пред народи и царе и пред синовете Израелеви. Защото аз ще му покажа все, що има, да пострада, за името ми.“

Защо е необходимо страданието? Страданието е първият фактор, който намества мислите, желанията и действията на хората на тяхното място. Страданията са най-хубавите разтривки, масажи, които наместват мускулите, костите, да дойдат на своето истинско място. Всякога, когато имаме една болка, ние я разтриваме. И всякога, когато имаме едно страдание, то е наместване. Обаче това не е

определение на страданието. Има нещо съществено в страданието. Страданието е една велика сила, която подготвя пътя за Божествената любов. Онзи, който не страда, той не може да изпита любовта. Първо трябва да изпиташ страданието, за да опиташ после любовта. Противоположности са необходими.

Господ казва: „Аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“ За тия страдания, които Павел искаше да нанесе на другите хора, Господ казва: „Аз на него ще дам тия страдания, той трябва да пострада.“ Питам, днешните народи не се ли намират на същото положение? Кой народ, който е посмял да реализира своите идеали не е пострадал? Българите, които искаха да постигнат своите идеали, постигнаха ли ги? Българите казват: „Ето, гърците са по-умни от нас.“ Преди две години дойде един българин при мене, казва ми: „Ние, българите, сме дебели глави. А гърците какви са умни, умен народ са те, знаят своите интереси.“ Аз му дадох следующето разяснение. Казвам, знаете ли на какво мяза гръцкият народ? Някой си българин си правил колиба и понеже бил много голям здравеняк, турил една голяма греда на рамото си. Тъй я подпирал, докато намери някой кол, да подпре с него гредата и да си доправи колибата. Идва един селянин при него, пита го: „Стояне, какво правиш тука?“ „Държа гредата, че ще си направя една колиба.“ „Колко си глупав! Защо я държиш така?“ Той не му казва нищо. Подир малко го запитва: „Можеш ли да ми направиш една малка услуга, да туря за пет минути гредата на рамото ти, аз да си свърша една работа в село?“ „Може.“ И той си турил гредата на рамото. Стоян отишъл в село, а онзи с гредата не мърда, не смее да пусне гредата, защото цялата колиба ще се срути, ще падне върху него. Връща се чорбаджията, пита го: „Какво правиш?“ „Държа гредата.“

Казвам, съвременното положение на гърците е такова – те държат гредата. Е, питам, какво ще спечелят гърците? Като дойде онзи българин, поне го замества, туря колеца си, направя колибата. Трябва да знаем, че в живота има други фактори, други сили, не сме

ние факторите за своето щастие в света. Защо? Не сме ние господарите, има други същества в света, по-силни от нас. Един малък народ не може да бъде фактор на своята съдба. Един малък народ може ли да бъде политически фактор за своята съдба? Българите днес може да се влияят от французи, англичани. Защо? Парици им трябват. Икономия. Турците казват: „Който дава пари, ще свири на свирката.“ Парици! И казват: „Без парици нищо не може.“ Сега тия по-големите народи управляват по-малките, а пък зад тия по-големите народи има други фактори, които ги направляват, има други сили, които застъпват и управляват живота им, ако и философите да не се съгласяват с това.

Но казвам, разгледайте философията, историята и вижте кой велик народ е постигнал своята цел досега? Нека се върнем към самата древност. Где е египетският народ със своята култура? Где е Асирия и Вавилония? Велики държави бяха те. Нека дойдем в по-новите времена. Где е Римската империя? Няма да взимам най-новите времена. През всичките времена има една велика сила в света, която движи цивилизацията. Най-първо, виждаме, туй движение върви от Египет, минава през Вавилон и Асирия, образува една крива линия, идва в Гърция, минава в Рим, после отива във Франция, Германия, Англия. Същата тази вълна се връща в Америка и минава през Русия – от двете страни иска да направи един кръг и после да се върне към своето произхождение, към Египет. Всичките европейски народи се стремят все към Египет. Азия е опорната точка на туй движение.

Сега, казва Господ: „Аз ще му покажа колко трябва да пострада за моето име.“ Да пострада за Божието име, това е идейното вътре в живота на човека. Един човек, който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Един човек, който мисли, че сам ще може да уреди своя земен живот, това показва, че той не знае какво този живот се урежда от друго място, но не че той ще капне готов от небето. По какво се познава уреждането на живота? Онова

дърво, което живее, то цъфти и връзва, дава плод, но то може да съществува. И като изсъхне, и неговият живот бездруго ще се спре.

Има два вида хора. Едни, които страдат – те живеят, цъфтят и връзват. А други, които не искат да страдат, и тогава те бездруго ще изсъхнат. Те може да съществуват, ще забелязват всички промени, без да усещат една болка. Тогава какво ще спечелите? Няма ли да бъдете подобни на онзи гръцки зидарин, за който се разказва в един митологически разказ, че се качил на стената на един гръцки храм, за да я поправя, но паднал и си счупил крака. Занесли го у дома му, той се подпушил, разгневил се на Зевса и казвал: „Аз мислих, че ти, който си създал света, си един умен Бог, но откак паднах, видях, че не си направил тъй умно света. Ти този свят трябваше така да го направиш, че хората да не си чупят краката.“ Цяла седмица той викал против Зевса. Явява се най-после Зевс и го пита: „Какво искаш?“ „Искам да поправиш крака ми и да суспендираш този закон за падане на телата.“ На втория ден той бил здрав. Качва се пак с чуковете си горе на стената на Зевсовия храм, за да довърши работата си. Вдига чука, иска да забива гвоздеите, с които работи, те не се помръдват. Вдига инструментите си и като замахва с тях във въздуха, тъй остават, не се помръдват. Най-после се разгневил, хвърля чука – той увисва във въздуха, изхвърля гвоздеите, всички инструменти – всичко увисва във въздуха. Хвърля се и той да вземе чука от въздуха – и той увисва. Седи той така един-два дни във въздуха, най-после казва: „Какво е това нещо?! Какво е това безобразие?! Не мога да отида при жена си, гладен ще умра.“ „Е – казва Зевс, – искаше да изхвърля този закон, който причини счупването на крака ти. Той е изключен. Ти можеш да седиш сега във въздуха и кракът ти ще бъде всякога здрав.“ Зидарят казал: „Е, сега виждам, че първото е по-хубаво от второто.“

Да страдаш, подразбира, че трябва да спуснеш своите корени долу в земята, да работиш. Да мислиш, значи да пуснеш своите клони горе във въздуха. Да страдаш, значи да имаш противоречия, противодействия, но същевременно ще придобиеш една опитност за

онези велики закони, които регулират живота. Един ден тия противоречия, които сега съществуват, може да ги избегнем. Сега някои питат може ли да преминеш пропастта, без да паднеш в нея. При сегашните условия не може. Птицата може да премине през пропастта, без да падне в нея, макар че тя не седи по-горе от човека. Тя може да премине през една река от единия ѝ бряг на другия, без да е по-разумна от човека. Обаче един ден, когато човек научи тия закони, когато ще може да владее всичките свои клетки, да разширява тялото си, да го разпръсне, да премине всичките пропасти, и после пак да събере тялото си отново. Най-после чрез волята си той ще може да го повдигне и във въздуха, ще може да мине и през океани и най-после ще може да мине от земята до слънцето.

Казвам, човек може да отиде и до слънцето. Как е възможно? Да, за невежия не е възможно, но за умния е възможно. Има адепти в Индия, които правят това – отиват до слънцето. И който отиде до слънцето, сърцето му престава, пулсът му спира. Е, какъв е признакът, че сърцето му спира? Ще кажете: „Може ли човек да живее, след като спре сърцето му?“ Може, разбира се. Аз ви питам. Когато човек първоначално се зараждаше, човешкото сърце биеше ли? Не. Ако вие разглеждате човешкия зародиш, ще забележите, че биенето на сърцето и дишането са последен процес. Значи дълго време, докато човек се оформи в утробата на майка си, той не диша и сърцето му не бие. Сърцето на майката и дробовете на майката изпълняват тази функция, но като поиска да стане независим, той излиза от утробата на майка си, и тогава сърцето му почва да бие и дробовете му да дишат. И той започва един разумен живот. Онзи закон, който е накарал сърцето да бие, този същият закон и сега съществува. Ти можеш да спреш за половин час биенето на сърцето си и да кажеш на туй сърце след половин час пак да почне да функционира. Защото туй сърце бие поради онзи жизнен ток, който минава през него. Обаче ти можеш да изместиш този ток, и сърцето ти пак да спре. След половин час пак да пуснеш тока, и сърцето ще

почне плавно, постепенно да бие. Това са въпроси, които се отричат от съвременната наука, обаче за в бъдеще тя ще ги признае.

И Господ му казва: „Аз ще му покажа колко има да пострада.“ На какво отгоре? За името му. Най-великото нещо, най-реалното нещо в света, то е името. Ти, като имаш някой възлюблен, някого, когото обичаш, ще му туриш най-красивото име. И ако вие искате да разбирате нещата, трябва да ги обичате. Без обич никаква наука не можете да имате вие. В изкуствата, в музиката, в носията – във всичко трябва да имате обич. Например някой мъж иска жена му да се облича хубаво. Накарай жена си да те обича, и тя ще се облече хубаво. Той иска къщата му да е чиста. Накарай жена си да те обича, и никаква паяжина няма да има. Погледни къщата си и виж има ли паяжина и по това ще познаеш дали те обича жена ти, или не. Щом остане туктаме паяжина, любовта ѝ на 10–15 е спаднала.

Някой казва: „Как да позная дали жена ми ме обича, или не?“ Казвам: „Виж, прегледай стаята си дали има паяжина няколко пръста и ще познаеш докъде е останала любовта ѝ.“ По някой път аз познавам дали някой мъж и жена се обичат. „Как, ясновидец ли си?“ Да. Като вляза в къщата, гледам има ли паяжина, или не. Казвам: „Тия хора се много обичат.“ „Как позна?“ „Два пръста паяжина има в къщата им.“ Не само по паяжината. И други работи има, по които познавам дали се обичат, или не, но не ги казвам. Паяжината е най-малкото. Например, когато жената обича своя мъж, тя ще си избере един такъв цвят, какъвто той обича, за да не го нервира. А когато не го обича, той иска спокойствие, а тя ще си избере червен цвят рокля, ще си тури червена шапка. Той, като влезе и я види така облечена, веднага кипва: „Махни този цвят!“ „Не! Този цвят аз го обичам.“ Защо да не тури синия цвят, този небесния? Казвам, философията е там, че тя не го обича толкова, обект на нейната любов не е той.

Е, откъде произтичат тия несъобразности? Най-първото педагогическо правило, което трябва да имате всички без разлика, без изключение на мъже, жени, деца, братя, сестри, свещеници, учители –

всички ние трябва да искаме нашият приятел най-първо да люби Бога. Жена ти да люби Бога, този Бог, който е не само светлина отвънка, но и светлина отвътре – живата светлина, която трябва навсякъде. Тя него трябва да обича. Люби ли него, и тебе ще люби. Но поискаш ли ти да станеш обект на жена си, то знай, че си развалил своето щастие. Ами че за да бъдеш ти обект на жена си, трябва да обичаш, да разбираш нейната душа и да бъдеш толкова внимателен, че с нищо и никога да не накърниш нейните чувства. Разбирате ли вие? Някой казва: „Душата на жената била дълбока." Да, дълбока е душата на жената, дълбока е и душата на мъжа. В какво седи тази дълбочина?

Следователно обектът на нашия живот най-първо трябва да бъде страданието. Аз считам като геройство на съвременните хора туй, да издържат страданието. И питам съвременните хора тъй: „Ти готов ли си да страдаш?" „Не искам да страдам." Тогава мъжът ще я постави на най-страшните противоречия, които могат да изпъкнат в нейния съвместен с него живот. Той да ѝ каже: „Представи си, че един ден аз може да те оставя, може да се влюбя в друга някоя жена, може един ден да стана цял демон." Изобщо той трябва да изнесе пред нея най-черните страни на живота, а тя да му каже: „Каквото и да е, аз само тебе обичам." Тогава, като ѝ представи тия неща в отрицателна смисъл, след като ѝ чете тази молитва, и ако тя се съгласи на всичко, тогава и двамата са на правия път. А ако почнат да си гугуцат още първоначално, да си обещават хубави работи – тя да обещава, той да обещава, те са на кривия път. Те трябва да започнат живота си без пет пари. Страданието в нас, и то е една неорганизирана сила в живота. И докато организираме тази сила, докато я турим в действие, тя ще произведе в нас известни резултати. Туй е философски казано. Ако можем да издържим на тия противоречия в живота, ние имаме Божествената любов.

Сега в съвременния живот ние вярваме, че Бог е идея заради нас. Питам тогава, Бог, който е толкова съвършен, който е всемъдър – нека

кажат тия съвременните религиозни хора защо Господ е допуснал всичките тия противоречия. Да опита нашата любов. Казва Господ: „След като ви дам най-ужасните страдания, можете ли да ме обичате? Ако ме обичате, това е истинската любов. Защото, ако ви дам най-големите блага и ме обичате, това е естествено нещо. Ако всеки ден ви правя услуги и ме обичате, това е в реда на нещата." Така е и в природата. И сега Господ по същия начин постъпва, противодейства на нашите желания. На някоя жена ще даде един мъж, той ще се разболее и ще умре. Ще ѝ даде четири-пет деца, всички ще измрат. Казваш: „Искам да се осигуря, да се оженя, да не остана кукувица в този свят." Е, ожениш се и след като народиш четири-пет деца, умре мъжът ти и децата ти, и пак останеш кукувица. Казваш: „Не искам кукувица да бъда." А пак останеш кукувица.

Питам тогава, где е неговата любов? Земята не е място на любов, земята е място само на изпити, т.е. ние можем да живеем на земята и едновременно да имаме Божественото състояние на рая, онзи Божествен живот, щастливия живот, а може да изпитаме и най-ужасните страдания. Значи едновременно можем да сменяме тия състояния – от мене зависи това. Някой път мога да преувелича нещата, да имам известни илюзии. Онзи, който разбира законите, може да се справи лесно с тия страдания. Онзи, който обича, който разбира моя закон, аз трябва да му покажа всичко, каквото има да пострада заради моето име. Ако вие нямате желание да пострадате за великото Божие име, ако вие не сте готови да пострадате за тази любов, в какво седи вашето достойнство? В какво седи моето достойнство, ако не съм готов да пострадам за туй великото?

Сега някои ще кажат, че аз живея за българския народ. Вие българския народ като една колективна единица виждали ли сте го? Този голям орех, събран в черупката на един орех, виждали ли сте го? Като кажа, че един голям орех може да се събере в една черупка, някому това се вижда противоестествено. Значи един цял народ може да се събере вътре в своя узрял зародиш – в една черупка. Вие

виждали ли сте как се представлява българският народ в невидимия свят? Ще кажете: „Как? В другия свят има ли български народ?“ Има, разбира се. И в другия свят има български народ. И там си имат своя политика, и там спорят, и някой път оттам заповядват на българския народ тук, на земята, дават му директиви.

Следователно народите, това са удове на този велик Божествен организъм. Но съвременните хора не схващат тъй нещата. Ние, хората на земята, на какво сме удове? Защо искаме да сме щастливи? Туй наше щастие трябва да обуславя нашия бъдещ живот. Каква е идеята? Ние искаме да живеем за в бъдеще, да схванем онзи велик съзнателен живот. Ние още не сме живели. Ако в моето съзнание биха се наредили тия четиристотин хиляди форми, през които човекът е минал, както съвременната наука показва тия форми, като започва от най-нисшите и стигне до най-висшите животни, и ако започва във всяка една от тия малки микроби своя съзнателен живот, аз виждам, че тия форми са ограничаващи за развитието на моето съзнание да добие то разширение. Затова искам да мина от една форма в друга, да мина в по-благоприятни условия. Сега тази форма, до която сме достигнали, не е последната. Ами ако ви кажа, че има още тридесет и пет милиона форми? Знаете ли каква култура седи в тия тридесет и пет милиона форми, какви гигантски умове има? През тия форми човешката душа трябва да мине, да се разшири. Всичко това има смисъл, съставлява задачи на съвременната наука. Направете опит. И тъй, през четиристотин хиляди форми човек е минал, има още тридесет и пет милиона форми, през които трябва да мине. Казвате: „Има ли смисъл животът?“ Има, има, сега сте още в предисловието на живота си. И когато дойде страданието във вас, вие се спрете и си задайте въпроса, кажете си: „Господи, искам да ми покажеш в какво трябва да пострадам за твоето име?“ Спрете се и се запитайте: „За какво страдаме?“ Страдате за Господа. Тъй като е, имате обект. Ако ние сме в състояние да страдаме заради Господа, ние разрешаваме едновременно въпроса принципално и по същество, и

по форма, и по съдържание, и по смисъл. Ако у нас не е залегнал този принцип, по никой начин не ще можем да го разрешим.

Запример как можете да докажете, че някой ви обича? Можете ли да ми дадете диагноза по какво познавате, че ви обича? Мъж ви ви обича. По какво познавате това? Не искам да хвърля ни най-малко сянка, но питам какви са външните признаци, по които се познава истинската любов. Истинската любов се познава по следующия начин. Когато аз съм беден и отида при приятеля си, който има хиляда лева, и му кажа, че имам нужда от пари и той извади кесията си и ми даде. Когато кажа, че моето палто се е скъсало, и той извади своята дреха и ми я даде, когато той сподели с мене своята дреха, своето легло, това е признак на любовта. Докато тъй постъпваш, това е признак на онази идеалната любов. Постъпваш ли другояче, това не е истинската любов. Дотогава, докато аз жертвам всичко за онзи, когото обичам, моята любов е нормална и Божествена. Обърна ли другия лист на нещата, тя не е Божествена.

Сега не е въпросът в това, да дойде някой да ми чете молитва, че знаеш ли какво е писано в Евангелието. Ако тъй ми говори, и той няма никаква любов, и аз нямам никаква любов. Аз ще спра, по никой начин няма да ме застави да жертвам нещо. Аз зная много по-добре от вас какво е казал Христос. Аз зная това, което вие не знаете. Туй, което е писано от това, което е говорил Христос, това е само една микроскопическа част, защото църквата не изнесе тия другите неща, които е говорил Христос. Защото и туй малкото, което е изнесла, не им приляга. Казва се там: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромасите.“ Казвате: „Е, то дотам не сме дошли.“ На друго място: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата.“ „Е, дотам не сме стигнали.“ Туй са малките работи, но по-страшни работи има. Страшни, но благородни работи има. Страшни работи има, но за героя, за безстрашния човек. Виж, онзи, героят, безстрашният човек може да се качи на своя аероплан и да се издигне пет-шест километра нагоре, а онзи страхливият, той ще изгуби своето съзнание. Е, тогава

ще има друго доказателство дали момъкът или момата, които ще се женят, ще бъдат герои за живота. Онзи момък, който иска да се жени за някоя мома, нека я качи на аероплана си и ако още на първия километър изгуби съзнанието си, да се не жени за нея. Ако се качи с него на височина до пет километра и не се уплаши, а каже: „Стоянчо, хайде да направим още една разходка на височина седем, осем, девет, десет километра", тя е другарката, с която той ще може да споделя. Същото и с него – ако той още на първия километър изгуби съзнанието си, тя да не се жени за него. Не е само този въпрос. Ние трябва да се изпитваме. Целият живот не е нищо друго, освен че Господ всеки ден ни изпитва сърцата и умовете. И за да ни даде Царството Божие, за да ни въведе в истинските блага, трябва да ни изпита. Той е ял нашата попара. Четете там, в Библията, един стих: „Господ, като направил човека, разкаял се." Ял е попарата им. И сега ги е турил на едно менгеме и казва, че ще преминат през всичките сита. И като ги изпита, тогава ще ги тури в своето царство, ще им даде сила, знание, мъдрост, да може да управляват света.

И казва се за апостол Павла. Апостол Павел отиваше да бие, но Господ заповяда него да бият. Удариха му три пъти по тридесет и девет и той написа много хубаво послание, в което казваше: „Братя, не си отмъщавайте!" По-напред казваше: „Огън, страдания на тях!" Но като му удариха три пъти по тридесет и девет, казваше: „Братя, не си отмъщавайте. Казано е, че отмъщението е мое, Божие, но вие живейте по любов!" Той разбра какво е, като се ударят тридесет и девет, разбра страданието и оттам написа онова хубаво описание за любовта. Пише в 13. глава в Първото послание към коринтяните: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не безобразства, не дири своето си." Много хубаво послание, дойдоха му нови мисли. Но кога дойдоха? Колко страдания не мина апостол Павел, докато дойдат тия нови мисли. Та сега и ние – и млади, и стари – всички ще минете през страданията. Не си правете илюзии, че ще ги избегнете. Някои казват: „Да дойдем между вас." Да, елате. Като дойдете между нас, ще

страдате, но ние ще ви научим, ще ви обясним как да страдате, как да пренасяте страданията.

Казват: „Каква е разликата между нас и вас?“ Няма разлика, само че ние страдаме и знаем защо страдаме, а вие страдате, без да знаете защо страдате. И ние имаме страдания, но ги понасяме съзнателно и с радост, знаем, че този закон е неизбежен, не можем да се освободим от него. Ние, като сме дошли на земята, знаем, че ще дойдат тия страдания и ще страдаме. Сега мнозина се спират и казват: „Туй е лесно, но в живота е мъчно.“ Мъчно е, разбира се. Всяко едно учение, което не се прилага с правила, то е мъчно. Онзи художник, който рисува своята картина, той трябва да знае как да я нарисува. Онзи велик цигулар трябва да знае как да свири. Ако той знае как да свири, и за в бъдеще ще знае това изкуство. А на вас, като ви проповядвам страданието, вие и в миналото сте страдали, вие сте учили туй изкуство, не е за първи път. Вие сте страдали, страдали, казвате: „Побелели са косите ни от страдания.“ Щом са побелели косите ви, вие сте гениални хора.

И в Евангелието, там Йоан пише: „Видях дванадесет старци, на които косите са побелели.“ Той вижда и Господа с бели коси. Той показва онази опитност, онази велика любов, която е направила косите им бели, по-бели от сняг. В сегашния живот, като побелее някому главата, казват: „Той изфирясва вече, отиде вече. Той не е човек за работа, не го бива за това-онова.“ А кои са за работа? Хората с черните коси. А с черните очи не са ли? Хората с черните очи – тия, които изгарят. „Сърцето ми изгоря“, казват. А хората със сините очи? „Студени – казват – като лед.“ Какво означава това? Не са виновати очите. Има нещо съществено в човешката душа и трябва да се разбере. Най-първо любовта трябва да се изяви чрез закона на страданието. Можеш ли да издържиш закона на страданията, ще дойде още по-големият – законът на радостите. И ако тях издържите, ще дойде законът на истинския смисъл на нещата. Трябва да минете тия две положения – най-голямата скръб и най-голямата радост, и

след това ще разберете вътрешния закон на истинския смисъл на живота. Най-после ще дойдете до онова блаженство, до онзи Божествен покой на нещата, както индусите го рисуват, гдето всички неща тъй хармонират, че не може да се изрази с човешки език. Господ казва: „Аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“

Сега в туй страдание човешката душа трябва да се повдигне. Много пъти, виждам, някой паднал духом, така навел главата си. Защо си навел главата? Или къща си няма, или са го изпъдили от къщата? Какво ще се прави сега? Стая няма, пари няма, няма кой да го подкрепи. Ако между всички българи, ако между всички хора би се вложил този принцип – всички хора да се съгласят да страдат заради това име, да го почитат, жилищният въпрос не би ли се разрешил? Би се разрешил деветдесет и пет процента, а само пет процента би останал неразрешен. Всички, които вървим в това униние, искаме други да тръгнат пред нас и да страдат всички заедно с нас. Не, скрийте се дълбоко във вашите страдания, даже никой да не ги подозира. И в най-големите си страдания старайте се да бъдете тихи и спокойни в душата си. Туй не е лесно изкуство – да страдаш вътре в себе си и да се покажеш спокоен. Туй е едно от великите изкуства – да страдаш и да кажеш: „Не съм само аз. Има милиони хора, които страдат едновременно с мене. Като страдам аз, сега един вол се продава, главата му отрязват, едно агънце колят, жена и мъж се карат, някой друг си счупил крака, друг си пукнал главата – цял свят страда заедно с мене. Моите страдания са нищо пред техните.“ Туй е външният смисъл на страданията. След туй идват други – моралните страдания, още по-страшните, по-ужасните страдания. Там е Божествената радост.

След тия страдания идва един светъл живот на безсмъртие. Казва Господ: „След като минете тия страдания на тридесет и пет милиона градусния огън, след тях идва този светлият живот, гдето няма смърт.“ Казвате: „Защо страдат хората?“ Знаете ли колко се радват ангелите

на тия страдания. Ти си прекарал една лоша, тежка нощ, съмняваш се в жена си и си страдал толкова много, че главата ти побеляла, а в туй време страданията ти са тъй свързани с духовния свят, че от тия страдания се образувала една череша. Ангелите взимат от този плод и казват: „Колко е сладък този плод!“ Ти казваш: „Горе съм сладък, но долу в корените – аз зная.“ Ангелите се радват, опитват този плод и казват: „Колко е сладък този плод!“

Следователно нашите страдания имат дълбок смисъл. Когато ние страдаме долу, на земята, ангелите горе се радват. Един ден и ние ще опитаме същото положение, ще опитаме тази философия. В туй време, когато вие опитвате тия сливи, череши, всички плодове и казвате: „Колко са сладки!“ – други някои страдат. Тогава има ли смисъл страданието? Има. Всички плодове са израз на велики страдания вътре в живота. Всичкият живот, всичкият хаос, всичко красиво и възвишено, което е една идея заради нас, е смисъл само на страданието. Туй съвременните хора не могат да го схванат и затуй всички не могат да страдат. Има някои, които живеят по-долу от нас, и те страдат. Ние се радваме от техните страдания. Други пък – ангелите, се радват от нашите страдания. И ангелите страдат. Над тях има други същества по-висши, които се радват на техните страдания. Над всички страдания Господ се радва. Той е глава на всички. А струва си човек да мине от една по-нисша скръб в едно по-висше страдание и оттам – в една по-висша радост. Да страдаш съзнателно, да знаеш, че твоето страдание един ден ще причини голямо благо в света.

Казва Господ: „Ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“ И сега това е великото име Божие, което трябва да бъде вътре във вашите умове, вътре във вашите сърца. Туй великото, Божественото име, то е смисълът на нашия живот. Само така може да бъдете герои, само така може да бъдете възвишени, разумни същества, само туй е името, което може да ви въздигне. Туй е името, което може да направи за в бъдеще мъжете и жените идеални мъже и идеални жени.

Туй е великото име, което може да свърже хората да живеят заедно. И когато аз дойда между вас, не да ме гледате тъй подозрително, изпитателно, а в моето сърце, в моя ум да няма двусмислени чувства и мисли и да бъда тъй полезен за вас, както на себе си, да бъда тъй благороден в постъпките си към вас, както към себе си, да бъда тъй внимателен към себе си, както към вас. Навсякъде във всяко отношение да вложа този закон: както искаш да постъпват спрямо тебе, така да постъпваш и ти спрямо другите.

Сега Господ говори на Анания, а пък аз говоря на вас. Господ казва: „Ще им покажа колко трябва да пострадат заради моето име, за да ги направя известни.“ Сега аз не ви проповядвам някое особено учение. Друг път ще ви проповядвам друго нещо. Сега ви говоря за смисъла на страданието вътре в живота. Ние сме дошли пред една фаза на живота, гдето се натъкваме пред най-интензивни страдания. Туй е завършване на тази еволюция. И сега виждаме брожение навсякъде, целият свят е потънал в едно оскъдно състояние, затова има две реакции. Всички хора от страдания тичат да се утешават, отиват в концерти, театри, забавления. Не е този истинският път за утешаване от страдания. Онези, които имаме туй разбиране, туй съзнание, ще минем този рът на страдания. И знаете ли как ще се минат тия страдания? Една млада българска мома се оженила, но не ходила на чешмата за вода. Завалял силен дъжд, а да отиде да донесе вода, ще си накваси дрехите. Рекла си: „Е, като дойде наш Стоян от нивата, той ще донесе вода.“ Идва си Стоян от нивата, мокър, уморен, пита жена си: „Има ли малко водица да се стопля?“ „Не, чаках те да се върнеш от нивата. И тъй си наквасен от дъжда, да отидеш на чешмата.“ Той взима един котел с вода, залива я и ѝ казва: „Сега вече и ти си наквасена, можеш да отидеш на чешмата.“

Не, всички ще се наквасите. Който не е наквасен, и той ще се накваси. Ако мислите, че ще останете ненаквасени, лъжете се. Няма да остане никой от вас ненаквасен, и ще отидете на чешмата за вода. И сега се лъжете още. Казвате: „Гледай да се осигуриш в някоя банка.“

Как ще се осигуриш? Утре ще дойде попът с кандилницата. Где са руските милионери, где е руският двор сега? Една династия от две хиляди години – толкова силна, къде са тия великите князе и княгини? Отидоха като в един магически сън. Где са руските дворяни? Не, има нещо в света велико, страшно. Казва Господ на славяните: „Ще ви покажа все, що има, да пострадате за името ми.“ Ако можете да пострадате заради моето име, само тогава ще ви поверя една велика истина, но аз ще ви изпитам ще можете ли да преживеете тия страдания.

Сега аз ще направя едно такова сравнение. Когато се яви Христос за пръв път в света, дойде между евреите, каза им: „Можете ли заради мене да работите за Царството Божие?“ Евреите казаха: „Ето, разпнете този нехранимайко!“ Дойде в римското царство. „Можете ли да работите заради мене?“ Създадоха му там инквизицията. Дойде най-после при англо-саксонската раса: „Можете ли да работите заради мене?“ Казват: „Ние не сме като евреите и римляните. Ние ще работим, но пари искаме.“ „Нали искате, ще ви платя.“ И те днес за това работят. Сега идва при славяните. Те седят с мотиките си, на последния час са. „Искате ли да работите заради мене.“ „Искаме да работим.“ „Идете да работите, да видите какво ви се пада.“ Страдание. И сега казват: „Ние, славяните, сме родени за какво? За страдания.“ И след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. Не се знае какво ще даде Господ. Ще даде нещо ново, но трябва да се мине през това велико страдание.

И следователно сега съвременните хора казват за нас: „Откак дойдоха тия хора, донесоха страданията.“ То и без нас ще дойдат страданията. Преди нас нямаше ли страдания? И без нас, и с нас ще дойдат страданията. Един велик закон е това в природата. Като дойдат страданията, нашите души ще могат да се развиват и само така ще можем да научим онези велики, тънки загадки на душата.

Сега готови ли сте всички да страдате? Тогава няма да ви мръдва дъската. Сега всички хора подлудяват от страдания. Считайте, че

всичко онова, което трябва да ви се случи, всичко съдейства за добро. Писанието казва тъй: „Всичко съдейства за добро за онези, които любят Господа.“ И следователно този принцип трябва да залегне дълбоко във вашите души, във вашите умове, във вашите сърца, във вашата воля. В каквото и положение да сте, да носите страданието мъжки. Само така, по този начин ще може да се съградят домовете. Защото, като обичаш мъжа си, ще има и ястие сготвено, ще бъде облечен, всичко закърпено и зашито. Така и мъжът като обича жена си, всичко ще има. А сега само спорят. Мъжът носи документи, казва: „Знаеш ли какво ми обеща?“ Аз казвам, ние не се нуждаем от обещания, а от изпълнения. Не е въпросът в обещанията. Казвам, има някои хора бързи за обещания, мудни за изпълнения и някои – мудни за обещания, а бързи за изпълнения. Аз казвам, бих желал всички да сме бързи на изпълнения, а мудни на обещания. А сега? Ние сме бързи на обещания, мудни на изпълнения. Аз това, аз онова. А като дойде да изпълним, чакай, не му е времето. А като обещаваме, времето му е.

Нека най-първо да мислим, да не обещаваме много, но обещаем ли веднъж, да бъдем бързи в изпълнението. И Писанието казва тъй: „Господ не благоволява в онези, които обещават и не изпълняват.“ Малко обещавай, изпълни го.

„И аз ще му покажа все, що има, да пострада за името ми.“ И действително апостол Павел геройски изпълни, той издържа всички обещания и по всички правила се научи да страда. И после казва: „Пътя опазих и сега вече ми остава венец на живота онова великото и дълбокото разбиране на живота.“

Та бъдете сега всички смели и решителни, най-първо, да посрещнете страданията, не страданията, които вие си създавате, а страданията, които ще ни се наложат по закона на необходимостта. И за всички тия страдания всички трябва да бъдете благодарни. Не философствайте защо и за какво. „За добро е“, кажете. Нищо повече.

„Бог е любов“

Беседа от Учителя, държана на 20 май 1923 г.,София.

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди човечески. (Матея 15:9)

Ще прочета 15 гл. от Матея, до 21 стих. Ще говоря върху 9 стих.

"Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди човечески."

Туй, което ще говоря днес, не се отнася до вас, а до най-учените, най-възвишените, най- благородните хора, до онези, които искат да служат на Бога. Тъй щото, ако кажа нещо неприятно, считайте, че то не е за вас, то е за умните, а вие сте само канени гости да чуете какво мога да кажа на умните. Между всички проповедници в България аз се различавам по това, че зная на кого служа; че моето учение е Божествено. Аз няма да защитавам това учение, не съм дошъл за това, има кой да го защитава. И който се опълчи срещу мене, ще срещне Бога. По какво се различава човешкото от Божественото? Всяко човешко учение ограничава. Едно време воловете и конете били интелигентни, както хората днес. Те могли да разговарят. Волът казал на коня: "Кажи ми, моля ти се, защо господарят ни тури хомот и ние постоянно му работим? Кои са причините за това?" Конят казал: "Не зная, но ти ми кажи защо господарят ме възсяда, па и седло ми туря отгоре? И защо постъпват така с мене?" "Не зная" - казал волът. - "Ще трябва да изпратим учени хора да изучат психологията на нашия господар." Чуло магарето това и казало: "Моля, имайте предвид и мене и попитайте защо ме бият по задницата, а някога и по главата; защо господарят ме възсяда, а често и децата ме възсядат. Какво зло съм направил, защо е тази несправедливост?" Сега преведете този символ, разгледайте го по отношение на вас. Има хора, които са прозвище в устата на другите. Това се случва не само с простите хора,

по някой път се случва и с учените, и с набожните хора. Срещат се такива противоположности.

По какво се различава човешкото учение от Божественото? - По две съществени качества. Човешкото ограничава и умъртвява. Ако не вярвате това, питайте всички тревопасни, които живеят при хората и работят за тях. Има ли някой вол, който да е прокопсал при човека? Кажете ми кой вол, коя овца, коя свиня или коза е станала философ, писател или музикант? Това са все поданици на човешки учения. Всички тия същества са живели толкова хиляди години при хората и са оглупели. Едно време са били умни, а сега са оглупели, защото се учат на човешки учения. Хората ще възразят, че Господ ги е създал така. Вие бяхте ли там, когато Бог създавал света? Има разни теории, които тълкуват как е създаден светът. А богословите, които не са видели лицето на Господа, казват, че тъй писал Мойсей, иначе писал за сътворението на света. Де е оригиналът на това, което е писал Мойсей? Уверен ли си в това, което е писал Мойсей? - Ама има документ. - Няма никакви документи. - Тъй казва преданието. - Преданието може да бъде вярно 50%, може да бъде и невярно 50%. Следователно няма защо да се връщаме назад няколко хиляди години, да търсим какво е казал Мойсей или да отиваме по-далеч. Сега ние можем да проверим истината. Имаме такива документи и доказателства, против които и най- дебелите глави на учените не могат да се противопоставят. Само в пет минути те могат да повярват. За това не се изисква голяма философия. - Как ще убедиш хората? - От мене зависи. Вечерно време е. Представете си, че четете книга в една стая, дето сте запалили лампата. Но вие не разполагате с ключовете на тази светлина. Например всички четете, но аз завъртвам ключа и вие не можете да четете. Обръщате листата на книгата, но не можете да четете. Въртвам ключа, дойде светлината, и вие сте вече учени, пак четете. Завъртвам ключа, пак сте невежи. Учени и невежи - това са две състояния; едни минават за учени, а други - за невежи. Едните имат светлина, те са учени, а другите нямат - невежи са. Не се

заблуждавайте! Ако вашето учение почива на книгата, вие трябва да четете от нея; щом затворите светлината, не можете вече да четете, следователно не сте учени. Ако можете да четете при затворена светлина, на тъмно, вие сте учени. Очаквате ли светлина, вие сте прости. Значи едновременно вие можете да бъдете и учени, и прости. В Божественото учение е обратно. Там има свобода, растене, разширение и безсмъртие. Аз се чудя на съвременните хора, на поквареността на техните сърца и умове. От толкова години изпитвам сърцата и умовете на хора, които минават за духовни. Те са в състояние да изтълкуват криво и най-невинната постъпка. Има съвпадение на нещата. Например вървиш из пътя, спираш се и надничаш към едно място - там лежи убит човек. Ти си продължаваш пътя. Обаче настига те един стражар и те пита: "Кой уби човека?" Той те хваща, задържа те. Ето едно съвпадение. Понеже ти си първото лице, което хващат на мястото на престъплението, смятат, че ти си го извършил. Как ще се оправдаеш, че ти не си убиецът? Често вие хващате този, който не е извършил престъплението, и го питате: Кажи какво мислиш сега? - Чакай, аз още не съм започнал да мисля. Смяташ ли, че като седя в тъмнината, аз мисля? Ако почна да мисля, въпросът е свършен.

"Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Значи, не можем да служим на Бога с учения и заповеди человечески. В това разбиране има и крайности. Бъдете спокойни, тези думи не се отнасят до вас. Аз ви считам слушатели от друга планета; това не ви засяга, вие сте благородни хора. Аз приемам за благороден онзи, който признава своето добро и зло като факти и познава живота си. Например художник рисува една картина и вижда грешките си, не чака други да го критикуват. На онзи, който критикува картината му, той казва: Ето моята грешка, и посочва очите, носа. Онзи художник, който не познава грешките си, не приема критиката. Той казва: "Няма нищо неправилно. Очите са такива, защото светлината не беше пълна." На всички забележки той

се оправдава. Музикантът се оправдава, че не свири добре, защото струните се отпуснали поради влагата. Великият музикант има едно качество, което липсва у другите. Като прекара своята аура през цигулката си, струните не се изменят при никакви условия. Той е майстор на изкуството си, а обикновеният цигулар постоянно нагласява цигулката си. - Защо става така? - Защото неговата душа не може да мине през цигулката му. Това не се отнася до вас, аз питам учените: Вашите души минават ли през тялото ви, та като изпълнявате вашите длъжности на земята, да не се изменят струните ви и да държите тялото си правилно, в равновесие. Учените се оправдават: Науката още не е открила това. Какво е открила съвременната наука? - Тя е открила начин за приготвяне на ястия, но не е открила още онези процеси, които стават при храносмилането, за да се отстранят всички утайки. При известни условия на храненето остават отлагания на утайки в организма. Методът на Луи Куне препоръчва седящи горещи бани за отстраняване на тези утайки, което става чрез изпотяване. Питам: Колко такива бани трябва да направим, за да се отстранят всички утайки в организма? Колко години се изискват за това? Например един писател казва, че има Господ, друг казва, че няма Господ. Един казва, че Господ е справедлив, че светът е добре нареден; друг - че Господ не е справедлив и че светът не е добре нареден. Един философ казва, че човек за човека е вълк, а друг - че човек за човека е брат и няма по-благородно същество от човека. Кое от тия учения е по-право? Думата "човек" първоначално не е означавала вълк. Ако човек за човека е вълк, то е израждане. Ако човек за човека е брат, то е повишение за неговото звание, друг елемент се влива в душата му.

Преди няколко дни дойде при мене един приятел и ми каза, че някои учени щели да говорят на събрание против мене, против моето учение. Е, тогава те се заблуждават; учение на г-н Дънов няма. Следователно ако говорят против учението на Дънов, те са донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е познато. То е

великото Божествено учение за живота; с него аз съм запознат от памтивека. Всяко учение трябва да се постави на опит. Ще видим какво е казал Христос; какво са казали апостолите; какво - светите отци. Ще поставим всяко учение на опит, за да познаем истината. Христос казва: "Каквото ме е научил Отец ми, туй говоря; от само себе си нищо не говоря." Следователно той не изнася свое учение. Божественото учение се познава по един елемент, влязъл в душата. То носи радост, мир, светлина; то носи всички благородни пориви. Влезеш ли в човешкото учение, там има раздвояване, поляризиране, омраза, завист. Дребнавости вълнуват хората в човешкото учение: кой да бъде пръв, кой да заеме първо място в обществото. И ако не им се отдаде нужното внимание и място, явяват се претенции, обиди. Говорят за несправедливости. А че бедната вдовица умира от глад; че оставя сирачета гладни, голи, това е второстепенен въпрос. Питам сега: Кое е съществено? Съществени ли са тия неща пред Бога? Ако влезем сега в невидимия свят, колко ще струват там нашите вярвания? Сега ще ви дам един пример. Представете си: един учен господин, свършил два факултета, се оженил за една образована мома, и тя свършила два факултета. Преди да се оженят, те си пишат отлични писма, пълни с поезия. Тя цитира Шекспир, Гьоте, разни философски учения. Той се хвали пред другарите си с добрия избор и намира, че като нея няма друга жена. И тя се хвали с него, че е благороден и умен. Докато си пишели, работата вървяла добре. Тогава и двамата били в различни градове. Но когато се оженили, явил се нов елемент в отношенията им. Оказало се, че тя не знае да готви. Яденето, което му поднесла първия ден, не му харесало, не могъл да го яде.

- Как, казва той - толкова хубави неща пишеш на книга, а не знаеш да сготвиш едно ядене?

- Но ти ме обиждаш!

И се почват спорове и недоразумения. В умствения свят те живели като ангели, а във физическия свят се сблъскват при яденето.

Пишат хубаво, мислят хубаво, но започват зле. Питам тогава: Де е вашата философия за живота? Казва ми един брат: Учителю благи, ти си от Бога пратен, много хубаво говориш, но щом дойде до прилагането, не можем нищо да направим. А като заживеем заедно, няма вече "Учителю благи", сърди се и казва, че съм го обидил.

- С какво те обидих?

- Когато дойдох при вас, не ми дадохте първо място; друг път трябваше да чакам четири часа в двора. Към мене не се обърнахте, с други разговаряхте. Може ли така да се пренебрегне един ученик от учителя си?

Ами какво ще кажеш за ученик, който не уважава учителя си? Но това не се отнася до вас, а до учените, на които говоря днес и които са минали през тази школа. Те разбират тези работи. В какво се състои вътрешният религиозен живот? В цитиране на стихове ли? Не, душата трябва да влезе в нова фаза. Аз считам за благороден онзи, който, след като е направил ред грешки, знае как да ги поправи. За мене падналите ангели, които са изправили живота си, струват повече, отколкото тия, които никога не са грешили. Много християни уповават на църквата, на своя Учител, те да им помогнат. Но има нещо, на което те не могат да разчитат. Може да славословиш Господа по три пъти на ден и това да не ти помогне. Трябва да живееш Божествен живот! Има две основни начала, които трябва да приложите. Христос казва така: "Ако думите ми пребъдват във вас; ако моето разумно Слово, което е спасило хиляди и милиони същества; което е повдигнало хиляди и милиони ангели в миналото; ако това Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдвате в тези разумни условия, които Отец ми е създал, Аз и Отец ми ще дойдем да съградим нещо ново във вашия живот, и аз ще ви се изявя." В какво се състои това изявяване? - В онова вътрешно, разумно Слово, в онази вътрешна любов, която ще осмисли вашия живот. Всеки от вас иска да бъде обичан. - Как? - Ако дойдете при мене и искате да ви нахраня, аз мога да ви направя най-хубавото ядене. Но ако вашият стомах е

болен, яденето ще ви се отрази зле, то няма да ви полза. Първото условие е стомахът ви да бъде здрав. Яденето, което ще ви дам, е приготвено по всички правила на Божествената наука. Съвременните хора трябва да отидат сред природата, да се научат от растенията да готвят и да консервират слънчевата енергия. Сегашното консервиране на храната представлява отлагания, утайки, които причиняват различни болести. - Защо идва смъртта? - Заради нашите грешки, заради опетняване на Божествения живот. Хората умират в края на краищата от глад. Всички казват: Да осигуриш живота си. И след като се осигуриш, пак умираш от глад. - Как умираме от глад? - Като боледуваш, ти пожелаваш да си хапнеш нещо вкусно, което си обичал като здрав. Донесат ти едно, второ ядене, вкусно приготвени, разни плодове. Ти ги погледнеш жадно с очите си, но нищо не можеш да хапнеш, и така си умираш гладен. Нито едно ядене, нито един плод не иска да се слее с тебе и казва: Нашият живот не може да се слее с твоя, ние не те обичаме, ти си живял грешен живот. Когато Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем да направим жилище в тебе, да живеем в тебе", това значи: Бог ще прелее своя Божествен живот в нас и ние ще възкръснем. Как ще привлечем Бога към нас? След като разумното Божие слово пребъдва в нас; след като пребъдваме в разумните Божествени условия, които Отец е вложил в нас, Божественият живот ще се прелее в нас по един естествен начин.

Съвременните учения не са лъжливи по естество, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение. Ако попитате българските водачи или водачите на кой да е народ кои са методите, чрез които може да се повдигне един народ, всички ще кажат, че е необходимо да се даде добро възпитание на младите. Но кои са методите, по кой начин може да се постигне това? Те казват: Свободата трябва да се ограничи. Не може да се оставят младите при пълна свобода.

- В това отношение те са на крив път. Други поддържат пълна свобода, но и техните резултати довеждат до лош край. И Мойсеевия

закон прилагат, и Христовото учение прилагат, но работата не върви. Много естествено. Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му. Говорим за любовта, а прилагаме Мойсеевото учение. Не е виновна за това само църквата. Всички вярващи трябва да приложат в живота си Христовото учение. Само една душа, която е опитала истинността на това учение, само тя може да го приложи. Като проповядваме Христовото учение, ние ще дойдем до това, което Христос е казал: "Ако имаш две ризи, дай едната на сиромасите." Тук не се отнася за дрехите. По-нататък казва: "Ако дясното ти око те съблазнява, извади го." Какво иска да каже с това Христос? Онези, които са писали Евангелието, са извадили един пасаж, без да дадат цялото тълкуване. Не само един човек да извади окото си, но и цял народ да извади дясното си око, светът пак няма да се поправи. "Ако те съблазни дясната ръка, отсечи я!" Така не се разрешава въпросът. Като цитирам тези стихове от Евангелието, вие казвате: Трябва да мислим върху тях. Но знаете ли какъв е законът на мисълта? - Сам човек никога не може да създаде мисъл. Само между две разумни същества може да се образува мисъл. Някой казва: Аз мисля.

- Де е другарят ти?

- Няма го.

- Не мислиш.

- Ама аз измислих. Само между две разумни същества може да се яви разумна, велика мисъл. Това е закон. Когато кажем, че мислим разумно, подразбира се, че само между Бога и нас може да се образува разумна мисъл. Вие питате: Как да се свържем с Бога? - Как така, учени хора да не знаят най-простото - да се свържат с Бога! Ето на какво уподобявам съвременните учени: В древността имало един градинар, който посадил в градината си много плодни дървета. Впоследствие той събирал прекрасни плодове от градината си. Той искал да изкаже своята благодарност към господаря си. Турил на една табла избрани, хубави череши и тръгнал да му ги занесе. По пътя,

понеже било горещо, той си хапвал по една череша, докато в таблата останала само една. Нея занесъл на господаря си.

- Заповядайте, господарю, това е от моята градина.

- Ами как се яде този плод? - Ето така - казал той и изял последната череша.

Като не знаел как се яде череша, градинарят му показал. И учените питат как да се свържат с Бога. - Ето, черешата е пред вас, а вие питате как се яде. Това е проста работа, няма какво да се показва как става. И децата могат да разрешат този въпрос, без да питат. Ние разрешаваме въпроса по форма, по съдържание и по смисъл. Но и в яденето има опасност. Един търговец във Варненско натоварил на колата на един турчин 2-3 коша с череши и го пратил да ги продаде в близкия град. По пътя турчинът ял череши и гълтал костилките им. Ял той череши, почти половин кош изял, и все гълтал костилките. Но като стигнал в града, той не могъл да слезе от колата. Станало нужда да му правят операция, за да извадят костилките от стомаха - цели девет килограма. Та в стомаха на съвременните хора има толкова костилки, че лекарите се чудят какво да правят! Костеливите въпроси в църквата, в обществото, в държавата трябва да се освободят от костилките.

"Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Всеки човек трябва да бъде свързан с Бога. Нужна е връзка с Бога, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Свобода може да има само между две разумни същества. И когато Бог създаде другарка на първия човек, за да бъде свободен, Адам не можа да разбере този закон. И досега още не сме го разбрали. Жени и мъже, които трябва да живеят като братя и сестри, се изтезават. - Защо? - По единствената причина, че не са свързани с Бога. Жена, която не е свързана с Бога, не е истинска жена; мъж, който не е свързан с Бога, не е истински мъж. Мислите им също трябва да са свързани направо с Бога. Сега ще ви приведа един пример. Между нас имаше една сестра, която всички считаха за смахната. Не само това,

но те се намесваха, като казваха, че нейните постъпки не са правилни. С нея аз правех опити. Но работите не само не се оправиха, но се влошиха. И какво излезе? - Тази сестра показа степента на вашата култура, т. е. на вас, на учените хора.

Ред поколения вие водите нечист живот и утайките на този живот остават в последното поколение, което носи последствията от всички минали поколения. Един гений може да е роден от майка, кръвта на която била нечиста. Той ще бъде под гнета на този недъг и едва ли ще може да се освободи от него. За да се създаде велика мисъл, нужна е връзка с Бога. Гениалността на човека не може да му помогне да се освободи от утайките на миналите поколения. За да се повдигне съвременният човек, изисква се Божественото в него или Единният Бог да слезе да се съедини с човека. Само това е в сила да повдигне човешката душа. И когато питате какво трябва да се направи със света, аз казвам: Всички хора да се съединят с Бога, нищо повече! Христос казва: "Всички хора, които не пребъдват в Бога, трябва да се отрежат". И тъй, правилността на нашите мисли, на нашите чувства и свободата ни почива върху този закон. Не искам да кажа, че не сте свързани с Бога, но на вас, слушателите, казвам: "По плодовете ви ще ви познаят." Няма какво да се сърдите и оплаквате, няма какво да се оправдавате. Всяко дърво, всеки живот ще се познаят по плодовете. Скоро всички ще узреете. Сега сте още зелени, но най-късно след четири- пет месеца ще узреете. Едни са като крушата, други като черешата, като гроздето, като дренките. Ще се познае какви сте по плодовете. Какво се крие в черешата? В нея се крият дълбоки чувства; в черешата се крие законът на свободата. Ако имате запичане, яжте череши, те освобождават стомаха. Ако дробовете ви са слаби и умът ви не работи, яжте грозде. То лекува дробовете. - Какво дават дренките? Ако сте безхарактерни и отпуснати, като ядете дренки, придобивате устойчивост и издържливост в характера. Те доставят желязо в кръвта. Бих желал да имате устойчивостта на дренките.

Ние сме вече в последния период на епохата. Веднъж завинаги трябва да ликвидираме с лъжата, с измамата. Било е време, когато Бог е бил снизходителен към нас, като към малки деца; други са ни носили, но сега сме възрастни. Законът се изменил, няма вече кой да ни носи. Бащата казва: Хайде, синко, вземи мотиката, ще работиш. - Ами защо са тези страдания? - Има и други страдания. На вашето място сега ще дойдат други малки деца: малките мушички, бръмбарчета, птички, а вие ще бъдете техни по-възрастни братя. Учените ще кажат: Това не е писано в нашите книги. - Какво е писано във вашите книги? Ако разгледаме човешкия мозък и вземем съвременното знание, то може да се напечата в 90 книги като Свещеното писание, и в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива книги. Питам: На празното място какво ще турим? - Значи има предвидено нещо друго. Ние сме едва в началото на великата Божествена книга. Отсега ще започнем да изучаваме закона за безсмъртието на душата. Ще научим по какъв начин можем да се освободим от своите умствени и сърдечни недъзи, за да придобием светли умове и чисти сърца. Да имаме хора с устойчив характер и диамантена воля; да имаме едно общество, проникнато от любов към ближния. И тогава няма да се искат полици и записи, за да получиш пари. При пълно доверие ще даваш пари назаем, без да се съмняваш ще получиш ли обратно сумата. Отношенията между кредитор и длъжник ще бъдат братски. Но това е външната страна. Сега извадете от душата си всяко съмнение. Толкова пъти съм ви казвал: Благото, което придобия, не е за мене. Всеки човек е като извор, който не може да задържи живота в себе си. Не мислете, че можете да го задържите. От всеки живот, който е минал през нас, излишното ще изтече навън, а върху нас ще остане онази чистота, която ви е необходима. Животът на хората се кръстосва правилно и онези, които противодействат на този закон, попадат в противоречия, отдето идат всички страдания.

Във великата школа на природата, която аз наричам окултна, се прилагат различни методи. Ако сте достойни ученици, тези методи

ще ви се поверят. Забелязвам, че малко четете. Много се учат само от това, което е писано във вестниците. Запитайте някого от тези, които се смятат за учени, чели ли са известен автор, те ще ви кажат: "На нас не ни трябват тия неща." Те не са чели даже и Библията, не са проучвали основателно по-важните места, нито са правили своите научни бележки. Бих желал у всички вас да се зароди желание да четете, а след това да работите - да приложите това, което сте прочели. Четене и прилагане! Това са две съществени неща за вас. Вие повтаряте това, което съм казал аз. Но аз изнасям това, което казва живата природа. Трябва да работите над себе си. Не искам да кажа, че не работите, но не се осланяте на себе си. Едни от вас са свършили преди 20 години университет и не четат, не следят новите научни изследвания. Трябва да бъдете съвременни. Целият свят е в движение. Важно през какво сега минаваме. Нужна е връзка между миналото, настоящето и бъдещето.

Сега, дето се явява рязко противоречие между вас, учените, и новото учение, аз не намирам никакво противоречие. Зло и добро са две необходимости в света. Злото е създадено за доброто, а доброто е създадено за злото. Тъй както се развива животът, той е на мястото си, но погрешката е там, че ние не можем да използваме живота. Дойде някой гост в Братството и между другото казва: "Вие не сте такива, каквито очакваме да бъдете."

- Добре, ами вие какви сте? Какво донесохте? Значи ти си един критик. Трябва да влезеш сам, да опиташ новото учение на себе си, да се свържеш с Бога и тогава да кажеш: Ето, това е новото учение. Всеки сам трябва да прави своите опити; никой няма право да критикува, докато не завърши опитите и види резултатите. Тогава той ще каже: "Ето какво направих аз." Всички имате много желания и сте от бързите. Ще ви приведа един пример.

Богат англичанин отишъл в Германия да учи философия. Срещнал се с един германски професор и му казал:

- Господине, аз съм англичанин, не обичам да протакам времето си. Колко години е курсът по философия у вас?

- Четири години.

- Аз бих искал да свърша един курс за шест месеца. Имате ли такъв?

Професорът му казал: - Когато Господ иска да направи дъб, употребява за него сто години; ако иска да направи тиква, употребява шест месеца. Ако искате нещо солидно, нужни са сто години. Вие искате един курс за шест месеца - тиква ще бъдете!

Работа, работа се изисква, сериозно четене трябва. Една, две, три, сто грешки можеш да направиш днес; една, две, три неприятности може да имаш днес - трябва да ги победиш. Ще хванеш една неприятност и ще я победиш. Мнозина се страхуват от дявола. Не, ще влезеш в борба с него: ти отгоре, той отдолу; той върху тебе, ти върху него, докато ти излезеш отгоре. Той ти счупи ребрата, а ти - рогата му, че като излезе дяволът, да каже: "Аз му счупих ребрата, но ми отидоха рогата!" Две ребра може да ти се счупят, нищо няма от това. А да счупиш рогата - това показва човек с характер. Герой е този, който е готов да се бори. А сегашните хора, като чуят за страдания, настръхват им косите. Ще се бориш докрай. Страдания идват, те са изпити за вас. А вие казвате: Страх ме е. Когато не може да победи, човек страда. При победа той изпитва голяма радост. Значи в живота човек се бори да преодолее мъчнотиите. Не успееш ли, ще се бориш, докато докараш борбата до крайна победа. На всички казвам: Трябва да се свържете с Бога. Ще ви попитам: Направихте ли връзка с Бога? - Направихме, Учителю, имаме вече връзка с Бога. - Радвам се, дръжте тази връзка! Както детето е свързано с майка си, чрез която връзка то се развива, преобразува и оформя своето тяло, така и при връзката ни с Бога - Бог ще извае нашите тела, ще ни изведе на добър край. Тогава ние ще видим Неговото лице. Следователно Божественото учение е учение на светлина. То е учение на свобода. То е учение на

Любовта. Човешкото учение е ограничение; от него вие всички имате опитности.

"Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Всички човешки учения и заповеди трябва да останат на заден план. Всички трябва да се заемат да изпълнят великото Божествено учение. Всички трябва да имаме само една мисъл - да зачитаме Божията мисъл, Божията любов и да я приложим в живота си. Това е учението, което сега иде в света.

Беседа от Учителя, държана на 3 юни 1923 г., София.

ЗНАЯ, ЧЕ ИСУСА РАЗПЯТАГО ТЪРСИТЕ

А ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите“. (Матея 28:5)

„Отче наш“
„Изгрей, изгрей ти, мое слънце“

Ще прочета 12. глава от Посланието към римляните. Ще говоря върху 5. стих на 28. глава от Евангелието на Матея: „А ангелът отговори и рече на жените: Не бойте се вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите.“

Всяко начало има свой край и всеки край има своето начало. То е един парадокс. Що е началото?

Началото, това е проявление на битието, не на това, което не е било, а на това, което е било и се проявява: Това е начало само за нашето съзнание – подразбирам в ограничена смисъл човешкото съзнание. В момента, когато ние съзнаем нещата, които са около нас, те са начало, а край – когато туй проявеното вече ние го схванем в себе си и го приложим в живота си. Не че изчезва, то е наше вече и туй, което в началото е станало наше, то е в наше разположение.

Следователно всеки един край включва туй, което ние сме придобили. И всякога ние трябва да се радваме за края, защото в края на училището ученикът излиза с един диплом и го носи в себе си. Туй е краят, завършва се с този край. Не че това е край, но с този диплом той влиза в обществото, навсякъде може да си отвори път. Главата, която човек носи със себе си, е един край. На какво? На едно начало. Краката не са още един край. Краката сега са още едно начало, но главата е един край на един завършен живот от милиони

години. Тя е една крива. Значи тази глава е един край, в наше разположение е тя. И тя е единственото нещо, което отличава човека.

Сега, какъв е стремежът на човешката душа? Всички имат смътни понятия за душата. Душата физически не може да се разбере. Тя е една същина, която може да се опита.

Единствената реалност сега в света, достъпна за нашите чувства, за нашия ум, това е душата. Духът е нещо непонятно за нас, той е нещо смътно. Сега който и да е философ как ще определи духа. Ама той ще каже, че духът е нещо трансцедентално, че това-онова. Не, това са само думи. Какво означава една дума сама по себе си. Ако ви накарат да определите какво означава думата „любов“, как ще я определите. Ако ви зададат този въпрос, как ще отговорите? Макар че изпитвате любовта, че усещате нещо приятно под лъжичката, но любовта не е усещане. Някой казва: „Аз имам любов.“ Да, но любовта изпълва душата и когато влезем във връзка с нея, тя изпълва всичко, влиза във връзка с цялата вселена. В нея няма нищо глупаво. Мислиш правилно, чувстваш правилно, действаш правилно. Това е любов. Престанеш ли да мислиш правилно, да чувстваш правилно и да действаш правилно, никаква любов няма. „И ангелът срещна жените...“ Кой ангел? Той е ангелът на любовта. Казва: „Зная кого търсите. Онзи разпятия човек.“ Кой е той? Ешуа, Исус. Криво е предадено неговото име. Вие, казва, търсите човека на любовта, той е бил мъртъв, сега е жив. Допреди Христа всички са били под закона на смъртта, любовта не е могла да се прояви. Даже и в сегашно време хората, като говорят за любовта, всички не я разбират. Где е любовта, братя и сестри? Малко обида на учениците – и вие сте готови да изхвърлите от устата си, колкото нечистотии могат да излязат. Не че го искат, но от преизпълване на сърцето си говори човек. Някой път аз ви обиждам, за да видя каква е любовта ви. Натисна малко този мехур, за да видя какво ще излезе. Когато вземете ябълката, понатиснете я, да видим какво ще излезе. Сладчина. Като бутнете

една змия, какво ще излезе? Отрова. Като бутнете една бомба, какво ще произведе? Смърт.

И ние се радваме сега например, че става преврат. Не се радвайте на преврата, защото ще замязате на онзи турски хамалин, който взел билет от лотарията, лотариен билет, и случило се, че на лотарията се разигравал един голям английски параход, който се паднал на този хамалин. Досега хамалинът бил щастлив, но когато го въвели вътре в парахода, той казал: „Това мое ли е?“ „Твое е“ – му казват. И той полудява. Турете днеска който и да е човек на власт, и ще видите, че той полудява. Този човек, който довчера е бил благ и добър с всички, вземе ли властта, почне да дава този под съд, онзи под съд, почне да подозира всички наоколо си, смразява се с цял свят. Защо му е този параход, който може да го смрази с всички хора в света? Казвате: „Е, аз да имам един параход.“ Защо ти е този параход, който може да потъне сред океана? Каква полза от него? И ти да потънеш с него. Защо ти е този параход?

Дълбокият смисъл на живота се крие другаде. Казва се в стиха: „И ангелът рече на жените...“ Не казва на мъжете, на жените казва. Ще кажете вие: „А, на жените.“ Защо на жените? Най-първо Бог говори на сърцето. Бог казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ На сърцето говори. Жената сърцето ли е? Всеки един мъж или жена има сърце. Най-първо туй невидимото, туй вечното почва да говори на сърцето. Значи него търсите вие. Кого? Любовта търсите вие, проявената Божия любов. Сега как мислите вие, какво е любовта? Някой казва, че любовта е един лъч. Не, любовта не е един лъч. Всеки един лъч има свое начало и свой край, а любовта няма никакво начало и край. Любовта се проявява навсякъде, тя прониква и обхваща всички неща. Тя никога не се отлъчва, нито се измъчва, нито се отлъчва, нито излиза, нито влиза. Някой казва, че изгубил любовта си. Не, не се лъжете. Онзи, който казва, че е изгубил любовта си, никаква любов не е имал. И онзи, който казва, че е придобил любовта си, никаква любов не е имал. Не е любовта, която може да се придобие. Светотатство е да

казваме, че придобиваме и изгубваме любовта си. То значи да придобиете и изгубите Бога, който не е собственост.

Аз говоря на учениците, които мислят, че имат дълбоки философски разбирания. Онзи, който мисли така, той е далеч от схващане дълбочината на Царството Божие и онези ангелски мисли, които могат да се схванат с ангелски умове, а не с тия умове, които вие имате. Бога не можете нито да го придобиете, нито да го изгубите. Как ще придобиеш туй, в което ти живееш, и как ще изгубите туй, в което си ти? Може ли? Где е философията тогава? Казва се: „Изгубих." Какво си изгубил? Ти си вътре в Бога. Как ще го придобиеш? Не може да го придобиеш. Как ще го изгубиш? Не може да го изгубиш. Туй, което ние наричаме придобивка и изгубване, то значи, че си дошъл в съгласие с Бога, нагласил си се с Бога, придобил си го. Изгубих го, то значи, дошъл си в разногласие с Бога, т.е. изгубване на онази връзка, която сега съществува.

Сега този ангел срещна жените. Той ни среща и днес. И аз зная какво търсите всички вие. Вие търсите някого. Вие не сте щастливи. Кой от вас е щастлив? Аз бих желал да срещна щастлив човек.

Наричам щастлив човек този, на когото душата е пълна с любов. Дигай го, слагай го, запушвай го, откъдето искаш, вари го, печи го – той е като един извор – навсякъде все си извира. Най-после ще те накара да го пуснеш. Той казва: „Ще ме оставиш да извирам." Аз не говоря за онези малките изворчета като на малкото кутре, а за онези големи извори, които образуват тия хубави реки, които поят нашите хубави градини и ни дават тия сочните плодове. Това значи да имаш връзка.

Сега, като прочетете някой път 12. глава от Посланието към римляните, вие можете да си направите коментарии върху този стих.

Сега вие имате същността, вие сте в Бога, живеете вътре в него, вие имате начало, имате и край. Край имате, понеже глава имате, мислите. И сърце имате. Слава Богу, значи имате два края. Имате глава, която мисли, и сърце, което пулсира, то е пулсът на целия

космос. Във висшата математика има изчисления, които ние знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления как бият сърцата на всички хора. Няма души, на които сърцата да бият еднакво. Много се лъжете, ако мислите, че сърцата на всички хора бият еднакво. У някои хора, след като сърцето направи десет удара, има един малък промеждутък. У други, сърцето след като направи двадесет удара, има един малък промеждутък, у трети – след тридесет удара идва промеждутъкът, у четвърти – след сто удара и т.н. – различни промеждутъци има. А тия междини знаете ли какви са? Това е свързване с цели светове. Някога трябва да има такива промеждутъци, в които движението на сърцето като че моментално спира и всичко остава в един моментален покой, за да можем да чуем една Божествена мисъл, която се предава на душата ти. Щом я чуеш, движението на сърцето пак започва. Значи всичкият този шум трябва да престане, за да чуеш.

Следователно според тия съотношения на ритмите тази междина показва с какви светове си свързан – дали с Млечния път, дали със съзвездието или други някой. Тия светове имат различни добродетели, които носят на душата ти в този момент.

Някой път сърцето на някой престава за повече време и те казват: „А, сърцето ми спря, трепна." И се изплашват. Не, промеждутък е това. Чакай, спри се, няма нищо. Промеждутък е то, чакай. Било е време, когато твоето сърце не е било. Какво се плашиш? Ти си жив. Този свят, в който нашето сърце бие, то е един начин на живеене. Има хиляди и милиони начини, по които човек може да живее. Туй е хубостта на живота. Бог може да създаде, да преустрои туй сърце и по друг начин. Има хиляди и милиони начини, по които то може да бие. По колко различни начини може да се преустрои? Ние едва сме започнали живота на сърцето.

И казва ангелът на жените: „Аз зная, че вие търсите Исуса разпятаго." Ние търсим разпятия, но ние не искаме да се разпънем. Знаете ли на какво мязаме ние? Запитват някого: „Защо сте дошли в

София?“ „Имам богат роднина милионер. Осиромашал съм, та да може той да ми помогне.“ Търси го той. Защо? За да може да вземе нещо от него. Ако този богатият роднина беше беден, никой не би го търсил и дума не би станала заради него, но щом е богат, всички го търсят. И сега този Исус всички го търсят. Мислят, че това е едно благочестие. Но този ангел казва: „Зная защо го търсите.“ Този ангел туря един промеждутък и пита: „Вие готови ли сте за тази любов?“

Аз няма сега да тълкувам думата в лош смисъл. Когато един слънчев лъч падне върху някоя змия, тази змия използва ли този лъч? Не, тази змия е направила отрова от този слънчев лъч и е готова да вземе жертвата си. По същия закон, ако любовта дойде в едно неподготвено сърце, туй сърце ще излее отрова, то е готово да изяде всички. Туй опитват хората от хиляди години.

Следователно ние не търсим онзи наш роднина от любов. Не, ние го търсим от користолюбив, да вземем нещо. И след като си изтъкат платното, казват: „Ритаме ти кросното.“ И окултната школа има такива ученици. Христос имаше осемдесет и двама ученици и един ден по едно съвпадение им казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот вечен.“ И всички изведнъж казаха: „Ние мислим, че тоя учител е от Бога, а той не е на себе си. Ние не можем да го следваме.“ И седемдесет души се отделиха от него. Не е този учителят. Останаха само дванадесет ученици и той ги попита: „Вие искате ли да се отделите?“ „Не – казват. – Учителю, при кого да отидем? Ти имаш думите на живота.“ Числото 12 сборът му е 1 + 2 = 3. Никъде не могат да отидат. Защото две вълни, като се срещнат, никъде не могат да отидат, не могат да се повърнат назад.

Две същества като изпратят мислите си, тези мисли никъде не могат да отидат. Нашите мисли нямат обратни решения. Такъв е законът в природата. Две чувства проявени, като се срещнат, както в часовника, не могат да се върнат назад по закона на туй сливане. Щом се срещнат те, ще дадат една велика насока, една трета насока.

Следователно числото 3 е един велик закон на проявление на Божията любов. Щом твоята мисъл, твоите чувства се съединят с Бога, те ще дадат тъй наречената еволюция, развитие, проявление, въздигане, усъвършенстване, разширение на човешката душа. Туй е човекът, който трябва да разбере, да познае себе си.

И следователно, след като излязоха седемдесетте, това е мъжкият принцип, аз ги наричам твърдоглавите хора, за които се изискват десет години, за да узреят.

Числото 7 аз го наричам числото на твърдоглавите, за които се изискват десет години, за да узреят. Слънцето може да ги грее десет години, нищо не става. Аз употребявам тия думи – след десет години няма да остане глава, която да не узрее. Е, бъдещето не е на числото 7, бъдещето е на числото 3. Ще каже някой: „Защо?“ Защото това число е свещено. Нима костта на един светия е свещена? Тази кост сама по себе си може ли да живее? Като се докосне някой болен до тази кост, може да оздравее, може някой слаб да прогледне, но тази кост не може да прояви своята сила, тя не може да възвърне своя живот, не може да оживее. Тази кост може да направи много чудеса, но тази кост няма сила да прояви своя живот, защото е сама.

И следователно Христос казва: „Тия седемдесетте нека си вървят.“ На другите казва: „Вие тритях, т.е. дванадесетте ученика, искате ли с тях?“ Те му казаха: „Не, ние разбираме закона.“ Нека си отидат те в света, те ще учат своето учение, те ще учат своите закони. Те са плачещите в света, те са числото 7, те са от седемдесеттях, те са множеството, те са, които се бият, те са, които управляват света, които правят тия закони, които бесят. Те са, които казват, че с революция ще се оправи света, че не може по друг начин. Набие жена си, децата си, слугата си, всички. И ние ги наричаме тия културните хора. Аз ги наричам самотните хора. Тъй ги нарича един професор в университета – самото, което лекува хората, а себе си не може да лекува. Да ви докажа, че и в природата е така. Торта може да даде живот на една лоза, на една ябълка, на една круша, на една слива, но

на себе си живот не може да даде. Торта не може да даде живот на себе си, но на другите може да даде живот. И ще ми каже някой: „Ние като умираме...“ Да, вие като не можете да живеете, ние ще използваме този живот. Ние ще вземем вашия живот и ще го използваме.

И казва ангелът: „Ние знаем кого търсите.“ Кого? Разпятия човек, най-силния, онзи, който може всичко да направи, който може да осъди брата си. И виждаме, че Христос всичко може да направи. Той казваше: „Аз не мога ли да помоля Отца си да ми прати дванадесет милиона ангели да оправят света? Мога, но аз не съм от тях, не съм от седемте, аз съм от трите.“ И тогава бързо постави гърба си на цяло едно римско царство и казва: „Бийте сега, да видим!“ И започнаха: „Ти си цар еврейски, ти ще оправиш света, спасител на света, туй е срам. Ти ще дойдеш да оправиш света. Ти си дошъл да лъжеш, да разваляш империи.“ „Бийте – казва Христос, – бийте, плюйте, колкото искате, колкото можете. Един път, последен път е това. Втори път не можете да биете и да плюете вече.“ Не само това, но ще му дадем и един кръст, нали е силен. Като му туриха кръста, казаха: „Свърши се с него, този поплювко.“ Поплювко нарекоха Христа и още много по-лоши имена му туриха: „Светът щял да спаси! Дошъл да се препоръчва, че е син Божий, че храм ще съгради в три дни, а един кръст от сто килограма не може да носи. Свърши се с него!“ Заковаха го и казваха: „Слушай, ние имаме един закон в света и такъв като тебе, който не може да мисли, заковаваме го. Да знаеш, като дойдеш втори път в света, да знаеш как да говориш и как да мислиш.“ „Заковете ме, направете всичко, което знаете – казва Христос. – Заковете ме и след туй, вие като направите вашето, аз ще направя моето.“ Започнаха те, събра се тази тълпа: „Хайде де, нали си цар, слез да спасиш себе си. Какво седиш горе, нали си цар. Слез и ние ще повярваме, устата ти бяха много големи.“ „Не – казва Христос. – Този, който се качил на такова дърво, не слиза вече. И аз не слизам от това мъртво дърво. Само от живи дървета слизам. От мъртви не слизам.“

Защо не слиза? Онова растение, което е пуснало корените си в торта, е мъртвото дърво. То трябва да седи, да изсмуче всичките сокове. Този мъртъв живот ще го взема, от него нищо няма да излезе. „От туй мъртвото дърво – казва Христос – ще изсмуча всичките сокове." Сега нас искат да ни препоръчат, че навсякъде има свещени неща – и в Индия, и в Америка. Навсякъде има изоставени свещени неща. Те са сила, те са живот, но тия неща сами по себе си не живеят.

И срещна този ангел жените. Той ходи сега на земята между хората, знае кого търсите. Сега това не е за ефект. В приложението на Христовото учение вътре има положителна страна. Тази страна е толкова проста.

Човек, за да се домогне до духовния живот, до същността, до безсмъртието, това е един от най-простите методи. Вследствие на тази простота хората не вярват днес. Кажете на когото и да е този прост метод, не може да го повярва. И ще употребя тази проста турска поговорка: „И да го видиш, не го вярвай. И да ти го казват, не го приемай." Ние не сме от тези, които да отказваме и да приемаме. Няма защо. Аз съм за онзи велик Божествен закон, който сега действа, в който Бог сега се проявява. Когато дойде някой астроном, в какво седи неговата астрономия? Той ли създава астрономията? Той изучава онези звезди, които от милиони, милиони години са създавани. Той предсказва, че известна планета ще се яви. Той ли я създава? Не. Той прави човешките умове будни, да се събудят, да видят онова великото, славното, което ще дойде. Когато някой каже, че ще стане промяна, той ли прави нещата? Не, ние искаме само да събудим човешкото съзнание и когато се събуди, да разбере туй, което Бог върши в света. Вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни. И казва Христос: „Будни бъдете!" За кое?

Сега е време. Сега е най-опасното време. Може да заспите и да останете отвънка, защото този Божествен трен е толкова точен, че само с една минута може да закъснеете. И като станете – няма го вече. Е, питам, ако един човек който е живял толкова милиони години и е

прекарал толкова страдания на земята, трябва ли за един такъв момент да пропуснете този трен и да схване туй великото. Ще си прости ли за тази своя немарливост? „Не – казва той. – Сега всички трябва да бъдете будни.“ Че има ли за какво да се съмняваш? Ама еди-кой си не учи право. Отгде знаеш, че той не учи право? За умния човек всичко е умно, за глупавия човек всичко е глупаво. Умният човек, като му кажете и най-глупавите работи, веднага ще ги размести. Той мяза на онези – има такива даровити художници, които рисуват концертно рисуване. Ти му дадеш най-кривите линии и от тия кривите линии той ще изкара една шапка, едно фустанче, една ябълка, круша и др. Ти му дадеш едно колелце, той изкара нещо хубаво, направи око, уста. Дадеш му някои прави линии, той изкара нос, той е майстор художник. Ти прави, каквото искаш, нищо не можеш да изкараш. Такова нещо е Божественото вътре в нас. Каквото безобразно да направи дяволът, каквото да криви, като дойде Божественият дух, той всичко туй го преобразява и казва: „А, смисъл има в тия неща.“ Туй е великото изкуство. Тази Божествена любов, този разпятия, като дойде, ще тури всичко в Божествена хармония.

Сега много пъти казваме: „Да се любим, да се обичаме.“ Че как ще се любим? Ти можеш ли да любиш някого? „Ние можем да се съберем двама.“ Аз казвам така: „Братко, ние ще се съберем, ще повикаме Господа на любовта и той, като дойде, всичко ще направи. Сега ще се хванем двамата, ще се обърнем към Бога със сърце, ум и воля и като дойде той, всичко може. Не дойде ли той, и проповядвания, и всички обръщения, всички неща са празни. Но дойде ли той, има вече закъснение и животът се изменя.“

„Всички днешни страдания – казва Павел – не могат да се сравнят с всички блага, които ще дойдат, със славата, която ще има да се открие.“ Той е същият закон.

Казвам, когато дойде любовта, страданията, противоречията, терзанията – всичко туй не ще може да се сравни с един любовен момент. Знаете ли какво нещо е един любовен момент? То ще бъде

един момент на преживявания, един любовен момент. А то е велико нещо.

Един такъв момент на преживявания, да срещнеш Господа, когото от милиони години очакваш, да го зърнеш и да проникне един лъч от него. Ще бъдете спокойни. Всеки да гледа в себе си. Всеки в себе си. Свободни трябва да бъдем. Когато един гледа погрешките на другиго, той го приспива. И когато аз видя, че някой спи, зная, че друг някой не му праща добри мисли. Пратете му добра мисъл и ще видите, че той ще се развесели. Прати му една добра мисъл. Че как няма да спи, ако аз с двата си пръста му натисна очите. Как няма да спи. Ще спи. Ако аз с ръката си му натисна устата и кажа: „Говори!" Че как ще говори. И после казват – на еди-кой си брат не му беше добре, неразположен беше, спеше му се. Да, но еди-кой си брат не му прати добра мисъл: „Зная кого търсите."

Сега туй усилие трябва на всинца ни, за да турим едни Божествени условия за работа. Този момент... за да може да схванем тази Божествена любов, с която крачка по крачка Бог се приближава при нас. И като се приближи, две неща са фатални. Ако Бог те намери буден, когато се приближи при тебе, ти ще израснеш като едно семенце, ще се развиеш и ще дадеш плод, но ако не те намери намясто, ти ще изгниеш и няма да дадеш плод. Такъв е Божественият закон. На онези, които го чакат, Бог дава живот, а онези, които спят, слизат надолу и вследствие на това изгубват условията. Не че Господ иска това, но вследствие на нашата немарливост слизаме в една по-гъста материя, образува се по-голямо търкане, явява се огън. Семенцата, които ще растат при този огън, ще изгорят, ще се развали животът, ще се роди смъртта. Следователно в една по-гъста материя се ражда смърт, а в една по-рядка – живот. Когато човек влезе от по-гъста материя в по-рядка, очаква го смърт, и обратно – когато влезе от по-рядка материя в по-гъста, пак го очаква смърт – същият закон.

Казва ангелът: „Туй разумното, Божественото, на жената, на сърцето..." Сега нас ни говори ангелът: „Зная кого търсите." Кого? И

какво трябваше да правят там тия жени? Знаете ли какво трябваше да правят те? Те трябваше да хванат този ангел за ръцете и да му кажат: „Кажи ни где е той, къде е?“ А те се уплашиха. Те трябваше да го хванат за ръцете. Когато ние обичаме някого, хванем майката за ръцете, казваме: „Где е той?“ Така и ние трябваше да хванем този ангел, да кажем: „Кажи ни где е този, когото ние търсим.“ Трябваше да хванем капака с двете си ръце – с любовта и мъдростта, и да му кажем: „Кажи ни где е той.“ И този ангел, като види това усърдие, ще се усмихне, ще каже: „Елате с мене.“ Той ще ни поведе и ще ни покаже пътя нагоре, пътя към него.

„Зная – казва – кого търсите.“

Търсенето е хубаво нещо. В каквото и да е отношение, трябва да търсим. Търсете богатство, знания търсете. По-добре е работа, отколкото леност. Ние трябва да отворим един нов лист. А сега казваме: „Това не искаме, онова не искаме.“ Не, трябва ни един нов стремеж. Душата трябва да се стреми да реализира каквото да е в този свят. Прав е светът, който търси своето щастие. Ние няма да отричаме тази деятелност на света. Тя е на мястото си. Бог е турил всичко намясто. Да кажем, днес в света става един преврат. Защо? Господ тъй е решил. Стамболийски не е довършил своето образование и следователно Господ го праща да си довърши образованието. Аз го облажавам, отива наново. Той беше на почивка, на ваканция, сега Господ го праща да се учи. Онези, които сега бяха пратени да се учат, те са сега в почивка, от университет ще дойдат, сега тях ще тури Господ. Университет е светът. Едни излизат от университета, други влизат в университета. Университет е то, велик университет. И факултети има. Той е особен. Едни свършват университета, други не го довършват. Свършват само първите два семестъра на университета, а те са осем, има още шест семестъра. Стамболийски е свършил два, след това още два и най-после ще му останат още четири. Пък и вие (Учителят се обръща към тия от стаята) има да свършвате още

университета. Пък и вие (към тия, които са на двора) има да довършвате този университет, не само те.

Там, в този университет вие ще намерите разпятия човек, Исуса, там, в този университет вътре. Не само те. Там, в този университет вътре той преподава уроци. И при най-трудните задачи, при най-тежките изследвания, там ще го намерите, в университета вътре. И казва: „Зная кого търсите."

И вие казвате: „Кой е виноват?" Няма виновати хора в света. Това са хора на науката. На Стамболийски ще кажем: „На добър час. Ще свършите още два семестъра." На онези, които излизат от университета, ще им кажем: „Вас поздравяваме, радваме се, че свършихте два семестъра." Трябва да знаете един закон: насилието ражда насилие, любовта ражда любов, мъдростта ражда мъдрост, истината ражда истина. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Туй е един велик закон: кой каквото посее, таквоз ще жъне.

Следователно по закона на любовта – без насилие, широка свобода във всичките възгледи за Бога, да оставим душата си свободна. Да мислим за Бога, тъй както намираме за добре. Да не ни налагат никакви символи, никакво верую. Нека ни оставят свой символ, но да го оставят на наше разположение, да го вземем, когато искаме. Нека ни съградят една църква, но да ни оставят свободни, когато искаме, да влизаме в нея, а не – камбаната сега ще бие. По някой път и аз казвам: „В десет часа ще ме слушате." Но аз не казвам: „Елате да ме слушате." А: „Ако искате, можете да дойдете в десет часа да ме слушате." И аз изменям времето. Мога да го изменя с пет минути по-рано или по-късно. Да бъдем свободни и всичко да става по едно вътрешно споразумение, всичко да става по любов. Само тогава няма да имаме недоразумения, разногласия.

В мене има една черта неизменна, по която аз се отличавам от всички хора. Тя е, че аз съм толкова наивен и чистосърдечен, че всеки може да ме излъже. Като ме излъже десет пъти и дойде при мене, и пак приплаче, пак го повярвам. Виждам, че ме лъже, но не се

съмнявам, не е в натурата ми – една черта, от която никога няма да се освободя, от веки веков тъй ще си остана прост. Аз виждам – в това отношение няма да се поправя, ще ме лъжат. Казвам, тъй е рекъл Господ. Аз ще се похваля с тази черта, че съм много прост, че може да ме лъжат хората но в мене има една друга черта, че аз никога не мога да излъжа някого. И колкото да се опитвам да излъжа, не мога. Онзи човек, който е толкова прост, че всеки може да го излъже, той не може да излъже никого. Защото, за да те излъжат, ти не си умен човек.

И казвам, хората трябва да добият туй чистосърдечие, не да може всеки да ги лъже. Защо не. Казвам, е, брат ми дошъл, бръкнал в джоба ми, задигнал хиляда лева – няма нищо. Той може да има нужда от пари, жена, деца има, аз нямам. Но пък тия пари не са мои и той има толкова право да ги вземе, колкото и аз. Ама закони имало, че туй-онуй.

Казвам, обществото си има свои закони. Прости трябва да бъдем всички по сърце. Туй трябва да бъде една черта за всички ни. Да се не съмняваме в Бога. Туй проповядвам на всинца ви. Слабата страна на учениците е там, че не искате да лъжете, не искам да ви коря, но някой път дойде дяволът и казва: „Възможно е Господ и той да се измени." Не, никога. Невъзможно е вечното, безграничното да се измени вътре в себе си. Невъзможно е. Кой ще принуди Господа? Има едно начало вътре в света, което никога не може да се измени. То е Господ. Не се съмнявайте. Не търсете този Господ извън себе си. Търсете го вътре в себе си и вътре в хората. Вие ще го чуете вътре в душата си. Аз го виждам. Има известни моменти, аз ще ви покажа някой път Господа, да го видите, да видите неговите микроскопически проявления. Затуй ви трябва особен микроскоп. Няма да ги видите като по бял ден. Особен микроскоп има, който може да увеличава тридесет и пет милиона пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите проявлението на Бога, трябва едно напрежение на ума. И като видите тия проявления на Бога, трябва едно напрежение на ума. И като видите тия проявления на Бога,

казвате: „А, каква радост настана в душата ми.“ Там вътре, в невидимото, в тия дълбочини на битието, Господ работи тайно в човешките сърца и в човешкия ум. Той работи във всяка една клетка отвътре и поправя, поправя. Той поправя всички тия охкания в света и един ден всичко туй ще го докара в ред и порядък. И казва: „Не бойте се.“ „Ама, Господи, много ме боли.“ „Почакай, почакай, понеси малко. Ти си юнак, след половин час болката ти ще престане.“ „Но пари нямам.“ „Ще имаш след половин час.“ „Гладен съм.“ „След половин час ще имаш.“ „Ама жена ми е болна.“ „Не бой се.“ „Ама жена ми е болна, ще умре.“ „Не бой се. Тя ще възкръсне, втори път ще дойде.“ „Ама дълги години.“ „Друга ще ти дам.“ „Ама може ли?“ „Може.“ „И тя е болна.“ „Трета ще ти дам. Ще ѝ дам друго тяло и ще влезе в друг фустан.“ Само формите се изменят. Други фустани, а същата душа.

Чудно. Може ли една душа да влезе в друго тяло? Може, може една жена да влезе в един фустан и в друг, и в трети, и в сто фустана.

Казвате: „Възможно ли е човек да се облече в сто фустана?“ Всичко е възможно в Бога. От гледището на Бога всичко е възможно. Аз от гледището на Бога гледам, не от човешко гледище.

И така, ангелът казва: „Зная кого търсите.“ Вие търсите човека на любовта, който носи всички проявления на Бога. И ние трябва да го хванем и да му кажем: „Кажи ни где е.“

Сега аз няма да се обръщам към вас, да ви казвам: „Любете Бога.“ Аз зная едно нещо за вас и то е следующето. Че Бог ви люби. Дали вие знаете това, аз не се интересувам, но аз зная, че съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: „Колко са блажени тия хора, че Бог ги люби.“ Туй е цялото ваше нещастие, че Господ като ви люби, вие не знаете, че той ви люби. Няма нито един от вас, когото Господ да не люби. И знаете ли каква любов има към вас? Това съм изследвал един, два и три, и сто пъти без никакво изменение. Едно се изисква от вас. Вие да съзнаете, че този, който ви люби, всичко прави не заради себе си, но заради вашето добро. И затова Писанието казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа.“ Но аз турям друг

един стих: „Всичко съдейства за добро за онези, които Господ люби.“ Не е ли този стих по-силен? Всичко съдейства за добро за онези, които Господ люби, а не които любят Господа.

И казвам сега на вас. Всичко съдейства за добро, защото Господ ви люби. Дали вие го знаете това, или не, не е важно. „Ама аз съм го заслужил.“ Не, туй е, защото Господ те люби, затова ти се е случило туй. Туй е обяснението на живота. Там е нашето щастие, че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И ако нещо ни се случи, то е заради великата Божия любов, с която Бог постоянно влива в нас – влага, влага и един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби. „Аз зная кого търсите вие.“

Сега този човек, когото търсите, той слезе долу, за да работи, и пак отиде горе. Той се скри долу и отиде там да работи. Аз виждам сега как работи този човек. Всички хора днес са нещастни. Казвам, Бог ви люби.

Това е Словото, което днес ви давам. Намерил съм, че всинца Господ ви люби и аз ви намирам за много щастливи хора.

„Росна капка“
„Добрата молитва“

Беседа от Учителя, държана на 10 юни 1923 г., София.

ИМАШЕ ДВАМА СИНОВЕ

Някой си човек имаше двама синове. И дойде при първия и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми. (Матея, 21:28)

"Някой си човек имаше двама синове." Числото две само по себе си не е интересно, но може да стане такова. - Кога? - Когато стане положително или отрицателно по количество и качество, по съдържание и смисъл, по живот и по смърт. Ако кажа двеста хиляди златни монети, два милиона добре въоръжени войници, два милиона волта електрическа енергия, това е положителната страна на числото две. Обаче ако кажа, че двеста хиляди души умрели, две хиляди крави продадени за клане, това е отрицателната страна на числото две.

Бащата казва на единия си син: "Синко, иди днес, работи на лозето ми." Синът обещал да отиде на лозето, но не отишъл. Има хора, които дават много обещания, но нищо не изпълняват. Ако са ученици, от тях очакват много, но нищо не излиза. Други нищо не обещават, но в края на краищата от тях излиза нещо. Който много обещава, много се насърчава, но в края на живота си вижда, че нищо не е направил. Какво ще кажете за богатия, който цял живот събира пари, а стомахът му е разстроен и се храни само с овесена чорба. Природата затворила стомаха му, нищо не може да яде. Дворът му е пълен с кокошки и патици, касата му - с пари, а той само гледа и пие овесената чорбица. Какво предпочитате: да имате хиляда милиарда лева и да се храните само с овесена чорба, или да имате здрав стомах, с който да опитвате благата на живота? Всички хора са дошли до едно лъжливо, криво схващане за живота, за което са отговорни. Колкото и да поддържате заблуждението си, ще се натъкнете на един велик закон в себе си, който определя мислите, чувствата и постъпките на човека. Той показва кое е истинно и кое не. Този закон има много

имена. Аз го наричам "закон за определяне на нещата". Според мене природата в своята целокупност е разумна. Във всички свои прояви тя е абсолютно разумна. Ако извадя с дилафа един разгорещен въглен и го туря в огнището, дървата непременно ще се запалят. Въгленът и дилафът не знаят какво мисля аз, но зад тях стои една разумна ръка, която ги управлява. И зад оръдията, които действат на километри, се крие разумна сила - човешката ръка. Тя пък се направлява от човешкия ум. Оръдието и снарядите не са разумни, но разумна сила ги управлява. Следователно зад всяко явление, каквото и да е то, се крие разумна сила. Тя го направлява. Като изучават природата, едни хора дохождат до заключението, че всичко е случайно, че съществува съвпадение между явленията и фактите. Те отричат всякаква закономерност в природата. Други поддържат обратното. Те казват, че между явленията в природата съществува известна закономерност, че нищо не е случайно. Това може да се провери и ще се види, че зад всяка мисъл, чувство и постъпка стои разумна сила.

Дойде при първия си син и му рече: "Синко, иди днес, работи на лозето ми." А той отговори и рече: "Не ща", а после разкая се и отиде. Каква е причината, че този, който се отказа да изпълни волята на баща си, после се разкая и я изпълни? Дойде и при втория син и рече на него същото. И той му отговори: "Ще отида" и не отиде. Коя е причината, дето вторият син обеща да изпълни волята на баща си, но не я изпълни? И за едното, и за другото си има причина. Задача на всички ни е да определим нещата не механически, а от научно гледище. За това се иска външен и вътрешен опит. Каквато философия, каквито идеи да имаме, без опит нищо не се постига. Важно е човек да си отговори: Има ли ум, сърце и воля; има ли душа и дух, с които може да работи? Мнозина отричат съществуването на душата. И това е добре. Но никой не може да отрече съществуването на сърцето, понеже чувства болки. Дойдем ли до ума, всеки приема, че има ум. Ако го отрече, трябва да признае, че е безумен. Значи въпросът за съществуването на душата и духа е проблематичен. Той

може да се разреши по закона за вероятностите. Той е философски въпрос, с който учените от хиляди години се занимават. Коя е причината, дето вторият син, след като обещал на баща си да отиде на лозето, не отишъл? Има религиозни хора - свещеници, проповедници, които с десетки години са проповядвали Словото Божие, водили са добър живот и в един ден се отказват от убежденията си, изопачават живота си. И обратното се случва. Някои с години водят лош живот, но един ден става преврат в живота им и те тръгват в правия път. Има богати хора, които от висотата на своето положение постепенно слизат до дъното на живота. Те са започнали добре, а свършват зле. Други излизат от дъното на живота, от ниските полета и стигат най-високото положение, заемат първото място. Мнозина поддържат идеята, че за да се повдигне човек, трябва да има условия. Това са условия на живата, разумна природа, т. е. Божествени условия. Те се отнасят към всички хора. В живота има изкуствени условия - на бедните и богатите. Те са създадени от хората, затова водят другите към заблуждение. Например богатският син, който се уповава на парите на баща си, не иска да учи. Той не подозира, че парите са спънка за него. И обратно, бедността е стимул на човешката душа. Ние не отричаме, че богатството и бедността са в състояние да направят човека добър или лош, благороден или жесток. Сиромашията пък може да направи човека мирен, кротък, трудолюбив. Някога бедността внася известни недостатъци в човека: прави го крадец, угодник, лицемер. В известни случаи бедността може да накара човека дори да продаде своята чест. Не е богатството, което прави човека благороден; не е сиромашията, която създава пороците. Богатство и бедност са условия, при които може да се опита човешкият характер. - Защо? - Ние приемаме, че човешката душа, излязла от Бога, е специфичен елемент на духовния свят. Там тя е принцип, неразделен от Бога. Това може да се докаже на опит. В човешката душа са вложени ред качества и сили, както и известни дарби и способности, които всякога може да прояви. Само така ще се

разбере нейното предназначение. Душата всеки момент може да свърши своята работа, а може и да се откаже от нея и да свърши точно противоположното.

Синът, който първо обещал да работи на лозето, обичал себе си повече от баща си, затова се оженил и се отказал да му служи. Той си казал: Толкова години служа на баща си, нищо не спечелих. Ще се оженя, ще работя за себе си, ще си поживея малко. Обаче един ден жена му го изпъжда и той, разочарован от живота, казва: Ще отида пак при баща си, ще поработя на неговата нива, дано изкарам поне хляба си. Това е външната страна на въпроса. Като се дойде до вътрешната страна, там въпросът е другояче поставен. Там всеки казва: За да живее добре, човек трябва да има религия. Ако иска да живее добре на земята, той може и без религия. Нима животните имат религия? Рибите, птиците, имат ли религия? Млекопитаещите имат ли религия? Въпреки това някои животни, например птиците, живеят добре на земята. Знаете ли какъв е животът на птиците? Живели ли сте между рибите, да знаете какви са отношенията помежду им? Животът на рибите е цял ад. Големите риби гълтат малките; малките гълтат по-дребните от тях. Животът на рибите е живот на самоизтребване. Според Дарвиновата теория птиците са произлезли от рибите. Можете да си представите през какъв ад са минали рибите, докато се превърнат в птици. Те си знаят как са превърнали перките си в крила и как са се освободили от ограничителните условия на водата. На същото основание и хората се развиват по закона на необходимостта. Поради голямото зло, което ги притиска, те вървят напред, растат и се развиват. Хората се трудят да забогатеят не от любов към труда, а да осигурят жена си, децата си. Страхът още действа на хората. Те не са дошли до съзнанието да служат на Бога. Вие, които проповядвате за Бога, свързани ли сте с Него? Като говоря така, аз не ви упреквам, но казвам: Щом говоря за слънцето, аз трябва да имам връзка със светлината. - Тогава как да се свържем с Бога, как да отидем при Него? - Има условия, при които човек може да отиде

при Бога; има условия, при които отиването при Бога е невъзможно. Представи си, че живееш в стая от стъкло, херметически затворена. Ти си лишен от въздух, от вода. Те са живи елементи, хлопат на вратата ти, но не могат да влязат. Казваш: Искам да ви отворя, но не мога, херметически съм затворен. Само светлината има достъп при тебе. Защо въздухът и водата не могат да влязат при тебе, а само светлината? Що е светлината? - Тя е емблема на великата, възвишената човешка мисъл. Следователно само възвишеното, благородното, чистото може да влезе в непроницаемия чертог, дето Бог живее. Затова всичко трябва да се обърне в светлина. И ние също трябва да станем светлина. Който не може да отиде при Бога, той е направен от вода и въздух. Щом може да отиде при Бога, той е направен от светлина.

Когато Христос казва, че по-лесно камила може да влезе в иглени уши, нежели богатият - в царството Божие, Той има предвид именно това: Само светлината може да влезе в Царството Божие. Докато имате сегашните тела, докато се храните със сегашните мисли и желания, по никой начин не можете да влезете в живота на безсмъртието, дето Бог живее. Сегашните хора имат странно понятие за живота след смъртта. Те мислят, че целият живот е съсредоточен към земята. Ако се разсъждава така и рибите могат да кажат, че животът е само във водата и вън от тяхната форма нищо друго не съществува. И те имат право да кажат, че техният живот е идеален. Нима птиците нямат право да кажат, че целият живот се крие в тяхната форма и тяхната среда? Нима млекопитаещите нямат право да кажат същото? По какво се отличава животът на млекопитаещите от човешкия? - Животните нямат училища, църкви, къщи и др. Нямат свещеници, проповедници, учители, но затова имат военачалници. По-големите заповядват на по-малките. Досега никой не се е домогвал до някаква писана история на животните. От гледище на животните те имат съвсем други обяснения. Как ще си обясните философията на живота на съвременните хора? Как се е създала тя? Как ще си

обясните страданията на хората? - Ще кажете, че човек сам е причина за своите страдания. - Защо? - Задето коли и измъчва животните. Това е причинило човешкото падение. Човек се отклонил от своето първоначално състояние. Ще кажете, че Бог е наредил човек да яде месо и затова клането на кокошки, агънца, прасета е в реда на нещата. Днес е така, но в далечното минало не е било така. Има ред причини, които са изменили нещата. Нещо жестоко се е внесло в човешкия живот. Зад жестокото има нещо благородно и възвишено. Има закон, който бди за запазване хармонията в живота. Той следи не само за престъпленията на хората, но и на животните, които също се наказват за престъпленията.

В село Чакма, Варненско, пред кръчмата на един селянин имало голямо дърво, дето две лястовички си правели гнезда. Кръчмарят седял пред кръчмата и ги наблюдавал. Едната лястовичка, по-енергична и работна от другата, непрестанно отивала и се връщала със сламчици и кал в устата, с които правела гнездото си. Втората лястовичка се изхитрила и очаквала всичко наготово. Когато първата лястовичка отивала да събира материал за гнездото си, другата използвала готовия материал и правела своето гнездо. Първата лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се защо работата не върви. Цели две седмици работила и не могла да довърши гнездото си. Един ден, като се връщала с пълни уста, тя забелязала другата лястовичка в гнездото си, че краде кал и сламки. Тя се хвърлила върху нея и се започнала борба. В борбата и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря, която отдавна ги дебнела, се спуснала върху тях и хванала едната. Кръчмарят се заинтересувал, искал да види коя от двете лястовички е пострадала. Крайно изненадан, той видял, че пострадалата лястовичка била крадецът.

Има един велик закон в природата, който бди над постъпките на всички хора. Никой няма да избегне този закон. Природата е разумна. Да мислите, че тя е лишена от разумност, това е заблуждение. Неразумни са хората, като мислят, че само простите търсят Бога и Го

признават. Той отбелязва постъпките на хората, преценява ги и въздава всекиму заслуженото. Ще приведа още един пример за една случка през последната война на българите със сърбите. Тази случка ми разправи един познат офицер. Понеже сърбите го ранили, той бил принуден да отстъпи. Паднал на земята и очаквал помощ. Покрай него минали повече от 20 войници, но никой не му помогнал. Всички минавали, заминавали, без да дадат ухо на неговата молба. Най-после минал един непознат войник, на вид нехранимайко. Той не му внушавал никакво доверие. Въпреки това той решил да се обърне за помощ към него - от височината се задавали вече сърбите. Офицерът му казал: Братко, помогни ми! Войникът се навел, вдигнал го, метнал го на гърба си и го понесъл. Както виждате, законът следи. Последният, в когото нямаш доверие, той проявява разумност. Бог в него му казва: Дигни този човек, помогни му, той заслужава да живее. Не мислете, че онзи, когото познавате и на когото разчитате, той може да ви помогне. Всъщност вие не знаете кой ще ви помогне. В сърцето на последния войник живее Бог. В него проговори Божественото. - От този момент - каза офицерът - аз повярвах в Бога, Който може да помогне и да спаси човека и без приятели и познати. Аз уповавах на моите войници, вярвах, че те ще ми помогнат, всъщност излязох излъган. На помощ ми дойде един непознат войник, на вид нехранимайко - той ми помогна.

Сега вие живеете на земята и едни разсъждават има ли бъдещ живот, или няма; има ли живот зад гроба, или няма. Други разсъждават върху въпроса какво обществено положение трябва да заемат, на какъв морал да служат и т. н. Според нас морал е всичко това, което е в съгласие с великата Божия воля. Моралът е един, общ за всички. Доброто трябва да бъде добро за всички. То не може да бъде добро само за едного. Същото се отнася и за религиите, за църквите. Влизате в една църква и чувате да се говори: Тук е спасението на човека. Само тази църква може да ви спаси. - Не е така. Всяка религия, всяка църква може да спасява, зависи от проповедника,

както и от онзи, който слуша Словото. Като ученик ще напредваш, ако учителят ти е добър и ти учиш добре. Ако учителят е добър, а ученикът не учи, нищо не може да постигне. Бог е велик, всемъдър, всеблаг, но ако ти не изпълняваш Неговата воля, нищо не постигаш. Бог помага на онези, които вървят в правия път. - Защо съществува църквата? - За да ви научи да се молите. - Защо е създаден светът? - Да познаете Бога и Неговите велики дела.

Ще ви приведа един мит от времето на първата раса, която живяла на земята в далечното минало. Днес тази раса е известна под името Всемирно Бяло Братство. Белите братя, които я съставят, са завършили вече своето развитие. Те не са въображаеми, но реални, действителни лица. Те имат представители на земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите закони, т. е. според законите на живата, разумна природа. Те живеят и на високите, и на ниските места, между хората. Първият цар на Белите Братя се наричал Бентам Берухи. Той имал единствена дъщеря - Елита. Когато свършила своето образование, според обичая баща є трябвало да даде на всички братя от царството си тържествено угощение за благодарност, че дъщеря му завършила с успех науките си. Бог изпратил от висшия свят трима ангели да донесат подарък на младата мома. Първият ангел, Амерфил, донесъл най-хубавия скъпоценен камък. Вторият ангел, Зуневил, є подарил от най-хубавите плодове в света, а третият ангел, Табитуил, є подарил прекрасен бял кон. Като видели красотата на Елита, и тримата ангели се влюбили в нея, но всеки криел любовта си дълбоко в себе си. Макар че завършили своята еволюция, ангелите се почудили на тази неземна красота и интелигентност. Всеки решил да остане по-дълго време на Земята. Първият ангел си казал: Ще вляза в скъпоценния камък, та като го носи Елита, да усещам дихането є. Неговото решение се съобщило в ангелския свят. Амерфил влязъл в камъка, но се свързал със земята. Той усещал дихането на Елита, но почувствал скръб - вързан бил вече. Тя носела камъка на ръката си, но той не

могъл нито да се изяви, нито да се освободи. Вторият ангел, който донесъл хубавите плодове, намислил да влезе в семката на една ябълка, та като се насади в земята и се развие в голямо дърво, да доставя радост на прекрасната Елита. И неговата мисъл се отбелязала на небето. Влязъл той в семката, но се свързал със земята. Третият ангел си казал: Ще вляза в коня, та когато се разхожда с него, да чувствам нейното присъствие.

Често хората се запитват коя е причината за тяхното нещастие. Не са изпълнили своите задължения. Някой е изпратен да работи за издигането на България. Той заема висок пост, става пръв министър, но забравя своето предназначение. Властта, славата, парите го заслепяват. Той казва: Не мога ли и аз, като всички хора, да се осигуря? Мисълта му вече се отбелязва в другия свят и той се свързва със земята. Много изкушения има на земята, които ограничават, свързват човека. Ако ангелите, изпратени с мисия на земята, са се поддали на изкушението, колко повече се изкушават обикновените хора. Аз не говоря само за светските хора, но и за религиозните. И те се изкушават. Страшно е, когато един министър или управляващ стане причина за пропадането на хиляди хора. Защо този министър трябваше да се заслепи пред славата и парите? Не казвам, че парите са причина за нещастието на народа. С парите той може да повдигне своя народ. Ще кажете, че народът е богат. Предпочитам да бъде той беден и честен, отколкото богат и безчестен. Един стар българин казал на сина си: Синко, знай, че богатството и на най-честния човек, спечелено с труд и мъка, е половината негово, половината на дявола, а богатството на безчестния човек принадлежи изцяло на дявола, заедно с човека. Честен ли е този, който се ползва от добитъка и същевременно го коли? Честен търговец ли е този, който е спечелил богатството си от кожите на добитъка? Колко пъти той е ставал рано сутрин да оре и копае земята, да приложи своя труд? Той е спечелил благодарение на тия кожи. И след това ще каже, че работи и печели честно. Не, неговото богатство се гради върху страданието на тези

животни. Виждали ли сте какви сълзи се леят от очите на нещастните животни? И те чувстват, но никой не влиза в положението им. Днес хората не разбират даже положението на другите хора. На какво се дължи това безсърдечие? - На безлюбието. Кой религиозен или светски човек е дал път на великата Божия Любов в своето сърце и душа? Достатъчно е само за момент да отвориш сърцето си за тази любов, за да почувстваш страданието на всички живи същества. Само любовта може да изправи погрешките на човека. Питам: Как ще се оправи светът? Как ще се подобри животът? - Чрез любовта. Тя е метод, чрез който се разрешават всички противоречия. Аз не говоря за еротическата любов, от която страдат хората. Днес млади и стари не разбират любовта. Старите казват, че любовта е за младите; младите пък не я разбират. Аз говоря за любовта, която ражда живота. Това, което вие наричате любов, не е още любов. Когато любовта влезе в човека, тя внася в него разширение и мир, прави го здрав и силен. Който живее в любовта, не може да боледува. Ето защо лекарите могат да лекуват всички болести чрез любовта. Понеже безлюбието е причина за всички болести, затова любовта ги лекува. Аз мога да направя точна статистика, за да докажа истинността на моите твърдения. Оженете най-здравата, най-красивата и благородна мома за човек, когото тя не обича, и вижте какво ще стане с нея след една-две години. Оженете най-силния, най- благородния момък за мома, която не обича, и в една-две години той ще слезе до дъното на живота. Въпреки това майките и бащите гледат да оженят дъщерите и синовете си за когото и да е, стига да е богат. Те казват: Да я оженим, да мине по реда си. - За кого? - За онзи, който не я обича. Не, великият Божествен закон казва на майката: Ще ожениш дъщеря си за онзи, който я люби като тебе. Нашият Баща, Когото ние днес отричаме, иде при нас и ни казва: Живейте по закона на любовта! Като слушат беседите ми, някои казват: Отсега нататък ще живея по закона на любовта. Няма да бия децата си, няма да се карам на слугинята; към всички ще се отнасям с любов. Щом си отидат вкъщи,

работите излизат другояче. Жената се сърди на слугинята, че прегорила яденето; бащата се сърди на децата си - и плесниците започват. След това и двамата казват: Това учение не е за земята, не може още да се приложи. Попитайте кой да е свещеник, може ли да се приложи Христовото учение, и той ще отговори: Не му е дошло още времето. - Не, закъснели сте даже. Времето за Христовото учение беше преди 2000 години. Любовта може всякога да се приложи. Нещастията и страданията в домовете могат да се премахнат в един момент. Нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално. - Как? - Чрез любовта. Нека всички свещеници кажат: Времето на Христовото учение е дошло. Любовта може да се приложи още сега. Само свещи ли трябва да се палят в църквата? Да приложим Христовото учение на опит! Ще ме питат, православен ли съм, евангелист ли съм. Аз като те срещна, ще те питам: Ти изпълни ли волята на своя Баща? Можеш ли да любиш? Това се иска днес от всички хора.

Сега аз не говоря за държавниците, но за религиозните. Смешно е тези хора, които уповават на Бога, да очакват днес да дойде такова управление, което да оправи света. То е все едно Бог да разчита на слугите си те да оправят работите. То е все едно господарят да упова на слугата си, учителят - на своите ученици. Не, господарят сам ще оправи своята работа и учителят сам ще реши задачите си. Ще кажете, че говоря против църквата. Който мисли така, не разбира какво му се говори. Питам: Като палите свещи в църквата, приложихте ли Христовото учение? Приложимо ли е то? Христос казва: "Който ме люби, ще опази моя закон." Да оставим Христовия закон настрана. Питам: Вие, които минавате за православни, приложихте ли любовта? Нека българите отговорят живеят ли по любов. Не живеят още по любов. Законът на любовта трябва да се приложи. Той е първият закон на Всемирното Бяло Братство. Вторият закон е мъдростта! Любовта носи живот, а мъдростта - светлина и знание. Тези два закона работят усилено в света. Ние виждаме как

бързо идат последствията на нещата. Докато разбереш причината, последствието иде вече. Третият закон на Бялото Братство е истината, която носи свободата. Вън от тези закони не може да се съгради никакво общество, никаква държава. Те са основните принципи, на които се основава бъдещият живот. Вън от Любовта, Мъдростта и Истината никакво учение не съществува. Те имат приложение в цялата природа.

"Синко, иди днес, работи на лозето ми!" Лозето е светът. Който отиде да работи на лозето, ще се развие, мускулите му ще укрепнат. - Защо съм дошъл на земята? - Да укрепнат мускулите ти. - Защо идат мъчнотиите и страданията? - Да се засили волята ти. - Не може ли без мъчнотии? - Ако нямаше мъчнотии, животът щеше да бъде пълен с противоречия. Ще дойде време, когато ще живеете без мъчнотии, но сега те са необходими. Ако днес се освободите от мъчнотиите, животът ви ще се влоши. В едно семейство се ражда сакато дете: ръцете и краката му не се движат. Родителите търсят начин да му се помогне. Викат свещеници да му четат молитви, водят го на бани в странство, но нищо не помага. Защо се е родило сакато? - В това дете са вложени големи пороци. Ако беше здраво, то щеше да извърши кражби, престъпления, убийства. За да го предпази от това, разумната природа го свързала, да смекчи сърцето му. Както и да лекуват това дете по външен път, нищо няма да се постигне. И ако Провидението е поставило хората пред толкова мъчнотии, това се дължи на факта, че те проявяват повече своята зла воля, отколкото доброто в себе си. Хората не са толкова добри, както си мислят. Как ще постъпиш, ако някой беден похлопа на вратата ти и те помоли да пренощува в твоя дом? Ще кажеш, че няма място, да отиде другаде. Той ще отиде на друго място, но и там ще получи същия отговор. Като хлопа от врата на врата, стражарят ще го хване и ще го заведе в участъка. Докато постъпваш така, дълго време ще се питаш защо си сакат или болен. - Защо има участъци? - За престъпниците. Щом има много престъпници, това показва, че хората със своите действия стават

причина за престъпността. Не ви упреквам, но всеки трябва да работи върху себе си, да изправи грешките си. Само така ще се оправи светът. Един от законите на Бялото Братство гласи: Не се позволяват никакви отношения, никакви сделки между същества, които нямат любов в сърцето си. Ако любовта не ги свързва и не работи в тях, никакви отношения не им се позволяват. Само любовта сближава хората. Който престъпва този закон, всякога ще се натъква на мъчнотии и противоречия. Ще ви дам още един важен закон. Когато двама души се свързват в името на любовта, връзката им трябва да става денем, на светлина - никога вечер. Те трябва да бъдат на светло, да виждат лицата си. Българите казват за младите, които се женят: Дошла е вече слепата събота за тях. Под "сляпа събота" разбирам тъмнината в живота. Момите и момците се срещат повече вечер, в тъмнина, да не ги виждат хората. Обаче тъмнината събужда отрицателното в човека. За да не става това, които се обичат, трябва да се срещат денем, на светло; да не се пробуди в тях нито едно отрицателно чувство, нито една отрицателна мисъл. И двамата трябва да бъдат свободни. Ако са роби, да не се женят. - Защо? - Защото робът ражда пак роби. Новото учение гласи: Робът да не се жени! Какво ще излезе от двама роби? За кого ще жениш дъщеря си? Ако я жениш за роб, по-добре не я жени. Ако я жениш за свободен, я ожени. - Кой е свободен? - Бог. Следователно, жени дъщеря си за Господа. Това ви се вижда странно. Отворете книгата на пророците и ще видите, че това са препоръчвали и те. Това е вътрешната, мистичната страна на въпроса. - Де е Господ? В коя посока? - Направете едно обръщане под ъгъл от 90о и ще намерите Господа. Вашият изток не е точен. Сегашните хора се отклонили от правия път на 90о. Не им остава нищо друго, освен да се върнат в правия път, в посоката на любовта. Изток е горе, а не там, дето се обръщате днес. Дето е изток, там е и любовта. Тя се движи между два полюса - радостите и страданията. Дето няма радости и страдания, там никаква любов не съществува. Чрез страданията любовта приготвя условия за нови

блага, за нови радости. Сегашното страдание е условие за бъдеща радост. - Как мога да почувствам Господа? - Направи добро на някого, без да те види и разбере той, без да те видят окръжаващите. След това ще чуеш тихия глас на Господа. Той ще ти проговори, ще одобри постъпката ти. Казано е: "Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве." Каква по-голяма радост от тази, да ти проговори Бог? Прави добро и не мисли за нищо. Безкористието води в пътя на любовта. Опитай се да направиш едно престъпление, да видиш как ще се почувстваш. Веднага ще чуеш гласа на Господа, Който ще ти каже: Постъпката ти не е добра, не съм доволен от тебе. Ще кажете, че това е гласът на съвестта. - Както и да го наричате, казвам: Няма човек в света, на когото Бог да не е проговорил.

"Синко, иди днес, работи на лозето ми." Така казал бащата и на двамата си синове. Единият отказал да изпълни волята на баща си, но после се разкаял и отишъл да работи. Другият обещал, че ще изпълни волята му, но не я изпълнил. На друго място Павел казва: "Боя се, аз, който се стремя в този живот, да не изостана назад." Той говори за своето верую. Обаче сигурността е във вътрешните опитности, а не във външното верую. Всеки може да направи опит да се свърже вътрешно с Бога. Въпросът за Бога не е временен, не се отнася само до ума и до сърцето. Той има отношение и към човешката душа. Всеки сам лично ще разреши този въпрос. След това ще дойде до онези методи, чрез които ще работи върху себе си. Опасно е човек да мисли, че сам може да оправи работите си. Мнозина отричат намесата на Провидението и на съдбата в човешкия живот. Те се питат що е Провидение. Един прогимназиален учител в едно казанлъшко село разказва своя опитност. През световната война, при едно отстъпление на българите, той объркал пътя си и попаднал между гърците. Докато не бил забелязан от никого, той успял да избяга, скрил се в една пещера, дето прекарал цели три дена без хапка хляб. Мислел си: Ако изляза оттук, гърците ще ме видят и убият. Какво да правя? Досега съм отричал Бога, но в този момент не ми остава нищо друго, освен

да се обърна към Него. И той започнал да се моли: Господи, ако наистина съществуваш, както съм слушал от майка си и от моите учители, изяви ми се по някакъв начин и аз ще повярвам в Тебе. Сега се нуждая от хляб, умирам от глад. Тъй се молел този учител. Не се минало половин час и ето, една костенурка с парче хляб в устата си, се отправила точно към входа на пещерата. Оставила хляба на земята и си отминала. Той взел хляба, изял го и като се върнали силите му, благодарил на Бога с думите: Господи, като се върна при учениците си, ще проповядвам за Тебе. Наистина, като се върнал в селото си, той събрал учениците си и казал: Деца, знайте, че има Господ! И аз вярвам в Него. Той им разказал случката с него в пещерата. Значи едно парче хляб може да убеди един български учител-атеист в съществуването на Бога. Всички твърдения на философи, учени, богослови пропадат пред опитността на учителя за съществуването на Бога. И аз мога да докажа това в един момент.

Седят няколко философи в една тъмна стая и разискват върху въпроса има ли светлина в природата. Аз слушам разискванията им и мълча. Когато спорът се разгорещява, аз казвам: В един момент мога да ви докажа, че има светлина. - Докажи! Изваждам от джоба си кутия кибрит и една свещ и я запалвам. - Има ли светлина? - Има, разбира се. - Ето всеки от вас може да разреши въпроса така. В джобовете си имате кутия кибрит. В нея ще намерите клечките на Любовта, Мъдростта и Истината. Запалете тези клечки и веднага ще се убедите, че има светлина. Запалете свещта на вярата, да я опитате. Запалете свещта на Мъдростта, която носи знанието. Запалете свещта, на Любовта, която носи живот. Запалете свещта на Истината, която носи свободата. Като запалите и трите свещи, ще бъдете абсолютно свободни. При тази светлина ще четете всички книги и ще ги разбирате правилно.

Питам: Де ще бъдете след 100-200 години? Клетките на тялото ви ще бъдат пръснати в пространството и костите ви ще лежат в някой гроб. Човек не е в костите си. Смешно е, като изгори къщата на

човека, да го търсите в нея. Човек е вън от тялото си. Тялото е малка къщичка, дадена за временно използуване. Докато човек е на земята, душата му обитава от време на време в тази къщичка. В бъдеще човешкото тяло ще е по-съвършено. Когато пожелае, той ще може да става невидимо. Той ще става въздухообразен, воден според желанията си. И тогава, щом реши да отиде на слънцето, веднага ще литне там. Сега човек вдига главата си, гледа към слънцето, но не знае какво има там. Знанието на сегашните хора е относително. Иде ново знание, нова култура в света. Павел я нарича култура на синовете Божии. Аз я наричам култура на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Тя ще научи хората как трябва да живеят. Учените ще работят във всички области на науката, изкуствата и музиката. Те ще дойдат до превръщане на материята от едно състояние в друго. Както виждате, предстои ни сериозна работа и учене. Много усилия, много занимание е нужно на човека, докато разбере това, което е проповядвал Христос. Каквото научите, трябва да го поставяте на вътрешен опит, на вътрешен анализ. Казано е: "Всичко опитвайте, доброто дръжте!" Бог казва: "Опитайте ме и вижте, че съм благ." Опитът ще покаже истината. Лесно е да се отричат нещата, както правят много от сегашните учени. Лесно се казва, че без насилия, без убийства светът не може да се оправи. Опитът доказва ли същото? Ледът може да се строши с чук, но може и да се стопи от топлината на слънцето. Това зависи от степента на човешкото развитие. Но да оставим настрана разбиранията на външния свят. Аз се чудя на умовете на християнските народи, които приемат, че Христос е дошъл да спаси света, а от друга страна казват, че Христовото учение е неприложимо.

- Приложимо е Христовото учение. То носи спасението на света; то носи новото знание; то ще научи хората как да се освободят от страданията.

Тази сутрин вашият Баща иде при вас и ви пита: Какво ви каза вашият Учител? После Той казва: "Идете на лозето ми да работите."

Ако изпълните Неговата воля, Той ще ви даде своето съдействие. Той ще бъде всякога с вас. Ние сме опитали законите на природата и знаем, че тя е разумна. Който не вярва, нека дойде при нас, ще му докажем това на опит. Ще направим опит и с растенията да видим, че и те са разумни. Достатъчно е да направиш най-малкото добро на едно плодно дърво, да видиш как ще ти се отблагодари то. Ако всяка сутрин поливаш една круша, като узреят плодовете є, тя ще ти даде доброволно от своите плодове. Ако не се грижиш за нея, плодовете є не падат лесно. Като положиш грижи за нея, пред краката ти ще падат най- хубавите плодове. С това тя изказва своята благодарност към тебе. Всички живи същества са признателни, важно е да проявят своята признателност. Само посредственият, невежата мисли, че у животните и растенията няма разумност. Повтарям: Всяко живо същество е разумно. Не измъчвайте животните и растенията! Който мъчи животните, ще мъчи и хората. Който се отнася добре с животните и растенията, с хората ще бъде още по-внимателен. Този е моралът на новата култура. Майките трябва да научат децата си, че Божественият живот прониква в цялата природа; че Бог е жив и че Божественото е над всичко. Някои от вас са изпратени като делегати от разумния свят, да донесат скъпоценния камък. Други са изпратени да донесат най-хубавия плод. Трети са дошли да донесат най-хубавия кон. Понеже сте се оплели на земята, объркали сте пътя си, вие се питате: Защо сме дошли? - Дошли сте на земята да поздравите царската дъщеря по случай завършване на нейното образование. - В какво сме се оплели? - В един външен Бог.

Днес предадох разказа до половина. В друга беседа ще разкажа по какъв начин трите ангела се развързали. Тогава и вие ще разберете как може да се освободите от вашите връзки и да влезете в културата на Всемирното Бяло Братство.

Беседа от Учителя, държана на 17 юни 1923 г., София.

СЛЕД ТРИ ДНИ

Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: "След три дни ще възкръсна. (Матея, 27:63)

Ще взема една част от 63 стих, 27 гл. от Евангелието на Матея: "Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: "След три дни ще възкръсна."

Ако тия думи бяха казани за някой обикновен човек, не щеше да ни учудва. Но те се отнасят до вярванията на съвременните християнски народи. То е казано не от прости хора, но от най-учените хора на еврейския народ, от служителите на църквата, отлично запознати с Мойсеевия закон. Казват: "Спомняме си за това". Оттук може да се види, какво е било отношението на тогавашното духовенство спрямо Исуса. Сегашните християнски народи считат Христа за божество, за Син Божи, и затова ние не бихме желали да знаем как си обясняват те това противоречие. Не само в еврейския народ, но изобщо, като проучваме историята на всичките религии, няма Учител, който, като е дошъл в света, да е бил добре посрещнат. Във всички народи, без изключение, са ги посрещали като измамници и лъжци.

За нас, хората на положителната наука, ние можем да си обясним това нещо много обективно. Има разногледи хора. Това са хора, на които очните нерви не са еднакво дълги, та впечатленията от външния свят не се съвпадат в един и същи момент, и се явява двоен образ. Единият образ се възприема по-рано, а другият - по-късно. Тази аберация, т. е. отклоняване, съществува и в човешкия ум. Човек може едновременно да възприеме два образа. Но законът е такъв: не могат да се възприемат изведнъж два противоположни образа в природата, защото ако единият образ е хармоничен, другият ще бъде

дисхармоничен. Но това произтича от факта, че в самия живот има две велики течения. Соковете, които идат от корените на дървото, имат едно свойство, а тези, които идат от клонете, имат друго свойство. Може да попитате защо става така. За обяснение аз ще си послужа с една аналогия, с това, което става в природата.

- Защо корените на дървото не са прави както клонете, а лъкатушат в земята? - Понеже почвата е по-гъста. За да си пробият път, корените са принудени да изкривяват своята посока. А клонете, понеже растат в по-рядка атмосфера, техният растеж е по-правилен. Значи, когато схващанията на хората са материалистични, винаги има известно изкривяване. Например евреите се отличават с краен материализъм, което може да се проследи в тяхната история. Братята на Йосифа го продадоха много евтино. Виждаме друг пример: Юда продаде Христа за 30 сребърника.

Тия прояви на човешката душа са необясними за един обикновен човек. Питам ви: Не е ли същото, когато братя и сестри, в желанието си да получат по-скоро бащиното наследство, чакат смъртта на родителите си. Не може ли бащата да им даде наследството или част от него, докато е още жив? Знае се какъв е моралният уровен на тия синове и дъщери, които желаят смъртта на баща си и майка си. От такива синове нищо не може да се очаква. Ако се проследи животът им, ще се види, че 90% от тях водят разпуснат живот. Ние помним, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: "След три дни ще възкръсна." - Ние знаем, че той няма да възкръсне, но е нагласил да дойдат Неговите ученици да откраднат тялото Му и да разгласят навсякъде, че Той действително е възкръснал. Този въпрос от 2000 г. не е разяснен. В цялата християнска литература, ако я разгърнете, ще срещнете разни теории дали е възкръснал Христос, или не. Защото, ако Той не е възкръснал, както е казал, тогава цялото верую на християните пропада. Но ако Христос е възкръснал, тогава веруюто на християните се базира на една основа, на която животът има възможност да расте. Хората така обясняват възкресението, че ако

човек легне да спи и после се събуди, може да го считат за възкръснал. Или ако умре и после оживее, той е пак възкръснал, пак се връща в живота. "Възкресението" включва в себе си друг закон. То е състояние - минаване на душата в онова същинско състояние, в което е съществувала, преди да е била въплътена в материята. Веднъж въплътена в материята, душата се опорочава. Също всички хора, без изключение, са нечисти. Поради това ние трябва да правим на земята големи усилия, за да можем, със силата на Духа, да очистим нашето сърце, нашия ум, нашите действия и желания от това окаляне. Причината за окалянето е в самата материя. Значи, тя е от такова естество, че се опорочава. Ако отричате, че материята може да се опорочи, тогава защо изхвърляме част от нея навън? Защо след вкусното ядене на бюреци, на палачинки, чувстваме неприятност, че понякога не искаме да ги видим? Откъде се образува това? Вътре в палачинките ли беше? Аз считам, че нечистотиите са в самата материя, като в затворено шише; отпушиш шишето и виждаш какво има вътре. Човешкият дух трябва да изучи процеса на чистенето.

И възкресението е самият процес на чистене. То става само чрез Божествената любов. Без любов няма възкресение. Който изгуби любовта, казва: Аз съм мъртъв. Обаче щом дойде любовта, той усеща едно съживяване. Под думите на Христа "След три дена аз ще възкръсна" се подразбира, че след три дена Той ще внесе Божествената любов, която включва всичко в себе си. На друго място Той казва: "Когато бъда въздигнат по такъв начин, аз ще се привлека към любовта, както и всички, които вярват в Бога." Мнозина разбират, че трябва да умрем, за да отидем при Христа. Не е така. Под "умиране" се разбира да се освободи човек от онези свои мисли, които го спъват. Може да умреш и мисълта да те държи и в онзи свят. Също и желанията спъват в онзи свят. Човек и там няма да бъде свободен. Ако не си привлечен от Любовта, ако не си под влиянието на този велик закон, ти не можеш да влезеш във великия Божествен свят. Това се обяснява така: Като доближите до железни стърготини една жица,

през която минава електрически ток, всички стърготини ще се полепят по жицата. Значи, има една сила, която ги привлича. Друга сила, с други свойства не може да ги привлече. Следователно Божественото привлича подобното към себе си. Човешката душа се привлича от този център.

Всички хора имат желание да намерят истината. Всички търсят щастие; всички търсят здраве; градят къщи, уреждат градини, осигуряват живота си. У човека има нещо дълбоко всадено към живота и той иска да живее. Понякога той иска да умре, да се лиши от живота си. Под "смърт" се разбира да се освободиш от неблагоприятните условия, които спъват растежа на живота. Додето сме стигнали, нашият живот сега е драма и трагедия. Сега сме в най-лошото положение: ние сме в дъното на ада. Няма какво да ви доказвам тази мисъл. Достатъчно е да посетите един от големите европейски градове като Париж, Лондон, за да се уверите в това. В Лондон има един квартал, дето живеят повече от 50 000 семейства, децата на които не познават родителите си. Там е свърталище на порока. Ако някой иска да знае какво е адът, да отиде там. У нас още такива квартали няма.

Ако разгледаме съвременната наша култура, ще видим, че в нея има много тъмни страни. Някои автори я разглеждат само от светлата є страна. В случая преценката им е много субективна. Нашите писатели са толкова честолюбиви и горди, че не искат да признаят своите погрешки. Ако отидеш в Америка, и там ще ти разказват само за добрите страни на тяхната култура. За да се изтъкнат отрицателните страни на американския живот, изисква се от лицето, което ще ги изнесе, висок морал, голяма интелигентност. Навсякъде има благородни и честни хора - и в България, и в Русия, и в Англия, и в Германия. Не е удобно да се изнасят само пороците, защото като мислим и пишем за тях, има опасност ние да се опорочим. Лекарят, който постоянно пипа раните на болните, може да се инфектира и да пострада. В произведенията на някои автори има също проказа, от

която се заразяват и опорочават хората. В своите съчинения авторът описва живота си. Моралът и културата на автора се виждат от произведенията му. В тях се изнасят неговите идеи, желания, чувства, а не общочовешки идеи. Един художник рисува например само голи жени, защото това му доставя удоволствие - значи той рисува за себе си, а не за другите. Друг рисува крадци, убийци. Рядко ще срещнем художник, който изразява, въплътява в картините си велика идея. Аз разбирам, като погледнеш картината, тя да произведе в душата ти цял преврат и да кажеш: Има за какво да се живее на този свят! А сега, погледнеш една хубава, донякъде издържана картина, но идеята не е живо изразена. Казваш: "Картината е много хубава, но идеята е непостижима." И си живееш, както си знаеш.

Ние, съвременните хора, сме в положението на двамата гръцки художници, които решили помежду си да се състезават. Единият нарисувал толкова естествено един грозд, че птиците го нападали да го кълват.

- Виж - казал авторът, - даже и птиците се измамиха. Това е изкуство! Другият също се възхитил от картината на приятеля си. От своя страна, той изваял образа на една богиня, която закрил с тънък воал. Дошъл първият художник да види неговото произведение. - Дигни воала, да разгледам добре статуята. Но като се доближил, видял, че воалът бил също от камък. Значи, вторият художник бил такъв голям майстор, че заблудил приятеля си, също майстор в изкуството. И ние понякога можем да изрисуваме външно някаква добродетел и да є турим отгоре воал. Така се лъжат хората със своите добродетели! Донякъде можем да измамим хората със своето външно благочестие или целомъдрие, но все пак ще изпъкне силно онова, което ни липсва. Хвалят един слуга, че е много честен и господарят му е доволен от него. Но какво се оказва? Той е обиколен от други слуги, които го следят. Честни сте, защото ви следят. Аз бих желал да се направи един опит у нас и в чужбина: само за 20 дена да не функционират съдилищата, за да проверим, доколко сме честни и

изправни. Да се оставят хората съвсем свободни само за 20 дена, да се види нашата култура. Възможно е резултатите да бъдат положителни, но не е изключено да излязат всички наши слабости и пороци. В този случай добре е да се направи една статистика за произшествията и престъпленията през време на опита.

И тъй нека във всички страни, докато трае опитът, да се освободим от съдии, от стражари; затворниците да се пуснат на свобода, да се види какво би се случило през тези 20 дена. Това е добър случай да видят европейските народи своята култура. И когато Христос казва, че след три дена ще възкръсне, Той подразбира бъдещата култура, която ще възкръсне, и тогава този опит ще трае не само за 20 дена, но ще бъде всаден в кръвта на хората. Тогава няма да има вече стражари; майките и бащите ще ги заместят, те ще заместят и свещениците. Питам: След 20 000 години ще могат ли да вържат, да ограничат Христа? Сега в едно бургаско село се явил един прост човек, лечител, който учудвал, озадачавал хората със своя начин на лекуване. Такива лечители има навсякъде. Така в Америка в 1905 г. се беше явил един лечител - американците отиваха да го видят. Обикновено той не говорел нищо. Нареждали се много болни - хроми, слепи, клосни, да ги лекува. Той само ги хващал за ръцете и като ги пуснел, отивали си здрави. Други, само като минавали покрай него, оздравявали. Но като дойдел някой убиец, лечителят викал: "Махай се, ти си убиец! Не ми се позволява да те лекувам." Тия лечители не лекуват никога убийци, а ония, на които е дошло времето да оздравеят, той им помага. Всички болести се дължат на човешки грехове и престъпления. Лекарят, за да може да лекува болния, трябва да вникне в причините на болестта. Природата изпраща болестите като начин за изправяне на погрешките. Какво мислите? Онзи престъпник, който е извършил 20 убийства, на когото природата е вързала ръцете, имаме ли право да му ги развържем?

Най-напред трябва да изправим неговата душа, да развържем неговия ум и дух, тогава да развържем ръцете му. В съвременната

медицина болестите не само не се намаляват, но се увеличават. Болести след болести се явяват и не знаят вече с какви имена да ги кръщават.

"Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне." Мнозина питат: Има ли възкресение, има ли вечен живот? Аз ви питам: Сегашният живот на какво се дължи? Как бихте обяснили: где се крие силата на онази малка семка, която сте посадили в земята? От нея излиза голямо дърво. Казват, че в Калифорния имало дървета, израснали още от времето на Мойсея, друго дърво било от времето на Аврама - хилядогодишни на възраст. Това може да се докаже, но дървото трябва да се пожертва. Има дървета, които хроникират известна култура, известни събития, една велика история. Христос каза, че след три дена ще възкръсне. Какъв е смисълът на живота? Оженили сте се, след това майка ви, баща ви умират, цялото поколение, всички измират. Туй живот ли е? След време вие изваждате костите на вашите родители, на вашите прадеди и ги туряте в една торбичка и им четете молитви, Бог да прости прегрешенията им. Няма смисъл Господ да прощава костите им. Трябва да се молим да ни възвърне Господ живота, който сме изгубили. Ако ви хвана за гърлото, да не можете да дишате, и ви държа така няколко минути, вие ще изгубите съзнание. Какво ще стане с вас? Токът, който минава през дробовете за сърцето, е спрял. Но като се махне това стягане, жизненият ток отново започва да циркулира. Има също такива умствени и сърдечни сили, които, като стиснат вашия ум или сърце, веднага животът ви изчезва. Дали ли сте отчет на вашия ум? Някой ден сте разположени, друг ден се зароди у вас мисълта да убиете някого. Тази мисъл не е ваша, тя е чужда, но за това има дълбоки причини. То е хващане за гърлото, то е чужда мисъл, внушение. Ами войникът, който отива на бойното поле да убива, тази мисъл негова ли е? Тя е дадена по заповед и е минала през 20-30 души, докато дойде до него. Отде се е зародила тази мисъл? - Божественият закон казва: "Не убивай!" А отде християните

са възприели тази мисъл? Разбирам, в езическите времена, когато искали кръвта на християните. А днес Христос казва да любиш врага и ако брат ти съгреши 7 пъти по 77, трябва да му простиш. Тогава как християните допущат убийството? Как могат да се оправдават за това престъпление? Всички твърдят, че без убийства не може.

На съвременните християни липсва любов. Кой народ днес е на висотата на културата? В еврейската история се изнасят убийства между родни племена. Те се избиваха помежду си най- безчовечно. Дойде Христос между тях, и Него разпнаха. Запазиха ли се евреите като народ, повдигнаха ли се? - Разпръснаха се по цялата земя да учат урока си. Какво стана с руската империя? - Престана да съществува. Тя пожертва хиляди хора в руските солници; други изпрати на заточение в Сибир. Руското духовенство не се застъпи за жертвите, да каже, че това не е волята Божия. За българския народ казват, че има велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божията воля, който живее съобразно Божиите закони, има велико бъдеще. Обаче отворете историята на българския народ да видите доколко той е живял по Божията воля, за да бъде велик. Тъй както живее българският народ, има ли бъдеще, може ли да бъде велик? Убийствата може ли да донесат щастие на България? И сега мислите ли, че престъпленията ще донесат щастие на нашия народ? Ще кажете: Тъй трябва да стане. Не, нещата могат да стават и по друг начин. Великите работи стават по разумен начин. Каквото е станало, не може да се върне. Но трябва да се знае, че в Божествения свят престъпленията не се одобряват. Следователно трябва да знаем, че има един закон, който не прощава нашите престъпления. Ще кажат някои, че като говоря така, уронва се престижът на държавата. Когато държавници, управници, съдии престъпват законите, тогава се уронва престижът на държавата. Всички трябва да знаят, че има един вечен закон, който съди еднакво всички хора.

"Този измамник, като беше жив, казваше, че ще възкръсне." Не възкръсна ли Христос? - Възкръсна. Християнските народи Го очакват

да съди народите. Само Бог, който е създал всичко, има право да руши, да наказва, да съди. Художникът, който е нарисувал картината, само той има право да я унищожи. Ако българите искат да бъдат благословен народ, трябва да знаят, че се благославя само онзи народ, който не върши убийства. Когато Петър отсече ухото на воина в Гетсиманската градина, какво му каза Христос? "Тури ножа в ножницата си, защото който вади нож, от нож умира." Сега аз говоря на онези от вас, които познават Христовото учение. Има по-силно оръжие от картечницата; има по-силно оръжие от оръдията, от парите; има по- силно оръжие от всички интриги. Това оръжие е любовта, която трябва да влезе между хората. Сега ще обясня този закон с приказката за дъщерята на царя Бентам Берухи. Трима ангели слезли от небето да донесат подаръци на царската дъщеря. Първият ангел, Амерфил, бил един от най-видните членове на ангелския свят. Той бил един от най-учените ангели, може да се каже, познавал тайните на Битието. Този делегат за царството на Всемирното Бяло Братство бил поставен от Бога на изпит. Като видял царската дъщеря, Амерфил се влюбил в нея и пожелал да влезе в скъпоценния камък на нейния пръстен, да усеща винаги аромата є. Пожелал и се привлякъл от камъка. Всеки ден той навлизал все повече в камъка и видял, че се обезобразява, но да се върне назад не могъл. Искал той да се освободи, но как? Срам го било да се обърне към небето. Също така се срамувал и от приятелите си, че ще му кажат, как така, с неговите големи знания, да се увлече от една жена на земята. И вместо да є каже, че я обича, той влязъл в един камък и се погубил. Той почнал да гори от срам и колкото повече горял, камъкът ставал все по- блестящ. Питате: Защо диамантът пречупва лъчите и блести? - Защото ангелът е свързан още с камъка. И днес той казва: Аз ви моля, братя, не се свързвайте с никакъв скъпоценен камък. От голямата мъка у ангела се явило едно озлобление. Скрит в камъка, той не искал никого да вижда, пък и никой не искал да го знае.

Днес хората не подозират, не знаят произхождението на този диамант. След като се отдалечило царството на Бялото Братство, този камък почнал да минава от ръка на ръка, докато след хиляди години дошъл в царството на Мехам Мерфю. Той имал една дъщеря на име Мерфил. Тя не била благородна и като влязъл камъкът в нейните ръце, у нея се зародило едно жестоко желание. Който се влюбвал в нея и предлагал да се оженят, тя казвала: Аз ще се оженя за тебе, но след като ти извадя очите. Идвали млади князе, царски синове и всички приемали желанието є. На всички, един по един, тя изваждала очите и ги туряла в едно шишенце. Като дошъл първият кандидат, ангелът от диаманта шепнел на Мерфил: "Извади му очите, аз не искам да ме гледа". Значи тя била адепт на този камък. Князът казвал: "Извади ми очите, само ми дай да те прегърна." Така обезобразен, тя го затваряла в една стая със слугинята си. Той прегръщал слугинята, като я мислел за царската дъщеря, а тя се смеела насреща му и казвала: "Колко си мил, колко си хубав!" На другия ден отивала да го пита доволен ли е. - Много съм доволен - отговарял той.

По същия начин тя постъпила с останалите кандидати, и всички били доволни от нея. Ще кажете: Колко е жестока тази царска дъщеря Мерфил! Питам: Съвременният свят не ви ли е дал по една лъжлива мома, която сте прегърнали? Вашите очи на място ли са? Не са ли извадени? Някой прегърнал една къща, друг - министерски пост, трети се оженил - какви ли не глупости сте прегърнали, и всеки мисли, че това е същността. Вие сте продали същността, изгубили сте Бога, изгубили сте любовта и казвате, че сте културни. Не, няма още култура в света! Духовното идване на Христа е през тази епоха. Първата Негова мисия е да възстанови зрението на хората.

Най-после в царството на Мерфил дошъл един адепт. Той казал: Искам да видя царската дъщеря, да є кажа три думи. Тя се зачудила на неговото желание, но се съгласила да чуе тези три думи. Като се срещнали, той я запитал:

- Познаваш ли този камък? Знаеш ли историята му?

- Моля, разкажи ми историята на този камък.

- Ако носиш още по този начин камъка, ще бъдеш най-нещастната жена в света.

Защо изнасям този факт? Вземете например една мома, която си играе със сърцето на някой мъж. Ще ви кажа защо тя си играе със сърцето му.

После адептът запитал царската дъщеря:

- Можеш ли да ми покажеш своя пръв любовник?

- Ще ти го покажа. - И го завела в стаята.

- Можеш ли да ме освободиш, да остана за малко с него в стаята? Адептът попитал ослепения доволен ли е от живота си. Искал да му каже истината.

- Има ли по-голяма истина в живота от това, което аз прекарвам сега? Има ли по-голям щастливец от мен?

Тогава адептът му доказал, че той е голям нещастник и жертва на царската дъщеря. Като разбрал истинското си положение, той обещал на адепта да посвети живота си на истината, да не отмъщава за нещастието си и да люби ближните си като себе си. Адептът взел камъка от пръстена на царската дъщеря, счупил го и го турил в очите му. На мястото на първия камък сложил друг - фалшив. Но ангелът не могъл да се освободи от камъка. Той останал да се върти в очите на ослепения и така минал от една степен на еволюция в друга. Той започнал да изпълнява своята длъжност, но неговите деца пак сгрешили. И сега ангелът пак се проявява и се срамува за погрешките на своите деца.

И ние, като гледаме нещата отвън, лъжем другите хора, преувеличаваме фактите. Не съм срещал нито един човек, който в даден момент да съзнава, че стои пред Бога, пред великото, безграничното, възвишеното. Представете си една мома обича един момък, обещава му, че ще се омъжи за него. Погледът ѝ ту светне, ту затъмнее; ту го иска, ту не го иска. После намери друг, с него флиртува. Това "флиртуване" аз взимам в най-широк смисъл на

думата. Така господарят флиртува със слугата си; паството флиртува със свещеника. И като загуби той гласа си, казват: "Трябва да назначат друг свещеник на негово място." И ние очакваме да се оправи този свят! Как ще се оправи? Всички казват: "Като се пенсионираме, ще си поживеем." А пък аз съм забелязал, че като пенсионират някого, той скоро умира. Офицерът, привикнал да дава заповеди, дават му да яде лук, сирене, сух хляб. След като ял печени кокошки и го лишат от тях, той казва: Аз съм роден да ям печени кокошки, а не печен лук. Каква е разликата между печена кокошка и печен лук?

"Онзи измамник ни каза, че след три дни ще възкръсне." Днешният ръководител на християнския свят, Христос, не е горе на небето. Той възстановява Царството Божие на земята. У хората става едно събуждане на съзнанието и те виждат, че това, което са вършили досега, не е право. Според мене от църквата не се изисква вече нищо. Всички християнски църкви в България, в целия свят, трябваше само да се молят да се смени тази култура, да дойде нещо по- хубаво, по-благородно. Даже ако свещениците престават да проповядват, а само се молят на Бога да дойде Божествената култура, в скоро време натегнатата атмосфера ще се разведри. Сега питам: Как ще се оправи България?

Имало дъновисти и петковисти. Нито едните, нито другите ще оправят България. Само любовта може да оправи България. Божественото учение трябва да завладее сърцата на всички българи и те да кажат: Братко, аз искам да ора земята с Божията Любов. Свещеникът да каже: Аз искам да служа с Божията Любов. Всичко, каквото се прави, да става в името на Божията Любов. И военният, като извади ножа си, да каже: И аз искам да служа с Божията Любов - и тогава той няма вече кого да убива. В Божествената Любов всички ще бъдат добри и благородни. Направете опит: Турете едно растение в каквато почва искате. Ако не е под преките слънчеви лъчи, то не може да расте. И на детето можете да му давате най-добрата храна,

няма ли я любовта, то ще бъде хилаво. Как лекува този брат, който се явил в Бургаско, при когото се стичали хиляди страдащи? Той ги хващал за ръце, заливал ги с вода и така ги лекувал. Сега питам: Има ли чудеса в света? - Няма чудеса. Е, как се лекува? Един свещеник казал, че болният болни лекува. Ако болният лекува, какво ще стане, когато здравият лекува? Като излизал лечителят от църквата, хората му целували полата. Изобщо хората са склонни към суеверие. Когато един болен се излекува по този начин, всички вярват, а когато говориш за любовта, никой не вярва. Любовта притежава такава сила, която премахва не само нашите физически недъзи, но и умствените, сърдечните и душевните. Направете опит с християнското учение. На този Христос, Когото считат за умрял, нека българите кажат: Господи, ние Те призоваваме, днес ще направим опит с Твоята Любов. Безразлично е кой ще направи опита. А сега седят и пишат какво съм казал аз. По някой път аз плаша владиците, като казвам: Без пари ще служите. Казват: Как е възможно това? Ето как разбирам аз: Ако нямаш любов, ще служиш с пари; щом дойде любовта, без пари ще служиш. Ако те любя, има ли по-голяма гаранция от любовта? Щом Господ те обича, ти ще Му служиш с любов и радост и ще кажеш: Господи, както искаш, да бъде волята ти!

Христос каза: "След три дни ще възкръсна." Питам: Не е ли дошло време за възкресението? Казват, че Христос щял да дойде отгоре на облаците. Но Писанието казва: "Присъствието на Сина Человечески ще бъде като светлината, като светкавицата - от единия до другия край." Значи, Христос ще дойде, но не знаете отде ще дойде Той. Когато Любовта дойде в света, тогава ще дойде Христос. Да не мислите, че Той ще остави да му целувате скута? Той помни ударите на римските войници. Вие го викате на земята, но Той казва: Имам добри спомени от земята! Аз бих ви дал много научни данни за устройството на Вселената, на Земята, но преди всичко трябва да възприемем любовта; да създадем нов организъм; да изменим нашия мозък, нашето сърце. Аз считам, че съвременните хора са направени

от восък и като отидат в духовния свят, ако температурата се увеличи на 45о, животът им ще изчезне. И каква култура може да очакваме от хора, които живеят при 40-45о? Такъв човек - Господ да го прости - ще се разтопи и животът му ще изчезне. Аз казвам, че нашият организъм може да издържа температура до 35 милиона градуса. Какво мислите? Ако можете да издържите такава температура, знаете ли каква светлина ще имате и как ще се отвори светът за вас? Тогава няма да си служите със сегашните тела. Значи ние трябва да преобразим нашите восъчни тела. Павел казва: "Има тяло естествено, има тяло духовно."

Христос казва: "Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие." Знаете ли за каква вода се говори? - Тя не е обикновена вода; при никаква температура не може да се разлага. Вода, която се разлага, не е същинска вода. Тази вода, която извира и носи Божествения живот в себе си, тя е същинска. Ако вие познавахте Христа, щяхте да ме разберете. Павел казва: "Едно време познавах Христа, но сега другояче го познавам." Ако познавахте Христа като Любов, знаете ли какво щеше да стане с вас? - Веднага щяхте да се трансформирате, всичките ви недостатъци щяха да изчезнат, вашите лица - да се изменят, да приемете образ и подобие на Бога и ще се чудите как сте могли да живеете в неведение и невежество. У някого се явило желание за служене и казва: Ще служа на Христа, ще раздам всичкото си имане. Но като си отидете вкъщи, веднага срещате опозиция на жена си, която казва: Не е дошло време за това. Свещеникът казва: Да проповядвам на хората, но времето още не е дошло. Според мене то отдавна е дошло, сега има условия. Ние не осъждаме никого, не съжаляваме и за изгубеното време. Като дойде Христос, и мъртвите ще възкръснат. Има един начин за оправяне на света, Христос ще дойде, ще те повдигне, ще ти даде ново тяло и ще каже: Братко, излез от твоята къща. Ще се гневиш ли на брата си? Една мома, пострадала от някой момък, ще получи ново тяло. Христос ще є каже: Сега ти си чиста. Имаш ли нещо против този момък? -

Нямам нищо против него. - Ела с мене! Следователно ето как трябва да се живее. Господ ще даде нови тела на всички, ще ги въздигне и ще им каже: Сега сте чисти, ходете и живейте по новия закон! Онзи, Който дойде по този начин, Той ще въздигне света.

Всяко идейно учение, което води в новия път, което носи възкресението, трябва да измени вашите сърца, умове, душа и дух. Всички трябва да станете свободни, да желаете тази свобода. И когато някой извърши убийство, като го хванете, да кажете: Братко, няма да те съдим, нито ще те турим в затвора, скрий ножа си. Онзи убития, ще го съживим и ще кажем: В името на Господа Исуса Христа, на изявената Божия Любов, ние ще въздигнем този брат и ще му кажем: Никога вече не убивай! Бъдещето носи новото. Онзи, който мисли да убие един праведник, неговият нож ще се стопи. Ще турим ръката си върху него и ще кажем: Братко, научи ли закона? Това е великият морал на вашата душа. Необходимо е да научим великия закон, че Бог е наш Баща, че трябва да живеем братски, че никой няма право да убива. И насилие не може да става. Тъй е писал Господ и всички трябва да живеем по Неговия закон. Ако съвременните европейски народи не приемат Христовото учение, след 10 години ще дойде такава война, каквато човек не помни. Ако не работим, ще дойде всеобща война. След тази война ще бъдем по-близо до Бога и ще бъдем по- добри. Това не е пророчество. Това виждат всички предвидливи управници и държавници. Дълг е на духовенството да каже: Това не е волята Божия. Един английски държавник, лорд Джордж, казал на духовенството: Ако вие съумеете да внушите на християнския свят да избегне войната, вие сте постигнали вашата цел. Това е задачата на съвременното духовенство: Да спре войната, която сега се подготвя. И аз казвам: Христос иде! Ако народите приемат Любовта, войната ще се отмени; ако не я приемат, войната ще дойде и тогава ще опитат още по-големи страдания. Всички могат да проявят любовта. Не е нужно да бъдете в църквите, в планините, а у дома си, при жена си, при децата си, в затворите. Любовта може да

се опита при най-лошите условия на живота. Тази любов ще ви направи свободни. Когато дойде любов в дома ти, твоята жена ще ти каже: аз те освобождавам! Всичко ще се измени под влиянието на Божествената Любов. Светът ще се уреди само когато дойде Любовта. Тогава няма да има страдания, невежество, немотия, глупости - всички ще бъдем моментално здрави.

Сега Христос застава пред вас и казва: Вярвате ли в това, което ви казвам? "Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне. Ние не вярваме. Да не би учениците да вземат тялото му?" Ето, сега Христос е пред вас и ви пита: Вярвате ли, че аз възкръснах? Не бързайте да ми кажете, на мене не отговаряйте! Не искам леко да мислите. Това е един много сериозен въпрос. - Вярвате ли, че аз възкръснах; вярвате ли, че аз донесох Божествената Любов; вярвате ли, че туй учение, което проповядвам, може да донесе възкресение, може да донесе любовта? От 2000 години седите на два стола и казвате: Хайде да отидем в евангелската църква, хайде в православната, в католическата. Теософите ви боядисват в една боя, окултистите - в друга. Има повече от 40-50 краски. Че си теософ, католик, евангелист не е важно. Питам: Твоят Учител ще дойде ли? Ако си Го намерил, ти си човек на заблуждението; ако не си Го намерил, ти си човек на възкресението. Казваш: Аз съм окултист. - Добре, твоята наука дала ли ти е онова учение, оня съществен живот на безсмъртието? - Аз съм християнин. - За тебе Христос възкръсна ли? - Вярваш ли във възкресението? Христос седи пред вас, а вие питате: Учителю, къде е Христос? Като станах тази сутрин, аз погледнах какво е времето. Това е важно за мене. Това, което говори времето, същото говори и Христос: Ако не възприемете моето възкресение, много сълзи ще изтекат. Това говори дъждът. Но ако приемат моето учение, ще дойде светлината, ще дойде любовта. Ако духовенството не приеме това учение, грях на душата му! В десет години, ако не приемат учението, нека те да му мислят! И съдбата е почнала най-напред от България.

Ако българският народ не приеме това учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа. От вас, българите, се изисква доблест. Човек трябва да бъде смирен. Аз ще ви кажа какво значи да бъдеш смирен: Никога да не лъжеш, да бъдеш свързан с Бога; да имаш велика душа; да бъдеш благороден и възвишен във всичките си прояви. Такъв трябва да бъде българинът! Ние трябва да бъдем такива, каквито са били предците на Всемирното Бяло Братство, като онзи човек, който е направен по образ и подобие Божие, който е наследил цялата земя. Това е Христос. Той казва: Аз съм първият, направен по образ и подобие на Бога. Ако слушате, ще имате Божието благословение; ще минете от смърт в живот, и когато аз бъда въздигнат, ще привлека всички към себе си. И всички култури, които идат в света, носят името на първородния брат на човечеството. Ще го попитате: Няма ли друг изходен път?

- Днес или никога! Не се надявайте, че друг път ще дойдат благоприятни условия. Под "днес" разбирам, че Божественият Дух сега минава навсякъде, през всички европейски народи и казва: Свестете се, свестете се! Навсякъде говори този Дух. Няма човек, на когото да не говори Той. На всички казва: С любов, а не с насилие, не с убийство! Следователно повдигнете сърцето си към Бога и се молете. Нека се реши този въпрос от православната църква: Възкръснал ли е Христос в православната църква; приета ли е любовта в православната църква? Една църква има в света. Но вън от църквата е Всемирното Бяло Братство - то е по-високо от църквата. Но още по-високо от Всемирното Бяло Братство е Царството Божие. Следователно църквата е първото стъпало. Всемирното Бяло Братство е второто стъпало, а Царството Божие е третото стъпало - най-великото, което трябва да се прояви. Във всички сърца и умове да живее Божията Любов и като се срещат хората, да знаят, че са братя и

сестри, че са деца на един Баща, на една Любов, на една Мъдрост и на една Истина.

Беседа от Учителя, държана на 24 юни 1923 г., София.

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

Отговори Исус и рече му: „Който люби мене, ще опази моето Слово, и Отец ми ще го възлюби; и ще дойдем при него, и ще направим жилище в него.“ (Йоана 14:23)

"И ще дойдем при него, и ще направим жилище в него." - Кога? - Когато думите ми пребъдват в него. Това е една математическа задача. Според мене математическа задача е онази, която крие известна разумност в себе си. Следователно дадената задача е от висшата математика. Тя трябва да се реши правилно. Питат: Защо плаче човек? - Защото не е решил задачата си. Щом я реши, той престава да плаче.

Съществуват три начина за решаване задачите на живота. Първият начин е теоретизирането. Вторият начин е опитът, а третият - познаване и прилагане на решенията. При решаване на задачите си всеки човек минава през трите фази. Някои хора започват с философстване, други - с опита, а трети - с прилагане на знанието. Бъдещите хора ще се ползват от готовите резултати на задачите. Първият въпрос, с който се занимава философията, е този за точката. И математиката се занимава с въпроса що е точка. Казва се, че точката не заема никакво пространство, т. е. няма никакво измерение. Как може да се говори за нещо, което не заема никакво пространство, т. е. няма никакво измерение. Невъзможно е да се говори за нещо, което не заема никакво пространство. Самото пространство е нещо реално. В него се изявяват всички неща. Значи и точката се изявява в пространството. Под "точка" разбираме сила, която се разширява от центъра към периферията си. Тя е първият подтик на енергията. От това гледище всяка енергия, която се проявява в природата, е жива, разумна сила. Казват, че физическият свят е неразумен. Не, този свят

представя отношения между разумни енергии. Друго нещо е, ако някой няма отношение към известни разумни сили. Например срещаш един човек с букет в ръка, отива при своята възлюбена. Той е съсредоточен, мисли само за нея, погледът му е насочен навътре. Минава-заминава край хората, но нищо не вижда. Външно изглежда като дърво, чужд за всички хора. Той минава за точка в пространството. Според някои той е смахнат, луд човек. Така гледат понякога и на религиозните. Не е точка, не е смахнат този човек. Той има определена цел. В този смисъл точката е подтик в Битието, който върви от неограниченото и неопределеното към ограниченото и определеното. Когато този подтик се стреми към времето и пространството, тогава става точка. Тя се движи само по права линия. - Що е правата линия? - Път, образуван от движението на точката. Правата линия се образува не само от една, но от много точки. Тя има само едно измерение - дължина. Във физическия свят тя не може да бъде безконечна.

И тъй, кой е първият подтик на човека? - Правата линия. - Защо? - Защото правата линия води към любовта, която иска да се прояви навсякъде във Вселената. - Жива ли е Вселената? - Половината е жива, а половината - мъртва. От далечното минало още много същества са изгубили своя живот. Безграничната Божия Любов се стреми да проникне и в мъртвата половина на вселената, за да възвърне живота и светлината на тези същества. Любовта иска да събуди всичко заспало, да съживи всичко мъртво. Защо тези същества са изгубили живота си, историята мълчи. Те са преживели голяма катастрофа. Техният живот е голяма трагедия. За причината на тази трагедия съществуват много легенди. Цялото човечество е минало през тази трагедия.

Иде нова епоха за човечеството, когато разумният свят иска да покаже на хората начина, по който те могат да се върнат към своя първоначален живот, да застанат на здрава, положителна основа. Днес повечето хора са в илюзиите на живота. Всеки трябва да си

отговори какво всъщност е животът не само от физическо, но и от духовно гледище. Ще кажете, че духовният човек е крайно чувствителен. - Това е неизбежно. Аз говоря за тази чувствителност, която има отношение към съзнанието. Колкото по-чувствителен става човек, толкова повече и съзнанието му се пробужда. Колкото по-съзнателен става той, толкова повече се увеличава и светлината му. С увеличаване на светлината увеличава се и любовта, чрез която човек се домогва до методи за правилното разрешаване на своите задачи. Една от тези задачи е да разбере човек своето предназначение на земята и да го изпълни правилно. Който разреши тази задача правилно, ще реши всички останали задачи. Мнозина започват да решават задачите си от опашката на живота. Не, започнете от главата и постепенно вървете към опашката. Как ще устроите своя дом, ако започнете от опашката? Мома и момък се женят и първата им работа е да се осигурят. Осигуряването е последната работа. Значи те започват от последното, т. е. от опашката на живота. Що е женитбата, бракът? Много мислители са дали някакво обяснение на този въпрос, но нито един не е точен. Каквото и да са писали и говорили по този въпрос, все остава нещо неразрешено. Двама търговци съединяват капиталите си да работят заедно. Двама учени съединяват своите научни изследвания. Двама войници съединяват силите си. Съединяване има навсякъде, като разумен процес. Важно е каква е целта на това съединяване. Казват: Човек се ражда и умира. Значи той трябва да се роди, трябва и да умре. Това не е разрешаване на задачата. Важно е защо трябва човек да се ражда и да умира? Досега никой не е определил що е животът, що е смъртта. Каквито и мисли да са изказани за живота и за смъртта, те са субективни, не се основават на самата реалност. Защо се ражда човек и защо умира, това е задача на бъдещето. Някои хора са само направени, още не са родени. Казва се: "Бог направи човека от пръст и вдъхна в ноздрите му дихание на жива душа." - Ама аз съм роден. - Ти още не си роден, ти си само направен. Роденият има особени качества. За него се казва,

че грях не прави. Майката казва за детето си: Родих това дете. - Не си го родила още, ти си го направила. Детето ще яде и пие, ще расте и ще се развива, ще греши и ще прави престъпления. Бог направил човека от пръст, защото знаел. че ще греши. - Естеството на самата пръст е неустойчиво. - Тогава защо Бог направи човека от пръст? За да греши ли? Ако грънчарят направи едно гърне от пръст и сипва в него нечистата си вода, защо го направи: за нечистата вода ли? Какво ще стане с това гърне? Какво представлява съвременният свят? На какво приличат мислите и чувствата на човека? Какво са човешките умове и сърца? Нека всеки българин - майка и баща, брат и сестра, учител и свещеник, да се вдълбочи в себе си и си отговори искрено какво се крие в неговия ум и сърце. Какво ще кажете: Чисти ли сте? Вие сами сте се направили нечисти.

Пред къщата на един богат арменец лежало умряло куче. Арменецът минавал-заминавал, не го хвърлял. По едно време той видял един турчин. Спрял го и му казал: Слушай, ще ти дам шест гроша да махнеш това куче оттук. - Аз ще ти дам 12 гроша, ти да го махнеш.

Най-после арменецът се принудил да го тури в един сандък и да го хвърли. Питам: Какво сте разрешили, ако не сте готови да слезете от висотата на положението си като арменеца и да изхвърлите умрялото куче на боклука? Ще чакате да мине някой беден човек, да му дадете шест гроша, той да свърши работата вместо вас. Да, но бедният човек е готов да ви даде 12 гроша да изхвърлите умрялото куче.

Казвам: Материалните блага, които хората търсят, са причина за отклоняване от правия път. Материалното богатство е резултат на човешката енергия. То трябва да се разпредели правилно между всички хора. Богатият няма право да обсебва всичките блага. Те не принадлежат изключително на него. Определено е на кого принадлежи дадена монета. Тя е запечатана с кръвта на някого. Вън от него никой няма право да я притежава. Не мисли, че ако

откраднеш една ябълка от дървото на съседа си, ще се ползваш от нейните сокове. И да изядеш ябълката, соковете ще се върнат там, отдето си я взел. От окултно гледище причината за болестите се дължи на отнетите чужди капитали, складирани във вашия организъм. Вие сте складирали тези капитали по незаконен начин в тялото си. Ще дойде ден, когато собствениците на тези капитали ще си ги вземат по насилствен начин. Щом стане това, човек започва да боледува. - Що е болестта? - Обедняване на богатия. Наистина, докато са богати, хората са здрави, но щом обеднеят, те заболяват. Ако отново се напълнят касите им, те стават от леглото, т. е. оздравяват. Този закон е верен и в умствено, и в морално отношение. Докато е смел и решителен, докато мисли право, човек е богат и здрав. Щом изгуби мисълта си и не мисли вече правилно, той обеднява. Често хората разрешават въпроса съществува ли Бог, има ли друг свят, или няма. В това отношение те приличат на онези двама американци, които пътували заедно във влака и се разговаряли върху въпроса има ли Бог, или няма. Единият бил проповедник, а другият - професор-атеист, не вярвал в Бога. Случило се, когато влакът минавал през един мост, той не издържал на тежестта и се счупил. Влакът паднал в реката, а с него заедно и двамата американци. Как разрешили те въпроса за съществуването на Бога? Този въпрос не се разрешава само с думи. Въпросът за светлината не се разрешава в тъмна стая. Достатъчно е да имаш една клечка кибрит, за да го разрешиш. Щом изгориш тази клечка, пак настава тъмнина. За да се убедиш в съществуването на светлината, ще палиш клечките една след друга. Като изгориш всичките клечки, пак настава тъмнина. За да не се движиш ту в светлина, ту в тъмнина, ти трябва да се стремиш към непрекъсната светлина.

Христос казва: "Който люби мене, ще опази моето Слово." Под "слово" разбирам разумното начало в човека. Разумният е честен човек. Който не е честен, не е човек. Щом даде известно обещание, човек трябва да го изпълни. Когато ученикът каже, че ще учи, трябва

да удържи на думата си. Когато учителят каже, че ще преподаде нов урок, трябва да удържи на думата си. И търговецът, и клиентите трябва да бъдат честни в изпълнение на своите задължения. Първото движение е това на точката. Като се движи, тя образува правата линия. Следователно, за да бъде честен, човек трябва да се движи по права линия, да не се отклонява от пътя си. Никакво навеждане надолу, никакво изкривяване надясно или наляво. За онзи, който гледа към земята, турците казват: Този човек изгаря човешкото сърце. Момата говори на възлюбения си: Ние ще си устроим добре дома, това ще направим, онова ще направим. Той гледа към земята и нищо не отговаря. Значи той върви по крива линия, а тя - по права. Питам: Могат ли тия млади да вървят успоредно, в една и съща посока? - Не могат. Значи посоката, по която честният човек върви, е правата линия. И тялото, и главата му трябва да бъдат изправени. Клетките на мозъка са наредени в права линия, и то така, че образуват мост. Такъв човек е честен и върви по права линия към Бога. Щом клетките изменят посоката си, човек се отклонява от правия път, от Бога. И конят някога издига главата си нагоре. И той се стреми към правата линия. Силите, които действат в човешкия мозък, са насочени нагоре, по права линия. Те именно държат тялото в перпендикулярно положение към земята. Докато се намира под влиянието на тези сили, човек е честен.

"Който ме люби, ще опази моето Слово." Любовта е първото условие, при което човек се самоопределя.

"Ако пребъдвате в мене, и аз ще пребъдвам във вас."

Пребъдването е главното условие - да бъде човек честен и добродетелен. Честният към Бога е добродетелен човек. Когато честността и добродетелта се съединят, те образуват плоскост, т. е. почва. Тогава следва стихът: "Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в него." Значи честността и добродетелта са почвата, върху която се гради, расте и развива животът.

Честността подразбира посаждане на семето, а добродетелта - растене на семето. Съграждането на дома подразбира цъфтене на посятото и израсло семе.

Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище в него." Идването на Бога в човека уподобявам на разумността. Значи Бог може да живее в крайно интелигентния и разумен човек. От човека се иска първо честност, после добродетелност, а най-после - интелигентност и разумност. Само така той може да разреши задачите на своя живот. Като изучавате историята на човешката култура, виждате, че тя се основава на религията. Само религията подобрява живота. Тя внася известен морал, който определя добрите отношения между хората. Щом отпадне моралът, веднага иде развратът. Докато хората не се стабилизират в добродетелите, моралът е необходим. Без морал и без висок идеал човек не може да се развива правилно. - В какво се заключава високият идеал? - В правилното отношение на човека към Бога, но не както е писано в Евангелието, нито както са говорили пророците. Много неща са казали пророците, но за да разберете същността на техните мисли, те трябва да минат през няколко превода. Например мисълта "Бог е Любов" трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл. Който я разбере така, той престава да живее по обикновен начин. За него животът се изявява не само в думи, но и в реални картини. Пред него се откриват цветя и градини, извори с чиста, кристална вода. За него светът се превръща в светлина и топлина. Който разбира смисъла на думите "Бог е любов", първо разбира смисъла на страданията и ги използва разумно. Той определя отношенията си към Бога веднъж завинаги и престава да се колебае. Който не е познал Бога като Любов, може да напише мисълта "Бог е любов" със златни букви, но ще си остане обикновен човек с обикновени изисквания и прояви.

Първата задача на човека е да познае Бога. Няма по-велико нещо от това. Ако някой пита какъв е смисълът на живота, отговарям: Да познаеш Бога. Ето една проста истина, която и децата могат да

разберат, даже по-добре от възрастните. Проста е тази истина, но всеки сам трябва да я потърси и разбере. Иначе човек ще прилича на болен, на парализиран, който очаква наготово да му донесат вода от извора. Не, сам ще отидеш на извора, сам ще се напиеш от чистата вода. Щом дойдат до идеята за Бога, хората приличат на болни, които очакват да ги посещават здравите, наготово да им задоволяват всичките нужди. Защо болният да не си услужи сам? Кой му е внушил, че не може да ходи? Кой му е внушил мисълта, че не може да работи? Кой е внесъл в човека мисълта, че е невежа, че другите трябва да го учат? Тези мисли са дошли отнякъде, но трябва да се изкоренят. Веднъж изгубил първоначалния си образ, човек се отклонил от Бога и се поддал на външни влияния. Много писатели са изнесли драмата за падането на човека и отдалечаването му от Бога като причина за страданията и нещастията в живота му. Нека честният човек се опита да открадне нещо, да види как ще се почувства. Преди кражбата той е спал спокойно, като дете. След кражбата сънят му се разваля. По цели часове той се върти на една, на друга страна, не може да заспи. - Защо не спи спокойно? - Занимава го някаква мисъл. - Как ще се освободи от неспокойната мисъл? - Като върне парите или предмета, който е откраднал. Алчно е човешкото око! Достатъчно е младият момък да види отдалеч една красива мома, за да се прояви неговата алчност. Той пожелава да я обсеби, да я вземе за себе си. Божествено ли е това желание? Божествено ли е желанието на човека да обсеби къщата на своя приятел? Да вземеш службата на своя приятел Божествено желание ли е? Ако един писател иска да засенчи друг писател със своите произведения, на прав път ли е той? Ако се говори за морал, а алчността на човека се шири в света, това е безморалие. Един морал има в света - моралът на Всемирното Бяло Братство, който може да се приложи ако не напълно, поне в малък размер. Има начини за прилагането му. Този морал е Божествен. Той има магическо влияние върху човека.

Както ви говоря, много от вас се въодушевявате.

Въодушевяването още не е истината. Казвате: Учителят изнесе цялата истина. Ние сме готови вече да служим на Бога. - Щом е така, раздайте имането си на бедни и елате да ме последвате. - Не е лесно това. - Наистина мъчно е да раздадеш всичкото си богатство. Който е намерил истината, готов е да раздаде имането си. Какво казва момата на своя възлюбен? - Давам сърцето си за тебе. И момъкът казва същото на момата. Значи, те са готови да жертват цялото си богатство. Сърцето е капитал, който не може да се сравни с никакво земно богатство. Момата и момъкът са готови да се жертват един за друг, а религиозните казват: Ние можем да дадем на Бога излишното, но не и необходимото, същественото. - Това не е служене на Бога. Това не е жертва. Щом искаш да служиш на Бога, всичко ще дадеш за него. Ако житното зърно не излезе от хамбара, не се посади в земята, не изгние и не влезе в новия живот, то не може да служи на Бога. - Всичко съм дал за Бога. - Лъжеш се. - Отрече ли се от всичко? - Отрекох се. - Отрече ли се от баща си и майка си, от мъжа си, от жена си? Казваш, че си се отрекъл, а постоянно следиш мъжа си де ходи, кого гледа и т. н. - Ще дадеш свобода на мъжа си и нищо няма да искаш. - Какво ще стане с него? - Това не е твоя работа. Ще мислиш какво ще стане с тебе - това е важно. Ако искаш да работиш с едно желязно въже, направено от много халки, първото условие е халките да бъдат здрави. Първата халка ще задържи втората; втората ще задържи третата; третата - следващата и т. н. Всяка халка трябва да бъде здрава. Ако една от халките не е здрава, въжето ще се скъса и от нея надолу не можеш да вършиш никаква работа. Оттук вадя заключението: Здрав човек е онзи, между мислите, чувствата и постъпките на когото има непрекъсната връзка. Те съставят въжето на неговия живот.

Три основни неща са нужни на човека: честност, доброта и интелигентност. Интелигентността на човека се определя от размерите на челото, носа и брадата. Като измерим геометрически и изчислим математически тези размери, получаваме едно уравнение,

в което отношението между широчината и височината на челото дава ъгъл, по който съдим за интелигентността на човека. Ако челото на някой човек е високо и тясно, интелигентността му е ограничена. Ако челото му е широко и ниско, той има широчина, а няма дълбочина. По челото на човека можете да четете като по книга. По него ще познаете какви дарби и способности се крият в човека. Той трябва да има добре развито въображение - Божествено въображение, което никога не се изопачава. И паметта му трябва да е добре развита, да помни всичко. Някой помни, когато има да взима, а забравя, че има да дава. Друг помни, че го обидили, а забравя, че и той е обиждал. Ще имаш такава памет да помниш, когато имаш да взимаш и когато имаш да даваш; да помниш, когато си обиден и когато си обидил. Само така човек може да изправи погрешките си. Земният живот е място за изправяне на погрешките. Кой човек е щастлив днес? Въпреки това всички очакват щастие. Четете Евангелието и казвате: Това казал Христос, онова казал Христос. Знаете ли какъв е бил Христос, Синът Божи? - Той е бил най-богатият човек в света. Като слязъл на земята, Той взел всичкото си богатство със себе си, но не го разпилял като блудния син, а го раздал на сиромасите. Макар най-богатият човек в света, Той ходел гологлав, бос, без никакви превозни средства. Само един път си позволил да се качи на магаре.

"Ако думите ми пребъдват във вас, и вие в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Богословите пък казват, че ако всички хора приемат тяхното верую, няма да имат нужда от друго учение. Не е така. Ще изучавате природата; в нея е скрито знанието за Бога. Иначе ще се намерите в положението на животните, изостанали в своето развитие. Ще работите, за да станете истински човеци - нищо повече. И животните подлежат на развитие. И хората не са дошли още до най-високата точка на своето развитие. Следователно и човекът, направен по образ и подобие на Бога, не е още истински човек. Сегашният човек е направен, не е още роден. За да дойде до истинския образ, човек трябва да се роди от Бога. Христос

казва: "Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е." - Кой се ражда от плътта? - На този въпрос вие сами ще си отговорите.

И тъй, когато Син и Отец дойдат у вас, вие ще придобиете онази истинска интелигентност, с която ще разрешите правилно всички въпроси. Само интелигентният, честният и добрият може да преобрази своето тяло, да подобри челото, носа и брадата си. Най-малкото подобрение в чувствата е в състояние да подобри вашия нос. Най-малкото подобрение във волята оформя брадата. Добрите и прави мисли внасят подобрение в челото. Следователно умствено силният човек подобрява челото си. Силният по сърце подобрява носа си, а волевият човек подобрява своята брада. Като срещнеш някого с деформирана брада, ще знаеш, че това е човек със слаба, изопачена воля. Животните нямат брада, защото у тях липсва волята. Като знаете това, усилвайте волята, добротата и интелигентността си. За красотата на лицето съдим по добре оформените нос, чело и брада. Трябва ли да се изопачиш, да изгубиш широчината на челото си, да е заострено нагоре, като нож? Който е изгубил светлите си мисли и благородни чувства, той се е превърнал на остър нож за рязане и мушкане. Хората трябва да се върнат в своето първоначално състояние, да изправят кривите пътища. Когато изправи брадата си, човек ще изправи палеца си. Патологията е доказала, че палецът у престъпниците е крайно деформиран. Изобщо, пръстите на престъпника са къси и дебели. У крадеца специално пръстите на ръката и самата ръка са дълги. Това се обяснява с факта, че неговата мисъл е насочена в едно направление - да бърка в чуждите джобове. Тази мисъл удължава ръката. Наистина, като измерим ръката на крадеца, виждаме, че тя е по-дълга от нормалната. Оттук вадим заключение, че прадядо му и дядо му са обичали да крадат. Тази е причината, дето неговата мисъл работи в същото направление. Този закон е причина за дългите предни крака на маймуните. Като посягали към плодовете, ръцете им се удължавали. Същата мисъл е удължила и пръстите им. Изобщо всеки пръст е израз на известна

добродетел. Например палецът е израз на волята. Колкото по-красива е неговата форма, толкова по-правилно се проявява волята. По палеца се познават още интелигентността и честността на човека. Ще кажете, че палецът не ви интересува. - А, не ви интересува! Как се познава изкуството на един градинар? Нали от плодовете му? Ако градинарят не изкарва добри плодове, с какво друго ще се похвали? Ако и човек не може да се похвали с палеца и с другите си пръсти, може ли да се нарече истински човек?

Палецът е гаранция за човека. Религиозният казва: Виж, Господи! - и разтваря ръцете си. Като разглежда пръстите на ръцете му, Господ казва: Ти не си добър, честен и интелигентен човек. Бог чете по пръстите и по ръцете на хората. От човека се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност. Ако не е развил тези качества, как ще отиде при Бога? Казваш: Господи, помилвай ме! - Как ще те помилвам? Милостта ми е милост, но от тебе се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност. Философът казва: Можем да бъдем честни. - Това е идеал на човешкия живот. - Можем да бъдем добри и интелигентни. - И това е идеал на човешкия живот. Бъди дотолкова досетлив и интелигентен, че с един поглед да схванеш всички условия на задачата и да я решиш правилно. Днес светски и религиозни търсят път и начин за спасението на човечеството. Всички мислят как да изправят живота си. Аз зная един метод за изправяне на света: Да научим Божествения език. И тогава, като произнесем първата буква и първата дума на този език, обърканите работи ще се изправят. Хората още не са научили да произнасят Божествените думи. Например никой още не може да произнесе думата "любов" така, както ангелите я произнасят. Едва сега хората почват да я произнасят. Кажеш; на някого: Колко те обичам! След това искаш от този човек да ти направи услуга. Ако той се осмели да ти каже да почакаш малко, твоята любов е на изпитание. Любовта предвижда нуждите на човека отрано и навреме услужва. Стане ли нужда да убеждавате човека

какво е казал апостол Павел, какво е казал Христос, любовта изчезва. Любовта подразбира Божествен морал, Божествен живот. Новото, т. е. Божественото учение, както аз го наричам, не борави с относителна честност, относителна доброта, относителна интелигентност. То борави с абсолютни величини. Всемирното Бяло Братство казва на своите ученици: Бъдете абсолютно честни, без никакво изключение; бъдете абсолютно добри, без никакво изключение, бъдете абсолютно интелигентни, без никакво изключение.

Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Това значи: "Аз и Отец ми ще ви се изявим." - На кого ще се изявят? - На благородния, на човека с широка душа, на любещия. Това е човек с велик, възвишен характер. Питам: Можете ли да проявите още днес честността? - Ще си помислим. Когато говориш истината, няма какво да се мисли. Истината се изявява. Това е правило. Ние работим, и ти ще работиш - няма какво да мислиш. Речеш ли да мислиш, това е човешко умуване. - Кой е на правата страна: Който мисли или който работи? - На правата страна е онзи, който работи с абсолютните Божии величини. Мнозина се натъкват на атавистични чувства, затова се съмняват в себе си и питат: Мога ли да бъда честен? - Да се задава този въпрос, това значи да си в света на безчестните. Ще си отговориш положително: Мога да бъда честен. Кажеш ли така, веднага ще решиш въпроса. Значи, няма какво да мислиш. Чудно е как може да си излязъл от Бога и да не си честен. Честен е онзи, който пази свободата на своята мисъл. Младите, които изучават окултната наука, се намират пред една опасност - лесно изменят своите възгледи. Тогава де е истината? В коя школа ще я намерите? Две школи има в света: едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата - школата на черното братство. Центърът на първото Братство е на Слънцето, а на второто - в центъра на земята. Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а черната ложа обира всичко, каквото срещне на пътя си. Щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на земята. Войната,

упадъкът на морала, лъжата се дължат изключително на черните братя. Те развалиха света; те отклониха мисълта на хората от правия път. И смъртта е процес, създаден от черното братство. Първият, който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: В който ден ядете от плода на забраненото дърво, ще умрете. Аз превеждам: В който ден се свържете с черното братство, ще умрете. След това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог, човек да умре. А преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго, освен изопачена окултна истина. Човек не е създаден да умира. Следователно смъртта е резултат на неразбиране на Великите Божии закони. В този смисъл смъртта е едно случайно явление. Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго. Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т. е. отива в областта на живота.

"Ако думите ми пребъдват във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Да пребъдват думите ми във вас, това е първото условие, за да се избавите от смъртта. С други думи казано: За да се избави от смъртта, човек трябва да бъде честен. Честността изключва лъжата. Тя е антипод на лъжата. Значи само честността се справя с нея. - Ами доброто? - То има друга задача. Доброто изключва злото, като свой антипод. - Интелигентността какво прави? - Тя изключва заблуждението, невежеството и неправдата. Следователно на честния човек казваме да не лъже; на добрия да не прави зло, а на интелигентния - да не се заблуждава и да не върши неправди. Истински човек на мисълта е онзи, който не лъже. Щом лъже, той не е човек. Лъжата е животинска проява. И животните лъжат. Когато кучето направи някаква голяма пакост, то започва да се свива, сгушва се, да не го забележат. Котката пък се глади, умилква се, да не я бият. Изоб-що, животните са големи майстори в лъжата. Първите учители на лъжата са били животните. Когато светиите са забранявали на хората да държат в домовете си кучета и котки, с това те искали да запазят младите от лъжата. Който е силен, може да държи кучета и

котки в дома си, но слабият трябва да се пази от тях. Който ги обича, може да държи само едно куче и една котка, но не повече. Важно е да се освободите вътрешно от влиянието на кучето и котката. Отвън може да нямате кучета и котки, но ги носите в себе си. Там е опасността.

Христос казва: "Ако думите ми пребъдват във вас и вие - в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас." Това показва, че всички добродетели имат определена среда и място за живеене. Всяка добродетел си има свой обект: честността има свой обект; доброто има свой обект; интелигентността има свой обект; благородството, великодушието също имат свой обект. Честният, добрият, интелигентният създава в себе си условия за придобиване на смирението. За да дойде любовта в човека, първо той трябва да обикне истината и да се стреми към нея. След това той трябва да обикне мъдростта, правдата и доброто. Само така човек ще има условия за придобиване на любовта. - Искам да придобия любовта. - Почва е нужна за нея. Това значи да възлюбиш мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Те са почва, основа за идване на Божията Любов на земята. Когато човек постави добродетелите за основа на своя живот, Божията Любов ще го посети. Тогава лицето му ще светне като слънце. И ако някой болен се докосне до косъма на този човек, веднага ще оздравее. Да се върнем пак към Белите Братя. - Де е тяхното жилище? Школата на Всемирното Бяло братство е на Слънцето. Там всяка година Белите Братя правят събор. Техните делегати на земята също се събират на събор. - Къде? - На един висок връх в Хималаите, там правят своя събор. - Кой е този връх? - Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. - Духове ли са тези братя? - Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите Братя на Хималаите - свещеното място за тях. Тогава Бог изявява към тях Любовта си с всичката своя пълнота, с всичката си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е

причина за повдигане на религгията, науката, изкуството. Тя е причина за преустройството на обществата, за подобряване строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите Братя на Слънцето. Когато някой от Белите Братя на земята минава през посвещение, той трябва да внимава това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето. Тогава именно лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога. Това става само два пъти в живота им. За тези Бели Братя се казва, че са родени два пъти от Бога. - Какво значи това? - Мислете по този въпрос, сами да си отговорите.

Питате: Защо ни се говори толкова много за Христа? Що е Христос? Той е проявената Божия Любов, която хората не познават. И Павел казва за себе си: Днес познавам Христа другояче, не както по-рано го познавах. Значи всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. Като ме слушате да говоря за събора на Белите Братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: Ние знаем, че Слънцето е горящо, огнено тяло. Следователно невъзможно е там да се събират Братя на събор. Знаем, че на Хималаите, на 9 км височина, всичко е покрито със сняг и лед. Невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие. - Така е, обаче вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря; има огън, който не изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори. Той не изгаря, но пречиства. Блажен е онзи, който мине през огъня на 35 милиона градуса. Не само че няма да изгори, но всичко старо в него ще се схуми и той ще влезе в новия живот, ще се роди отново. Трептенията на този огън преобразяват човека, прекарват го от смърт в живот.

Ще кажете, че при 35 милиона градуса топлина човек се превръща на пара. Не, той се превръща на пара при 150-200о, а при 35 милиона градуса той се разлага, превръща се на йони, електрони и още по-дребни частици, докато най-после влезе в новия живот. За нас огънят от 35 милиона градуса е демаркационна линия, през която се

минава от физическия в Божествения свят; от нещастието към щастието; от лъжата към истината; от злото към доброто. Това наричам минаване от смърт към живот. Сега и аз ви желая, като ученици на Всемирното Бяло Братство, да минете през този огън. Впрочем, няма защо аз да ви желая. Всеки ученик сам трябва да пожелае да мине през огъня на 35 милиона градуса.

"Ако думите Ми пребъдват във вас и вие - в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя." Питам съвременните християни, както и вас, които минавате за окултни ученици, ще познаете ли Христа, ако днес слезе на земята? Ако днес дойде Христос в България, Той ще се яви в такава проста форма, че никой няма да Го познае. Той ще обиколи цяла София, ще посети всички църкви, без да Го познае никой. Мнозина си представят Христа висок, снажен, със сини очи, руса коса. Като погледне човека, той цял ще затрепери. - Че това правят и обикновените хора. Достатъчно е да те срещне разбойник и да насочи револвера си към тебе, за да се разтрепериш, да изгубиш ума и дума. Няма ли да трепнеш, като видиш, че идат да секвестират имота ти? Следователно, когато дойде Христос на земята, никой няма да го познае. Той ще свърши работата си и ще си отиде. Като си замине, тогава ще Го познаят. - По какво? По делата Му, по резултатите от Неговата работа.

"Аз ще ви се изявя." За да познае изявлението на Христа, човек трябва да бъде честен, добър и интелигентен. Ако Христос дойде между богатите, те ще Му кажат: Господи, върни се, отдето си дошъл, защото бедните ще ни оберат, като чуят какво проповядваш. Ние имаме пари, имоти; трябва да уредим работите си и тогава да дойдеш. Ако дойде между религиозните, и те ще кажат: Господи, върни се на небето. Ние сега спорим по въпроса, коя църква проповядва правото учение, кои закони са по-добри. Когато разрешим тези въпроси, тогава можеш да дойдеш. Сега не разваляй живота ни. Ако дойде между философите, и те ще кажат: Господи, рано си дошъл. Ние

разрешаваме въпроса за духа и материята, за техния произход, още не сме го разрешили. Един ден, когато разрешим задачите на живота, сами ще Те извикаме. Дето и да влезе Христос, навсякъде чува едно и също: Господи, върни се! Не е дошло още Твоето време. Какво ще ни говориш за братство и равенство? Ние сме още българи, има да разрешаваме свои национални въпроси. Така ще кажат и французите, и германците, и англичаните. Всички искат да разрешат своите национални идеали. Ако ги слуша, Христос трябва да се върне на небето. Обаче Той казва на всички: Вие трябва да бъдете честни, добри, интелигентни! Когото срещне, Той го пита:

- Българин ли си?

- Българин съм.

- Тогава трябва да бъдеш честен, добър, интелигентен.

Христос задава същия въпрос и на французи, и на англичани - на всички хора без изключение. Всички трябва да бъдат честни, добри, интелигентни и така да разрешават задачите си. Днес аз се обръщам и към младите, и към старите. Защо? - Защото старите са родили младите, а в бъдеще младите ще родят старите. Понеже старите не вървяха по Божия път, затова и младите приличат на тях. Когато младият срещне стар, мушне го и казва: Вие, старите, трябва да си вървите, да останат само младите. Тази идея е предадена от старите. Аз желая младите да родят старите и да им кажат: Останете между нас, да видите как живеем ние, младите. Старият казва на внучето си: Хайде, дядовото, ще ти дам едно петаче, донеси на дядо малко водица и малко хляб. Добро момче си ти, няма друго, подобно на тебе. Утре, като те види, пак ще иска малко хлебец и малко водица. Дядото седи на едно място и не се мърда. Той седи, а младият му слугува, затова е добър. Ако се откаже да слугува на стария, ще стане лош. В бъдеще, когато младите родят старите, те ще им покажат истинския начин на живеене. Още в тази епоха младите ще насадят плодни дръвчета в градините си и ще оставят старите да ядат от плодовете им. Младият ще каже на дядо си и на баба си: Ето,

градината ми е на ваше разположение, можете да си късате от който плод искате. Сегашните стари искат от младите работа. В бъдеще младите няма да искат никаква работа от старите. Бих желал всички млади да имат този идеал. Защо младият не изисква работа от стария? - Защото той гледа на него като на свещена книга, в която Бог е написал много неща. Младият ще отваря тази книга и ще чете написаното в нея. Не само старите, но всеки човек е такава написана книга. Знаете ли историята на тази книга? Помните ли времето, когато сте минали през минералното царство? На минералите е написано името на висши същества - на херувими и серафими. Помните ли времето, когато сте минали през растителното царство? На растенията е написан животът на ангелите. Помните ли времето, когато сте минали през животинското царство? Там е написан животът на архангелите. Това е еволюция. И в сегашната епоха, която съществува от 18 милиона години, се пише Божественият живот на милиони същества. На всеки един милион години се пише по един Божествен лист. Значи тази написана книга има 18 листа. Велико нещо се крие в тази книга - животът на ангелите, архангелите, херувимите и серафимите. Душата е велика свещена книга, в която е написана историята на нейния живот. Майка, която ражда детето си с любов, трябва да отвори книгата на Божествения живот, да види какво е написано в нея, да знае произхождението на нейното дете, да познава неговото минало. Като го погледне, тя казва: Моето ангелче! Да, но тя не знае неговия произход. В бъдеще, когато младите родят старите, за пръв път те ще отворят тази Божествена книга и ще четат по нея.

Аз бих желал да бъдете млади. Ще ви нарека млади само тогава, когато отворите тази Божествена книга и прочетете първия лист. Тогава ще ви поздравя с първия ден на Божествения живот, с думите: "Аз ще ви се изявя."

Беседа от Учителя, държана на 1 юли 1923 г., София.

РЕЧИ САМО РЕЧ

Отговори стотникът и рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но речи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ (Матея, 8:8)

Ако попитате търговеца в какво се крие тайната на неговото забогатяване, или учения - за тайната на неговите способности, или силния - за тайната на неговата сила, все ще получите някакъв отговор. Ще кажете, че търговецът става богат, защото мисли много. Всъщност някои търговци мислят много и пак объркват сметките си. Значи колкото повече мислят, повече се объркват. Истинският търговец има едно вътрешно чувство, наричат го "нюх", по който се ръководи в сделките си. В това отношение той прилича на ловджийско куче, което отдалеч помирисва зайците и ги преследва. И ученият със своето вътрешно чувство определя направлението на своите сили и способности. Чувствата и способностите на човека не са нищо друго, освен възможности, скрити в неговата душа.

"Не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч." Защо стотникът се считаше за недостоен да влезе Христос в неговия дом? - Има причина за това. Също така някои хора се считат за недостойни да бъдат богати. Докато нямат пари, те са добри. Щом забогатеят, стават лоши. Например докато е далеч от слънцето, човек се чувства добре; колкото повече се приближава към слънцето, състоянието му се влошава. Стотникът разбра, че не е готов да издържи на силите, които излизат от Христа, затова каза: "Кажи само реч!" Той не можеше да издържи присъствието на Христа в своя дом, но можа да чуе Словото Му. Голяма привилегия, голямо благо е за нас да ни посети някой велик човек - учен, музикант или проповедник. След това ще показваме на хората стола, дето е седял видният гост,

или приборите, с които се е хранил. Това е истинска радост за нас. Стотникът, макар и езичник, имаше по-дълбоко разбиране от обикновените хора. Ако ви зададат въпроса: Какво предпочитате - видният учен да дойде при вас, или да каже само реч, и момчето ви да оздравее. "Кажи само реч!" Нека твоята дума остане в моя дом. - Това избра стотникът. Той каза: "За другото не съм достоен, но кажи само реч!" Христос отговори: "Нито в Израил съм намерил толкова вяра."

"Речи само реч!" Значи речта, т. е. думата крие мощна сила в себе си. Има силни, има и слаби думи. Така и човек е някога силен, а понякога отслабва и по ум, и по сърце, и по воля. Някога и ние казваме: Господи, не искаме твоето присъствие, но кажи само дума, и ще бъдем силни и по ум, и по сърце, и по воля. Има известни положения, известни максими, които човек трябва да знае. Това са максимите на новия живот. В стария живот те не са имали условия да се проявят. Много естествено. Ако днес изнесете най-добрите правила за морален живот, някъде ще ги приемат, а някъде ще ги отхвърлят. - Защо? - Защото всички хора не мислят и чувстват еднакво. Ето едно твърдение, върху което може да се води спор. Йоан, ученикът на любовта, казва: "Ако първо не любиш брата си, т. е. ближния си, когото виждаш, как ще любиш Бога, Когото не виждаш?" И евангелистите поддържат това твърдение. Според мен то е вярно 50% и невярно 50%. Например не е вярно, че първо ще любиш ближния си, а после Бога. Безверниците, за да възстановят своето вътрешно равновесие, започват първо с любовта към ближния. Йоан, като разглежда света като грешно състояние, намира, че хората на безверието трябва да започнат от любовта към ближния.

И тъй, естествено състояние на човека е да започне с любовта си към Бога. Така е в новия живот. Така проповядва новото учение. Това, което майката може да даде на детето си за една година, близките му, както и окръжаващата среда, ще го дадат за 20 години. Статистиката показва, че деца, които са расли до 20-годишна възраст в любовта на родителите си, са по- благородни от онези, които са били лишени от

родителска любов. Питате: Защо боледуваме? Защо сме лоши? - Защото сте далеч от Бога. Закон е: Колкото повече боледуват децата, толкова любовта на родителите към тях е по-слаба. За да бъдеш здрав, любовта на майка ти трябва да проникне дълбоко в твоята душа. Щом любовта е носителка на живота, щом майката люби децата си, трябва ли те да боледуват и умират?

И тъй, отдалечаването от Бога води към лишения, страдания, мъчнотии, нещастия, болести и смърт. Колкото по-големи са страданията, толкова по-голямо е отдалечаването. Следователно за да се махне аномалията в живота, вие трябва да се върнете към първичния живот и да кажете като стотника: "Господи, кажи само реч!" Това значи да се върнете към разумното, към Божественото начало в себе си. Християните говорят за обръщане към Бога, като ни дават всевъзможни тълкувания. Обръщането може да бъде физическо: вървиш в западна посока, но трябва да се обърнеш на изток, т. е. да направиш един полукръг. Обръщането подразбира да се приближиш към Бога. Ти си се отдалечил и трябва да се приближиш. С други думи казано: Да се обърнеш към Бога значи да се обърнеш от човешката любов към Божествената.

По какво се отличава Божествената любов от човешката? - Божествената любов е безгранична и необятна. Тя не ограничава никого. Човешката любов е ограничена. Сама по себе си тя ограничава. Божествената любов ражда свободата, а човешката - робството. Божествената любов води към живота, а човешката - към смъртта. Божествената любов носи светлина за хората, а човешката носи тъмнина. Божествената любов няма начало, няма и край, а човешката - има и начало, и край. Докато мислиш, че животът има край, ти си в човешката любов. Казваш за нещо, че ще продължи хиляда години и мислиш, че говориш за безграничното. И хилядата години имат край. Следователно, и то е човешко. Божественото няма край, няма и начало, затова в него е вечният живот. Всяко нещо, което няма граница в мисълта и в съзнанието ни, е Божествено, и като

такова - безгранично. То носи радост за човешката душа. Щом туриш граница или преграда на своята мисъл или на своя живот, ти започваш да страдаш. Казваш: Ще живея 120 години. - После? - Ще отида на небето. - Какво има зад небето? - Нищо няма, там е краят на живота. - Щом мислиш така, ти влизаш в ограниченията на живота, в робството.

Сега както и да сравняваме земния живот с Божествения, мъчно можем да ги разберем. Те са диаметрално противоположни един на друг. Най-хубавото, най-красивото на земята е най-лошо на небето. И обратно: най-лошото на земята е най-красиво на небето. Едно се иска от човека: докато е на земята, да изучава земния живот във всичките му прояви, да не изпада в положението на растенията и животните, да живее като тях, в ограничено съзнание. Ако питате животните за кого е създаден светът, те ще кажат, че светът е създаден за тях. И хората ще кажат същото. Човек се мисли за венец на творението, следователно светът е за него. Ангелите казват, че светът е за тях. Всъщност никой не знае за кого е създаден светът. Никой не знае замисъла на Бога. Ето защо, според твърдението на някои, Вселената е създадена първоначално по един начин, но тя постепенно се изменя, докато един ден ще се разруши и отново ще се създаде. Защо се руши и създава, никой не знае. Това е детинско разбиране. Вселената нито се е създавала, нито се е разрушавала. В Битието се казва: "И стана ден, и стана нощ." Това подразбира, че земята е обърнала едната си половина към слънцето - ден; после обърнала другата си половина - нощ. Питам: Като се оглеждаш в огледалото, създаваш ли нещо? - Не, твоят образ съществуваше и преди оглеждането. Реален ли е твоят образ в огледалото? - Не е реален. Следователно, човешките разсъждения са образи в огледалото, т. е. сенки на действителността. Ако всички разсъждения на философите, на учените, на духовниците носеха истината, светът трябваше да се оправи. Защо не се е оправил досега? Защо животът на хората не се е подобрил? Ще кажете, че хората са станали по-лоши. - Не са станали

по-лоши, но и по-добри не са станали. Човек трябва да изправи своите криви възгледи за живота. Докато още се държи за тях, мъчно може да се изправи. Ако ви питам защо страдате, ще кажете, че причината за страданията се крие в икономическите условия на живота, в борбата за съществуване. Според мене няма никаква борба за съществуване. Сам по себе си човек съществува и без борба. Има една борба в живота на хората, но тя се заключава в желанието им всеки да има предимство над другите. То пък подразбира развитието на човека. Развитието има отношение към силата, силата - към проявите на човека, а проявите - към доброто и злото като фактори на човешкия живот. Ако светлината минава през вдлъбнато огледало, как ще я възприемете? За да имате истинска представа за светлината, трябва да я прекарате през такава плоскост, да не претърпи големи пречупвания. Човешкото сърце представлява вдлъбнато огледало. В него мир не съществува. Следователно, като минава през сърцето, Божията Любов вместо да твори, разрушава. Хората плачат за тази любов, търсят я, но докато не очистят сърцето си, тя всякога ще руши. Ще дадете сърцето си на Бога. Той да го очисти. И тогава, като влезе любовта Му в него, човек ще се радва на дълъг живот. Значи на земята ще останат само онези хора, в сърцата на които живее Божията Любов. В чистите сърца любовта твори и съгражда. - Защо само чистите по сърце ще живеят на земята? - Много естествено. Може ли ябълката да вирее на високите планински върхове?

Един мой познат ходил на Мусала и ми разказваше, че там направил една малка станция за измерване силата на ветровете. Не се минало много време и половината от дъските били изкъртени от ветровете. Те са по-силни от дъските, пък и от цялата постройка. В своята гордост човек прилича на планински връх, дето вилнеят бури и ветрове и рушат всичко, каквото срещат на пътя си. Всеки се качил на своя висок връх и оттам наблюдава живота. Когато дойде Божията Любов, като силно течение, силен вятър, ще каже: Долу, тук не може да стоите. Ако е въпрос за разнообразие, може да останете само един-

два часа, но не повече. Скоро долу, в долината! Не е позволено да стоите повече на върховете, да ги петните. Как смеете да се качвате на върховете и да оставяте своите изверження? Гордостта е човешко изверження. Когато ангелите видят, че на високия връх се е качил горделив човек, те веднага ще го свалят долу. Ако не слуша, те ще го изхвърлят с главата надолу. Високите места са чисти и свети. Те принадлежат на Божествения свят. Обикновеният човек няма право да живее там, да си оставя нечистотиите. Човек може да живее в долината, там е неговото царство. Като се качваш на висок връх, ти ще оставиш стомаха, черния дроб и бъбреците си долу, няма да ги взимаш със себе си. Те са носители на материя, която се разлага и гние. Те крият в себе си известни слабости и пороци. Затова е казано в Писанието, че който отива при Бога, трябва да бъде абсолютно чист. Казано е още, че чистият по сърце ще види Бога.

Под "чистота на сърцето" разбирам живот без разлагане, без гниене. Най-слабото гниене в сърцето показва, че човек е водил нечист, грешен живот. Новият живот, т. е. Божественият, изключва всякакво гниене. Дето няма гниене, там е Божественото, там е вечният живот. Ако всеки ден човек погребва своите Божествени желания, какво може да очаква той? Погребението е смърт. Дето е смъртта, там е гниенето. Казваш: Това желание не ми трябва, онова желание не ми трябва. Тази мисъл е непотребна, онази мисъл е непотребна и ги заличаваш. - Има ненужни мисли и желания в човека, но всички не са такива. По формата им ще познаеш кои са нужни и кои не. Мислите и желанията приличат на самия човек: и те имат форма, свои органи, свой ум, сърце и воля. Те са живи, имат свой самостоятелен живот. Ако всеки ден убиваш по няколко свои мисли и желания, може ли сърцето ти да бъде чисто? Такова сърце не е ли гробница? Бог на мъртвите ли е, или на живите? На умрелите мисли и желания ли е, или на живите? Казано е: "Бог е Бог на живите, а не на мъртвите." Пазете се от мисли и желания, които умират. - Защо? - Защото ги очаква гниене. Сами по себе си желанията не са грешни и нечисти, но

те умират от глад, от липса на храна. И мислите умират от липса на светлина. Ето защо, като възпитавате децата си, учете ги как да любят, как да отглеждат своите мисли и желания. Как ще научите детето да люби, ако в него няма разположението на стотника. Той казва: "Господи, кажи само реч!" Това подразбира стремеж към разумното слово, което щом влезе в човека, повдига го и лекува. Детето расте и се развива под влиянието на разумното слово. Затова стотникът казва: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее."

"Кажи само реч!" - Каква реч? - Разумна. Само разумната реч разрешава социалните въпроси. Значи има социални, т. е. външни въпроси, както и духовни - вътрешни въпроси. Социалните въпроси подразбират любов към ближния, а духовните - любов към Бога. Такава е любовта на детето към майката. Който иска да има Божието благословение, трябва да започне с любовта към майка си и баща си, т. е. от любовта към Бога. После ще дойде любовта към ближния. Първият закон е любов към Бога, вторият - любов към ближния. Като любиш Бога, ще проявиш любовта си към всички твои мисли, чувства, желания и действия. Без тази любов не можеш да обичаш ближния си. За да люби, старият трябва да се откаже от своите стари разбирания. Вървят двама млади, брат и сестра, и се разговарят. И двамата интелигентни и добре възпитани. По пътя те срещат една стара 80-годишна жена. Тя едва върви, пъшка. Сестрата казва: Братко, да помогнем на старата жена. Да є покажем своята любов. Те се приближават към нея, хващат я за ръка и заедно поемат пътя. Тя поглежда към тях и дълбоко въздъхва. - Защо въздишаш, бабо? - Мъчно ми е, че не съм млада като вас.

Питам: Защо трябва да въздиша; не е ли била и тя млада като тях? Коя е причината, че тя е остаряла? Всъщност бабата скрива истината. Тя не страда, че е остаряла, но като погледнала към младия момък, домъчняло є, че няма такъв момък. Следователно мнозина решават въпросите като тази баба. Тя не съжалява, че не е млада, за да работи, но да има момък, който да я люби. Значи тя търси едно благо

в живота, без да разбира закона. Тя си казва: Защо не съм на мястото на тази млада мома? Поглежда към тях и сълзи капят от очите є: Защо плаче сега? - Защото съзнава, че като била млада, не проявила любов към ближния, както тези брат и сестра. Тя си казала: Когато бях млада, ядох и пих с момците. Моята любов беше егоистична. Но ето дойде старостта и ми показа, че не съм живяла правилно. Често религиозните казват, че сегашните форми на религията са остарели. Как няма да остареят? Всяка религия, която прилага Божествените правила само за себе си, като старата баба, непременно ще остарее. Обаче религия, която прилага Божествените правила като двамата млади, никога не остарява. Любовта всякога подмладява. Алхимиците поддържат мисълта, че човек се подмладява само чрез закона на любовта. Следователно всеки има възможност да се подмлади. Не е въпрос да се лекува човек, за да се поправи. Ние не говорим за лекуване и поправяне, но за обновяване и подмладяване. Човешкият живот трябва коренно да се измени. Не говоря и за морала. Външният морал не може да гради. Той е стар, изтъркан морал. Старият живот може само да се подкрепи, а новият живот носи в себе си морала на беззаветната вяра в Бога. Новият живот изисква изпълнение на Божията воля. Новият живот се стреми да въдвори Царството Божие, което е било и ще бъде през вековете. То няма нито начало, нито край. Следователно всички хора, дошли на земята, се стремят да въдворят Царството Божие. - Кога ще дойде това царство? - Когато минем през Божествения огън. Той ще изгори всичко старо и нечисто; той ще помете целия свят. Защо идат болестите, защо има толкова нервни болести? Защо съществуват войни, недоразумения, крамоли, раздори, омраза? - Това са прояви на човешката любов. След всичко това вместо да се оправят, хората проклинат съдбата си, роптаят против живота; искат да живеят както те разбират. Какъв живот искат те? - Всеки ял кокошки, агнета, прасета, а иска да бъде щастлив. Нека се вслуша да чуе какво говорят заклaните животни. Нека чуят как се оплакват те на Бога. Не, не може да градиш щастието

си на гърба на другите. Защо ще бъдеш недоволен при този живот? Да не се мислиш за божество? Какво си направил за човечеството? Един автор написал една малка книжка и съжалявал, че не го признавали. Той искал всички да заговорят за неговата книга. Бог, Който е дал всички блага на света, всеки ден, по няколко пъти, е игнориран и отричан. Може ли след това всички да говорят за твоята книга?

Що е Бог? - Бог е любов. Бог е мир. Бог е радост. Бог е истина. Той носи безграничния живот в себе си. Той никого не ограничава. Той няма никаква форма, никакъв външен образ. Смешно е малкият, обикновен човек да си представя Бога като себе си. Де е истината? Казват, че Бог се изявил на земята като стар човек. Под "стар човек" разбираме проявленията на Бога, проявление на известен принцип. Под "проявление на принципи" разбираме старост, в смисъл - мъдрост. Невъзможно е да си представим Бога в една ограничена форма като стар човек, с бяла коса, бяла брада и мустаци. Човек може да е стар, без да е умен. Бог е принцип на Любовта. Затова, дето се изяви Той, всичко се подмладява. Що е младостта? - Проява на първоначалния Божествен живот. Бог изисква от всички свои деца да бъдат свободни, да се обичат, да не използват користно Неговите блага. Ако двама души се дърпат за косите, то е само за тяхна сметка. - Какво да правим? Как да се примирим? - Кажи като стотника: "Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но речи само реч, и момчето ми ще бъде здраво."

Днес мъже и жени не се разбират, братя и сестри - също. - Какво да се прави? - Кажете само една реч и всичко ще се нареди. Свещениците също не се разбират. Нека и те кажат: Господи, речи само реч! Нека всички хора се обърнат към Бога, да пожелаят само една дума от Него. Като влезе тази разумна дума в живота им, те ще се разберат. Нужно е вътрешно разбиране на живота и тогава военните, като силни, няма да вадят ножовете си да режат глави, но ще поддържат реда и порядъка в живота. И тъй, като братя и сестри,

ще хванете бабата под ръка и ще є помогнете. Силните хора са военни. Силата им е дадена от Бога. Затова трябва да я използват разумно. Сабята не им е дадена да убиват с нея, но за ред и порядък. Така трябва да се възпитават младите. Те трябва да служат на Бога, т. е. на Любовта.

Мнозина идат отвън да слушат беседите ми с цел да разберат дали не говоря нещо против държавата. Ако съдията не реши делото правилно, това не говори ли против държавата? Ако служителите на държавата не прилагат правилно законите є, това не говори ли против нея? Значи злото иде отвътре, а не отвън. Всички хора трябва да прилагат любовта в своя живот по нов начин. Казва се, че хората на любовта са глупави. - Не са глупави те, но малцина разбират любовта, за която аз говоря. Че не я разбират, вижте как се произнасят за младите, които се женят. Казват, че те се женят, защото е дошла сляпата събота за тях. Чудно е как може да се мисли така! Има нещо сляпо в човешкия живот, но то не се отнася до любовта. Тя е с отворени очи. Някои хора са слепи за погрешките си, а будни за доброто в себе си. И обратно, някои са будни за погрешките си, а слепи за своето добро. Когато вижда доброто в себе си, човек е в деня на своя живот. Когато не вижда злото, в съзнанието му настава нощ. Значи виждаш доброто - ден е; не виждаш злото, нощ е. И обратно, не виждаш доброто, нощ е; виждаш доброто, ден е; не виждаш злото; нощ е. Едни хора са оптимисти, а други - песимисти. Оптимистите виждат розовата страна на живота, а песимистите - мрачната, тъмната страна. Оптимистът вижда само доброто, песимистът - злото. Обаче човек трябва да бъде едновременно и песимист, и оптимист, да вижда и доброто, и злото в себе си. Това е истинското разбиране на живота. Стотникът отговори: "Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." - Защо този човек не е достоен да приеме Христа в своя дом? - Защото не е изпълнил законите, дадени от Бога. Христос му каза: "Нито в Израил съм намерил толкова вяра." Сега и вие слушате какво говоря, но си

казвате: Добро е това учение, но е неприложимо. Ако съвременните хора мислят, че ще дойдат по-благоприятни времена от сегашните за прилагане, те се лъжат. Дошло е времето на Христовото учение. Днес в Англия, във Франция, в Германия, в Далечния Изток - навсякъде се ражда нещо ново - иде новото в света; идат нови, благоприятни условия. Кое е новото, в каква форма ще се изяви, малцина могат да го разберат.

Има един силен пример в Стария Завет, когато се проявила Божията воля в света. Това се случило още във времето на Аврама. При него дошли двама ангели, изпратени от небето, да решат присъдата над градовете Содом и Гомор. Те искали да проверят вярно ли е това, което се говори за тях, и да решат трябва ли да съществуват, или да се заличат от лицето на земята. Аврам се разговарял с Господа и казал: Господи, ако има 50 души праведни, ще пощадиш ли тия градове? - Ще ги пощадя. - Ако са 40? - Ще ги пощадя. - Ако са 30? - Пак ще ги пощадя. Най-после Аврам казал: Ако са 10, Господи, ще ги пощадиш ли? - Ще ги пощадя.

Обаче оказало се, че там нямало и десет души праведни, поради което Божественият огън слязъл от небето и изгорил тези градове. И днес Господ слиза в света, прави ревизия да види как живеят хората. Знаете ли какво е решил Господ? - Да помете целия свят, да изгори всичко нечисто. На земята ще остане една малка част от хората, само за семе. Как мислите, кои хора ще останат: учените, богатите ли? Бог не гледа на лице, но на сърце. Той ще каже на тия, които имат любов и подтик в сърцето си. Минете отдясно! На другите, които нямат любов, ще каже: Минете отляво!

Казано е в Писанието: "В съдния ден Бог ще раздели баща от син, майка от дъщеря." Единият ще тури надясно, другият - наляво. Това ще стане по закона на любовта. За да отиде човек наляво или надясно, това зависи от една дума, която Бог може да му каже. Тя е думата, която стотникът очаквал от Господа. Той казал: "Господи, кажи само реч!" Вие мислите, че вашият живот е осигурен, а не виждате, че той

виси на паяжина. Де са силните, великите хора? Де е тяхната сигурност? Силен човек е онзи, който има любов в сърцето си и в душата си. Всички трябва да проповядваме сигурността на любовта и на истината. Аз говоря за онази истина, която изключва всякаква лъжа. Днес Христос е на земята. Той носи друго име, а не Христос. Едно време Христос дойде на земята в името на любовта, да спаси човечеството. Той проповядваше Словото Божие. Днес Господ не говори много на хората. Като иска да спаси някого, Той казва: хвърлете го в пещта с 35 милиона градуса топлина. Като влезеш от едната страна на пещта, излизаш от другата съвършено чист и обновен. Който те види подмладен и чист, казва, че си възкръснал. Всички хора трябва да минат през пещта на Божествената любов. Който не мине през тази пещ, той е осъден на смърт. Въпреки това хората се страхуват от страданията. Без страдания човек не може да се развива. Чрез тях той развива ума, сърцето, волята и душата си.

"Речи само реч и момчето ми ще оздравее." Идат нови условия, нова форма на живота. Трябва да се освободим от старата форма. Сегашните ни тела ще останат на земята. Даже Христос, Който имаше добре оформено тяло, трябваше да мине през смъртта и да остави тялото си на земята. Със старото си тяло Той можеше да ходи по земята и по водата, но с новото си тяло Той свободно влизаше и излизаше през затворена врата. Сегашният човек изучава изкуството да трансформира тялото си. Питам: Как ще ви завари новият ден? Той е настъпил вече.

Като слушате да говоря така, ще кажете, че това е мистификация. Кой философ, кой социолог е казал истината на хората? Кой човек е щастлив на земята? Кой е свободен от заблуждения? Земята не е ли пълна с гробища? Какво направиха досега културните хора за доброто на човечеството? Какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че човек трябва да стане силен, да управлява. Държавата също трябва да се усили. - Как се постига това? Каква култура е тази, в която се раждат например 100 хиляди души и умират толкова? Културен народ ли е

този, в който хората отиват като овце на заколение и стават тор на земята? Днес хората спорят за храната, коя е по-добра: месната или вегетарианската? Някои наричат вегетарианците "тревопасни". Едните са тревопасни, а другите - месоядни. Казваш, че си силен, защото ядеш месо. - И вълкът е силен, яде месо, но не върши работа. Тревопасните животни работят на нивата; овцете, кравите, биволиците дават мляко, от което правят сирене; овцете дават и вълната си. Какво получавате от вълка и от мечката? Какво е донесла вълчата култура? Ако вълкът и мечката са толкова ценни, защо ги убивате? Ако откраднат вола на някого, веднага завеждат дело. Всеки пази вола, кравата си. Докато те са в двора му, той е доволен и радостен. Влезе ли вълк в двора му, той търси начин да се освободи от него. Значи, културата на тревопасните е за предпочитане пред културата на месоядните.

Днес всички казват: Да обичаме народа си, да се жертваме за отечеството. - Добре е това, но защо никой не казва да не лъжем? Каква култура е тази, която допуща лъжата? Ще кажете, че лъжата се допуща за неприятеля, за противника. - Кой ти е противник или неприятел? Всички трябва да говорим истината в името на Единния, жив Господ. Както Бог е един, така човек има един ум, едно сърце, една душа, един дух. Само по себе си едното не съществува. Кажем ли, че то съществува, ние го ограничаваме. Значи, Бог не е едно. Той е нещо безгранично. Щом се прояви едното, веднага се проявяват и неговите части, между които има известна съразмерност. Дървото е едно, а частите му - много: листа, клончета, цветове. Големината на всяка част е точно определена. Всеки човек представлява част от великото дърво на живота. Като част от дървото ти се питаш, какъв е смисълът на човешкия живот. - Смисълът на човешкия живот е да станеш ангел. Следователно питай какъв е смисълът на ангелския живот. Докато станеш човек, минали са милиони години. Още много години ще минат, докато станеш ангел. И като ангел пак ще питаш, какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът на целокупния живот? - Да станем като Бога. - После? - Да влезем в безграничния живот, който е без начало и без край, без никакви ограничения. Този живот крие в себе си безконечни възможности, които се проявяват във вечността. Никоя човешка глава не може да побере тази велика истина в себе си. Влезе ли в някоя глава, тя ще престане да живее. - Искам да разбера истината. - Ще я разбереш, но ще умреш. Много естествено, и най-здравата машина не може да издържи на максималното напрежение. Тя непременно ще се пръсне. Такова нещо представлява великата, абсолютната истина. Тя никога не се открива на човека. Всеки може да се домогне до относителната истина, но не и до абсолютната.

"Речи само реч, и момчето ми ще оздравее." С други думи казано: Кажи само една разумна дума. - Коя е тази дума? - Всеки сам ще си я намери. Наблюдавал съм проявите на учениците в училището с цел да изуча техния вътрешен живот. Учителят вдига един ученик на урок. Ученикът плаче, не знае урока си.

- Седни на мястото си!

Вдига друг ученик. Той казва: - Не съм учил, не зная урока си.

- Седни си!

Третият ученик се мъчи да изкара нещо, но не му върви. - Седни на мястото си!

Четвъртият излиза и разказва целия си урок. Някой от вас става на урок и започва да плаче. С плач работите не се нареждат. Друг нищо не знае, казва, че е грешник. - И с това признание не се оправят работите. Ще разкажеш урока си добре, без спиране. Казваш, че Христос е Син Божи, че пострадал за човечеството. - Това не е важно. Питам: Имаш ли връзка с Христа? Ето важния въпрос. Ще кажеш, че Христос дошъл на земята да ни свърже с Бога. - Може ли човек да се свърже с Бога? - Може, разбира се. Единственото същество, най-достъпно за всички хора, е Бог. - Тогава защо хората се отдалечили от Бога? - Поради философията на учените. Те са объркали умовете им, объркали са техния път. Откажете се от старата философия и

пожелайте да познаете Бога така, както сте Го познавали. Вие го познавахте като любов, мъдрост, истина; като милост и благост. Ето защо, който се стреми искрено към Бога, всякога ще го намери. Такъв човек е достоен за Бога.

"Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми." - Кой е достоен да приеме Бога в дома си: богатият или бедният, ученият или простият? - Онзи, който е приел Христа в себе си, т. е. който е приел Любовта. Днес и богатият, и бедният не знаят как да живеят. - Защо? - Защото нямат любов в себе си. - Аз зная как трябва да се живее. - Щом знаеш, дай ми ръката си и кажи първата дума на новия живот. Кажете ми първата дума на новия живот, на новата философия, на новата религия. Христос е вече на земята, между хората. С какво ще Му се похвалите? С каквото и да се хвалите, всичко е чуждо. В това отношение вие приличате на онова магаре, което трябвало да пренесе златните кръстове и икони на една църква от едно място на друго. Така натоварено, то минало през главната улица на града. Които знаели какво носи, спирали се пред него с благоговение, кръстели се и отминавали. Магарето се възгордяло, вдигнало опашката си и започнало да реве от доволство. Господарят му го ударил няколко пъти с камшика си и казал: Глупаво магаре, не мисли, че тази почит е за тебе. Хората се кланят на иконите и на кръстовете, с които си натоварено.

И тъй, човек има сила и цена, докато добродетелите са в него. Щом изгуби добродетелите си, той играе роля на четвороного. Де е истинският човек, ако нямаш любов в душата си, мъдрост - в ума си и проява на истината във волята си? - Де е истинският човек, ако не можеш да кажеш в себе си: Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми, но кажи само реч! След това ще цитират мисли и стихове какво казал еди кой си учен, философ или писател. Според мене, истински поет или писател е този, който може да е написал само една дума, но с кръвта, която изтича от сърцето му. Тази дума е израз на неговия дълбок вътрешен живот. Напиши една дума, но тя

да изразява истината. Който я прочете или чуе, да възлюби тази истина. Ако говориш за любовта, кажи само това, което си преживял и опитал. Дето влезе любовта, там всяка ревност, гордост изчезват. В душата на любещия настава дълбок вътрешен мир. - Кой е ревнив? - Старият. - А горделив? - Младият. Старият събира богатства, прави къщи, следователно ревнив е към това, което има. Младият, който няма нищо, търси правото си, затова е горделив. Щом кажат за някого, че е ревнив, аз зная, че той разполага с пари, къщи - богат човек е. Кажат ли за някого, че е горделив, аз зная, че той е беден, нищо няма. - Как да примирим гордостта с ревността? - На горделивия ще дадем част от богатството на ревнивия и ще ги съберем да живеят заедно. Така няма да има нито горделив, нито ревнив човек, но всеки ще живее разумно. - Коя е причината за съществуването на отрицателните качества в човека? - Изопачаването на любовта. Мъжът казва на жена си: Искам да бъдеш честна, да не гледаш чуждите мъже. - Прав е мъжът, но изисква ли същото от себе си? Само своята жена ли гледа той?

Новият морал и новият живот имат еднакви изисквания и за жената, и за мъжа; за майката и дъщерята; за бащата и сина. Майката казва на детето си: Ти не трябва да лъжеш. - Спазва ли тя същото правило? - Майката има право някога да излъже. - Не, никой няма право да лъже: нито майката и бащата, нито синът и дъщерята. Не се позволява абсолютно никаква лъжа! Какво значи да не гледаш чужд мъж или чужда жена? Христос казва: "Всеки, който види жена и я пожелае в сърцето си, той е прелюбодействал." Това е Божествен закон, който се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. - Защо човек не трябва да пожелава чуждото? - Много естествено, може ли двама души да седят на един стол? - Не може. Човешкото сърце е направено така, че в него може да влезе само един човек. Такъв е законът. Значи в женското сърце може да влезе само един мъж. Влязат ли двама, ще стане цяла катастрофа. И мъжкото сърце може да побере само една жена. Щом влезе втора жена, непременно ще стане катастрофа. Малко

е човешкото сърце. Бог го е направил такова. - Широко трябва да бъде човешкото сърце! - Това е невъзможно. Щом се говори за любовта на сърцето, законът е строг: в него може да влезе само една жена или един мъж. Дойдем ли до любовта на душата, там законът е друг. Засега ще се задоволявате с човешкото сърце, в което може да влезе само един човек. Жената казва: Защо да обичам само един мъж? Не мога ли да обичам всички мъже? - Не можеш. Ще обичаш само един мъж. И ако можеш да го обичаш както трябва, герой ще бъдеш. Ти имаш един мъж и не можеш да се справиш с него, че ще обичаш всички мъже. Същото се отнася и до мъжа. Той има една жена и по цели дни се кара с нея, че ще заобича всички жени. Сърцето ти е толкова тясно, че едва една жена се побира. Как ще събереш в него две или повече жени?

Мнозина, като не разбират естеството на сърцето, казват: И Бог е като нас. - Не, Бог не е като вас. Той е слязъл на земята да помогне на хората. Като вижда колко тясно и малко е човешкото сърце, Той казва: "Сине мой, дай ми сърцето си да го разширя." Той казва още: "Ще отнема каменните им сърца и ще им дам ново, от по-добра материя." Законите на човешкото сърце са каменни, написани на каменна плоча. Бог ще даде ново сърце на човека, направено от фина, чувствителна материя. На нея Той ще напише ново знание, нова мъдрост, по която да живеят всички хора и да се разбират като братя.

Като наблюдавам хората - мъже и жени, виждам какъв страх се явява у тях, какво недоверие ги движи. Млада, красива жена, устойчива по характер, върви с мъжа си и се разговарят. Те срещат един мъж, с приятен вид, сериозен човек. Жената погледне към него и за момент образът на мъжа потъмнява. - Защо се безпокои той? - Страхува се да не изгуби жена си. И тя се смущава, пита се защо този човек є направил силно впечатление, защо є обърнал внимание. Защо се смущава тя? Ще признае факта както е, без да крие нещо от себе си. Ще си каже: Срещнах автомобила на един човек и като минах край него, окалях се малко. След това тя трябва да каже и на мъжа си, че

този човек є направил силно впечатление. Ако е разумен, мъжът є ще я изслуша и ще каже: Бъди спокойна, аз имам доверие в тебе. Друг път мъжът ще срещне една жена, която му прави впечатление и ще се вгледа в нея. И той ще се опита да скрие истината от жена си. Но колкото повече крият един от друг, толкова повече отношенията им се развалят. Мъжът и жената са части на цялото, т. е. части на Бога. Те не са отделни личности. Следователно обичай Бога в жената и мъжа, а не самите тях като личности. Докато обичаш мъжа и жената като отделни личности, като самостоятелни части, всякога ще живееш в морала на греха. Щом разбереш, че Божият дух прониква в умовете и сърцата на всички хора, ти ще застанеш на здрава, сигурна почва. Ще кажеш: Господи, няма да се поколебая в Любовта Ти! Винаги ще нося в ума си образа на Твоята Любов и светлина. Това значи да живее Бог в сърцата и умовете на хората.

"Кажи само реч!" - Каква е тази реч? - Речта на новия живот. Когато новороденото дете влезе в новите условия на живота, първият поглед, първата усмивка и първата дума идват от майка му. Същото можем да кажем и за онзи, който влиза в новия живот. Той ще види първо Бога и на Него ще уповава. Две мощни, велики ръце ще го пазят. Каква по-голяма сигурност и безопасност може да очаквате? - Защо, като се роди детето, заплаква? - Защото не усеща ръката на майка си, която трябва първа да го поеме. Днес бабата първа поема детето, а не майката. В Божествения свят майката първа поема детето си. Под "майка" разбирам любовта. Докато има баби, хората всякога ще бъдат хилави. В бъдеще никакво бабуване, никакви баби! Горко на онзи, който за всяка мисъл и желание, което предстои да роди, има нужда от баби! Когато родя една мисъл или едно желание, пръв аз ще го поема.

Беседа от Учителя, държана на 8 юли 1923 г., София.

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

Който слуша вас, мене слуша; и който се отмята от вас, от мене се отмята; а който се отмята от мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил. (Лука, 10:16)

Съвременните хора са изгубили истинските методи за разбиране и прилагане на Божието слово. Един и същ стих може да се тълкува по различни начини; той може също да се прилага по много начини. Обаче, който изказал стиха, имал в ума си само една мисъл - да изнесе истината - нищо повече.

Истината има само един начин за прилагане. И любовта има само един начин за прилагане. Ще кажете, че любовта има 35 милиона форми. - Това е друг въпрос. Формите на любовта са много, а смисълът є е само един - познаване на Бога. Да познаете Бога, т. е. любовта и нейната целокупност, това е задачата на ученика. Познаването има отношение към разбирането. Ще разбереш нещо и после ще го познаеш.

В разбирането на нещата има две страни: външна и вътрешна. Една слугиня работи в едно семейство при добри, благородни хора. И тя е благородна, добра работничка. Казвате: Значи тя има господар. Дали е добър господарят є, женен ли е? - Ето, в ума ви влизат две мисли, които раздвояват съзнанието ви. Господарят є е женен човек, има жена и деца. Ако математикът чуе думата "господар", в него ще се събуди само една мисъл. Той има точно, ясно определение на нещата. Един ден слугинята отива на пазар. Тук тя среща един господин, добре облечен, на вид благороден. Той пита слугинята де работи и колко є плащат.

- Плащат ми сто лева, работя при добри, благородни хора.

- Искаш ли да дойдеш в моя дом, аз ще ти плащам 300 лв.?

- Съгласна съм, достатъчно съм работила при сегашния си господар - цели пет години.

Връща се при господарите си и казва:

- Домъчня ми за домашните, искам да отида при тях, да ги видя.

- Щом ти е мъчно, свободна си да отидеш временно при тях.

Като подбудителна причина за напущането на старите господари са парите. Тя се полъгала за възнаграждението. Добри били и тези господари, но тя започнала да мечтае за повече пари, докато друг господар я привлякъл в своя дом. Той я запитал колко є плащат и като разбрал, че малко є плащат, казал: Ела в моята къща, ще ти дам 500 лв. И този път тя излъгала. За да напусне господарите си, тя казала, че иска да отиде в селото си, да се види с домашните си. Всъщност тя отишла направо при новите си господари. И тука прекарала пет години. Един ден излязла от дома си и попаднала на още по-добър човек, който є предложил 1000 лв. възнаграждение. Като чула, че ще є плащат 1000 лв., тя веднага решила да напусне старите си господари, пак под предлог, че трябва да отиде на село, да помогне на своите близки. Значи за парите тя се видяла принудена да излъже. Тя разрешила въпроса по външен, материалистически начин. Този пример показва слизането на човешката душа в материята, т. е. в низходящия път на живота. Това не е поквара, но неискреност, лицемерие. Мислите ли, че по този начин ще намерите истината? Да влизаш и излизаш от едно общество в друго по материалистически съображения, това не води към истината. Така постъпват и някои религиозни хора. Те напущат по-бедната църква и отиват в по-богата, дето условията са по-добри: там има повече музиканти, повече хористи, повече богати хора. Там един хорист взима 200-400 лв. месечно, като пее само четири пъти в седмицата. Като отидете в бедна църква, там владее демократически дух: всички хора пеят заедно, няма хористи. - Защо няма хористи? - Защото църквата няма пари, не може да плаща. Това е външно, низходящо разбиране на нещата.

От отношението на слугинята към четиримата господари математикът може да състави една пропорция, от която слугинята да разбере колко и какво е придобила при различните господари и колко е изгубила. И човек губи и печели в теглото си. Причините за това са различни. Докато е млад, той постепенно увеличава теглото си, като остарява, губи от теглото си. В живота нещата вървят и по възходяща линия. Да вземем същия пример за слугинята. Тя отива на пазара, дето среща един господин, който я пита:

- Колко ти плащат?

- Сто лева. Много ти дават. Ако искаш, ела при мене, аз ще ти плащам 50 лв.

Тя не му отговаря и си отива вкъщи и казва на господаря си:

Искам да отида в село да видя близките си.

- Свободна си, казва господарят є.

Обаче тя не отива на село, а при новия господар. Ще помислите, че той е неженен, затова отива при него. Не, женен е, но тя е благородна, добра мома, иска да услужи на този господар, чиято жена е болна. Тя работи тук пет години и по същия начин напуща господаря си и отива при друг, който не може да є плаща даже 50 лева. Понеже тя вижда в лицето му благородство, решава да остане в неговия дом. И тук работи пет години. Най-после тя се натъква на друг господар, който изобщо не плаща на слугите си. Въпреки това тя остава да работи при него. Като прекара в дома му пет години, един ден господарят є казва: Ползвай се свободно от всичко, което имам. Ти знаеш, че аз нищо на плащам на слугите си, но затова им давам възможност да се ползват свободно от благата ми. Коя от двете постъпки на слугинята предпочитате: когато върви по низходяща линия, или когато върви по възходяща? Оттук вадя заключението: Има хора, които търсят Бога по низходящ начин. Така те никога няма да Го намерят. Пари може да намерите, но не и Бога. По този начин не можете да намерите и истината. Други търсят Бога по възходяща линия.

Ще приведа един окултен разказ. Той се отнася до времето на Бар-Единбу, виден цар, когато е станало деление на хората на бели и черни. Това деление почнало много по-рано, и то главно на физическото поле. Тогава се образували двете школи и същевременно се разделили. Едните и другите се отделили по особен начин. Азембу, прочут Учител от Бялото Братство, искал да се освободи от великия жрец на Братството на име Шефу, който се свързал тайно с тъмните сили на природата и почнал да прилага методите на Луцифера. Цели двадесет години Азембу работил върху една каса, направена от злато и украсена с диаманти. Той искал да затвори Шефу в касата и така да го изпрати вън от Братството. Като завършил касата по всички правила на бялата магия и взел всички предпазни мерки, Азембу извикал жреца да му покаже своето изобретение. Жрецът искал да разгледа касата, която била много масивна, и влязъл вътре. Но тя била така направена, че той не могъл да излезе. Тогава Азембу му казал: Понеже изневери на Братството, ти си затворен в тази каса и не можеш вече да излезеш от нея. Аз ще ти дам един от моите ученици да те придружи и изнесе вън от Братството. Ако желае, той може да остане с тебе, ако пък не иска, може да се върне назад. Той извикал един от способните си ученици, голям привърженик на неговото учение, и му казал: Поверявам ти един опасен затворник, да го изнесеш от тук на гърба си. Ще бъдеш много внимателен, като носиш касата. Ще ти дам една формула, която ще ти помогне при свалянето на касата. Ако забравиш формулата, не можеш да свалиш касата от гърба си и ще станеш неин роб. Учителят повторил три пъти формулата.

След това го запитал:

- Запомни ли формулата?

- Запомних я.

Ученикът турил касата на гърба си и тръгнал да я изнесе. От време на време жрецът се разговарял с ученика. По едно време той искал да свали касата от гърба си, но забравил формулата. Касата

стояла на гърба му и той не могъл да я свали. Той си помислил: Поне да можеше касата да стане по-лека! Тъй като нямало кой да му помогне, той се обърнал към жреца с думите:

- Знаеш ли някакъв начин да ми помогнеш?

- Аз мога да ти помогна, но с условие, че ще станеш мой ученик. Както виждаш, тази каса е скъпоценна, аз ще ти я подаря. От тебе се иска само да я отвориш.

Така ученикът напуснал своя Учител, забравил формулата, дадена от него, и не се върнал вече назад.

Дотук аз спирам разказа. Той представя слизането на човешката душа на земята. Всяка душа е слязла на земята с известна мисия, но се обърква, понеже се е нагърбила с непосилната задача да носи златната каса на гърба си. В Стария Завет, във Второзаконието, се разказва за смъртта на Мойсей. Започнал се спор между архангел Михаил и сатаната за тялото на Мойсея - на кого от двамата принадлежи то. Защо трябвало да става спор между архангел Михаил и сатаната? Ще се разправят за едно мъртво тяло! То представя касата, в която Мойсей бил затворен. Като напуснал Мойсей касата, започнала се борба кой да я вземе. И до днес още се водят спорове и борба за човешките тела. Докато продължавал спорът, Мойсей не могъл да се освободи от касата. Казано е в Евангелието, че Илия и Мойсей се явили при Христа. - Защо се явили при Христа? - За да разреши той въпроса. Как е разрешен въпросът, няма да кажа, но Мойсей е свободен днес. - Кой го разрешил?

Христос! Мойсей се беше хванал толкова здраво за закона, че не можа да влезе в Обетованата земя. Ако той не може да влезе в Обетованата земя, какво остава за другите хора? Още не им е позволено да влязат в Ханаанската земя. И след това евреите мислят, че могат да влязат в небето! Те не могат да влязат в Ханаанската земя, че в небето ще влязат. Ако човек не те пуща в коридора си, как ще те пусне в своята лаборатория или в своята съкровищница, пълна със скъпоценности! Това е невъзможно. Много примери има в Стария

Завет, от които се вижда, че лесно не се влиза в Царството Божие. - Защо? - Заради непослушанието на хората. Ще кажете, че Бог прощава. Това не е наука. Ако очаквате само на великодушието на Бога и на Неговото всеопрощаване, това е неразбиране на великия Божи закон, който управлява живота. Мойсей направи голяма грешка в живота си, заради която Бог му каза: Понеже ти не изпълни закона, както те научих, няма да влезеш в Ханаанската земя. Мойсей каза на израилския народ: Вие станахте причина да ме извадят от добрите условия на живота. Същите евреи извадиха и Христа от добрите условия на живота. При честите спорове между евреите и Христа, неписани в Евангелието, Христос им казваше: И с мене ще постъпите така, както с Мойсея. Но аз имам власт да положа душата си и да я отнема. Мойсей обаче запита: Нямам ли аз власт да извадя вода от тази скала? Той удари с жезъла си скалата и от нея потече вода. Въпреки това Мойсей не можа да влезе в Ханаанската земя.

Често се говори за духовния и за светския живот. Като изучават Божественото учение, хората имат желание да станат силни, учени, богати, да им тръгне всичко наред, да познаят света, да познаят и себе си. Те гледат на себе си като на избраници, да бъдат богоугодни на Бога. Ако не постигнат това, те се отчайват. Наистина когато влезе в духовния път, човек минава през първото посвещение. Запитват го: Какво искаш - сила, власт или пари? И този път води към Бога. Силата ще оправи света; властта ще го държи в ръцете си, а парите ще го укрепят. Това е изпит за учениците, а не за онези, които вярват. Те не се подлагат на изпит. Обикновеният вярващ живее като обикновен човек и умира такъв. За него изпити не съществуват. Щом станеш ученик, изпитите веднага дохождат.

Значи ученикът се изпитва, а обикновеният човек е свободен. Не съжалявай, ако не те изпитват още.

Питат ученика: Какво искаш - да ти се даде благо отвън, или отвътре? Някои ученици искат смирение, те не искат нито сила, нито власт, нито пари. Който се стреми към силата, той постепенно се

отдалечава от Бога. Целият свят върви днес в пътя на насилието. Учениците, които са избрали пътя на насилието, са създали днешния ред и порядък. Те са разбрали само външната страна на живота. От хиляди години те забелязват, че им липсва нещо съществено. Други ученици са избрали пътя на смирението и жертвата. Аз говоря за съзнателната жертва, а не за самопожертването, което подразбира самоунищожение. Тези, които са избрали пътя на насилието, разполагат със златната каса. Турят ли я веднъж на гърба си, тя вече не слиза оттам. Това наричат индусите Закон на кармата. Знаете ли как е произлязла кармата? Мислете по този въпрос. Някои казват, че кармата е произлязла от греха, а грехът - от плода на забраненото дърво. Ако грехът се е зародил в хората след опитването на плода на забраненото дърво, как се е появил той между ангелите? Христос казва: "Който слуша вас, мене слуша; и който се отмята от вас, от мене се отмята; и който се отмята от мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил." Питам окултните ученици, имат ли правилно разбиране на Христовото учение. Аз не говоря за теорията на Христовото учение, но за онова, което се е прилагало от времето, когато се е появил човекът. То е приложимо. Следователно щом се домогне до Христовото учение човек има вече разбиране за самия живот. Попитайте днес кой да е богослов какво ще каже за Бога. Какво ще ви отговори той? Ще каже, че Бог е сила, която е създала всичко. Ясен ли е този отговор? Друг ще каже, че Бог е интелигентност. Къде и как се проявява тази интелигентност? Може ли някой да даде конкретна дефиниция за Бога?

Вчера дойде при мене една малка сестра и изказа такава мисъл, каквато и възрастните не могат да изкажат. Тя каза: Някога чувствам в душата си такава обилна любов, която изцяло ме изпълва. Въпреки това в мене остава малко място, малка стаичка, запазена специално за някого. Искам да обикна някого, да изпълня това място, но то си остава празно. Когато се опитам да го запълня, натъквам се на страдания. Ако си позволя да го запълня, скъпо съм плащала. Тя ме

пита защо става така. Отговорих є: Това място е само за тебе. То е твоята тайна стаичка, в която само ти можеш да влизаш и излизаш - никой друг.

- Един ден - каза тя - аз се опитах да поставя една моя учителка на това място, но скъпо платих. Умът ми щеше да излезе.

Казах є:

- Това място е твоята светая светих. На никого няма да го отстъпваш. Това значи: Да поставиш Бога в своята тайна, скрита стаичка.

- Тогава как ще ми определите що е Бог?

- Ще ти отговоря с една дума: Бог е светлина. Той е непрекъсната светлина, т. е. светлина без прекъсване. Каквото и да поставим на пътя є, тя не може да се засенчи. На тази светлина растат и се развиват всички дарби и способности, всички добродетели в човека. Тя озарява лицето на човека, тя го прави светъл и чист. Никой не може да лиши човека от тази светлина, освен той сам. Това е същественото. Бог е светлина. И между нея и човешката душа не може да се постави преграда.

Като казвам, че Бог е светлина, нямам предвид физическата светлина. На тази светлина зреят всички плодове: ябълки, круши, сливи и др. На Божествената светлина обаче растат само добродетели. В нея е безсмъртието. Дето са добродетелите, там е райската градина. Който се храни с добродетели, зрели на Божествената светлина, той никога не умира. Жива е Божествената светлина.

Кой човек е добродетелен? - Който има светлина в ума си. Ако светлината ти е непрекъсната и върви пред тебе, ще знаеш, че си обърнат с лице към Бога. Ако светлината ти е непрекъсната и зад тебе, ти си обърнат с гърба си към Бога. Който се грее на Божествената светлина, той се отличава със сила, интелигентност и доброта. Той разполага с големи възможности. Изобщо човек се ползва от тази светлина само тогава, когато умът и сърцето му се огряват от нея. Каква полза, ако имаш стая, но в нея не прониква нито един слънчев

лъч? Вън от Божествената светлина никакви блага не могат да ни задоволят. И тъй, първото нещо за ученика, който върви в пътя на смирението, е да има вътрешна светлина. Тя се отличава с голяма мекота и безпреривност. Тя внася дълбочина в човека. Казваш: Груб човек съм, не съм доволен от себе си. Груб си, защото нямаш вътрешна светлина. Много естествено. Вечер камъните са студени. През деня, когато слънцето грее, камъните се стоплят. Ето защо, когато има вътрешна светлина, човек е топъл, мек, нежен. Щом изгуби тази светлина, той става студен и груб. Като знаете това, не се заблуждавайте да мислите, че можете отвън да се топлите. Не, Божествената светлина огрява човека отвътре. Никой не може да загаси тази светлина отвън. Ако някой застане на пътя между човешката душа и Бога, само той е в състояние да загаси тази светлина. Обаче ние знаем, че няма сила, която може да тури преграда между човека и Бога. Мнозина се опитват да загасят тази светлина, но не са могли да успеят. Затова е казано, че Бог е необятна светлина, която прониква в цялата вселена. Дето влезе, тя всичко чисти. Няма недъг или порок, който може да устои на тази светлина.

Мнозина са дохождали при мене да се оплакват от мъчнотиите си. Питат ме защо им е мъчно, защо са тъжни. Отговарям: Нямате светлина. Ще кажеш, че си тъжен, защото си скаран с жена си. - И да не си скаран, пак ще ти е тъжно. - Нямам хляб, нямам дрехи. - И да имаш хляб и дрехи, пак ще ти е мъчно. И в коприна да си облечен, и цар да си, пак ще ти е мъчно. - Защо? - Липсва ти вътрешна светлина. Докато тя не проникне в тебе, всякога ще страдаш. Ако имаш светлина, и беден да си, да живееш в колиба, пак ще бъдеш доволен, ще гледаш небето, ще се разговаряш със звездите. Хората ще те съжаляват, ще те наричат бедняк, но ти знаеш, че отвън си беден, а вътрешно - богат. Ти гледаш скъсаните си дрехи и казваш: Господи, благодаря Ти за богатството, което си ми дал. Така по-лесно възприемам Твоята светлина, отколкото със здрави дрехи.

Сега вие очаквате да ви кажа нещо научно. Ето изучавайте теорията на Айнщайн. Тя е научна теория. Според нея всичко е в движение, но не по права линия, както сте учили, а по крива линия. Казвате, че пътят ви е прав, че постъпките ви са прави, но според теорията на Айнщайн не е така. Няма движение по права линия. Обичаш приятеля си, разговаряш се с него, но като дойде друг някой при тебе, ти веднага ставаш на крака, посрещаш го любезно, обсипваш го с ласкави думи. Защо правиш тази разлика между двамата? Ще кажеш, че много обичаш този човек. - Като го обичаш, направи ли го щастлив? Както виждаш, отношенията ти не са праволинейни. Ето защо казвам: Няма човек в света, който е направил подобния си щастлив. Едно от големите заблуждения на хората се заключава в това, че те един-други си приписват качества на богове. Туриш корона на човека и започваш да му се кланяш. Довчера бил обикновен човек, днес става бог. Така са постъпвали езичниците: направят си един златен идол и след това започват да му се кланят, от него очакват спасение. Така постъпват и учените. Някой учен напише една теория и започва да убеждава хората в истинността є. Като се убедят в нея, хората започват да є се кланят. Един ден тази теория стане невалидна, замества се с друга, по- нова от нея. Тогава всички казват: Сгрешихме, не сме били на прав път.

Щом теорията е грешна, защо убеждавате хората да вярват в нея? Мойсей казваше, че ще спаси света, но не го спаси. Дойде Буда, и той искаше да спаси света, но не го спаси. Христос дойде на земята и всички Го очакваха като спасител. Християните казват, че светът е спасен, всъщност не е спасен. - Защо хората още не са спасени? - Защото им липсва нещо - вяра им не достига. Тези, които казват, че Христос ще спаси света, сами не вярват в това. Дали вярват, или не, не е важно. Обаче, казано е: "Бог толкова възлюби света, че даде в жертва своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него." Който вярва в сина, той се привлича от Бога. Неговата душа се озарява от светлината на Бога. За такъв човек се казва, че е спасен.

Значи, спасява се само душата, а не светът. Хората грешат, като очакват първо да се спаси външният свят, а после те. Не, хората ще оправят външния живот, а Бог - техния вътрешен живот. Щом се оправи вътрешният живот, външният сам по себе си е оправен. - Какъв е вътрешният живот? - Ето един въпрос за изучаване. Ще се пазите от раздвояване на съзнанието. Няма да питате кой е на правата, и кой - на кривата страна. Който е огрян от Божествената светлина, той е на правата страна. Той е човек с добродетели. Когато добродетелите, т. е. плодовете на душите узреят на Божествената светлина, те ще започнат да се обменят. Когато казваме, че душите се свързват, това подразбира обмяна между техните плодове.

"Който слуша вас, мене слуша; и който се отмята от вас, от мене се отмята; а който се отмята от мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил." Някои се питат: Този човек говори ли истината? Смешно е да се задава такъв въпрос. Наистина, важно е да се знае кой говори истината. Ако аз дойда и те науча как да придобиеш Божествената светлина, не съм ли ти казал истината? Тази светлина именно ще покаже дали говоря истината, или не. Ако нямаш вътрешна светлина, каквото и да говориш, всичко е напразно. Може да цитирате много стихове от Библията и от Евангелието, но ако те не внесат необходимата светлина във вас, нищо не са. Един стих е разбран и разумно приложен, ако внесе във вас вътрешна светлина и мир. Този стих е оживял във вас. Ще цитирате какво е казал Христос, Павел и др. Де са те днес? Ще кажете, че са горе някъде, на небето. Не, те са на земята, работят между хората. Някой объркал работите си, оплел се, не може да си помогне. Достатъчно е да произнесе един стих с желание да го разбере, за да дойде Христос да му помогне. Той ще внесе светлина в ума му и ще оправи работите му. Който е получил тази светлина, той е намерил вече своя Учител. Ако няма светлина, той още се занимава със златната каса. Хората още се занимават с въпроса кой управлява света - Бялото Братство или черното? Трябва ли да имаме богатства, къщи, ниви, лозя? Хората умират и при най-

хубавите къщи, и при най-голямото богатство. Тези неща са важни, но не са съществени. Ще кажете, че религията е нужна на хората. И при религия хората умират. Важно е дали религията дава нещо съществено на човека. Някой учен или философ поддържа своите възгледи и се радва на добър живот; жената и децата му са здрави и весели. Утре жена му умре. Могат ли неговите възгледи да го утешат? Ако твоята философия не може да те утеши, тя не е истинска. Аз съм за онази наука, за онази философия, която може да ти даде утеха и при смъртта. Това наричам жива, положителна наука и философия. Като видя, че тъжиш за жена си, ще те поканя у дома на гости и ще те заведа в пансиона, дето е тя, да видиш на колко хубаво място е дошла. Ти ще кажеш: Радвам се, че жена ми е свободна. При мене беше робиня, а тук живее на свобода. Той е убеден вече, че жена му е жива. Ще кажат за него, че дъската му е мръднала. Чудно нещо! Ако скърби и плаче за умрялата си жена, това е нормално. Ако се радва, че тя е жива, това не е нормално. Значи, ако се радваш, дъската ти е мръднала; ако скърбиш, ти си нормален. Според мене човек може да се разстрои и в скръбта, и в радостта. Едно е важно: Божествената наука продължава човешкия живот и внася нещо ново в него.

Христос казва: "Който слуша вас, мене слуша." От всички се иска работа, а не забавления. Доста сте се забавлявали. Някой казва: Добре е Учителят да махне с ръка и да ни освободи от крадците и разбойниците.

Това не е моя работа. Аз няма да ставам стражар, да пазя хората. Какво лошо има в това, че някой те обрал? Бил си натоварен, а той те облекчил, освободил те от касата. С тази каса на гърба си ти щеше да потънеш в океана, а без нея ще бъдеш свободен. Това са изводи, чрез които ще разберете смисъла на живота.

Ще ви предам още една мисъл, която ми каза младата сестра. Като се вглеждала в живота, тя дошла до заключението: Енергията, с която разполага природата, е определена точно математически. Тя е разпределила справедливо тази енергия между всички живи

същества. Следователно точно определено е колко енергия се пада на всеки човек. Ако някой вземе повече от това, което му се пада, върши престъпление. Днес природата слага на всички хора да ядат. Ако вземеш една или повече хапки от определените за тебе, ти вземаш от хапките на другия. Ако един човек вземе пет хапки повече, друг - десет хапки, знаете ли какво ще стане? Знаете ли колко хора ще останат гладни? Ще кажете, че трябва да се прави икономия.

Икономията зависи от това всеки да яде толкова, колкото му е определено. Докато сте били на небето, още там са определили по колко грама средно трябва да яде човек на ден. По-рано имаше купонна система. По колко хляб даваха на човек? - По 250 г дневно. Разумният свят е изчислил по колко грама хляб се пада дневно на човек. Спазват ли хората тази мярка? Това не се отнася само за храната, но и за мислите, чувствата и желанията на човека. Обичаш един духовен човек и желаеш да седиш при него с часове, да се къпеш в неговата аура. - Това е престъпление. Ще се къпеш в аурата на човека толкова, колкото ти е дадено - нито повече, нито по-малко. Ще пиеш от чешмата толкова вода, колкото ти е определено. Отиваш на чешмата да си миеш краката, лицето, очите, а други те чакат, жадни са! Не, ще оставиш първо те да се напият, а после ти ще се миеш. Ще бъдеш внимателен, ще пазиш ред. И другите хора искат да се измият, не само ти. Ако не спазваш реда на природата, ще те критикуват. Вие сте ученици на Бялото Братство, не трябва да допущате да ви критикуват. Какъв пример ще дадете на другите? Ако не постъпвате разумно, не може да бъдете образец за тях. "Който слуша вас, мене слуша." Ако носите Божествената светлина в себе си, всички ще ви слушат. Хората се бият, карат се, спорят, когато са в недоимък. Дето е изобилието, никакъв спор не съществува. Малкият чучур не може да задоволи изведнъж жаждата на всички пътници. Обаче изобилието на водата изключва всякакъв спор и недоразумения. Какво ще кажете за онази вода, която кара четири-пет воденични камъка? Тя е буйна, силна вода, задоволява нуждите на много хора. При Божествената

любов не съществува никакъв спор - в нея е изобилието на живота. При човешката любов има спорове и недоразумения. В нея човек издребнява. Като знаете това, пазете се от дребнавостите на живота. Ученикът не трябва да се поддава на дребнавостите. - Защо? - Защото те водят към смъртта. Когато Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си, Той има предвид отричане от смъртното.

И тъй, в празното място на сърцето, за което говори малката сестра, ще туриш Божественото. Само ти ще влизаш и излизаш оттам, докато се познаеш. Тогава ти ще се познаеш така, както никога не си се познавал. Някой погледне ръката си, мисли, че в нея е изразен само той, т. е. само неговият живот. Ако ръката е същественото, каква беше твоята ръка преди 18 милиона години? Ами преди 100 милиона години? Каква ще бъде твоята ръка в далечното бъдеще? Това, което се променя, не е съществено. "Който слуша вас, мене слуша." Ще ни слушат хората, но когато бъдем носители на Божественото учение, което носи радост и утеха в света. Божественото учение прави човека силен, интелигентен и добродетелен. Помни: Силният мъчно се побеждава. Силният и добродетелният по-мъчно се побеждават. Силният, добродетелният и интелигентният никога не се побеждават.

Значи, смисълът на живота се заключава в това да придобием Божествената светлина, при която зреят плодовете на човешката душа. - Защо ни е светлината? - За да зреят плодовете. Как ще зреят ябълките и крушите без слънце? Следователно, без Божествената светлина няма вечен живот. Без добродетели вечният живот не може да се придобие.

Който има уши, да слуша!
Който има ум, да разбира!
Който има сърце, да възприема!
Който има воля, да прилага!

Беседа от Учителя, държана на 15 юли 1923 г., София.

ЗДРАВИЯТ УМ

(В един часа всички братя и сестри с Учителя потеглихме за Черни връх. На Бивака останаха дежурни сестри и братя. Всички вървяха първо в ред на триъгълници, след това в ред един след друг, когато се стигна самият Черни връх. Всички се изкачиха по него в една редица един до друг с разстояние помежду. Като че върхът биде атакуван и превзет по цялата хоризонтална линия. Беше доста студено, имаше и вятър. В пет часа стигнахме на самия връх. Височина 2520 м[1] 5ч. и 40 мин. Изгря слънцето във великолепна картина.

По нареждане на Учителя всеки застана на един камък.)

Молитва
"Изгрява слънцето" (песен малко преди изгрева)
"Благословен Господ Бог наш"
Добрата молитва
Молитвата на Братството
Отче наш
"Благославяй, душе моя, Господа"

(*Беше доста студено, почти всички бяха посинели, а краищата на пръстите бяха изтръпнали. Чувствуваше се силно електричество.*

Всички насядаха на източната страна на камъните, в средата Учителят. Чувствуваше се съборен ден. На екскурзията имаше и братя, и сестри от провинцията.)

6 ч. Учителят започна да говори.

[1] Официалните данни за височината на Черни връх са 2290 м.

[...[2]] Всяка мисъл си има особена почва. Ако съвременните хора не могат да разберат Истината, в техния мозък няма почва, в която да може да вирее тя.

Сега за пример, вие като решихте да се молите, изскочи в ума ви съвсем друго нещо - да има сега хубаво да се наям или да имам някоя хубава топла дреха и пр.

Изкачването на високите места създава един прилив на кръвта. Това става по един физически начин. Има хора, които не се изкачват, но правят усилие с волята си и повдигането става по-инак.

Сега всички усещате едно изтръпване на края на пръстите. Но трябва да има и една приятна топлина, тогава показва, че има хармония, пък като я няма тази топлина, показва известна дисхармония. Сега е доста студено, като е по-силно слънцето, ще направим няколко опита на камъните. На връщане може да минем през Резньовете.

По-после ще говоря.

Всички се упътиха към чайниците и всички чувствуваха голям глад. На една сестра (*Вера Белева*) й стана лошо, мислеха от студ и глад, Учителят после го обясни, а също обясни и защо всички искаха да ядат. Закуската се направи на южната страна.

Направиха се хубави гимнастически упражнения с бързи движения на ръцете и краката. След това всички се наредиха по камъните и долу по тревата на слънце.

(*8 ч. и 45 мин. Всички изпяха няколко песни и с "Братство, единство" всички с Учителя напред се упътиха надолу по североизточната страна.*

9 ч. На едно хубаво магнетично място при едни скали, изложени на изток, под хубавите слънчеви лъчи Учителят говори):

---

[2] Бележка на стенографа: „Беше доста студено, че не можах да напиша първите думи от Учителя."

Тази сутрин на Черни връх имаше много електричество, беше студено. Сега да се попечем на слънцето. Да си направим едни упражнения с ръцете, тъй както сме седнали.

Тайна молитва

Ние можем да знаем кои неща са верни в даден момент и кои не са верни. До сега вие имате ли някои правила за това? Как познавате, че някои неща могат да бъдат верни, а други неверни? Ония неща, които съществуват в природата, които можем да намерим в природата, те са верни. Всяка една мисъл, която е реална, тя си има свой образ в живата природа. Туй, което не можем да намерим в природата, то не е вярно, то е произведение на човешкия ум.

Вземете сега цветята предвид, които използуват слънчевите лъчи. От чистото гледище на един ботаник какво представляват цветята? Те считат, че цветята не са разумни същества, те живеят в полусъзнанието. И те не могат да си обяснят защо едно цвете е бяло, друго червено, розово, синичко и пр. Те не могат да си обяснят дълбоките причини. Защо? Добре, ние минаваме към разумните хора; ако един мъж си тури една шапка бяла, синя или червена или си тури черни панталони, а жената си тури червена рокля или синя, има ли туй смисъл или не? Има смисъл. И тъй, цветята имат двояк смисъл, първо - цветът показва какво трябва на цветето.

Например белият цвят показва какво трябва на туй цвете, което го носи. Метода, начина, по който туй цвете трябва да се развива. Следователно природата казва така: "На тебе ти трябва чистота." И докато работи тъй, то е бяло. Щом постигне резултати в тази област, в степента на туй съзнание, в която духът на това цвете минава, то почва нова работа. Това цвете трябва не само да има чистота, но трябва да знае как да запази тази чистота. Като я запази, тогава природата му дава жълтия цвят, казва: "Трябва ти сега интелигентност." На цветето казва: "На тебе ти трябва

интелигентност, да доставиш оная материя, чрез която може да образуваш органите на великата интелигентност." Добре, след като цветето добие всичките необходими елементи, природата казва: "За да може този ум да се крепи, то ти трябва вяра и любов към истината." Тури му синия цвят, казва: "Трябва да можеш да добиеш всичката оная материя, която е необходима, върху която действията на самата истина може да се садят." Това е една азбука. Туй е за самите цветя и като погледнете цвета на едно цвете, може да си направите извода. Ще кажете: "Трябва му интелигентност." В дадения случай туй цвете е толкова интелигентно, колкото и вие. Само че разликата е в това, че вие имате орган, чрез който да се изрази тази интелигентност, а духът на това цвете няма орган да изрази тази интелигентност.

Сега ще направим друга аналогия. Каква е разликата между човешката душа и душата на ангелите? По отношение на ангелите ние сме цветя. Следователно всичките наши добродетели, положителни или отрицателни, всичките наши недъзи, положителни или отрицателни, се явяват в тяхното царство като цветове. Те като те погледнат, знаят вече. Те те изучават от цвета, който преобладава върху формата ти. Не мислете, че един човек, който има образ тук, има образ и между ангелите. Ако вземете, и цветето си има очички, то вижда, ама вие не може да видите очите му, и то си има нос, но вие не го виждате, и то си има ушички, всичко, но то е в едно зачатъчно състояние. Сега, ако тия истини се изнесат на съвременните учени хора, те биха се смели до превиване. Тъй би се засмял един ангел, ако му се каже, че човек има очи, нос, уши. Защото хората пред ангелите нямат още образ, те съзнават, че тия цветя еволюират и казват: "Един ден като дойдат в нашето положение, ще добият този образ, както ние." Но ангелите са по-умни от нас. Те имат начини да се съобщават с нас, когато ние не знаем как да влезем в едно цвете, може да го откъснем, да го стъпчем и не считаме, че сме направили голяма пакост, а един ангел може да влезе в цветето. Ангелите изучават

нашия душевен живот много по-хубаво, отколкото ние изучаваме живота на цветята.

В тия екскурзии, които правим сега, то е да се създадат правилни разбирания. Във вашите мозъци трябва да стане едно трансформиране на съзнанието, защото има известни органи, които са в зачатъчно състояние, после трябва почва за новите идеи, а тази почва отнякъде трябва да се създаде. Или в сегашната си фаза християнството приготовлява хората да създадат тази почва. Апостол Павел казва: "Не от делата на закона човек ще се спаси, а от вярата", т.е. когато хората разберат Божиите закони, тогава ще се спасят. Когато хората станат умни да разберат Божиите закони, светът ще се оправи в широката смисъл като едно окултно място. А при сегашното разбиране не е така. Не неговите буквални думи; вяра и чрез дела, това са две школи. Вярата всичко дава, тя не е мъртва вяра, а жива вяра, да знаеш законите.

(Учителят похваща скалата, на която се беше облегнал, на която има тук и там мъх.)

Този камък като го пипнеш, от него хляб можеш да изкараш, вода можеш да изкараш. Но трябва да знаеш законите. Питам:Туй, твърдото съзнание (камъкът) как изкара този мъх? Той е по-умен. Има си една малка фабрика и постоянно произвежда това. Знание трябва.

Сега може би и вие, понеже от памтивека сте възпитавани тъй, очаквате спасението да дойде по един чуден начин. Не, онзи, който влезе в Божия път, у него трябва да започне да се развива неговата интелигентност, след туй трябва да се развие неговото сърце. Сега, понеже човешкият ум е дошел до известна степен на развитие, голяма част от човешката раса са добили много висша интелигентност. Предците , те се застъпват за своите по-малки братя, да се работи върху тяхното сърце и започва културата на сърцето. Тъй както сте сега, вашият ум не може да се облагороди. Вие имате една интелигентност, но липсва ви една мекота. Аз употребявам една дума,

наричам. Изкълчени са умовете ви, изкривяване настъпва в ума ви. Каквото и да се каже, той ще намери противоположното. Няма мекота и здраво разбиране. И който човек те види, той няма да помисли как да ти причини едно добро, а ще погледне може ли да те използува. Ако си учен, казва: "Ето добър случай да го използувам. Син има, дъщеря има..." Това не е култура още. Ние хванем някой кон, похващаме го, кажем: "Много хубав е този кон!" За талига или за работа. Пък като са два коня, ще кажеш: "Много добре, днес човек може да изкара десет декара място." Следователно за интелигентността ние гледаме от нашите икономически условия. Следователно човешкият ум трябва да придобие една мекота и тази мекота не трябва да бъде изкуствена. Трябва едно вътрешно трансформиране в същината на умствените органи, т.е. материята съвършено да се пресъздаде. Затуй не трябва да си правите такива илюзии - времето, настроението. Това приготовлява само материала, а има дълбоки схващания, които ще дойдат после. За пример почнете да мислите за Бога. Вие казвате, че вярвате в Бога, но задайте си един положителен въпрос: Какво нещо е Бог? У вас като че умът ви стане празен - природни сили влезнат. А що са природните сили? И самата интелигентност е неопределена. Всякога ние ще турим на самата същина неща, които не са верни.

А ние Бога може да опитаме съществува ли, или не по следующия начин: имаш една рана живеница, лекуваш я, всичките лекари викаш, твоят живот виси на косъм, ти съзнаваш, че нищо не ти помага. Ако се обърнеш към Бога не с адвокатство и хитрина, а с онази вътрешна топлина и кажи: "Аз познавам, Господи, че Ти си добър, но дай ми едно малко доказателство да се махне тази живеница от мен и аз ще посветя целия си живот за Теб."Слушай, направете това обещание, но не като онзи циганин, който, като е била болна жена му, обещал, че ще даде една голяма свещ, а като оздравяла тя, рекъл: "Я дам, я не." Гледай да бъдеш положителен, кажеш и да свършиш. И веднага болестта ще мине, и ти ще почувстваш едно

особено състояние на душата и една особена светлина, която тъй ще разшири душата ти, че всичките неща тъй ще се претълкуват, съвършено ще се изменят и ще почувствуваш една вътрешна благост, един вътрешен тих глас, който ти приказва. Някой ден се разгневиш, този глас ти казва: "Не го прави това нещо, не е хубаво." Пак те остави гласът, но като ти заговори 3-4 пъти, ти почнеш да мислиш. Дойде някой, на когото имаш да плащаш, ти вземеш и скъсаш полицата. Законът ще те хване - има свидетели. Ти скъсаш полицата, но той събере тия листчета, казваш: „Защо ги събира тия листчета, виж глупак!", а той ги вземе, седне у дома си, па ги нареди едно до друго, направи пак полицата, казва: "Г-н съдия, той скъса полицата, хвърли я, но аз събрах листчетата."Тия, които имат да вземат, по Мойсеевия закон събират листчетата. Имаш да даваш, честно ще го платиш. Ако не можеш, ще идеш при Господа, да ти кредитира. Гласът ще ти каже: "Внимавай, толкова пъти си лъгал, дошел си до това положение." Предупреди те, отидеш си.

Богатството, което Бог ти е дал, с него веднага можеш да изплатиш кармата си и станеш от съвършените, пък ако не, ще дойде другият закон, с който ще се увеличи кармата.

Та при сегашните условия, както светът се развива, понеже сме слезли в дъното на ада, дето материята е най-гъста, всичкият наш минал живот изпъква в съзнанието ни. Постоянно преживяваме старото. Трябва да бъдете много будни. Човек като се предаде на слабости, той трябва да знае, че направена погрешка по-лесно се изправя, отколкото погрешка, която не се е проявила, защото възможно е при дадени условия тази погрешка да се яви, но веднъж направена тази погрешка и извадена опитността от нея, ти казваш: "Няма да я правя втори път."

Думите на Христа имат смисъл: "Ако Ме любите, ще опазите Моя закон." Само чрез закона на Любовта ние може да изпълним правилата и заповедите, които са дадени.

Туй е сега.

Който има уши да слуша, нека слуша;

който има ум да мисли, нека мисли;

който има сърце да чувствува, нека чувствува;

който има воля да работи, нека работи над себе си и Бог ще го благослови!

"Бог е любов "(песента)

Ние слезнахме и почнаха вече да идват мъглите нагоре. 9 ч. и 40 м. Всички слезнаха по Резньовете надолу. При една хубава поляна на едно магнетично място, обрасло с буйна, висока трева, всички насядаха в кръг около Учителя. Слънцето грееше топло. Брат Джагалов прочете беседата "Истината" (от съборните беседи - 21 август 1922 г.).

След това Учителят започна да говори.

Сега ще ви кажа една мисъл и вие ще се намерите в чудо. Дам на едного едно зрънце да посади, на някой две-три-четири-пет-шест, на някого дам една крина-две-десет крини. Питам, като ти дам едно семенце да посадиш, какво ще ти коства? Един ден ще те питат ти ли го посади? - "Аз". Само за туй ще ти говорят на тебе. Няма да те питат: "Онези ниви craftedпося ли?" Твоята задача е твоето семенце. И какво извинение може да имаш? Като казвам, истината може да говорим, децата може да говорят истината. Едно дете може да говори истината. Господ иска едно добро, не сто добрини. Какъв отговор ще дадете? В живота си може само едно добро да направиш, а всичко друго е само приготовление за туй добро. И като го направиш, всичко е осмислено; не направиш това добро, всичко се стопява. Туй е вътрешната страна. Ще кажете: "Аз не мога", то е най-малкото. Истината иска много малко, но да го направиш много хубаво. Питам: През вашия живот от сто години се изисква всяка година само едно семенце да посадите. Пет минути няма ли да намерите в годината? Ако каже някой, че една година като живее, един човек не намерил пет минути да посади едно

семенце, то е една квадратна лъжа. Той дрънка за една чаша бира и чака десет минути, а за семенцето му трябват пет минути само, а за ядене той намира много повече време, а за семенцето не намира пет минути. Сега вие, като не посадите вашето семе, искате да посадите чуждите семена. Не се бъркайте в чуждите семена. Това е истината. Това е една силна мисъл. Няма подобна беседа на "Истината" в цялата литература. С една семка, като я посеете, може да спасите света. Посейте една ябълчена семка. Някой намисли да извърши едно убийство, но вземе и откъсне от твоята ябълка, като я изяда, той възприеме твоята мисъл и се отрече от злото. После, някои хора искат тщеславие, казват тъй: "Аз да съм красноречив." Господ каже: "Напиши следующето изречение, напиши го." Той не иска, казва: "А, аз не искам изречение. Беседа, беседа искам." - Не, ти напиши двата реда, те ще принесат по-голяма полза. Напиши на твоя приятел "На твоята градинка почвата е много хубава, посей 50 дръвчета в градината си." Ще кажете: "А, аз ще се занимавам с неговата градина!" Колко ще ти коства? Напиши му това. Ама вие, като дойдете до малките работи, там се спрете.

Сега от тази беседа трябва да ви попитам какво приложение може да направите за абсолютната истина? Например, ако началникът ти иска да знае какво мислиш за него и ако му кажеш истината, той ще те уволни. За да му кажеш истината, кажи му тъй: "Ти си дай оставката и аз ще я дам, ти да не ми си вече началник, тогава ще ти кажа истината." То не е умно, ако на една камениста почва вие ми кажете: "Ела, посей тук семената си." Аз ще кажа: Не, аз тук не мога да сея. Има си правила. Ще се спреш най-първо да видиш казано ли ти е да му кажеш истината. За истината се изисква много малко работа, трябва да бъдете умни. Тя е за школата.

Сега от миналогодишния събор има още 9 беседи неиздадени. Половината от материала е издаден, сега трябва да проучите и втората половина. Имайте едно предвид - в школата се благославят само тия неща, които излизат от нас. Ние сами трябва да си имаме

печатница. Защото туй, което ние изработим, ние ще вложим най-хубавото.

Сега какво забелязах, над нас имаше облаци, като започнахме да четем за истината, те се премахнаха, значи от горе се радват. Един човек, който иска да каже истината, той трябва да се моли и не да обиди човека, но да каже: "Мене ми е много мъчно, но принуден съм, братко, аз нямам предвид да те унижа в сърцето си, но трябва да ти кажа истината."

Трябва да бъдем служители на Бога.

Няма по-лошо от това да няма кой да ви помага!

(Брат Стойчев: „Понеже говорим за истината, искаме да знаем, ако може да знаем истината, дали има вина у нас, че тази година не можа да стане съборът?“)

Аз ще ви приведа само един факт, няма да ви кажа истината. Аз трябва да си помисля дълго време може ли да ви кажа истината и дали ще ви ползува, и е ли волята Божия? Ще ви кажа сега само един факт. Миналата година един брат каза: "Този събор замяза на сбор." И Господ каза: "Идущата година няма да имате никакъв събор." Този направил погрешка, туй станало, онова станало, всички тъй мислехте. Има някои неща, които за вас много са важни, а на Господа на ум Му не идват. Щом е сбор, от вас зависи. Събирание между Бога и вас трябва да има. Трябва да имате едно вътрешно преживяване. Аз може да ви говоря отвън, но ако Господ не ви говори, всичко е безполезно, ако вие не отворите сърцето си отвътре... Сега туй е един факт, туй не е истината.

(Брат Стойчев: „Значи този брат е изразявал едно течение в Братството?“)

Да. Втори факт. Казват. "Първите отидоха на втори план, а последните дойдоха напред." Знаете ли, ние може да ограничим Господа със своята неблагодарност. Изборът не е мой, аз правя, каквото ми кажат. Вие казвате: "Учителят всичко може да направи." Не е така. Този свят е на Бога.

Тази сестра, дето се е ударила (*сестра Граблашева падна от един камък сутринта при отиване към Черни връх*) - Господ казва всички да поправите вашия живот. Сега, като се четеше тази беседа, имаше у две сестри, аз няма да ги кажа, имаше един лош дух, правеше си план, и той слушаше тук. И когато лошите хора искат да направят нещо лошо, пак ще иде един Бял Брат да слуша. Не може да му забраним И той трябва да слуша. Те са делегати. В небето недостатъците ги схващат още щом са в нас, но след като се кажат, по-лесно е да се изправят.

Когато Бог е щедър, ти употреби това, което ти е дал, а изобилието, и то си има мястото. Всинца имате добро желание, но ви липсват начини и методи. Например, че имате добро желание, когато аз отида у някого от вас. Вие приготовлявате много неща, баница, това-онова... Много пъти, когато аз дойда, трябва да взема приятели, които аз обичам, че да изядем всичко. Ако остане, да остане само за благословение, 10 ореха, няколко ябълки за децата ви. А трябва да знаете, че някой път аз съм ял по-рано, тогава? Аз бих казал тъй: Туй, което правите за мене, правете и за другите същото. Това ме радва. После, трябва да знаете и законите, че не всякога може да се събирате. Има времена, когато гости не може да дойдат. Когато не сте разположени, вие на гости не може да идете.

Ако се държите за Господа, с топ не могат да ви избият.

Пък той, съборът, тази година той ще стане, ние ще му намерим времето. Не е само денят 19 август, има още по-хубави дни. А ако Господ не е с нас, защо ни е събор? Днес правим едно приготовление за събор. Трябва пак да дойдем тук. Тук има хубави магнетически места. Всичко тук в природата е символ: тези облаци (*хубави бели облаци, наредени един до друг в кръг по целия хоризонт*).

То е хубавото днес.

(Брат Стойчев: „Мязат на вълна, показва, че има да се преде.“)

Да, ще се преде.

Ето как може да използувате днешната екскурзия, напишете няколко хубави писма за провинцията. Всеки от вас не може ли да напише някое хубаво писмо от два реда? Макар на познат или непознат.

(*Всички бяха бодри.*)

Сега туй (*целият разговор*) ви допадна. Като се четеше "Истината", бяхте изморени. Защо? - Вие чувствувате, аз ви говоря искрено, искам да бъда чистосърдечен. Зная, че някои мои думи попадат много тежко - е, паднала е! Или някоя моя постъпка, аз зная - вие сега искате да бъда винаги с весело лице, но аз някой път се боря, хвана някой вълк, извадя овцата, ударя го, вие казвате: "Учителят е много неразположен " Друг път съм в градината, бера плодове, казвам: Елате, давам ви. Видите един брат е в неразположение, той е долу. Пет-шест души съберете се, пратете му добри мисли, ще го повдигнете, това може да го направите. Писанието казва: "Молете се един за друг." Много същества от черното братство може да дойдат горе, но те не могат да разберат всичко.

Сега тази сутрин по интензивност на електричеството ние бяхме на повече от 7000 метра височина, а инак височината е на 2500 метра. Верка (*сестрата, дето й стана лошо сутринта*) не се разболя, но не можа да издържи и тя трябваше да яде. 7000 м - туй изстиване на лицата, посиняването на туй се дължи - интензивност на електричеството, защото 2500 м, то е обикновено. И забележете, че когато ние се молихме, някои не можаха да държат ръцете си нагоре.

(Брат Стойчев: „Тогава ние бяхме на височината, на която Мойсей получи заповедите на Синайската гора, значи може да ни се даде нещо и на нас. И друго, при височината над 7000 м ние сме били и в града Агарта, значи и от там може нещо да получим.“)

Е, да, били сте. Тази беседа, дето ви държах там горе, тя иде оттам. Вятърът идеше от изток. Конете, дето бяха там, на Черни връх, те бяха в наша полза. Конят съдържа магнетически сили.

(*На Черни връх бяха дошли неколцина мъже с много хубави коне, които спокойно пасяха тревата.*)

Сега колцина от вас имате добри условия вътрешно да идете на Мусала? Най-първо, дълбоко вътрешно разположение се изисква, да няма никакво раздвояване После, да нямате никакви домашни препятствия. Колко дена мислите да стоите? - (*Най-малко 4 дена.*)

Безсъница има, студ, воля се изисква. Там е студено, трябва да имате добри дрехи.

Днес сте доволни? - (*Много сме доволни.*)

Най-високите места са електрическите, тук, дето се спряхме, е магнетическо. Тук има много магнетически падини. Това тук е отлично място за събор, само да няма кой да ни смущава. Или съборът може да стане в Рилската пустиня, при Олтаря.

(Обаждат се: „Там е отлично, и дърва има, и гори, и вода, и шосе. Там може да организираме един събор отлично!“)

Може да го направим.

(Обаждат се: „В Търново коства 150 000 лева, а тук ще отидат 100 000 лева, няма да се готви, ще вземем жито, ориз, плодове...“)

Ако там стане съборът, то ще бъде нещо оригинално.

В духовния свят един нисък връх може да бъде висок и един висок може да бъде нисък, зависи от интензивността/на силите, които действуват там.

(Брат Стойчев: „Тогава право е, дето някои казват, че най-високият връх е Голгота, макар че е 500 м над морското равнище, но понеже там най-интензивно се изживяха някои неща.“)

Да, на времето, когато Христос е дошъл, там Христос е разрешил една от важните задачи. Тази беседа в салона не може да се говори. Часът е 12 ч. и 30 мин., за два часа ще слезем до долу при Бивака.

(На връщане всички минаха от източната страна под Резньовете - една хубава местност, пълна с боровинки.

Една интересна случка - проверение на законите: На последната почивка, наляво от Бивака, един брат (брат Йордан Савов) подаде на Учителя един букет от стъркове боровинки. Брат Симеон Симеонов се обади: Ех, да дадат и на мене тъй един букет! Нали Учителят учи, каквото правим за него, да правим и на всички. Другите се обадиха: Е, ние си брахме сами. Учителят взе и даде на Симеонов и на другите по ред по едно стъркче. Обадиха се сестри: За Вас, Учителю, няма да остане. В този момент една сестра подава друг букет с боровинки, после трета сестра подава, после още един брат, и тъй купчинката се увеличи, тогава Учителят каза):

Вижте как работи законът. Законът е верен. Който има, ще му се даде.

В 3 ч. всички бяха на Бивака и си направиха сладко своята закуска. Екскурзия (от събота вечер).

Беседа, държана от Учителя на 26 август 1923 г., неделя, всичко около 130 души.

ДВАТА МЕТОДА НА ПРИРОДАТА

В съвременният живот изобщо се говори за смислен и целен живот. Говори се за съдържание на живота и форма на живота. Така, можем да говорим за четири състояния на човешкото съзнание. Например, когато човек се храни, това е формата. Най-първо го интересува външната страна на яденето: как е сготвено, каква е покривката, как е сложено. Това е външната страна на живота. Второто е съдържанието на живота: каква приятност ще произведе това ядене, какво чувстване – приятно, или неприятно. Трето: каква сила ще произведе яденето в нас; и най-после, в какво може да се оплодвотвори то, какво можем да изработим. То е последното влияние. Всички ваши мисли и желания минават през тези четири процеса. Човек трябва да има цел в живота. Както онзи, който иска да дигне някой товар, има опорна точка или отгоре или отдолу, така и вие трябва да имате една опорна точка. Защо трябва да имате една опорна точка? – За да дигнете вашия товар. Мъчнотиите и страданията в живота аз ги наричам, в едно отношение, опорни точки. Но, ако ви запитат тъй: Защо са страданията и защо се радваш ти в живота? Защо радостите и страданията постоянно се сменят, а не са нещо постоянно? Ако една минута си радостен, следната минута ще бъдеш скърбен. Ако ви дадат една задача, да определите, какво нещо е радостта и какво нещо – страданието, как ще ги определите? Радост и страдание – това са граници на една абсолютна величина. Страданието – това е крайният предел, до който тази абсолютна величина може да се доближи до своя първичен извор. Радостта от една страна и скръбта от друга определят тази абсолютна реалност, която се проявява в себе си. Следователно, за да узнаем радостта, нужни са две точки. Страданието в крайния предел аз го наричам радост. Ако ви запитам, защо ние се изменяме, защо ние се движим в

една или друга посока, какво ще кажете? Питам тогава: какъв смисъл ще има вашия живот без страдания и без радости? Сега, това са методи вътре в природата. Всяко създание природата е определила с две граници. В чувствения свят са страданията и радостите; в мисловния свят пак имаме две граници: мисълта може да бъде права, логическа, или неправа, нелогическа. Можем да имаме прави мисли и неправи мисли, умни мисли и глупави мисли. Къде се раждат глупавите мисли? – В тъмнината. А къде се раждат умните мисли? – В светлината. Реалността може да се прояви или като тъмнина, или като светлина. Тъмнината е пак реалност, без образ. И светлината, сама по себе си, е проявление на реалността. Когато дойде светлината, ние почваме да мислим. Следователно, светлината е само една сила в света, която дава възможност на всичко да расте и да се развива. Тя не е още самата реалност. Светлината ние я уподобяваме на знанието, на мъдростта. Това са философски положения, или положения на живота, с които вие трябва да сте абсолютно запознати. Защо? На този въпрос аз отговарям: може ли онзи, който работи, да не яде? – Не може. Онзи, който работи, пръв трябва да опита храната. Храната е за хора, които работят в природата, за тях е създадена. Следователно, като казвам, че трябва да имаме известна цел в живота си, това показва, че работа сме извършили. Ако човек работи в света и не може да опита плода на своя труд, каква полза има самият живот? – Няма никакъв смисъл. Тогава аз бих задал въпроса: кой е реалният смисъл на живота? – Реалният смисъл на живота е човек да опита своя плод. Този плод не е материален. Аз наричам „материално“ всяко нещо, което претърпява промяна. Например, снегът е материално нещо. Този сняг се стопява; водата е също нещо материално, понеже тя се изпарява; парата, и тя може да се промени, и тя може да се разложи на своите съставни елементи. Всички неща, които могат да се проявяват и да изчезват, те са материални. Водата може да съществува някъде в пространството, но в дадения случай, докато е далеч от тебе, тя не те ползва. Близо ли е, ползва те. С тези аналогии

вие ще си служите, ще превръщате нещата. Ще уподобите на какво е подобна водата. Духовните работи само чрез уподобление и сравнение могат да се изяснят. У всички в живота ви има едно вътрешно недоволство. След като ви се даде всичко, каквото вие искате, ще усетите, че имате една празнина, от която сте недоволни. Ако ви попитам, дали сте доволни, ще кажете, че сте недоволни. Хората хвалят твоята книга, а ти казваш: не ми харесва тази книга. Ти сам си недоволен от книгата си. Изрисуваш някоя картина, недоволен си. Художникът всякога вижда своите недостатъци, но той си мълчи. Вследствие на това, при сегашното състояние на вашето развитие, нито един от вас не е доволен от своите минали работи. Този живот е един резултат на онези минали векове, в които ние сме работили и виждаме, че ни липсва нещо. Какво ни липсва? На ума му липсва дълбочина; дълбочина и в чувствата няма. Ти обичаш, но дълбочина нямаш. Ти казваш някой път: в мене любов има. Но, като те боднат, казваш: никой не помага. Една игла е в състояние да измени всички твои идеали! Ако една игла може да измени състоянието на твоето сърце, къде е тогава реалността? И ако искаш да разбереш един слуга, дали може да ти служи предано, ти го бодни хубаво, до 10 мм, забий иглата и ще познаеш, дали ще можеш да работиш с него. След като го боднеш два пъти, той ще те ритне и ще избяга. Един умен слуга, който има тази психология, чака господарят да забие 10 мм и казва: „Още 5 мм можеш да забиеш“. Господарят трябва да потупа този слуга по рамото и да каже: „С тебе мога да се разбера“. Тогава и обратното е вярно: ако слугата изпита господаря си, като забие 10 мм иглата в неговото съзнание, и господарят каже: „Още 5 мм можеш да забиеш“, слугата ще каже: „Господарю, ти си идеалният господар, когото аз търся“. Значи, чрез закона на страданията ще ви изпитат. И природата тъй постъпва: дойде най-напред, забие 1 мм, ти поскърцаш, забие 2–3 мм, пак скърцаш; тогава казва: хайде, върви си! Ще дойде да ви опита: ще забие 2–5—10 мм. Затова истинската философия в живота е: човек в дадения момент да може да издържи

страданията. Онзи човек, който може да издържи едно страдание, в него има много по-голяма воля, отколкото онзи, който може да издържи една радост. Ако туриш 100 души на една равна плоскост, каква разлика има между тези герои и една скала? Един човек може да направи едно добро на 100 души, но тази скала не може да направи никакво добро на тия 100 души. Ако падне тази скала върху им, тя може да ги убие, не може да ги изкачи нагоре. Обаче, те могат да се изкачват нагоре по нея – те са разумни същества, с воля. Търпението е едно качество на разумните и велики хора: само здравият човек, само благородният, само умният, само съзнателният човек може да бъде търпелив. На всички съвременни хора им липсва търпение. Съвременната култура има нетърпение. Това нетърпение те го считат за едно качество в себе си, но то е едно движение надолу. А търпението е едно движение нагоре. Зло може да направи камъкът, а добро може да направи само човек. Добро в света може да направи само разумният човек. В природата има само два начина на действие: най-първо тя начертава отделните части на своя проект, и след това сглобява своя проект. Някой път ви даде само част от нейните високи замисли. Означите една част с цифрата 1, първата част. Тогава другите числа ще смятате отгоре надолу. Числото показва всяка една част от природата, коя част къде ще иде. И ние по същия начин трябва да строим нашия живот. Ти казваш тъй: аз искам да направя едно добро. То е по втория план на природата. Добре, но ти не знаеш, къде ще туриш това добро. На изработеното ти трябва да туриш известно число. Това добро кому трябва да го направиш? Да допуснем, че ти можеш да направиш добро на едно растение, на едно животно, на човек и най-после можеш да направиш добро на едно по-възвишено същество. Всички религии – това е правене добро на духовете. Когато ние правим добро на едно растение, с какво ни се отплаща то? – Със своя плод. Когато ние правим добро на едно животно, с какво ни се отплаща? – Със своята вълна, със своето мляко – не със своето месо. Това се изключва по следния закон. Да

допуснем, вие казвате, че Господ направил света, че дал животните за храна на хората. Питам ви сега, откъде знаете това? Кой се е разговарял с Господа да знае, че това е така? Тогава, ако туй е вярно, че Бог е определил животните за храна на хората, защо Моисей казва: „Не убий!“ Думата „не убий“ има широк смисъл. И всички онези, които си присвояват един атрибут да убиват, т.е. да отнемат живота някому, то е едно право на безправие. Всички тези хора са отговорни пред онзи велик закон, пред природата, понеже тя има един абсолютен закон, който гласи: ти нямаш право да отнемаш правото за живот на всяко същество, което не се дава. Някои казват: аз имам право да заколя овца. Овцата ще те запита: „Ти, който искаш да ме пренесеш в жертва, ти пренесе ли себе си в жертва?“ Ти си извършил едно велико престъпление. Хора, които не са готови да се жертват за Бога, какво право имат те да жертват животните? Когато вие заколите една овца, тя ви пита: „Ти готов ли си да се жертваш за Бога?“ Ти заколиш една овца, две, десет, но дохожда Божественото разрешение на въпроса. Ти се ожениш: дойдат 3–4 деца. Не мине много време, умре едното ти дете, умре другото, умре жена ти. Питам: изяде ли овцата? Аз бих желал, онези, които философстват, че трябва да се колят животни, нека ми покажат един здрав човек! Ако няма, нека докажат, кои са причините за гдето хората не са здрави. Ние, културните хора, мислим, че тези същества са наши роби. Ако ние сме господари на света, тогава да заповядваме на болестите. На болестите не можем да заповядваме, на беднотията, на сиромашията, на земетресенията – също.

И тъй, първият основен закон за вас е: Човек най-първо трябва да пожертва своя живот за Бога. Под думата „жертва“, „да се пожертваш“, вие мислите, че вашият живот ще се изгуби. Не! Да пожертваш живота си за Бога, то значи, да мислиш тъй, както Бог мисли.

Мъжът трепери над жена си: такава рокля, такива чепици да ѝ купи, но той не е умрял за нея. И при тези жертви, тази жена не е станала по-добра! Ако този мъж се е пожертвал за нея, а тя има десет

любовници, и всяка нощ ходи по оргии, тогава има ли смисъл тази жертва? Обратното: ако една жена се е пожертвала за един мъж, и той има десет жени, тогава питам: жертвата на тази жена принесе ли плодове? Сега, мнозина се явяват и казват: ние искаме да живеем един чист живот. Чист живот може да води само онзи, който живее по Бога. Единственото същество, което може да ни направи чисти, това е Бог. Любим ли хората – това е една проказа. И в природата е така. Ако има едно езеро, което е образувано само от дъждовна вода и няма втичане, каква ще бъде тази вода? Такова нещо е човешката любов. Тя е едно блато, една помия. Всички епидемии се раждат от човешката любов. Защо се бият хората? Омразата е една епидемия в тази любов. И когато двама души се залюбят, непременно ще има бой между тях. Двама души, които се любят, се бият, защото липсва основният елемент на тази любов, а основният елемент – това е безграничната Божествена Любов, която се проявява. Сега, аз не искам да извадите заключение, че ние не трябва да любим хората. Че ти не си любил! Ти не знаеш какво нещо е да любиш. Какви са качествата на любовта? Писанието казва тъй: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него“. А що е вяра? – Вярата е едно изкуство на тази Любов. Значи Бог, като възлюбил света, дал от себе си в жертва нещо хубаво – Своя Единороден Син, Който бил за Него най-хубавото, най-възвишеното – за онези, които Го любят, за да ги подигне. Следователно, в Любовта всякога има това качество: да подигнеш онзи, когото любиш. Онзи, който те люби, онзи, у когото има истинска любов, едно от качествата ѝ е да те подигне. Сегашната любов: мъжът държи касата затворена, сам ще отваря. Всичко седи под ключ затворено! „Открито мляко котка не го ближе“ А в истинската любов касата е отворена и можеш да взимаш, колкото искаш. Онзи, който те обича, никога няма да пита „С кои пари?“ Имаш абсолютно доверие в онзи, когото обичаш, и който те обича. Нямаш ли това абсолютно доверие, любовта ти не е Божествена Любов. Това са признаците. Ако ги нямаш, ще се бориш,

докато ги придобиеш. По отношение към нас, Бог има абсолютно доверие към нас, понеже Той е вечен, безграничен. Той знае, че никой не може да го ощети. Сега се изисква от нас и ние да имаме абсолютно доверие към Него. Той забие губерката 1 мм в нас и като кажеш, че не можеш да търпиш, извади я. Дойдем ли до Бога, ние трябва да имаме едно свещено правило: трябва да оставим нашето право Бог да го защитава. Но дойдем ли до Божието право, ние ще го защитаваме. Той е Любов, аз за Него съм готов да се жертвам. Защитиш ли Божиите права и оставиш ли твоите Бог да ги защити, ти си в истинския път на своето развитие. И на сегашните религиозни хора туй им липсва. Това е едно изкуство, наука е това! Аз когато говоря, някой от вас може да каже, че еди-кой си е нетърпелив. Трябва да си търпелив тъй, както Бог е търпелив – абсолютно търпение! Можем да бъдем търпеливи. Да бъдем такива, то значи да бъдем съвършени. А съвършенството – това е идеалът на нашето развитие. Тези положения са принципиално поставени. Това не трябва да ви обезсърчава. Вие сте турили вече една основа за бъдещето ваше търпение. Върху тази основа вие можете да градите. И тъй, не трябва да се задоволявате от това, което сте придобили.

После, някои казват, че повторението било майка на знанието. Но повторението е майка и на глупостта. Защо? – Един порок, като го повтаряш, повтаряш, какво печелиш? Следователно, повторението не е една абсолютна мярка, с която вие можете да си играете. Какво ще повтаряш? Ако повтаряш един клас няколко години, какво ще стане с баща ти, я ми кажете? Тогава, повторението майка на знанието ли е? – Майка на глупостта. Защото в тези десет години всеки учител ще каже: „Този калпазанин!“ – и всички ученици ще те подиграват, и като излезеш, ще кажеш: слава Богу, отървах се! В един клас е позволено да се учиш само една година. Сега искат да ни кажат, че в света има много прераждания и от там се явява кривата страна на окултизма, който казва, че като има много прераждания, то втори път като се преродя, тогава ще подобря живота си. Не, ти си от

мързеливите ученици, и природата ще те отбележи с особени знаци. Ти не туряй в себе си мисълта, че много пъти ще се прераждаш. Второто прераждане ще бъде за втори клас; седмото прераждане – за седми клас. Представете си сега, че вие сте в положение на едно млекопитаещо същество, като коня. Конят, и той се преражда. Да кажем, че на тоя кон му е останало само едно прераждане, за да стане човек. Ако той не използва последното си прераждане, той ще стане пак като човек, но в конска форма. Питам: къде ще употреби благата, човешките дарби? Тогава, знаеш ли какво ще прави конят, как ще се прояви? Когато не знае да свири, ще почне да рита назад, ще почне да прави упражнения и ще прилича на един акробат. В програмата му е било турено да ходи на задните си крака.

Тези аналогии, като принципи, и в светския живот са същите: вие ще живеете като един обикновен човек. Ще почнете и вие, като коня, да се спъвате на краката си. Следователно, в съвременния окултизъм има една опасност, когато мислим, че като се преродим за в бъдеще, тогава ще изправим живота си. Не, само един живот за един клас. И тъй, прави са някои, дето казват: за първи клас един живот, за втори – друг; за трети, четвърти – също. Това е нормалният вървеж на нещата. Само в тази Божествена Любов учението може да върви нормално. Щом се отдалечим от Божествения живот, започва атавизмът. Атавистическият закон е обратен на Божествения. Затова, най-първото нещо – ще си създадете една отлична философия в себе си: вяра в Бога, вяра в себе си! Тази вяра в Бога на какво се основава? Това са въпроси, които вие сами трябва да разрешите. В този живот трябва да ги разрешите. И тъй, най-първо вие си туряте един общ план, скица – вашия живот. След туй ще има друг един план, вторият план – Божественият. Първият план: вие искате да се ожените, да имате деца. А Божественият план е онзи, когато вие живеете за вечността, за ангелите. Всички тези неща за бъдеще трябва да се съчетават, да се създаде бъдеще за вашата душа. И тъй, когато едно време Христос бил на земята, това учил Той хората: „Това е вечен

живот, да познават Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Всеки, който тъй познава Бога, той е разумен, той е близо до това учение, а онези, който са се отдалечили от това учение, те казват: днес Господа не можем да Го намерим. Аз правя следното сравнение: допуснете, че вие живеете в един палат, който има 100 стаи. В първата стая гори една вощеница, във втората – две, в третата – три, а в стотната стая – 100 свещи. Казвам: на тези 100 свещи може ли да узрее някой плод? Не може. Идва някой и казва: вън от този замък има едно светило, което има 8,000,000 свещи, и на неговата светлина зреят най-хубавите плодове. Следователно, нашата сегашна светлина е знанието на тези свещи. И ние трябва да излезем на тази светлина, на която зреят нашите плодове. Когато дойде Божествената светлина, бъдете уверени, че тя ще внесе истински мир, истинска радост. Сега у вас се заражда мисълта и казвате: значи, толкова сме низки, нямаме Божествена светлина! Вие имате Божествена светлина, но не се задоволявате от нея. Тя, в сравнение с безграничната Божествена светлина, е много малка. Еднакво ли приемат светлината мравката, рибата, човекът, растенията? Възприемането на Божествената светлина зависи от човешкото съзнание. Една стъпка по-горе, още по-горе, още по-горе! Казват: край няма ли? Ти не мисли за края на нещата. Ти мисли за горе и надолу не гледай. Още нагоре, още нагоре, докато дойдеш до онзи Божествен свят, където тази светлина ще се изяви.

И тъй, остават две неща явни в света: любов към ближния – тя е относителната реалност. Любов към Бога – тя е абсолютната реалност. Единственото реално в света, единственото неизменно, това е любовта към Бога. Върху тази любов, може би, някой друг път ние ще се спрем да ви поговорим, какво нещо е абсолютната реалност в света, какви са принципите на тази реалност, и как може да се измени нашият живот от временен към вечен, да стане животът ни хармоничен. Някои казват: толкова години вървим по този път и не виждаме никаква реалност. – Методът ви е крив. Любов към Бога, нищо повече! И

чудно е, хора, които поддържат, че са излезли от Бога, да казват, че не могат да любят Бога. А колко е естествено за детето да люби майката! Тази любов е толкова естествена, толкова проста! Аз ще ви дам едно изяснение, в какво се състои Божията Любов и в какво – човешката любов. Любовта към хората мяза на следната картина: вън е студено, сняг, буря, стягате си воловете да идете в балкана, дето прекарвате 1–2 часа. Натоварваш колата, докарваш дърва в къщи, но ръцете ти измръзват. Туриш тези дърва на огнището и казваш: „Много приятно е! А, дръвца, дръвца, хубаво нещо е да ги имаш!" Това е човешката любов. Но тези дърва изгарят. Отвън е все студено. В Божествената Любов процесът е обратен. Там впрягане на волове няма. Кола няма. Ти ще излезеш навън на слънце: ще туриш гърба си на слънце и ще се понагрееш. При слънцето не ти трябва нито кола, нито дърва. Понапечеш се и казваш: слава Богу, тук е без труд. Питам тогава: коя наука е по-лесна, кое е по-хубаво – да ходиш в гората с воловете си, или да си грееш гърба направо на слънце? – Първото е с разноски, а второто – без пари. Следователно, тази философия е износна, без разноски.

И тъй, любов към Бога – това е най-естественото положение, в което нас са ни заблудили. Не, с Бога трябва да се занимаваме, но не тъй, както Го търсим. Не се търси така Господ. Как се търси, аз няма да ви казвам, понеже вие знаете. Ще бъде смешно от моя страна, да казвам на онази мома как да люби своя възлюбен! Как да любим Бога? Вие знаете. И това, което знаете за Бога, бележете го. И тогава ще ви кажа: не сте далеч от Царството Божие.

Беседа, държана на 9 септември 1923 г.

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ

Ето, аз ви проваждам, като овци между вълци; бъдете, прочее, разумни, като змиите, и незлобиви като гълъбите. (Матей 10:15)

Две важни думи има в този стих. Те са: „разумни и незлобиви“. Ако вие бихте се пренесли в далечното минало на човешкото появяване, ако бихте имали онази привилегия, която ангелите са имали, да видят създаването на сегашния свят, появяването на човека, неговото развитие, всички онези култури, които са предшествали, и които има още да предшестват, които са били, и които има още да бъдат, щяхте да имате ясна представа за думите „разум и незлобие“. Сегашната култура се отличава с отрицателни качества, няма нищо положително в нея, т.е. има положителни качества, в сила на разрушение. Да разрушават – в това са силни съвременните културни хора, а по добродетели, те се отличават с отрицателни качества. Някои историци правят разлика между сегашната култура и миналата и намират, че съвременните хора са станали културни. Действително, повидимому така е, по форма са станали културни, но по съдържание не са, общо говоря. Аз ще туря моя мащаб или онази мярка, според която аз наричам онзи народ културен, който е абсолютно честен, абсолютно добър, абсолютно интелигентен и разумен и абсолютно благороден. Този е мащабът, с който може да съдим за всеки народ. Има ли тези качества един народ, той е народ; няма ли ги, неговата култура е проблематична, той спада към закона на вероятностите, според който само до известна степен той е културен. Запитайте който и да е съвременен прочут моралист, какъв е смисълът на живота, ще видите какви чудни отговори ще ви дадат. Запитайте онези видни държавни мъже, какъв е смисълът на живота, и те ще ви дадат чудни отговори. То е, не че те нямат желанието да ви

кажат истината, но така го разбират. Това аз обяснявам по следния начин. Ако вие сте в някаква нужда, и се обърнете към някого, когото вие считате за богат, т.е. всъщност минава за богат, но касата му е празна, и му поискате десетина хиляди лева, а той едва ви даде 500 лева, виноват ли е той? Казва: толкова имам. Толкова има човекът, толкова дава. Можете да му се сърдите, колкото искате. Вие може да казвате, че той е богат. Да, светът е пълен с богати хора, но има фиктивно богати и действително богати. В духовния свят богати хора са само разумните хора, незлобивите и скромните хора. Това са богатите хора в света. И действително, разумът е един дар на човека от ангелите, те са го подарили на хората. Когато Бог направил човека, повикал всички разумни същества да му дадат по нещо, понеже той бил последният, най-малкият им брат. Ангелите, като го погледнали, видели го в много незавидно положение, живял в една колибка, не му стигало ума как да си направи къща, и си казали: „Да му дадем от нашия разум“, и така човекът се нарекъл „човек на мъдростта“. И действително, единственото нещо, което отличава човека в сегашната природа, то е неговият разум.

Сега, аз взимам думата „ум“ в най-широк смисъл, „разумът“ взимам, като една сила вътре в ума, в по-ограничен смисъл, т.е. умът взимам като нещо, което включва всичко, а разумът включва само способностите на човека, с които той работи в даден случай. „Разумен човек“ казват. И действително, когато умът има едно преодоляващо влияние, върху лицето на човека се забелязва една особена светлина. Умът е, който хвърля една особена светлина върху лицето, то просиява. Божествената светлина се издава из очите на един интелигентен човек. Разумният човек, или умният човек, или мъдрият човек, да вземем тия три думи, три термина, се отличава по това, че той може да направи всичко. Като казвам, че може да направи всичко, подразбирам, че може да направи всичко туй, от което хората имат нужда. Умният човек, като дойде при един болен, ще знае как да го лекува. Ако дойде в една къща, дето домакините страдат от

несгодите на живота, той ще знае как да ги поправи. Ако срещне по пътя някоя счупена кола, ще знае как да я поправи. Ако влезе в църквата и в държавата, веднага ще знае как да напъти хората в този правилен път.

Сега, мнозина от вас говорите за морал, казвате, че трябва да бъдем морални хора, но, моралността е едно качество само на умния, на разумния човек. Моралът в духовния свят, това е стабилност, това е опорната точка, от която разумът започва своите изследвания. Моралът, това е първата опорна точка, от която разумът се проектира. Тъй определям аз що е морал. И тъй, моралът, това е мащаб за ума, отдето той започва своите проекции. Без морал умът не може да започне своята деятелност. Сега, разбира се, аз бих употребил друга една дума за морал. Тъй както днес се употребява думата „морал", тя се употребява в много ограничен смисъл, но моралът има много по-високо произхождение, чисто Божествено произхождение. Следователно, опорната точка на разума е Божественото. Вие не можете да бъдете разумен човек, ако нямата абсолютна моралност в себе си. Някои казват: трябва да бъдем добри. Не, абсолютно добър трябва да бъдеш! Абсолютно добър, без никакво изключение. Да няма абсолютно никакво зло в сърцето ти, абсолютно никакво съмнение, абсолютно никакво неверие. Що е съмнението? Съмнението е качество само на глупавите хора. Кой се съмнява? Само невежият се съмнява. Ако аз имам силата да творя всичко в света, ще се съмнявам ли? Като се разболея, ще се съмнявам, разбира се. В момента, когато дигам чувала, няма да се съмнявам, но щом се разболея, не ще мога да го дигам. Някой казва: аз се съмнявам. В какво се съмняваш? Някой път, който слуша, се съмнява, и който говори, и той се съмнява. Човек, който се съмнява, това значи, че има нещо, което му липсва в ума. И онзи, който говори и се съмнява, и нему липсва нещо от ума. Ще ви разправя един анекдот. Събрали се в древността двама знаменити адепти. Срещнали се те на кръстопът и почнали да разправят за силите, които са придобили от природата. Единият казва: „Силата ми

е толкова голяма, че аз мога да отбия земята от нейния път“. Този последният казва на първия, който могъл да отбие земята от нейния път: „Е, сега пристъпи вече, отбий земята, понеже, ако аз отбия слънцето от пътя му, ще настане тъмнина, и ти няма да си свършиш работата, а аз после ще отбия слънцето“. Той казал: „Имам малко работа сега, ще ме почакаш малко“. Отишъл да си свърши работата, но не се върнал. Защо не се върнал веднага? Защото не може да отбие земята от пътя ѝ. Връща се този адепт от школата след няколко дни и казва: „Учителите, които са ми поверили тази тайна, ми казаха, че ако аз отбия земята от пътя ѝ, ще ме подложат на смъртно наказание, затова, заради своя живот, няма да отбия земята от пътя ѝ. Сега е твой ред, отбий слънцето от неговия път“. Вторият адепт казва: „Чакай, и аз имам малко работа, да я свърша“. След няколко дни той се връща и казва: „Ужасна работа, казаха ми, че ако отбиеш слънцето от пътя му, ще се свърши света, ще се разруши цялата слънчева система, затова ще се откажеш“. Така и ние ще се откажем от да проявим своите сили. Мислите ли, че тези два адепта се герои? Първото, че единият може да отбие земята от нейния път, а другият – слънцето от неговия път, и второто, че ще ги подложат на смъртно наказание, това са техни измислици. И съвременните философи имат такива крайни философски системи, като на тия два адепта. Смешни са, като ги погледнеш, как лансират теорията за произхода на човека. Е, казвам, какви са данните ви за това? Намерили някъде една кост от черепа на човека, и от тези черепи правят своите заключения. Знаете ли на какво мяза това? Представете си един човек, на когото очите са извадени, и вие му дадете най-хубавата картина, да се признесе върху нея. Той откъсва едно парченце от тази картина и почва да си дава мнението, как е направена тази картина, какво е нарисувано на нея, само като я пипа. Не, тук се изисква един ум просветен, да се върне назад, да види онзи първоначален произход и да разбере, каква роля играе човешкият разум. Ако вземете сега млекопитаещите, всички низши същества, ще видите, че тяхното чело е обрасло с косми и в тях

няма никакъв разум, никаква интелигентност, в този вътрешен, субективен смисъл. У тях е развит донякъде само обективният ум. Само сегашният човек, който е получил тази способност – разума – има едно благо, че неговото чело и лице е малко оголяло. Само туй място на лицето, което е голо, само то е, дето се проектира неговата интелигентност. Може да правите наблюдения. Те са следните: колкото повече се увеличава човешката интелигентност, толкова повече челото се оформя правилно и приема известни гънки, като се подига; при това, тия косми почват да се намаляват, и някой път така изчезват, че челото става съвършено гладко. Туй е външната страна. Ако отворите вътрешната страна отпред на лоба, ще видите, че в тази част на мозъка има много гънки, и при това нишките на бялото вещество се продължават, а сивото вещество отгоре се увеличава. Но това не е разумът, това са органите или материята, чрез която се проявява тази разумна сила.

Казва сега Христос: „Бъдете разумни, като змиите, и незлобиви, като гълъбите".

Христос тук подразбира две велики култури, които са предшествали явяването на човека. Под „змиите" ние разбираме културата, през която са минали ангелите. Културата на гълъбите, и това е един символ, култура, през която херувимите са минали. Първата култура е развила качествата на разума, а втората култура – скромността, качество, което произтича от любовта, от незлобието.

По какво се отличава разумният човек? Разумният човек не се занимава с миналото, нито се занимава с бъдещето, няма тях за цел, а той се занимава с настоящето. Под думата „настояще", не значи, че той е материалист. Не, настоящето е Божественото. В настоящето той работи за себе си. Разумният човек, ако има да взима от някого, той няма, като го види на улицата, да го изругае, а ще го повика в къщата си и ще му каже: приятелю, можеш ли да ми платиш с лихвите? – Не мога. – Оставам лихвите. Без лихвите можеш ли? – Не мога. – Тогава трите четвърти можеш ли? – Не мога. – Половината можеш ли? – Не

мога. – Едната четвърт можеш ли? – Мога. – Е, плати тогава! Скъсва полицата, хвърля я. Вика другиго, който има да му дава, и започва с него по същия начин. Казва му: ти с лихвите можеш ли да ми платиш? – Не мога. – Три четвърти? – Не мога. – Половината? – Не мога. – Една четвърт? – Не мога. Скъсва полицата, хвърля я. Ликвидирам с тебе сметката, иди работи, и втори път дълг не прави! Ще кажете: каква философия има в това? Та, разумният човек скъсва полицата, и казва: аз искам да бъда на чисто, да се занимавам само с Божествената Мъдрост. И най-голямото зло, което сега съществува в света, т.е. аз не говоря за света, но за всички религиозни общества, то е, че всички тия религиозни хора държат погрешките на другите в своите умове. Вследствие на това нашият ум не е в състояние, не е свободен да се занимава с онова, което Бог може да ни даде. Ние не сме свободни да видим в Божествения свят онова, което трябва да видим. Е, представете си, онзи търговец, който е погълнат в своите тефтери, седи в канторага си, и по цели дни постоянно се занимава с числа, какво може да види? Това са милиони, милиони числа. Че слънцето изгрява, че звезди, месечина изгряват, това са второстепенни въпроси за него. Той седи със своите тефтери. Върне се у дома си, пак тефтери, пак полици, със сметки се занимава той. Сметки, сметки, с години е това! И най-после, казват за него: той е най-видният търговец, най-видният финансист, той ще оправи света. Имаме ли поне един финансист в човешката история, който да е оправил света? Финансистите можаха ли да оправят разбърканите записи и сметките на асирийската култура, на Вавилон? Финансистите можаха ли да оправят забърканите сметки на евреите в Палестина преди 2000 години? Тия финансисти можаха ли да оправят забърканите записи на великата римска империя? Мислите ли, че тия финансисти днес ще оправят сметките на Европа? – Не.

Казва Христос: „Бъдете разумни, като змиите, и незлобиви, като гълъбите!“

Е, какъв ще бъде изходният път ако не се оправят сметките? – Бой. Защо се бият хората? Българите в турско време имаха един особен навик. Българинът, когато работи, е много трезв, но щом си пийне половин килце, той става много смел и отваря сметките. Седне на дюкяна, пийне малко и казва: „Слушай, онзи Иван Стоянов има да дава 15 лева на общината, защо не си е платил данъка? Я го повикайте скоро да плати!“ „Драган Наумов, там, не си е направил плета на нивите. Я го повикайте да си плати!“ И като го повикат, ако няма да си плати, търпят му един такъв бой, че му пукнат главата. Затварят го, да си плати глобата. Но, като изтрезнеят, казват: „Защо трябваше да го бием? Не направихме добре“. И сега, съвременните европейски народи се смеят, но постъпват точно като българите. Като имат да взимат, готови са все със сила да действат. Питам сега: тази всеобща война какво благо донесе на Англия, какво благо донесе на Франция, на Русия? Никакво благо! Тия държави се разсипаха. Те виждат своите погрешки, но не могат да ги поправят. Те не бяха достатъчно разумни. Сега ние ще оставим всичко това. Ние ще приложим туй Божествено учение индивидуално. За нас животът има друг един смисъл. Ние се готвим за един свят, който няма нищо общо с този съвременен свят. Ние се готвим за една култура, на която корените не са тук на земята. Един ден цялото човечество съвършено ще излезе, ще напусне тази земя. Учените казват, че тази земя ще се пренесе в друга една планета, която сега се създава в пространството, и там ще започне онази разумна, нова култура. И Христос загатва на своите ученици: „Отивам да ви приготвя друго място и, когато ви приготвя, ще дойда да ви взема, та където съм аз, там ще бъдете и вие“. Ако това място беше тук, на земята, Христос нямаше да каже: отивам да ви приготвя място. Сега всички религиозни хора проповядват едно учение, да се оправи земята. Египтяните я оправяха, не можаха да я оправят; вавилоняните я оправяха, не можаха да я оправят; асирийците я оправяха, не можаха да я оправят. Никой не можа да я оправи. Тъй ще си върви.

„Бъдете, казва Христос, разумни като змиите“.

В какво отношение? В какво седи този разумен живот? Разумният живот се изразява в служене на Бога. Във всеки човек, вънка от човешкото, има една Божествена черта. Човешкото у човека, това е опаковката, а Божественото – това е същността на човешкото естество. Всеки един, колкото и да е морално паднал, когато направи една погрешка, той я съзнава в себе си, само че не знае как да изправи тази погрешка.

Сега, в религиозния живот е необходимо развиване на разума. То е вътрешната страна. Защото, вътрешното разбиране на тези идеи ще зависи от вашия разум. В разумния живот се изисква обмяна на идеите. За пример, ако един художник чрез своите картини хвърля във видима форма своите идеи, то разумният човек веднага ще ги схване и ще покаже, каква е била идеята на този художник. Ще каже: „Идеята му била такава и такава“. Ако дойде някой, у когото разумът не е развит, няма да схване тия потънкости на картините. Ако някой засвири нещо, разумният човек веднага ще схване мелодията, а онзи, у когото разумът не е развит, ще каже: това е една песен. Сега, някои казват: да имаме вяра. Но, при сегашния живот на хората трябва толкова вяра, колкото разумност. Павел казва: „Без вяра не може да се угоди на Бога, а без разум не може да се служи на Бога“. Вярата угажда, а разумът упътва човека, как да служи. Не може да се развие у вас разум, ако вие нямате един чист живот. Чистотата, това е едно условие за развиване на разума. Разумът може да се развива само при много благоприятни условия. Съвременната наука, като говори за наследствеността, показва какво влияние упражняват майките върху своите деца. За пример, майката се намира в едно тревожно състояние, и така заченала своето дете. С това тя спъва развиването на неговия разум. Ако у нея са минавали най-мрачните мисли да се самоубие, или това да направи, онова да направи, туй дете ще се роди, като един идиот, или като един престъпник. Поне така показват научните данни. Но, ако майката се намирала в едно светло

настроение на духа, ако сърцето ѝ било изпълнено с любов, и се е занимавала с най-възвишените идеи, то, като се роди туй дете, ще носи тази интелигентност, този подтик, който майката е вляла в душата му. Сега, някои ще запитат, защо трябва да живеем един чист и свят живот? Ще ви кажа. У вас има заченат един нов живот, едно дете. Всеки носи по едно дете. Аз казвам, че всички съвременни хора, мъже и жени, са бременни. И всички трябва да бъдем доволни, че сме бременни, че сме заченали едно ново дете. И ние трябва, като майката, всичко да пожертваме, за да може туй духовното в нас да възрастне. И когато туй Божественото у нас възрастне и придобием своя разум, само туй Божественото е в състояние да ни освободи от робството, в което се намираме. За пример, в какво седи робството? Да кажем, някой път може да ви проповядвам една отлична беседа, и казвате: отлична е тази беседа, като се върнем вкъщи, ще приложим туй учение. Но, като се върнете вкъщи, учението не се прилага. Защо? Защото разумът ви е слаб. Вие, да кажем, сте две братчета. Едното братче е толкова сухо, а другото братче дращи кибрит, без да му идва на ум, че може да запали своето братче. Аз зная, много деца са запалвали своите братчета. Във Варна имаше един такъв случай. Едно братче казва на сестричето си: „Чакай да ти покажа, как мама пали огъня“. Драсва кибрит, туря го под роклята, запалва я. Когато сестричето му изгаря, то трепва с ръце и избягва. Ще кажете: колко са неразумни тези деца! Не е така. Че аз виждам много религиозни хора, които казват: „Чакай, братко, да видя, дали ще се запали роклята ти“. Драсва с кибрита, а после трепва с ръце и избягва. А... а. Когато говоря за чистотата, подразбирам, че разумът може да се развие само под влиянието на тази чистота. Който иска тази чистота, той ще развие своя разум, а който не я иска, той може да глупи и греши, колкото иска. Почни да грешиш, и рога и опашка ще ти израстнат, и ръцете ти в копита ще се превърнат. Питам: ако ти израстнат рога и опашка, и ръцете ти в копита се превърнат, какво ще стане с тебе? Селянинът

ще те хване, ще те впрегне и ще каже: „Дий, мене ми трябва такъв философ“.

„Бъдете, казва Христос, разумни, като змиите, и незлобиви, като гълъбите!“

Христос, който е говорил по цели часове в своите беседи, е казвал много хубави работи, които не са хроникирани в туй Евангелие, а е предадена само тази притча.

„Бъдете разумни, като змиите!“ Защо? Само по този начин вие ще се удостоите, казва Христос, да се свържете с ангелите, и те ще бъдат ваши Учители. И представете си, ако вие имате един светъл разум, с който да привличате ангелите, всеки ден, при всяка мъчна задача, ще ви посещава по един светъл жител. А сега, при кого от вас е слязъл един ангел? Ако някой от вас каже, че е слязъл един ангел при него, ще кажат, че той е смахнат. Да, ако дойде при вас един ангел от тия небесни жители, ще видите каква интелигентност, какво благородство ще се яви у вас! Ако един ден дойде един ангел в дома ви, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв един преврат, какъвто светът не е виждал. И ако ви видят, светът няма да ви познае. Аз бих представил посещението от този ангел по следния начин. Представете си едно семейство в последна беднотия, окъсано, децата разчорлени и голи. Дойде един човек, облече цялото семейство, обуят хубави обуща, дрехи, и след един месец децата се развеселят, станат весели, засмени. Когато един ангел дойде в дома ви вътре, ни помен няма да остане от злобата, от глупостта в света. И единственото нещо, което сега очакваме, то е посещението на някой от тия ангели. Той няма да бъде прост, той ще ви говори за смисъла на живота, той ще ви говори за ангелската култура, как живеете вие, и как трябва да живеете, и при това, ако вие сте готови, той ще ви вземе на свои разноски, ще ви заведе в тяхното царство и после ще ви върне и ще каже: „Живейте, както знаете да живеете!“ И всички сегашни спънки, които имаме ние, всички спънки, които има във всяко общество, във всеки един народ може да ги решим само чрез този разумен живот.

Разумният човек не се нервира, разумният човек не се сърди. Някой ще каже: аз се въздържам. Не, разумният човек има едно особено разположение в душата си. Аз не говоря за външното проявление на човека, аз говоря за вътрешното проявление на човека. В какво е проявлението на човека? Той не мисли зло никому. Той мисли добро на всичките хора, и не си отмъщава. Той е дълготърпелив, той е благоутробен, както Бог, прощава всичко. После, той изглажда всички мъчнотии, които съществуват. Разумният човек не уповава никому, освен на себе си и на Бога, или може да кажем, той уповава само на своя разум. Ще ми кажат: е, разумът. Да, разумът, това е единственото Божествено, което ни е дадено за подкрепа. Ако ние не вярваме в този разум, в Бога няма да вярваме. Ние познаваме Бога само чрез този разум. И казва Христос: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". А Истината се познава само чрез разума. И сега, във всяко действие в света, ще забележите едно движение. За пример, когато искат да подигнат едно гонение върху някои хора, казват, че животът им не се харесва, не е морален, ще кажат, че тези хора не са разумни, че те разрушават света. Тъй е. Ако един човек дойде в света, иска да разрушава едно общество, което Бог е създал, действително, всичко хора имат право да го отстранят, но ако един човек дойде в света, иска да внесе подобрение, а те го гонят, те внасят злото в себе си. Евреите имаха тази опитност. Като народ, Бог им изпрати толкова велики хора, пророци, тъй необходими, за да им предскажат какви са Божиите пътища. Всеки един от тях биваше убит. В сегашната епоха пророци нямаме, като тогава. Сега имаме, тъй наречените, видни учени, капацитети, държавни хора, на които думата минава за авторитет. Каквото кажат, думата им ще се изпълни. Казват: „Еди-кой си държавник в Англия, във Франция, тъй казва". Само че сегашните пророци, т.е. онези видните философи, нямат смелостта да кажат Истината. Досега още не се е намерил нито един държавник, който да има смелостта да каже, че всички народи, под един знаменател, могат да живеят заедно и да работят заедно.

Всеки един държавник излиза от своето схващане, че за доброто на своя народ трябва да се живее, както досега са живели, а за онуй, за бъдещето, там, други ще дойдат. Затова те казват: ние не сме компетентни да разрешим този разумния живот. И в църквата казват: „И ние не сме компетентни да въведем този разумния живот. Като дойде Христос, Той ще го разреши“. А Христос казва в един стих тъй: „Когато Син человечески дойде на земята, ще намери достатъчно разум и вяра в хората, да възприемат новото учение?“ Сега вие ще кажете тъй: защо светът не възприеме туй Божествено учение? Ти задай този въпрос на себе си: защо аз не мога да възприема туй Божествено учение и да Го приложа в себе си? Разбира се, всички хора на земята не са еднакво напреднали. Като погледнеш хората, според сегашното им развитие, някои са готови да възприемат този разум и този разумен живот, а някои може да имат още хиляди години да се развиват. И когато ние говорим за разумните, ние подразбираме онези от вас, които са готови. Няма какво да отлагате. Този разум вие може да го добиете по най-лесен начин. Не мислете, че е много трудно да добиете този разум. Аз ще ви кажа: Божествените работи в света се добиват много лесно, а човешките работи в света се добиват много мъчно. Достатъчно е да живеете 5–6-10 години между много умни хора, между математици, и ако внимавате в това що ви казват, вашият живот много лесно ще се промени. Ако внимавате на вибрациите на техния ум, техният живот ще ви се предаде. Като дойдеш при тях няма да кажеш: чакай, ще опитам техния ум. Не се поставяйте критически. Не, ти ще възприемеш тази светлина и ще отвориш твоя ум, за да дойде светлината в тебе. Разумът, това са известни вибрации. Няма какво да говориш. Като дойде при тебе разумният човек, ето как ще се прояви неговия разум. Да кажем, че ти си син, напуснал те баща ти, лишил те от наследство, отчаял си се, ти си отвън, бедстваш, искаш да се самоубиеш. Като намериш този разумния човек, ще го питаш, какво да правиш. Той ще ти даде един метод, ще те вземе, ще те заведе при баща ти, той ще каже: „Синко,

ела, на думите на този разумен човек аз ще те взема, ще направя опит". Ако си дъщеря, напуснала си дома си, предала си се на разпуснат живот, този разумен човек ще те заведе при баща ти и баща ти ще каже: „Ела, на думите на този човек аз ще те взема, ще направя опит с тебе". Ако някоя жена напусне мъжа си, оплете се в живота, срещне разумния човек и го пита: „Какво да правя?" Той казва: „Ела, аз ще те заведа при мъжа ти". Разумният човек върши чудеса в света. И вас аз искам да ви заведа, защото да не мислите, че както ме слушате тук, при тия условия, вие можете да бъдете разумни. Не, от тук трябва да ви извадя и да ви заведа на друго място, гдето е разумът. Где е разумът? – При ангелите. Аз ще ви заведа при тях и ще им кажа две думи. Те ще кажат: „На тези твои думи ще ги приемем, нека седят при нас да се учат". Като ви посетя след 4–5 години, вие няма да бъдете такива, каквито сега ви гледам. Тогава Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим". И вие ще се измените тъй, че никой няма да ви познае, даже и вие сами себе си няма да се познаете. И някой път аз мисля, че човек трябва да забрави и себе си. Ще кажете: как, да се забравиш? Да, ами че ако ти си убил 100 души, и всеки ден, като станеш, мислиш, че този си убил, онзи си убил, през целия ден прекарваш всички през ума си, питам те: не е ли време да забравиш, че си убил тези умрели, да ги извадиш от ума си? Казвам: в такъв случай ние трябва да забравим сегашния наш живот, да ни олекне на душата. Вие ще ми обещаете едно нещо: да съдействате за това, а аз ще ви заведа. Но казах ви, че онзи син ще ме срещне, ще каже: какво да правя? – Ела с мене. Е, тъй, като гледам някои от вас, казвате: е, ако искаш, заведи ни. Не, не ако искаш, но трябва да искате. А вие, поставяте се тъй, честолюбиви, благородни, да не се унижи вашето достойнство. Онзи син какво казва? – Изгубен съм, помогни ми! Дъщерята какво казва? – Изгубена съм, помогни ми. Жената какво казва? – Изгубена съм, помогни ми, а не, ако искаш да ми помогнеш. В това „ако искаш да ни помогнеш" не е философията. Ти, като дойдеш при един ангел, с всичкото си

смирение ще дойдеш. В него има култура, поезия има! Поезия ще се учиш. Грамадна разлика има между един поет на земята и един поет на небето. Там, при него ще седнеш с всичкото си благоговение, и ще видиш, как се лее неговото перо. И като четеш тази поезия, от нея живот, живот ще блика. Аз съм се мъчил по някой път да преведа ангелския език на земния език, и от толкова време не съм успял да го преведа тъй, щото да се съвпаднат ударенията и римите – не се отдава. Когато четеш едно стихотворение на един ангел, то може да премахне всички мъчнотии от душата ти. То влива в тебе такава грамадна сила, че можеш да дигнеш земята на ръката си. Такава сила развива! А като четеш едно човешко стихотворение, приятно ти е, докато го четеш, а после този мехур се пуква и ти казваш: животът не е поезия. Не, животът не е проза, а е поезия, и благодарение на тази ангелска поезия ние живеем. Всички ангели са поети. Най-долният поет измежду ангелите върши чудеса. Поети са те.

И тъй, казва Христос: „Бъдете разумни!“ Аз бих желал всички вие да бъдете разумни. Колко по-лесно би текла тази беседа, ако вие бяхте разумни, но във вас има всякакви съмнения, и затова не излиза. Казвате си: дали туй, което говори този човек, е вярно? Ами, ако изгубим живота си тук на земята? Претегляте го, това-онова, та като се върнете у дома си, казвате: празна работа! Е, питам ви аз: как дойдохте тук на земята, отгде дойдохте, помните ли онази малка врата, през която минахте? Няма да се минат 5–10–15 години, и ще почнете да се връщате пак през тясната врата назад. Вчера посетих един болник, един млад момък, преди 10 години той имаше кръвоизлив. Викна ме тогава майка му, казва ми: „Спаси го, моля ти се, няма да забравя това“. Казвах на майката: ако аз спася твоя син, ще го научиш ли да служи на Бога, да живее един чист и свят живот? Обеща. Добре, аз направих този опит, спасих този човек. Оздравя, но после какви ли лудории не направи? Жени се, разведе се, води един порочен живот, пиянства, и вчера го видях на легло, казва: „Заминавам си“. Казвам: ще си вървиш сега. Съжалявам, че ти дадох

живот, за да натрупаш такива грехове още върху си. Но сега, ако ме слушаш, пак ще ти помогна да си заминеш. „А, сега съзнавам, прости, прости, тъй ще живея“. Не, ще се молиш, сега ще улесня пътя за заминаването ти. Майката, която толкова го обича, пита: „Ще живее ли още?“ Сестрата казва: „Не му казвай, че ще замине“. Не, ще му кажа, че ще замине, тъй съм решил. Няма да те върна вече, туй няма да бъде. Туй е Божият закон.

Питам сега вас, на които е даден този разум и туй благоволение: как ще го иждивите вие? Утре, всеки един от вас ще се намери на гърба си, като този млад човек. Иска да яде – не може да яде, иска да пие – не може да пие, гърлото го боли. Как ще яде? Пита ме: „Какво да правя?“ – Ще се молиш. – „Ще живея, или ще си замина?“ – Ще си заминеш. – „Е, казва, да бъде волята Божия“. Да, да бъде волята Божия. Като отидеш на онзи свят, едно добро ще обещаеш: да не забравяш този свят, да дойдеш да работиш. Ще работиш тъй, както трябва. Сега ще понесеш тия страдания, за да не страдаш на другия свят.

„Бъдете, казва Христос, разумни, за да не дойде страданието отгоре ви“. Защо ни са тези страдания, защо ни са тези мъки? Защо да бъдем свободни? След като изживеем този живот тук на земята, да дойдем до тази врата, да я отворим, и да кажем спокойно: Господи, напущаме своето тяло и си заминаваме спокойно. А сега, този младеж диша бързо, бързо и не иска да си замине. Седят всички наоколо и не могат да му помогнат.

„Бъдете разумни“, казва Христос. Ако този момък беше разумен, той нямаше да се намери в туй положение. И грехът, и грехопадането в света, това е едно отсъствие на човешкия разум. Хора, които нямат разум, само те грешат. А когато дойде разумът, казва: „Ще изпратя духа си“. Този Божествен Дух, той носи разум. Като влезе този Дух в нас, той ще внесе разумността. А щом влезе разумният живот в нас, ние ще знаем да приложим първата заповед на любовта. Само един разумен човек може да приложи тази заповед: „Да възлюбим Господа Бога нашего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа

и с всичката си сила“. И тогава няма да се питаме, трябва ли да обичаме или не? Един математик има известна задача. Веднага взима известна формула, по която може да приложи Божията Любов. И той казва: „Първият и великият закон, върху който се гради този разумен живот, това е Божията Любов“.

Беседа, държана на 16 септември 1923 г.

IX СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1923-1924)

СЪБЛАЗНИТЕ

Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз человека, чрез когото съблазънта дохожда. (Матей 18:7)

За да направя мисълта си ясна, ще направя едно малко разяснение върху един термин, който мисля да употребя. Често аз употребявам думите „положителни и отрицателни сили на природата“. Така ги употребява и съвременната наука. И ние всякога мислим, че злото е в отрицателната страна. Аз подразделям тия сили на положителни възходящи и отрицателни възходящи, положителни низходящи и отрицателни низходящи. При това, за отрицателните сили аз употребявам друг един термин, аз ги наричам примирителни. Те в себе си са съграждащи, но не всякога са такива.

Казва Христос: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно те ще дойдат; но горко на оногоз человека, чрез когото съблазънта дохожда“. Съблазънта всякога образува едно малко вкисване, но вкисване не по подобие на подквасата, с която жените подмесват хляба. Не, това подквасване е във възходяща степен. Вкисването произвежда разлагане у човека. Да допуснем, че вие имате един добър, обичен приятел. В един ден вие изгубите вяра в него. Той със своите думи и със своите постъпки внесе една малка съблазън. И от този ден той губи, но и вие губите. Защо? Защото, като мислите за него, неговите мисли, неговият живот засягат и вашия. Може да кажете: какво ни струва да мислим за другите хора тъй, както са си? В съвършения Божествен закон, за човек, който разбира, в какво се състои Царството Божие, не му е позволено да мисли зло, за когото и да е, не му е позволено да носи един безобразен образ в себе си и в ума си. Аз ще ви дам после един пример, да видите, в какво седи

съвършенството. Затуй казва Христос: „Любете враговете си“. Не казва мразете ги, не казва бъдете индиферентни, но казва: „Любете ги“. Следователно, имаш един враг, създай в ума си една красива форма за него, не мисли за неговото зло. Е, да допуснем сега, че някой човек не вярва в Бога или вярва в кривия път. Може ли той да ме спъне? Не, никой никого не може да спъне. Сега, ние говорим за онези, които вървят във възходяща степен, тях никой не може да ги спъне. Онези, които вървят в низходяща степен, те сами се спъват и другите спъват.

Христос казва: „Горко на света от съблазните!“ Туй, което днес руши живота, това са съблазните в света. На всяка една стъпка ние имаме съблазни, т.е. съвременните хора не са убедени във вярванията, които имат. Те нямат положителни вярвания. Всички се съблазняват в нещо, защото съблазънта и съмнението вървят ръка за ръка. Съмнението е един умствен процес, а съблазънта е един промеждутъчен процес между сърцето и ума, едновременно засягат ума и сърцето. Съблазънта действа развратително, защото, като се съмняваш, взима участие само ума, а щом се съблазняваш взимат участие и сърцето и ума, а вземе ли участие сърцето и ума в низходяща степен, животът ти непременно ще се изрази в една нежелателна форма.

Всички съвременни хора се съблазняват от каквото и да е. Ако вие бихте казали комуто и да е една горчива дума или бихте изнесли една негова погрешка, той би се обидил. Съвременните народи – англичани, французи, германци – за една дума се обиждат, изваждат револвер, извикват секунданти, казват: „Господине, обидихте ме, аз трябва да защитя своята чест“. Някой път това е само за една дума, за един поглед. Туй е до разбирането. Сега, като дойдем до религиозните хора, които се подигат малко, които са дошли на един по-висок уровен, и те не правят разлика, и те се обиждат. Ще ви приведа един пример от преданията за християнството, който се отнася към епохата от времето на Нерон. Някой си виден римски

патриций, наречен Хелвий, отвратен от покварения живот, запознава се с тогавашните християни и възприема християнството. Тази идея на християнството толкова се загнездила в главата му, че той се решил да посвети най-малко 30 години от живота си да живее по горите, за да разбере дълбокия смисъл на живота. Цели 30 години той се подвизавал самотно и се молил Богу, но един ден, идва един негов събрат постник и го запитва: „По какво мога да позная кога съм благоугоден на Бога и кога не?" Той му казва така: „Туй, което аз съм научил в моята опитност, е това: денят, в който те похвалят за твоята добрина, всичко си изгубил. Дотогава, докато хората те корят, твоята добродетел расте, но денят, в който твоят близък те похвали, всичко си изгубил". И той тъй щателно се стараел да го не похвали никой. Обаче, след 30 години, когато мислил, че е навършил своето развитие и поискал да отиде в света да проповядва Христовото учение, един ден отива при един свой приятел, който му казва: „Ти си много добър и свят човек". – „А", казал той, „ти ме съсипа, съсипа целия ми живот, всичките ми 30 години отидоха". Върнал се в пустинята и 10 дни плакал. Сега питам: този идеал съществува ли между съвременното християнство? Приложете този идеал! Кой от вас би постъпил като този пустинник? Той е единственият, когото аз съм срещнал в цялата християнска история. Той е единственият, който е плакал, дето го похвалили, че е много добър, много свят човек. Може да има и други такива, но аз само този зная. А нас, колко ни е приятно, като ни кажат: ние виждаме, че от едно време сте станали благородни, покаяли сте се, и жената и децата ви са по-добри. Вие се зарадвате, надуете се и казвате: да, действително, не сме като в миналото, нашето верую, нашите правила са особени, ние особено пием, особено ядем, особено се молим. Не, не, всичко това е празна работа. В момента, когато те похвалят хората, всичко отива и като че се струпва една топка на сърцето ти и усещаш едно недоволство. В Писанието никъде не се казва: „Блажени хвалените", никъде не се казва, че Царството Божие е на добрите, на светиите, на праведните

на земята, а се казва: „Блажени гонените, онеправданите, хуканите“. Имайте предвид, че праведните и добрите хора на земята не са добрите и праведните хора на небето, но грешните, неправедните хора на земята са праведните на небето. Щом те кръщават на земята, че ти си отличен човек, в Царството Божие си на лявата страна. И аз бих желал да ми кажете, имало ли е в историята някой учител или пророк, който да е дошъл на земята, и хората да са говорили за него добре. И в това седи тяхното особено положение, че върху тях са се струпвали хули, но това именно е било гаранцията, че са на правия път.

Сега, Христос, който разбира този закон, казва: „Горко на света от съблазните!“ Ако ви кажа една горчива истина, вие може да се съблазните и ще кажете: „Нима вие имате толкова долно мнение за мене? Мислите ли, че аз мога да направя това? Мислите ли, че аз съм способен за това, не знаете ли, че баща ми, майка ми са от високо произхождение?“ Но питам: ако нашите бащи и майки са толкова благородни и възвишени, то, ако разровите аналите на техните животи, книгите на техния живот, не както гледат хората на земята, а както гледат на небето, както гледа Бог със своето око, знаете ли в какво положение ще видите майка си и баща си? Ще кажат: ние не сме направили никакво престъпление. Можете ли да си турите ръката на сърцето и да кажете, че през вашите ум, сърце и воля не са минали една нечиста мисъл, едно нечисто желание или действие? Това не е една мисъл, а хиляди такива са минали. Добрите мисли, желания и действия в нашия живот са нещо случайно. И благодарение на невидимия свят, благодарение на онези напреднали хора, които идват постоянно на земята и помагат на съвременното човечество, то напредва, иначе съвременното човечество би се схумило. Как би се схумило? Как мислите, ако майката не би употребила грижи за своето дете, то не би ли се схумило? Не, ако детето оцелява, то е благодарение грижите на майката; ако съвременните хора оцеляват, то не е благодарение на нас, то е благодарение на нашите по-големи

братя, или благодарение на Христа, който е дошъл да спаси света. Но разбирате ли, какво нещо е, в това отношение, Христос? Казвам, че някои от вас Го разбират, не казвам, че всички не Го разбират. Питам: ако имате един приятел, който ви обича, оценили ли сте неговата любов? Ако у нас се зароди онова велико съзнание да чувстваме Божествената Любов, само по този начин животът ни може да се реформира; а ние, откак се родим и умрем, животът ни е пълен само с терзания и съмнения.

Христос казва: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат". Светът има право да се съблазнява. От съвременния свят ще дойдат съблазните, но онези, които са тръгнали по пътеката, по която върви Христос, за да избягнат съмненията, съблазните, непременно сърцето им трябва да бъде изпълнено с Божествената Любов. Вие ще кажете: ние знаем какво нещо е Божествената Любов. При влизането на Божествената Любов в сърцето ти, най-първо тя внася едно качество на интелигентност, небивала до туй време. Онзи, който има Божествената Любов, той вече е внимателен не в големите си погрешки, той вече е внимателен в микроскопическите си погрешки. Всички грешки произтичат именно от най-малките постъпки. И аз съм следил, че всички грешки произлизат от най-малката дума, невнимателно казана, тя обтяга, разгорява. Съберат се няколко сестри, започват коментари, казват за някоя: нима мислите, че тя е много набожна? И тия братя и сестри, тъй събрани, обтягат, обтягат и заключат: видите ли, тя никога не е била набожна. Че питам: кой човек е набожен? Чудни са хората като казват, че еди-кой си бил набожен! За да си набожен, Любовта трябва да проникне из всичките гънки на твоите сърце, ум, душа и дух; да си любовен не само към твоите деца, към твоята жена, да си любовен не само към цялото човечество, но да си любовен към всички най-малки същества – към всичко. Туй значи да бъдем Божествени; туй значи да угодим на Бога. На един мой приятел аз казвах следното: много пъти, като срещна един вол, аз се спра, помилвам го. Много волове съм

помилвал, но хора не съм си позволявал. Да помилваш един вол има смисъл. Казвам му така: действително, твоето положение е много тежко, но ще излезеш от това положение. И като го помилвам, той ме погледне умилно и казва: „Много ти благодаря, че в туй трудно положение, в тази мъка се намери един, който да ме помилва“. Е, казвам: ако ти погладиш един твой брат той ще те попита, защо ме гладиш? Той се съблазнява. Ако жената дойде и поглади мъжа си, мъжът ѝ ще се посъблазни и ще каже: „Тази жена не ме е гладила друг път, тя има някаква задна цел, глади ме, но кесията ми ще пообеднее“. Той се спира и мисли. Ако ние напишем едно хубаво писмо някому, той се спре, съблазни се и казва: „Той друг път не ми е писал такива писма, значи има нещо“. И съблазънта се роди в душата му. Четеш някой автор, казваш: „Дали туй, което пише, е вярно?“ Четеш Библията, пак дойде съблазънта, казваш: „Ами, ако туй не е вярно?“ Четеш за Христа, казваш: „Ами, ако Той не е пратеник Божии, ако не е Син Божи?“ „Ами, ако не е вярно всичко туй за апостолите?“ – Дойде съблазънта. И тъй, нашият живот е пълен навсякъде със съблазни. Някой те погледне, каже ти някоя лоша дума, съблазни те. Ние, съвременните хора, нямаме един приятел, на когото можем да разчитаме при всички условия. Все пак ще се съблазним, ще кажем: кой знае! Питам тогава: в християнския живот, или в духовния живот има ли правила, чрез които ние можем да познаем един човек? – Има. Има едно велико правило в живота, в което няма никакво изключение. Ако ти си един човек чист по сърце, невинен, като детето, няма да има никаква лукавщина в душата ти и щом срещнеш един човек, който се стреми към Бога, ти ще почувстваш едно разширение в ума си, едно разширение в сърцето ти, ще почувстваш, че този човек е добър, че той върви във възходяща степен, по Бога. Този човек може да не е красив по външност, може да е груб, може да е гърбавичък, но почувстваш ли това към него, непременно този човек върви по Бога, макар че той е груб. Може да направите опит. Ако ти си един чист човек и срещнеш един човек с

красиво лице, красиви, хубави очи, нос правилен, гръцки тип, усетиш ли едно раздвояване вътре в себе си, почувстваш ли едно стеснение в ума си, а в сърцето си едно разширение, туй значи, че този човек е наполовина добър, сърцето му е прекрасно, а в ума му има нещо развалено. Обратно: ако в ума си почувстваш едно разширение, а в сърцето си едно стеснение, туй значи, че умът на този човек е прекрасен, а в сърцето си има нещо развалено. За този човек Белите Братя, живата природа ти казва: „С този човек никакви съдружия не прави, никакви взимания-давания нямай, той не разбира, в него има нещо недоразвито. Каквато работа и да започнеш с него, утре ще се скарате". Ако искаш да се жениш, за такъв човек не се жени. Двама глупави хора като се оженят, ще могат ли да завъртят един дом? Не се женете така! Когато Бог създаде първоначално хората, мъжете и жените, те имаха друго нещо, те бяха чисти и святи и можеха да живеят такъв живот, но сегашните хора, след грехопадането, нямат чист живот. Днес, и мъже и жени, без разлика, нямат чист живот. Най-първо ние трябва да възстановим чистотата. Аз бих желал във всяко общество да се образува сдружение за чист живот, хората да имат доверие един към друг. Такъв един пример има в романа на Виктор Юго – „Клетниците" – за Жан Валжан, който откраднал сервиза на епископа. Когато улавят Жан Валжан и запитват епископа, дали познава тия вещи, той казва: „Мои са, аз му ги дадох". Тъй казал, защото иначе Жан Валжан щеше да бъде в затвора. Трябва да се стремим да имаме доверие един към друг, към всичките хора, не заради нас, а заради Бога, защото туй, за което Бог съизволява, то е да мислим добро за всички хора. Туй е, което донася добро на всички хора. Бог познава всички гънки на нашата душа. Но какво казва Христос? Тоз ваш Отец заповядва на туй слънце да грее еднакво, и за добрите и за лошите хора, еднакво праща дъжд и на едните, и на другите. Даже някой път на лошите хора Бог дава най-големи благословения. Защо? За да ги задоволи. От ваше гледище, вие ще кажете: добрите хора трябва да бъдат богати. Не, лошите хора трябва

да бъдат богати. Защо? – За да имат работа с какво да се занимават. Лошият човек, като е богат, ще има ниви, лозя, ще има туй-онуй, ще има с какво да се занимава. А добрият човек, като е богат умствено и по сърце, той и да няма богатство, пак ще си създаде условия да има работа. Сега, туй е редът на нещата при днешния живот. Но при други условия на живота ще има друг ред, порядъкът ще бъде друг. При сегашните условия, при законите, които съществуват в космоса, всичките възвишени духове работят за подигането на падналите. Не е въпросът за спасението на праведните, а на грешните; не е въпросът да учим учените, а – глупавите. Следователно, Христос предупреждава верующите и казва: „Горко на света от съблазните, защото съблазънта неизбежно ще дойде в света“. Сега, съблазънта ще дойде, не само по отношение на това, че ние можем да се съблазним в другите, но по някой път ще се съблазним в себе си: можем да се съблазним в своя ум, можем да се съблазним в своето сърце, можем да се съблазним в своята душа, можем да се съблазним в своите благородни пориви. Няма по-голямо нещастие от това, да се съблазни и разколебае човек в себе си. Ние казваме: досега Господ ме поддържаше, но аз направих прегрешения и сега Господ ме остави. Аз съм казвал много пъти и сега пак ще кажа: можете да се съблазните в когото и да е, но в Бога на Любовта – никога! Имайте предвид едно правило: в този живия Господ – Когото светът още не познава, не че не Го познава, живее в Него, но Го търси на друго място – в Него ние трябва да имаме вяра. Бог в своите намерения има желание да ни изведе от сегашните тягостни страдания. Той е допуснал страданията, за да даде на всинца ни един велик урок. Такъв урок ще ни даде, за да съзнаем, че ако ходим само по тия закони и пътища, които Той е поставил, ние ще можем да се подигнем, а всички онези закони, които ние сме поставили, всичкият онзи наш морал, по който можем да ходим, той е само за земята.

„Блажени“, казва Писанието, „онези, които страдат, на тях е Царството Божие“. Ще кажете: тази работа е много хубава. Аз бих

желал, от утре да започнете с тази формула: да се не съблазнявате! Сега, някой казва: аз съм от новото учение. Ами че едно от качествата на новото учение е да не се съмняваш, да не желаеш да бъдеш богат, но да искаш да бъдеш сиромах, т.е. не да искаш да си сиромах, но ако не ти се отдава богатство по един честен начин, то от богатство, придобито по един нечестен начин, трябва да се откажеш. Аз мога да приведа ред факти от съвременния живот, има ред статистики, които доказват, че нечистото богатство съсипва хората. Внесете в едно най-хубаво предприятие 100,000 лева, придобити чрез кражба, чрез зло, чрез насилия, след 4–5 години туй предприятие, туй съдружие ще рухне. И ако разгледате живота на съвременните народи, всички страдат все от този недъг, т.е. че те не издържат своята, те не изпълняват Божията дума тъй, както Бог изисква. И ако всички съвременни християни, които поддържат Христовото учение, биха си турили за задача да се не съблазняват, да се не огорчават, когато им се каже горчивата истина, знаете ли какъв приятен ден щеше да бъде животът им? Ако някой път мъжът каже на жена си няколко горчиви думи, жена му нека седне да му наточи една хубава баница. „Защо ми правиш тази баница?“ – „За сладките ти думи“. А сега какво става? – Мъжът каже няколко обидни думи на жена си, и на другия ден няма вече готвене. Тя излезе вънка и казва: „Представете си, моят мъж ме нахука хамалски. Баници ли? Нищо няма да му направя, ще му дам един урок“. Не, наточи му една първокачествена баница! Аз съм срещнал досега в България само една българка, наша сестра, която щом дойде нейният възлюбен и я нахука, стане на другия ден рано, наточи му една баница и го гости. Той, след като се наяде, почне да се извинява: „Извини, бях малко неразположен духом“. Тя тъй ще му угоди. Казва: „Баница му направих“. Казвам: ти постъпваш съобразно Христовото учение.

Сега, мнозина питат, как трябва да живеем? Казвам: не се съблазнявайте! Мъжът дойде, има някаква неприятност, носи някаква тежест, каже на жена си някои обидни думи. Жената нека направи

една баница, да тури повече масълце, да наточи малко винце. Тъй, не само със сладки думи, но действително в живота си ние трябва да постъпваме тъй. Туй говоря за учениците, които искат да водят един живот за самоусъвършенстване. Сега, вие казвате: дали сме напреднали? Всяка вечер вие си правете един отчет, ще си намерите една от грешките от през деня и ще я поправите. Казвате: дали сме забогатели? Ще си направите един отчет. Вземете пример от търговците. Един търговец има да изплаща 40–50 полици. Той си записал датите, кога трябва да ги изплати. Вземе ключа от касата си, отвори я, и гледа, дали има пари да ги изплати. Той не се залъгва с малките печалби. Някой от вас направи едно добро, но забравя онези 40–50 полици. На другия ден дойде кредиторът, хване го за гушата. Сериозен ще бъдеш, ще кажеш: аз ще изплатя всичко, с лихвите ще го изплатя. Ако ние имаме туй дълбоко желание да направим всичко това заради Бога, а не заради хората, от колко страдания щяхме да се освободим! И в очите ни, и в мозъка ни, и в ума ни, и в сърцето ни други добрини щяха да царуват. Много по-добре щеше да бъде, ако хората отвънка ви хукат. Тогава Господ ще каже: „Не бой се, аз съм с тебе, но нищо не казвай“. Много от вас имат следната слабост. Някой сънувал през нощта, че Христос му се явил, и той като стане, хукне през цялата махала да разказва на всички за своята опитност. Оттам насетне Христос няма да му се яви, нищо няма да му каже. Тази своя опитност ти трябва да задържиш дълбоко в душата си, и никой от твоите ближни да не знае, че Христос ти се явил, но в живота ти да настане моментално промяна, и от това да разберат, че Христос ти се явил. Мъж си, видял си Христа, никому няма да разправяш, ще си мълчиш, но ще повикаш бедните, сакатите, слепите, клосните и ще им направиш едно угощение. Всички хора да видят, че става една промяна в твоя живот. Ако те питат: защо правиш това? – ще си мълчиш. Туй са малки, дребни работи, които всеки може да направи. Всеки може да направи едно угощение. Така Христос ще почувства, че си Го видял.

Та, ние съвременните хора мязаме на малките деца, даваме голяма оценка на нашите добрини. Като направим една малка добрина, всички я знаят. Сега ще ви приведа един пример за един богат американец. Той правил големи благодеяния: дал 3 милиона долара за постройката на една църква, дал 4 милиона долара за направата на едно училище, раздал всичкото си богатство. Казвал си: „Като ида горе, Бог ще бъде доволен от мене, че съм раздал богатството си". Умира той, викат го от онзи свят при свети Петър. „Какви добрини прави на земята?" – „Дадох 3 милиона долара за една църква". – „Ами името ти записано ли е между благодетелите?" – „Да, турено е там". —"Е, платено ти е значи. Друго?" – „За училище дадох 4 милиона долара". „Ами името ти между имената на почетните лица турено ли е?" – „Турено е, ами нали трябва да се знае, че има добродетелни хора?" – „Добре, платено ти е и за това. Кажи ми сега нещо, за което да не ти е платено". – „Е, един ден бързах, имах работа, една бедна вдовица ме последва, молеше ме за помощ, имала малки деца сирачета. Дадох ѝ един долар и ѝ казах да не ме безпокои, защото отивам по работа". – „А виж, за туй не ти е платено, може да те приемат на небето". Разправя свети Петър на Господа за всичките благодеяния на американеца и Господ казва: „Дайте му два долара, че и той да си върви, да не ме безпокои". Порядките и разбиранията на невидимия свят се различават диаметрално от нашите схващания. Добрият човек дълбоко в своята душа трябва да бъде благороден. Той трябва да бъде като една дълбока река, че при всичките мъчнотии в живота си да не се размътва. Бреговете ѝ може да се размътват, но дълбочините да не се размътват. Каква благородна черта е, след като го обидят, след като му създадат най-големите мъчнотии, той си подигне очите към Бога, и у него не се яви желание да отмъсти, а едно благородно желание, в името на Бога, да покаже тази Любов. Сега наскоро аз имах случай да се срещна с един български офицер: като психологически пример ще ви приведа следното преживяно от него, което той ми разправяше. Жена ми е отличен човек и много

добра писателка, но аз съм много лош, ревнувах я, и най-лошите мисли хвърлях отгоре ѝ. Аз да я оставя да върви сама някъде, Боже съхрани! Водя един непорядъчен живот. Не стига това, но един ден тя иска да отиде в Германия, да учи немски език. Но при това и дете имаме. Тя ме моли: „За три месеца ми позволи да замина“. – Не мога, за 40 дена – може. Породи се в мене една борба: с какво право аз искам да бъда свободен, а нея ограничавам? Нека и тя бъде свободна, мисля си. Един ден ѝ дадох 5,000 лева и казвам: иди в странство и стой колкото искаш. Едва що изказах тия думи, усетих, че ми падна един товар от сърцето. Това беше първата вечер, когато спах спокойно. Казвам му: ти си изпълнил Христовия закон. По-рано мислеше, че като иде в странство, тя ще води оргии. Каза: „Иди в странство“, и се успокои. Една благородна черта! Да, но той е претърпял една вътрешна борба, вътрешна криза. Ние всички ще минем през тия вътрешни борби, и невидимият свят ще изпрати една комисия да види как ще постъпим. Съблазните непременно ще дойдат за изпит.

Сега, вие искате да знаете, дали Христос е доволен от вас. Христос е доволен от всички ви. Един учител може да е доволен от учениците си, но не е доволен от техните упражнения, от техните тетрадки. Защо? – Пълни са с погрешки. Един ученик може да е добър, морален, но при разрешение на задачата да има ред погрешки. Учителят му казва: „От твоите задачи не съм доволен“. Следователно, Христос не е доволен от нас по отношение на нашите погрешки в света. Като от хора, той е доволен от нас, но при нашите ежедневни постъпки, при нашите отношения в света, ние не сме постъпили съобразно закона на Христа. Христос е недоволен от нашите некоректни постъпки. Ние постоянно се съблазняваме и мислим, че можем да намерим друг начин, друг път. Няма. Единственият начин за издигане на човешката душа е човек да има абсолютна вяра в своите братя. Жената трябва да има абсолютна вяра в своя мъж. Казвате: може ли? Може. Мъжът трябва да има абсолютна вяра в своята жена. Може ли? – Може. Братът трябва да има абсолютна вяра в

своята сестра. Може ли? – Може. Слугата трябва да има абсолютна вяра в своя господар. Може ли? – Може. Сестрата трябва да има абсолютна вяра в своя брат. Може ли? – Може. Господарят трябва да има абсолютна вяра в своя слуга. Може ли? – Може. Може да имате някакви погрешки, туй е допустимо, но трябва да знаем, че след като правим хиляди и хиляди погрешки, един ден ще познаем Бога, ще почнем да се учим, и да живеем тъй, както Той обича. Ще дойде туй време, за едни по-рано, за други – по-късно.

„Горко на света от съблазните!"

Сега, ако за света е горко, за праведните не трябва да бъде горко. Носете тази идея със себе си! Направете едно дружество, без съблазни. Но какво ще бъде правилото там? Вие ще кажете: може ли това? – Може. Вие казвате: ако ние вложим пари, всичко, без да се съблазним, то утре касата, парите ни, всичко ще хвръкне. Ние още не знаем дали ще хвръкнат парите. Ние още не сме опитали Божествените принципи, още не сме ги приложили. Ние казваме, че по този начин не може да се живее. Действително, не може да се живее. Но, ако ние вложим тази разумна любов, да започне да действа отдолу, какво ще произведе тя? Сега, двама души, мъж и жена, като тръгнат в този път, почват да спорят за своите възгледи, как разбира единият, как разбира другият. Няма какво да спорят. Вашата любов еднаква ли е? Двама души, като тръгнат в Божествения път, всеки трябва да бъде готов да жертва за своя ближен, за този, с когото живее, толкова, колкото и за себе си. Ако бихте турили туй правило в живота си, какво подобрение би станало! А лошото е там, че ние жертваме за себе си повече, отколкото за всички други. В Писанието се казва: „Бог, като изпратил Своя Син, Той пожертвал всичко от своята Любов, за да могат съвременните хора да се подигнат". И, ако ние схванем тази велика мисъл, идването на Христа на земята, жертвата, която Бог е принесъл, ако се въодушевим със същите Негови мисли, с тази вяра на Христа, и да изпълним волята Божия, ние вярваме, че този свят ще се подигне в един ден, в един Божествен ден. Сега, във вашия ум ще

остане мисълта: „Може ли, аз съм стар, другояче съм свикнал, баща ми е ходил в друг път“. – Може. В закона на Любовта няма нищо невъзможно. За пример, някой казва: аз искам да изпълня волята Божия. Е, в какво седи изпълнението на волята Божия? Някой казва: аз искам да изпълня волята Божия, да служа на Бога. Бог нуждае ли се от нашето служене? От що се нуждае Той? Някое цветенце изсъхнало, ти минаваш по пътя, и Той ти казва: „Полей това цветенце!“ Някое дете останало сираче, без баща и майка, Господ казва: „Иди, помогни!“ Той като ни изпраща своята благословия, казва: „Идете, изпълнете моята воля, покажете на хората, как трябва да живеят!“ И колко красив щеше да бъде светът, ако правехме своите добрини, и никой не ги знаеше! Сега, някога ние оповестяваме своите добрини, за да поощряваме другите. Някой път със своите добрини спъваме другите хора. За пример, аз съм богат човек, дам 100,000 лева, запиша името си. Дойде един сиромах, той не може да даде повече от 5 лева, но като види записани 100,000 лева, не смее да даде и тях, честолюбие има. Затуй, трябва да се подпишат първо тези, които дават най-малко, а които са богати и дават повече, най-после трябва да се подписват, за да не се съблазняват сиромасите. А сега, вие виждате, дойде един лист с подписи, погледнете, казвате: видите ли, колко богат човек е този, колко пари е записал! Да, но туй, което той е внесъл, става причина да се изгуби толкова, колкото всичките сиромаси заедно биха внесли. И когато богатите дават, а сиромасите нищо не дават, светът не върви напред. И тъй, светът се поддържа не от богатите, а от сиромасите. Друго изяснение на своята мисъл: светът се издържа не с капитали и пари, а – с труд. Всички казват: „Дайте пари!“ Не, трудът е, който поддържа светът. Трудът, който ние влагаме, ония работни ръце, ония работни маси, това не са маси, нито екземпляри, нито елементи, а това са онези работещи души, които влагат своята воля, които ден и нощ работят. Аз наричам това „свещен труд“, който поддържа света. И ние се нуждаем не от пари, а от труд. Има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равносилни на онова, което ние

добиваме от природата. В съвременния културен живот хората имат само една лъжлива идея. Правят сметки да се уравни бюджета. Не, трудът е, който оправя света. Когато всички почнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй по-добре уреден, отколкото днешния.

„Горко на света от съблазните!“

Аз казвам: имайте този урок – извадете съблазънта! Мъже и жени, братя и сестри, господари и слуги, учители и ученици, всички трябва да вървят в този път без съблазни. И навсякъде трябва да се проповядва онази свещена Любов, онзи свещен труд, взаимно почитание, взаимно уважение, взаимна любов, за да се изпълни волята Божия на земята.

Само по такъв начин ще дойде Царството Божие на земята!

Беседа, държана на 23 септември 1923 г.

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА И ОТЕЦ МИ Е ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ

Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът. (Йоан, 15:1)

Ще ви прочета няколко стиха от 15-та глава от Евангелието на Йоана до 18-ти стих.

Взимам за текст 1-ви стих от прочетената глава: „Аз съм истинната лоза и Отец ми е земеделецът."

Когато Христос е изговорил тия думи, той е вложил една велика идея в тях. Западните народи са малко запознати с онзи символически език на източните народи, защото всеки един език си има закони, по които се развива, всеки един народ си има закони, по които се развива. Източните народи изобщо са богати с тази символистика и духовният живот може да се изказва само с такъв език, символистичен.

Ние, съвременните хора, почти малко понятие имаме за истинската лоза. Тя е като символ. Символът на тази съвременна лоза е животът. Човек се уподобява на лоза. В този стих Христос е вложил две неща – лозата и лозарят. Значи тази лоза, която е насадена в това лозе, има един лозар от небето, той ѝ е Отец, Бог, който разбира законите, знае кое време да я посади, каква пръст, каква почва, какви условия да ѝ създаде, как да я обреже и какви грижи да вземе. Христос уподобява човешката душа на тази лоза и той казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът." Значи този земеделец е толкова умен, че той не може да пропусне да направи някаква погрешка в обработването на тази лоза. Съвременните лозари използват само за вино, искат да накарат лозата да роди повече, да имат повече пари. Онзи, който обработва лозата, не я обработва от любов, лозарят е напълно користолюбив. Днес всички са лозари.

Защо? Защото имат сметка. Утре, като поевтинее гроздето, напущат го. Щом поевтинее, напущат го и казват: „Това изкуство не е заради нас.“

Сега съвременната лоза страда от филоксера и понеже лозата е емблема на човешката душа, то се прави един паралел, че откак влезе филоксерата вътре в тази лоза, тази филоксера се пренесе и в човешката душа. филоксерата пречисти всички лози от Европа. На един французин му дошло наум да пренесе лозата, но с това заедно пренесе и филоксерата. Тази филоксера обаче се пренесе и в душите на хората. Сега на съвременната лоза турят подложка американска лоза, а отгоре ѝ турят местна лоза и така виреe. Но за човешката душа още не са намерили каква подложка трябва да се тури. Значи трябва един изкусен, опитен лозар да дойде.

Питам тогава, трябва ли да оставим възпитанието или обработването на човешката душа в ръцете на най-невежите хора на този свят? Не, начело трябва да изпъкнат най-възвишените, най-благородните хора, със светли умове, с чисти души. За в бъдеще ония майки, които трябва да раждат, онази почва, върху която трябва да се култивират тия пръчки, трябва да бъдат добре обработени, най-добрите майки трябват, най-добрите почви трябват. Сега гледат да бъдат здрави отвънка, а доколко са здрави умствено, сърдечно, доколко е добре възпитана волята им, то е друг въпрос. Стига жената да е здрава, да е снажна, тя се счита като дойна крава. Като я пипнеш отгоре, да дава мляко. Това гледат днес.

Питам, при тия схващания, които съвременните хора имаме, каква култура може да се насади? Сега, слава Богу, всички вие спадате към християнската култура и християнските народи считат, че са от висока култура, че не са много набожни, не принасят човешки жертви и т.н. Не, когато християнските народи се поставиха на изпит, показаха, че не са отишли много далеч в своята култура. Днес даже навсякъде има един вид едно безверие. В какво? В това, дали може да се подобри човешкото, или не. Всички казват, че може да се подобри,

но за това се изисква един дълъг период, за това трябват милиони години.

Питам, какъв е законът? Законът на подобрението, той и в своите малки проявления, и в своите големи проявления е един и същ. Туй, което е вярно в своите микроскопически проявления, вярно е и в своите грамадни размери на проявления. Всяка капчица във водата трябва да бъде чиста от известни животинки. Онази вода, която е чиста от органически вещества, тя е чиста вода, съдържа само своите първоначални елементи.

Сега Христос казва: „Аз съм истинска лоза, вие – пръчките."

Тогава задава се въпросът, съвременните християнски народи насадени ли са на тази лоза? Казвате: „Ние сме насадени, ние сме християни." Добре, аз не оспорвам това. Ние поставяме нещата на опит. Ако някой ми каже: „Аз имам една доброкачествена лоза", ще му кажа: „Хубаво, ще я опитам." Преди десет-петнадесет години, мисля беше, ходих в Новопазарско и там директорът на прогимназията ме заведе в училищната градина и ми каза: „Ние си изписахме от Париж особени цветя. Вижте това цвете какво е особено." Какво е то? Мяза на магарешки трън, но е нещо особено. И действително след време се разви един отличен магарешки трън от Париж.

Казвам, такива магарешки тръни и ние имаме в България, само че не са тъй облагородени. Ако тази пръчка е насадена на истинската лоза, която е Христос, който е любов, какво грозде трябва да даде? Трябва да даде царско грозде, каквото се развива в Русия. Та като го откъснеш, да си кажеш: „Това е царско грозде за ядене." Сега някой ще каже – това са отвлечени въпроси, ние първо трябва да осигурим материалния живот, че тогава да се занимаваме с духовни работи. Не, обратен е процесът в света. Първо трябва да се занимаваме с духовни работи, а после с материални работи. Чудни са съвременните хора, когато твърдят, че трябва човек първо материалния живот да си осигури. Най-първо човек трябва да се подсигури духовно. Има

формули, които той трябва да владее, за да знае как да се справя с материята. Кои хора са осигурени днес? Нали тези, у които умствените способности са повече развити?

Следователно на първо място човек трябва да облагороди своя ум, а за да се облагороди човешкият ум, изисква се не – както казват съвременните хора, гранитна и желязна воля. Казвам, не, това не е култура. Желязна и гранитна воля не са култури на растене. Гранитната воля създава прах, а желязната воля – война, насилие. А каква воля трябва? Диамантена. Казвам, ние, съвременните хора, и онези, които искат да следват христовото учение, трябва да имаме диамантена воля, воля, която пред никакви мъчнотии, пред никакви страдания да не прави никакви отклонения. А сега ние, съвременните хора, даже и вие, които имате свои възгледи, колко често може да се отклоните от пътя си. Някой философ писал, че нямало задгробен живот и следователно вие повярвате в тази философия. Питам ви, опитали ли сте тази философия? Някои казват: „Ние ще умрем.“ На мнозина казвам тъй: „Ти можа ли да докажеш, че има смърт в света?“ Че живеем, това можем да докажем. Но че ще умрем, това никой не може да докаже, а при това всички хора вярват, че ще умрат. Е, как ще докажем, че има смърт? Престава сърцето да тупа. Спирането на сърцето доказва ли, че това е смърт? Аз мога да ви покажа в природата хиляди същества, на които сърцата престават да тупат, а при това напролет пак се събуждат. Те падат като в летаргически сън и напролет пак се събуждат.

Следователно реалното в света, това е животът, а смъртта, това е преходното състояние, това е по възможност най-минималната деятелност, която животът може да уподоби в даден момент. Следователно животът започва със смъртта и там, дето има смърт, има и живот. Аз определям най-малката деятелност в живота, това е смъртта. Питам тогава, где е вашата смърт? Когато един организъм вече е разстроен в своите най-широки размери и изхарчил своята деятелност, тогава Господ му налага смъртта. Ще ви приведа един

пример. Един богат търговец имал големи разноски – сто хиляди лева в годината. Всяка година гледал да съкрати нещо от бюджета си, но не могъл да съкрати нищо. Една година изгубил три четвърти от своя капитал и на другата година съкратил половината от своите разноски.

Следователно, когато ние, съвременните хора, заборчнеем и нямаме отгде да добием средствата си, тогава идва смъртта. Това е минималният кредит, който Бог дава на едно същество, за да може правилно да се развива. Като казваме, че ще умрем, то значи, че ще се върнем към смъртта, за да ни пречисти тя от нашата грандомания. Всеки иска да има печени патки, пуйки, гъски. Питам, кой философ, като е ял печени пуйки, гъски, е станал философ? Кой светия, като е ял печени пуйки, гъски, е станал светия? И при това твърдим. Да, за обикновения човек не отричам това – печените пуйки и гъски. Но ако той иска да стане благородно същество, не му трябват тия неща. И следователно Христос казва: „Разумният живот не седи в това изобилие, а в онуй дълбоко разбиране да владеем енергиите вътре в себе си.“ Сега вие, които ме слушате, да не се обиждате от моите думи, от разсъжденията ми. Многото ядене аз го оприличавам на една счупена стомна – колкото ѝ сипваш, тя все се изпразва. Кои стомни са пукнати? Кои хора ядат много? Болните хора. „Ох, докторе, умирам! Умирам, аз трябва да ям, за да спася живота си.“ Ами че той именно с това ядене разваля живота си. Неговият организъм се нуждае от една малка почивка. Тази счупена стомна трябва да се засмоли. И сега ние възпитаваме нашите деца, че трябва да ядат много. Туй възпитание е вложено в нас, но природата казва: „Когато си гладен, иде ядеш. Когато не си гладен, ще постиш.“ И ако ние, съвременните културни хора, бихме се подчинили на този вътрешен инстинкт на глада, щяхме да бъдем десет пъти по-здрави, отколкото сега. И ако ние се бяхме подчинили на ония наследствени качества на душата си, на ония благородни пориви, благородни желания да правим добро, които има във всеки един от нас, ще бъдем по-добре, отколкото сме сега.

Казвате: „Вълкът не е сега такъв, да правим добро. Трябва да се грижим за себе си.“ Но знаете ли как аз определям доброто за себе си? Някой казва: „Да правим добро.“

Доброто, това е сенки. Когато някой каже, че трябва да правим добро, аз разбирам, че както земеделецът трябва да посее петдесет-шестдесет декара земя с жито и да я обработва, защото от това зависи реколтата, така и всеки човек трябва да посее нивите си и от обработването им зависи тяхната реколта. Доброто не седи в това, да дадеш едно петаче. Доброто е засяване, разширение на човешката душа. А що е злото? Злото е обратен процес – когато оставиш своите ниви необработени. Какво ще донесат те? Глад. Туй е вярно.

Сега аз мога да ви проповядвам, че Христос казва: „Аз съм истинната лоза“, но вие може да си кажете така: „Този човек дали ни говори истината, какви са неговите намерения, какви задни цели има?“ Аз ще ви кажа какви са моите задни цели. Вие искате да знаете истината, нали? Да кажем, че от вашия дядо ви е останала в завещание една книга, не сте я чели. Не сте я чели по единствената причина, че не сте имали свещ. Разтваряли сте тази книга, пипали сте листата ѝ и отново сте я затваряли, не сте я чели. Идвам аз при вас, донасям ви тази книга и казвам: „Разтворете тази книга. Можете ли да четете тази книга?“ „Можем.“ Питам, тази светлина истинна ли е? Ако моята свещ може да ви даде възможност да четете, да разберете съдържанието на тази книга, светлината ѝ е истинна. Не се ровете сега какъв е съставът на тази свещ. Химията казва – съставът ѝ е от восък, от мазнини. Физиката – тази светлина има толкова и толкова вибрации. Въпросът е прост. Можете ли да четете при тази свещ? Можем. Добре, използвайте тази свещ, докато гори. След като четете книгата и слънцето на хоризонта изгрее, тогава изгасете моята свещ, нямате нужда от нея. А сега ние казваме – този философ тъй казва, онзи професор тъй казва, аз тъй казвам. Но на земята идва една светлина, при която и най-простите хора, и вие можете да знаете истината. Ще кажете: „Как?“ Като пътувате вечер през някоя

планинска местност, трябва ви водач. Всеки ще каже: „Водач ни трябва.“ Защо? Защото може да попаднете в много опасни места, мнозина от вас може да си навехнат краката. Но питам, когато слънцето изгрее и цялата местност се освети, тогава всеки не ще ли може сам да пътува към тия високите планински върхове? Следователно няма защо да търсите водач, когато имате светлината. Вечерта се смрачава, стяга човешкия ум и сърце, както на коня турят такива капаци отстрани на очите, да се не стряска. Питам, кон, който се стряска, трябва ли да го впрягаш?

Под „кон“ аз разбирам човешкия ум. Ум, който се стряска, всякога може да те хвърли. Той трябва да бъде възпитан, за да не те хвърли. Този ум, който имаме, в него са написани тия велики истини. Ние, съвременните хора, мислим, че истината не е в нас. Не, тя е в нас. Вие дотолкова може да вярвате в моите думи, доколкото имате опитност. Ако аз ви дам едно зърно грозде и ви кажа, че не е хубаво, вие, за да повярвате, трябва да го опитате с вашия вкус. Като проверите и се окаже, че е вярно, добре, но иначе можете да кажете: „Излъга ни той.“ Следователно всяка дума, всяко мое предложение може да го опитате в живота си. Ако е кисело, добре, но ако всяко мое предложение е вярно, може да го приемете.

И тъй, Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

За възпитанието на нашите души се изискват най-добрите възпитатели. Сега мнозина казват, че този път, в който хората вървят, пътят на новото учение не е прав. Питам хората на старата култура: „Кой е правият път?“ „Ами че нашата църква.“ Казвам: „Какви са принципите на нашата църква?“ „Аз вярвам от дяда си, от баба си.“ Добре, аз зная, че единият ти дядо беше много набожен, другият ти дядо – християнин. За кой дядо говориш – за първия или за втория? Във всички религии има една вярна основа, която е изопачена от служителите. Всички религии почиват на закона на любовта, мъдростта и истината. Всички религии от памтивека са проповядвали

три велики неща: любов беззаветна, мъдрост постоянна и истина, която да озарява всичките умове. Тази любов, тя има своето приложение. Например казват за Господа, че и той бил много голям. Някои схващат това, но не могат да го проверят, обаче любовта всеки може да я опита. И най-малкото същество в света може да схваща трептенията на любовта. Той този Господ на любовта е достъпен на всички. Ти отвори днес сърцето си и този Господ на любовта ще ти заговори. Казват, че Господ бил много далеч. Не, не, ти отвори сърцето си и не ти трябва нищо. В който момент сърцето ти затупти, отвори го. В който момент го затвориш, нищо няма да получиш. Е, кое е вярното? Нас ни проповядват, проповядват и най-после казваме: „Тази работа не я разбираме." Знаете ли на какво уподобявам тази работа? Отивате на гости. „Хайде да се почерпим по едно винце, по една ракийка." На този-на онзи, но туй силица не дава. Станеш сутрин, главата те боли. Пак отидеш на гости. Хайде наздравица по едно винце, хайде наздравица по една ракийка, докато отслабнем. Това не е и храна. Хлебец, житен хлебец и малко сиренце веднага ти дават сила и можеш да копаеш лозето. Кои копаят днес на лозето? Които пият винце или които ядат хлебец? Сега това не е един упрек. Ще кажете: „Ние, които култивираме гроздето." Че виното е ваше изобретение. Казвате: „Какво да правим с виното и ракията?" Виното и ракията вие ги създадохте, вие ще се грижите за тях, а Господ създаде гроздето. Вие можете да подслаждате виното, можете да правите особено, това е ваша работа, ще видите какви са резултатите. Ще кажете: „Виното е хубава работа, трябва да има приходи, трябва да има едно перо." Питам, коя държава е прокопсала от това перо? Какво е направил българският цар Крум? Той е бил много умен. Някои държави сега са много умни, изваждат туй перо от своя бюджет. Има друг начин. Може това грозде да се консервира, да се дойде до един изходен път.

Сега да дойдем до лозата в обществения живот. Тия неща ще се поправят, когато дойдем до разумния живот. Само умните хора са в състояние да поправят живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“ В тази лоза циркулират соковете на любовта, а любовта е сила, която носи живот в себе си, в живота се явява човешкото съзнание, в човешкото съзнание пък се явява човешкият ум. Следователно, ако любовта не дойде в света, животът не може да се прояви, т.е., разбирам, живот на деятелност – да можем да се проявим. А щом дойде до живота, с него ще де яви съзнанието. Съзнанието е тази малка светлина, която се запалва. Всички органически същества се различават по тази малка светлина. Ако бихте били поне малко ясновидци, щяхте да видите, че всички същества се различават по тази светлина. Когато дойдем до малките същества, в тях тази светлина слабо се проявява, а в човека тя е грамадна. Например в ума на един гений и светия и в обикновените хора тази светлина различно се проявява. Даже и в обикновените хора, ако тази светлина е много голяма, тя може да се появи в лицето на човека. Казвате, светло лицето му или тъмно е лицето му, или потъмняло е човешкото съзнание. Когато у човека потъмнее съзнанието му, той извършва най-големите престъпления, а когато съзнанието му се пробуди, той извършва най-великите добродетели. Сега при този закон трябва да изучаваме условията, при които човешката душа може правилно да расте. Например как бихте поправили един човек, който има известни престъпни склонности?

Що е престъпна склонност?

То е изопачаване на естествените сили в човешкия организъм. Аз ще ви приведа един пример. В Америка имало едно момче, което четяло мислите на животните. Един земеделец имал един бик, който един ден пощурява, започва да рита, да бяга, не могат да го спрат. Туй момче се доближава до бика, туря ръката си на главата му и го пита: „Какво имаш?“ „Не зная точно къде е, но на задната част на крака си

имам един трън.“ Поглежда момчето, вижда в петата на задния му крак един трън. Затова той боде и рита. Момчето изважда тръна и бикът идва в своето естествено състояние.

И ние, съвременните хора, някой път като този бик пощръкляваме. Какво има? Някой трън е влязъл в петата ни. Трябва да дойде най-вещият лекар, който разбира как се вадят тръни, та да ги извадят, защото има лекари, които не могат да ги вадят майсторски. Тия последните лекари спрат болестта за дванадесет дни, но после тя се яви в още по-тежка форма. Пак дойде лекарят, казва: „Пак ще вадим тръна.“ Вади го, но идва още по-тежка криза и казва: „Криза има, не мога да помогна.“ Значи лекарят не може да извади тръна. Дойде свещеникът, казва: „Обсебил го лош дух.“ Извади требника си, чете, чете, моли се, поуталожат се малко болките. Но след една неделя положението е още по-тежко. И после казва: „Не мога да му помогна. Нека дойде някой, който разбира.“ Ако дойде един светия, той само като прочете една молитва, трънът излезе, понеже знае законите, знае как да вади тия тръни.

Та казвам, при сегашните условия, като дойде да говорим истината, ние се натъкваме на едно противоречие.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

Аз задавам тогава въпроса, всички християнски народи насадени ли са днес на тази лоза. Не са. Някои са насадени, но някои не са. Ако бяха всички насадени, всеобща война нямаше да има, а ние, съвременните хора, имахме най-жестоката война. В другите времена хората излизаха на открито, биеха се, но след това скоро се примиряваха и събираха своите мъртви, даваха примирие да погребват мъртвите си, и пак война. А в сегашната война – четири години никакво примирие и мъртвите остават кой където е паднал. Казваше ми един полковник, който паднал ранен във войната, следното: „Раниха ме, паднах в една мъртва зона, от която никой не можеше да ме спаси. Вечерта дойдоха няколко войници, завързаха ме

за ремъците си и докато ме извадиха, главата ми знае какво преживя, какво премина.“ Ние казваме: „Тъй писал Господ.“ „Е, това са интересите на нашия народ.“ На кой народ? Интересите на българския народ са да избиват синовете му? Тия лъжи да престанат. Не, интересите на един народ, каквото положение да заема той, не му диктуват да върши глупави работи. За всички хора – кой на каквото място и да е, има място в света. Казвате: „Ами какво да правим тогава с военните?“ Те ще защитават, ще турят ред и порядък в света. „Какво да правят съдиите?“ Ще отсъждат истината. „Какво да правят свещениците?“ Ще служат безплатно, безкористно. „Ами какво да правят със своите деца?“ Чудно нещо. Питам, ами какво става с децата на птичките, като измътят? Една птичка, като излюпи своите пиленца, и те хвръкват. Осигуряват ли ги? Ако вложиш на своята дъщеря едно хубаво сърце, светъл ум и диамантена воля, туй дете ще има крилца да излети.

„Аз съм – казва Христос – истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

На това настоявам. Докато Бог не ни стане истинският лозар, земеделецът и докато не дойде най-добрият дух, ние не сме пръчки от тази лоза. Като говориш на съвременните хора за духове, те се плашат. Духът, това е разумното. Когато ти казват, че говориш разумно, това е духът, движение на Словото. Този дух е нещо велико и той не е като вятъра. И вятърът е образуван от дух, но духът е нещо велико, духът е тази вътрешна основа, върху която ние сега живеем. И от тази основа произтича любовта, от която пък произтича тази вътрешна радост, която всички ние хора на миналото и настоящето търсим.

И казва Христос: „Отец ми е земеделецът.“ Значи в този смисъл земеделецът е духът. Той ще роди любовта. Синът я представлява любовта, истинната лоза, а ние – пръчките, това е изявление на живота. Това можем да го опитаме.

Сега питам всички, които сте се събрали да ме слушате, доволни ли сте от живота си, осигурени ли сте. Там, в разни банки, в разни дружества сте се осигурили. Няма човек в света, който да е осигурен. Няма държава, нито общество, нито народ, който да е осигурен. Всички народи са фалирали, никой не е осигурен. Цялата земя е покрита с кости и глави. И всички тия хора са били все осигурени. Сигурността има само едно място. Сигурност има само в Божествената любов, сигурността е само в Божествената мъдрост, сигурност има само в Божествената истина. Само в тях има осигуряване. Имате ли ги, можете да живеете, колкото искате, и върху вас смъртта няма да има никакво влияние. Ако в душата на майката беше проникнала любовта, мъдростта и истината не като отвлечена, мъртва идея, а като жива идея, то, ако само би положила ръката си върху болното си дете, начаса ще го оздрави. Защо Христос оздравяваше болни и оживяваше мъртви? Защото той имаше тази велика любов, мъдрост и истина и полагаше ръката си върху болни – на тази ръка имаше всичко това написано. Христос имаше тази сила, този Божи дух в себе си и казваше: „Ти отче, който си земеделецът, искам чрез тебе тази пръчка да живее.“ И оживяваше. Защо? Защото е насадена на тази пръчка. Този опит можем да го направим и сега. Сега можем да го направим този опит. Турете същите условия. Но ако във вашия ум има туй съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е един червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. Следователно, пусне ли един просветен ум в себе си туй съмнение, то може да развали неговия ум.

Питам, в какво трябва да се съмняваме? Съвременната наука казва, че знанието започвало със съмнение, човек трябвало да се съмнява. Нямам нищо против съмнението, но съмнението, това не е знание. Съмнението само по себе си е отричане на една велика истина. Ти се съмняваш например в постъпките на твой някой приятел, че той е честен спрямо тебе. Можеш да се съмняваш. Но твоят приятел може да е толкова далновиден, че отдалеч предвижда

как да се държи с тебе и в постъпките си е отличен, благороден, но ти въпреки всичко това храниш съмнение към него. След време обаче виждаш, че си се лъгал. Съмнението в съвременния свят играе голяма роля. Имаш пари – две-три хиляди лева, туриш ги някъде вкъщи. Дойде ти някой приятел, поседи, поразговори се с вас и си отиде. След него ти потърсиш парите си тук-там, няма ги. Казваш: „Тук бяха те.“ Изведнъж дойде съмнението – той ги е задигнал, кой друг, нямаше никой друг тука. Търсиш пак, и не мине една-две минути, намериш ги. А, не бил той виновен. Твоето съмнение не било основателно.

Следователно Христос казва – ние трябва да подложим учението на Христа на един жив опит. Вече две хиляди години са се изминали, откак Христос е дошъл на земята. И какъв е смисълът на този живот? Казваме: „Да живеем.“ Да, но ние не живеем сега. Аз определям живота така. В живота има мъчения, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: „Трудовата повинност е минала.“ Малцина са хората, които сега работят. Работят поетите, музикантите, художниците. Един ден, когато дойде времето всички да работят, но без да се измъчваме, трудът ще се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? По единствената причина, че сме напуснали Божията любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но щом не го обичаме, даваме му мъчна работа.

Сега за разрешението на нашия мъчен живот, понеже той ни интересува, аз го определям така. Един народ или едно човечество в своите размери, това е един космически човек, развит в своята цялост. Малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото. Тъй гласи окултната математика. Частта е равна на своето цяло. Ще кажете – това е един абсурд. Не, аз ще ви определя, че това е така. Онзи малкият орех, който е паднал от големия, той е част от него, но ако вие го посадите в добра почва и му дадете същите условия, същия брой години, той ще стане толкова голям, колкото и другия.

Следователно той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако ние приложим туй учение вътре в себе си, ще можем да пораснем. Например всеки един от вас да се запита откъде иде, защо е дошъл на земята и где отива. Откъде идем и къде отиваме, ние нищо не знаем. Често казвате: „Онзи свят.“ Но где е той, знаете ли го? Имате ли карта за онзи свят? За Америка отиваме, имаме карта. Казвам, за онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които вие може да се научите как да направлявате тялото си, да отидете в друг свят, да видите какво има там, че има ред и порядък.

Съвременните хора сме като онези затворници, затворени в своите мазгали, разбираме толкова, колкото виждаме. Да, но като ни извадят от тия затвори, ще видим повече. Казваме: „Като умрем, ще познаем всичко.“ Не, Христос е проповядвал друго учение. Той е казал, че трябва да намалим своята деятелност, да минем в най-малката деятелност. Следователно от тази минимална деятелност трябва да преминем в истинския живот, дето условията са други, във вечния живот, в който не съществува. Следователно Христос е имал друга задача – чрез смъртта да покаже на хората начин как да се освободят от ограничителните условия на живота, а тази смърт съществува навсякъде – в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля.

Питам, как ще обясните на философски език тия външни настроения, които хората имат един към друг? Как ще се обяснят вашите отношения на един господар към неговия слуга, как ще се обясни положението на един син, който се е озлобил към баща си, или положението на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си, или озлоблението на един ученик срещу учителя си, и обратно? Как ще обясните всичко това? Аз го обяснявам по следующия начин. Ако вие имате само един самун хляб, а около вас има хиляди души, които са гладни, то между тях ще има такъв бой, такова налагане за този хляб, а при това този хляб ще стигне най-много за десетина души.

Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши. Аз имам хиляда декара земя. Ще ги посадя с жито и догодина ще има за всички по един самун. Ще му кажа: „Дай, братко, торбата си.“ Като му я напълня, ще се бия ли? Не, осигуриха се всички.

Следователно ние, съвременните хора, страдаме от това, че нямаме любов, която да внесе живота. Изгубили сме ние своята любов, своята надежда, своята вяра. Ние, съвременните хора, сме много лековерни. Те в Бога не вярват, а дойдат при мене и ми казват: „Какво е моето щастие?“ Аз в щастието не вярвам. Че как – в Бога не вярваш, а пък за щастие мислиш. Щастието, което е едно последствие, ти му вярваш, а в причината на нещата, която е Бог, не вярваш. Благодарение, че вярваш в щастието, защото щастието е един стимул.

Сега Христос казва: „Аз съм лозата, а вие пръчките.“ Ако ние се насадим на тази пръчка, това е важно, туй е един много кардинален въпрос. Вие сте дошли вече до това положение, няма друго разрешение. Съвременните хора са дошли до една много голяма криза. Няма да се минат и десет години, хората ще минат през една органическа криза. Бубата се завързва в един пашкул. Не даде ли пашкул, опасно е. Ние много мислим и това мислене е много намясто.

„Аз съм – казва Христос – истинната лоза, и Отец ми е земеделецът.“

Аз задавам този въпрос сега на свещениците, на вас, питам ви тази пръчка имате ли я. Ако действително Христос е истинната лоза, а вие пръчките, то едно положение трябва да имате – каквито сте, трябва да имате любов, второто положение – трябва да имате вяра, да сте умни хора, защото според мене вярата е само за умните, за интелигентните хора, не е за простите хора. Благородният и възвишеният свят е само за най-умните хора. Трябва да направим опит с всички хора. Аз съм в състояние, готов съм да направя опит с всички майки и бащи. Десет години са ми достатъчни, за да видят всички хора, че с неговите твърдения на окултната наука, че със

силата на любовта можем да направим изменения. Любовта съдържа всички най-възвишени трептения, тя съдържа този огън, в който всички вещества, даже и най-твърдите, няма да се разтопят и да ги кристализира, да ги оформи. Невъзможните неща за обикновения живот са възможни за любовта. Всички са опитали това. Когато сърцето ви е отворено, виждате, че всичко може да направите. Изгубите ли любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Казват, че всичко може да сторят, но един ден дойде една баба и им казва: „Синко, и ние едно време бяхме като вас, но гледайте да се осигурите.“ И жената започва да се осигурява, започва да краде мъжа си. Днес, утре го краде, осигурява се. Но щом мъжът усети това нещо, започва да се сърди, любовта изчезва и всяка вечер има поливане, дъжд, плач и сълзи. Бащата и синът също гледат да се осигурят един-друг, майката и дъщерята – също. Така са изчезнали у нас всички благородни неща, благородни желания.

Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас, това е светъл ум, благородно любящо сърце и диамантена воля. Диамантена воля? Някой казва: „Ще дойда в дванадесет часа.“ А той дойде в един часа, цял час трябва да го чакаш. Англичанинът е изработил тази точност в себе си. Като каже в дванадесет часа, той е точен на минутата. И действително в природата всички неща са точни – изгряването на слънцето, движението на земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Та Христос казва: „Аз съм истинната лоза и ако вие се насадите на тази лоза отгоре, и Отец ми ви стане земеделецът, вие ще принесете плод много.“

Аз ще ви оставя сега с мисълта да направите опит с туй велико Христово учение на опит, а не на вяра, защото ние не проповядваме сега вяра. Някой казва: „Повярвай сега.“ В какво? Ще вярваш само в любовта. Тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като

дойде до вярата, ще почнем да я проповядваме в нейните малки проявления. Да кажем, че вие сте неразположени, болни сте, на умиране сте и лекарите казват, че сте осъдени на смърт и от нийде няма никаква помощ. Направете един опит със себе си, с някой ваш роднина, ако се намира на смъртно легло. Кажете тъй: „Господи, аз отсега ще посветя целия си живот заради тебе, ще работя заради тебе, остави ме на земята.“ Ако ти или този твой роднина направи едно истинско изповядване, няма да се мине един час или един ден най-много според болестта и ще настане една криза на подобрение.

В Америка един американец е събрал ред опити, примери от живота, как работи любовта. Една жена е била болна дванадесет години и станала почти инвалид. Никой лекар не е могъл да ѝ помогне. Една вечер тя чела в една книга за резултатите на силната вяра, на любовта. И тя веднага става, напуща леглото си и почва да шета.

На мнозина съм казвал да направят опит с любовта, с вярата и те са успявали, но не обещавате ли да служите на Бога, няма да успеете. Казвам: „Ти си един фалирал търговец. Ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне. Но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш.“ Ако направите опита, ще видите. Някои опити може да излязат сполучливи, а някои може да излязат несполучливи. Ще излязат сполучливи само ония опити, при които казваш: „Аз да оздравея, ще служа на Господа.“ Но преди да оздравееш, ще решиш, ще обещаеш и ще свършиш.

Следователно, когато соковете на любовта, на туй Божественото проникнат в нас, у нас ще стане едно вътрешно видоизменение, умът ни ще се просвети, сърцето ни ще се разтвори и ние ще влезем в един друг, нов свят. Сега, ако биха ви казали, че има и други същества, които живеят на земята, какво бихте казали? Турците имат една поговорка, която казват: „Ако това е истина, голяма лъжа е.“ Е, аз сега правя следующата аналогия. Да допуснем, че негде в полето живеят на стотина купчини мравуняци и да допуснем, че съзнанието у тях е

събудено и един философ започне да ми разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от тях, и живеят около тях, те ще кажат: „Докажи ни това.“ Ако този философ би взел една от тези мравки и я постави върху себе си да го види, как ще го изследва тя? Тя ще се качи по тялото му, ще почне да ходи по него и ще каже: „Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея.“ Ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Обаче, ако дойде този философ и бутне с крака си този мравуняк, те ще го почувстват и всички ще подскочат, ще кажат: „Земетресение.“ Не, казвам, само кракът на този философ ви заденал, а ако един ден този гигант тури своето рало върху мравуняка, всички ще помислят: „Потоп цял е това.“ Не, това е ралото на този гигант, а земята ни най-малко не се е подвижила.

Тъй щото ние, съвременните хора, имаме малко смешни схващания за природата. Има много неща, които учените хора не са ги проучили, много неща се преповтарят. Някои неща се преповтарят в пет години, други – в десет години, трети – в сто години, в милиони години и т.н. Тъй щото знанията, които имаме, са относителни. Тъй че сега в света иде особен период на промени, които ще организират света. И в света сега влиза нов тип човек, нов човек се създава, цяла раса. Както едно време се създадоха Адам и Ева в райската градина, тъй и сега Господ образува райска градина и ще тури там новия човек. Всички трябва да минете през тази врата на Адама и Ева, за да минете през тази раса. Ще кажете: „Как ще минем?“ Тъй както минава водата през кюнците.

А сега Христос казва: „Аз съм истинната лоза.“ Бялата раса, това е лозата. На този свят трябва нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда. Вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане. Ако го чакаме да се развие един ден, та да се преобразува в човек, трябва да го чакаме милиони години. Нов тип хора трябват на света.

Сега някои от вас може да се присадите на лозата туй християнство трябва да се новороди. Какво подразбирам? Този човек, който е сега в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат. И не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Сега ние сме изгубили тази възможност. Сега ние вярваме само в това, че сме родени грешни, че трябва да умрем, да се готвим за ада, трябва да приготовляваме пари за ковчези, за гробове, нареждаме как да ни погребат. Не, не, човекът от шестата раса за никаква смърт не мисли, за никакви пари не мисли, за никакви ковчези. Питам, какъв ковчег имаше Христос? Турихa го в една пещера. Питам, туй, което стана с Христа, не може ли да стане с нас? Ние може да се видоизменим. Туй, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват едно чисто материалистично учение.

Присадете се на лозата, за да опитате този Господ, и то не само да го опитате, но и да го чуете. Този глас мнозина са го чули. Този тихия глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление, този Божественият глас на любовта ти казва: „Недей! Въздържай се!“ Мнозина хора казват: „Нещо ми казва на ума.“ Този ум, това е Божественото, което те въздържа. Въздържай се, не бързай. Някой път може да дойдете до края на отчаянието си, този глас ще ти проговори. Когато един човек дойде до положението на най-голямото отчаяние, зад тази граница седи онова Божественото начало. Не се обезсърчавай. След големите скърби идват големите радости. И когато човек се намира в едно затруднено положение, нещо му казва: „Не бой се, ще се оправят работите.“ И действително, няма да минат една-две години, всичко ще се оправи.

Преди една-две години ме питат какво ще стане с България. Казвам, а, България е в най-добро положение, щастлива е тя. Че как? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на солунския фронт, наложиха ни такава голяма контрибуция, всичко ни продадоха.

Казвам, вие сте в най-добро положение. На гърците пардесютата им ще бъдат в хоризонтално положение, ще видите. Не бих желал българите да са на положението на гърците. Ще видите доколко са осигурени те. Българите биха ли разменили своето сегашно положение с положението на гърците? Не, гръцкото осигуряване е глупаво осигуряване, гръцко, византийско осигуряване е то. Българинът не трябва да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда има едно изречение за гърка: „И в гроба когато ти говори гъркът, не му хващай вяра." Туй е едно старо вярване, на старите египтяни за гърците. Питагор трябваше дълго време да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът, колкото и да е упорит, възприел е от гърците една черта – бърза да разбогатява. Всеки иска скоро да разбогатява. Това не е българско, то е гръцко. Българско е ралото. С ралото ще работиш десет-петнадесет години и Бог ще благослови. А туй, което набързо, в една-две години спечелиш, после като гърците пардесюто ти ще бъде хоризонтално.

Питам, онези българи, които разбогатяха по време на войната, какво ги направи член на четвърти? Един казваше: „Будала бях аз. Искаха ми шест хиляди лева, а не давах. А като влязох в затвора, дадох и двадесет хиляди лева." Като ти искат, ще дадеш. И Господ има член четвърти, по който съди хората. Като те хванат по този член четвърти, ще ти охлузгат костите, главата ти само ще остане. И попът после му чете: „Благословен раб Божий." На член четвърти няма благословен. Една грешна душа, която е живяла безчестно и изтезавала своите братя, заслужава да се охлузгат костите му. Ако питате защо умират хората, казвам, защото не се обичат хората. Говоря ли аз истината? Говоря, член четвърти има. Ако искате да се избавите от член четвърти, един метод има. Ще се присадите на тази лоза. Никакви свещеници, никакви попове, владици, видяхте тяхната култура. Няма да се присаждате нито на мене. А на какво? На любовта. Аз ще дойда при тебе, ще ти покажа любовта. Правило е: учителят показва, а ученикът ще следва подире му. Учителят ще

решава, а ученикът ще върви подир учителя си. Свещеници и учители ще работят заедно.

Вие казвате: „Покажете ни как се живее сега." Ако дойде при мене някой, аз ще му покажа как се живее. Нека дойде при мене някой, който е напълно нещастен, да живее с мене една цяла седмица и след това ще бъде радостен, ще се разхождаме заедно. Тъй правя аз. Мога да ви приведа един пример. Изведох сто и четири-сто и пет души на Мусала, и то не само юнаци на двадесет-двадесет и пет години. Имаше и една стара жена на седемдесет и две години. Имаше и деца, момичета и момчета на десет, шестнадесет, седемнадесет години. Качихме се горе на Мусала и стояхме цели четири-пет часа. Там си починахме хубаво, когато обикновено там стоят едва по десет-петнадесет минути – тъй е студено. Защо ние можахме да стоим повече? Защото избрахме най-благоприятното време, знаем кога и как се пътува. Ние си носим топла вода и само такава пием. Никой от нас не се разболя и всички се върнахме бодри и весели. Онези екскурзианти, които ходят по високите места, какво правят? Напиват се хубаво със студена вода и се разболяват. А от нас никой не се разболява. Ние казваме: „Топла вода ще пиеш." Хората ни се смеят. Казвам, ако една седемдесетгодишна баба може да излезе на Мусала, и то не само да мине през най-лесния път, да се качи и да се върне, да мине през Бистрица, през южната страна на Марица и после се върне през Чамкория, това не е лесна работа. Но това става с постепенно приготовление.

Следователно навсякъде трябва да имаме едни положителни знания. И когато говоря за тия знания, това са опити, те изведнъж не могат да се предадат. Христовото учение не е учение на теория, но е опитно учение, то е опитна школа, в нея има задачи за разрешение, има методи. Христовото учение е една малка микроскопическа работа.

Писанието казва, че Христос говорил толкова много работи и ако всички тия работи бяха написани, щеше да се знае много нещо. Но

Йоан казва: „Душите Христови не са загубили.“ Туй, което е вярно, което е Божествено, то не изчезва, то се написва на тия Божествени скрижали и то не се губи. Христовото учение е насипано във вашите умове и сърца и ако Бог ви стане земеделецът, вие ще имате един жив опит и ще кажете: „Сега вярвам и опитах.“

Аз бих желал за в бъдеще религията, за която ще говорим, да бъде опитана един, два и повече пъти и да кажем: „Аз вярвам, защото съм направил опити, а не защото дядо ми вярва.“ Хубаво, дядо ти може да бъде по-умен от тебе и ти можеш да бъдеш като дядо си.

И тъй, на вас ви проповядват да се занимавате с Христовото учение, защото вие не го познавате, и тогава един ден член четвърти ще дойде и за вас. Какво ще правите? Е, Господ да ни е на помощ. Не, отсега да се осигуриш. На онзи българин му искали шест хиляди лева, не дава. Дай ги, защото иначе – в затвора. А който влезе в затвора – има страдания. Трябва да излезем навънка. Благодарим за такъв затвор. Да не чакаме да ни турят в гроба, в затвора, че като ни охлузят всичките кости, тогава да давам. Аз всичко бих дал, но в гроба да не вляза. Опасно нещо е гробът. И действително българинът, който е толкова практичен, казва: „Опасно нещо е да те заровят в тази черна земя. Какво да правим?“ Ще се насадиш на тази Божествена лоза, Господ ще ти бъде земеделецът, и тогава ще има вето, няма да има умиране, ще дойде вечният живот.

Вечният живот започва с любовта. Ще кажете: „Тази любов ние я знаем.“ Не, тази съвременна любов, за която хората говорят, аз я наричам любов от картошки. Любов, която не може да издържи ден, два, на какво мяза тя? Ще ви приведа следующия пример. Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, чрез който решили за в бъдеще да не нападат овците. Изпратили делегати при всички млекопитающи, за да знаят как за в бъдеще ще живеят с всички свои братя и сестри в мир и съгласие. Един млад вълк, като отишъл при овците да им съобщи това тяхно решение, една млада овца се влюбила в него, защото той бил много красив. Той ѝ казал: „Ти бъди

спокойна, не се безпокой, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов.“ Майката дала съгласието си и те се оженили. Първия ден добре вървяло, живели в любов, втория ден – също, но вълкът бил малко замислен, третия ден – също, но четвъртия ден ѝ казал: „Аз не съм готов за този брак.“ Любовта на вълка траяла четири дни.

И сегашната любов на хората трая четири дни. Вие обичате хората, нали? Но когато ви пипнат хиляда лева от кесията, ще ги обичате ли? Не, тази Божествена любов, за която ви говоря, тя е друга. Ако дойде някой и ми вземе всичкото богатство, ще кажа на драго сърце: „Нека го вземе.“ А в туй новото учение няма никакви обири, обирания. Да допуснем, че аз имам стотина килограма злато и някой го вземе. Аз по законите, които зная, трансформирам златото, и то пак се връща при мене. Крадецът може да го носи сто пъти у дома си, то пак ще се върне при мене. Някои хора казват: „Пари, пари, пари.“ Аз казвам: „Магарето и хиляда килограма злато да пренесе, пак магаре ще си остане. Малко сламица му трябва.“ Парите, това са енергията, която трябва да се пренесе за нашето развитие. Можем ли да пренесем тази енергия в нашата кръв, в нашето сърце, в нашия ум, в нашата воля, това е злато, а да го туриш в касата си, това не е злато. Еврейският пророк е казал, че за в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, разменната монета за в бъдеще ще бъде законът на любовта. Ще дойде ден, когато хората няма да имат за разменна монета парите. Ще кажете: „Ами тогава как ще живеят хората?“ Как ще живеят хората тогава, аз често уподобявам това на следующото. Ако отидете в небето да си купите нещо и предложите пари, ще причините на търговеца най-голяма обида. Той ще ви каже: „Пари не ми трябват.“ Той ще счита за най-голямо щастие това, че идвате да вземате нещо без пари. Там всички хора купуват нещата без пари. И ако искате да знаете какво нещо е духовният живот, ще ви кажа: тук с пари, там без пари, тук с омраза, там с любов, тук с лъжа, там с истина. Там всичко е точно обратното.

И следователно, като се насадим на тази лоза, земята тогава ще се преобрази, животът ще бъде преобразен, земята ще ражда толкова много, че всички хора ще имат за ядене и пиене и умовете и сърцата им ще бъдат приготвени за тази нова култура. Ще опитате това. Това не го говоря само аз, това са говорили много хора на миналото, това е една епоха и вие, които сте дошли до последните времена, отворете Евангелието и се запитайте насадени ли сме на тази лоза, познаваме ли Бога, готови ли сме да служим? Накъде ще отидем, няма да питате това.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза." На друго място: „В дома на Отца ми много жилища има и дето отидете, ще дойде да ви вземе." Значи има други места, дето условията са по-хубави, отколкото тия на земята. Нима условията на един вол тук, на земята, са много добри? Ако един човек вземе един вол и го трансформира във формата на човек, няма ли да го пренесе в друг живот по-добър? Ако човек вземе една риза и я трансформира във формата на човек, няма ли да подобри условията на нейния живот.

Следователно Христос идва да вземе хората, да ги преобрази, да им даде нови форми на живот и когато се отворят очите им, да кажат: „Слепи бяхме едно време, но сега виждаме."

Беседата е държана на 1 октомври 1923 г., неделя, 10 часа, Русе

ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ

Има едно изречение в свещената книга, което казва: „Истината ще ви направи свободни“ – казано някога отдавна, може би преди хиляди години. Това изречение е повтаряно и всеки ден се повтаря: „Истината ще ви направи свободни“. Стремеж и копнеж е на човешката душа да бъде свободна. Туй е един велик вътрешен подтик, не на обикновения човек, казано на съвременен език, но на съзнателния човек. Аз казвам: туй е един вътрешен подтик на човека, в когото се пробужда Божественото, защото човек е с двояка природа. Той има нещо човешко, има нещо Божествено. Освен това, у човека има нещо животинско, още по-долу; това са три естества свързани едно с друго. Човешкото е една присадка върху животинското, а Божественото е една присадка върху човешкото.

Сега, мнозина философи се спъват върху думата „свобода“, седят да доказват психологически, какво нещо е свободата. Ние няма да се занимаваме, да разнищваме свободата, като някоя лукова глава, да видим от колко черупки, от колко люспи се състои. Това е механическата страна, това не е свобода. Свободата има три отношения към човека: отношение физическо, отношение умствено, и отношение духовно или Божествено. И когато ние говорим за свобода, трябва да знаем, за коя свобода говорим. Всички съвременни народи воюват за свобода. Това е чисто физическа, гражданска страна на свободата. Тази свобода не е идеал, не е смисъл, това е предговор на онази велика свобода, към която душата се стреми. Ако тази свобода е била действително истинска, то от памтивека човекът е воювал, един народ е освобождавал друг, мъже са освобождавали жени, жени са освобождавали мъже. Кой не е воювал, но въпреки това, пак не е свободен. Туй е на физическия свят. Ако дойдем до умствения свят, и там всички се стремят към свобода, кой да има

правилни възгледи. Свободен трябва да бъде човек! Сега, когато говоря за свободата, това подразбира най-висшето, което има у човека. Само разумният човек може да бъде свободен. Туй трябва да го имате предвид. Живата природа е решила да даде тази свобода само на разумните хора, а другите, неразумните, тъй ги е ограничила, в бутилки ги е турила. Хиляди, милиони същества има, които са затворени, и чакат своето освобождение. Защо? Защото в тях има желание да вървят във всички посоки, а свободата подразбира движение в една посока. Когато изтича онзи балкански извор, по всички посоки ли върви? Не, той избира една, друга посока, и най-после, като си пробие път, върви в една посока. Той намира една посока и върви накъде? – Към морето. Никога не вика – елате да ми отворите път, но сам си намира пътя. Сега, съвременните хора, па и религиозните хора са попаднали в едно заблуждение. Те очакват светът да се оправи, целият свят да стане свободен, че и те да бъдат свободни. Това е едно заблуждение. То е необходимо, но този постулат тъй наречен, това изказано положение е невярно в основата си. Първоначално всички същества са създадени свободни. И ако днес свободата е изчезнала от света, причината сме ние. Този закон, вие майките и бащите, го проверявате всеки ден. Вие имате едно любимо дете, нали? Донесете му ябълки, хубави шишенца, играчки, но това дете започне да ги кълца, да ги чупи. Защо? И вие вземете всичко това и го затворите в някой долап. Защо? Намирате, че туй ваше дете е неразумно. И после какво става? – Туй ваше дете плаче. Пита: „Мамо, защо затвори тия ябълки, защо скри тия шишенца?“ И въпреки това, ние съвременните хора, не спираме върху единствената причина да разрешим свободата по естество, принципиално, а търсим далечните причини. Християните търсят причината в някоя жена, която съгрешила в едемския рай, и на нея стоварват всичката вина. Но вие можете да разрешите този въпрос в самата природа. Идете да видите, че по-низшите животни сами разрешават въпроса. Свържете един кон и едно куче с едно въже, ще видите как ще

разрешат въпроса. Конят ще чака да му снеме някой углавника, ще рече: „Дано се намери някой добър и благороден човек да ми снеме углавника", а кучето ни най-малко не ще чака. То ще прегризе въжето и ще се освободи. Казваш: какво направи туй куче? То казва: „Господ не ми е турил туй въже". А конят казва: „Туй въже е от Бога". Единственото нещо, което Бог е турил в нас, то е нашият живот, а ограниченията отвънка ние сами сме ги турили. Сега, схващайте въпроса по същество. Аз говоря за вътрешния човек.

„Истината ще ви направи свободни". Кога? – Когато почнете да мислите, както мисли Господ. „Вюзлюбил си", казва Писанието, „истината у човека, т.е. възлюбил си истината, която е скрита в разумното". Туй се подразбира. Бог люби Истината, защото само разумният живот носи Истината в себе си, за да ни се изяви. Някой казва: аз искам да зная Истината. Разумният живот е скрит в туй житно зърно. Когато се изявява туй житно зърно, наблюдавали ли сте как никне то, кога никне? – На пролет, само когато има топлина. Що е топлина? – Топлината е любовта. Значи истината може да се прояви само при любовта. Любовта носи онези елементи, които са необходими за растенето. Тя омекчава външните условия, ограниченията. Сега, всички вие имате известни възгледи, нали, т.е. вътрешно всинца се усещате, че не сте свободни. Да се определя: физическа свобода вие имате, защото слава Богу, краката ви са прави, ръцете – здрави, очите – отворени. Физически не свободни, то значи краката ви да са свързани, ръцете счупени, очите затворени. Щом ръцете, краката са развързани, очите отворени, този човек физически е свободен. Следователно, от физическо гледище, има малцина хора, които не са свободни. Свободата сега е минала към умствения живот. Умствените хора не са свободни, но понеже умът е една присадка върху чувствата, вследствие на това и самите чувства на хората не са свободни. Ако вие отидете в Англия, един англичанин не би ви обичал тъй, както обича себе си. И ако дойде друг един англичанин на масата при вас, веднага той ще заговори със своя сънародник, а ти

ще се усетиш като един странник. Защо? – Тук има традиции на чувствата. Същото е и с един българин. Ако при един българин дойде един англичанин, и българинът няма да прояви много любов към него. Дойде ли друг българин, веднага англичанинът ще се почувства като странник. И тъй, свободата е необходима за вътрешния растеж на онзи висш идеал, към който човек се стреми. Всички вие имате един вътрешен, непреодолим копнеж, стремите се към Бога и казвате: аз искам да постигна нещо. Какво? – Да направя нещо в света. Е, какво ще направите? Добрините, и те са от трите категории. Може да съградите една църква, това е външната страна. Ако само със съграждане на църкви в света можеше да се донесе свободата на хората, то светът днес е пълен с църкви, навсякъде ги има. Тъй е, но църквата е само едно условие. Някои хора казват: да се напълни светът с богомолци. Светът е пълен с богомолци! Идете навсякъде в света, църквите, с малки изключения, са пълни с богомолци, но при това свободата я няма още. Има едно условие, което хората са пропуснали.

„Истината ще ви направи свободни". Как? Най-първо вие ще си зададете въпроса: защо сте дошли на тази земя. Прямо, съществено ще го разрешите. Мнозина се запитват, защо са дошли на земята. Необходимо е да разрешите този въпрос. Аз ще ви докажа, защо е необходимо. Ще бъде смешно за онзи ученик, който е дошъл на земята, да не знае защо е дошъл и откъде идва. Отивам в Германия, трябва да зная, откъде идвам. – От България. Дошъл съм в един университет. Защо? – Да следвам по химия, физика, инженерство. Не, строго трябва да определя себе си, защо влизам в този университет. Хората са дошли на земята, и не знаят защо. Това са съвременни любители, дошли отнякъде, не знаят защо, а искат свобода. Свободата иска знания, знанията искат потене. По 10 пъти на ден ще се изпотиш, докато си научиш уроците. Някой казва: да съм учен човек. Е, за да си учен човек, ще трябва да работиш по 4–5 часа на ден върху някоя задача. Технически задачи има. После, има друго едно криво

схващане на живота. Ние мислим, че сме дошли на земята да благуваме. Вземете някоя мома, която иска да се жени. Тя си представя някой княз, хубаво облечен, после си представя някой палат, че слугини, хубави облекла, кревати, покрити с копринени покривки, и цял ден седи пред огледала. Мисли, че там ще намери свободата. Не, там вътре е робството. Не е туй, което носи свободата. Тази жена още не е разбрала същественото, в което седи свободата.

„Истината ще ви направи свободни“. Кога? – Когато си дадете отчет, защо сте дошли на земята. Дошли сте да учите. И вашият живот е първият опит. Вас са ви изпратили от другия свят, от невидимия свят, да направите един опит, и след като се върнете, ще дадете отчет. А вие, с всичките средства, които ви дават, идвате на земята, предначертавате си един нов план и искате да я реформирате. Ставате някой реформатор и казвате: тъй трябва да се управлява обществото, по друг начин, не както сега. Аз на туй отгоре ви запитвам: как се реформират животните? Тревопасните животни имат ли някои реформатори? Сега, ние трябва да си поставим един закон, по който да живеем. Едно по-низше животно от нас, като се разболее, знае да се лекува. Кучето, конят, котката сами се лекуват. Слонът, като си разбие носа, ще си направи една лапа, знае да се лекува. А ние, съвременните хора, като се разболеем, ще викаме 4–5 лекари. Кравата, като се разболее телето ѝ, казва: както каже Господ. А ние казваме: както каже Господ, но треперим, викаме лекари, съмняваме се. В тоя смисъл, кравата разбира много по-добре живота, отколкото ние. Низшите животни, както казвам, тревопасните, седят в туй отношение много по-високо, отколкото ние. Ще ви кажа защо. Днес тревопасните животни не се избиват като нас. Ние сме избили 30 милиона хора. Я ми кажете, где, между най-низшите животни, са се извършили толкова много престъпления? Те разбират по-добре живота.

Сега, в нас има едно заблуждение, ние сме станали горделиви, мислим, че познаваме Бога, християнски народ сме ние, Христа

държим горе, направили сме Му църкви, тамян Му кадим днес, а Христос пита: „Где е моето учение, где е приложението му?“ Молитви, молитви днес навсякъде, но къде е приложението на Христовото учение? И тогава чакат някой реформатор отвън да дойде, и със закон да го наложи. Свободата не може със закон да се налага. Свободата принадлежи само на Божествения свят, тя не е качество даже и на ангелите. Единственото същество в света, което е свободно, това е Бог; и ангелите не са свободни. Следователно, когато ние приемем Бога в себе си, в сърцето си, ние ще бъдем свободни, защото само Той може да ни направи свободни. Смешни сме ние хората! От смъртното може ли да се роди безсмъртно? И Христос е казал преди хиляди години: „Роденото от плътта, плът е, роденото от Духа, дух е“. Роденото от смъртта, смърт е. А ние, съвременните хора, очакваме свободата си откъде? От роденото от смъртта очакваме свобода. Смешни сме ние! От онзи парализирания човек очакваме своята свобода! Не, единственото същество, което е свободно, това е Бог. И когато казваме: истината ще ни направи свободни, то значи, че само висшето, разумното в света е, което ще ни направи свободни. Това същество хората го отказват и трябва да им се доказва, има ли Господ или не. На учените хора можем да докажем това нещо математически, а на онези, които нямат тази интелигентност, нищо не мога да доказвам.

„Истината ще ви направи свободни“.

Сега, някои от вас може да се въодушевляват, да казват, че това е тъй. Не е тъй. Ти чувствал ли си свободата на Бога? За да бъдеш свободен човек, ти трябва в дадения момент да бъдеш готов, да имаш онова решение да вършиш всичко туй, което Господ изисква. В дадения момент, днес, какво изисква Господ от тебе? Знаете ли какво изисква днес Господ от вас? Днес Господ изисква да се примирите всички. Вие ще кажете: вижте какво става с България! Не е важно какво става отвънка. Вънка става туй, което става вътре във вас. Вънка, вътре, това сме сами ние съществата. Ако е до измиранията, да

оправдаем нещата. Всяка година умират 36–40 милиона хора, но не е въпросът в умиранията. Когато ние изсечем всички сухи клоница в горите, това е един въпрос, но когато изсечем хубавите дървета, това е друг въпрос. Имайте предвид, че когато нарушаваме един велик Божествен закон, не е било време нито в миналото, нито в бъдещето, когато този закон да е позволил някакво нарушение. Няма същество, което да е нарушило този закон и да не е получило обратните резултати на този закон.

„Истината ще ви направи свободни".

Когато човек се пробуди от дълбок сън, за пръв път в неговото съзнание се проявяват известни чувства. Вие бъдете спокойни, гледайте философски на нещата, има по-големи работи от тези. Вие, хората, сте чудни! Представете си, че светът се свършва, и Господ ни повика! Ние трябва да бъдем готови, чисто облечени. Ще отидем на другия свят, няма какво да плачем. Някои хора казват: сега ще плачем, отиваме на другия свят. Разбирайте ме право! Аз говоря лично за всеки едного от вас, всеки едного от вас имам предвид. Не говоря общо, лично да душите ви говоря, как трябва да се разбере великата Истина. Истината изключва всяка лъжа. Трябва да изключите лъжата от себе си, от душата си. Първото нещо, което трябва да направите, то е абсолютно да изключите всяка лъжа! „Ами бялата лъжа?" Никаква бяла лъжа, абсолютно трябва да изключите всяка лъжа, и бяла, и черна. В лъжата седят всички спънки, в нея седят всички условия за нашето робство. Ако вие слизате в един кладенец, и аз ви завържа очите, като ви подам едно въже, дам ви честна дума, че ще ви извадя и ви кажа: бъдете спокойни, на мене уповавайте, обаче, вместо с едно здраво въже ви свържа с един тънък конец, с който жените шият, и ви спусна в кладенеца, вие спокойни ли ще бъдете? Не, трябва с едно здраво въже да ви свържа. А с такъв един конец ще слезеш, но наполовина. Истината е наполовина вярна. Ще слезеш, но ще си счупиш краката. Съвременните хора казват: бъдете спокойни, ние ще ви дадем свобода. Да, тази свобода виси на този конец. Преди 40

години русите освободиха българите от турците. Е, свободни ли са днес българите? Всичките българи са отговорни пред Бога, туй трябва да знаят. Всички народи са отговорни пред Бога. Няма същество, което да не е отговорно пред Бога. В света има една обща власт, една правова държава, която казва: всяка една власт от Бога е дадена. Бог е внимателен към тази власт. И ако тази власт е от Бога дадена, трябва да е право дадена. Всички онези, които служат на тази власт, Той ги държи отговорни. Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички същества да бъдат свободни като Него. И ако сме наказани, ако ние страдаме, то е нищо друго, освен че Бог реагира на нашето невежество. Той казва: „Аз не искам в моята правова държава такава, като вашата, искам всички хора да бъдат свободни, всички без изключение, да се обичат". Той държи на Истината. В тази държава няма българи, няма французи, няма германци, няма и англичани. В тази държава има граждани на Божественото Царство, наречени Синове Божии, слуги Божии, избраници Божии на тази държава. Сега, вие седите на тази земя, искате да бъдете свободни. Някои от вас, които ме слушат, ще кажат дали този проповедник ще каже нещо в полза на българите? Ако българите постъпват съобразно Истината на Бога, ще кажа всичко добро за тях; ако българите престъпват Истината, друго нещо има за тях. Аз и друг път съм казвал, и сега пак ще кажа: аз всеки ден давам рапорт на Бога; и за българите съм дал такъв рапорт. Те ще опитат това. Те ще видят Истината. Има една велика, правова държава. Всичките народи ще знаят това, не само българите. Няма да остане един народ в света, който да не знае, че има една правова държава, че в нея има хора интелигентни, разумни, които мислят малко по-другояче, отколкото сегашните културни хора мислят. Вие ще кажете: плаши ни той. Не, няма какво да ви плаша, ще видите. Аз съм дал на света един срок от 10 години, и в тия 10 години всичките глави ще узреят, ще поумнеят, т.е. ще видят, че има един друг закон в света – Любовта. Любовта любов ражда; Истината истина ражда; доброто добро ражда; омразата омраза ражда; злото зло

ражда; всичко отрицателно – отрицателно ражда. Питам сега: ако днес ви повикат в тази правова държава, как бихте се явили? Свободни ли сте вие, примирени ли сте един с друг? Някой казва: аз имам воля. Колко пъти вие сте решавали, аз това ще направя, онова ще направя, а не сте го направяли! Колко пъти казвате в себе си: аз ще се примиря с еди-кого си, но отидете вкъщи, и не се примирявате! Колко пъти казваш, ще си платя дълга, но не го плащаш! Всеки ден ние решаваме и отлагаме. Туй е общо нещо. Всички решават и отлагат и казват: за в бъдеще ще дойде друга култура. Че ще дойде, няма съмнение, но тази култура е и сега. Е, тогава, нека се учим от растенията, които спущат корените си дълбоко в земята. Онова растение, което расте върху някоя скала, нима са благоприятни неговите условия? Нима условията за растене на онзи мъх върху камъка са много благоприятни? Той казва на камъка: „Остави ме да раста върху тебе, няма да ти е студено, ще те облека, всичките грапавини, които имаш, ще ги огладя“. И като седне там, оглажда всички грапавини, приготвя условия, расте, и най-после, от туй малкото семенце виждате едно дърво, което разпуква скалата, и си приготвя благоприятни условия. Тъй правят буковите растения. Ти, като срещнеш някой човек, казваш: букова глава е той. Да, но умът на този бук, за да достигне своята свобода, стига повече, отколкото твоя. А ти седиш и казваш: моята глава не е букова. Не е букова, но дълговете още не си си платил, с приятелите не си се помирил, майка си, баща си си изпъдил, а казваш: а, аз съм свободен човек. Да, ти си един човек, на когото главата е двaж повече букова. Това е логика. Това са факти вътре в природата. Идете в гробищата и вижте, какво казва Господ за тези глави! Извадят една глава, казват: тази глава е празна! „Празна е“, казва Господ, „защото не е имало посадено в нея нищо Божествено“. Затуй и нашите глави се изпразват. И най-после, ще останат да живеят хора, на които главите са пълни с нещо свещено. Какво искат хората? Срещне ме един апаш, с пълен в ръка револвер, казва: „Горе ръцете!“ – Няма защо. Какво искаш? – „Е, 10,000 лева“. –

Ела у дома, аз ще ти ги дам, няма защо да вадиш револвер, аз съм свободен човек. Аз му тегля друг револвер, и той си снема ръката и скрива револвера. Щом не правя насилие, той казва: о, ти си благороден човек. Да, благороден човек съм, ще ти докажа. А сега, ние ще кажем там на този апаш, на улицата, да постъпва разумно, но трябва да знаем кои са причините, които са го заставили да действа така. Той иска да живее един разкошен, лек живот. Там е кривата философия, че ние всички искаме да живеем на земята тъй, както ни подобава. Ние знаем, че Истината ще ни направи свободни, и всички трябва да бъдем свободни. Как? Вие казвате: като подобрим външните условия. Ако това е вярно, то богатите хора са най-благородните. Не, трябва да извадим друго заключение: нито богатството съдържа в себе си благородството, нито сиромашията, но богатството съдържа в себе си условия за постигане на благородството. Питам сега: ако хвърлите в морето един богат човек с всичкото му богатство, ще може ли да изплува? Не, не може, ще отиде на дъното на морето. Но ако хвърлят в морето един беден със съдрани гащи, той ще изплува на другия край. Добре, но ако един параход пропадне, и ти, след като излезеш на сушата, нямаш хляб, а вътре в парахода има жито, то, ако ти не вземеш една крина жито в твоята лодка, та като излезеш на брега, да имаш малко жито за посяване, ти не си постъпил разумно. Следователно, когато ние искаме да осигурим един живот, нас ни трябва такова богатство, такова семе, да го посеем за благото на другите хора, за благото на своя народ. И така, всички богати хора трябва да бъдат хора на идеи. Положително богатство, положителни знания трябва да имаме всички. Ражда се едно дете. Но когато Господ ти изпрати туй дете, ти чете ли писмото, което Бог му даде? Когато се изпраща един посланик за една държава, нали му дават такива акредитивни, препоръчителни писма? Този посланик ще дойде в държавата, ще се срещне с царя, ще подаде акредитивните си писма, ще поговори с него, и след това царят ще го приеме. Е, питам: туй дете, което дойде, като някой посланик в твоя дом, ти чете ли

акредитивните му писма? Не, то се препоръчва, ти го приемаш, а след време ще излезе един отличен вагабонт. Сега, аз не говоря за онези посланици в дома ви. Ами, кой от нас е изпълнил волята Божия тъй, както трябва, както Бог изисква? Можем ли да турим ръката на сърцето си и да кажем: ние извършихме всички тия свещени работи, изпълнихме всичко разумно, което Бог изисква от нас. Ние трябва да погледнем прямо на тази работа.

„Истината ще ви направи свободни". Кога? Най-първо човек трябва да признае всички свои погрешки. Спрямо себе си той трябва да бъде безпощаден, не да се самоунижава, но той трябва, като разумен човек, да каже: аз трябва да бъда доблестен, да призная своите погрешки. Аз съм по-горе от тези мои погрешки и мога да ги изправя. Сега, всички имаме една погрешка, че сме хора мстителни, хора на съмнението. Опитвали ли сте вие да се примирите с някого? Не само отвънка да се примириш, и да кажеш: „Аз съм доволен". Не, не, да си кажеш: „Господи, заради Тебе, заради твоята Любов, аз съм готов да се примиря". Тъй ще опиташ своята любов. Кажи: аз ще докажа, че съм свободен човек.

„Истината ще ви направи свободни". Тази свобода идва от разумния живот на човека. Най-първо трябва да се яви любовта. Без любов Истината не може да дойде. Щом се яви любовта у тебе, идва един подтик за добро. Любовта всякога се отбелязва с подтик към доброто. Няма ли подтик към добро, това не е добро. Първото качество на любовта е да направиш едно добро, каквото и да е. Аз не разбирам добро, когато един момък срещне една хубава мома, целуне я, вземе я под ръка, и я заведе в някоя сладкарница. Не, не, това е робство. Аз разбирам добро, този момък, като срещне някое бедно сираче момиченце, окъсано, да го вземе под ръка и да му каже: „Ти си бедно дете, майка ти е умряла, аз ще те взема да те поддържам. Не се бой, ще те пратя на училище, ти в мое лице ще имаш един брат". Това трябва да бъде първото чувство на любовта, което се явява в една млада мома, в една млада майка, в един млад баща. Това е първото

чувство, което трябва да се прояви, в когото и да е, в един проповедник, в един владика, в един учен, в един цар, в един беден, в един стражар. Нека и един стражар, като срещне някого, да каже: „Макар че съм на длъжност, и аз мога да ти направя една малка услуга“. Това са хора разумни, хора свободни! Вие ще кажете: отлично нещо, но мъчно става. Да, мъчно става, но онази мома не дава тъй лесно сърцето си. Вие сте любили едно време. Аз уважавам вашата любов. Давате ли изведнъж сърцето си? Опитвате момъка. Най-напред ще се преструвате, че не го обичате, ще го опитвате дали той ви обича. Цели 7–8 години ще го държите и после се оженвате. Имате право. Е, мислите ли, че Истината тъй ще ви се даде? Аз мога да вляза да живея само в този дом, дето има любов. Истината казва: „Аз мога да живея само там, дето има Любов, Мъдрост; там, дето няма Любов, дето няма Мъдрост, аз се прощавам със своите сестри и си излизам“.

„Истината ще ви направи свободни“. Тази истина е свързана със сегашния ни живот. Вие ще кажете, че Истината е отвлечена. Не, тя е единственото реално нещо, което се проявява във вашия живот. Вашата търговия, вашето богатство, каквато и да е професия, почиват върху Истината. Ако вие сте един лекар, имате Истината предвид, ще бъдете един най-виден лекар; ако сте един адвокат и имате Истината предвид, ще бъдете най-виден адвокат; ако сте един свещеник, и имате Истината предвид, ще бъдете най-виден свещеник; ако сте един държавник или какъвто и да е, имате ли Истината предвид, вие ще бъдете пръв човек в тази държава. Ако сте една жена, и имате Истината в себе си, вие ще бъдете отлична жена, и Господ ще пита: „Как е моята дъщеря Марийка?“ Или: „Как е моята дъщеря Стоянка, Драганка, как е моят син Петко еди-кой си?“ По име ги зове Той, познава ги. А тия, които нямат тази Истина, Той ги туря под номер, номер 1, номер 2, номер 3, номер 4. Аз, казва някой, съм човек. Зове ли те Господ по име, или казва номер 1 да дойде? Знаете ли какво значи да носи човек едно свещено име? Да носи някой името Иван. Знаете

ли какво значи Иван? Иван значи човекът, който люби Истината. На физическия свят той е готов да извади ножа си заради нея, да прекара 10 войни и да има 100 рани заради нея, това значи Иван. А Мария, означава всички онези, които са готови заради Любовта да издържат всички страдания, да носят всички хули.

„Истината ще ви направи свободни“. Ние съвременните хора имаме известни философски възрения за Истината. Мнозина мислим, че ако сме силни, ще имаме свобода. Така е. Силният човек може да бъде свободен само физически. Ние казваме: силен, богат трябва да бъде човек. Ако си богат, ако си силен, можеш да бъдеш свободен само във физическия свят. Нима мислите вие, че един силен и богат човек във физическия свят, може да бъде свободен в умствения свят? Не. Нима онзи, който е интелигентен, богат в умствения свят, а беден, сиромах във физическия свят, има еднакви условия, както първия? Следователно, умствено свободния човек и физически свободния човек не са едно и също нещо. Умствено свободния човек трябва да бъде умен. Умът се занимава само с физическия свят, с отношенията на външния свят. Той е само едно условие. А ние, когато кажем „духът на човека“, подразбираме най-висшето нещо – свободата. „Дето е Духът“, казва Господ, „там е свободата“. Значи, веднъж сме придобили сила, придобили сме Духът, тогава можем да бъдем свободни. А то значи, да дойде Бог да живее вътре у нас, да се прояви и да слушаме Неговите съвети. Е, допуснете сега, че дойдат Божествени мисли вътре у когото и да е. Външният свят ще дойде около вас да ви казва, че тази мисъл не е Божествена. Аз се чудя някой път на хората, които казват на тези, които ме слушат: той ви мами. Я ми покажете един човек, който да не е мамил досега? За Христа какво казваха? Той ви мами вас, мами народа, не Го слушайте! По какво се познава този, който говори Истината? Аз ви казвам: да направим следния опит сега, не после, не след 100 години. Двама лекари сме, имаме двама болни от тифус. Аз казвам: приятелю, няма какво да спорим, ще опитаме. Давам едно лекарство на моя болен, и

това мое лекарство в 20 минути ще даде резултат. Утре ще видим. „А, може ли?“ Няма какво да опъваш, ще видиш. Ако това, което съм казал, даде още утре резултат, какво ще кажете? „Ама тъй се случило!“ Е, хубаво, днес така се случило, утре така се случило, ами ако на 100 случаи 99 пъти се получат добри резултати, какво ще кажете? Тогава аз съм на правата страна. Ако едно учение може да облагороди характера на един човек, а не да го направи страхлив, тогава какво ще кажете за това учение? Казвате: ако сме вървели така, не можехме да бъдем герои, не бихме могли да се бием. Аз зная хора, които 10 пъти са се били, и пак са страхливци. Обществото изисква герои, и ние трябва да бъдем добродетелни. Има друго бойно поле, за което трябва да воюваме.

„Истината ще ви направи свободни“. Само при тази Истина, само когато Бог дойде да живее у вас, когато вие имате сила, имате Божествен Дух, и се ръководите по тези правила, само тогава всички вие ще бъдете свободни, ще живеете по любов, ще живеете по разум, ще бъдете познати на Бога. Вие искате да бъдете свободни. За пример, имате дъщеря, до известно време я гладите, мажете, насамнатам, тя е свободна. Но по едно време, към 19–20 годишната си възраст, тя иска да бяга, казва: искам да напусна този дом. Тя не е свободна. Значи, вие я родихте, но тя не иска да живее при вас. Какво иска? „Искам да живея в света“. Не, не иска да живее в света, но търси някого. Един ден дойде някой, вашата дъщеря стане свободна, весела, тя мисли, че този ще ѝ донесе свободата. Същото нещо е и за човешката душа: каквото и да ѝ дадете, тя очаква нещо, някого, който да я направи свободна. Кой е той? – Нейният възлюбен. Тя казва: „Сега всичко мога да понеса в света. Аз съм сега свободна“. И щом дойде Бог да живее в тебе, да донесе Истината, всички хора се привличат около тебе. Защо? Бог ги привлича. Ами че то е много естествено! Ако в една запустяла местност се яви един извор, туй място почва да се посещава от много хора. Защо? Защото изворът пои местността, наоколо се насаждат дръвчета и кой как седне, казва:

колко е хубава тази местност! Такова е състоянието на душата, когато Бог влезе да живее в нея; тя мяза на един велик извор, на едно велико слънце, и всеки казва: слава Богу, има един велик човек. Аз не казвам „има един велик човек“, но казвам: слава Богу, има едно място, дето Бог може да живее. Нека Бог живее в нас, и като живее в нас, ще мога да Го срещна, и да поговоря с Него. И когато Бог живее в нас, Той ще ни свърже, и ние ще се обичаме. Тогава ние няма да разваляме Неговите нишки. Вие няма да искате от мене да Ви обичам. Аз не ви се препоръчвам, че мога да ви обичам, но когато Господ ми даде туй въженце да ви свържа, ще кажа: пазете туй въженце добре, защото в деня, в който пуснеш този възел, върху тебе ще дойдат най-големите нещастия.

Сега, аз ще ви предпазя от следното зло. Вие често се ровите в корените на това свещено, Божествено дърво, чоплите тия корени и се запитвате: дали е Божествено или не? Не го чоплете, не е този начинът, за да разберете Божествената Истина. Аз ще ви покажа начин, как да разберете Истината. „Всяко дърво се познава от плода си“, казва Господ. Чакайте да дадете плод. Щом едно дърво ражда добри плодове, то е добро. Но чоплите ли този корен, вие ще повредите на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа, на всичко, което е благородно.

Сега, у мнозина се заражда мисълта: аз не съм добър, аз съм лош човек. Не чоплете Божественото! Бог е твоето добро. Щом Бог живее в тебе, ти си добър. Бог казва: „Аз ще премахна всичките ви грехове“. Всичките ви грехове, това са спънките. Ако аз дойда и намеря ръцете, краката, очите ви превързани и кажа: аз ще ви направя свободни, и премахна връзките от ръцете, краката, от очите ви, така прави и Господ. Това значи: „аз ще ви направя свободни“. Той започва да ви освобождава, и вие почвате да пишете Божествени мисли. Аз се радвам, като чета някое писмо. Казвам: да, този поет е писал, Бог му е диктувал. Вляза в някой дом, някоя жена се разшетала, домакинка е тя в къщата. Само домакинята може да шета, слугинята не може да шета.

Никакви слугини! Когато домакинята е слугиня, тя е добрата слугиня. По-добра слугиня от домакинята няма. Идеалните слуги, това са домакините; идеалните слуги, това са само мъжът и жената в един дом. Разшетала се тя, готви, реже. И като готви яденето, вкусно е, хлябът е вкусен. Казвам: Господ е дал рецептата, сладко е яденето, и всички наоколо са засмени. Как да не са весели, как да не са засмени? Там, дето е Господ, всички са засмени и казват: слава Богу! Защо слава Богу? Защото Бог живее вътре.

Сега, вие ме слушате, и казвате: „Хубаво учение, но мъчно се прилага“. Българите имат една поговорка, която казва: „Клин, клин избива“. Ще ви дам едно тълкуване на тази поговорка. Аз съм наблюдавал, как някой дървар цепи дърва. Тури един клин, той се забива в дървото, не може да излезе. Туря друг по-голям, той се забива, изважда първия, но сам остава в дървото. Тогава аз пренасям поговорката в природата. Вие посеете едно зрънце. Дойде влага, слънчевата светлина и топлина, действат върху него и като един клин го разцепват; то се разпукне, но този клин се зацепва. Дойде животът – вторият клин – той се забива, а първият клин излиза. Първият клин, това е малкото зрънце, което било разцепено. Следователно, топлината и светлината са служили като един клин да разцепят туй дърво, за да може Божественият живот да излезе нагоре. „Клин клин избива“, или казано с други думи: доброто добро изважда, любовта любов ражда. Тук е скритият смисъл на поговорката „клин клин избива“. Думата „избива“ не е толкова приятна.

„Истината ще ви направи свободни“.

Другото заблуждение: ние мислим, че когато дойде Истината, ние ще се лишим от всичките блага в живота. Не, Истината ще донесе онези новите блага, с които ще осмисли живота, ще ни направи по-силни, по-разумни; тя ще ни даде по-малко приятели, но приятели, които ще бъдат всякога готови да се жертват, да умрат за нас. Ако тази Истина дойде у дома ви, дъщерята и синът ще бъдат готови да умрат за майка си и баща си, няма да ги напущат. Законът е верен

във всяко отношение. Вие сега, имате една идея, но седите и казвате: чакай сега, на тясно ни туряш, чакай да си оправим работите, че тогава. Слушайте, ако не оправите тези работи сега, никога друг път няма да ги оправите. Ако ги оставите за утре, вашата работа е спукана. Сега, още днес, всичката работа е оправена. Туй, което ви казвам днес, само днес ще можете да го чуете. Когато дойдат сватове да искат някоя мома, до три пъти дохождат за нея, три пъти я калясват, но като им откажат, оставят я, повече не дохождат. Така и Истината изпраща своите посланици до три пъти, и ако ѝ откажете, няма да дойде повече, ще я чакате с векове. И сега казвам: вие всички сте готови. Аз ви представям това фигурално, това е фигура на речта. Мога да употребя друго сравнение, но то ще бъде по-грубо. Мога да кажа, че Истината ще дойде, както един търговец, който натрупва своето богатство, и чака мющериите си на пътя. Но аз казвам: тя идва като при някоя мома, която чака своя избранник. По-велико нещо от това има ли, да посрещнем Господа? Да Го посрещнем в Истината, да направи душите ни свободни, ума ни свободен, телата ни свободни, да ни освободи от всички недъзи, от всички недоразумения, да внесе туй богатство, което ни трябва, и като се срещнем, да се познаем, да разберем, че действително у мене и у тебе говори Господ, че у тебе живее Господ, и у мене живее Господ, че у тебе живее свободата, и у мене живее свободата. Само по този начин вие може да направите хората свободни.

„Истината ще ви направи свободни“.

Ще ви приведа един пример. Той е из християнската епоха, близо до времето на Нерон. Имало един виден лекар християнин, който лекувал. Знаен бил той в цялото царство. Нямало болен, когото той да не излекувал. Но във времето на Нерон, хващат го в затвор и го осъждат на смърт. Един от видните патриции в Рим, Зисиус, имал само един възлюбен син, който заболял. След като викали всички видни лекари из царството, и не могли да го излекуват, най-после те казали на бащата: „Син ти е осъден на смърт, но познаваме само един

лекар, който може да ти помогне, да спаси сина ти, обаче той е в затвора“. И какво направя Зисиус? Никого не допущат в затвора, но той добива позволение да влезе при този лекар и му казва: „Моля ви, аз ще остана на вашето място, а вие идете да излекувате моя син. Ако вие до деня на вашето екзекутиране не се върнете, ще бъда доволен да пострадам заради вас, само да излекувате сина ми“. Лекарят облича неговите дрехи, излиза, отива при сина му и го спасява. Но, преди да се върне в затвора, този патриций бил вече екзекутиран. За да може да дойде Истината в нас, физическото трябва да стане жертва. Всички тия физически богатства на земята трябва да се пожертват заради Истината. Докато богатството тук на земята е един стимул, то е едно голямо зло. Докато то не стане жертва за възвишеното, за идейното, докато не стане един стимул за Истината, ние не можем да извадим този виден лекар от затвора, за да спаси сина ни. Ако ние не пожертваме всичко за сина, той няма да слезе отгоре. Ако този патриций пожертва живота си, за да спаси сина си, за нас се иска много по-голяма жертва. Тогава, като дойде Господ, какво ще Му дадем? Този римски патриций дава живота си за сина си, като дава свобода на лекаря и казва: „Ти ще освободиш сина ми, а аз давам живота си“. А ние какво ще дадем за Господа? Ще Му кажем: „Господи, Ти като дойдеш у нас, ние ще приложим Твоята Истина, ще бъдем готови да страдаме, да устояваме на тази Истина“. Тогава Господ казва: „Щом обещавате това, аз ви вярвам, аз съм готов, слизам. Всички готови ли сте?“ – „Готови сме, чакаме“. Аз вярвам, че всички вие, които имате туй разумното, сте готови.

„Истината ще ви направи свободни“.

Беседа, държана на 21 октомври 1923 г.

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА

Взимам за тема думите: „Изпитвайте Писанията". Вие ще намерите тия думи някъде из Евангелието. Ученият и неученият човек, благородният и неблагородният, светията и нечистият човек вървят рамо до рамо, но се различават. Все трябва да се изпитват Писанията. Много естествено! Нима гладният не изпитва хляба? Нима жадният не изпитва водата? Нима онзи, малджията, не изпитва навсякъде почвата? То не е от някоя добрина, охолните хора никога не изпитват. Кой изпитва? Който е в нужда. Сега, всички хора имат едно понятие, искат да имат на земята един охолен живот. Някои хора мислят, че като се родят тук на земята, трябва да ги посрещнат с финикови вейки, с венци, както когато някоя мома се жени, мисли прах да не падне върху нея. А то, точно обратното ще се случи. И ако хората от 8,000 години не са разбрали, че земята не е място за посрещане, а една работилница, дето трябва 10 пъти на ден да се окалят, то, ако дойде някой да каже, че е чист, че не се е опрашил, туй ще бъде един екземпляр, и аз бих го записал на първо място в моята книга. Кои булски дрехи не са се опрашили, кое око не се е опрашило, кой не е плакал толкова пъти? Много пъти, турите главата си през прозореца, и някоя малка прашинка падне в окото ви. Всички съвременни хора имат отлични идеали, мислят се като някои царски синове, дошли тук на земята. Високо мнение имат за себе си хората. И всеки един е скрит в себе си, мисли, че не е министър, а някой цар, не цар, а някое божество, някой Бог; тъй мислят, но не се изказват. И всеки иска да паднат пред него, да се покланят. Даже в сърцето на една млада мома живее желанието, момъкът да падне пред нея, да ѝ се поклони, а тя да каже: „Да знаеш, че аз заповядвам". Обаче, колко е смешно, че тия божества често променят престола си: днес момъкът се покланя пред момата, утра момата се покланя пред момъка. Онзи,

бедният човек, се покланя пред банкерина, на колене пада и му се моли. Той го гледа с едно величие, погледне парите си и казва: „Докато са тези пари, ще се покланяш насреща ми“. А бедният казва: „Благороден човек е“. Аз бих желал да видя един благороден човек. Нека някой философ напише, в какво седи благородството на един човек. В неговото знание ли, в неговата философия ли, в неговото произхождение ли? Не, благородството на човека е извън времето и пространството. То е един момент, който не заема даже една стомилиона част от секундата. За да бъдеш благороден, трябва да си извън времето и пространството, в джоба ти да няма нито едно петаче. Имаш ли едно петаче, ти си опетнен. Твоят ум е опетнен с онзи образ, който носиш, с образа на един идеал. Аз говоря по принип за благородството, не за това обикновено благородство, за което се говори. Така всеки може да бъде благороден. Благородството, то е една дума – трябва да бъдеш абсолютно чист. Сега, вие ще дойдете да ми говорите: можем ли да бъдем чисти? Единственото „стяжение“ на човека, това е неговата чистота. А нечистотата, това е нещо случайно. Нечисти са само малките реки. Великите води, онзи океан, онзи големият извор, могат ли да бъдат нечисти? Где е тази кал, която може да ги окаля? Няма толкова кал в света. Ако се опита да ги изкаля, тя ще се изгуби. Чистотата, това е едно наследство на човешката душа.

„Изпитвайте Писанията“, изпитвайте тази свещена книга! Какво е Писанието? Туй са опитности. Изпитвайте пророците, апостолите, светиите, мъчениците, верующите, изпитвайте, какво са казали и писали те, какъв е бил техният живот. Оплаква се ученик на учителя си, казва: „Учителю, откак съм дошъл тук, в твоя клас на гимназията, всички ученици ми се смеят, станах прозвище, всички ме считат за смахнат, за ексцентричен и т.н.“ Добре, какво нещо е подигравката? На един богат човек можеш ли да се подиграваш? С един силен човек можеш ли да се подиграваш? Ако си една сламка, вятърът ще те носи из въздуха. Ще те носи, разбира се, и заслужаваш да те носи. Ти

мислиш, че си едно величие. Ако си една канара, която тежи стотина–двеста тона, кой вятър ще те вдигне? Трябва едно голямо земетресение, за да те разтърси. В обикновените работи на живота човек издребнява. Ние издребняваме със своите прически, със своите обуща, със своите деца, със своите книги, с всичко. Същественото в света, което трябва да четем, да знаем, не го знаем още. Всичко знаете, но същественото не знаете. Аз мога математически да ви докажа, че не знаете същественото. Не само вие, но целият културен свят не знае същественото.

Христос казваше: „Изпитвайте Писанията!“ Той даваше един подтик не на онези невежите евреи, но на най-учените равини. Казваше им: „Изпитвайте Писанията, за да знаете, че там имате живот“. Аз казвам: изпитвайте Писанията, изпитвайте свещената книга на Любовта! „А“, казвате, „любов не ни трябва, ние я знаем“. Онази велика, свещена книга на Любовта, от която произтича животът, това е човешката душа. Човешката душа е една велика книга. През милионите векове, през които тя е минала, по нейните върхове и долини, на всяко едно дръвче, има толкова хубави неща написани! Та, когато аз говоря за живата природа, в моя ум седи съвсем друга идея, не тази, каквато вие разбирате. Тази природа вие трябва 10 пъти да я съблечете от тези скъсани дрехи, с които сега я гледате, за да дойдете до нейната чиста премяна, до онова, което е скрито в нея, и тогава ще разберете, какво нещо е живата природа. Някой ще каже: това е идолопоклонство. В този смисъл кой е свободен от този грях? В деня, в който човешкото сърце се отчужди от Бога, в най-тесния смисъл на думата, той вече е тръгнал по кривия път.

Сега, първото нещо, аз искам вие да разсъждавате заедно с мене, да изпитвате Писанията. Не мислете, че туй, което вие имате сега, е нещо съществено. Не, не, туй външното, с което съвременния свят се занимава сега, с него даже и най-малките същества на небето, децата, не се занимават. То представя изхвърлени играчки, то е една

изхвърлена смет, ни помен няма от това знание там. В туй отношение, на човека трябва едно малко смирение. Но смирен може да бъде само онзи човек, който има велик ум, велико сърце, велика душа. Когато говоря за смирен човек, аз разбирам онзи, който е най-благороден, който има най-възвишен, най-велик дух. Това е най-смиреният човек, човекът, който съзнава. Глупавият човек не може да бъде смирен. Не мислете, че туй тяло, в което сега се намираме, тази колибка е нещо много съществено. Когато Господ иска да накаже един ангел, да му даде един добър урок, Той го праща да посети една човешка колиба, но за това се изисква много голямо самоотричане. Знаете ли каква смрад е в онова тяло, в което има скрити толкова затаени човешки мисли, желания, чувства! Да не мислите, че сте благородни! Доведете ми един благороден човек в света. И когато един от Христовите ученици се осмелил да каже на Христа: „Учителю благи!“ – Христос му казал: „Не съм аз благ. Само Бог е чистият, само Той е благородният, само Той е благият“.

Сегашните хора, щом говоря нещо, запитват: „Той говори ли в полза на нашия народ, говори ли в полза на нашия дом?“ Нима мислите, че онзи, който говори в полза на един народ, говори Истината? Нима онзи, който говори в полза на един дом, говори Истината? Не, не говори Истината. Истината говори само онзи, който живее за Бога и върши волята Божия. И аз казвам: желанието на Бога не е да стъпче хората, да ги обезличи в техните желания, мисли и чувства. Ни най-малко не мисли това. Един от еврейските пророци, Йеремия, казал на Бога така: „Господи, много ме стъпка, добър ден не видях, откак тръгнах по твоите пътища, като мечка застана на пътя ми“. Питам: какъв е този пророк, който уподобява Господа на мечка? Той е сам мечка, виждал се в туй огледало. Стремежът на Бога е да ни измъкне от тази кал, в която сме влезли, кал до гуша. Той иска да ни измъкне, да ни очисти, да просвети умовете ни, да облагороди сърцата ни и да внесе онзи пламък в душите ни, да познаем, че Бог е Любов. Какво се ползва Господ от това, ако Го следваме, ако Му

служим? Ползва ли се от това? Знания можем ли да Му дадем? Не, Той всичко знае. Сила можем ли да Му дадем? – Той е силен. Единственото нещо, с което ние привличаме Бога, то е нашата немощ и нищета. Той, като ни гледа тъй дребни, тъй страждущи и невежи, у Бога, във величието Му, се заражда един копнеж, едно желание да спусне ръката си и да ни каже: „Слушайте, нагоре сега!“ Ще ви приведа един малък случай, станал в Америка, с един велик художник – Ричард Бенсон. Този художник, който се стремял към един възвишен и благороден живот, замислил една велика картина, с цел, като я нарисува, да я продаде и парите ѝ да употреби за онази първа просякиня – бедна вдовица, която ще потропа на вратата му, и за това работил с усърдие. Оставало му само една седмица, за да довърши своята велика картина. Един ден идва една бедна просякиня, от богатите просяци, изпаднали търговци ги наричам аз, и похлопва на вратата. Той извиква слугинята си и ѝ казва: „Кажете ѝ да дойде след една седмица“. Беден бил той, нямал 5 пари в джоба си. Просякинята си казала: „А, зная те аз тебе, колко такива като тебе зная, които са ме изпъждали. Ти пък нямаш и доблестта да излезеш вън. Зная ви вас, благородниците, зная ви вас, аристократите, зная ви от какъв произход сте вие, зная ви сърцето“. Той посветил всичкото си сърце и време, да даде парите за нея, а тя го критикува, че е един от последните вагабонти. Питам ви,: кой от вас до сега не е похлопвал на вратата на Христа и да не е казал: „И Господ ме забрави, Той ме изхока, изхвърли ме като един парцал, изсмука ме като лимон“. А, много лошо мнение имате за Христа, за Бога – много лошо мислите. Тогава, мога да ви дам едно правило. Имайте предвид, че Бог е едно същество, в Което няма нито измяна, нито промяна. Няма същество по-благородно от Бога, няма същество по-любящо, по-мъдро, по-истинолюбиво, по-правдиво от Него, не само спрямо себе си, но спрямо всички онези, които уповават на Него. Е, питам: всичко онова, което имате до сега, кой ви го даде, отде го взехте? Ще кажете: с труд. А, с труд! Е, колко ви струва труда? Я ми покажете сметката? Ако това

слънце не грееше, ако това жито, ябълки и круши не зрееха под неговите лъчи, где щеше да бъде вашият труд? Та, казват съвременните хора, че с труд е всичко спечелено. С труд ли? Готованци са всички хора! Милиони червейчета има, които пробиват земята и работят. Човек взима наготово соковете и казва: „Аз, човекът, образ Божий, аз направих това чрез усилие". Никакви усилия не си направил още, приятелю! Ти бил ли си в положението на един ангел? Не си бил.

Сега, ще ви представя друг един пример из древността, за един знаменит адепт Берабаба. Той носил в своя джоб 10 житни зрънца. Всички тия зрънца били живи, съзнателни, и разбира се, като седели при този адепт, те имали високо мнение за себе си, мислили да не излизат от него, да седят все в неговия джоб. Обаче, един ден, за тяхно учудване, той минава покрай една нива, вижда един земеделец да оре, изважда едно от житните зрънца и го хвърля на нивата. То казва: „А, този вагабонт, толкова време ме носи в джоба си, а сега, тук, в калта ме захвърля. Тъй е то в живота, такива са всички адепти, човек не трябва да им вярва". И започват онези сълзи на житното зърно под земята, плаче за своите големи нещастия, че излязло от джоба на онзи велик адепт, и влязло вътре в земята. Обаче, един ден, като пекнало слънцето, то казало: „Няма какво да се прави, ще се помъча да изляза отгоре над земята. Земеделецът ме зарина, тури ми 10 метра пръст, но аз трябва да почна да копая". Той едва турил 2 пръста пръст отгоре му, а то казва, че е 10 метра. Туй е мярката на онова житно зрънце. Но, като излязло над земята, казало: „А, сега съм свободен от джоба на този вагабонт. Нагоре, към Бога ще отида сега". Към Бога е спасението, а не в човешкия живот. Но, върви по-нататък този Берабаба, минава покрай една мелница, изважда от джоба си едно от житните зрънца и го туря в мелницата. Камъкът се завърта, хваща зрънцето, стрива го, и то става на брашно. Пак сълзи от туй зрънце. „Такъв е", казва то, „животът, хората са жестоки, жестоки". Обаче, него ден, в тази мелница се мляло брашното за царската

дъщеря, и работникът взел торбата с брашното, вмъкнал и туй брашно от зрънцето. А то плаче, плаче, всичкото брашно се овлажнило. Туй брашно отива при царската дъщеря. Тя знаяла да си меси сама, омесила си хляб, и след като се наяла, брашното влязло в нея, проникнало в ума ѝ. Зрънцето си рекло: „Слава Богу, намерих място да раста, друг път не влизам в джоб, да ме хвърлят в мелница, да ме мелят на брашно". Сега, ще спра моето сравнение. Питам: кое от двете зрънца е по-нещастно? Онова, хвърленото на нивата, или онова, хвърленото във воденицата? – Във воденицата. Добре. Сега, математически можем да докажем. Ако означим първото зрънце с А, а второто с В, и теглим една линия, А е при по-благоприятни условия, В е при по-неблагоприятни условия. Но, сега във втората фаза, кое има по-добрите условия за растеж или за развиване? Туй, което е в ума на царската дъщеря, или което има условия да расте? Следователно, в природата има един справедлив закон на обмяна. Ако при първата фаза на живота си имаш по-благоприятни условия, при втората фаза няма да имаш тия благоприятни условия. Затуй онова житно зърно, което е влязло в ума на царската дъщеря, има по-велики условия за развиване, отколкото първото. И тъй, казвам, законът е такъв: колкото вашите страдания са по-големи, без никакви изключения, толкова бъдещите условия за вашето развитие са по-благоприятни. Страданията определят развитието, от тях зависи степента на повдигането. Всичките страдания, обаче, не са еднакви в света. Онзи, който е изгубил един грош, и онзи, който е изгубил един лев, и онзи, който е изгубил 100,000 лева, нямат еднакви страдания; онзи, който е изгубил най-малкия си пръст, и онзи, който е изгубил цялата си ръка, нямат еднакви страдания. Има някаква разлика в страданията. Страданията в света не са случайно създадени. Това е един велик закон, който иска обработване. Страданията, това са условия за обработване на човешката душа. И Христос казва: „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот". И ако е дошла известна тъга в душата ти, не е лошо да я изкажеш. Когато говорим за

страданията, ние не разбираме онова човешко недоволство, което съществува вътре в човека. Не мислете, че великите хора в света не страдат. И най-великите Учители, щом дойде страданието у тях, колкото велики и да са, все ще настане една промяна в тях, в тяхното състояние. Страданията на великите хора са по-големи, отколкото тия на обикновените хора, но страданията им са толкова големи, че не могат да ги изкажат с думи. Нима вие мислите, че онази майка, която е отхранила две дъщери, на които е посветила целия си живот, и тия дъщери ѝ изневеряват, нима тази майка няма да скърби? Нима мислите, че онзи баща, който е посветил целия си живот на своя син, и той му изневери, та няма да има страдания и скърби? – Ще скърби. Питам сега: защо изневерява синът на баща си, и дъщерята на майка си? Подобното подобно ражда. Когато ние кажем, че сме излезли от Бога, а грешим, аз питам: как е възможно, един човек да излезе от Бога и да греши? Първоначално, преди милиони години, човек е излязъл от Бога, но сега той е излязъл от друга почва. Тези баща и майка, които са го създали, те са втория, третия, четвъртия и петия, те са създали туй разстройство в неговия ум, те са внесли тия елементи, за да греши. Ако ти беше излязъл от Бога, ти щеше да светиш, да грееш, като слънце. Разказваше ми един мой приятел: „Опетних си душата“. – Е, как си опетни душата. Твоята майка, когато те роди, не те ли опетни? Твоят баща, когато се ожени, не се ли опетни заради тебе? Ти си онзи царски син, искаш всички да се опетнят заради тебе, а ти да не се опетниш. Не, и ти ще се опетниш, и ти ще бъдеш като баща си и майка си. Опетняване има в материята, и знаете ли защо? В тази материя, в която сме минали толкова еволюции, толкова култури са останали в нея, техните и добри, и лоши качества. След като си е почивала тя хиляди и милиарди години и векове, в нея са останали тия зародиши, но като се е събудила, веднага и тия качества се събуждат в нея. Ние ще преживеем културата на миналите епохи. Тъй щото, това, което днес преживяваме, тези войни, омразата, лъжата, всичко това е всадено не в самата материя, а това са останки на

минали човешки същества, които са живели преди милиони векове, преди да е съществувала тази вселена, и са оставили в нея тези свои грехове, но същевременно с тези лоши качества са оставили и добри. Е, питам: защо е у нас този егоизъм? Като дойдем на земята, искаме всички тия блага да си останат за нас. Защо не искаме да дадем на тази материя нищо? И тя се нуждае от повдигане, а ние казваме: не искаме да се опетняваме. Да бъркаш в кесията ми – може, а да дойдеш на нивата да работиш, както аз работя, това считаш за опетняване. Като дойдем на земята, искаме да се ползваме от нивата, а не искаме да се каляме. Какво е това разсъждение? В него няма никаква философия. „Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот!" В тия Писания има една велика философия, чрез която можем да пресъздадем своя живот съобразно законите, които сега съществуват вътре във вселената. А съвременните хора, съвременното общество, съвременните народи не спазват тия закони. Българите например, са толкова наивни, всички мислят, че може да дойде някой българин да оправи България. Но, 50 години вече, откак България се е освободила, намери ли се някой българин, който да оправи България? Не само в България, никъде не може да се намери човек, който да оправи света, нито сега, нито за в бъдеще. Обаче, всеки един човек, може да оправи света. Кога? Когато разбере тези закони. Когато говоря за Любовта, аз разбирам закона на Любовта.

Някои мислят, че аз искам да използвам някого за себе си. В момента, когато аз поискам да използвам една мушичка, или когото и да е за себе си, за своето благо, с мене всичко е свършено. Разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, аз ще бъда като един пигмей долу в земята. Ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала в ада долу. Някои искат да ми приписват някои неща. Не, аз съм най-умният, най-добрият човек в света. Защо? – Никога не съм допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпил пред волята Божия, никога не съм отказал на Неговите свещени мисли, никога не работя за себе си, никога не съм помислил за себе

си, и желая всички хора да са щастливи, доволни, искам да им покажа правия път. С туй, което аз зная, бих ви използвал всички, бих направил всички да ми слугувате, но аз нямаше да бъда това, което съм сега. Аз не търся щастие от хората, защото аз познавам Бога. Аз Го познавам като абсолютна Любов, като абсолютна Мъдрост, като абсолютна Истина, като абсолютна Правда, като абсолютна доброта, и зная, че в момента, когато наруша една Негова малка заповед, знаете ли какво ще бъде? – Това е да се отчуждиш от Бога. Няма по-велико страдание от това, да се отчуждиш от Бога. Усещали ли сте, какво нещо е това, отчуждаване от Бога? То е смърт. Знаете ли какво сътресение може да стане в човешката душа? Всичките сили може да се парализират. Знаете ли какво нещо е да се парализира човешкият ум, да станеш сухи кости в света? Аз не наричам това философия, това не е и религия. Това е останки от религия. Религия аз наричам това великото в света, Любовта, човек да се жертва, но да знае как да се жертва. Да се жертва, но без да умира; да помага, без да отслабва; да учи, без да се изтощава. И за Бога се казва, че Неговата ръка никога не отслабва. Някой казва: „Аз дадох живота си, изтощих се". Нима един ученик, за когото аз работя, който се учи при мене, ме изтощава? Обмяна има помежду. Три вида обмяна има между Учителя и ученика. Учителят преподава, работи, дава нещо за ученика, а ученикът дава нещо материално. Някой казва: даром се дава. Где има даром? Не, между тях има любов: Учителят към ученика, и ученикът към Учителя. Единият има любов да предаде знанието си, а ученикът има любов да отблагодари за това, което Учителят му дал. Някой казва: защо да се унижавам, да уча от своя Учител? Ами от кого ще учиш? – От себе си. Какво значи себе си? Аз бих желал някой да напише една дисертация върху душата. Какво нещо е душата? Ама светеща била тя. Тази светлина виждали ли сте я? Ще изправим тази светлина като една свещ, ще отворим великата книга. Ще гледаме тази светлина заедно, ще четем и ще се разговаряме на нея. Това ще влезем в Божествения свят и ще можем да разберем великия смисъл

на Писанията. Някои казват: Учителю, кажи ни нещо. Нищо няма да ви кажа! Докато нямате средства да си купите тази светлина, тази свещ, нищо няма да ви кажа. Цял живот ще работиш, за да си купиш една свещ. Тази свещена книга се чете при особена светлина. Ако имаш тази свещ, ще четеш тази книга. А щом я четеш, в нея има всички правила. А учениците в България, те са отлични. Те са икономисти, гениални, в 2–3 години, в 10 години отгоре искат да знаят всичките тайни в природата, и тогава да кажат: „Знаете ли кои сме ние?“ Няма такова нещо в света. Ще се учиш при Бога. Аз да ви кажа: за една малка микроскопическа свещ аз съм работил цели 10,000 години. Ще кажете: „А, това е от 1001 нощ“. Цели 10,000 години съм работил за една микроскопическа свещ! Има и други, по-големи свещи от тая, но за тебе, тук на земята, една малка микроскопическа свещ е достатъчна. За вас се изискват 100 години да работите за една такава свещ. Не е много, нали? Вашата свещ ще бъде 10 пъти по-малка. Това са сравнения, това са символи. Как мога да ги уподобя? Ще кажете: а, залъгва ни. Я ми кажете, кой не залъгва! Онзи, който ти дава пари, не те ли залъгва? Онзи, който те учи, не те ли залъгва? Онзи, който дава концерт, не залъгва ли? Навсякъде в света, всичко, не е ли едно залъгване? Чудни сте вие, като мислите, че не се залъгвате. Аз трябва да напиша една книга и да покажа вашите залъгвания. Гениални залъгалки има! Вие сами пишете една залъгалка, а казвате, че това, което аз говоря, е залъгалка. Аз казвам: ако се стопят всичките ваши залъгалки, от тях няма да излезе даже най-малкото косъмче от тази свещена книга. Не ви обезсърчавам, не, това е една Истина, която ви казвам. Истината трябва да се каже в очите на хората, но вие още не сте разтворили вашите торби. Вие казвате: Господ ми говори, ангелите ми говорят, но какво – не знаете. Я ми кажете първата дума, която Бог ви е казал. – Любов. Хубаво, аз ще ви пратя утре пред вратата 10 просякини, но вие ще им кажете: я, идете да работите! Какво сте разбрали от тази първа дума? Затова, ние, съвременните хора, сме най-големите просяци. Вие мислите, че

сте богати. Не, първокласни просяци сте. Цял ден деца, учители, професори, министри се молят: Господи, Господи! Целият свят е пълен с прошения, милиони, милиони прошения. И то, какви гениални прошения! Един професор, свършил три факултета, минава за някакъв капацитет, пише: „Уважаеми Господин Министре, понеже жена ми, децата ми... т.н., моля това-онова“. Казвам: Господин Министре, защо не се обърнеш към Господа? – „Е, такива глупости, ще се моля“. Ами че ти сега се молиш. Ти сега си най-големият невежа. – „Е, поне човек е, виждам към кого се обръщам“. Мислите ли, че ние, които се молим един на друг, можем да оправим света? В една болница лежат двама болни. Единият казва на другия: „Моля ти се, стани да ми помогнеш! Стани, не се назландисвай!“ – „Не искам, стани ти!“ – „И аз не искам“. И двамата се молят един на друг. Болен от болен иска услуга, и никой не може да помогне. Това сме ние хората. Всеки казва: без убийство не може, без лъжа не може, без измяна не може, и при това минаваме за културни хора.

„Изпитвайте“, казва Христос, „Писанията, защото в тях има живот“.

Сега, искам да ви насоча към мисълта: За Бога ще имате в себе си най-свещените мисли! И Христос, със своето идване в света, искаше само да даде един образ на Божията Любов. Той не можеше да я изкаже с думи. Не само до Христа, но и след Христа, нямаше човек с по-голяма Любов от Неговата. Това искаше Христос, да изрази Божията Любов. Той не се отличаваше с големи знания, защото светът щеше да го признае като учен човек, като философ. Той се яви като човек с Любов. Няма по-благородна душа, с по-голямо безкористие, от Неговата. Той искаше да повдигне света, да повдигне своите братя. „Много нещо мога да ви кажа“, казваше Христос, „но не сте готови да носите. И аз, като отида горе, ще ви привлека всички при себе си, ще ви извадя от тези условия, и ще ви поставя при най-благоприятни условия. И като дойде Духът на Истината, Той ще ви покаже много работи, защото от моето ще вземе“. Сега, вие ще вземете от тази

Любов чисто човешката страна, но Христос искаше да изрази тази велика Божия Любов. И Христос, в този смисъл, можете всякога да го повикате. Когато минавам някой път тук, някои от моите ученици казват: „Учителят обърна гръб към мене“. Вие виждали ли сте гърба ми? Моисей казваше: „Господи, искам да видя Твоето лице!“ – „Не, ще видиш само гърба ми, не си готов да видиш лицето ми“. А това беше една привилегия за Моисей. За ученика е привилегия да види гърба на своя Учител. Аз ще докажа. Извинете ме, аз ще употребя вашия език. Един момък, който е обезсърчен от своята възлюбена, готов е да се самоубие, но зърне ли гърба ѝ само, веднага се въодушевлява. Той казва: „Аз изменям решението си“. Е, какво стана, какви аргументи се дадоха? „Е, видях“. Какво? Видял гърба на своята възлюбена, и тя му дала вдъхновение. Докато той вижда гърба на своята възлюбена, и двамата са чисти, но щом види лицето ѝ, и двамата се опетняват, опозоряват. Кажете ми, вие не сте ли се опетнили един друг? Живеете ли един чист, свят живот? Говорите ли си любовно, казали ли сте си две приятни думи, говорите ли си Истината един на друг? Не са ли мъжът и жената, които си говорят постоянно един на друг: ти си такъв, ти си онакъв! Жената: „Ти ме направи такава“. Мъжът се обърне: „Ти ме направи такъв. От мене нищо няма да излезе“. А учението на Истината не е там. Всеки трябва да признае факта тъй, както си е. Дето мъжът е виновен, да си каже: „Това е тъй“, благородство се изисква. Дето жената е виновна, да си каже: „Това е тъй, моя е вината“. Никой никому не трябва да доказва. Всеки сам трябва да си знае вината. Искреност, искреност се изисква! Души, благородни души се изискват от съвременните хора! Като ти каже някой една дума, да знаеш, че това е човек, може да разчиташ на него.

И сега, всинца ние се стремим да направим българския народ велик. Американците се стремят да станат велики, англичаните – също, но нито един народ не е станал велик. Я ми покажете един народ, който да е станал велик! В съвременната история, по-велика империя и по големина, и по култура, от римската имало ли е?

Римските закони всички ги изучават. По-велики образци от гръцката скулптура имало ли е? Ако минем към съвременните народи, към съвременните американци и англичани, има ли нещо по-велико от тяхната честност? Всеки народ се е подигнал до известна степен на благородство, но няма онова велико съзнание. Това не е упрек, това е един факт – англичанинът си остава англичанин, българинът – българин. Какво казва румънинът? – Приятелството си е приятелство, но парите са си пари. И ние, като дойде до сиренето, казваме: ще платиш! – Колко? – Е, 50 лева. – Скъпо е. – Скъпи са времената. Такова сирене яде ли се, я ми кажете? Един ден, наскоро беше това, след като аз и моите приятели ученици и двама външни хора работихме, вечерта, като се разплащахме, казах: ще ви дам едно угощение, и то първокласно, ще ви почерпя по един чай и малко хлебец. Гледам, един от майсторите се усмихва, казва: „Много бедна работа". Като разбрах тази негова мисъл, казвам на момчетата: донесете малко маслини! Като туриха маслините, веднага казват: „Да, с маслинки сега, разбирам, но само сух хляб и чаец!" Ами съвременната култура и с това се храни. Аз говоря дълбоко на душите ви. Обърнете внимание на всички хора, които пътуват, погледнете как са огрубели техните лица, какви са алчни. Това не е изражение на нещо възвишено и благородно. Всеки гледа как да използва другия. И ние, съвременните хора, за Бога говорим, но като дойде до сиренето, казваме: не може без пари.

„Изпитвайте Писанията!"

„Не може без пари". – Може без пари. Кога? – Само когато Любовта дойде в сърцата ни, в душите ни като разменна монета. Като любиш някого, нали му даваш и целия хамбар? Да, но онзи, който люби, да не злоупотребява с тебе. Онзи, който люби, никога не злоупотребява. Злоупотреби ли, няма любов. Ако аз злоупотребя, нямам любов; ако вие злоупотребите, вие нямате любов. Някой казва: какво мисли нашият Учител? – Аз мисля да ви предам Божията Любов, тя е един голям извор, не е моя, и тази Любов трябва да я

пусна, тъй, да върви. Знаете ли, какъв е великият закон? Вие сега, като седите на земята, мислите, че отвсякъде може да минете за небето. Не е така, като отидете в пространството, там има врата, и през нея трябва да минете. Някой, който отива за слънцето, казва: отвсякъде мога да мина. Не, ще минеш през пространството, там има врата, и само през нея ще можеш да минеш. Има определена врата, и ти, като човек, само през нея ще минеш. За всяко нещо има ред и порядък.

Сега аз, в моята беседа, не искам да ви отвлека от вашето предназначение. Зная, че вие сте дошли на земята, имате работа. Тази ви работа, колкото и малка да е, тя е свещена. Като свършите работата си и се върнете на небето, там трябва да рапортирате, какво сте направили и ще ви дадем втора задача. Някой хора казват, че Господ иска работа, а не молитва, затова, ако се молят, трябва да спрат работата си. Това е вярно, съгласен съм, но аз мога да копая и да се моля. Пък мога, като копая, да мисля и добро за хората. Мога, като изкарам 30 лева, да отделя от тях 20 лева за някоя бедна вдовица. Да мислим пък, че човек трябва да се успокои, да не работи физически, а да работи само за Бога, това е вярно, така е, но само за децата, а за възрастните това не е вярно. Онова малкото дете, майка му го носи, а то заповядва. То плаче, казва: „Аз заповядвам“. – „Какво искаш, мама?“ – „Ябълки“. То заповядва. Майката и бащата тичат за това „уе...уе...“ А, казват, имали ли сте някакъв заповедник с „уе...уе“? Такъв заповедник, като каже „уе...“ и цар, и господар тичат подир него. Това са факти. И не е срамота това, благородно е туй, но до известна възраст. Този заповедник, като каже пак „уе...“, бащата казва: до сега ти заповядваше, отсега ние. Законът е такъв, видиш ли го? Сега е разумното слово, ще слушаш майка си, и баща си, и братята, и сестрите, няма вече това „уе“. Ще кажеш: „Татко, сестро, моля услужете ми!“

„Изпитвайте Писанията, защото в тях имате живот“.

Когато ние съзнаем тази велика истина, ще разберем, че тези неща са свещени, защото най-малките работи, най-малките пориви са

свещени. Имаме много погрешки, но тия погрешки ние обясняваме по друг начин. Когато се гради една къща има нечиста материя; когато се шие една дреха, остават парчета; когато се мие, също има нечистотии. Онзи писател, колко листа, колко пера ще употреби и изхвърли, докато напише нещо ценно. Погледнеш, цял кош пълен с книги, издраскани, написани. Написал той: „Икономията е наука. Тя е една от великите науки, която осмисля човешкия живот, урежда правилни отношения между хората“. И пак започва: „Икономията...“ Когато Господ създаваше света, Той нямаше науката за икономията. Тази икономия съществува в света, като едно съотношение на нещата. При това, все икономисваме. Имало един евангелски проповедник, 5 пари да похарчи, все записвал. Той взимал месечно по 2–3,000 лева и се чудел, къде се губят парите. Този евангелски проповедник беше толкова педант, че 5 стотинки записвал, но ако беше запазвал всичко в своята икономия, добре щеше да бъде. Казваше: „Да не е взела жена ми пари, да не са взели децата ми!“ Тегли чертата – точна сметка. Е, икономия в парите, но животът не е оправен. Не, не, друго нещо трябва, изобилие трябва в живота. Човекът на Любовта трябва да носи икономията в себе си, като едно предисловие, защото човек, който люби, никога не трябва да разпилява. Ще употребиш толкова, колкото ти трябва, защото, да икономисваш с живота си, това е едно престъпление. Който се пресища в живота си, това е друго престъпление. Бог е определил в живота ти, колко трябва да се изхарчи. Някой ден е определил: днес няма да ядеш нищо. Защо? Понеже ние сме престъпили, ако ядем този ден, ще заболеем. Ще ни хване или треска, или скарлатина. Тъй е писано: почивка на стомаха, почивка на краката, на устата, на зъбите. И очите трябва да почиват. Турците казват: „Да гледаш хубавото не е грях“, но и много като гледаш хубавото, пак има огрешаване, защото очите отслабват. Озърташ се, озърташ се, влезе повече светлина. Дето отслабват очите на повечето хора, това не е добър признак.

Сега, не искам да кажете: нашият Учител иска да събори всичко в живота ни. Ни най-малко не искам да го съборя, но туй, което сте накупили, е като лед. Утре, като грейне слънцето, всичко ще се стопи. Всичко туй ще влезе в земята, и вие няма да имате нищо съществено, което да задържите. Питам тогава: ако е да градим една къща, где е силата? В сцеплението ѝ. Ако искате да накарате една воденица да се движи, в какво се състои силата ѝ, пак ли в сцеплението на водата? Не, в нейната подвижност. Ако имаме една парна машина, ти можеш ли да накараш водата да я движи като парата? Следователно, като отиваме към Божествения свят, материята трябва да се разредява, ледът да се стопява, сцеплението трябва да се премахне, та материята да бъде гъвкава, еластична, подвижна, да се подчинява на Божествения живот. Следователно, нашият ум трябва да бъде гъвкав, като водата; нашето сърце трябва да бъде пластично, благородно и възвишено; душата ни трябва да бъде светла, да има тази подвижност на светлината, т.е. трептенията ѝ да бъдат като трептенията на светлината, за духът – не можем да говорим.

И тъй, на първо място, в тази велика свещена книга, остава да вложите Любовта. Аз говоря на вас, на разумните. Сега, като ме гледате, вие казвате: ние знаем. Казвам: не знаете, и то не само вие, но и най-великите философи, адепти, не знаете. Има нещо ново, сега внесено в света от Бога, което трябва да изучаваме. И тъй, новото не влиза сега в света, но сега се проявява. Ние не го съзнаваме, и казваме: новото учение. Да, то е учение, което сега се проявява. Като видите туй ново учение, няма да отидете под някой дъб да проливате сълзи, но ще напишете една строфа, едно стихотворение, че като го четете на онзи парализирания, да го познае. Аз зная, че в България има много поети и поетеси, радвам се, но нека напишат 3 куплета от по 6 реда, и да отидат при един парализиран да му ги прочетат. Ако този парализираният стане от леглото си, ще кажа на този поет: ти си истински поет. Защо? – Защото, като прочетох тези три куплета на парализирания, той стана от леглото си. За музикантите – същото

правило. Парализиран е някой човек, лежи. Идва музикантът, свири му нещо от Бетховен, от Бах, от Моцарт, но болният не става. Ще се върне този музикант у дома си, ще учи, да се научи, как трябва да свири. Като вземе цигулката да свири, всички да кажат: виртуоз е този музикант! Миналата вечер бях на един концерт, до мене седи една позната, пита ме: „Харесваш ли, както свири?“ – Не е свършил още, като свърши, ще кажа. Аз гледам как взима тоновете. Дойде някой психологически пасаж, тъй нагоре гледа – преживява. После дойде до някой игрив пасаж, свири, гледа надолу. Казвам: туй е важното, и нагоре и надолу гледа. Като се свърши концертът, станаха всички от местата си, почнаха да се тикат. Казвам: е, ако този беше великият адепт на музиката, то след като изсвири 4 парчета, всички щяха да станат тихо и спокойно, и да излязат тихо и спокойно, като от някоя църква. Това ще е бъдещата музика, музиката, с която ангелите се занимават. И сега, ние казваме: тъй е. Да, всичко е хубаво, но туй е едно приятно приготовление. Туй не е упрек, но досега ние се занимаваме само със забавления. Някои казват: ние не искаме да се забавляваме. Аз не ви забавлявам. Мнозина се оплакват, че съм ги смъкнал надолу. Най-първо Истината смъква долу. Слънцето, като пекне, не смъква ли надолу снега? Аз не смъквам никого, законът е такъв. Аз съм минал през тия фази на смъкване. Вие не знаете, какво е смъкване. Вие минавали ли сте 9 пъти през Божествената реторта? Писанието казва 7 пъти. Но знаете ли, какво нещо е да минете 9 пъти през Божествената реторта?

„Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот“.

Не се обезсърчавайте! В света иде нещо ново. Туй новото го има в душата ви. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: не вярвайте в хората! Кажете така: „Аз ще вярвам в Бога, в Неговата свещена книга на Любовта. Второ: ще вярвам в първото копие, което е в моята душа. В този превод, който ще намеря, няма да се съмнявам. Ще вярвам в моя дух. И най-после, ще вярвам във второто копие на моята душа, което е моят ближен. Вярвам във всичко туй, но ще го сверявам с оригинала“.

Сега, като излезете от тук, не искам да кажете: това е празна работа. Не е празна работа това. Тази работа е свещена, тази работа е за вас, вие имате бъдеще. Разбирате ли? Не искайте Господ да ви постави на някой планински връх. Вие не сте за планинските върхове. Ако ви е турил в долината, вие сте в най-добрите условия. Страдаш, унижават те хората, не бой се. Тъпчат те хората, не бой се! Българите, когато искат нивите им да израстнат повече, те викат някой овчар да ги тъпче. Не се обезсърчавайте, когато хората ви тъпчат. Не е там въпросът. Всичко ще се превърне за добро на онези, които любят Господа. Светлината ще просветне за онези умове, които любят Господа. Всички, които любят Господа, ще укрепнат и ще станат силни. Всички, които любят Господа, ще станат възвишени и благородни. Всички, които любят Господа, ще придобият знания и Мъдрост. Всички, които любят Господа, ще придобият великата Истина, която ще ги направи свободни.

И аз бих желал, братя, сега да приемете Любовта и да я приложите. Аз ви наричам братя на Любовта. Но ще ви нарека братя, само ако приемете Любовта и я приложите. Ако излезете от тази велика почва на Любовта, бъдещето е за вас. Сега, един евангелски проповедник би казал: „Елате, запишете се в нашата църква, станете членове“. Аз ви казвам: вие сте вече членове, вие сте в Божествената църква. В коя друга църква ще ходите? Толкова време Господ ви е издържал, харчил е за вас, в коя църква сте? Господ толкова е харчил за вас, а след като дойде време дървото да ражда, другите ще кажат: това дърво е мое. Не, при Господа, при никоя друга църква! Като ме чуят, ще кажат: А...! Всички свещеници, владици, на Господа трябва да служат, не трябва да се занимават с мене! А те, дойдат, чуят нещо, после изопачават думите ми, и говорят, че дошли на Господа да служат. Нека се отворят владишките им сърца! Големи имена носят тези български свещеници. Владика! Що е владика? – Че това е този, който владее света. Поп, това е баща. Католическата църква има само един баща, а българската – колкото щеш попове. Аз бих желал,

всички български попове да бъдат свещеници. Това не е упрек. До сега, аз не съм имал предвид никого да упреквам. И Христос е говорил против тези криви убеждения, против тези криви закони. Аз нямам предвид нито един свещеник, те не ме интересуват, мене ме интересува само Божията Любов. Ако река да се занимавам с тях, с дребнавости, с мене всичко е свършено. Любов трябва на всинца ни, тази свещена Любов, която да донесе мир и радост.

Сега, те казват: „Да направим такива закони, че да ги ограничим“. Кого? Това, което говоря, е Божествено, а то няма да се ограничи, и не може да се ограничи. Ако вие ограничите Божественото в себе си, вашият живот е свършен.

„Изпитвайте“, казва Христос, „Писанията!“ Аз бих желал всички свещеници да се обърнат към Бога. Те са длъжни – сега, непременно сега са длъжни. Те са в последния момент, Господ им дава последен срок, и пред тях седи една велика отговорност, каквато никога досега не е лежала. Не само българското духовенство, но духовенството в целия свят, всички носят една велика отговорност. Няма да ви доказвам това. Закон е. Аз ви казвам: отговорността си е отговорност. Ама че ти отиваш тук, ти отиваш там, аз казвам: приятелю, с тази твоя кола ще се забатачиш. Не отивай там! – Това не е твоя работа, от тебе ум не взимам. Аз, втори, трети, или който и да е, казваме ти: този път не е за тебе, свърни в правия път!

„Изпитвайте Писанията!“ Българите трябва да изпитват тия свещените писания, какво е казал Христос. Българите казват: „Да пазим своята татковина, своята вяра“. Аз ги похвалявам, но те са угнетени. Аз съм ви казвал най-хубавите думи. Няма човек в България, па и в целия свят, който да е казал по-хубави думи от мене. Съберете всичко това, което са казали писателите за Истината, нека го сравнят с онова, което съм казал аз за Истината. Аз съм казал много хубави думи за Истината, защото живея съобразно нея, мисля съобразно нея, и действам съобразно нея. Действайте и вие съобразно нея, тя е и за вас благо, не е само заради мене. Ако е само заради мене,

аз бих седял на друго място и щях да бъда спокоен, нямаше да седя между българите. Какво съм спечелил аз тука? Слава ли? Че каква слава? То е смешно! Ако е за пари, пари ли съм спечелил? Ако е за храна, че какво ми трябва на мене? За обяд ми трябват 1–2 ябълки или 2–3 круши, 4–5 ореха, и едно парче хляб. Печени кокошки ли? Да, аз зная да ги ям. Не е въпросът в туй, не трябва да бъдем дребнави. Сега, да оставим това, няма повече да ви казвам, какво ви пожелавам. Аз зная, че в Божиите решения обратни действия няма. Решеното веднъж в Бога, то е свършено. Въпросът е сега за онези в света, които са вече готови. Приемете тази Любов, приложете я в дома си, приложете я в себе си, в мислите си, в желанията си, в действията си, в окръжаващите ви; и всеки ден, като намерите някоя несъобразност, изправете тази несъобразност с Любовта! Не се спирайте на онова житно зърно, което е паднало на почвата, и на онова, което е паднало във воденицата. Не си правете онова лъжливо заключение на онази просякиня, която е казала: „Аз го зная кой е“. В Божието сърце има нещо велико! Аз не говоря за онзи лъжливия Господ, говоря за Господа, Когото познавам. Не само аз го познавам, но и хиляди още, Той въздига народи, общества, фамилии, всички хора. Всички блага се дължат на Него – знания, Мъдрост, Истина, свобода. Всички велики хора, които сега съществуват, това са един подтик на Божия Дух. Бог е, Който иска да внесе Любовта, Мъдростта и Истината. Това е Неговият Дух. Ние трябва да бъдем велики работници! Някои казват: скромни да бъдем! Не, велики работници! Някои цитират думите на Павел: „Велики работници да бъдем!“ Но не такива, каквито по времето на Павел. Сега, да бъдем велики по Любов, велики по Мъдрост, велики по Истина, велики по смирение, велики по кротост, по въздържание, велики по безкористие, велики, велики! Така искам! И ще имате благословението на Този, на Когото думите никога не се изменят.

Беседа, държана на 28 октомври 1923 г.

ОТВОРИ ИМ УМОВЕТЕ

Сега ще говоря върху думите: „Тогава им отвори умовете да разбират Писанията“.

В съвременното общество хората казват „културни хора и некултурни хора“. По какво се отличават културните от некултурните? Културният човек на пръв план си служи с нови методи, а некултурният – със стари методи. Добре, какви трябва да бъдат тия новите методи, с които ние ще си служим? Културата, това не е мода, това е начин за обработване на самия живот. Да култивираш едно растение, значи да му дадеш всички онези благоприятни условия, при които то да расте и да се развива правилно. Некултивирано растение значи, едно растение поставено при такива неблагоприятни условия, че и най-добрите му условия да станат хилави.

„Тогава им отвори умовете да разбират Писанията“. Кой? Христос им отвори умовете. Но кога стана това? Не когато беше на земята в плът, а след като мина в другия свят, в Божествения. Тогава Неговата сила се прояви, и Той внесе тази светлина, за да разбират хората причините и последствията на нещата. За пример, често казваме, че всяка причина си има свои последствия, и всяко последствие си има своя причина. Но, това са твърдения, а ние едва ли разбираме причината. Някой убил някого. Казваме: има си причина – омразата. Но откъде е произлязла тази причина, как се е зародила тази омраза – не знаем. Как е възможно, двама братя, единият да убие другия? Например, в Библията, Каин убива Авел. Как е възможно, двама братя, родени от един и същ баща, при една и съща любов, единият убива другия? Възможно ли е, брат брата да убие? Не е възможно. Това е наше схващане. Брат брата не може да убие, брат брата не може да лъже, брат брата не може да не люби.

Някой казва: аз не мога да ви любя. Това са твърдения, в които няма смисъл. Казва: аз те любя. Как е възможно да ме любиш, когато ти не си любил никого? Това е лъжливо твърдение. Защо? Защото где е писано, че човек е Любов? Казва се, че Бог е Любов. Ти можеш да бъдеш носител на Любовта, но ти да бъдеш Любов – никога. Там е заблуждението на светските хора, там е заблуждението и на вярващите. „Аз“, казва, „не те любя“. Най-първо ти не говориш Истината. Питам: какъв е този закон, може ли една грамадна река, като Мисисипи, за пример, която е тръгнала в своя път, да се спре в своето течение? Не, тя непременно ще тече. Възможно ли е, човек, който е влязъл в Божията Любов, да каже: „Аз няма да любя вече“? Може ли реката да каже: „Аз няма да тека вече“? Може, но тя трябва съвършено да замръзне, а щом замръзне, животът престава. Следователно, ние съвременните хора трябва да очистим своя ум, своето сърце от всички онези лъжливи положения, в които сега се намираме. Лъжливи положения разбирам: научно-лъжливи положения, обществено-лъжливи положения, религиозно-лъжливи положения, индивидуално-лъжливи положения, на които ние градим това велико здание, което като вавилонските кули се разрушава, докато най-после, един ден, нашите греди се разместят, и човек почва да мисли, той ли е или не е той.

Сега, някой път хората говорят за култура, обаче нашата култура да не мяза на културата на онази дивачка канибалка? Нейната култура е следната: един американски проповедник мисионер я обръща към Бога, и така тя живяла около 50 години с идеята за християнството; най-после, към 80-тата си годишна възраст, хваща я една тежка болест, на умиране, едва диша – последно дихание. След като употребила всички лекарства, които ѝ били предписани и не ѝ помогнали, казва: „Има още едно лекарство, едно последно средство е останало. Ще оздравея, ако ми се даде да похапна опечена ръчицата на едно малко детенце“. Връща се у нея онзи стар навик на канибализма. Аз правя своята аналогия и питам: кой от вас не е

проявявал този стар навик, в каквато и да е мека форма? Каквато и да е погрешка, може да е микроскопическа тя, но след векове може да се превърне на едно ужасно престъпление, на един ужасен грях. Онзи микроскопически косъм, който е изтъкан от един паяк, едва се вижда, но от хиляди такива косми, може да изтъкат едно въже и с него да обесят човека.

Сега, по някой път ние се спираме и мислим, че знаем. Истинското знание има отношение само към Божествения живот, към свръхсъзнателния и подсъзнателния живот. Този закон е само за Божествения свят. Да се отвори ума на един човек, това не е достояние на земята. Щом живееш на земята, ти ще бъдеш един обикновен човек, ще живееш тъй, както живеят всичките животни. Това да не ви се вижда чудно. Учен и прост човек пътуваме нощно време в една бурна, кална нощ. Питам: аз, който имам знания, и ти, който си невежа, няма ли еднакво да се окаляме? И ученият и простият човек еднакво ще си окаляме и дрехите, и обущата, дъждът еднакво ще ни опръска. И мислите ли, че на сутринта аз ще бъда по-чист от тебе? Не, еднакво чисти ще бъдем. Културата на една тъмна, кална нощ е еднаква за всички. И ще ми говорят хората за култура! Културата може да съществува само при една Божествена светлина, когато всичките мисли, желания, действия бъдат отчетливи, да виждаш. Тъй трябва да схващаме ние културата.

И казва се, че Христос им отвори умовете. Кога природата отваря очите на растителното царство? – Когато слънцето пекне. Тогава всяко житно зрънце, посадено в земята, израства, всяко едно малко цветенце израства, и те излизат изпод почвата, показват си главиците навънка. Туй е отваряне на очите! Същото е и с човека. Неговият ум ще се отвори, ще види, че този широк Божествен свят е красив, че има с какво да се занимава и тогава ще почне да гради. Има, обаче, едно положение, което спъва съвременните културни хора, млади и стари. Аз наричам млади онези, които имат изобилен капитал, който не е турен още в действие. Този капитал е необработен, материал. Стари

наричам онези търговци, на които дюкяните са пълни с обработен материал, и те търсят пазар за него. Едните и другите се отличават по това, че едните търсят хора да им продадат стоката си, а другите търсят работници да им разработят капитала. Едните сега започват, а другите са завършили своята работа, те се отличават със своята опитност. Едните имат знания, другите имат сила. И казвам: само на един високо просветен човек, който живее в Божествения свят, на тази Божествена светлина, може да му се отвори ума, да разбира Писанията.

Е, вие, съвременните хора, как бихте изтълкували, как бихте обяснили всички съвременни противоречия, които съществуват в обществата, в църквата, в държавата? Как бихте обяснили онези аномалии, които съществуват навсякъде в света? Всяко едно човешко учреждение е пълно с противоречия. Кои са причините? Има си дълбоки причини, но не трябва само да обясним нещата, но трябва да знаем как да изправим нещата. Един лекар не трябва само да знае да определи диагнозата на болестта, но и да знае как да я лекува; не само да знае как да я лекува, но и да я излекува.

Казва Писанието: „Христос им отвори умовете“.

Аз ще ви приведа един пример из древността за един адепт. Той имал един обичен ученик, наречен Земру. Един ден ученикът се докачил на своя учител и си казва: „Това, което аз търсих в него, той не може да ми го даде“. Отива в планината, задига един голям камък, и един ден дохожда, стоварва го пред вратата на своя учител, запушва вратата, да не може да излезе и си заминава. Обаче, Учителят му имал друга врата, през която, като излязъл, вижда камъка, който неговият обичен ученик донесъл, за да затвори вратата. „Отличен камък е“. Взема чука и извайва от него една от най-хубавите статуи, която му подарява за спомен, в знак на любов. От камъка, с който ученикът затвори вратата на своя Учител, Учителят извая една отлична статуя и му я подари. Такива работи могат да правят само адептите. Но това можем да правим и ние. Всяка една спънка в живота ни, това е

камъкът пред нашата врата, някой приятел го е турил. Ние можем да седим отвътре и да се разкайваме. Не, трябва да излезем вънка, да вземем този камък, да го изваяме и да го подарим. Това е, което Бог всеки ден прави в света; това е, което живата природа извършва. Ние едва сега ще пристъпим да изучаваме човешката душа. Има известни науки в света, като анатомия, физиология, психология и други, които изучават човешкото тяло, ум, сърце, човешката душа и дух, произхождението им, но тази съвременна наука едва е зачекнала реалността на нещата. Това е физическата страна. Тогава, аз правя сравнение между тази наука и същинската. Съвременната наука е необходима, формите също са необходими за нашето развитие, но казвам: ако имате милиони шишета с етикети, знаете имената им, всеки ден ги чистите, бършите с парцали, всеки ден разправяте на хората за тях, но тия шишета са празни, какво ви ползва тази наука? Какво ви ползват тия празни шишета, които всеки ден чистите и сортирате? Това е съвременната наука, в нея има само наредени празни шишета. Влезте в някоя фабрика и вижте колелетата на машините – лъщят! Вижте тия ножове, с които режат! Идете в някоя модерна скотобойна в Америка, отлично е наредена! Казват: това е култура! Влезте при някоя домакиня, която готви, има всички прибори, всичко е чисто. Казват: културна жена е тя! Но, във втората фаза на живота, всичките тези шишета са пълни със съдържание, съдържат живот. А в първата фаза нашият живот е празен. Че е празен, питам: има ли някой от вас, който да е доволен; има ли някой от вас, който да е щастлив? Често някои казват: аз имам вяра в Бога. Казвам: аз се радвам, когато срещна някой човек, който има вяра в Бога, но твоята вяра такава ли е, че никога да не се съмняваш в Бога? До деня, в който Бог е благословил дома ти и всичко тече по мед и масло, да, вярваш, но в деня, когато Бог те пипне с двата си пръста, ти се усъмниш. Питам: какъв културен човек си ти, коя е тая религия, която изменя ума ти? Ние, съвременните хора, почти нямаме убеждения. Това не е упрек, аз предавам факта тъй, както си е. Не че

нямаме убеждения, не че нямаме наука, имаме убеждения, имаме и наука, но аз меря нещата с една Божествена мярка. Съвременният свят има такава наука, че със своите взривни вещества е в състояние да разруши половината от земята. Да разруши – може, но да съгради – не може. Да убие човека – може, да обеси човека – може, в един час, с едно перо отгоре, но да създаде тази душа, да вложи в нея тия мисли, желания, действия – не може. Ние, културните хора, не оценяваме живота на човека. За нас човешкият живот е като живота на кокошките. Разправяше ми един военен: във време на война животът на един кон се цени повече, отколкото живота на един човек. Ако убият един войник и го заровят някъде, никой не пита за него, но ако един кон пострада някъде, ще се рапортира – кой, защо, как го убил, държавата да не изгуби.

Сега, аз не говоря за хората в света, говоря за онези, които минават за религиозни. Не че нямате желание да следвате Бога, не че сте некултурни, имате желание да следвате Бога, културни сте – ще бъде несправедливо от моя страна да отрека това, но има нещо, което ви спъва. И знаете ли кое е то? Представете си, че имате една кола със спирачки, и слизате по един наклон, но тази спирачка се разваля. Мислите ли, че ако слезете от колата и я спирате с ръката си, ще имате тази сила, като спирачката? Колата ще ви занесе. И сега, ние, съвременните хора, слизаме от колата и я спираме с ръцете, вследствие на това, и ние, и колата отиваме. Спирачките са развалени. Ами че вземете една жена от съвременния живот, която е избягала от бащиния си дом и се влюбила в някого, какъв ще е нейният живот? – Кола без спирачка, която се движи по наклон. Много такива примери има. Ще ви приведа примера за един български съдия, председател на окръжния съд, в когото една мома така се беше влюбила, че трябваше непременно да се съберат, не можеха един без друг. Ако не се съберяха, без друго щяха да умрат. Такава любов! И действително, ожениха се, 10 години живяха заедно, и най-после тия хора се разоставиха. Е, питам сега: как стана тази

работа, че се развали тяхната любов? Някой ще каже: друга някоя жена е влязла под кожата на мъжа. Някой пък ще каже, че някой мъж е влязъл под кожата на жената. Как е възможно цял мъж да влезе под кожата на една жена, и цяла жена да влезе под кожата на един мъж? Какви са такива хиперболични думи? Как се влиза тъй? Аз бих желал да зная туй изкуство на влизане под кожата. Не, не е влязъл някой мъж, ами тази жена иска да напусне мъжа си, нищо повече. Тя иска да го напусне, а се оправдава, че някоя друга жена влязла под кожата му. Тъй седи въпросът. Някой път аз казвам, че грехът е нещо външно. Така е, външно е, когато имаме предвид отношенията ни към материалния свят. Грехът не произтича от Бога, но от човека. Той е изобретение на човека, създаден е от него. Разправя един американец, моряк, своята опитност за културните хора. „Един от американските параходи пострадва, и около 10 души моряци се спасихме на една лодка. След като изядохме всички провизии, 4–5 дена гладувахме, и чудно, след като се гледахме, гледахме един друг, 9 души дойдохме на един ум, определихме да пожертваме един от нас. Всички се съединихме, отделихме този единия, натиснахме го като една овца, изядохме месцето му. Останахме 9 души. Прекарахме тъй 2–3 дена. После, пак почнахме да гледаме някого, но кого, още не беше определен. Определихме го, останахме 8 души. Така определихме и осмия, и седмия, все по същия начин отидоха, като овци. И най-после, като останахме наполовина, случва се, минава един параход, спасява ни“. Туй са все опити на културни хора. Той разправя потресаващ факт, психологическа опитност на душата. Тия хора не са в състояние да измрат всички и да кажат: нищо, всички ще измрем, но никого няма да изядем. Защо се ядат, защо не се обърнат към Бога? Защо се бият днес хората? Ако тия хора искат да отворят една война, защо първо не се обърнат към Бога, да кажат: Господи, да се бием ли? Но те не мислят за това, а се гледат, уловят един и казват: да погине той за нашето спасение. Такива са условията в морето, един трябва да стане тяхна жертва. Обаче, това е само едно предложение. Питам сега: ако

тия 10 души моряци биха се обърнали към Бога с една гореща молитва, не щяха ли да се избавят? – Щяха. Аз ще ви приведа друг един пример. Това е станало в един от видните американски градове с един млад християнин, човек много интелигентен, свършил два факултета, медицина и правните науки, от благородно произхождение, с отличен ум, член на една от видните църкви в Америка. Но случва се, както това става в живота, че той обеднява, практиката не му върви, и той дохожда до такова положение, че се забърква в живота, и тогава дохожда до едно вътрешно съмнение, че няма Господ в света, че всичко е произволно, че животът няма никакъв смисъл. А да се проповядва, че има съдба, туй-онуй, всичко е празна работа. Когато се заражда у него тази мисъл, дохожда отчаянието и той казва: „Няма да живея в този измамлив живот, тази вечер, в 12 часа, ще туря край на живота си. До сега се молих, но няма едно положително доказателство, че има Господ. Всичко е измама, нещата мога да си ги обясня по един начин, мога да си ги обясня и по друг начин. Няма доказателства, че има Промисъл. И най-сетне, защо ще ходя между хората да ги лекувам, да търся права? Няма никакво право“. Честен човек бил той. Нагласява си тази вечер една паница с отрова и казва: „Ще туря край на моя живот, на всички тия заблуждения. Няма защо да живея в една лудница, дето всички хора са луди, никой в никого няма вяра“. Вечерта, към 11 и половина един много набожен, верующ християнин, чува един ясен глас, който му казва: „Да станеш, да отидеш на еди-коя си улица и номер“. Нему се вижда много чудно, но си казва: „Види се, някои мои приятели искат да се пошегуват с мене“. Излиза на улицата – няма нищо. Връща се и казва: „Тази вечер не съм с ума си“. Сяда да се занимава, но след 5 минути слуша пак същия глас. Този път не излиза. Трети път чува: „Ако не станеш да отидеш на еди-коя си улица и номер, ще те постигне най-голямото нещастие“. Туря шапката си и излиза. Намира улицата и номера, влиза вътре, похлопва на вратата веднъж, дваж, никой не го чува. „Виж“, казва на себе си, „ето един човек, на когото

дъската хлопа. Влизам по 12 часа в чужда къща, и никой не ми отваря. Още един път ще похлопам и ще си отида“. Един дрезгав глас: „Какво искаш?“ – „Пратиха ме на това място“. Влиза вътре, посреща го един разчорлен човек: „Какво искаш?“ – „Пратен съм тук тая вечер, за тебе“. И най-после, от дума на дума, този учен лекар си разправя цялата история. „А, знаете ли, че мене ме туриха в тревога тази вечер заради тебе? Аз дойдох да ти спася живота, да ти покажа, че има някой, който мисли заради тебе, ти трябва да бъдеш полезен на човечеството. Ако се самоубиеш, нищо няма да направиш, но ако останеш жив, всичко можеш да направиш, ти си човек с образование“. Сега, като ме слушате, ще кажете: и аз искам да имам тази опитност. Може да я имате. Решете се като този американец да умрете и ще имате тази опитност. Човек трябва да има убеждения. Вие искате да умрете. Сега, ще ви приведа друго едно изяснение, но да ви не обиди, т.е. сестрите, жените, които са тук, те да не се обидят, да не мислят, че аз имам тях предвид. Мъж и жена, двамата се разхождат, правят екскурзия по едно планинско място и спорят. Жената се разгневява, казва: „От сега нататък не искам да живея с тебе, ще отида да се хвърля“. Отива. Той казва: „Добре“. Тя поглежда назад, остават 2–3 метра да се хвърли, той мълчи. Тя продължава да върви, остава още един метър, обръща се и му казва: „Е, кажи ми една дума, защо ме оставяш да се хвърля тук?“ – „Като е тъй, върни се тогава“. Това не е убеждение. Тя отива да се хвърли, но се оглежда. Така не се спасява живот.

„Отвори им умовете да разбират Писанията“.

Първото нещо, което ние, съвременните хора, трябва да поставим в ума си, то е, да разберем, че Бог е една разумна Любов, в която няма нито измяна, нито промяна. И най-първо, когато говорим за Любовта, трябва да знаем нейните качества: Любовта не дава благородство на човека, Любовта не дава сила, тя не му дава и знания, не му дава и свобода. Любовта носи живот, носи нежност, деликатност, привлекателност, всички тия качества, които осмислят вътрешния

живот. Туй, което някой път искаме от Любовта, то се отнася към друга област – знанието. Туй носи Мъдростта. Но, ако не дойде Любовта да внесе тези качества, да донесе живот, на каква основа ще посадите тези знания на Мъдростта? Любовта носи изобилен живот. Единственото нещо, което изхвърля страданията, скърбите, болестите, това е Любовта. Дойде ли Любовта, страданията, скърбите, болестите, отчаянието, меланхолията, всичко туй избягва. Най-първо тя внася едно съзнателно доволство вътре в живота, а това е основата на живота. Сега, някои казват: той има любов, но не е доволен. Щом не е доволен, това не е любов в него. Първото нещо: Любовта прави човек доволен. Това е Божествено. Любовта още сега можете да я имате, но ако аз река да ви дам Любовта, вие ще турите в ума си мисълта да гледате, по какъв начин, отде ще дойде тя, да я видите. Не, пътят, по който върви Любовта, е толкова свещен, че всички същества в света, от Бога надолу, я гледат с превързани очи. Когато влиза Любовта в света, хората трябва да си превържат очите. Всички си затварят очите. Когато тя влезе, затваря врата си и казва: „Снемете вашите превръзки!" Нали казват, че любовта е сляпа? Не е сляпа Любовта, но ние трябва да превържем очите си, да ослепеем, за да дойде Любовта у нас. И сега, у съвременните хора, психологически вярно е, че колкото по-културни стават, толкова повече губят Любовта. Колкото повече знания имат, толкова повече те изгубват Любовта си. Защо? Като дойде Любовта, вие гледате да намерите нейната врата, да я чоплите, като някой орех. „Ама защо ме люби, кои са причините?" Ако аз ви любя, не питайте защо. Има един свещен закон: никога не питайте защо ви любя. Вие може да питате защо само тогава, ако моята любов внесе дисхармония във вашия живот и наруши мира ви, но докато под моята любов вие растете, развивате се и живеете, няма да питате защо. Това е светотатство, това е грях. Ако от моята любов клонищата ви започват да изсъхват, давам ви право, запитвайте тогава. Но, ако вашите клонища растат, листата стават по-зелени, и вие растете в сила и мощ под тази Любов, тогава не питайте. Ако някоя буря дойде

и вземе клончетата, не мислете, че любовта е причина за вашите страдания. Единственото нещо, което поправя всичко в света, това е Любовта. И тъй, първото нещо: Бог е Любов. Ние не сме Любов, ние сме носители на Любовта. Ще кажете: „Ние знаем това“. Че ние не сме научили още първия закон на Любовта. Има хора, които са опитали тази любов. Разбирайте ме, аз говоря принципиално, за онези, които не са я опитали. Сега, някой ще се спре, ще пита: твоята любов такава ли е? Любовта по качество е една, няма какво да се сравнява. Няма сила в света, с която можем да я сравняваме. Тя е без начало и без край, тя е без никакви граници в света. Във всичките други нейни прояви ние можем да я изучаваме отдалеч, но когато дойдем близо до Любовта, ние трябва да събуем обущата си и да затворим очите си. Сляп и глупав трябва да бъде човек пред нея. Когато дойдеш до тази висота, като седиш пред нея, ще бъдеш с всичкото си почитание и послушание, докато ти каже: „Снеми тези превръзки!“ И като ти паднат превръзките, тогава Господ ще отвори ума ти да разбираш Писанията, и ще ти покаже причините и последствията на нещата. Ние казваме: докога, защо е тази превръзка? Дотогава, докато дойде Любовта, ние ще седим с превръзка. Някои искат да я снемат. Аз ще ви кажа защо е тази превръзка. Знаете ли каква е тя? У нас има една голяма рана, и Любовта прави по някой път превръзка на тази рана. Тя, като направи една превръзка върху човешките очи, държи я с хиляди години. Защо? – Да оздравеят, а тя работи вътре. И когато види, че тази рана, която Бог е дал, е задравяла, че всичко е минало, тогава казва: „Снеми тази превръзка!“ И сега някой казва: „Защо, с превързани очи ли ще бъда?“ – Ще бъдеш. Чудни са хората, критикуват Любовта, която за да ги излекува, им превързала очите. Ами, онзи лекар, когато лекува очите ти, та превърже и двете, не носиш ли превръзка? Казвам ти: снеми превръзката! – „А, не, лекарят я турил“. Когато Бог ти тури превръзка, ти питаш защо те превързва, а когато този лекар ти тури превръзка, ти не питаш защо. Това не е философия. Аз наричам тази превръзка свещена. И дотогава, докато

ние сме превързани, ние вървим по един естествен път на човешкото развитие. Ако снемем тази превръзка преждевременно, тогава ще се яви най-голямото нещастие. И сега, щом дойде някой от верующите, иска веднага да му снемем превръзката. Не, този човек първо ще се обърне към Бога, ще му се покажат всичките пътища, и когато дойде времето на Любовта, ще му се каже: „Сега, ти сам ще си снемеш превръзката“. Питам: когато Христос излезе от гроба, кой Му сне превръзката? И Той имаше превръзка на очите си. Казват, че някой ангел Му я снел. Не, не, Любовта в гроба му каза: „Снеми своята превръзка“. И Той каза: „Слушам, Отче“. – „Остави тази превръзка там в гроба“. – „Слушам, сега разбирам защо са били страданията, които прекарах тук на земята“. Това е философия. Трябва сам да дойде Христос, да разправи, какво е прекарал. Него да разпитаме, да ни разкаже как е преживял, какво е било състоянието Му в гроба. Аз да описвам Неговото състояние, значи да предам някои неща неверни. Не обичам да предавам неверни неща. Щом дойде до Любовта, аз говоря малко. Защо? – Не обичам да говоря за неща, които не се предават. Любовта с език не се предава. На съвременния наш език е немислимо да предадеш една идея на Любовта. Една Божествена идея така трябва да се предаде, че да те разбере всеки. Ако искаш философски да предадеш една мисъл – може, но любовта се предава чрез контакт, чрез допиране. Тя се предава от живот в живот. Онзи, който те люби, не говори, той те пипне, и ти чувстваш, че в тази душа има любов. Ти знаеш, че в това пипане има нещо свещено, един свещен трепет се разлива в душата ти. Проговори ли ти, нищо не остава в тази ръка, всичката тази красота изчезва, като че небето се дига, и ти оставаш, като Адам и Ева, гол. Аз съм го хванал, а той ме пита, казва ми: „Кажи ми една дума, обичаш ли ме?“ Щом ме питаш, ти не вярваш вече. В твоя ум има изопачена мисъл. „Ама ти обичаш ли ме?“ – Изопачен ум имаш. „Ама говориш ли ми Истината?“ – Е, хубаво, нима ако ти кажа, че говоря Истината, не мога да те излъжа? Мога хиляди пъти да ти кажа „обичам те“, и пак да не те обичам. Това

не е доказателство. А онзи свещен трепет, който мога да предам на душата ти, като те пипна, нима това не е доказателство? И ние сега, съвременните хора, искаме от Бога да ни каже, обича ли ни, ще ни спаси ли, да не сме от онези големите грешници души? Това са онези изкълчени умове. Като се спрем пред Бога, да кажем в себе си: Господи, аз чувствам твоята Любов, аз чувствам онзи свещен трепет, Ти си Любов, не можеш да бъдеш нищо друго. Не е казано за Бога, че е омраза. Не, Любов е, туй казват и ангелите, и архангелите, и всички йерархии. Пропътувайте цялото небе, от единия край до другия, всички ще кажат, че Бог е Любов. Всички тия същества са готови да заложат всичко, което са придобили, за да потвърдят това. Ако вие бихте запитали един ангел – „Кажи ни, дали ни обича Господ“, той ще ви каже тъй: „Поискайте по-скоро от мене да изгубя всичкото си съзнание, всичко, което съм придобил във вековете, отколкото да ви отговоря на въпроса, обича ли ви Господ“. Е, питам сега: когато вие наричате Бога дълготърпелив, знаете ли какво страдание има в този жив Бог на Любовта? Казвате: обича ли ме Господ? Знаете ли туй свещено сърце, какво нещо е, как страда? Едно голямо сътресение се произвежда. Не само ангелите, но и всички други духове идват и казват: Бог е Любов! Когато човек каже, че Бог не е Любов, тогава го натрупват с голямо богатство. Натрупват го, натрупват, и той почва да пъшка под тежестта на богатството, и пак е нещастен. Е, питам тогава: какви ще бъдат вашите разбирания за Божията Любов? Съвременните хора имат други разбирания за Бога и казват: ако ние се приближим при Бога, трябва да оглупеем и да станем като животни. Чудни сте вие хората! Ако се приближите при тази Любов, вие ще придобиете такова знание, каквото не сте имали до сега, ще се облечете в такива дрехи, каквито небето може само да ви даде. Тия дрехи, с които някой път нашите художници рисуват ангелите, от тях няма ни помен там. Една четка не може да представи нито сянка от тия ангелски дрехи. Особено нещо е дрехата на ангела! И някой път на главата на Христа турят един ореол, но той не съставлява даже

една стомилионна част от Истината. Някой казва, че видял Христа с ореол. Аз правя едно твърдение: никой досега не е видял ореола на главата на Христа. Онези великите адепти-Учители, те виждат само една бяла светлина, без сенки. И в тази светлина всичко говори, няма никакви форми. А туй, което те наричат ореол, има съвсем друг смисъл. Любовта е нещо вътрешно, тя не може да се види, с думи не може да се изкаже, но само се чувства. И пак ще ви кажа: колкото по-малко говорите за Любовта, а повече живеете в нея, на по-прав път сте. Не е достатъчно само да кажете, че няма да говорите за любовта – и това е грях, но вярвайте в тази Божествена Любов, в която като влезе една човешка погрешка се заличава. Едно качество има Любовта, което другите сили в света нямат: ако вземете най-лошия порок, който има човек, и го хвърлите в този огън на Любовта, той моментално се превръща в един от скъпоценните камъни. Някои питат: защо са тия грехове? Любовта иска да направи от тях скъпоценни камъни. Греховете, това са скъпоценни камъни, с които Господ иска да накичи главите на тези деца. Ще кажете: защо тези камъни са тъй евтини? Това са старите ви грехове, които ви се дават, за да си поиграете с тях. Някои питат: Господи, защо е това голямо нещастие, което ни сполетя? За в бъдеще то ще е един скъпоценен камък на главата на децата ти, на жена ти, на твоята. Това е, което Любовта може да направи, да заличи всичките ви грехове. И казва Писанието: „Ще залича всичките ви грехове, прегрешения, няма да ги помена, ще ги превърна в скъпоценни камъни“. А сега казват: той ме мрази. Да, вън от Любовта, омразата е опасна болест, но вътре в Любовта, тя е един скъпоценен камък, един нектар. Един ден ти ще я пиеш в едно шишенце и ще кажеш: колко е хубава! Какво е това, как е станало това? Това е омразата, отрова, която убивала хиляди хора. Любовта ще превърне тази омраза в Любов. Да, това върши Любовта с една магическа сила. Тъй щото, всичките мисли, чувства, желания, действия, които мъчат съвременното човечество, ще се превърнат в нещо отлично и хубаво. Това е величието вътре в Бога, и Писанието

казва тъй: „Бог ще примири всичките противоречия, които съществуват в света, ще обърши сълзите на всички“. Не мислете, че Господ не вижда вашите сълзи. Не, аз съм казвал и друг път: омразата, съмнението, всички отрицателни черти, Господ ги събира в шишенца и един ден, като дойде Любовта, ще се хвърлят в нея. И от единия край до другия, ще почнат да текат всички най-хубави питиета, ще се явят най-изящни плодове и ще кажете: отде дойдоха тези прекрасни неща? – От греховете на хората дойдоха. Е, как мислите за тази философия сега? Ще кажете: от 1001 нощ е тя. Да, аз повече бих желал да живея в 1001 нощ, отколкото в тази съвременна култура, която сега съществува, с тия извратени мисли и желания. Питам ви сега: тъй както виждате Любовта, не трябва ли да се примирите? Някой казва: да се примирим. Не, няма какво да се примиряваш. Хвърли се в огъня на Любовта, и като излезеш на другия край, ще бъдеш примирен, и всеки ще те обича.

„Отвори умовете им да разбират Писанията“.

Сега, някои искат да кажат, че ние сме съвършени. Не, ние не сме съвършени, но казвам, че тази Любов трябва да заговори във вас – не обикновената любов, ние всинца сме сити на нея. Има ли някой, който да не е ронил сълзи от тази обикновена любов? Всички сме плакали и още плачем. Жената казва: „Изгубих първата си любов“. Мъжът казва: „Изгубих първата си любов“. Учителят казва: „Изгубих първата си любов“. Ученикът казва: „Изгубих първата си любов“. Всички казват: изгубих първата си любов. Казвам: никаква първа любов не сте изгубили. Отсега нататък ще дойде тази Любов, и ние трябва да бъдем готови да я възприемем. Това са факти, които вие можете да опитате, но аз не доказвам нещата. Нещата, които са доказани, те не са истинни. Това е гимнастика на ума. Някой път, като говоря за науката, вие казвате: а, той е против науката. Аз имам всичкото почитание към науката, за мене тя с всичките си отрасли е свещена, тя е произлязла от Бога, от Божествената Мъдрост, но за онези изопачени човешки теории, казвам: това не е наука, това са залъгалки

за хората. Има една свещена наука, която развива ума, и всички трябва да се занимавате с нея. Е, приятно е да бъдеш лекар, да имаш знания. Влезеш в една къща, брат ти там се превива, направиш едно лекарство, и болестта изчезва. Кое е по-полезно, да имаш знанието или да нямаш? Влезеш в една къща, ти знаеш да шиеш, а хората чакат, готови са, но няма кой да им ушие нещо. Ти вземеш, скроиш, направиш им една дреха. Художник си, музикант си, имаш какво и да е изкуство, с което да бъдеш в полза на своите ближни – ще им услужиш. Сега, в мене има едно желание, искам по някой път хората да не страдат. Питам се някога: защо имам туй желание, защо да не страдат? Имам желание да им помогна, но след като говоря, казват: „Той говори така, защото не е живял като нас. Я да дойде на нашето положение, ще видим, дали ще говори така“. Това не е философия. Ако аз съм на вашето място, ще говоря като вас, и ако вие сте на моето място, ще говорите като мене. Това са математически съотношения. Ако не съм аз, друг някой ще дойде на моето място, и ще говори като мене. В една от американските църкви имало един виден проповедник, който се отличавал по това, че като влизал в църквата някой грешник, започвал да си клати главата, и докато не се разкае, не преставал да си клати главата. С това се прочул. Един учен, като чул за това, казал: „Как е възможно това, то ще е някакъв голям фокус“. Влиза в църквата този учен, започва като другите грешници да си клати главата, но не иска да се разкае. Не, ще си клатиш главата, докато се разкаеш, и ако не се разкаеш, ще умреш. Туй е свещено място на Любовта, и който дойде на туй свещено място, ще си клати главата, докато се разкае. Вашите разсъждения съставляват особена философия. Всеки, който е на мое място, ще говори като мене. Тъй ще говориш, не може другояче. Туй е много естествено. Нима онази хубава чешма с 10 крана, от която извира хубава, чиста вода, някой я заставя да извира, или тя сама извира? Кой я заставя? Някой ще каже: защо да говори тъй? Законът е такъв, ще говори. Вие знаете ли законите на Бога, знаете ли как се е образувал човешкият език? Аз

говоря, вие ме слушате. Мислите ли вие, че това е случайно? Ще кажете, че аз съм ви събрал. Лъжа е това. Ще кажете, че вие сте дошли. Лъжа е това. Вие и аз сме поставени от друг на това място, и аз и вие сме работници в света. Питам тогава: онзи, който слуша, и онзи, който свири, кой се радва повече? Някой казва: ама аз да съм на неговото място. Че какво от това? Мислиш, че ще придобиеш повече? Мислите, че като ме слушате повече, съм по-щастлив? Аз съм щастлив, докато тази чешма тече, докато извира правилно от мене, докато са здрави кюнците ѝ. Щом се задръсти, и кюнците ѝ се пукнат, това е нещастие за мене, това показва, че аз съм сгрешил някъде. – Всичко е Божествено: и когато говоря, и когато слушам. Трябва да знаем, как да говорим, и как да слушаме. Първо човек слуша ли, или говори? Имайте предвид едно правило: човек най-първо слуша. Ако вие не сте хора, които сте научили с векове да слушате, никога няма да се научите да говорите. Трябва да пропътуваме целия свят, да се научим да слушаме красивата реч, като започнем от духовния свят, да слушаме ангелите, и после да слизаме към светиите на земята, до гениалните хора, до обикновените хора във всички области, тогава ще имаме едно понятие, как трябва да се слуша. И казвам: няма по-хубаво нещо от това, да знаеш, как да слушаш. Някой път, когато искам да си почина, прави ми голяма приятност да отивам в училището, при малките деца, на около 5–6 години, да не ги заставям да слушат от мене, а аз да ги слушам, виждам какви философски въпроси разрешават тия деца пред мене. Трябва да се научим да слушаме.

„Отвори умовете им да разбират Писанията“.

И колко хубаво е, човек да бъде чистосърдечен, да бъде като едно дете. Красивото в живота е туй чистото, туй наивното, като говориш, да нямаш никаква задна мисъл. Не е ли по-хубаво, като говоря да имате пълна вяра в мене, да виждате, че нямам никаква задна цел? Най-хубавото нещо е тази чистота, тази наивност, тъй както излиза от Бога, без никакви преправяния, без никакъв умисъл да използвам

някого за себе си. Снемам ви един плод отгоре, от дървото, тъй както си е, без да го пипна с ръката си, да го не омърся, хванал съм го само за опашката, и ви го предавам. Направил ли съм с това някакво престъпление? – Не съм. Ако го хвана с ръката си, с туй аз съм нарушил едно свещено правило. Не, всеки плод трябва да се предаде тъй, както си е, че да си хапнете. Няма да ми казвате: много ви благодаря, че ми дадохте. Не, вие ще благодарите на туй свещено дърво, че ви дава плодовете си, а аз се радвам, че съм ги откъснал. Благодари на Бога за тия плодове, благодари на туй хубаво слънце, благодари на неговия дух, а като благодарите на него, аз се радвам за тази ви благодарност. И всеки трябва да бъде тъй доблестен, тъй чист. Един приятел ми казваше: „Онзи ден, като говореше на беседата, много ми стопли сърцето. Гледам те след два дена, не беше същият". Възможно е, казвам, всичко става на земята, не съм аз виноват, ако съм се изменил. В беседите си съм парадно облечен, засмян, а като работя, дрехите ми не са такива, не съм тъй разположен, както съм сега разположен, весел. Когато работя, аз съм лош – лош в този смисъл, че не съм достатъчно учтив. Дойде някой, казвам: да почака малко, не му е толкова притупало. А вие, турите тази мисъл в главата си, защо да не ви посрещна учтиво. Не, туй аз трябва да го кажа, защо да не ви посрещна тъй учтиво, както вие желаете. Щом ти кажеш това, ти ме съдиш. Законът е такъв: аз трябва да се съдя. Ако съм направил една погрешка, аз трябва да я видя, а не ти да виждаш моята погрешка. Когато ти виждаш моите погрешки, ти си на кривия път, а щом аз виждам своите погрешки, аз съм на правия път. Влезе някой, като работя, не го посрещна учтиво, аз ще и кажа: слушай, какво говорих онзи ден на беседата? – „Да постъпваме нежно, деликатно, учтиво. Ама нямам време". Ще намериш време, или ако не искаш, ще слезеш от този амвон, и ще дойде друг да изпълни Божия закон. Чистосърдечен трябва да е човек в своите отношения! Сега, като ви говоря, ще кажете: може ли човек да бъде такъв? Да оставим туй „може ли", аз говоря за духовния, за съзнателния, за Божествения

човек. Има нещо Божествено у човека! Аз не говоря за тия обикновени хора, аз говоря за туй Божественото у вас. У вас има двама, аз говоря на Божественото у вас, говоря на вашите души, а пък душите ви знаят, те ще говорят на вас. Като си отидете вкъщи, вашите души ще почнат да ви говорят, да ви обясняват. Те ще ви кажат: „Ето какъв беше разговорът“. Душата ви ще говори. Тъй че когато вие ми говорите, ще говорите на моята душа, и моята душа ще ми предаде вашия разговор. Щом си говорим по души, ние ще се разбираме, няма да има криви разбирания, но щом си говорим по плът, ще има криви разбирания.

„И отвори умовете им да разбират Писанията“. Когато великият Божествен Дух разкрие умовете ви – под умовете, разбирам тази велика свещена книга, знаете ли колко нещо има написано в умовете ви? Всичко това е складирано там. А ти седнеш и въздишаш. Има велики неща написани. Когато тази Любов легне в човешката душа, в човешкото сърце и дух, ти ще се промениш, всичките ти сухи листа, клонища, всичко туй ще се разцъфти, и ще кажеш: има Любов, има Бог, има живот, и животът има смисъл. И тъй, тази Любов, тя ще възкреси всички онези, които са заминали от този свят, тя ще ги въздигне. Умрял е ваш приятел, потопете го в тази Любов, той ще дойде при вас. Изгубил си сина си, потопи го в тази Любов, той ще дойде при тебе. Всичко потопете в този огън на Любовта, и всичко ще се възвърне при вас. Казвате: какво да правим? Всички трябва да се потопим в тази Божествена Любов и да живеем. Нека ви седят превръзките! Сега казвате: чакай да видим какво ще каже нашият Учител. Вашият Учител! Толкова години съм ви говорил. И аз познавам моя Учител. Някои казват: нашият Учител. Аз казвам: моят Учител. Един Учител има в света! И когато Христос казва: „Един е вашият Отец, един е вашият Учител“, свещено е това име Учител, и дойде ли да говорим за Учителя, аз искам тази дума да бъде свещена и за вас. Един, един е Той, и Неговият глас, Неговата Любов за вас да бъде най-свещеното нещо. Някои казват: дали говори Учителят, или

не? Не се съмнявайте! Две хиляди години след Христа и да се съмнявате, а...! Ако бих могъл да плача, бих плакал заради вас, ако се съмнявате. Там онзи кръст какво показва? Хилядите и милиони жертви, които стават в света, какво показват? Не е ли това жертва на онзи велик Учител? Какво направихте за света? Обещавате за в бъдеще, радвам се. Този Учител сега изисква ние да ходим с превързани очи в свещената Любов, и сърцата ни да треперят под тази Негова светлина. Един ден ще се снемат превръзките ни. Павел казва: „Ще видим, както Той ни вижда“. Ще дойде ден, ще се снемат тези превръзки, които сега съществуват. Бъдете уверени, вие ще проверите тези мои думи. Любовта ще внесе живот във вас. Мъдростта ще внесе светлина, Истината ще внесе свобода. Този живот ще се изрази в това Божествено знание да знаете как да живеете. Има ли по-хубаво нещо от това, да седим, да се разговаряме, и да имаме абсолютно доверие един към друг? По-красиво нещо от това няма. Да кажем, че в едно училище, между учители и ученици, има пълно доверие, пълно единение, учителят да храни тази пълна, възвишена Любов, и учениците – също, има ли нещо по-хубаво от това? Само по този начин може да дойде онова знание. Е, в един дом може ли да има нещо по-възвишено от това, между мъжа и жената да има туй възвишено трептение и от устата им да не излезе нито едно горчиво слово? Няма да кажа нито един крив поглед, защото очите са още вързани. Горчива дума могат да си кажат, защото езикът им е развързан. Няма нищо по-хубаво от това в света! Ето какво иска този Великият Учител да внесе в дома ти. Бащата ще бъде посрещнат от дъщеря си, и каквото му каже тя, той да ѝ вярва, защото никога не му е казала лъжа. Да го обича, и той да обича дъщеря си. Майката да обича дъщеря си, да обича сина си.

„И отвори умовете им да разбират Писанията“. И ви казвам: има Един в света, който е така спрямо нас. И цялата жива природа, нейният език говорят за този Единния, Великия Учител. Ние Го наричаме Учител, Отец, Господ, Той е, от чиято душа, дух, сърце, ум

днес постоянно блика, блика. Недоволни всички, а то блика, блика, навсякъде всичко пълни, уталожва всички скърби и страдания, навсякъде простира ръцете си и помага. На този свят, който пъшка, Той казва: „Всичко това ще се обнови, обнови, обнови“.

Желая сега вие всички да си починете, да се не смущавате, да не бъдете толкова нервни, да не се безпокоите, какво ще стане с вас. Ако ме слушате, каквото ви говоря тази сутрин, вие ще свършите това велико училище отлично, ще ви дадат една отлична диплома, Любовта ще ви снеме превръзките, вие ще внесете в света светлината, и Любовта ще ви прати по една усмивка, ще видите усмивката ѝ. Ще ви пита някой: „Защо проповядвате?“ – Е, видях Любовта и нейната усмивка, готов съм да се жертвам, да живея за Бога.

И тъй, ще свършите благополучно, ще влезете в новата епоха, ще чуете гласа на ангелите, техните песни, тяхната наука, тяхната култура. Тогава ще дойдат всички светии, адепти, Учители от памтивека, ще дойдат и всички, които са заминали, и на земята ще има едно велико тържество. Всички ще си починат. Тогава Любовта ще ви снеме превръзките, ще ви даде едно велико угощение, и всички ще бъдат на нейната трапеза с хиляди години. Сега, още малко време имаме, вие сами ще снемете своите стари дрехи, и нови ще си облечете този ден. Велик ден идва сега! Той идва бързо, велико приготовление има в света! И са поканени не само едни, всички са поканени, от мало до голямо. Всички са поканени на тази велика трапеза на Любовта.

Беседа, държана на 4 ноември 1923 г.

КОЙТО ИМА УШИ

Който има уши да слуша, нека слуша. (Лука 8:8)

Щастието и силата на хората зависят от тяхното слушане. Туй, което хората наричат щастие, това е съотношение. Щастието, това е връзка между две души. Когато две сърца са правилно съединени, т.е. имат правилни отношения, то, както в музиката, тъй и тук, образува се онзи тон, който ние наричаме щастие. За да можем да разберем туй вътрешно отношение на щастието, ние трябва да си служим с онези обективни символи, които съществуват в природата. За пример, физическото сърце, това е един символ, и знаем, че здравословното състояние на човека зависи от неговото сърце. И от всичките клетки в тялото, като изключим тия на главата, най-разумни са клетките на сърцето. По интелигентност те са на първо място, те са най-интелигентни. Обаче, в съвременната физиология, съвременните учени хора са свикнали да мислят за клетките просто, като за живи същества без никаква разумност. Това е едно детинско схващане на съвременната наука. Съвременната наука се намира още в своите пелени, и съвременните учени хора, това са деца на тази наука, те се занимават с детски играчки. Може би, след няколко хиляди години, тия същите учени хора, които сега минават за големи капацитети, те сами ще се поусмихнат на своята съвременна ученост. Туй погрешно схващане е минало във всичките клонове на науката и е проникнало самата същина на нашия живот; и всеки един за себе си мисли, че по-умен от него няма, че само той живее и страда, а никой наоколо му не живее и не страда – тъй поне чувстваме в себе си. Тогава философите казват „аз“ и „не аз“. „Аз“-ът е туй, което съзнава, а всеки човек вънка от мене е „не аз“-ът. Аз, който съм вътре в себе си, съм „аз“-ът. Е, какво разбирате под думата „аз“? Щом речем да обясним този „аз“,

той се стопява, както снега, и нищо не остава от него в ръцете ни. Когато се каже „аз“, някои го заместват с думата „его“. Всъщност, думата „аз“ съществува ли в света? Всеки казва: „аз, аз“. „Аз“ се явява, когато човек почва да мисли, когато човек почва да се отделя от другите хора. Това „аз“ значи: „Аз, номер 1, аз, който започвам да мисля, аз съм“. Това „аз“ съвременната наука го употребява във философията, а ние ще вземем „аз“-ът, ще го заместим с живата, съзнателна, самосъзнателна човешка душа, защото душата е една определена единица вътре в природата, и тя съществува. Тя съществува и е извънка времето и пространството, както и във времето, и пространството. Корените на душата са във време и пространство, а нейните клонища са извънка времето и пространството. Често философите казват: какво нещо е време и пространство? Нека вземем една секунда от времето и да разделим туй време на 100 милиона части. Ако вземем една стомилионна част от секундата, тогава бих ви задал въпроса: може ли да определите каква дължина ще има туй време? С каква мярка ще го определите? Значи, извън времето и пространството няма мярка. Следователно, нашето време и пространство не е меродавно.

Сега, ще направя едно малко отклонение. Вземете, в геометрията, ние имаме триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и т.н., но триъгълникът, това не е една цяла фигура. Хората от третото измерение казват: ние имаме един триъгълник, и може да образуваме една пирамида. Да, но пирамидата не е цяло. Триъгълникът е част от едно цяло, пирамидата е част от друго едно цяло. И следователно, когато туй цяло се проектира вътре в нашия свят, в материалния и извън материалния свят, изявленията са неговите отсечки. Отсечките му някой път се проектират като триъгълници, четириъгълници, петоъгълници. Ние си служим с тях, но те са само отсечки. Сега, да вземем, за пример, един ъгъл. Често учените го построяват от две прави линии насочени към известен общ център, и с него механиците, инженерите си служат. Тия линии наричаме силови

линии на движението. Те действат вътре в природата. Но тия силови линии са някой път и несъзнателни. Вземете, брат и сестра, не се движат винаги по една и съща линия. За в бъдеще ще могат да се измерват отношенията на хората според техните ъгли на движение. Да кажем, че две личности се движат под един ъгъл от 30 градуса, или под ъгъл от 90 градуса или под ъгъл от 120 градуса, те ще се различават по характер, защото тия две линии, които се раздалечават, показват, че между тях трябва да има едно по-голямо или по-малко препятствие. За да стане този ъгъл по-голям, кои са причините на туй отклонение? Кои са причините, за да се отдалечават тези две линии? Те могат толкова да се раздалечат, че да се изправят в една права линия, да образуват един изправен ъгъл от 180 градуса и да се прегънат в другата посока на своето движение. Сега, вие можете да направите едно малко възражение: как е възможно един ъгъл да се огъне? Възможно е. Аз ви питам: как е възможно да замените едно любовно състояние със състояние на омраза? Някой път обичате някого, съгласни сте да се пожертвате, но след 4–5 години сте в състояние да го смажете, да го направите на прах и пепел. Това са състояния, които съществуват. Не искам да кажа за вас, вие сте от благородните, аз казвам туй, което в света съществува. Взимам не само хората, но целокупната природа, тъй както съществува. Вие вземете едно малко кученце, което ви обича, и го хванете за опашката, то веднага ще се обърне и ще ви захапе със зъбите си, но после, като го изгледате малко сериозно, дойде страхът, и то отстъпва. Сменя се състоянието. Защо? Изобщо хората казват: е, то си е куче. Значи, неразумно е. Е, хубаво, то си е куче, аз съм съгласен, но когато у човека се сменя състоянието, той какво е? Значи, това не е една философия, която може да изясни правилно защо и от какво произтича едно явление. Ние трябва да обясним едно явление правилно, и като го обясним, да го приложим в живота тъй, както техникът може да обясни едно явление, и да го приложи.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“ Природата е употребила дълго време, докато създаде човешкото ухо, не само неговата външна страна, но неговото вътрешно устройство, онези съединителни вътрешни нишки с мозъка, за да може да превръща звуковете. Когато някой ти каже: „Аз те обичам“, тия трептения като влязат в ухото ти, трябва да ги превърнеш, да знаеш, че е така. Като ти каже някой тия думи, звуковете удрят на тъпанчето ти, сърцето ти се възпламенява и ти казваш: а, той ме обича. Защо, как? Чух го, на тъпанчето ми удари. У турците има една пушка чекмаклия, тя има един малък отвор, турят вътре една запалка с кремък, малко барут, и като щракне, от кремъка изхвъркват малки искри, запалват барута и се чуват: „Бум...“ Тъй както се запалва тази пушка чекмаклия, тъй се запалва и човек. Дойде любовта в него и той се запали. Обаче, това са само преходни обяснения, това не е същината на живота. За разбиране законите на самия живот, за разбиране на самата мисъл, за разбиране на самото движение, се изисква друго нещо. Аз сега не говоря за онези прояви на движенията, които са чисто физически, но говоря за онези съзнателни движения. В съзнателните движения силата е вътре, а в несъзнателните, механически движения силата е отвън. В едно колело имате един ремък, който движи постоянно колелото отвън, а в един охлюв имате движението отвътре. Този охлюв или тази мида често е затворена между две черупки. След като умре охлювът или мидата, тази черупка остава, и ако я счупите, никога не ще може да образувате наново тази форма. Обратно: ако вземете солта и я разтворите във вода, после оставите разтвора ѝ да изкристализира, ще се образува същата форма. Следователно, разумните форми не се възстановяват тъй, както формите на кристалите. Затуй, когато в света направите известна погрешка или известно добро, разумната сила, която е направила тази погрешка или това добро, тя сама е в сила да пресъздаде туй, което е направила или развалила. Сега, допуснете следния факт, който може да се обясни по два начина. Вие имате един приятел, когото обичате, но един ден, по невнимание,

кажете една дума, от която той се обижда, неговото настроение се изменя. Вие отивате, извинявате се, но той не иска да ви прости. Питам: защо не иска да ви прости? Онзи човек, който не иска да ви прости, той не е обиденият, друг е обиденият, но го няма. Следователно, той казва: аз няма какво да ви прощавам, аз оставам само негов настойник. За пример, даден е един процес на някой адвокат, но друг един му казва: прекрати този процес. Той пита ищеца: ти готов ли си? Адвокатът има ли право да прекрати делото сам? – Няма право. Следователно, обидените хора, тези, които не обичат да прощават, те не са обидените, те са само длъжностни лица. В обидата всякога има една материална щета. Законът е такъв. И тази щета трябва да се плати, да се възстанови. Защо? Равновесието се е нарушило, и ти докато не възстановиш това равновесие, не можеш да се примириш. Някой, който те обидил, дойде и започва: извини, аз те обидих. Не, не може така. Ами хубаво, ако ти си един слуга, турил си боба да се вари, приготвил си го, но си забравил да поставиш сол в гърнето и отидеш при господаря си и му кажеш: „Извини, аз не турих сол“. С това извинение бобът ще се осоли ли? – Няма. Или, пресолил си боба, дойдеш и се извиниш на господаря: „Извини, бобът е пресолен“. С това ще се обезсоли ли? Това са ред извинения. Някой се извинява: аз го обезсолих, аз го пресолих. Това са методи, които съвременните хора употребяват за поправяне на обществото. Тия методи са употребявани, употребявани, но не са дали никакви резултати. Вие казвате: ние сме грешни хора, това-онова. Туй значи: аз не съм турил сол. С такива извинения „аз не съм турил сол“, или „аз съм пресолил“ става ли някаква работа? Като не туриш сол, солта ще влезе ли в гърнето? – Няма да влезе в гърнето. После, другото, което спъва съвременните хора, то е следното. Ние казваме: да имаме Божията Любов! Като кажете „да имаме Божията Любов“, ще я имате ли? Не, Любовта се проявява в човешката душа само при известни условия. Тя действа, но се заражда при известни условия. Казваш: аз искам да бъда учен човек. Да, но знанието и Мъдростта, и те се

зараждат при известни условия. Любовта се зарежда само тогава, когато ти дойдеш в съприкосновение с Бога. Нищо повече! При първия момент на съприкосновение с Бога, Любовта ще блесне в душата ти, като един свършен факт. И когато това стане, ето какви промени ще настанат. Да кажем, докато не дойде Любовта, ти разсъждаваш философски, интересуваш се и от философията, и от геологията, но докосне ли те, ти ще отлагаш да изпълниш всичко това, което тя изисква за след милиони години и ще казваш: „Е, то не му е дошло времето“. И всички съвременни хора са все умни хора, казват: „Няма да дадем имота си най-после, ще мислим и за себе си“. Чудна е тази философия! Нима за да направя добро някому, аз трябва да престана да мисля? Не, същността именно трябва да се приеме, а не да мислим, какво не е дошло времето. Какво ще бъде състоянието ти, когато влезеш в съприкосновение с Бога? Веднага тия неразрешени въпроси ще ги разрешиш. Щом дойдеш в съприкосновение с Бога, ще бъдеш готов веднага да раздадеш всичко, ще бъдеш готов да заемеш каквото и да е положение в света. Не ме разбирайте криво! Тази Любов няма да те направи калугер в някоя гора, тя няма да ти тури съдрани гащи. Ние съвременните хора привидно сме много скромни. Един ученик на Сократ, за да покаже своята скромност, се явява със съдрани гащи пред своя учител, виждали се месата му. Погледнал го Сократ и му казал: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи“. Гордостта може да се покаже и през хубавите дрехи, може да се покаже и през съдраните гащи. Обаче, когато ти имаш туй първо съприкосновение с Божествената Любов, у тебе ще лъха вече живот, и ти ще бъдеш един извор, който периодически, по-малко идва, докато не дойде малко дъждец, и пак ще засъхнеш. Но когато дойде Божествената Любов в съприкосновение с тебе, ти ще бъдеш един велик извор, и цялата местност ще се благослови от туй съприкосновение с тебе. Едно от качествата на тази Любов е това, че тя е устойчива и неизменна, т.е. тя се изменя, но както трептенията, вибрациите от една цигулка са тъй

хармонично съчетани, че образуват хармония, приятна за ухото, така е и с промените, които стават от Любовта. Хиляди и милиони промени ще станат в нашето състояние, но от всичката тази Любов, първото нещо, което е, ще диша живот навсякъде. Първият акт: ние ще усетим един изблик на Любовта. Вторият акт: понеже този извор ще трябва сега да тръгне в своя път на движението, необходимо е Мъдростта да му покаже пътя, накъде да върви. Затуй трябва първо да имаме съприкосновение с Бога. А сега съвременните учени хора започват да опровергават има ли Господ, няма ли Господ. Аз съм казвал и друг път: реалността не я доказвам. За реалността можем да говорим само. Аз не доказвам реалността, понеже комуто я доказвам, ще го опетня със своите доказателства. Да доказвам Истината, значи да лъжа. Да положим сега, че няма Господ, тъй казват съвременните теолози, ти губиш ли нещо? Ако пък има Господ, значи спечелил си нещо. Това са търговски работи. Ами, ако Господ е само на земята, ако в Божествения свят Го няма? Ако имаш ум, има Господ; ако нямаш ум, няма Господ. Под думите „има Господ", ето какво подразбирам. Вие сега не ме разбрахте, но погрешката не е ваша, не е и моя, но е на онзи, който е направил езика. Има Господ, значи има Любов. Има ли Любов, тази Любов ще даде живот. Аз съм мъртъв, хилав, отчаян, песимист, това-онова, но като дойде Любовта, аз мога да помогна на хиляди хора. Каквото хвана, всичко мога да направя. Е, кое състояние е по-хубаво? Хубаво ли е това състояние, при което да те турят на леглото, и да имаш нужда от 10 души слуги, да те измият, да обикалят наоколо ти, и да казваш само „ох, ох"? Аз ще ви предам един факт тъй, както си е, както са ми го казали, той е веществено доказателство. Отиват при един лекар, казват му: „Има един болен, той е в последна фаза на болестта, на издъхване". Лекарят взима инструментите си, мисли, че може да има нужда от операция. Влиза вътре, вижда един болник лежи на леглото си, завит с юрган, пред него една чиния с кюфтета. Болният казва: „Ох, докторе, умрях". Докторът си казва: „Тия хора са направили с мене една шега". „Няма, няма нищо", казва той,

„човек, който яде кюфтета, не умира“, и си отива. „Чакай, чакай, господин докторе, идвали сте тука, да ви платя“. Съвременната медицина твърди, че има такива болести, при които хората, като заболяват, ядат повече. И този човек заболял от такава болест, но лекарят се учудил, очаквал да види болен, който умира, а той, под юргана пъшка, и на масата пред него паница с кюфтета. Такива болести се лекуват много мъчно, но за да се излекува човек, той непременно временно трябва да престане да яде, а да наваксва тази храна от въздуха и водата. Следователно, имало е, и сега има, па и за в бъдеще пак ще има методи за лекуване. Съвременните лекари, съвременната наука има всичкото добро желание да лекува, но природата е скрила своите методи. Тя е много строга към всеки, който би употребил един неин метод. Има два начина за лекуване: единият е природен, а другият начин аз го наричам Божествен, той е моментален. Ти не можеш да излекуваш един грешен човек моментално. Един праведник можеш моментално да го излекуваш, от каквато и да е болест, но един грешник – никога. В историята на човешките аналии не съм намерил пример, дето някой виден лекар да е излекувал моментално някой човек. Има примери, но тия хора са били хора на вярата. За да подобрим живота си, ние трябва да възприемем Любовта. Всеки един от вас трябва да се стреми към туй първо съприкосновение с Бога, но туй съприкосновение трябва да бъде такова, каквото съответства за вашата душа. За всеки един човек има отредено едно място, една специална точка, според неговата душа. Туй място седи само за вашата душа, никой не може да ви го вземе. Зад него седи един ангел, който го пази. То ви чака отворено. Като дойдете в контакт с Бога, то ще произведе резултат. Може учени хора да ви говорят това-онова, какво ли не, да ви залъгват, но туй място си седи. Трябва да обходите цял свят, да дадете всички жертви, и дойдете ли в контакт с Бога, веднага във вас ще се влее новия живот, който Христос нарича „новораждане“, а в окултната наука го наричат „дваж роден“. Сега, ние хората на земния живот, мислим, че ако

имаме тия блага, които сега има, ще бъдем щастливи, но в света има разпределение на Божествените блага. На някои хора Бог е дал блага, но не им позволява да ядат от тези блага, а на някои е дал много малко блага, но им позволява да ядат. Един от древните царе, Самсунбаредин, искал да даде на своя народ един добър пример. Той поканил на обед 10 души от държавата си, най-видни, най-учени хора и 10 души най-бедни, най-прости. И действително, намерили се 10 души учени и 10 прости и дошли. Царят искал да ги угости. На първите 10 души сложил най-хубавите ястия, и като разбирал законите на електричеството, той разпоредил щото всички блюда, вилици, лъжици, ножове, всичко, до което се докоснат, да бъде скачено с електрически жици. Богата била трапезата, с най-пищни яденета, каквото биха пожелали, щяха да намерят: и агнешко, и пилешко, и пуйки, и пъдпъдъци, и езици от птиченца, всичко. Те си казвали: „Царят ще ни окаже най-големи почести“. А на другите, на простите, сложил най-скромните яденета, но нямало никакви елетрически токове. Дохожда царят, казва и на едните, и на другите: „Заповядайте!“ Сядат учените, взимат лъжицата, посягат – трепват, не могат да ядат. Какво има? – „Е, малко сме неразположени“. Каквото бутнат, тия учените философи, все трепват и си казват: „Няма ли да се свърши тази трапеза?“ Почват да мислят, че се намират на някакъв огън. А бедните ядат... Царят от време на време хвърли око към едните и другите, наблюдава ги. Учените си казват: „Защо ни е всичко това, щом не може да се използва?“ Богатите имат външно величие, а вътрешно нямат, а бедните имат вътрешно величие, а външно нямат. Бедните преспокойно и сладко си ядат. И Господ така е направил света; туй същото е и в природата. Господ ще ви даде богатство, ще ви даде къщи, ама токове ще има. Всеки ден, като туриш паницата отпреде си, ще подскачаш: глава ще те боли, корем ще те боли, крака ще те болят, това-онова – богат човек. Но смисълът на живота не е в това, ние хората трябва да разбираме живота другояче. Сега, ако река да обяснявам, как трябва да го разбираме, това са го обяснявали много

учени хора. Недъзи има вътре в живота, които трябва да се лекуват. На съвременните хора трябва вяра. Вие казвате: значи човек трябва да скръсти ръце. Да живее човек с вяра, у нас това подразбират, да скръсти ръце и да чака. Не, обратното е. Ние още не знаем как да работим със своя език. Аз сега правя някои малки наблюдения в живота, с по-висшите и с по-низшите животни, правил съм наблюдения и с растенията и виждам на каква степен е тяхното съзнание. Често, вие минавате през гората, и виждате някое голямо дърво изсъхнало, а наоколо му, другите дръвчета са запазени здрави. Разравяте почвата, червеи няма, а то изсъхнало. Как ще си обясните това? Ако един престъпник седне под едно какво и да е дърво, то ще изсъхне. Не само дървото изсъхва, но ако един такъв престъпник, който е убил някого, влезе в дома ви, някой от дома ви ще изсъхне. Грешните състояния носят в света една ужасна проказа. И никога в света не е имало толкова болести, колкото сега. Лекарите вече се слисали, кръщават ги, кръщават, нямат вече нови имена за болестите, тъй много те се умножават. Защо? – Защото хората в своите стремежи не са чисти. Не е въпросът само за извършените престъпления. Много престъпления не са извършени, но съвременните хора със своята алчност, със своята ненаситност са в състояние, който им се изпречи на пътя, да го унищожат. Сега няма да ви привеждам примери, но има случаи, дето мнозина хора са пожертвани само за стотина лева. Но, сега ще се върнем към нашата беседа.

Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша!“ Какво мислят сега учените, философите, дали има Господ или няма, това е тяхна работа. Има ли пространство, няма ли пространство, това е тяхна работа. Има ли време, няма ли време, това е тяхна работа. Ние изучаваме абсолютната реалност. Бог е една реалност, за която и въпрос не можем да правим. Ние във всичко можем да се усъмним, в съществуването на хората можем да се усъмним, но в съществуването на Бога – никога! И когато някой се изправи пред мене и ме пита, има ли Господ, казвам: ами ти сам ми говориш, че има Господ. Ако не

беше ме питал, щях да кажа, че няма Господ, но Господ чрез тебе, чрез този учен ме пита: има ли Господ, вярваш ли, че аз съществувам. Казвам: Господи, аз никога не се съмнявам. Дойде някой казва ми: „Господ не съществува, дъщеря ми умря". Това именно е доказателството, че Господ съществува. „Ами Господ ми направи най-голямото зло!" – А, зло ти направи! Как, туй Великото същество, зло да ти направи! Казвам: слушайте, ако при тебе дойде един цар или княз, даде ти една огърлица с диаманти и ти каже, че след три месеца ще си ги вземе, и след три месеца действително дохожда да си вземе огърлицата, а ти започваш да плачеш, какво показва това? – Казвам: ти си много алчен. Че тази огърлица си е негова, дал ти я за три месеца, и ще си я вземе. Една твоя дъщеря или твой син, всички тия души, това са диаманти от една Божия огърлица. Той ти е дал един диамант от тази огърлица за година, 2, 3, 10 и най-после казва: „Нека се върне този диамант при мене!" Защо ще плачеш? Ти ще пишеш едно писмо на Господа и ще кажеш: „Господи, аз Ти благодаря за крайната милост, че поносих малко този диамант от Твоята огърлица, прати ми го пак някой път". Той ще ти прати друг, и бъди уверен, че вторият диамант ще бъде по-хубав. Господ има много хубави огърлици, вие още не сте носили диаманти от Неговите огърлици. Сега, някой ще каже: това е от „1001 нощ". Повече от „1001 нощ" е даже. В „1001 нощ" има такава философия! Чели ли сте „1001 нощ"? Вероятно сте я чели, там има отлични неща, само че туй е един живот другаде преживян, при друга обстановка, а не тук на земята.

И тъй, първото съприкосновение с Бога, с туй Великото същество, ще внесе една нова струя, едно ново прозрение, ние ще схванем живота тъй, както никога не сме го схващали и ще почнем да живеем другояче. Сега, съвременните учени хора казват, че ако дойдем в съприкосновение с Бога ние ще обеднеем, ще изгубим своята индивидуалност и самостоятелност. Аз ви питам следния факт: коя майка иска, след като роди едно дете, туй дете да бъде идиот? Има ли такава майка? Всяка майка иска нейното дете да бъде тъй разумно,

като нея. Тя се радва. Мислите ли, че Бог, Който ни е родил, всичкото Му желание не е да бъдем като Него? Ние имаме една философия, казваме, че еди-кой си окултист, еди-кой си философ е казал тъй. Много хубави неща са казали, но философът не чувства тъй, както мене. Има една наука, която не може да се предаде чрез ума, но чрез сърцето. И някой философ ми казва туй-онуй, но аз му казвам: „Твоята наука не мога да я разбера, ти ми предай твоето чувстване – не какво мислиш, но какво чувстваш за Бога". Разумни чувствания има! Е, питам: съвременният свят на ума ли е обоснован или на чувствата? На чувствата е обоснован, а умът е само един пазител на тази огърлица. Огърлицата е сърцето, а умът е едно сандъче за тази огърлица. Умът е майстор да пази, а сърцето е, което оценява тази огърлица. Сега, някои може да излязат, да кажат, че сърцето било извратено, тъй казвало Писанието. Ще извините, свещеният език на Писанието е малко опорочен. И много думи се опорочават. У нас думата „любов" е почти наполовина опорочена. Щом кажеш: „обичам някого", веднага ще ти кажат: „Разбирам, разбирам твоята любов". Думата „любов" не е разбрана, опорочена е. Правда, доброта, всички тия неща са опорочени. Кой говори за право? Добрият човек за право никога не говори. Човекът на Истината за Истината никога не говори. Ще бъде смешно свещта да говори за своята светлина, за себе си. Ако питате една свещ за светлината ѝ, ще каже: „Можеш ли да четеш на моята светлина?" – „Мога". – „Не ме питайте повече". Това е доказателство. Сега, ще се върнем пак към тази велика Любов. Тази дума „велика" не може да се приложи за Любовта. Любовта не е велика. За да кажем, че е велика, трябва да има нещо, с което да я сравняваме, а тя не може да се сравнява. Като казвам „великата Любов", ето как я определям. Любовта носи в себе си безсмъртие и живот; Любовта изключва всички страдания; Любовта изключва всички насилия; Любовта изключва всички глупости; Любовта изключва всички безчестия; Любовта изключва всички нечистотии; Любовта изключва всички неправди; а включва милосърдието,

добротата, всичко онова, което е възвишено и добро, включва съвършения живот. Пред нея и в нея живеят всички същества тъй, както ги разбираме, от най-низшите до най-висшите, като изключим Бога – всички живеят в нея и черпят от нейните източници. Сега, някои казват: Любовта не съществува. Ами че защо плачеш в света? Плачът е едно доказателство, че има Любов в света. Ти плачеш, защото търсиш нещо; ти плачеш, защото има някой, който не те обича. Не, има някой, който те обича. Господ те обича. „Е, ти остави Господа“. – Ами кой? – „Някое живо същество“. – Ами живото същество си ти. Щом не можеш да намериш някого, който да те обича, обърни се ти да обичаш някого. Тогава, в Любовта на Господа има две състояния: да те любят и ти да любиш. Когато в един живот те любили, в другия живот ти ще любиш, защото онези, които са те любили, сега ти ще ги любиш. Онези, които трябва да бъдат любени, те почиват. А сега, ти седиш, чакаш, като някой богат човек, да те любят. Не, ще станеш, ще идеш да търсиш някого да любиш.

И тъй, съвременните хора питат: „Къде е Господ?“ Косвено аз бих обосновал своето доказателство така: всяка една електрическа лампичка, която свети, не е ли отражението на слънчевата светлина? Ако слънчевата светлина угасне, всичките огньове веднага ще изгаснат, а понеже огънят гори, то е едно доказателство, че и слънцето гори. А понеже Бог живее в света, проявява своята светлина, то и ние живеем в Него. Че няма Господ, аз бих казал така: ако Господ изчезне, и аз ще изчезна, защото аз съм едно отражение. Може ли сянката да изчезне без реалността? – Не може. Следователно, съществуването на сенките е едно доказателство, че съществува и реалност.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

Сега, някои от вас ще кажат: „Ние сме хора на реалността, хора на двадесети век, нови идеи има в нас, мислиш ли, че ще ни заблудиш в своите аргументи? Ние искаме да поставим твоето учение на опит. Туй, което ни говориш, право ли е?“ Аз бих ви задал други

въпроси: кола, която не се движи, може ли да се счупи? Стомна, която се не пълни, може ли да се изпразни? Хляб, който се не яде, може ли да се свърши? Река, която не тече, може ли да пресъхва? Огън, който не гори, може ли да запали някоя къща? Човек, който не мисли, глупости може ли да направи? Човек, който не чувства, може ли да люби или да мрази? – Отговорете ми на тези въпроси! Омразата в едни хора е любов в други. Твоята омраза е корен на една висша Любов. Туй, което ти чувстваш като омраза, ако ти проектираш твоята любов към корените на омразата, цветовете в клонищата ще дадат най-хубавите сокове. Ти казваш: а, тази омраза ми съсипа сърцето. Ти трябва да намразиш някого, за да обикнеш другиго. От тази твоя омраза ще се образува любов. Омразата ще мине като любов в един по-висш свят. Ама защо е омразата? – Потребна е. Защо е любовта? – Любовта е потребна, за да се яви омразата. Омразата е един свят на по-низши същества. Като намразиш някого, туй, което е нещастие за тебе, е щастие за другиго, в това има едно движение. Тъй щото, ако ти си щастлив, друг е нещастен; ако ти си нещастен, друг е щастлив. Сега, тия неща, които ви казвам, както и туй последното, се нуждаят от доказателства, но и него…

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

В туй отношение, вие трябва да бъдете последователни, да изучавате вашата природа, вашия ум. Всеки ден си задавайте задачата, да определите на какво се дължи туй постоянно сменяване на вашите чувства, туй постоянно сменяване на вашите мисли и на вашите действия. Аз забелязвам, мнозина от вас, като дойдат тук, в първо време са ревностни, после поолегнат малко, казват: ние усвоихме учението. Казвам: та вие още не сте били ревностни, вие не сте опитали още Любовта, вие не сте намерили още Бога, не Го познавате. Аз не отказвам, че Бог се проявява във вас, че и вие живеете в Него, но туй първото съприкосновение с Бога, което аз наричам „съприкосновение по особена благодат, второ раждане или новия живот“, вие не сте го придобили още. Това специално

съприкосновение ще го придобиете след 40–50 години. Тогава ще придобиете живота на ангелите. Казвате: аз мога ли да стана ангел? – Можеш, но то е въпрос на време. Можеш да станеш ангел в една минута, в един ден, а можеш да станеш ангел след милиони и милиарди години. Всички вие, които ме слушате, можете моментално да измените вашия живот, но да се не усъмните в Бога. Каквото и да ви дойде, каквото и да стане, ще можете да придобиете този живот. Но вие ще се намерите в положението на онзи стар, 70–80 годишен дядо, който, като си вървял един ден, представил си, че бил млад, загледал се нагоре и паднал в един доста голям трап. За да се извини, казал си: „Дойдох до трапа, не исках да го обикалям, рекох да го прескоча, както това правих на млади години, но паднах. Е, на млади години така ли беше? Ама като остарее човек, друго е“. Като си показал главата нагоре, поогледал се наоколо да го не види някой, казал си: „То и на млади години беше така“. Така и вие, в младините си, казвате: хайде, аз ще си поправя живота, но като поостарея малко, сега нека да си почета малко философия, да си понаредя малко живота. Редиш го, редиш го и после казваш: хайде, в другото прераждане, тогава. И във второто прераждане такъв ще бъдеш. Че можеш да живееш много прераждания, то е друг въпрос, но можеш да използваш сегашния си живот във всичката своя пълнота и да приготвиш онези условия, при които Бог може да се прояви. Аз ви казах в една беседа, че ние идваме на земята, за да се прояви съвършения Божи живот в нас.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

В окултната наука има един закон: всяко нещастие, което дойде отгоре, превръщайте го за ваше добро! Истинският живот седи в страданията, не можете да ги избегнете. Туй е за земята. Когато човек започне да се издига умствено или сърдечно, непременно ще му дойдат страданията. Това е една фаза в неговото развитие. Неизбежен закон е. Тогава онзи, който не иска да страда, да се върне назад. Вие сте чудни! Онзи ученик, който иска да стане висшист, да стане

знаменитост, може ли без усилия, без работа да стане такъв? Не, дълго време ще страда. И в чистотата и в святостта на нашия живот пак ще трябва да правим тези усилия. Дойде едно нещастие, кажете: за добро е. Дойде второ – за добро е. Трето, четвърто – за добро е, за добро е, докато най-после туй доброто само по себе си възтържествува. Ако имате тази Божия Любов, туй първо съприкосновение с Бога, вие ще имате един ключ, и дето и да идете, в Англия, във Франция, дето и да стъпите, на английска почва за пример, веднага всеки англичанин ще ви посрещне, и всеки ще иска да ви вземе у дома си. Човешкото съзнание е такова, че ако, за пример, в България стане една духовна промяна, духовно движение, всички тези хора в Америка, в Англия, които са в свръзка с Бога, ще знаят всички промени, които стават в България. Има англичани, които ви знаят, знаят ви и по име и казват: обръщане има. Пък и ние знаем какво става във Франция, в Англия, колко души имат съприкосновение с Бога, и си кореспондираме, само че нашите писма не идват с тази поща, не са на тази обикновена хартия писани и с тези обикновени пликове. Има един особен нов начин за кореспондиране, който за в бъдеще ще се прилага в света. Той е най-износният, най-практичният, няма да носи никаква зараза в света, а ще носи знания на хората. И този, днешният начин и той е хубав, но за в бъдеще ще има един много по-хубав начин от сегашния.

И тъй, първото нещо: трябва ви съприкосновение с Бога! Но, ще работите, няма да концетрирате ума си на едно място, няма да гледате на онази мома, която не е умна, която цел ден седи пред прозорците, върти си палците и казва: „Туй ще ми купи, онуй ще ми купи“. Не, тя трябва с хурка да преде, да работи и като дойде той, да я завари в туй работното състояние. Така и ние трябва да чакаме Господа, да работим. Така е и с мене, аз работя с Господа, а някои се бият. Ще ви приведа един факт: двама мои ученици, няма да кажа кои са, преди няколко дни се бият. Идва една ученичка, казва ми: „Бият се!“ Казвам: нека се бият, те като братя си играят. – „Ела да ги видиш“. Аз и от тук

ги виждам. Че някой шлепнал някого! Ами защо да не кажа, че това е милувка? Вятърът не взима ли шапката, не шляпка ли хората? Зависи как гледаш на нещата. Сега, ние се тревожим, някой си бил някого, някой казал някому нещо, с дреболии се занимаваме. Това са въпроси за света, а вие трябва постоянно да превръщате тия неща. В това седи силата. И най-после дойде във вас мисълта: „Какво ще кажат хората? Тия двамата ученици от новото учение се бият!“ Аз си казвам тъй: слънцето, като грее, направило ли е всички хора щастливи? Бог, като е направил света, защо е допуснал злото, не е ли Негово? Някой ще направи мене виновен. Ако някой ме осъди, че хората в моето учение тъй живеят, питам: ами в Божественото учение как живеят хората? Покажете ми едно идеално общество, дето хората да живеят тъй идеално! Не, ние не се лъжем. Двама се хванали за гуша, бият се, но след половин час седнали, гугуцат си. Това са актьори на сцената, вие не се самоизлъгвайте.

„Който има уши да слуша, нека слуша!“

Не се лъжете, изпитвайте ума, сърцето и волята си! Туй е волята Божия. Ако вие постъпвате по първия начин, ще бъдете семето посято на пътя, семето посято между камъните и семето посято между тръните – значи, по начина на кривото разбиране. Ако постъпвате по втория начин, по закона на Любовта, вие ще бъдете семето посято на добрата почва, което дава плод стократно. Има нещо неизбежно в света!

Сега, искам да слушате с вашето ухо, което съществува. Турете си туй правило в ума, то поне е практично: всичко в света работи за добро на онези, които са в Любовта, които са в съприкосновение с Бога.

Беседа, държана на 11 ноември 1923 г.

БОГ НА ЖИВИТЕ

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. (Матей 22:32)

„Живи и мъртви", това са две понятия. Животът познаваме, а смъртта не познаваме. Ако някой мисли, че познава смъртта, той се лъже. Всички говорим, че ще умрем, но какво нещо е умирането, тук никой не знае, то е предположение, което трябва да се докаже. И интересно е, че съвременните учени хора, най-учените капацитети, които не вярват в Бога, вярват в смъртта. Те казват: как да не умираме? Ами онзи, който умира, нали си затваря очите? Нима затварянето на очите, това е смърт? – Ама престава да говори! – Нима преставането да говори, това е смърт? – Ама пулсът престава. – Нима преставането на пулса, това е смърт? Аз не зная защо така определят смъртта. Човек може да си затвори очите, може да престане да говори, може сърцето му да престане да тупа, и пак да живее. Има същества в природата, които нямат сърце, и пак живеят, без сърце са. Има същества, които нямат кръвообръщение, и пак живеят. Ще кажете: е, това е от „1001 нощ". Нима всички съвременни теории на науката не са от „1001 нощ"? Сега, според тази съвременна относителна реалност, според теорията на Айнщайн, всички хора признават, че науката е една относителна реалност, а до сега мислиха, че е една положителна реалност. Нямам нищо против това – относителна и положителна. Ние казваме, че известен човек е положителен. В какво е положителен? Положителен човек е този, който всякога устоява на своята дума: каже едно нещо и го направи. А неположителен е този, който каже едно нещо, а върши друго, всеки ден умът му се мени по 10 пъти. Той е относителен.

Сега, науката казва, че светлината на звездите се подчинява на общия закон на трептенията, че имало едно отклонение в лъчите на

светлината, и туй се върши под влиянието на тия трептения. Така е. Светлината се подчинява на един вътрешен закон, а щом се подчинява, тя си има известни ограничения. Щом има известни ограничения, тя се движи в един известен кръг, по известна спирала. И в такъв случай, светлината не само че се наклонява, но се отклонява, и най-после спира. И всеки един лъч се превръща в едно разумно същество. Е, какво ще кажат на туй съвременните учени хора? Преди милиарди години вие сте били такъв един лъч, но при излизането си от звездите, след като сте се движили и дошли на земята, вие сте се намерили като хора, и днес, в тази аудитория, ме слушате. Вие сте забравили, че сте били светлина. И сега, с ред доказателства трябва да ви убеждавам, че сте били светлина. Ще кажете: е, светлината е друго нещо. Защо? – Тя свети. Как може да определите, че туй движение се превръща в светене? Преди всичко светлината не идва от слънцето. Ако отивате към слънцето, вие ще се намерите в един такъв непоносим мрак, какъвто досега не сте виждали. Някои мислят, че като отиват към слънцето, ще намерят повече светлина. Не, обратното е, в такъв мрак ще нагазите, че ще изгубите пътя си. Това са само твърдения, предположения, не казвам, че това е една истина. Та и аз имам право да предполагам, както всички учени хора. Може 50 процента да е вярно и 50 процента да има едно отклонение.

Казва се: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Всички съвременни хора казват: ние ще умрем. Е, питам тогава: като казват, че всички ще умрем, какъв смисъл има тогава да се проповядва една религия, че има Господ, че Господ дошъл на земята, това-онова, ако ние вярваме в смъртта? И съвременните хора вярват в смъртта повече, отколкото в живота. Отрицателните истини в света са по-силни, отколкото положителните. Тогава казвам: защо ни е религия, защо ни са всичките научни теории ако един ден смъртта унищожи всичко? Смъртта в света, според моето схващане, е изобретение на човешкия ум. Казва се в една стара книга: „В който ден престъпиш заповедите ми, в който ден престъпиш великия закон

на Любовта, Мъдростта и Истината, ще умреш“. И тогава вече имаме определение, що е смърт. Щом изгубиш своята свобода, своите знания, своя живот, ти си мъртъв. В какво седи животът? Щом изгубиш живота си, ще изгубиш своето движение, ще се парализираш, и у тебе ще остане само едно голо съзнание – ще съзнаваш, че имаш ръце, крака, и не можеш да се движиш; ще съзнаваш, че имаш сърце, което не може да тупти; ще съзнаваш, че имаш артериална система, нерви, кръвоносни съдове, а нямаш кръвообращение. И тъй, щом сгрешиш против великия закон на Любовта, ще изгубиш живота си; щом сгрешиш против великия закона на Мъдростта, ще изгубиш знанието си; и щом сгрешиш против великия закон на Истината, ще изгубиш свободата си. А щом изгубиш живота си, знанието си и свободата, в какво седи благото на живота? Следователно, под смърт ние разбираме лишаване от три велики добродетели, които подтикват човека към развитие и усъвършенстване; те са животът, знанието и свободата. Без свобода Истината не може да се намери, без знание Мъдростта не може да се разбере, без живот Любовта не може да се придобие. Ако някой ме пита: защо ми трябва живота? – За да възприема Любовта. Защо трябва да уча и да зная? – За да придобия Мъдростта. Защо трябва да бъда свободен? – За да съм в общение с Истината. Истината, това е смисълът на живота.

И сега, казва се: „Бог, висшето, не е Бог на мъртвите, но на живите“. Значи, абсолютно се отрича смъртта. Ама ще каже някой: нали умираме ние? Аз мога да ви докажа обратното: ако някой умрял човек, тъй както го носят, се разкае, той ще оживее. Мислите ли, че всички съвременни хора, както ги носят по „таргите“, те са умрели? Не, те са живи. Син придружава умрелия си баща. Татко му е в тялото, но като не знае, затисне го и после пита: „Татко, где си?“ Той казва: „Отворете ми, не съм умрял, помогнете ми!“ И после ще му четат ред молитви, ще казват, че отишъл при Господа на небето. Никъде не отиват хората, никъде. Отишъл в онзи свят! Чудно е, като

говорят хората за онзи свят! Ти, който говориш за онзи свят, ходил ли си там? – Еди-кой си пророк казал, еди-кой си учен казал. Ти проверил ли си този научен, религиозен факт? Съвременните учени хора по 99 пъти проверяват един научен факт и тогава се произнасят, а тук, без всякаква проверка твърдят, че човек умира. Ще кажат, че е грешно религиозните хора да проверяват, дали има живот след смъртта или не, защото с това ще покажат, че се съмняват. Съмнението не е знание. Казват: ще се усъмним, ако мислим по този въпрос. Мисълта не е съмнение. Мисълта е вънка от всяко съмнение. Съмнението е един недъг, излишък на ума. Ако съвременните учени хора казват, че аз трябва да ям и в процеса на яденето трябва да остава излишък, това е един неправилен извод, това е една крива философия. Аз казвам: трябва да ядеш тъй, че да остава само един микроскопически излишък. И мислите ли, че нашият свят щеше да бъде в по-лошо положение, ако имахме по-малко излишъци? Единствената вярна идея в света, която може да ни подигне днес, никой не я е засегнал.

„И казвам: Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

И най-после, вие ще кажете: ами Господ за мене грижи ли се? Ти за Господа грижиш ли се? – Ами Господ за мене мисли ли? Ти за Господа мислиш ли? – Господ с мене занимава ли се? Мислите ли, че аз, като обичам някого, трябва да се занимавам с него? Обичта се състои в това, че когато обикнете някого, не се занимавате с него. Ще ви докажа това по обратен път. За пример, имам 100 души длъжници, аз се занимавам с тях. Взел съм полиците им и казвам: еди-кой си, на еди-коя си дата ще ми плати. Разглеждам поотделно всички полици, и всеки месец отивам, събирам своя дан, взимам лихвите. Но, един ден, като ги обикна, скъсвам полиците, не се занимавам повече с тях. Кое положение е по-реално, да се занимавам или да не се занимавам с тях? А, казваме, трябва да се занимаваме с Бога. Е, как да се занимаваме, като този лихварин ли? Когато ние седнем да разсъждаваме, дали Господ мисли за мене, ние мязаме на онзи

лихварин – човъркаме Бога. Аз, казва, зная да човъркам. Че кой червей не човърка? – Из големите дървета тунели пробиват. Човек бил културен, че пробил големи тунели. Червеите казват: „И ние сме културни, и ние правим тунели по дърветата и по земята“. Най-после, като направим една железница, това култура ли е? Като направим една фабрика, това култура ли е? Като съградим едно здание, това култура ли е? Като направим сегашните си костюми, това култура ли е? Чудни са тези хора, като считат, че културата е в железниците, във фабриките. Казват: културни хора сме. Да, културни хора! И после се хвалим с нашите културни заведения: библиотеки, училища, университети. Знанието в университетите ли седи или в библиотеките? – Не, то не седи нито в университетите, нито в библиотеките. Това са условия, при които знанието може да се прояви. Онзи жив професор, той носи знанието. Нему трябват пособия, както на онзи майстор трябват метър, чук, мацрапа, мистерийка. Следователно, културата започва само с живота, а първият подтик към културата, това е Любовта. И Христос, като влезе в света, даде култура на сегашните хора, но те, като започнаха да се усъмняват в Любовта, културата почна да замира. И днес всички казват: с любов не може, ти трябва да им покажеш на тях, да не мислят, че си прост! Влезте в някой дом днес и запитайте, има ли Господ? – Има. И започват да разправят, че има Господ, че има небе, звезди, всичко ще ти разправят. Казвам: ти звездите видял ли си? А, казва, виждам ги. Чудни са хората, като казват, че са ги видели! Тази част от звездата, която виждаш, знаеш ли, каква част съставлява от една истинска звезда? Сириус, който е 300,000 пъти по-голям от слънцето, ти го виждаш като една малка звездица, няма никакъв диск. Какво виждаме ние? Казваш: виждам тази звезда. Ами че смешно е! Аз стоя на 100 километра разстояние от тебе, нося една малка свещ, а ти казваш: видях един човек. Нищо не си видял. И целият научен свят е пълен с такива научни теории. Аз, казва, ви познавам. Вие, казва, не ме обичате. Ами че ти познаваш ли какво нещо е обичта? Казва

някой: ти не ме любиш. Познаваш ли какво нещо е Любовта? Не че не ви любя, но във вас няма условия да проявя моята любов. Научно аз бих казал тъй: онзи, който иска да го любя, в него трябва да има условия. Щом двама души си говорим, ние сме живи. Щом сме живи, има вече условия да се прояви любовта. Има ли подтик на любовта, има условия за проявяване на знанието. В съвременното общество, в съвременния научен свят, религиозните хора, всички казват, че щом човек се влюби, проявява се любовта, а знанието фалира. Не, те смесват любовта с чувствата. Има някакво разчувстване понякога у човека, той става като каша, направена от мамулено брашно, качамак го наричат. И този качамак минава за любов. Ако това беше любов, както го разбираме, съвременният свят би се превърнал в рай. Дойде някой, казва: аз ви обичам. Да, аз ви обичам, като качамак. Някои ще кажат: това е подигравка. Не е подигравка. Ние трябва да обичаме всички. Във всички свои беседи аз имам за цел да обикнем Истината, да говорим не грубата истина, но в душата си да имаме едно такова нежно чувство за Истината, че всякога да се стремим да говорим тази Истина; не да се налагаме, но да изказваме тази велика Истина, която извира от нашата душа. Следователно, аз поддържам: подтик към културата, това е Любовта.

Като говоря всичко това за съвременната наука и култура, аз не искам да критикувам учените хора, но мога научно да обясня, от какво произтичат всичките техни противоречия. Често правя опити: прочета съчинението на някой учен човек, и от прочетеното искам да намеря какъв е неговият образ. Правя своите изчисления, че този учен, когато е създавал своята теория, е имал едно чело от 3 и половина сантиметра високо. Казвам: този човек не може да бъде учен, той е бил само копист, копирвал е. Като чета съчинението му, от думите разбирам, че носът му е бил 3 и половина сантиметра дълъг. Казвам: този човек не е бил наблюдателен, в него е имало нещо криво. Чета съчинението на друг някой. Меря, брадата му имала 2 сантиметра. Казвам: този човек е с много слаба воля, следователно,

той не е имал достатъчно търпение да се домогне до всички онези факти, които са необходими за тази велика Истина. Сега, ние ще оспорваме това и ще кажем: нашата мисъл зависи ли от нашето чело? Тогава аз задавам въпроса: можем ли да поставим човешката душа в тялото на една муха, и тази муха да покаже същата тази интелигентност каквато човека? Не, изисква се една човешка глава, а знаете ли колко милиони години е работила тази разумна природа върху човешката глава? И то не с тази обикновена реалност, а с онази абсолютна Мъдрост, абсолютна реалност, защото има една относителна реалност, има и абсолютна реалност. И всеки един от вас има една поверена глава. Природата е вложила вътре в нея всичката ваша душа и казва: „С тези ваши инструменти ще работите“. И всичката ваша погрешка е там, че не знаете как да манипулирате с този ваш мозък. Казвате: е, този мозък. И религиите на миналото, училището на йогите, това са училища, които учат човек как да манипулира със своя мозък, т.е. с обективната външна страна на човека, и после с човешката душа. А ние почваме днес с душата. Онези от вас, които вярват в душата, знаете ли какъв е нейният основен закон? Вие чувствате вашата душа, вие самият сте душа, но правили ли сте опити да отделяте тялото си от душата? Някои от вас може да имат такива опити, но други ще възразят: как е възможно това? Може, между тялото и душата има рязка граница, тялото може да си живее като тяло, и душата може да си живее като душа, само че тялото като остане без душа, се разкапва на хиляди и милиони живи частици, но то не умира. То е съставено от хиляди и милиарди клетки. Всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка, първичната монада е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други монади наоколо си. Един ден, когато тази светла монада свърши своята мисия, тя ще им каже: сега ви изпращам на свобода. И веднага виждаш, всички клетки започват да се разпръсват. Клетките на сърцето се отделят и казват: „Не трябваме повече на господаря си“. И сърцето престава своята деятелност, взима

си скоро багажа. И един ден започва разлагане, т.е. не разлагане, а разотиване на всички клетки по своя път. А хората, седнат да плачат, виждаш ги, четири реда сълзи ронят, умрял вече този човек. Не е умрял, но тази светла монада отива при Бога, Който е жив, и тя казва: „Аз бедствам да изгубя живота си и повече за туй ще разпусна слугите си, тези сестри и братя, да могат и те да отидат и да почерпят живот". Сега, вие ще ми кажете: това не е вярно. Аз казвам, че това е вярно. Невярно – смърт, вярно – това е живот. Аз съм на положителната страна и казвам: аз познавам живота, смъртта не я познавам, зная само, че тъй, поодрасква по някой път. Страданията, ограниченията, това е смъртта. Ние определяме смъртта така: най-голямото ограничение в света, или най-малките условия, при които животът може да се прояви.

Сега, в тази философия ние трябва да изучаваме законите на живота. Всеки един от вас трябва да си зададе онзи велик въпрос: към какво трябва да се стремим? – Към Любовта. Да, но трябва да знаете признаците на тази Любов. Когато дойде Любовта у вас, вие усещате един срам в себе си. Това не е любов. Когато проблесне у вас първият лъч на Любовта, вие ще усетите в себе си едно неописуемо блаженство, една светлина, един такъв подтик на вашия ум, един такъв стремеж на вашата воля, че всички препятствия в света ще почнат да се топят пред вас. Когато дойде първият лъч на любовта и проникне в душата ви, всичките ви работи ще тръгнат. Кои работи? – Истинските. Някои казват: в търговията ще ни върви ли? Като дойде първият лъч на Любовта, тя не обича чуждото и ще каже: „Слушай, всичко ще раздадеш на бедните, а аз ще ти дам моето богатство, ти ще бъдеш богат по особен начин". Като дойде при учения, ще каже: „Туй старото знание ще го раздадеш, нещо ново ще ти дам аз". Тя няма да създаде нещо съвършено ново, но ще отвори своите хранилища, своите библиотеки, и ще те въведе в онзи скрития свят. Съвременният свят ходи в Индия, там има скрити скрижали от хиляди и хиляди години. Да, и на земята има, но и горе на слънцето

има. На земята не съм ходил. Виж, за там други имат думата, но на слънцето съм ходил. И каквото пише на слънцето, много добре го разбирам.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Ако Бог е Бог на живите, подразбират се онези хора, у които се е пробудило туй висшето съзнание. И аз съм срещал хора, за които Бог е Бог на живите, и които няма да ги питам: ти вярваш ли? Не, тия хора имат особени признаци. Има хора, които казват: Господ за нас не се грижи, Той ни забрави. Тия хора са мъртви, а Бог е Бог на живите, за тия хора говоря аз. Тия хора, това са истинското семе на света. Писанието нарича тия хора „Синове Божии“. Някои ще кажат: „Дали аз съм от тия синове?“ Ако вярваш, ако живееш, от тези си; ако се съмняваш, ако не живееш, не си от тези. – „Но, мога ли да стана?“ Не, думата ви ще бъде: Не, не – ей, ей.

Сега, за този Бог на живите, Който е Любов, някои казват, че Той заради нас мисли. Не, Господ мисли заради себе си, и ние заради себе си ще мислим. Ама пак ще ме разберете криво. Ние ще мислим за всичко онова, което Бог е създал. Тази вселена за нас е създадена. Следователно, ще учим, защо Бог е създал звездите, защо е създал мушиците, буболечиците, комарчетата, жените, мъжете. Аз не говоря за тия комари, които хапят. Едно време комарите са били добри свирци, както и хората, които в първо време са били създадени по образец и подобие Божие, но днес вече нямат тази светлина. Та, ще ме извините, и комарите днес мязат на господарите си. Нима мислите, че жилото на комара е по-лошо от жилото на човека? Ако е за предпочитане, кой да ме ухапе, бих предпочел да ме ухапят 100 комара, отколкото едно човешко жило. Едно човешко жило е ужасно нещо!

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Под думата „мъртъв“ аз разбирам онези хора, на които сърцето е заледеняло, на които умът не се движи, не мисли, на които волята е парализирана. Имат желание това да направят, онова да направят, но

нищо не вършат. Казват: „Е, за друго прераждане, когато отидем на небето, тогава ще учим“. Ти на земята не учиш, че на небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влезе в един човешки университет, ще стане много учена? Ами че кой университет не е пълен с мухи? При това, колко мишки има, които са свършили? И жабички има, и кученца има, но кои от тях са свършили университет? Мислите ли, че като влезете в небето, ще свършите? Вашето положение ще бъде като положението на една муха. „Ех“, ще кажете, „нали по образи и подобие Божие сме създадени?“ Ти, ако тук, при тези условия, при които Бог настоява да учиш, те мързи да учиш, то на небето, там, при онази свобода, ще се забравиш и няма да учиш. И право казват турците, че на онзи свят, там ще има една цяла планина с пилаф, полян с масло. Какво учение ще има при тази планина? Всеки ден ще има движение към устата навътре-навън, ще мяза на движението на локомотива – пуф, пуф. Това е философско схващане, но не е право схващане. Дали има разлика между нашето и турското схващане?

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

На кои живи? На онези хора, които мислят. Можем да мислим ние. Можем да бъдем живи. Ще кажат: можем ли да бъдем живи? Чудно нещо! Ами кой ти е казал, че не си жив? Аз съм срещал много младежи, които казват: „Ама аз не мога да мисля“. – Кой ти е втълпил тази идея, че не можеш да мислиш? „Ама аз не съм жив“. – Аз зная причините, ти си влязъл в един зимник долу. Излез вън, попечи се малко! „Има ли Господ?“ – Ела с мен, няма да те заведа при Господа, но ще те заведа при лъчите на Неговия Дух, и ще усетиш благотворното влияние на Неговата мисъл. Аз никога досега не съм ви водил на слънцето, и ако ви заведа, ще се обърнете на пара, но това е според нашето схващане, според вашите теории. Някои казват, че слънцето имало 0 градуса топлина; други, че имало 32,000 градуса топлина, трети – 1,000,000 градуса, а някои допущат – до 5,000,000 градуса топлина. Всичко е вярно, но това е нещо относително. Ти

можеш да минеш през 5 милиона градуса топлина без да я усетиш, пък можеш да минеш през 100 градуса топлина и да я усетиш. Това зависи от твоето движение.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

И сегашното заблуждение у всинца ви, туй, което спъва вашия живот, е, че всички казват, какво за Бога не може да имаме определено понятие. Не, за Бога можем да имаме едно понятие – светлина без сенки; за Бога можем да имаме едно понятие – живот без ограничения; за Бога можем да имаме едно понятие – Любов без промени и измени, знания без погрешки, свобода без ограничения. Тъй трябва да схванете Бога. И мнозина отиват със своята ученост при Бога. Има един начин за отиване при Бога. Съвременните хора ги е срам да казват, че слушат моите беседи, а мнозина може и да се съмняват. Колкото за това, че сте идвали да ме слушате, туй може да го държите в тайна, това може да урони вашия престиж, вие сте прави, но да ви е срам от това, че се занимавате с Бога, туй е едно престъпление. Дойде ли до Бога, ще кажеш: аз зная Бога, за Него имам само едно мнение. Аз Го познавам. – Но как го знаеш? – Аз живея, а Бог е живот. Туй е най-силното доказателство. Когато умра, аз ще престана да вярвам в Бога, но докато живея, животът, това е Бог. Тази мисъл, тази воля, този подтик у мен, това е Бог. Колкото по-силно се проявява, толкова повече Го познавам. Сега, външно, ние хората търсим свобода. Вън от Бога няма свобода! Нека си поддържат всеки своето учение, но тази идея за Бога, която ви казвам, приложете я при следния случай. Вие сте раздразнен, изгубили сте 100,000 лева, уронва се вашият престиж. Спрете се пред себе си и кажете тъй: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Кой ти дава право да мислиш, че си изгубил нещо? Стотях хиляди лева, които си изгубил, мислиш, че са загуба? Не, това е печалба за тебе. Тъй трябва да мисли онзи човек, който люби Бога. В Любовта всичко е печалба. Без Любов всичко е загуба. Сега, вие ще изберете едно от двете. Аз турям правило в новия морал: мога да ви обидя само, ако не ви обичам, ако не ви любя. Всяко

нещо, изказано без любов, това е обида; всяко действие, направено без любов, това е обида. И следователно, първото нещо при новия морал: хората трябва да се стремят да говорят на новия език на Любовта. Как бихте желали да си говорим? – По-добре ръката на Любовта да ми удари две плесници, отколкото да ме целуне устата на лицемерието. Всяка уста на лицемерието, това е сифилистична уста. А като ви удари Бог, ще кажете: как тъй да ме удари! Ами всяко движение не е ли подтик на тази Божествена енергия? Ами как мислите, тези ангели тъй доброволно ли напущат небето? – Не, хване го Господ със своята ръка, завърти го и той се намери на земята. Казвате: доброволно е дошъл. Да, като го завърти Господ, ще дойде. Той казва: „Много хубаво ме хвърли Господ". А Господ му казва: „Ще идеш да покажеш на хората моята Любов". „А", казвате, „Господ е много деликатен". Не, като отидете при Бога, такова движение ще има, че всичко на пух и прах ще стане, нищо няма да остане по вас. Няма да ви каже Господ да си хвърлите дрехите. Аз говоря фигуративно.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите".

Сега, нека се постараем да предадем това в една научна форма. Като казвам „в научна форма", подразбирам онази реална, опитна страна на вярата, да опитаме, че онова, в което ние вярваме, е положително. Преди 15 години бях в Русе, в дома на един евангелист, там се спрях. Той отвори Библията, чете ми как едно време Христос е лекувал болни, разни въпроси разисквахме, и научни, и духовни, и мистични, и спиритични, докато най-после този хазяин го заболя зъб, и разговорът се спря. Е, казвам, ти ми разправи толкова неща от Евангелието, тури си сега ръката на страната на болния зъб и я подръж така, ще ти мине. – Не вярвам. Туря си ръката, не минава. Ами, ако аз туря ръката си, може ли да ти мине? – Не вярвам. Може и по друг начин да мине този зъб – с лапа, с пластир. Ами, ако аз туря ръката си без лапа, и болката мине, ти ще повярваш ли? Как, ти искаш да ме мистифицираш ли? Турих ръката си, мина му зъбът. Подир половин час пак го заболя. Казвам: ти си се усъмнил. Турям

пак ръката си, мина му зъбът. Как може така? Казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Понеже ти си помислил, че ще умреш, Господ ти даде тази болка на зъба. Аз турям ръката си, и дойде животът. Някой започне да боледува, нека каже: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, и болестта ще си замине. Един наш брат, приятел, познат от дълго време, минава през Търново, заболява го кракът, съвършено се схваща, умира от болки. Пращам при него двама души, които съм възпитавал, давам им начин как да го лекуват. Обаче, като отиват при него, той, по-силен от тях, предава им болестта си, и те не могат да го излекуват. Пишат ми: „Таз работа не е за нас“. Заминавам аз от София, отивам при него, прочитам мисълта му, мисли, че ще направя някакво чудо, и очаква. Но аз влизам, разговарям се с него, как е дошла болестта. Питам го: ти вярваш ли? – Вярвам. – Ще мине. И този човек след 3 дена беше на краката си, и болестта изчезна. Аз не му казах, как го лекувам, но казах на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, ще си вървиш“. Питат го лекарите: как се излекува? – Не зная как. Е, че как ще знаеш? Като кажеш на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, и болестта ще излезе. Някои ме питат: Учителю, кажи ни как да се лекуваме! Като кажеш: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ако се излекуваш, значи ти си дошъл до самата Истина. Както онзи болен, който е излязъл на планински въздух, като диша, диша, ще оздраве. Като кажеш: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ще оздравееш. А ние сега, съвременните хора, имаме постоянно съмнения. Някои ме гледат, казват: „Какво искаш да кажеш?“ – Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. „Ами в какво седи смисълът на живота?“ – Да ни даде Любов. – „Защо ни е Любов?“ – За да ни даде живот. – „Ами защо ни е живот?“ – Да ни даде Любов. Иска да ме оплете. Казвам: слушай, приятелю, тази съвременна философия аз я уподобявам на следния смешен пример. Един велик цар, като напълнил хамбарите си с жито, искал да намери някой учен, който да му разкаже една съдържателна приказка, която да няма край. Най-

после се явява един мукалит, казва му: „Царю, аз ще ти разправя една приказка без край. Имаше един велик цар, като тебе, напълнил си хамбарите с жито, но зидарите, които съграждали хамбара, оставили една малка дупка незамазана. Отде се намерил един щурец, влязъл през дупката, взел едно зрънце и го внесъл в скривалището си. Вторият ден идва, взима второ зрънце, занася го пак в дупката си. Третият ден – също, четвъртият ден – също и т.н. Всеки ден идвал, взимал зрънце и го отнасял“. – „Стига де, няма ли край?“ – „Чакай, всичките зрънца да се отнесат, че тогава ще ти кажа края“. Съвременните учени хора, като щуреца, вадят зрънце по зрънце, а ние чакаме заключението. Мислите ли, че този щурец, като извади всичките зрънца, ще даде заключение за своята теория? Казват за някой учен: той ще даде своя теория. – Колкото този щурец с изваждането на тия зрънца ще даде заключение за своята теория. Да, той икономически решава важни въпроси, но ако нямаше тия зрънца, нищо не би струвал. Не, разумният човек иска да посее туй зрънце. И в какво седи съвременното възпитание? Туй е дресировка, не е възпитание. Аз бих желал да видя истинските методи на възпитание. Истинските методи на възпитание започват с живота, животът започва с Любовта. Любовта започва със знанието, а знанието – със свободата. Тия елементи трябва да влязат, със своята същина, вътре в нашия живот, а не да стоят вън от живота, да ги желаем външно.

„Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“.

Сега, вие ще кажете: какво ли ще бъде заключението ми? Аз заключение никога не правя. Някой път ме упрекват, че нямам връзка в беседите си. Аз връзки не правя, друг да ги прави, развръзки правя. Дето има връзки, аз ги развързвам, защото в тези връзки няма морал. Ако имаше истински морал, биха ли съществували тези затвори, убийства? Но ще кажат някои, в онзи свят има ли пъкъл? Че кой създаде пъкъла? Ние мислим, че пъкълът е далеч от земята. Не е така. Пъкълът е тук на земята. Често съм разправял онзи разказ за едно малко ангелче, което, като слушало за хората на земята, поискало да

слезе да ги види. Отишло при един голям ангел, негов батю, и му казва: „Я ме вземи на крилата си и ме заведи на земята, да видя как живеят тези умните хора там“. Като го завел, то казало: „Слушай, на земята искам, а ти ме водиш в ада“. – „Ами че тук са хората, тук живеят те“. Раздори, съмнения, недоразумения навсякъде: и в науката, и в религията, и в обществото – навсякъде. Този бил виновен, онзи бил виновен, този застрелят, онзи застрелят, този, онзи затворят. Не, не, всички са лъжливи учения. Не е всичко лъжливо, но ако има една крива халка в една верига, нали разваля цялата верига? – Разваля я. Една крива мисъл може да развали 100 прави мисли. Така е и в обществения живот, и в частния живот, и в семейния живот. Една жена през целия си 20 годишен семеен живот може да е живяла много добре с мъжа си, но една горчива дума казана на края, целият 20 годишен живот отива. А една жена може през цели 20 години да е тормозила мъжа си, но на края една хубава дума поправя живота, и този мъж всичко забравя. Аз похвалявам поведението на тази последната жена, която е живяла цели 20 години лош живот; а първата жена, която е живяла 20 години добре, е неразумна жена. Ще кажете: ние сме големи грешници. Много хубаво, да направим като онази разумната жена. Бог е Любов, Бог всичко извършва. Разправяше ми един български офицер, капитан, който цели 20 години се карал с брата си. „Примири се“, съветвали го. – „Не, да ми върне имането“. Другият: „Не му връщам имането, той да се научи“. Като се отваря войната, един ден, при едно голямо сражение, снарядите падат наоколо му, а той припълзява до колибката на подполковника и му казва: „Господин подполковник, аз на всичко съм готов, готов съм да се примиря с брата си, да му върна имането, само Бог да ме избави“. Неговият живот виси на косъм. „Добре, пиши на брата си“. Пише той. Примирява се, но при зор. И съвременните хора, при тези гранати, които се пукат наоколо им, макар на четири крака, но ще изпълнят волята Божия. И аз се радвам за това. Питат: защо са тези страдания? Ако тези страдания ни накарат да признаем, че Бог не е Бог на

мъртвите, но на живите, всичките тези страдания са едно благо, че са ни отворили очите. И аз благославям страданията.

„И тъй, Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Сега, вие си кажете: скъсвам тези вериги! Кажете и скъсайте! Не само да казвате на думи, но вътрешно, на себе си кажете. Това е един велик вътрешен процес. Човек може да се откаже от своето богатство, и пак да не изпълни волята Божия. Човек може да отиде в гората, и пак да не изпълни волята Божия. Изпълнението на волята Божия седи в друго нещо. Туй положение, в което се намираме, трябва да го поправим.

„И тъй, Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Сега, не ви примамвам, но казвам, че Бог ви е приготвил условия много по-хубави и по-велики, отколкото тези, които сега виждате. Вие седите и казвате: „Къде е Господ?“ Аз казвам: твоето сърце топло ли е? – „Ама има ли Господ?“ – Светлина в твоя ум има ли? Имаш ли човещина? Свобода имаш ли? И тъй, сега всички трябва да впрегнем своята енергия, и да покажем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и светът в нас ще се изяви. Българите казват, че и без петли съмва. Да, слънцето и без петел изгрява, но като изкукурига петел, по-приятно е. Мене, например, като изкукурига петел, тъй ми пада мехлем на сърцето. Куче като излае, нищо, но като изпее петел, приятно е. Питат: „Какво казват петлите на хората?“ Казват: не бойте се, светът е хубав, прекрасен, всички да пеете и да мислите, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Събудиш се сутрин, казваш: беден съм. Петелът казва: „Кукуригу, Господ ще промисли за тебе!“ Дядо ти е умрял, оставили ти е голямо наследство, от 20,000 лева. Петелът казва: „Кукуригу!“ Да, ти вземеш тия пари, но забравиш петела. Купи половин килце жито на един, на два петли, хвърли им го. Обезсърчен си, искаш да направиш едно научно изобретение, една научна теория. Станеш сутринта, петелът казва: „Кукуригу, днес ще разрешиш въпроса“. Напишеш работата си, но забравиш петела. Поет си, не ти върви. Петелът казва: „Днес ще ти тръгне“, и ти напишеш

стихотворението. Купи половин килце жито за петела! Ти забравяш петела. Върви ти съчинението, купи за петела, нахвърляй му малко! Колко струва днес житото? – Около 4–5 лева. И съвременните хора казват: ние с маловажни работи не се занимаваме. Ами с какви? – С важни. Имам от еди-кого си да взимам 100,000 лева, и ако не ми плати, давам го под съд. Еди-коя си вдовица има да ми дава еди-колко си. Ако не плати, да ѝ се продадат котлите и юрганите. Казвате: ами че светът така ще върви в ред и порядък. Казвам: това именно е безпорядък. Ти няма да продадеш котлите, а ще купиш котли. Ще платиш половината на този твой приятел. „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Обаче, всичко това би извършила само Любовта. Тя механически няма да дойде. Ако нямаме едно просветено съзнание, съзнание със светлина, не може да имаме един просветен ум. Аз съм срещал хора с помрачено съзнание, но такъв човек не може да се развива. Един ден, като говорих с един евангелист, той ми казва: „Ти вярваш ли в Света Троица?“ Казвам: остави този въпрос за Света Троица, но ти в Любовта вярваш ли? Христос, Син Божий, Бог е Любов. Ако на тия хора не кажеш, дали вярваш в Света Троица, ще те считат за еретик. Аз казвам, че Бог е Любов, вярвам в Господа и познавам едно учение за Любовта, въпросът за Света Троица е толкова труден, че едва след милиони години ще го уча. За мене е важно друго нещо: аз проповядвам учението на Любовта.

„Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“.

Ние сме живи, и Бог работи в нас.

Беседа, държана на 18 ноември 1923 г.

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

А Симон отговори и рече му: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по твоята реч, ще хвърля мрежата“. (Лука 5:5)

Ще взема думите от пети стих: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по твоята реч ще хвърля мрежата“.

В този стих има две важни мисли, те са: че цяла нощ сме се трудили, и нищо не уловихме; и втората: по твоята реч ще хвърлим мрежата. „Оплели“, казват, „мрежа“. Какво значи да оплете някой мрежа? Мрежите си имат своите добри страни. Когато някой се хвърли от едно високо здание при пожар, мрежата е едно спасително средство, мрежата го хваща. Но, ако си като риба, тогава мрежата е опасна. Но понеже езикът е символически, то да ловиш риби, които живеят в една по-гъста среда, значи да ги извадиш от това неблагоприятно състояние. Рибите живеят в една по-гъста среда, при по-неблагоприятни условия. Мрежата служи като едно средство да извади човека от едно състояние и да го тури в друго. Символическият език е преходен. Символическият език уподобява туй, което природата върши. За да изтълкуваш символически някое изречение или нещо друго, то е да разбираш езика на природата – да посадиш едно семе, да израстне, да се разцъфти, да даде плода си и тогава да го разбереш. Семето е символ. При обикновени условия ти не можеш да видиш красотата на туй семе. Следователно, трябва да му дадеш условия. Значи, ние наричаме символически език този, при който може да се прояви красотата. Някои казват: „Защо ни е символичният език?“ – Това е красотата. „Символ“ значи големите неща събрани вътре в едно малко зрънце. Тия неща трябва да се проявят.

„По твоята реч ще хвърля мрежата“.

Как ще хвърлите тази мрежа? Ще хвърлите тази мрежа, за да спасите някого, или ще хвърлите тази мрежа, за да го задушите? Едно и също нещо в света може да се употреби в две различни посоки. Вземете водата, тя е едно от най-големите блага в света. Вземете хляба – също. Но, ако натиснете главата някому във водата, може да го удавите в нея. Парите са едно от най-големите блага, всички ламтят за тях, но ако някой ви тури 1000 килограма злато отгоре, какво ще стане с вас? – Ще умрете под тази тежест, нищо повече. Следователно, всичките неща имат своята ценност дотогава, докато те се употребяват разумно. И затова всички вие сте повикани в този свят да живеете разумно, да се учите, и нищо повече. Светът е едно велико училище. Схванете ли го така, тогава и най-малкото нещо, което ви се случи в този свят, то е едно предметно обучение. Сега, да кажем, идват страданията в света. Някои казват: защо са страданията? – Страданията, това са един метод за придобиване на търпение, това е една Божествена наковалня. Но, ако ти не знаеш как да употребиш тези страдания, ти ще развалиш себе си. При страданието има мерки, има закони, според които то трябва да се употребява. Например, мекото желязо го турят в огъня, нагорещяват го, хоп, във водата 2–3 пъти, докато се кали. И ако вие сте мекушав в живота, отстъпвате, и при най-малката мъчнотия не можете да издържите, какво ви липсва? Умни сте, разсъждавате философски, знаете колко има от тук до слънцето, правите математически изчисления, лекувате хората, а при това нямате търпение. Дойдете, седнете на трапезата, и жена ви, която толкова ви обича, трепери цял ден да ви угоди, отправите ѝ един лош поглед, че не е сготвила навреме. Какво показва това? – Нямате търпение. Търпял си 4–5 часа, ще потърпиш още малко, защо ще бързаш? Какво има? Ще ти стане ли нещо? В природата няма бързане, няма и закъсняване, всяко нещо е на времето си. Питам: когато един мъж бърза, иска от жена си по-скоро да му сложи яденето, в кой кодекс на природата е казано, че трябва да се бърза? Вие си нареждате сами правила и казвате, че на 12 часа трябва да се яде. Я ми кажете, в

кой кодекс на природата е казано, че трябва да се яде в 12 часа? Турците ядат в 6 часа, англичаните в 2 часа. Да, има един начин, един закон, има едно време в природата, по което трябва да се яде.

Хората казват, че трябва да се живее добре. А, много хубаво! Можете ли да ми кажете, какво нещо е добър живот? Казвате: този човек е добър, онзи не е добър. Я ми кажете, по кой кодекс на природата мислите така? – „Аз мисля така". А, ти мислиш. Онзи човек мисли за него, че е добър, а ти мислиш, че е лош. Как мислите тогава? Кои са причините? – Причините са чисто материални. Това, което изменя нашия ум, туй, което изменя нашите убеждения, нашите понятия, в тия промени всякога има нещо материално. Турчин отива на лов, води една голяма хрътка, казва ѝ: „Ха чоджун, ти си ме хранила толкова време, толкова много зайци си ми ловила, много те обичам, хайде и сега!" Заек гони тя. „Ха чоджун, ха хубавото ми пиле, тичай отподире!" Но заекът, по-майстор от хрътката, отдалечава се. „А", казва, „свиня, гяурин". Почва да псува. Защо? – Защото хрътката изтървала заека. Докато хрътката е близо до заека – „Пиленцето ми, гълъбчето ми, ха чоджум". Щом заекът вземе надмощие, изменя се езикът. Има ли сега в съвременния свят някой човек, който да няма тези слабости? Някои говорят, че хората били съвършени, за пример, за пророците говорят така. Аз ще кажа една дума. Разглеждам историята на човешкото битие, на всички велики хора в света, и не съм срещнал досега човек без погрешка. И в биографиите на тези хора е описана само добрата страна. Не, не са били те такива. За Аврам като пишат, ще кажете, че Аврам бил безгрешен. За Исак – също, за някой цар, философ – също. Лошото се изглажда, остава само доброто. Ами то е друга една слабост, да търсим само доброто у хората. Какво нещо е добро, и какво нещо е лошо, хората не знаят. Аз мога да ви докажа, че лошите неща са добри. Математически мога да ви го докажа. Мога да ви докажа, че и добрите неща са лоши. Нима мислите, че онзи вълк, при своя морал, като изяде една овца, не му е приятно? Приятно му е и казва: „Слава

Богу, че Господ е създал такива хубави, мазнички овци за нас! Господ е умен, добър. Другояче, какво бихме правили без тези овци? Щяхме да измрем". Овците казват: „Голямо нещастие е за нас, че Господ създал вълците". Но защо Господ създаде вълците? Когато овците престъпиха онзи велик закон, и се размножаваха повече отколкото трябва, не живяха един целомъдрен живот, Господ им каза: „Идете сега в света и внесете ред и порядък!" Светът не е създаден само за овците, светът не е създаден само за вълците, той е създаден за всички. Всеки има своето право да живее, но той не трябва да мисли, че е меродавен, че заради него е всичко. Тъй седи Истината. Значи, когато се размножиха овцете повече, отколкото трябваше, дойдоха вълците. Някои казват: защо ни са вълците? Щом овцете заемат първото си положение, вълкът няма да бъде вълк. И действително, излишната енергия в организма на когото и да е от вас, и на най-добрия, може да го изкара от равновесието му. Аз мога да направя един малък опит с него, да изменя състоянието му. Как? – Като му пришепна само една малка думица на ухото, без някой нещо да е чул, веднага нещо ще го жегне, той ще се изправи, ще дигне шум. Какво е станало? – Едно малко раздвижване на въздуха. Но то така е подействало, че изменя състоянието му. И казват: гениален човек е този! Чудно нещо, гениален човек! Ако всеки, който каже нещо, може да го размърда, той не е гениален човек. Не, аз наричам гениални хора тези, които никога не се размърдват.

„Цяла нощ се трудили, и нищо не хванали!"

Досега, в първата част на вашия живот, вие нищо не сте хванали. Хванали ли сте нещо, риба хванали ли сте? Измежду всички, които ме слушат тук, богат човек, милионер човек няма. А човек без пари, при сегашните условия, човек ли е? После, дрехите ви какви са? Самурени дрехи имате ли? – Нямате. Пръстени с големи диаманти имате ли? – Нямате. Имате пръстени, с такива малки диамантчета, но това диаманти ли са? Аз наричам диамант, нещо като орехи голямо, или най-малко като лешник. Вие носите диамантчета, като просени

зрънца, и казвате: нося диамант. То е посмешище. Ако отидете на небето с такива диаманти, още на първата гара ще ви върнат. В небето, за пример, трябва да имаш диамант най-малко като кокоше яйце. Ако биха ви поканили там на вечеря, трябваше да турите пръстен с диамант като кокоше яйце. Казвате: нима на небето има диаманти? Има, и какви ли не диаманти. И когато ви повикат на вечеря, и там правят вечери, ще се облечете по всичките правила. Сега, някои християни казват: „Трябва да бъдем облечени много просто“. Не, туй, което ние наричаме вътре в света добродетели, това са дрехи. Онази естествена сила вътре в човека, която може да го направи мощен, то е тази именно сила, силата на неговите добродетели. И защо съвременните хора днес страдат? – Те нямат добродетели. А добродетелите, това са един велик капитал, около който почват да циркулират великите сили вътре в природата. Сега, вземете един прост пример. Поставете стотина души на студ вънка, когато температурата е спаднала до минус 15 градуса, минус 20 градуса, едни от тях ще се простудят, а други – не. Лекарите ще кажат, че кръвта на простудилите се е слаба. Кръв може ли да бъде слаба? „Малко кръв имали“. Аз ще ви докажа, че има много хора с много кръв и пак се простудяват. Има нещо повече от кръвта. Тези хора, които не се простудяват, имат много магнетическа сила. Аз мога да нося една тънка риза, направена от коприна, да я облека при минус 30 градуса и да не се простудя. С магнетическа сила е тя. А мога да направя една дебела риза или кожух, да го облека, и при това пак да треперя. Следователно, ние трябва да изучаваме живота при условията, при които живеем. Много нещастия ви се случват, но вие още не сте си задавали философски въпроса, не сте мислили, защо идват нещастията. Минават ви лоши мисли. Не се запитвате, защо ви идват тези мисли. Някой път сте весели, някой път тъжни. Вие не си задавате въпроса, защо се менят вашите настроения. Казвате: Господ ще оправи света. Това не е разсъждение. Значи, досега Господ не го е оправил, че отсега нататък ще го оправя, заради нас. Вие се съмнявате

в Бога. Светът, който зная аз, е хармонично създаден. Ако има дисхармония, тя е в нашето съзнание, в нашия организъм, а в Божествения свят, в целокупността на този свят има съвършена хармония. Бог е съвършен, и светът е съвършен.

После, някой път се заемем да тълкуваме, какво е казал Христос. Някой път аз тълкувам Христовите думи. Няма човек, който да не е тълкувал Христовите думи. Питам: ако аз правилно тълкувам Христовите думи, доволен ли ще е Христос от мене? – Доволен ще е! Ако вие запитате Христа, вярно ли е това тълкувание, и той потвърди, значи това е Истината. Ние можем да тълкуваме само Божествените неща, понеже от тях може да излезе нещо. Човешките неща няма какво да ги тълкуваме. Божествените ще тълкуваш. Ще кажете: защо човешките неща не може да се тълкуват? Чудни сте! Ще ви дам един аргумент, едно доказателство за това. Един велик художник нарисувал една символична картина, вложил нещо Божествено в нея. Пишат една статия, втора, трета, разискват върху картината. Хубаво, едно малко селянче нарисувало една малка гарга от 4 линии, два крака – картина. Какво можем да тълкуваме върху тази гарга? Езикът на хората, това са гарги, никакви тълкувания. Само че когато тълкуваме една Божествена мисъл, трябва да спазим онзи велик закон, да схванем Божественото. Схванем ли Го, ние се ползваме. Не тълкуваме ли правилно Божественото, вредим на себе си.

Петър казва на Христа: „Учителю, ние ще хвърлим тази мрежа“.

Понеже те казваха, че ще хвърлят тази мрежа, то какви бяха резултатите? Хванаха ли риби? – Две ладии се напълниха. Сега, вие седите, нещастни сте, и запитвате, защо Господ е създал нещастията в света. Аз, доколкото зная, нещастия в света Господ не е създавал. Те съществуват само заради нас. Страдания има, но в окултен смисъл, под „страдания“ ние разбираме промени на енергиите, промени на състоянията от едно в друго, промени в увеличаване движенията на вибрациите. Тези вибрации могат да бъдат вълни с по-дълги, по-големи трептения или вълни с по-къси трептения. Нещастия в

Божествения свят, обаче, няма. Някои често запитват: „Какъв е Божественият свят?“ Божественият свят е диаметрално противоположен на човешкия. На земята добро можеш да направиш, но на небето никому не можеш да направиш добро. Там всеки е доволен, всеки е пълен с щастие, че нищо не можеш да му предадеш от своето щастие. Там, на небето, и зло не можеш да направиш. Там считат за голямо щастие, ако сполучиш да промениш някому щастието в нещастие. Това там считат добро. Сега, ще ми кажете: отде знаеш това? Аз ще ви попитам: ами вие с какво право се съмнявате? Следователно, небето е един свят, дето хората са толкова богати, че ако сполучиш да направиш едно малко зло на някой от тези жители, той счита, че ти си му предал нещо хубаво. И тези жители на небето казват: „А, ето един човек!“ Туй наричат те човещина. А ако се стараеш да им направиш едно добро, там то не се преценява. На земята как е? – Ние се стараем да правим само добрини, но работата не върви. Питам: как върви сега светът? На небето искат зло да направят, а на земята – добро. Следователно, небесните жители изправят нашите грехове. Те казват: „Какво правят хората на земята?“ – Страдат. – „Я“, казват, „направете ни едно зло, едно страдание, че да го опитаме и ние“. Като им създадете едно страдание, те казват: „Колко е хубаво!“ Отлично е то за тях. И всичките вестници там ще пишат за това. Туй е фигуративно. Там вестниците с хиляди години пишат, че еди-кой си им създал едно голямо щастие. Там се радват, а тук на земята сълзи проливат. Е, питам: кое мнение е меродавно, тяхното или нашето? Тяхното мнение е меродавно.

„По твоята заповед ще хвърля мрежата“.

Съвременният свят има един морал, на който по някой път аз се смея. Не се смея на самия морал, но на кривото схващане. Интересно е, че от 8,000 години хората се морализират, и този морал не може да им помогне. Моралът, това е ограничение на нещата, една голяма броня, дебела 30–40 сантиметра, която се туря на парахода, та като се

обстрелва от неприятеля, да пречи, да не се пробие този параход. Казват: този човек е морален. Но знаете ли каква тежест представлява този морал? Знаете ли каква тежест представлява тази броня? При това, този наш морал издържа ли напора на тези сили, които съществуват вътре в природата? Някои казват: този човек има морал. Във Франция, при тази афера за панамския канал, подкупили един французин за един милион лева. И всички казват: това е престъпление! Като те подкупват за 5–10,000 лева, това не е престъпление, а за един милион лева е престъпление. Не, и едното, и другото е продажба. Какво съмнение има в тази продажба? И съвременните хора наричат това гешефт, командировка, процент и т.н. В този морал има нещо смешно. Не искам да го осмея, но ето в какво стои смешното на този морал. То е, че ние не засягаме същественото. Един светия живял цели 40 години в пустинята, и през всичкото време си носил едни цървули. Към 40-тата година те почнали да се изтриват. Имал си и една паничка, с която също си служил през всичкото време, но и паничката взела да се изтърква. Като гледал тъй изтъркани цървулите си, казал: „Цели 40 години ги носих, на стари години ще се ходи бос". Един ден, един добър човек му донася едни нови цървули и една нова паничка. Той, като ги видял, поусмихнал се и казал: „Е, слава Богу!" Взел си цървулите и паничката и почнал да мисли, какво да прави със старите. От 10 години имал един събрат при себе си и си казал: „Ще ги дам на този събрат". Дал ги. Брат му се зарадвал, че ще има цървулите на този стар светия и ги държал като светиня. Обаче, една нощ светията сънува, че го повикват на гости на небето, на угощение. Той отишъл с новите си цървули, носи си и паничката в джоба. Но, за голямо негово учудване, като сложили трапезата, вижда на масата пред всички много хубави яденета, а пред себе си съдраните цървули и счупената паничка. Вижда, че новите цървули ги няма, и той трябва да яде от счупената паничка и да се обуе със съдраните си цървули. Казва си: „Нов морал трябва! На хората съдрани неща не трябва да се дават!" А

сега, някой умрял от заразителна болест, хайде да дадат старите му дрехи на бедните хора. Това не е морал! На бедния човек здрави, нови дрехи дай! Старите дрехи нека седят в избата! Така прави Господ. Всяка година Той старите плодове, изгнилите плодове ли ни дава? Не, дава ни нови, хубави плодове. Старите нека седят в избата! Какъв е този християнски морал, като дойде някой беден, да кажем: „Чакай да му дадем една стара риза!“ И след туй казваш: е, дойде един беден човек, дадох му една стара риза. Не, не, от себе си нищо няма да даваш. Ето какво считам аз морал: пътувам и нося за път две палта. Минава един разбойник, напада някой пътник, ограбва го, съблича го и си заминава. Срещам ограбения, но вън е студено, а той ще истине така. Свалям едното си палто, завивам го и си отминавам. В такъв случай аз мога да му дам своята дреха. Но тъй, аз имам две палта, някой отива на бал, дойде при мене и казва: дай ми палтото си! Не, на такъв човек няма да дам палтото си, за да ходи на бал. Е, питам: при такова едно схващане, какъв морал може да има в света? Моралът нека си е морал, но трябва да се живее разумно. Тези Божествени идеи трябва да проникнат у нас, трябва да са насадени тъй дълбоко, че да знаем в дадения момент, кой е прав и кой не. Само при едно такова схващане ние можем да изменим нашия живот. Туй, което вършим в света, то е полезно само заради нас. Не мислете, че като направим едно добро, то е заради другите. При такива случаи на вас е дадена възможността да съграждате вашия ум, вашето сърце, вашата воля. Вие сега градите ума и сърцето си, сега калите волята си. Сърцата ви и умовете ви не са съградени. Човешкият дух е завършил вече своята еволюция, той е съвършен. Човешката душа, и тя е завършила своята еволюция, и тя е съвършена, но вашият ум, вашето сърце и вашата воля се нуждаят от развитие и усъвършенстване. Следователно, ние трябва да работим за своя ум, за своето сърце. Чрез какво? – Чрез онзи великия закон, който съществува в природата. Някой ще каже: аз разбирам Христовото учение. – Не го разбираш, не разбирате Христовото учение. Разбиране и изпълнение! – това са две различни

неща. Дават една музикална пиеса. Извикват Паганини, знаменит цигулар, да свири. Понеже той бил прочут като виртуоз, искали да опитат, до каква степен е гениален. Събрали се италиански композитори, съставили едно много мъчно парче, с особени извивания, да проверят гениалността му. Извикали го на угощение, пийнали си и му дали да изсвири туй парче. Паганини бил прозорлив, той разбрал, че в това има някаква хитрина, но взел цигулката и го изсвирил. Разбрали, че той действително е виртуоз. Е, и вие казвате някой път: аз съм добър, морален, гениален човек. Искате да минете за виртуоз. Христос казва: „Дайте му едно от моите модерни парчета!“ Започвате, не върви. „Ами чакайте, еволюция, аз сега не мога да го направя, но след хиляди години“. Не, ще си признаете, че не можете да го свирите. Знаете ли на какво мяза това? Хвалил се един турчин, че като бил в Багдад, прескачал трапове, широки 20 метра. Като дошъл в България, казали му: „И тук има такива трапове, прескочи ги“. Направили такива трапове. Засилил се да прескочи, паднал, не могъл. Защо не могъл? – „Е, въздухът е тук друг“. И българите сега казват така: „Тук условията са други. Човек да е в Америка, във Франция, в Англия, друго нещо, но тук хората са бамбашка, не са културни, не може да се живее морален живот“. А, не може! Може, ние си внушаваме, че не можем. Трябва послушание на живата природа!

Второто криво понятие, което имаме, е, че всички мислят, какво Христос преди 2,000 години е дошъл, учил е едно учение и си е отишъл горе на небето. Питам: този Христос, Който преди 2,000 години е живял, жив ли е сега? – Жив е, възкръснал е и седи горе на небето, отдясно на Отца. Ами вие ходили ли сте да видите, че е така? Дясната страна на Бога, това показва Божествената Мъдрост, която прониква във всичкото Битие на човешкото съзнание. Тя прониква във всеки един атом, във всеки един лъч, във всичко туй, в което съществува ред, порядък и хармония. Тя прониква във всяко едно любовно чувство, във всяка една Божествена мисъл, която носи

щастие, блаженство на душата; тя прониква във всяка една сила, която оживява, възкресява, одухотворява: тя прониква във всяка една ръка, която твори. Туй е Христос! Сега, някои мислят, че Христос е на престола, седи и чака съдния ден. Не, това не са верни схващания. И ако някой се осмели да каже противното, казват: това не е така, еретик е той, разваля света. Не, не, питам сега за друго едно положение. Защо хората се различават в своите понятия? Има една велика тайна в живота. Добрите хора трябва да се учат на търпение. Но по някой път вие смесвате търпението с неволята. Неволята всинца я носите, познавате това изкуство, научили сте го. Няма човек, който да не знае неволята. Обаче, малко хора съм срещнал да познават търпението. За да научите търпението, за да го придобиете, изисква се не един живот, но 10, 15 живота. Търпението е разумна сила. Търпеливият човек е виден човек, той всичко може да издържа. В англичаните има търпение. Туй го наричат другите хора хладнокръвие. Не, англичанинът е търпелив. Аз съм привеждал и друг път следния пример, и сега пак ще го приведа. В Лондон се срещнали един английски лорд и един руски княз. Срещат се те с файтоните си в една много тясна улица, не могат да се разминат. И двамата се спират. Нито единият, нито другият се връщат. Руснакът изважда от джоба си английския вестник „Таймс“ и почва да го чете от единия до другия край с голямо хладнокръвие. Англичанинът изпраща слугата си до руснака, с молба: „Господине, моят господар ви моли да имате добрината, след прочитане на вестника да му услужите, и той да го прочете“. Тези хора не се дуелират, те изучават търпението. Туй е отличен пример. „Господине, моля, бъдете тъй добри, дайте и аз да прочета вестника“. Е, как ще излязат и двамата от това положение! – Има изходен път. Сега, да се върнем към мисълта си.

„По твоята заповед ще хвърля тази мрежа“.

Тази мрежа, при сегашните условия, това е човешкият ум. Той трябва да се хвърли в света, и разумно да се употреби. Всеки от нас трябва да се стреми, по възможност, да бъде разумен. За пример,

някой път ние сме много неразумни. Идем при някой болен, но лекарят му е забранил да говори, защото дихателната система е слаба, и там вътре нещо ще се разкъса. А ние имаме желание да му поговорим. Не, мълчете, постойте търпеливо, като англичанина, и кажете: „Като свършиш с твоя вестник, с твоята болест, пратете я и на мене“. Вие ще кажете: защо да ни я прати? От всяка една болест, която идва от Бога, човек придобива едно велико благо. Толстой имаше тази опитност. След всяка една болест ставаше една промяна в състоянието му, придобиваше една идея. След всяко такова състояние неговите схващания, неговите идеи, възрения, ставаха по-широки. А у нас, като дойде някоя болест, скоро викаме лекар, консулиум. Бог казва: „Слушай, ти ще легнеш 10–15 дена, и аз ще ти направя една операция“. А ние, тези операции, които прекарваме, тези резултати, които разумната природа ни праща, наричаме болки. Не са болки, това е учене на нещата. Защо при болестите не се учим на геройство? Защо, като дойде болката, да не седиш да видиш, до колко можеш да издържаш? Съвременните хора не са издържливи. Най-малката болка, най-слабият бодеж в дробовете ги уплашва: „Ох, охтикясъл съм“. И скоро при лекаря! „Ох!“ Какво има? И лекарят констатира, че болният е в първата фаза на болестта си. Че един цяр, че втори цяр. Не, никаква охтика нямаш. Охтиката е болест на чувствата, дисхармония в чувствата. Когато двама души се скарат и не живеят по Бога, и двамата охтикясват и умират. Аз ще ви приведа един пример, един факт, който стана тук, в София, в една фамилия, на която всичките членове бяха здрави. Една госпожица отива да живее в дома им, но се скарват нещо и след това и госпожицата боледува, и госпожата от тази фамилия боледува. Защо боледуват? – Защото не искат да си простят. Опасността в съвременното общество е там, че когато се сближите и след това се скарате, вие си създавате едно голямо нещастие, и чрез закона на страданието Бог ще ви примири. Затуй, когато двама души се скарат, единият непременно ще умре. И за да не умирате, примирете се, целунете се, и този ангел веднага ще

се върне на небето и ще каже: „Тия двамата се примириха“. Тогава Господ ще отложи решението си. Ако не искате да се примирите, Господ ще каже: „Доведете ги при мене! Елате тук да се примирите“. И затова Господ вика грешните хора горе на небето, да се примирят, не ги оставя на земята. Ще ви приведа един пример от древността. Безерба, един от царете на древността, имал дъщеря Лилита, която страстно обичала цветята, голяма любителка била, но била много жестока; не се знае дали е съществувала по-жестока мома от нея – тъй хроникира окултната наука. Тя никога не поливала своите цветя с обикновена вода, но заповядвала да ѝ довеждат хубави, млади момичета и да ги бият, та като плачат, със сълзите им да се поливат цветята. Тъй поливала тя своите любимци цветя – със сълзите на младите девойки. Тези цветя били отлични, най-хубавите цветя в царството, но младите моми в столицата знаели, колко скъпо костват тези цветя. Някоя майка се радва на своята дъщеря, казва: „А, моята дъщеря е хубава, гладичка, тъй пълничка, зачервена, красивичка“. И ние считаме, че ако дъщеря ни е малко жълтичка, че жълтият цвят е болнав. Мислите ли, че червеният цвят е здрав? Чудни са съвременните хора, които мислят, че жълтият цвят не е здравословен. Ами че по-здрав цвят от жълтия цвят няма! Няма, няма болезнени цветове. Ами жълтият цвят внася разумност! Ще направи някому лицето жълто. Че този човек мисли! И всички хора казват: жълт да не бъда! Някой човек, като стане малко жълт, иска да изхвърли този цвят. Чудни са хората! Щом някой стане жълт, пъшка. Аз не разбирам, какъв е този страх от жълтия цвят. Цветовете, това са имитации на краски. Жълтият цвят, това е една жива субстанция, която, като влезе в човека, ще му даде най-първо една лъскавина на очите, една подвижност на ума. Такъв човек, във всяко нещо, ще бъде бърз, подвижен, умен, всички въпроси ще разрешава бързо. Музикант си, ще бъдеш подвижен и готов на всяко място да окажеш своята услуга. Туй е жълтият цвят. А хората наричат жълт цвят туй хилавото състояние у човека. Този жълт цвят, това е червеният цвят в своята

низша форма. И духовно, този червен цвят има едно отражение на жълто. А сега, всички хора, изобщо, казват: а, жълт цвят! Избягват го и носят червен цвят. Но, при сегашното наше развитие, всички побоища, всички спорове се дължат на червения цвят. Не че той е лош, но щом влезе в човешкия организъм, хората добиват една енергия и, като нямат какво да правят, сбиват се. Тогава те мязат на онзи американец говедар, на когото от дядо му останало едно наследство от 30,000,000 долара. Повикали го, и той си получил наследството. Отива в Сан Франциско, устройва ред балове, угощения, но след 6 месеца изпил и изял всичко. Качва се на коня си, отива в селото си и отново става говедар. Така и някои хора, като дойде този червеният цвят, казват: аз днес съм много щастлив. Изяде, изпие всичко, утре се качва на коня си и казва: „Какво да се прави, лошо е времето!“ Разумният човек е друг, той е всякога щастлив.

Сега, Петър се обръща към Христа, и му казва: „По твоята реч ще хвърлим тази мрежа“. Аз ви казвам сега Христовите думи: „Хвърлете вашата мрежа“. Къде? – В морето на добродетелите, да видим колко риби ще се хванат, и какви ще се хванат. Вие ще кажете: „Това е философия! Има ли море на добродетелите?“ – Има, разбира се. И какво велико море на добродетелите е то!

Вторият въпрос: „Можем ли да хвърлим тази мрежа?“ И почвате да философствате. Чудни сте! Хвърлете тази мрежа, и след половин час отгоре цялата мрежа ще бъде пълна. Този недоимък, който сега съществува у вас, всичко това ще изчезне, и ще бъдете богати. И Петър се уплаши, и каза: „Господи, иди си от нас, понеже сме грешни хора. Богатството, което ти ни даваш, не е за нас, защото ще кривнем в този път“. Петър беше доста практичен, той усети опасността, и каза: „Още един път не хвърлям. Господи, иди си от нас, доста ни е толкова риба!“ Христос му отговори: „Не, аз ще ви направя ловци на человеци, няма да ловите тук рибите, на друго място ще ви пратя, друго ще учите“.

„По твоята реч ние ще хвърлим тази мрежа". Сега, не е ли по-хубаво, ако съвременният свят правеше състезание в своите добродетели? Ако всичките християни, всичките моралисти, след като излязат от събранията, тръгнат по къщите на бедните, и във всяка къща оставят по една ябълка, или самунче хлебец, или друго нещо сладко, ще им кажат: „Колко се радваме, че сте много добри". – „Ние пак ще дойдем". Мислите ли, че по такъв начин, между бедните и богатите, нямаше да има една по-правилна обмяна? По-естествено щеше да бъде. А сега, като говоря на хората, те казват: той говори така, но туй нещо е неприложимо в живота. На вас ще кажа: никога не говоря неща неприложими. Когато ви говоря за храната, за яденето, тия неща съм ги опитал, за всичко съм правил опити. Най-малките неща, микроскопическите, трябва да се приложат. Прилагайте всяка мисъл! Не искам да ви изкушавам, но казвам, че всяко нещо, което е приложено, ще бъде за ваша похвала. Имате една болест за лекуване. Нека допуснем, че е дифтирит или чума. Това са ред микроби. Силата на тази болест седи в чрезмерното размножаване на микробите. И всички лекари се стремят да спрат тези микроби, защото, като се размножават, изхвърлят своите извержения, които отравят кръвта, и човек умира. Следователно, първото нещо: спрете размножаването на тези микроби! В болестта имате два живота, които са в дисхармония. Единият живот е размножаването на тези микроби, а другото положение е редът и порядъкът на тези клетки. Питам тогава: няма ли начин да се възстанови тази хармония? – Има начин. Трябва да концентрирате вашия ум, да го държите във връзка с Господа и да кажете: Господи, ние имаме много богатства, тези неканени гости са дошли да го унищожат, да го изядат, помогни ни! Някой път може да изядат всичкото ви богатство, и нищо да не остане от вас. Ще концетрирате ума си, и лекарят ще дойде. Той е необходим. Един човек сам не може да лекува болестта си, двама души трябват. Лекарят ще дойде, той е единият, неговият мозък е едно динамо, а вие сте вторият. Ще

концентрирате вашата мисъл към тези микроби и ще спрете тяхното размножаване. Веднага ще усетите, че температурата не се покачва. Качването и спадането на температурата показват бързите промени, които стават в охтичавите. Значи, най-първо температурата трябва да се уравновеси, да дойде до нормалната температура. Ще концентрирате вашия ум, вашите чувства, ще турите волята си в действие и ще кажете: аз съм по-силен от тези микроби. Ще се запитате: „Може ли?“ – Може, разбира се. „Ами че как?“ – Ти нали искаш да бъдеш гражданин на Царството Божие? Ако с тези малки болести не можеш да се справиш, как ще можеш да се справиш с по-големи работи? Дойде лекарят, казваш: господин докторе, ще оздравея ли? – Ще оздравееш. Пипне ти пулса, бие слабо. Не говори истината. Пулсът ти бие слабо, лекарят вижда, че положението е сериозно, и казва, че ще оздравееш, но се съмнява, а болният разбира туй. Не, ще му кажеш право в очите: ще оздравееш! – нищо повече. Ако не можеш да говориш истината, и виждаш, че той ще си замине, или ще замълчиш, или ще му кажеш: братко, приготви се, викат те на гости в другия свят. Туй е по отношение на всички. Всички ще имате тези болки: очеболие, коремоболие и други. Всичките болести имат едно велико предназначение. Най-великото благо в сегашния свят, това са болестите. Вижте онзи богатия човек, тогова изпоял, оногова изпоял, на този продал котлите, на онзи продал къщата, но, като го хване болестта, плаче. Дойде лекарят, направи една инжекция, друга инжекция, даде туй лекарство, онуй лекарство, а той дава тогава щедро от себе си, всичко дава. Като дойде Господ, казва: „Господи, всичко ще направя“. Става мекичък, на бедните раздава, щедър е. Питам: кое състояние е по-добро? Казват: горко на богатия човек! Казвам: блажен е този богат човек, Господ го посетил, и сърцето му се разширило. Тъй, нека спадне малко този кожух! Защо му е този багаж? А тия, които нямат богатство, имане, не значи, че са сиромаси. Сиромашията е вътре в нас, в нашите разбирания. Ние живеем в един свят с такива големи богатства, но не можем да използваме тези

богатства. За пример, като правим нашите разходки, често следя мислите на хората. Пътуваме около 150–200 души, отиваме да се разходим, да подишаме чист въздух. Управляващите казват: „Тези са самоварите, те идват тук на разходки, но те правят някаква революция, има нещо“. Идват и ни казват: „Не може то, толкова хора да ходят там из планината, замислят нещо против държавата“. Не против държавата се обявяваме ние, ние отиваме да се порадваме на тази планина, на туй благо на природата, на тази светлина, на тази прана, на това електричество, на този магнетизъм там. Най-първо трябва да убедим хората, че нашите мисли, че нашите желания са чисти. Почнаха даже да се противопоставят на екскурзиите. Ами че съвременните хора почнаха да страдат от неизлизане на разходки всред природата! Ние сме осъдени хора, затворници! Мислите ли, че едно здание от 4–5—10 и повече етажа е здравословно? Във всяко едно здание там се развиват разни болести. И нашата култура, в туй отношение, както сега живеем, не е една от най-добрите култури. Трябва един разумен живот! Всичките тези хора трябва да плъзнат вънка, из природата, и тогава да се върнат да работят, да има едно съответствие между думите и делата ви. Е, как тогава? – Ще учите. Ако в моите думи няма искреност, ако в ума ми има задни мисли, колкото и малко да е всичко туй, въпросът е разрешен. Това аз наричам подлост. Защо да правя интриги, да заговарям този, онзи? Човек трябва да бъде чист, абсолютно чист. Това е морал! Аз зная, че този свят е на Бога, и само Бог е господар в света! Аз зная, че този свят е хармонично устроен, и аз служа на Бога. Тогава няма защо да се бунтуваме против този или онзи. Някой не живее според Бога, ще му кажа: братко, тъй както живееш, не живееш добре, стесняваш брата си. „Какво право имаш да ми говориш така?“ – Ами ти какво право имаш да стесняваш брата си? Реакции са това в света. Ако всички верующи в света, ако всички идеалисти приложат тази велика наука, светът моментално щеше да се оправи. Не мислете, че невидимият свят няма сили да спре сегашния свят в своя развой. Те могат да го

спрат, могат и да го разрушат в един момент, но те искат морално да му се въздейства, да се пробуди съзнанието. В съвременните хора, в техния ум, в тяхното съзнание имам много малко светлина. Няма да кажа какво виждам. Вие ще кажете: до тук говори право, оттук нататък е малко анормален. Не, туй, което виждам аз, може да го видите и вие, но то е виждане на съотношения. Например, в един математически фокус виждате един център, букви, виждате някакви формули, но онзи математик, като седне да разглежда целия процес, развива задачата, разбира плоскостите, сеченията на линиите. Ти гледаш, казваш: тази работа е съвсем забъркана. Да, във виждането и разбирането на нещата има известни съотношения. Имате, да кажем, една малка дисхармония в себе си, имате една неприязнена мисъл или неприязнено чувство в душата си спрямо някого. Давате ли си отчет, защо държите тази мисъл? Срещате някой човек, казвате: този човек не го обичам. Дали ли сте си отчет защо не го обичате? Казвате: има нещо несимпатично. Защо, в какво седи това несимпатичното? Че не го обичате, че има нещо несимпатично, с това задачата не се разрешава, това не е философия. Някой е несимпатичен, аз мога да го направя симпатичен. Момък вижда една мома, бедна, с дрипи, несимпатично лице. „Оженваш ли се за нея?“ – „Аз, за такава простачка!“ Отивам в банката, взема 500,000 лева за нея, облека я хубаво, наредя я. Срещне я: госпожице, аз съм първият ви кандидат. Значи сега не ти е несимпатична, сега има нещо хубаво в нея. Но утре парите изчезнат, казвате: не си ми симпатична. Симпатия и антипатия, това са външни причини, които изменят живота. Във всеки един човек има душа, ще схванем душата. Някой ще каже: аз имам душа. Който има душа, не говори за другите лошо. Някой път ще кажете: Учителят говори лошо. Не, лошо не говоря, аз съм много прям, но при най-лошите, при най-болезнените ви състояния аз казвам: слушай, ще ти създам болка, но ще излекувам ръката ти, пръстите ти, ще оставиш да те масажирам. – „Ама ще ме боли!“ – Ще те боли, но ще оздравееш. Природата казва на болния човек: „Ще ти

причиня най-големите страдания, но за добро, да оздравееш“. И колкото по-големи страдания усещате, толкова по-скоро болката ще премине. Не чувстваш ли болка, ти си фалирал. Докато кракът чувства болка, той е добре, престане ли болката, той е фалирал. Следователно, докато вие страдате в света, вие сте хора, аз ви обичам, но престанете ли да страдате, с вас въпросът е решен, вие сте фалирали. Че страданията са най-голямото благо! „Ама аз не искам да страдам“. Та вие се лишавате от най-голямото благо! Има ангели, които сега биха дошли на вашето място, но Господ не им позволява. Те надничат там, обикалят, искат страдания, чакат и казват: „Господи, дай ни малко“. – „Не може, не може“. Този ангел обикаля, и какво не би направил, да дойде на земята да страда, а онзи човек, вкъщи, седи и въздиша. Казва си: защо Господ ми е дал най-голямото нещастие. Не, Господ ви е дал велико благо! Туй искам да го втълпя в ума ви, не хипнотически, но искам да мислите, да опитвате, да разберете, че при онази велика разумност, всичко в света действа за добро. Сега вие искате да живеете с всичките хора по братски. Можете да живеете по братски, но как? Като кажете: по твоята заповед, Учителю, ние ще хвърлим нашите мрежи. Нека всинца, които ме слушате в София, хвърлим нашата мрежа в морето на добродетелите! Как мислите? Аз ще ви посъветвам, като отидете сега в домовете си, хвърлете тази мрежа, и опитайте моите думи. Казвам ви, че вашите ладии, вашите къщи ще бъдат пълни. Млади сте, пълни сте с идеи. Туй е смисълът на живота. Всяко съмнение е едно болезнено, психическо състояние на ума. Неверието, и то е едно психическо, болезнено състояние на ума. Аз съм правил много опити и по някой път съм си създавал големи неприятности. Мнозина, на които съм преподавал, като ги поставя на изпит, казват тъй: „Досега аз мислех за Учителя, че е умен, но ако беше умен, нямаше да постъпва тъй. Той крайно ме обиди, той не зачита в мене човешкото достойнство, той ме унижи“. Казвам: ами че ти, който на всяка крачка не зачиташ Бога, не се ли унижи? Щом се представям, че живея един живот по-чист, отколкото в

действителност, това е една лъжа! Не да ме хвалят хората, но като се представям нещо по-свято, отколкото съм, и като казвам, че като мене човек няма, разбира се, това е една лъжа. Ами че и като вас хора няма, и като мене хора няма. Особени са хората. Всеки един човек в света, който и да е той, на своето време, и на своето положение, е особен. Човек, който изпълнява волята Божия, който ходи по Божия закон, по правилата на Божията Мъдрост, той е особен във всички свои проявления. И аз бих желал всички вие да сте особени! По някой път аз опитвам мнението на хората и виждам, че те мислят, какво другите хора уронват техния престиж. Отчасти може, но пак поддържам: единствените хора, които уронват нашия престиж, това сме ние самите.

И тъй, ще хвърлим ние тази мрежа в този океан на добродетелите. Ще направите първия опит в себе си, да видите колко сте търпеливи. Болест дойде, една неприятна мисъл дойде, да се преодолеят. Сега, като говоря, казвате си: кажете ни, кой какъв е! Никога не обръщам внимание, кой какъв е. Аз като видя, че някой човек прави погрешки, спра се и казвам: чакай да видя, каква поука мога да извадя от тази погрешка. Като направи някой човек една погрешка, аз се радвам, че уча от него урок. И като го срещна, ще му кажа: ти ми направи едно голямо добро, научи ме един добър метод. Втори път, като го срещна, казвам му: ти ми направи една голяма услуга, сега аз ще ти направя едно добро. Виждам го, той носи револвер, среща едного, казва му: „Горе ръцете! Дай кесията!“ – Нищо нямам. Спирам го: приятелю, аз научих от тебе един добър урок. „Какъв?“ – Ти си добър човек. Колко пари ти трябват? – Десет хиляди лева. – Ето ти един чек, вземи тези пари, услужи си с тях. Не е хубаво да се прави зло. Той се почеше, вземе парите, върне се, плати парите на този, когото обрал. Тъй аз мога да го поправя, ще го насоча да учи, а не да убива хората. Казвате: ама ние ли ще оправим света? Не е въпрос за оправяне на света. За мене това е един урок, аз оправям себе си. При сегашните условия ние сами разваляме света. И затова се

качи Христос в тази лодка. Сега, вие искате Христос да дойде. Ами ако Христос дойде в твоята лодка, какво ще каже? Ще ви каже: „Хвърли мрежата!“ Сега, аз няма да ви кажа, както казват някои, че трябва да напуснете живота си. Не, нещата са естествени. Туй, което трябва да направим, то не трябва да бъде явно. Аз съм за онзи абсолютно разумен живот. Аз съм против всяко одумване, против всяко насилие. В насилието човек огрубява. Каквото и да каже човек тогава, все ще почувства една скръб, една болка в душата си. Ако кажа нещо по твоя адрес, какво ще спечеля? – Ще огрубея. Но направя ли едно добро, подигам се. Кое е по-хубаво тогава? Затуй трябва да живеем отдясно на Бога, както Христос живее. Туй е значи разумният, съзнателният живот. А сега, църквата казва, че само Христос живее от дясната страна на Бога. Не, аз бих желал всички да живеете отдясно, да постъпвате според Бога и да изпълнявате волята Божия. Това е целта на живота, отдясно да живеете, не отляво. Отляво, това не е за вас, за вас е от значение да живеете отдясно. Тогава ще бъдете доволни, ще разбирате онзи разумен, щастлив живот. Знаете ли какво значи човек да бъде доволен? Има едно вътрешно схващане. То е едно голямо богатство в света. Може да направите опити, не само веднъж, дваж, а много пъти, и ще видите, че ако имате това вътрешно доволство, всякога ще имате приятели. Има един език в света, той е езикът на Любовта. Ще проучите този език. Няма душа, на която, като проговорите с езика на Любовта, да не ви разбере. Правил съм опити и с хора, и с животни, и със зверове, с мечки и други, и съм проверил този закон. Някой път съм ви говорил, че мечката е много лоша, но тази мечка, като я срещна, и тя може да дойде, да клекне пред мене. Защо? – Ще я помилвам по козината, ще ѝ поговоря, ще ѝ кажа: как си, как живееш? – Много са лоши хората, неприязнено са разположени към мене. – Е, нищо, това е добре. И после тя си тръгне. Ще кажете: това е от 1001 нощ. Но кога ще постъпи тази мечка така? Като я срещнеш, да те разбере, че ти я обичаш, че си променил мнението си за нея. Тогава тя ще каже: „За пръв път в живота си

срещам едно същество, което ме обича“. Туй е вярно, факт е това. Ако срещнете един човек, и той може да почувства вашата любов, че го обичате, вие ще може да го преобразите. Там е вашата сила. Правете опити! Това е наука.

Мнозина казват сега: чакай да видим, каква е окултната наука! Окултната наука е пълна с методи, методи, но много скъпи. Този метод е един от простите методи, но е много евтин. Като си туриш ръката на гърба на мечката, и космите ти ще настръхнат, но като направите 2–3 опита, ще видите резултата. „Ами, ако ме сграбче, ако направи това-онова?“ Казвам на някои: хубаво, да направим друг опит. Ще си раздадете всичкото имане. А, мечката идва сега. Това е опит, метод само за силните ученици. Ще раздадеш всичкото си имане, къщи, петаче да нямаш в джоба си. Тогава ще отидеш в един град, като Лондон или Ню Йорк, и там ще изкарваш прехраната си. Ето где е голямата мечка, която ще срещнеш. Ще уповаваш на себе си. Или, отиваш там, казваш: аз вярвам в Бога, но кесията си държиш пълна – ти не си срещнал мечката. Вярваш в Бога, но пръстенът си държиш. Не, ни пръстен, ни кесия, ни чепичета. Не, там ще спреш, ще срещнеш мечката, ще поговориш с нея, и като дойдеш в България, тогава ще кажеш: аз срещнах тази мечка, имам голяма опитност, поговорих с нея, опитах я, по-страшна мечка от тази не съм виждал. В един голям град да нямаш нито един познат! Аз съм срещал тази страшна мечка. И като я потупам, сърцето ѝ се отвори. Скрити богатства има в човека! Туй е силата на Христовото учение. Докато не опитате така Христовото учение, няма да го разберете. Ще ви питам: мечката срещнахте ли, говорихте ли с нея? Не сте ли я срещнали, нищо още не сте научили. Да срещнеш мечката, това аз наричам герои. Някой имал страдания. Ами че като видя човек, който страда, мене ми затупа сърцето, радвам се. Аз съм виждал някои просяци, тъй, тихо и спокойно си благославят, приятно впечатление ми правят, и си казвам: отличен човек е този! Някой път мина покрай някой просяк, погледна го, казвам: няма да ти дам нищо, почакай, сега ти се

приготовляваш за мечката, не си я срещнал още. И пак му се поклоня тайно, той се поусмихне, казва: „Ще я хвана тази мечка“. Разбираме се ние.

„По твоята заповед ще хвърлим тази мрежа в това море“.

По тази велика заповед на Божествената Мъдрост, хвърлете мрежата на вашия ум! Защо аз зачеквам този въпрос? Защото пак ще дойде един ден да ви говоря. Туй, което ви говоря, нищо не струва, даром е. Няма какво да ми се сърдите, даром е.

„Даром сте взели, даром давайте!“

Беседа, държана на 25 ноември 1923 г.

КОЙТО ЛЮБИ

Който люби мене, ще опази моето Слово. (Йоан 14:23)

Тия думи Христос е изказал приблизително преди 2,000 години. Тия думи съществуваха и по-отрано, не се родиха тогава.

Любовта, изявена чрез животните, има една форма, един начин; любовта, изявена чрез хората, има друга форма, друг начин, а любовта, изявена чрез ангелите, и тя се отличава. Когато ние говорим за Любовта, някои казват: ние разбираме, какво нещо е любовта. Така биха казали и животните. Нима мислите, че животните не любят? Като сравнявам любовта на онези телици към своите малки, и те любят тъй интензивно, както майката люби своето дете. Разликата е само тази, че детето на телицата остава за по-кратко време при нея, а детето на майката остава за по-дълго време. И после, любовта, която съществува между животните, е по-кратковременна. Вземете една квачка, докато са малки пиленцата ѝ, тя проявява своята любов, готова е да жертва своя живот за тях, и ги вика, дава им малки зрънца, но щом израснат, тя ги пропъжда – туй клъвне, онуй клъвне, пропъжда ги всички от себе си. Питам сега съвременните психолози: проучили ли са туй състояние? Те бързо решават: „Кокоша работа!“ Е, мислите ли, че тази работа е маловажна? Кокоша работа било туй явление! Туй не изяснява нещата. Мислите ли, че като се каже за нещо „Е, човешка работа“, та туй изяснява нещата? Мислите ли, че всичко туй, което хората вършат, е разумно? Тази любов, която хората проявяват, разумна любов ли е?

Христос, като казва тия думи в стиха, Той влага нещо в тях. Казва: „Който ме люби“, но не се спира там. Той се спира върху едно качество на Любовта: „Който ме люби, ще опази моето Слово“. Някои казват: това ние го знаем. „Ще опази моето Слово“. Но Слово може да

има само в едно разумно същество. А самата разумност се отличава с известни качества. По какво се отличава диаманта? – По своята твърдост. Той е най-твърдият от всичките скъпоценни камъни. След това той се отличава и по цвета си. Значи, по две качества се отличава: по твърдост и по цвят. Но цветът сам по себе си какво значение има? Някои ще кажат: ние знаем цвета му. Не, цветът, това е външната страна на нещата. Всичките цветове, това са космически сили, които проникват целия космос. Ние казваме, че на някой човек се зачервило лицето или потъмняло, и там се спираме. Зад тази червенина се крие нещо. Когато онази къща избухне от огън, и се обхване от тия пламъци, благо ли носи този червеният цвят? Около този пламък се наредили тулумбаджии, и гледаш, след 1–2 часа, от този пламък всичко е изядено, всичко е загубено и само няколко дирека стърчат. А някои казват: да съм червеничък малко! Мислите ли, че този червеният цвят няма да оцапа и тебе тъй, както оцапа и тази къща? Мислите ли, че ако опапа къщата, че тебе няма да разруши? Всички искат да бъдат червени. Майката иска нейното дете да бъде червено. Мъжът иска неговата жена да бъде червена. Всички хора искат все червения цвят. Умните хора се спрели и мислят. Мъдреците и пророците в миналото са знаяли тия неща. Сегашните хора мислят, че като знаят да декламират някои думи от Писанието, знаят какво е искал да каже този пророк. Но, докато този пророк е написал тези думи, знаете ли под каква дисциплина е минал? Апостол Павел, при все че имал онези дълбоки познания по Писанието, той сам е казал, че има откровение, но как е добил това откровение, сам си знае. Онези, които имат неговата опитност, те сами си знаят как се добива туй откровение. Аз ще ви приведа примера за апостол Павел. Апостол Павел първоначално е проповядвал едно, но след като го биха, след като му удариха 5 пъти по 35 удара, написа едно послание и каза: „С много скърби ще влезем в Царството Божие“. Но какво се крие зад тези удари, на какво се дължат те? – На този червения цвят. Един човек, на когото лицето е

червено, само той може да те бие. Значи, с много скърби ще влезем в Царството Божие. Всичките скърби в този живот произлизат от червения, кървавия цвят. Аз се спирам върху тия думи, за да наблюдавате вашето лице. Сега, аз говоря на онези, които ще опазят Словото. Тази реч не се отнася до другите, те са свободни; тя се отнася до разумните, които ще опазят Словото. Всеки един от вас трябва да наблюдава своето лице. Не само това, че човек трябва да наблюдава и своя ум, трябва да наблюдава своето сърце, трябва да наблюдава и своята воля, да знае кой цвят преобладава в дадения момент. В Писанието се казва, че Бог е светлина. Той е онзи възвишен светъл цвят, който включва всички други цветове. Всички други цветове са видоизменение на Божествената светлина.

Аз говоря върху Любовта, понеже съвременният свят, съвременната цивилизация се намира в един преходен период, в края на своето развитие. Когато един старец дойде до 120 годишната си възраст, какво го очаква? Всички очакват да се пресели този старец. Всички очакват сегашната култура да се подмлади, но тя е остаряла. И някои имат още надежда на тази култура. Не, тя е един старец на 120 години и, няма да се мине дълго време, ще чуете, че този старец се е поминал. Сегашните хора се спират, те поддържат старите истини. В старите хора можем да търсим мъдрост, но не и любов. В младите хора можем да търсим сила, но не и любов. Любовта не може да се намери нито в старите хора, нито в младите. Тя се проявява по някой път в старите хора, по някой път в младите. Любовта може да се прояви само в разумните същества. Туй трябва да го знаете! Само в разумните същества се проявява Любовта. Аз казах в една от миналите си беседи, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Понеже казваме, че Бог е Любов, съгласен съм. Бог може да се прояви, но само там, дето има разумност. Дето е Бог, разумност има там, и живот има, и Любов има. Сега, всички съвременни хора се стремят към живот, искат да бъдат щастливи, да бъдат здрави, учени, силни. Всички улеснения могат да ги имат, затова е създаден светът. Но

трябва да знаят, че светът е създаден от Бога, Който е най-умен, най-мъдър, най-силен. Ние не можем да предполагаме, че Бог, Който е най-разумен, може да иска един свят, в който да съществува мизерия, нещастия. Ако съществуват мизерия, страдания, това се дължи на съвсем други причини.

„Който ме люби, ще опази моето Слово“, казва Христос.

Кое е Неговото Слово? Майката, за да опази Словото на Христа, трябва да отгледа своето дете не само физически, но да влее в това дете нещо от себе си, от любовта си, от разумния си живот – трябва да го научи на онези велики принципи, върху които е съграден самия живот. Сега, някои от съвременните християни имат тази опитност, и не трябва да се спирате на нея. Спре ли се човек на едно място, не е добре. Някои от вас мислят, че са завършили своето развитие, че всичко знаят. Други мислят, че като прочетат Писанията, всичко са разбрали и казват: туй е то всичкото! Не е всичкото в тази книга. Тази книга е една малка опитност, но где е опитността на ангелите, где е опитността на тези светии? Апостол Павел е казал много малко неща. И Христос е казал много малко неща. Где е онази Любов, която Христос проповядваше на кръста? Всички говорят за нея, но колко християни има, които изявяват Христовата Любов? Колко майки има, които изявяват Христовата Любов? Тогава аз определям великия закон така: Любовта включва благото на всички същества. Сега, в разбиране Словото Божие трябва дълбока мисъл не само по ум, но дълбока мисъл, в която да взима участие сърцето, в която да взима участие и човешката воля. Има някои въпроси, които ще се разрешат само по един опитен начин. Аз ще ви приведа следния пример. При един велик индийски адепт, който се занимавал с окултните науки, и добил голяма опитност от своите учители, когато бил на 18 годишна възраст, идва един ден една бедна майка, и му оставя своето малко дете да го погледа докато се върне, като му казва: „Ще бъдеш тъй добър, отивам на работа, ще пазиш днес детето“. Той се съгласил да ѝ услужи. Тя отива на работа и оставя детето в коритцето си. Както си

работи този адепт, вижда една кобра, която се приближава при детето. У него се събужда желание да избави детето, но веднага си казва: „Ами, Брама, който е създал туй дете, няма ли да се погрижи за него?“ – и веднага се отказва да изпълни желанието си. Обаче, кобрата се приближава, ухапва детето и то умира. Майката се връща вечерта при адепта, и той ѝ казва: „Една кобра ухапа детето ти и то умря“. – „Ами защо не го пазихте?“ – „Такваз е волята Божия“. – „Ти положително ли знаеш, че туй е волята Божия?“ – „Ами тъй мисля“. – „Аз пък мисля обратното, че детето ми трябваше да живее“. Вика го тогава Брама: „Защо ти днес не помогна на това дете, защо не уби кобрата, за да го спасиш?“ – „Ами защо да я убивам, аз не исках да опетнявам ръката си. Ти създаде кобрата, ти създаде и детето“. – „Ти мислиш, че ще изпълниш моята воля, като не уби кобрата, и за това не опази детето; ами нямаше ли да изпълниш волята ми, ако беше убил кобрата?“ Всъщност, този адепт можеше да не убива кобрата, и пак да запази детето. Той можеше само да я хване с двата си пръста, и с пръчицата да ѝ каже: „Не ти е тук мястото“.

Сега, този червеният цвят у нас, той е цветът, който убива всички хора. Кого не убива и не разваля. – Той разваля и семейства, и държави, и общества, от памтивека, всичко разваля. Всички войни се дължат на него. Като се дигне червеното знаме, всички хора се убиват, и кръвта започва да се лее. Като се избият толкова хора на бойните полета, останалите се връщат окичени със знамена и знаци. „Е, трябва да се бием за благото на нашия народ“. Покажете ми, кой народ не се е бил, и като се бил да е прокопсал? Где са тези народи от старата древност: римляните, египтяните, асирийците, вавилоняните? Где са тези народи, които мислят, че като се бият, ще възстановят правото на своя народ? Да оставим ние народите. Та и съвременните домове се бият! Ние казваме: „Трябва да пазим своите интереси. Любовта трябва да се пази само за нас“. Я ми кажете една фамилия, която да е запазила поне за 2–3,000 години своята фирма, да не я е загубила! И в какви илюзии се намираме ние! В Любовта има една неприривност.

Трябва да има една постоянна връзка между Бога и човека, не Бог по форма, а Бог като Любов. Казват: а, Любовта. Да, но Любовта включва разумното Слово на човека. Сега, когато се запознаем с тази велика Истина, пред нас ще се отвори велик свят. Всички желаят да говорят с един умен човек, но никой не желае да отиде в една лудница, и да се разправя там с такива хора, които не мислят.

Казва Христос: „Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Един обект трябва да имаме. Значи, най-първо Бог се проявява вътре в нас. Тази Любов ще дойде. Как? – В тебе ще се зароди една малка искрица. И, ако ти не загасиш тази малка искрица, тази Любов, Бог ще дойде. Важно е, че Божията Любов не започва с червения цвят. Тя ще се яви в душата ти като една малка, светла точица, тъй приятна, и постепенно, колкото повече се приближава към тебе, тя ще те озарява, и под нея твоя ум, твоето сърце и твоята воля ще придобият най-добрите качества. Тя е светлината, за която Христос казва: „Аз съм виделината, и думите, които аз ви говоря, не са мои, но на Отца ми, Който ме е проводил“. Тази светлина ще дойде. Светлината е един признак на Любовта. И когато слънцето ни озарява, показва, че Бог ни изпраща тази светлина. Физическата светлина е признак на Божията Любов. Когато аз обичам някой човек, сърцето ми трепти, с фенер излизам да видя какво прави в тази бурна, тъмна нощ. Това е Любовта. Иначе, ако не го обичах, бих ли излязъл с фенер? Някои казват: покажи ни Любовта! Когато излезете вечерно време и видите тези звезди по небето, какво показват те? Това са фенерчетата, които се явяват, и Бог ви показва чрез тях пътя, че сте се загубили в бурята на живота. Казват някои: тия звезди са далеч. Е, кое е близо до нас? Туй, което обичаме в дадения момент, то е близо. Близо и далеч, това са относителни неща. Ако се движа с бързината на светлината, нещата са близо, тия звезди са близо, но ако се движа с бързината на една кола тези звезди са много далеч. И тогава, ние установяваме нещата и казваме: тук, на земята, е всичкият живот. Не, основата на небето, това е Любовта. Като влезете в небето, ще влезете в онази

вечна светлина, дето няма никакви сенки. Слънцето там никога не залязва. Някои казват: онзи свят е само едно състояние. Да, той е едно състояние, но същевременно е и едно място. Казват: где е онзи свят? Когато ние говорим за духа, какъвто и да е духът, и той има една материална обвивка около себе си. Материята, в която той обитава и работи, по отношение на неговото битие, е по-гъста от материята на земята. Вие, като хора, нищо няма да видите, но като духове, може да видите, че има и друга земя, с една материя, която не гние, в която няма тъмнина. Нашата материя се различава по това, че нейният цвят е покрит с една черна, с една тъмно-червена краска. Докато сме тук, при тези условия, мир не може да има. Вие искате да сте на другия свят. Е, тогава как ще изтълкувате думите: „Небето и земята ще потънат, ново небе, нова земя ще се явят“. Какво се разбира под тия думи? Нова земя се създава сега. Къде е тази нова земя? Христос казва: „Аз ще ви взема и ще ви заведа там. Дето съм аз, ще бъдете и вие“. Щом говорим на хората, че трябва да се преселят от едно място на друго, те започват да треперят, да се страхуват. Казва Писанието: „Там, дето е Любовта, там, дето е Бог, там е нашият живот. Там, дето Го няма, там е мъчение, там е ад“.

Казва Христос: „Който ме люби, той ще опази моите заповеди“.

Сега, откак сте излезли от Бога, вие сте живяли толкова хиляди години на земята, но не помните вашето минало: отде идете, как сте слезли на земята, нищо не помните. Аз не говоря за вашите тела, говоря за вашите души. Някои от вас знаят своето минало, но някои не го знаят. Някои от вас познават Христа, някои не Го познават и спорят кои е Христос. Някои мислят, че Христос ще дойде на земята, и ще Го видят, като човек. Това е до схващането на хората. Има друго едно схващане: Христос е проявление на Бога, Той е Любов, Той ще дойде като една вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората и тази светлина ще привлече всички хора около себе си. Това е истинското схващане. Той казва: „Като отида при Отца си, ще привлека всички при себе си“.

„Който ме люби, той ще опази моето Слово“.

Сега, в нас се събужда онази велика мисъл и казваме: „Опазихме ли ние Словото Божие?“ Кое е това Слово? – Живото Слово, Словото на Любовта, а не изказаното слово само на думи. Христос казва: „Аз ще изпратя Духа си, и той ще ви научи“. Когато дойде този Дух, каквото ви говори Той, това ще вършите. Има сега вързани човешки духове на земята, които заблуждават. Като влезе Божият Дух у вас, ще опазите Неговото Слово. Някои казват, че много знаят, че Духът говорил у тях. Тогава казвам: я ми изпейте една песен! „Аз“, казва, „с музика не се занимавам“. Ами с какво се занимавате? – С говор. Хубаво, кажи ми едно разумно слово. В какво седи Любовта? В целувките ли седи? В стискането на ръцете ли седи? В прегръдките ли седи? В яденето и пиенето ли седи? В какво? Аз мога да те нахраня, но Любовта не е в нахранването; мога да те напоя, но Любовта не е в напояването; мога да те облека, но Любовта не е в обличането; мога да ти дам знания, но Любовта не е в знанията. Всички блага мога да ти дам, но Любовта не е вътре в тези блага. И ние, съвременните хора, се заблуждаваме. Майката, като храни детето си, мисли, че туй дете един ден ще я гледа, но туй дете не е в това тяло. То се проявява в тялото, но туй тяло ще се измени. В туй тяло има една разумна душа. Ако майката може да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я разбере. Ако майката не е в състояние да влезе в интимни връзки с душата на детето си, туй дете ще я забрави. Причината за тази слаба връзка у животните е тази именно, че между тях има само една външна връзка, която се заличава. А у хората, при сегашното им развитие, има друга една разумна сила, която ги свързва. Сега ние, съвременните хора, се срещаме и се питаме: ти каква народност си? Мислят, че българите се обичат повече като българи, но не е вярно. За интересите си някой път, може. Обаче, Любовта не признава никаква народност, Любовта не признава никаква религия, Любовта сама създава религиите. Религията е за земята. Божията Любов седи извън всички църкви. Църквата, това е Христовата църква, а главата на тази

църква е само Христос. Питам: в коя църква се намира днес Христос, где се намира Той? Ако ми кажете в коя църква е, аз съм първият, който ще отида да поприказвам с Него. Доколкото зная, Христос не е в никоя църква. Това не е в ущърб на църквата, но аз говоря една истина. Ще кажат някои, че църквата е Божия. Че е Божия, Божия е, но Христос да е в тази църква вътре, не е, защото тази църква е облечена с червена дреха. И като четете Писанието, казва се за църквата: „В мантия е облечена тя“. То е външната страна. Сега, аз нямам нищо против вярующите, но казвам, че църквата, според сегашните схващания, според сегашното състояние, в което се намира, не може да направи нищо. Какво може да направи църквата в тези времена? Ами вижте, Америка, в която има толкова просветени, повече от 150,000 проповедници, повече от 40–50,000 души учени, свършили богословие, остана ли поне един от тях в църквата? Не, те дигнаха червеното знаме, и сега учат един велик закон в света, че и на победените и на победителите Бог еднакво налага своя закон. Сега, ако ние кажем на съвременните хора, че сме в края на века, че в света идва една велика промяна, ще кажат: туй е заплашване. Ако на японците преди 6 месеца им бяха казали, че ще дойде едно голямо земетресение, в което Япония ще остане като второстепенна държава, щяха да се присмеят, но сега това е факт. Един американец е предсказал няколко земетресения, и каквото е предсказал всичко се е сбъднало. Не ви казвам аз, той казва: „В Европа идва едно земетресение, което ще започне от север, ще разтърси цяла Европа така, че ще помни туй земетресение с хиляди години“. Той обяснява и причините на туй земетресение. В стария завет се казва: „Гледайте да не станат вашите дела и мисли толкова лоши, че да не може земята да ви търпи вече“.

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Вие, които ме слушате, всички искате да уредите вашите работи. Доколкото виждам, вашите материални работи са уредени, но вашите духовни работи не са уредени, заплетени са. Аз ви препоръчвам още

днес да уредите вашите полици с Бога. На какво са тези полици? – На Божествената Любов. Само тази Любов е, която ще стане основа на бъдещата култура. Върху нея ще се въздигне Царството Божие, а учението на Христа ще се въдвори, като учение на Любовта. Сега, разбира се, аз не говоря за тази обикновена любов, но между всички ви, между богати и сиромаси, между учени и прости, между всички ви трябва да дойде тази разумна Любов, да се възпитат децата, да се научат на тез велики закони, да ги прилагат, но да не ги използват за свои лични облаги. Не, Любовта подразбира великото благо, при което светът може да се възпитава. И първото нещо, което Любовта ще внесе, то е истинското здраве. Туй увеличаване на болестите е признак на нередовен живот, т.е. царува любовта със своя червен цвят. Всеки гняв, всяко възбуждане, всичко туй спира онези възвишени и благородни мисли и прояви у нас. И ние, като остаряваме постоянно, наместо да поумняваме, оглупяваме. Забележете, всички стари хора започват да се дразнят, да оглупяват. Защо? – Днес ги дразнят, утре ги дразнят, и постепенно един червен цвят започва да избива на лицето им, и тези стари хора оглупяват. И ако си писател или философ, и по отношение към тебе ще се намерят същества, които искат да те осмиват. И ние казваме, че на всички хора им трябва въздържание. Онези благородни хора, които искат да запазят своя живот, трябва да контролират онази червена сила на природата. Те всякога трябва да контролират този цвят. Ама някой се присмял над тебе! – Нищо. Ако ти дадеш ход на тази червена краска, какво ще придобиеш? Да допуснем, че някой изгорил твоята къща, ти трябва да търсиш причината на туй изгаряне. Това показва, че той не те обича. А щом не те обича, трябва да има причина за това. Ако ние, съвременните хора, умираме, казано ни е, че умираме от нямане на любов.

„Който ме люби“, казва Христос, „той ще опази моето Слово“.

Нека имаме словото Божие, че тогава ще пазим Божията Любов. Тази Любов трябва дълбоко в нас да се загнезди. Съвременната наука

е дала ред факти, ред данни за последствията, които излизат от нередовния живот. По някой път ме учудва своенравието на някои хора. Онзи морал, който днес съществува, той е даден от великите Учители, които са имали откровението на целия космос. Този морал е даден на мястото си, но сега, както е внесен вътре в света, той е изгубил смисъла си. Защо? – Днес той е само външен. У нас има само едно външно благочестие. Всеки има морал от страх. Ние изпълняваме морала, защото има затвори, има стражари. Всички тия принудителни мерки ни заставят да живеем един морален живот. При такова едно състояние, кой няма да е морален? Желал бих да зная, доколко този морал се гнезди вътре в сърцата и умовете на хората от съвременния свят? За да проверят какъв е съвременният морал, нека властта за 10 дни да се оттегли и да видят кой какво ще направи. И нека тогава да проверят, в 10 дни светът дали ще бъде по-културен или не. Нека направят такъв един опит и да държат статистика, по колко престъпления на ден могат да се правят. В Англия, във Франция, в Америка има такива статистики, нека и в България държат такава една статистика, та да видят, кой народ има повече Любов. И аз бих желал, нека съвременните християни направят този опит, не да няма власт, но временно властта, правителствата да се предадат, да видят как ще се прояви човешкият дух. Ние, съвременните хора, нямаме вяра, страх ни е да направим този опит. Защо? – Защото малко любов имаме. Знаете ли примера за онази царица, която искала от мъжа си властта, да управлява само три дни. Той ѝ казал: „Нямам вяра в тебе“. – „Как, аз те обичам!“ – „Обичаш ме от страх, защото имам власт, сила, но ако аз ти дам властта в ръцете, ти ще бъдеш първата, която в три дни ще ме обесиш“. – „Не, ти ме крайно огорчаваш, хайде да направим опит“. Дава и той властта, но след три дни тя го обесила. Като го окачват на въжето, той ѝ казва: „Нали ти казах, че ще ме обесиш, прав съм, значи“. – „Е“, казва тя – съзнала се и си закрила очите. Сега, вие ще кажете: колко жестока е била тази царица! Не е така. Ами онзи мъж и онази жена, които се кълнат пред

олтара, че ще се обичат и ще си бъдат верни, издържат ли? После, всеки от тях си намери по-хубав мъж или по-хубава жена. Не казва ли ѝ той: „Е, ще потърпиш малко, нали знаеш, че аз залюбих, ще си намериш друг". Туй не е разбиране на Любовта. Туй е любов само по форма, но не и по съдържание. Аз намирам, че този обесеният цар, и той не е бил много умен. Той не трябваше да даде властта на жена си и да чака, а трябваше да си вземе паспорт и да ѝ каже: „Ще ти дам властта за три дни, но в това време ще отида в странство, и, ако има нужда от мене, ще ме викаш, ако няма нужда, ще управляваш, както знаеш". Умен трябва да бъде той. А той седи и чака, какво ще направи жена му. Ето къде е погрешката. Следователно, ние някой път не проявяваме своята любов, а очакваме. Мъж, който от жена си очаква това благо, е окачен на въже; и жена, която от мъжа си очаква това благо, е окачена на въже. Все на въже са окачени.

Христос казва: „Който ме люби, той ще опази моето Слово".

Някои се чудят, защо Христос си замина. Той казва: „Който вярва в мене, и по-големи чудеса ще прави". Той им даде своята власт, остави ги на земята, но знаеше какво ще правят с Него. Той им даде властта и те Го разпнаха. Сега седят, молят Го отгоре: „Господи". Христос пита съвременните християни: „Има ли нужда от мене?"

Христос казва: „Който ме люби, ще опази моето Слово".

Сега, аз се обръщам към онези ученици, които искат да се подигнат. Туй учение на Любовта не е учение за децата. Другите могат да живеят както искат, но онзи ученик, който е учил четири години в университета, и държи изпит или докторат, той трябва да застане на нозете си и да защитава своята теза, да я доказва. Само така може да получи докторат. Онзи ученик, който ще държи матура, не трябва да написва цифрите на ръкавите или на ръцете си и от там да гледа, но трябва да има знания, трябва да знае общите принципи. Някои от тези принципи не са на мястото си, но онези, които са необходими за живота, той трябва да ги знае, за да издържи изпита си. Ако не може да го издържи първият път, да се яви втори, трети

път, но да го издържи. Сега, всинца ще ви поставят на изпит. Този Отец, за Който ви говори Христос, Той ще ви постави на изпит за Любовта. Изпит идва за всички хора. И след като ви пресеят, онези, които останат, на тях ще се дадат нови условия за развитие. И земята ще се пресее, ще остане наследството само за добрите хора. Ще останат само тези, който разбират Любовта, и които издържат изпита на Любовта. Съвременните хора ще проверят един закон: няма да остане на земята нито един престъпник! Идва една червена вълна от този червения цвят. И понеже всички тези хора са тежки, то по гравитация всички ще бъдат отнесени тъй, както се отнасят прашинките от вятъра. И сега някой път ми е чудно, когато добрите хора казват: „Какво ще стане с нас?“ Ами ако вие имате един възлюбен, който е силен, можете ли да го питате „какво ще стане с мене“? Има Един в света – Бог. Той е най-силен. Всичко може да премине, всичко може да се разклати, Той никога не се разклаща. Има Един в света, у Когото няма никаква промяна, у Когото всичко е постоянно. По някой път допущате мисълта: какво ще стане с нас? – Ако вие имате Божията Любов, с вас всичко ще стане тъй, както трябва, а не тъй, както не трябва. Сега, аз се обръщам към учениците на Любовта и казвам: опитали ли сте вие силата на Любовта върху Мъдростта? Онзи, който люби, той трябва да обича, да иска да придобие Мъдростта в себе си, да стане мъдър. Не желае ли това, Любовта не действа. Любовта се проявява само при едно силно, интензивно желание да бъдеш мъдър. Туй е качество на Любовта. Първото качество на Любовта е една велика жажда да учиш. Всичко туй не е алчност, такъв човек не е нехаен, но изучава всичко, каквото види в света. А качеството на Мъдростта е точно обратното. Пък, у мъдрия човек има желание, най-малкото същество, което види, да обикне, има желание да му направи една услуга. Той като види, че една мравка се мъчи, ще се спре, ще ѝ направи услуга. Като види, че едно цветенце е затиснато, ще се спре, ще го разрови, ще му направи една услуга. Нему е приятно това. Само мъдрият човек може да

направи туй. Сега, ако дойда във вашия дом, аз мога да позная дали вие търсите Мъдростта или Любовта. Някога мнозина казват, че ние трябва да говорим много сладко. Но в какво седи сладкото говорене? Ако аз отида при едно дърво затрупано с вар и взема да го чопля, да го измивам с вода, зле ли правя? Мислите ли, че варта е една необходимост при условията за неговото развитие? Зимно време то е намазано с вар за предпазване от зайците, но летно време трябва да се освободи от тази вар. Ако се яви човек, който може да ви каже вашите погрешки, които са в порите на вашата душа и ви спъват, какво обидно има в това? По някой път вие считате за обидно това, че някой ви е казал погрешките. Аз считам, че първото правило е, човек сам да вижда грешките си. Ако не ги вижда, и дойде някой да му ги покаже, тогава трябва да му благодари. Иначе, ще се намерим в следующето положение. Аз ще ви приведа един пример. Един турчин отива в една българска къща и им казва: „Слушайте, вие български няма да говорите, аз разбирам български. Вие ще говорите на турски. Ако кажете нещо лошо, ще ви разбера“. По едно време, той си запалил чубука, но една искра паднала от чубука, и чалмата му почнала да гори. Бабата като го видяла, казала му: „Агачо, чалмата гори“. Той ѝ казва: „Не разбирам“. Тя пак: „Агачо, чалмата гори“. – „Не разбирам“. Най-после тя му казала на турски. – „А, тъй кажи, да те разбера!“ Така и ние, казваме, че разбираме някоя работа. Казват ни: „Чалмата гори, чалмата гори“. – Не разбирам. Всички говорим за Любовта, но както агата, разбираме тази любов по турски.

„Който ме люби“, казва Христос, „ще опази моето Слово“. Законът е такъв: трябва да любиш някого в света. Ако човек не може да люби онзи първият лъч, който е влязъл в окото му, той не е човек. Аз това наричам любов. Първият лъч, който влезе в твоя ум, първият лъч, който влезе в твоята душа, първият лъч, който внесе тази радост, ти трябва да го обичаш. Може да е малък този лъч – нищо, ти ще го обичаш. Мислите ли, че не трябва да обичате онази малка божа кравичка, която по някой път може да се качи по вас и да лази? Вие

даже не се спирате да помислите и казвате: нямаш право да ходиш отгоре ми. Мислите ли вие, че сте постъпили по закона на Любовта? Аз се учудвам, срещам много религиозни хора, ученици имам, които за една божа кравица казват: „Тази божа кравица не трябва да лази по мене“. Не, ти не си разбрал закона. Тази божа кравица щом се качи отгоре ти казва: „Ти божа кравица ли си като мене?“ Божа кравица, отлично име! – кравица на самопожертване. Забелязали ли сте, какъв е животът на тази кравица? Тя си има дрешка отгоре. Наблюдавали ли сте цвета на нейната дрешка? Сега, разбира се, не е във външната форма. Зад тази божа кравица седи нещо разумно. Ако аз пратя едно малко дете да ви донесе едно карамфилче, то тия от вас, които не ме обичат, ще кажат: е, едно карамфилче! Но я попитайте онези, млада мома или момък, които ме обичат, какво ще кажат? „А, карамфилче!“ – Скачат, радват се. Защо? – Любовта говори вътре в тях! Това е факт. И онзи, който има тази велика Любов в душата си, за него, тези малките неща внасят радост и веселие. И колко пъти днес Господ ще изпрати едно малко дете да ви донесе едно карамфилче! Още като се събуди някой, рано сутринта, Господ ще му изпрати едно карамфилче. Виждам, някой се радва, скача, а някой ще изхвърли карамфилчето, казва: аз съм стар. Аз гледах, едно дете донесе на една стара баба едно карамфилче, тя казва: „Синко, стара съм“. Не, не, макар и стара, нека вземе туй карамфилче. Тази баба, като казва, че е стара, друго нещо подразбира тя. Тя иска да каже: „И когато бях млада, аз не любих, пък и сега не любя, не съм се научила на туй изкуство“. Всички съвременни хора ги е срам да кажат, че любят. Не зная на какво мяза тяхната любов. Не, герои трябват. Ние трябва да покажем на сегашния свят в какво седи Любовта. Мъжът направил една погрешка, жената трябва да се прави, като че не разбира нищо, като че нищо не е видяла. Онези, които разбират това учение, които вървят по Бога, те трябва да покажат този пример. Тъй разбирам аз! Седите някъде, някой е казал нещо несвързано, тихо и спокойно мислете само за Любовта. А вие мислите само за общественото

мнение. Мъжът направил хубава дреха, жената не я харесва. Да се прави, като че ли нищо не вижда, да я остави настрана. Ето откъде трябва да почнете вие. Но колко сме слаби! Аз опитвам, опитвам, правил съм няколко опити, и още резултати не са дали. Аз, за пример, правих опити между двама ученици, и то ученици, които говорят за философия по окултизма. Дам им по две хубави ябълки, и ги гледам в лицата. И двамата казват: „А, Учителят към нас е много внимателен". Изваждам от джоба си още една ябълка, давам я на единия, на другия не давам. Мръдва сърцето му. Казва си: „Отде накъде, той по-високо ли стои от мене?" Казвам: аз ви разбирам, вие не ме разбирате. Защо му дадох другата ябълка? На този, на когото дадох другата ябълка, казвам: слушай, има един болен приятел, ще му занесеш тази ябълка и ще го поздравиш от мене. В природата излишък няма. Ако Бог изпрати своите блага излишно, Той казва: „Ще станеш сутринта рано, весел ще бъдеш и ще занесеш ябълката на болния".

Следователно, Христос казва сега: „Който ме люби, ще опази моето Слово". Опазването на туй Слово не седи в думите. Някой път може да отидем някъде, да седим, да мълчим един час и да занесем своето благо. Тъй щото, с мълчание можем да занесем много повече. Има два начина на говорене. Като мълчиш, ще пренесеш туй мълчание в душата му. Отидеш при някой болен, казва ти: „Много ми е тежко". Попрегърнеш го, погалиш го с ръцете си, той казва: „Как ми олекна, този човек като че ми взе нещо" – доволен е. Пък можеш да отидеш при някой болен и да му говориш: „Ти си грешен човек, Бог те наказва, имаш да страдаш" – ти му оставаш двоен товар. Мислиш, че това е любов? – Не. Сега, вие ще ме запитате, какви са крайните резултати на Любовта? – Крайните резултати на Любовта, това е да се опознаем. Ние още не се познаваме. Знаете ли за какво опознаване говоря аз? Дойда във вашия дом, вие ме познавате, искам 1000 лева. Вие на радо сърце ми давате. Вторият ден дойда, поискам 2000 лева, давате ми. Но, като дойде до 10,000 лева, казвате: а, сега вече не мога.

Значи, до 10,000 лева ме познавате. Казвате: този човек иска да ни опропасти. И действително, ако мисълта ми е да ви опропастя, да ви взема парите в името на Любовта, това е голяма подлост. Но, ако след като ви взема 10,000 лева, искам да ви дам 100,000 лева, да ви дам своето благо, това е любов. Следователно, Любовта всякога мисли не за своето благо, но за благото на другите. Аз гледам сега, някои, които вървят в това учение, мислят, че Бог ги изпитва. Е, хубаво, ако те изпитва Господ, не е достатъчно само да издържиш, но отговори ли правилно при този изпит? Първото нещо: между учениците, между братята и сестрите отношенията трябва да се изправят: между майки, синове и дъщери отношенията трябва да се изправят; между приятели отношенията трябва да се изправят; между слуги и господари отношенията трябва да се изправят; между учители и ученици отношенията трябва да се изправят, да станат отношения на любов. Над нас има по-висши същества, с които трябва да се свържем. Тия правилни отношения именно ще ни свържат с този висш свят. Ако ние се свържем с по-низшите същества, мислите ли, че ще придобием нещо? Някой говедар, който е пасал с години говедата, придобил ли е нещо? – Нищо не е придобил. Ако ние живеем между съвременните хора и не се запознаем с Бога, ние ще останем невежи. Ако е да бъдеш говедар, бъди, но в торбата си трябва да имаш книги, да имаш връзка с хората, да знаеш какво става по света, да си запознат с небето, да си запознат с живота, с изворите, с цялата природа. Като погледнеш такъв един говедар, да виждаш в лицето му един отличен говедар.

Сега, при днешното възпитание на хората, някои сестри казват: „Да бъдем милостиви“. Знаете ли какво е милост? Милостта има блага не във времето и пространството, тя има блага в човешката душа извън времето и пространството. Сега именно туй разширение всички трябва да го имате. И аз бих казал: Любов без Мъдрост не е Любов. Едно от качествата на Любовта е, че всеки, който люби, трябва да е мъдър. Той трябва да е много внимателен, не пред външния свят,

но пред Бога, да върши всичко туй, което Бог върши спрямо нас. Че как мислите, природата пред нас мека ли е? Как да си обясните студа? Зимно време зъзнеш, трепериш. Дойдат пожар, бури, глад, земетресения. Езикът на природата, това е езикът на Бога. Бог иска да ни събуди от един дълбок сън, да ни върне от един хлъзгав път, по който сме тръгнали. Забогатееш много – дойде някоя болест. Затлъстееш – дойде някоя болест. Направиш зло – дойде някое наказание. Мислиш ли, че това е зло? Не, това е Божията Любов. Всичко, което идва, това е Божията Любов, която ще тури ред и порядък между хората. Редът и порядъкът ще дойдат, и хората за в бъдеще, може би след един кратък период, ще се опознаят и ще живеят в братство. Тези идеи за братството ще дойдат, и тогава управляващите ще бъдат много умни хора. Учителите, професорите, майките ще бъдат учени, умни хора, ще бъдат братя и сестри помежду си, и земята ще бъде едно място на благословение. Туй нещо скоро ще дойде, но докато дойде, хората ще минат през огън, през бури. Като дойде туй време, всичко ще се пречисти, всички стари парцали, дрипи, събрани от хиляди години, всичко туй ще се тури на аутодафе. Примиране ще има. Светът ще се пречисти с огън, изгаряне ще има. И сега аз ви казвам: туй ще стане, ще го проверите и тогава ще си кажете, дали е вярно или не. Сега не си правете бързи заключения, въздържайте се! Не казвам, че това е вярно или не, не казвам, че туй ще стане или не, но си го запишете, и като дойдат тия времена, проверявайте. Ще видите, че туй действително е вярно. Съвременните учени хора правят своите изчисления и казват, че в развитието на слънчевата система се завършва един цикъл от 25,000 години. Всякога при една такава промяна в слънчевата система стават и външни промени. И сега, учените хора казват, че месечината ще се разруши, и всичкият този прах от месечината ще падне на земята. Понеже хората много орат, много консумират, то земята има нужда от тор. Този прах ще обнови земята. Питат някои: на мястото на тази месечина какво ще дойде? Казват, че ще се яви нова планета. Тъй си

говорят хората. Ако дойде новата планета, тя ще бъде толкова голяма, че всички ще я видите. Тези учени хора казват, че това нещо няма да бъде след дълго време, скоро щяло да бъде. Колко е наблизо това време, не се знае.

И казва Христос: „Който ме люби, ще опази моите заповеди".

Кога се нуждаем от въжета? Нали когато сме в кладенеца? Кога се нуждаем от вода? – Когато сме жадни. Кога се нуждаем от хляб? – Когато сме гладни. Кога се нуждаем от дрехи? – Когато сме голи. Ако има епоха, когато най-много се нуждаем от любов, това е сегашната. И никога човечеството не е било при такива благоприятни условия за проявяване на Любовта, както сега. Никога Бог не е говорил тъй много, както сега. Той в миналото е говорил, но само на отделни лица. А сега, всички онези хора, които са възмъжали, почти на всички е почнал да говори. И ще проверите една велика истина, дето Христос казва: „Отец ми ще ви се изяви". Щом ви възлюби, Той ще ви се изяви. Няма по-тържествен ден от този, да видиш Божието лице! Да видиш Божието лице, не значи Бог да те уволни, а да ти даде свободен билет, като на един ангел. Ще ти даде един свободен билет за пътуване, ще прати един ангел да те вземе на крилете си, ще обиколиш всичките слънчеви системи, и след 100 години ще те върне на земята. Мислиш ли, че такава една разходка няма да ти бъде приятна? При тази разходка ще научите толкова неща, умът ви тъй ще се освежи, такава култура ще видите, че ще си кажете: колко съм бил прост! Като се върнете на земята, всички ще забележат една промяна у вас и ще кажат: откъде е тази мъдрост? Вие ще кажете: който има такъв билет, винаги става мъдър. Аз бих желал за всички ви такъв билет. И подписът на този билет ще бъде „Любов". И накъдето тръгнете с тази дума, „Любов" няма да бъде написана на български, нито на френски, нито на английски, дето и да отидете, вашият път ще бъде отворен. При изговаряне на тази дума „Любов", пропуск навсякъде ще имате, навсякъде ще имате добри условия, ще се почувствате като у дома си, навсякъде ще ви нахранят, ще ви

почитат и ще разберете, че животът има смисъл. А сега, вие мислите, че учени хора има само на земята. Учени хора има навсякъде, разумни същества има навсякъде, и дето има любов между тия същества, навсякъде има разумна обмяна. Туй е идеалът, който трябва да имате. Засега Любовта е дошла с червеникав цвят, с портокален и малко въззеленикав, но вашата Любов трябва да има синкав цвят. Този синкав цвят постепенно трябва да се превърне на светъл. Право казват духовете: „Само светлите ги пращат да служат на онези, които ще наследят Божествения живот, вечния живот“.

Казва Христос сега: „Който ме люби, ще опази моите заповеди. Който люби мене, и Отец ми ще го възлюби. Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим у него“.

Сега, да не се дезинтересирате, да кажете, че светът ще се свърши, нищо не ни трябва. Не, когато става едно корабокрушение, всеки трябва да бъде на брега и да помага. Всеки от вас трябва да бъде буден, готов да помага на страдащите, на оскърбените и да им даде утеха. Казват: „Смъртни са хората. Какво ще стане с нас?“ – Има Един, Който ще застъпи вашето право. „Изпоядоха ни, живота ни взеха“. Имайте Любов и не се плашете! Има Един, Който се застъпва за вас. Той е силен. Светът ще се поправи, но с революция. Идва революция, идва картечен огън. Като дойде тази революция в Европа, цяла Европа ще се разтърси от тази революция, от това земетресение. Няма да остане нито едно здраво здание на земята, тъй казват учените хора. Високо здание няма да остане в Европа. Всички тези монументи, всичко туй ще бъде смъкнато, нищо няма да остане. Туй е една революция, за да ни освободи Господ от всички тия заблуждения. Тогава Господ ще каже: „Гледайте нагоре!“ И ние ще мязаме на онази какавида, която излиза от своя пашкул, и на онзи човек, който излиза от своя гроб. Та какво, ние сме в гробищата! Мислите, че онзи, който копае камъни 1000 метра дълбоко в земята, му е много приятно? Нима мислите, че онзи огняр, който е на парахода и на 24 часа се сменя, му е много приятно? Нима мислите, че онзи работник в онази фабрика,

при онзи шум, му е много приятно? Тези неща са необходими засега. Но за в бъдеще трябва да имаме фабрики, да не дигат никакъв шум, та като влезеш в тях да ти е приятно. За в бъдеще няма да има нужда да слизаме долу в земята, да копаем, като къртици, а ще взимаме нужната енергия от пространството, с нея ще се отопляваме и осветляваме. Всичко ще се измени.

„Който ме люби, ще опази моето Слово“.

Тогава Бог ще ни разкрие един нов начин. Той ще ни даде новите блага. Сега, ние трябва да покажем, че у нас има един нов живот, нов принцип, че можем да приложим Любовта. Който и да е от вас, мога да го опитам, доколко е неговата любов, неговата честност. Вие се намирате в крайна нужда, и аз ви дам да занесете някъде 100,000 лева, без разписка, тъй, само между мене и вас. По пътя ще се замислиш, ще си кажеш: да си услужа! После ще се извиниш: по пътя срещнах разбойници, нараниха ме. Да, но и вие сте се наранили. Аз си мълча, замина си. Друг случай: вашата дъщеря е млада, красива, девствена. Вие я оставите някому да я преведе през гори и планини. Мислите ли, че няма да опитате неговата любов? Той трябва да я пази като нещо свещено. А колко пъти могат да се явят у вас тези нечисти мисли! Това не е култура. Любовта изисква от нас онова свещено чувство – да тачим живота на хората. И тъй, братя и сестри трябва да хранят помежду си онова благородно чувство. Приятели, мъже и жени, трябва да имате най-благородни чувства помежду си. Синове и дъщери трябва да хранят най-благородни чувства и мисли към своите близки и приятели. Ами че така е! Ние се намираме пред един свят, пред една култура, дето всичко ще се разкрие, няма да остане нищо неразкрито.

Аз бих желал, всички вие, които ме слушате, да носите факлите на тази култура запалени, тази светлина да има един определен принцип и да кажете: „Любовта включва благото на всички хора“. А ние сме носители на туй благо.

Сега, ако вие сте верни на думите Христови, то не е за в бъдеще, но още днес вие можете да имате един опит. Имали сте го, но и днес пак може да го имате. Тази Любов ще дойде, у вас ще има едно прииждане, ще дойде едно разсветление. Със старите си сметки трябва да се простите. Аз, като ставам сутрин, често усещам един кръг наоколо, който ме стяга. Знаете ли на какво го уподобявам? В стария завет има един пример за Самсон, за този герой, чиято жена искала да знае, где се крие силата му. Той по някой път я поизлъгвал, не ѝ казвал где се крие силата му. Като заспивал, тя го завързвала, но като ставал сутринта, той се освобождавал. Сега, станете сутрин, казвате си: стяга ме нещо главата. – Вашата жена ви е вързала. Жената я стяга нещо, мъжът ѝ я вързал. Мъжът или жената, все едно, вързал те някой. Като станеш, ще кажеш: „Бог е Любов!" Или, кажете този стих: „Ако ме любите, ще опазите моето Слово". Всяка сутрин, като станете, употребявайте тази формула! Имайте предвид, че като произнесете тази формула, тази връв веднага ще падне и ще дойде светлина в ума ви. Имате да плащате една полица, умът ви е толкова стегнат, не знаете какво да правите – произнесете формулата, ще се скъсат връзките. Скарани сте с някого – произнесете тази формула. Трябва да се скъсат тези връзки, тези въжета, с които сте вързани. Всички сте вързани. Знаете ли с какви връзки са вързани хората? – С дебели черни въжета. Казвам някому: направете туй нещо! Но той не слуша. Скъсайте тези въжета, защото казва Христос: „Който ме люби, той ще опази моето Слово". А там, дето е Словото Божие, там е и силата Божия.

И тъй, бъдете сега носители на Словото Божие, опитайте Го! Аз искам да приложите всяка една формула в живота си. Още днес можете да направите това. Всички тези недоразумения, всички караници, всички тия лоши неща, които имате помежду си, всичко туй скъсайте! Вие ще кажете да дойде Христос, че тогава. Не, не, няма да оставите нищо лошо в сърцето си! Аз, когато се събуждам сутрин, гледам как си препятстват хората. Неразположени сте, кажете си: „Бог

е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни. Тук има някакво заблуждение. Тогава, защо аз да се спъвам?“ Така си казвам аз, така си кажете и вие.

На тази беседа, която сега ви държа, вие се усмихвате, казвате: има някои думи, тъй, особени ни се виждат. Законът е такъв: вие ще скъсате тези връзки! Всички трябва да бъдете разумни! Сега, няма да казвам да не се критикувате. Това са малки неща, обикновени. Станеш сутрин, кажи: Бог е Любов, тези светове са в щастие, в блаженство, няма нито един ангел на небето, който да е намръщен, защо аз да съм намръщен? Ти си в странство, баща ти е богат, не се плаши, ще дойдат парите. Няма да чакаш слугите си, ще идеш да си ги вземеш от банката. Казват: Бог ще уреди нашите работи. А не, Бог урежда работите наполовина. На онези, които орат и сеят, Бог урежда работите; на онези, които учат, Бог урежда работите. Ще станеш, ще учиш и хубаво ще учиш! Тогава ще дойде туй истинското знание. Ще го приложиш. Ще орем и ще сеем. Вие искате да имате приятели. Как? – Скърбен е вашият приятел, който и да е той, направете му една услуга, без да знае той това. Приложете Любовта! Не ви казвам, че Христос е между вас. Не е между вас. Ще кажете: един от нас е, тук е, някъде е седнал. Не е. Христос е... Знаете ли какво значи „Е“? Той е на работа сега, не може да дойде между нас. Той се е стегнал, и знаете ли как работи сега? Знаете ли какво значи работа! Той се е запретнал и работи тъй, както никога не е работил. Той не е като онези българи да се захласва. Никога не се захласва Той. Един българин отишъл в Америка, искал да преподава там френски език, но не могъл да се настани. Наемат го там в една църква да духа духалото на един орган. Седнал на духалото, духал, духал, но като нямал пари, като бил затруднен материално, замислил се и си казал: „Какво да правя с този орган? Нямам пари! Да съм си сега в България, един учител да съм! Що ми трябваше да идвам в Америка?“ Като се замислил тъй, забравил да движи ръчката на духалото. Идва клисарят, казва му: „Какво правиш, духай! Философия не се изисква, духане се изисква“.

И аз ви казвам: не се изисква само философия. „Какво да правим?“ Любов, любов се изисква, какво си забравил ръчката? Тази ръчка тя ще ти донесе всичкото щастие. Отвън органистът свири. Духайте, иначе ще развалите службата. Всички същества в света имат нужда от любов. Без любов всички същества умират. Всеки иска да има един любовен поглед. Туй трябва да се съзнае. В обществото вие трябва да дадете един добър пример на любов. И като дойде някой при вас, без да му говорите за любов, да усети тази истинска любов. „Ако ме любите, ще опазите моето Слово“, казва Христос. Аз ви казвам: любите ли Христа, ще опазите Неговото Слово. А Неговото Слово носи в себе си великата Мъдрост, която въздига и укрепява човешкия дух, просвещава човешкия ум, облагородява човешкото сърце и усилва човешката воля, която прави хората свободни, щастливи и блажени. Там е всичкото.

Беседа, държана на 2 декември 1923 г.

КАКВОТО ЧУХ

Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го. (Йоан, 15:15)

Ще взема думите Христови: „Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го!" Вие ще намерите допълнението на това: „Всичко, каквото чух!" Често употребявате думите „на вас всичко ви казах". Може ли всичко да се каже? – Може. Всичко може да се каже на онзи, който всичко разбира. Нима онова житно зърно, което вие посаждате в земята, не съдържа всичко в себе си? – Съдържа. Всичките онези соли са внесени в това семе. Нима първият лъч, който иде от слънцето, не носи всичко в себе си? – Носи. Всеки ден вие се събуждате и казвате: „Господи, Ти си ме забравил, аз нямам приятели. Няма кой да ме обича. Всички са ме изоставили". Мислите ли, че онзи първи лъч, който е проникнал сутринта при изгрева на вашето слънце, не достига до вашето око и не носи всичко в себе си? – Носи. Той е първият поздрав, казва: „Аз съм светлина". И който ходи във виделина, няма да се спъва. А виделината е като един резултат, едно изявление на Божествената Любов. Любовта е едно изявление на Бога, и само чрез Любовта ние можем да Го познаем. Всички други философски разисквания и твърдения, това са само залъгалки. Ако това беше една велика истина, ако всички онези трактати, онези велики томове съдържаха истината, ние всички трябваше да бъдем добри хора. Ако някой мой приятел ме заведе в една сладкарница, дето се продават пасти, както ги наричат с чужди имена, аз наричам тия сладкарници „приятните стаички", и ме покани да си хапна, какво ще произведат те в моя стомах? Тия пастички са направени от белтъка на яйцата, само крем са, но като ги изядеш и се върнеш у дома си, нещо те стяга на корема. Днес тъй, утре тъй, и най-после, виждаш, че нещо ти липсва, и краката ти почват да се спъват. Този

приятел ти даде една сладка, онзи приятел ти даде друга сладка, но те не са нещо съдържателно. Друг приятел те покани на едно винце, днес пиеш, утре пиеш, но краката ти се препъват. Казваш: „Не знам какво става, изменя се моят живот“. Казвам: тия пасти, които не съдържат нищо в себе си, измениха твоя живот. После, какви са онези бонбончета, с които залъгвате малките деца? Дойде малкото дете, ти му дадеш едно червеничко бонбонче, или едно от шареничките, но след това бонбонче ти става по-лошо. Утре му дадеш зеленичко – то стане по-користолюбиво. Казвате: какво става с моето дете, че не може да му се угоди? Добре, ако вие храните вашите деца с бонбончета – червенички, зеленички и тям подобни, вашите деца ще ви бъдат учители и възпитатели. Един пророк още на времето си се оплакваше: „Моят народ деца го управляват“. И всички съвременни хора деца ги управляват. Аз взимам думата „деца“ в много широк смисъл. Вие имате едно желание, минавате покрай една витрина, виждате една рокля с шареничко там и си казвате: „Да си я купя!“ Да, но като я облечете, ще се измени вашият живот. Да допуснем, че някоя ваша сестра е женена, и до виждането на тази рокля тя живее отличен живот със своя мъж. Този човек едва изкарва прехраната си, няма излишни средства, често нямат и какво да ядат. Но, като види тази рокля, жената казва: „Чакай, ще го накарам да ми я купи“. За да успее, тя ще наготви малко по-добре, ще се повърти около мъжа си, натук-натам, ще го погали малко, но в това триене, в това умилкване има скрито нещо користолюбиво. Най-после му казва: „Знаеш ли, днес видях нещо“. – „Какво?“ – „А, много хубаво! Там на витрината видях една диничка рокля“. А на мъжа сърцето мръдне. Е, няма какво най-после, обича я, ще ѝ купи. Но той е чиновник. Какво ще направи? Тази рокля скъпо струва. Ще се постави на друго изкушение. Касиер е, може да бръкне в касата. Казва си: „Е, от тук ще взема, че после ще ги върна от заплатата си“. Вземе 2–3,000 лева, после отиде на един театър, като снощния, дето Марто свиреше с цигулката си. Но, по нещастие, дойде един ревизор, ревизира касата, вижда 3,000 лева

липсват. Уволняват го. Отива тяхното щастие! Питам: това желание не е ли детето, родено вътре в тях? Да, имайте предвид: децата могат да бъдат родени с любов и без любов. Евреите казват: „Ние не сме родени в блуд“. А Христовото учение гласи: „Всяко дете, което не е родено от любов, то е незаконнородено“ – без изключение! Всяко желание, всяка мисъл, всяко действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, то няма санкция в Божествения живот. Така седи законът. Ние с хиляди години можем да четем Словото Божие, с хиляди години можем да разискваме върху нещата, но Любовта е извън времето и пространството. И моралният живот не е вътре във физическия, той е извън него. Във физическия свят няма никакъв морал. Морал може да съществува само между разумните същества, той е само отношение на нещата. Туй е морал в този широк смисъл. И животът има двояко значение вътре в себе си. Той се намира и в материята, и извън материята. Животът вътре в материята ние наричаме материален, а животът извън материята ние наричаме духовен. Следователно, ако вие сте в материята вътре, вие не можете да имате морал. Мислите ли, че ако някой ми строши ръката, а вие дойдете при мене, ще мога да се разговарям приятелски с вас? Не, постоянно ще мисля за ръката си. Мислите ли, че вие ще можете да ми говорите за любов, за разни благодеяния, за това-онова, и аз ще мога да ви слушам? Не, не, всичкото ми внимание ще бъде проникнато от ръката и ще ви кажа: „После, като оздравея, тогава ще обичам, тогава ще правя милостиня, това-онова!“ Е, казвам: ръката на съвременния свят е счупена. Днес те уповават само на парите. Те са дясната им ръка. Щом се счупи тази ръка, те нямат упование, нямат разположение. И когото срещнеш днес, ще ти каже: „Без пари може ли да се живее?“ Чудни са тези хора, като мислят, че без пари не може да се живее! Това не е философия. Светът може така да разисква, но онези, които отиват към Божествения свят, трябва да имат по-правилни отношения, по-правилни разбирания, какво нещо са парите. Парите представляват ценността на онзи свещен труд на всички тези заминали същества,

които са пожертвали своя живот. Ами че всички тези здания днес построени, всички тези греди турени, всички тези железа, живи хора са ги изваждали от земята. Хиляди дървета са пожертвали живота си! Знаете ли колко растения са пожертвали живота си заради вас? И всички тези хора, за които растенията са пожертвали своето благо, казват: „Това е наша собственост“. Не, щом се спрем пред едно здание, трябва да преживеем всички онези жертви, които са дадени. Това е един храм на жертвоприношение. Хиляди същества са станали жертва! Вие се спирате пред една фурна, погледнете на онзи хляб, поусмихнете се, но вашето сърце не тупа, и вие не можете да изпитате някакво особено чувство. „А“, казвате, „природата, Господ е създал този хляб заради нас“. В природата поне тези самуни ги няма. Слънце има, но самуни няма. Трябва ли да се засмееш? Не, сега ние седим и сме недоволни. Всички, които ме слушате, все сте от недоволните. По лицето ви това поне чета. Всеки има по един червей вътре в себе си. Всеки е недоволен. Защо? Някой има една малка къща от две стаи и кухня, казва: „Не, не ми е достатъчна“. Някой има хубави чепичета, от хубава кожа – цветът им не бил хубав. Е, хубаво, искате повече шапки, повече рокли. Аз нямам нищо против роклите и шапките. Ако тези рокли могат да внесат във вас любов, аз съм готов всяка седмица да ви шият, но ако всяка рокля внася размирици във вашия дом, то една рокля е достатъчна. В туй отношение у птиците, не правя сравнение с тях, понеже и техните перца се сменяват, но поне тяхната мода е установена. Една рокля на гърба си имат, нямат две. Гардероб нямат, една рокля имат само, но я изменят. А ние? – Обръщаме голямо внимание на своя гардероб. По някой път, аз гледам, вие често обръщате внимание на моя гардероб. Е, питам сега: тези дрехи направили ли са днешния свят по-добър? Казвам: не, те го направиха по-лош. Лошото в света е, че нашите чувства се изхабиха от нашите дрехи. Туй рязане на платовете, тези кройки, тези геометрически клинове вътре, не носят нещо хубаво за човечеството. Според мене, онези сестри, които нямат работа, нека въведат една

мода. Да си изплетат с кука една рокля от бяла вълна, но изплетена от горе до долу, без никакъв шев. Всичките ръкави, всичко да е изплетено тъй, свободно, без никакъв шев. Изплитането ще ви отнеме 2–3 месеца, но ще имате една идеална, отлична рокля и като я турите, няма да имате такива клинове, във всичко ще има единство. Сега нашите дрехи, тези съвременни европейски дрехи, са много смешни. Казват: идеални са. А, идеални! Аз, по някой път, гледам как са турени краката ни в тези бурии, тъй както в тръби облечени, че на карикатура мяза човек. После, отподире му, на редингота един разрез, а на роклите висят панделки натук-натам, ветреят се. Ами че това са скъсани дрехи! Туй състояние, според мене, показва морала на тези хора и в умствено, и в сърдечно отношение. В морално отношение всичко е разпокъсано. Сега, ние трябва да се помръднем напред.

„Всичко, каквото чух от Отца си“, казва Христос, „явих ви го“.

Някои говорят за Истината. Не, ние трябва да разберем нашите отношения, смисъла на живота. Кое е качеството на човека? Какъв трябва да бъде човек? Първото нещо за съзнателния човек: той трябва да бъде благодарен. За какво? – За всичко, което му е дал Бог. А за да дойде тази благодарност, непременно любовта трябва да бъде едно от качествата. Аз говоря за любовта в ограничен смисъл, като качество на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Сега, да допуснем следното разяснение. Някой път някои ме запитват, какво има на онзи свят. Онзи свят ние го изследваме, имаме една представа. Ако вие живеете 50–60 години на земята, и ако с хиляди естественици, геолози, географи ходят, обикалят, изучават лицето ѝ, и още не са я изучили, то как ще изучат онзи свят? С хиляди години изучават земята. А някои християни мислят, че като надзърнат в онзи свят, и всичко ще знаят. Вас ви трябват най-малко 1,000 години, за да прочетете предговора на духовния свят. Трябват ви 1,000 години интензивна работа, без да спите. Тъй, както спи човек тук на земята, губи си съзнанието. В духовния свят почивка има, но

спане няма. Следователно, между този и духовния свят има една разлика. Тъй, както сте облечени в материята, за духовния свят можете да имате само една смътна представа. Не мислете, че туй е един упрек. Даже много напреднали индивиди имат смътна представа за духовния, за Божествения свят. Аз ви казвам: Божественият свят е една красота, която не може да се опише със съвременния език, и не може да се предаде на нашето съзнание, понеже у нас няма тези органи, тия усети, за да се възприеме тази красота. Човек трябва само да види, за да си го представи. Разгледайте сега живота на едно дърво! То има двояк живот: един горе, в клонищата, и друг долу, в корените. Корените питат клонищата: „Какво правите горе?“ Те казват: „У нас има голямо клатушкане“. А корените казват: „У нас няма никакво клатушкане“. Защо? Клонищата горе се огъват на една или друга страна, но корените долу слабо, чрез отражение чувстват, че горе става едно малко клатушкане. Долните части на дървото, като не знаят метод да урегулират своето кръвообращение, то невидимият свят, природата им идва на помощ. Чрез това клатушкане прави едно упражнение, за да урегулира и да изкачи нагоре нужните сокове на растението. Горните части на растението не знаят какво правят долните, т.е. в невидимия свят има същества, които не знаят какво правят долу. Когато дойде една подпочвена вода да осакати корените, клонищата питат: „Какво става долу?“ – Много е тежко, страдаме. Горните нищо не знаят, те са тихи и спокойни. Как ще се разберат? Следователно, съществата, които живеят в горния свят, често слизат на земята, за да ни изучават на опит, а не чрез съзерцание. Даже и най-великите същества чувстват необходимостта поне един път да слязат при дадените условия, за да добият истинското знание. За да добием истинското знание в този свят, който виждаме, трябва да слезем там долу, в същността на Бога. В туй, което не виждаме, там е Бог, а не във външното. Външното е сянка на нещата. Не се лъжете по промените, които стават с

материята. Има една съществена част от материята, която не се променя и не се разваля. Туй е сега важното.

„Каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Кога можем да кажем някому каквото чуем? – Когато го обичаме. Само който те обича, той може да ти каже туй, което е чул. Не ти ли го казва, той не те обича. Сега, като казвам „не обича“, не ме разбирайте в крив смисъл. Под „обич“ подразбирам, всички да бъдем на еднакъв уровен, еднакво да схващаме нещата. Някои казват: „Като ни обичаш, кажи ни“. Но не трябва само аз да ви обичам. Под думата „обич“ разбирам, в дадения момент Бог еднакво да действа и във вас, и в мене. Схващанията ни за Бога трябва да бъдат еднакви и за мене, и за вас. Да кажем, аз съм един цар и разбирам гласа на Бога. Вървя с една каляска из пътя и срещна една бедна жена. Аз мога да дам заповед: вземете тази жена, отстранете я от пътя ми! Да, но това не е любов, това не е разбиране гласа на Бога. Ако тези хора вземат тази жена и я отстранят, това не е за моя похвала, това е едно престъпление. Аз трябва да сляза от своята каляска, да взема тази жена на ръцете си, да я заведа у дома си и да ѝ прислужа. Това е Любовта! Сега, друг е въпросът, ако питате: „Ама това може ли да се направи или не може?“ Туй, „може или не може“, това са философски разбирания. И ние, съвременните християни, имаме една погрешка, тя се състои в това: ние постоянно отлагаме. Дойде една благородна мисъл, казваме: „Утре“. Дойде една светла мисъл, казваме: „Аз съм при особено разбиране, утре“. Не, това са човешки схващания. Какво е твоето разбиране? – Едно разбиране има в света, то е Божественото! И когато ние всичките същества в света схванем Божественото разбиране, ще внесем един нов импулс. Сега, някои задават въпроса: „Може ли!“ – Може.

„Каквото чух“, казва Христос, „от Отца си, явих ви го“.

Аз зная, че през вековете, през които сте живяли, много неща ви са казани, но вие не сте ги казали. Не всякога вие сте се подчинявали на онзи Божествен импулс, на онова велико Божествено чувство,

което ви казва: „Направи това!“ Отхвърляте го, казвате: „Не мога сега“. Аз не говоря за това, което приятелите ви са казали. Дойде някой приятел, каже ви: „Направи ми тази услуга“. Това са човешки работи. Аз говоря за великите Божествени импулси. В Божественото няма изключение, там всичко е съвършено. Казвате: „Бог е всесилен“. Мислите ли, че ако Бог носеше нашия ум, и мислеше като нас, не би унищожил досега света? Взели ли сте някой път предвид всички тези неправди, които сега съществуват в света? Мислите ли, че Бог не ги вижда? Всичко това Той вижда, всички тези страдания, въздишки, Той чува. Ако проникнете в целия свят, в цялата природа, има едно велико страдание, каквото вие не можете да си представите. Страдания, страдания има тук на земята. И благодарение, че е така. Всичко това Бог вижда и тихо и спокойно поглежда. Не само че поглежда, но всеки ден Господ си намира работа. Този превързва, онзи превързва, този подига, онзи подига. Някой ослепял. „Какво има?“ – „Еди-кой си ми извади окото“. Бог му направи окото и казва: „Да се пазиш“. Намери друг някой със счупена ръка – поправя му ръката. Намери някой със счупено сърце – поправя му сърцето. С хиляди години Господ върши тези работи, а сега Му приписват, че Той седи на един грамаден стол и от там командва с пръста си. Не е така. По някой път аз гледам, някои братя и сестри, четат някоя философска книга, в която се излагат схващанията за Бога. Аз зная, много философи имат особени, красиви схващания за Бога, те искат да Му предадат външно величие. Казват: „Христос бил Син Божи, това бил, онова бил“. Но дойде Христос и казва: „Я направи това нещо за мене!“ – „Не мога, нямам условия“. Син Божий бил Христос, а не могат да направят най-малкото нещо за Него! Някой казва: „Господи, много те обичам!“ Но, като дойде да направи нещо за Него, няма го. Често, някои дойдат, казват ми: „Аз върша волята Божия“. Човек, който гласно казва, че върши волята Божия, той, в моите очи, само 25% върши волята Божия. Срещам един работник, беден човек, гледам го, дига една бедна жена, паднала на улицата, кракът си навехнала.

Казвам му: „Отлична е тази твоя постъпка!“ – „Не, не, колко други добри постъпки съм пропуснал, но тук, тъй дойде. Не съм от тези отличните. Ти си ме видял от най-добрата страна на живота ми. Не мисли, че съм добър човек. Аз съзнавам, че има хиляди други неща, които не съм извършил“. Дойде някой, казва: „Учителю благи, ти си много добър“. – Добре, само за едно дело съм добър, ами за другите? Затуй, казвам, ние трябва да сме добри извън времето и пространството. Единственото нещо, което се изисква от нас, е следното: туй, което Бог върши, и ние да го вършим.

Сега, аз няма да ви препоръчвам морал, няма да ви казвам да раздадете имането си. Не, животът не седи в раздаването на къщите, на имането; животът не седи и в храненето на хората. Ти може да нахраниш един човек, и пак да имаш някаква задна цел по отношение към него.

Сега, аз няма да ви разяснявам в какво седи истинският живот. Аз зная в какво седи той. Нека направим едно сравнение между тия, които обичат Бога и вършат Неговата воля, и тия, които не обичат Бога и не вършат волята Му. Какво е направил Бог за тия, които Го обичат? Направил ли ги е богати в този свят? – Не. Дали ли им е много знания? – Не. Първото нещо: като станеш духовен човек, Господ ще те направи слаб. Знанието, богатството, което имаш, ще почнеш постепенно да го изгубваш. Някой казва: „Аз изгубих знанието си“. Ами в какво седи твоето знание? Ако направиш една пушка или един автомобил, и ако с тях, вместо да улесняваш хората, ти ги премазваш или убиваш, колко струва твоето изобретение? В Америка, с тези железници, в продължение само на 5 години са избити около 150,000 души. Питам сега: онези хора, които в тия 5 години са пренесени с железниците, могат ли да платят живота на тези 150,000 души? Ако този дълг се наложи на съвременния свят, ще може ли той да го изплаща? Да кажем, че железниците убиват в 10 години един човек, това разбирам, но за 5 години да се избият 150,000 души, каква култура е тази! Култура на железниците! И в една

Америка е това! И сега, ние желаем железници, автомобили, къщи. Знаете ли колко хора са затиснати под тия къщи? Сега не е да отивате в другата крайност, да мислите, че и без къщи може, но да имате правилни схващания. Нямаме нужда ние от тези грамадните здания. Тези грамадни здания, които сега творим, са израз на един грамаден морал, с велики идеи. Не е достатъчно само да строим тези велики здания, къщи, автомобили, железници, но тези велики идеи трябваше да подобрят нашето положение, та като устроим света, тогава да турим тези железници, автомобили, и всеки да се ползва. Това е култура! А сега, всички казват: ние сме културни. В Америка пътуваме с тренове, които взимат по 150 километра в час. Сега, навсякъде има едно надпреварване. И повтаряме, какво е казал Христос. Да, но всеки народ иска своето благо. Не е този пътят, по който ние трябва да вървим. Сега, ще ви приведа един пример из древността, той е станал в Египет. Един велик художник, наречен Самсун-Ели, отишъл при един от най-знаменитите фараони и му казал, че иска да изобрази на картина страданията на съвременното човечество и да покаже на тогавашния египетски фараон начин, чрез който да може да поправи своята държава. Той нарисувал една велика картина, в която представил един затворник, на когото ръцете и краката били вързани с огромни железни вериги, и прикован на земята. На другата страна той нарисувал друг един затворник, набит перпендикулярно на корема си на един кол. Направил изложение на своята картина. Събрали се всички европейски маги и учени, да видят картината, и почнали да дават своите критически бележки. Едни казвали, че колът не бил добре направен; други, че страждущият не бил добре набоден на кола; трети, че веригите не били хубаво направени, много тънки били. Като направили всичките тия бележки, обърнали се да критикуват художника, че не могъл да предаде хубаво страданията на затворника. Тия критически бележки дошли най-после до фараона и той казал, че не е дошло още време да се освободи човечеството от страданията си, и отложил своите реформи. След туй

дошъл един велик музикант, Бедан-Бели, отличен свирец на флейта, да види картината на Самсун-Ели, и му дошла една идея. Казал си: „Страданията на човечеството могат да се премахнат само чрез музиката“. За тази цел той почнал да изучава най-тънките вибрации на музиката, чрез които да затрогне издълбоко човешката душа. Когато се научил да свири хубаво, почнал да прилага своето изкуство. Срещнал две животни, които се давили, и той почнал да им свири. Забелязал, че като чули музиката престанали да се давят, спрели да се бият. Казал си: „Работи изкуството“. Видял един вълк, който ядял една овца, и почнал да свири. Вълкът, като чул музиката, пуснал овцата да си отиде в стадото. Отива при някое паразитно растение, което се увило около някое друго, започва да свири, и то полека-лека се отвило. Най-после, Бедан-Бели отива в Египет, и по пътя, дето минавал, от неговата музика се отваряли затвори, падали окови, и затворниците излизали. Отива при фараона и му казва: „Дето мина, затворите се отварят, и затворниците излизат“. – „Как?“ – „Със свирене“. – „Нека си вървят да работят и да не грешат повече“. Но онези, които се освободиха от затворите, почнаха отново да грешат и да злоупотребяват със своя живот. Тогавашният цар на египтяните казал: „Не е дошъл Онзи, който да научи хората как трябва да живеят. Разумното Слово не е дошло“. Не само изкуство трябва, не само музика трябва, но трябва сега и Разумното Слово. Тези велики сили трябва да се съединят. Аз уподобявам музиката и художеството на едно здраво тяло. Човек не трябва да има хилаво тяло. Музиката аз уподобявам на едно отлично сърце в човешкия организъм.

Още един етап има сега в развитието на човешката душа. Ние очакваме възкресението, т.е. идването на Великия Божи Дух, Той да донесе великото в света, да съедини художеството с музиката, значи да съедини сърцето с ума и да ни покаже как трябва да се живее. Сега, ще ви приведа друг един пример из съвременния наш живот, да ви покажа, че схващанията на хората за живота са криви. Примерът се отнася за един виден лекар, англичанинът Белмон Морис, отличен

човек по ум, по душа, по характер. Оженил се той за една красива англичанка, ако можем да кажем, че англичанките са красиви. Жена му никога не го разбирала. Тя имала за него такова мнение, каквото жената на Гьоте за самия Гьоте. Тя мислила, че той е човек безсърдечен, човек егоист, който мисли само за себе си. И всеки ден имала разправии с него, като му правила известни забележки. Той, обаче, си правил своите добрини, и когато искал да направи някое добро, турял си маска. Направи доброто, и като се отдалечи, хвърли маската си. Това било негов навик. Искал никой да го не знае кога прави добро. Един ден, гледа на улицата, жена му язди на кон, пада от коня и си счупва крака. Туря си маската набързо, дава първа помощ на жена си, завежда я в клиниката да ѝ превържат крака и се отдалечава. Занасят я вкъщи. Връща се вечерта мъжът ѝ, тя го посреща с думите: „Видях днес един благороден човек, не е като тебе поплювко“. Думата „поплювко“ не е толкова красива; бих ви казал английската дума, но ще я заместя с тази. „Е“, казва ѝ той, „какво има?“ – „Кракът си счупих, но намери се един лекар, благороден човек, отлична душа, той ми помогна, но не можах да запомня лицето му“. – „Тъй ли, радвам се, че има такива хора“. – „Радваш се, радваш, но и ти като него трябва да бъдеш. От тебе аз толкова години страдам. Ти направи моят живот нещастен“. Това са нашите съвременни разбирания. Онзи, който ти е направил доброто, той е Белмон Морис, само че той като прави добро, носи маска, а всичките съвременни християни в Америка, в Англия и тук в България, като правят добро, са без маски. Като дойде при мене някой такъв, аз трябва да си наложа голямо търпение, и той започва: баба му, майка му, баща му, сестра му, това направили, онова направили – ще угости света само с добро. Всички християни казват: „А ние, християните от тази култура, мислим като християните в Америка, като хугенотите, ние сме учени, културни хора – изучаваме математика, астрономия, знаем какво става по небето“. Бог казва: „Добре, поставете тия благочестиви хора на новата култура на един изпит!“ И сега беше първият изпит.

Видяхме културата на съвременните християни във време на войната. Ще кажете: „Е, това беше за онези, които са на бойното поле“. Не, не, всички бяхме на бойното поле. Всинца сме отговорни. Мислите ли, че при сегашното състояние, в което се намираме, невидимият свят, онези напреднали наши братя, могат да ни открият някои по-велики тайни? – Могат да ни открият, но в света ще има по-големи нещастия.

Аз бих желал да се срещна с хората на новата култура. Тъй са наречени те в обикновен смисъл на думата, но аз ги наричам „братя на човечеството“ или „Синове Божии“. Не, понеже обвиниха Христа, че се наричал Син Божий, то по-право, хората на новата култура аз бих ги нарекъл „синове на Любовта“. Аз обичам тази дума, обичам да се срещам със синовете на Любовта, не разбирам любов в обикновения смисъл. А сега, седне някой брат или сестра да ми прави забележки за моите отношения към него. Мислите ли, че аз не зная какви трябва да бъдат моите отношения? Някой казва: „Ама вие не се обърнахте към мене както трябва“. Е, мислите ли, че това аз не го зная? Аз по-добре го зная. Няма акт в моя живот, който аз да не съзнавам. Някой казва: „Ама ти не видя“. Не, не, аз зная, но мълча, и ако мълча, има защо. Друга философия има вътре в живота, и няма защо да ставам аз добър за вас. И дотогава, докато вие мислите малко зле за мене, аз съм добре, но почнете ли да мислите, че аз съм добър, казвам ви: аз съм на фалирване. Аз признавам в света само Един добър, благ, Той е Бог на Любовта. Онези, които са извън материята, всички са съвършени, но онези, които са в материята вътре облечени, неизбежно е за тях да носят един товар. Но защо? – Приятно е за тях.

„Всичко, каквото чух от Отца си“, казва Христос, „явих ви го“.

Сега, аз искам да ви обърна внимание на следующето: вие искате вашият живот да се измени. Трябва да се измени, и ще се измени! Не само това, но ще се измени животът ви и във вашите желания и мисли. Питам сега: каква искате да бъде следната фаза на туй изменение, нагоре или надолу? Изпитвали ли сте онази дълбока мисъл в себе си, да чувствате в душата си, че имате подкрепата на

Бога? Чувствали ли сте в действителност подкрепата на Любовта? То е едно мистическо преживяване вътре, като че ти си в съгласие с целия свят и с всичките велики мисли, нагоре и надолу, ти едновременно присъстваш и на небето, и на земята. Чувствали ли сте такова състояние? Виждали ли сте какъв е смисълът тогава?

Сега, щом дойде Любовта на земята, ние ще може да имаме известни определени движения. Разказва ми един мой приятел: „Преди няколко дни видях един много приятен, много красив жест, какво означава той?“ – „Какъв е тоя жест?“ Разправя ми той: „Вървя си аз из пътя, и гледам една млада мома върви пред мене, много спретната, и току изведнъж си тури пръста на устата, и хоп – обърна се на другата страна и си тръгна. Първо отиваше към една посока, а после се обърна към друга. Какво искаше да каже с този жест?“ Тя говореше на него: „Когато ще кажеш нещо, тури ключа на Любовта на устата си“. Искаш да кажеш нещо лошо, тури първия пръст на устата си, тури ключа на Любовта. Заканваш се някому: „Аз ще му кажа, ще му докажа, че не съм прост човек, свършил съм 2–3 факултета, заможен търговец съм, и у мене има достойнство, а той да ме обижда!“ И ще започнеш да му доказваш. Не, тури на устата си ключа на Любовта! Ако някой има право да говори, това е Господ. Говорил ли е Той досега? – Много пъти е говорил, хиляди пъти е говорил. Знаете ли какъв е характерът на Бога? Едно време Господ слязъл на земята и като вървял по камъните, настъпил една мравка. Тя се обърнала и Го ухапала. Той се спрял, помилвал я и ѝ казал: „Понеже те настъпих, сега ще те направя една хубава мома, и ще бъдеш свободна от всички страдания“. Минавал после покрай едно цветенце, и като искал да помогне на едного, стъпил върху цветенцето и го счупил. Чул една въздишка: „Ти защо не внимаваш, отиде моят живот!“ Навел се Господ, помилвал го: „Хубаво, ще те направя един много хубав момък, и ще те оженя за онази хубава мома“. Така е, когато Той слиза. Ще кажете: „Това е из 1001 нощ“. Не, това са факти вътре из космоса, но трябва да се отворят нашите очи, да видим тази

велика Истина, която прониква навсякъде. Трябва да имаме доблестен характер. Земята и небето ще преминат, казва се, но думите на Любовта няма да преминат. Всичко ще премине, но Божествената Любов, и всичко онова, което е внесено в нашите тела, в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души и духове, ще остане за хиляди векове. Туй е единственото нещо, което ще остане за онази вечност! То ще остане и ще ни придружава. И тогава, когато влезем в небето, с какво ще се похвалим? Ще кажете: „Аз съм чист, аз съм праведен". Ще ти каже Господ: „Онези животни, които ти стъпка, които разруши, спря ли се да ги подигнеш, поправиш и полееш с малко водица? Онези животни, които нарани, спря ли се да превържеш техните рани? Всички онези сърца, които нарани, спря ли се да поправиш пред тях своите грешки?" А ние се спрем и казваме: „Да имаме морал!" Какъв морал? Като си легна вечерно време, трябва да се изправя пред Бога и да прекарам пред ума си всички хора, с които съм се срещал през деня, да видя сторил ли съм това, което трябваше да направя. Това е морал! Ние казваме: „Слава Богу, днес аз живях добре". Това не е морал. Това не може да внесе онази красота вътре, нито в моя, нито във вашия дух. Така днес проповядват навсякъде: и в Индия, и в Америка – един обикновен морал. Не, душа се изисква, душа! Нека богатият да си е богат, но богат по сърце. Нека ученият да си е учен, но с един просветен ум. Нека силният да си е силен, но неговата сила да е подквасена с Любов, тази сила да бъде в защита на слабите. И всички ние трябва да подкрепяме слабите и немощните. Всяка една морална мисъл, всяко едно морално чувство у вас е слабо. Защо? – Защото не е подкрепено от вашия вътрешен живот, не говоря за външния. Всяко едно Божествено чувство, всяка една благородна Божествена мисъл, която клони да погине, ще я подкрепиш и ще ѝ дадеш живот. Тази мисъл, това чувство, в тях има живот. В тази мисъл един ден ще влезе да живее един ангел. В това, днес слабо чувство, утре ще влезе един херувим да живее. Това е една малка стаица, в която трябва да живеем. Следователно, ние с нашите мисли,

с нашите чувства, с нашите действия създаваме материал, от който бъдещият свят може да живее. От тях той ще се създаде. Питам тогава: какво създаваме ние? Какви работи приготовляват българите за градеж на своето здание в другия свят? Тия тухли, които евреите правеха в Египет, бяха направени от пръст и слама.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Какво? Казва един от евангелистите: „Бог толкоз възлюби света, че изпрати своята жива Любов да внесе живот в мъртвите деца на земята“. Турете една линия, и започнете новия живот във вас! Нека десет души от вас, аз не искам всички, нека се намерят десет души днес, да започнат новия живот. Хайде, ако няма десет, трима души нека да са, по-долу не снемам. Трима или десет души от цялото събрание, внесете тази велика мисъл във вашия живот, и вие ще бъдете в състояние да обърнете колелото на цялата земя в друга посока. Сега, някои може да ми възразят: това е тщеславие. Не е. Този Божествен ключ от 8,000 години чака да го завърти някой. Тук, електричеството в София, има общи ключове, с които се пуща, но във всяка една ваша стая има само един специален ключ. Следователно, тези, които отварят общите ключове, ще дойдат ли във вашата стая да отворят ключа ви? Не, вие сами ще си го отворите, и ще видите дали има светлина или не. Казвам ви: завъртете ключа на тази Божествена Любов! Колкото животът е по-прост, толкова е по-лек за изпълнение.

Казва Христос: „Каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Единственото нещо, което действа вътре в душите ни и можем да го приложим всичко скрито, то е онази разумна Любов. Маска трябва да имаме на лицето си! Нека само онзи, който върши добро, и само нашият Учител в тайно, знаят онези велики постъпки! Само така човек е силен. Свалиш ли твоята маска, ти си престъпил един закон, и в природата ще настане сухота. Маска е потребна, както облаците отгоре, за да може тази влага да действа у нас. Тъй трябва да направим. А за туй, което говори светът отвън, да си запушим ушите.

„Всичко, каквото чух от Отца си, явих ви го“.

Е, питам сега: представете си, че Христос отвори вратата там, какво ще направите? Вие веднага запитвате: „С какви дрехи ще влезе Христос?“ Всички ще станете да Го посрещате и ще има едно надпреварване, кой да Му целуне ръката. Туй е външната страна. А колко пъти Господ е хлопал на вашите сърца! Казвате: „Господи, не ме смущавай, сега не съм разположен, за друг път“. И после питате: „Дали е Христос или не?“ Той казва: „Иди, еди-коя си вдовица има нужда“. Вие казвате: „Дали Христос ми говори? Не ме ли поставят на изпитание?“ Но, ако влезе сега Христос, вие всички ще се изпровървите да Му целувате по десет пъти ръка. И при това ще има скачане, радост! Не, не, това не е живот! Аз мога да накарам всинца ви да скачате. Ако ви дам едно голямо угощение, ще скачате. Отишли десет ханъмки при един българин чорбаджия на гости. Той имал вино хардалия, но не могъл хубаво да го пресече, та станало много силно. Хазяйката направила една хубава млечна баница, каквато турците обичат, наляла хардалия вино, гостила ги добре. Обаче, всички се напили. Като се изпонапили, почнали да играят, фереджетата им взели да се мятат на една, на друга страна, всички скачат. Какво става? Хардалия вино е това! Кой не е весел като му паднат 100–200,000 лева? Е, скача, победил. Но щом ги победят, свалят оръжието. Не е така. Във вътрешното разбиране на живота има нещо дълбоко, което трябва да разберем.

Сега, аз съм уверен в едно нещо, нямам никакво съмнение в него: всички вие разбирате Истината, всички вие разбирате Любовта; всички вие разбирате Мъдростта. Разбирате ги, но криете, маска носите. И аз не мога да ви похваля, не мога да кажа, че вие сте добри. Докато сте в материята, дръжте си маски на лицето. Щом влезете в Божествения свят, свалете маските.

„Всичко, каквото чух от Отца си“, казва Христос, „явих ви го“.

Излезте една нощ вън и обърнете очите си към онова далечно пространство, към онези светли звезди! То е великото бъдеще, което ви очаква. Там са всички онези велики библиотеки, там е скрито

великото знание. Това са култури, култури, култури; това са същества, йерархии. Всичко туй ще го пребродите, и като живеете по сто милиона години във всяка една слънчева система, а те са сто милиона слънчеви системи в нашата вселена, в края на времето, един ден като се срещнем, вие ще ми разправите за всички онези ваши екскурзии, които сте имали, и аз ще слушам всичко онова велико, което ще ми кажете, с най-голямо внимание. Само тогава ще се разберем.

Бог е Любов, и Любовта носи живота в света.

Беседа, държана на 9 декември 1923 г.

ТОЙ ГИ ИЗПИТА

А това казваше Той да го изпита, защото си знаеше какво щеше да направи. (Йоан 6:6)

Думите, тъй както са поставени, почти нямат никакъв смисъл. Тия думи мязат на един скъпоценен камък, който е скрит в една обвивка, и всеки минава и го подритва, като едно малко камъче, което се търкаля по пътя. Почти целият човешки живот е така направен, от такива малки камънчета, които ние подритваме. Срещнете кой и да е човек, като започнете от най-обикновените хора до най-великите гении, всички се стремят към неща възвишени, идеални, всички ще ви говорят за идеали. Срещнете кой и да е говедар, и той ще ви говори за идеали. Срещнете учени и философи, и те ще ви говорят за идеали. Срещнете адвокати, майки, бащи, свещеници, и те ще ви говорят за идеали. Всички ще ви говорят за един велик идеал, но спрете се, поискайте да ви определят техния идеал, ще видите, че идеалът в техния ум не е строго определен. Например, някой слушал някоя отлична реч или беседа на някой виден проповедник и казва: „Е, хубава, много хубава, отлична беше тази беседа“. Но кажете, где е хубавото? – „Е, хубава беше“. И тъй ще си остане. Хубава, но тази дума „хубава“ не е нещо определено. Когато ние се срещнем със самата действителност, в даден момент, силата на човека се определя вън от времето и пространството. Тя не че не е определена, но в нашето развитие, в нашата еволюция ние не сме в състояние да определим човешката сила. Ние изобщо определяме проявлението на човешкия ум, на човешкото сърце в крайните резултати, а крайните предели всякога показват слабост в човека. Когато една вода достигне крайните предели, тя е слаба. Силна е само в самото начало, в края си е слаба.

Следователно, смисълът на живота е да определи човек, в що стои неговият идеал. Идеал не може да бъде вашата къща; идеал не може да бъде знанието; идеал не може да бъде светлината; идеал не могат да бъдат парите; идеал не може да бъде силата; идеал не може да бъде красотата; идеал не може да бъде добротата. Защо? – Всички тия неща търпят промени в света. Силният е силен при известни условия, слабият е слаб при известни условия; ученият е учен при известни условия, глупавият е глупав при известни условия. Всички неща, които се видоизменят, не съдържат в себе си идеал. Следователно, идеалното е без промени и без измени. Но туй е пак неопределено. Идеалът е същина, която съдържа целокупността на цялото битие в себе си. Този идеал, тази реалност съдържа всичко в себе си. И първото проявление на този идеал в света, това наричаме ние обикновената човешка любов, за която всички говорят. До известна степен всички търсят тази любов. И действително, човешката любов аз я взимам като едно качество на човека. Докато туй качество съществува в човека, човешкият живот, човешките мисли, човешките желания, човешките действия имат смисъл. Дотогава, докато този малък пламък съществува у човека, неговият живот има смисъл. Аз не говоря за любовта с този червения пламък, нито с портокаления, нито със зеления, нито със синия, но за любовта, която е с една мека, бяла светлина. Но не разбирам и тази бяла светлина, която съществува в света. Тази белина, която вие имате на вашите ризи, в сравнение с тази белина, за която ви говоря, ще ви се покаже черна. Следователно, дотогава, докато любовта съществува, силата, знанието имат смисъл. Ние искаме да бъдем силни. Защо? – Защото имаме известен обект, който обичаме, искаме да се покажем пред този обект. Защо онзи младият момък иска да работи за своя народ? Този народ стои като идеал пред него. Той иска да се покаже, че работи за народа си, той иска да се подигне, иска всички същества да го славят, той иска да бъде силен.

Сега, това са копнежи на човешката душа, турени в една крива посока. Човек се е отклонил от своята права посока. Искаме да помагаме на хора, които не се нуждаят от нашата помощ. Искаме да спасим тези, които не се нуждаят от нашето спасение. Това са глупави неща, турени в една крива посока, на една крива основа. Ако някой се задъни в една крива улица, трябва ли да върви там? Сегашните хора казват: „Не трябва ли някакво стремление?“ На този, който се е задънил, казвам: върни се назад, не можеш да излезеш! Някой казва: „Не трябва ли да обичам своя народ?“ Питам: ти разреши ли въпроса със себе си, със своя ум, със своето сърце, със своята душа, със своя дух? – „Не“. Върни се назад! Твоят народ е съставен от разумни единици, и всяка единица трябва да си търси пътя, тя сама е в състояние да чувства, да мисли, да действа тъй, както трябва. Ще кажете: ама не трябва ли да спасяваме хората? Чудни сте! Ами че спасението, това е едно неестествено състояние на човешкия бит. Ти говориш за една случайност в света, която може да се прояви. Някой паднал в реката, в морето, това са случайности. Ние не трябва да изучаваме живота от случайностите. Случайностите в живота после ще ги изучаваме. Ние трябва да изучим живота в онези истински принципи, онези истински методи, върху които е поставен, базиран. Кои са истинските методи, върху които са поставени съвременните народи, за да намерят своя път? – Съвременните европейски народи се намират сега в една задънена улица. И всички съвременни европейски народи мислят, че само чрез насилие може да се поправи пътят им. Не, насилието в света е нещо случайно. Любовта е един естествен акт, който съществува във всичкото битие, между всички животни, от най-малки до най-големи. Всички тия народи, които са свързани в това ядро, имат отношение един към друг, свързани са. Това е една философия. Връщали ли сте се назад да видите как са се образували съвременните общества, как се е образувала човешката реч, как се е образувала човешката мисъл? Всички тия неща ние ги взимаме наготово, както някой математик

взима една истина като аксиома. Не, не, вземете за пример човешкия език. Съвременните учени хора и поети, аз поне ги следя, всички те – и англичани, и французи, и американци, и индуси, всички си имат правила на своя език, имат си граматика, имат си глаголи, местоимения, съществителни имена, прилагателни, причастия, приставки, но в този език всяка една дума съдържа известно качество. Думите са живи сами по себе си. Някои думи вътре в себе си носят такава отрова, която е в състояние в една минута отгоре да сломи човек. Ние, за пример, казваме: „зло“, „добро“ и т.н. Или казваме думата „лицемер“, но като туря пред тази дума едно прилагателно или едно съществително, което съответства на твоето име, или едно местоимение, как ще ви се отрази, как мислите? – Веднага ще трепнеш и ще подскочиш. Или пък, ако туря думите „добро“, „истина“, „любов“, твоето сърце по един или друг начин ще мръдне.

Сега, като дойдем до мисловия свят, същото е и с мислите. Формите на всички мисли се отличават една от друга. Мислите, сами по себе си, и те си имат форми. За пример, ако аз, тъй както си седя, предам една моя мисъл, тази мисъл вече е един разговор. Вие няма да възприемете моята мисъл, но едно същество с по-тънък усет, или едно същество извън материята, би схванало моята мисъл като един звук, тя би му проговорила. Като казвам извън материята, подразбирам, извън материята, в която живеем. Ако аз кажа в ума си: „Вие сте добри“, вие може да не почувствате нищо, но ще схванете една промяна на лицето ми. Но ако ви кажа гласно, че сте добри, вие ще ме погледнете и ще си кажете: „Сериозно ли говориш, че аз съм добър, или искаш да ме изпиташ?“ – Не вярвате. Възприемането на мислите, това е един акт вътре в животните, в птиците. Щом те срещне едно животно, погледне те в очите. Защо? – Иска да узнае какви са твоите намерения спрямо него, за да вземе едно решение. Една птица те срещне, ще те погледне, ще прочете мисълта ти и ще хвръкне. Казва: „Господине, аз имам особено мнение за тебе, не искам да се разговарям с тебе, понеже и друг път съм се разговаряла, затова

предпочитам да съм по-далеч“. Птичките са много досетливи. Някои казват, че птичките не чувстват. Не, те имат тънко чувство, тънко ухо. Седят гургулички, гугуцат си. Приближава се ловецът с пушка, веднага бягат. Приближавам се аз до тях, спокойно си седят, казват: „Господине, добре дошъл, но онзи там, с онази култура на своето чифте, ние сме го опитали, опитали сме тази култура и от този език искаме да бъдем малко по-далеч“. И цялата наша атмосфера е покварена! От какво? Ако вземете книгите, вестниците, там има куп думи турени, които не са на мястото си. Някой автор писал една книга. Аз искам, като е писал тази книга, какво е било неговото намерение. Ако един проповедник проповядва, трябва да знаем, какво е неговото намерение като проповядва. Ако вие сте се събрали да ме слушате, какви са вашите подбуждения? Аз зная, едни идват за едно, други – за друго. Някои идват тук да ме хванат за думите ми. Те са пратени, казват: „Да го уловим този сега!“ И седят, бележат в книжката си. И казват: „Чакай сега, уловихме го“. И почват да разместват думите ми. Ако аз съм казал нещо разместено, то е хроникирано вече на друго място. Това е един велик закон. Аз съм хванат вече, аз съм отговорен пред себе си, отговорен съм пред този велик закон. Нима когато кажа нещо, което не е вярно, аз не го зная? Аз го зная преди вас, аз съм хванат пред себе си. И досега още не е дошъл някой да ми каже, че това или онова не е вярно. Ако аз съм направил една погрешка, аз я зная преди вас. Всяка една погрешка е отрова, която влиза във вашата кръв и не е тъй лесно да се измие, да се изхвърли навън. Нека тези хора, които знаят толкова, вземат един негър, да му смъкнат тази чернина, да го направят бял. Обясняват, че това е пигмент под кожата, тъй го създала природата. Нямам нищо против, може да е така, но вие, като учени хора, снемете от него тази черна краска. Съвременните учени хора има начин да почернят лицето на човека, но не и да го направят бяло. Има такива учени американци, има и българи, които знаят това изкуство. Американците не си поплюват, те са смел народ. Като хванат някого,

пред нищо не се спират. Да направят човека бял, не могат, но да го осакатят могат, майстори са те.

Сега, всички, които ме слушате, си казвате: „Той трябва да каже нещо, с което светът да се спаси“. Е, знаете ли коя е спасителната дума? Аз мога да ви я кажа, но връзка трябва да има между вас, връзка трябва да има между всички неща. У вас трябва да има такова непреодолимо желание, каквото у онази българка, баба Стана. Доколко е верен този анекдот за баба Стана, бита ли е, не зная, но ще ви приведа този пример. Тази баба Стана, родом във Варненско някъде, била много любознателна. Макар и 80 годишна, отива един ден при учителя в селото и му казва: „Слушай, стара съм, 80 годишна, но сърцето ми се е запалило, искам да уча. Не можеш ли да ме приемеш в първо отделение, да се уча с твоите деца?“ – „Не мога, инспекторът не позволява“. – „Но аз искам да се уча!“ Учителят бил досетлив, казва ѝ: „Е, ще те приема като слушателка“. Нали има такива, които идват в училищата да ревизират, слушат, за да одобрят или не методата на учителя. Казва ѝ той: „Ще те приема като такава, която ще слуша, ще одобрява моя метод“. Влиза в училището, слуша тя. Обаче, като излиза баба Стана от училището, всички деца се нахвърлят отгоре ѝ. Едно на гърба ѝ, друго я дърпа за ръцете. Казват ѝ: „Ти си дошла, да се учиш с нас, какъв е твоят буквар?“ Но, баба Стана е умна, тя помилва едно, помилва друго, и така всичките деца привикват с нея. Започва тя тихо и спокойно да се учи и свършва четирите отделения. Е, питам сега: кой от вас, като баба Стана, при такива условия, би имал доблестта да се учи с малките деца и с тях да свърши четирите отделения? Аз казвам: такова непреодолимо желание трябва да има в човешката душа, за да се домогне човек до великата Истина, която може да реформира живота.

Другото положение, което ни спъва, то е, че имаме особени разбирания, които се обуславят от външните условия. Ще ви дам следующия пример. Той се отнася до англичанина Джон Роз. Държи той своя неиздаден дневник и пише опитността си. В какво седи тази

опитност? Той е богат, заможен човек. Идва при него една вдовица и казва: „Господине, аз имам три деца, умирам от глад, моля, помогнете ми, ще измрем от глад!“ Той ѝ помага. Получава от нея писмо, пише му тя: „Ти си толкова добър човек, като тебе няма друг в света, ти си наш спасител“. Възхвалява го до Бога. Има той една графа в дневника си, в която пише похвалите. Идва друга една жена при него, проси. На нея той нищо не дава. Получава писмо, пише му: „Господине, макар че посещаваш църквата, четеш Евангелието, но си много коравосърдечен човек“. Пише той това в друга графа на дневника си. В една графа пише: „Като тебе добър човек няма“. В другата графа пише: „Като тебе лош човек няма“. На едната страна: като мене добър човек няма. На другата страна: като мене лош човек няма. Питам сега: на какво се обуславя мнението на тези хора? – Дали им дал пари или не. Да дадеш пари някому, това добро всеки може да го направи. Ако аз ви дам 100–200 лева, това и всеки друг може да го направи. Според мен добро е това, което аз мога да направя, и никой друг да не може да го направи. Доброто е това, което вие може да направите и никой друг да не може да го направи. Тъй седи великият закон в света. И по това се различават всички разумни души. Туй добро, което те могат да направят, никой друг не може да го направи. Мисълта, която те проектират в света, никой друг не може да я проектира. По туй са те особени. А сега всички казват: „Ние сме едно“. Ако нямате тази особеност, тогава няма защо да говорим, че в света всички сме едно. Едно в какво? Едно в Бога, едно в цялото, едно по отношение на безграничното, а не едно в туй, как се проявяваме в даден момент. В туй седи красотата на света. Някой казва: „Аз искам да бъда като тебе“. Не, ти като мене не можеш да бъдеш. И 10 милиона цървули да скъсаш, ти като мене не можеш да бъдеш. И аз да скъсам 10 милиона цървули, като тебе не мога да бъда. Следователно, не се стреми да бъдеш като мене, а се стреми да бъдеш като себе си, като тази първоначална форма, която Бог е турил в тебе. Този закон се явява навсякъде.

Сега, по някой път, ние мислим, че можем да спасим човека. Не можем. По някой път ние мислим, че може да развратим човека. И това е невъзможно. Всеки човек сам се развращава. И обществото за това не е отговорно. Вие ще ми цитирате, че можете да извратите Словото Божие. Да, аз мога да извратя Словото Божие в себе си, но във вас не мога. Вие сами можете да го извратите. Вие сте единствените, които можете да покварите вашата мисъл, аз не мога да я покваря. Тъй седи великият Божествен закон. Ако аз имам такава сила, че да мога да извратя вашата мисъл, да ви извадя от релсите, тогава аз съм всесилен да оправя света. И тъй, първото нещо, с което ви заблуждават, е като казват: „Слушайте, този е пътят на вашето спасение, този е пътят, по който можете да се подигнете". И сега в Англия, в Америка, във Франция, навсякъде има ред автори, които проповядват начини за придобиване на богатства. Е, този автор, който ти препоръчва начини, за да се подигнеш, да забогатееш, може ли да ти гарантира, че туй богатство, което придобиеш, ще можеш да го носиш вечно в себе си? Има един начин, по който човек може да задържи своето богатство. Има един начин, по който човек може да задържи своята мисъл, свежестта на своите чувства, своята младина, своя мир, добротата, своето веселие. Има един начин! И сега, всички съвременни хора търсят най-лесен начин.

„И това казваше Той да го изпита".

Кой изпитва? – Учителят може да изпитва, когато предаде на учениците си известна материя. Бог може да изпитва хората. Знанието, силите, които ви е дал, може да ги изпита, но същевременно Бог не прави хората нито добри, нито лоши. Аз слушам, седят някои сестри, братя или външни хора и казват: „Бог всичко може". Е, това философия ли е? „Ние знаем Господа". „Ние", казват, „вървим според волята Божия". Ами знаете ли сигурно, че вървите по волята Божия? По какво познавате? Придобили ли сте вие онзи огън? Добре, аз ще туря пръста си на пламъка на вашата свещ, и ако пръстът ми не изгори, аз казвам: да, вие сте придобили едно

изкуство, придобили сте свещения огън. Ако туря пръста си, и той изгори, казвам: този огън, който сте придобили, е обикновен огън, него и светът има. Често правя опити. Като говоря тъй, на онези, които ме слушат, казвам: опитайте туй учение, после ме слушайте! От никого не искам да приемете нещата направо. Аз имам някои ученици, които казват: тъй казва моят Учител. Считат, че това е „fait a complit", и не им трябва друго нещо. А, не, не, с махане на ръцете, и с клатене на глава, това не е учение. Божественото учение, което ви проповядвам, е живо учение. Ще поставите вашия пръст на моя огън. Вашият пръст е болен. Турите го на моя огън. Той оздравее, подмлади се. Казвам: благодарни ли сте? – „Много съм благодарен". Лакътът ви е болен. Турите го на моя огън и той оздравее. Благодарни ли сте? – „Много". Може да правите опити. Сто опита може да направите, и ако 99 от тях излязат сполучливи, този огън може да лекува.

„И това казваше Той да го изпита".

Туй е необходимото, до което ние съвременните хора трябва да се домогнем. Това положение, през което сега минава светът, е трансформиране от едно състояние в друго. И съвременните учени хора почват да го забелязват. Онзи лед, по който вие сте играли досега, почва да се топи и изгубва своята твърдост. Вие забелязвате, че не може вече с вашите кънки да си играете по него, и почвате да потъвате. Всичкият лед почва постепенно да се топи и остава водата. А в тази вода още не сте се научили да плавате. Сега, когато говорим научно, че за грешните в този свят няма условия да живеят, защо казваме това? Хората по някой път мислят, че трябва да имаме някой външен заговор. Не е така. В природата има друг един закон. Вие във вашия живот вече носите отровата, от която ще се разложите. Цели фамилии, цели раси са изчезнали от лицето на земята със своя грешен живот.

И тъй, ние се приближаваме към онази велика Истина. Казвате: „Как трябва да се живее?" Още не можете да научите как трябва да се живее. Първото нещо, което човек трябва да приложи, е да започне с

най-малката величина. Тъй започват математиците. Идете в кое и да е отделение, как започва учителят? Той започва с единицата, и после с 2, 3, 4, 5, и така продължава до 10. По-после, този процес постепенно се усложнява, усложнява. Аз гледам, щом дойдем до моралния свят, току виж, някой прост човек изведнъж започва с много сложни процеси, с хиляди, с милиони започва. Не, ще започнеш с единицата. Тази единица е в тебе. Но туй едното е едно житно зърно. За него има начини, чрез които може да се превърне от една форма в друга.

И тъй, Христос изпитал своите ученици.

За какво ги е изпитал? Мисълта е скрита вътре. Той имал с тях частни разговори, учил ги е как трябва да живеят, как да употребяват живите сили вътре в природата. За туй нищо не е написано. Сега всички говорят за спасение, за любов, но каква е тази любов между хората? Тази любов е обикновената любов. Тя не е направена от такива форми, които не търпят видоизменения. Видоизменят се.

Когато ние развиваме Истината, някой път тя ни засяга отблизо, и някои ще кажат: „Тази беседа е насочена против нас". Не е въпросът, дали е насочена против някого. Истината не може да се насочи против никого. Ако някой мисли, че тази Истина има него предвид, той си дава много голяма тежест. По някой път аз казвам, че Бог мисли за нас. Някои вярват, някои не. Бог за нас не мисли тъй, както ние мислим за себе си. Когато казвам, че Бог мисли за хората, аз разбирам следното: Бог е дал на всеки човек необходимото за живота, дал му е разумните сили, дал му е чувстването, дал му е воля и казва: „Твоето благо сега се намира в твоите ръце, ще работиш според наставленията". И след туй седи. Бог не се занимава с нас ни най-малко, но тези живи сили в нас те се занимават с всеки едного. Те го подтикват, те го почукват, казват: „Слушай, знаеш ли какво казва Господ?" Някой казва, че туй му казал Господ, онуй му казал Духът. Нищо не му е казал Духът, но тези живи сили, които работят в него, те му казват. Много голямо значение си дават хората! Ако Господ дойде да говори специално на всекиго, къде ще му излезе края!

Всички пророци казват, че Господ им говорил. Право е. Но специалната мисъл, че Господ им говорил, то е вече особена привилегия. Има светии, велики Учители, адепти, които с хиляди години са чакали да им проговори Господ. Не че не се занимава с тях, но моментално Той изпраща всичко и казва: „Тези деца още не са готови, затова нека се занимават с онези живи сили, които са у тях, с тях да работят“. Е, ти си художник, имаш талант, казваш: „Да дойде Господ да ми помогне!“ Не, ти имаш велик талант, сам можеш да си помогнеш, но ти искаш изведнъж. Не, не може изведнъж, полека, полека ще започнеш. Всичките неща се придобиват с много голям труд. Който мисли, че всичко лесно се добива, лъже се. Няма нищо по-мъчно от да добиеш Добродетелта, да добиеш Любовта, да добиеш Мъдростта, да обичаш Истината. Ще впрегнеш всичките си сили, като баба Стана, и на 80 години ще свършиш четирите отделения. Тия деца ще скачат по главата ти отгоре, но ти ще знаеш как да ги укротяваш. Децата, това са твоите мисли. Казваш: „Какво ще правя с тия мои мисли?“

„Той го изпита, защо си знаеше, какво щеше да прави“.

И тъй, най-първо трябва да се научите да употребявате правилно думите, да научите силата на всяка дума. Някой път казваш някому: „Ти не си искрен“. Но, тази дума, тази мисъл, която си изказал, има обратно действие. Никой няма право да употребява човешката мисъл тъй, както той си иска. Има начин как да се употребява, той е Божественият език. Някой път трябва да употребя време да ви разправя, как се е образувал човешкият език, този първичният език, от който са се образували всички други езици. Ами, тъй, както човек се развива сега, мислите ли, че след 1,000 години човешкият език ще бъде туй, което е сега? Българският език такъв ли ще бъде? Ами след 2,000 години, след 3,000 години, след 10,000 години какъв ще бъде езикът? Като дойдете тогава на земята, ни помен няма да има от сегашните езици. Звуковете тъй ще бъдат изменени, че този език ще

представлява нещо архаистическо, само останки ще има от него, ще бъде нещо като стария санскритски език. Тъй ще го изучават.

Аз днес не говоря на учениците, обръщам се към външните хора, те ще ме разберат по-добре сега. Учениците не са в състояние да ме разберат, но външните, светските хора, този път те ще ме разберат. Аз на тях говоря днес, а учениците са слушатели. Всяка една дума вътре в себе си съдържа една благодат или една отрова, съдържа или киселина, или основа. Онези от вас, които изучават химията, знаете какво става, като се съединят една киселина и една основа. Туй, което разяжда живота, това са киселините. Някой момък се влюбил, например. Казва: „Ох, изгори ме". Излиза, влиза, ходи, тропа из къщи. Какво има? – „Изгори ме тази мома". Ах, любов! То е известна киселина. Скача този младият момък. Досега той се е учил отлично, пръв ученик е бил в университета, но сега, като седи, няма го. Не само със студентите е това. Разправят за един германски професор, човек на 80 години, влюбва се в една от своите ученички от университета и става разсеян, не може да чете. Гениален човек бил, а сега седи, не може да си чете лекциите. И най-после трябваше да се откаже да чете лекции. Като чете лекциите си, тя е в ума му. Разказва, прави движения, но в лекциите си употребява нейното име. Казват за него: „Мръднала му дъската". Не му е мръднала дъската, но тази красива мома е вляла в професора си своята отрова, която хората наричат любов. Аз наричам това „любов на отравяне". Така са заченати и родени много деца. И какво става? Това са все престъпни деца, деца с най-лоши наклонности. И всичките хора говорят, че това било наследственост, атавизъм. Не, всяка мисъл вие ще я спрете пред вашата врата, ще снемете всичките ѝ външни дрехи, ще проверите надписът ѝ какъв е, тъй, както в лабораторията по надписа опитвате всичките шишенца, и най-после ще я пуснете да влезе вътре. В духовния свят всички мисли си имат имена, и ще проверите, захар ли съдържат, основа ли съдържат или киселина. Прочетете мисълта, и тогава употребете тази или онази дума. Сега, често се случва, отива

някой при един банкер, от когото иска пари на заем. След като си излезе, банкеринът казва отподире му: „Вагабонт“. Е, какво иска да каже? Не се минават 2–3 дни, и се чува, че този банкерин се поминал. Защо се поминал? Аз ще ви кажа. Този човек, който искал от него пари, е отличен, добър човек, има жена и три деца, дошъл до отчаяние, отива при банкерина и му казва: „Господине, ще бъдете тъй добър да ми направите една услуга, ще ми заемете една сума, имам жена и три деца, аз съм честен човек, ще ви се издължа. Никаква гаранция не мога да ви дам, но ви давам честната си дума“. Понеже банкеринът бърза, скъпо е времето му, казва: „Господине, моето време е скъпо, нямам, не мога да ви услужа“. Този човек си излиза навън, въздъхва си. „А, вагабонт!“ След три дни банкерът умира. Защо? Тази отрова, която изхвърлил върху този бедния човек, се връща върху него самия и го отравя. Защо? – Не дал 1,000 лева на този беден човек. От невидимия свят го осъдили, или, по-право, той сам се осъдил.

Сега, да ви покажа, как действа този закон. Ще кажете: „Защо тъй?“ Добре, допуснете, че имате една верига, която се движи тъй, както асансьорите. Има две колички, едната се качва, другата слиза. Допуснете, че тези две колички дойдат успоредно. И едната, и другата не се спущат, имат да разправят свои лични дертове. Какво ще стане? – Скъсва се веригата, и тогава и двамата се сгромолясват надолу. Но допуснете, че едната е тъй направена, има си спирачка, и единият остава да виси във въздуха, а другият се сгромолясва долу и умира. Следователно, всичките спорове, които съществуват в домовете между мъжете и жените, са все такива. Почнат ли да се карат мъж и жена, брат и сестра, непременно един от тях ще умре. Карат ли се гражданите на един народ, на този народ няма да му върви. Цялата история е пълна с факти, които показват, че когато Провидението ни доведе до изпити, в които не можем да спазим законите, идват нещастията. Казват: „Не ни върви“. Сега и българският народ иска да му върви. Но кой е начинът да се помогне на българския народ? В 1000 години българският народ е направил 150 войни и толкова много

убийства! Хубаво, я ми кажете, где е велика България тогава? Преди 500 години, като дойдоха богомилите, всичките ги разпръснаха, избиха ги. Какво стана с България? Духовенството имаше много хубаво желание, да спаси народа. Спаси ли го? – Не го спаси. Човек не се спасява със своите крайни резултати, той се спасява в самото начало. Не само с българите е това. Покажете ми европейските народи! Спасиха ли се? Спасиха ли се египтяните, вавилоняните, асирийците? Испания, след избиването на маврите, спаси ли се? – Не. Кой народ се е спасил чрез война? Нито един! Войната е нещо случайно вътре в живота. Трябва да се воюва при известни условия, но при нормалния живот войната е анахронизъм. Казва Моисей: „Не убий!“ И аз се чудя, като казват на известни места, че държавата имала право да издава присъда за убийство. Като убиете туй същество, разбирате ли какъв е законът? – След смъртта си то може да прави много по-големи пакости, отколкото по-рано. За предпочитане е да държим лошите хора тук на земята, отколкото да ги убиваме и да ги пратим на по-хубаво място. Ама чудни сте! Имам една запушена стъкленица с отровен газ. Докато е затворена, вие сте в безопасност. Но казваме: „Да се освободим от този газ!“ Какво ще стане с вас, като се пусне този газ в стаята, в която сте вие? Някои ще се спасят, а някои ще станат жертва. Такова нещо е и когато убием един човек. Много такива газове има, от които страда съвременното човечество. С тази война се зародиха много болести, в цяла Европа настана една анархия. И сега търсят, къде е причината за това. Нека всички си признаят греха, който направиха. Вие счупихте тези отровни грънци, и сега цялата атмосфера е пропита от отровата на тия човешки мисли. Яви се испанската болест, отнесе 6 милиона души; сега идва друга болест. И после търсят другаде причините. Никому не е позволено да убива! Такъв е законът в света. В кодекса, който ние четем, не се позволява убийство. В живота се позволява убийство, но в Божествената книга не се позволява! На никой цар не се позволява убийство. Който убие, ще го убият. Кой каквото е

вършил, непременно ще му се върне. Туй всички държавници, всички учени, професори трябва да го знаят, а не да си играят с думите, с Бога. Защото вие, с вашите престъпления, носите едно разрушение за самия народ. Който народ и да е, бил той английският, французкият или какъвто и да е, върши ли убийство, той носи разрушение. И те сега ще ни изпитат! Е, ще кажат: „Той проповядва против държавата“. Как! Аз ли проповядвам против държавата? Аз проповядвам мир без насилие, а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, на учените хора. Не, аз проповядвам друго учение, учението на онази велика абсолютна Истина, която засяга всинца ни еднакво, без разлика. Аз проповядвам онази Истина, приятели, на чийто пламък турям вашия пръст. И като го турите, няма да изгори.

Сега, ще ми кажат някои, че са културни хора, че са християни. Да, мене може да ме изпитате, доколко съм културен, но и аз мога да ви изпитам. И доколко любите, също може да се изпита! Невидимият свят всеки ден може да ни изпита, доколко сме честни, доколко можем да кажем: аз съм благороден човек. Да, смисълът на живота е да сме благородни. Всички може да се изпитаме. И какво може да се изисква от сегашните хора? Туй нежното чувство, което спасява хората. Един момент е, когато човек може да съзнае и да си каже: „Не, моят живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Не, аз не съм толкова нежен“. Не говоря за обикновената нежност, както я разбирате някои. Ето, тук имаме една сестра, ще я взема за пример. Аз я наблюдавам, човешкото и Божественото у нея се слели, и тя не може да ги различава. Тя иска да взема все първото място. Дойде на трапезата, иска масълце, туй-онуй, иска да се представи, че е Магдалена. Какво? Ние сме сити на Магдалени. От такива Магдалени, от Йоан Кръстителовци и тям подобни, ние не се нуждаем. На Йоан Кръстителя му отсякоха главата. Първото нещо, което се проповядва, то е, че всеки един трябва да бъде човек. Много сестри има, които са тръгнали тъй, да се препоръчват за светици. Туй няма нищо общо с

моето учение. Ако ти си Магдалена, дръж го за себе си вътре. Ако ти си Йоан Кръстител, мълчи си. Ще тръгнат за мене да говорят: Христос съм бил! Дръж го за себе си! Аз не съм дал право никому да говори за мене. Аз съм това, което съм, и ти си това, което си. Тъй седи великата философия.

Сега, аз не говоря на учениците, аз говоря на светските хора. Вие сте хора умни, вие разбирате нещата. Вие разбирате колко струва един наполеон, разбирате колко струва една къща, и разбирате, като видите един човек, колко му струва пипката. И като дойде някой религиозен човек, вие казвате: „Този е един религиозен човек". Хайде да не му казвам името. И прави сте, много религиозни маниаци има в света. Аз не съм за тях. Аз съм за онази велика Божествена мисъл, която внася радост, която внася братство в света. Не привидното богатство, не привидната мисъл, но туй сърце да тупти вътре, а не да питаш по 400 пъти: „Обичаш ли ме?" Когато аз ви обичам, където и да сте в света, моята обич ще я чувствате, всичко ще ви върви по мед и масло, ще ви помагам във всичко. В Любовта има култура. За нея има само един израз: тя е всесилна. А от нашата любов хората умират.

И тъй, Христос ги изпита. И в Негово време имаше изпити. Аз нямам нищо против, кой как мисли. Всеки един човек нека си мисли, каквото иска, аз съм за свободата на мисълта, но оставете и мене свободен. Аз не се нуждая от реклами и съм в състояние себе си да рекламирам. Ще запаля своята свещ и ще кажа: приятелю, на моята свещ можеш ли да четеш? Ако искам, аз мога и да лекувам. Ще науча хората на едно изкуство, но трябва да разбирате от химия, от физика. Аз разбирам великото изкуство как да се подмладите, как да възстановите вашите сили и да знаете как да живеете. Ще ви покажа, приятели, туй малко изкуство, да знаете как да живеете. Аз съм един пътник, посетих вашата страна, няма какво да ви оставя, затова ви оставям един спомен. Но да не мислите, че съм някакво величие. За туй великите хора са дошли, сега е останала само чорбата. Учените са дошли, пророците са дошли, апостолите са дошли, Христос е дошъл,

и сега, от сегашния свят е останало само опашката. Аз се държа за опашката. Казват ми: „Какво правиш там?“ – Е, махам наоколо. – „Ами друга служба няма ли?“ – Искам и аз да помогна на този мой приятел. – „Ама то е низко положение“. Не, отлично изкуство е да зная как да помагам, как да махам опашката. Казват: „Е, то е животно“. Знаете ли какво нещо е животното? Не, животните с всичките свои движения могат да покажат своите настроения, и зли и добри, и страх и отвращение. Следователно, ние трябва да бъдем много скромни – туй е първото нещо. И в света слуги трябва да станем! Че слуги трябва да станем, туй светските хора добре го знаят. Всеки иска изведнъж да стане богат. Богат става, но и богат пада. Сега, тази любов започва с едно много нежно чувство.

Като говоря за тази сестра, аз нямам за цел да я обиждам, ни най-малко, но казвам, че тя още не познава себе си. Щом не познава коя е, говори, че е Магдалена. Ще ви приведа един анекдот за един действителен случай. Руският цар, за да излекува злоупотребленията в Русия, писал до всички манастири: „В който манастир се намира главата на Йоан Кръстителя, да ми я донесат“. Като знаел, че ще му донесат от много места главата на Йоан Кръстителя, определил 40–50 стаи, в които да поставят поотделно донесените глави. Свиква няколко старци от светия синод и ги запитва: „Колко глави има Йоан Кръстител?“ – „Една глава, ваше царско величие!“ – „А, не, в моите последни изследвания аз намерих 40 глави“. – „Как?“ – „Ще ви докажа“. Завежда всички тия старци по всички стаи, и с документи по дати им показва получените 40 глави. Умен човек бил царят. И след туй им казва: „Не говорете лъжата, защото тя не подига никой народ!“ Е, колко Магдалени има на света? Аз зная, тук в София, има много Магдалени. За мене важи човешката душа, която е излязла преди милиони години. Този момент е важен за мене, а не важи тази Магдалена преди 2000 години. Тя няма никаква историческа стойност. Но онзи момент, когато се родила първоначално човешката душа, той е велик момент! Писанието го нарича: „зазоряване на битието,

създаване на един космос". И, ако вие схванете този момент, туй е едно възраждане. За всяка една душа се създава един космос. Това е най-важното! След милиони години вие ще разберете великата Истина. А сега, вие мислите, че ще изчезнете. Не, ще се разтворят умовете ви, и всеки ще разбере своята душа. Ще разберете, че във вас се крие нещо потаено. В туй се крие един велик момент. Така само ще познаете, че туй, което Бог е създал, не може да се изгуби.

„Това казваше, защото искаше да ги изпита". Като какви? – Изпита ни като богати и сиромаси, изпита ни като учени и прости, изпита ни като силни и слаби, изпита ни като здрави и болни. Във всички положения ни изпита. И когато един човек се отнесе спрямо мене тъй или иначе, аз се спирам и казвам: такова е неговото разбиране.

И тъй, в българския език, най-първо ние трябва да се научим, по възможност, да употребяваме думите на място. Тъй да употребим всяка дума, че в нея да се вложи искреност. Аз не искам да ви накарам да вярвате в бъдещия живот. Не е това задачата ми. Аз искам да се пробуди у вас съзнанието, да разберете, че тази Божия Любов е всичко, и че няма друга сила, като нея. Това можете да го опитате още сега. Когато това нежно чувство се зароди вътре във вас, ще разберете Любовта. Аз съм правил много опити. Някой път сте отчаяни, ще се пръснете. Но, има нещо, което отвътре ви заговаря тайно, и веднага всичката тази тежест се смъква, като че се отваря този капак, и ти казваш: „Е, слава Богу, има в живота смисъл" – и започваш да мислиш. Току изведнъж, пак дойде едно малко изкушение, пак дойде капакът. Отново заговори това чувство и ти се отвориш. Тъй се отваряш—затваряш, отваряш—затваряш. Знаеш ли защо се затваряш? Вие разбирате туй. Имате вкъщи капан за мишки, нали? Туряте в този капан малко пастърма. Някоя мишка дойде, погледне, казва си: „Имам тук някакво благо". Обикаля около пастърмата, после излезе навънка, ходи, обикаля. И в нея има една стратегия. Направи си стратегията тя и казва: „Тази пастърма може да се вземе". Измерва:

толкова и толкова сантиметра. Като отиде близо до дупката, казва: „А, мазно е то, имало тук пастърмичка. Имало тук благо. Е, колко е добър Господ, едно голямо благословение е дал!“ Щрак! – затвори се капанът. Седи вътре, обикаля, почне тогава да стърже. Ама онези железни пръчки не се прегризват. Дойде господарят, вземе я, тя трепне. „Мац, мац!“ Дойде котката, почне да я обикаля. Някой път и мацата не ще да яде мишки. Господарят отвори капана и я пусне. Някой път и между котките има благородни. Аз ги наричам „котките на новото учение“. Туй е факт! Аз наблюдавах една котка. Хвана една мишка, изнесе я навънка и казва: „Не ти е мястото тук“ – и я пусна. Друг един факт: една котка хвана една мишка отвънка и я донесе вътре, като ѝ казва: „Ти си стояла много време вънка, не знаеш закона, сега ще останеш вътре“. Една хване, друга хване – разправяше се с мишките. „А“, казват, „тази котка!“ Хване една мишка отвън, внесе я вкъщи; хване някоя от къщи, изнесе я вън и почва да мърка на господарката си. Тази котка е много беля, тя от вътре изнася мишките вън, а от вън ги носи вътре, Казвам: това е една котка, която е разбрала новото учение. Обмяна прави.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави“.

И тъй, от човека се изисква едно нещо: да бъдем крайно внимателни към думите, които употребяваме, защото, казва Христос: „От думите си ще се оправдаем и от думите си ще се обвиним“. Туй, което ни спъва, то са думите, нашият лош език. Това не е само с българите, аз съм срещал и французи, и англичани, и руси, и румънци, и те имат лош език. Слушал съм и русите. Ех, какъв вулгарен език имат те! Това не е култура. Трябва един език отличен! И сега трябва да дойдат поети, писатели, философи, да създадат този красивия език. Тяхната поезия трябва да диша живот. Всяка поезия, като я прочетеш, всяка песен, като я изпееш, трябва да я почувстваш като балсам.

Аз бих желал да срещна хора с мек поглед. Знаете ли какво нещо е мекият поглед? Няма нищо по-хубаво от мекия поглед. Като срещна

един човек, тук в обществото, да ме погледне с този мек поглед. Някой път аз говоря на светските хора, те ме разбират. Представете си, че вие сте една млада и красива жена. Изкушение са младите жени, нали? Та, като срещна една такава млада, красива жена, тъй да я погледна, че да не ѝ трепне сърцето. Иначе, тя може да си помисли: този човек може да ме изнасили. А като ме срещне, да се зарадва, и тази ѝ радост да се оправдае. И този мек поглед да не е само при един случай в живота ни. Туй наричам аз морал, това наричам аз възвишена Любов на човешката душа. И знаете ли колко сестри и братя сега в тези гори са продали своя живот? Едно време само жените развратничеха, а сега и мъжете развратничат. Едно време само жените продаваха своите души, а сега и мъжете продават своите души. Едно време само жените продаваха своите сърца, а сега и мъжете. Аз взимам тия примери, ще ме извините, ако с това оскърбя онова ваше дълбоко чувство на любовта. Ако го оскърбя, аз искам извинение, но ако моите думи внесат едно събуждане, аз не искам никакво извинение от вас. Мъже и жени, от тези двата стълба зависи спасението на света. Тъй трябва да се чувстват мъжете и жените. Мъжът, като се спре, да каже: „Аз съм един Божествен стълб“. Какво е предназначението на един стълб? – Да крепи. Не се турят сламки на една къща, но такива греди, които при всичките условия могат да изнасят всичката тежест. Такива трябва да бъдат мъжете и жените. И всички вие сте турени в това Божествено здание, като тези велики стълбове. И какво се изисква сега от вас? – Да бъдете непоколебими. Аз съм говорил толкова пъти за Любовта, но Любовта с думи не се изказва. Аз наричам говора едно приятно забавление, един разказ. Туй нежно чувство на Любовта аз го определям така: когато ме види тази красивата жена, сърцето ѝ да не трепне, и аз да не бъда тъй намръщен, но да ѝ отправя един мек поглед, и в моите очи да види, че пред себе си има една душа, един човек в пълния смисъл на думата и да се зарадва. И нейната радост да се оправдае от всичките мои постъпки. Няма нищо по-благородно от това на света! Желая ви това

да бъде ваш идеал. Не само да ви бъде идеал, но да го приложите: ако го приложите, вашите домове ще се спасят, или по-добре, вие ще подобрите вашето положение. Нищо повече! Туй значи да събудим в себе си Божественото. Когато човек помисли тъй, той се свързва с Бога, и Бог му казва: „Ти оправда моята Любов“. Само при такива условия един човек може да се спаси. Само при такива условия един народ може да се спаси.

Говорят в България за свещениците, за владиците. Нека излезе духовенството да проповядва този идеал! Има ли такива свещеници в Англия, във Франция, или където и да е? Това изисква днес съвременното човечество! То изисква души, от които техните сестри в гората да се радват, а не да плачат. То изисква мъже, които да оправдаят, че са мъже. Мъжете днес оправдаха ли своето положение? Кой разплаква майките? – Мъжете ги разплакват. А жените насърчават мъжете в престъпления. Когато един мъж извърши едно престъпление, една жена излиза с един букет насреща му. Не, тя трябва да му каже: „Слушай, за греха, който си направил, ти трябва да се разкаеш и да плачеш“. Трябва да отидеш в пустинята, за да изкупиш своите престъпления. Така и Моисей отиде в пустинята и прекара там 40 години, за да изкупи своето престъпление. Тъй е било в старо време, но сега тези 40 години могат да се съкратят. Да оставим това настрана! Аз не искам да оставя във вас тази последна мисъл, понеже хубавото, което ви говорих, ще се изгуби. Забравете туй! Нека остане у вас образът на баба Стана, образът на Джон Роз, образът на този благородния човек в гората и красивата жена! Само с тези образи може да се създаде благото на човешката душа, само така може да се създаде безсмъртието. Добие ли се безсмъртието, само тогава ще можем да се запознаем с Истината. Дотогава, докато умираме, Истината е недостъпна за нас. Истината е достъпна само за безсмъртните хора! Ако някой, който и да е, ти каже, че Истината може да се добие от смъртните хора, този брат да ме извини, нека поне прочете книгата на живота. Ще му посоча и други книги, ще му

посоча самата природа, да види, че този е единственият път, който може да ни изведе на добър край.

И тъй, аз ще ви срещна. Знаете ли как ще ви срещна? – Аз ще бъда тази първата красива жена в гората, каквато не сте виждали, а вие ще бъдете този мъж. Ще застана пред вас, за да ви опитам, и след като ви изпитам, ще кажа: аз съм онзи проповедник, който говори там. Ако вие постъпите съобразно себе си, аз ще ви дам една целувка и ще ви кажа: радвам се, братко! Една свещена целувка ще ви дам. Но, ако намеря, че не постъпите, както трябва, аз ще се изгубя. Ще си кажете: „Виждам или не виждам?“ Така ще бъде с вас. Така ще ви изпитам. Сега ви говоря от интимен характер и ви казвам: така ще ви изпита Господ! Една ваша приятелка или един ваш приятел, който ви обича, без да знаете това вие, ще ви срещне в гората да види дали го обичате или мислите нещо друго.

И тъй, Христос ще ви изпита.

Сега, аз съм напълно уверен във вас, няма да хвърля съмнение, защото нямам противни доказателства. Зная, че като ме срещнете там в гората, ще постъпите точно тъй, както баба Стана, точно тъй, както Джон Роз, точно тъй, както непознатия в гората, възвишен във всичките свои постъпки. И тогава ще кажа: ето бъдещият човек, ето бъдещата раса, ето бъдещата култура! Това е Царството Божие. То може да дойде вече на земята.

Беседа, държана на 16 декември 1923 г.

СКРЪБ И РАДОСТ

Скръбта ви ще се промени на радост. (Йоан 16:20)

Съвременната култура ние я определяме „култура на скръбта“. И това е красивата ѝ страна. Отвън виждаме тия прекрасни здания, железници, къщи, столове, всякакви удобства, ядене, пиене, всичко туй, но при всичко това тя е култура на скръбта. Ще кажете: „Как може да бъде култура на скръбта?“ Нима онази птичка, която е затворена в онзи златен кафез, в туй ограничено положение, мислите, че е щастлива в този кафез? Тя си има храничка и водичка, но няма никаква свобода. Има размер на движение само половин метър, седи тя и си пее. Казват: „Колко хубаво пее!“ Да, но тази песен е песен на велика тъга. Нима мислите, че онази мишка, която се е хванала в онзи капан вътре, в който си има пастърмица и обикаля около нея, та е щастлива? Казвате: „Пастърмица си има!“ Да, но този капан е капан на скръбта! И аз виждам онези хора в хубавите къщи и си казвам: Това са кафези на затворени птички, пеят там вътре. Гледаш, някоя сестра си покаже главата из прозореца, погледне като някоя мишка и после пак плюхне и си каже: „Ще се живее тук, няма накъде!“ Интересно е, че всички писатели, поети, философи искат да ни убедят, че по-хубаво нещо от този кафез няма. И музиканти, всички ще ни пеят, ще ни казват, че да имаме къщица, кафез, няма по-хубаво нещо от това! Какво показва това? – Че във външния свят има студ. И днес не само хората, а и птичките, и животните все тази култура носят, все така са убедени, все така мислят. Културният човек не се е освободил от това. Тогава идват по-напреднали, говорят ни за друга култура, говорят ни за друг морал, говорят ни за нравственост, за щедрост, за това-онова. Можем ли да направим живота си щастлив при тези условия? Някои казват, че това е неизбежно. В математиката

има един закон на вероятностите за разрешение и един закон на вероятностите за неразрешение – има възможности. Аз ги наричам възможности и разрешения на една задача при избиране само на един път. При всички възможности само една е идеалната възможност, при която животът може да се реализира в своята пълнота.

И сега ние, съвременните хора, сме оставени да избираме тези възможности на свобода. На човека предстои да избира своята възможност. Ние се оплакваме от съдбата, оплакваме се от обществото, оплакваме се от Бога, от всичко се оплакваме, всеки индивид плаче и пъшка. Питам тогава: Кой е виновният? Някой път ще посочат еди-кой си министър. Не е той виноват. Чудни са тези хора! Казват: „Еди-кой си съдия дошъл и осъдил някого“. Да, но преди него бившият съдия също осъждал. Преди този министър имаше друг, преди този генерал имаше друг, и всички, които са дошли след тях, вървят по един и същ път. Кой е основният принцип? Казват: „Бацил влязъл, предизвикал тази болест“. Не, не, отде дойдоха тези бацили? Как се създадоха условия, за да се явят тези бацили? Отде са те, как се развиха? Ние се спираме и търсим близките причини. Казваме: „Тия са причините“. Не са там причините, в туй близко явление. Хубаво, ако аз забия един железен клин в едно дърво, клинът ли е виновен? Не е той причината. Той е един войник, който казва: „Забиха ме“. Излез навън! – „И да искам, не мога да изляза. Който ме е забил, той ще ме извади.“

И тъй, всичката хубост на съвременната култура седи в скръбта, всичкият ѝ капитал е само в скръбта. Казват: „Как, култура е това! Колко удобства, колко учреждения, колко банки се създават!“ А, банки се създават! Ако в това седи културата! Преди 15 години в Америка имаше едно състезание между двама милиардери. Скарали се, казали си по една обидна дума и започват война. И двамата имат акции. Започват една борсова война. Единият понижава акциите на другия и всички, които имат акции при него, започват да ги продават, за да не

изгубят. И другият прави същото. Играят си и двамата. Но в тази борсова война повече от 5,000 богаташи измряха: едни полудяха, други се издавиха, убиха. И после, не мина много време, те се помириха. Е, питайте ги, защо се обидиха? – За някаква малка думица пропаднала честта им. Те не искат да знаят, че заради тях пропаднаха толкова души. И то не болни хора, но хора със здрави умове. И на всичко това казваме, че сме осигурени. Питам: Вашите банки сигурни ли са? В Америка има едни спестовни банки, тъй ги наричат у нас, а у тях са наречени „спасителни банки", буквален превод. След като си внесеш парите у тези спасителни банки, погледнеш, че след няколко години и банката се спасила, и ти си се спасил. Действително, банката остава без пари, но и ти се спасяваш от грижи. Една американка, като била един ден на събрание, чула, че проповедникът говори за спасение. Тя си казала: „Е, аз преди 10 дни се спасих". – „Как?" – „Имах 15,000 долара в една банка, но тази банка се спаси и аз се спасих. Освободих се от скърби и неволи. Е, такава е волята Божия!" И без пари може. Отиват парите, а тя казва: „Спасих се". И действително, всички велики Учители, които идват в света, проповядват на хората, че нищо не трябва да имат, т.е. всички трябва да се задоволяват само с насъщния хляб за деня, за утре не трябва да мислят. Туй учат те. Но техните ученици, синове и дъщери на този свят, бащи и майки, друго учение учат. Как казват те? Всяка майка казва на дъщеря си: „Ти, дъще, слушай, трябва да се осигуриш!" Майката дава уроци на дъщеря си. Бащата казва на сина си: „Ти трябва да се спасиш, не трябва да бъдеш толкова глупав човек". Дойде великият Учител, Той другояче обърне. Казвате: „Как! Майка ми и баща ми другояче учат". Не, ти не трябва да се осигуряваш! Питам тогава: Кой е на правата страна? Майката и бащата са прави! Аз ще ви обясня, че те са прави, те искат да забогатеят. Майката казва: „Дъще, нашата култура е култура на скръбта. Ти ще станеш богата, ще имаш къща, за да разбереш скръбта, за да разбереш живота. Ще се ожениш, за да изпиташ скръбта". Дойде някой велик Учител, казва: „Не, няма

да се жениш“. Всички велики Учители казват, че не трябва да се жениш. И великият Учител е прав. Ще ви кажа защо великият Учител е прав. Майката казва: „Ти ще се ожениш, скръбта ще трябва да учиш“. Ще ти турят венец на главата. Този венец е венец на скръбта! Всеки един цвят е откъснат цвят. Казват за момата, че ѝ туряли цветя. Откъснати рози, откъснати цветя – това са цветя на скръбта. И при това майката казва, че добре се е наредила дъщеря ѝ, работата ѝ е уредена. Не, не, не само че не се е уредила, но сега настава часът на скръбта. И какво учат майките дъщерите си? – Много хубаво учение! Нека забогатяват! И аз казвам: Нека забогатяват, с малко не може, с милион, два, три, десет и повече! Колкото повече забогатееш, толкова по-добре ще научиш скръбта – ще имаш и ще загубиш. Лъжливостта в това учение е там, дето майката мисли, че като има дъщеря ѝ къща, като взима един красив момък, че ще е щастлива. Колкото момъкът е по-хубав, толкова по-нещастна ще бъде дъщерята, толкова по-добре ще научи скръбта. Колкото по-здрав е, толкова повече жени ще има. Красивият момък с една жена не се задоволява. Ще ми говорите за морал! Аз ще бъда смел и решителен. Аз бих желал да видя един момък или една мома, които да са целомъдрени. Не привидно да са целомъдрени, но принципиално, вътре, в душата си. Аз не говоря за външността на нещата. Който и да е от нас, в себе си трябва да признае тази велика Истина. Ама ще кажете: „Толкова низко да съм паднал! Аз съм като другите хора, аз не виждам своята чернота“. Да, защото слънцето не е огряло. Всички съвременни хора се оглеждат в тъмнина. Чернота с тъмнина си приличат, но чакай да изгрее слънцето, ще видиш на какво мязаш, ще видиш каква е твоята мутра. Какво подразбирам под думата „мутра“? Тя малко не е поетическа дума, нали? Но тя е изразителна дума. В съвременния наш език нямаме изразителни думи. Езикът на поезията, и той не е изразителен. Език, който не предава идеите, той не е изразителен. Виж, грубият език, той е много изразителен. Когато някой ти каже някоя обидна дума, ти високо подскочиш от земята, засегне те. Щом

говоря за любов, за обич, казваш: „С тези празни, детински работи нямам нищо общо“. Щом ти кажа „лъжец“, „вагабонт“, казваш: „А, защо ме обиждаш?“ Е, питам тогава: Где е смисълът на нашия език? Казвам: Това не е правило за всички хора. Има хора, които правят изключение.

„И скръбта ви – казва Христос – ще се превърне на радост.“

Ще примирим тези две противоречия. Нашата култура е култура на скръбта. Един брат във вестник „Лъч“ се обръща към всички, прави цял един поменник, като казва: „Оставете сега вегетарианството, оставете вашите идеи, вижте сега, вашите страждущи братя искат помощ“. Че това е Христовото учение! Христос ще съди света. За какво? – „Болен бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; жаден бях, не ме напоихте.“ Прав е този брат. Защо е прав? – Защото нашият свят е свят на скръбта. Не е лошо, скръбта е нещо хубаво, приятно. Скръбта, това е приготовление. Сега, като ви говоря, че скръбта е приготовление, разбирам, че тя е подготвителна страна към истинския живот, който иде. Е, мислите ли, че за в бъдеще, когато ще градим къщите, ще има нужда да сечем дърветата? Не, трябва да престане сеченето на дърветата, трябва да престане убиването на хората и затварянето им в затвори, трябва да престане убиването на животните! Всичката тази култура със своите приоми и методи е неприложима за истинския живот. Методите ѝ са неприспособими. Ние говорим за истинския живот. Вземете съвременните религиозни и нерелигиозни хора. Едните говорят за Бога, другите Го отказват и спорят. Какви схващания имат те за Бога? Едните казват, че има Господ, другите казват, че няма Господ. Но и едните, и другите в своите действия имат един и същ корен. Онзи, който проповядва за Бога, по същия начин ще те заколи, по същия начин ще те одере, по същия начин ще те изтезава, както и онзи, който не вярва в Бога. Питам тогава: В какво седи разликата на тази култура, в която едни поддържат, че има Господ, а други, че няма Господ. Не е вярно, че нямат Господ. И едните, и другите имат Господ. Едните имат един

Господ, когото не виждат, а материалистите имат един Господ, когото виждат. Те казват: „Ето нашият Господ! Върху него ходим, ядем и пием“. Като дигне едно шишенце, казва: „Ето нашият Господ“. В дърветата, в яденето, в пиенето, във всичко го виждат. Другите казват: „Това е пантеизъм“. „Е, где е вашият Господ?“ – „Нашият всичко е създал, и небето, и земята.“ Но всичките имат едни и същи методи. „Е – казвате, – дайте на бедните!“ Че кога не се е давало на бедните? Но светът пак не се е оправил. Защо? – Ние още не сме научили онзи дълбок смисъл на скръбта. Ако ние знаехме какво нещо е скръбта, ако тази скръб би оставила всичките свои отпечатъци в нас, друго щеше да бъде. Ами че всички ние искаме при сегашните условия на земята да бъдем щастливи. Най-голямото заблуждение, което сега съществува, е, че при сегашните дадени условия ние искаме да бъдем щастливи – нещо, което е абсолютно невъзможно. Всеки един щастлив момент е последван от една голяма скръб. Четете Шопенхауер, вземете Толстой, всички прокарват тази нишка. И онзи философ, който говори, че на земята има щастие, той не говори истината. Трябва да знаете, че след всеки момент на щастие идва един велик момент на скръб. Тамън отгледаш една красива, хубава мома, 21-годишна, свършила науките си, виж, зародила се отнякъде една епидемия на малария или чума, улови дъщеря ти и гледаш, в 5–10 дни очистила и дъщеря ти, и син ти, а ти с такава мъка си ги отгледал. Викаш лекари, консулиуми, и най-после те констатират смъртта, казват, че е станало разрив на сърцето. Лекарите, за утешение на майката и бащата, констатират каква е болестта. А те остават сами, като кукувица. Днес убият някого, ще дойдат лекарите, ще го разрежат, ще констатират как е станала смъртта. Е, хубаво, каква философия има в това? Ще съставят един акт, ще го подпишат, ще кажат: „Намерихме как стана това“. Стане някое нещастие, война, всички вестникари ще дойдат, ще констатират как стана тази война. А че толкова милиони хора са избити, нищо от това! „Ние намерихме причината.“ Отвори се друга война, пак ще дойдат хората, ще

констатират как се отворила, кои са причините. Ще имаме най-после една наука „история“, която показва пътя в развитието на човечеството. Пътят на човечеството! Това е смешна философия, да мислят, че историята показва пътя на човечеството! Историята показва само безпътието на съвременното човечество. Като вземете всичките видове идеалисти, всички хубаво разсъждават, но аз казвам: Вие още учите науката на човешкото безпътие. Ще дойде някой велик проповедник, ще се качи там на амвона горе и като дигне ръката си, като започне да проповядва, да описва как страдал Христос, как Го заковали, сълзи ще има, всички ще плачат. Всички хора от 2,000 години насам все плачат, как така да разпнат този любящия Христос, как да не Го познаят! Толкова жестоки хора! А ние, съвременните хора, светии сме, благородни! У нас убийства, затвори, разпъвания няма. И аз се чудя на едно нещо. Аз се чудя на това човешко коравосърдечие, което сега съществува. И седнали някои философи да ми разправят за Бога, за това, за онова. Оставете сега своите разсъждения! Оставете тия заблуждения! – „Тогава остави и твоите.“ – Ще оставя не само моите, но и твоите заблуждения. „Ама – казва – ти си набожен.“ – Ама ти си от мене по-набожен! Защо? – Понеже моите вярвания, моят Бог няма никаква тежест. А твоят е толкова тежък, не можеш да го дигнеш. Моят Господ на гости може да ми дойде, може да се смалява и разширява. А твоят е толкова голям, че не може да дойде. Това е игра на думи. Ако повикаш земята на гости, ще ти дойде ли? – Няма да ти дойде. Ако повикаш слънцето на гости, ще ти дойде ли? – Няма да ти дойде.

И тъй, тази култура на скръбта ние искаме да я направим култура на радостта. Че човечеството успявало, това-онова, не е важно. Има неща, в който успява човечеството, но аз виждам този успех на друго място. Аз виждам този успех само в единици хора, в благородни хора. Ще ви дам един пример, да видите где седи това благородство. Той е един мит или едно предание, не казвам, че е реалност. Говори се за един римлянин по произхождение, който се

наричал Сафио Бертручио. Дълга история имал той. И сега тия от вас, които не са запознати с окултната философия, които вярват, че човек за пръв път идва на земята, мислят, че човек изведнъж, като някоя гъба е излязъл от земята, и всичките му способности, неговото щастие и нещастие зависят само от този му живот. Това е ваше схващане, обаче фактите не седят така. Късогледите хора виждат нещата отблизо, далекогледите ги виждат отдалеч. Кои са прави? – И едните, и другите са прави. Едните виждат туй, което е близо при тях, а другите виждат туй, което е надалеч. По този начин сегашният наш живот е едно звено от ред други съществувания. И сега аз няма какво да доказвам тия съществувания. У нас законът е такъв. Казваме: Ела и виж! Но за да дойдеш и видиш, трябва да имаш очи. Ще ми кажете: „Ние имаме очи“. Е, вика ви един съвременен лекар, един бактериолог, и казва: „Ела и виж!“ Но този бактериолог има начин на гледане. Той тури под една леща едно стъкалце и казва: „Тук има същества“. – „Не виждам нищо.“ Не виждаш нищо? „Аз не вярвам.“ Казва му този учен лекар-бактериолог: „Аз искам да те накарам да гледаш по моему, но ще ме слушаш ли?“ – „Ще те слушам.“ – „Ще гледаш, както аз гледам. Тури си едното око на лещата, като мене, другото закрий!“ – „Ама ти искаш да се подиграваш с мене!“ – „После говори, сега ще гледаш, както аз гледам!“ – Поглеждам, цял свят се открива! Поглеждам извън лещата, няма нищо. „Ама ти да не ме хипнотизираш? Туй да не е магия?“ Прост човек е той. Казва му ученият: „Това са бацили“. – „Ти с мене искаш да си играеш ли?“ – „Аз искам да ти покажа, че това не е игра. Ще взема малко от тази капчица, ще нацъркам под кожата ти, да видиш дали има нещо в тази течност. След 24 часа ще видиш каква температура ще имаш.“ – „А, температура!“ – „Е, малко ще цръкна, Готов ли си на това?“ След като му цръкна, казва: „Брей, не било илюзия това! Опасни неща са тия!“ Сега ще дойде някой от този свят, ще каже: „Слушай, дали е вярно това или не е вярно?“ Ние имаме много начини за доказване на нещата, само че ще имате търпение за тия доказателства. За нас не е

въпрос дали тия доказателства са верни или не, въпрос е, че ние имаме друг метод, чрез който тази скръб може да се превърне на радост.

Ще дойда сега до Сафио, за да обясня мисълта си. Той бил изпратен от своя Учител за 20 години на уединение. Това е било един голям изпит, като на ученик от една мистическа школа. Дали вярвате в мистицизъм и окултизъм, то е друг въпрос. Съвременните хора вярват в реалното. Ще се спра на думата „реалност“. Ето как я определям: Реално е това, което свързва всички свои части в едно цяло. То свързва, прониква всичките свои части и никаква друга външна сила не може да измени съотношението на тези части. И когато ние говорим за Бога като принцип, като Любов, ние подразбираме туй, което свързва всичките живи души в едно цяло, без то само да се измени и промени. Ще кажете: „Защо да не се променя?“ – Има известни промени, които ние не одобряваме. Ако аз те туря като едно живо дърво в печката, какво ще кажеш? Ще кажеш: „Искам да се променя“. – В горенето промени и измени може да има, но в истинския живот има само растене, само придобиване на добродетели. И тогава аз определям друга една максима. Съвременните хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни“. Аз казвам: В света има само един случай, дето човек може да направи нещо без Бога. – То са престъпленията. Следователно всичките наши престъпления, каквито и да са те, които ние вършим на този свят, ние ги вършим без Бога и Бог не е в тях. Бог не е в тези престъпления, но понеже Бог е Любов, вечност, то в Неговото разположение Той чака. И един ден, когато ни прекара през горивото на тези страдания, до един милион, два милиона, три милиона, 10 и повече милиона градуса огън, нашите глави ще узреят. До това време Той ще ни чака. На някои хора главите ще узреят в един ден, на други в два, на трети в година, а за някои трябват най-малко 10 години, докато им узреят главите. Ще узреят главите ви! И аз имам едно изражение: в 10 години главите на хората ще узреят. Следователно има едно нещо,

което човек може да направи без Бога, то е грехът. И там, дето има грях, дето има страдания, скърби, мъчения, ние мислим, че дяволът е там. Да оставим този дявол, но аз виждам съвременния дявол с цилиндри, с фракове; аз виждам съвременния дявол с щикове, с пушки; аз виждам съвременния дявол с отрови, с всички перифернелии. Ние търсим дявола, но кой ще те заколи? – Брат ти тегли нож. За отечеството ще те заколи. Все за отечеството, за народа, за религията. Ама без клане не може ли? – Може.

Да се върнем сега към Сафио. Праща го неговият Учител 20 години на уединение и му казва: „Ще научиш един велик закон и само тогава ще минеш към втората стадия на своето посвещение, да разбереш смисъла на истинския живот, да видиш как ще дойде радостта на този свят. Сега ти живееш в един свят от скърби, трябва да завършиш своя изпит, да опиташ най-големите скърби и ако издържиш, ще минеш в по-горно положение“. Като християнин, изпраща го в пустинята, дето 20 години отлично се подвизавал. Изпокъсал си дрехите, обущата, съвършено оголял. Той бил един от видните римски патриций, от високо произхождение бил. Един ден се заражда у него желание да се пооблече и си казва: „Е, хубаво е да има човек едно топло облекло, пък и едни здрави обуща, изпоядоха ме тия животни“. Тия животни там, в пустинята, не го считали за постник, светия, използвали неговите крака, хапели го. „Толкова години вече, дотегна ми тази храна, все круши, ябълки, сливи“. Дошла му тази мисъл в главата и започва да си разсъждава: „Имам такова желание, намирам, че е законно, най-после душата ми го иска. 20 години живея тук, моля се, моля се, никакъв глас. Нито ангелите, никой не дохожда при мене – всеки дойде и си замине“. Той имал много знания, затова идва един ден при него един от видните римски патриций, чийто син бил на умиране. Идва той при Сафио, като при прочут постник, и му казва: „Дайте помощ на сина ми!“ Сафио отива при болния и с едно махане на ръцете премахва болестта. С едно махане на ръцете маха болестта, но своята скръб не може да премахне. Този патриций

останал много доволен от Сафио и като мислил какво да му направи от благодарност, направил му едни много хубави дрехи, обуща, шапка, приготвил му много хубаво ядене и всичко туй му изпратил в златни и сребърни сервизи. Сафио, като видял всичко това, казал си: „Е, имало добри хора на света“. И тъкмо мислил да се облече, понахрани и понарадва, ето идва един беден, казва му: „Гол съм, нямаш ли една дрешка?“ Той погледнал, погледнал, въздъхнал си и казал: „Няма да се носят дрехите“. Взима ги и му ги дава. След него идва друг един бос, казва: „Бос съм, обуща нямаш ли?“ – „Е, че отидоха гащите, отидоха; хубавата римска тога, и тя отиде, но и обущата ще отидат.“ Дава и тях, въздъхва си. Не се минава много време, един гологлав идва, иска шапка. Дава и шапката си. Казва си: „Е, поне яденето ми остава“. Не се минава много, идва една одърпана мома, гладна. Дава ѝ яденето и въздъхва. Поглежда, едно парченце хляб му остава. Мисли си: „Поне малко хлебец ще си хапна“. Остават още и сервизите. Той ги гледа. Минава една римлянка, казва му: „Отче, помогни ми, моят възлюбен не иска да ме вземе, иска прикя, някакви златни съсъди, някакви чаши“. Въздъхва си Сафио, дава и тях. Остава само с малкото парченце хляб. Но ето, гледа, идват отвънка птички, накацват около него, започват да чуруликат, и те искат. Отделя и за тях, но оставя и за себе си едно малко парченце. Току изведнъж из дупката се явява една малка мишка, казва: „За мене няма ли?“ Дава и нѐй, и той остава без нищо. Тежък е животът! – Не е тежък. Той въздъхва дълбоко, намира се пред една дилема. Тогава се явява неговият Учител, Христос, но не тъй, както вие си мислите, че ще се яви Христос. Явява се Христос при него, поглежда го, усмихва му се и казва: „Ти премина добре изпита, аз съм доволен от тебе“. Знаете ли какво е станало вътре в този Сафио? – Той веднага се намира в една прекрасна вила, в която всичките дървета били обкичени с хубави плодове. Веднага се намира между своите приятели, които го обичат. За него била сложена хубава трапеза. Вижда и дрехи, приготвени за него много по-хубави, отколкото онзи

римски патриций можеше да му приготви. Има нещо тайно в природата, което ще се разкрие в света. Казват: „Как ще се поправи светът?“ – Има един начин, но този начин вие го искате още сега. Как го искате? – Както съвременните момци искат някоя мома. Някой съвременен момък иска да се жени, но казва на момата: „Аз ще се оженя за тебе, но ще ми броите тук 100,000 лева“. Седят майката и бащата, казват: „Не може ли по-долу?“ – „Не може, 100,000 златни лева искам.“ Той седи, попът до него, правят договор. А отвънка седят кръстникът и други, чакат. „Е, няма какво, ще се дава.“ Ще се дава, и оттатък ще минете! 100,000 ще броите! Като дадат майката и бащата 100,000 лева, казват: „Е, толкова взе“. Не само че взе 100,000 лева, но взе и вашата дъщеря, която струва милиарди. И чудното е, как тези майки и бащи продават дъщерите си! Не само че дават толкова пари, но я дават отгоре жертва на този момък, да я коли. Ние, съвременните хора, плащаме на този човек да я вземе, а отгоре и да я коли. Той ще вземе парите и ще ходи, ще пие, ще развратничи, и на всичко това отгоре родителите казват: „Осигурихме я!“ Е, где са тези осигурени семейства днес? Не, не искам да кажа нещо лошо, може би това да е една крайност, но това е един горчив факт вътре в дълбочините на самия живот. При такива условия как може да бъде животът щастлив? Аз не съм против мъже и жени. Законът е един и същ. И момъкът може да бъде така продаден, както момата. Продаване е, когато един човек изгуби в себе си най-възвишеното, най-благородното. Какво остава тогава у човека? Нищо не остава в него. Какво, нима един момък, който влиза в един лош живот, не се продава? И за каква цена, той си знае! Казвам: Този момък не само че се продава, но и много евтино се продава. И сега ние ще седим в народното събрание, по амвоните на църквите, и от там ще говорим за морал, за поправяне на България. И от там всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!“ Разсипаха нашето отечество! Че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, дето брат брата не е убил, дето братя и сестри живеят в Любов. Ами че ако вие се намирате в

едно отечество, както в дома на Давида, дето братята постъпват малко по-другояче, как ще наречем този дом?

„И скръбта ви ще се промени на радост.“

Кога? – Когато ние, като този Сафио, вътрешно се освободим, а не да дойде някой да ни налага нещата отвън. Всеки да действа според Любовта Христова. Не само това, да се добереш до Любовта Христова, но да можеш съвършено да се отречеш от себе си, да стане в ума, в сърцето и в душата ти такъв един преврат, че да се почувстваш напълно свободен. Ние можем това да го направим, ние сме способни да го направим. И когато ние казваме, че чрез Бога всичко можем, това значи, че чрез Любовта можем. А Любовта, това е единственото наше стяжение, единственият наш капитал, единственото наше наследство, което можем да придобием. Докато не придобием Любовта в света, всичките наши усилия ще бъдат напразни. Някои казват, че не познават Любовта. Човек, който умира, той не познава Любовта! Най-първо човек трябва да стане безсмъртен. Сега ще ми възразите: „Може ли човек да не умира?“ Нима когато ми вземат къщата, аз умирам? Мога да си изляза. Нима когато ми вземат дрехите, аз оставам гол? – Не. Нима когато ми вземат тялото, аз умирам? Съвсем други понятия имаме ние. Вие виждали ли сте какво красиво нещо е човешката душа? Ако е за форма, за красота, формата на една човешка душа с нищо не може да се сравни в света. Ако мога да изнеса пред вас един факт, той е следующият: когато Бог погледне върху формата на човешката душа, и Той ще се зарадва. Толкова велика е тя! Красота има в човешката душа, каквато в никое друго същество в света. Тогава някои питат: „Защо Христос слезе от небето?“ – Той не слезе за хората. Той слезе да помогне на тази велика душа. Заслужава да се види тази душа! И следователно на нас проповядват един морал: да залюбим човешката душа! Да, но вие трябва да видите колко е красива тази човешка душа, колко е велика! Като видиш у брата си душа страждуща, душа подобна на тебе, само тогава ще може да се проповядва милосърдие. А сега казваш: „А, той е

един простак!“ Да, простак. При сегашните условия, при тези разбирания, в които живеем, заблуждения, и само заблуждения! Сега ще им говоря за какво? – Ще им говоря за булските дрехи. Да, но булските дрехи, това не е същността на нещата.

И тъй, как ще се превърне вашата скръб в радост? Ако някой от вас е много нещастен, нека направи един опит. Ако някой от вас постъпи подобно на Сафио, той ще опита. Не трябва да напуснете службата си. Някои мислят, че ако напуснат службата си, ако се отрекат от дома си, този е начинът за постигане щастието. Ако е въпрос за отричане, аз не бих проповядвал в този дом. Истинското отричане е човек да се отрече от себе си. Знаете ли какво значи човек да се отрече от себе си? – То значи човек да се отрече от всички свои лъжливи и покварени мисли, чувства, желания и действия на миналото, за които той е пожертвал хиляди и хиляди хора. Да се отречеш от стария живот на престъпления, това значи да се отречеш от себе си. Да се откажеш от туй низкото себе, себе си на корист, себе си на лъжа, на омраза. От туй да се отречеш и тогава да познаеш в себе си какво? – Онова възвишеното, благородното, което въздига човека.

Сега някои от вас сте облечени в женска форма, някои сте облечени в мъжка форма. Казват: „Тя е жена“. Е, що е женска форма? Где са онези писатели, които могат да опишат какво нещо е жената? Казват: „Той е мъж“. Е, в какво седи мъжеството? Аз наричам мъж онзи, който може да застане на страната на слабите. Аз наричам жена само онази, която може да превързва раните на страждущите. И тъй, мъжът всякога трябва да застане на страната на слабия, на онеправдания. Това е мъж! Това е благородство. А всички жени трябва да се заемат да превързват не само тези обикновените рани, но и необикновените. После, когато някой ме превързва, да не казвам: „Ти си длъжен“. Не, като ме поглади една такава ръка, да ѝ благодаря. Сега този Сафио, след като дал всичко, намерил се в една борба и от очите му потичат две сълзи. Това са сълзи! И когато ти превързваш

някого, той трябва да почувства, че има една душа, която му служи, и от благодарност да му потекат две сълзи. Това е заплатата! Тия две сълзи имат смисъл. И когато онзи силният застане пред слабия и го защитава, от очите на слабия да потекат две сълзи и да каже: „Братко, благодаря ти“. Това е човечество! Може ли да се установят между нас тези отношения, ще дойде и истинската философия на живота.

Красивият живот ще дойде само когато ние превърнем скръбта в радост. Скръбта и радостта вървят по един велик закон. Аз ви казах, че в света има същества, които знаят само какво е радост. Те са ангелите. За тях скръбта е непонятна. Те знаят причините на човешката скръб. А ние знаем една малка радост и една малка скръб. Междините на тези две неща не ги знаем. Ангелите знаят една голяма радост и една малка радост. Междините не ги знаят. Падналите духове, падналите ангели знаят една малка скръб и една голяма скръб. А човекът се отличава и от едните, и от другите по това, че у него тия две състояния, радост и скръб, са преплетени. Някой казва: „Развали се настроението ми“. Има един музикален закон, според който между тоновете винаги има една малка междина. Някой път си много щастлив, имаш едно малко щастие, но вътре в него виждаш една малка междина, казваш: „Чакай да сляза в това благо, тогава ще се кача в голямата радост“. Но знаете ли на какво мязаме тогава? Един млад момък от древността натоварва своята камила с много скъпоценности и отива да посети своята възлюбена. Минава през пустинята. Вижда по пътя една много красива кожа, като тези руските самурени кожи, и си казва: „Е, и тази кожа ще взема“. Взима я, но не я носи сам, а я туря на гърба на камилата. От голямата тежест гърбът на камилата се счупва и този младият момък остава всред пътя. Ние сме от тези хора, за една кожа по пътя готови сме да счупим гърба на камилата. Но между една малка радост и една малка скръб винаги произтича едно малко нещастие. Между тези две течения веднага се почувства една скръб. Сега други, които са в скръбта, виждат една малка междина, казват: „Толкова съм страдал, и тук беля, и там беля,

чакай поне тук, в тази междина да вляза, по-голямо от скръбта не е!“ Гмурне се там. След малко излезе, и той се учуди, че се хванал за радостта. Казва: „Слава Богу, че влязох“. Тези неща постоянно стават, а ти мислиш, че са случайни. Тръгва един млад момък, обиден от другаря си, да му отмъсти. Носи револвер, по-рано носеха боздуган, а сега револвер, туря го в джоба си, върви и си мисли: „Какво ли ме очаква? Онзи, при когото отивам, и той си има револвер, може той да сполучи и да ме убие“. Обаче по пътя го среща неговата възлюбена, преоблечена като една бедна жена, с воал на лице, и с преправен глас му казва: „За Бога, помогни ми!“ Той се спира и си казва: „И тъй-тъй отивам на онзи свят, не зная дали ще се върна жив, поне да помогна“. Спира се пред жената. Тя го хваща за ръка. Нещо топло има в тези ръце. Поглежда в очите ѝ, тя снема воала си. Веднага той изважда револвера, хвърля го настрана и казва: „Отказвам се от тези престъпления“. Защо стават престъпленията в света? – Вие знаете. Аз няма да обяснявам. Всеки един от вас знае. Такова трябва да бъде вашето поведение. И то е буквата на нещата.

Сега как мислите, как ще се яви Христос днес? Тъй, както преди 2,000 години ли? Аз ви питам: Христос, като се яви, мустаци и брада ще има ли? Жените идеализират Христа със златни коси, с къдри, с хубава мантия, с туй-онуй. Мъжете малко другояче си Го представляват. Кой Христос вие очаквате в света? Христос ще те срещне на пътя с револвер в ръка, ще те хване за ръцете, ще снеме булото си, ще те погледне в очите и ще ти каже: „Преди толкова хиляди години те срещнах. Ти преди едно съществуване беше пръв министър еди-къде си и знаеш ли колко престъпления направи като такъв? Дадохме ти условия, това-онова, но ти не ги използва разумно“. Ще ти разправи цялата история и ще те пита: „Ти искаш ли да обърнеш колата и да вървиш по правия път, или искаш да вървиш още по пътя на страданията?“ Ти ще извадиш своя револвер и ще го захвърлиш. Друг револвер има в света! Може да убиеш човека, без да го умъртвиш; може да го завладееш, без да го поробваш; може да

вземеш парите на човека, без да го обереш. Нима онзи, който залюби някого, не му става роб? Но не, не е въпросът за тази ваша любов. Момата като залюби някого, прави се, че не го разбира. Той ходи подире ѝ, из градината, следи я навсякъде, а тя си прави забавления. След туй се обърне малко, поусмихне се, а той продължава да ходи подире ѝ – забавление си правят. Някои питат: „Какво правят младите?“ Майката казва: „Играят си из градината“. Опасна е тази любов! Това не е възвишената Любов, това е човешката любов. Онзи, който обича, през ума му никога не трябва да мине една противна мисъл. Образът на този, когото обичаш, трябва да бъде тъй свещен, както твоят образ, и да не внесеш никакво петно върху него. Това аз разбирам да обичаш един човек! Това е максима. Който може, комуто е дадено, така трябва да обича. Комуто не е дадено, ще седи в съвременния свят на страдания. И тогава какво ще стане с вас? – Ще орете нивите. Аз казвам, че няма млекопитаещи в съвременния свят. Какво представляват съвременните млекопитаещи? – Те са някогашните видни философи, писатели и поети, които сега орат нивите на хората. Знаете ли това? Може да им наредите хиляди имена, но това са все философи, писатели, проповедници, архимандрити. От хиляди години Господ ги е турил на това положение и им казал: „Да знаете как трябва да се проповядва в света!“ Не само тях, но и сегашните ще тури на това място. Ако ме чуят, ще кажат: „Какво говори за нас! Ние говеда ли сме?“ Да, аз бих желал съвременните хора да са като говедата. Слава Богу, говедата не се избиват поне. Ритат се, но не се убиват. Съвременните говеда не развратничат, не блудстват, не пиянстват. Казват: „Говеда са те!“ Нека видим добрата им страна. Една кравица спокойно си дава млякото и никому зло не върши.

Не, днес ние трябва да се спрем, защото сме пред една дилема. Ние сме пред прага на една велика пропаст. И ако се мръднем още една стъпка, ще бъдем в тази голяма пропаст. Ние се намираме пред крайния предел на възможности за живот. И ако, като онзи цигулар,

не вземем камертона и нагласим цигулката си по тона на онзи основен камертон, а я опнем с половин тон нагоре, жицата веднага ще се скъса. Хората днес са обтегнали много своите струни. И тази неврастения, това разстройство се дължи на туй, че хората са обтегнали своите струни. Запитват: „Как ще се излекува тази неврастения?“ – Ще развъртиш тази клечка, на която е завита струната. Не е само в завъртването на клечката, но и в развъртването. Ще я развъртваш, докато дойде до онзи основен камертон. Ще развъртваш, благородно е. Развъртването е в полза на хората. Тази клечка се е завъртяла повече, отколкото трябва. Ще развъртиш назад до естествения тон на камертона. Ще направиш едно представление и ще отстъпиш. И всички ние не се нуждаем от настъпване, ние сме завъртели добродетелите, а сега се нуждаем от отстъпване – ще отвъртваме клечката. Казват за някого: „Отвъртяла се клечката му“. Че кое е по-опасно? Аз казвам: Да се развърти клечката е по-добре, отколкото да се завърти. Кое състояние е по-хубаво? – Щом отвъртваш струната, тя е здрава, няма да се скъса, но щом я завъртваш, тя ще се скъса. Някому дошло на ума да си раздаде имането. Казват: „Развъртяла се клечката, мръднала му дъската!“ А онзи, който задига имането на другите хора, неговата клечка била на място, завъртяна била! „А, той е благороден човек – казват. – Едно време беше беден, но сега няма като него друг.“ Да, няма като него друг!

Питам: При тези условия как ще се оправи светът? Ако рече човек да говори Истината, дойдат при нас богати, говорят ни по един начин; дойдат сиромаси, говорят ни по друг начин. Мислите ли, че Истината е при богатите? – Не е. Мислите ли, че Истината е при сиромасите? – Не е. Мислите ли, че Истината е при учените? – Не е. Мислите ли, че Истината е в църквата? – Не е. Ще ме извините, това е мое лично мнение. Мислите ли, че Истината е при окултистите? – Не е. Никъде я няма Истината днес. Защо? – Този свят е свят на страдания и смърт, свят на разлагане. А там Истината не може да

дойде. Съвременните хора говорят за Истина. Не, ние можем само да изнесем един факт като истина, но за Истината ние, смъртните хора, не можем да говорим. И седнат сега хората от разните школи да ни говорят за Истината. Слушайте, приятели, аз зная тази Истина, зная я и не искам нито себе си да лъжа, нито вас. Вие можете само да изнесете един факт, но докато като този Сафио не изпитате дълбочината на всичките страдания, докато не се откажете от всичките ваши минали животи, докато не се домогнете да възприемете тази висша Любов, дотогава не можете да бъдете свободни. Някой ще каже: „Има добри хора днес“. Добрите хора, които разбират този закон, навсякъде могат да си пробият път. „Ама как ще живеят?“ Има хора, на които като им снемете дрехите и ги оставите без петаче, те ще обиколят света и приятели ще си създадат. Ще кажете: „А, той има приятели от другия свят“. От кой свят? – От света на безсмъртието.

Някой път аз говоря с живата природа. Казвате: „Как може човек да говори с живата природа?“ Как може? Ами аз, като зная езика на българина, не мога ли да говоря с него? – Мога, разбира се. Като зная езика на англичанина, не мога ли да се разговарям с него? – Мога. Така също мога да се разговарям с животните, така мога да се разговарям и с растенията. Всеки си има език. Аз ще се спра при растенията и ще поговоря с тях. Техният език не е като нашия. Всички същества си имат език, имат си начин на съобщение. В тази жива природа ние сме дошли до една фаза, която трябва да преминем. Сега спорим за своите вярвания, но има една спънка, която спира умовете на хората, за да дойдат до правия път.

„Скръбта ви ще се превърне в радост.“

И аз желая сега всички вие да направите един малък опит. Не защото аз говоря това, но понеже всички вие сте обещали туй. Аз желая всички вие да сте доблестни и да изпълните вашето обещание. Няма нито един от вас, който да е изпълнил своето обещание. Казвам и на мъжете, и на жените: Вие сте обещали! Вие се намирате пред

прага на един преходен живот. Да не мислите, че отсега нататък ще добиете нещо. Нищо няма да добиете. Отсега нататък клечките ви ще се развъртват. Отсега нататък ще дойде нещо по-лошо за хората. Понеже досега е имало изобилие, отсега нататък няма да има такова изобилие, ще дойде един недоимък. Тогава какво ще правите? Ако сега не напълните вашите стомни, като тия, които туристите носят, как ще минете пустинята? Вие ще минете през пустинята, както еврейският народ, и ще пътувате 40 години. Това е само като един символ. Ще обикаляте из пустинята, ще се роди едно недоволство у вас, ще се яви желание за ядене, за пиене, за това-онова. И сега всички хора са като в пустинята. Като се срещнат, все за ядене говорят. Обикалят, туй-онуй, месцето било скъпо, хлябът бил скъп, дрехите, шапките, навсякъде скъпотия. И като седнем вечерно време, казваме: „Какво ще се прави?“ Ами ако един ден българските пари достигнат до положението на германските марки, питам ви тогава: Какъв ще ви бъде халът? Е, как се препитават сега германците? Как се препитават! По-рано работиха и им плащаха 10 лева, а сега работят, но им плащат милиарди. Единственото нещо, което носим в себе си, това са чувствата, мислите и способностите и няма защо да се боим. Ето къде е сигурността. Докато човек ги носи със себе си, няма защо да се бои. И аз казвам: Докато в света съществуват добри и разумни хора, няма защо да се боим. И като вляза в един дом на брата си, аз трябва да се радвам за туй, което има вътре. А сега казват, да вземем богатството на богатите и да го раздадем на сиромасите. Пак ще има караница. Не, по братски трябва да се споразумеят. Между богати и сиромаси трябва да се възстановят братски отношения, и богатият да почувства бедния като свой брат, и бедният да почувства богатия като свой брат. Това е, което трябва днес да се насажда между хората. Всички други методи са употребявани, употребявани от памтивека, и всички са дали само един резултат. Туй е, което трябва да се проповядва. Само тези разумни отношения на Любов могат да ни спасят от бъдещата катастрофа. Тя ще дойде. Разумният свят има една максима. Няма да

си поплюят. Вие още не познавате Бога, познавате Го само като Любов. Трябва да се върнем в онази култура, да питате атлантската раса какъв е Бог. Те Го опитаха. Те са затворени в дъното на Атлантическия океан и още не са освободени тези души. Разбирате ли? Ще кажете: „Тъй е“. Да, това е моето лично мнение. За тези работи сега има спорове. Някои разправят за онзи свят, какво видели там. Аз не говоря какво съм видял. В това отношение нищо не съм видял. Има едно важно виждане, но трябва да живееш в друг един свят, да имаш отношения с тия разумни същества и да постъпваш разумно.

„Скърбите ви ще се променят на радост.“

Сега аз ви желая едно: Вие, културните хора на скръбта, да преминете в културата на радостта, защото бъдещата култура е култура на Любов и радост. Следователно сегашната ви гама е миньорна. Нея вие научихте, специалисти сте, достатъчно е. Сега остава мажорната гама, гамата на Любовта, но не тази мажорна гама, която употребяват музикантите. Тя е едно посмешище, нея само във войните я употребяват. В тази мажорна гама на Любовта, за която ви говоря, няма игри, няма кълчене, в нея има дълбочина и височина. И когато вие влезете в тази гама, тогава ще я разберете. А днес, който и да е съвременен поет не може да пише за радостта, не я познава той. Ние трябва да влезем в туй чувство на радостта, красиво е то! Когато светът влезе в радостта, знаете ли какво ще остане от този свят? Ще ви представя една картина. Тази обвивка, която ви затваря, ви държи като в затвор. Представете си, че с хиляди години сте живели в този затворен замък. Какво не са правили, за да ви освободят! Много са идвали да ви освободят, но никой не е могъл.

Идва най-после великият Учител, който казва: „Радостта ще ви освободи“. И като турите в действие тази радост, този замък постепенно ще почне да се топи, топи, отънява, почват да капят капки и всичко това, което е служило като преграда между вас, ще се размахне. И пред вас ще се отвори този свят на радост и веселие. Този

свят се различава от света на скръбта. Светът на скръбта е свят на изкуство, той е създаден от човека, а светът на радостта е създаден от Бога. Светът на скръбта го създадоха човеците и духовете, а светът на радостта го създаде Бог. Следователно в сегашната епоха ние живеем в свят, създаден от човеците, а в бъдещата епоха ще живеем в свят, създаден от Бога.

И казва Христос: „Аз ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да я отнеме". Кой ще ви види? – Ще ви види вашият възлюбен или вашата възлюбена. И когато видите вашата възлюбена или вашия възлюбен, сърцето ви ще трепне. Аз взимам това в най-чистия, в най-красивия смисъл. Кой ще ви види? – Ще ви срещне майка ви, ще ви срещне този ваш приятел, когото не сте виждали от хиляди години. И тогава не само вашето, но и неговото сърце ще заиграе. Аз бих желал сърцата на всички така да затрептят. И това време е сега.

„Скръбта ви ще се превърне в радост." Ще ми кажете: „Възможно ли е?" Възможно е. „След колко хиляди години?" Никакви хиляди години! Сега, днес започва тази радост! Ама не по този начин, който вие знаете. Вашата радост е само една сянка на тази радост. А сенките показват къде е тази реалност. И няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в пустинята един свой приятел; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят майка си; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят баща си; няма по-хубаво нещо от това, да срещнеш в този свят брат си, сестра си, възлюбената си, да срещнеш всички онези, които обичаш и които те обичат!

Няма по-хубаво нещо в света от това, да срещнеш своя Учител!

„Скръбта ви ще се промени на радост!"

Всички вие бъдете носители на културата на радостта! Бъдете носители на културата на Любовта!

Беседа, държана на 23 декември 1923 г.

НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ

И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. (Матей, 6:12)

За да се започне една беседа, има няколко начина. Да се държи една беседа, това не е едно изкуство, не е и една професия. Аз считам една беседа или една реч като работа, изразена по най-правилен начин.

Истината може да се познае само когато се приложи. В туй има едно противоречие. Истината за грешните хора е недостъпна. Следователно да говорим за Истината на грешните хора, които живеят в греха, то е същото, както един математик да говори на един прост човек за онези висши математически проблеми A^n. Какво е това A^n за него? A^n показва всичките възможности, които съществуват в него. „А“ в даден случай не е само един символ, но означава една величина. A^n означава онзи велик Божествен закон, който дава възможност на А-то да се прояви във всички свои възможности.

Сега, има човешки възможности, има и Божествени възможности. Разликата е в това, че всички човешки възможности всякога започват добре и свършват зле. Това е като общо правило. И мисля, че всякога на 100 случаи има само едно изключение. Човек, който направи 100 погрешки, ще направи едно добро, едно изключение има. В Божествения свят всяко нещо започва на време и свършва на време, и краят му е великолепен. После, някои ще кажат: „Да се изнесе известен факт!“ Добре: „Нашата кокошка снесе едно яйце между трънете и на пологаʺ. Изнасям един факт, че кокошката снесла яйце. Ще започнат: „Тъй ли? Що е кокошка? Ами голямо ли е яйцето?“ Голямо, разбира се. Хем тъй, не е от обикновените ярки, но от големите, от породистите кокошки. Друг изнесе друг някой факт:

„Нашата крава снощи се отели“. – „Тъй ли? Ами какво е телето?“ – „Шареничко.“ Друг някой факт. Малкото дете казва: „Баща ми за Коледа ми купи едни нови дрехи, нов костюм“. И тъй се изнасят факти след факти. Да, но това е само встъпление, да се научим да говорим истината.

Какво отношение имат дрехите към нас? И дрехите имат смисъл, но дотогава, докато носим дрехи, ние се намираме в едно преходно състояние на нашето развитие. Значи ние сме хора, които грешим. Дрехите, които се менят, показват едно грешно състояние. Защо ги сменяваме? Понеже човек греши, то Бог, като е предвидял всички тия мъчнотии, които ще си навлече, Той им надупчил тялото като решето. И казват онези физиолози: „Тези пори! Чрез всяка една пора човек диша. И всяка пора има по един косъм. Колко разумна е човешката природа!“ Аз казвам: Човешкото тяло е направено на дармон. Питам сега: Идеално ли е направено човешкото тяло с тия пори? Това, което учените казват за човешкото тяло, това е един факт, а верен ли е той или не, то е друг въпрос. Тяхното твърдение, че човешкото тяло е идеално, и моето твърдение, че човешкото тяло е на дармон, имат еднаква стойност, все за An. Трябва да се докаже туй An. А за да се докаже An, знаете ли колко милиона години трябва да работи човек? Някои казват: „Докажи ми!“ Те мислят, че е тъй лесно да се докаже. Те мислят, че тъй, като махнеш с камшика, тъй скоро ще се намери маймуната отдолу на тоягата чак горе на върха. Има в света закон на мисълта, има закон на речта, има закон на човешката воля.

Сега ще се върна към стиха: „И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници“.

Всички хора, изобщо, които имат дават, всякога говорят за този стих: „Да ни се простят греховете“. Казват: „Знаете ли какво се говори там в „Отче наш“?“ – Трябва да се простят нашите грехове. Но знаете ли защо искат да им простят? Те имат да дават на този една полица, на онзи друга полица. Които имат да дават, все за този стих говорят, а онези, които имат право, които имат да взимат, за тях този стих не

съществува. Е, питаме сега: Когато Христос тури този стих в Писанието, кого имаше предвид – праведните или грешните? Тук се излага един закон. „И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници." Защо трябва да простим? Вънка от това, че трябва да бъдем милостиви, прощаването си има причини. Човек, за да бъде милостив, трябва да прости. Тъй е казал Господ. Някой път човек не само на хората трябва да прости, но и на себе си. А знаете ли колко е мъчно? Аз слушах един път един свещеник, който казваше: „Аз на хората прощавам, но на себе си не мога да простя". Е, какво ще правиш? – „Ще се накажа." – Как? – „Аз зная как." Един ден един евангелски проповедник, като се възбудил много от проповедта си към хората, да си прощават греховете, като се върнал вкъщи и минавал покрай едно голямо огледало в стаята си, забравил, че това е огледало, видял се в него и казал: „Слушай, ти трябва да се покаеш, не знаеш ли, че ако не се покаеш, ще погинеш?" Ние сега ще се усмихнем, ще кажем: „Мръднала му дъската". Не му е мръднала дъската! Той хванал себе си и си казва: „Слушай, ти казваш на всички, че трябва да се покаят, и ти трябва да направиш същото!"

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници."

Всяка една погрешка носи една зараза, едно гниене у нас. Дотогава, докато държим една отрицателна мисъл в душата си, тя носи гниене. Човек никога не може да мисли, докато държи в себе си нещо друго. Защо някои хора не могат да мислят? – Една гниеща мисъл има у тях, а тя предизвиква гниене. Докато държим тия гниещи факти в себе си, не можем да мислим. И тогава ние се спираме върху фактите. Разправят за един китайски цар, който се занимавал с окултните науки, че Учителят му дал една задача, да се занимава с изучаване езика на животните. Цар бил той, но трябвало да се смири. По някой път инкогнито ходил той да изучава езика на животните. Един ден минава покрай две мравки. Те си хванали една трошица, и едната тегли, и другата тегли. Той казва: „Какво правите?"

– „Туй нещо – казва едната – падна от небето. Аз го хванах, но този мой другар иска да вземе половината.“ – „Е, разделете го. Ти работила ли си за него?“ – „Не, но аз го видях първа!“ А то какво било? Един овчар си пасъл стадото и си ял хляба, но паднала една трошица и заради тази трошица сега се карат тези две мравки. Той бръква в джоба си и казва на тия две мравки: „Спрете, сега аз ще заповядам на небето да паднат повече трошици“. Понеже мравките не могат да гледат нагоре, той им казва: „Внимавайте сега, гледайте надолу, да видите какво ще падне!“ Те гледат, пада нещо, взимат си и двете и престават да се карат. Справил се той с мравките. Тръгнал по-нататък на път. Вижда две кучета хванали една кост, и едното тегли, и другото тегли. Едното казва: „Остави, тази кост е моя!“ Спира се той: „Какво правите?“ – „Е, какво правим! Тази кост я хвърли един благородник от къщата си, а този мой ортак се прекомандирова, и той я иска.“ – „Е, че не можете да я разделите ли?“ – „Как, тя е моя?“ – „Спрете се, оставете коста и гледайте към земята.“ Тогава той се обръща към онзи благородник и го пита: „Още кости имате ли?“ – „Имаме, снощи имахме угощение, цял кош кости хвърлихме.“ Хвърлиха им кости. Всяко куче си взе по една кост и спорът се свърши. Царят отива по-нататък. Двама души земеделци спорят за синора на нивата, где бил синорът. Единият казва: „Не, той беше две педи навътре“. Другият: „Не, той беше две педи навънка“. И двамата спорят за двете педи. Пита ги той: „Не можете ли да се помирите?“ – „Не може – казва единият, – баща ми казва, че този синор е стар и не трябва да се мести.“ – „Готови ли сте да ми повярвате?“ – „Че кой си ти?“ – „Аз ще ви дам един запис, и на единия, и на другия, и утре с този запис ще се явите в еди-кой си дом, и въпросът ще се уреди.“ – Е, казват: „Искаш да ни залъгваш“. – „Не, вземете тази книжка и ако утре не се разреши въпросът, пак се борете.“ Взима той, туря инициалите си на едната и на другата книжка и им ги дава. Те се карали за един декар земя, но и единият, и другият получават по 10 декара, и въпросът се разрешил.

И тъй, ние туряме в душата си един малък факт, една малка погрешка и казваме: „Този ме обиди кръвно, онзи ме обиди кръвно, не мога да му простя“. Не е въпросът дали ти ще можеш да простиш или не, но този факт вътре в тебе почва да ферментира, образува всичкото туй гниене в душата ти. То ще спре всяка твоя мисъл, всяко твое благородно чувство и ще парализира волята ти. Не е въпросът да простим на другите. Те печелят, ако не им простим, но трябва да простим на себе си. Ние спъваме своето развитие и се образува едно гниене в нас. Вследствие на това, Христос е обяснявал дълго тази мисъл. Някои казват: „Е, мене ми дотегна вече, прощавай, прощавай, да ме извини този, има 1000 лева да ми дава“. – Не, ще простиш прегрешенията на този заради самия себе си, заради твоя мир. Бог е много последователен. И всички същества, колкото и да са малки те в даден момент, защото и малките, и големите същества имат свободна воля, някой път работят според Божия закон, някой път работят против Него. Няма душа, няма същество, което като е изпълнило съзнателно Божия закон, да не е получило Божието благословение. Онези, които проверяват този закон, са видели, че е така.

Сега няма да се спирате пред себе си, да се питате: „Защо трябва да му прощавам греховете?“ Не, ще се запитате: „Какво трябва да направя?“ Ще си отговорите: „Аз трябва да изхвърля от душата си всичките нечистотии“. Иван, Драган, Петко, това са една мъртва кост, изхвърли парцалите им навън, нищо повече! Гледам, някой взел, пази грижливо роклята на баба си, с която се венчала. Тя скъсана, изпояли я молците, но той взел тези малки парченца, пази ги като богатство. Настрана трябва да стои туй нещо! Вземи, изхвърли всички тия парцали навън! Аз мисля, че ако вие очистите вашите къщи, и по буква, и по дух от всичките тия парцали, вие ще се освободите от много нещастия. Аз зная мнозина хора, които плащат надници до около 500 лева за пренасянето на тия парцали от едно място на друго, държат ги. Някои имат много книги, държат ги, и най-после на ока ги продават. Туй, което държите толкова години, най-после отива без

всякаква цена. И всички ние, съвременни хора, имаме един общ навик, събираме туй, което е за хвърляне. Тъй както окапват листата около дървото, така и ние събираме онези скъсани парцали, някое елече или друго нещо, и казваме: „Ще ни потрябва". Ама кога? – „Не знаем." Някоя майка казва: „Дъщеря ми ще се ожени, за децата ѝ ще потрябват тия неща". Ами че дъщеря ти я се ожени, я не. Нима ти ще покриеш туй дете с тези окъсани парцали? Чудни са тези жени! Мислят, че ще направят една услуга на детето! Не, като се роди твоето внуче, не трябва да го завиваш в тази окъсана рокля, но ще купиш нещо ново. А тя го увие в старата си рокля и казва: „Бабината рокля!" Това са сума факти, които аз съм наблюдавал! Ами при такава една философия какво очаквате? Но това не е само в обикновения живот, това е и в науката, и в религията. Извадят някоя изтъркана теория, турят я като един действителен факт. Не, не ти трябват всичките тези глупости, хвърли ги навънка! После, има някои поети, писали нещо в детския си живот, държат си го, казват: „Е, да се видим какви сме били в младини". Хвърлете тези глупости, защото няма да направите нищо с тях! Забелязал съм, друг някой държи писмата си. Хвърли тези писма! Държи ги, но един ден се ядосва, хвърля ги в печката. Като ги хвърли, написва едно хубаво писмо. Ти не разбираш Божествения закон. Тези стари форми не трябва да се държат. В природата има един закон: Всичко старо трябва да се преработи. Хвърлете всичките парцали, които имате! Този съгрешил, онзи съгрешил. Петко, Стоян, Драган, съгрешили – всичко туй в пещта. После, ще седнеш със свободна душа и ще кажеш: „Аз съм свободен". Всичките тези дрипели на баба си, на майка си, аз турям в пещта и поставям следното правило: В моята стая се окачват само нови дрехи, старите дрехи – навън!

Сега вие, като хора на старата култура, ще кажете: „Тъй, ами все ново отде ще се намери?" Когото срещнеш, казва: „Не може да се живее чист живот. Човек е роден в плът и кръв, все ще сгреши нещо. После, туй старичкото, на баба, трябва!" Там е всичката ни погрешка!

Чудни сте вие! „Не може без грях." Може, може. Туряте си на ума, че трябва да поправяте беневреците на вашите баби. – Може, може и без тях. Може и без да се греши. И сега ще вземат да цитират стиха: „В грях ме зачна майка ми". Аз зная смисъла на Писанието. Когато човек работи, той не греши, но опущения може да направи. Той е като някой математик, който смятал много право, но направил една грешка, пропуснал няколко цифри. Ще дойде някой, ще поправи тези цифри. Сега ние взимаме тези опущения и ги поправяме. А вие казвате: „Без грях не може в света. Човек не трябва да прощава. На този простиш, на онзи простиш, но най-после оголееш". Не е въпросът в прощаването. Всяко нещо, което те измъчва, ще го туриш настрана.

Някои религиозни казват: „Мене Господ ме забрави". Друг: „Майка ми ме забрави". Трети: „Мене баща ми ме забрави, брат ми ме забрави". Всеки констатира, че са го забравили. Ще ви запитам: Ами кога констатира този факт, че са те забравили? Как констатирахте, че майка ви е забравила? Ако майка ви действително, в пълния смисъл на думата, ви е забравила, тя трябва да изчезне съвършено от ума ви. Но дотогава, докато тя съществува във вашия ум, тя не може да ви забрави. Някой казва: „Бог ме е забравил". Бог не ви е забравил, но по някой път вие преставате да мислите за Него правилно. Някой път искате да се приближите до Бога и питате: „Какво нещо е Бог?" Слушайте, има един въпрос, за който аз никога не мисля! Това е въпросът какво нещо е Бог. Защо? – Той е безграничен, без форма. Сам по себе си, Той е нищо, и туй нищо съдържа всичко в себе си. Създава и никога не се изтощава, търпи всички прегрешения на хората. Бог е в състояние, като духне веднъж, всичките ваши грехове, страдания, нещастия в един момент да изчезнат. Повече от 8,000 години вече откак съществува тази култура, толкова учени и философи са написали толкова хиляди томове и трактати – за морал, за наука, правила за живота, но отиват в народното събрание, искат да ги приложат, нищо не излиза. Отиват тогава до Господа: „Какво

трябва да правим, много лошо е положението ни?“ Господ духне и всичко се оправя. Знаете ли какво нещо е духането? Под „духане“ аз разбирам онази интензивна Божествена мисъл, която е в състояние да разтопи всичко замръзнало, да връзва и развързва и да ви направи свободни. Всички ние в света страдаме от беднотия. Всички сме крайно егоисти. Вземи, един твой приятел носи 5 лева, но ако му кажеш: „Дай ми 5 лева“, той малко ще се посвие и ще ти каже: „Трябват ми“. Дай ги и нищо повече. Остани без тях! Какво от това? Фактите трябва добре да се изнасят. Това малцина го правят в съвременното общество. От чисто Божествено гледище, всеки, който даде една вехта дреха, той се наказва. Такъв е законът. Когато направим една добрина или когато дадеш нещо в името Божие, ще дадеш най-хубавото, каквото имаш – както за себе си. И когато казвам, че обичам себе си, ще се облека най-хубаво и така ще отида при Бога. И когато дам някому нещо, имам или нямам пари, ще направя нещо хубаво, нещо ново. Ако пък си човек, тъй наречен, поплювко, то е друго нещо. Поплювко е човек, който като яде риба, например, плюе, хич и не помисля, че насреща му има хора, че ще ги оплюе. Толкова е зает той със себе си, че и не мисли. Ами че погледни, пред тебе има толкова хора! И чудно е, че този поплювко ще ти говори за философия! Неговата философия ще е като него такава – поплювко. Не е лош човекът. После, като изяде рибата, ще каже: „Извини, приятелю, аз не забелязах, пооплюх те малко“. Този, който е взимал рибата, не обърнал внимание, че тя имала много кости. Е, хубаво, това оплюване какво показва? – Че този човек иска да свърши работата си бързо. Няма търпение, бърза да плюе.

„И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници!“

Значи у Бога прощаването е закон. Бог всякога прощава, Той никога не държи нечисто нещо в себе си. И какво е казал Христос за Бога? – Че Отец никого не съди. Можеш да съдиш някого само тогава, когато го задържиш у себе си. Бог никого не задържа и няма защо да

го съди. Красивото в Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили, а не помни злото. И като отидеш при Него, Той нищо не говори за твоите прегрешения, те за Него не съществуват. И ако Бог имаше тази слабост, да обръща погледа си към една твоя погрешка, Той нямаше да е Господ.

И сега ние, съвременните хора, не се молим на Господа да ни даде изобилна храна, да ни благослови, но всички се оплакваме, казваме: „Господи, този ни убива, онзи ни убива". Не се обърнем към Господа да кажем: „Господи, имам нужда от 10,000 лева, помогни ни", а се оплакваме, че този ни взел обущата, онзи – друго нещо. Кажи, че имаш нужда от пари, дрехи или друго нещо, и въпросът ще се свърши. Отиват двама приятели при един богаташ, който минава за голям скъперник. Скъперничеството, това е пестеливост, една от най-добрите черти, но тази черта по някой път става наследствена и се изражда. Този богаташ е един голям извор, но така се е затворил, че водата едва цицерика от него. За такъв човек казват: „И цял ден да седиш при него, нищо няма да вземеш". И цял ден да му се молиш, 5 пари не дава, една капка не дава. Ами разбира се, тази чешма едва капи, трябва пак цял ден да чакаш, докато си напълниш чашата. Отиват тия двамата приятели при него. И двамата имат дъщери, женени са. Единият иска да жени дъщеря си, моли го за 100 лева, той не му дава. Моли се ден, два, месец, едва сполучва да вземе 100 лева. Отива другият при богаташа и му казва: „Ти имаш пари, богатство, къща, но няма кой да я управлява. Аз имам една красива дъщеря, да ти я дам". Веднага се отваря касата му, 5–10–15 хиляди лева дава, тевекел става човекът. При богатия човек, който е пинтия, пратѝ една красива жена. За нея той е в състояние да даде всичкото си богатство. Казват: „Пинтия е той!" Не, той пази тези пари за нея. Че това е факт! В Америка, при някои богати хора, отиват разни комисии чиновници да събират пари за Коледа, за Нова година. Много малко пари успяват да съберат. Понякога, при такива скъперници богаташи, отиват богати аристократки, американки да събират пари, и току-виж, той

изважда един чек от 50–100 долара и го подписва. Когато излязат, той си казва: „Е, тези жени, какво ме омагьосаха?“ И тъй, всичките пороци в света се зараждат само тогава, когато отсъства онзи благородният елемент на Любовта. Тогава се зараждат всички отрицателни качества. Следователно внесете туй хубавото, красивото в живота си. То е истинският живот. Сега ако аз ви кажа: Нека дойдат жените – тази дума „жена“ трябва да се замени с друга дума. Трябва да дойдат онези чистите, красивите, неопорочените девици, на които умовете са светли, сърцата – чисти, а волята – силна. Пратете такава една жена и при най-големия скъперник, той веднага ще се отвори. И за него ще кажат: „Ето, този човек е добър!“ Защо ще се отвори? – Защото тази жена ще намери в характера му една благородна черта и ще я държи свято в душата си.

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Сега отгде трябва да започнем своето възпитание? Целият сегашен строй, целият сегашен живот е едно училище, тъй казваме ние. Но ученикът трябва да знае програмата на това училище. Ако вие седите там, дето циркулират автомобилите, мислите ли, че като дигате шум и не го чувате, та той трябва да се отбие? Не, ти трябва да се отбиеш. Значи всички наши нещастия произлизат от факта, че ние седим там, дето циркулират автомобилите. И днес много хора имат много голямо понятие за себе си. В какво седи високото понятие? Не, високо мнение имаме само за този човек, който знае в какво седи волята Божия. Аз мога в 5 минути да разгневя когото и да е от вас, колкото и да сте благородни. Представете си, че вие седите при печката, ръцете ви са измръзнали, топлите се. Аз дойда, избутам ви и си туря ръцете. Вие веднага кипвате, отстранявате моите. Ту вие отстранявате моите, ту аз вашите. Вие казвате: „Знаете ли кой съм аз?“ – „Ами знаете ли кой съм аз?“ И тогава на какво ще мязаме? Отива един запасен полковник в една кантора, иска някакви сведения. Служащият го поглежда, довършва си работата. Полковникът,

разядосан, пита служащия: „Ти знаеш ли кой съм? Аз съм запасният полковник еди-кой си“. – „Ами ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм запасен ефрейтор!“ Полковникът, като чул, почнал да се смее. – Познали се. И ти си запасен, и аз съм запасен, братски ще се посрещнем. Нито ти можеш да ми заповядваш, нито аз. Сега можем да се разберем.

„И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

И в домовете се зараждат същите спорове. Мъжът е полковник, жената – ефрейтор. Мъжът казва: „Хм, знаеш ли кой съм аз?“ – „Кой?“ – „Полковникът.“ Жената казва: „Хъм, знаеш ли коя съм аз?“ – „Коя?“ – „Ефрейторът.“ Да, но и двамата са в запас. Изисква се едно вътрешно разбиране. В дадения момент умен е онзи човек, който схваща условията. Той разбира кога едно същество се намира в лоши условия. Бъдете уверени, че ако направиш едно добро на едно животно, и то може да ти бъде признателно. Такъв пример има в една легенда, още във времето на Нерон. Един християнин избягал в Африка и се скрил в една пещера. По едно време се задава един лъв, от когото той се много изплашил, но лъвът дошъл при него и си дигнал лапата. Този християнин разбрал, че лъвът има нещо в лапата си. Хваща му лапата, вижда един трън в нея и го изважда. Лъвът му пооблизал ръката, погледнал го и си заминал. След години този християнин се връща в Рим, но тук го хващат и го турят на арената да бъде изяден от лъвовете. Същевременно и този лъв бил хванат. Пущат и него на арената. Но той, като вижда спасителя си, дохожда до него, спуща се пред краката му и почва да ближе ръката му. „Познавам те, ти извади моя трън.“

Сега каква е лошата страна на непрощаването? Защо трябва да си прощаваме? – С всеки един лош факт, който задържаме в себе си, ние създаваме големи пакости, не толкова на ближните си, колкото на онова възвишеното, благородното, Божественото в нас. Може да кажем, че с това ние забиваме един трън вътре в Божествения Дух,

Който живее в нас. И Писанието често казва: „Не огорчавайте Божествения Дух, с Който сте запечатани“. Не е въпросът, че ме е обидил някой, но аз да не обидя онзи велик, Божествен Дух, Който събужда в мене всички благородни мисли, всички благородни чувства, Който развива волята ми. Всичко това, което имам в себе си, е благодарение на Него. И какво ще стане с мене, ако Той ме напусне? Аз мога да ви покажа какви са всички онези хора, които Духът напуща. Разправят за вавилонския цар, че когато го напуснал Духът, цели 7 години бил далече от местожителството си, и след 7 години се връща пак, като цар. Сега, като цар, вие можете да имате всички философски възгледи, но какво ще ви ползват те, ако не знаете как да ги приложите? Аз не казвам, че не трябва да имате страдания, но всичко, каквото имате, трябва да принесе своята полза. Нека нямаме нищо излишно, но да нямаме и недоимък. Ако вие четете един романист, красивото не е туй, което е написал, но в душата, която е вложил авторът в написаното. Като го четеш, ти ще влезеш в контакт с неговата душа. Четете някой философ, математик, или слушате някой музикант, всичко това, което те са написали, то е външната страна, то е един малък повод, за да се свърже с тяхната душа. Живите души, с които си в общение, ти предават сила. Писанието, Което наричаме Слово Божие, е живо. И като Го четем, ние сме в общение с тия души, които са Го писали. Туй, което е казал Христос, то е живо. Някой казват: „Какво е казал Христос?“ Щом изречеш тези думи, ти влизаш във връзка с Христа. Сега, дойдат други тълкуватели, казват: „Ще можем ли с такива чисти души да влезем в общение?“ То значи, като дойда до един чист извор, да питам: „Ще мога ли от тебе да пия вода? Аз съм много грешен: ще мога ли да се измия от твоята вода?“ Този извор казва: „Приятелю, пий, колкото искаш, само че по-малко, защото съм студен“. Дойдеш до реката, питаш: „Мога ли да се измия?“ Реката казва: „Влез, тези твои нечистотии аз ще ги измия. Не бой се!“ И когато ние дойдем до великото, до Божественото, до Господа, казваме: „Аз съм грешен“. В това няма някакво външно

благочестие. Аз бих желал да видя тези хора, които са толкова благочестиви! Когато взимат, те са много благочестиви, а когато плащат, те са подли, тогава ги е страх! Такива хора са много страхливи. Това е лицемерие! Докато взимат ножа, те са много силни, а после проливат сълзи. Не, като отивам да убия някой човек, ще свия ножа си и ще кажа: „Не, аз съм човек. Аз ще считам, че това е низост на човешката душа!“ Тия хора са благородни! Благородният човек трябва да каже: „Този човек трябва да живее тъй, както и аз живея“. Този човек освен че няма да му направи някакво зло, да му причини някакво нещастие, но ще му направи и някакво добро. Той ще каже: „Аз ще му простя грешката, но заради Бога ще му дам един пример“.

„И прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Ето една формула, която вие може да приложите, без да станете мекушави. Ако вие мислите да прощавате на хората, непременно ще станете меки. Но ако вие мислите, че Бог ще трябва да живее в душата ви, затова трябва да се чистите, прощаването в този случай има смисъл.

Днес е нова година. Като се върнете у дома си, извадете из вашите долапи всички стари дрехи, чепичета, и всичко навънка! Започнете с новичко! Аз съм за новото в света, не съм за старото. Ако питате мене, когато постъпвате по човешки, старичко можеш да дадеш, съдраничко можеш да дадеш, но когато постъпвате по Божественому, по Бога, старо – никога! И ако ние сега се молим и Господ някой път не отговаря на нашите молитви, то е защото днес няма условия да използваме разумно това, което искаме. И за това Той иска да каже: „Аз сега не мога да ти дам това нещо, но ще почакаш, по-после ще ти дам нещо по-хубаво, отколкото мислиш“. А ние не можем да търпим. Някой се моли, моли и като не получи отговор, казва: „Аз остарях вече“. Ожени се и после казва: „Аз се молих, молих и Господ най-после ми даде една такава грозотия жена, че ме измъчи“. Не, приятелю, ти не позна твоята жена, ти не позна

душата ѝ. Някоя жена казва: „Аз се молих на Господа да ми даде някой добър мъж, а Той ми даде такъв, че ме измъчи“. Не, ти не позна душата на твоя мъж. Ами че ти всеки ден, след като той излезе на работа, започваш да изреждаш всичките му недостатъци. Не, ще забравиш всичко и ще кажеш: „Господи, много, много ти благодаря за всичко, което ми даде“.

Аз сега не говоря на едного, говоря на всички ви. В дъното на душата си всички имате тази слабост, един е недоволен от едного, друг – от другиго. И какво би било, ако бяхме всички съвършени в своите постъпки? Аз забелязвам, дойде някой брат, другите казват: „Ето, идва този сприхавият брат“. А този, който седи до печката, не бил сприхав! После: „А, идва тази устата сестра“. Чудни сте! Онзи бил сприхав, онази била устата, а вие не сте! Че кой няма уста? Всички са устати. Трябва да се радваме, че имат уста. Чудни са хората! По-добре да имаш една жена, която говори, отколкото да не ти говори. Ами че ти трябва да запалиш 100 свещи, когато говори жена ти, отколкото да не ти говори. Какво би искал? Да имаш една жена, която да ти наговори, че няма нова рокля, туй-онуй за Коледа, отколкото да я видиш простряна и да я погребваш? Хем пари нямаш рокля да ѝ купиш, хем пари нямаш да я погребваш. Ще кажеш: „Благодаря Богу, нека си живее!“ Ами че това е поезия! Всякога трябва да виждаме поезията в живота.

„И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Каква по-хубава философия от тази! Това е вътрешният смисъл на живота. Туй е за нас, за да имаме мир. Съвременният живот е пълен само с мъчнотии, с хиляди спънки, и внася такива отрови в нас, че изгубваме щастието и смисъла. „Ние искаме да умрем.“ Не, приятели, никога не искайте да умрете! Искайте от Бога да живеете, а не да умирате. Ако някой от вас иска да умре, нека си зададе за цел в продължение на 40–50 дена наред да ходи на Орландовци, да придружава по някой умрял до гробищата. Тръгнете след

свещениците, отивайте на гробищата и ще видите, че ще научите нещо. Ще кажете: „Слава Богу, че живея“. А сега някой казва: „Дотегна ми животът, искам да умра“. Да умреш! Няма по-голямо престъпление от това.

„И които чуят гласа Ми, ще оживеят“, казва Христос. Сега е време за оживяване, а не за смърт. Тези старите схващания са хубави, но те са за стария завет на живота. Сега, в новия живот, всеки трябва да чувства хубавото, та който се приближи при нас, да усети онзи хубави мирис и да поиска да дойде при нас. Да бъдем искрени! Някой казва: „Аз искам, като погледна човека, да го разгадая“. – Няма да можеш. Аз още не съм се разгадал. Дълбочина има в човешката душа! Човешката душа седи извън нашия свят. Някой казва: „Искам да разгадая душата ти“. – Не можеш да я разгадаеш. Тъй, както тя се проявява, туй възприеми от нея, а не отивай да се занимаваш с неща, които са непостижими. Това е първото престъпление! Цветето е цъфнало, кажеш: „Чакай да го взема за себе си“. Ти си извършил вече първото престъпление. Не го късай, остави го, ще мине един, друг брат, или още 10–20–100-на, нека и те да го помиришат. Господ казва: „Е, откъснаха това цвете“. И всички ние разваляме тези работи. Знаете ли защо? – За нищо. Аз зная защо. Идва сега нова година и Рождество. Как се разваля щастието на хората? Мъжът заръчал хубави лачени обуща на жена си и се радва. Но жена му обича да го хука. Не всички жени обичат да хукат, някои само. И той, горкият, носи ги, но как ги е направил обущарят, че левият направил малко по-тесен. Жената обува десния, после – левия и казва: „Ти, такива обуща да ми направиш!“ И взима, че стоварва всичките грешки на обущаря върху мъжа си. Мъжът се слисва. Не, не по този начин. Това не е философия! Ти ще влезеш в положението на твоя мъж, той със свещени чувства е направил тия обуща! Ти ще му кажеш: „Няма нищо, Драганчо – тъй е името му, – обущарят е направил едно опущение, една погрешка, ще бъдеш тъй добър да му кажеш да тури лявата обувка на калъп, да се поразпусне малко, няма да се докачиш,

нали?“ Тъй трябва да бъде! Така трябва всички да разрешават въпросите. Всичките погрешки, които правите, не сте отговорни за тях, те са наследствени черти, които проявявате. Някой кипнал малко – нищо. Турете му малко вода отгоре. Аз често правя опити с един мой чайник. Кипне малко, водата прелива, казвам: Сега ще изцеря моя чайник. Взема една чаша, налея малко вода от него в чашата, сипя и толкова студена вода в чайника и той си млъкне. Значи като отлея половин чаша от топлата вода и налея половин чаша от студената, и той си работи, и аз си работя. Но ако аз не отлея, а подклаждам огъня отдолу, какво ще стане? Вие сега се смеете. Ами такива чайници не са ли хората? Ние се спираме и казваме: „Е, чайник!“ Да, такива чайници сме и ние. Нищо лошо! Аз съм виждал, някои хора толкова се нервират, че вземат чайника и хайде вън от прозореца! Изхвърли го. После поседи, поседи, мине се половин час, отиде да го търси, намери го, тури чайника отново. Да е слугинята или някой друг, ще го набие, ще каже: „Слушай, друг път да не туряш чайника тъй пълен“. Не, приятелю, този чайник показва, че ти, като чайник, не си изпълнил добре своята длъжност.

„И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници.“

Ако ние, при тия времена, в които живеем, при всичките тия блага, които Бог от толкова хиляди години е внесъл в нас, не внесем в душата си туй свещено чувство на благодарност, че да настане в живота ни радост и веселие, ние не сме разбрали нищо. Не е въпросът за плачене. И боси, и гологлави, и които нямат дрехи, всички да кажат: „Няма нищо, все ще се намери някой добър човек да ми помогне“. Някому са скъсани обущата, да каже: „Е, толкова години съм ходил със здрави обуща, сега мога и така. Все ще ми дойде отнякъде помощ! Ами мечката, какво прави без обуща?“ И действително, не се мине много време, някой похлопа на вратата, дойде, донесе нещо. Сега у вас има един лош навик да се оплаквате. Някои казват: „Знаете ли, ужасни страдания имам!“ Не, не, ние сме

правили, правили тия неща, това е театър, представление, ние не чувстваме издълбоко. И след туй, съберат се стотина души, разпределят се на комисии, за бедните ще събират. Съберат 100,000 лева, дадат на бедните 50,000 лева, а останалите 50,000 хвръкнали. И след всичките тези благодеяния казват: „И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници". Нашите грехове се прощават, но никъде не се намират вече парите. В Русия, във време на малоруската война, цели тренове с припаси се загубваха някъде.

„И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на нашите длъжници!" Да мисли човек, туй е великото и благородното, което трябва да се зароди дълбоко в душата ни. Преди няколко дни дохожда при мене една моя позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение, защо са тези страдания, които сега прекарвам? Аз не искам да ми казваш, че това било волята Божия. Тъй, едва започна нещо, докарам го до един край и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да си работя, да си живея сама. Всичко внасям и пак не върви". Казвам ѝ: Искам да ти кажа, но има нещо, което ме спира. „Че какво е то?" – Има нещо, което ме спира. Защо? Гледа ме тя. Хайде, казвам, ще направя едно усилие, само един факт ще ти изнеса и той е следующият. Преди стотина години, то бе във времето на богомилите, ти си била дъщеря на един знатен български велможа. Баща ти бил много богат и влиятелен. Ти си имала един брат, който се запознал с богомилите и поискал за тяхното учение да пожертва всичко. Но ти, като влиятелна, чрез своя любовник си успяла да го разубедиш. Ти си обичала брата си много и си успяла да го възвърнеш от неговите свещени идеи и да го убедиш, че туй учение е черно, че то е от дявола. Как така той може да уронва твоя престиж! И си го възвърнала в света. От този ден започват твоите нещастия. Този твой брат е днешният ти мъж. Тя казва: „Разбрах сега, ще поправя грешката си". И започва да ми навежда факти, как у него се пораждало желание да стане свещеник. Тя и сега се

противопоставяла и му казвала: „Не, ти всичко ще станеш, но не и проповедник“. Сега, като ви разправям тия неща, вие ще си кажете: „Това са забавления за хората“. Това не е за забавление. Когато аз говоря, аз не забавлявам. Аз мога да кажа факти, които съществуват и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на туй велико престъпление! Тя спира своя брат, спира и своята еволюция.

От сегашното общество, именно, аз мога да изнеса факти, да докажа от какво произтичат противоречията в живота. В мнозина от обществото има желание да поправят българския народ, но не успяват, за това си има причини. Те кръшнаха някъде. Туй си има своите дълбоки причини, но за поправянето на това се изисква знание. Не знание на книга, но живото знание, знание на живата природа. Туй знание седи в това, да намерим онзи начин, по който да се свържем с живите души на хората, и тогава да дойдем до връзка с кого? – Да дойдем във връзка с Христа, но не Христос като историческа личност, не като един евреин, който се родил някъде и живял преди 2,000 години. Но не и Христос при положението като Син Божий, защото вие още не схващате думата „Син Божий“. Да дойдете във връзка с Христа като един Извор, Който постоянно блика. А ти, като дойдеш при Него, питаш: „Мога ли да се изменя?“ – Може, може. Аз наричам Божествено туй, което задоволява всички нужди у хората. Няма рана, няма болка, няма друго нещо, което Божественото да не го излекува.

Следователно ние сме дошли сега до неща, които не ни задоволяват, а трябва да дойдем до истинската наука. Например, дойде някой много учен човек, много учен бактериолог, но на какво? – На бактериите. Е, в какво седи тази наука? – Този човек ред години под микроскопа е наблюдавал особените свойства на бактериите, как се размножават, с каква бързина, и после, какви болести произвеждат. И след туй казват: „Този бактериолог е отличен!“ Да, но съвременните бакериолози не знаят кога се появили бактериите в света. Когато Бог

създаде света, създаде ли тези бактерии? От какво се появили те? И всеки един човек, ако не прощава греховете на другите, един ден ще се превърне на една отровна бактерия. Това е то. Киселините могат да се превърнат в основи, и основите – в киселини. Кога? – Когато Божествените енергии се натрупват и не се използват, те могат да преминат от едно състояние в друго. И ако вие за дълго време задържате прегрешенията и не прощавате, непременно ще се превърнете на една киселина, ще настъпят у вас разлагания и ще почнете да ставате недоволни духом. Има хора, които като влязат в дома ти, носят проклятие. Те са една бактерия. „Е – казвате, – какъв е цярът за тази бактерия?“

„И прости нашите дългове, които ние прощаваме на нашите длъжници!“

– Ще се изчистиш от всички нечистотии. В света има един велик Божествен принцип. Първоначално той е служил да се създаде вселената и е носил в себе си тези условия за окисление. Той е силен принцип. Тези отровни същества са съществували в целия космос. Щом привлечем този принцип, той прави хората силни. Но туй, което прави хората силни, то същевременно ги и разрушава. Силните хора носят своето разрушение със себе си. Богатите хора носят своето нещастие със себе си, защото богатия човек всеки може да го отрови. Аз зная колко богати бащи са отровени от своите синове и дъщери! Колко царе има в света снети от своите синове и дъщери! Какви не заговори е имало против тях! Защо? – Заради положението им. Защо? – Защото онзи цар не е внесъл в себе си принципа на Любовта. Ние трябва да внесем този принцип в себе си, а не само да говорим за Любовта. Ние трябва да дадем един образец за Любовта, но още нямаме образец за Любовта. Имаме известни факти за проявлението на Любовта, но образци още нямаме. И аз бих желал, който от вас е срещнал образци за Любовта, да ми ги покаже. Отделни факти имаме, например някой човек направил някое добро. Аз съм срещнал досега само един случай от Любовта. Той е следующият. Една жена гледала

мъжа си 7 години болен и ми казваше: „Като умря мъжа ми, аз съжалявах за него, макар че го гледах 7 години болен“. Този факт слабо се приближаваше до Любовта, но в тази жена липсваше нещо. Ако тя имаше Любов, в пълния смисъл на думата, нямаше да го остави да лежи толкова време, щеше да го дигне още на втория ден от леглото. Образецът на съвършената Любов дига болните от леглото. Само един ден ще го гледа, на втория ден ще бъде здрав. Това е образецът на Любовта. Тогава и двамата ще се разберат, и двамата ще отидат да шетат, а после и четиримата. Засега още не съществува образец на Любовта. Когато говорим за образец на Любовта, казват: „Това е илюзия!“ Не вярват, защото боравят все със стари методи. Ние имаме нови методи, това са Божествени методи. Ние сме готови да ги дадем комуто и да е, но трябва да бъдете абсолютно чисти и безкористни. У нас има едно Божествено правило, то е: Човек трябва да бъде абсолютно безкористен!

„И прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“

Да, сега трябва да имаме онова хубаво разположение на душата. И когато аз някой път говоря за Любовта, трябва да знаете, че тя се проявява в много форми, но това още не е Любов. Някои считат, че да целунеш някого, това е любов. Не, целувката не е любов, тя е носителка на Любовта. Искаш да прегърнеш някого. Прегръдката не е любов. Тя е носителка на Любовта. Цвете можеш да му дадеш, обуща можеш да му купиш, можеш да го нахраниш, но това не е любовта, това са връзки на Любовта, с тях можеш само да привлечеш човека. Любовта е нещо велико в света и туй великото ние трябва да разгадаем. И седят някой път, дъщерята не познава майката и майката не познава дъщерята. Майката: „Миличката ми дъщеря, колко много ме обича!“ Да, но тя намислила да бяга. Погледнеш един ден, тя намерила ключа, взела пари и забягнала със своя възлюбен. Майката казва: „Аз забелязвах една промяна“. Защо да бяга, защо да не каже: „Мамо, аз имам един възлюбен“. Е, питам: при такова едно

положение на нещата, как ще устроим нашия живот? Някой път казвате: „Нашата дъщеря е много добра“. Казвам: не хвалете дъщеря си, не я и корете! Казвате: „Отлична е“. Като майката. Дъщерята не може да седи на по-висок уровен от майка си, нито от баща си. Казват: „Майката е проста, и бащата е прост“. Не, не, ако дъщерята е благородна, и у майката има това благородство. Аз гледам, дъщерята е благородна, но и у майката има същото благородство. От нищо нещо не се ражда. Затуй дъщерите трябва да любят своите майки и майките да любят своите дъщери. Според мене, ако между дъщерята и майката има една истинска любов, не може да се роди никакъв разрив, никакъв спор. При истинската любов майката не може да стои по-долу от възлюбения на нейната дъщеря. Дъщерята трябва да постави възлюбения си наред с майка си. И той е син на някоя майка! Една дъщеря, която поставя своя възлюбен по-високо от своята майка, той не може да я люби. И ако той поставя нея по-високо от своята майка, и тя не може да го люби. Това трябва да го знаете! А вие ще ми казвате: „Той е високоблагороден човек“. Не, не, той е благороден като мене. Аз се радвам, като видя една благородна черта у някого, защото всяка благородна черта е Божествена, не е човешка. И при това всяка дъщеря не може да седи по-високо от майка си, нито да поставя своя възлюбен по-високо от нея. „Ама казва се в Писанието, че трябва да напуснеш майка си и баща си.“ За кого? – За Бога. Баща ти и майка ти не може да седят по-високо от Бога. Дъщерята ще каже на майка си: „Мамо, аз седях при вас 20 години, сега ще отида при Бога, вас няма да ви напусна – напротив, ще ви обичам повече“. Някои казват: „Като станем религиозни, ще забравим близките си“. Не, не, освен че няма да ги забравиш, но ще се родят отлични, прекрасни отношения помежду ви.

„И прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.“ В дъното на тази прошка знаете ли какво лежи? – Само Любовта може да прощава, т.е. аз ще се коригирам, Любовта не прощава, тя забравя. „Тя дълготърпи, благосклонна е, не се

превъзнася, не завижда, не мисли зло никому.“ Само тази велика Любов е в състояние да те изчисти. Сърцето ти ще бъде чисто, и след туй състояние вие ще имате една нова наука за живота.

Беседа, държана на 30 декември 1923 г.

ЕДНО ТИ НЕ ДОСТИГА

Още едно ти не достига! (Лука, 18:22)

Имайте предвид, че Христос говори на един богат, и учен, и млад човек, на един красив, интелигентен, с обществено положение, знатен човек, който знае как да се разговаря и как да задава въпросите, знае как да се обхожда. На този богат човек Христос каза: „Още едно ти не достига!“ Тъй щото, когато говоря на вас, аз подразбирам пак всички тези, които са богати, учени, интелигентни, а не простите, не невежите, за тях и дума не може да става. Този въпрос не се отнася до тях.

„Още едно ти не достига!“

Онова гениално дете, което се е родило с музикални таланти, но баща му и майка му са бедни, какво му трябва? – Цигулка и лък. Като отиде при учителя си, той му казва: „Едно ти трябва още!“ Какво? – Цигулка и лък.

Христос е изказал една велика Истина, но в отрицателен смисъл. Той казва: „Все, що имаш, иди, продай го, раздай го на бедните и ела, та ме последвай!“ Някои мислят, че разбират тези Христови думи. Не, те са една величина с минус. Що от това, ако продадеш всичкото си богатство и го раздадеш на другите и тръгнеш след Христа? Нима днес няма мнозина, които разпродават всичко? Аз зная мъже, които са продали къщата си, за да направят дрехи на жена си и на децата си. Зная мъже и жени, които са разпродали всичко и са осиромашели.

„Иди – казва Христос, – продай всичко и го раздай на сиромасите!“ Е, кой днес не раздава на сиромасите? – Всички раздават. И тази Истина днес не е турена на мястото си, тя е тъй извратена, тъй изчуфилена. Всичките наши съвременни дисертации, проповеди, говорения за Истината са толкова смешни, че ако един

жител от небето би дошъл да я чуе, той би се хванал за корема от смях за тази извратеност, за гениалността ни да изопачаваме нещата. Той би казал: „Гениални са днес хората, но гениални в низходяща степен". Не че това изопачаване на Истината е умишлено, но често човек върви по един негативен път, обаче мисли, че той е на правата страна. На какво мяза това? Представете си, че един човек излезе и по невнимание си облече палтото наопаки. Той не се вижда, излиза, върви си свободно, но всички хора му се смеят, а той си мисли, че е голямо величие. Всички хора се смеят, че турил палтото си наопаки. Какво показва това? – Това показва една небрежност от негова страна, липсва му нещо. Ако е един философ, аз бих го извинил. Ако е някой сиромах, аз бих го извинил, но има хора, които като облекат дрехите си наопаки, не могат да се извинят.

Казва Христос: „Още едно ти не достига! Иди, продай богатството си, раздай го на сиромасите, купи това, което не ти достига, ела и Ме последвай!"

Истината е вложена тук вътре. Но онези, които не разбират великите закони на Божията книга, не могат да намерят туй едното, което е скрито вътре. Само разумният човек може да намери туй скритото. За да намерим туй едното, не трябва да мислим, че като имаме знания, те са достатъчни. Мнозина мислят, че имат любов в сърцето си; мнозина мислят, че имат вярвания; мнозина мислят, че имат разбирания; мнозина мислят, че имат общения с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, с гениалните, с учените хора. Ако е така, то е добре, красиво е. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш в общение с Бога, с ангелите, със светиите, с великите хора, гениалните хора, но да бъдеш! И не само да бъдеш, но това, което Бог, ангелите, светиите, гениалните хора говорят, да можеш да го приложиш в живота си. Ние, съвременните хора, сме много добри. Много добри в какво? В едно отношение сме добри, светии сме, в друго – грешници. Идете в един дом, да видите най-грешните хора как развиват своите идеи: как трябва човек да живее, как трябва да се

поправи обществото и т.н. Виждал съм жени с леко поведение, описват какъв трябва да бъде характерът на мъжа, на един гениален мъж. Описват го много хубаво. И тази жена има един идеал – идеалният мъж. Тя казва: „За да се домогна до този идеал, аз продадох всичко“. Е, като продаде всичко, какво е спечелила, какво направи? – Тя се е оцапала. И хората казват: „Тя морално е паднала“. Но кой е онзи, който като иска да изрови един диамант дълбоко заровен в земята, няма да се оцапа? Има два вида оцапване в света: едното е външно оцапване, а другото е вътрешно. Външното, то е натрупване на материята, аз за него не говоря.

„Още едно ти не достига!“

Туй едното, то е същественото. Кое е то? Може да сме учени, може да сме богати, но всякога чувстваме, че нещо ни липсва. Какво? – Не можем да определим точно какво е, но вътре в себе си чувстваме едно недоволство. Ако е някоя млада мома, като се огледа в огледалото, ще каже: „Намерих причината на своето недоволство. Ако бях красива, друго щеше да бъде. Туй е, което ми липсва“. Момъкът пък казва: „А, аз съм слаб, хилав, ако съм някой снажен, силен, всичко мога да направя“. Някой търговец, празна му е касата, недоволен е, казва: „Ако касата ми е пълна, щях да бъда щастлив. Туй е, което ми липсва – парите!“ Ако е някой политикан, философ и т.н., всички констатират, че им липсва нещо, и търсят туй, което им липсва. Казват: „Туй ако е...“ Добре, ако всичко това е действително така, ако това е една велика истина, тогава красивите моми трябваше да бъдат доволни. Но попитайте красивата мома, доволна ли е? – Не е доволна. Е, какво ѝ липсва? След като е красива, тя казва: „Аз искам да имам един мъж, но княз да е, да е снажен, да е красив, хубав, да има палати, да има слугини“. Хубаво, даваме на тази мома този красивия княз, но след 2–3 години я питаме: „Доволна ли си?“ – „Е – казва тя, – този красивият княз си има любовници, как мога аз да бъда доволна?“ Не е доволна и от това. Тогава онези, които философстват, казват: „По-добре човек да умре, да не живее в такъв свят!“ Някои мислят, че след

като умрат, ще могат да добият това, което им липсва. Да, ако ти умираш както житното зърно, разбирам, но ако ти умираш като едно говедо, което се разваля и го изяждат гаргите, питам: какво от това, че си умрял? Разреши ли с това въпроса? Аз често срещам някои, които казват: „Да умра!“ Добре, хубаво е да умреш, но разрешил ли си какво нещо е смъртта? Смъртта, това е един от важните въпроси. Научно някои разрешават, че смъртта е спиране на сърцето. Не, смъртта от чисто християнско гледище, от окултно гледище, има съвсем друг смисъл. Любов, която не може да ти създаде най-големите нещастия и страдания, любов, която не може да те смъкне в ада, тя не е любов. И тогава турям друг един контраст: злоба, която не може да те дигне горе до небето, при Бога, не е злоба. Е, какви са вашите понятия? Сега вие казвате, че мразите някого. Не го мразите вие, обичате го, но вие наричате едната любов омраза, а другата – наричате любов.

Следователно в съвременния живот има ред явления, които ние трябва да обясним. Методите, с които си служат държавниците, са из областта, в която те живеят. Те разрешават въпросите като държавници. Един философ, за да разреши един въпрос, ще представи свои методи. Той не може да го разреши с методите, с които би го разрешил един държавник. Онзи, който се занимава с чисто социални въпроси, неговото разрешение на въпроса ще бъде съвсем друго. Бащи и майки, и те разрешават един обществен въпрос, и те разрешават един духовен въпрос, и те разрешават един социален въпрос, но бащите и майките разрешават обществените, духовните и социалните въпроси по един начин, а държавникът ги разрешава по друг начин. Следователно всяка една задача може да се разреши или разгледа от три становища. Тя може да се разреши от чисто материално гледище, дето влизат законите на материалния свят, с видимото ще се ползваш. Може да се разгледа от духовно, може да се разгледа и от Божествено гледище.

Сега, при днешния студ, някой ще каже: „Да се обичаме!“ Добре, да се обичаме, съгласен съм. Но вземете двама, които се много обичат,

от където и да са, от Франция, Англия, и ги доведете тук, при най-големия студ, изложете ги да стоят вън в продължение на 24 часа и ще видите колко ще устоят. Да видим колко ще устои тази любов на студа и колко ще остане от нея! Не само да говорим за любовта, но да я опитаме! Любов, която не може да устои на студа, каква любов е? След 24 часа ще видите, че и момъкът, и момата са изложили гърбовете един към друг, а лицата им гледат в две противоположни посоки. Туй прави животът с човека! Имат право да си турят гърбовете един към друг. Ние можем да изтълкуваме това така: турят си гърбовете един към друг, за да запазят най-нежните си места, а понеже гърдите имат по-голям запас от енергия, тях излагат навън, с тях посрещат неприятеля. Момъкът и момата посрещат неприятеля с картечен огън. Но по някой път запасът от енергия може да се изтощи и ще видите на сутринта и двамата замръзнали, от носовете и на двамата потекли чучулки, и двамата с венци, и казват: „Умряха и двамата млади и зелени, с венци на глави, студът ги покоси“. Е, питам: ако тия двамата можаха всред София да замръзнат, какво ще кажете за тях? Аз ще си извадя едно заключение. Аз ще имам понятие вече за софиянци, за всички онези, които живеят в София, като започна от най-високостоящите, до най-низкостоящите, ще зная какви хора са и колко се обичат. Сега ние взимаме София като един идеален културен център. Аз не говоря за вашата София, предполагам София като един високо културен център, дето живеят най-възвишените, най-умните, най-благородните хора, дето живеят гениите, светиите, за тази София говоря. Да не мислите, че аз говоря за вашата София! Не, за нея аз не искам да говоря, да си цапам устата. Да говоря за днешния свят, аз считам, че това е цапане на моята уста. Няма какво да се занимавам със съвременния свят. Някои може да се обидят от това. Това не е обида. Чудно нещо! Аз разсъждавам толкова здраво, толкова философски! Ако аз изказвам своята мисъл така, то защо правя това? Искам да ви кажа, че аз ще бъда първокласен глупец, ако отида да пия от една тинеста вода. Не е виновна водата, аз

ще оставя тази вода да си тече надолу и ще си кажа: Слушай, ти ще бъдеш човек, ще търпиш, ще чакаш, докато дойдеш до друг хубав извор. Може той да е на 50–60 километра разстояние, ти ще търпиш. А тази мътната, тинестата вода, остави я, не я пий! Тя е текла такава и такава ще тече още хиляди години. Почвата ѝ е такава, не я критикувай! Не е ли това философия? Просто констатирам факта, казвам: Почвата ѝ е такава.

Сега Христос се обръща към вас и казва: „Още едно ти не достига!“

Аз вярвам, че тези от вас, които сте богати, още едно не ви достига! Вие ще кажете: „Любов ни не достига“. Не, любов имате изобилно, вие имате толкова любов, че можете да стоплите целия свят. „Правда тогава?“ – За правда, вие сте най-праведните – съдите всички. Ако е за истина, вие имате и нея. Сега аз говоря за тази истина, за която хората говорят. Ако е за доброта, добродетелни сте вие. Тогава какво ви липсва? Във всинца ви има едно противоречие. Ако някой ви каже някоя обидна дума, прикачи ви едно качество, че имате един малък недъг, вие ще се докачите и ще кажете: „Как така, господине, ти не знаеш ли, че аз съм благороден човек?“ Е, хубаво, аз съм благороден човек, и майка ми, и баща ми, и сестрите ми са благородни, а при това си търгаме косите и се бием. Е, тогава аз ще кажа: Щом сме благородни и си търгаме косите, ние заемаме една роля, едно положение като актьори. Това е едно представление. И вие ще кажете: „Ние сме благородни, но ролите, които взимаме, са такива“. И ако ви пита някой: „Какво прави баща ви днес?“ – Ще кажете: „Той играе една важна роля, прави масажи на майка ми…“ – „Е, какво прави брат ви?“ – „Той цепи дърва. И той тези дърва така ги цепи, че ги прекарва направо през прозорците в стаята.“ Но ние не разсъждаваме така. Ако в един дом има известни спорове, има нещо, което не достига – съществено го няма вътре. И тогава аз ще прекарам тази моя мисъл в следующата градация. Аз ще се отклоня малко от мисълта си.

Съвременните хора имат настроения. В настроенията има два противоположни полюса: ще бъдеш добре настроен, и ще бъдеш зле настроен. След настроението се заражда чувстване. След всяко чувстване се заражда мисъл. След всяка мисъл се заражда разсъждение, а след всяко разсъждение идва принципът. И тогава законът е такъв: ако ти имаш едно настроение и искаш да го видоизмениш, ще се научиш на онзи велик закон на превръщане на енергиите, настроението да превърнеш в чувство. Ако твоето състояние не се измени, тогава ще проучиш закона на чувствата, как се изменя едно чувство в мисъл. Ако твоето неразположение остане също, тази твоя мисъл ще я превърнеш в разумност. Ако остане още нещо в живота ти, тази разумност ще я превърнеш в един велик вътрешен Божествен принцип. И ще бъдете уверени, че всичките противоречия, които съществуват в живота, като се изкачите на тази висота, всичко ще ви стане ясно и вие ще се освободите от този кошмар, който ви измъчва. Вземете сега един такъв кошмар, който се заражда в някой дом. Аз говоря за нещата, както се зараждат в съвременното общество или в съвременните индивиди, без да имам предвид личността. Аз констатирам един факт тъй, както произтича той в природата. Нека вземем двама млади, не говоря за сегашните млади, но взимам младите, които се проявяват в природата, защото и в природата съществуват млади – млади на природата. Двама млади се обичат, сдружат се, нали? Те имат цяла една кореспонденция. И пише той, младият момък: „Мое ангелче, ти си най-красивото същество, аз като тебе не съм видял никоя друга. Откак те срещнах, моето сърце трепна и в мене се събудиха нови идеали, моят живот се промени. Без тебе не мога да живея, ти си слънцето на моя живот и всякога ще ме огряваш. И ако само дойде един облак да покрие лицето ти, смъртта непременно ще ме покоси…“ Е, вижте сега, тия млади как хубаво си пишат. Тя отговаря: „О, мой възлюбени, ти си за мене Господ, ти си Бог мой. Откак те видях, моето сърце тупти денем и нощем, а любовта ми е толкова голяма, че аз съм готова да жертвам

и баща си, и майка си, и всичко заради тебе. Пък и колкото пари има баща ми, всичко жертвам. Само твоят образ е в моето сърце и аз не виждам нищо друго, освен тебе. Аз съм сляпа за всичко друго поради тебе, и съм готова да извърша всичко заради тебе“. И двамата така си пишат, и най-после се събират. Отлични писма са те! Обаче след като се съберат, роди се един кошмар – подозрението се явява. Той, като че е измерил нейната любов – има барометър, термометър, с който намира, че нейната любов е намаляла с няколко градуса и сега не е такава, каквато беше едно време. Измерва я и намира, че с два градуса е намаляла. Търси причината той, как така е станало, че любовта ѝ спаднала с два градуса? И тя от своя страна вади термометъра и казва: „Има понижение в неговата любов с три градуса“. Сега седи, размишлява. По-рано беше весела, разговорчива, а сега размишлява, научно разрешава въпроса. Един ден и той седи замислен. Какво има? И двамата знаят, но мълчат, не се изказват. Сядат на трапезата. И той мълчи, и тя мълчи. Е, защо мълчат? В техните умове е влязло подозрението. Единият казва, че любовта на другия е спаднала с 2 градуса, а другият казва, че любовта му е спаднала с 3 градуса. В какво седи подозрението? Тя казва: „Друга някоя е завладяла неговото сърце“. Той казва: „Друг някой е завладял нейното сърце“. Питам сега: Как изпъкнаха тези явления, отде се родиха, кое стана причина, че тази любов се раздвоила? Възможно ли е един дълбок извор да се размътва от основата си? Не може, то е немислимо. Такива явления в природата няма. Чистият извор си е всякога чист, и нечистият извор всякога си е нечист. Нечистото иде отдолу, а чистото иде отгоре. И когато ние говорим за чисто и нечисто, под думата „чисто“ ние разбираме една по-фина материя, рядка до своята максимална степен на разредяване. А под „нечисто“ разбирам една гъста материя, в която животът най-мъчно може да функционира.

Питам сега: Можете ли вие философски да разрешите кога се е явило подозрението и ревността в света? Ревността вие много пъти сте я изпитвали. Има ревност по Бога, има ревност, която не оставя

човека ни денем, ни нощем спокоен. Той и като спи, сънува. Питам сега: Как се е създала тази ревност, туй подозрение? Подозрение, ревност има не само в младите, но и в главите на държавниците, философите. Навсякъде има ревност. И между двама държавници има ревност. Ревността е един феномен вътре в живота. Ревността сама по себе си не е лоша, но ако ѝ се даде една динамическа сила в низходяща степен, тя става най-опасна. Ако вие мислите, че онази млада мома е намерила друг някой момък, когото обича повече от своя възлюбен, това значи, че този вторият момък има някакво качество по-добро, отколкото нейния възлюбен. След някое време тя ще намери втори, трети, четвърти, пети, десети и т.н., постоянно ще се мени нейното сърце. И тогава, има съвременни философи, които казват, че ако един ангел би слязъл от небето, то неговият живот постоянно би се променял, той не би се спрял да обича един човек, а щеше да обича всичките хора. Следователно той се стреми да обича всичките хора, защото тези хора не са едно цяло, те съставляват части на една единица. В такъв случай как ще покажете любовта си към цялото? – Като обичате частите му. Така ще покажете и любовта си един към друг. А при онази психологическа изопаченост на нашите понятия, ние всякога ги туряме в едно явление. Неща, които не съществуват даже, ние ги туряме в едно явление. Например, някоя жена приписва на мъжа си някакви подозрителни работи, които не съществуват в него, нито като сянка. Къде остава истината? Напротив, той храни най-благородни чувства към нея. Ако един мъж приписва на жена си качества, които тя не притежава, питам: Разсъждава ли правилно той? – Не разсъждава правилно. Той не е разрешил тези явления. Той ревнува. Ревност има в боговете, ревност има и в духовете. Ще кажете: „Как, ревност в боговете!“ Не мислете, че ревността е качество само на земята. Във всички същества, и в най-възвишените същества дори, има ревност. Не е злото в ревността. Питам сега: Ако аз ревнувам и ако вие ревнувате, защо става това? Какво означава думата „ревност“ в български език? – Усещаш, че си

малко пренебрегнат. Защо се чувстваш пренебрегнат? Погрешката е там, че ти очакваш своето щастие от едно същество, което трябва да живее само за себе си. И всички хора на земята са създадени да живеят най-първо само за себе си, а после за другите. Туй е закон. Че всички хора живеят само за себе си, ние виждаме от това, че се е родил човешкият индивидуализъм, човешкият егоизъм. Индивидуализмът се е родил със събуждане съзнанието у човека, че той е човек, но този егоизъм, тази любов към себе си той я изопачил, превишил я. Следователно, когато човек казва, че трябва да живее само за себе си, той трябва да отдаде туй право и на другите, да живеят само за себе си. Ето где е законът. Той съзнава, че трябва да живее само за себе си, а не съзнава, че и другите трябва да живеят само за себе си.

Сега това не е самата истина, туй не е, което ви липсва, което не ви достига. При съвременния живот на хората, липсва им един закон за правилно разсъждение, за правилно разискване върху нещата. Съвременните хора не разсъждават правилно. Ние може да влезем в една къща и хората да ни посрещнат малко хладно, ще кажем: „Хладни хора!“ Добре, но този човек е боледувал и току-що е дошъл отвън, ръцете му са истинали, иска да се прояви, да бъде внимателен, но не може. Казваш: „Той ме посрещна хладно“. Казвам: Той е малко истинал. Туй, което чувстваш, вярно ли е? – Не е вярно.

Целият наш живот е пълен с неверни неща. Аз сега не се чудя толкова на светските хора, колкото на религиозните, на техните възгледи. Нямам нищо против техните хубави възгледи, но казвам: Дайте право на всеки човек да живее сам за себе си! Някой ще каже: „Ама с мене са много несправедливи“. Като разглеждам така въпроса, аз никога нямам право да кажа, че с мене постъпват несправедливо. Аз казвам, че благородният, великият, гениалният, светият човек никога не се оплаква. По това се отличава той. А онези хора, които се оплакват, не спадат към тази категория. Аз питам: Когато турите в едно здание една голяма, дебела греда, тя оплаква ли се? – Тя стои

тихо и спокойно. Тя стои 1, 2, 3, 5, 10, 100 години и не се оплаква. Турите ли една малка, тънка греда, тя веднага ще се оплаче и се счупва. Ще каже: „Търпи ли се туй! Туриха ми най-голямата тежест“. Казвам: Ти си взела най-хубавото място, което не ти подобава. Туй не трябваше да бъде. У тебе има чувство на тщеславие, взела си мястото на голямата греда и не съзнаваш своята погрешка. Ти си една малка сламка, трябваше да стоиш на един прозорец. И после казваш: „А, окръжаващата среда е ужасно покварена“. То е вярно.

И над всички тия разсъждения, които сега съществуват, ние искаме да реформираме целия свят. Целият свят днес не се нуждае от реформиране. Светът днес се нуждае от изпразване, то е един негативен начин. И Христос е проповядвал изпразване. Той казва на богатия: „Ти, за да намериш това, което ти липсва, трябва да се изпразниш. Туй, което имаш, то те спъва. Иди, разпродай всичкото си имане, раздай го на бедните, ела и ме последвай. Ела при мене и аз ще те науча. Защото ако не разпродадеш имането си и не можеш да ме последваш, по-добре си стой богат“. Богатият казва: „Учителю, не мога да те последвам. Аз предпочитам да остана да живея в този свят, но да си имам парички, да се оженя, да си имам дечица, да си живея с богатството“. Христос му казва: „Много добре, направи както искаш“. И казва на учениците си: „Колко мъчно могат да влязат богатите в царството Божие“. В този свят са влезли, но в онзи свят не могат да влязат. А сега нашите съвременни богати искат да влязат в царството Божие като богати. Не, не, това е невъзможно. Сега аз взимам думата „богат“ в друг смисъл. Мислите ли, че вие можете да влезете в царството Божие с вашите изопачени възгледи? Почнат ли двама души, като си говорят, да спорят, това е неразбирателство. Аз считам, че двама души, като се срещнат и си разменят две думи, трябва да се разберат. Това са гениални, разбрани хора. А то, единият говори, другият прекъсва – чакай, чакай. Не, той говори час, два или повече, аз ще го изслушам. Това е правото, но после и той ще ме изслуша. Ако аз имам търпението да го изслушам, и той трябва да ме изслуша.

Ако той продължи повече, ще му кажа: „Приятелю, сега аз ще почна“. Трябва да има последователност в нашите постъпки.

Следователно сега идва изпразването. Аз забелязвам следующето явление: някой път много хора казват: „Ние сме много грешни“. След това у тях настава друг един процес и те казват: „Не, ние сме чисти вече, ние сме светии“. Е, питам: Как е възможно грешният да стане светия? Това е невъзможно, немислимо е. Казват, че грешният можал да стане светия, и светията можал да стане грешен. Това е едно парадоксално явление. В природата това не може да стане. Светлината тъмнина не може да стане, и тъмнината светлина не може да стане, но светлината може да отстъпи своето място на тъмнината, и тъмнината може да отстъпи своето място на светлината. Това е възможно. Но да се превърне светлината в тъмнина, това е немислимо. Никога не е било и не може да бъде! Любовта може да отстъпи мястото си на омразата, и омразата може да отстъпи мястото си на любовта, но любовта да се превърне в омраза и омразата – в любов, това е немислимо. Като казвам, че е немислимо, то е, защото тия енергии в своята същина, в своята разумност не могат да се превърнат.

Сега ще ви приведа един пример, в който се вижда как хората се разбират. Един млад италианец, 30–33-годишен, на име Бертручио, се влюбва в една англичанка, наречена Хенриета, мома на около 22 години. Една вечер, като се разговаря с нея, за да ѝ покаже колко е благороден, възвишен в своите намерения, разказва ѝ едно интимно свое приключение от живота си. Вие сега ще кажете: „А, едно интимно приключение!“ И вие си правите своите заключения. Туй интимно приключение е следующето. Той разказва на Хенриета: „Излязох една зимна вечер на разходка и на около половин километър разстояние от дома си виждам: на пътя лежи една много красива мома, около 19-годишна, боса, гологлава, почти вкоченясала. Спрях се над нея, не мога да разреша кои са причините, за дето е така изпаднала, но взимам я на ръцете си, внасям я в своя двор, разтривам

я, давам ѝ първа помощ и след туй момата идва на себе си. Аз взех грижите върху нея“. Хенриета запитва: „Красива ли беше?“ – „Много красива, много благородна.“ Той ѝ разправя, че извършил такава благородна постъпка, а тя се съмнява и мисли в себе си: „Той не говори истината“. Пак пита: „Е, хубава ли беше тя?“ – „Хубава, красива.“ – „Хм...“ Той изнася един факт тъй чист, тъй искрен, иска да ѝ покаже как се е пожертвал, но усеща едно попарване вътре в нея. „Чакай и аз да ти разправя какво се случи един път с мене. Една зимна вечер, като бях в Англия, излязох на разходка. Вън имаше повече от 30 градуса студ и за мое учудване на пътя виждам едно момче, на около 18 години, красиво, хубаво, но босо, гологлаво, паднало на земята, вкочанясало се. И аз, като го видях тъй, стопи се сърцето ми от мъка, обикнах го, взех го на ръцете си, поразтърках го.“ – „Ама красиво ли беше?“ Сега той се забравя. Като разправяше той на Хенриета, не можеше да разбере защо тя като го слуша, току си каже: „Хм“. Но сега, тя като разправя, той се не досеща и си мисли: „А, значи красиво беше“. И двамата сега замълчават. И единият е недоволен, и другият. Работата е там, че е направено добро на един красив и млад човек. Злината е там. И какво заключение вадя аз от този пример? – Че на млади хора добро никога не трябва да се прави. Защо? – Аз ще ви докажа сега това философски. Баща ми, много богат човек, умря и ми оставя едно голямо наследство. Аз отивам при един банкер лихварин, който ме посреща много учтиво. Питам: Мога ли да считам тия негови аванси за добродетели? Не, то е благодарение на моето богатство. Той е благороден, вежлив, но само заради моя имот. Това не е благодеяние от страна на този банкер. С тези имоти аз навсякъде мога да мина. „А – казват, – този банкер е много благороден човек!“ Да, на мене той заема пари, благороден е, но аз имам един приятел, на когото бащата не е оставил нищо, няма нито пет пари в касата си и го пращам при този благородния банкер, да му поиска малко пари в заем. Моят приятел му казва: „Господине, моля, услужете ми с 10,000 лева!“ – „Не, не мога нищо да ви дам, нямам

нищо в касата си.“ Отказва. Защо? – Защото баща му нищо не е оставил. Питам: Ако този Бертручио беше казал, че намерил на пътя една стара жена, Хенриета щеше да каже: „А, стара ли?“ – „Да, стара, 90-годишна, с набръчкано лице.“ Тогава тя щеше да каже: „Колко е благородно това, колко се радвам!“ Ако той би казал, че е направил добро на едно малко момиченце, 4–5-годишно, пак нищо. Но щом това добро е направено на една млада мома, която взел на ръцете си, попипал я малко, тогава – „Хм!“ Тук има известен морал. Питам сега: Къде се крие злото? Ще кажете: „Това са обикновени работи“. Не, тук е същността на въпроса. Всички съвременни разногласия се дължат на този факт, който не само че не е обяснен психологически, но и не знаем как да се справим с него. Ревността се проявява, не е лошо, но защо се проявява? – На следующата вечер Бертручио продължава: „Слушай, моя възлюбена, забелязах нещо у тебе, като че ли не си доволна от нещо, но чакай да довърша разговора си. Ще бъдеш тъй добра да ме изслушаш. Тази благородната мома, аз действително я обикнах, да ти се изповядам. Първата, която обикнах, беше тя“. – „Хм!“ – „Чакай, чакай, не ми се сърди, понеже ти не беше първата, която срещнах. Казвам ти една истина. Но тази мома беше много благородна. Тя ми каза тъй: „Аз следвам в окултна школа, имам един даден обет на своя Учител, но не го изпълних, затуй аз бяха наказана да остана през тази зимна нощ тъй на пътя. Аз за тебе не мога да се оженя по никой начин, за мене женитбата е изключена, но след мене ще дойде друга една мома – за тебе ми казваше, – тя ще те обича и с нея ще живеете отлично. Аз трябва да се върна в братството“. – „А, разбирам, това е една благородна, отлична жена. Това не е жена, която развращава.“ Следователно всеки един, който може привидно да ни вземе онова, което ние считаме съществено за нашия живот, ние считаме наш враг, а всеки един, който може да ни даде онова, от което имаме нужда, ние считаме наш приятел.

И казва Христос: „Още едно ти не достига!“

Сега аз няма да ви кажа, че любов нямате, че любов не ви достига, но ще ви кажа, че вашата Хенриета още не е дошла. Вие още се занимавате с онази жена на пътя, която занасяте у дома си. Ако сте мъж или жена, законът е все същият: вие се занимавате с младата мома или с младия момък на пътя. Но и младият момък, и младата мома, те си имат един обет – не се женят. Аз ще ви кажа едно нещо: Човек, който се жени, не може да намери Бога. Той може да покаже пътя на другите хора към Бога, може да помага на човечеството, но той е далеч от Бога. Аз ви казвам истината. Човек, който мисли да се жени, той не може да намери Бога. Ти първо ще се жениш, ще раждаш деца, но когато дойдеш да разрешаваш онзи великия въпрос, „още едно ти не достига", тогава няма да мислиш за жена, за майка, за деца, за мъж, за света, няма да мислиш за народ. То е идеалното нещо. Няма да се отречеш от света, т.е. аз трябва да бъда положителен, ще се откажеш от света, но от кой свят? – От света на заблужденията. Аз ви казвам една истина. Кое е положителното в този свят, което може да стане след 1,000 години? Я ми кажете, ако вие се върнете след 2,000 години на земята, какво ще остане от съвременната култура? Има едно красиво нещо в съвременната култура, то е, че има повишение в съзнанието, хората са малко по-милостиви, отколкото по-рано. Повече добри хора има сега. Обаче начините, методите, формите, законите, чрез които хората живеят, не са добри, не са такива, каквито трябва да бъдат. Те се нуждаят от много големи поправки, но ние ще оставим тези работи, те не ни интересуват. Всеки един от нас да каже: „Аз искам да намеря смисъла на живота". Но сега да не каже някой на жена си: „Аз слушах днес Учителя, държа една хубава беседа, и от днес вече нямам нищо общо с тебе". А, нищо общо нямаш! Досега си имал, а отсега нямаш нищо общо. Не е така. „Дала баба 5 пари да се хване на хорото, сега дава 10 пари, не я пущат." Който се хване на хорото, трябва да се ожени. Защо се създадоха хората? Хората представят нещо като ония дервишки танци, на които се въртят, докато паднат в транс. Някой път някой се

хване на хорото и като се върти, върти, върне се у дома си, хване се за сърцето и казва на майка си: „Не мога да живея“. – „Какво има?“ – „Мъчно ми е.“ Ако е мома, и тя не може да живее, и тя паднала в транс. Тези неща са отлични, красиви, аз не ги осмивам, сериозно ви говоря. Всичко туй е красиво, но природата никога не позволява да се правят два еднакви опита! Един опит ще направиш! Ще кажете: „Колко пъти сме се женили!“ Аз ще ви приведа друг един пример. Актьорите правят една, две, три, четири и повече репетиции за едно представление и като направят последната, казват: „Готови сме!“ – дават представлението. Самото представление може да се даде само един път. Тук, в България, го дават и по 20 пъти, но това е базиргянство. Законът е следният: Репетиции могат да стават много, но самото представление се дава само един път.

И тъй, вие сте правили много репетиции до сега в живота си, но самото представление още не сте направили. Какво значи това? – Че някои от вас са правили много репетиции за женене. но още не са се оженили. „И тази хубава сега, още не сме се женили!“ – Не сте се женили, ами че как! Под „женитба“ аз разбирам през целия си живот да не отправиш един гневен поглед на онзи, за когото се ожениш. Това е женитба! То е приготовление за самата Истина, за великата Истина. Мъж или жена, един и същ е законът и за двамата. А сега мъже и жени се бият, после се примиряват и казват, че били женени. Вие не трябва да разбирате така въпроса. От чисто Божествено гледище женитбата е приготовление за великия живот. Само в приготовленията за женитбата човек ще се приготви за самото представление и в нея ще намери това, което не му достига.

„Едно ти не достига.“

Някой казва: „Аз няма да се женя“. Не, ще минеш през женитбата, тя е врата за великия живот. Не само хората се женят, но и духовете се женят. „И тази хубава!“ Вие имате особени понятия за женитбата. Когато един възвишен дух слезе на земята и се облече в материя, и той е оженен. Той тегли нагоре, тя тегли надолу. Има

велики духове, които от години са ги хванали техните възлюбени и ги държат. И той пъшка, и тя пъшка. „Где е – казва той, – онази свобода, по-рано беше добре, лесно се движех, а сега какво ми е, аз си зная." Канят го другарите му на разходка. „Не, ще се върна вкъщи." – „Защо?" – „Чака ме жена ми." – „Е, какво от това, че те чака жена ти?" – „Че какво, тази моята жена ме бие, бе! Не е от слабите жени тя." – „Е, тогава, като те бие, ще се върнеш." Сега ще пренеса този факт в обществото. Някой път дойде сиромашията, казвате: „Аз съм беден". Започвате да изнемогвате. Това са външни условия, които трябва да надделеете! Няма какво, ще се подчините. Силният, идеалният, гениалният човек нищо не може да го сломи! Каквото и да му казват някои, той казва: „Мене от нищо не ме е страх. Няма сила в света, която може да ме смаже. Може да ме смелите, може да ме турите и прекарате 100 пъти през воденицата, нищо не може да ме накара да мисля другояче, аз ще мисля тъй, както аз зная!" Тъй казват гениалните хора. А сегашните хора, щом ги бутнеш с губерка, казват: „Аз ще се откажа". Такива хора ние ще ги оставим настрана.

„Още едно ти не достига!"

Съвременните хора имат друга една слабост. Когато са слаби вътрешно, т.е. духовно, те казват: „Да се сдружим сега!" Смешни са те! Мишките в един хамбар се сдружили против котката и решили да я атакуват. Почват да се упражняват. Картечен огън ѝ откриват. Тичат по житото отгоре, речи държат. „А, котката ли, ще я накараме да бяга." Стотина–двеста мишки тичат по хамбара, цяла банда са, вървят, свирят, но като дошла котката – всички в хамбара! „Не сме готови още!" И съвременните хора, щом дойде едно нещастие, най-първо, като мишките, отгоре се намират, но после казват: „А, опасно е, чакай да се поусъвършенстваме, че тогава ще се проявим". Така и религиозните хора казват: „Чакай да се усъвършенстваме, да разберем тази работа, че тогава". Няма какво да разбираш. Тази работа сега се разрешава, тя е според нашите методи. Ще решиш, туй е извън времето и пространството. Отлагаш ли, значи не си бил силен.

Можеш да бъдеш силен всякога, когато искаш. Тъй решава Господ. И ние се молим, молим, казваме: „Не ни слуша Господ“. Господ казва: „Аз ви направих силни като Мене, но вие не Ме слушахте“. Кога сме силни? – Извън времето и пространството можем да бъдем силни като Бога. Когато Бог ви казва – „Бъдете силни“, вие питате: „Ама можем ли да бъдем силни?“ Вие веднага взимате обратната страна, казвате: „Силни да заповядваме ли?“ – Не да заповядвате на хората, но да вършите волята Божия. И тъй, няма да кажа самата истина, но ще се приближа малко до нея. Единственото нещо, което липсва на хората, е следующето: те не знаят как да служат на Бога. Туй е всичката работа. Всички страдаме от един недъг, ние не знаем как да служим на Бога. Опитайте, пишете във всички вестници, в Англия, в Америка, да ви пишат как трябва да се служи на Бога, ще видите какво ще ви отговорят. Може да получите хиляди начини, хиляди мнения, но нито един няма да се докосне до самата истина. Когато дойдем до служене на Бога, там няма стражари! Бог никога няма да ти каже: „Ти трябва да ми служиш“. У Бога има следното качество: Той никога досега не е казал на някое същество във вселената, колкото малко и да е то: „Ти ще ми служиш!“ Той му показва пътя, а оставя съществото само да Му служи или не, както то иска. Бог не е от слабите. Ако ние Му служим, ако ние се молим, то е заради нас, не е заради Бога. То е за нашето облагородяване. Обаче не е безразлично на Бога дали ще му служим или не, но като служим на Бога, само тогава укрепват в нас вътре онези скрити сили.

Сега онези от вас, които са богати, решете да служите на Бога! Няма да питате как. Този въпрос е решен у нас. Никога не питайте как да служите. Казва някой: „Трябва да любиш! Ама как?“ – Не питайте. Любовта не позволява да я питаш. Истината никога не позволява да я питаш. Ако не знаеш, ще мълчиш, докато разрешиш този въпрос. Всичкият грях е там, в питането. „Ама как да те любя?“ А, ти не говориш истината, лъжеш себе си, лъжеш и мене. Някой те ощипе. Започваш: „Тъй ли трябваше да ме ощипваш?“ Вземеш

книгата на живота, отвориш я и четеш: „Аз дойдох при тебе, бях гладен, гол, бос, трябваше да ме нахраниш, да ми омиеш краката, да ме облечеш“. Казваш: „Ето, тъй трябва да любим Бога!“ Да, туй е правилно. Туй, което искаш за себе си, направи го и на другите. Нито повече, нито по-малко! Ако направиш с един милиметър по-горе, ти грешиш; ако направиш с един милиметър по-долу, пак грешиш. Ще бъдеш тъй точен, тъй справедлив, и спрямо себе си, и спрямо своите близки. Ние, съвременните хора, се страхуваме от Правдата. Щом говориш за Правдата, тя трябва да бъде абсолютно справедлива и спрямо вас, и спрямо мене. Тогава защо ще се страхуваме? Аз трябва да бъда абсолютно справедлив спрямо себе си: спрямо своите чувства, спрямо своите мисли и спрямо своите постъпки. Ако аз имам един хляб и дойде при мене един гладен вол, аз ще го разделя с него точно тъй, както бих го разделил с някой човек. Аз постъпвам тъй, както говоря, у мене има един морал, който вие не знаете какъв е. Ще ви го кажа. Вие го знаете, но не го прилагате. Минавам през гората, виждам един жаден кон, три дни не е пил вода. Мога да го оставя и да си замина, но аз взимам една кофа, занеса му вода да пие, дам му малко зобец, малко ечемик. Питам сега: Кое ме заставя да дам на този кон малко вода и ечемичец? – Това е моето верую. Аз служа на Бога и Той ми казва: „С този кон ти ще постъпиш тъй, както със себе си“. Всички имаме нужда от едно нещо: от храна, от въздух и от светлина. Туй е същественото. То е и за животни, и за хора. То е, което ни свързва. Има някакво различие между нас, но то е друг въпрос. Казвам: Този е истинският морал! Този кон не може да ми се отплати, но знаете ли какво морално удовлетворение изпитва човек, когато направи една подобна услуга? Разправяше един мой познат, от новозагорско, следния случай: „Виждам един кон на умиране, но жаден, цвили. Взимам едно бакраче с вода и занасям водата на коня, който беше на разстояние около половин километър от мене. Конят ме погледна умилно, пи от водата, след туй се затрепери и предаде Богу дух“. Казвам: Такъв човек, който може да направи една малка услуга на

един умиращ кон, в него има морал, в него има любов, в него има съзнание. Този човек може да даде помощ на който и да е човек. А този човек, който казва: „Това е мравя, това е един кон, това е един беден човек, по-важно е за мене да помогна на своите ближни и братя и сестри, отколкото на тия животни“ – от него не очаквайте нищо. Где е доброто? – Доброто трябва да бъде добро за всички същества едновременно, без разлика.

От туй гледище на съвременния живот, както сега се проявява вътре в природата, аз говоря за съзнателния живот, във всичките негови форми, а не говоря за степента на вашето развитие. Казвам: „Още едно ви не достига“. Ако те видя, че минеш с бакраче и носиш вода на умиращия кон, ще кажа: „Този човек е особен“. Но ако те видя, че заминеш коня и не му помогнеш, защото считаш, че това не е важно, ще кажа: „И този човек е особен“. Аз наблюдавам някоя майка, радва се на детето си и казва: „А, тази моя Стефанка, тя е едно ангелче. И моят Петранчо – също“. Но аз гледам, тази Стефанка и този Петранчо си играят и с пръчицата обрусват главичките на цветята. Майката казва: „Браво, браво, моите ангелчета“. А, никакви ангелчета не са, те са ангели без криле и с опашка. Тези ангелчета, на които се радваш днес, утре ще те изхвърлят на улицата да трепериш. Този Петранчо по два пъти на ден ще бие майка си и баща си и ще каже: „Аз не ги познавам“. Защо? – Майката не е вложила един висок идеал в душата на своето дете. Тя трябва да каже: „Не, мама, не е хубаво така, не трябва да късаш туй цвете, в него има живот, Господ го е направил да му се радваш, без да го късаш“. Така трябва майките да възпитават децата си за в бъдеще, ако искат децата им да имат морал.

„Още едно ти не достига.“

Какво не ни достига? – Да се не късат цветята! Умрял някой, че трябвало да му се донесе цветя, то е друг въпрос. Имало някакво празненство, че трябвало цветя, то е друг въпрос. Но питам: Кой ни е дал право да късаме цветята? Не е ли по-хубаво в една малка саксийка

да донеса това цвете, отколкото да го откъсна? Не е ли по-хубаво да имам една жива роза, отколкото една увяхнала? Ами че ако искам да имам една жабка, защо да не си я донеса жива? Има някои американки, които обичат костените жабки и докато са малки, ги окачват на врата си с едно синджирче. Цял ден се разхождат с тях из града и вечерно време, като се върнат, ще ги нахранят и ще ги пуснат на свобода до сутринта. Оригинално е такова украшение! Поглеждаш, жабката от време на време си показва главичката. Не е ли по-добре това, отколкото да носиш само корубата на туй животно? Това е престъпление!

„Още едно ти не достига!“

Аз зная какво ще бъде вашето заключение. Аз виждам какво мислите. Вие мислите за този богатия, влизате в положението му. Вие ще кажете: „То така се лесно говори, но още не му е дошло времето. Нека минат още 500–600 години, та като дойде Христос, тогава ние ще Го последваме“. Е, преди 2,000 години дойде Христос, тогава хората последваха ли Го? – Не Го последваха. Ако днес дойде Христос, мислите ли, че ще Го последват? – Пак няма. Мислите ли, че ако дойде Христос сега, днешната култура ще Го приеме? – Не, за Него държавата ще прокара някакъв особен закон. Ще Го считат, че Той е неканен гост, че Той е един човек с особени идеи. Това не е само тук в България, но и в Англия, и в Америка, никъде няма свобода. Има някои хора в Англия, в Америка, които идеализират нещата. Те се различават от другите. Аз казвам, че туй идеалното, за което мислите, то не съществува днес на земята.

„Още едно ти не достига!“

Сега аз не се занимавам само с този свят, но с друг един свят, който е около нас и с нас. Има добри хора в света, които не познаваме. И в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Турция, и в Китай, и в Япония, навсякъде ги има. Тия добри хора аз наричам „гений на човечеството“. Те са светиите, те са необикновените хора, те са солта на бъдещото човечество! Само при тези хора вие ще научите

Истината. Те няма да ви говорят, те ще ви кажат: „Ела и виж как аз живея". Те няма да философстват. Ти ще седиш и ще се учиш от тях. Нима мислите, че сега аз като ви разправям, че много ще научите от мене? Аз казвам на мнозина: Ако вие искате да научите Истината, елате да видите как аз живея, проследете живота ми! Не ме гледайте, както ви говоря сега, аз тук съм официално облечен, аз сега мязам на вас, но ако искате да разберете моя интимен живот, като ме проследите вътре, ще ме видите. Аз водя два живота. Питат някои къде ми е силата? – В моя интимен живот. Когато минавам през гората, покрай бубулечките, между дърветата, между всички растения и извори, там елате да ме видите как живея. Когато прегазвам реките, аз никога не минавам с обуща, снемам си обущата и така преминавам. После, ако краката ми са кални, аз пазя едно правило: В чиста вода никога не влизам с нечисти крака, още на брега на реката ги измивам и тъй пребродвам реката. Знаете ли защо правя туй? Аз няма да ви кажа. И после, като отивам да пия вода от някой извор, аз още отдалеч си измивам устата. Когато отивам да седна под някое дърво, аз няма да отида изведнъж да седна при него като неканен гост, но ще се разговоря с него, ще го запитам: „Ще ми позволиш ли да седна при тебе да си почина?" И на която страна ми каже то, на север или на юг, дето ми определи, там ще седна. После, погледна към плодовете му, там мълча. Такъв трябва да бъде интимният живот на хората! А у вас какво става? Казвате: „Е, река е това, дърво е това, животно е това!" А ние, високоучените хора, високообразованите, хората с двата факултета, математически въпроси разрешаваме! Ако е за математика, и аз зная тази математика. Ако е за геометрия, и аз зная тази геометрия. Ако е за кобури, и аз зная тези кобури. Срещам те: „Горе ръцете, извади кесията!" Изпразня му кесията и го изпратя с празни джобове. Казва: „Слава Богу, че не ме уби". Но ако дойда в кантората ти без револвер, ще кажеш: „Господине, сега не съм разположен, елате друг път". А тъй, като кажа: „Горе ръцете", веднага даваш всичко.

Питам: Какво не ни достига? У нас страхът е въздигнат в култ, ние не можем да вършим волята Божия от страх. Аз слушам, мнозина казват, че държавата прокарвала някакви закони. Питам: Против кого прокарва тия закони, против кого ги е насочила? Нека държавата си прави закони, това са нейни упражнения. Нека прокарва един, втори, трети, това е нейна работа! „Ами ние какво ще правим?“ – Ти ще се научиш да служиш на Бога, тия закони не трябва да те спират. Ние с държавата няма да се занимаваме. Има един въпрос, който ние трябва да разрешим – да служим разумно на Бога! На кой Бог? – На онази разумната, великата Любов, която осмисля всички неща, която включва всичко в себе си. А не, като дойда в дома ви, ако съм стар, да ме приемете. Ама че морал! Като отида в дома на някои хора и ги питам мога ли да остана в дома им като гост, то ако съм млад и красив, а те имат млада, хубава жена, ще се намерят в чудо и ще почнат да се извиняват, че нямат място, че жилищна криза имало и т.н. Не, не е там въпросът, но те се боят, че ако отида в дома им, мога да завъртя ума на жената. Като изляза вънка, ще си кажа: „Слушай, господине, ти си виновен, че си красив“. Не, не, другояче трябваше да постъпиш. Ти трябваше да си кажеш: „Аз много съжалявам, че внесох едно съмнение в ума на този брат“. Досега той имаше едно доверие в хората, а сега, след мене, той се усъмни. Може да дойдат и други хора, и у тях ще се усъмни. Тогава аз взимам мерки да оправя своите погрешки, та и като млад, хората да имат доверие в мене. Ако съм стар и дойда в дома ви, може да ме приемете; ако съм малко дете – също, но ако съм млад, не можете да ме приемете. Има случаи, когато вие можете да ме приемете и ще ме считате за отличен гост, макар и да съм млад, но кога? – Когато вие сте бедни, три дни сте гладували, а аз съм аристократ, богат, джобовете ми са пълни. Като ви покажа банкнотите си, вие ще кажете: „Ние благодарим на Бога, от колко време се молим на Господа да ви изпрати“. Да, но заради банкнотите. Казвам: Онзи не ме приема, защото съм млад – заради жената си, а този ме приема, защото съм богат – заради парите. При такъв случай

ще си кажа: „Господи, не съм умен, не съм добър човек“. Аз считам, че истинският начин за посещение е следующият: да отида между хората нито като снажен момък, нито като богат, а да отида там, дето имат нужда от мене, и да кажа: „Можете ли да ми дадете да свърша някоя работа?“ И като ми дадат да свърша някоя работа, като уредя дома им, да си отида, без да ми платят нещо. Да не казвам: „Вие знаете ли кой съм? – Аз от 2–3 седмици проповядвам за Христа. Ще проповядвам и на вас, но ако ми дадете толкова и толкова“. Не, ще се опретна, ще послужа на хората, може би и месец, и два, ще купя каквото им трябва и ще си замина, без да ми платят. После ще отида на друго място. Това е истинското служене! И онези възвишените, благородните хора, така трябва да живеят. А мнозина хора живеят другояче.

„Още едно ти не достига!“

Сега аз не искам да оставя в умовете ви една негативна мисъл. Всички вие сте дошли на земята да търсите туй „едното“, което ви не достига. Не искам, като излезете сега, да кажете: „Ние сме грешници, ние сме туй-онуй“. Не, но идете да търсите туй „едното“, което ви не достига. Богатството, което имате сега, е за да намерите туй „едното“, затова и сте дошли от небето на земята. Туй „едното“ е смисълът на вашия живот. То е задача, дадена ви за през целия живот. Аз не искам да ви я разреша.

Като я решите, ще видите какво е туй „едното“, което ви не достига. Като го намерите, ще бъде радост и веселие не за един ден, но за вековете на вашите крайни съществувания.

Беседа, държана на 6 януари 1924 г.

ОЗДРАВЯХА

И колкото се допряха, оздравяха. (Матей, 14:36)

„И колкото се допряха, оздравяха.“

Реалното в живота е това, което може да се попипа. Има три вида пипане в света: едното е пипане на сенките. Например, вие може да пипате замръзналата вода и да си съставите понятие за нея, че е твърда, че е студена. Ще имате едно особено понятие за нея и ще кажете: „Качествата на водата са, че тя е твърда и студена“. Обаче това не е нито едно свойство, нито едно качество на водата, това е едно изключение, това е една случайност. А изключенията и случайностите, това са закони на разумни същества. Всяко разумно същество, когато иска да се прояви някъде в света, ще произведе или една случайност, или едно изключение. Сега някои от вас могат на логически основи да кажат: „Защо трябва да бъде така?“ – Ако вие не можете да отклоните слънчевия лъч от неговия прав път, вие не може да го изследвате. Всяка една сянка в живота, това е едно отклонение от неговия прав лъч. Всяка мисъл, за да я изследвате, трябва да я отклоните. И с всяко чувство – също.

Сега не искам да се вплитате в тия нелогически разбирания, защото не само вие, но целият съвременен културен свят има особени схващания и казва: „Защо Бог е направил света така?“ Но за да можеш да критикуваш един умен човек, трябва да бъдеш по-умен от него. Да го питаш защо е това така, то е едно нещо, а да го критикуваш, то е друго нещо. Ако си малко дете и питаш защо това е така, то е едно нещо, а да критикуваш, то е друго. Ако питаш защо е посадено това цвете, то е едно, а да го критикуваш, то е друго.

Всички хора в съвременния свят са първокласни критици. Всички вие сте като този Джон Ръскин, първокласният английски

критик. Всеки от вас е недоволен. Вие питате: „Защо Господ създаде моята глава така?“ Седите и Го критикувате, а не Го запитвате. Аз ви питам от Негова страна: Какво ви е длъжен Господ? Вие казвате: „Ама Той ни създаде“. Вие се лъжете. Той не ви е създал, от самосебе си съществувате. Вие без да Го питате, без да ви даде позволение сте си съградили една къща и казвате: „Защо Господ ми даде туй място?“ Както изследвам аналите на природата, виждам, че досега Бог никому нищо не е дал, всичките хора насила са взели нещата. Сега ще възразите: „Ами защо Господ, Който е всесилен, позволява това нещо?“ Та каква особена мярка вие имате за всесилието Божие? Мислите ли, че ако Господ удари този-онзи по главата, че това е силата Божия? Това го правят само безсилните хора. Да убиваш хората, да им счупиш краката, да им счупиш главите, да им изкълчиш умовете, това не е сила, нито е наука. И силата Божия не седи в тия неща. Всички съвременни хора казват, че Господ създал световете. Аз бих желал всички учени хора да създадат една теория, да обяснят какво подразбират под „създаване на светове“. Нека определят какво означава думата „създаване“. Какво подразбират те под тази дума? Дали Бог създаде света, или ние го създаваме в своите умове? И някои запитват: „Ами Господ защо го е създал?“ Следователно в нашите разсъждения трябва да има една нишка на разумност.

Аз определям четири или пет важни положения в живота на човека. Казвам: Настроението на човека, това е един ветропоказател. Когато един човек има настроение, той мисли, че е много нещо. Аз казвам: Настроение има, а това настроение е само един ветропоказател, който се върти, показва отде иде вятърът. Казва някой: „Настроение имам днес“, и прави туй-онуй. Е, какво настроение има? – Ветропоказател е той, ту на една, ту на друга страна се върти. И у такива хора има философия на настроението! Като се роди дете, майката казва: „Моят философ! Гениално е моето

дете“. Казвам: Твоето дете е с настроение, то е един ветропоказател, определя отгде идват ветровете, ту оттук, ту оттам.

Сега второто положение. Казва някой: „Ама аз имам чувство!“ Чувството, това е един кладенец. Значи превърнал си своята енергия от едно движение в друго, от ляво на дясно, превърнал си я на един извор, който извира отдолу-нагоре. Хубаво, но с това още нищо не можеш да вложиш в живота на човека.

Третото положение. „Ама аз съм човек, който мисля. Разбираш ли, мисъл имам!“ Мисълта, това е една река, която тече. Що от това?

Четвъртото положение. „Ама аз съм разумен човек!“ Казвам: Разумността, това е една градина, насадена с различни дървета, и за да видя дали си разумен човек, аз ще прегледам дърветата, които си посадил, имат ли гъсеници или нямат. Ако имат гъсеници, ти не си един от най-разумните хора. Ако вляза и намеря всичките ти дървета чисти, нямат гъсеници, ще кажа: „Ти си един разумен човек“.

Петото положение. Някой казва: „У мене има принципи, аз съм човек на принципите“. Казвам: Принципът, това е школа на живота. Следователно, като съедините вашия ветропоказател, като съедините вашия извор, като съедините вашата река, като съедините вашата градина, като съедините и вашата школа, като съедините всички тези методи в едно, ще се домогнете до ония Божествени начала на нещата, до едно по-правилно разбиране.

Казва евангелистът: „И колкото се допряха до Него, оздравяха“.

Някои подразбират туй физическото. Не е туй физическото, което мъчи хората в света. Всички физически болести, това са резултат на духовните състояния в човека. Всякога боледуват не слабите хора, силните хора боледуват. Запример, някои учени, философи, казват: „Ти от глад ще умреш“. Има ли някаква философия в това, че от глад ще умреш? Това е 50 на 100 вярно. Аз ще ви докажа, че повече богати хора умират от преяждане. А сиромасите, 25 на 100 умират от глад. Кое е по-страшно? – Не е гладът страшното нещо. Гладът в света, това е един велик принцип, една велика сила, която

подтиква хората към култура. Гладът е научил хората да мислят, а преяждането е подтиквало хората към леност. Гладът е една велика добродетел. Следователно нас ни е страх от глад и поглъщаме прасетата. Казват: „А, онова там, приемам го тук в коремчето си, да ми е пълничко“. Наука било това! Аз съм наблюдавал още в турско време какво правят зимно време с конете. Ще кажете: „Е, от много далечни времена“. Турските паши имаха хубави коне, хранени с ечемик, „атове“ ги казваха, че като изкарваха един такъв ат, като започне той да скача, да играе – обръща вниманието на всички. Отхранени коне бяха. А гледам, някой селянин изкарал някой мършав кон, едва върви. Казвам: Този е философ. Сега всички онези хора в живота, които не са отхранени, ние ги наричаме философи. Защо? – Защото той върви, замислен е, няма ритане, няма скачане, няма нищо. Той е човек с дълбока мисъл. Не, не е там причината. Казват: „А, дълбока мисъл има в него“. Не, никаква дълбока мисъл, но зобчец му липсва, храна няма той. А за другия казват: „Млад е той, пъргав, затова скача“. Не, зобчица е ял цял месец, докато излезе навън. Питам: При такова едно разбиране на живота до каква истина можем да се домогнем? – До никаква истина не можем да се домогнем. За да можем да оздравеем, ние трябва да се докоснем до Истината, до нейната дреха.

„И които се допряха, оздравяха.“

От какво оздравяха? – От всичките свои недъзи. Някои казват: „Да изнесем Истината!“ Питам: В какво седи Истината? Хубаво, аз съм съгласен да изнесем Истината. Казва Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Всички вестници казват: „Да изнесем тази истина“. Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все истината изнасят, но България още не е свободна. Освен че не е свободна, но още повече се забатачва. Питам: Как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро? Едно време българите

казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезава“. Значи в ума си имат една мисъл, че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезава. На времето си това било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват. Оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезава? – Не се оправдаха. Казвам: Турците не са излезли още от България. И в моите очи аз мога да определя защо не са излезли. Всичките измрели турци в България, които не са се преродили, навлязоха в българите. Българинът отвън е българин, отвътре е турчин. Духът му е турски. Между турците имало едно предание, според което правоверните трябвало по особен начин да ги спасяват. За тази цел имало 70,000 камили, определени да пренасят умрелите от християнските гробища в турските и обратно. Понеже в гробищата им били погребвани заедно и невярващите, и правоверните мохамедани, то вечерно време ангелите с камилите си ходили да пренасят невярващите мохамедани от турските гробища в християнските и така освобождавали от тях правоверните. Не, на съвременните хора трябва една правилна философия, правилни разбирания! Съвременният свят се нуждае от едни правилни разбирания за произхода на човешката душа, за проявлението на човешкия дух, за човешката мисъл, за човешкото сърце, за човешката воля. Трябва ни една наука, до която като се домогнем, да имаме известни резултати. В какво седят тези резултати? – Когато човек се докосне до известни живи природни сили, в него самия, в каквото и да е направление, става един вътрешен преврат. Вземете, колкото и да е груб един човек, щом в сърцето му се яви най-малката любов, забелязва се едно малко смекчаване на обходите в отношенията му. Забележете, едно младо момиче обича да отговаря на майка си, ходи рошаво, неомито, майка му му дава уроци, то не я слуша. Но като излезе на улицата и види някой млад момък, влюбва се и току-виж, цял ден се оглежда в огледалото. Започват да ѝ се смеят. Не, тя се е докоснала до реалността, до нещо съществено. След като се допре до реалността, майка ѝ, баща ѝ започват: „Остави

ти него, ти с него няма да харосаш“. Те я отдалечават от него. Не я отдалечавайте! И действително, няма човек, който като се отдели от Любовта, да е прокопсал. Докато онзи философ мисли с любов, докато онзи философ разпространява своето учение с любов, дотогава неговото учение е мощно. Докато ученият човек разпространява своето учение с любов, то е мощно. Докато онзи военен или онзи техник разпространява своето учение с любов, туй учение е идейно, в него има смисъл. Този офицер може 20 пъти да извади своя нож, но няма да убие никого. Той може да обезоръжи неприятеля си, но в последния момент ще каже: „Достатъчно е толкова!“

Сега хората казват: „Ние трябва да бъдем меки, добри хора“. Но в какво седи тази добрина? Срещам аз двама ученици на улицата, 14–15-годишни, от трети или четвърти клас, хванали се и се бият. Казвам им: „Вие сте братчета, не се бийте!“ Не обръщат внимание те. Аз няма да се намеся, да ударя едното или другото. Не, аз съм силен човек, хващам двамата за краката, държа ги като свещи изправени и казвам: „Ще се примирите или не?“ – „Ще се примирим.“ Казвам: „Слушайте, това е моето учение. Ако е за налагане, мога да ви наложа по-хубаво, отколкото вие си мислите“. Сложа ги на земята. Те се гледат. „Няма да се биете, разбирате ли? Вие двамата сте братчета. Хайде да си вървите!“ Карате се за две ябълки. Едната е по-голяма, другата е по-малка. Аз ще ви дам начин как да се справите. Ще разрежете тези две ябълки на по две. Единият, който има по-малка ябълка, ще даде едната половина от своята на другия; и вторият, който има по-голямата ябълка, ще я разреже на две и ще даде едната половина на братчето си. Така ще се уреди въпросът. Не е работата да мине едната ябълка от единия на другия. Не, трябва да се разреже ябълката. Сега мнозина, като ме слушат, ще кажат: „Тази работа е лесна“. Не е лесна.

Аз бих желал това учение да се приложи във всичките домове и да имате едно разположение като на светия. Ще кажете: „А, може ли човек да бъде светия?“ Светията е човек, който ходи всякога със запалена свещ, той не ходи в тъмнина. Ще ви приведа една аналогия.

По-добре е да ходиш с вощена свещ вечерно време, отколкото с една електрическа лампа от 1,000 свещи. Ще кажете: „Е, сега туй разсъждение ли е?“ Ами ако ти си взел тази електрическа лампа само за един час, а аз имам една своя вощена свещ, питам: Кое е за предпочитане в дългия път, да имаме тази лампа за един час или – моята вощена свещ? Електрическата лампа след един час ще ми я вземат, а моята малка свещ ще я имам за всякога и ще си осветлявам пътя. Сега мнозина от вас искат да имат един голям ум, че да осветляват света. Такъв гениален ум се взима под наем само за един час. Геният не е собственик. Той е една лампа, една временна проява. И много хора, които са били гениални в младостта си, в старини нямат никаква гениалност. Силните хора в младините си, в старините стават за посмешище. Питам: Где е силата на този човек, който по-рано е дигал големи тежести, до 200 килограма, а после на старини едва може 10 килограма да вдигне? Питам: Где е мощната сила на този великан? Сега съвременните хора мислят, че това, което имат, това, което притежават, е тяхно завинаги. Колкото един богат банкер може завинаги да притежава своите пари, толкова и един гениален или един учен може да запази своя талант или знание, толкова и старият може да запази своята сила. Съотношението е същото. Всичко това е до време само, временно се дават тия неща. Те не са още наша собственост. Сега да направя едно малко сравнение. Да допуснем, че аз със свой печат си напечатя 100,000 лева и ги туря в касата си. Казвам: Аз имам 100,000 лева. Питам: Какво представляват те? Туй число, само по себе си, има ли смисъл? – То е мъртво число. Колко може да струват тия 100,000 лева? Може да ги претеглите. Колко струват те? Где е тяхната сила? Обаче аз мога да увелича тяхната сила, ако превърна тия книжни пари в злато или в сребро. Питам: Силата на тези книжки и на златото еднаква ли е?

Следователно ние боравим някой път с числа, на които не знаем стойността. Числото едно, единицата, това е динамическа сила, тъй вярват кабалистите. Когато единицата има зад себе си една реалност,

не един книжен лев, а един златен лев, с този златен лев ти можеш да свършиш много работа. Това е една сила. Тази сила ние можем да я оживим. Някой има един книжен лев в касата си, друг има един златен лев, а аз имам един добър приятел. Питам тогава: Где е силата? Това са все единици. Може ли да определите математически в какво седи тяхното съотношение? Питам: Като ги превръщате, где е силата, в книжния лев, в златния лев или в човека? – В човека. Най-после казваме тъй: „Да имаме един приятел!" Хубаво, какво ще е, ако ти имаш за приятел един ангел? Някой казва: „Да имаш за приятел един цар!" Друг казва: „Аз имам за приятел архангел Михаил. Аз пък имам за приятел Исус Христос". Трети казва: „Да имам за приятел Бога!" Това са все единици, това са все имания. Е, щом започнем от човека и дойдем до архангел Михаил, до Исуса Христа, до Бога, това са велики сили в света, с които ние трябва да имаме връзка. Не е достатъчно само да кажеш: „Аз познавам Христа", но как Го познаваш. Всички вие имате една вътрешна опитност, но аз бих желал да ми кажете, лично с Христа разговаряли ли сте се? Може да кажете: „Насън". А, не, не насън, това не е разговор. Аз мога да се явя насън на когото и да е. И вашите приятели, и те могат да ви се явят, но това не е една реалност на нещата. Насън, това е едно нещо, а реалното, това е друго нещо. Колко пъти през живота ви се явил Христос в дома ви и сте се разговаряли с Него? Не само да се разговаряте, но да разберете дълбокия смисъл на Неговото учение. Как мислите, ако дойде Христос, какво ще говори днес? Той ще говори за целокупния живот, ще говори за нашите отношения към Бога, а отношенията към Бога са отношения към целия космос, към всички същества. Това е въпросът, който веднага разрешава всички отношения.

И днес, в сегашното си положение, когато вие искате да се запознаете с Христа, когато искате да се запознаете с някой велик човек, това не е толкова от желание да се домогнете до знанието, което Той има, а от това, че във вашето подсъзнание има едно скрито тщеславие, да кажете: „Аз се познавам с Христа", а хората да кажат, че

сте нещо, да ви отдадат едно външно уважение. Това е едно скрито тщеславие и вие сте на кривия път. Някой казва: „Аз съм православен“. Че какво от това? Това е външната страна на вашето тщеславие. „Ама аз съм християнин.“ Че какво от това? Хубаво, християнин си, но проявил ли си Христовата Любов? – Не. Добре, ти си православен, но проявил ли си своето православие? – Не. „Аз съм човек.“ Чудни са хората, като си турят разни имена! Хубаво, щом казваш, че си човек, трябва да проявиш това нещо. Знаете ли какво значи човещина? Тя включва в себе си всичките благородни качества.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“ Сега, като ви говоря така, във вас вътре може да се произведе една реакция, едно търкане. Може да кажете тъй: „Нима ние сме толкова невежи, нима ние сме толкова лоши хора?“ Е, как ще докажем ние, че сме добри хора? – Доброто без лошото математически не може да се докаже. Злото, това е едно отклонение. Злото в света е едно от най-силните доказателства, че съществува доброто. Това е доказано по законите на висшата математика. И човек, който никога не е опитал злото, той не може да приложи доброто в света. Доброто, неговата вътрешна сила може да познаеш само тогава, когато туй добро има известно отклонение.

Сега, например, вие заставате и казвате: „Защо да се измени моето настроение?“ Казвам: Имаме 4 годишни времена, имаме 4 главни ветрове, които духат. Тези ветрове имат ли смисъл? – Имат, разбира се. Като се срещнат едно топло и едно студено течение, образуват се условия за дъжд. Питам: Ако тия течения не се срещнат, ще има ли условия да се образува дъжд? – Няма да има дъжд. Ако само студени ветрове духат, дъжд няма да има; ако само топли ветрове духат, дъжд няма да има. Вие питате: „Защо животът да е само страдания?“ Той е само северен вятър. Някои казват: „Любовта на момата била толкова силна, че изгорила сърцето на момъка“. Е, хубаво, трябват две различни течения, за да се образува дъжд. А дъждът е носител на новото учение. Той е, който разнася тези

семенца. Същите такива противоречия има и в светлината. Във всеки момент на светлината се посрещат две течения. Така става и при тъмнината. Едно тъмно течение се среща с едно светло течение. Тъмното течение, това е студеният вятър. Като се срещнат тъмнина със светлина, дето се срещнат, там започва новият живот. Следователно между една голяма радост и една голяма скръб се заражда един велик Божествен живот. Тогава в тия промени на състоянията има философия. Всичките християни в първите времена са разбирали туй учение. А сега всички искат да бъдат весели, никой не иска да бъде тъжен. И прави са. Половината живот е в скръб, половината е в радост, но те трябва да се съединят. Ако вие изолирате скръбта вън от радостта, вие ще създадете най-голямата отрова. И ако изолирате радостта вън от скръбта, вие ще създадете най-голямата безсмислица в самия живот. Следователно радостта и скръбта ще съедините заедно. Тъй както се проявяват на земята, те са две противоположни течения. Когато дойдем в съприкосновение с тях, ние ще се докоснем до Онзи, Който може да ни оздрави.

Новото, Божественото учение е необходимо за всички съсловия. То е необходимо и за младите, и за старите. Сега хората казват, че религията е необходима само за старите, че духовният свят е необходим само за старите, а не и за младите. Аз правя следующето възражение, казвам тъй: Светлината за кого е, за младите дървета или за старите? Младите дървета се нуждаят от по-голяма светлина, отколкото старите дървета. Следователно младите хора се нуждаят повече от духовен живот, отколкото старите хора. Някой казва: „Аз съм стар“. Стар и млад, това е друго заблуждение. В какво седи старостта? – Старостта, това е едно топло течение. – Младостта, това е едно студено течение. Старият човек е разумен, той е топъл; у младият няма тази разумност. И всички казват, че младите хора са все глупави хора. Казват: „Млад е, но като остарее, ще му дойде ума в главата“. Каква философия има в това? Мен ми е чудно! Може ли един момък, който не е разумен в младини, да стане разумен в старини?

Това е невъзможно! Разумността си е всякога разумност. И един момък трябва да бъде разумен в младини, за да бъде разумен в старини. А сега някои поддържат туй учение: „Тия хора сега не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат, ще дойде любовта". Това е една измама. Ти за да намериш реалността, трябва да се докоснеш до нея, да туриш пръста си в нея. И когато дойде един от учениците на Христа, казва Му: „Аз не вярвам". Казва му Христос: „Ела, тури си пръста тук, в тази рана, и опитай тази реалност. Блажен, който не види и не опита, но повярва".

Днес думите Христови са малко изопачени. Някои искат да ни убедят, че и без да видим Христа, ние пак можем да бъдем истински християни. Не, не, това е лъжливо учение. Аз поддържам едно учение: Човек, който не може да види Христа, нищо не може да стане от него. Някои казват: „Вяра трябва!" Не, не, това е глупава вяра. Човек трябва да види, но не такова виждане, да видиш от любопитство, да видиш само. Това не е виждане. Виждане аз подразбирам, да видиш своя приятел! Сърцето ти трябва да затрепти, когато видиш своя приятел. Умът ти трябва да светне, когато видиш лицето на своя приятел. И не само да го видиш, но има ред въпроси, по които ще се разговаряш с твоя приятел. Обикновените хора не могат да ти бъдат приятели, само умните хора могат да ти бъдат приятели. Приятел може да ти бъде само разумният човек! Разумността, това е едно качество на един светия. А приятелството е качество само на един разумен човек! Приятелство ли е това, когато един човек не може да ти помогне в нужда? Аз считам за приятел този, който може да раздели своя залък с тебе. Казват някои: „Ние имаме едно и също учение". Питам: Ти можеш ли да разделиш своя залък с мене? Ако аз дойда в твоята къща като твой приятел и те морализирам да разделиш с мене къщата си, това приятелство ли е? Не, аз ще кажа: Радвам се за тази къща, която имаш, и в душата си зная без никакво съмнение, че туй, което ти имаш, си готов половината да го разделиш с мене. Аз зная, че туй, което моят приятел има, е готов половината да

го жертва за мене; и туй, което аз имам, съм готов половината да го жертвам за него.

И сега вие мислите, че сте млади. Ще ме извините, няма да считате това за докачение, но ще ви кажа: Вие, старите хора, на топлината, и вие, младите хора, на студа, защо сте пратени в света? Старите, като задухат от юг, и младите, като задухат от север, какво ще направите, като се срещнете? – Дъжд ще дойде. А като дойде този дъжд, всичко онова отдолу ще поникне.

И всички сега имат желание да християнизират младото поколение, да го въведат в църквите. Аз бих желал тия хора да определят най-първо какво нещо е църквата. Всичките съвременни богословски определения за църквата са криви. Във всичките църкви определението за Христа е криво. Вярването за Христа е криво. Аз им казвам право в очите. Криво е! Не че няма Истина там, има Истина, но казвам: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Бог не е Бог на заблужденията. И ако днес Христос съизволява в църквите, не мислете, че Той седи там заради поповете и владиците. Не, Той седи там заради някои бедни, прости, невежи. За тях той съизволява. Те са предали своето сърце на Господа и зарад тях Той седи. А свещениците какво правят? „Господи, благослови“ – и подложи ръката си. И в Англия, и в Америка, и в България, навсякъде е така. Каква е тази религия? Аз като казвам „долу парите“, защо говоря това? То е само за свещениците. Търговците имат право, на пазара, там има място за пари, но в църквите, никакви пари! Казват: „Това е опасно учение. Ето опасен човек!“ Не, вие извратихте Словото Божие и продавате Словото Божие за пари. Не, няма да го продавате! В църквата никакви пари! И ако вие сте благородни хора, вие трябва да ми благодарите, че аз ви казвам Истината в очите. Не само че ви казвам тази Истина, но аз живея в нея. И може да се живее с нея. Някои оспорват думите ми, казват: „Този е свещеник, деца има, жена има, как ще може без пари?“ Хубаво, не оспорвам това. Нека бъде тъй! Но владиката, който няма нито жена, нито деца, защо му са пари? На

свещениците нека им дават, но на владиците? А, има друго, друго, друго! Друго нещо има. Аз не говоря само за българските свещеници, аз говоря за всички. Има друго нещо, което е залегнало в сърцето на хората и те не искат да изкажат Истината. Туй, как работят свещениците, с пари или без пари, това не ми влиза в работата. В моята работа не влиза, но в Божията работа влиза. Ако аз защитавах своя интерес, аз щях да говоря по друг начин, но аз защитавам една велика Божествена Истина, затова излагам своята чест. Ще каже някой: „Той е глупав човек!“ Не, не съм глупав човек. Ще кажете: „Той се хвали“. Онзи, който се хвали, той не пали, а аз паля. Някои още не са виждали, не знаят какво мога да произведа с ръката си. Някой ще каже: „А, какво може да направи?“ Тази ръка, като я проточа, та като хвана природата, че като проточа и другата си ръка – нищо няма да остане! Да не мислите, че нищо не мога да направя? Има един Господ, с Когото ние боравим! Ще кажа: „Господи, покажи на тия хора, че само Ти Си Господ сега, покажи, че няма друга сила, освен Твоята“. Не, не е сила това да убиваме хората. Не е тази задачата на света. Казвам: Ако един ден проточа своята ръка, то ще бъде ръката на Любовта, която да свърже тия хора. И ще кажа: Ето, този е правият път във вашия живот, а пътят, по който сега вървите, този е кривият път.

Сега най-първо трябва да се освободим от заблужденията, но доброволно. Аз не мога да уверявам хората, да им доказвам кое е право, кое не. Някой път те критикуват туй Божественото и казват: „Какво може да направи Той?“ Това е глупав въпрос. Я ми кажете, кой човек до сега е направил нещо в света? Всички хора не са ли оставили своите кости в гробищата? И след като умре някой, тогава ще го подигнат и ще почнат да разпространяват учението му. Така и сега казват: „Христос умрял!“ Аз в умрели хора не вярвам; в умрелия Христос не вярвам. Аз вярвам в живите хора. В хората на Любовта вярвам, но че преди 2,000 години някой живял и умрял, аз в него не вярвам, в умрял човек не вярвам. Защо? Аз ще им кажа: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и в Него всички живеем“. „Ще умрем“,

казват. Не, друго нещо се разбира под думата „смърт“. Ще умрем, защото грешим, а трябва да дойдем в съприкосновение с онази велика Истина, с Божията Любов, за да оживеем. И когато дойде онова истинското оживяване, ние ще се разберем. Когато ви срещна и погледна в лицето, ще прочета какъв е вашият живот, не вашите слабости. Моята душа вижда вашите нужди. Ще разбера, че моят приятел се нуждае от лек. Ще видя, че животът му е малко тежък, че страда, и ще му кажа: „Приятелю, две думи ще ти кажа: ти ще си вземеш с три пръста малко цвят от пелин, ще го туриш в едно джезве, ще го държиш 5 минути да клокне. Тъй, всеки ден, в продължение на 10 дни, ще пиеш по една чашка пелин и положението ти 75% ще се подобри“. Няма да му казвам да изяде след това една бучка захар. Не, захарта освен че няма да помогне, ще му влоши положението. Пелин, пелин ще му дам, а ако някой ми дойде на гости, тогава ще му дам една лъжичка сладко. И то е пак икономическо. Днешните хора минават икономически. Като намерили туй изкуство да черпят с по една малка лъжичка сладко, минават евтино. Почерпят го и хайде да си върви! Един американски мисионер отишъл на гости в едно българско семейство, дето му поднесли една фока сладко. Взел една лъжичка, момичето седи, а той, лъжица след лъжица – изял всичката фока сладко. След това казали: „Много яде този американец!“ Едно време българите правеха много добре. Когато им дойдеше някой гост, те го нагостяваха хубаво, а не както сега, с една лъжица сладко. Аз не съм за лъжичката сладко. Някои хора не се задоволяват само с една лъжичка сладко и не ходят на гости. Някои се сърдят, че не им отиват на имения ден. Ще ви дохождат гости, но ще им опечете една хубава кокошка или от тези хубавите скомбрийки или един голям куркой, напълнен с това-онова. Казва: „Виж, такива работи ям аз, другояче не идвам“. Аз харесвам това, когато ви дойде някой гост, да го угостите добре. Слушайте, когато дойде ваш приятел, не се скъпете, не минавайте само с вашето сладко! Сега пък се научили другояче. Казват: „Може и без бонбонче“ – изпра̀ти си картичката и свършена

работа! Дойде имениият ден, пра̀ти си картичката, дето трябва – голяма чест направил! Имен ден с една картичка! Е, честит имен ден! Не, приятелю, не е така. Навсякъде ударихме само с картички. Отиваме при Христа, пак с картички. Казвам: Христос, като отворил сега по Рождество Христово чувала, чуди се какво да прави с тези картички.

И чудното е, че всички тези хора седят на един ум и мислят, че са правоверни и че те са хората, които ще внесат култура в света. Казвам: Ами от 2,000 години защо не внесохте тази култура? „Ама Христос ще дойде.“ Ще дойде Христос, но не по този начин, както вие Го очаквате. Не смея да ви кажа по какъв начин ще дойде Христос. Когато дойде Христос в света, всичките ледове ще се стопят, сняг няма да остане и вода в реките няма да остане, а ще се превърне в па̀ра. Ще има такава па̀ра, такова горене – всичките води, всичко ще се превърне в огън и всичките хора ще се стопят. Е, като се стопят, какво ще остане от хората? Сега хората мислят, че само при туй състояние може да се живее, само с лед може да се живее. Те мислят, че само ледът е нещо реално. Ами ледът, като се стопи, като изчезне, какво дава? – Превръща се на вода. Ами тя? – В па̀ри. Ами па̀рата? – Тя създава едно движение. Следователно всичките наши качества, всичките наши разбирания трябва съвършено да се стопят. Първото нещо, което трябва сега на хората, то е общо доверие. Че какво липсва на тия свещеници? Чудни са сегашните хора в България – страх ги е от мене! Имат право да ги е страх. Но аз казвам: Вас трябва да ви е страх само от Бога! Какво има да се плашите от мене? Аз зная защо съм опасен. Светлината, при известни условия в живота, е опасна. Те казват, че туй новото учение ще намали авторитета на владиците и поповете. Ами когато поповете и владиците се бият с кандилниците, авторитетът им не се ли намалява? Те имаха едно събрание тук, в София, в което техният език не беше тъй благовиден, както подобава за в народното събрание. Питам: Кой е крив тогава? Един свещеник със своя живот трябва да бъде образец! Тези двама или трима свещеници не могат ли да служат заедно за Христа? Един българин

ми разказваше следния случай, станал в Добруджа: в една българска църква една неделя служи български поп, а другата неделя – румънски, а някой път в една и съща неделя ту на български, ту на румънски се чете. И на български служиха, и на румънски. Казвам: Много хубаво, и на румънски се служи на Бога, и на български. И хората казват: „Амин“.

„И всички, които се допряха до Него, оздравяха.“

На всички съвременни хора, на всички съвременни философи, на всички учени хора, на всички държавници, владици и попове им трябва, в най-добрия смисъл, да се допрат до Истината! Те са носители на светлината и Господ ги чака. Това не значи, че другите са против светлината, но единствените хора, които спъват засега културата, това са учените хора, това са религиозните хора, и то техните владици. Те са, които спират идването на царството Божие. Господ пита Христа: „Станаха ли хората?“ Христос казва: „Не са, Господи, те спят още“. И ако дойде сега Христос и повика един съвременен български владика да Му рапортира, какво ще Му рапортира? Христос ще го попита: „Как отива моето паство?“ Какво ще Му каже той? Помнете, че всички ще бъдат съдени според своите дела! И ако аз замлъкна да говоря, в света ще дойде нещо много страшно. Когато казвам „аз“, подразбирам: Когато умните хора млъкнат да говорят, когато поетите престанат да пишат своята поезия, когато песнопейците престанат да пеят, това е един от най-страшните моменти, които човечеството може да преживее. Докато умните хора говорят, докато поетите пишат, докато песнопейците пеят, докато добрите хора изказват свободно своята мисъл, човечеството е на правия път в развитието на своята мисъл и те имат Божието бла-

(!!! Страници 89 и 90 на фототипното издание са същите като страници 87 и 88.)

ще разберем великата Божия Любов. Сега някой казва: „Аз искам да се изпълни сърцето ми с Любов“. Е, хубаво, левият ти крак е счупен

и като се изпълни сърцето ти с Любов, ще те боли повече. „Ами да ми направи превръзки!“ Не, като дойде Любовта, превръзки няма да има. Ще има ядене и пиене. Любовта седи в разходки, в ядене, в пиене и в обличане. Туй ще бъде Любовта. Да се обличаш, в правия смисъл на думата, това е велико нещо! Да се наядеш, да направиш една разходка в широкия Божи свят, в тази светлина, това е велико нещо! И сега казват някои: „Ние не можем да разберем тази Истина“. Няма да я разберете, ръката ви е счупена. Ще намерите най-видния хирург да я направи, да я заздрави. Имате някоя малка ранчичка в стомаха, или където и да е, ще я излекувате. Всичките недъзи във вас трябва да изчезнат веднъж завинаги. А сега окото ви боли, ухото ви боли.

В света сега проповядват едно учение, че човек като остарее, ще оглушее, ще ослепее, ще се парализират способностите му. Това не е учение на духовния свят. Това учение, което ние проповядваме, което Христос е проповядвал, то не е учение на остаряване, то е учение на вечно подмладяване. Исая преди хиляди години е казал: „Онези, които очакват Господа, тяхната сила ще се възобнови“. И Христос на много места е казал: „Ако не се родите отново от Дух и вода, няма да влезете в царството Божие“. И Той подразбирал същия закон. И всеки ден човек трябва да се възражда в себе си, не веднъж, а постоянно да се възражда. И Павел казал на едно място тъй: „Да се обновявате в ума си“. Като се докоснем до тази велика Истина, ние ще приемем Любовта. Не трябва да бъдем в горите, не трябва да бъдем и в църквите. Аз не говоря против горите, не говоря и против църквата. Църквата уподобявам на една хубава Божествена жена. Църквата, това е общение на живи души, в които Христос живее. Те съставляват едно цяло в себе си. Тази Христова църква не седи в тия църкви, които ние имаме; тя не седи и в този салон, в който сме сега, но седи в душите на живите членове в тази църква, не само на тази църква тук, но и на всички църкви по целия свят. Тя свързва всички разумни души, в които живее Христос. Тия хора образуват едно тяло, а Христос е глава на туй тяло във великия Божествен живот. И ако вие сте вътре в туй

Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете гладни? Ако вие сте в туй Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете невежи? Ако вие сте в туй Христово тяло, мислите ли, че вие ще бъдете чужди за другите хора? Казвате: „Отворих сърцето си, но не ме разбират“. Не ви разбират, но и вие не разбирате. Ако вие сте в това Христово тяло, мислите ли, че вашето сърце ще бъде празно? – Не.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега тъй, както ви говоря, аз забелязвам, че у вас се явява една малка натегнатост, считате, като че ви морализирам. Не, аз ви казвам, че има една вътрешна наука, която ни посочва правилните отношения в живота. Всеки един човек трябва да живее, то е важното. Животът на всеки един от вас трябва да се изрази в най-правилната форма, по най-правилния начин, да има туй същинското съдържание в него. Туй е необходимо. И в църквата трябва да се създадат тия условия, при които всяка една душа да се прояви. Аз желая, като се събирате, да се научите какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо външния свят, какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо живата природа. Някой път вие се оплаквате, казвате: „Всички хора отвън са лоши“. Не, не е право, вие изпадате в една крайност. Тези хора отвън не са по-лоши от тия хора вътре. Общо взето, принципиално, има хора светски, които са в църквата, но които, също като вас, разрешават един принципиален въпрос. Колко хора има такива! Те, макар че не са тук между нас, а в църквата вътре, но като се срещнеш с тия хора, разбираш се. Такъв човек, като го срещнеш, виждаш, че в него има нещо, което те привлича. Не трябва да туряме такива рамки, да мислим, че само хората, които са събрани тук, в това общество, са правоверни. То е хубаво да сме събрани в едно общество, но всеки един човек, дали той е великан или слаб, дали той е англичанин, китаец или японец, всеки един от тях има известни качества, които го свързват с другите хора. Питам: Колцина от вас бихте издържали, ако Христос ви се яви днес такъв, какъвто е, а не

какъвто бе преди 2,000 години? Той сега се е много изменил. Преди 2,000 години Христос беше физически доста слаб, та като Му натовариха един кръст, не можа да го изнесе на Голгота, а трябваше други да му помагат. Обаче днес Христос е толкова силен, че и да рекат да Го разпнат, не ще могат. Няма да намерят такова голямо дърво, на което да Го разпнат, т.е. ако всички хора биха се събрали да Му приготовляват кръст, трябваше да употребят грамадни суми, да ангажират работници и да иждивят хиляди години време, докато Му изковат един кръст. А дотогава от небето ще дойде сила, която ще помете света. Много силен е днес Христос, та няма кой да Го закове. И при това днес няма такива гвоздеи, с които да Го приковат. Той е придобил туй изкуство, че като каже: „Пуф-пуф“, тия гвоздеи, с които са Го заковали, се стопяват. И 10 пъти да Го коват днес, Той все ще се разковава. И действително, днес Христа не могат да Го заковат и затова казват: „Оставете Го!“ И всички онези от вас, които се допрат до тази Истина, никой не може да ви закове. Вие сте слаби. Защо? Казвате: „Ами аз не съм ли християнин?“ Ако сте християни, няма да мислите, че сте нещо отделно от Христа. Вие ще мислите тъй, както Христос мисли. И Христос ще мисли тъй, какво вие мислите. Той е много деликатен. В Христа има една благородна черта, че Той мисли, както хората мислят, но иска и вие да мислите тъй, както Той мисли. Той като срещне някого, и най-простия, и най-бедния, ще намери един случай да му услужи, да му каже нещо и ще си замине, без да каже: „Аз съм Христос“. И като Го запиташ: „Кой си ти?“ – не казва. Ще каже: „Пътник“. Една благородна черта е, че Той никога не рекламира, не казва, че това и това направих.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега аз имам едно намерение, хайде да не го казвам, че ще ви изплаши. Аз съм турил коритото отдолу, турил съм и малко житце и държа една малка сиджимка, но вие не ме виждате. Някои от вас отивате към коритото и щом речете да влезете, вие сте похлупени отдолу. Най-първо вие се радвате, а аз си казвам: „Дали ще дойдат,

дали няма да дойдат“. И като дойдете до дупката, хвана ви със сиджимката и ха, в коритото. Виждате колко съм искрен! Аз ви плаша сега, казвам: Не влизайте под коритото, ще потегля! Вие казвате: „А, ще потеглиш“. – Ще потегля! Само че между моето корито и онова, с което малките деца ловят птичките, има грамадна разлика. Ако се хванете в моето корито, ще преминете океана; ако се хванете за това на децата, ще опитате горещата тенджера.

„И всичко, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Великото вътре в живота е да познаем Бога като една разумна Любов без никакво съмнение. Никога да не критикуваме Бога и Неговите постъпки, защо Господ е направил така света. Трябва да изучаваме живота и да знаем, че онова, което Бог е направил, в него няма никаква задна цел, никаква задна мисъл. В Бога има само една цел: Той иска всички същества да бъдат щастливи, да знаят смисъла и на Любовта, и на омразата, и на радостите, и на скърбите, и на доброто, и на злото, и като знаят всички тези контрасти, да разберат, че всичко това е дадено за разумния човек. Това е съобразно стиха, който казва: „Всичко действа за добро на онези, които любят Господа“. Трябва да знаете, че всички сили, които растат върху вас, работят за добро. Ако вие имате Божествената Любов, ще можете да измените тези сили да работят за вашето подигане. Ако не ви мразят хората, нищо няма да стане от вас, няма да се подигнете. Я ми кажете, кой светия в България не е бил гонен? Я ми кажете, кой праведник, появил се между някой народ, не е бил гонен? Как ще обясните това гонение, защо е било? И сега, тук в България, искат да обявят едно гонение против нас, но няма смисъл. Кого ще гонят? Това са християнски народи. Те вярват в Христа, и ние вярваме в Христа. Да вярваме в различни неща, разбирам. Лесен е въпросът. Ще повикаме Христа и ще Го питаме: „Сега Ти кажи, кой от нас е християнин?“ Нищо повече! И каквото каже Христос, аз съм съгласен, думата Му на две няма да направим. Ще повикаме Христа. Ще кажете: „Ама Той е на небето“. Той ще дойде и ще каже: „Мир! Какво спорите?“ – „Кой е

правоверен?“ И казва Христос: „Всеки, който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, и всеки, който люби ближния си, както себе си, той е на правата страна“.

Казва се: „Който люби Господа с всичкото си сърце“. Какви са плодовете на сърцето? Какво ще даде този човек?

„Който люби Господа с всичкия си ум.“ Какви са плодовете на ума?

„Който люби Бога с всичката си душа.“ Какви са плодовете на душата?

„Който люби Бога с всичката си сила.“ Какви са плодовете на силата?

И най-после, „онези, които любят ближния си“. Какви са плодовете на тази любов? Всичко туй се определя на думи точно, обаче не трябва да се определя само на думи, но и на дела.

И тъй, казвам: Ако между мене и вас се зароди един спор, лесно ще го разрешим – ще повикаме Христа.

„И които се допряха до Него, оздравяха.“

И сега аз желая вие да имате тази опитност, да се свържете с тази реалност, да се домогнете до нея. Няма по-хубаво, по-красиво нещо в живота от онзи великия ден, в който човек ще почувства, че той е в свръзка с туй Великото, Реалното, което носи живот в себе си. Един ден, когато дойдете в свръзка с Христа, с тази велика Любов, като се домогнете до Него, ще почувствате туй не само за един миг. Аз никога не говоря за изгубената любов. Това не е любов. Аз говоря за Любов, която никога не се губи. Пак ще турите пръста си там. Някой път, нали имаш случай, търсиш ключа да запалиш електричеството. Ходиш, луташ се тук-там, не можеш да го намериш. Ключът не се изгубил. Той не си е променил мястото, пак ще светне. Колкото пъти и да си туриш ръката в Христовата рана, Той ще ти каже: „Ела и виж! Не бъди неверен, но верен. Не бъди като онзи, който казва: „Не струва да люби човек“. Онзи, който люби, не обича да говори за Любовта.

Говориш ли за Любовта, това не е любов. Тихите води са дълбоките води, шумните води са плитките води в живота.

И тъй, оставам ви единственото в света, да се домогнете до Христа, да се докоснете до Христа – и да получите това оздравяване. Това оздравяване именно ще ви направи членове на църквата.

Беседа, държана на 13 януари 1924 г.

ДОПРЕНИЯТ ВЪГЛЕН

И допря го до устните ми и рече. (Исай, 6:7)

Един от видните еврейски пророци, можем да кажем един от най-гениалните, разправя една от своите опитности. Това е една изключителна опитност, не всички могат да я преживеят, това не е реално. Това, което само един преживява, това е реално. То повидимому е едно противоречие, но всъщност не е така. В дадения момент за нас важи само това, което ние преживяваме, което ние схващаме. Преживяването на този пророк седи в това, че той се намира в едно изключително положение. Вижда неща, които не е виждал дотогава, и в него се зарażда едно отчаяние. Той казва: „Видях Бога“. Ние не можем да описваме туй, което той е видял; ние не можем да си представим работите тъй, както са били всъщност, но съдим според думите му. Казва: „Понеже видях Господа в Неговата слава и понеже съм грешен човек, ще ме сполети нещо, някаква смърт“. И тогава един от седящите духове, от тъй наречените „серафими“, духове на Любовта, взима един въглен от олтара, допира го до устата му и казва: „Греховете сега ще ти се очистят“. Ако вземем буквалната страна на този стих, питам: едно обикновено допиране на въглена може ли да извърши туй? – Не може. Значи туй е едно особено допиране. Свещеният огън се допира по особен начин.

„И допря го до устните ми и рече.“

Всички неща в живота започват с един вътрешен импулс, с един вътрешен стремеж, с едно вътрешно подбуждение. Дълбоките причини на тия подбуждения, на тия стремежи на човешката душа, в своето съвременно развитие, са неизвестни. Много от вашите състояния са неизвестни вам и вие не можете да си ги обясните. Искате да бъдете богати, имате силно желание за това и можете да

посветите целия си живот, но като ви попитат философски, защо искате да станете богати, вие ще кажете: „За това, за онова“, но подбудителната причина не е тази. Можете да имате желание да станете някой философ или някой учен, и на това си желание да посветите целия си живот, то да ви коства всичко, но подбудителните причини всъщност са скрити. Ако запитат колелото в една воденица: „Защо се въртиш?“, и то каже, че иска да смели брашното на господаря си, това така ли е? Чудни са хората! Те, като това колело, казват: „Аз искам да меля брашното на господаря си“. Ами ако нямаше вода, можеше ли да мелиш? – Не можеше. Следователно, ако ти мелиш, водата те заставя. Но зад тази вода седи друга една причина. Топлината ще му каже: „Не зависи от тебе, ако аз не съм, ти не ще можеш да се движиш“. Ако топлината изчезне, водата не ще може да се движи, а следователно и колелото не ще може да се движи. Значи причината не е в колелото, не е и във водата. Ние се спираме до топлината, но зад топлината има друга някаква причина, друго нещо разумно. Значи не е и в топлината. Ако няма някоя разумна сила, която да раздухва онзи огън, можеше ли той да гори?

И сега учените хора искат да ни убедят, че слънцето от самосебе си гори. Това е една философия, която почива на една здрава математическа основа. Аз питам: Във вашите къщи, във вашите огнища, огънят от самосебе си ли се запалва? Не, или вие го запалвате, или някой ваш съсед, или някой ваш приятел. Може вие да сте го запалили и да си заминете, а като се върнете, да кажете: „Този огън гори“. Да, но някой го поддържа. Има някаква причина, която поддържа този огън. Слънцето гори и ние казваме, че от самосебе си гори. Сега човек, сам по себе си, е една запалена свещ. Човекът гори и в туй горене вътре се проявява животът. Обаче един ден човек изгаря, както почти всички неща изгарят – свършва му се маслото. Не казвам, че той умира, а – изгасва, но ако му турите малко масълце, пак ще гори. Щом имате разумност в себе си, всякога може да възобновите топлината. У Исая, у този виден пророк, се заражда един

страх. Умен човек бил той, но кое е онова нещо, което го уплашило? Можете ли да си обясните произхода на страха, отде води своето начало? – Тази велика сила, Любовта, тя е, която произвежда страха. Страхът, това е една сила, която дава подтик на човешката разумност. Само страхливите хора могат да бъдат учени хора. И ние сме учени, защото сме страхливи. И действително, извадете страха от който и да е човек, и той не може да стане учен. Ами онзи ученият търговец-финансист, защо е станал такъв? – Страхът, бабам. Страхът е, който го кара да държи сметка за всичко. Страх го е да не остане гладен, гол, бос, да не се изложи пред обществото. Онзи ученик защо учи? – От страх учи. Онзи на бойното поле защо се бие, защо воюва? – От страх воюва той. Навсякъде от страх се бият, от страх воюват хората. И после казват: „Тия хора са герои“. Не, аз оспорвам това. Това е лично мое схващане, аз ще ви го докажа. Ще направя едно сравнение, ще ви приведа едно морално положение. То е следующето: Туй, което всички хора вършат в даден момент, е престъпление, а туй, което аз върша в същия момент, е добро. Вие ще кажете, че туй мое твърдение е криво, нали така? Хубаво, аз имам пълна каса със злато. Всеки, който би бръкнал в моята каса, какъв ще е? – Престъпник. Аз мога да го подведа под закон. Но ако аз бръкна в своята каса, аз съм морален човек. Следователно касата, в този случай, признава само мене за морален човек, но всеки друг, който бръкне в моята каса, според закона е престъпник. Аз като бръкна, касата прави за мене изключение. Защо? Я ми кажете! Нали вие сте хора на разсъждението? Туй са закони на съвременното общество. Ще кажете: „Това е илюзия“. Не, това е така, но аз питам: На какво основание отгоре аз да съм морален, честен човек, а другите да не са? Касата казва: „Само ти си честен човек и когато ти бръкнеш в мене, аз не се опетнявам“. Добре, но представете си, че аз обеднея и продам тази каса другиму. И той вземе, че напълни моята каса с пари. Ако аз бръкна в тази моя каса, как мислите, ще бъда ли онзи честният човек? Не, аз ще бъда безчестен тогава. Защо? Следователно всеки човек в

момента, когато касата е??? негова и той бръкне в нея, той не е честен човек, той е безчестен. И всички хора, които нямат каси, са безчестни, а всички хора, които имат каси, са честни. Това са положения на съвременното общество, това е съвременната логика. Аз си правя свои изводи и нека каже някой, че не е така. Туй почива на известни закони. Навсякъде в света съществува същата база.

Ние сме много морални хора. Минаваме за хора, които имат дълбока любов, религиозни сме. Ще ви приведа един пример, да видите доколко всичко това е действително така. Баща, богат банкер, има дъщеря и син, отлично възпитани. Дъщерята минава за една от най-целомъдрените, ходи скромно облечена, не обича да изнудва баща си и майка си. Бащата не е толкова претенциозен, не обича да се облича добре. Наближава Рождество Христово. Дъщерята идва, прегръща баща си и му казва: „Татко, ще ти поискам нещо“. Бащата първо мисли, че тя ще му поиска пари или нещо друго. Не, тя казва: „Аз искам да си купиш една хубава шапка, нови чепици, нови дрехи. Моля ти се, купи си, ще ми бъде толкова приятно да бъдеш хубаво облечен“. Бащата си казва: „Колко е разумна моята дъщеря, иска да ме види хубаво облечен, с шапка, с нови чепици и нови дрехи!“ Тя е гений за него. „Аз ще дойда с тебе, аз ще ти избера дрехите.“ Тръгват, тя ще му избира дрехите. И наистина, избира му хубави дрехи. След като избере за него дрехи, той ѝ казва: „Ами ти за Коледа не искаш ли нещо?“ – „Е, сега няма нужда.“ – „Ами тази шапка не искаш ли? Много хубава шапка е. Ами този костюм, тези обуща?“ Облича я той. Питам: Кои са подбудителните причини, че дъщерята иска да купи на баща си дрехи? Ще кажете: „Рождество Христово“. Не е. Тя е видяла един красив момък и не може да каже на баща си: „Татко, аз се влюбих, искам да се облека хубаво“. Тя не може да се представи пред този момък недобре облечена, затова си служи чрез дипломация, първо ще облече баща си, а после и себе си. Голяма дипломатка е тя! Така правят хората, а после ще кажат, че са морални, че са умни.

Нямам нищо против дъщерята, но в дъното на душата си тя не казва самата истина.

Сега, като дойдем до онзи вътрешен религиозен живот, и там има такива положения. Някой път ние казваме пред себе си само 50 на 100 от истината, 50 на 100 не я казваме. Някои неща ние крием и искаме да се извиним. Направим някоя погрешка, казваме: „Е, обстоятелствата отвънка са такива“. Някой път едва ли ще кажем 25 на 100 от истината, съзнателно искаме да се самоизмамваме. А в дадения случай нещата са математически, точно определени. Духовният свят е свят, който не се изменя. Аз ще ви приведа един пример, да ви покажа кое нещо е морално. Той е следующият. Сафрио, тъй наречен, един отшелник, живял в миналите векове, още в най-ранните времена на християнството. Той принадлежал към един знатен род, но се числил като член на Всемирното Бяло Братство. Според окултната философия, той дал обещание, като види, че някой извърши някое престъпление, никога да не казва, че го видял. И във всички случаи за никого зло да не мисли, никого да не издава. След като преживял 15 години в това отшелничество, той попада на следния тежък изпит. Някоя си богата, видна римлянка, Марциама наречена, имала свой любовник, с когото се разхождала през една хубава местност. Нейният любовник я заподозрял в нещо, забива ножа си в гърдите ѝ и тя остава на място, умира. Тъкмо по това време Сафрио минава през тази местност и вижда една жена, лежи мъртва на земята. Той се чуди как е станало това убийство. Веднага минават хора покрай това място и го запитват: „Кой уби тази жена?“ Той видял кой я уби, но дал веднъж обет да не казва кой извършил престъплението, отговаря: „Аз я убих“. Хващат го, дават го под съд. Всички се намират в чудо, един отшелник от 15 години, да убие една жена! И най-после си мислят: „Някакво ужасно престъпление трябва да е извършил той и за да го прикрие, решил да убие тази жена“. Осъждат го на смърт, но той казва на съдиите: „Аз имам пред умрялата едно задължение и според обичая искам за последен път да я видя, да изпълня туй си

задължение. След това вие ще приложите смъртното наказание“. Ще кажете: „Това мит ли е или легенда, че работите стават много бързо?“ В митовете и легендите работите стават много бързо, не се протакат много. Той се приближава до умрялата, простира ръцете си отгоре ѝ, тя става, издига се. Още един път простира ръцете си, трети път, и най-после тя става, оживява. Той казва: „Сега аз изпълних своето задължение, можете и вие вече да приложите своята присъда към мене“. Тя се обръща към съдиите и казва: „Не е този, който ме уби“. Следователно, когато някой каже, че той не е извършил туй престъпление, което му приписват, то ако той действително не е извършил престъплението, ще има сила да издигне умрялата. Законът е такъв. Аз изваждам един морал: Всеки човек, който не може да поправи една своя погрешка, той е престъпник, а всеки, който може да поправи една своя погрешка, той е Сафрио. И когато някой път аз ви казвам, че вие можете да поправите погрешката си, вие казвате: „Не мога, аз съм слаб“ Не, всички можете да бъдете като Сафрио. Ако един Сафрио можа да въздигне Марциама, умрялата, нима вие ще бъдете по-слаби да изправите една своя погрешка?

В какво седи сега благородството на съвременните хора? Кое е ценното в тях? Ако нас, в съвременното общество, ни запитат кои са онези особени качества, които отличават човека от животните? – „Говорът“, ще кажете. Че и животните говорят! Я вижте онези врабченца как чуруликат! Като мине някой сокол покрай тях, извикват: „Чвրък“ – и моментално се скрият. Щом замине соколът, дадат си един знак и пак излизат всички. Имат си и те знакове. Казват: „Разумното слово е, което отличава човека от животното“. Но в какво седи разумното слово на човека? Някои казват: „Да вярваме в Бога!“ В какво седи тази вяра? Нима онова животно, което гледа към своя господар и изпълнява неговата воля, та този човек не е в неговия ум като един бог? Каква разлика има между тебе и туй животно, когато ти служиш на Бога? Човек е само онзи, който изключва от себе си всяко престъпление, всяка лоша помисъл, всяко лошо желание,

всяко лошо действие. Нищо повече! Човек е само онзи, който не отнима живота никому. Той е човек, той е Сафрио. Ако след като се скарате с някого във вашия ум се яви мисълта: „Чакай, аз имам един нож, ще го забия, ще му отмъстя“ – човек ли сте? Нима онази възлюбена жена, след като обича своя възлюбен и види, че той обича някоя друга жена, каже: „Аз ще му отмъстя“, та това е човешко? Какво има от това, че люби друга? Хубаво, всички жени минават за честни, сега по вашему разсъждавам. Ако попитат вас, жените, ще кажете: „А, ние сме честни“. Всички минават за честни. Хубаво, ако вашият мъж се влюби в една жена и тя минава за честна, кое е онова, което може да го обезчести? И ако вашата жена се влюби в един мъж и той минава за честен, кое е онова, което може да я обезчести? Щом има нещо във вас, което може да ви обезчести, то е друг въпрос. Но вие всички твърдите, че е така, че туй е 100 на 100. Питам тогава: Ако вие всички жени сте честни, защо се подозирате тогава? Кое ви дава повод да се подозирате сега в дадения случай? Имате ли право в дадения момент да ограничавате душата? Вие вътре в душата на вашия мъж ли сте? В ума на вашия мъж ли сте? Знаете ли какви са онези дълбоки подбуждения от миналото, какви са отношенията между две души? Вие казвате: „Той се влюбил“. Може да не е така, но привидно да е само. Като каже някой, че се е влюбил, какво подразбира влюбването? Нима някой не може да се влюби в моята каса; нима не може да се влюби в моите обуща? Щом се влюби, задига ги. Един ден, щом видя моите обуща на други крака, аз ще кажа: „Аз се радвам, че тия мои обуща ще ти служат така, както и на мене“. Ако подам заявление и се оплача, какво ще спечеля? Какво от това, че не са на моите крака, а са на неговите? Следователно ние напущаме Божия закон и се спираме пред неща, които са извън морала. Ние, съвременните хора, считаме едно положение за морално, а друго – за неморално. Всяко едно неморално положение има особена черта на човешкото лице. И форма си има то. Престъплението в света живее, и то също си има форма. Престъпната мисъл си има особена форма,

престъпното желание си има особена форма, престъпното действие – също. Тези най-тънките неща, например, и те имат своя форма. Някой път ние не искаме да признаем това, но в погледа се вижда – лош поглед има такъв човек. С този поглед казва: „Ти направи тъй, но и аз зная как да постъпя“. Той направи някоя гримаса с устата си или си затвори едното око, тъй, понамигне с него. Е, казвам: Според вашата философия какво лошо има в това, че някой мъж намигнал на някоя жена? В какво седи престъплението? Какво от това, че си затворил едното око? Тъй както си е затворил окото, той казва: „Аз съм много честен човек, гледам само с едното си око, имам само един закон“. Ние го даваме под съд, че извършил едно престъпление. Ние казваме, че когато някой човек затвори едното си око, това е престъпление, а когато гледа жената с двете си очи, това не е престъпление. Намигнал ѝ. Питам: Где е моралът? В какво седи моралът? Че затворил едното око, това се счита за престъпление!

Седят всичките моралисти, искат да ни убедят, че в света имало морал, имало установени положения. Едно морално състояние дава едно морално разположение, едно вътрешно разположение. То едновременно внася в ума светлина, в сърцето внася ширина, а във волята внася сила. Всяко едно положение, което внася светлина в ума, разширение в сърцето и сила във волята, това е само едно морално положение, не е още морал. Някои хора казват, че са морални. От това гледище, в съвременното общество, има малко хора, които са морални. И онези, които създават законите, като се поставят в положение да ги изпълнят, те сами ги престъпват. Съвременното общество създава закони и само̀ не ги изпълнява. Значи английските закони не са валидни за България, и българските закони не са валидни за Англия. Питам тогава: Нали трябва да има един общ знаменател? Имаме американски закони, имаме английски закони, имаме германски, французски, руски, китайски, японски, но где е общността на тия закони, где е валидността им? Валидни ли са едновременно за всички? И ние виждаме, че в България ако убиеш в

мирно време един човек, ще те затворят, ще седиш в затвора 10–15 години и ще минеш за безчестен. Но ако ти във време на война убиеш 10 души, ще ти турят един георгиевски кръст, ще те считат герой. Това не е само у българите. И у англичаните, и у русите, всички общо ще турят кръст за храброст. В мирно време всички поддържат, че престъпления не трябва да се вършат, а във време на война казват: „Колкото повече убиеш, толкова по-добре". Туй раздвояване откъде е дошло? Сега ще кажат някои, че това е за да очистим света, за да го подобрим. Добре, уверени ли сте, че светът се нуждае от такова пречистване? Когато един български лозар изпраща някой да му реже лозето, какъв човек ще прати? – Разбира се, някой майстор, който разбира от рязане. Не всяко рязане е правилно рязане. Казват: „Да се създаде един закон!" Да, но не е само това. За да се създаде един закон, трябва да се съберат най-умните, най-учените, най-силните хора в света. А в съвременния свят, в съвременна Европа кои правят законите? Тия техни закони аз наричам закончета. Обаче в света има един велик вътрешен закон, който едновременно наказва и законодателя. Всеки един закон, който не е в съгласие с живата природа, всеки един закон, който не е в съгласие с Бога, той не е истински закон. За не говоря за този Господ, за който говорят хората. Не, има един Господ в света, Който въздава на всичките народи едновременно.

Аз няма да се спирам сега да ви обяснявам, че всички тези промени, всички тези икономически пертурбации, глад, болести, всичко това е резултат на онези извратени закони на държавите в света. Колкото по-малко закони има в една държава, толкова тази държава е по-добре, а колкото повече закони има в една държава, толкова тя стои на едно по-ниско ниво в своето развитие. Някои ще ми възразят. Питам тогава: Ако законите са едно естествено положение на съвременното общество, где са кодексите, когато един мъж и жена се оженят и народят деца, как да ги възпитават и отхранват? Има ли написани закони? Има ли някакви закони, според

които майката да съди сина си и дъщеря си? Има ли някакви закони, според които бащата да съди сина си и дъщеря си? Има един закон, но написан ли е? По някой път, ще видиш, бащата и майката държат там една пръчица и казват: „Видиш ли я?“ Там е всичкият закон – в пръчицата. И някой път майката я вземе, намагнетиса малко по задницата малкото дете, то попее и всичко се свършва. Добре, една държава не е ли една фамилия? Нека и държавата си има една малка тояжка там. Ако казват за съвременното човечество, че е пропаднало, аз предлагам това, което и друг път съм предлагал. Нека всички управляващи, цялата полиция, властта, всички съдии, стражари да се оттеглят, да остане без тях, и нека в продължение на 5 дена да се даде свобода, всеки да се прояви свободно. Да видим тогава дали ще има повече кражби и престъпления или по-малко. И аз казвам: Настанала е една такава епоха, когато всичките религиозни хора трябва да се самоопределят.

Ще се върна към стиха: „И допря го до устата ми“.

Аз наричам този огън, огън на Любовта. Устата, това е символ на разумното в света. Уста има само разумният човек, а всички онези хора, които са неразумни, те нямат уста. Ако вие считате отверстието на устата и езика, които имате, за уста, това не е уста. Устата е създадена за един разумен разговор. Тази уста трябва да бъде сладка, да няма в нея никакви горчивини. Този, който е създал езика, никакви горчивини не е внесъл в него, затова и никакви горчивини не трябва да има.

В сегашните културни хора, в хората на новите течения – разните окултисти, теософи, християни, хора от каквато и да е религия, аз поддържам: Техните усти и техните езици трябва да бъдат чисти. Ако всички онези водители на религиозните течения биха постъпвали като Сафрио, да казват: „Туй престъпление е наше“, светът щеше да се оправи. Ако всички духовници биха казали: „Освободете всички затворници, защото за войните, за всички нещастия ние сме виновни“, то като потеглят три пъти ръцете си,

целият свят ще възкръсне. Ами че туй е положението, в което съвременният свят трябва да дойде. Да кажем, всички вие, които ме слушате, очаквате нещо, но ако ви попитат защо сте дошли на земята, какво ще кажете? – „Е, да се осигурим.“ Но, действително, можем ли да се осигурим? Аз бих желал да видя един осигурен човек от хиляди години. И тогава казвам: Силният човек може да стане слаб, и умният човек може да стане глупав. Не са положителни неща тези. Юнакът в младини, като стане на 60–70-годишна възраст, ще бъде така безсилен, както най-малкото дете. Онзи учен човек може да заболее и неговият мозък от едно заболяване може да изгуби всичкото свое знание. Значи всяко нещо, което можем да загубим, всяко нещо, което не е вътре в нашата воля, то не съставлява същността на нещата.

И тъй, чисто духовният свят е свят, създаден от идеални форми. Например, как се проявява Любовта? В съвременния свят Любовта може да се проявява само чрез добродетелта, иначе тя е недосегаема. Самата добродетел се изявява чрез материали, а Любовта, като принцип, е нещо нематериално. Човешкият ум се проявява само чрез човешките мисли. Разумната човешка воля е една чисто духовна сила, но само чрез своите действия тя се материализира.

Този серафим, Любовта, трябва да се докосне до нашите устни. Тя се е докоснала до този велик пророк да го въздигне и оттам насетне този пророк е писал тези хубави работи. Откак се е докоснал този серафим до Толстоя, оттогава той е почнал да пише тия хубави работи. И всеки човек, до когото се допре този свещен огън на Любовта, всичко може да направи, всичко хубаво може да напише. Питам: Кое е по-хубаво в света, да имаш нещо, от което да се ползваш, или да го придобиеш и да ти го вземат? Вземете сега съвременния културен свят, съвременна Европа, какво придобиха в тази обща война, в която умряха 30 милиона хора? – Всъщност нищо не придоби. Развратът в най-голямата си сила влезе в съвременния свят и сега идват още по-тежки страдания. Да не мислите, че идва мирен живот. Не, сега сме пред вратата на още по-лоши неща и ще

видят какви неща ще станат в природата. Най-много след 10 години хората ще видят какви промени ще станат в живата природа. За всяко нарушение в живата природа тя иска своето равновесие. Всички тези хора, които са измрели, техният живот, който еволюираше и се спря, създаде известна отрова вътре в света. И всякога след една война се ражда развратът. В съвременното общество трябва да има опомване. Опомването се състои в това, хората трябва да съзнаят, че известни положения са грешни. Сега и англичаните, и французите, и българите искат да ни уверят, че войната е в реда на нещата. Не, войната е едно изключение, не е в реда на нещата. Една случайност е тя, едно изключение, а изключенията, това са един закон за проявяване на разумния живот. Например, някои, които имат запичане, може да им се даде рициново масло. Но рициновото масло е една случайност, едно изключение в живота, то не е една необходимост. То не може всякога да се взима. То е само за да се урегулира човешкият стомах, да се премахне онова състояние, което е против растенето на неговия организъм. Сега колцина имат този характер на Сафрио? Съвременното духовенство казва: „Ние не сме в състояние да оправим света. Учителите, те са виновни за младежта, те са безбожници, не ги учиха на бащината им вяра“. – Ако питате учителите, те ще кажат: „Родителите са виновни, обществото е такова“. Ако питате обществото, то ще хвърли вината другиму. Всички слагат прегрешенията един на друг и всички са все чисти и праведни. Казват: „Природата е такава, Господ е създал такъв света“. Всичко слагат на Бога. Господ казва: „И Христос, като дойде едно време, и Него осъдиха, заковаха Го на кръста“. Неговите ученици мислеха, че Той е много силен. И Юда, който Го предаде, казваше: „Аз ще Го предам, за да се прояви Неговата слава“. Той мислеше, че като Го предаде, с един замах Христос ще се освободи. Обаче видя, че Той бил слаб и умря като другите хора. Като Го разпнаха, той съжаляваше. Какво мислеше Юда? Той мислеше, че Христос е много силен, ще стане цар, да управлява света, а Юда ще стане Негов пръв министър.

Но като видя, че нищо не можа да стане от това, което очакваше, той се самоуби. Друг един от Христовите ученици взе нож да Го брани.

И във времето на Христа имаше хора, които казваха, че светът без нож не може да се поправи. Този ученик искаше да вземе много ножове, но Христос му каза: „Вземи само един нож, за да си направиш опита. Едни нож ти е достатъчен“. И Петър взе един нож, наточи го хубаво в градината. Смел беше той, не знаеше какво можеше да го сполети. Тогава нямаше комунисти и анархисти. И като взе ножа, видя, че бил много страхлив. Страхлив беше той, ще ви докажа. Като отиде в градината, от треперенето на ръката му едва можа да отсече ухото на слугата и Христос му каза: „Слушай, ти нищо не можеш да направиш, аз виждам, но скрий ножа в ножницата“. И Петър казва: „Учителю, само да пожелаеш ти, аз съм готов на всички жертви, аз съм силен, ще те браня“. Той скри ножа си и след туй офейка. Отидоха идеи, всичко отиде. И всички се разбягаха. Като отидоха там, в преторията, казват на Петра: „И ти си един от Неговите ученици“. – „А, аз съм човек с други възгледи, не съм от Неговите ученици“ – отрече се. Три пъти се отрече от Христа и след туй Христос го попита: „Петре, где ти е ножът?“ И като му каза Христос тия думи, той Го разбра. Докосна го Христос с онзи огън на Любовта и му каза где е пътят за избавлението на човечеството. Не чрез нож ще се избави светът, но сърце трябва, ум трябва, безстрашие трябва, а ти си, Петре, страхлив, страхлив като заяк! Аз съм ви привеждал онзи анекдот за заяка, който казвал: „Дотегна ми вече в горите, аз ще изляза навън в света“. Купил си два кобура, въоръжил се, разхожда се. „Паф!“ – тракнало нещо, подскочил и избягал. „Втори път няма да бъда страхлив.“ Тракнало пак, пак избягал. Колкото пъти тракнало, все избягвал в гората. Та и ние сега сме герои. Англичаните в първо време бяха герои, но после в хоризонтално положение дрехите им. Германците – също, отначало бяха горди, но после в хоризонтално положение пардесютата им. Като ги разбиха, и те бяха в същото положение. Не сме видели герои. И българите, като бягат, и

техните пардесюта са в хоризонтално положение. Всички бягат, но като се върнат в отечеството си, казват: „Като нас герои няма!“ Не, не, приятелю, геройството седи в друго. Аз бих счел герой ето кой народ: когато излязат някои народи да се бият, то истинските герои от тях, като си дигнат ръцете, да приспят своите неприятели, да отидат при тях, да им вземат оръжията, да ги нахранят хубаво и след това да ги върнат при техния цар, като им кажат: „Слушайте, ние сме миролюбив народ, не искаме да ни закачате“. Втори и трети път, като дойдат, да направят същото. А нас сега ще ни разказват, че сме герои. И картечният огън тъй прави: „Тък-тък-тък!“ Но и от неприятелската страна: „Тък-тък-тък“. И едните, и другите се избиват. Каква философия има в това избиване? И във всички църкви учените учат, че Бог е Любов, че майките и бащите трябва да се обичат. Питам тогава: Ти защо ще разплачеш тази майка с убиването на този неин син? Тази майка, която го е целувала, милвала и казвала: „Синко, синко, без тебе не мога“ – ти ще я разплакваш. Защо да ѝ нанасяш тази рана? Този, когото убиваш, той има сестра, брат. Всички разплакваме. И сега всички свещеници, всички проповедници на този живия Христос седят и казват: „Така трябва да бъде“. Не, не трябва да бъде така. Не трябва да разплакваме нашите майки и бащи; не трябва да разплакваме нашите сестри и братя. Така трябва да мислят и англичаните, и французите, и китайците, и японците, и русите, и българите. Като мислим така, ще се оправи този свят.

Сега в света иде една велика сила, аз я наричам живия Господ, Който иде в света. И ясновидците, дори и най-видните учени хора, виждат вече това. Иде Господ! Ще видят всички това. Всички казват: „Да видим Господа!“ Аз ви казвам положително: Вие всички ще Го видите. Не днеска, но един ден вие ще Го видите всички. Не след 1,000 години, не и след 900 години, малко по-рано ще бъде, не и след 800 години, не и след 500 години, още по-рано ще бъде. Аз мога да се спра на 500 години. Ще кажете: „То е в далечното бъдеще, не е за нас“. Още по-близо е. И знаете ли какво ще бъде положението на съвременното

човечество, когато дойде Господ? Всички хора ще бъдат простряни на земята с лицето си надолу. С всички, без разлика, така ще бъде; цялото човечество ще бъде простряно на земята. Всички ще лежат, ще мине тогава Христос и ще каже: „Онези, които са правили добро, които са се подчинявали на Божия закон, ще възкръснат. А онези, които не са ходили по Неговото учение, ще останат отвън“. И следователно, като потегли Христос ръцете си върху тях, те ще възкръснат. Христос ще пита колко има между българите, които са ходили по Неговото учение? Колко американци, германци, французи, руси и други има между всички, които са ходили по Неговото учение? Той ще види кои са истинските и вие ще видите между кои сте. Ако станете, вие ще Го видите, ще видите онова велико лице, което казва: „Гладен бях, нахранихте ме; жаден бях, напоихте ме; в затвор бях, посетихте ме; болен бях, прегледахте ме“. Но това са само символи, зад които се крият велики истини.

Сега туй учение на Христа не е само един импулс, да се въодушеви човек временно, то не е само едно въодушевление. Божественото учение мяза на един малък огън, който се постоянно разгорява. И всичко, което прави човек, прави го само заради Бога. Питам ви: Защо става всичкият спор сега в света? Вие ще се срещнете някой път, ще кажете: „А, шапката му е хубава“. На дрехите му ще погледнете, на знанието, но всички тия неща са външни украшения. Онова, което отличава човека, е друго. Аз ще ви приведа едно сравнение. Минавате през едно планинско място, някой овчар си направил там някоя малка колибка с една стаичка. Той ви покани, нагости, посвири ви и вие си заминете. След 15 години минавате пак през това място, няма колибка. Този овчар разбогатял, продал всичко, направил си един хубав палат, купил си автомобили, наредил си палата добре, с електрическо осветление, с банята му, и си казвате: „Положението на този овчар се подобрило“. Но я попитайте онези овчари, съседи, какво ще ви кажат за него! Ще ви кажат, че той не е първият човек вече, не е такъв, какъвто беше. Той вече е богат, има

всичко, голям палат, шарени прозорци с хубави завеси, той е сам облечен в копринени ризи, но на колко вдовици той е взел имането, колко сиромаси е опропастил! Питам: Где е тогава щастието му? Често вие казвате: „Колко е светнало лицето на този, а на онзи колко е пожълтяло!“ Аз обичам по някой път жълтите хора. Ами че те ни трябват! И колкото повече жълти хора имаме, толкова по-добре. Онези, оправените хора, не са най-добрите. Това е едно заблуждение. Онзи, с изпъкналите очи, не е най-добрият. Аз наричам красиви очи знаете ли кои? Когато си обезсърчен, отчаян, среща те някой, тури си ръката на главата ти, погледне те и ти каже: „Братко, не бой се, не бой се, има добри хора в света“. Ти усетиш една топлина и в тебе настане цял преврат. Това е човекът с добрите очи. Жена или мъж, като тури ръката си отгоре, подига този, отчаяния. Казвам: Браво! Но ако тя тури ръката си върху него и го смъкне, казвам: Съжалявам. Ако един мъж тури ръката си върху главата на една развратна жена и я спасява, казвам: Браво! Ако неговата жена се сърди, че той спасил тази жена, казвам: Жено, ти не разбираш един от великите Божии закони, ти не разбираш волята Божия, твоят мъж не е дошъл да служи на тебе, той ще служи първо на Бога, после на себе си и най-после на тебе. Туй е едно положение, което съвременните хора трябва да разбират. Вие казвате: „Този човек, като ни проповядва това нещо, върши ли го така? Ами когато всички спят, какво прави той, какъв е неговият интимен живот? Ами ако нас само тъй ни забавлява?“ Да, тъй прави светът, възможно е и аз да го правя. „Нали всичките хора, светът, Господ го е направил?“ Да, Господ го направи, но в него има сила да изправи всичко. И един ден Господ ще оправи света. Аз ви казвам: Проверете един закон в света! Намерите се в едно безизходно положение, опитайте Господа тогава! Ако вие искате да опитате великата Истина, кажете си в душата: „Ако всичко това Господ е създал, от сега грях не правя“. Кажете ли си така, всичките ваши недъзи, умствени, сърдечни и волеви, всичко туй ще изчезне и вие

ще бъдете свободни. Аз употребявам вашия израз, защото Господ вас не ви е създал. Роденият от Бога грях не прави.

Сега често някои ми казват: „Учителю, кажи една дума!“ Но като се каже думата „Учител“, аз подразбирам друго едно значение. Аз разбирам, че в света има само Един Учител, Един е Той! Един е Този, Великият Учител. Когато аз разправям туй, моят ум другояче мисли. Ще ви приведа един пример. Тази сутрин, беше се вече съмнало, седя в стаята си и съм дълбоко замислен. Ключът на лампата ми е затворен. Седи при мене един мой приятел и веднага лампата светва. Казвам си тъй, по човешки: Как така съм оставил лампата да свети? Простирам ръката си да я изгася. Казвам си: Тия отвън, по инсталацията, си играят с електричеството, играят си с тока – ту го пущат, ту го спират. Чакай да затворя ключа! Затварям ключа, тя пак светва. Казвам: Лампата свети и при затворен ключ. Отварям я, пак свети. Питам този приятел, който седи при мене: Какво става? Той ме пита: Ама възможно ли е? Значи електричеството и като е отворено, се проявява, и като е затворено, се проявява. Аз мога да ви обясня това и научно, но изведнъж се спирам и какво виждам! Един мой заминал приятел дошъл и ми казва: „Аз искам да ви кажа, че едно време живях между вас и като тази лампа светих, та сега искам да ви обърна внимание“. Неговото име е Иван. Казвам му: Как си ти от онзи свят? Какво правиш? Добре дошъл! – „Много добре, авангард съм изпратен в България, идем вече отгоре!“ Е, вие какво ще кажете сега, като ви разправям този анекдот? Да оставим това, дали вие вярвате или не. Онези, които вярват, считат това за една действителност, а онези, които не вярват, считат това за един мит, разказ или за една басня, тъй хитро скроена от мене. Но както и да е, питам тогава: Красивото в живота, в какво седи? – Красивото в живота седи в общението с Бога на Любовта. Туй, което разширява сърцето, туй, което дава светлина на ума, то е само когато срещнеш едно същество, на което сърцето трепти като твоето, когато видиш неговата светлина, когато видиш неговата воля, която действа като твоята. Този човек е разумен и тебе

е приятно да говориш с него. Само между разумни хора може да има едно разумно общение. Някой те погледне и набързо свали погледа си надолу. Аз считам хубав поглед този, да те погледне някой с една нежна усмивка, а не да те погледне и после да свали крадливо надолу погледа. Така прави младата мома. Тя иска с това да покаже, че има срамежливост. А какво нещо е срамът? – Срамът дойде, когато хората съгрешиха. Когато направиха едно престъпление, те се усетиха голи, туриха си дрехи. Не е хубав този поглед, да се погледне някой тъй нахално, с един хипнотичен поглед. Хубав поглед е мекият поглед. Да те погледне някой с един мек, нежен поглед и да каже: „Братко, в името на Бога на Любовта, Който живее в мене, аз съм готов да извърша всичко онова, което е за твоето добро". И когато той ме погледне, да каже същото.

Сега това не е едно учение, да знаете как да сте спрямо мен. Не, аз за това не се нуждая, но всеки да погледне така към всеки един страждущ. Колко страждущи, колко вдовици има, колко бедни има, те не се нуждаят само от дрехи, от обуща. Колко хора има, които зимно време хвърлят обущата. Не само от това се нуждаят хората, но от една вътрешна подкрепа. Казват: „Мил поглед искам". Какво е милият поглед? – С мил поглед се предава нещо. Когато аз кажа: „Ето, този човек беше много добър, но сега не е такъв", прав ли съм? Може ли човешката душа да се измени? Ще ви дам един пример. Майката обича детето си. Тя го милва, целува. Бащата донесе бонбончета, ябълки, и то си хапва от това-онова. Майката казва: „Хайда, мама, хайде, хапни си!" Но по едно време се разстройва стомахът му. Кой е виновен? – Майката. Тя го вземе, тури в коритото вода, измие го, то стане чисто. Та сега всичко туй, което вършат хората, това са малките деца, които са оставили своите извержения. Какво правим днес хората? – Уловим престъпниците и ги съдим, според законите. Не, сега ще постъпим като майките. Ще вземем коритата, ще ги измием и те ще станат чисти. Ще кажем: „Тъй, мама, друг път няма да правиш така, няма бонбончета". Казвате: „Туй е една философия, която не

търпи никаква критика!“ Кой от съвременните закони търпи критика?

И тъй, ангелът на Любовта трябва да се допре до нас. Кой е този ангел? Единственият ангел, който ние знаем, който се е въплътил на земята, който е страдал, това е Христос. Той е един от ангелите. Той е ангел Господен. Той е наречен още и Син Божий. Ангелът е служител Божий. Следователно първият ангел, който е слязъл на земята, Той е Христос. Той е единственият ангел, който е облечен в плът и кръв. Единственият ангел, който е закован на кръста, това е Христос. По това се отличава Христос, един от Великите Учители, че Му забиха гвоздеи. Историята не помни друг човек, който да е бил закован. Следователно истинският ангел се отличава по това, че той носи белезите на това заковаване. Мнозина искат да носят Христовото име. Някои ми казват: „Христос е дошъл на земята, еди-кой си е Христос“. Казвам: Аз се радвам, но вижте ръцете му пробити ли са. Ако са много меки и нямат дупки, той не е Христос. После, вижте и краката му, вижте и сърцето му. Тази дупка седи ли в сърцето му? Той я носи. Някои казват: „Как ще познаем Христа?“ – Пет белега носи Той: два на краката, два на ръцете и един на сърцето. А казват някои: „Учителя,??? да ви прегърна и да ви целуна“. Ти, който не си бил разпъван, можеш ли да целуваш? Разпъваният може да го целуне онзи, който е бил разпъван. Болният може да влезе в положението на болния, но здравият в положението на болния не може да влезе, той може само да му услужи. Следователно, ако ние не минем през онази дълбока опитност, през която Христос е минал, ако нашето сърце не се закваси с онази дълбока самопожертвователност, през която Христос е минал, как ще служим на Бога? Сега казват: „Христовата кръв ще ни очисти“. Коя е Христовата кръв? – Това е великата жертва, великото учение на Любовта. А сега всички църкви от хиляди години турят венци, чакат пришествието Божие. Казват: „Идва Господ!“ И ние казваме: „Идва Господ!“ А те казват: „Не слушайте този проповедник, той е малко смахнат, има време още“. Аз няма да се спирам върху

това, те са наши братя, и те са прави, и аз съм прав. Техните часовници са на турски, моят е алафранга. Казвам: Приятели, една грешка има, вашият часовник е на турски, чакайте да ги преведем под еднакъв знаменател. И тогава, като ги извадим, ще видят, че и те са прави, и аз съм прав. Времето е дошло, само че нашите часовници не са верни. Казвам: Христос иде! „Нека малко се позабави, че да се очистим от греховете си." Казвам: Според Христовото учение може да се очистим веднага. Кажете: „Аз служа на Христа", и раздайте всичкото си имане! Казва: „Аз ще го раздам, но ще оставя за себе си поне 10,000 лева". Не, всичкото си имане ще раздадеш, а пък ако нямаш да раздадеш, не раздавай нищо! Помня, преди 10 години, един богат мой приятел, доктор Миркович, ми казва: „Слушайте, Учителю, да ви оставя настойник на моето богатство". Казвам му: Аз не се нуждая да ставам настойник на твоето имане, но ще ти дам един съвет. Ако искаш да изпълниш точно волята Божия, ще раздадеш всичкото си имане на бедните и тогава ще работиш с мене. Но понеже имаш много роднини, да не кажат, че сме ти опетнили ума, ти ще продадеш имането си и ще го раздадеш на тях. Не трябва да се опетни името Божие, да не кажат, че вървиш подире ми. И така направи той. Един от братята на доктор Миркович, като умря, остави след смъртта си около 40,000 лева, които завеща за направата на един параклис, обаче роднините му взеха парите и ги разпределиха помежду си. Явява се насън той на брат си и му казва: „Моля ти се, не мога да бъда спокоен, иди кажи на роднините да раздадат богатството ми на тази църква, за която съм го определил". Аз му казвам: Брат ти, като жив, трябваше да си уреди въпроса, сега нека той сам да си го урежда. Аз не обичам да се занимавам с уреждането на материални работи. Така направи и ти, за да нямаш после неприятности. Някои казват за някого: „Богат човек е този, нека дойде между нас". А, користолюбива е вашата цел! „Ама учен е този." Не, користолюбива е вашата цел! Ние искаме хора със сърца. Не че не почитаме този или онзи, нека си е учен, нека си е богат, но ако дойде при нас, нека да

разполага с богатството си тъй, както си иска. Ние не искаме да му кажем тъй или иначе да направи. Не, ако иска да изпълни волята Божия, тъй да направи, ако пък не иска да влезе в съблазън със своя живот, нека раздаде имането си на своите роднини.

Сега този ангел иде! Не е въпрос как аз живея, как вие живеете. Ще ви кажа едно нещо, което и друг път съм казвал: Ако има единствено същество в света, което живее чист и свят живот, това е само Бог! Следователното единственото за нас е да се съединим с Бога. Някои ги е страх да се съединят с Бога, да вложат своите капитали в Него. Казват: „Ако се съединим с Бога, капиталите ни ще изчезнат“. Вие влагате в банките 10–50–100 милиона, не ви е страх, от хората не ви е страх, но като кажем да ги внесете в Христовата банка, казвате: „Христос е много щедър, ще ни хвръкне капитала“. Не, духовният свят си има статистика, има си и банки, но по какво се различават тия банки от светските? Там никой не краде, дивиденти не се губят. Нито стотинка се губи от тях. Кой каквото си е изработил, то си остава за негова сметка. То е красивото в света. Онзи, който живее добър живот, съответното му се връща; онзи, който живее лош живот, и нему съответното се връща. За всяко нещо си има сметка. А добрите хора там са много щедри. Като те намерят беден, дават, но пари назаем не дават. Днес си гладен, за обяд ще те нахранят, а за утре вече е друг въпрос. Там за пари не те уславят на работа. Ако отидеш на лозето, ще работиш без пари, ще оставят на твоята добра воля и като се върнеш вечерта, ще те нагостят много добре, без да ти платят нещо. Но законът у тях е следният: Този човек, у когото си работил веднъж, можеш през целия си живот да отиваш да ядеш при него. Ще кажете: „А, то е много добре. Ние сме икономисти, един ден да работиш и после – Аллах-бабам – осигурена работа!“

И тъй, трябва да оставим този ангел на Любовта да се докосне до вашите сърца. Днес е денят! Но във вас не трябва да има туй състояние, от което хората полудяват. Полудяването в света произтича от един закон: щом човек се раздвои в своите убеждения,

той полудява. Туй трябва да го знаете, а не че доброто учение полудява хората. Всеки, който се е раздвоил, всеки, който не е изпълнил волята Божия, все полудява. И съвременният свят към това отива. Единственото нещо, което може да ни направи трезви, е да имаме една основна мисъл: От Любов да служим на Бога и като Сафрио да не осъждаме никого. Ще дойде осъждането, но във всички случаи да кажем: „Аз съм причината за това". Някои път, като ви говоря, говоря, казвам: „Тия хора са добри, тия хора са способни, аз съм причината, че не ме разбират, трябва да намеря някакъв метод да им разправя хубаво, има в тях добро. В мене е погрешката, аз трябва да направя още по-големи усилия". Тъй говоря, за да бъда положителен. Щом кажа, че погрешката е у вас, аз съм на отрицателната страна. Аз не се отричам от злото, нито от доброто. Доброто аз направих, и злото аз направих, но аз, който мога да направя туй зло, мога да направя и доброто. Сегашните хора обаче са на другата страна. Щом дойде за доброто, казват: „Аз направих това добро". А щом дойде до погрешките, там ги няма. Ще бъдем доблестни да признаем своите погрешки пред себе си, да се разтърсим и да кажем: „Слушай, приятелю, ти още не си живял по закона на Любовта". Сега, според туй учение, някои искат да знаят дали живеят по закона на Любовта. Аз ще ви дам един начин, и за млади, и за стари, да разберете дали живеете според Любовта. Влезте в един дом веднъж, дваж, три пъти. Ако в този дом става подобрение, вашите влияния са добри, любовта ви действа. Но ако след като влезете в този дом произведете една малка дисхармония, нямате любов. Мнозина имат особена тактика, особена психология. Те, като влязат в един дом, гледат дали мъжът или жената е по-съобразителна, искат нея или него да ги предразположат. Гледат да задоволят единия от тях. Не, ти като влезеш в един дом, ще бъдеш и към мъжа, и към жената, и към децата честен. От твоето сърце ще блика любов и на всички същества, които са излезли от Бога, ще гледаш като на живи души, ще гледаш с чист поглед, няма да имаш никаква задна мисъл.

Това е Христовото учение, което всякога можем да приложим. Така ще бъдем щастливи.

Този Господ, Който ни говори, Той не е отвън, Той е вътре в нас. Той ни говори, говори, говори. Страданията, мъченията, нещастията, това са истинският Божествен език. Страданията, това са според Божествения език въздишките. И когато видя, че някоя жена въздъхне, аз не се смея тогава, но казвам: Научила е едно нещо. А щом се засмее, казвам: Ти още граматиката учиш. Щом видя сълзите ѝ, казвам: Тя е на правата страна, тя чрез въздишки мисли. Казват: „Слабохарактерна е“. Не, онези, мъж или жена, които плачат и въздишат, в моите очи ги турям много високо. Чудни са хората! Казват: „Тя е баба, плаче“. Питам: Какво щеше да бъде, ако времето не плачеше, ако слънцето не печеше? Ами че тогава печенето на слънцето не е ли бабешка работа? То е същият закон. Плаче човек, но в тия сълзи се крие нещо. Някой път и небето плаче, но в тия сълзи растат цветята, зреят плодовете и ние живеем и растем. Много пъти, като видиш на очите на майка си или на баща си две сълзи, те действат на децата много повече, отколкото ако им говорят. Свещени са тия сълзи! Сега да не отидете на другата страна, да мислите, че всички сълзи са свещени! Не, два вида сълзи има. Има актьори на сцената, които турят зад ушите си по едно мехурче, пълно с вода, съединено с конче,??? та като се натисне, да пусне вода, да даде вид, че плаче. Не е плач това. Вода е това! Друг пък ще го убиват. Тури под дрехата си един мехур, дебел около една педя, пълен с червена течност, че като се яви на сцената, другият го мушне с ножа и протече буйно онази червена кръв. Това не е истинска кръв. Боя е това. Казват за него: „Плаче той“. Но какво? – Вода е това! „Кръвта му изтече.“ Каква кръв? – Кръвта на онзи престъпник, боя е това! Като боднаха Христа, кръв и вода протече от Неговото сърце. Това е истински страждущият човек.

Туй учение е за новите хора. За тях казват, че са сектанти. Не, те не могат на учението на тия сектанти и най-малкия пръст да обърнат.

Пък сегашното верую! „Ама тъй е казал Христос.“ Какво е казал Христос? Христос е казал: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а ближния си, като себе си“. Или: „Който се гневи на брата си без причина или който рече напразно всяка реч…“ Това са писани неща. Защо тогава да притуряме на Христа това, което не Му идвало на ум да каже? Ако на нашата планета, до времето на Христа, се явил един ангел на Любовта, и след Христа пак ще се яви този великият, и Любовта Му ще бъде по-голяма. Като се яви по-рано Христос, Любовта Му не беше тъй голяма, че да поправи света. Но този път, като дойде Христос, Любовта Му ще е по-голяма и ще може да оправи света. Като Го туриха на кръста, Той каза: „Този път аз пропуснах нещо, взимам го предвид, но втори път като дойда, няма да го пропусна“. И сега Христос, като дойде на земята, ще донесе това новото нещо. Разбирате ли? Вие ще бъдете зрители на тази новата култура, на туй Божествено благо, и ще разберете, че вътре във вас, във вашите сърца, във вашите умове, във вашите души има нещо ново, туй, за което не сте сънували. И Павел казва: „Има нещо, за което не сте нито помисляли, нито сънували“. И онова, което Бог ви е приготвил, то е скрито във вашите души.

Та не се забавлявайте с вашия свят, т.е. не отвличайте ума си! Отворете сърцата си, сега са последните времена в света! И ако чакате да дойде друга епоха, вие ще останете назад. Може да дойде друга епоха, но сега е време за работа.

Казва се: „И допря го до устата ми и рече“.

Какво рече? – Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичко, което се крие в това сърце. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум и с всичко, което се крие в този ум. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа и с всичко, което се крие в тази душа. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си сила и с всичко, което се крие в тази сила. И да възлюбиш ближния си като себе си и туй, което се крие в ближния ти.

Това е великият закон, който Христос носи сега на земята!

Беседа, държана на 20 януари 1924 г.

КОЛКО ПЪТИ ДА ПРОЩАВАМЕ

Тогаз пристъпи Петър при Него и рече: „Господи, до колко пъти, ако съгреши брат ми, да му прощавам, до седем пъти ли?" (Матей 18:21)

Съвременният културен живот, аз го наричам „живот на спор". Това е от хиляди години така. Хората спорят, но този спор съществува не само между хората, съществува и между най-дребните буболечици; и те спорят за нещо, разискват, важни въпроси разрешават. Естествено, този спор на сцената се явява като едно странно явление, явява се тъй нареченото чувство на обида. В човека има едно чувство на обида. То е чувството на личния човек. Някои мислят, че само хората съзнават, че са личности. Не, има и малки, дребни същества, които съзнават, че са личности, т.е. разбира се, схващането на животните за личността не е такова, каквото на хората.

Сега ние ще се спрем върху онова вътрешно схващане за обидата. Обидата често нарушава вътрешното равновесие в живота. Вие може да имате едно прекрасно настроение, но една дума, казана не на място, може да наруши цялото ви равновесие, да се върнете у дома си неразположен духом и цяла нощ да не можете да спите. Нас може да ни утешават, че трябва да простим, че трябва тъй да направим, иначе, но защо трябва да простим? Сега Петър спори, види се, той е бил малко запознат със законите на вероятностите, и пита Христа: „Според закона на вероятностите до колко пъти трябва да се прощава, до седем пъти ли?" Казва му Христос: „Не до седем пъти, но на седемдесет места по седем". Той се намери в чудо. Казва: „Тази математика е много сложна". На седем места по седемдесет пъти! Целият ни живот ще отиде в прощаване. Е, представете си, 490 души да седят на вратата ти и да казват: „Прости ни!" – и всичките да седят

по 5 минути, докато им простиш. Представете си да идват толкова души през годината, да хлопат на вратата ти, да идват по толкова пъти и всеки да седи по 5 минути, а ти да ги прощаваш само! Царете, за да избягнат тази неприятност, често издават един манифест, един общ указ, с който изведнъж прощават всички, че видели ги, не ги видели, прощават им, за да не ходят да ги безпокоят. Но това не е прощаване.

Сега аз ще подведа този въпрос малко по-другояче. Някои го разглеждат по църковному. Ние сме слушали, слушали, казват: „Да си простим!“ Защо ще прощаваме? То е прощаване, без да е простил; извинение, без да е извинил. Това са празни думи. Някой ви пита: „Ако колата, с която ще прекарвам своето брашно и с която отивам на далечен път, се счупи, до колко пъти трябва да я поправям?“ Аз ще кажа: Дотогава, докато ми служи, ще я поправям, защото без нея не може да се кара. Тя е една необходимост. Следователно прощаването, това е поправяне на колата. Счупила се тя. Представете си, че един кон ви ритнал някъде. Трябва ли да му счупите краката? – Трябва да му простите, понеже той ви е необходим. Сега някои разглеждат ближния като един посторонен човек. Не, този ближният ти човек е ближен, защото той е една необходимост за тебе, ти трябва да му простиш. Трябва да му простиш, защото не му ли простиш, твоята каруца е счупена и ти сам ще носиш брашното на гърба си, нищо повече! Окултният закон казва, че с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Това са положения, които трябва да се различават в живота ни, за да стане сносен. Запример, вие може да ме слушате, че трябва да си прощавате, без да разбирате закона. Казвам: Трябва да си прощавате. Казвате: „Може ли?“ – Може да си простим, защо не? Ако след като се върна от разходка, питам: „До колко пъти трябва да си чистя дрехите?“, този въпрос на място ли е? Определено ли е по колко пъти трябва да я чистя? Всеки ден трябва да я чистя, тя ми е необходима. Всичките лекенца, колкото ги има, все ще се очистят.

Защо трябва да простите на своите ближни? В този закон за прощаване седи следующата опасност. Ако ти не простиш на своя ближен, в тебе ще стане едно подпушване, едно блато ще се образува, и там ще почнат да се образуват милиарди микроби. И най-първо ти, със своите деца, ще бъдете подложени на тази отрова – нищо повече! Следователно за твоето благо не само че не трябва да се подпушваш, но ще простиш на своя ближен, ще направиш един канал, чрез който изтичането да става медлено, да не образува никакво блато, да няма никакви условия за тези милиарди микроби. Сега някой ще възрази: „Ама туй е егоистично!“ Ами че кое не е егоистично в света? Кои неща не са егоистични? Някой казва: „Всичко е егоистично“. Не е тъй. В егоизма има две страни: има егоизъм по възходяща степен, има егоизъм по низходяща степен. И нека разберем тази дума, тя си има своята добра страна. Да съзнаваш, че си едно разумно същество, изпратено на земята да извърши волята Божия, че са ти дадени известни сили, известни способности, известни богатства, с които да разполагаш, туй състояние у тебе го наричат личност. Сега мога да го обясня. Ако вие изпълните вашата длъжност по най-благороден начин, да услужите на вашия ближен, както е в реда на нещата, ние казваме, че вие сте една благородна личност, едно благородно „аз“, едно благородно „его“. Ако обаче вие служите само на себе си, ние, във втория случай, наричаме такъв човек „егоист“, човек, който се е превърнал в молец. Питам: Молецът, който е преминал от една дреха в друга, придобил ли е нещо? Какво спечелва? Някаква печалба има ли? Попитайте го какво е спечелил от тези дупки? Той е направил няколко тунели. Питам го: Колко ти платиха за тези дупки? – „Нищо!“ Ако те срещне тази модерна госпожа, ще те пипне между ноктите си и ще те убие. Дрехата е обаче пак пробита. Питам: След като намерите молеца в сандъка, дето дрехата е пробита, какво ще му дадете? Аз зная: смъртно наказание – тъй както държавата постъпва. Вие сега се бунтувате, че държавата е прокарала един закон, според който всеки едного, когото заловят с оръжие или убие някого –

смъртно наказание! Каква разлика има между държавата и вас? Казвате: „Тук хора се убиват“. А тук молци! Да, молец е той. Онзи, който може да убие един молец, за в бъдеще ще може да убие един човек.

Ние разсъждаваме детински, казваме: „Какво съм направил, моито грехове са много малко“. Да, една паяжина няма да те обеси, но 100,000 паяжини, като се съединят, могат да направят едно въже и да те обесят с него. Едно време, когато Господ изпратил паяка в света, тогава той бил много благороден, изтъкал една тънка нишка. Като се върнал на небето, питали го: „Защо изтъка такава тънка нишка, защо не изпреде нещо по-дебело?“ Той казал: „А, Господи, като видях колко са лоши хората, разбрах, че ако направя дебело въже, ще се обесват. Разбрах ги какви са и се опасявам за тях“. Господ похвалил паяка, че направил тънка нишка, за да се не бесят хората. А сегашните фабрики изкарват въжета, дебели като ръката, че не един човек да се обеси, но 10 души да се обесят с едно такова въже. Всичко в света зависи от съчетанието на нещата. Ако няколко малки погрешки в живота ви, по отношение към вас, се съчетаят така, че да образуват едно дебело въже, вие имате един дух на непростителност в себе си и казвате: „Няма да му простя. Той ме обиди кръвно“. Питам, чисто по търговски: Ако не простиш, какво печелиш? Ако печелиш, добре, не прощавай, но нищо не печелиш. Печалбата в моралния свят всякога стои в негативната страна, а загубата – в положителната, т.е. печелиш ли пари на физическия свят, в моралния свят губиш, и обратното. Като прощаваш, ти печелиш. Като не прощаваш, ти губиш. За да прощаваш, изисква се силен човек. Да прости, това може да направи само силният човек, човекът с воля, а да не прости, това и бабите могат. Характерът на човека се показва само при условия, дето неговата воля може да се прояви. Във физическия свят войникът, като извади ножа си, колкото повече хора убие, толкова е по-силен, но в духовния свят законът е обратен. Там по никой начин не можеш да убиеш един човек. Ти можеш 20 пъти да му отсечеш главата, тя пак

отива на мястото си. Отсечеш я, пак се връща. Е, тогава как ще можеш да му отсечеш главата? Можеш да го мушкаш и 20 пъти, и пак не умира. Разправяше ми един мой приятел, сънувал един сън, той е следующият: „Влизам в стаята си, виждам един разбойник, отваря касата ми и задига всичкото ми богатство, всичкото ми злато. Изваждам камата си, мушкам го, той седи. Мушкам го още един път, не умира. Той държи златото и не го дава, а гледам, кръв не тече от него. Гледам го, той ми казва: „Слушай, защо си толкова будала, аз съм фантом, не можеш да ме мушкаш!“ И ние, съвременните хора, илюзорните неща в живота считаме за умни. „Аз – казва – трябва да го мушна.“ Ами че ти можеш ли да познаеш, че си го мушнал? Ако си го мушнал, то е много добре, но вие сте като онзи войник, цял ден мушкате онзи сламеник. Питам: Какво е спечелил този войник? – Научил се да мушка, за бъдещето се приготовлява. Да, готви се, но онзи съвременен картечен огън и онези бомби не му позволяват да мушка. Отиде вече мушкането! Освен че не може да мушка, но 4–5 месеца седи той заровен долу в земята със своя нож. Значи мушкането е излишно. Казва: „Аз трябва да го мушна“. Е, как мислиш? Няма ли друг начин за воюване? – В духовния свят има други окултни сили, които работят, и те са по-страшни от съвременния картечен огън.

„По колко пъти да прощаваме, по 7 пъти ли?“

Числото 7 е число на съвършенство. Христос му казва: „До 70 пъти по 7“. Защо не му каже 7 по 7 пъти, а туря една нула отзад? Числото 7 без тази нула е число безплодно. Христос казва: „Ще трябва да се размножаваш“. Тази нула представлява Любовта. Всякога зад прошката трябва да седи Любовта. Някои казват: „Това, жената е само чувство“. Не, не, единственото здраво нещо, което крепи живота, то е тази нула зад седемте. Тя е гаранция на света. Не са нашите мисли, които крепят света. Това са онези наши деликатни чувства, на които днес се смеят. „А – казват, – това са детински работи!“ Ами кои са мъжествени работи? Да допуснем, че вие имате всичките

скъпоценности в света, да допуснем, че вие имате всичкото богатство, а Господ ви затворил гърлото, затворил ви стомаха, червата ви се преплели и не можете да ядете. Питам: Какво струва това ваше богатство? Да допуснем, че вие имате всичката красота, но очите ви се повредят, какво струва вашата красота? Да допуснем, че вие имате много приятели, които говорят много хубаво, сладко, но слухът ви се повреди, какво ви струва това хубаво, сладко говорене? Значи грехът, туй чувство на егоизъм, за което не сме готови да простим, то покваря най-хубавото, най-благородното в нас. Значи за благото на своята душа трябва да простим. Любовта изисква да се премахне всяко недоразумение, тя не търпи недоразуменията. Само така ще дойде тя. Този Божествен закон е всякога готов. Вие може да направите опита си, както искате. Ако вие простите, трябва да простите в душата си, в себе си, а не само да разгласявате, че сте простили. Да простите, без да разгласявате. Аз съм срещал и мъже, и жени, тръгнат да разправят, че простили. Казват: „Аз му простих“. Не, онзи, който разправя, че е простил, не е простил. Като прося, трябва да имам туй самодоволство в себе си, че съм простил. Какви са признаците на прощението? По какво се познава, че съм простил? – Аз имам връзка с Бога вече. Нищо повече! Щом простя, както Бог иска, веднага ще дойде в ума и сърцето ми светлина и топлина и в душата си ще се усещам силен и мощен. Прощаването е вътрешен процес. Някой път аз мога да кажа, че съм простил, а като се върна вкъщи, пак изскочи грехът в ума ми. „Аз прибързах, че му простих, трябваше малко да го оставя да се помъчи.“ Мъжът и жената се скарват, тя решила в себе си да му прости, но не го изявява на дело. Сутринта не му направя леглото, не му очиства обущата, не му сготвя, а като дойде той да ѝ говори, тя си обръща лицето или излиза навън. Някой път тя излиза, той върви отподире ѝ, така вървят 1–2 ча̀са. И после, като дойдат вкъщи, той ще ѝ говори доста любезно, но тя отива на другата страна на стаята. Той на едната страна, тя на другата страна, и започват да се разхождат из къщи. Той върви, тя върви, и по цели часове спорят, че туй било, онуй

било. Цял ден спорят и най-после вечерта се върнат примирени. Примирение станало! Но какво примирение? Той обещал да ѝ купи хубава шапка, чепичета, копринена рокля, един златен часовник, златна верижка. После жената казва: „Аз му простих. Той е доста чувствителен. Благородно сърце има“. Да, той е чувствителен, защото дал. От своя страна той е постъпил много благородно, но жената не е постъпила благородно. Той съзнал своята погрешка и искал извинение, но ти си използвала неговата слабост, наложила си му глоба и казваш: „Аз му простих“. Не, не, това не е прощаване.

Петър запита Христа: „По то и??? пъти ли, тъй ли да прощаваме? По 7 пъти ли да прощаваме?“ По 7 пъти, значи да имаме подарък златни часовници. Казва Христос: „Трябва да прощавате 70 пъти по 7, и то без часовници“. Прощението изключва всички тези работи.

Сега ние, съвременните хора, трябва да се пазим от самоизмамата. Преди няколко дни един приятел ми разправяше един анекдот. Аз ще ви го приведа. Двама млади, от доста завидно положение, се залюбват, но и двамата имат по един недъг, който старателно крият един от друг. Момъкът имал едно изкуствено око, но никой не знае това. И момата имала едно изкуствено око. На момъка било извадено дясното око, на момата – лявото. Момъкът бил с черни очи, момата – със сини. Оженват се те и в продължение на 5 години тъй изкусно водят живота си, че нито той, нито тя подозирала измамата. Той мислил, че неговата възлюбена имала и двете си очи здрави. И тя мислила, че очите на нейния възлюбен са здрави. И двамата мислили така. Една вечер отиват на бал, върнали се малко пийнали, а вън било така студено, както сега. Легнали си веднага. И двамата набързо си свалили окото и в бързината си забравили кой къде го оставя. Сутринта, като станали, жената в бързината си взима окото на мъжа си – черното, и си го туря. И мъжът, става изведнъж, и той туря по погрешка нейното око. Гледа по едно време, едното око на жена му – черно. Чудна работа! Да не би да ѝ е станало нещо снощи от бала? Как тъй? „Ами че твоето око пък е синьо, как тъй?“,

казва тя. Едва тогава и двамата разбрали, че са с по едно око и са разменили очите си. Аз не бих имал нищо против, ако ние можем да разменим така тия Божествени добродетели, но разменяване може да стане само в нашите грехове. Добродетелта никога не може да се размени, но грехът – всякога може. Този закон е най-ужасният закон в света. Туй, против което човек възстава най-много, то ще му дойде до главата. Ако ти искаш да изгониш туй малко зло, от което не си доволен, непременно ще ти дойде по-голямо зло. Този закон, по отношение закона за добродетелите, действа в обратен смисъл. Ако малката добродетел не искаш, голямата не идва. Например, имаш едно малко благородно качество, но ти не си доволен от него, не си благодарен; бъдете уверени, че щом не си доволен от него, голямата добродетел няма да дойде. В злото, ако не си доволен от малкото зло, голямото зло ще дойде, а при доброто е обратно. Ако не си доволен от малката добродетел, и голямата няма да дойде. Действително, една от най-малките добродетели, това е да простиш! И защо хората не искат да прощават? Казват: „Да прощаваш, това е детинска работа“. Да прощаваш, това аз считам най-малката добродетел.

Върху тази най-малката добродетел почива цялата съвременна култура. Вътрешното устройство на цялата тази култура почива върху тази прошка на земята, върху тази почва. И плодородието на земята почива върху прошката. Ако съвременните културни хора биха държали една статистика, щяха да забележат един велик закон на причини и последствия. Ще забележат, че всички гладни години, че всички епидемически години се дължат на липсата на тази най-малка добродетел. Липсва ли тя, веднага идват тези велики катастрофи. Най-първо започват между самото общество, например започват между църквите. Вземете сегашните вярующи, християнските вярующи. Явява се гонение между една и друга църква, коя от тях е на правата страна. Аз наричам права църква само онази, която прилага закона на прощението, прилага Любовта. Тя не трябва да вижда погрешките у брата си. И онзи, който вижда погрешките,

трябва да знае как да ги поправя, трябва да знае един закон за изправяне на погрешките. Даже и в себе си, като виждаме погрешките, има един закон и трябва да го знаем, трябва да знаем как да изправяме погрешките си. Ами че туй е цяла наука! Някой казва: „Аз не мога да бъда мек“. – Ще бъдеш мек. Това е цяло изкуство! Ще бъдеш учтив. Това е изкуство! Ще разсъждаваш. Това е изкуство!

Много християни, като вземат Евангелието, четат стиховете и казват: „Христос това е казал, онова е казал“. Не е важно само какво е казал Христос, но в казаното от Христа има толкова методи за приложение! Тези методи вие учили ли сте ги? Отсега нататък трябва да се учите да ги прилагате. Вие цитирате стиха и казвате: „Трябва да се обичаме“. Е, това е само едно философско разсъждение. А да знаеш да обичаш, без да подозират това хората, то е цяло изкуство! Онзи човек, който е научил великия закон на Любовта, ето какво може да направи. Ако той влезе в едно общество, дето хората се карат, веднага се изменя духовното им състояние. Те ще се парализират и веднага в тях ще дойде една вътрешна топлина, изобилие ще дойде. Всички съвременни хора имат едно изобилие. Например, сегашните християнски народи, сегашните европейски народи, в тяхна сила и власт е да поправят сегашния свят. Америка, Англия, Франция, Германия, навсякъде, в тяхна сила е да поправят сегашното общество. Те не са в сила, защото не искат. Църквата също е в сила да изправи всички свои недъзи. И често, в Америка, или тук в България, или другаде, една църква ще дава бал, за да събере малко пари за бедните. То е смешно! Защо чрез балове? Аз нямам нищо против игрите, може и чрез танци да се помогне, но това е един от хилядите и милионите начини за помагане на бедните. Защо само чрез танци? Другаде пък ще се дава концерт в полза на бедните. Защо само чрез музиката? Някои ще държат сказки. Защо само чрез говорене? Ние ще се опретнем всички на работа, всеки ще отиде при ближните си и ще каже: „Слушайте, ние имаме една наша сестра, трябва да ѝ помогнем.

Макар че нейното поведение е такова и такова, но ние трябва да ѝ помогнем, такава е волята Божия“.

В съвременното общество съществуват много заблуждения, които спъват хората в тяхното развитие. Например, казват: „Времето ще поправи нещата“. Това е първото заблуждение. Второто заблуждение: „Бог ще оправи нещата и света“. Третото заблуждение: „За в бъдеще, когато ние се развием, когато станем силни и богати, тогава ще оправим света“. Това са все заблуждения! Значи Бог досега не си е оправил работите, че за в бъдеще ще ги оправя. Божиите работи абсолютно са оправени. Бог няма какво сега да ги оправя. Времето пък, то има съвсем друго предназначение. Времето не е създадено да оправя живота. Времето само хроникира нещата, то е една справочна книга. Като отидеш при времето, то ще ти каже: „Господине, преди толкова и толкова хиляди години ти направи тази погрешка“. То е справочна книга. Ние казваме: „Времето ще изправи живота, Господ ще изправи живота“. Не, нито Господ ще изправи живота, нито времето ще изправи живота, а ти ще си кажеш: „Аз ще изправя живота си съобразно Божиите закони! Аз зная какво иска Господ от мене“. Всеки ден трябва да туряте в ума си тази мисъл. Щом някой сгреши, Господ му казва: „Покажи любовта си!“ Е, в какво ще покажем ние своята любов? Има два начина. Аз съм правил много опити и съм дошъл до следующето заключение. Всяко насилие, всеки лош поглед, всяко лошо чувство, всяко желание да убиеш, всички тези неща са негативни и не носят нищо добро в света. Даже и един светия, даже и един благороден човек, ако употребят едно насилническо средство, то е в техен ущърб. Онзи, който е поставен на това насилие, той може да се ползва, но онзи, който прилага насилието, нищо не се ползва. Затуй много по-добре е да бъдем индиферентни, но с търпение да издържаме погрешките на един свой брат. Не трябва да се наказва, но трябва да му се каже нещо. Ще го повикам, ще му разправя приятелски, разумно, всички причини и последствия от тази негова погрешка. Имате син, който отива в

странство. Баща му има 10,000 лева, а той започва да се хвали, да разправя, че баща му имал 100,000 лева. Един българин, сега той е учител, отива в Америка и започва да се представлява, че е от княжеска фамилия, че е български принц. Навсякъде той минавал добре, отдавали му голямо внимание и почести, но благодарение на това, че баща му бил княз, а той – български принц. Защо прави това? Кой му позволява? – Това е користолюбие! Казват: „Е, като нашата църква друга няма“. Користолюбие се крие в това! „Ама като християнското учение друго няма.“ Користолюбие се крие и тук. Ти опита ли го? Защо говориш неща, които не са проверени? В името на Истината, ние сме длъжни да говорим само туй, което сме опитали. Казват, че християнството било идеално учение. Аз вярвам, че е идеално, но Христовата вяра ти приложи ли я? „Досега не съм я приложил, но за в бъдеще ще я приложа.“ Колкото е била голяма вероятността в миналото да я приложим, толкова е голяма и за в бъдеще. Същият закон е.

Туй, което засега се изисква от нас, то е приложението на Христовото учение, в дадения случай – да изпълним волята Божия – да простим! Но знаете ли колко е трудно да простим? Не е достатъчно само да простиш, но тъй да простиш, че да не помниш, да забравиш всичко, да не остане в душата ти никакво злорадство. Тази обида, която ти е нанесена, на мястото ѝ да посадиш най-хубавите растения; от туй зло да изкараш най-хубавите плодове. Този човек, който те обидил, един ден да го направиш най-добрия си приятел. Ами че така е! Двама души, които се убиват, които са си направили най-голямото зло, Господ един ден ще ги направи най-добри приятели. Ще им смеси кръвта. Не мислете, че вие можете да се избавите по някакъв начин, да не си простите. Не, по хилядите съчетания, този човек, който ви е направил най-голямото зло, Господ един ден ще го направи ваш брат, ваш господар ще го направи, ваш слуга ще го направи, ще ви постави при всичките възможности и условия да си простите. Ще ви накара да признаете, че този човек, колкото и да е

лош, и той си има добри качества. Е, представете си сега, че ти не си простил някому, а той стане цар. Тогава? Но ако си му простил, този цар един ден ще те повика и ще ти даде едно угощение.

И тъй, главният закон седи в прошката. Ние казваме, че сме верующи, че обичаме Бога, че вярваме в Христа... И затова, първото нещо, християните питат: „Ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?“ Сега пък аз запитвам християните: „В какво седи туй верую?“ – Че Христос умрял заради хората. – Защо? – За да ги примири с Бога. В какво седи туй примирение с Бога? – Да научим онова изкуство, че когато ние се разкаем, Бог ни е простил греховете. Той ги направил свой дял. Добре, Бог създал този закон, че когато ние се разкаем, Той ни прощава греховете, но по същия начин прощаваме ли греховете на нашите длъжници? Ето въпросът, който остава неразрешен. И понеже този въпрос не е разрешен, всичките спорове, туй честолюбие, туй вътрешно докачение, туй разногласие, този дисонанс, който държи злото, се дължи на онази язва вътре в нас, която остава неизлекувана.

Сега идваме до въпроса: „Ами как трябва да прощаваме?“ За да прощава човек, той трябва да бъде високоинтелигентен, много разумен човек. Съвременните християни казват: „Нас наука не ни трябва, изкуство не ни трябва. Науката не струва нищо, изкуството не струва нищо, ние трябва само да се молим на Бога“. Аз питам: В какво седи добрата молитва? Молитва, аз разбирам, първото нещо: Като се приближим до Бога, да кажем: „Господи, аз се постарах да простя на всички тъй, както Ти си ми простил“. Това е първият разговор. Вие казвате: „Аз искам да се разговарям с Христа“. Като те срещне Христос, първото нещо, което ще ти каже, е, че не си простил на своите длъжници. Някои казват: „Аз прощавам“. Не, не тъй. Христос ще ти каже, че ти не си простил тъй, както Той прощава. И ако кажеш най-малката лъжа, току изведнъж Христос ще дрънне със звънеца си, веднага ще дойдат всички онези, на които не си простил, и ще кажат: „Господи, не ни е простил“. Всички тия, на които не си простил, те са хроми, клосни, сакати, те си носят раните. Христос ще каже: „А,

братко, хем не си простил, хем знаеш да лъжеш!“ Отгде иде лъжата? – Когато човек не е изпълнил Божия закон, а иска да се покаже правдив пред хората, той ще тури лъжата. И после ще почне да се извинява, че условията били такива, че Господ тъй направил. Не, не са виновни условията, не е виновен Бог. Като изучавате естествената история, ще видите случаи, дето животни, по-низши от човека, са направили чудни работи. Има един пример за един гълъб и за един плъх. Случило се, че крилцето и кракът на този гълъб били счупени, та седял няколко дни гладен. Това забелязал един плъх и започнал да идва редовно да му донася зрънца, докато крилцето и кракът му оздравеят. Ще кажете: „Това е приказка!“ Не, това е факт. Зародило се у този плъх едно чувство на милосърдие. Ако у един плъх се зароди чувство да отхрани един гълъб, ще бъде чудно, ако в нашата душа не се подигне това чувство, да превъзмогнем това, което ни мъчи. И тогава, като кажеш: „Господи, аз простих“, всички онези, на които си простил, ще излязат с хубави дрехи пред Господа и ще кажат: „Да, простил ни е“. Като кажеш лъжа, пак ще излязат онези, на които не си простил; и като кажеш истината, пак ще излязат онези, на които си простил.

Казвате: „Ама в онзи свят ще има ли виждане?“ – Ще има, братко, ще има. Сега вие не виждате, защото сте с маски, тогава ще бъдете без маски. Този свят сега е бал-маске, не го знаеш отгде е. Не, не, всички тези маски ще се снемат и в онзи свят нещата ще бъдат реални. Сега виждаме колко са неестествени хората! Например, мъж и жена сядат у дома си, смеят се, шегуват се, това-онова, но идва по едно време проповедникът отвънка. Набожни хора са те! Набожните хора имат една особена маска. Веднага казват: „Свещеникът иде!“ Всички се изправят като войници, посрещат го. Седне проповедникът: „Е, как сте вие с Господа?“ – „Много сме добре. Ние постоянно четем Евангелието, колко хубаво е това Евангелие, какви хубави неща са писани за Христа, за страданията Му, за сърцето и т.н.!“ Свещеникът казва: „Много хубаво, моето стадо, Господ да ви

благослови!“ Излезе си вънка, а те след него: „Кис-кис-кис!“ Той се качи на амвона и казва: „Вчера посетих едно семейство, отлични братя са те, четат Евангелието и плачат“. Плачат, да, но това е представление! Свещеникът ще дойде, ще поръси този-онзи и ще си замине. И всички намират, че работите вървят много добре, а всъщност работите не вървят хубаво. Преди повече от 15 години пътувам през селото Гюлекюр за Николаевка, правя една есенна екскурзия, както често ги правя. Излизам към южната страна на селото Гюлекюр, гледам, насреща ми тича един щъркел. Тича, тича, спре се. Дойде до мене, положи си главата на коленете ми, но гледам, едното му крилце, тъй надолу – увиснало. Пипнах го, видях, че крилото му е счупено. Питам: Кой го застави да дойде при мене? Сега аз разговарям с този щъркел. Казва ми: „Господине, какво ще правя, моето крилце е счупено, моите другари заминаха, а аз, ако остана тук през зимата, ще умра“. Казвам си аз: Такова нещо е човешката душа, счупило ѝ се крилцето. Всичките души отиват при Бога, а тя остава при лошите условия. Седях половин час да се разговаряме с щъркела, помилвах го, погладих го, разпоредих се пред турците, казвам им: „Този щъркел ще го гледате цяла зима, разбирате ли?“ – „Да, ефенди, ще го гледаме.“ В тях има религиозно чувство. И действително, те го гледаха цяла зима. По едно време, гледам го, той поизраснал малко, питам го: „Как си? Е, наместиха ти крилцето и сега можеш да отидеш при Бога“. Питам: Кое е това чувство, което накара този щъркел да дойде при мене? Вие ще кажете: „Това е една случайност!“ Добре, второто положение. Някои, които вярват в духове, ще кажат: „Някой дух е влязъл в него“. И това е вярно, този дух ме познава. Едно от двете: или този дух е дошъл по една случайност, или второто положение – някой мой познат дух е влязъл в щъркела. Ако някой дух е влязъл, какво отношение има той към мене? Ако някой проповедник срещне този щъркел, ще каже: „Е, сега с щъркел ли ще се занимавам? Аз съм проповедник на Словото Божие“. Не, аз казвам: Ако аз не съм в състояние да иждивя половин час да се разговарям с

щъркела, с хората никога не ще мога да се разговарям. Като гледам тъй нежно този щъркел, казвам си: Като го помилвам, аз съзнавам, че един ден той ще бъде отличен философ. И после, като ме срещне на небето, ще каже: „Аз те познавам“. – „Как ме познаваш?“ – „Едно време аз бях в щъркел и ти ми помогна в селото Гюлекюр.“ Е, казвам: Това са малките случайности вътре в живота. Ето благородното в нашия живот!

Всяко нещо, което Бог е създал и му е вложил живот, вложил му е и своя Дух. Пред това същество ние трябва да седим с благоговение. Да обичаш Бога, то значи да застанеш пред който и да е човек тъй, че да не гледаш на неговата форма. В Божествения свят аз благоговея пред този човек. Бог е вложил своя лъч, аз благоговея пред него. Следователно, като правим добро комуто и да е, ние го правим заради онази велика Любов, която действа у него, заради онази велика Любов, която блика навсякъде.

И Петър пита Христа: „По колко пъти, Господи, да прощаваме? По 7 пъти ли?“ – „Не – казва Христос, – на 70 места по 7.“ Но за да можем да развием ние това чувство, трябва да проследим съвременната наука, да проследим философията, тя ще ни научи да разсъждаваме, да търсим причините на нещата. Затова е потребна философията, да научи човека да разсъждава, а не само да се изучават философски системи, да се знае кой какво казал. Човек трябва да изучи и всички естествени науки, да се научи да наблюдава формите на разните растения и животни, да намира разликата между една форма и друга, да изучава разните условия, в които живеят. Той трябва да изучава изкуствата, музиката. Защо? – Всичко това е едно малко тониране, облагородяване, шлифоване на неговите чувства. После, той трябва да изучава обществения живот, да изучава туй, което хората наричат педагогия, да се научи как да се приложи тази велика наука вътре в живота. Защото ние имаме три разумни отношения към нещата: неща, които се отнасят до нашия ум; неща, които се отнасят до нашия живот, и после неща, които се отнасят до

нашата чувствителност, от която именно съвременните хора страдаме най-вече. Ако някой човек не го нахраните, веднага се нарушава неговата чувствителност, той изгубва присъствието на духа си. Всеки човек трябва да се научи да регулира своя стомах, т.е. да регулира своите чувства. Той никога не трябва да употребява излишна храна, излишно ядене, което не може да асимилира. Той трябва да си намери подходяща храна, която да произвежда всякога разнообразие в неговите чувства. Знаете ли какво значи разнообразие? – Разнообразието е закон на доброта. Всяка храна, която произвежда едно тягостно чувство, тя е неестествена храна. Щом е естествена, тя трябва да произвежда радост и веселие.

Сега ние ще приложим закона на прощаването. Можем ли да простим, или не можем? Ще кажете: „Как ще се научим да прощаваме?“ Ето как. Имаш някой познат, комуто не можеш да простиш. Ще седнеш при хляба и ще си кажеш: „Туй жито е минало между камъните, смляно е заради мене, пожертвало е живота си заради мене“. Имаш едно хубаво теленце или агънце, заклано е, ще си кажеш: „Това агънце е станало жертва заради мене“. Ще погледнеш дрехите си, ще кажеш: „Колко овци пожертваха вълната си заради мене!“ Ако всичко това стана жертва заради мене, аз не мога ли в дадения случай да направя една жертва, да простя на един мой брат? И то не заради него. А заради кого? – Заради Онзи Великия Бог на Любовта, Който седи в дадения случай пред мене и Който ми е дал всичко. Господ никога няма да ви каже: „Да простиш!“ Ако чакате Той да ви каже да простиш, много се лъжете. Не, за Господа е все едно и когато мразим, и когато любим, Той няма да ни каже нищо. И ако ние не изправим нещата сами, Той ще ги изправи. Ако ние не простим навреме, Той ще вземе този, когото мразим, ще прекара ръката си върху него, ще заличи всичките му язви, ще заличи твоето име от неговия ум, и тогава този човек няма да съществува за тебе. Той ще го заличи. Господ ще направи него свободен, но ти ще почувстваш една голяма скръб, ще почувстваш, че си едно нищожно същество в света.

Някои казват: „Господи, да се махне този, не го искам!“ Виж, това може да направи Господ, но щом махне него, и тебе ще махне. Не, не, не, в ума на твоя враг и в ума на твоя приятел ти трябва да седиш като една запалена свещ, ти трябва да бъдеш като един любовен обект. Ти трябва да кажеш: „Има в света едно същество на Любовта! От този човек, от неговия живот аз разбирам какво нещо е Любовта“. Тъй трябва да бъде! Но трябват дълбоки разсъждения.

А сега, седнат някои да спорят за много маловажни неща. Някоя сестра ще каже тъй: „Аз живея на небето“. Друга ще каже: „Аз пък живея на земята“. Казвам: Сестри, и двете живеете на земята, и двете живеете на небето, само че и двете не изпълнявате волята Божия. Това е, което аз зная. Едната живее на небето и виждам, че и тя не прощава; другата живее на земята, виждам, че и тя не прощава. Не, не, то е на сцената. Всички трябва да се освободим веднъж за всякога от тези лъжливи измами! Аз познавам Христа. Не, не, рязко и положително. Когато срещнеш един човек, да не ти е отвратителен, да не те е страх от него. Например, срещнеш една мечка и в първо време те е страх от нея. Ще трябва да привикнеш да не те е страх. Ще се приближаваш постепенно, постепенно към нея, докато се научиш свободно да се занимаваш с нея, свободно да се разговаряш. И после тя ще ти каже: „Защо те е страх от мене? Аз не съм тъй страшна, както мислиш, не съм тъй отвратителна“. Знаете ли колко благородни неща има скрити в нея? Знаете ли колко благородни неща има скрити и в най-лошия човек? В затаените кътища на човешката душа се крият добродетели, които тепърва искат условия, за да се развият. И ние виждаме греха, с който е обвита човешката душа, но тя пъшка отдолу и казва: „Няма ли някой брат да ми помогне? Ти си брат, дошъл в името на Христа, можеш ли да ми помогнеш?“ Как ще ѝ помогнеш? Ще кажеш: „Аз живея в небето“. Е, хубаво, аз те поканя вкъщи и нищо не ти дам, казвам ти, че живея в небето, и си седя спокойно. Да, но ти си гладен. Хляб се иска тук! Човек, който живее в небето, трапезата му никога не трябва да се дига. Той винаги има

трапеза за своите ближни. И като му дойде някой гост, той ще бъде първият, който ще го посрещне, ще му услужи и след като му услужи, няма да казва: „Само аз мога да направя това“. Не, той ще каже: „Много малко нещо направих“. Такъв човек е много скромен. Аз обичам следната черта в човека, тя е Божествена: като направим най-хубавото, да кажем: „Аз можеше още да направя, сега малко направих“. Всякога, като направим някому нещо, у нас трябва да остане туй чувство, че още можехме да направим. Като ти даде някой нещо или направи нещо за тебе, тъй да каже: а ние се заблуждаваме, мислим, че много нещо правим. Не е в многото даване, не е и в малкото даване. Малкото може да е много, и многото може да е малко. Аз мога да ви дам 100,000 лева и да ви убия на пътя, а мога да ви дам 10 ябълчни зрънца и да ви кажа: „Посадете ги в градината!“ Но тези ябълчни зрънца може да ви послужат повече, отколкото парите. Сега много и малко, това са неща относителни.

Вие, които ме слушате сега, можете да кажете: „Философски трябва да се обяснят тия неща!“ Аз мога много неща да ви обясня, философски. Мога да ви обясня произхода на света; мога да ви обясня защо е създаден човекът; мога да ви обясня философски защо жената е жена, защо мъжът е мъж; мога да ви обясня защо се женят хората и т.н. Но какво ще разберете, какво ще се ползвате от тези философски обяснения? Всички тия неща мога да ви обясня, да ви ги докажа практически. Добре, но за да се докажат нещата, ние трябва да бъдем разумни, добродетелни и пълни с Любов. Ако аз, който свиря, съм един велик виртуоз и се въодушевлявам, а вие сте глухи или слепи, то вие ще ме разберете ли? Вие ще се мъчите, ще се мърдате на местата си, като ще мислите, че и вие се въодушевлявате. Аз свиря, напъвам се и питам този-онзи: „Благодарни ли сте от моето свирене?“ А те не са ме чули, не са ме видели. Следователно, ако аз ви доказвам защо човекът е станал човек, а не ангел, защо слугата е станал слуга, а не господар, трябва да ви го докажа чрез закона на Любовта. Ако слугата беше станал господар, нивите щяха да останат неразорани. Защо

ученикът е станал ученик, а не учител? Защото ако беше станал учител, предметите на науката щяха да останат незаучени. Хората са чудни! Всички искат да станат учители. Учители в света няма. Само отношенията на хората в света създават учителите и учениците. От учители няма нужда. Ученици са потребни, защото много неща има да се учат. В света има само Един Учител, и Той е Бог! В пълния смисъл на думата, в света има само едно същество абсолютно добро, което нито мрази, нито люби, нито прощава – то е Господ. Ще кажете: „Как, Господ не прощава ли?“ Да, Господ не прощава. Защо? Защото когато казваме, че Господ прощава, ние Му придаваме един човешки колорит. Той е благ всякога. Следователно, ако вие искате да работите, то когато дойдете да говорите за Бога, Той във вашия ум трябва да седи като едно съвършено същество. И туй същество не трябва да седи някъде далеч от вас. Вие трябва да Го считате като едно същество, на което умът е тъй подвижен, сърцето тъй пластично и благородно и волята тъй мощна, че в дадения момент да може да направи всичко. Няма неща невъзможни за Бога! Ние за Бога не можем да мислим, както мислят за нас. Следователно ние трябва да се стремим към Неговия образ.

В Евангелието се казва: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще простиш на онези, които са ти съгрешили; повярвай в Господа Исуса Христа, и ще възлюбиш онези, които не обичаш, повярвай в Господа Исуса Христа, и сърцето ти ще бъде милостиво към страждущите; повярвай в Господа Исуса Христа, и ти ще служиш Нему, няма да убиваш хората“. Повярвай, повярвай – навсякъде се казва това. С тази вяра всичко можеш да направиш. Тя е една положителна вяра. И всички трябва да я приложите, но не само тук. У майката, например, ако една майка обича едно от децата си повече, това е пристрастие. Еднакво ще ги обича. Знаете ли в какво седи обичта? – Ти ще дадеш на всяко дете изобилно, но всяко дете ще го поставиш при тези условия, при които то може да се ползва. Като поливаш едно цвете, ти ще го поливаш изобилно, че то да каже в себе си: „Господарката ми

тури повече вода“. Тази вода трябва да прелее, та цветето да остане доволно. И затуй жените, като поливат цветята, аз ги следя и зная кои жени са добри и кои – лоши. Добрите жени така поливат, че водата прелива от саксиите. А някои жени, като поливат цветята, бързат, сипят им по няколко капки вода и казват: „Да не прелее водата“. Не, не, всякога трябва да прелее. Един българин дал угощение на един турчин и му налива сладко винце, но тъй му налива, че като дойде до един пръст от чашата, оставя я празна и казва: „Заповядай, ефенди!“ Като дойде да налива на себе си, прелее чашата и казва: „Утира!“ – т.е. случайно преляла. Изпиват първата чаша, после пак налива. Но как? – Налее на турчина чашата малко празна, а на себе си прелее и пак казва: „Утира!“ Турчинът гледал, гледал и най-после казал: „Ефенди, направи тъй малко „утира“ и на мене, да пия и аз от тази чаша!“ Така правим и ние. Като дойде за себе си, тъй малко с „утира“, а като дойде за другите, няма „утира“. Не, ще прелееш и за себе си, и за другите. Нашата любов трябва да се даде тъй преизобилно на това цвете, да съзнае то, че ти си му дал, че си излял върху него много. Ще прелееш, ще кажеш: „Утира!“ На детето си ще дадеш преизобилно, да почувства, че майка му е дала своите чувства. В умовете на децата майката трябва да седи като един идеал. Затова майката трябва да се моли, да каже: „Господи, вярвам в Тебе, вярвам, че мога да приложа Твоята Любов“. И действително, тя може да се приложи. Няма абсолютно никаква причина, която може да ни спъне. И църквата, и държавата, и тия закони, тъй както са създадени, те не могат да ни препятстват. Какъвто закон и да създаде държавата, с нищо не може да ни спъне, с нищо не може да ни препятства. Ама че ние сме искали повече! В света има само един велик закон, на който трябва да се подчиняваме. Е, хубаво, държавата прокарва един закон, че не трябва да стават никакви преврати. Защо създава този закон? Понеже държавата от направените погрешки вижда, че с всеки преврат ще станат хиляди избивания, че най-малко 20–30 хиляди души ще станат жертва, затова прокарва такъв закон и казва: „Не ни трябват оръжия,

не трябва да стават преврати". Тя намира, че превратът не е нещо естествено. Хубаво, ние сме съгласни. Че това е един Божествен закон! В света съществува една Божия държава и тази държава се управлява с един велик закон – Любовта я управлява. И поданиците ѝ не трябва да се убиват помежду си. Не само това, но всички поданици трябва да живеят братски. И всички хора: и свещеници, и учители, и управляващи, всички могат да живеят братски.

„До колко пъти да си прощаваме? До 7 пъти ли?"

Аз искам сега във вашия ум да остане една красива идея, тя е следующата: Аз мога да бъда такъв човек, какъвто Бог иска!

И единственото нещо, което аз зная, че Бог го желае, че Бог го изисква от нас, то е да бъдем същества любвеобилни, умни и силни по воля, да творим Неговата добра воля. Той не съизволява, когато хората страдат, боледуват и се убиват. Това ни най-малко не съществува на небето. И когато висшите духове отиват на небето да носят сведения за земята, те никога не казват, че в България са избити около 20,000 души и че в Русия има около 20 милиона убити, нещастни. Те казват на Господа тъй: „Всичко добре върви, Господи". Ами че всяка една душа, още като е умирала, тя е въздъхнала и изпратила чрез един ангел своето оплакване до Бога. В Бога всички живеят. Понеже те живеят в Бога, то щом въздъхнат, Бог простре ръката си върху тях и казва: „Не бойте се, аз ще ви възвърна живота".

„До колко пъти да простим? До 7 пъти ли?"

– „До 70 пъти по 7." Прощаването е необходимо. Аз искам да се създаде един идеал у вас. Хората никога няма да вярват, освен ако видят всичко на опит. Някои казват: „Новото общество". Какво е новото общество? – Да живеем като старото общество! Не, аз не съдя църквите, не съдя никого, но питам: В какво седи новото общество? Трябва да го доказвам. – Новото общество седи в това, че ние трябва да прощаваме така, както Бог изисква, а не както хората ни налагат. Ние със закон не може да прощаваме. Тъй както досега сме прощавали, това не е прощаване. И в нас прошката, това е най-

малката добродетел, с която ние се занимаваме, тя е най-малкото изкуство. Това нещо няма да се постигне в една година, нито в две или в три години, нито в цял живот, изискват се най-малко 100–200 години, докато се научим да прилагаме тази добродетел. Да простиш, това аз наричам най-малкото изкуство. Аз го наричам най-славното нещо. Да простим, то значи да приложим всичката наука и философия на миналото, всички изкуства, всичко това, което ангелите знаят. Това значи да разрешиш най-малката задача в света. Знаете ли какви проблеми са свързани с нея? Като гледам лицата ви, не виждам нито един от вас, който да е простил тъй, както аз искам. Това не е упрек, не казвам, че не сте добри, но не сте научили това изкуство. Вие сте добри като мене, но не сте научили изкуството да прощавате тъй, както аз разбирам. Виждам един стремеж, виждам малки зачатъци, но туй изкуство, да прощавате, още не сте го научили.

Сега аз съм между вас. Една заслуга искам от вас да ми отдадете и тя е следната. Като се върна при Господа, да мога да Му кажа: „Господи, аз научих хората как трябва да прощават. Не само че ги научих да прощават тъй, както се следва, но им дадох и един пример и по форма, и по същество. Сега вече, Господи, можеш да слезеш на земята, те научиха туй изкуство. Че научиха това изкуство, ще познаеш по това, че втори път като слезеш на земята, няма вече да Те разпъват“.

И сега църквата казва, че Христос няма да дойде на земята. При това положение не само сега няма да дойде, но и след 10,000 години няма да дойде. Страх Го е! Казвам, че Го е страх. Ами че този кръст, който Той носи на гърба Си, от ума Му не излиза! Тия хора тогава Му забиха гвоздеи. Защо? – Защото на времето на Христа хората не бяха готови да прощават. И днес не са готови, а ме питат: „Кое е правоверно и кое не?“ Аз турям своята най-малка максима: Прав човек е този, който знае да прощава – нищо повече! Това е първата формула на новото учение. Кой е правоверен? – Онзи, който може да прощава от всичкото си сърце, от всичкия си ум, от всичката си душа,

от всичката си сила, и който може да изпълнява волята Божия. Който може да прощава, това е велико нещо!

Сега виждам, някои между вас казват: „Учителю, ама ти за нас трябва да имаш особено мнение“. Аз имам за вас такова мнение, каквото имам и за себе си. По-горе от себе си не мога да ви туря. „Ама за нас трябва да имате особено мнение.“ Чудни са хората! Казвам: Аз за себе си нямам особено мнение, че за хората ли? Не, ние трябва да се научим да прощаваме, защото туй разумно прощение ще внесе мир в домовете, мир в обществата. Разумно прощение трябва! То е цяла наука. Аз ви говоря само върху някои твърдения, но има известни методи и начини как да простиш. То е цяло изкуство!

„По колко пъти да простя? По 7 пъти ли?“ – Не, на 70 места по 7. Туй изкуство вие ще го научите и то ще образува новото общество. И ако ви питат сега: „В какво седи вашето общество, какви са принципите му, какъв е уставът му?“, какво ще кажете? – Първият член от устава на новото общество е да прощаваме не по старому, а по новому. Какво правят хората днес? – Прощават, но по старому си взимат парите, а отгоре на това и по 12% лихва. Ще простиш, но по старому, отгоре на това ще има рокля, чепичета ще има, всичко. И държавата прощава, дава амнистия, но все те държи в черния списък. Ще те простят, но ще знаеш, че ще има детективи след тебе. Веднъж Ломброзо отишъл да посети Толстой и казва: „Аман от руските детективи! Дойде някой да го посети и веднага ще дойдат да разберат защо са дошли, какво говорят и т.н. Все поглеждат!“ Така и тук. Аз гледам, дошли някои да ме слушат и казват: „Виждаме го ние, той уж от името на Бога говори, но има воля, надълбоко рови. Е-е-е, този шмекерства, ние ги знаем!“ Аз на всички ви ще докажа, че съм прав, защото аз не зная какво нещо е лъжа. Туй изкуство не го зная. Има нещо в света, което не зная. Аз съм крайно невеж човек в това отношение, аз не зная да лъжа. Ще кажете: „Е, не знаеш! Не си ли казал досега някоя лъжа?“ – Не, никой път досега не съм казал лъжа. Ако някой от вас може да ме научи на туй изкуство, ще му бъда

крайно благодарен. Ще взимам уроци от него. Тъй, както вие знаете лъжата, това е едно изкуство вече. Да знаеш как да смахнеш някого, изкуство е това! Може да се посмеят на такъв човек, но той ще бъде майстор да вземе брашното, сиренцето и масълцето. Аз наричам лъжа не това да знаеш какво нещо е лъжата, но да знаеш как да я представиш. Ще ви приведа един пример. Някой среща един свой приятел, който обича да лъже, и му казва: „Я ми кажи една лъжа!“ – „Остави се, аз се отказах, не лъжа вече. Остави това, ами баща ми умря, викат ме на погребение, а нямам нито пет пари.“ Разказва това и четири реда сълзи му текат. Изважда той 100 лева, дава му ги. „Е, тази е последната лъжа, която ти казах.“ Да, но това не е лъжа, това е изкуство! Защо? – Защото лъжата не се казва, а се представя. Това е последното изкуство на лъжата.

„До колко пъти да простя?“ – „На 70 места по 7.“

А това показва само степента на Любовта. Само Божествената Любов може да прощава така. Това не е човешка любов. При сегашната човешка любов, която имаме, туй правило не може да се изпълни. Можеш да ореш и да сееш само при благоприятни условия. Може да прощаваме само тогава, когато тази Любов, това ново съзнание ни посети. Тогава можем да приложим напълно Христовото учение.

Защо Христос дойде на земята? – Да научи хората в приложение на тази велика наука, да прощават. И първата фаза на бъдещата култура, аз я наричам „култура на прошката“ – прошка към всички, любов към всички, и към малки, и към големи.

Туй е най-малкото правило, което можете да приложите, което Христос изисква днес от своите последователи.

Беседа, държана на 27 януари 1924 г.

ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

А плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание. (Галатяном 5:22)

Всяка форма добива своята ценност от съдържанието си и всяко съдържание добива своята ценност от смисъла си. Имате някой планински връх, имате някой планински извор или някоя хубаво построена чешма. Кое е онова, което дава ценност на чешмата, на извора или на върха? Кое е онова, което дава ценност на една чешма? Камъкът, мраморът или водата, която изтича от курната на тази чешма? Имате някой знаменит университет в Европа. Кое е онова, което дава знаменитост на университета? Неговите книги и библиотеки ли? – Не, неговите видни професори. Имате църкви, изградени от онзи хубав камък. Кое е онова, което дава смисъл на църквите? – От една страна, богомолците, от друга страна – свещенослужителите. Имате някой прочут хотел, някоя странноприемница. Кое е онова, което дава смисъл на хотела? – Хотелджията. Имате някоя прочута гостилница. Кое е онова, което дава смисъл на гостилницата? – Главният готвач, който знае да готви. „Гостилницата без готвача, училището без учителя, църквата без свещеника, домът без домакинята, всичко туй огън да го гори!“ – тъй казва българинът.

Новите времена изискват нови разбирания; новите времена изискват една нова логика; новите времена изискват една нова граматика, нов правопис. Някои от вас мислите, че много знаете да пишете, нали? Аз се чудя някой път на българските писатели. Аз не съм срещал още между българските писатели такива, които да употребяват всяка дума на своето място. И минават за много видни писатели! Не само между българите не съм срещал, но и между

английските писатели. Това не е един недъг на съзнанието, но съвременните народи не са достигнали още до тази висша степен на развитие, да разберат съдържанието на езика. Съвременните народи говорят само по форма. Един млад поет може да пише тъй: „Върхове високи, долини дълбоки!" Сега някой може да се смее на стихотворението на този поет. Друг млад поет казва тъй: „О, ти си красива като някой планински крем, ти си като някой турски шадраван". Този поет може да се коригира. Вземете превода на свещените псалми от еврейски език. Те се четат много мъчно, не са преведени както трябва и онези, които са ги превеждали, те са били далеч от да разбират вътрешния смисъл на онези псалмопевци, които са ги писали преди хиляди години. Следователно не е упрек, че те не могат да преведат вътрешния смисъл на един псалом, или пък да разберат съвременното Евангелие, което е писано преди 2,000 години, или пък посланията на апостолите, например посланието на апостол Павел. А днес те седят и се догаждат тъй, както геолозите се догаждат за земята, както астрономите се догаждат за слънцето, както биолозите, химиците, физиците се догаждат по известни въпроси. И всички все с догадки ходят. Предполагат, допущат, измерват, но колкото и да измерват, има известни величини извън човешките схващания, ние ги наричаме ирационални числа. Мериш, мериш, все остава известен малък излишък, не можеш да го делиш. Делиш, делиш, оставяш го настрана, казваш: „Е, няма нищо". Не, тези най-малките излишъци, които остават, те са, които създават най-големите страдания на съвременното човечество. Ти казваш: „Пари, пари, хляб, облекло, къщи, това е най-важният въпрос". Действително, хлябът е важен, облеклото – също, къщата – също, но къщата, хлябът и облеклото не са едни от първостепенните елементи. Ако къщата беше един от първостепенните елементи, хората нямаше да умират. То е хубаво да има човек къща, но не е всичко в къщата. Тялото, и то е една къща. Аз ще ви приведа един анекдот, взимам го от един неиздаден роман. Разправя се в този роман за двама графове, и

двамата големи спортисти, ходят по авджилък, както казват турците. Единият се казвал граф Капони. Един ден той излиза със своето чифте, тъй да кажем по модерному, из гъсталака да търси заяк и хоп! – пада в една голяма дупка, стар един кладенец, дълбок 7–8 метра. Гледа отдолу, не може да излезе. Надава вик и наоколо му един овчар. Приближава се овчарят: „Какво има?“ – „Паднах в тази дупка. Можеш ли да ми помогнеш?“ – „Мога.“ Овчарят имал едно дебело въже. Донесъл го. Но забележете, че този граф Капони бил много деликатен човек, с нежни ръце, с всички европейски маниери. Като се хваща за това въже, ръцете му се поохлузили. Той казва на овчаря: „Ти, господине, не може ли да ми спуснеш едно по-нежно, копринено въже, охлузиха ми се ръцете?“ – „Е, фабриките сега са изкарали такива въжета, не са изработили още копринени въжета. Ако искаш, ако не – ще седиш още долу.“ Изважда го най-после. Като излиза графът от кладенеца, удря три плесници на овчаря. „Ти трябва да знаеш, че си овчар в тази местност, трябваше да затвориш тази дупка, да не ми причиняваш такива страдания.“ – „Хубаво, скоро ще затворя тази дупка.“ Графът си заминава. Овчарят отива в града да заръча един капак за кладенеца, но в това време друг един граф, Бермуцио, като обикалял около тази местност, хоп! – пада и той в кладенеца. Дохожда овчарят, затваря дупката, чува един глас: „Моля ти се, братко, недей затваря кладенеца!“ – „Как, преди малко извадих друг един.“ – „Не, моля ти се!“ – „Как, двама ли сте?“ – „Извади ме, моля ти се!“ – „А, ще те извадя! Преди малко извадих един и той, като излезе, удари ми три плесници, че въжето било много грубо, та си охлузил ръцете.“ – „Не, аз ще ти бъда крайно признателен, хвърли ми каквото и да е въже.“ Овчарят го изважда и от благодарност графът го вика на угощение. Питам сега: Защо тези двама графове имат две различни разбирания? Вие ще ми възразите: „Туй е невъзможно, тези неща авторът ги е направил така“. Но аз питам: Защо съвременните християнски църкви, една православна и една евангелска, не се разбират? Защо, като се срещат, си обръщат гръб? От какво

произтича туй неразбиране? И едното, и другото не е ли Христовото учение! Туй Евангелие не е ли туй спуснато въже в един кладенец! Туй въже не е ли едно и също? – Едно и също е, но на единия ръцете се охлузват, а на другия – не се охлузват. Защо? Казвате: „Това е навик, това е възпитание, това е, защото тъй сме родени“. Не, това не е разяснение на живота. Не е само да кажем, че майка му, баща му така го родили. Да, но дядо му, прадядо му преди 4–5 поколения не са били такива пияници, отпосле дойде това наследство. Следователно известни недъзи, които съществуват в света, това не са недъзи вътре в самия живот.

Сега да се върнем към същественото в живота. Павел, който е минавал за един добър знаток на мистическата наука, говори кои са плодовете на Духа. Някои като чуят „окултна наука“, почват да гледат с криво око. Като говорим за спиритизъм, за духове, почват да гледат с криво око. Казват: „А, духовете, това е лошо нещо“. Не, духовете, това е единственото разумно нещо в света. Под думата „дух“ разбирам онова разумното, най-хубавото нещо в света, което осмисля живота, което изпълва всичко, което носи всичкото благословение и дава онова най-хубавото умствено, сърдечно и волево разположение в живота. Когато Духът говори, в света няма да има никакви противоречия. Ако бихме се ръководили от този Дух, който ръководи всичко в живота, ние всякога щяхме да се разбираме. А като говорим за духове, в обикновения смисъл на думата, това са изостаналите човешки души в пътя на своето развитие. По някой път и те говорят, ние тях наричаме духчета. Някои казват: „Духът ми проговори“. Какво ти проговори? – „Направи това и това.“ Когато дойде Духът, кои са качествата, по които ще Го познаем? Няма да ви оставям вие да го налучквате, ще се докачи вашето честолюбие, че не сте познали, а като кажа аз, и да направя една грешка, ще кажете: „Е, Учителят направи грешка“. Значи аз взимам всичката отговорност, ще направя една погрешка.

И тъй, присъствието на Духа всякога произвежда топлина на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда движение на физическия свят; присъствието на Духа всякога произвежда растене в живота; присъствието на Духа във физическия свят всякога произвежда цъфтене, завързване плодове. Духът носи живот в себе си. Следователно Той разширява съзнанието. Там, дето този Дух дойде, ако Му дадеш място, ще видиш, че Той донася радост в цялата къща. Онзи, който има този Божествен Дух, от него лъха нещо обилно, той е като един планински извор и всичките растения наоколо познават този Дух. Защо? – Той внася живот. Сега не си правете никакви други илюзии. Когато Духът отсъства, у вас веднага ще се зароди друго едно състояние: меланхолия, безсмислие в живота, антипатия, съмнения, подозрения, глупости, не ти се работи, не обичаш хората и т.н. Следователно присъствието на Духа има една положителна страна. Тази страна сега Павел я застъпва.

Другата страна наричаме тъмни сили на живота. И те са активни. Тъй че в света има два вида съзнания: едното съзнание е съзнание на светлината, а другото съзнание е съзнание на тъмнината. Затова има хора, които аз наричам „хора на светлото съзнание" и „хора на тъмното съзнание". Дето и да срещнете тези хора, в Англия, в България, те се отличават. Виждаш един човек, на когото съзнанието е тъмно. Докато не измените неговото съзнание, не можете да измените и неговия характер. Ако майката роди едно дете с тъмно съзнание, каквито професори и да му вземе, то ще стане един занаятчия. Няма да употребя френската дума „вагабонт". Думата „вагабонт" отпосле е взела този смисъл.

И тъй, първото проявление на Духа, първият плод, това е Любовта. Любовта, това е първият, необоримият подтик на живота, срещу който никоя сила в света не може да се противопостави. Тя е сила, която руши всичко. Следователно този първият подтик в природата е най-силният. Той е първият подтик, срещу който вие трябва да отворите царския път. Ако не го отворите, той сам ще си го

отвори. Любовта не признава никакви закони. Аз ви говоря за Любовта като сила. Тя идва в света и ние я познаваме, ние я виждаме отдалеч с нашите телескопи. Вънка от нашата вселена идва една велика вълна и тя върви с една грамадна бързина. Тя ще залее целия свят и всички онези, които ѝ се противопоставят, тя ще ги задигне и завлече със себе си. Къде ще ги завлече? – Ще ги завлече там, където отиват и някои работници в някоя железарска леярница. В някоя железарска леярница, някои от невнимателните работници, като разтопява желязото, по невнимание падне в пещта и майсторът забелязва, че температурата ѝ се повишава с няколко градуса. Като изчезне работникът от физическия свят, температурата на пещта се увеличава с 2 градуса. Разбирате ли? Тъй и тези работници в света, които бъдат завлечени от тази вълна, само ще подигнат температурата на Божествената пещ с няколко градуса. И ние само ще хроникираме това. Когато говорим за подигане на температурата, то значи, че онези работници там по невнимание паднаха в пещта и подигнаха температурата ѝ. Те влязоха вътре, за да научат законите на Любовта.

Сега по някой път ние осъждаме външния свят, че турил такива закони, че направил туй-онуй. Хубаво, ние ще оставим външния свят, но ние какво направихме? Външният свят е отражение на вътрешния свят в нас. Външният политически свят е израз на нашия вътрешен живот. Няма какво да се сърдим на управниците, на държавата. Те са излезли от същия живот, прилагат законите и принципите, които са учили в него. Какво има да им се сърдите? Всяка дума трябва да се ръководи от Духа. Присъствието на Духа носи Любовта. То е един вътрешен подтик, необорим подтик. Когато в света идва нещо велико, един от признаците е, че всякога настава едно затишие без никакво движение. Туй се нарича мир, Любов. Мирът означава едно вътрешно затишие в духа, както когато очакваш да стане нещо важно. И след туй идва радостта.

Радостта е един вътрешен изблик на Любовта, която е дошла. Тя се предшества от мира, който носи една вътрешна тишина. В тази тишина всички седят в недоумение, очакват великото, славното, което идва в живота. И тогава веднага виждаме туй разцъфтяване на всяка душа в света. Следователно в света идва вече тази радост. Радостта показва, че животът започва да цъфти. Не разбирайте, че цъфтенето се отнася само до растенията, че само вън става този процес. Не, в съзнанието на човека става това цъфтене. То значи, че този човек досега е ял, пил, крал, лъгал, и дойде един красив подтик в него, и той казва: „Отсега нататък аз ще бъда благороден човек, няма да си позволявам никакво насилие“.

Има много герои в света, които мислят, че са силни хора. И ако бих запитал в какво седи силата на един човек, как бихте отговорили? – Да изяви своята любов. Но как ще изявиш любовта си? Да прегърнеш някого? – Не. Да целунеш някого? – Не. Да му съградиш къща? – Не. Да го пратиш да се учи? – Не. Аз ще ви кажа най-важното. Представете си, че вашите ръце и крака са вързани, цялото тяло ви е свързано. Ако дойда аз пръв при вас, кой е онзи акт, който трябва да употребя? Трябва ли да пристъпя и да ви наказвам? Трябва ли да ви галя, да казвам: „О, моето пиленце, много си измъчено!“ Ако съм една майка, трябва ли да го целувам и да кажа: „О, мама, много се измъчи! Малко чорбица да ти дам, малко хлебец, това-онова“. Трябва ли на ръце да го нося, дрешки да му давам? Това ли трябва да направя? Не, първото нещо – мълчание. После, полека ще взема ножчето и внимателно ще разрежа тия въжета. Няма да говоря. Това е мир, това е разцъфтяване. Като разрежа туй въже, тогава ще дойде разцъфтяването. Тогава краката ще се освободят, ръцете ще се освободят и радостта ще дойде. Значи първото нещо: Любовта се изразява чрез освобождаване на онзи, когото обичаш. Вие ще ме питате: „Как да го освободя?“ Ако твоето сърце е стегнато и ти се тровиш отвътре, ти не можеш да го освободиш. Онзи, който те обича, той знае как да постъпи. Ще вземе ножчето си, ще бъде внимателен,

няма да засегне кожата ти никак, ще засегне само това въже. Той трябва да разбира твоето естество, твоята душа, твоя ум. Този е човекът, който те обича. Онзи, който разреже кожата ти, той не те обича. Някои казват: „Аз те обичам". Ще направим опит. Теглите ножа си и казвате: „Ама мене ме е страх да не те закача някъде". Значи не си от онези, които любят. Онзи, който люби, той е смел, веднага вади ножа и знае къде да го постави.

Сега съвременните реформатори, учители, възпитатели са много смели, казват: „Да възпитаме децата, да възпитаме съвременното общество". Отлична идея, но да се приложи. Как да възпитаме децата, как да възпитаме обществото? От 8,000 години насам хората се възпитават, какви ли не методи са употребени, но тези методи нямат резултат, т.е. имат малки резултати, но онзи истинският метод, който Божествената Любов носи, още не е приложен. И в света още работят много възвишени същества, много ангели, но ние виждаме, че и в техните методи още има един недъг, един малък недостатък. И забележете, всеки един народ иска да се подигне. Една отлична идея! Всеки един народ иска да стане велик, силен, мощен. Прав е. Кой е онзи човек, който не иска да расте и да стане мощен? Кой е онзи човек, който не иска в неговото сърце да има ред и порядък? Следователно хората затова се и организират, искат да имат ред и порядък вътре в държавата. Но кой е начинът сега, за да се тури този ред? Павел обяснява кои са плодовете на Духа. И аз ще се спра отчасти, няма да ви обяснявам всичко. Да не мислите, че всичките тайни ще ви разкрия! В тази си беседа аз ще ви дам само по едно бонбонче и ще ви кажа: Като дойдете втори път, ще ви дам по още едно бонбонче. Вие, като излезете от тук, ще кажете: „Защо не ни даде по още едно бонбонче? Много пинтия е този човек – обещава, дава по една хапчица хляб, покаже хляба, скрие го и каже: „Стига толкова!" – като че ли от сърцето му ще се откъсне". Свещеният хляб всякога се дава на много малки трошици. Небето няма такива големи фурни, както тука. Печенето на хляб там не е тъй, както тука, там не

се печат такива големи самуни. Някой казва: „Дайте един голям самун!“ Небето не знае такива методи – да пече големи самуни. Аз, като взема някой път вашите самуни, че се чудя как да ги дигна. В небето, в едно малко пилюлче има толкова голяма сила, стига да знаеш как да го използваш. Който знае, ще го използва, пък който не знае, той ще носи големия товар. Често, като минавам покрай някое село, гледам някои големи свини носят на врата си такива големи триъгълници, обърнати надолу. Има и адепти, които носят такива триъгълници. Българите, като знаят, че тяхната свиня е много немирна, за да не минава през чуждия плет, окачват ѝ един такъв триъгълник и тя отиде до плета, види, че не може да мине, върне се назад. Не може, закон за равновесие е този триъгълник. Българинът казва на свинята: „Ще учиш този триъгълник, той е закон на равновесие, послушание към Бога“. И свинята, като дойде до плета, погледне насам-нататък, върне се назад, казва: „Има нещо на врата ми“. И сега от невидимия свят Господ е турил на хората такива триъгълници. Аз ги срещам все с такива триъгълници по врата. Ние се смеем на тия свини. Казваме: „Свиня е това!“ Е хубаво, ако един държавник идва да подобри положението на един народ, ако идва да създаде такива закони, които да подобрят положението му, а създаде цяла анархия, право ли е това? Ако онзи български генерал е дошъл да помогне на народа си, а обяви война, че претърпи някое поражение, та пардесютата на всички останат в хоризонтално положение, не трябва ли да търси вината в себе си? Или като Пилата, ще си измие ръцете и ще каже: „Грехът е пак ваш“. Не е така. Ако генералът иска да воюва, трябва да знае защо. Ако държавникът тури един закон, трябва да знае защо. Ако свещеникът служи, трябва да знае защо. Ако учителят преподава, трябва да знае защо. Ако майката ражда, трябва да знае защо. Навсякъде има едно криво разбиране. На младата мома никога не трябва да ѝ представяте кривата страна на живота. Вие ѝ казвате: „Ти като се ожениш, ще живееш добре, момъкът е богат, от знатен род е, образован е, ще те гледа като писано

яйце“. И тя казва: „А, тъй ли?“ – решава да се жени. Една българска сватба, това е знамение на времето! Дойдат сватове, девери, кумове, това е цяла седмица! И момата казва: „Намерих смисъла в живота“. Дойде свещеникът, благослови ги, казва: „Живейте като Аврама и Якова“. Да, но не излиза като Аврама и Якова. И после казват, че момъкът е виноват. Ама не е само той виноват. Нима тази парцаливата мома живееше по-добре? Ами че тя и майка си не слушаше! Като че не я зная колко пъти хвърляше паничката на майка си. „Вземи мама.“ – „Хм.“ Не иска да вземе. А сега казват: „Горката мома, момъкът я направи нещастна!“ Не е всичката вина в него. Да, има вина в него, той не трябва да бъде груб. Той трябва да бъде справедлив и благороден. Да, но тя не трябва ли да бъде? – И тя трябва да бъде благородна. От мъжа едно, от жената друго се изисква. Законът на Любовта трябва да се приложи. Павел казва кои са плодовете на Духа.

„А плодът на Духа е любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание.“

Мирът е едно вътрешно затишие. Радостта, това е цъфтене. Благостта, това е вътрешен аромат, туй, което се съдържа вътре в самия живот, в самото съзнание. В самото съзнание вътре трябва да има известна благост, т.е. в съзнанието вътре трябва да има известна мекота. Милосърдието, това е приложение. Значи тази благост трябва да има отвън един метод за приложение.

Втората фаза, това е вярата. Павел се спира върху вярата. Вярата е качество на ума. В нея трябва да се прилагат умствените добродетели. След туй идват кротост и въздържание. На какво може да уподобим кротостта и въздържанието? – Кроткият човек е силният човек, а въздържаният човек е богатият човек. Въздържан човек е само този, който има богатство в себе си. Той задържа туй богатство.

Тия са плодовете на Духа. Те са сили, които действат вътре в нашето съзнание. Само когато намерим отношението между любовта, мира, благостта, кротостта, въздържанието, вярата и милосърдието,

тогава ще разберем какво нещо е Духът. Забележете, че тия сили във всеки човек не се явяват по един и същи ред. Това зависи от степента на човешкото съзнание.

Всеки човек иска да има топлина. И действително, топлината е един хубав признак. Но ако при тази топлина се усилва горенето, вече се явява едно болезнено състояние. Когато веществата горят и не изгарят правилно, енергиите не се превръщат напълно, остава един малък излишък, явява се едно болезнено състояние, а болезненото състояние всякога се отразява върху главата. Щом главата ви е топла, имате едно болезнено състояние. В главата на човека не трябва да има топлина, трябва да има хладина, т.е. в главата трябва да има светлина, а в стомаха – топлина. Такъв е законът. Измени ли се туй нещо, т.е. в главата да има топлина, а в стомаха светлина, ние обръщаме света с главата надолу. Например, как турят майките светлината в стомаха на детето си? – Детето е здраво, майката взeме бонбончета, казва: „Вземи, мама!“ Бонбончето е светлина. Мислят, че като турят туй бонбонче в стомаха, ще придадат нещо на детето. Не, само ще го развалят. Майката казва: „Хайде, мама, още едно!“ Турят още едно бонбонче в стомаха му. Най-после се явява коремоболие. Викат лекари. Майката казва: „Не зная какво му стана“. Майката от голяма любов туря светлината в стомаха, топлината в главата, и после не знае какво му стана. И лекарят, като не знае какво му е, предписва рициново масло. Защо предписва рициново масло? Като говорят някои за рициновото масло, те разбират друго нещо. Рициновото масло подразбира, че на този живот липсва нещо. Като влезе рициновото масло в организма, то най-напред изхвърля всички нечистотии. Маслото показва, че нищо нечисто в живота не трябва да остане, всичко да се изхвърли навън. Стомахът ви трябва да се освободи. И сега ред физиолози спорят колко часа трябва да се мине, докато се смели храната, какъв трябва да бъде процесът на храносмилането и т.н. Не, не, хубави храни са тези, които най-лесно се смилат и от които храни остават по възможности най-малките

излишъци. Излишъкът всякога представлява едно уседяло състояние. Човек, който се движи, не може да има излишъци. Онези хора, които почват да почиват повече, отколкото трябва, те затлъстяват. Що е затлъстяването? – Затлъстяването е ненужно богатство. Този си оставил в банката своите вносове, втори, трети, четвърти, всички тия си оставили ред книжа в складовете. От всички тия складове ние трябва да се освободим.

И тъй, първото нещо в света: Любовта трябва да се разбере като един закон в нейното приложение, да се приложи в нашия индивидуален живот. Любовта има ли приложение в търговския живот? – Има. В семейния живот има ли? – Има. Във войската има ли? – Има. Навсякъде има приложение и трябва да се приложи! Тя има разни приложения. Тя трябва навсякъде в света да носи благото. Защо отиват да се бият хората? – За да се даде свобода. Защо пишат? – За свобода. Следователно в основата си всеки има за дял да направи окръжаващите си свободни, но трябва да бъдем умни, да знаем как да приложим тази свобода. Ако свободата действително е постигната по един разумен начин, тя съдържа едно качество в себе си – носи радост. Например, този, който като разрязва въжето, за да ме освободи, ми осакати ръцете, той неправилно ме е освободил и аз няма да съм радостен. Но ако ме освободи правилно, първото нещо, което ще стане, то е, че ще почувствам радост за свободата, която ми е дадена. Следователно радостта всякога произтича от факта, че сме свободни. Защото като видим онзи, който ни люби, сърцето ни почва да трепти, знаем, че той ни носи свобода, т.е. радост носи, а радостта, мирът означават, че всички онези препятствия, които разбъркват живота ни, ще се премахнат. Сега някои казват тъй: „Аз нямам мир в живота си“. – Нямаш мир, понеже не си добил Любовта. Любовта трябва да се получи в нейната същина. Не че вие нямате тази любов, имате я, но в тази любов има нещо примесено и трябва да я пречистите. Вие обичате само вашите деца, вашата жена, но и тях обичате при известни условия. Много мъже обичат жена си, но

докога? – Докато е млада, докато е красива. Щом почне да остарява, щом почне да боледува, охладяват към нея. Щом почнат да виждат красиви жени отвън, сърцето им почва да охладява. Питам тогава: Това любов ли е? – Любовта не седи във външните форми. Любовта, това е обръщане на една разумна душа към Бога.

Питам тогава: Що е религия? – Религията, това е втората фаза на живота, обръщане на душата. Много хора влизат в религиозния живот тъй, както в светския живот. В религиозния живот никакви светски отношения няма, никакви материални сделки не трябва да има. Когато аз отида на едно място, не разбирам, че трябва да ме посрещнат светски, не разбирам, че трябва да ме нагостят хубаво, да ми дадат хубави дрехи и легло. Това е най-малкото, което може да ми се даде. Онзи, който ме обича, той ще ми даде и повече. Нима аз като дам на онзи хотелджия 50–60 лева, та няма да ми даде една хубаво отоплена стая, с чисто легло и юрган? – Ще ми даде такава, но за какво? – Заради парите. Ами че онази жена, която мъжът ѝ глади и милва, за какво прави това? – Заради парите ѝ. Хората казват, че се обичат, но за какво? – Все за някакъв интерес. Някой казва: „Аз обичам жена си“. Но защо? – Защото е здрава и хубава. Нека да полежи 7 години, че да раздадеш всичкото си имане заради нея и пак да ти е приятна, да не ти омръзне, тогава ще те видим. А тъй! Той скоро се отегчава от нея и казва: „Нека умре тя, че да си взема някоя по-млада“. Не е любов това.

И при това положение всички вие минавате за културни! Някои казват: „Новата култура!“ Новата култура е старата култура. Новите разбирания са старите разбирания. Сега гледам шопите тук, в софийско, отвън е европеец, а отвътре – шоп. Културен отвън, а отвътре – стария живот. Ние минаваме за християни отвън, а отвътре водим стария езически живот. Това е днешното християнство. И казват: „Кажи ни истината!“ Хубаво, аз искам да ви кажа Истината. Аз, като говоря Истината, засягам и себе си, разбирате ли? Работници излизат една вечер от рудницата и всички са очернени, но никой от

тях не вижда това. Между тях има и жени. Минава някой от работниците, другите му казват: „Ти трябва да си много красив“. – Ама и ти трябва да си много красив. Всички са работили в рудницата, тъмно е вън, не се вижда. Един от тях драсва кибрит, вижда, че всички са черни, не са красиви. Те трябва да се върнат у дома си, да се очистят, да се облекат, че тогава, като излязат на светлината, ще бъдат красиви. Ние, съвременните хора, излизаме от тази рудница, от този свят. Не е злото, че сме дошли на земята и сме почернели. Не е злото в тази чернота, тя не е отвътре, навън излиза тя. И когато някой каже: „В грях ме зачна майка ми“, грехът не е отвътре, но майка ми, като работеше в рудницата, беше очернена, та и мене отвънка очерни. Това почерняване е само външно. Аз по същество, в душата си, искам да любя Господа. И ако по същество се изменя, това ще бъде само кога? – Когато изопача Любовта, а това нещо се отнася до възпитанието. Някой казва: „Умен трябва да бъдеш!“ В какво седи разумността на човека? – Разумността седи в това: към всеки човек ти трябва да бъдеш много внимателен – спрямо неговите мисли, спрямо неговите чувства, спрямо неговите желания. Аз не говоря за онези неестествени желания, аз говоря за онези красиви, хубави чувства у човека. Някой си посял едно дръвче, няма да му го осакатиш. Някой си направил една хубава къща. Нищо лошо няма да говориш за него.

Сега ще оставя външния свят, ще говоря за онези, които са вътре. Аз говоря за вас, а не за онези, които са на небето, те са научили закона. Някои от вас ще отидат на небето, ще станат граждани на онзи красивия свят на Любовта. Като говоря за небето, спомням си, един свещеник ми казваше: „Да беше наредил Господ друг начин за отиване на небето, не чрез смъртта, защото ще има скърцане със зъби“. Обръща се към себе си и казва: „Е, попе, попе, ти опяваш хората, но и тебе ще опеят един ден. Ти сега ги пращаш на онзи свят, но и тебе ще те пратят един ден“. И тогава, за успокоение, хората казват: „Ще ни упокои Господ. Ще дойде мир“. Да, но онзи мир, който Любовта носи, той е уталожване. Мирът е едно от великите качества

на Любовта. И тогава, като имаме пълна вяра на онзи, който ни обича, напълно се осланяме нему и можем тихо и спокойно да легнем да спим, както Христос заспа. Христос заспа един път в лодката, като мислеше, че учениците му са силни, ще Го пазят. Но щом заспа, лодката се развълнува и учениците Му казаха: „Учителю, стани, лодката се развълнува, тази работа е опасна“. Стана Христос, подухна времето и всичко утихна. И казват: „Христос укроти времето“. Укроти времето, но не можа да укроти онези римски войници, онези свещенослужители. И знаете ли защо не можа да ги укроти? – Защото времето, през което живееше Христос, беше такова. Тогава не познаха Христа.

Аз често употребявам думата „извън времето“. Когато казвам това, то значи, че живеем извън времето. Времето не хроникира нашите дела. Знаете ли защо не ги хроникира? – Хроникират се само умни работи: еди-кой си поет какво написал, еди-кой си философ какво казал. Ами глупавите работи хроникират ли се? – Не, те остават извън времето. Следователно хората живеят свободно. Защо? – Защото времето, природата не хроникира техните дела. Тя казва: „Това са още малки деца, деца на каприциите“. Само тук-там има неща, които могат да се хроникират. Даже и съвременните хора, като казват много неща, всичко това не се хроникира. Някои казват: „Е, Любовта ние сме я слушали“. Любовта не може да се слуша, тя се предава само чрез контакт, когато две души се доближат. Знаете ли какво значи доближаване на душите? Когато Любовта се допре, образува се една вътрешна топлина, а тази топлина дава свободния живот. Когато се допрат тия два живота, образува се светлина. И следователно животът има две посоки: едната посока към центъра на земята, а другата – към слънцето нагоре, т.е. едната посока към вас, най-първо ние обичаме себе си, а после искаме да обичаме и другите.

Ще ви приведа един пример за тази борба, която съществува между хората, която е съществувала и преди хиляди години. Един от древните царе, Рама Северан, адепт на Великото Бяло Братство, и

Алиман Белима, също цар, управлявали своите царства, но били с противоположни разбирания. Рама представлявал закона на Любовта. Той издал заповед, според която спрямо всички хора да се отнасят по закона на Любовта и никакво насилие не трябва да се прави. Цар Алима поддържал сегашното учение: картечен огън, бесилки, ножове. Той казвал, че всичко неприятелско трябва да се прекара под нож, навсякъде трябва да се внуши страх и трепет. Само така неприятелят ще трепери от него. Всички съседни народи, всички градове и селища, дето минавал Алима, всичко било изгаряно. Всички жители забегнали по гори и планини. Когато минавали пътници, питали: „Защо тези села и градове са изгорени?“ Казвали: „Алима тук царува. Неговият закон е свещен и които не се подчиняват, пострадват“. Пращали пратеници до цар Рама с молба да им помогне. Той, като живял по закона на Любовта, пращал свои хора, които в едно кратко време всичко възстановявали: селищата, градовете отново заживявали и хората заживявали вече по закона на свободата. Ние виждаме тези два закона и в съвременния живот. Там, дето се явяват разумни държавници в една държава, като в Англия, в Америка, историята ги отбелязва, те дават насока към нова култура. Обаче явяват се и хора с противоположни възгледи, и то не само в държавата, но и в науката, и в религията. Това съществува в домовете, и навсякъде. Мъж и жена могат да се разделят само заради своите убеждения. Между братя и сестри съществуват пак същите противоположни възгледи в убежденията. Не всички хора имат едни и същи възгледи.

Сега вие, съвременните хора, искате да живеете по братски, но не знаете как да живеете. Вие със своето незнание може да разрушите най-хубавото нещо. Ако вие задържите за по-дълго време ръката на една съвременна млада жена, може да развалите най-хубавото ѝ настроение. Ако задържите една минута ръката ѝ, тя веднага ще си състави добро понятие за вас. Питам: Защо трябва да задържите за по-дълго време ръката ѝ? Ще кажете: „От обич“. Хубаво, защо на старата баба не искате да задържите за по-дълго време ръката ѝ, а

бързате? Не, това не е философия. Когато аз задържам ръката на една млада жена, това е користолюбие. Когато ме хване един апаш, един разбойник, и каже: „Горе ръцете!“ – защо прави това? – Бръква в джоба ми, за да ме обере. Като ме обере, пуща ме. Колко пъти, дълго време ме задържа, за да вземе всичкото ми съдържание. Щом вземе всичкото ми съдържание, казва: „Свободен си сега“. Следователно, питат ме някои млади моми: „Докога ще ни обичат?“ – Докато ви вземат всичкото съдържание. „Докога ще ме търпят в обществото?“ – Докато вземат всичките ти пари, всичкото ти съдържание. Или, казано на съвременен език: Ще те търпят, докато те изстискат като лимон, и ще те изхвърлят навън. Това не е култура, това не е човечество!

„Радост, мир, дълготърпение.“

За да се реализира каквато и да е любов, човек трябва да бъде дълготърпелив. Любовта трябва да изтърпи всички мъчнотии, които се зараждат вътре в нашето съзнание. Не е тъй лесно. Ние завъждаме приятели и тези приятели ни оставят, разваля се туй приятелство. Първото нещо е да задържим любовта си за по-дълго време. Сега аз бих ви задал един въпрос, на който и ще ви отговоря. Този, когото обичаш, колко време трябва да го гледаш в очите? Този, когото обичаш, колко време трябва да го държиш за ръцете? И този, когото обичаш, колко време трябва да го държиш в прегръдките си? Ние казваме: „Дълго време“. – Не, не трябва дълго време. Майката колко време носи детето си на ръце? Колко години? Някои казват: „Ама аз изгубих любовта си“. Жената се оплаква на мъжа си: „Едно време, докато бях млада, ти ме обикаляше, целуваше ме, а сега не ме поглеждаш“. Ами че така и детето може да каже: „Едно време майка ми ме държеше на ръцете си, а сега ме остави на краката си да ходя“. Ами че кое е естественото положение? Жената да благодари, че не я целува вече мъжът ѝ; и мъжът да благодари, че не го целува вече жена му. Ами че ако те целува още, той е апаш. Щом те целува, ти ще дадеш нещо. Той те целуне, каже: „Миличка, ти ще идеш при баща

си, той е богат, ще му кажеш, че великден идва, нека си развърже кесията. Колко си хубава, гълъбче!“ И гълъбчето отива при баща си, целува го. „Татко!“ – И тя иска нещо. Бащата казва: „Колко е добра дъщеря ми!“ Питам сега: Това любов ли е? Ние сами себе си лъжем. Често аз разглеждам човешкия живот. Срещам понякога мъж и жена се целуват на улицата. Казвам: Защо се целуват? При баща ѝ ли я праща? Той иска нещо от нея. Когато видя, че тази целувка е чиста, мене ми е приятно и казвам: Ето двама души, които могат да живеят по Бога. А като погледна други, казвам: Далеч са още те.

„А плодовете на Духа са любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост и въздържание.“

Това са плодовете на този Божествен Дух, който идва сега в света. Казвам: Една нова фаза настава сега в целия космос. Нашата вселена е достигнала наполовина своя път на развитие. Следователно ние ще имаме един обратен процес на развитие. Досега цялото човечество, не само тук на земята, но във всички светове, които съществуват вън и вътре във вселената, всички минават в една нова фаза. Не само на земята, но в целия космос става едно преобразуване, макар че всички не са на една степен на развитие. Всички същества са дошли наполовина в своето развитие. Новата вълна, която идва, няма да ви остави на старото място. И ако вие не възприемете новото учение, у вас ще настане такава голяма скръб, която ще произведе у вас цял ад. Адът не е нищо друго, освен въздействието на тази Божествена вълна. За в бъдеще тия страдания ще се увеличат и ще знаете, че колкото страданията ви са по-големи, толкова е по-голямо вашето съпротивление, а дали е съзнателно или несъзнателно, то е друг въпрос. Ще знаете, че сте в противодействие на тази вълна, затова ще се хармонизирате и ще кажете: „Аз трябва да бъда в съгласие с великата съзнателна Любов, с Божествения Дух и ще действам тъй разумно, както Той действа“.

Искам да се осветлите върху действието на Духа. Някои казват: „Духът ми казва това. Духът ми казва онова“. Когато Духът говори,

има няколко начина, по които Той се изразява. Този Дух може да ти говори чрез един твой приятел, когото ти обичаш. Той може да е на половин метър разстояние от пред очите ти. Разумният човек на разумен говори. После, някой ще ти говори близо до ухото, ще ти каже: „Господине, нещо тайно ще ти кажа, голям секрет“. Това са външни начини. После, има и други начини. Някой казва, че някъде под сърцето, под лъжичката нещо го заговаря или нещо на главата му заговаря. На всички все им говори нещо, но резултатите на туй говорене не са едни и същи. Когато Божественото начало у нас започне да говори, лицето добива една нежност, една малка светлинка, в очите се чете една разумност, погледът е устойчив и такъв човек е готов, в дадения случай, на всички услуги. Каквото му поискаш, той казва: „Удоволствие ми е да ви услужа. Пак заповядайте, пак елате при мене! Ако вие ми платите за труда, ще ми причините голяма неприятност“. Имате някаква нужда, той ще се подпише заради вас. А ние, сега, при тези насилия, при тези изнудвания, минаваме за честни, за разумни хора. Не искам да ви подложа на изкушение, но казвам: Разумният закон може да се приложи само от разумните хора. И следователно ние трябва първо да проповядваме разумния живот, та като влезе разумният живот в нас, по-разумно ще постъпваме. Аз казвам: Всяка една ваша постъпка, всеки един ваш поглед, всяка една ваша обхода трябва да се изтълкуват правилно. Преди години аз пътувах за Търново и в трена, до мене, седи един господин, наметнат с пелерина. Друг един господин седи от лявата му страна. Той се обръща към него: „Господине, не виждате ли, ръката ме боли, не се доближавайте до мене!“ Колко трябва да бъдем внимателни! Ако този господин не иска да се доближавам до неговата ръка, аз трябва да зная защо. Трябва да разтълкувам правилно, защо той се е наметнал с пелерина. Неговата ръка не е здрава, затова той се наметнал. Ако някой човек не иска да ми услужи, то е защото има едно болезнено състояние в него. Ако не ме люби – също. Това са все негативни състояния.

Първото нещо за онези, които тръгват за Божествения път, е да приложат великия закон на Любовта. Приложат ли го, те ще бъдат свободни, и техните ближни също ще бъдат свободни. Учените хора трябва да пратят тази мисъл по целия свят. Светът само тъй ще се освободи. Ние трябва да бъдем носители на тази свобода. Ако вие проектирате една силна мисъл за свобода към когото и да е, някое нежно сърце ще възприеме тази мисъл и ще помогне където трябва. Сега ще кажете: „Ама какво от това, че съм пожелал и изпратил една мисъл?" Желанията и мислите са, които създават съвременния свят; те са, които ще донесат свободата. Ако почнем да говорим за Любовта, Любовта ще дойде. Ако почнем да говорим за свободата, свободата ще дойде. А ние, хората, казваме, че не му е дошло още времето. Хората казват: „Война ще дойде, убийства ще дойдат" – и всичко туй идва тъй, както мислят. Ние ще бъдем на противното мнение. Ще направим един опит, ще призовем този живия Господ, Който идва сега в света. Ще направим един велик опит, да видим може ли светът да се поправи с Любовта или не. – Може. Някои ще ни кажат, че тази любов е неразумна. Разумна е Любовта. Ако някой каже, че Любовта е неразумна, той не разбира думата „любов". Най-разумното нещо в света е Любовта. Всички онези наши изкълчени чувства, които имаме, това са останки на насилия от културите на миналите векове.

И тъй, първото нещо: ние се нуждаем от жени на своето място. Понеже жените са магнетичният елемент, те трябва да застъпят своето място. Те не трябва да бъдат мъже. После, ние се нуждаем от млади хора, но не само млади хора по форма, защото аз срещам много млади хора, които преждевременно са остарели. Млади, разбирам такива, у които блика живот. Млад човек наричам този, на когото въжетата са развързани. Старият човек е завързан. Младите хора са носители на новото учение. Старите им казват тъй: „Вие сега сте млади, но един ден ще остареете като нас". Не, ако вие остареете като старите, не ви трябва да носите новата култура. Първото нещо: Трябва да турим в ума си мисълта, че няма да остареем – нищо повече! Ами

казват, че човешкото лице се сбръчкало. Туй, че моето лице се сбръчква, това не съм аз. Ако моята дреха остарее, това не съм аз; ако моите чепички остареят, това не съм аз. Аз съм нещо повече от своята дреха; аз съм нещо повече от своите чепички; аз съм нещо повече от своето лице. Аз съм онази възвишена, благородна мисъл, която никой с никакъв клин не може от мене да изхвърли.

Едно от най-отвратителните качества, което имаме, то е докачението. Докачил се някой, обидил се. Да, ти можеш да се обидиш, но само за нарушението на един Божествен принцип. Ако аз обидя някого, веднага отивам да поправя тази грешка, която служи за обида. Минавам някоя вечер по улицата и гледам, някой изкопал една дупка, която прави лошо впечатление, пък и пакост може да причини. Аз не търся виновника, но взимам някоя вечер една копаня и поправям дупката. Втори път няма да ми прави лошо впечатление.

Сега аз ви говоря върху този велик Божествен Дух, но в умовете на всинца ви може да седи още мисълта: „Какво мисли Господ за нас, как ще завършим нашия живот, кой ще ни гледа на стари години, ами деца имаме и т.н.?“ Оставете светът да мисли за тия работи! Светът е измислил отлични работи, ние трябва да му благодарим. Той е построил къщи, уредил е войска, турил е стражари, всичко е турил в порядък. А ние ще кажем: „Тези стражари да ги няма по пътя!“ Не, нека си седят тези стражари по пътя! Защото аз като мина по пътя, да не кажа на един стражар: „Братко, ти извършваш една почетна работа, ще бъдеш нежен и внимателен към окръжаващите те“. Някои казват: „Как ще може да разрешим въпроса за мира?“ В какво седи нашият мир? – Ние трябва да бъдем силни. Аз съм силен човек. Минавам, двама души се карат. Казвам: „Чакайте, приятели, какво има?“ – „Този има да ми дава 1000 лева и не иска да ми даде лихвите.“ Взема, че го наложа. – „Чакай, ти не можеш да ме налагаш, то не е твоя работа!“ – „Тъй ли?“ Хвана го за краката, дигна го във въздуха, обърна го с главата надолу, казвам му: „Ти ще ме слушаш ли? Ако е за сили, знаеш ли какво мога да направя с тебе? Колко ти дължи той?“ –

„Толкова.“ Изваждам кесията, дам му парите. „Нà, няма да изнасилваш брата си.“ А сега ние казваме: „Слаби сме“. Не, силни хора трябва да управляват света! Кога можем да бъдем силни? – Само Любовта може да ни направи силни. Без Любов не може да бъдем силни. Страхливите хора са хора без любов. Глупавите хора са хора без любов. Жестоките хора са хора без любов. Престъпните хора са хора без любов. И тогава, ще ни говорят за любов към народа! Нека обичат те своя народ, аз ги похвалявам. Всички народи, които и да са, всеки от тях си има своето предназначение. Всички държавници, каквито и да са те, нека застанат на своето място! Понеже те са най-умните, нека дадат един пример на света! Сега ще дадат ли те един пример или не, то е друг въпрос, но тъй пише горе, ние виждаме и знаем, че има силни хора на земята, които скоро ще се изявят. Като говоря тъй, някои казват: „Да не са някои комунисти, да не са някои анархисти“. Не, не, комунистите, анархистите, това са хората на света. А тия, които ще се изявят, те разбират великите закони на природата, те са хора светящи. Тогава ще разберете какво нещо е човек! Като го погледнеш, ще разбереш, че пред себе си имаш един благороден човек, на когото можеш да разчиташ. Те ще бъдат въоръжени от горе до долу. Ще кажете: „А, въоръжени!“ Да, но съвсем другояче ще бъдат те въоръжени. Няма да бъдат с кобури, но ако речеш да се противиш, той ще простре ръката си и ти ще се намериш на земята долу. После пак ще те дигне. И като простре три пъти така ръката си, всичките твои идеи, всичките твои криви разбирания, от 8000 години, ще изчезнат. Няма да можеш да им се противопоставяш и ще кажеш: „Господи, отсега нататък ще Ти служа, няма да Ти се противя“. Кажеш ли, че ще се противиш, на гърба си ще се намериш. Тия, които идват сега, ще възстановят всички европейски народи, ще турят навсякъде ред и порядък. Те работят сега отвътре, те работят в България, навсякъде работят. Ще кажете: „А, работят те!“ Да, работят. Един ден аз ще повикам един от тези братя, но когато не го очаквате. И знаете ли какво ще стане, когато го видите? Този салон ще трябва да бъде

по-широк, защото ще се намерите всеки с лицето си на земята. Чистота се изисква, чистота на човешката душа!

Аз искам най-възвишеното, най-благородното във вашата душа, което от хиляди години се крие, сега да се покаже. Сега му е времето. Сега или никога! Това, един век, хиляда години, милиони години, те могат да се съберат в една минута. Времето може да се съкрати, може и да се продължи. Този въпрос е философски. Сега е време да вложите това в душите си и всички да възприемете Любовта, т.е. да влезете в нея и да заживеете в контакт с този Божествен Дух. Той сега иска да се прояви. Този Дух иде, скоро ще се прояви. Той е в първия лъч. Ако вие се подигнете във вашето съзнание, вие ще видите Неговия лъч от изток и ще кажете: „Сега разбирам какво велико предназначение има човешкия живот; сега разбирам какво нещо е човешката душа; сега разбирам какво нещо е Бог!“ Тогава земята ще отвори своите богатства и ние няма да орем, както сега. Без да орем, тя ще дава плодове. Тогава няма да има нужда да ядем тъй много, както сега. Вашите кухни съвсем ще се преустроят и вие ще кажете: „Благословен е Господ, Който ни е дал такива синове и дъщери! Благословен е Господ, Който ни е дал такива приятели!“ Навсякъде тъй ще бъде. Всички ще се благославят, навсякъде хората ще се познават. Туй, което иде, ще бъде! Някои казват: „Я бъде, я не“. Ще бъде!

Когато казвам, че Христос иде, то е най-великото, което може да дойде в света. Бог ще се открие в своята красота, в своето разнообразие, и ще обърши всяка сълза от човешките очи. Ще премахне всички тъги и скърби, ще направи всички хора да живеят един чист и почтен живот, ще бъдат всички свободни граждани на земята. И крави, и волове, и мухи, всички ще скачат и ще се радват. Кравата, като я срещнеш, ще ти се усмихне, ще те пооближе малко. Всички ще бъдат весели и радостни, не само хората.

А сега някои казват, че Христос умрял заради нас. Не, Христос иде! Иде не за прощение на греховете, Христос иде да донесе новия живот за възкресение на всички онези, които Го очакват.

„Плодовете на Духа са: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, вяра, кротост, въздържание.“

Беседа, държана на 3 февруари 1924 г.

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ

Искаш ли да оздравееш? (Йоан 5:6)

В живота има въпроси, които само известни хора могат да ги разберат. Ако запиташ болния: „Искаш ли да оздравееш?“, той разбира добре въпроса и ще ти даде един правилен отговор. За да могат всички да разберат този въпрос, „искаш ли да оздравееш?“, той може да се зададе в друго отношение. „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам.“ „Искаш ли да бъдеш учен?“ – „Искам.“ „Искаш ли да бъдеш честен човек?“ – „Искам.“ „Искаш ли да бъдеш добродетелен?“ – „Искам.“ Разбира се, ако аз задам въпроса „искаш ли да бъдеш учен човек?“, този въпрос може да го разбере само онзи, в душата на когото се крие неутолима жажда за знание. Ако задам на един човек въпроса „искаш ли да бъдеш добродетелен?“, това може да го разбере само онзи, в душата на когото се крие жажда за добро. Онзи, в душата на когото не се крие тази жажда, не може да го разбере. Ще бъде смешно да питам сития човек: „Искаш ли да ядеш?“ Той ще каже: „Не се интересувам от този въпрос“. Но гладният, жадният, болният ще разберат този въпрос.

Ако днес би дошъл Исус Христос, Той би задал много въпроси на съвременния културен свят; много въпроси би задал на съвременните учени хора; много въпроси би задал на съвременните църкви, на държавниците, на управляващите, на всички би задал много въпроси. Разбира се, всички биха дали по един отговор. Таи се нещо в човешката душа. Няма човек в света, който да не обича доброто; няма човек в света, който да не обича знанието; няма човек в света, който да не обича парите. Духовните хора казват, че не обичат парите, но това е само привидно. Например, спорен е въпросът, дали да има пари или не, но защо спорят дали да има пари или не? Кой създаде

парите? – Човекът. Парите, това е един продукт, едно изобретение на човека. Следователно, докато той е господар на парите, той ще иска пари. После, когато казваме, че трябва да има ред и порядък в света, ще има. Някои казват, че трябва да има анархия в света, и както казват, така излиза. Гледайте историята на всеки народ! Пролива се кръв. Историците, философите, държавниците, учените търсят причината за това, но всяко нещо има своя истинска, дълбока причина. Когато един човек се разболее, коя е причината за разболяването му? – Този човек не се е хранил естествено. Може да има и други причини. Неговата къща може да е нехигиенична; храната, с която се е хранил, може да е нехигиенична и т.н. Важно е, следователно, да се разрешат тия въпроси, понеже те ще засегнат нашия живот. Чудни са съвременните хора!

Аз ще ви приведа два примера от френско-пруската война. Намират на бойното поле двама войници, един французин, друг германец, и двамата спорят за своя народ. Французинът иска славата на Франция, германецът иска славата на Германия. Хващат се и единият забива ножа в гърдите на своя противник. Намират ги и двамата умрели, със забити ножове. Това е единият пример. Какво спечелват двамата на бойното поле? Французинът подигна ли Франция? Германецът подигна ли Германия? Нека историците се произнесат за това. Другият пример. На едно място намират един французин и един германец, и двамата ранени. Французинът превързва раната на германеца, след това германецът превързва раната на французина, а после и двамата братски си приказват. Питам: Защо първите двама си забиха ножовете в гърдите, а при втория случай германецът превързва раната на французина, и обратно? Някои ще кажат, че културата изисква това. Не. Когато човек се напие и почне да лудува, това не е свойство на човешкия дух, това е винцето вътре в него. Не у всички хора обаче винцето действа еднакво. Един човек, като се напие, почва да лудува, а друг, като се напие, отива да спи. Следователно това зависи от моралната

стабилност. Има хора, които и като пият, са трезви, а има хора, които като пият, изисква се най-малкото разклащане, за да се прояви тяхната морална стабилност.

Сега, какъв е дълбокият смисъл на нашия живот на земята? Хората от 8,000 години са правили хиляди и хиляди опити да разберат смисъла на живота и да подобрят човечеството. Това е отлично. Цялата история показва тези опити. Има хиляди хора, хиляди лекари, които са посветили живота си да лекуват човечеството. Има хиляди хора, които са посветили своя живот, за да проповядват морал на хората. Никога не е имало толкова училища, толкова университети, тъй добре устроени, както сега. Разбира се, трябва ли ние да се спрем, да кажем, че сме достигнали върха на своето развитие? – Не. Ние сме едва в началото на своето развитие. Значи у човека се крие нещо по-възвишено и по-благородно. И коя трябва да бъде онази мярка, с която да се обуславя живота ни? Когато майката започне с възпитанието на децата си, кой трябва да бъде първият принцип, който трябва да всади в своето дете? Кой въпрос трябва да зададе майката? Вие сега сте майки и знаете, че вън от желанието си това дете да бъде здраво, вие искате това дете да бъде умно и силно. Вие искате, щото да бъде не само умно, но и, в широк смисъл, добродетелно, защото умен човек може да бъде само добродетелният. Туй трябва да се тури като максима. С всяка една култура, като например с идването на християнството, се започва нещо ново. Нова култура иде! Религиите всякога предшестват културата, за да дадат основа на един умствен подем на човечеството. Така е било в миналото, така е сега, така ще бъде и за в бъдеще. Трябва да се урегулират човешките енергии и чувства и тогава ще дойдат хората, наречени „гении на човечеството", за да подемат подигането на човечеството. Това е грандиозна работа! Подигането на човечеството не е работа на един човек. Казваме: „Е, някой учен, някой философ или някой писател ще стори това". Не, милиони майки трябва да работят, милиони бащи трябва да работят, те са първите работници, а

след туй ще дойдат плеада все благородни хора, за да работят за туй подигане.

Сега важният въпрос, който Христос зададе, е: „Искаш ли да бъдеш здрав?“

Често, когато хората слушата някоя беседа, те се впущат в един анализ, искат да знаят каква е целта на оратора, който говори. Това е външната страна на въпроса. Някога и най-лошият човек може да ви направи добро и да спаси живота ви. А някой път и най-добрият човек може да ви направи едно зло несъзнателно. Ако един добър човек, който няма понятие от медицината, иска да ви направи едно добро, да ви изцери, то като ви даде някое лекарство, от което не разбира, той може да ви умори. Ще кажете: „Такава е била волята Божия“. Не е била такава волята Божия. А онзи лошият, но умният човек, може да ви даде едно лекарство от природата и да ви помогне. Когато един човек препоръчва едно лекарство, ние имаме предвид, че този човек трябва да има знания. На онези, които искат да боравят с човешката душа, аз им казвам: Вие трябва да разполагате с една висока интелигентност и разумност, да разбирате тия вътрешни процеси, които стават в човека. Срамота е за хората на двадесети век, хората на просветата, да си служат със средствата на миналото човечество! Първото нещо: Хората трябва да се отличават със своята честност. Всеки трябва да бъде истинолюбив – да обича Истината. Не е въпросът за нашите погрешки. Ние трябва да имаме едно непреодолимо желание, непреодолима жажда за онази Истина, която дава човешката свобода. Това не трябва да бъде само за българите, но всички народи трябва да имат туй желание. Желанието ще даде онези резултати, които всеки човек се стреми да придобие. Стремежът е важен. Всеки иска да бъде икономически свободен, само че средствата ни са ограничени. Мислите ли, че всички тези французи, англичани, германци, всички видни хора, които управляват света днес, не искат туй? Мислите ли, че в тях няма този стремеж към добро? – Имат, но те се намират пред една грандиозна задача. Ние можем да ги

осъждаме, но не е тъй лесно с един замах да се създаде един закон. Ако е така лесно с един закон да се подобри човечеството, досега хората биха го направили. Не, от друго нещо се нуждае човечеството. Законът, това е едно ограничение, а приложението на закона, приложението на тия сили, които са в живота, в разумната природа, те трябва да станат достъпни за човешкия дух, за човешката душа. Следователно човешкият дух и човешката душа, това са Божествени прояви; умът и сърцето са прояви на духа и душата, а тялото е само едно следствие.

Следователно ние, хората, посветяваме целия си живот на тялото, на следствията. Там е всичката погрешка. Майката посвещава на тялото на детето си целия си живот. Тя му милва очичките, ръчичките, носа, но не се стреми да погледне какво има в душата му, да види туй, което се крие вътре в нея. Тя казва: „А, моето ангелче!“ Но тя не знае още какво могат да направят тези ръце. Това дете може да бъде един Наполеон, може да бъде един Калигула, може да бъде един Толстой, може да бъде един Христос, не този Христос, когото очакват, но Христос, човекът с непреодолимата Любов към цялото човечество. Като казвам „Христос“, разбирам човекът, който има непреодолима Любов към човечеството, който е намерил доброто, благото в живата природа, и всичко туй иска да го предаде на другите тъй, както го намерил за себе си. Това е целта на Христа. И следователно ние, съвременните хора, сме се заблудили, взели сме изопачено Христовото учение и сме турили вътре в Него неща, които не са верни. Например, като кажем, че трябва да имате Любов, вие казвате: „Да, но с любов само не става“. Е, щом не става с любов, с какво става? – „Ама малко и насилие трябва!“ Ами че по-голяма сила от силата на Любовта има ли? Някои казват: „Аз употребих любовта, но тя нищо не ми даде“. – Не си я употребил още както трябва. Тази любов трябва да действа като едно възпитателно средство и човек с нея трябва да бъде действащ, активен. Ние трябва да се борим с

мъчнотиите в живота, да ги надделеем, затова трябва да се въоръжим с Любовта.

В природата, извън нас, съществуват известни сили, които са неприязнено разположени към човешкото развитие. Това е един посторонен въпрос, който може да оставим настрана, но казвам, че човек трябва да знае законите, с които да може да се справя с тия сили. Ще ви приведа един пример. Един индуски факир, на име Мали, укротител на змии, като минавал през реката Ганг, хваща го един крокодил. Този факир, който знаел да укротява всякакви змии, кобри, тук попада на този крокодил, който го завлича към реката. Но той бил смел, досетлив, забива двата си пръста в очите на крокодила и се спасява. Това било единственото средство да се избави. Спасява се, но с месеци носи своята рана. При друг един случай този факир, укротител на змии, като пътува из гористите места на Индия, бива повален един ден на земята от един тигър. Лежи той така на гърба си 5–10–15 минути, гледа, тигърът не го дави. Той се чуди, мисли си защо тигърът не му направя нищо, защо не свърши с него. А какво било? – В пазвата на факира имало една кобра, наречена Саприла, която веднага изскочила и фиксира тигъра. Юнак бил този тигър, но и той затреперил от погледа на тази кобра. Фиксира го тази кобра около 10–15–20 минути и по едно време в тигъра се явяват особени спазми и той се търкулва на земята. Тази Саприла дошла в помощ на своя господар, клъвва тигъра и той се търкулва на земята. Човешкият ум трябва да се бори с туй злобното в себе си. За да се бори и да устоява, човек трябва да има умение. Ние огънят няма да го угасим с духане, вода ще му полеем отгоре.

Сега Христос се обръща към болния и го пита: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ Аз казвам на съвременните хора: Ако би дошъл сега Христос и би ви запитал – „Искате ли да бъдете щастливи?“ – всички ще кажете: „Искаме, Господи!“ „Искате ли да бъдете богати?“ – „О, как не, всички искаме да бъдем богати!“ „Искате ли да бъдете умни?“ – „Е, Господи, това вече е трудна работа. С богатството лесно се

разправяме, но колкото за учението, то е трудна работа.“ Трудните работи, именно, са хубавите работи в света. Възвишени и благородни работи трябват днес! Всяко знание, не само съвременното, трябва да се опита и докаже. Като казвам, че трябва да се опита, то е защото имаме една страна, която е проверена, и друга, която не е проверена, а предстои да се провери.

Какъв е смисълът на нашия живот? Често ние постъпваме като тия двамата, германецът и французинът, хванали сме се за гушата и заставяме с нож един срещи друг. Какво ще добием? – Нищо. Вторият пример, да превържем раните на своя брат, е за препоръчване. Единият трябва да каже: „Братко, аз направих една погрешка, но мога да превържа твоите рани“. И другият да каже: „И аз мога да превържа твоите рани“. Туй нещо сегашните народи го чувстват. Тия сегашните християнски народи трябва да се постараят да превържат раните на своя брат, а не да си забиват нож един в друг. Това е, което трябва да направят всички народи. Великите народи, силните народи трябва да превържат раните на кои? – На онези, които са ранени, които са слаби. Туй е не само за нас лично, туй е положението, което трябва да заемат всички хора.

Христос каза на болния: „Искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, Господи.“ Тогава Христос му каза: „Стани, дигни одъра си и ходи!“

Днес в европейските народи има едно състезание. Те не знаят кого да делегират, а не че не искат доброто. Всеки иска от него да излезе инициативата. Ако Франция рече да направи конфедерация, Германия ще се противопостави: „Как тъй?“ Ако Германия рече да направи конфедерация, Англия ще каже: „Как тъй?“ Всеки ще иска да излезе на сцената. Трябва да се споразумеят. Когато ние искрено желаем доброто, трябва да ни е безразлично от кого ще излезе. Нека излезе най-умният човек, да изнесе доброто, ние ще го поздравим. Това добро е за благото на всички. Казвам сега: Ако ние сме езичници, въпросът щеше другояче да се уреди. Ако служихме на много богове, въпросът другояче щеше да се уреди, но понеже сме

християнски народи, понеже всички служим на един Учител, на един Христос, Който е проповядвал Любов на хората, то безразлично е за нас кой ще изнесе доброто. Когато се проповядва Любовта, това не значи обезличаване. Любовта е онази велика сила, която ще даде възможност на всички същества, от най-малките до най-големите, да се проявят. Тя ще даде условия да се прояви животът. И ако ние разбираме туй красивото в живота, то ще дойде. Защо страдате? – Защото във вашите сърца няма онази искреност. По някой път вие се поставяте благочестиво. Например, сега аз като ви говоря, силата на моята реч зависи от онази вътрешна чистота, от разположението на моя ум, на моето сърце, на моята душа и на моя дух в дадения момент, какъв смисъл влагам. Туй е, което определя силата на моята реч. В света има една велика сила, едно велико същество, пред което никаква лъжа не може да мине. Тази сила обуславя целия живот, тази сила съди всички. Не мислете, че вие можете да вършите каквото искате. Не, туй същество постоянно праща хората в гробищата. Всички праща там, и юнаци, и слаби. Досега никой не се е избавил. И Христос, когато дойде, и Него пратиха там. И след това Той показа своето изкуство – възкръсна. Има един стих в псалмите, който казва тъй: „Няма да оставя преподобните си да видят изтление“. Ако ние имаме тази велика Любов, ако ние имаме Бога на нашата страна, ние ще опитаме този стих. Ние проповядваме едно учение, всички да имат тази Любов, но да се приложи без насилие. Днес всички искат любов, но в какво седи тази любов? Всички казват: „Да разделим помежду си спечеленото“. Ние, хората на Любовта, не се нуждаем от събраното богатство на другите. Ние се нуждаем от това богатство, което ни се дава отгоре. Ние се нуждаем от това богатство, което припечелваме с труд, със своите ръце. Някой път казвате: „Пари, пари!“ Тези пари са оцапани с човешка кръв, те са опозорени, те не са за нас. Няма нито един, който след като е турил парите в джоба си, да е прокопсал от тях. Следователно ние ще оставим света, нека той борави с парите, те не са за нас, те са едно следствие. Ние, като

разрешаваме въпроса с парите, те за нас не са един принцип, те не представляват никакъв спор. Парите са си пари, златото пак ще се върне в земята. Туй злато и сребро не можем да го изнесем от земята. И светът е тъй направен, че като дойдем до края на живота си, там има митница и митничари и като дойдем при тях, те ще ни съблекат по всички правила.

Жената на един американски консул, като минавала през Германия, съблекли я там на митницата, прегледали я най-щателно, дали няма в себе си някакво писмо, каквото германската цензура не позволява. Тя казва: „Това е голямо безобразие!" Възмущава се. Казвам: Във време на смъртта, като дойдат тия бирници, така щателно ще прегледат човешкия мозък, човешките кости – навсякъде. Няма да го оставят да изнесе нещо от земята. Някой казва: „Е, аз забогатях, аз съм учен човек". Не, аз намирам, че смисълът в живота седи само в Любовта към Бога. Той е единственото същество, което не се мени. Той е принцип. Бог в себе си е математическо цяло. Цялото не се мени, а неговите части претърпяват едно вътрешно изменение. Човешките души, ангелите, висшите духове, с тях могат да стават промени. То е в реда на закона за усъвършенстването. Ние можем да растем и да се развиваме. Цялото в себе си може да се проявява като цяло, неговата сила нито може да се увеличава, нито да се намалява. Щом се увеличава, значи липсва му нещо, стреми се да го достигне; щом се намалява, излишък има. Следователно абсолютното цяло, Бог, това е една постоянна величина и тази величина ние я наричаме Божествен Дух. Първото проявление на туй цяло е Любовта, а Любовта носи живота на човека.

В какво седи любовта в света? – Във физическата любов всякога има едно желание. Ти имаш едно желание да целунеш, да повикаш на гости и да угостиш този, когото обичаш. Туй е първото проявление на Любовта. Когото не обичаш, ще го държиш далеч от себе си и няма да го нахраниш. Следователно имате ли един приятел, който ви обича, той ще бъде готов да ви услужи, та където и да сте; не ви ли

обича, няма да ви услужи. Туй разположение съществува и между народите. Някой път народите имат известно разположение един към друг и затуй се проявяват благосклонно едни към други. Някой път нямат туй разположение и тогава се създават всичките мъчнотии. Но ако ние не изпълняваме Божия закон, да се обичаме, какво печелим? Не създаваме ли за себе си една от най-големите мъчнотии? – Създаваме. И днес, най-вече от кога и да е друг път, ние се нуждаем от хора, които да разбират Любовта в най-минималната нейна програма.

Всички хора, даже и най-напредничавите, казват: „Животът не може без насилие“. Как да не може? Любовта без насилие може да дойде в света. Любовта трябва да влезе без насилие в света! Когато светлината влиза във вашата стая, трябва ли да чупи прозорците, за да влезе? Не, тя влиза свободно през стъклата. Тази Любов трябва да проникне в нашите умове, в нашите сърца и души, и ние трябва да бъдем искрени.

Сега държавата казва някой път за нас: „Тези хора говорят в името на Бога, но те имат обратни идеи, те са анархисти, те готвят една революция“. Хубаво, ако ние в името Божие готвим една революция, ние сме най-позорните хора. Когато един анархист проповядва насилие, това е в реда на нещата, това са неговите идеи, но когато в името Божие се крият някакви анархистически идеи, това е позор и такъв човек, в моите очи, не е човек! Ние, които говорим за Любовта, отричаме всяко насилие. Любовта изключва насилието. А държавата няма какво да се сърди на анархистите, понеже те са нейни деца. Че са нейни деца се познава по това, че държавата употребява насилие и те, като нейни деца, употребяват същите методи. Така е. Синът мяза на бащата и дъщерята мяза на майка си. Бащата сприхав, и синът сприхав. Майката се сърди, и дъщерята се сърди. Не, ние ще употребим един нов метод и казваме: Без насилие в света може, но дайте време! Малко време се изисква.

Следователно, за да се приложи този велик закон на Любовта, изискват се силни хора. Всички съвременни писатели, всички служители на Бога се влияят от средата, от мнението на обществото. Дето и да отидете в Америка, нито един проповедник не може да се изкаже свободно; един български свещеник, и той не може да изкаже своите убеждения свободно от началствата си; един военен, и той не може да се изкаже свободно; един учител, и той не може да се изкаже свободно, крие се. Е, хубаво, защо ще крием своите убеждения? Кому досега Любовта е донесла зло? Всичкото благо в света се дължи на тази велика Любов. Светът сам по себе си е Любов. Безлюбието, това е едно малко отклонение. Когато хората казват, че безлюбието не е истинското проявление на човека, то е защото истинското проявление на човека е само в Любовта. Ние, съвременните хора, още не живеем по любов. Защо? – Болни сме. Сега често ми възразяват: „Ако ние постъпваме с любов, сърбите ще дойдат в България и ще ни завладеят. Ако речем да не се противим на злото, те ще ни поробят". Не е така, приятели, Любовта не е за слабите хора. Любовта е само за великите, за силните души! Тя не е за пигмеи, за дребнави хора, тя е само за силните хора. Най-великото същество, Бог, е Любов. И знаете ли каква грамадна сила се крие в онзи човек на Любовта? Хората са чудни, като казват, че ако българите биха живели според закона на Любовта, то сърбите, като излязат с една 500,000-на армия срещу нас, чудо ще направят! Не, ако българите постъпват според закона на Любовта, то само като махнат с ръката си, и сърбите ще заспят. Тогава българите ще им вземат конете, оръжията, това-онова и ще им кажат: „Вие сте наши братя. Ние решихме да живеем по Любов". Сърбите ще кажат: „Ние имаме политика". Да, но щом са без оръжия, ще се върнат. Хубаво, ще дойдат втори път – пак същото. И най-после, като дойдат 5–6 пъти и оставят всичките си коне и оръдия, ще имат ли сметка да идват пак? Не, най-после ще кажат: „Да се не занимаваме повече с тях". Човек трябва да направи най-малкия опит, че тогава да говори. Някой даде едно шише с лекарство някому. Казвам: Ти направи ли

опит с туй лекарство? „Не, четох в обявленията, пише, че е добро лекарство“. Не, не, ти пръв ще направиш опит с това лекарство. Когато някои говорят за Любовта, аз ги питам: Вие направихте ли опит с нея? Българите казват: „Добре, ами след като махнем така с ръцете си пред сърбите, или пред които и да са, и не успеем?“ – Е, тогава ще започнем по старому. И в такъв случай пак ще има крака, ръце, глави счупени. Духовните хора в този свят се делят на два лагера и затова не успяват, а хората от света са практични, те си имат изработени възгледи и според тях действат. Няма какво да оспорваме техните възгледи. Докато нашите възгледи, нашите методи не дадат по-добри резултати, няма какво да спорим. Ще направим един малък опит и тогава ще кажем: „Ето нашите методи!“

Христос казва на болния: „Ти искаш ли да бъдеш здрав?“ – „Искам, но няма кой да ме тури в къпалнята.“ Казва му Христос: „Стани, дигни одъра си и ходи!“ Дигна се тогава спор: „Кой ти позволи да си дигнеш одъра? Не знаеш ли какво писа Мойсей?“ – „Не зная какво писа Мойсей, но Онзи, Който ми каза да стана, Той ме оздрави.“ И после го намери Христос и го предупреди в едно нещо: „Иди и не съгрешавай повече, за да не ти стане по-зле.“ Следователно религиозните хора, според мене, без разлика на това, дали са християни, мюсюлмани или каквито и да е, трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. По това трябва да се отличават те. Тъй гласи религията. Ако религията е служене на Бога, религиозните хора трябва да бъдат не само истински учени, но те трябва да бъдат най-умните и най-добрите хора. Те няма да бъдат като ангелите, но в своя живот те трябва да бъдат образци.

И тъй, от нас се изисква един малък опит. Направете един малък опит на вашата любов! Любовта вие сте я опитали. Тази Божествена Любов не се предава с думи. Преди всичко, за нея се изисква нов език, нови думи. Ако човекът, у когото блика тази Любов, дойде във вашата къща, той без да ви каже една дума, ще бъде за вас същото нещо, каквото е изгряващото слънце. Може да дойде друг някой да ви

говори сладки думи, тъй ще бъде, иначе ще бъде, но сълзите ви ще текат. Дойде ли обаче човекът на Любовта, сълзите ви ще се пресушат, скръбта ви ще изчезне и вие ще усетите нещо ново да се влива във вас. В сърцата на всинца ни трябва да блика живота като един извор, за да се подигнем и да покажем, че ние сме носители на туй Божественото.

Питам християнските народи: Днес Христос интересува ли се от църквите? – Интересува се. Той ходи навсякъде, обикаля. Досега Христос е обиколил цяла Европа и се чуди на гениалността на Неговите последователи, че вътре в Неговата уста и Неговия ум са турени неща, които Той никога не е помислял да каже. Тези хора за всичко говорят, но за Любовта не са говорили досега, и казват: „Христовата Любов е неприложима. Това учение е утопично, изискват се още хиляди години, според Дарвиновата теория, докато хората дойдат до положение да приложат тази велика Любов“. Българите казват: „Зяй, коньо, за зелена трева“. Когато Христос е проповядвал своето учение на евреите, Той им казвал: „Сега е време за вас да приложите моето учение. Ако не го приложите, в 2,000 години ще опитате последствията на вашето отричане“. И днес Христос пак седи пред вратата на европейските народи и казва: „Ако вие приложите моето учение, очаква ви едно велико знание, едно велико благословение, но ако вие отхвърлите Любовта ми, както преди 2,000 години, ще опитате най-големите нещастия, ще се възмути не само небето, но и земята“. Под земята се готви нещо страшно. Ако тия хора не приемат Божествената Любов, земята ще се отвори и ще ги повикат долу. Ще има една революция в природата, но не такава, каквато вие познавате. Тази революция, която сега става, е нищо пред тази, която природата приготовлява. Ще стане една такава революция, каквато светът не помни, каквато никога не е виждал. Ще бъдат разпокъсани и железници, и телеграфи. От този свят няма да остане нищо върху земята. В утробата на тази земя ще израстне друга една култура. Кога ще стане това? – Ако не приемете Любовта. Няма да ви

давам подробности по това, но четете Евангелието, там е писано, че слънцето ще изгасне, че небесните светила ще потъмнеят. Казват: „Това са заплашвания!“ Когато стане, ще видим дали това са заплашвания или не. Сега нас не ни е страх дали земята ще се отвори, дали ще има земетресения. Тия неща за нас са маловажни. Когато стане земетресение, нашите крака няма да се разтърсват, ние няма да бъдем на земята. Казва Писанието: „Праведните ще бъдат грабнати и дигнати във въздуха да видят Господа, а земята отдолу ще се тресе“. И грешните ще кажат на планините: „Закрийте ни от лицето на Този, Който иде“. Както виждате, Любовта значи има страшни последствия, ще изпъкнат всички престъпления. Аз не говоря за политическите престъпления, говоря за онези най-лоши, срамни, позорни престъпления на духовните хора, които в името на Любовта са извършили тия престъпления. Не светът ще бъде съден, светът ще си замине. Ще бъдат съдени духовните хора. Грешните хора на съд няма да бъдат викани. И някои казват: „Е, не е близо това време“. Не, пред вратата е това време. И всички трябва да се молят да се отстрани този час. Божият ден е страшен!

Сегашните християнски народи седят, играят си, още продължават да лъжат. Не, не, всички трябва да слугуват на Любовта! Единственото нещо, което може да ни спаси, да ни избави, е да се свържем с Бога на Любовта. И тогава европейските народи ще бъдат по-добре, ще имат всички по-добри условия. Англия ще бъде по-велика, Германия, Франция, Америка, Сърбия, България – също. На всички народи трябва да се даде свобода! Туй е християнство! Всеки един народ, колкото и да е малък, нека му се даде право да живее един сносен живот. Само така ще се образува едно братство. Как ще се образува то? – Ще се намери един начин. За туй религиозните хора трябва да се вдъхновяват и да станат носители на тази велика Божествена Любов!

Аз сега забелязвам, следя, какъв ли спор не се води за маловажни работи, но аз вярвам в едно нещо: вярвам в човешката душа, вярвам в

човешкия дух. Всеки един човек е двояк, има двояко естество: естество на едно мислящe същество и естество на едно любящe същество. Във всеки човек има една Божествена душа, на която можем да говорим. Всеки един човек, каквото място и да заема, в него има един Божествен Дух, и колкото и да е груб този човек, трепне ли у него тази благородна струна на душата му, той се изменя. Колкото и да е престъпен един човек, при известни случаи ти виждаш в него един ангел, който може да ти подаде ръка, да ти направи една услуга.

И тъй, разумни трябва да бъдем, а не да се афектираме, да мислим, че като се въодушевим, светът ще се поправи. Аз пак настоявам, че всеки един вярващ трябва да има един непоколебим копнеж за добиване на тази опитност – да се свърже с Бога и да опита Любовта Му тъй, както опитва слънцето. Всяка душа може да опита тази Любов. Опита ли я, тя не може да се лъже. Ще я опита тъй, както опитва слънчевата светлина. Ние можем да се лъжем, но кога? – Само когато е тъмно. Когато вие имате очи и аз имам очи, тогава лъжа не може да има.

Седим сега ние, да кажем, в туй събрание, но хиляди други хора има събрани в други общества, в други църкви или джамии. Не мислете, че само това място е място на богослужение. Където и да сте, щом сте се събрали в името на Бога, то е място на благословение. Да не казваме, че тук не е място за служене на Бога. Не, благородните хора, дето и да са събрани, в какъвто и да е дом, в каквато и да е църква или джамия, всякога в тях ще има един вътрешен копнеж за Божията Любов. У нас трябва да има едно искрено почитание към Божествената душа и към Божествения Дух. Ние сме родени с доброто вътре в себе си. Някой ще каже: „В грях ме зачна майка ми“. Да, но преди да ме зачне майка ми, аз бях в доброто, а злото, грехът ме обвиха отпосле. Трябва да знаем, че този великият закон на Любовта е по-велик от злото и като дойде този закон на Любовта, всички ще се разберем. Всички трябва да вярваме, че Любовта е, която ще победи света. А сега има един спор. За какво? – Вие се съмнявате в

мене, казвате: „Това учение е опасно“. Хубаво, аз не казвам, че трябва да го приемете. Опитайте, приложете го, направете най-малкия опит с него. Вашите възражения, вашите стрели аз взимам предвид. Но като дойде Христос, какво ще каже на хората, я ми кажете?

Всички казват, че ни трябва храна. Бил ли е светът лишен от храна? Всяка година в света е имало преизобилна храна. Толкова работници във Франция, в Англия, в България и навсякъде по света работят с ралото си и са изкарали храна повече, отколкото трябва. Днес в света има повече храна, отколкото консумираме. А при това житото всяка година се складирва някъде и не отива на своето място. Не че онези, които го складирват, мислят зло, но в техните сърца има запичане, те не мислят доброто на другите. Ако у един милионер и милиардер, каквито ги има в Америка, трепнеше сърцето им за другите, ако у тях би се събудила тази благородна струна на съчувствие, биха ли могли да задържат толкова милиона тонове жито за себе си, а другите хора да умират?

И ние седим и казваме: „Бог ще оправи света“. Не, днес е зовът към всинца ни. Ние сме чада на Бога. Ние служим на Бога на Любовта, но изпълнихме ли този закон на Любовта? – Не сме го изпълнили още, а си хвърляме вината един другиму. Ако запитате някого: „Ти изпълни ли закона на Любовта?“ – ще ви кажат, че сте в заблуждение. Не, не сме в заблуждение, но никой не е в състояние да изпълни туй учение тъй, както трябва. Защо нямаме тази смелост? – Понеже Любовта още не е проработила в нас. Когато проработи Любовта, тя ще внесе в нас истинските методи за приложение на туй учение. Не говоря за любовта на онази мома, която може да напусне дома на баща си и майка си и да бяга с онзи момък. С приставането тя не е разрешила въпроса. Приставането не подобрява живота. Тази мома, като е избрала един момък за себе си, според нашите схващания, трябва да го обичат и майката, и бащата, и братята, и сестрите. Това е благословение за дома ѝ. Не го ли обичат, избягва ли тя с него, има нещо лошо в него. И за онази мома, която жертва

любовта на майка си за своя възлюбен, казват: „Идеал има тази мома!“ Идеал има! Не, не, в света има само един идеал, и той е Бог. Мома, която напуща майка си, ще напусне и мъжа си. Коя е сигурността, че този, за когото ти жертваш живота си, те обича? „Ами той ми говори сладки думи!“ Не, не, светът от сладки думи умира. „Ами очите му светят. Той ме прегръща и целува.“ Ами че кой не прегръща и целува? И Христа обичаха, но после Му забиха гвоздеи, разпнаха Го, а след туй плачат, сълзи проливат за Него. Да, плачат за гвоздеите на Христа, но като излязат вън на пътя и срещнат някого с гвоздеи на ръцете, казват: „Е, такава му е съдбата“ – и си отминават. Това, което ви говоря, е лично за вас, отнася се до всекиго едного. Има един личен въпрос, с който ние трябва да се справим. Той е най-важният. И най-благородните, най-възвишените неща в света не растят при спор. Там, дето има спор, Истината никога не може да излезе. В мир и спокойствие расте и се развива Истината. В мир и любов расте Истината. Щом дойде Любовта, вие ще имате доверие в мен, и аз във вас, и ние ще можем да се разговаряме, да се разбираме. Щом влезе най-малкото съмнение, тези отношения между нас не могат да съществуват. Няма в света нищо скрито-покрито!

Щом Христос видя болния човек, той му вдъхна доверие, погледна го в очите и го запита: „Искаш ли да оздравееш?“ – „Искам, Господи!“ Като го погледна в очите, Христос си каза: „Не съм видял такива очи!“

Благословение е за нас да срещнем Господа и да ни проговори, но не външно да Го срещнем. Пазете се от това заблуждение! Не търсете Господа външно! Пак ви казвам: Божественото носи светлина за ума и топлина за сърцето; знание за ума и любов за сърцето. Божественото носи още и свобода, но тази свобода не е обоснована на насилието, тя не е обоснована и на науката, тя е нещо идеално. Тази велика Божествена Любов като дойде, ние няма да обръщаме внимание на човешките погрешки. Някои ме питат: „Не може ли без грешки?“ Чудни са хората! Възможно ли е, когато дойде порой, който

влече разни клончета и тиня, реката да остане чиста от този порой? Запитват: „Защо тази река е нечиста?“ – Няма защо да съдим живота. Животът е едно велико течение, той, сам по себе си, е чист, обаче носи много утайки, които постепенно ще се утаят.

И сега Христос пита болния: „Искаш ли да оздравееш?“

Вие казвате: „Това беше преди 2,000 години“. Хубаво, преди 2,000 години говори Христос. Колко хора приеха Неговото учение? След смъртта Му бяха всичко 500 братя. И когато се възнесе Христос, даже някои от тези последователи се усъмниха дали това е вярно или не. Такъв един народ са били евреите. Трябва да знаете, че когато ние дойдем до положението да носим тази Истина, светът ще опита туй учение. Любовта ще внесе здраве, ще внесе светлина, ще внесе разбирателство между хората, между мъже и жени, между деца и родители, между братя и сестри, между господари и слуги, навсякъде. Тя е вътрешният процес, който гради. Тези неща, които сега стават, те са вън от Любовта. Любовта е един вътрешен процес. Тя няма нищо общо с тези работи, които стават в света. Любовта носи живот. Казва Христос: „Както Отец ми има сила да дава живот, така и Синът има сила да дава живот на онези, които вярват в Него“.

„Искаш ли – казва Христос – да оздравееш?“

Трябва да имате смелостта на онзи факир, да забиете пръстите си в очите на вашите погрешки, на злото във вас, че то да ослепее. Вашата кобра, вашият ум трябва да бъде тъй силен, че като погледне тигъра в очите, да се стъписа. Ние не трябва да бъдем слабохарактерни. Трябва да знаете, че у човека има нещо зло, но то трябва да се победи. Представете си, че аз съм беден човек, пътувал съм няколко дни, гладен съм. Минавам покрай една богата къща, влязя в стаята на някой милионер, виждам касата му отворена, гледам парите, намирам се пред едно изкушение, пред един изпит. Има един закон вътре в мене, който ми говори да не се изкушавам. Разбира се, ако има стражари, аз ще бъда много изправен. Няма ли стражари,

няма закон. Не, има един велик закон вътре в света, който регулира нещата.

Казва Христос: „Искаш ли да бъдеш богат?“

Сега Христос седи при касата и ви запитва: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи.“ – „Е, бръкни вътре!“ Мислите ли, че сегашният закон ще признае туй бъркване? Ако ви хванат, ще кажете: „Христос ми каза да бъркна в касата“. Не, не за такова богатство ви говори Христос. Като те запита Христос, искаш ли да бъдеш богат, Той ще ти каже: „На тази каса не обръщай внимание, ела с Мене!“ Христос ще те заведе на някое планинско място и като седнеш там, ще ти каже: „Искаш ли да бъдеш богат?“ – „Искам, Господи!“ Тогава из земята ще излезе всичкото богатство, тъй, с чували, и Христос ще ти каже: „Вземи си, колкото искаш! Това, което излиза от земята вътре, то е Мое, а онова другото е чуждо, то си има свой образ, то е на Кесаря. Отдайте Кесаревото Кесарю, а Божието – Богу! Туй, което излезе от земята вътре, то е твое, а ако не излезе нищо, ще вземеш ралото и ще ореш, пак ще намериш това богатство“.

Искаш ли да бъдеш здрав, искаш ли да имаш знания, това-онова – ето важният въпрос, който трябва да разрешим.

Бог е Любов, и вън от Божията Любов няма друг живот! Няма по-хубаво нещо от това, да сме в приятелски отношения с Бога! Какво нещо е Бог? Някой казва, че като отидем при Бога, ще оголеем. Не, човек като отиде при Бога, в него ще се събудят велики мисли! Господ ще ти покаже защо е създал световете. Ти сега искаш една малка къщичка. Господ казва: „Нещастен си, като искаш една малка къщичка. Аз ще ти дам една цяла земя, да отидеш да се разходиш, да обиколиш една цяла планета“. Богат е светът; богат е за онези, които любят Господа. И ако някой път се усещате недоволни, то е защото знаете вашето наследство на звездите. Там е вашето наследство!

„Искаш ли да бъдеш здрав?“ Христос пита: „Искаш ли да любиш Господа?“ – „Искам, Господи!“ Как? Казано е там в закона: „Да

възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, и ближния си, както себе си“.

„Искаш ли да бъдеш здрав?“ То значи: „Искаш ли да любиш Господа, да се прояви славата Божия в тебе?“

Ето смисълът на живота, който всеки иска да разреши при сегашния си живот!

Беседа, държана на 10 февруари 1924 г.

ЦАРСТВОТО БОЖИЕ БЛАГОВЕСТВА

От тогази царството Божие се благовества. (Лука 16:16)

Най-важната дума в този стих е „благовествам“. Да кажеш на онзи затворник, който е осъден на 100 години доживотен затвор, че той е опростен, че ще го пуснат на другия ден, това е благовестие! Да кажеш на онзи, който е на умиране, че той ще живее, това е благовестие! За него 10 души лекари са се произнесли, че е осъден на смърт, че след 24 часа ще замине за другия свят. Да кажеш на онзи ученик, който е скъсан по всички предмети, че той ще се поправи и ще свърши добре, това е благовестие! Той се е отчаял до самоубийство и казва, че от него човек няма да стане. Да кажеш на онази майка, която се отчаяла за своя изгубен син, че той утре ще се върне, това е благовестие! Туй, което е вярно отчасти за индивида, то е вярно и за общото. Законът е един и същ и навсякъде има приложение. Така невидимият свят е пращал и праща благовестители до всички народи в света. Явяват се те като велики хора, тъй ги наричам аз: „гений“, „светии“, „Учители на човечеството“, да благовестват. По някой път благовестието не се харесва на хората. Онези синове, които очакват техният 100-годишен баща да умре, да се освободят от него, понеже има 100 милиона наследство, и да дойде някой да им благовества, че баща им ще живее още 25 години, това ще им пререже сърцето. Да благовестваш на онази младата жена, на която мъжът е отсъствал 5 години, че ще си дойде, това ще пресече сърцето ѝ. Защо? – Защото след като мъжът ѝ отсъствал толкова време, тя изгубила вяра, че ще си дойде, и се оженва. Това благовестие не е приятно. Да кажеш на онзи, който дължи на своя заемодавец, че заемодавецът му утре ще се върне, туй благовестие ще го пререже и той ще си каже: „По-добре да се не върне“. Тъй щото по някой път

хората казват: „Ако е благовестие, от което хората няма да се радват, по-добре да не е“. Интересите на хората не се съвпадат. Това е един закон. От хиляди години насам виждам, че и за учени хора, и за добри хора, и за църковници, и за набожни хора, там, дето благовестието не се съвпада с техните интереси, то не е хубаво. Има някои изключения, но в повечето случаи е така. Тъй щото някой път, като забележите едно противоречие, трябва да си го обясните. Някои казват: „Всичко в света трябва да е открито, нищо да не е в тайна“. Че кое е наяве? Знаете ли утре, като умрете, къде ще отидете? Някои казват: „Всичко да бъде отворено“. Хубаво, нека отворим бъдещето! Онези велики процеси, които стават вътре в мозъка, наяве ли стават? – В тайна. Кръвообръщението наяве ли става или в тайна? – В тайна. Процесите стават в тайна, а плодовете – наяве. Аз ще ви приведа онзи анекдот за Нострадин Ходжа, който ходил да проси тук-там, но никой нищо не му давал. Останал му само един бешлик в джоба и с него отишъл да си купи една пила. Отива една вечер с нея пред дома на един богат търговец и започва да пили вратата. Като започнал да пили ключа отвън, минава един стражар и го пита: „Какво правиш тук?“ – „Е, свиря на цигулка.“ – „Ами защо гласът ѝ не се чува?“ – „Утре ще го чуеш.“ Следователно всички неща имат свои плодове. Нищо в света не става скрито-покрито. Тъй щото няма какво да се безпокоим. Законите на великата природа, на живата природа, която е настойница на земята, са така строго определени, че никое действие, никое последствие не може да се избегне. Вие може да вярвате в каквото искате, може да живеете както искате, но резултатите ще бъдат такива, каквито законите ги изискват.

Казва се в стиха: „От тогава царството Божие се благовества“.

Да благовестваш, това е възвишен процес! Кой трябва да благовества? Аз казвам: Само един чист, умен и благороден човек може да благовества. И в миналото, когато Бог е пращал някой пророк в света или някой велик Учител, дълги години Той е школувал, дълги години е бил подлаган на чистене. Всички пророци са били чисти.

Някои казват: „Чрез нас Господ ще изпрати своето послание“. Не, не е такъв законът. Трептенията на онова велико послание, което може да се изпрати чрез Духа, са толкова силни, че една слаба натура не може да издържи на тях. Такъв човек би се разтопил. Това мога да ви го докажа. И тъй, кой може да благовества? – Онзи, на когото душата е пълна с Любов; онзи, на когото душата е пълна с Мъдрост; онзи, на когото душата е пълна с Истина. Само такъв човек може да благовества. Ще кажете: „Ама еди-кой си човек е свършил три факултета, а може би и четири“. Това нищо не значи. Не е в свършването на факултетите. Нима мислите вие, че днес няма учени хора? Мислите ли, че в техните сърца няма стремеж? Ние не ги осъждаме, имат стремеж, но всички не са готови да благовестват. Съвременните условия са така тежки, че тези велики хора си превиват гръбнака, а щом се превие гръбнакът им, превие се и тяхното перо. Като се превие перото им, написаното не става правилно, та не могат да благовестват те. И после, онзи, който ще благовества, той трябва да има запас, или казано на съвременен модерен език, джобовете му трябва да бъдат пълни с английски златни звонкови монети. И джобовете му, и касата му трябва да бъдат пълни, да пращят от пълнота. И каквото каже този човек, неговата ръка трябва да работи, да потвърди казаното. Той, където ходи, не трябва да казва: „Е, ще се уредят работите“ – и да ги отлага. Работите все се уреждат, уреждат, и все остават неуредени. Жени се млада мома и нейният възлюбен казва: „Сега сме сиромаси, булска копринена рокля не мога да ти направя, но след като се оженим и разбогатеем, тогава ще направим тази хубава рокля“. Не, не, аз не бих се оженил за такъв момък, който не иска да направи на своята възлюбена една копринена булска рокля, а отлага за после. На вяра ще се жени! Не, ако той идва в името на любовта и няма пари да направи една булска рокля, а отлага да я направи след оженването, целият им живот ще бъде все такъв. Този момък трябва да има спестени пари с пот на лицето, а не така, останали от баща му, или от дядо му, или пък оттук-оттам

откраднати. Не, парите трябва да са спестени с труд, с пот на лицето, и от тях да направи една рокля, да знае, че тези пари са излезли от неговия плат. Такава булска рокля трябва да направи той! Ще ми възразите: „Ако е за булска рокля, ние виждаме младите все с копринени рокли“. – Да, но не с пот на лицето са направени. Направете една рокля с пари, спечелени с труд, с пот, че да почувства вашата душа, вашият ум, вашето сърце радостта от това нещо.

Аз констатирам нещата тъй, както са, а не се спирам върху буквата им. Когато Бог праща една душа на земята, как я облича Той? Ще каже някой: „Бог пратил някоя душа с прости дрехи“. Доколкото зная, Бог никога не облича хората с прости дрехи. Млекопитаещите, които носят тия тъй прости дрехи, то е защото те са продали своите, а сега, като са дошли на земята, са взели тия дрехи, тая козина. Някой има голям борч, заложи своята къща, продаде я и от останалите пари си направи една малка къща и казва: „Тази малка къщичка остана наследство от баща ми“. Не говориш истината. От баща ти остана цял палат, а тази малка къщичка, която имаш, тя се дължи на твоя ум, на твоето сърце. В човека трябва да има един благороден порив.

Ще ви приведа един пример из английския живот. Някой си богат англичанин, от високо произхождение, лорд, се влюбва в една мома. Наричал се Харитон. Но една стара баба, за нещастие, разваля любовта им. Оттам насетне той така намразил старите баби и жени, че турил в дома си едно правило: „За в бъдеще стара жена в къщата ми да не стъпва!“ И си удържал правилото. Оженва се за друга жена, ражда му се син. Нарекли го Денис Харитон – благороден момък, отлично възпитан. Една вечер, след като се връщал у дома си, среща на улицата една 75–80-годишна баба, сляпа, изоставена. Като я видял, толкова се трогнало неговото сърце, че поискал да ѝ помогне, но като знаял характера на баща си, че стари жени не приема в дома си, взел да мисли как да я спаси. Той не знаял причината защо баща му не приема стари жени, но веднага му идва една идея в ума, как да постъпи. Минава покрай един дюкан, купува една мантела, облича

бабата: купува ѝ един воал, туря го на лицето ѝ, хваща я под ръка, завежда я у дома си и казва на майка си и на баща си: „Моята бъдеща съпруга иска по един таен начин да разгледа и се запознае с всичко, но да я не смущавате“. Завежда я в стаята си и я заключва. Майка му си казала: „Как тъй инкогнито!“ – „Няма да се интересувате от нея“, казва синът. А всички се интересуват: колко ли е красива, от какво ли произхождение ще бъде и т.н. Синът влиза, излиза, все я заключва. Така вървяло, докато си свършил всичката работа. Един ден го запитват: „Кажи нещо за нея!“ – „Не, не мога да кажа нищо.“ Питам сега: Това не е ли благовестие? При такъв един морален подвиг, никаква користолюбива мисъл не можете да турите, не може и да мислите, че тук има нещо развратително. Той е готов да има разрив с баща си, но същевременно иска да бъде верен на туй Божествено чувство вътре в себе си.

В света, в който живеем, има такива традиции, за които някой път ние морално трябва да се подигнем, за да излезем над тях. И колко мъчно е по някой път да извършим добро! Не е достатъчно само да се извърши туй добро. Да направиш едно добро някому, да дадеш 20–50–100,000 лева и веднага да пишат всички вестници за това, да те похвалят – това е много лесно, но да направиш едно добро, без да знае някой, и при това да се засегне твоята чест, това малцина могат го направят. Как мислите вие? Когато Христос реши да слезе на земята да помага на човечеството, какво беше Неговото отношение към хората? – Както това на лордовия син към тази сляпа баба. На какво мязаше човечеството, когато слезе Христос? – На една 80-годишна сляпа баба, натоварена с грехове. Във времето, когато дойде Христос, цялото човечество клонеше да погине. Всички онези изостанали души бедстваха да останат назад, да се спре тяхната еволюция.

Много пъти хората казват, че еволюират, но между еволюция и преживяване има много голяма разлика. Някой път казват: „Да преживее човек нещо!“ Има два вида преживявания. Онова

истинското преживяване подразбира в себе си закона на духовното прераждане. Някои хора отказват, че човек може да се прероди. Има духовно прераждане, гдето човек съзнателно може да мине от едно състояние в друго, при което неговото съзнание се разширява. На такъв човек може да му се благовества. Някои казват: „Ние сме желали да дойде някой да ни благовества“. Но какви са качествата на един благовестител? Българите, англичаните, французите, всички казват: „Ако дойде днес някой да ни благовества, ние ще го приемем“. Питам: Защо евреите не приеха благовестието на Христа? Защо русите не приеха благовестието на Толстоя? – Има си причини.

Обаче онези от вас, които вървят по този път, трябва да разбират основния закон в природата и да знаят, че възможното в едно отношение е невъзможно в друго. Математически можем да кажем тъй: това, което в даден случай е възможно за А, в същия случай е невъзможно за В. И обратно: това, което в даден случай е възможно за В, е невъзможно в същия случай за А. По някой път ние казваме така: възможните неща са невъзможни, и невъзможните неща са възможни. Това е едно голямо противоречие, нали? Сега да обясня моята мисъл. Ако вие свържете един вълк с една верига и го държите няколко време гладен, но близо до него държите сено, той при това сено ще умре гладен. Нему на ум не идва, че в това сено се крие известна енергия. Той ще си умре гладен, обаче за него е невъзможно да се нахрани с това сено. Ако свържете един вол до това сено, волът е по-умен в дадения случай, той ще използва сеното, ще яде от него и ще живее. Но ако в дадения случай вие свържете вола при едно печено агне и го оставите 4–5 дни гладен, на този вол няма да му дойде на ум, че в това агне се крие известна сила, с която ще може да продължи живота си. Вълкът обаче, ако е при печеното агне, ще каже: „О, от кога чакам аз туй печено агне!“ Следователно нашите умствени способности се ограничават от онези вътрешни възможности. Вълкът в дадения случай е глупав, и волът в дадения случай е глупав. Ще кажете: „Те не знаят как да използват условията на живота“. Някои

пък казват, че светските хора били много умни. Да, светските хора са умни като вълка при печеното агне. Казвам: Светските хора при сеното са глупави, при печеното агне – умни. Набожните хора при печеното агне са глупави, при сеното са умни. Питам сега: Ако направим едно уравнение, кой печели? Ако вълкът изяде печеното агне, продължава живота си; ако волът изяде хубавото сено, продължава живота си. При тия две величини, кой е спечелил повече? – И двамата са спечелили. Сега може да спорите кой начин е по-добър: сено ли да ядем или печено агне? Е, разбира се, няма съмнение, че печеното агне е за предпочитане пред сухото сено. Мисля, че всички вие, които ме слушате, сте на мнение, че печеното агне е за предпочитане пред сеното, обаче воловете, тревопасните са на особено мнение. Волът казва: „За мене сеното е за предпочитане, хубав десерт е то!“ Преведете сега тези две величини. Ако превърнете печеното агне в една духовна сила, ще имате една формула. Ако превърнете сеното в друга духовна сила, ще имате друга формула. Агнето и сеното ще дадат два различни резултата. При заколяне на едно агне ще стане известно нарушение вътре в природата, известно спиране, известно подпушване, а при окосяване на тревата ще стане известен подем вътре в природата. Следователно първият процес е в разрез с природните закони, а вторият процес е в съгласие с природните закони.

Сега някои хора казват: „Нямаме ли право да колим?“ – Имате право, но ще знаете, че и вас ще колят. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Чудни са хората, като мислят, че трябва да колят! Трябва да знаете, че като колите, ще ви колят. Това е един неумолим закон в природата. Ако любиш, ще те любят. Ако правиш добро, ще ти правят добро. Ако мразиш, ще те мразят. Това е един закон, една максима. Може да се провери този закон.

И колко семейства стават нещастни по единствената причина, че не знаят как да благовестват! Бащата се оженил, иска да има син или дъщеря, които на стари години да го гледат. Обаче вътре в бащата се

крие юнашко сърце. Той иска да вземе ножа, да убие някого, и си казва: „Когато Господ спи“. Хората мислят, че истинският Господ спи. Онзи, истинският Господ, никога не спи. Той всякога пише всичко, каквото става. Бащата влага всички тези покварени мисли на своето благовестие в своя новороден син и един ден синът ще стовари всичко туй върху гърба му, бащата да опита сам своето учение. Бащата мисли да обере другите, а сега синът му ще дойде със същите тези идеи да обере баща си. И бащата ще каже: „Господи, защо ми даде този син?“ Господ казва: „Дадох ти този син, да опиташ чрез него своето учение, та ако ти харесва туй учение, прилагай го и върху другите“. Сега всички работи вървят добре, докато засягат кожата на другите хора. Трябва да знаете обаче, че всеки един закон на Божествената справедливост ще засегне и нашата кожа.

„И от тогаз царството Божие се благовества.“

Сега първото нещо, в което съвременните хора си противоречат, се следующето: те казват, че без насилие не може. Въпросът е поставен неправилно. Така, математически, не може да се реши. Без насилие може, но без разумност не може, без Любов не може, без Истина не може. Например, гледаш някой, иска да развърже един възел, ръцете му постоянно там на възела, но не може. Разгневи се, вземе, че скъса конеца. Защо? – Насилие значи употребява. „Кой ще си губи времето!“ А, не, ти, който се учиш да късаш тези конци, не си толкова умен! Паякът никога не къса конците си. Той не ги къса, а туря нови. Възли не поставя. А ние все сме с възли. Кога трябва да се правят новите неща? Какво нещо е новото? – Новото в света е това, което носи живот. Правилното благовестие носи живот в себе си. Всеки един от вас има синове и дъщери, нали? Като приложите Христовото учение в семейния живот, при възпитание на децата си, ще разберете и благовестието. Е, защо се родиха вашите синове и дъщери? Ако вашите синове и дъщери ви са само за един живот, то е безполезно. Ако е само за да ги оставите за след смъртта си, това е безполезно. Не е въпросът там. Между синът и бащата всякога се

образува една тясна връзка. Между майката и дъщерята всякога се образува една тясна връзка. Някои ще възразят: „Ами ние, които сме неженени, ами нашите връзки?“ Ти, след като нямаш деца, нямаш връзки, ще отидеш да благовестваш, ще обърнеш някого към Бога и ще имаш един син или дъщеря, израснали в един ден на 21 година. Ще ти каже: „Татко, аз ти благодаря, че на тези години ми проповядваш едно учение, благодаря ти, че ми помогна“.

Сега някои пъшкат, казват: „Е, нас Господ ни остави да се оженим“. Не, вас Господ ви остави по друг начин да работите. Не на всички хора е съдено да се женят. Общо правило е да се женят хората, но при тази женитба всякога има един спорен въпрос. Спорен въпрос в какво? – Че мъжът и жената, които са се оженили, досега не са си благовествали. Преди да се оженят си благовестват. Той ѝ казва: „Ти, моето ангелче“. И тя му казва: „О, ти, моят избавител, всичко ще направя за тебе“. Щом се оженят, той казва: „Не струва да се жени човек. Аз не подозирах даже, че тя имала такъв опърничав характер“. И тя казва: „Аз не подозирах, че той имал такъв опърничав характер“. Има нещо, което липсва на хората. Хората не се женят по Бога. Те се женят по търговски сделки и след туй ще почнат да обясняват, че такава им била съдбата. Не, трябва да се благовества и от едната, и от другата страна. Каквото е казал единият, да седи на думата си. И сега всички трябва да бъдем тъй благородни, да не казваме: „Знаеш ли ти какво каза?“ – „Ами ти какво каза?“ Не, тя трябва да каже: „Аз, каквото казах, ще го изпълня“. И той трябва да каже: „И аз, каквото казах, ще го изпълня“. А той? – „Ти изпълни, и аз ще изпълня.“ И тя: „Ти изпълни, и аз ще изпълня“. И започва спор.

Първото нещо: Всинца сме изпратени на земята да благовестваме. Какво трябва да се благовества? – Че животът е плод на Божествената Любов. Следователно този плод трябва наново да се посее при много благоприятни условия и да даде онези отлични резултати. Сега, ако отидете в Англия, в Америка, там има цели общества, които учат как да се усилва човешката воля, как да се

контролира човешкия ум и сърце. Това е цяла дисциплина! В училищата учениците ги учат на дисциплина; военните ги учат също на дисциплина; всички хора се учат на дисциплина. Всички методи оказват известни влияния, но никой досега не е приложил Божествените методи, да има тези Божествени резултати. По какво се отличават тия Божествени резултати? Аз ще ви приведа един пример. Представете си, че вие сте господар, оставяте вашия слуга за ваш заместник, поверявате му парите си и всичко без никакъв договор, оставяте всичко на неговата честна дума. Той може да ви изиграе, когато иска. И ако след като сте били 10 години в странство, се върнете и той ви каже: „Господине, заповядайте!“ – даде ви точна сметка, той е един благороден човек, не се е съблазнил. Но ако след като се върнете, той не ви признава, задигнал е всичко, изхарчил го, продал го, нищо не можете да намерите – в такъв случай вие имате пред себе си едно фалирало същество. И сега Христос, в тази глава на Писанието, пише какви са последствията на живота в единия и в другия случай.

Ако аз бих ви задал една тема, защо се женят хората сега, всички биха отговорили: „За да се поддържа човешкия род“. Аз задавам сега друг въпрос: Защо ни трябва богатство? Казват, че богатството е едно условие за култура. „При богатството може да има култура, при сиромашията не може да има никаква култура.“ Задавам друг един въпрос: Защо хората трябва да бъдат здрави? – За да могат да работят. Добре, на първия въпрос: защо се женят хората. Ако жената е излязла от мъжа, трябва ли сега с външни свидетелства да доказваме, че тази жена принадлежи на този или на онзи мъж? Всяка една жена, като се жени, знае ли действително, че е реброто на този мъж, за когото се жени? Казва се в Писанието, че Господ взел едно ребро от Адама и от него направил една жена. Адам казал: „Тази е моята жена, плът от плътта ми, кръв от кръвта ми“. Жената как познава, че е ребро от своя мъж, а не е някое чуждо ребро? И аз сега виждам, че мъже и жени си разменили ребрата и затова не се погаждат. Казват: „Тази мома е

точно за него“. Ти уверен ли си, че това ребро е точно от него, от този мъж? Ами ако не се намести, тогава? Казват: „Господ е направил така света“. Господ е направил света много разумно. Ние трябва да бъдем разумни, да изпълняваме Неговите закони и над нас, и под нас. Да не мислим, че те нищо не правят! Не, тези закони, които ние не виждаме, много нещо правят. И след като се ожени жената, хората казват: „Слушай, ти не беше за него. Защо влезе в тази кожа?“ Тогава се съберат бащата и майката и казват: „Ще го търпиш“. След като се оженят, търпят се година, две, три, и какво става най-после? – Умре единият, умре и другият; свършва се работата. Разреши ли се въпросът? И казват за тях: „Е, на другия свят ще се примирят“. Ще чакаме ние на онзи свят да се примирим! Лазар и богатият можаха ли да се примирят? Извика богатият: „Отче Авраме, помилвай ме! Проводи Лазаря да накваси езика ми с вода, защото съм на мъки в този пламък“. И представете си какъв гласовит е бил този богат, че Аврам го чул от толкова далечно място! Някои питат: „Умрелите имат ли езици?“ Както виждате, този умрелият има глас, значи ще има и език. И гърло има, но той е в огън там. Аз взимам нещата тъй, както са. Да не мислят някои, че взимам нещо от себе си. Някои казват: „Може да го изтълкуваме по друг начин“. И аз мога да го изтълкувам по друг начин, но казвам Истината тъй, както си е, не искам да я изнасилвам. Този богатият казва: „Отче Авраме, изпрати Лазаря да ми накваси гърлото“. – „Лазар не може да ти благовества по този начин.“ – „Моля ти се, отче, прати го в бащиния ми дом, защото имам петима братя, и на тях да засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място.“ – „И там не може да благовества.“ – „Е, ако това не може, прати Синът да благовества.“ Казва му Аврам: „Имат Мойсей и пророците, тях да слушат“. А той рече: „Не, отче, Авраме, ако дойде някой от мъртвите при тях, те ще се покаят“. Пак му рече: „Ако не слушат Мойсея и пророците, не щат се увери, ако и някой от мъртвите възкръсне“.

„И от тогаз царството Божие се благовества.“

За кои? – Царството Божие се благовества само за онези любящи души, за които слънцето изгрява лятно време. Царството Божие се благовества за онези души, които са готови да приемат слънчевата енергия. За кои се благовества царството Божие? – Само за онези пъпки, които ще се разцъфтят, които ще се оплодотворят и ще дадат плод. Слънцето в съзнателния живот е само за онези умните, добрите, любящите, истинолюбивите, мъдрите хора. За тях е направен този свят. Сега мнозина се спъват и казват: „Христос преди 2,000 години благовестваше". Христос във време и пространство не е благовествал. Той казва: „Духът, когато дойде, Той ще ви припомни, Той ще ви научи Истината, Той ще освободи много хора". Когато двама души се събират по Дух, между тях има разбирателство, между тях има взаимно помагане. Когато аз обичам някого, аз съм готов всякога да му направя една услуга. Тогава господарят ще е готов да направи една услуга на слугата си. Той няма да хване звънеца: „Дрън... Иване, ела!" Когато има любов, той сам може да си направи тази услуга, която слугата трябва да направи. Може ли в света без дрънкане? – Може, това е светът на Любовта. В този свят има по-хубаво звънец. Когато има любов, няма да чакам да дойде господарят и тогава да направя каквото трябва, но три дни по-рано ще свърша всичко. Ако ти слугуваш по любов, то и дрехите, и хлябът, всичко ще бъде направено на време.

Сега някои казват: „Какво стана с моята жена, че откак ходи на беседата на Учителя съвсем се напуснала". Жена си обвинява, а той изправен! Ами ти като се жени, пита ли, това ребро твое ли е? Да не би да си взел реброто на друг някой мъж? Как смееш да взимаш чуждо ребро? Ами ако дойде онзи мъж, чието е реброто? Всички жени и всички мъже, които се изпращат от Божествения свят тук на земята, идват не да правят каквото си искат, но да изпълнят волята Божия. Има закон за това! И всички тия съвременни страдания, на които сме изложени, това е само едно възпитание, да дойдем до положение да приложим разумния живот, да изпълним волята Божия. А ние сега,

като видим един добър човек, гледаме как да го използваме. Онзи знаменит английски реформатор, Йоан Веслей, намислил да остане в живота си неженен, както казват англичаните, да си остане стар ерген. Но най-после решил да се ожени, та дано му тръгне работата. Обаче той се оженил за такава една англичанка, с която имал изпитания през целия си живот. Знаете ли каква била тази жена? Един ден тя го хваща за косите, понеже англичаните нямат брада, разхожда го из цялата стая и му казва: „Слушай, ти с глупавите си проповеди няма да излизаш, да събираш наоколо си жените“. Той ѝ казва: „Не, нито една стъпка няма да сторя от това, което съм намислил, няма да се откажа от Христа“. Три дни след като се оженил, той казва: „Не струва човек да се жени“. Идва след това при него един ученик и му казва: „Учителю, искам да се оженя, намерих една мома, отлична християнка“. – „Да, тя с Христа може да живее, но не и с хората.“ Ние мислим, че онзи, който може да живее с Бога, може да живее и с хората. Ние с Бога можем да живеем, но не и с хората. Трудно е да се живее с хората, усилия се иска за това. Някои питат защо не може да се живее с хората. – Защото между тях не е влязъл още законът на Любовта.

Какъв е съзнателният живот на обществото? – Да се обичат хората, да не се ражда никаква омраза между тях, това аз наричам съзнателен живот на обществото. А ти казваш: „Аз да се издигна, че ще им дам да ме разберат!“ Често слушам някои българи, казват: „Аз да стана министър, ще избеся всички!“ Всичко хубаво, но нима светът с бесене се поправя? Това са стари методи. Светските хора имат право да се бесят, но умните хора, хората, които са тръгнали по стъпките на Христа, който проповядва Любов, тия методи не са за тях. На опит можем да докажем това. Някой път религиозните хора са фарфарони, лесно е да кажат: „Можем“. Нещата могат да се направят само когато знаем как да ги направим.

Трябва да се благовества! От кога да се благовества? – Туй благовестване е днес. Сега вие може да разберете това нещо много

криво. Днес е заради вас. Когато тази пъпка се разцъфти, то слънцето, като изгрее, изпраща своята светлина върху нея и тя я възприема. Този е денят на пъпката за благовестване. В деня, когато разберете една велика Истина и поискате да я приложите в живота си, този е денят на вашето благовестване. От този ден вие трябва да изпитате в живота си едно доволство, да бъдете доволни от себе си. Нека хората говорят каквото искат, ние трябва да сме доволни! Като мерим нещата с тези Божествени мерки, трябва да знаем, че всяка наша мисъл, всяко наше чувство, всяко наше действие е точно определено.

Днес се благовества! Великата Любов, която трябва да се приложи в живота, има два момента. Любовта, която започва първо с обещания и радости, тя е обикновената любов, човешката любов. А любовта, която започва първо с големи страдания, тя е Божествената Любов. В Божествената Любов всякога се иска едно вътрешно самопожертване. Този закон на самопожертване не можете да го приложите без туй съзнание на Любовта. Иначе вие може да си наредите една програма, как ще живеете с мъжа си, как ще постъпвате, но не действате ли съобразно закона на Любовта, нищо няма да направите. Първо, човек трябва да усили в себе си това непреодолимо желание да се свърже вътрешно с Бога. Дотогава, докато не се свържем вътрешно с Бога, докато не разрешим моралните проблеми на живота, ние с ближните си не можем да живеем в хармония. Следователно, щом разрешим този въпрос, на който именно и Христос се облягал, ще разберем думите Му: „Ако кажа, че не Го познавам и не върша волята Божия, аз ще бъда подобен на вас, но аз изпълнявам волята Божия“. Нашето съзнание трябва да бъде будно и при всички случаи трябва да знаем, че и ние вършим волята Божия. А какво говорят хората, това не трябва и да го подозираме. Похвалите от външния свят – това са една спънка. Знаете ли на какво можем да уподобим похвалите? Често когато растенията цъфтят, падат изобилни дъждове, които измиват тичинките и оплодяването не става. Този дъжд не трябва да дойде във време на цъфтене, не трябва да дойде и във време на оплодяването, но

– във времето, когато плодът зрее. Същото е и когато ти намислиш да направиш едно добро. Дойдат около тебе, започват да те хвалят: „Много добър човек си!“ Тия похвали измиват всичко около тебе, нищо не ти оставят. Ти представляваш един незавършен живот. Често някои братя и сестри казват: „Мислите ли, че туй, което направих, е нещо хубаво?“ Не, не питай, този дъжд ще измие твоя цвят!

Не мислете, че няма да има слава. Един ден, когато ти завържеш, т.е. когато ти се превърнеш на един плод и отидеш на небето, там ще има похвали. Казва Писанието: „Не търсете слава на земята, но от Бога“. Не чакайте да ви посрещнат добре на земята, но като отидете на небето, там да ви посрещнат като Лазара. Лазар бил посрещнат от ангелите, те го занесли горе и го предали в обятията на Аврама. Богатият, като умрял, кой го занесъл горе, кой го посрещна? – Никой. Някои, като ме слушат, ще кажат: „Това са бабини деветини!“ Да, тези бабини деветини вие ще ги видите. Аз не искам да плаша хората. Аз считам, че е позорно да плашим хората с неща, които не съществуват. Аз говоря за оплодяването на нещата, казвам ви една велика Истина. Тази велика Истина ще отвори сърцата на хората, да се оплодотворят. Не трябва само да твърдим тази Истина, но да се дойде до онази светлина, която ще действа върху тази пъпка, ще я разцъфти и оплодотвори.

Често, срещаш някой стражар или войник, тебе те е страх. Защо? – Защото в най-малкото нещо може да те заподозрят. Някой носи дълга коса, брада малко неразчесана, веднага тръгне стражар подире му, подозира го, че е анархист! Съберат се няколко души някъде. „Трябва да има някакъв заговор!“ – Подозират ги. Защо стават тия неща? Срещнеш ли един стражар, не трябва да те е страх. Има благородни стражари, има благородни лекари, има благородни военни, навсякъде има благородни хора, които изпълняват съзнателно своята длъжност. Онзи земеделец, който оре земята, защо него считат благороден, а стражарят не? Стражарят правил погрешки. Ами земеделецът не прави ли? Чудни са хората, като казват, че на

земеделеца занаятът бил благороден, а този на стражаря не бил! Защо стражарят да не е благороден? Ама той набил този-онзи. Ами че туй става навсякъде! И в Америка, щом не се подчини някой, бият го. Ами онзи земеделец, който оре с ралото, на колко бубулечки отрязва главите! Да, но туй, което той върши, минава незабелязано. Господ еднакво държи отговорни и земеделеца, и стражаря. И единият, и другият вършат престъпления, само че на единия се виждат, на другия не се виждат. Този земеделец може да бъде по-внимателен. Ако не внимава, може да отреже на 100 глистеи главите, а ако внимава, ще отреже главите само на 10. А това е пак култура!

„От тогава се благовества царството Божие." Дотогава, докато не схванем, че Бог е една необходимост, дотогава, докато не схванем Бога като Любов, всички сегашни религии, които съществуват, целият сегашен строй на нещата, не могат да се изменят, не може да стане никакво подобрение. Ще бъде смешно да строим една голяма къща с малки прозорци! Една малка къща с малки прозорци е по-хигиенична, отколкото голяма къща с малки прозорци. Туй математически мога да ви го докажа. Ако вашата къща се увеличава, а прозорците ѝ остават малки, тази къща ще бъде по-нехигиенична от малка къща с малки прозорци. Следователно човечеството, като расте, трябва да внесе едно подобрение. Не казвам, че не внася. Внася се известно подобрение, но нас ни е страх да действаме смело. Често религиозните хора казват, че ние не постъпваме право. Кое е правото? Да се каже само, че туй или онуй не е право, то е много лесно, но трябва да се покаже как да постъпваме в даден случай! Виждаш един богат човек, че изнасилва своя длъжник. Казваш: „Не постъпва хубаво!" Започваш да го молиш: „Господине, прости му!" Той не прощава. Ти му казваш: „Защо си толкова неблагороден човек?" Той не те слуша, не ти обръща никакво внимание. Ти се възмущаваш, започваш да говориш за неговите погрешки. Ти, който морализираш другите хора, а твоята каса пращи от злато, защо не отвориш касата си да платиш неговия дълг? То е лесно така! Ние, хората, виждаме кое

е правото, но оставяме другите да го изпълняват. Не, не, ако приложим един закон, той се отнася еднакво за всички. Този велик Божествен закон е бил еднакъв през всичките времена. В миналото е бил такъв, какъвто е сега, и до скончанието на века все ще се благовества. В Любовта няма нито промяна, нито измяна. Онзи, който те люби, който те обича, зло никога не може да ти направи. Той може да ти причини страдание, но то ще бъде за твое добро. Нима онази майка, която обича своето дете, не му причинява страдания? Тури го в коритото, започва да го мие, то вика, дига олелия до Бога. След това го обвие, затопли го, казва: „О, маминото!“ То погледне весело, казва: „Не мога да те разбера, каква си такава майка“. – „После ще ме разбереш.“ Ние, съвременните хора, искаме всичко да ни е по угодата. Не може така. Нещата трябва да бъдат благоразумни в своя произход.

И тъй, за сега от всички ни се изисква Любов към Бога! Някои казват: „Какво трябва да правим сега?“ – Е, какво? Слугувайте на Бога! – „Това го знаем.“ Знаете го! Че това е най-голямото изкуство! Няма по-голямо изкуство от това, да слугуваш на Бога. „Ами че ти трябва да си свършил специално богословско училище, трябва да си талантлив човек.“ Не, не се изискват особени способности. Всеки може да служи на Бога. Не се изисква да си свършил някакво училище. Не мислете, че онези, които са свършили тия заведения, че те имат някаква тапия за служене на Бога. Един английски проповедник, дипломиран от две богословски училища, след като проповядвал 20 години между диваците на остров Цайлон, не могъл да обърне нито един дивак към християнството. Един ден взима той своите дипломи, заравя ги в земята и си казва: „Не съм много учен“. Този ден събира той проповедници, свои приятели, и им казва: „Слушайте, приятели, 20 години проповядвах между диваците, но нищо не направих, не знаях как да проповядвам. Ето в какво седи Христовото учение: имам две ризи, едната я давам – дава я на диваците. Имам две дрехи – едната я давам. Ето, имам повече столове, заповядайте и тях“ – раздава им всичко. Те задигат всичко, което им дава. „Има ли, Господи, още

нещо, което мога да раздам? Чакай, имам малко спестени пари. И тях ще раздам." Раздава ги, по толкова и толкова се падат на човек. После пак пита Господа: „Има ли още нещо, което не съм раздал?" Раздава всичко и усеща в себе си един мир. Казва си: „Сега съм доволен!" Така приложил той Христовото учение. Някои казват: „Като постъпваме тъй, ще ни оберат". Не, когато в човешкото сърце се зарежда тази Любов, човек всичко дава и от нищо не се страхува. При туй последното самоотричане, в този човек се събужда Божественото и той казва: „За в бъдеще ще зная как трябва да проповядвам на тия диваци, как трябва да се живее според Христовото учение. Цели 20 години проповядвах между тях, но нищо още не съм сторил". През това време у тия диваци се събужда човешкото и те казват: „Ние обрахме този човек" – и започват да му връщат едно по едно взетите неща. В сърцата на тия диваци се събужда чувството на любов.

Докато пазим нещата с насилие, хората с насилие ще ни ги вземат. Щом кажем, че искаме да живеем по любов, да пазим всичко с любов, и те ще пазят всичко наше с любов. Туй благовестие всеки един от вас ще го провери. Когато вие искате да познаете волята Божия, след като четете Евангелието, след като четете Библията и всички учени хора, ще се вдълбочите в себе си, ще отхвърлите всички онези препятствия, ще си благовествате и ще кажете: „Господи, заради Твоята Любов аз съм готов да извърша всичко, каквото иска сега Христос". Ако тази Любов би дошла сега между вас, какво можеше да има между млади и стари? А сега старите гледат да натиснат младите, младите пък се възбуждат, като някоя бомба, и казват: „Ние не искаме тяхната власт!" В Любовта власт няма. В Любовта има нещо по-велико от властта. В Любовта ти трепериш за онзи човек, когото обичаш, ти предвиждаш всичко, от което той има нужда. Когато ти дойде вкъщи, и стаичка ще му приготвиш, и легло ще има, и храничка. Последната си хапка ще разделиш с него. Това е законът на Любовта.

Ще кажете: „Ние сме слушали тия работи“. Има един закон в химията, той е следующият: „Всяко нещо си има своя запалка“. Барутът се запалва чрез огън; динамитът се запалва също чрез огън, гори като барут, но като му турите запалката, той експлодирва. Следователно има известни сили вътре в човека, които си имат специални запалки. И Любовта си има своя запалка. Тя може да се донесе от небето. Един ангел, не човек, ще я донесе. Бог ще изпрати специално свой ангел да я донесе. И той, като драсне със своята запалка, целият свят ще се запали. Следователно ще бъдеш смел и решителен, няма да имаш никакъв страх. Ще ти кажат: „Да те запалим“ – „Запали ме! Аз намерих това, което търсих.“ Сега вие ще кажете: „Е, ние ще чакаме, когато дойде нашият ангел“. Ами ако този ангел от 10 години хлопа на вашата врата, тогава? Ами ако днес е последният ден да хлопа на вашата врата? Ако днес е последният ден на туй хлопане и се върне, като каже, че никой няма там? Той казва: „Аз всяка година по 2–3 пъти ходя да хлопам там и никой не живее в тази къща“. Аз ви казвам: За някои е последен ден на хлопането, затуй отворете! Отворите ли, тази запалка на Божествената Любов ще дойде. Тъй ще бъде!

Казва стихът: „От тогаз царството Божие се благовества“.

Като дойде тази запалка, тогава ще се благовества, тогава ще видите какво нещо е Бог, какво нещо е ангел, какво нещо е светия, какво нещо са хората, какво нещо е човешката душа, какво нещо е братство, сестринство. Вашата душа само тогава ще почувства всичко това. Тази душа ще затрепти.

Та казвам: За някои може да дойде вече тази запалка. Онези, за които е дошла близо тази запалка, нека проверят верни ли са моите думи. Не казвам, че са запалени, но нека проверяват, а онези, които не са запалени, да стават да се приготовляват и да се вслушват. Ще чуеш три тихи удара и ще кажеш: „Влез!“

„И от тогаз се благовества царството Божие.“

Когато дойде тази вътрешна запалка, тогава ще дойде туй вътрешно просветление на ума и сърцето. Тогава ще се яви възвишеното и благородното в нашите души. Тогава поетите ще напишат най-хубавите си работи; тогава музикантите ще напишат най-хубавите си произведения; тогава готвачката ще приготви най-хубавото си ядене, шивачката – най-хубавите си дрехи. Кой каквото е, тогава ще направи най-хубавото. И тогава кой как дойде, ще пита: „Какъв е този човек? Защо е такъв?“ – Защото запалката на тази велика Любов е дошла и това велико благовестие на този ангел се е докоснало до неговата душа.

Беседа, държана на 17 февруари 1924 г.

ЩО Е ТОВА

Що е това, което ни каза? (Йоан 16:17)

Всяка една сила в света се познава по резултатите си; всяко едно дърво – по своя плод; всяка една култура – по хората, които живеят в тази култура; всяка една религия – по своите богомолци. Лекарите, свещениците, всички професии се познават по нещо.

Всички хора днес казват: „Ние трябва да имаме строго определени възгледи за живота!“ В която църква и да влезете, ще кажат: „Трябва да бъдем набожни!“ Но ако попитате хората що е набожност, какво ще отговорят? Лекарите казват, че лекарят трябва да бъде добър. В какво седи добрината на един лекар? – Добрият лекар трябва да се моли да няма никакви болести в света. Щом се моли да има болести, той не е добър лекар. Добрият адвокат трябва да се моли да няма дела, да не се карат хората, да не спорят помежду си. Питам: Ами тогава где ще остане адвокатството?

Представете си сега вие един свят, дето хората нито умират, нито се раждат, нито остаряват. Ние казваме, че човек трябва да се роди, трябва да расте, да порасне, да умре, и затуй, като наближи краят, започва да мисли кой ще го зарови, как ще го заровят, къде ще го заровят, с какви дрехи ще го облекат, где ще му бъде гробът, какъв надпис ще има и т.н. Някакво голямо величие е той! „Е – казват, – тук някакъв великан поет умрял!“ Аз не вярвам в поети, които умират. „Тук – казват – лежи заровен еди-кой си почтен човек, глава на църквата бил.“ Аз не вярвам в глава на църквата, който умрял. „Тук лежи един виден лекар, който помагал на хората.“ Помагал на хората, но и той умрял. И после го величаят! Казвам: Не вярвам в лекари, които умират. „Тук лежи покойник, еди-какъв си писател, цели томове написал.“ Цели томове написал, но и той умрял. Аз не вярвам

в такъв писател. И следователно всички наши величия, всички наши величини, в които вярваме, са все на гробищата и от тях чакаме вдъхновение! Ще идем на гробищата и ще питаме: „Какво ще ни кажете вие, как трябва да се живее?“ Един от израилските царе, цар Саул, след като обърка работите си, след като изгуби своята сила, отчужди се от Бога. След като се отказа от Бога, нападнаха го филистимците. Той беше издал един закон, че който се занимава с духове, да бъде убит. Обаче той сам нарушава своя закон. Преоблича се в дрехите на гробарите, за да не бъде познат, и извиква една врачка, която имала съобщения с духовете. Казва ѝ: „Моля ти се, да питаш някой умрял, каква съдба ме чака, какво ще ме постигне“. Врачката му казва: „Ти искаш да ме туриш в изкушение. Нали знаеш, че има закон в държавата, според който всеки, който се занимава с туй учение, главата му пада“. – „Не се бой, аз съм онзи, който е издал закона.“ – „Е, щом си ти, който издаваш законите, ще извикам Самуила.“ И какво му казва Самуил? – „Защо ми досаждаш, защо ме безпокоиш и караш да излизам?“ – „Намирам се в едно тясно място, не мога да разреша един важен въпрос. Какво ще стане с мене?“ Казва му Самуил: „Ако Господ те оставя и не ти отговаря, утре и ти ще дойдеш при мене.“ И действително, всички хора говорят все за умрелите. „Е, знаете ли, моят дядо какъв учен човек беше, колко умен беше, пък какво здраве имаше той, но умря. Пък имах друг един дядо, той беше свещеник, как хубаво знаеше да пее – отлично пеене беше неговото! Отличен човек беше той, беден, но и той умря.“ Дойде след него онзи младият, който казва: „Е, едно време имах аз една женица, жена и половина беше тя, красива, умна, от знатен род, но умря, пречупи ми тя сърцето!“ Счупено му било сърцето! Той не говори истината.

Съвременните хора не са се научили да говорят Истината. Това не е упрек. Знаете онази басня за стария рак, дето синът излязъл един път пред него да върви, а баща му, като го гледал как криво върви, му рекъл: „Слушай, синко, направо ще вървиш!“ – „Татко, излез пред

мене, че ми покажи как се върви направо!“ Синът ходи тъй, както бащата – нищо повече.

Всички вие имате известни възгледи. Погрешката не е в това, че вие се различавате във вашите възгледи, но вие мислите, например, че сте завършили своето развитие; мислите, че туй, което сега знаете, няма да се измени, че туй, което сте постигнали, то е само, друг живот няма. Не, ако вземем ние нещата тъй, както са, ще видим, че в природата има ред същества, на степени са те, според тяхното съзнание, и всички имат различни схващания за живота. Че ние още не сме проучили растителното царство, животинското царство! Ние не сме проучили още законите, които ръководят техния живот; ние не познаваме още животните, не знаем какви пертурбации стават с тях, какви са техните души, какви са техните отношения, какво е тяхното съзнание, как се разговарят – всичко това е тайна за нас. Ние казваме: „Тук има един вол, но за нас този вол е скрит“. След като го впрегнем в колата да ни свърши работата, ние се качим горе в къщата си, а него пратим долу в дама. И ако сравним господаря, който лежи в туй чисто легло, и неговият слуга, който е извършил работата, каква грамадна разлика има в техния живот, в тяхната обстановка!

Съвременните хора се нуждаят от един нов морал. Самият живот го налага. Сегашният живот е наш. Има известни нишки, които проникват от този живот вътре в нас. Например, ако запитате всички: искат ли да бъдат честни, ще ви отговорят, че всички искат да бъдат честни. Но в какво седи честността на един човек? Тази честност днес е толкова ограничена! Не, ние сме честни само спрямо онези, с които имаме отношения, спрямо които имаме вземания и давания. Спрямо едни сме честни, спрямо други сме нечестни. В какво седи моралът? Дойде един приятел, когото обичам, аз съм търговец, морален съм спрямо него, ще му дам най-хубавото масло. В този случай съм морален, честен съм. Но ако дойде някой, който не ми е приятел, когото не обичам, аз няма да му дам от онова хубаво масло. Друго масло имам за него. Ако запиташ този търговец защо не дава на

всички от хубавото масло, той ще каже в себе си: „От хубавото масло давам на моите приятели, а от това – на всички останали“. Такъв е моралът не само на търговците, такъв е моралът и на религиозните хора. В едно общество, в една религиозна община, членовете на тази община, каквито и да са те, помежду си имат едни отношения, а с външните хора имат други отношения.

Всички говорим за Бога, че имаме един Бог, че Той дошъл на земята, че бил разпнат и т.н. Теоретически туй учение е много добро, отлично е. Днес има милиони хора, които говорят, проповядват Христовото учение. И хубаво правят. Отлично е! Питат някои: „Защо Христовото учение, като се проповядва 2,000 години на земята, не е оказало никакво влияние на света?“ – Оказало е известно влияние, не че съвсем не е оказало, но Христовото учение на земята не е дало още тия резултати, които се очакват. Защо? – Има си философски причини, дълбоки причини има за това. Не мислете, че Бог сега мисли в две години да поправи света. Не, правилно трябва да разсъждаваме. Божественият свят е абсолютно оправен, но нашият свят, светът, в който ние живеем, не е оправен. Следователно този свят ние трябва да оправим. Понеже ние сами не искаме да го оправим, а чакаме Господ да слезе и да го оправи, Господ казва: „Аз ще ви накарам вие сами да го оправите“. Ще бъде смешно, онзи земеделец да дойде и да чака Господа да му оправи търговските работи или да дойде да му разоре нивите. Не, братко, ще вземеш ралото и мотиката, ще копаеш, ще разореш, ще посееш нивата и след като посееш, ще кажеш: „Господи, аз свърших моята работа, а Ти сега ще благоволиш да пуснеш малко дъжд и светлина, да поръсиш, да благословиш моя труд“. Тогава Господ ще каже: „Понеже ти свърши своята работа, Аз ще те послушам, ще изпратя Своето благословение, ще ти изпратя малко дъждец“.

Сега вие не прилагате този закон, но всеки от вас мисли, че като него друг няма. Някой казва, че имал много ниско, много долно мнение за себе си. Не съм срещал досега човек, който да има много

низко мнение за себе си. Това е не само за хората, но и за животните. Срещна някое куче, вирнало си опашката, върви, стар чорбаджия е то, само го бутни. То казва: „Знаеш ли кой съм? Виж какви зъби имам, като те стисна, ще покажа, че имам зъби, че мога да се защитавам". Ние казваме: „Е, куче е то". Да, куче е то, ами ние? За нас е още по-лошо. Ако днес ние поставим онези везни, с които претегляме отношенията между хората в живота, вижте най-първо какви са отношенията на синовете към бащите и на бащите към синовете. Питам един баща, който има син: Този син защо ти е? – „Е – казва, – Господ ми го даде, та на стари години да ме гледа." Питам сина: Този баща защо ти е? – „Е – казва, – Господ ми го даде, че да ме подкрепва да свърша" Е, като свършиш? – „Като свърша, баща ми ще замине, аз ще остана на неговото място." Тази идея крие в себе си друга, която носи разкапване. От единия край на живота до другия ние всаждаме безверие, ние се уповаваме един на друг.

Да се върна към стиха, който казва: „Що е това, което ни каза?"

Обикновените работи всеки може да ги разбере, но тия обикновените работи няма да оправят света. Обикновена работа е да запалиш една малка свещичка. Обикновена работа е да запалиш един малък огън. Питам: Ако ти окачиш в пространството една малка свещ, ще осветли ли целия свят? – Няма да го осветли. Ако запалиш един малък огън, ще стопли ли целия свят? Не, няма да го стопли. Следователно, когато дойдем до Божествените работи, ние трябва да боравим с онези големите величини. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата светлина. Ти трябва да запалиш в себе си най-голямата лампа, най-големия огън. Кой е този огън? – Който гори и не изгаря. И сега аз класифицирам хората на праведни и грешни. Мнозина казват, че само грешните ще горят. Не, и праведните, и грешните ще горят – на общо основание ще горят. Някои ни проповядват, че пъкълът бил създаден само за грешните хора, а не и за праведните. Не, не, и едните, и другите ще горят. Праведните ще горят, ще се стопят и ще се пречистят, а грешните ще горят, ще изгорят и на

сгурия ще станат. И праведният, и грешникът еднакво ще страдат, само че праведният ще знае защо страда, а грешникът няма да знае защо страда. И единият, и другият ще умрат.

Ние взимаме думата „смърт, умиране“ като едно преходно състояние. Да умреш, това значи да се лишиш от благата, които имаш на земята. Смъртта, това подразбира в даден момент да се ограничиш. Според това разбиране „смъртта“ представя един преходен период. За да придобиеш духовния живот, трябва да се откажеш от земния живот. Ще кажете: „Как да се откажа от земния живот?“ Земният живот, това е едно велико благо, това е самият закон вътре в природата. Онази малка буба, която трябва да се развие в пеперуда, нима не напуща всички блага на това си състояние, нима не напуща своя пръв живот? – Напуща го. Тя се развива в пеперуда, иначе няма да се промени. Казваш: „Как да се откажа от земния живот?“ – Ако се откажеш преждевременно, ще умреш, но ако се откажеш на време, ще се подигнеш, ще придобиеш крилца, ще добиеш вечния живот. Някои казват: „Защо трябва да се занимаваме с глупави работи? За нас е важно да уредим земния си живот“. Питам: От хиляди години насам, всички държави не уреждаха ли земния си живот? Египтяните не уреждаха ли земния си живот? Те имаха една висока култура. Какво знание имаха египтяните! Вавилоняните и асирийците не уреждаха ли своите земни работи? – Уреждаха ги. Римляните не уреждаха ли своите земни работи? – Уреждаха ги, и много добре ги уреждаха. Всички съвременни държави все уреждат работите си, но все остава нещо, което не е уредено. На общо основание сега и ние уреждаме живота си.

Заблуждение е това, дето ние мислим, че като се уреди държавата, ще се уредят и нашите отношения. Тази държава е уредена. В света съществува само една държава. Това е факт! Целият космос е една Божествена държава, която е тъй хубаво устроена. Там всички разумни същества живеят според законите на Божествения свят. В духовния свят няма никакви престъпления, там няма никакви

затвори, там няма и никакви стражари. В духовния свят най-долната служба, която може да заеме един военен, не е, както тука, стражар, но офицер. Всеки един такъв стражар е завършил 4–5 факултета и е запознат с дълбоки работи. Като дойде един стражар от невидимия свят, тук на земята, тукашните философи не могат да обърнат и най-малкото му пръстче на ръката. А тука казват: „За стражар бива и прост човек“. Защо? Че това не е прост занаят! Мислят, че стражарят ще носи един камшик и ще се налага. Не е тъй. Онзи, който става стражар, трябва да е много умен. Като хване един разбойник, да му каже: „Братко, този занаят, по който си тръгнал, не е добър“. Той може да го научи, може да му посочи доброто, без да го налага. Следователно за най-важната длъжност ние сме турили най-простите хора. Казват: „Е, стражар е той!“ Не, тя е почетна служба.

Аз взимам друг един факт. Съвременните християни, съвременните служители на църквата казват: „Ние сме служители на църквата“. Добре. Питам: Един университет нали си има служители? – Има. Кои са те? – Разсилните. Тия разсилни държат ключовете на университета. Но когато един студент постъпва в университета, с кого урежда работите си, с разсилните или с професора? – Разбира се, че с професора. И сега свещениците казват: „Ние сме служителите, ние сме членовете на църквата“. Оставете това, вие за нас сте разсилните. Членовете на църквата, това са светиите, пророците, ние с тях ще се разправяме. На вас благодарим, вие няма да ни показвате пътя. Вие ще ни пуснете да влезем тук, но ние няма да излезем от същата врата. „Как няма да излезете от същата врата!“ Чудни сте вие! Сега нас ни възразяват. Но аз казвам: Когато тръгнем за Париж, ние си взимаме един билет от чиновниците там, по гишетата, разсилни аз ги наричам. Даде ти билет и те пита: „Ти от тука ще се върнеш ли?“ – „Няма.“ – „Че как тъй!“ Аз си взема билет за Париж, пътувам, обикалям и когато се върна, този разсилен може да го няма на гишето. Всички ние трябва да съзнаем своето положение, да съзнаем кой къде е турен и какво е неговото звание. Щом аз превиша своята

власт, щом превиша званието, което имам, щом превиша със силата, която имам, моето уволнение идва. Строго е това уволнение, безпощадно е! Цялата земя днес е покрита все с кости на разсилни, не с праведници, не със светии. Гробниците днес са пълни с костите на тези разсилни, с костите на тези, които не са изпълнили своята длъжност. Сега всеки трябва да се запита: „Аз разсилен ли съм вътре в някой университет, или съм професор в университета?“

Казват тъй: „Що е това, което ни каза?“

И тъй, в света непременно трябва да съществува един вътрешен морал, който да бъде еднакъв за всички. Човек трябва да бъде чистосърдечен спрямо всички хора. Ние имаме отношения не само тука на земята, имаме отношения и след гроба. Между корените и между клонищата съществуват отношения. Един ден ние ще се срещнем горе, пред лицето на ангелите и пред лицето на Бога. Целият наш сегашен живот, всички наши досегашни съществувания ще изпъкнат и всички различия, които сега се явяват, ще изчезнат. Вие казвате: „Аз съм това“. Не, всички различия помежду ви ще изчезнат. Като дойдем пред лицето на Бога, пред нас ще изпъкнат онези синовни отношения. Всеки християнин трябва да работи върху себе си, трябва да съзнае, че е дете на Бога, а щом е дете на Бога, като Него трябва да живее! Щом казвам, че съм дете на Бога, то как проявява Бог своя живот? – Няма същество по-благородно, по-свято, по-чисто, по-разумно, по-силно, по-мощно от Бога!

Откъде произтичат сега тия различия у нас? Причината на човешкото падане, причината на греховете се обуславя от едно много малко престъпление. Например, забележете следующия факт: учителят извиква един ученик в клас, но ако ученикът изведнъж се сепне, веднага става едно потъмняване в съзнанието му и не може да си каже урока. Учителят помага на ученика, това-онова, но като види, че не може да отговори, казва му: „Седни си!“ Тъй че ако един ученик, който е бил на небето, при всичкото свое щастие и блаженство, му се даде заповед да слезе на земята, да помага на човечеството, и той се

сепне, в това си сепване той пропада. И след туй във всичките си съществувания той ще води един порочен живот. Така някой от вас тъкмо наредил работата си, оженил се, деца си има, само да си живее. Дойде обаче изведнъж една заповед да отиде горе на небето. Щом се даде една такава заповед да отиде в духовния свят, става едно сепване в него и в това състояние той отива на небето. Дойде ли една заповед да слезе на земята, веднага идва една радост. Питам: Колко християни има, които като ги повика Господ, да се зарадват? Туй са наблюдения, които трябва да правите.

Да оставим настрана външния свят! Вие се занимавате с външния свят, като че той сам ще се уреди. Има други сили, които уреждат този свят. Той се управлява от други закони. За оправяне работите на този свят има народно събрание, дето се събират 300–400–500 най-умни хора. Те уреждат работите на държавата. Те се грижат за уреждане на обществения строй. Църквата какво трябва да урежда? – Тя трябва да урежда своите работи. Питам: Онзи, който служи на църквата, подчинява ли се на тази горна Камара, на която глава е Христос? Онова, което е казал Христос преди 2,000 години, тя изпълнява ли го? Не е достатъчно само да кажем, че не е изпълнено. Може да го изпълним! Най-голямото заблуждение е там, дето някои мислят, че Христос е на небето, седи там и чака да дойде второто пришествие, за да дойде да съди хората на земята. Христос никога не е напущал земята. Казва се в Писанието: „Даде ми се всяка власт и на небето, и на земята, идете да проповядвате!“ Значи ако му е дадена всяка власт и на небето, и на земята, той е свързан със земята. В друг стих пък се казва, че Христос седи отдясно на Отца и чака деня на второто пришествие, за да дойде и съди хората. Как ще примирите това противоречие в тези два стиха? – Всеки е свободен да вярва в каквото иска.

Казва се в стиха: „Що е това, което ни каза?“

В живота се явяват следните две положения: ако извадите рибата от водата и почнете да я галите, вашето галене ще ѝ помогне ли?

Любов ли е това? Ако тази риба е във вашия шадраван, единствената любов, която може да проявите към нея, е като променяте често водата ѝ. Само така ще изразите вашата любов. Ако я извадите от водата, тя ще умре. Ако пък вземете една птичка и я турите във водата, какво ще бъде нейното положение? – Тя ще умре. Въздухът е смърт за рибите, водата – смърт за птиците. Това са двете положения, в които ние се намираме.

Много религиозни хора искат да бъдат богати, но богатството за тях е смърт. Един религиозен човек да стане богат, значи да умре – нищо повече! И обратният закон е верен. Има известни хора, които ако осиромашеят, ще умрат. Ще кажете: „Господ е наредил така". Богатството и сиромашията трябва да ги разбирате в тяхното вътрешно естество. Богатството, това са условия, при които човешката душа трябва да се прояви. Тя трябва да се прояви в онзи благороден изблик, да изпраща отвътре своите блага навсякъде, като един извор. В сиромашията човек трябва да научи едни от най-добрите качества: смирението и трудолюбието. Само сиромахът може да бъде трудолюбив и смирен човек.

Как ще примирите всички тези противоречия, които изказал Христос? Например, Той е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазни, отсечи я! Ако окото ти те съблазни, извади го!" Ако изтълкувате тези Христови думи буквално, какво ще излезе? Не, за да разбираме Христовото учение, трябва дълбоко, вътрешно схващане – по Дух. Туй различие, което сега съществува между религиозните хора, кой го създаде, Христос ли? – Не, Христос е поставил три положения. Той казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си; да възлюбиш и врага си". Да възлюбиш врага си, това е едно от най-тежките учения, които хората трябва да учат. Да възлюбиш Бога, това е най-лесното. Да любиш ближния си, това е по-трудно. Да любиш врага си и в своя враг да не виждаш никакво зло, това е най-трудното учение. Абсолютно чист живот е да не

обръщаш никакво внимание нито на доброто у човека, нито на злото. Защото ако виждаш неговата добродетел, ти ще я пожелаеш, а всяко нещо, което пожелаеш, то е едно престъпление. Ако виждаш неговото зло, ти ще го съдиш, а това е друг грях, друго престъпление. Да не виждаш нито доброто у човека, нито злото – това е правото учение! Радвай се на онова Божествено проявление, което виждаш в себе си.

Ние казваме: „Този човек е много добър, онзи човек е много лош“. Коя е нормата, с която човек може да определи, в даден случай, дали един човек е добър или лош? Били ли сте в това Божествено училище, да гледате на нещата тъй, както Бог гледа? Аз мога да ви приведа много примери, от които се вижда, че Бог мисли по-другояче от нас. Туй, Христовото учение, е приготовление за великата Любов на хората. В туй учение има известни изопачения. Ние мислим, че ако се приложи Христовото учение, ще се спре еволюцията на хората по земята. Някои казват: „За да изпълним волята Божия, трябва да раздадем имането си“. Не е въпросът в раздаването, въпросът е в употреблението на онези блага, които човек има. Ти не можеш да раздаваш онова, което Бог ти е дал. Ами нали Христос казва: „Даром сте взели, даром ще дадете“. Да, което си взел даром, даром ще го раздадеш, но какви са вашите изисквания? – Вие искате всички богати хора да бъдат щедри. Защо? Вие изисквате това нещо не от морално гледище, но понеже страдате, сиромаси сте, казвате: „Богатите трябва да раздадат имането си“. Богатият човек от своя страна казва: „Трябва да има ред и порядък в света“. Защо? – Защото той е разбогатял, та иска да запази своето богатство. Тия причини не са морални. Това, което ни заставя да искаме ред и порядък, не е от любов към реда и порядъка. Ето, и за нашето събрание хората отвън казват: „Защо този човек е събрал тия хора, защо ги развращава? Те вече не са българи, те не могат да бъдат полезни за своето отечество“. Питам: Кога българите са били полезни за своето отечество? Кога българите са били тъй силни, както римляните, или тъй силни, както днешните англичани? Коя е причината, че не са били тъй силни?

Въпросът не е да бъдем силни, но ние трябва да бъдем умни. Като англичаните не можем да бъдем силни, но като тях можем да бъдем умни. Като англичаните не можем да имаме снаряжения, нито флота, но можем да бъдем тъй честни като тях. Можем да бъдем още справедливи и добри.

И тъй, всеки българин може да бъде честен, справедлив, умен и добър. Кога? – Още сега. Има неща, които още сега може да се приложат. Туй, което сега може да се приложи, то е реалното. Ние казваме: „Е, за бъдеще!" И всички ние живеем с мисълта за своето бъдеще. После, ние живеем само със своята история. В училищата се преподава българска история. Та кои са похвалните черти на българската история? Аз се чудя някой път, като казват, че трябва да преподаваме българска история! Извадете кое е онова похвалното за българския народ. Това не е само за българския народ, но и за всички народи. От историята на всеки народ трябва да се извади онова възвишеното, благородното, и него да учим. Не трябва да се осъждаме, да казваме, че българите са лоши, но трябва да теглим с онези везни, с които невидимият свят ни претегля. Добрият човек си е всякога добър, и лошият човек си е всякога лош. Ще кажете: „Ето едно противоречие!" Аз казвам: Доброто, то е моментално, т.е. в момента, в който правя добро, добър човек съм. И погрешката, която правя, и тя е за момента. Един човек може да направи или зло, или добро. В дадения случай, когато правя доброто, във всичката своя същина аз съм добър; в дадения момент, когато правя зло, аз съм лош във всичката си същина. Под думата „лош" разбирам лош в своето проявление.

Човек тук на земята се оцапва, опетнява се. Нима мислите, че когато човек ходи натук-натам и замисля да отмъсти някому, та не се опетнява? Има един закон: Добрият човек е всякога добър и нищо в света не може да го опетни. И Божествената светлина никога не може да се загаси. Тя се загасява сама по себе си. Ако остане само

човешкото, то от само себе си ще се запали, ще изгори и ще рухне. Ако е Божествен огън, пазете се, този пожар всякога ще гори.

И тъй, всички хора ще горят. Запалени ще бъдат и праведници, и грешници. Тъй ще е за в бъдеще. Ще горят! Казва Писанието: „Светът чрез огън ще се поправи“. И защо е туй безпокойствие, което е обхванало днес хората? Някои искат да турят причините за злото в света на едно или друго място, но причините се крият някъде дълбоко. Някои казват, че причините са в православната църква. И там не са. – В католическата църква. И там не са. – В протестантската църква, но не е там. Несъгласие има между самите хора. Злото не се крие даже и в самите хора. Ние хората само проявяваме злото. По същество ние нито зли можем да бъдем, нито добри. Злото и доброто са вън от нас. Единственото нещо, което е най-възвишено, което определя човека като човек, то е само Любовта. И Мъдростта не е още. Любовта е турила вече първия си корен. Тя е в човешкото сърце и в човешката душа. Единственото най-реално нещо, това е Любовта. И сега хората колят, бесят, а искат да бъдат добри, искат да бъдат умни. Започнете с Божествената Любов и тази Любов ще привлече всички възвишени добродетели, тя ще отвори света пред Бога. Тя има ключовете на всички тайни вътре в живота.

Да ви приведа един пример от съвременния живот. Той не е из българския живот, а из живота на западните народи. Някой си виден английски лекар, на име Амзел, имал единствена дъщеря, на която майката се поминала още в младини. Той посветява целия си живот за дъщеря си, дава ѝ отлично образование и възпитание. Между 70–80-годишната си възраст той започва вече да слабее и очаквал сега дъщеря му да посвети живота си заради него. Обаче дъщеря му се влюбва в един граф и графът ѝ казва така: „Аз искам да напуснеш баща си и да дойдеш с мене“. Известно време тя се бори вътре в себе си, но после решава да напусне баща си и излезва. Очаква я той ден, два, три, идва най-после един господин и му казва: „Дъщеря ти замина с еди-кой си граф“. – „Как, дъщеря ми, за която съм посветил

целия си живот, да скрие всичко това от мене и да не ми каже нито една дума!“ И започват ония сълзи да текат. Питам, защо дъщерята напусна баща си? Това морално ли е? Може ли след това тя да се надява да живее със своя възлюбен един живот с благословение? – Никога! Дъщеря, която при такива условия напуща баща си, тя не може да има никакво благословение. Тя ред поколения ще има проклятието на съдбата. Мислите ли, че онзи възлюбен граф, който отнема дъщерята от бащата при такива условия, е благороден? – Не е благороден. Казвам: Мислите ли, че ако един човек ви отдели от Бога, от вашия Баща, и вие отидете в света да благувате с него, та ще имате Неговото благословение? Не, ред поколения ще имате страдания, ще носите нещастията със себе си. Ще кажете: „Няма морал!“ Не, в никакъв случай няма да жертваш висшите интереси на своята душа за благото на този свят! „Ако ти дадат всички блага на този свят и ти пожертваш интересите на душата си за тях, ти си един пигмей“, казва Христос.

Сега ние питаме: Има ли Господ в света? Онази богатата дъщеря казва: „Да не ме е раждала майка ми, да не ме е раждал баща ми!“ Даже много синове и дъщери казват: „Е, майка ми и баща ми са имали разположение един към друг, влюбили се, родили ме, това не ме задължава да имам разположение към тях и да ги гледам!“ Това е сегашният морал, обикновеният морал на хората. Питам: При тези условия, при тези схващания какъв морал може да имате, как можете да живеете? Морал може да има само при възвишената Любов. В сегашния морал няма никакви закони. Законите трябва да бъдат написани в душата. Закон може да има само при възвишената Любов. И онзи стражар, който е свършил четири факултета, ще може да изпълни великия закон на Любовта. Мнозина ще кажат: „Това учение е неприложимо в света“. Защо е неприложимо? – Ум трябва! Ако свържете един вълк с въже, той лесно разрешава въпроса: прегризва въжето, освобождава се и заминава. Ако свържете коня, той ще каже: „Е, такава е волята Божия, такава е съдбата ми“ – и ще си умре гладен.

Кой е прав? – Вълкът е прав. Ама лош бил! Хубав е методът му, прегризва въжето и се освобождава. Той е свободен. И конят трябва да се научи от вълка да прегризва въжето, макар че господарят му го вързал. Има някои коне, които се сещат да прегризват въжето си, но това го правят по други съображения. Понеже въжето е направено от коноп, конят си казва: „Може да има малко храница тук“, и затова го дъвче, дъвче, докато прояде въжето. После, като прояде въжето, вижда се свободен и си казва: „Я, та то могло значи да се освободя!“

Някой път съвременните хора ме съдят, казват: „Онзи там заблуждава хората!“ Доведете при мене един човек от целия свят, който да не заблуждава своите ближни! Искам да видя кои са качествата на онзи, който не заблуждава. Аз искам да бъдем справедливи, искрени, да знаем кой не е заблуден. Не, трябва да знаем, че има един Бог над нас, Който не е само вън. Той е и вътре в нас, и вън от нас. Той регулира целия ни живот. И не само Той е над нас, но ние сме заобиколени от множество други разумни същества, които упражняват влияние върху нас. Тогава ние попадаме под друго едно заблуждение. В една къща се навъдили паяци и почнали да пращат помежду си депутация, как да разделят къщата, че да не препятстват на мухите да влизат в паяжината им. Заели всички кюшета. Обаче идва един ден слугинята на къщата и с една метла разваля всичките паяжини. И ние, като паяците, наредим си законите: тъй и тъй ще бъде, но дойде един ден слугинята с метлата и казва: „Хайде навън!“ И тогава всички казват: „Той умря, Господ да го прости!“ Не, приятелю, ти си влязъл в една чужда къща. Тази къща не е твоя, на някой друг е. Тя не е наредена заради тебе, да ловиш мухите. Иди вън, там на някое дърво си направи къща, иначе ще дойде слугинята с метлата. Тя е, която разполага. А господарят даже и не дига ръката си, той счита за унижение да се разправя с паяците в своята къща. Той казва: „Стоянке, ела с метлата!“

И ние, умните хора, които сме свършили университет, не сме научили този основен закон, че не сме ние, които решаваме

въпросите, а казваме на синовете си и дъщерите си: „Ти така ще направиш, иначе ще направиш“. Защо грешат майките? Една майка, която е родила син и дъщеря, трябва на две неща да ги научи – да каже на дъщеря си: „Дъще, аз се ожених за баща ти заради тебе, но ти ще любиш Бога, няма да жертваш живота си за никого другиго, освен за Бога. Ако не искаш да постъпиш тъй, аз нямам нищо общо с тебе“. После, ще извика сина си и ще му каже: „Синко, аз те родих, но ти няма да бъдеш вагабонт, да се продаваш. Трябва да обичаш Бога!“ А сега как постъпват? Израсне дъщерята и майката казва: „Ха, да те нагласим добре, да можеш да се харесаш, че да те наредим добре в живота!“ И започват да канят момците. Дойде един, майката казва: „Аз не харесвам този“. Като че тя ще се жени! Момата казва: „Аз пък искам него“. Бащата иска друг. И най-после, момъкът казва: „Те не ме искат, но и аз тях не искам“. След туй майката урежда работата със сина си. Той дига шум, тази иска, онази не иска. Един ден и снахата казва: „Баща ти, майка ти не ме искаха, но сега пък и аз не ги искам!“ И тъй, уредиха работите. Във всяка една къща днес тъй се уреждат работите. И после хората питат: „Защо Господ е наредил така?“ – „Е, съдба, тъй решил Господ!“ Не е съдба това. Ти трябва да се научиш, като носиш туй дете в утробата си, да му кажеш: „На Бога ще служиш!“ А сега служим на кого? – Служим на църквата, на държавата, а на когото трябва да служим, не служим. Аз казвам: Най-първо трябва да служим на Бога на Любовта! Той трябва да бъде наш идеал. И тогава, като се срещнем, ние ще се познаваме. Като срещна един стражар, ще му кажа: „Братко, ти си свършил четири факултета, ти имаш моите уважения, отлична е твоята служба!“ А сега кого търсим, на кого служим? – На България. Българите, макар че минават за културен народ, не зная дали имат един министър, който да е свършил четири факултета.

„Що е това, което ни каза?“

Туй учение и след хиляди години ще бъде пак същото. Важният въпрос във вашия живот сега ще се разреши. Как? – Като приложите

Христовото учение. Ти може да си търговец, но и да напуснеш търговията си, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си земеделец, но и да напуснеш земеделието, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си стражар, но и да напуснеш стражарството, работите ти пак няма да се уредят. Ти може да си какъвто и да е по професия, но и да напуснеш тази си работа, работите ти пак няма да се уредят. Хората са били и свещеници, и проповедници, и професори, и майки, и бащи, но поправили ли са света? – Не са го поправили. Майка и баща, това са високи длъжности! Има само един Баща в света, а ние играем роля на бащи. Има само една Майка в света, а ние играем роля на майки. И засега Баща е само Мъдростта, Майка е само Любовта. А техният единствен, първороден син, това е Истината. Тъй седи въпросът. А ние, простосмъртните, на земята трябва да намерим този Баща. И колко труд се изисква! Целият си живот трябва да посветим, за да намерим нашия Баща на Мъдростта.

Христос преди 2,000 години ясно говореше: „Понеже не повярваха нито в Мене, нито в Отца Ми, Който ме е проводил, ще дойде Духът втре в света и от Моите ще вземе“. От кого ще вземе? – От Бащата на Мъдростта. Синът ще вземе от Бащата на Мъдростта. Синът винаги взима от майката и бащата. Ние се стремим към Истината, а Истината е Синът. Истината е Синът, смисълът. Истината показва какви трябва да бъдат отношенията ни един към друг. Питам: Где са онези любовни отношения между хората? Някой път ме питат защо не отида да проповядвам в православната църква. Е, хубаво, ако вляза в църквата, ще кажат: „Той мисли да вземе нашите овци, да ги смути, да ги заблуждава“ Казвам ви: Аз съм толкова благороден, не искам да взема вашите овци от църквата, да ги смущавам, да ги заблуждавам, те си имат ред и порядък. Аз не събирам вашите здрави хора от църквата. Аз събирам болните хора отвън, тях взимам. Ако някоя ваша здрава овца е дошла при мене, елате и си я вземете! Аз имам други схващания, други понятия за човека, за човешката душа. Човешката душа е нещо Божествено. Как можеш да вземеш брата си,

да го подчиниш, да го заробиш? Аз гледам на всеки човек като на свободен. Той може да мисли тъй, както и аз мисля. Той може да чувства тъй, както и аз чувствам. Той може да действа тъй, както и аз действам. И във всяко едно отношение той има право на тези блага. Наруша ли най-малко туй правило, този основен закон, веднага Божието лице ще потъмнее, а тогава и моето лице ще потъмнее.

Някои запитват: „Какво мисли този човек?“ – В даден момент човек може да мисли две неща: или добро, или зло. Важният въпрос обаче не е този, кой как мисли. Важният въпрос е: Поставихте ли Христа на Неговото място? Аз не съм ви казвал мене да поставите на Христовото място. Христос не е нещо, което може да се поставя отвън, а Христос е един принцип! Поставете Христа вътре във вашите сърца! Нека свещениците, нека църквата първо поставят Христа на Неговото място, че тогава да разрешават другите въпроси!

В живота си ние трябва да имаме една мярка, с която да мерим нещата, да ги познаваме. Как ще познаете дали аз ви любя или не ви любя? Аз се чудя, когато някой казва: „Аз вече в Учителя не вярвам“. Ами че аз имам ли нужда да вярваш в мене? Единственото нещо, на което аз разчитам, то е вярата, която аз имам. Не ти не вярваш в мене, то е за твоя сметка. Ти не трябва да вярваш в мене, ти трябва да вярваш в този Дух, в това Божествено единство, ти трябва да вярваш в Бога. Тази вяра трябва да бъде жива, а Божествената Любов трябва да засегне човешкото сърце. Ако ти не вярваш в Бога, как ще вярваш в мене? Ако ти не обичаш Бога, как ще обичаш мене? Да обичаш мене, да обичаш ближните си, това е вторият закон. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще бъдат прави и към мене. Ако твоите отношения са прави към Бога, ще изпълниш най-трудния закон, ще бъдеш прав и към твоите врагове. Как стават хората врагове? Двама братя враждуват помежду си. Кое ги прави да враждуват? Враждата се дължи на имането, което бащата е оставил.

„Що е това, което ни каза?“

В какво седи истинският морал? Истинският морал в света седи в следующето: да желаеш да имаш само това, което Бог е определил за тебе. Ако аз, като християнин, стана търговец, ще направя дюкяна си на такова място, щото да не увреди нито на един наоколо. Ще избера такова място за дюкяна си, че по възможност най-малко мющерии да влизат в него. Ще държа статистика, кой дюкян измежду 200–300 ще има най-малко мющерии, и него ще избера. Почнат ли да влизат много мющерии, Божественият закон е вече нарушен. Ако се жениш и избереш най-красивата жена, ти не постъпваш по закона. Ти не се жениш за нея, защото я обичаш, а за красотата ѝ. Това не е морал! Ти ще избереш не най-красивата, но най-скромната. Хората в света не се женят както трябва. Ако имаш 100 моми за избор, ти ще избереш най-скромната, а не най-красивата. Ти си пред Бога и твоята женитба пред Бога е благословена, приета е горе на небето. Избереш ли най-скромната, най-незавидната, от небето казват: „В този човек има морал!“ Ако ти влезеш в някоя църква, аз взимам църквата в друго значение, и избереш най-видната църква, ти престъпваш закона. Не, ти трябва да избереш най-скромната църква, дето има най-малко хора. Някои казват: „Защо не отиваш в църквата свети Крал?“ Ако отида в свети Крал, всичкото ми величие ще изчезне, ще се опетня. Това не е защото хората са лоши, но аз трябва да избера най-малката църква, в която да има само двама богомолци и аз да бъда трети измежду тях. Че това е морал! Да влезеш в свети Крал, та да обърнеш внимание на света със своето влизане, това право ли е? Че да не съм някой плуг, та да обръщам хората! Обръщат се ниви, но човек да обърне човека към Бога, това обръщение е двусмислено. Виж, едно нещо, на което мога да науча хората, което имам, то е да запаля свещта им. Гледам, някой носи свещта си, има книга, няма кибрит. Драсна кибрит, запаля свещта му, отиде вече. Е, питам: Ако аз със своя кибрит запаля свещта някому, какво престъпление има в това? Той ще чете книгата и ще вижда пътя си нощно време. Казват за някого: „Ама той не мисли, както трябва!“ Чудни са хората! Какво от

това, ако един вълк не мисли, както ти искаш? Ако един вълк стане овца, той не може да мисли като вълците, но докато е вълк, ще мисли като тях. Оплаквали се един ден мишките: „Дойде между нас една котка, беше много мършава, а сега ходи така угоеничка. Много от нашите мишки станаха нейни слуги. Дойде, хване една мишка и тя ѝ стане слуга. И откакто ние ѝ станахме слуги, тя се подигна“. Колко мишки има, които слугуват на една котка? – Това са философски заблуждения вътре в света! Мишката не може да бъде слуга на котката. Някой казва: „Стани ортак с дявола, докато минеш моста“. Е, приятелю, мислиш ли, че дяволът е толкова серсемин? Чудна работа! Той насред пътя ще те бутне. Знаеш ли на какво мяза твоето положение? Някои искат да надхитрят дявола. Знаете ли онзи пример с магарето, което служило дълго време на господаря си. Един ден то минавало през една река. Натоварено било със сол и по невнимание се подхлъзнало, паднало във водата и солта се стопила. Подигнало се, усеща, че товарът му олекнал. Казва си: „Отлична работа! Научих туй изкуство, как да си облекчавам товара. Като дойда до водата, ще клекна и товарът ще се намали“. Втори път господарят натоварва магарето с вълна. Минава през реката, клеква във водата, иска да се дигне, не може, товарът станал много тежък. Е, приятелю, един път дяволът ще те натовари със сол, друг път с вълна.

Умен човек е онзи, който има само един възвишен морал и може да го приложи във всичките отношения в живота си. Такъв морал може още сега да се приложи. Мъжът може да го приложи; жената може да го приложи; синът може да го приложи; дъщерята може да го приложи; стражарят може да го приложи; съдията може да го приложи. Какво ни пречи да приложим този закон на Любовта? Нима онези съдии, които съдят света, са много справедливи? – Обръщат законите. Съдията има възможност да обърне закона. Нима мислите, че аз, ако съм подсъдим, и дам на съдията 1,000 английски лири, той няма да реши делото в моя полза? Той ще каже: „Този човек е благороден, неговото прегрешение не е толкова голямо“, и така ще

смекчи моите прегрешения. И днес парите смекчават всяко престъпление. Но има един закон, който не смекчава. Той еднакво действа и спрямо богати, и спрямо бедни. Този закон е абсолютно справедлив. Следователно има една Правда над нас, на която можем да разчитаме. Когато Христос е дошъл на земята, Той е говорил много работи, които не са писани. И ако ние речем днес да учим хората на всичко това, което е учил Христос, ще кажат, че това е заблуждение. Питам: Кое не е заблуждение? Когато оженваме една мома за един момък, това не е ли заблуждение? Вие им казвате: „Ще се ожените, ще бъдете щастливи". Хубаво, щастливи стават ли? – Не. Те ще народят синове и дъщери, но като не разбират закона, ще народят идиоти, престъпници. Една мома, като се жени, трябва да разбира закона, да се жени по закона на Любовта. Отиват ли сватове пред нея, убеждават ли я, пред мене въпросът е предрешен. Онази мома, която ще се жени, тя трябва да познава своя възлюбен, да прочете надписа му, и нищо повече. Остане ли други да те женят, въпросът е свършен. И тогава религиозните хора казват: „Трябва да се женим!" Аз казвам: По Бога ще вършите всичко, и светът ще се оправи. Тогава отношенията между мъже и жени ще бъдат прави. Аз наричам „жена" тази, която като има един мъж, да се не съблазни в него никога, да не му изневери никога. Аз наричам мъж онзи, който никога не изневерява на жена си. Като ме слушате, казвате: „Тъй, тъй е". Да, но като е тъй, сега не може, отначало трябва да започнете. Трябва да турите Любовта като основа и да приемете тази великата светлина на Божествената Мъдрост. Силата на една жена седи в това, като срещне един мъж, да го подигне, а не да го понижи. Една жена понижава ли един мъж, зная какъв е нейният характер. А всяка жена, която като срещне един мъж и тури в него един благороден импулс, зная каква е тя. Всеки мъж, който като срещне една жена, тури в нея един благороден подтик, този мъж е добър. У нас има грехове, наследени от миналото. Ние трябва да се освободим от тези грехове, и можем да се освободим.

„Що е това, което ни каза?“ Това, което Христос е казал, е следното: Единственото нещо, което може да разреши всички спорове, единствената сила, която разрешава всички индивидуални, семейни, обществени въпроси, въпросите на човечеството, това е само тази Любов, в която има абсолютен морал.

Сега хората говорят за мене лошо. Да, това аз даже не трябва да го правя на въпрос. Аз не трябва да считам за обида това нещо. Когато аз седя като един фар и показвам пътя на всички хора, по сухо или по море, моята длъжност е да осветлявам пътя на хората. Аз трябва да бъда толкова благороден, че да я изпълня, и нека се сипят върху мене хули. Нека се сипят, защо не? Похвалите и хулите имат едно и също значение. Един човек, който може да те похвали, той може и да те укори, да ти каже най-горчивите думи. Има нещо по-високо от похвалите и по-високо от укорите. Това аз наричам закон на Любовта. Аз зная защо ме хвалят и защо ме укоряват. Въпросът за мен е решен. Ако някои хора ме укоряват, казвам: Възможно е с моите идеи, с моето учение да нарушавам интересите на тези хора. Имат право. Ако някои ме хвалят, те са видели някое добро от мене. И едните, и другите имат някакъв интерес. Аз бих желал да намеря хора незаинтересовани. Ако 10 души ви похвалят, други 10 ще ви укорят. Има един закон, в който няма нито похвали, нито укори. Там можеш да бъдеш сам. Но понеже хората не искат да бъдат сами, искат да бъдат двама, те напущат този закон и затова се явяват всички страдания. Ето защо трябва да бъдем доблестни, да изнесем без страх всички страдания. Не се плашете от дявола, не се плашете от бедността, не се плашете от болестите, от страданията, от това-онова, приемете Любовта, нека тя царува във вашите сърца! Нека има страх отвън – Любов отвътре, тъмнина отвън – светлина отвътре! Нека има светлина в ума и топлина в сърцето, за да имаме сила да вършим волята Божия! Можем ли да вършим волята Божия? – Можем. Всеки може да върши доброто в онази микроскопическа форма. Всеки може да люби, а всички вие искате да любите.

И сега казваме: „Тъй казал Христос, тъй направил Христос". Христос казва тъй: „Стани тази вечер и напусни къщата си!" – „Как, да напусна къщата си!" Разболява се жената, спъне се. Тя се бори, бори: „Какво ще каже мъжът, какво ще кажат хората?" Каже ли така, свършва се въпросът. Дойде Христос, казва на дъщерята и на сина: „Напуснете дома си!" – „Ами какво ще кажат майка ми, баща ми?" – Свърши се въпросът. Е, какво казва майката? – „Слушай, дъще, ти не трябва да бъдеш толкова глупава, ти ще трябва да се ожениш за онзи граф. Той е богат, има къщи, ти ще живееш като графиня." Христос казва: „Слушай, тук има един много беден овчар, за него ще се ожениш". Майката казва: „Ти луда ли си?" Щом се поколебаеш, въпросът се свършва. Христос казва: „За този овчар ще се ожениш, той е беден, но много добър". Мнението на Христа и мнението на майката се различават. Христос казва: „Ако питаш мене, за бедния овчар ще се ожениш". Дойдат братята и сестрите ѝ и казват: „Ти си била много глупава!" Разказват: „А, тя, нашата сестра, не е с ума си". С ума си ли не е? Ами ако още тази вечер Господ изтегли душите ви и отидете на небето, как мислите, във вашите стаички ще има ли нещо скрито? Там ще се разрешава този въпрос, да се ожените или не, а не тук на земята. Не се разрешават тук нещата, но горе, горе. Ако някой иска да знае как се разрешава въпросът, казвам: „Нека отидем на небето!" Още 2,000 години да говорим тук на земята, няма да се разберем. Казвам: Елате да отидем на едно място и там ще разберем ти кой си и аз кой съм. Някои искат да знаят кой съм. – Елате с мене да отидем горе и там ще разберете кой съм. „А, за горе не е дошло още времето!" – Дошло е времето за горе. Казва Христос: „Когато син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра в хората?"

Аз бих желал всички свещеници да говорят на стадото си за Христа, за Христовата Любов, но да говорят искрено! А тъй, както постъпват, аз не съм отговорен за постъпките им. И нека се яви в тях едно искрено желание да живеят за Любовта Божия, да вършат волята

Божия. Това желание е в състояние да изглади всичките им грехове за в бъдеще, но ако туй желание не дойде, всичките им грехове ще останат на същото място. На малкия извор аз желая много вода, за да се очисти тази вода. На бедния човек аз желая да стане богат. Богат в какво? – Такова богатство, което да внесе Любовта. Ще кажете: „А, тази любов!“ Любовта, това е най-хубавото състояние, което човек може да има тук на земята. И когато тази Любов дойде, тогава човек става смел и решителен, може да върши всичко, както трябва. Той не прави избор в нещата. Той може да върши всичко, може да услужи на всички. И ако един ден тази Любов влезе в нас, и ако Господ влее друг живот в нас, ето каква ще бъде тази Любов. Когато ме срещне някой и ме запита: „Ти праведен ли си?“, аз ще му кажа, че тук не мога да му доказвам това нещо. „Ами ти праведен ли си?“ – „Е, аз принадлежа на нашата църква, праведен съм.“ – „Хубаво, ти вярваш ли в Христа?“ – „Вярвам.“ – „Добре, да отидем тогава в Рилската пустиня, там дето има мечки.“ Ако тази мечка и двамата ни оплюе, тогава и двамата не струваме. Ако тази мечка обърне гръб и почне да бяга, пак нищо не струваме, но ако тази мечка дойде срещу нас и ние я погладим, а тя ни се усмихне, ето къде е учението, ето къде е Любовта. Които искат, нека дойдат с мене да отидем в Рилската пустиня, да срещнем мечката, и въпросът е свършен.

Някои искат да знаят какво мисля да говоря. Нека почакат, докато избера мечката. Тя ще бъде най-малко 10–15–20-годишна и като се зададе, да бъдем спокойни, да видим Бога в очите на тази мечка. Като я срещнем, ако има Любов в сърцата ни, тя ще ни каже: „Познавам ви“. Тъй, ще се поразговорим малко с нея. Тя ще каже: „Дано целият свят се измени така, че кожите ни отиват. Наистина, ние сме лоши и от нас всички треперят, но и ние се крием от хората в големи дупки. И ние треперим от тях“.

Сега всички искат да разрешават нещата тъй лесно. Не, Господ иска да влезе в сърцата ни и ще влезе. Може да влезе!

„Що е това, което ни каза?“

Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в мене, каквото попросите в мое име, ще ви бъде“.

Беседа, държана на 24 февруари 1924 г.

РОДЕНИ ИЗНОВО

Истина, истина ти казвам: ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие. (Йоан 3:3)

В природата съществува един език, аз го наричам „живия език на битието“, или живия език на нещата. Този език има особена граматика: глаголите му имат особен строеж; съществителните, прилагателните, причастията, съюзите му не следват същите закони, каквито са законите на обикновената реч. По своята звучност този език е един от най-красивите. Той е писмен език, но не се пише на книги, защото книгите в природата са живи.

Христос взима думи от този език и казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“. В този стих не се казва „да влезе в царството Божие“, но „да го види“. Всички вие имате най-обикновени понятия за виждането. Искате да видите някой цар или някой ваш приятел, но кои са условията да виждате? Първото условие: трябва да имате очи, трябва да имате способност да виждате. С виждането заедно се подразбира вашето съзнание да бъде будно, да имате разбирания върху нещата. Човек и без да разбира, може да вижда.

„Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие.“

Ако Христос беше в наше време, бихте Го запитали да обясни този стих, както и тогаз, на времето си, Го запита Никодим. Той тогава го обяснявал, но понеже от това време са се изминали 2,000 години, то сега този стих остава само като един малък пасаж от този жив език на природата. Но в този малък пасаж има дълбок смисъл, той от време още е изпитан. Аз съм ви привеждал и пак ще ви приведа онзи разказ, дето някой си, след като изучавал Библията и

Евангелието дълги години и не могъл да намери основата на това учение, разсърдил се един ден и си казал: „Толкова хора са писали в Него, Исая тъй казал, Йеремия тъй казал, Аврам тъй казал, пророците, апостолите тъй казали, но нищо не им разбирам“ – хвърля книгата в огъня и я изгаря. Цялата книга изгоряла, но останало от нея едно малко парченце. Взел го, прочита на него: „Бог е Любов“. Той разбрал туй малко семенце и си казал: „Значи Бог е Любов. Тъй щото, всички тези пророци, апостоли са писали, защото Бог е Любов. И ако съвременният свят съществува, съществува по причина на това, че Бог е Любов. Ако Бог не беше Любов, ние не бихме съществували, т.е. не бихме имали условия да се развиваме, да пишем, да учим, да водим всички тия спорове, които сега съществуват“. Така разсъждавал той.

Сега някои хора се занимават с големи спорове, но големите спорове са направени от малки спорове. Чудни са хората, когато искат да унищожат големите, дебелите въжета, с които бесят хората. Тези въжета не са виновни. Те са направени от хиляди, хиляди нишки, които са заплетени наедно. Следователно със заплитането на тия множество нишки може да се обеси всеки човек, а от тия малки паяжини никакви бесилки не могат да се направят. Ако в този свят не съществуваха въжетата, ние нямаше да имаме бесилки; ако пък си служихме само с паяжини, щяхме да бъдем много по-културни хора, отколкото сме сега. Дебелите въжета показват, че сме чрезмерно материални, имаме такава голяма тежест, че трябва с такива въжета да ни държат.

Същото нещо е и по отношение на яденето. Всички казват, че човек трябва да яде много, за да живее. Где е онази истинска мярка на природата, где е онзи кодекс на природата, дето се казва по колко и как трябва да ядем? Че трябва да ядем, съгласен съм, но где е онова истинско мерило, дето се казва по колко трябва да ядем? Я попитайте паяка по колко трябва да яде. Той в своя кодекс казва: „Най-малко по една муха на ден трябва да изяждам“. Попитайте вълка по колко

трябва да яде. Той, според своя кодекс, казва: „Най-малко по една овца на ден трябва да изяждам“. Попитайте някой от съвременните богати хора по колко пъти на ден трябва да яде. Той ще ви каже, че трябва най-малко по три пъти на ден да се яде: по една печена кокошка и при това по едно кило винце отгоре, защото печената кокошка без винце не върви. „Ами че защо Господ е създал винцето?“ Туй е заблуждение! Господ не е създал винцето. Гроздето, да, донякъде това е право. Господ го е създал, но винцето – не. И печената кокошка не я пекъл Господ.

Съвременните хора казват: „Ние сме културни хора, елате в нашите домове, да видите какви са, да видите как е направен нашият кокошарник, по най-модерен начин – кокошките ни не живеят, както едно време. После, нашите кокошки не снасят яйцата си по земята, да ги ядат кучетата, както беше едно време, а ги снасят на много хубави места“. Казвам: Да, много хубави са тия кокошарници, но колко от тия кокошки взимат яйцата си? Една кокошка, като влезе в този кокошарник, повече не излиза от него, макар че той е направен по най-модерен начин.

И сега всички съвременни философи искат да ни убедят, че съвременният свят е културен! Съвременните хора искат да ни убедят, че еди-кой си е патриот. Аз бих се радвал, ако той е патриот. „Ама еди-кой си обича църквата!“ Аз бих се радвал, ако той обича църквата, но ясно трябва да се определи в какво седи любовта към народа, любовта към човечеството и любовта към църквата. Има неща неизбежни в природата, върху които не може да се спори. Трябва да ядем! Върху това не може да се спори. Но какво трябва да ядем? Тук може да има вече спор! Има религиозни хора, които казват, че Господ е създал всичко заради нас. Кое всичко? – Всичко добро. Да, всичко добро Господ е създал заради нас, но кое е добро? – Това е важният въпрос за разрешение. Ако Бог е създал всичко заради нас, тогава заколете един вълк, опечете го и яжте! Защо не ядете мечките? Защо не ядете паяците? Ако всичко е създадено за ядене, защо не колите

всичко, да го ядете? Защо правите разлика, едно нещо ядете, друго не ядете? Отворете стария завет и вижте какво казва Мойсей на евреите! Давам ви един кодекс, според който свинско месо няма да ядете. Защо? – Защото копитото на свинята е раздвоено. И заяк няма да ядете. Защо? – Защото и той имал нещо раздвоено. Всичко това произволно ли е? – Не е произволно. И тъй, като се казва, че всичко Господ създаде, какво се разбира под това „всичко“? – Всичко, което е добро.

Всички тези обяснения, които ви давам, са посторонни, те нямат нищо общо с цитирания стих: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

Тези неща обаче не може да ни задържат от да не се родим изново. Този, който иска да види царството Божие, неговите очи трябва да бъдат чисти. Чистите очи подразбират чисто сърце. Чистото сърце подразбира светъл ум. Светлият ум подразбира една благородна душа, а благородната душа подразбира един любящ дух, който е излязъл от Бога на вечността. И след всичко това искат някои да ни кажат в кой път трябва да се върви. За сега аз зная, че съществува само един път, по който може да се върви. Да, има и други пътища, има още два пътя, но за кого са те? – Те са за необикновените хора. Има само един път достъпен за всички, той е пътят на Любовта! Тъй че когато говоря за Любовта, аз разбирам пътя, който е достъпен за всички, защото има и други пътища, които не са достъпни за всички. Туй трябва да се знае!

Тогава да ви приведа една аналогия. Невъзможното за вола е възможно за птиците. Ако през една балканска теснина прекарвате няколко хиляди говеда и кажете на вола: „Мини през това място!“ – той ще ви отговори: „Не мога да мина през тази теснина. Нека всички мои другари излязат от това място, за да мога да си пробия път“. Значи там, дето волът не може да мине, една птица може да прехвръкне. Някои хора казват: „Туй нещо е невъзможно“. Да, ако си един вол, ако си едно млекопитающе, невъзможно е, но ако си една

птица – възможно е. Светът е толкова широк, че ако си една птица, ще можеш да прехвръкнеш отвсякъде, ще можеш да постигнеш целта си. Птицата е онзи умният човек, който има светъл ум. Той ще може да прехвръкне отвсякъде и ще може да разреши всички въпроси. А онова млекопитающе, то е онзи материалист човек, който е потънал дълбоко в материята, в ядене и пиене, и казва: „Не може да се разрешат тия въпроси". Той никога не мисли. Ние, в дадения момент, не може да го осъждаме, че той е такъв или онакъв, че той е четвероного. В дадения случай такива са условията. Но да оставим животните! В дадения момент ние се обръщаме към вас, към разумните хора. Какви трябва да бъдем ние, хората на двадесети век?

Преди 2,000 години Христос каза: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие".

Значи едно от условията да видите царството Божие е да се родите изново. А днес нас ни препоръчват един много лесен път. „Елате – казват – при нас и вие ще видите царството Божие." Е, това е много по-лесно. Ако е за виждане царството Божие, защо да не отидем там? Не, знания трябват тук! За да се роди човек изново, изискват се условия и трябва да се знае какви са тези условия. Под думата „условия" ние разбираме онези живи сили в природата, които може да изменят, да трансформират човешкото естество. Известни сили може да се трансформират – туй е закон в природата. Водата може да се транформира в няколко състояния. Тя може още и да се разложи на своите съставни елементи, водород и кислород. Тия елементи може да се разложат на известни силови линии. Тия силови линии може да се разложат на своите живи елементи. И може още да продължаваме да говорим с този език на живата природа.

Какво можем да разберем под думата „силови линии в природата"? Всяко движение в света става по причина на тези силови линии. Онези англичани, които изследват хималайските планини, направиха две експедиции по тях и сега се готвят за трета експедиция. Те забелязаха, че като се качват на тези големи височини

от 7–8,000 метра, колкото по-горе се качват, явява се едно странно явление: от пъпа нагоре те се изпотяват, пот тече от тях, а от пъпа надолу краката им измръзват. Те забелязват още, че като дойдат до известна височина, забравят какви са по народност. Дали са англичани или друга някаква народност, не им важи вече. Едновременно с това у тях изчезва всяко желание, всякаква амбиция да продължават да се качват нагоре. Обхваща ги едно особено състояние и за да се върнат в първото си положение, изисква се дълго време. А сега вие мислите, че тези състояния, които имате, са истинските ви състояния, че те са постоянни. Да, постоянни са, но ако се качите на височина около 7,000 метра, ще забравите, че сте българи, всичките ваши идеи ще изчезнат, ще се явят нови идеи и във вашите души ще изникне нещо ново. Туй се забелязва и у хора, които дълго време са боледували от някоя тежка болест. Тялото на такъв човек така се префинва, че той казва: „Аз не искам да живея вече, искам да си замина“. Ама че бил женен, че имал мъж или жена, че имал деца – за нищо не иска да знае. „Нека се грижат сами за себе си. Нищо, нищо не ме интересува!“ Нищо не го връзва за земята. Той вече от нищо не се интересува. Как ще се разреши животът му – не иска да знае. Той казва: „Всички тия неща са празна работа. Те ме спъваха досега. Отсега нататък аз схващам нещата по-другояче. Виждам, че има по-велики неща, с които мога да се занимавам“. И действително, тия състояния, в които се намирате сега, са временни, има неща по-велики от тях. Разбира се, тия състояния, в които сега се намирате, са необходими, те са Божествени, но не трябва да мислите, че само те са, които ще разрешат най-важните ви въпроси в живота. Не, не, ние очакваме някакво друго бъдеще, в което ще се подигнете.

Аз ви казвам, че след 2,000 години земята ще бъде в друго положение. Досега земята само е слизала. Тя има две движения: едното надолу, другото нагоре. Съвременната наука по този въпрос прави своите загадки и много от учените хора, макар и да знаят как седи този въпрос, не изказват своите дълбоки разбирания. И те

твърдят, че земята има две движения: едното е спирално, в което земята постоянно слиза надолу и като дойде до известно място, тя започва обратно движение, обратна посока – почва като един винт да се качва нагоре. Земята вече е слязла до дъното и отсега вече започва своето движение нагоре. Този винт вече се върти в обратна посока. Питам ви тогава: Като се качвате нагоре, като англичаните, какво ще правите? Ще вземете ли предпазителни мерки? Това движение се ръководи от разумни същества, които са много предвидливи. Те са взели всички предпазителни мерки. И ние трябва да предвидим, няма да си сложим тъй живота. Вие казвате: „Да си уредим работите, че тогава ще мислим за това нещо“. Казвам ви: Като уреждате временните си работи, гледайте да уредите само онези от тях, които са от по-важен характер за вашето бъдещо развитие.

Вие още не познавате себе си. Вие досега още не сте били щастливи, не сте имали още нито един момент от истинска радост. Целият живот, който сте живели досега, той е написан, представлява само една драма или една трагедия. Той е живот само на падания и ставания. И от единия край до другия вашият живот е изписан само от скърби и страдания. И нека, като хора, да се попитаме: „В края на краищата какво остава у нас от живота ни като хора? Кое е онова, което може да ни отличи като души?“ – Единственото нещо, което може да ви остане в живота в дадения случай, това са само вашите разумни отношения към Бога. Отношенията към Бога са отношения към Любовта; отношенията към Любовта са отношения към живота; отношенията към живота са отношения към движенията; отношенията към движенията са отношения към растенето, развиването и т.н. Това са скачени живи сили в природата. Хванете ли едно от тези положения, този живот се нанизва в правилния път на своето развитие.

Често, когато ние взимаме един стих и го обясняваме, когато развиваме някои теми, има една опасност, че говорителят някой път може да направи една хирургическа операция и тя да излезе малко

несполучлива. Колкото и да е велик този хирург, рядко се случва, като прави той една операция, да не отреже и малко здраво месце. Затуй аз казвам, че единственият най-добър хирург, когото аз познавам да прави най-сполучливо своите операции, това е природата, това са слънчевите лъчи. Само те режат най-правилно: отрязват гнилото месо, без да закачат здравото. Дойде ли до човека, трябва да знаете, че той като закачи със своя нож, все ще отреже малко и от здравото месо. Даже и най-добрите хора на света, като режат, все ще отрежат нещо с техния език. Техните думи няма да бъдат изпълнени с любов. И ако вие вземете човешките думи и ги претеглите, все ще видите по техните трептения, че някои от тези думи, макар външно да са сладки, но вътре са просмукани с отрова, с нечистотии.

Христос се обръща към страждущите и им казва: „Едно нещо ви трябва: да се родите изново!“

Христос е подразбирал как именно ще се родим. На онова дете, което трябва да се роди, трябва майка. На майката трябват условия. На нея е необходимо здраве, слънчева светлина и топлина, които благоприятстват за този плод, за туй, която тя ще роди. Под тия думи „раждане“, аз не разбирам раждането на туй тяло. Не, под „раждане“ аз разбирам туй съзнание, което трябва да мине от майката в детето. Човек не е туй, което виждаме външно. Ние се лъжем, заблуждаваме се, като търсим човека в неговата външна форма. Човек, сам по себе си, не е това, което наблюдаваме отвън. Хиляди години трябва да го проучаваме, за да видим какво нещо е човешката душа в своето естество. Има известни моменти в живота, когато човек е красив. Защо е красив? – Ние схващаме неговата духовна интелигентност. След туй той пак се оттегля вътре и ние го виждаме пак груб, облечен е в нещо друго. Не е виновен за това, но не е и прав. Казвам: Този човек не е лош, но не е и добър; не е глупав, но не е и умен. Е, какво подразбираме, като казваме, че не е глупав, но не е и умен? Ние, съвременните хора, наричаме умен човек онзи, който може да уреди своите лични интереси. А човек, който не може да уреди своите

лични интереси, наричаме го глупав, но често глупавите хора, по отношение на бъдещето, са по-умни. Следователно сегашните умни хора за в бъдеще ще са глупци, а сегашните глупци ще са бъдещите умни хора. Това са само отношения на нещата. Казват някои: „Докажи ги!“ Как мога да ги доказвам? Времето, съзнанието, с което ние живеем, те ще докажат дали ние сме живели в правия път или не.

Казва Христос: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

За да се роди човек изново, непременно трябва да се свърже с Божествения Дух, туй, което съвременните хора отказват. Да оставим сега въпроса за душата, няма да говорим за нея, хората я отказват. Кое съществува за тях? Те казват, че човек има ум. Как ще докажем, че човек има ум? Умът можем ли да го пипаме? Ние казваме, че човек има сърце. Туй сърце можем ли да го пипаме? То не е туй сърце, което тупти и разпраща кръвта по цялото тяло. Казват за някого: „Той има любов“. Тази любов можем ли по някакъв външен начин да я видим? „Той – казват – има светла мисъл.“ Тази светла мисъл може ли да се пипне или да се види? Не може нито да се пипне, нито да се види. Значи всички ние боравим с неизвестни величини. Писатели, всички казват за някого: „Той е силен човек“. Добре, но в какво седи неговата сила? – Силен човек е, защото могъл да счупи една тояга. „Е, умен човек е той!“ Защо? – Умен човек бил, защото могъл да разреши една математическа задача, или защото могъл да изнамери някой научен факт. Това са само факти, които показват, че има известни сили вътре в човека, с които той може да работи. Не са заблуждения тия неща! Не са само тия очи, с които човек може да вижда. Има и друго зрение в човека. Има хора, които едновременно виждат отпред и отзад. Такъв човек вижда какво става пред него и зад него, зад гърба му. Как ще обясните това? – Такива хора имат двоен фокус, двойни центрове на зрението. Такива хора виждат чрез умовете на другите хора. Казвам: Има още и такива хора, които като виждат чрез умовете на другите хора, техният ум се помрачава, че нищо не виждат.

Следователно вие може да четете книгите на някой писател и след като ги прочетете, да ви дойде една светла идея, но може да прочетете книгите на някой друг автор и след като ги прочетете, умът ви така да се помрачи, че да кажете: „Всичко е тук на земята, няма друг живот!“

Всъщност, като говорим за земята, като казваме, че всичко е тук, какво подразбираме? – Това са само субективни, вътрешни схващания. Ние още не сме проучили реалния, обективния свят. За да може човек да говори за природата, за тези живи сили, той трябва да има две качества. Те са следующите: да може да става невидим, да изчезва, и после пак да се явява. За това нещо той трябва да знае основните закони за трансформиране на материята от едно състояние в друго. Например, представете си, че аз седя пред вас на амвона, и тъй, както седя, постепенно ставам все по-ефирен, и гледате по едно време, няма ме никакъв. Пред вас става това. Обикаляте наоколо, няма ме, изчезнал съм! Аз не казвам дали това е вярно или не, но казвам, че онзи, който иска да се занимава с велики въпроси, той трябва да е разрешил този въпрос. Вие сте просто ужасени и си казвате: „Дали това не е някаква илюзия, дали този човек не е илюзиорен?“ Гледате, след малко аз пак започвам да се сформирам и вие отново дойдете на себе си. След това пак се изгубя.

Представете си, че вие сте в такова едно събрание и това се случи пред вас. И вие, като излезете, веднага разправяте на външния свят за това, което сте видели. Те ви казват: „Ти на мене ли ще разправяш! Аз да видя с очите си това нещо, няма да повярвам!“ Но ако влезе един от тия външните и види това с очите си, и след това вземе да разправя на другите отвън, и те няма да му повярват и ще кажат: „И ти си като другите, и на теб хлопа дъската!“ Следователно, като дойде да разрешаваме един важен въпрос, всички хора казват, че нещо не ни е на място, липсва ни нещо, а другите, които не разрешават този важен въпрос, всичко им е на място!

Христос казва: „Липсва ви едно – трябва да се родите изново, за да видите царството Божие, тези нови сили да влязат във вас, да се

проявят“. Не е достатъчно само това, да кажете: „Аз обичам Господа!“ Този език е неразбран. Има един положителен език. Онзи, който е влязъл в невидимия свят, или онзи, който се е родил изново, той ще види нещата тъй, както са. И когато излезе от тази реалност, той ще има един особен оттенък в цялото си естество. Той няма да ти разправя, че бил в царството Божие и какво видял, но щом дойде в дома ти и види, че има някой болен, че ти си изхарчил всичкото си имане и си заборчлял, той ще положи ръката си върху този болен и ще ви избави от тия страдания. Може да имате някакво главоболие, някакво вътрешно неразположение или какво и да е недоразумение, но от неговото присъствие всичко туй ще изчезне. Това може да направи той.

Ние, съвременните хора, страдаме от недоимък, от лишения. Целият свят, тъй както го виждам, е свят на отрицание. И затова, като ви срещне някой, веднага иска да проникне в душата ви, да разбере дали във вас има нещо честно или искате да вземете нещо от него. Днес в държавата има отрицание; в църквата има отрицание; в училищата има отрицание; в домовете има отрицание – навсякъде има отрицание. Учителят дига ученика на урок, той не си знае урока, иска да го излъже, написал на ръкавите някакви формули. Ученикът разправя урока си, поглежда към ръкавите. Учителят го хваща, но с това не се поправя работата. Защо този ученик пише формулите на ръкавите си? Синът лъже баща си, дъщерята лъже майка си. Защо? – Има причини за това нещо.

Когато човек е сиромах, той може да попадне в слабост да излъже – поддава се на лъжата. Следователно умните хора в този случай не трябва да излагат един сиромах на изкушение, да излъже. Възможно е и най-силният човек в света да се подхлъзне. Има такива сили в света, които благоприятстват за подхлъзването на един човек. И затуй аз казвам, че повечето хора в съвременния свят нямат морален устой. Те може да имат морален стремеж, но морален устой нямат. Този морален устой отсега нататък може да се създаде у тях.

Някой човек мисли, че има сили да устои на всичко, обаче щом влезе в живота, вижда, че няма сили, поддава се. Питам: Онзи човек, който има жена, деца, а отгоре на това изпратил син и дъщеря в странство да се учат, и няма средства, не ще ли той да се подхлъзне? Той обикаля натук-натам. Ще може ли да живее един морален, един идеален живот? – Не може. За сина и за дъщерята са потребни по 5,000 лева, значи 10,000 лева. За жената и децата 2,000 лева, а той, като чиновник, едва изкарва 3,000 лева. Другите откъде ще ги изкара? – Той ще ги изкара от някоя каса. И сега ние ще прилагаме един стар обичай, механически да съдим хората. Този въпрос е от памтивека същият, но разрешава ли той споровете, разрешава ли въпросите? – Не.

Христос казва: „Ако се не роди някой изново, не може да види царството Божие“.

Щом се родят хората изново, те ще имат тази сила да стават големи и малки, да изчезват и отново да се явяват. Следователно всеки човек, който се е новородил, той ще може да прекарва на ден с един грош, а понякога и с 10 стотинки. Този човек може да живее на една плочка, може да живее и в една хралупа, не му трябват такива големи къщи, да плаща 3,000 лева месечно. Вечерно време той може да нощува в една дупчица и на сутринта да излиза пак голям. Ще бъде като една птичка. За него жилищна криза няма да има, той лесно разрешава въпроса. Питат го: „Къде живееш?“ – „Не е важно къде живея.“ Той може да живее и из Рилската пустиня в някоя дупчица, и сутрин пак да си излиза. Онзи, който не разбира законите, минава през хралупите, през храсталаците, гащите му винаги скъсани. Онзи, който разбира законите, адептът, ще бъде много хубаво облечен. И сега всички хора казват: „Ние трябва да бъдем просто облечени“. Не, ние виждаме пеперудите, насекомите, които Господ обича, как хубаво са облечени! Ако Господ тях облича, и хората трябва да бъдат много хубаво облечени. И ако ние не сме добре облечени, причината се крие вътре в нас.

Днес, когато някой не постигне целта си, той се обезсърчава и казва: „Аз не вярвам вече в Господа!“ Че съвременните хора не познават Господа! Те досега само богове са имали. Затова аз наричам съвременните хора многобожници. Човек, който не е възприел Любовта, който не живее съобразно нея, той е многобожник. Този човек не е лош, но не е и добър. Той казва: „Аз не вярвам в Господа, аз съм се разочаровал“. В кого се е разочаровал? В този Господ, Който е създал света, можеш ли да се разочароваш? Той ти е дал толкова съществувания! Той ти е дал хляб, дал ти е родители, приятели, сега и в миналото. Той винаги те е поддържал. Спрял ли е Той своето благословение? Ти как Му се отплати? Аз не казвам на вас, казвам на себе си: Господ, Който ми е дал толкова благословения, с какво трябва да Му се отплатя?

Сега, ако аз ви кажа, че идвам в името Божие да проповядвам, според мене това е едно тщеславие. Аз трябва да ви проповядвам така, че да не считате какво съм направил много нещо за вас. Да ви проповядвам, да дойда тук при вас, да ви кажа няколко благи думи, това е една приятна работа! Някой казва: „Трудно е да се държи една беседа“. Да, трудно е, ако се говори по правилата на новата граматика, по правилата на новите системи, по правилата на науката на последователността, както съвременните хора я схващат, но да се разговарям, да ви говоря Истината, това е много лесно.

Казвам ви: Слушайте, ако се не родите изново, не можете да видите царството Божие. Вие казвате: „Възможно ли е това?“ – Възможно е!

Един от древните царе, наречен в една арабска приказка Аладин-Един, излязъл да се разходи един ден в гората. Хващат го разбойници и колкото пари и скъпоценности имал, всичко му взели. Той им казва: „Вие сте много добри хора. Аз ви направих днес тази услуга и сега нямам повече, но един ден, ако се намерите в много трудно положение, в голяма беда, елате у дома, да ви дам още малко. Изпратете ми тази книжка, но гледайте да не я изгубите“. Той им

подава една книжка, на която си направил някакви знаци. Така правим и ние. По някой път срещаме този Велик Дух или Господа, на Когото служим, оберем Го, а Той напише нещо на една книжка, даде ни я и казва: „Един ден, когато се намериш в трудно положение, изпрати ми тази книжка или ела при мене, аз ще ти направя една услуга, ще ти кажа как трябва да живееш“. И всичките наши мъчнотии са все от този характер.

Когато човек дойде до умиране, кой е онзи, който може да му помогне? Той може да е заобиколен с много приятели, със свои близки роднини, но само тези живи сили вътре в природата, само тази велика Любов е, която може да въздигне духа и душата ни, за да разберем вътрешния смисъл на живота.

Сега, при вашите сегашни схващания, туй може да не е в съгласие с вашите възгледи за науката и живота, но така е. Самите англичани, които правят своите експедиции по Хималаите, описват туй странно явление. Те констатират, че от пъпа нагоре има известни топли течения, вследствие на което те са цели в пот, а от пъпа надолу има известни електрически течения, които носят студ, затова и те изстиват. Този закон действа и у нас. Например, в едно отношение ти имаш най-хубаво настроение, най-хубаво желание да направиш някакво добро, но в друго отношение ти имаш желание да направиш най-голямото престъпление. Това са сили в природата, които действат вътре в човека. В такъв случай човек е една неутрална зона, през която минават силите на живота. Човек казва: „Животът ще мине“. Да, животът ще мине, но всеки индивид трябва да научи своя личен, индивидуален живот: животът на сърцето и животът на ума. Той трябва да разреши тия важни въпроси и то по един най-правилен начин.

„Ако се не родите изново, няма да видите царството Божие.“ Това е бъдещето на човечеството. Ако се не роди човек изново, той е осъден на смърт. Старите алхимици са изследвали закона за подмладяването. И сегашните учени изучават туй подмладяване и

казват: „Човек може да се роди изново“. Туй раждане е съзнателно. То не е раждане на забрава. При това раждане човек съвършено изменя своето естество. Той забравя всичко старо, съзнателно минава от едно състояние в друго и започва новия живот. Тогава той влиза във връзка с всички живи сили на природата и животът му вече няма да бъде една тежест, но – едно благо. Обаче докато дойде до това „новораждане“, той ще мине през такива тежки състояния, каквито човешкият ум не може да схване. Представете си, че вие се намирате в положението на Христа, закован сте на кръста. Какво ще бъде разрешението на вашия въпрос? Да виждаш делото, всичко това разрушено, учениците ви избягали и при вас идват римските войници и ви заобикалят. Ще кажете: „Всичко е свършено!“ Не, не, тази възвишена душа знае, че в света има един жив закон, че не е всичко изгубено. И от този момент започва силата на християнството, но тази сила седеше в самия Христос, а не във външните условия. Всички души трябва да имат тази мощна сила. И аз ви доказвам, че онзи, който трябва да се роди изново, не трябва да поставя своето упование на една фалшива почва.

Сега ние, съвременните хора, имаме едно схващане за Бога, че с Него ние не можем да се разговаряме. Така е, ние не можем да се разговаряме с Бога при известни условия, но при други условия – можем. Още повече, че преди 3,000 години един от пророците е казал, че Бог живее в сърцата на смирените хора. Как живее? – По един особен начин. Това е една от великите тайни. И когато аз казвам, че ние трябва да разрешим великите въпроси на живота, аз подразбирам, че може да ги реши само туй същество, в сърцето на което Бог е влязъл да живее. Когато Бог влезе да живее в нашите сърца, Той разрешава тези въпроси. Не е ръката, която разрешава въпросите, но моето тяло: разрешава ги моят дух, моята душа, моят ум, моето сърце и моята воля. Каквото духът разрешава и душата разрешава, каквото умът разрешава и сърцето разрешава, каквото сърцето разрешава, туй и човешката воля разрешава. Следователно

Онзи, Който ще разреши в нас всички въпроси, ще ни научи какво трябва да правим.

Думите, че ние трябва да се усъвършенстваме, че трябва да се посветим, всички тия думи, сами по себе си, са празни, ако не бъдем свързани с живия Господ на Любовта. Нека да излезе някой да покаже, че със своите усилия, със своята мощ той е могъл да се подигне! Всички велики хора, всички велики Учители на човечеството, в техните сърца е живял Бог, говорил им е този велик Божи Дух. Там, дето Господ не е говорил, това слово не е вярно. Някой може да философства, да минава за много учен, за адепт, но не му ли е говорил Господ, това слово не е вярно. Там, дето Господ не говори чрез душите, чрез умовете, чрез сърцата на хората, това учение не е вярно. Когато Бог говори за своето учение, Той го оправдава. Той казва и прави. Той не казва, че туй ще стане за в бъдеще. Не, казва и става!

„Човек може да се роди изново!“ Той няма какво да чака, да се приготовляват условия за това. Човек трябва да се роди изново! Кога? – Още днес, още сега. Някой може да ми каже: „Аз съм новороден“. Радвам се, аз ще дойда при вас и ще ви питам да ми разправите нещо от вашата опитност за това новораждане. Интересува ме тази ви опитност. Как се newродихте? Вие сте били в Америка, питам ви: „Как минахте океана, с кой параход?“ Ако кажете, че минахте през океана, пътувахте от Америка до България, но не знаете през кой път, не знаете как минахте, ще ви кажа, че вашето учение не е право, не е този пътят, който води към новораждане. Вашето съзнание трябва да бъде будно през целия път! Когато човек се новороди, той се свързва с всички по-висши светове, подразбирам същества от по-висши йерархии. На земята ние сме свързани с по-низши същества, а над нас има по-висши, разумни същества. Тези висши същества в нашия живот взимат такова участие, каквото участие взимаме ние в живота на по-низшите същества от нас.

„Ако се не родите изново – казва Христос, – не може да видите царството Божие.“

И затова през всичките векове са проповядвали, че непременно трябва да бъдем свързани с Бога. Апостолът казва: „Който няма Духа Христов, той не е Негов“. Какво нещо е Духът Христов? – Духът Христов е избликът на великата Любов. Тази Любов не е като обикновената. Тя е Любовта на ангелския свят. Любовта на тези възвишени същества, които регулират живата природа. На тия висши същества Бог е поверил разпореждането с живата природа. Всички тия живи сили, всички тия елементи са под тяхна власт. И колко смешни са съвременните учени хора, като искат да подчинят природата, да я турят под своя власт! Те трябва да знаят, че ангелите са настойници на тази жива природа. Откак съвременното човечество е решило да подчини природата под себе си, да се разправя с нея, както иска, оттам насетне го сполетяха най-големите нещастия. Не е позволено да се подчинява една жива сила и да се злоупотребява с нея! И всеки, който се опита да направи това, той ще си счупи главата. Много народи, много религии са пострадали по тази причина – искали са да подчинят природата и да вършат с нея, каквото искат.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не можете да видите царството Божие“.

Вие нямате един определен възглед, какъв трябва да бъде животът на земята. Аз още не ви проповядвам за един живот на небето, то е невъзможно, но казвам, че за да бъде животът ви смислен, непременно трябва да се родите изново. Така ще видите царството Божие. Щом се родите изново, ще видите, че тези живи сили ще бъдат на ваше разположение, и ще знаете как да подобрите живота си. Казано на друг език: Бог е, Който ще подобри живота ви. Всичките ви досегашни страдания ще изчезнат и ще настане в живота ви радост и веселие. Казва се там в Писанието: „Царството Божие е в мир, радост, правда и Духа светаго“. Значи царството Божие е не само в

радост, а в мир и в правда. А на съвременните хора им трябва най-вече правда. Справедливи трябва да бъдем! Ние не страдаме толкова от липса на любов, колкото от липса на справедливост. В съвременния свят няма справедливост. Няма ли справедливост, на всяка стъпка ще има жестокосърдечие.

И тъй, когато Христос е произнесъл великия закон, че човек може да се роди изново, Той е скъсал връзките на робството. Сега хората са роби и за да се освободят от това робство, непременно трябва да се новородят. Новораждането е освобождаване, скъсване на тия връзки, които сега ни спъват. И колко спънки среща всичко туй хубаво, което можем да направим! Колко пъти някой писател написва хубави работи, но те биват подхвърлени от съвременното човечество! То се интересува от други работи. Страда сърцето на този поет, неоценен е той! Един художник нарисува една хубава картина, но не я оценяват, подхвърлят и нея. Един музикант напише някое хубаво музикално парче, но и той ще бъде подметнат. И едните, и другите неща са изгубили своята цена. Защо? – Дошло е време, когато всички хора трябва да бъдат новородени, за да видят царството Божие, а щом Го видят, те ще се научат как трябва да живеят.

И тъй, новият живот няма да го почерпим от земята. Няма майка в света, която да е толкова умна, да научи своя син и своята дъщеря как трябва да живеят. Няма държава в света, толкова правова, която може да научи своите поданици как трябва да живеят. Всички трябва да се новородим, да видим царството Божие и да влезем в Него да живеем. Там е дълбокият смисъл на живота, там е красивият език, от там можем да почерпим тази нова наука, по която да проучим целия живот, отдолу нагоре. Я вижте, онзи българин, който ходил в странство, в Америка, в Англия, и се движил във висшето общество, колко се е префинил, каква нежност, каква учтивост е добил! Казват: „Това българин ли е! Колко се е променил!“ Почерпил е той онзи велик дух на американеца, повлиял се от него и замязал на американец. И тогава казват, че и българинът може да живее като

американец. Да, но условия се изискват! Следователно, когато видим царството Божие, когато придобием тези условия за вечен живот, и българите ще имат тази учтивост, тези добри качества на американеца и на англичанина. И онзи, който се е родил изново и видял царството Божие, той може да живее съобразно законите на това царство. Главният елемент на царството Божие е свободата, но не тъй, както вие я разбирате. Когато почувствате свободата, тази тежест, която усещате в душата си, ще изчезне. Вие ще почувствате един мир, едно разширение и с един поглед ще проniквате в нещата. Онзи мраз около вас и под вас ще се стопи. Онова тропическо слънце ще пекне и всички благородни зародиши на вашето естество, които от хиляди години чакат благоприятни условия, ще израстнат. Тогава вие ще кажете: „Всичко това става у мене, защото Духът Божии е работил над туй слънце горе“.

Казвате сега: „Какво говори Господ?“ Не туряйте този Господ някъде вън! Не си правете кумири, никакви идоли! Не казвайте, че Той е в тази или онази църква, в тази или онази държава на настоящето или миналото! Ако искате да имате за Бога едно вярно понятие, излизайте вечерно време да гледате небето! Той е една творческа сила. Всички тия планети, които съставляват нашата слънчева система, влизат в друга система от планети. Двете заедно влизат в трета система от планети и т.н. Всички тия планети, системи, слънца, тъй струпани, съставляват цялата вселена или тъй наречения „град Божи“, дето Бог живее. Неговият ум, неговото съзнание е толкова велико, че Той обхваща най-малките същества, които се докосват до Него, и урежда живота им. Може ли да схванете какво нещо е Бог? Всички тия ангели, всички тия същества, които са живели милиони години преди нас на земята, знаят какво нещо е Бог. Те застават с един свещен трепет пред това Велико Същество, от сърцето на Което изтича тази велика Любов, която поддържа целия космос. Малко от това благословение достига и до нашата земя. Само в

млечния път има около 18 милиона слънца. В нашата слънчева система има около 100 милиона слънца и т.н.

Днес ние казваме: „Прочути са нашите химици!“ Ами какво щяхте да кажете, ако бяхте още в самото начало, да видите тия химици, които първоначално събираха тия вещества, разпръснати из цялата вселена? Какви бяха тия техници, които първи създадоха законите за движението на туй множество слънца? Ние казваме: „А, слънцето!“ Да, но вие не знаете колко красив и колко велик е този свят! Когато вие се новородите и видите царството Божие, когато погледнете към небето нагоре, вие ще видите онези светли лица, онези интелигентни сили пред вас. Вие ще видите такава култура, каквато не сте помисляли! Тогава вие ще бъдете в положението на апостол Павла и ще кажете: „Видях и чух неща, които не съм мислил, нито сънувал“. Туй е, което Бог е приготвил и което вие може да видите.

Казва Христос: „Ако се не родите изново, не може да видите царството Божие“.

„Роденото от плътта плът е, роденото от Духа Дух е.“ Следователно от един човек, роден от плът, не може да очакваме плодовете на Духа.

И тъй, това, което може да подобри живота ви, то е да изучавате Евангелието. Изучавайте Го дълбоко! Ще отделите особено време за изучаването на Евангелието. Вие ще Го изучавате не когато сте в най-доброто настроение на духа си, но когато имате най-голямото страдание, каквото светът не може да си въобрази. Тогава ще прочитате по една глава и ще видите как добре ще я разбирате. Когато майката роди едно дете и е щастлива с него, ако в това време чете Евангелието, тя не ще може да Го разбере, но когато майката е изоставена от своя съпруг или когато изгуби своето дете и прочете една глава от Евангелието, тя ще разбере вътрешния му смисъл. Следователно Евангелието не е наука за щастливите хора, то е наука за нещастните; то не е наука за умните, но е наука за глупавите. Аз

не взимам думата „глупави“ в такъв смисъл, че да се хвалим със своите глупости, но взимам тази дума по отношение на онази висша интелигентност, по отношение на Великото. Аз не казвам „глупави“ по отношение на съвременните учени хора. Аз не отричам, че има учени хора по известни специалности, но казвам, че това учение е алфа и от него трябва да се започне. Има ли нещо по-хубаво в човешкия характер от това, когато някой ми направи една пакост и поискам да отмъстя, и в момента, когато се готвя да му отмъстя, да кажа: „Не, няма да му отмъстя!“ От Сенкевич има един роман за двама рицари, единият от които направил голяма пакост на другия. Лишил го от дъщеря му, отнел имането му и най-после го улавя и ослепява. Зет му поискал да отмъсти вместо него. Успял да хване този рицар в ръцете си, но го погледнал и казал: „Иди си!“ Това е подигане на човешкия дух! Има един начин за отмъщение: ако искаш да отмъстиш на един човек, отмъсти му с любов! Няма по-голямо отмъщение от отмъщението чрез закона на Любовта! Ако на един човек отмъстиш с любов, той ще каже: „Аз се страхувам да отмъстя на този човек“. Ако ти отмъстиш на един човек, по който и да е начин, и той за в бъдеще ще ти отмъсти.

И тъй, всички отмъщения ще престанат, когато този закон на Любовта дойде и подейства в нас да се новородим и да видим царството Божие. Видим ли царството Божие, ще видим и Лицето на Бога, а видим ли това Лице, никога няма да Го забравим. Този закон ще напишем в сърцата си и като видим Божието Лице, ще кажем: „Господи, заради Тебе всичко мога да направя!“ Това е, което Христос отпреди 2,000 години е проповядвал на човечеството. Това е, което Божественият Дух и днес проповядва в човешките сърца и се стреми да убеди всички хора в тази велика Истина.

Писанието казва: „Когато дойде Син Человечески на земята, Той пак ще проповядва на хората туй учение, но тъй ясно, че ще Го разберат много повече хора и ще Го приложат не само външно, но и вътрешно“.

„Ако се не родите изново, не може да видите царството Божие.“ Щом видите царството Божие, ще видите Божието Лице и всички въпроси ще се разрешат.

Беседа, държана на 2 март 1924 г.

ГОСПОДИ, ДА ПРОГЛЕДАМ

Господи, да прогледам! (Лука 18:41)

„Господи, да прогледам!“ – Ето едно добро желание, на място изказано. Хиляди желания могат да се зародят в човешкия ум, хиляди желания могат да изпъкнат в човешкото сърце, но всички желания едновременно не могат да се реализират. Закон в природата е: Божественото винаги идва в множеството, а се реализира само в едно. В човешкото идва само едно желание, а се реализират много, и вследствие на това човешкият живот е безсмислен, т.е. в човешкия живот няма единство. В Божествения живот има единство, значи там всичко се хармонизира в едно. Обаче за да се разбере тази мисъл, изискват се ред разсъждения.

Съвременните хора разсъждават еднообразно. Аз следя това нещо. Математиците разсъждават еднообразно, геометриците разсъждават еднообразно, геолозите разсъждават еднообразно, астрономите разсъждават еднообразно, биолозите, социолозите – всички хора разсъждават еднообразно, в мисълта им няма разнообразие. Ако попитате един социолог: „Какво е отношението на твоята наука към цялото?“, той ще каже, че от социологията по-хубава наука няма и като се изучи тя, всички въпроси ще се разрешат. Ако попитате един астроном какво отношение има астрономията към цялото, той ще каже, че от астрономията по-хубава наука няма, нея като изучиш, всичко ще се разреши. Изобщо, ако запитате всички учени, те ще ви кажат, че от тяхната наука по-хубава няма. И в религията, изобщо, е същото еднообразие. Казват: „От нашата религия няма нищо по-хубаво“. Всички богослови казват, че туй, което е казано в богословието, то е цялата Истина. Хубаво, ако цялата Истина е там, тогава да изучим богословието и светът ще се оправи.

Но фактите друго нещо показват. Проследете в света, ще видите, че там, дето има богословски училища, освен че светът не е оправен, но се разваля. Това не е упрек, но е факт! Това не показва, че трябва да затворим богословските училища, но показва, че липсва нещо на богословието. Тогава аз превеждам една аналогия. Ако вие имате един плат, слабо, небрежно изтъкан от някоя жена, и го носите под мишницата си, този плат ще се раздере тук-там; ако го направите на дреха, той веднага ще покаже своята неустойчивост. Доколко е хубаво изтъкан, ще се покаже от дупките по него. И тогава ще кажете, че този, който го е носил, не го е пазил. Не, той не е виноват, но онзи, който го е тъкал, у него е вината. Това, че който го носил, не го пазил, това 50 на 100 е вярно, но 50 на 100 е вярно и това, че този, който го тъкал, небрежно го е изтъкал. Ако съвременните науки днес куцат в нещо, то е защото не са хубаво изтъкани, не са добре разбрани и тези, които са ги приложили, не са ги приложили хубаво.

Сега, този слепец казва: „Господи, да прогледам!“ Хубаво, ако вземем този въпрос, в смисъл на онова физическо проглеждане, той съставлява само една пета от самата Истина. Нима животните не гледат? И птиците гледат, и пеперудите гледат, всички гледат, но туй гледане не подобрява живота им. Има едно виждане, едно гледане, в което човек вижда защо стават нещата и действа разумно. Приложение трябва сега в живота! Това е една велика наука в света! Тази наука още не е кръстена тук на земята и аз не смея да ѝ кажа името, защото то е свещено име, а свещените имена не се казват, понеже се опетняват. Щом се изучи тази наука, животът ще се осмисли.

И тъй, този слепец казва на Христа: „Господи, да прогледам!“ „Какво искаш от мене?“ – „Да прогледам, Господи!“ – „Да бъде според вярата ти!“ И прогледа той. И какво стана с него? – Започна да слави Бога. Човек, който може да слави Бога, той е разбрал смисъла на живота, той е прогледал. Онзи, който не може да слави Бога, той е сляп.

„Да бъде според вярата ти“, казва Христос. Вяра и безверие. Аз ще се спра върху думата „безверие“. Безверие има даже и в църквата. Там дори има най-голямото безверие. Най-голямото безверие е между свещениците, владиците, проповедниците – най-големите безверници са те. Факт е това! И всички ще бъдат съдени с една Божествена мярка, според която няма лъжа. Няма какво да се осъждаме. В какво седи безверието? – Безверието седи в това, че всеки един човек е направил себе си божество. Съвременните хора мислят, че Бог е у тях, че като техния Господ, тъй както те Го разбират, друг Господ няма, че като тяхната църква, като тяхната държава друга няма, и туй, което е у тях, е съвършено. Туй е само отчасти вярно. Истината в дадения случай, в сегашния век, е извън нас. Като казвам, че Истината е извън нас, ще ви приведа едно сравнение, да разберете това. Всичкият живот на едно дърво в корените ли е? Проявлението на целокупния живот не е в корените долу, той частично се проявява там. Животът в корените на дървото е само частичен, в тях се съдържат само ония условия, чрез които се добиват сокове за растенето на това дърво. В корените на дървото не може да става цъфтенето на цветовете. Ако корените кажат, че всичко е в нас, това е така само отчасти. Животът може да се прояви и над корените отгоре. И ние, съвременните хора, сме корени на този живот. За да разберем живота, трябва да подигнем съзнанието си над корените отгоре, над материалния живот. Няма какво да спорим дали човек трябва да живее или не материален живот. За нас материалният и духовният живот са две математически отношения.

Сега, каквото и да ви говоря, вие ще си кажете: „Това не се отнася до мене“. – Всичките неща се отнасят до всеки едного от вас. Всеки един от вас тази сутрин може да се запита: „Аз прогледал ли съм, добил ли съм онова знание, което внася светлина в ума? Добил ли съм онази свобода на моя дух, онова благородство, онова нежно чувство, онова снизхождение, та да имам към всички същества наоколо си такива правилни отношения, каквито Бог има към мене?“

„Господи, да прогледам!“

Туй вътрешно проглеждане е необходимо, но изисква се човек да приложи своята воля. Ние, съвременните хора, искаме да оправим света по човешки, започваме от единството и вървим към множеството. Ние искаме да оправим света, без да разбираме законите на туй множество. Например, искаме да подобрим положението на бедните. Как ще подобрим тяхното положение? Щом подобрим положението на бедните, влошаваме положението на богатите. Щом подобрим положението на богатите, влошаваме положението на бедните. Ако подобрим положението на лекарите, влошаваме положението на здравите. Да кажем, че тук, в България, може да има 2–3,000 души лекари. Тия лекари се молят да има повече болести. Туй е факт! Същото е и в Англия, и в Америка – навсякъде се молят да се увеличат болестите. Хората се молят да се махнат болестите, а лекарите се молят да се увеличават. Защо? Вижте адвокатите, и те се молят да има повече обири, повече кражби. Хората пък се молят да не стават обири, да не ги крадат. Съдиите се молят да има повече дела, за да им се плаща повече. Учителите се молят да има повече ученици. Но знаете ли как се раждат тези ученици? – С големи мъки, с големи страдания. И майките казват: „По-добре да нямаме деца“. Те се молят да нямат деца. Защо? – Мъчно се отглеждат. Едва го отгледаш и после ти го вземат, не можеш да му се понарадваш. Питам: Ние, съвременните хора, радваме ли се на плодовете си? Коя майка се радва на своя син или на своята дъщеря? Ние седим и си задаваме въпросите: „Спасен ли съм, коя църква е права, какви може да бъдат моите отношения към нея т.н.?“ Това са маловажни въпроси в света. В кой хотел ще спра, като отида в един град, това зависи от моята кесия. Ако имам повече пари, ще отида в един по-хубав хотел, там ще имам най-добра прислуга, ще минавам за знатен, за почтен човек и каквото поискам, ще го имам. Ако обаче кесията ми е празна, хотелджията ще ми покаже гръб и ще каже: „Моля, господине, намерете си друг хотел, такъв като вас не го искам

тука“. Туй, което става по хотелите, става и навсякъде по света. Щом дойде някой да говори Истината, ние мислим, че този човек ни напада. Какво може да ни напада той? Всеки човек сам себе си напада. Аз доколкото зная, животът е така устроен, че нито един човек няма да избегне последствията на своите дела.

Като разглеждам природата, виждам, че тя е пълна с динамически сили, които се присаждат. За в бъдеще учените хора ще изучават закона на присаждането. Една енергия може да се присади в човешкия организъм тъй, както може да се присади една череша или една праскова или една слива или каквото и да е друго растение. Тази енергия може да бъде или добра, или лоша; или във възходяща, или в низходяща степен. Някои от вас имате тази опитност. До известно време вие сте много кротки, смирени, благи, но след време вашият характер се изменя, вие ставате нервни, избухливи и се чудите какво става с вас. Питате се: „Защо се измени моят характер?“ – Върху теб е присадена една отрицателна енергия. Тогава казвате: „Какво да правя?“ – Ще отчупиш туй клонче от твоя ум и от твоето сърце, за да може Божественото в тебе свободно да расте. Така също може да се присаждат Божествените енергии върху лош човек. Ако върху един лош човек присадиш едно Божествено клонче, той ще стане добър. По присадката върху човека вие може да познаете дали той е добър или лош. Ако на един човек, на вид добър, отчупите присадката и той стане лош, значи само присадката му била Божествена, а естеството му, подложката – лоша. Ако пък отчупите присадката на някой лош човек и той стане добър, значи присадката му била лоша, а подложката – добра. Следователно два вида подложки има в хората: едната подложка е добра, другата – лоша. Лошите подложки по някой път може да се присадят с добри присадки, а добрите подложки може да се присадят с лоши присадки. Това психологически е вярно. Ние можем да направим опит, да видоизменим характера на човека. Бащите и майките искат да възпитат децата си, но не знаят как, не разбират закона на присаждането.

Сега някои хора ме запитват: „Учителю, защо не оправиш тия хора около тебе?“ Казвам: Няма с какво да ги присадя, нямам още от тези калемчета, туй е лошото. Заръчал съм от тях. Ще ми дойдат с хиляди. И после, като взема ножчето си, присаждане ще бъде! Наука е това! Някой иска да го обърна към Господа. Ами онзи апаш, като дойде и бръкне в кесията ми, не я ли обръща? Да, но като я обърне, нищо не остава в нея. Аз съм против тия хора, които обръщат. Пазете се от тях! Земеделецът обръща земята, но после извършва друг един процес. Понеже е извършил едно престъпление, той дойде, хвърли житото върху тия празнини, заравя ги и след това то израства. Ако той засее житото и не го зарови отгоре, нищо няма да изникне.

„Господи, да прогледам!“

В миналата беседа ви споменах за Аладин Един, баснословен арабски цар, който знаял тайните науки, но забележителното в него било това, че познавал хората по очите. Той казвал, че злото на хората се крие в техните очи. Твърдял, че очите на хората могат да се присаждат, и действително ги присаждал. Той по особен начин изваждал очите на хората, като им присаждал други, и те ставали добри хора. Като виждал някой кръвожаден, отмъстителен човек, казвал, че очите му са вълчи. При него идвали разни хора, от високо произхождение, и като ги погледнел в очите, казвал им: „Ти имаш мечешки очи, ти – лъвски, ти – змийски, ти – котешки, заешки и пр.“ Вечерно време изваждал очите, присаждал им нови и всички ставали добри. В сегашно време хората са забравили туй изкуство.

Вие ще кажете: „Това са басни от „1001 нощ“!“ Всички теории, с които съвременната наука разполага, не са ли басни от „1001 нощ“? Всички тия нейни теории, аз казвам, че са едно занимание, едно упражнение на човешкия ум да различава истината от лъжата. Всяка една теория съдържа в себе си Истината, но ученият човек трябва да я вземе, да я претопи и пречисти, за да извади тази Истина. Във всяка наука има една основна Истина, във всяка теория – също, тя не може да бъде лъжлива, но трябва да имаш туй решето, чрез което да я

пресееш, да отделиш примесите. Трябва да имаш още и алхимическия огън, за да я претопиш и да остане ценното от тази Истина, с което да можеш да разполагаш във всички случаи на живота си.

Често, като проследявам живота, какво виждам? – Някъде се зaредят нещастия, нещастия едно след друго. Например, някой търговец натрупа големи богатства, но не се минава дълго време, изгубва 10–20–30,000 лева, после изгубва всичкото, загубва къщата, имота и остава беден, съсипан, като праведния Йов. Питам: Кои са причините за това нещо? В някое семейство, забелязвате, умре едното дете, после второто, третото, умре и бащата, остане само майката или само синът или дъщерята. Казваме: „Туй семейство го сполетя голямо нещастие“. Защо? Кои са причините? – Има си причини. Аз няма да обяснявам защо стават тия неща. Това са частични проявления в нашия живот. Същият закон не се ли забелязва и в нас? Не измират ли много от нашите благородни желания? Дойде някой, казва: „Аз съм въодушевен от това учение, ще пожертвам живота си за Господа, за Христа, ще раздам имането си заради Господа, ще бъда Негов добър работник“. Виждаш го отначало така въодушевен, после почне да отслабва, отслабва и казва: „Аз съм се заблудил“. Хубаво, ако сега си заблуден, по-рано не беше ли заблуден? И започва той да пише някакви статии против този, против онзи. Мисли ли той, че това е добро? Кое е по-добро? Да служим на Бога или да не Му служим, да Му благодарим или да не Му благодарим, да Го любим или да не Го любим? Кои отношения са по-прави? Съдете по това, колко малко разбираме от тази Велика Божествена Любов, която ни носи същността на живота! Има само един факт, по който може да разберете Божествената Любов. Как? Ако ти си слуга при един лош господар, при него може да познаеш себе си, да разбереш има ли Божествена Любов в тебе или не. Ако ти можеш да издържиш на опърничавия характер на твоя господар, ще разбереш каква е твоята любов, ще разбереш работи ли Господ в тебе или не. Когато запитали

Сократ защо се оженил за тази опърничава жена, той казал: „Ако мога да издържа на опърничавия характер на моята жена, всичко друго ще мога да издържа“. И прав бил Сократ със своята философия! Щом той можал да издържи характера на тази груба жена, всички други мъчнотии пред него са били нищо. „Аз искам да опитам своя философски характер“, казвал той. И прав е. Не само Сократ, но всички велики хора са имали по една опърничава жена да ги пърже. Всички велики слуги са имали по един опърничав господар да ги пърже. Всички велики господари са имали по един опърничав слуга да ги пърже. Всички велики Учители са имали по един опърничав ученик да ги пърже. Всички велики ученици са имали по един велик Учител да ги пърже. Всички велики хора все са имали някой, който да ги пърже. Да издържиш на това нещо – туй е характер!

И сега всички хора казват: „Ще дойде някоя партия, тя ще оправи работите, тя ще оправи света“. И всички чакат да се оправи света! Не, никоя партия не може да оправи света, не че не искат, но тия хора нямат това дълбоко знание. Този свят не са го създали те. И никой не може да го създаде. Ние не сме господари на положението.

Този беден човек каза на Христа: „Господи, да прогледам, да добия онова истинско знание за живота!“

Онези, които изучават Писанието, взимат по един стих и казват: „Христос туй казал, Христос онуй казал“. Вие разбрали ли сте живота на Христа тъй, както Той го е преживял? Били ли сте в Неговото положение, да знаете какво е преминал Той? До времето на Христа не се явил друг човек да люби тъй, както Христос е любил. Няма друг такъв характер като Христа! Да Го качат на кръста, да понесе всички страдания и в туй мъчение да каже: „Господи, прости им!“ Питам: Сегашните последователи на Христа имат ли такъв характер, че като ги закачат на кръста, да кажат: „Господи, прости им!“ И при това, минават за християни! Когато дойде Христос, няма да им даде по един златен кръст, а кръст от тиква. Ние сме хора на бързите процеси. Отива един американец в Германия при един виден професор да се

учи и му казва: „Господин професоре, моето време е ценно, аз искам да се запозная с философия, но времето ми е ценно, затова образувайте за мене един 5–6-месечен курс по философия, та да свърша по-скоро“. – „Да, почтени господине, прави сте, че времето е пари, но когато Господ иска да създаде един дъб, употребява 100 години, а когато иска да създаде една тиква, употребява 6 месеца, а след туй всичко от нея изчезва.“

И тогава, дойдат при мене някои и ми казват: „Ама еди-кой си не вярва в тебе“. – Аз го зная отдавна, той никога досега не е вярвал. „Ама еди-кой си не разбира.“ – Че той никога не е разбирал! Какво общо имаме ние с тези хора? Ние не искаме да ги убеждаваме! Чудни са хората по някой път, като казват, че сме искали да образуваме нова църква! Смешно е, когато хората искат да образуват църква! В света съществува само една църква – царството Божие. Единственото реално нещо в света, това е царството Божие! То е един вечен порядък, на който ангелите са господари. От това царство Божие хората са извадили своята църква. В небето, между ангелите, няма никаква църква. Ще кажете: „Е, какво има тогава?“ – Има това, за което хората не са и сънували. В небето има Любов, и то такава възвишена Любов, за която ангелите са готови да жертват всичкото свое богатство, спечелено в милиони години. Когато един ангел види, че у Бога се зароди едно дълбоко вътрешно желание да прати някого от небето да помогне на някоя паднала душа, този великан ангел жертва всичкото свое благо за тази душа и слиза да ѝ помогне. Този ангел като дойде, няма да ти подаде ръката си да му я целунеш, но ще се яви като един велик извор вътре в живота ти, ще се яви като една велика мисъл, като един велик вътрешен стремеж, ще подигне душата ти към нещо възвишено и благородно. Той ще донесе отгоре онова калемче за присаждане и със своето ножче ще го присади на тебе. След като те присади, ти ще заживееш новия живот. Този момент се нарича „проявление на Великия Божествен Дух в човешката душа“. И ти, като погледнеш през това клонче, ще кажеш:

„Сега разбирам, Господи, смисъла на живота, разбирам какво искаш да кажеш!“

Ние, съвременните хора, оставяме държавниците да оправят света. Ние, съвременното общество, църквата, не можем ли да оправим света? Не можем ли да помогнем на бедните? – Можем. Как? – Като им създадем работа. Но първо трябва да им посочим истинския път, да ги научим на Божественото учение. Когато отворя кесията си пред един беден да му дам пари и той почне да ми благодари, аз не считам, че е благороден човек, не считам, че е беден. Ако онзи беден, комуто дам пари, ми каже: „Господине, аз ти благодаря, но едно нещо искам от тебе, създай ми работа! Тежко ми е да получавам пари, без да работя. Аз трябва да работя!“ Този беден човек е благороден. А при това и онзи, богатият човек, който подаде с ръката си помощ на един беден само за да се оправдае пред хората, това е позор, това е унижение за човека в моите очи! Той трябва да каже: „Братко, тия пари аз ти ги давам, но аз съм един пощаджия. Те са едно писмо и аз съм пратен да ти го предам, но не зная какво съдържа. Ти ще вземеш писмото и няма да ми се сърдиш. Аз само го нося, не го писах. Аз само ти услужвам“. Но ако този пощаджия ме срещне и ми каже: „Знаеш ли каква услуга ти направих аз? В училище те изпратих, човек те направих“. Не, светът днес от такива благодетели страда. И погледнете, днес в Америка, в Англия, в България, навсякъде другаде са турили паметници, статуи. На кого? – На този, който е подигнал Англия, Америка, България. Още на кого? – На тия, които са погинали за отечеството си. Това са само лъжи! Онзи, който е подигнал света, това е само Божественият Дух на Любовта. Ние можем да турим статуята на когото искаме, но това са само идоли! И доколкото зная аз, когато турим статуята на някой умрял човек, това е статуя само от сълзи. Той постоянно рони сълзи от небето. Същото е и с образа на Христа. На външния образ на Христа всички се кланят, кръстят и сълзи ронят, но никой не изпълнява Христовото учение. Какво се ползва Христос от този

образ? Срамота е това! Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още по-голямо е осъждането на хората, които казват, че знаят Истината, а не я изпълняват.

Аз бих желал, когато човек има известна дарба, нека прояви тази своя дарба, но той трябва да бъде скромен, той трябва да бъде последен помежду всички. Най-великите художници, най-великите музиканти, най-великите писатели са излизали последни. Те не бързат. Като свирят другите музиканти, най-великият музикант ще излезе последен. Най-първо оставят да излезе най-слабият. Той свири – всички ръкопляскат. След туй излиза вторият. Той свири по-хубаво – пак ръкопляскат. После излиза третият – всички ръкопляскат. Когато излезе последният, всички замлъкват, никой не ръкопляска. Казват: „Това е музика!“

И тъй, в края на тоя век ще дойде Христос. Как ще дойде? – Той ще излезе на сцената и ще каже Истината. Не само ще я каже, но което каже, ще направи. Христос като дойде, няма да ви каже да вярвате, но ще ви покаже Истината. И тия от вас, събралите се тук, у които има интензивно желание да търсят Бога, да Го славят, те ще разберат тази велика Истина. Вие, като онзи блудния син, сте забравили Бога. И някой ви погледне малко накриво, казвате: „Пренебрегнаха ни, обърнаха ни гръб“. Питам: Кой от вас не е обърнал гръб на Истината? Вие, през целия си живот, във всичките си постъпки, били ли сте коректни? Ще кажете: „Не, аз направих една малка погрешка“. Как? За съвършения човек погрешките са изключени! Още като направи погрешката, той я изглажда. Кой от вас има доблестта да излезе да изповядя прегрешенията си? Аз познавам само двама души в света, които са направили изповед за своите прегрешения. Единият е Августин, а другият – Толстой. Макар че се смеят на Толстой, но в него имаше душа! Той излезе пред света и се изповяда. И след това Толстой трябваше да работи върху себе си усилено 20 години, за да направи една палма от греховете си. Не е

лесна работа! Не мислете, че е лесно да се жертва човек! Не мислете, че царството Божие тъй лесно може да се добие! „А – казвате, – ще напиша една вдъхновена статия, ще издам един вестник.“ Не, не минава с това. Не мислете, че тази беседа, която ви държа тук, е всичко! Не, има по-велики работи, които може да се кажат. Тези велики работи изискват почва. Мислите ли, ако аз ви кажа нещо, че ще хвърля туй семе току-тъй? Ще хвърля туй семе само в такъв случай, ако почвата е разорана. Преди години идва една сестра при мен, казва ми: „Учителю, и аз искам да бъда като тебе“. После казала: „Искам да намеря тайната сила на Учителя, че и аз да върша тия работи като него, да се науча да присаждам“. Казвам: Мога да те науча на изкуството да присаждаш. Но онзи, който се реши да присажда, ангелите го връзват със 100 въжета и ако се опита да изкриви най-малкия Божествен закон, главата му хвръква, без глава остава.

Аз често ви говоря за Любовта, но трябва да знаете, че има известни сили в природата, с които шега не бива. Има един грях в света, за който не се прощава. И ще внимавате, ще се пазите от този грях. Казва Христос: „Нито в този век, нито в бъдещия няма да се прости на онзи, който в името Божие поквари Духа на Истината“.

Казва бедният човек: „Господи, да прогледам!“ Христос му казва: „Да бъде според вярата ти“. И прогледа той, и почна да слави Бога.

Аз вече от 20 години насам говоря тук между българите и някои ми казват: „Говори ни Истината!“ Чудно ми е, че след това те пак се съмняват. Някои казват: „Знаеш ли, за тебе това говорят, онова говорят“. Казвам: Е, това е развлечение за мене, една препоръка е то. Казва се в Евангелието на Матея, глава 5: „Радвай се, ако кажат за тебе някоя дума на лъжа!“ Казвам: Ако е лъжа, то е в моя полза. Което е истина, казвам, това е право. Един ден ще се срещнем с тия, които са говорили лъжа за мене. Нека не мислят, че тъй ще мине. Не, има видов ден.

Казва Христос: „Който се отрече от мене пред человеците, и аз ще се отрека от него пред ангелите“. Един ден казвам: Господи, нека пред Твоето Лице се изкаже Истината! Нека кажат Истината, затова ги благослови. Няма да ми мръдне окото. Нека всяка Истина, всяка Правда да се изяви пред света! Нека се знае, че има един Велик Закон, който е свещен за всички хора. Нека кажем на всеки човек Истината. Ще му кажа: Приятелю, туй, което вършиш, не е по Бога, не е право, то спъва твоето развитие. Въпросът не се отнася до вашия личен живот, той не ме интересува. Но ако тези хора, чрез тия лъжи, искат да спънат другите и не дават възможност на тази Истина да проникне в сърцата на тия, у които трябва да проникне, които я търсят, те носят отговорността за това. Не е въпросът нито за моето лично благо, нито за вашето. Когато Христос проповядваше, Той казваше: „Не дойдох да сторя моята воля, но волята на Тогоз, Който ме е проводил“. Един от еврейските пророци е казал: „Няма да се върне Божието Слово назад, от да не принесе своя плод“.

Сега някои от вас седят, оглеждат се, мислят, че като дойдат тук, ще трябва да вярват. Казвам: Аз проповядвам една наука, която може да се приложи. Тя е извън църквата. Вие може да ходите в каквато църква искате, може да вярвате в каквото искате, може да носите каквато и да е наука, това за мен е все едно. Колкото сте по-учени, колкото сте по-набожни, толкова по-добре ще възприемете онази велика наука на присаждането, толкова по-лесно ще добиете онези велики добродетели. Само така ще може да си създадете характер на един ангел. Знаете ли какъв е характерът на един ангел? – По лицето ви, в очите ви ще се чете една мекота. И тогава, без да се познаваме, ние ще разбираме какви са хората в този свят. Аз чета по очите какви са хората. Имам един прост начин, по който ги познавам. Като поканя някого у дома на гости, аз наклаждам огън и почвам да се разговарям с него. Ако той седне и почне да се грее, казвам: Този човек е умен. Но ако той седне и вземе дилафа да бърка огъня, казвам: Този човек няма да го бъде. Него, дето и да го турите, той все ще бърка. Огънят се

е разгорял, няма какво да го бъркаш, ще се грееш! Божественият огън, който е запален, няма какво да го бъркаш, от бъркане той не се нуждае. Ще се грееш, ще се молиш и след туй ще се разговаряш с домакина на къщата. Няма какво да бъркаме в човешките сърца!

„Господи, да прогледам!"

И всичките съвременни страдания се дължат на това, че ние оставяме да бъдем присадени с присадки от противоположен характер. И колко лесно може да се присади човек! Ако аз ти дам хиляда от тия златните английски монети и ги туриш в кесията си, оттам насетне твоят характер се изменя. Дотогава си бил честен, добър човек, а след това се променяш. Защо? – Присаден си вече! Където и да ходиш, тези хиляди дрънкат вече в джоба ти. Когато един крадец ти даде от тези крадени пари, той е вложил вече нещо в тях. Ако съвременният свят разбираше тия окултни закони, колко нещастия щяха да се избягнат! Има някои пари, които откак вземеш, всичко ти тръгва назад. Има наполеони, които са взети от убит човек. За тия пари са го убили. Попаднат ли тия пари в джоба ти, всичко става на пух и прах!

И сега ние казваме: „Е, който и да е, каквото ще да става!" Не, не, за в бъдеще ние ще имаме за учители кои? – Само онзи, който люби децата. За съдии ще имаме кои? – Само онзи, който люби Правдата. Този съдия като съди, трябва да знае кому да отдаде правото. За адвокати ще бъдат кои? – Само онзи, който разбира съдопроизводството, та като вземе едно дело, да каже: „Господине, туй дело не мога да го защитавам". За лекари ще викаме кои? – Само онзи лекар, който като дойде да лекува и види пред себе си един престъпник, да му каже: „Господине, аз тебе не мога да те лекувам". За свещеници ще бъдат кои? – Само онзи, който като дойде при умиращия, да му каже: „Ти си извършил толкова престъпления в света!" А сега? Умира един престъпник и свещеникът туря лъжицата в устата му, мисли, че Господ ще го приеме. Не, не, всички такива свещеници ще бъдат отговорни за тия лъжици причастие! Туй тяло

не може да бъде простено. Онзи престъпник, който не се е разкаял, не може да бъде приет в небето. Не, не, какъв ред и порядък има там! Не е както тук на земята. Не е тъй лесно да се приеме човек на небето. Онзи търговец, онзи готвач, какви трябва да бъдат? Жени и мъже, всички трябва да приложат Божественото, защото всички ще бъдем съдени, ще туря и себе си. Как ще бъдем съдени? – Според съдбата на Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина – никому няма да се прости. Като казвам, че няма да се прости, какво разбирам? Каквито страдания си причинил на другите хора, ще те постави Господ в положение да изпиташ тия страдания във всичките им потънкости. Ти трябва да кажеш: „Господи, наложи ми тия страдания, да видя как са страдали моите братя“. И като ги получиш, ще се молиш Господ да ти даде сила да ги претърпиш. След като претърпиш всички тия страдания, тогава ще дойде денят на твоето спасение. Туй място е тъй нареченото „чистилище“.

„Господи, да прогледам!“

Какво приложение има всичко това към нашия живот? Сега тук има млади и стари. Как мислите да уредите живота си? Как ще уякчите вашата нервна система? Казват, че хората имали слаба нервна система. Нервната система се разклаща от противоположните сили в природата, които аз наричам „тъмните сили“. Изобщо, като погледна един болен човек, не като ясновидец, аз имам особен метод, виждам едно тъмно течение, което оставя отпечатък и в самия организъм – почва да се образува повече венозна кръв. Това и лекарите виждат. Тогава мислите и чувствата в човека се помрачават и той става като една кордисана пушка. Най-малкото побутване се изисква, и той гръмва. Дойде ли човек в това състояние, той трябва да се спре, да пречупи тази присадка и на мястото ѝ веднага ще се яви онова естествено състояние на разбиране. Най-първо вие застанете на почвата, че във вашата душа Бог е вложил всичките добродетели и вие можете да ги развиете. Счупете всички човешки присадки, които

ви причиняват страдания, и оставете да израстне Божественото. То ще ви донесе мир.

Някои казват: „Ама как ще разрушим съвременния строй?“ Вие не мислете за това. Болестите не разрушават ли хората? Онази майка, като роди детето, не е ли болестта, която разрушава организма ѝ? Колко енергия е изхарчила тя! Я вижте, колко затворници има в затворите! Колко много войска трябва да държим! Защо? – Да пазим ред и порядък в държавата. Във всички държави има това нещо. Едно нещо трябва да знаете, че този свят сам по себе си няма да се оправи. Трябва да се явят онези хора, които да присадят света по новия начин. Е, хубаво, ако се явят един, двама, трима, 100 такива души, трябва ли ние да им забраним да присаждат хората по новия начин?

„Господи, да прогледам!“

И сега, ако вашето око е лошо, присадете го! Ако вашето ухо е лошо, присадете го! Ако вашият нос е лош, присадете го! Ако вашият език е лош, присадете го! Ако вашата ръка е лоша, присадете я! И когато Христос е казал: „Ако дясната ти ръка те съблазнява, отсечи я“, какво се подразбира? Отрежи тази ръка, казвам аз, и я присади с Божественото право! Тази ръка, която е избила толкова хора, отрежи я, т.е. присади я с доброто и повече да не убиваш, а да правиш добро. „Ако дясното ти око те съблазнява, извади го“, казва Христос. Какво иска да каже с това? – Присади го наново! Не е достатъчно само да го извадиш, но го присади с окото на Добродетелта! Тогава ще виждаш работите другояче и ще вършиш волята Божия.

Това са принципи, вложени в тази велика Божествена наука, за поправяне на нашия живот. И тези същества, които са живели преди нас, които са минали по този път на еволюция, ангелите, те са изучавали дълги години Битието и знаят тази наука. Светиите, които идват сега, са ученици на ангелите и те завършват сега своето развитие. Туй е един кратък курс от Битието на земята. Те сега ще държат изпитите си и след това Христос ще ги доведе на земята да присаждат целия свят; кому кракът, кому окото, кому ръката и т.н. Ще

присаждат по един най-нов научен начин. И вие ще отидете в това училище да учите тази нова наука. Приготовлявайте се! Ще има постоянно отиване и връщане. Изискват се повече велики хора, които да знаят как да присаждат. Ще кажете: „Ама то е за светиите“. След като присадят вас, тогава вие ще отидете да се учите в туй училище, после ще държите изпитите си и като ги издържите, ще ви пратят да присаждате. След вас ще дойдат други. Така ще имаме повече велики учени хора, да знаят туй велико изкуство, как да присаждат добродетелите на човешката душа. И тъй, ако дясната ръка те съблазнява, отсечи я, казва Христос, и наново я присади! Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и отново го присади! Ако кракът ти те съблазнява, отсечи го и наново го присади!

„Господи, да прогледам!“ Не е ли хубаво такова прогледждане? Не дава ли то една нова яснота, нова насока? Не е ли това една нова философия? Някои казват: „Това е невъзможно!“ – Е, това е една тайна наука. „Ами научи ни!“ – Вие ще научите това от великите Учители. На земята няма такива Учители. Всеки, който иска да научи това изкуство, ще го задигнат на небето, там ще отива, в това Божествено училище. Сутрин ще ходи, вечер ще се връща. Хората ще кажат: „Този човек често отсъства“. В туй отсъствие той ще се учи. Някои ще ми кажат: „Ние това изкуство го имаме“. Нито един от вас няма още това изкуство. Като влезеш в туй училище, ще ти запишат името. Първият професор, който ще те срещне, ще ти даде името. Някой казва: „Аз съм в това училище“. Кажи името на професора си! – „Не зная.“ Ами надписа на това училище? – „Не зная.“ Ами кой е номерът, по който си записан? – „Не зная.“ Тогава? С това знание, именно, че всичко знаем, докарахме света до това положение. Казвате: „Като отидем в другия свят, всичко ще се поправи“. Да, в онзи свят всичко е оправено. Аз в това не се съмнявам, но този свят не е оправен. Духовният свят е оправен, но тук, на земята, трябва най-първо да прогледаме, да научим великия смисъл на живота. И тогава всичките науки ще се осмислят. Ако един поет на земята напише

едно поетическо творение и то се преведе между ангелите горе, ще знаете, че опитът му е сполучлив. Казвате: „Ама то е преведено на английски". Може да е преведено и на френски, и на немски, на всички езици, това не е доказателство. Преведе ли се обаче между ангелите, това е меродавно. Туй творение с хиляди години ще върви в света. В него има живот. Ако сте един философ, богослов или какъвто и да е учен човек, и сте изказали една истина, и тази истина обърне внимание на ангелите, тя ще мине като велика Истина и те ще кажат: „Ние имаме на земята един честен човек, който говори Истината". И ние се нуждаем на земята от хора на Истината! Ние се нуждаем от писатели, без да лъжат, от философи без да лъжат, от свещеници, от проповедници без да лъжат, от майки и бащи без да лъжат, от братя и сестри без да лъжат. Абсолютно никаква лъжа! Ако искате, може да лъжете, то е ваша работа. Най-първо лъжата трябва да се изхвърли от вътрешния живот. Казват: „Ама малко лъжа не може ли?" Никаква лъжа! Туй е закон! Лъжата отвън може да дойде, то е друг въпрос, ние не сме отговорни за това, но вътре в себе си ти ще бъдеш тъй чист, както самата светлина. Ти ще бъдеш истинолюбив като самата Истина, умен като самата Мъдрост, любящ като самата Любов. Туй трябва да изпълва твоята душа! „Ама как трябва да бъда мъдър?" – Тъй, както Бог е мъдър. „Ама как трябва да бъда любящ?" – Тъй, както Бог е любящ. „Ама как трябва да бъда истинолюбив?" – Тъй, както Бог е истинолюбив. „Ама може ли?" – Може. Отношенията на Бога спрямо нас са такива. Синът трябва да бъде като баща си. Ученикът трябва да бъде като учителя си. И този Бог, който ни е създал по образ и подобие свое, трябва да бъдем подобни Нему и по сърце, и по душа, и по дух, и тогава ще бъдем благородни и възвишени хора. Ние няма да отидем в горите, но ще бъдем в тези гори между хората и ще проповядваме туй учение не само на думи, но чрез своя вътрешен живот.

Този бедният слепец се обръща към Христа и казва: „Господи, да прогледам!" Казва му Христос: „Вярваш ли?" – „Вярвам." – „Да бъде

според вярата ти!“ И сега, понеже това е и ваше желание, аз пожелавам на всинца ви да прогледате, да имате тази Божествена виделина!

Всички трябва да работите, за да се премахне омразата и лъжата от света. Първият грях в света влезе чрез лъжата. Онази първа жена, като яде от плода, излъга. И като прогледа, не каза: „Господи, сгреших!“ И Адам не каза, че сгрешил, но каза: „Господи, видях се гол и затуй се скрих от Тебе. Аз имах много добро желание, но онази красивата жена, която Ти ми даде, ме въведе в грях, та сега се лиших от Твоето благословение“. Господ хвана жената, но и тя е майстор на лъжата! Тя каза: „Господи, аз видях змията на дървото горе, тя ми показа един плод. Аз мислих, че този плод е нещо хубаво и ядох от него“. И двамата сгрешиха, и двамата после казаха на Господа: „Господи, тази работа Ти можеше да я оправиш. Не можеше ли по друг начин?“ И повика Господ един ангел и рече му: „Извикай тия двамата избраници и ги изпъди из рая с камшик“. И рече на Адама: „Понеже ти излъга, ще работиш с хиляди години тази земя, ще ореш и ще сееш, а тя ще ражда тръни, докато се научиш да любиш Истината“. А на жената рече: „Ти в мъки ще раждаш, докато се научиш да обичаш Истината“. Хвана тогава Адам жена си под ръка, потекоха сълзи и на двамата, обърнаха се назад, погледнаха към рая и казаха си: „Изгубени сме!“

„Господи, да прогледам!“

Най-първото нещо: ще любите Истината. Най-хубавото, най-красивото нещо е да говориш Истината, да няма абсолютно никаква лъжа! Аз ви говоря като на мои братя. Истината ви говоря! Сега вие сте доволни, но не е само доволството. Туй е едно угощение. Изисква се учение, знание, присаждане, че всички тия добродетели да заживеят във вашите души! Всички тия капризи, честолюбие, недоволство, над всичко туй да се подигнем. Да се подигнем над обикновения живот! Когато сме сиромаси и нямаме петаче в джоба си, да ходим с онова вътрешно доволство, да знаем, че има нещо по-

високо от сиромашията, то е Истината! Да знаем, че има нещо по-високо от богатството, то е Истината! Да знаем, че има нещо по-високо от властта, от величието, то е Истината, която трябва да живее в нас. Тази Истина ще ни отвори великия простор да прогледаме. Това значи да бъдем свободни, велики хора.

Преди 2,000 години Христос е казал: „Когато дойде Син Човечески на земята, ще намери ли достатъчно вяра или още ще се съмнявате?“ Питам ви: Какво сте придобили тези 2,000 години с безверието си? Какво сте придобили тези 2,000 години със съмнението си? Вие можете да приложите Истината, и приложете я вече! Вие се намирате в положението на онази мома, която иска да се жени за някой момък, но всеки ден отлага. Дойдат хора, искат отговора ѝ: „Чакайте още малко!“ Не била готова, туй-онуй, все отлага. Защо отлага? Тя чака някой друг, та дано той дойде. Не, не е така, не можете да си играете на въже! Момата трябва да каже: „Имам един избраник и него чакам“. Няма какво да отлагате. Време е обаче, приложете тази велика Истина, за да бъдете силни и свободни, да почувствате вътрешния Божи глас в душата си, да дойде новият мир вътре във вас. Чуете ли Божия глас, смирението ще дойде във вас и ще бъдете доволни от всичко в живота си. Тогава ще се разбирате и ще си говорите братски. Аз ще попея, и вие ще попеете; аз ще поговоря, и вие ще поговорите; аз ще посвиря, и вие ще посвирите.

Турите ли в ума си мисълта да живеете без лъжа, Любовта ще потропа на вратата ви, ще чуете онзи тихия Божи глас в сърцето си, ще дойде онази мека светлина в ума ви и ще кажете: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“.

Беседа, държана на 9 март 1924 г.

КОЙТО ДОЙДЕ ПРИ МЕНЕ

Който дойде при мене, няма да го изпъдя. (Йоан, 6:37)

Човешките думи са като семената. За да познаеш вътрешния им смисъл, трябва да ги посееш в живота. Следователно, за да познаеш смисъла на една дума, трябва да я посееш в живота, като в почва. Някои разбират думите:"който дойде при мене", буквално, както, ако отидеш при някой господар да му работиш, той няма да те изпъди. Ако си чиновник и работиш добре на държавата, няма да те уволнят. Един ден все ще те уволнят. Няма човек на земята, който да не е бил уволняван.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Тези думи имат дълбок вътрешен смисъл. Христос не говори като евреин, нито като националист, но като човек, който изнася една велика истина. Той иска да каже: Онзи, който отива при Бога, т. е. при любовта, няма да бъде разочарован. Проследете историята на човешкото развитие и ще видите, че всеки, който не е живял по законите на любовта – като индивид или народ, е изгубил всичко, което имал. Който е живял по законите на любовта, и до днес живее. И не само че нищо не е изгубил, но е придобил много повече от това, което някога е имал. Много естествено, любовта е основа на живота и само върху нея може да се гради. Това трябва да знаят всички културни хора. Без любовта, като основа, никой нищо не може да гради. Основата на едно здание е любовта, стените му – вярата, а покривът – надеждата. Когато надеждата отслабне, покривът на къщата се пробива, и дъждът започва да влиза вътре. Казват за някого: Вятър го вее. Това подразбира, че вярата му е слаба. Казваш: Нямам къде глава да подслоня. – Значи, любов нямаш. Следователно, за да бъдеш

свободен, трябва да имаш основа, стени и покрив, т. е. да имаш любов, вяра и надежда.

Питате: Защо хората не успяват в живота си? – Защото не поставят за основа любовта, но човешкия егоизъм и казват: Учението на егоизма е свещено, здравословно. Който живее и мисли само за себе си, той ще бъде здрав. Майката казва на сина си: Синко, мисли за себе си. Не ставай глупав, да се грижиш за другите. – Така живее и малката буболечица. И тя мисли само за себе си. И бръмбарът мисли само за себе си. И той прилага учението на егоизма. Казвате: Кога е научил човек това изкуство? – Когато е минавал през царството на бръмбарите. В това отношение, всеки човек е специалист – знае да се грижи за себе си. След всичко това, майката съветва сина си, свършил естествените науки, да се грижи само за себе си. Той сам знае това. Няма защо да го съветва тя. Неговият ум, и без нейните съвети, е пълен с грижи за себе си. От сутрин до вечер човек мисли само за себе си – за дрехите, за обувките си, за къщата си – само със себе си се занимава. Навсякъде се чува едно и също: Трябва да се грижиш за себе си. – Мислите ли, че това е особена наука? Кой не се грижи за себе си? В училищата, в университетите същото се проповядва: Да се погрижим за себе си. – Не, ще се грижите за любовта, за Бога. Ще възприемеш новото учение и ще забравиш себе си. – И това трябваше да чуем! – да забравим себе си. – Много просто. Ако не забравиш себе си, не можеш да намериш истината. Ако принципът „да се грижим за себе си“ е верен, нека дойде един човек да ни докаже, че като е служил на този принцип, е придобил истинското щастие. Има ли такъв човек, бил той цар, патриарх, или адепт? Всеки, който е служил на този принцип, е фалирал. Въпреки това, и доднес още се чува: Да помислим за себе си, за своите деца, за близките си! Коя птичка не се грижи за яйцата си и за своите малки? Коя крава не се грижи за своето теленце? Кой не знае това изкуство? Всички знаят учението „да се грижим за себе си“ и добре го прилагат. Първо Бог е научил

човека да се грижи за себе си. Но това учение е отживяло вече времето си.

Мнозина минават от светския в религиозния живот и пак се държат за старото учение „да се грижат за себе си.“ Сега формата му е изменена – „да се грижим за своето верую.“ – Какво ще стане с вашето верую? Да не се страхувате, че ще го изгубите? Защо ще се страхувате за вашето верую? Отде дойде то? Отде дойдоха вашите мисли, чувства и желания? Кой внесе в човека тези възвишени желания, които го вдъхновяват? Отде дойдоха тези мисли, които изпълват цялото ви същество? Всичко чисто, светло и възвишено иде от Бога. Тогава защо се страхувате? Ето защо, когато човек противодейства на едно благородно желание или на една светла мисъл, сам се излага на страдания. Следователно, знай, че страданията, които преживяваш, се дължат на ограничаване на Божественото в себе си. Като дойде Божественото в тебе, ти започваш да го коригираш и казваш: Чакай малко, Господи, да ти дам един съвет. Бог ти казва: Ти имаш две къщи, дай едната на брата си. Той няма нито една. – Почакай малко, Господи. Аз имам нужда от пари, да изуча децата си, да ги оженя. След това ще помисля, как да изпълня Твоя съвет. Сега съм на особено мнение. След време ще изпълня Твоята воля. Бог пише в книгата си: Този е един от учениците, който коригира Божественото. После Бог отива при свещеника или проповедника и му казва: Слушай, иди при своите слушатели и им кажи истината. – Почакай малко, Господи. Ние сме служители на църквата. Тя ни налага известни ограничения, които не можем да нарушим. Аз съм далновиден, учен човек, не мога да се излагам пред слушателите си, да изгубя своя авторитет. Един ден ще им кажа истината, но до това време ще ги залъгвам малко. Ще видиш, какво може да роди моята глава! Бог пише в книгата си: И свещеникът коригира Божественото. Всяка църква, всяко верую имат отлични закони, но все нещо им липсва. – Какво им липсва? – Любовта не е между тях.

Някой ми казва: Ти любиш другиго повече от мене. – Не си разбрал любовта. Има само едно същество в света, което можем да любим – то е Бог. Ако любиш малките листенца, цветове и клончета повече от Бога, ти не си разбрал любовта, не си познал Божественото. Когато познавам един човек, аз познавам Божественото в него. Ако го обичам, то е пак заради Господа в него. Вън от Божественото, той е сух клон. Като сух клон, за мене, той не струва нищо. Аз бих го турил на огъня да изгори.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ В книгата на любовта няма нито един кодекс, според който тя може да изпъди някого, който иде при нея. Тя е толкова богата, разполага с толкова методи, с които изправя грешките на глупавите и непоправими хора. Тя приема при себе си тези хора, забравени в избата на природата. Ако краката и ръцете им са счупени, тя ще ги поправи; ако очите им са извадени, тя нови ще им постави.

Христос казва на учениците си: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ Това е един пасаж, който лесно се огъва, затова му дават различни тълкувания. Някои казват, че Христос подразбира следното: Който вярва в мене, ще го приема. С други думи казано: Който мисли, че Христос е Син Божи, ще бъде приет. И какви ли не още тълкувания се дават на стиха. Въпросът не е там. В живота трябва да се постави следното правило: При всички страдания и изпитания в живота ти, да не се яви сянка от съмнение, че в Бога има някаква неправда. Казвам: Не туряйте Бога далеч от себе си. Той прониква всякога в душата на човека, и всеки момент му говори. Ако помислиш да направиш едно престъпление, веднага ще чуеш Божия глас да ти говори. Той тихо нашепва: Не прави това! Мислиш да отидеш някъде, дето не трябва. Божият глас пак ти нашепва: Не ходи там! Като извършиш едно престъпление, ти се извиняваш: Господи, направих едно престъпление, убих брата си. Бог въздигне брат ти в тебе и дето ходиш, той всякога те придружава. Ставаш сутрин, брат ти е с тебе. Легнеш вечер, пак е с тебе – не можеш да се освободиш от него. После

си казваш: Чувах един глас, който ме съветваше да не върша престъпление, но не го послушах.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ Значи, Господ живее в нас, и ние в Господа. Всички хора ще разберат това. Аз говоря за онези, у които съзнанието се е пробудило. А за онези, у които съзнанието още не е пробудено, това е безпредметно. Казано е в Писанието: „Продай имането си и го раздай на сиромасите.“ Питаш: Как е възможно, това, за което съм работил цял живот, да го раздам на сиромасите? – Това е естествено. Как може да стане това, то се доказва с две думи. Един параход, натоварен със стока, пътува. Из пътя не може да се разтовари, но щом дойде на Варненското пристанище, ще се разтовари. – Защо? – Защото там е неговото предназначение. Не е ли разумно това? На някои приятели казвам: Вие ще се разтоварите на пристанището. На онези, които са още сред морето, казвам: Вие ще пътувате още с вашата стока. Като стигнете на пристанището, тогава ще се разтоварите. Питам някого: Ти на пристанището ли си? – На пристанището. – Значи, скоро ще се разтовариш, ще чакаш разписанието. Питам друг: Ти още сред морето ли си? – Сред морето. – Ще чакаш, докато стигнеш пристанището. Някой е недоволен, защото е още в морето. Друг пък, стигнал на пристанището, още стои натоварен. – Щом си натоварен и си стигнал на пристанището, ще се разтовариш. После ще отидеш в Божествения град, ще се разходиш, ще вземеш, каквото ти се пада, ще натовариш парахода си със стока и ще се върнеш на пристанището, от което си излязъл.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ Така постъпва приятелят. Знаете ли, какво значи да имаш приятел? На едно американско пристанище слезли пътници от парахода. Всеки пътник бил посрещнат било от майка или баща, от брат или сестра, от роднина, приятел. Всички се целували, радвали се един на друг. Един пътник, беден човек, слязъл от парахода, но никой не го посрещнал. Той си казал: Няма ли поне един човек, който обича Господа, да ме

посрещне? Докато си мислел това, към него пристъпил един човек. Хванал бедния за ръка, целунал го и му казал: Хайде, братко, да вървим. Значи, имало един, който обичал Господа. Казвам: Като дойде на земята, човек трябва да има поне един приятел. Кой е вашият приятел? В онази тъмна нощ на съзнанието ти, когато отчаянието бучи в тебе; когато си изоставен от всички; когато си обезсърчен, един тих глас ти нашепва: Не бой се! Аз съм с тебе. Питам: Има ли смисъл да се отчайваш? Трябва ли да мислиш за самоубийство? – Не, тук смъртта няма място. Кой е онзи, на брега на пристанището, който те прегръща и целува? Това е Той, твоят единствен приятел. Това е Онзи, Който казва: „Отивам да ви приготвя място и когато дойда, ще ви взема при себе си, щото, дето съм аз, там ще бъдете и вие." Не само, че няма да ви изпъди Христос, но ще ви вземе при себе си. Като казвам, че Христос ще ви вземе при себе си, вие започвате да се плашите и казвате: Значи, смърт ни чака. – Не, това не е смърт, но живот. Щом ви кажат нещо за другия свят, вие се страхувате, а на земята сте дошли с плач. Този, когото Христос взима, той не умира. Според мене, всички, които грешат, са умрели хора. И Писанието казва: „Грешните хора са умрели, а онези, които любят, са живи."

Следователно, само в любовта има живот. Това, което може да заздрави нашите рани; това, което може да ни обедини, то е само Божията Любов. Само тя може да ни свърже с Бога и да осмисли сегашния ни живот. Значи, любовта препоръчва човека. – Кое препоръчва добрия художник? – Неговите картини. Ако си художник само за това, че имаш кутия с бои, четки и палитра, всеки може да бъде такъв. – Не, картините, произведенията го правят художник. – Кое препоръчва писателя: Перото ли? Всеки може да си купи перо и лист и да драще на него. – Не, написаните книги, с ценни мисли, препоръчват писателя. – Кое препоръчва добрия човек? – Неговите добродетели, а не само добрите дела. Чрез добродетелите се проявява човешката душа.

Казвам: Хората, които живеят на земята хиляди години, не могат изведнъж да изменят живота си, но трябва вече да внесат новия живот в себе си. И съвременните лекари са дошли до това заключение. Те констатират, че причината за много болести е храната, затова забраняват на болните да ядат месо, а здравите съветват да не си угаждат и да не преяждат. – Какво да яде болният? – Малко препечен хляб на огъня, лека зеленчукова супица и компот.

Представете си един гастроном, който се хранел само с кокошки и агънца, да се ограничи с толкова проста храна. Но щом я препоръчва лекарят, няма какво да се прави. На един американски милиардер лекарят казал: Слушай, ти си милиардер, но, в интереса на твоето здраве, ще се храниш само с овесена чорба. – Значи, като кон. И този милиардер се хранел цели три години само с овесена чорба. Такова хранене, според вас, е нещастие. – Не, да прекараш три години от живота си в строга диета, която пречиства твоите мисли и желания, това е цяло щастие. Какво по-голямо щастие от това, да пречистиш ума и сърцето си така, че като срещнеш един добродетелен човек, да не се яви в тебе никакво желание да го използваш. Не се ли пречистиш, щом го срещнеш, веднага ще му искаш нещо. Той ще дава на този, на онзи, без да изгуби нещо от себе си. Но на какво приличат тези, които всякога само искат да им се дава? Отива един свободомислещ при един милиардер и му казва: Господине, ти имаш милиони долари, ти ми дължиш част от твоите милиони. – Да, дължа ти. Сяда той на един стол и започва да изчислява: на земята има два и половина милиарда хора. Аз имам два и половина милиарда долари. Заповядай един долар. Това ти се пада. Нека дойдат всички останали хора на земята, да си вземат своето. Аз и на тях дължа. – Така е, всичко на земята принадлежи на природата. То принадлежи на цялото човечество, не само на едного. Това не е само на думи, но в действителност е така. Всичко на земята е общо благо, и всеки, с еднакво право, трябва да участва на Божествената трапеза.

Всички хора, като души, имат еднакви права. – Защо? – Защото всички са излезли от Бога, и Той еднакво гледа на тях. Бог гледа еднакво на всички същества – от най-малките до най-големите.– Как е възможно това? Нали човек има образ и подобие на Бога? Той е по-високо от всички животни, и Бог към него трябва да има особено отношение. – Не говорете така. Сегашният човек е далеч от образа и подобието на Бога. Днес, когато на бойните полета се избиват милиони хора, не може да се говори за такива, които са запазили образа и подобието на Бога! Образ и подобие на Бога имат само онези, които любят. Невъзможно е да поддържаш убийството и да говориш за любов. И в свещената книга се говори за извършени убийства, но какъв е резултатът от тези деяния? Когато Каин уби брата си, Господ веднага го запита: Каине, къде е брат ти Авел? – Не зная, не съм слуга да ходя подир него – отговори Каин. – Кръвта на Авела вика към тебе. И за да не те убие никой, ще туря белег на челото ти, всички да те познават. Така, векове ще носиш греха на твоето престъпление. След всичко това вие минавате за християни, за културни хора. Казвате: Този да се обеси, онзи да се убие. Как смеете след това да проповядвате Христовото учение? Ако светът може да се оправи с убийства, с обесвания, досега би се оправил. Всъщност, оправен ли е светът? Значи, този закон не е правилен. Светът не се оправя нито с убийства, нито с обесвания.

И евреите проповядваха за Бога, но имаха криво понятие за Него. Когато дойде при Христа един големец с въпроса, що да стори, за да наследи вечния живот, Христос му отговори: „Ти ме наричаш „Учителю благи", но благ е само Бог. Ако ти кажа истината, ще я приемеш ли?" Христос му каза, какво трябва да направи, за да наследи вечния живот, но той се замисли, стана и си отиде. Той искаше да си помисли, може ли да раздаде имането си на бедните. И се запитваше: Съгласно ли е това с тогавашните разбирания? Ако раздаде имането си на бедните и тръгне след Христа, как ще погледнат умните хора на него? Казвам: Няма защо да се страхувате,

няма умни хора в света. Ще кажете, че религиозните хора са умопобъркани. – Всички хора са умопобъркани. – Целият свят е потънал в грях – казва Писанието. Щом е така, хората не знаят, какво правят. Те са като умопобърканите. – Ние сме хора на 20-ти век, културни хора сме. – Аз познавам само една култура, според която, не се позволява абсолютно никакво престъпление! – Невъзможно ни е да приложим тази култура в абсолютния ѝ смисъл. Ние живеем на земята, имаме деца, трябва да се грижим за тях. Не можем да бъдем абсолютно честни, все ще поизлъжем, ще пооткраднем нещо. – Че имате деца, че живеете на земята, това не е оправдание. Ще живеете без лъжа, без кражба. Майките лъжат на общо основание, бащите – също. Майката казва на детето си: Иди, майка, да свършиш тази работа, ще ти дам нещо. Детето свърши работата, но нищо не получава. Втори път – пак същото: майката иска нещо от детето си, обещава, че ще му даде една ябълка, но не изпълнява обещанието си. Най-после детето си казва: И мама, и татко лъжат; и бате, и кака лъжат. Значи, и аз ще лъжа. Това не е морал. След време майката започва да морализира детето си: Не лъжи, не кради; има Господ на небето, Който наказва лошите и непослушни деца. Колкото и да го морализира тя, всичко е безполезно. Детето следва живия пример. Кажеш на някого една обидна дума, и той скочи на крак, започва да се защищава: Как смееш да ме обиждаш? Аз съм честен човек. – Късно е вече, ти си изгубил своя авторитет, като честен човек. – Истински честен е онзи, който не се поддава на никакви залъгвания и обещания от страна на дявола. А тъй, ще го повярваш, ще се сдружиш с него и после, като разбереш, че те излъгал, ще страдаш и ще се измъчваш.

Двама приятели, млади момци, се разговаряли често за жената. И двамата слушали, че жената била страшилище, мъчно се справя човек с нея. Единият бил сериозен, строг, добър педагог. Пръв се оженил той за една добра мома. Като знаел, че жената е страшна, още първия ден той раздрал една котка пред жена си. Като видяла това, тя се уплашила и си казала: Страшен е този човек! Как не го знаех по-

рано? Щом може да разкъса една котка, без да му трепне окото, той пред нищо няма да се спре. Трябва и аз да внимавам. Тя започнала да се отнася към него внимателно, с уважение. Каквото мислела да прави, все до него се допитвала. Тя му казвала „милички“, той на нея „миличка“ и така живели десет години в мир и съгласие. И вторият приятел се оженил, но животът му не бил добър. Жена му постоянно го ругаела, не го слушала, не искала да го знае. Един ден той запитал приятеля си: Братко, защо вие си живеете толкова добре с жена си, а аз още от началото нямам мир и спокойствие в дома си? – Слушай, приятелю, още на първия ден аз раздрах котка пред жена си. Тя се уплаши и реши, че, за да живеем добре, трябва да се уважаваме и почитаме. – Щом е така, и аз ще раздера котка. Той взел една котка и я раздрал пред жена си. Тя го погледнала, усмихнала се и казала: Късно е вече, приятелю.

И десет котки да раздереш пред мене, няма да се уплаша. Сега вече нищо не помага. И вие, като направите едно престъпление, опомните се и казвате: Знаеш ли, че аз съм честен човек? - Късно е вече! В нашето съзнание не трябва да става никакво раздвояване, никакво пропукване.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ Не само че няма да го изпъди, но дето е Той, там ще бъдем и ние. Как се възпитава днес младото поколение? Майката казва на дъщеря си: Дъще, мисли за себе си. Пази се от хората, те са лоши. Бащата казва същото на сина си. Аз пък казвам: Оставете това възпитание настрана! Вдъхнете в децата си любов. Никаква друга философия, никакво друго възпитание. Щом вложите любовта в децата си, всичко ще постигнете. Започнете от любовта. За да възпитаваш детето си, то трябва да почувства, че ти желаеш неговото добро така, както и своето. Ти му даваш всички права и привилегии, каквито задържаш и за себе си. Докато си на земята, трябва да съзнаваш, че слънцето еднакво грее и за човека, и за най-малкото животно и растение. Кой мисли днес така? Вие гледате на животните и на растенията като на

развлечения. Че и Бог гледа на вас като на развлечение. Какво ще кажете тогава? Всички ваши страдания, мъчения и неволи са развлечение за Бога. - Той не вижда ли, че страдаме? - Всичко вижда и разбира, но погледне към вас, усмихне се и казва: Слушайте ме само, и не се страхувайте! Който ме слуша, в един момент ще го освободя от страданията му. Това всеки може да опита. Когато изпаднеш в голямо отчаяние, помисли за Бога, за Неговата Любов и вложи в Него всичкото си доверие. В един момент съзнанието ти ще светне, умът ти ще почне да работи, и в тебе ще настане дълбок, вътрешен мир. Това значи, да живееш в радост и веселие, да бъдеш гражданин на новия живот.

Като не можете да се справите със своя живот, казвате: Да бягаме оттук! Да напуснем земята! - Няма защо да я напускате. - Светът е лош, животът ни е тежък. - Няма защо да бягаш. Животът е велико благо, но хората, със своите криви мисли и желания, сами себе си тровят. Те сами внасят отрова в своя живот. - Какво да правим тогава? - Заемете се като учените, като химиците, да извадите отровните елементи от вашите желания и да оставите в тях само великото, Божественото, което е в сила да просвети вашите умове. - Искаме да бъдем свободни. - Как ще придобиете свободата си: чрез войни и чрез убийства? Прочетете Библията и ще видите, че няма друг народ, който да е воювал толкова много, както еврейският. Придобиха ли те свободата? И до днес още не са свободни. Те работят за създаване поне на една малка държавица. Бог, на Когото те служеха и Когото разпнаха ги учи, да не бъдат егоисти, да отворят широко сърцата си, да възлюбят Господа и ближния си. И българите имат слабостите на евреите. Всеки народ трябва да знае, че може да се повдигне не чрез войни, а по Божествен път. На българския народ е определено да се повдигне. На българина, като индивид, се гледа другояче на небето, а не както тук се гледа. Знаете ли, колко милиони българи има в невидимия свят? Ако направите едно изчисление, колко българи се раждат годишно и колко умират, ще видите, че повечето заминават

за другия свят, отколкото ония, които се раждат. Всеки народ на небето представя един индивид. И българският народ там е като един човек. Изобщо, всеки народ заема определено място, според степента на своето развитие. Всеки се познава от плодовете си. Когато един ангел слезе на земята, той познава човека по неговите плодове. Щом ги вкуси, той знае, какво място заема човек в живота.

Казвате: Да реализираме нашите национални стремежи. - Какви са вашите национални стремежи? - Да станем велик народ. - Според мене, велик народ, велик човек е само онзи, който е свързан с Бога. Следователно, ако в България има само един човек, който е свързан с Бога и живее според Неговите закони, той ще повдигне не само България, но и целия свят. - Тогава, свържи българския народ с Бога. Аз не съм дошъл да свързвам никого. Аз съм дошъл да покажа на хората правия път. - Ти истината ли проповядваш? - Елате и опитайте! Връзката с Бога е единственият метод, който хората още не са опитали. Свържете се с Бога и ще постигнете всичко. Новият живот няма да ви покалугери; той няма да ви лиши от благата, но ще осмисли живота ви, дето и да се намирате. И най-долната служба да изпълнявате, ако сте свързани с Бога, животът ви ще бъде рай: дето и да стъпите, оттам ще потекат извори, оттам ще дойде благословението. В който и дом да влезете, вие ще бъдете приети като Якова, на когото Лаван каза: „Откак дойде в моя дом, благословението потече." Да, но когато същият Яков бягаше от брата си, Бог му каза: Ти взе първородството и благословението на своя брат, но това не е съгласно с моята воля. Аз ще ти дам един урок. Ти ще се ожениш за две жени. От тебе ще излезат два народа. Ти ще имаш разговор с мене и оттогава няма вече да се наричаш Яков, но Израил."

Сега и вие трябва да бъдете като Якова, да излезете от родното си място и да бягате. – Накъде? – В Ханаанската земя, при Лавана, да пасете стадата му, да му занесете своето благословение. И след като работи 14 години на вуйчо си Лавана, той му каза: Досега работих за тебе, отсега вече ще работя за себе си. Яков трябваше да работи 14

години, за да научи самоотричането. Ще кажете, че Яков бил лош брат. – Отговорете си: Не сте ли и вие като Исава, за една чиния леща продавате своето благословение.

Ще ви приведа един пример из живота: Един богат търговец си купил пуйка и гледал да намери някого, да му я занесе вкъщи. Гледал натук-натам, не могъл да намери. В това време, при него се приближил един господин, който го запитал: Какво търсите, господине? – Купих си тази пуйка и търся някой да ми я занесе вкъщи. – Аз съм готов да ви услужа. Търговецът подал пуйката в ръцете му, и той я занесъл вкъщи. После извадил един долар да заплати на човека, който му услужил. – Не, господине, не мога да взема парите. – Как, не сте ли доволен? Знаете ли, кой съм аз? – казал търговецът – и му подал картичката си. В същото време и носачът извадил картичката си и я подал на търговеца. Търговецът прочел: Вашингтон, председател на Съединените щати. Можете да си представите, каква била изненадата на търговеца. За Вашингтона разправят и други случаи от неговия живот. Десетина войници работили на един мост. Трябвало да вдигнат една тежка греда. Опитвали се оттук-оттам, викали, махали с ръце, не могли да я повдигнат. По едно време минавал край тях един войник, когото те помолили да им помогне. Той им отговорил: Не виждате ли, че аз съм фелдфебел? В същия момент минавал един господин, който чул отказа на фелдфебела и веднага турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. Като свършил работата, той подал картичката си на войниците, на която те прочели: Генерал Вашингтон.

Съвременните търговци и фелдфебели чувстват своето благородство и не се унижават да носят пуйки и да вдигат греди. След това, вие ще проповядвате за Христа, ще плачете за Него, че носил тежкия си кръст. Мъже и жени плачат за Христа, а там някъде страдат Христови братя и сестри, ходят голи и боси, продават своята чест, без да се трогват за тях. Питам: Какъв смисъл има тогава християнството

за нас? Не е въпрос, че един човек може да оправи света, но ако мисълта за Христа, за Неговата Любов проникне в душата на всички живи същества, светът в един момент ще се оправи. Днес Бог говори на всички души, които искат да живеят по нов начин, които искат да приложат любовта.

Христос казва: „Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ Това се отнася за онези, които са пристигнали вече на пристанището. И аз говоря само за онези, които са слезли вече на пристанището и са готови да изпълнят Христовия закон. Всеки човек може да изпълни този закон. Мощна е човешката мисъл! Ако вярвахте в Христа, както трябва, вие можехте да изпълните Неговия закон. Обаче, повечето хора гледат на Христа, като на историческа личност, живял на земята преди 2000 години. Това е механическо разбиране. Бог живее в сърцата и в умовете на хората и до днес. Той прониква цялата вселена, във всички светове: на Слънцето, на Венера, на Сатурн, на Юпитер. Бог обръща внимание и на най-малките същества, разговаря се с тях, урежда отношенията им с по-големите същества. На човека, като на разумно същество, Той е дал повече блага и им казва: Бъдете всякога разумни и добри. Проявявайте любовта си към всички живи същества. Това е новото верую, което трябва да прилагате. Като го прилагате правилно, лицата ви ще светят. Всички ще познаят, че ние сме с Христа. – Вярваш ли в това, което проповядваш? Вярваш ли в Господа? – За мене не е важно, в какво вярвам. Важно е, че аз мога да разделя хапката си със своя брат. – А леглото си? Стаята си? – Всичко мое мога да разделя със своя брат. Важно е, че аз нямам свое легло, нямам своя стая. Ако бих имал нещо мое, всичко щях да разделя с онзи, който се нуждае. Утре ще дойдат да ми кажат: Излез вън, напусни стаята. Обаче, аз имам едно място, в което мога да приема всеки нуждаещ – то е моето сърце. Аз се моля за повдигането на всяка душа, за благото на всички живи същества, без да знаят те. Моето желание е да се молим един за друг. – Как ще се молим един за друг? – Ще се молите с любов, от дълбочината на сърцето си. Аз съм

виждал, как по-голямото дете се моли за братчето си, да го прости майка му. То хваща майка си за ръцете и я моли, да не наказва братчето му. Майката обича децата си, но като види, как и те се обичат, тя е готова да прости на детето си.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“ – Защо няма да го изпъди? – Защото любовта е в Него. Тя разрешава всички кардинални въпроси. И при любовта ученият ще си остане учен; адвокатът ще си остане адвокат. Важно е душата на човека да се проникне от любовта и да стане чиста като кристал и светяща като диамант. Христос казва, че който отиде при Него, няма да го изпъди, а хората постоянно говорят за пъдене. Ние никого няма да изпъдим и никого не пъдим. Изобщо, ние нямаме право да пъдим. Бог е създал всички хора, всички живи същества, и Той има право да разполага с тях. Бог е вложил живот във всички живи същества, във всички хора. Следователно, ние трябва да живеем така, както Той изисква от нас. – Искаме да се обичаме, но не знаем как. Обърнете се към Бога. Той ще ви покаже, как да се обичате.

Сега аз не ви проповядвам учение, което не знаете. Аз само ви припомням това, което сте знаели, но сте го забравили. Вие знаете, как да любите; знаете учението за любовта, аз само ще ви го припомня. Казано е в Писанието: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи и припомни всичко.“ И аз само ще ви напомня за любовта, а който е готов, ще я приеме. Тогава вие ще бъдете свободни. Само в любовта има свобода. Дето е любовта, там има вътрешно разбиране между хората. Когато любиш, ти си внимателен не само външно към човека, но и вътрешно – към неговия ум, сърце и воля. В любовта няма никакво съмнение, никаква обида, никакво отчаяние. В любовта всичко е положително. Там отрицателните сили не виреят. Те изгарят в нея, като на огън. Тя ги кани на гости при себе си, угощава ги, възпитава ги, и те остават в нейното царство като послушни слуги, за вечни времена. Думите, че грешните ще погинат, подразбират, че те ще се превъзпитат, ще се повдигнат и ще кажат:

Едно време бяхме слепи, сега прогледахме. Някога мислехме по един начин, сега мислим другояче. Помнете: Бог живее във вашите сърца. И за да се обновите, да се освободите от робството, да приложите силата си, обърнете се към Бога с думите: Господи, искаме да изпълним Твоя закон, да вършим Твоята воля, да изявяваме Твоята мисъл. Изпълнете всичко с благодарност за любовта на Бога към вас, и не се съмнявайте в Него! „Който дойде при мене, няма да го изпъдя." Нека отправим сърцата си към Христа и Му благодарим за любовта към нас. Да любиш, това подразбира изпълнение на Христовия закон. Щом изпълняваш този закон, ти се свързваш с Бога. Какво по-велико нещо от тази връзка? Това значи, да бъде отворен светът за тебе, да имаш свободна карта за пътуване. Дето пожелаеш, там ще отидеш. Ще кажете, че това са залъгалки. – Не е така. Трябва да отидете в света на ангелите, да видите, каква култура има там! Който е ходил в този свят и след това се върне на земята, той не би могъл да се примири с грубите условия на земния живот. Ако някой влюбчив влезе между ангелите, веднага ще се влюби в тях и няма да иска да се върне на земята. В ангелския свят се допущат само силни хора, герои, които са готови на пълно самоотричане. Затова казва Христос: „Който не се откаже от майка си, баща си и от себе си, не може да бъде мой ученик." Казано е още: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила; да възлюбиш ближния си като себе си." Това значи, да минеш от смърт в живот, т. е. от живота на човека към живота на ангелите. Докато не влезеш в ангелския свят, не можеш да разбереш тяхната култура. – Можем ли и ние да станем ангели? – Можете. – Кога? – Когато се преобразите не само по ум, но и по същество. В България има много ангели по ум, но по същество няма нито един. Да бъдеш ангел по същество, значи, като изгубиш всичкото си богатство, да останеш тих и спокоен, и да кажеш: Благословен Господ! Бог даде, Бог взе. Умре някой твой близък, да кажеш: Благословен Господ! Бог разруши старата къща, ще даде нова. Няма зло в света, което Божията

Любов да не превърне на добро. Това е истина, вярна 101 на стоте. Като знаете това, приложете вярата и не се обезсърчавайте.

Питате: Това отнася ли се до нас? – До всички се отнася. Ако имах време, щях да напиша по една покана до всеки от вас. Понеже нямам време, пиша общо до всички: Бог на Любовта ви кани, да се върнете в пътя на Любовта и да прилагате нейните закони. – Как ще познаем, че сме в този път? – Ще изчезнат страданията ви. Затова е казано: „Ще изтрие Бог всичките ви сълзи, ще заличи всичките ви грехове и няма да ги помене повече." Така ще дойде радостта и веселието в света. Млади и стари, жени и деца, всички ще живеят в радостта. Няма да има смърт на земята. Това подразбира да живееш в Любовта.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя." – казва Христос. И днес, Христос отправя към всеки от вас, специална покана. Вземете си поканата и като се върнете вкъщи, прочетете я още един път. Турете поканата близо до сърцето си. Скрийте я, да не я виждат хората. Така младата мома крие писмата на своя възлюбен, да не ги види майка ѝ. Майка ѝ вижда, че тя крие нещо и я пита: Какво има? – Нищо няма. Тя се стеснява от майка си, не смее да каже истината. На вас казвам: Четете и препрочитайте поканата от Христа, докато сърцето ви трепне за любовта. Няма по-велико нещо в света от Божията Любов. Да бъдем в съгласие с нея!

Казваш: Разстроиха се нервите ми, не зная, как да си помогна. – Твоите нерви се нуждаят от любов. Твоят ум се нуждае от светлина, твоето сърце – от топлина и твоята воля – от сила. Това ще донесе великата Любов. Под велика Любов разбирам живия Господ, Който призовава всички народи. Иде Царството Божие на земята! – Кога ще бъде това? – Ще бъде. Казано е в Писанието: „Словото Божие няма да се върне, без да принесе своя плод." Това е въпрос само на време. Като дойде това време, всички хора, всички велики народи ще приемат тази велика истина. Тогава ще се изпълнят думите в стиха: „Вълкът и

агнето ще пасат заедно.“ Така е казал Исайя преди няколко хиляди години.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя. Отивам при Отца си да ви приготвя жилище и ще дойда да ви взема; щото, дето съм аз, да бъдете и вие.“ Дето е Любовта, там е Христос. Той живее в душата на човека. Следователно, иде времето, когато ще бъдем граждани на великото царство на любовта, дето има мир и светлина, дето има свобода на мисълта.

„Който дойде при мене, няма да го изпъдя.“

Беседа от Учителя, държана на 16 март, 1924 г. София.

БРАТ ТИ СИ ДОЙДЕ

А той му рече: „Брат ти си дойде.“ (Лука, 15:27)

„Брат ти си дойде. И закла баща ти охранено теле, защото го прие здрав.“ Съвременните учени – философи, математици, естественици, всякога търсят причината на нещата. Всяко явление си има причина. Следователно, разбирането на великите процеси в природата зависи от вътрешното разбиране на живота. Под „живот“, в дадения случай, аз разбирам съзнанието на човека. По отношение на външните предмети, ние гледаме на тях като на неща без съзнание. И да не разглеждаме този въпрос, във всеки даден случай ние имаме съзнание, чрез което съдим за външната проява на явленията в природата. Когато изгуби съзнанието си, човек не забелязва проявите на природата. Когато е в пълно съзнание, той някога е доволен от проявите на природата, а някога е недоволен.

„Брат ти си дойде, и баща ти закла охраненото теле, защото го прие здрав.“ Като чу това, големият брат се разгневи и не искаше да влезе вкъщи. – Какво лошо има в това, че бащата заклал охраненото теле за своя изгубен син? Защо бащата се радва, а големият син се сърди? Ще кажете: Това е животът. Наистина, на пръв поглед изглежда, че животът е просто нещо. – Не, животът е най-сложната задача. Ето защо, за да постави живота си на разумна основа, човек трябва да има светъл, проницателен ум. Няма същество на земята, колкото малко да е, което да не знае, на каква основа да постави живота си. Както да поставите живота си, то е временно, преходно.

Като четете притчата за блудния син, веднага бързате да осъдите големия брат. Казвате: Той не трябваше да се гневи. Питам: Вие защо се гневите? Защо сте недоволни? Когато страдате, вие сте недоволни. Когато се радвате, доволни сте. Знаете ли, че вашата радост се дължи

на скръбта на някого? Ти продаваш къщата си и скърбиш, че я губиш. Който я купува, той се радва, че е придобил нещо. Дал е пари, но срещу това е получил нещо ценно. Следователно, твоята радост не показва, че всички хора се радват. И скръбта не показва, че всички хора скърбят. Казвате: Ние знаем тези работи, учени хора сме. – Не е достатъчно само да си въобразявате, че сте учени. Трябва да имате ясна представа за науката, за целите, които тя преследва, и за услугите, които допринася. Например, изучавате анатомията и мислите, че много знаете. – Какво знание е това? Според мене, анатомията е суха наука – на мъртвите кости. Знаете ли, какво значи да изучиш една кост, да измериш нейните линии? Ако не изучите костите в подробности, нищо не знаете. Анатомистът изучава всяка кост, всеки мускул поотделно, без никаква връзка между тях. Благодарение на това, анатомията минава за суха, мъртва наука. Анатомията без физиологията нищо не представя. Ако анатомията не се прилага в живота, нищо не струва. Същото се отнася и до физиологията. Каква наука е тя, ако не се прилага в медицината? Казват за някого, че е отличен физиолог. Той знае, как стават всички процеси в живия организъм. – Това не е достатъчно. Той знае, как се извършват процесите, но трябва да знае и тяхното приложение.

Сега, да дойдем до биологията. Казвате, че биологията е наука за живота. Обаче, това не е достатъчно. Ще изучавате живота на клетката, а също и произхода на живота. Всяка майка трябва да изучава биологията, за да знае, как да ражда здрави деца. За да бъдеш истински човек, да се развиваш правилно, трябва да знаеш живота на живата клетка – биологията, както и психологията – животът на душата. Психологът говори за душата, без да я вижда. Душата се познава по своите прояви. Така е за онзи, който вижда; той знае, че душата има своя определена форма, както и тялото. – Вярно ли е това? За онзи, който вижда, това е факт. Следователно, когато се произнасяте за нещо, не вадете заключение от частичните изводи. Частичното разбиране не е валидно за всички.

И тъй, като разглеждам науките, аз имам особен поглед по това. За мене, всяка наука е на своето място. Важно е, че между всички науки има тясна връзка. От материално гледище, всички науки имат приложение само на физическия свят. От мое гледище, обаче, всички науки имат отношение и към човешкото съзнание, както и към вътрешния живот на човека. Значи, сегашните науки са само за земята. Като отидете в другия свят, те ще останат тук. Какво ще правите тогава в другия свят? Знания нямате, не можете да влезете в общение със съществата от онзи свят. За да се ползвате от условията на онзи свят, трябва да започнете от а, б. Там ще изучавате духовната наука. Казваш: Как така, аз, ученият човек, да започна отначало? И детето, което е свършило четирите отделения на първоначалното образование, си мисли, че е свършило четири факултета. – Да, свършило е четири факултета, но като влезе в прогимназията, ще започне отначало. Там ще се използва само основата, с която иде, и върху нея ще градят. От прогимназията ученикът влиза в гимназията, дето започва пак отново. От гимназията ще влезе в университета, дето пак ще започне отново. Каквото ново знание да придобиеш, пак ще си в положението на малкото дете. – Учен човек съм аз. – Като влезеш в другия свят, там ще видиш, колко си учен и колко още трябва да знаеш. В другия свят ще видите, колко малко знаете.

Рече му: „Брат ти си дойде.“ Тези думи произведоха в големия брат вътрешна реакция. Той се разсърди и не взе участие в радостта на бащата. – Защо се разсърди? – За нещо материално. Той си каза: Този брат, който изяде и изпи своя дял, сега се връща отново в бащиния дом, пак да яде и пие от моя дял. Мислех, че баща ми ще постъпи умно, няма да го приеме. Затова не искам да вляза при тях. Привидно, големият брат философстваше, а всъщност, той беше недоволен от баща си, ревнуваше го от малкия си брат и му казваше: Толкова време, как ти служа, но ти не закла за мене едно теле. А за този, който изяде и изпи всичко, даваш голямо угощение. Ти го обичаш повече от мене. Бащата, който познаваше сърцето на големия

си син, каза: Синко, всичко, каквото имам, е твое. Да се повеселим сега за брата ти, който беше изгубен и се намери; мъртъв беше и оживя.“

Казвам: Пътят, по който вървите, изисква правилно разбиране. Седиш спокоен, разположен и изведнъж състоянието ти се изменя. Дал ли си отчет на себе си, защо се измени състоянието ти? Казваш, че състоянието ти се измени, но защо, сам не знаеш. Мислиш, че това се дължи на вътрешна причина – станал си индиферентен към живота. – Кога стана индиферентен? Преди няколко момента беше разположен. Ако си млад, естествено е да стават бързи смени на състоянията, но ти си възрастен, с улегнал характер. Значи, състоянията се сменят и в младите, и във възрастните, и в старите. Днес си бодър, весел, добре разположен, а след няколко деня духът ти отпада и казваш: Животът няма смисъл. За такъв човек учените, психолозите казват, че той изгубил своя обект на физическия свят. Следователно, щом животът ти се обезсмисли, знай, че си изгубил обекта си, към който може да съсредоточиш енергията си. Когато тази енергия се развие чрезмерно, в човека настъпва разширение. Ако не може да се справи с него, той изпитва тягостно състояние. Как ще се справиш с това състояние? Казваш: Ако получа нещо материално, има смисъл да го понеса. Представи си, че ти дадат два милиона злато, да го пренесеш от едно място на друго, на разстояние няколко километра. Лесно ли се носи злато на гърба? Казваш, че ще го пренесеш на няколко пъти. И така да е, ти ще се изтощиш толкова много, че ще се откажеш и от златото, и от всички материални блага. Ако ти дадат да пренесеш един чувал пясък, веднага ще се откажеш. Защо се съгласи да пренесеш златото, а се отказваш да пренесеш пясъка? Отговаряш: При пренасяне на златото имам обект – печеля нещо ценно, а при пренасяне на пясъка нямам обект.

Често хората се товарят с толкова много желания и мисли, които не съдържат нищо ценно и в резултат се изтощават. Все едно, че пренасяте чували с пясък. Четеш един роман и се влюбваш в главния

герой. – Да, но този герой е фиктивен, не е действителен. Авторът е създал един фантастичен герой, в който се влюбваш и разочароваш. Този герой играе своята роля в романа, но не и в действителния живот. Гледате, как героят представя на сцената щедър човек, готов всеки момент да дава. Обаче, идете в дома на този герой и вижте, дали е готов да ви помогне, поне с една малка сума. Ако му искате пари на заем, той е готов да ви услужи. Иначе, не дава пари, даже и на просяк.

Казвам: Животът на земята не е действителен; той представя живот на актьори, които играят чужди роли. Когато дъщерята плаче за нови обувки, тя е актьор на сцената. Нещастие ли е, че тя няма обувки? Когато детето плаче пред майка си, да му даде ябълки и орехи, и то е актьор. Като застави майка си да изпълни желанието му, то казва: Ето, добре изпълних ролята си, желанието ми се задоволи. Майката казва: Добро е моето дете. Поплаче си малко, но скоро млъква – чистосърдечно е поне. То греши, тя го извинява. Питам: Грешникът, който прави грешки и престъпления, не е ли чистосърдечен? И той изявява навън всичко, което се крие в сърцето му. Когато добрият човек прави добро и по този начин се изявява, казват за него, че е благороден. Когато грешникът краде, върши престъпления, за него не казват, че е благороден. И той се изявил, и той изнесъл това, което е в сърцето му. Какъв морал е този? Как е изработен той? Истинският морал е общ за всички хора. При това, той подразбира взаимно уважение и почитание между хората. Който прилага този морал, той се отличава по едно качество: каквото каже, или каквото обещае, всичко изпълнява. Аз имам предвид разумните обещания, а не глупавите. Веднъж дадено едно разумно обещание, човек го изпълнява. Честността трябва да бъде качество на всеки индивид. Ще бъдеш честен и към растенията, и към животните, и към хората. Който не изпълнява обещанието си, той нарушава хармонията в Божествения свят. Тогава се пише в Божествената книга: Ето един човек, който не изпълнява обещанията си. Щом не изпълняваш

думата си, невидимият свят се заема да те изправи. Той казва: Трябва да се изправи това непослушно дете. Знайте, че както ангелите се радват за доброто, направено от човека, така скърбят и за всяко зло и непослушание. – Скърбят ли ангелите? – Скърбят, но не като човека. За един недъг в човека всички ангели стават на крак. Те искат да го изправят. Не е лесно да изправиш един човек. Някой мисли, че с един замах на ръката може да се поправи. Това е механически процес. Ако можеше светът да се изправи механически, пръв Бог би направил това. Добродетелта е качество, което човек сам може да си изработи. Търпението, кротостта, въздържанието, самообладанието, проницателността са качества, които човек сам може да изработи. Има неща, за изработването на които сам човек трябва да залегне.

Често религиозните цитират стиха: „Даром сте взели, даром давайте." – Даром се взимат и дават пари, хляб, дрехи, но даром не се учи. Мислите ли, че съм прав, ако ви поканя на моята трапеза и пръв аз изям супата и кажа, че всичко се взима даром? За мене се дава даром, защото изядох яденето, но за вас не е така. Следователно, щом дойдем до яденето, всеки сам ще си яде, то не се дава даром. Всеки за себе си ще пие; всеки за себе си ще печели. Под „печалба" разбирам придобиване на известни сили, необходими за нашето развитие. Под „даром" разбирам условия, създадени от ближните ни; при тези условия ние можем да се развиваме.

Питам: На какво се дължат нашите криви схващания в живота? Един французки граф, наречен граф Абизи, изпаднал материално – това не е истинското му име – се влюбил в графиня Мелби. Като човек от високо произхождение, графът държал на думата си. Той бил крайно честен, но изпаднал, останал без никакво богатство. Мелби, богата графска дъщеря, не искала да се ожени за него. Обаче, имала желание да му помогне. Един ден тя му казала: Готова съм да ти дам 200 хиляди франка, но с условие, да ми подпишеш полица. Че ме обичаш, това нищо не значи. Аз постъпвам по търговски, искам да имаме чиста сметка. Втори път му дала заем от 500 хиляди франка,

пак с полица, за определен срок. И трети път му дала заем от един милион франка, и пак си записала срока на полицата. В това време изпадналият граф се влюбил в друга мома. Един ден той отишъл на разходка със своята възлюбена и срещнали графиня Мелби. Тя искала да го смути, затова го спряла да му каже нещо. Графът се извинил на възлюбената си, че ще я остави за малко, и отишъл при графиня Мелби. Тя се приближила до ухото му и го запитала тихо: Кога ще изплатиш първата си полица? Той я изслушал и се отдалечил от нея. Като се върнал при своята възлюбена, тя го запитала: Какво ти каза тази млада мома? – Не мога да ти отговоря. – Значи, ти имаш връзки и с други жени. – Да – помислил си графът – и това са връзки, но материални, които всеки момент могат да ме изложат. – Как мислите, честен човек ли е графът? – Честен е, но има да дава.

Всички човешки заключения, всички философски разсъждения са като тези на графа. Честен е, но има да дава. Готов е да се издължи, но няма пари. Следователно, когато някой ви шепне нещо на ухото, други ще ви питат: Какво ви каза? Ще ви приведа разказа за двамата приятели и мечката. Те минавали през гората. Насреща им излязла една мечка. Единият бързо се покатерил на едно дърво, а другият останал на земята. Като видял, че мечката е близо до него, той легнал на земята и се престорил на умрял. Мечката се приближила до него, помирисала го и, като помислила, че е умрял, продължила пътя си, без да го докосне. Щом отминала мечката, първият, който бил на дървото, слязъл от него и запитал другаря си: Какво ти каза мечката? – Каза ми друг път да не тръгвам с такъв другар като тебе. Питам ви: Каква особеност има в характера на граф Абизи? Той се отличавал с една затаена гордост. Той не казал на своята възлюбена, какво му говорила графинята, не от желание да не смути духа на своята възлюбена, но да не изложи себе си. Графът трябваше да ѝ каже: Тази мома ми услужи с пари. Имам да ѝ давам, и тя ме пита, кога ще се издължа. Готовността на човека да си каже истината, даже и когато се излага, в християнството се нарича състояние на покаяние.

И тъй, да се покаеш, това значи, да изнесеш своите слаби черти, своите недостатъци, не пред хората, но пред Бога. Ще кажеш: Господи, имам няколко полици, които трябва да изплатя. – Полиците представят слабости и недостатъци, с които човек трябва да се справи. Щом се изповядаш пред Господа, ти можеш да се изповядаш и пред ближния си. – Какво ще мислят хората за мене? – Нека мислят, каквото искат. Ти ще се представиш такъв, какъвто си. Това значи истински човек, в пълния смисъл на думата честен, благороден. Днес повечето хора играят незавидна роля, поради което се излагат като нечестни, неблагородни. Когато не се проявява такъв, какъвто е, човек се натъква на големи противоречия. Например, големият брат се разсърдил на баща си, че дал угощение за малкия брат. Той мислел за себе си, че е добрият син, че е работил на баща си безкористно, но неговата доброта и безкористие се подложиха на изпитание. Вместо да се зарадва, че изгубеният му брат се върнал, той се разсърдил на баща си и показал своето недоволство. Като наблюдавам хората, които идат да ме слушат, по лицата им чета, какво мислят. Аз познавам науката за съкращението и разпущането на мускулите и по тях различавам добрия човек от лошия. На добрия човек мускулите на лицето се разширяват, и то приема спокоен, благороден израз. На лошия човек мускулите се свиват – става стягане на лицето. Това се основава на един от законите на топлината, според който, при топлината телата се разширяват, а при студа се свиват. Ще кажете, че и този закон има изключение. Например, водата при изстудяване се разширява. – Така е, обаче, вън от това изключение, законът е верен. Наблюдавайте лицето си, когато имате лошо разположение. То потъмнява, и мускулите се свиват. Видите ли такова лице, не правете опити да му говорите, да изменяте състоянието му. Каквото и да му говорите, той на нищо не вярва. Той казва: Не съм разположен, в нищо не вярвам. Значи, вярваш, когато си разположен; не вярваш, когато не си разположен. Това не е вяра, това е настроение. Когато условията на живота са добри, ти вярваш; когато не са добри, не

вярваш. Така и възлюбената на граф Абизи изгубила вярата си в него. – Защо? – Защото една млада мома се приближила до него и му пошепнала: Кога ще изплатиш полицата си? Знаеш ли, че срокът ѝ приближава? – Какво лошо има в това? Лошото е в съмнението. Възлюбената на графа помислила, че в шепненето се крие някаква тайна.

Мнозина говорят за тайни в природата. Чудни са хората, които търсят тайни. На земята няма тайни. Ако търсите тайни, идете на небето, там ще ги намерите. Каква тайна ще намериш под снега и леда? Ако питаш леда, каква тайна се крие под него, той ще каже: Почакай още малко. Като дойде пролетта, като започне слънцето да грее силно, ще видиш тайната – трева е поникнала. Ако питаш реката, какво се крие под леда, и тя ще ти каже: Почакай малко, докато дойде пролетта. Ледът ще се стопи, и под него ще видиш живота на водата. Следователно, всички тайни на земята лесно се откриват. Това е въпрос на време. Когато дойде пролетта, слънцето изпраща повече светлина и топлина, и тайните една след друга се откриват. – Нали живеем в реален свят? Нали нашият живот е реален? – Като живеете, сами ще се убедите, доколко сте реални. Това може да се докаже научно от гледището на новата наука. Лесно може да се докаже, че човек е направен от лед. Че е така, виждате, колко малко време живее човек на земята. При сегашните условия, човек може да живее най-много 120–150 години. Има ли случай в историята, някой човек да е живял две-три хиляди години? В Библията се казва, че някой е живял 900 години, но това е в миналото. В наше време няма такъв случай. Ето защо, аз наричам сегашните хора – човеци на леда и на снега. Сегашният човек е направен от лед. Щом пекне слънцето, той се стопява. Всичките му добродетели се превръщат на вода. Той живее на земята най-много шест месеца. Казваш на някого: Обичам те, сърцето ми гори за тебе. Готов съм на всички жертви за тебе. – Така е, но колко време ще издържи твоята любов? До пролетта. Щом пекне слънцето, ледът започва да се топи, и твоята любов се стопява.

Щом пекне слънцето, и обещанието ти се стопява. – Не, кажи на своя кредитор: Приятелю, аз ти дължа хиляда лева. Готов съм да ти ги платя, но нямам пари. Ти си търговец, имаш голяма гостилница. Приеми ме в гостилницата си да ти работя. Срещу труда ми ще ти се изплатя. Колко ще ми плащаш? – Хиляда лева месечно. Доволен ли си? – Доволен съм. Така ще платя дълга си и ще бъда свободен.

Като слушате да говоря така, някой казва: Как, аз, благородният човек, да отида като прост слуга в гостилницата да работя! Това е невъзможно. – Тогава, как ще платиш дълга си? – Когато имам пари, тогава ще се изплатя. – Това е философията на съвременните хора. Така постъпват и учени, и прости. Така постъпват хората и в морално отношение. Ученият прочете една теория, вмъкне нещо ново в нея, и казва, че създал една теория. – Тази теория е чужда, не е негова. Той не е мислил върху нея. – Прибавил е нещо. – Важно е, че теорията е от друг учен. Един поет чел стихове от различни поети и събрал по нещо оттук-оттам, написал няколко стихотворения, които представя за свои. – Това са чужди стихове. Аз наричам поет онзи, който напише само едно стихотворение, но да излезе от него. Ако създадеш една теория, тя трябва да прилича на тебе. Ако напишеш едно стихотворение, и то трябва да прилича на тебе. Роденото от тебе трябва да прилича на тебе. Иначе, всичко, което не прилича на тебе, е чуждо, заимствано отнякъде.

Рече му: „Брат ти си дойде.“ Големият син остана недоволен. Той се разсърди на баща си. И в София има хора, недоволни от нас. Те казват: Как се създаде това духовно движение? Не е ли достатъчна за нас църквата? Какво ли не се пише във вестниците за нас! По-големият брат се разсърдил на баща си, че заклал едно охранено теле за малкия син. Какво лошо има в това? „Брат ти си дойде.“ Че е дошъл, това е факт. Друг е въпросът, ако ние, вашите братя, идем да вземем вашия дял, да изядем и изпием вашето богатство. Тогава имате право да бъдете недоволни. Бъдете спокойни, ние няма да вземем нито стотинка от вас. Ние ще се опретнем да работим на

нивата, с пот на лицето да изкарваме прехраната си. Ние никога няма да прострем ръка, да кажем: Моля, в името на Господа, помогнете! Който следва Божия път, не трябва да проси. Бог, Който живее в нас, никога не проси. Аз съм против просията; против това, да искаме от хората. Да искаме от Бога, има смисъл. Но да искаме от хората, това не е правилно. Когато имате нужда от пари, ще ги намерите. – Как? – По един правилен начин. Представи си, че можеш да лекуваш болни. Отиваш при един болен, за когото лекарите се произнасят, че няма да оздравее, и ти му помогнеш. Ти си беден, а болният е богат. Първо, той ще те пита, колко искаш. – Ще ти кажа, но искам да зная, каква е болестта ти. – Лекарите казват, че имам рак в стомаха. – Искам да ми платиш 10 000 лева. Още сега ще подпиша, че ще те излекувам. И ако в продължение на една година болестта ти не се повтори, ще ми дадеш уговорените 10 000 лева. Ако болестта се върне, нищо няма да получа. Следователно всяко знание, всяко изкуство трябва да се приложи в живота. Иначе, то остава неизпитано, непроверено.

Казвам: Хората на 20-ти век, у които се е пробудило съзнанието, се отличават с голяма интелигентност. Аз взимам думата „интелигентен" в широк смисъл. Интелигентният трябва да носи в себе си качествата на истинския човек. Време е да се освободите от своите криви възгледи и заключения. Когато видиш, че някой мръдне главата или ръката си, трябва да знаеш, защо прави това. Като си клати главата, той може да се заканва на някого. Като стиска юмрука си, той показва, че иска да воюва. Много деца се раждат със стиснати юмруци. – Какво означава това? – Те искат да кажат, че не са много благородни. Старият държи ръцете си отворени, с което иска да каже, че е благороден, че е готов да пожертва всичко. И това е хубаво. И младият, и старият трябва да бъдат естествени. Това е и добро, и лошо. За едни е добро, а за други – лошо. Например, с въжето можеш да извадиш падналия в кладенец; същевременно, можеш да обесиш човека със същото въже. Това зависи от интелигентността и разумността на човека. Интелигентният и добрият човек може да

употреби силата си и за добро, и за зло. Питам: От какво правят военните своите саби – от злато ли? Онази част от сабята, с която сечеш, се прави от стомана. Казвате: Нас не ни трябват ножове. – Не, трябват ви ножове. За нас казват: Тези хора говорят за мир и любов, но и те си служат с ножове. – Така е, характер се иска от човека, т. е. нож, желязо се иска от него. Желязото е необходим елемент за човека. Ако го няма в нас, не можем да говорим за устойчив, стабилен характер. Ако нямаш злато в кръвта си, не можеш да бъдеш благороден. За да бъдеш прозорлив, интелигентен, трябва да имаш сребро и мед в организма си. Всички елементи са необходими за човешкия характер.

И тъй, нашият живот, както и нашето тяло, представят книга, от която можем да се ползваме. В този смисъл, всеки трябва да се изучава. За онзи, който обича да вдига главата си, да я държи вирната, българите казват, че се е надул много. Онзи пък, който тресе главата си назад, е лишен от равновесие. Според законите на природата, човек трябва да държи главата си изправена, да може центърът на тежестта да пада надолу. Иначе, при най-малкото отклонение от това равновесие, той може да се спъне и падне. Вие пазите равновесие главно на физическия свят; обаче, в умствено и сърдечно отношение не пазите. Взимате 10 – 15 хиляди лева на заем и обещавате, че след два-три месеца ще ги върнете. Обаче, срокът за плащане минава и отминава, а вие не искате да знаете. Къде е вашата стабилност като човек? Какво показва това? – Че не сте умни. Това трябва да го знаете. Вие трябваше да вземете на заем толкова пари, колкото можете да платите. Никога не взимай повече, отколкото ти трябва! Никога не осигурявай живота на другите. Ако човек беше умен и работеше главно да осигури себе си, в света щеше да има по-малко страдания от тези, които сега съществуват. Всички велики Учители, които са идвали на земята, са дали много максими, много правила за живота. Не е моя работа да цитирам, какво са казали тези Учители. Обаче, трябва да се разясни това, което те са проповядвали.

Днес ние не можем да живеем, както във времето на Христа. След хиляда години ще живеем малко по-добре, но не както при Христа. Всяко време изисква свои условия за развитие. Ние не сме единствените стимули за създаване на условията. Над нас има други същества. Бог е предвидил един план, който трябва да се изпълни. Всяко нещо става на времето си. Бог изисква реформирането и оправянето на света. Не сме ние, които правим това. Бог изисква да има ред и порядък в света. Той изисква от хората да бъдат истинолюбиви, честни, справедливи, кротки, да се въздържат и т. н. Ако мислите, че вие изисквате това, сами се заблуждавате. Бъдете сигурни в това, което Бог изисква. Когато и да е, то ще се сбъдне.

Казвате, че светът е лош. – Не, светът е такъв, какъвто трябва да бъде. Вие мислите, че Бог е създал света лош, но всъщност не е така. Лош е светът по отношение на нашето разбиране, а не че Бог го е създал лош. От философско гледище, не можем да кажем, че светът е лош. В сравнение с бъдещето, светът не е идеален, но в сравнение с миналото, той е по-добър. В миналите времена, когато хората са воювали, как са постъпвали със заробените? – Жестоко. – Как постъпват днес? – По-благородно. Взимат ранените, лекуват ги в болниците; после разменят пленниците си. Значи, има едно подобрение, един малък напредък в хората. Отношенията на сегашните синове и дъщери към родителите са по-добри от миналите, но още много се иска от тях, да станат такива, каквито трябва да бъдат.

И ние можем да бъдем по-добри, отколкото сме сега. Като казвам това, имам предвид да използваме по-добре и по-рационално условията, вложени в нашите сърца, умове и души. Ето, в България има много природни богатства, но няма хора, които могат да ги използват. Има начини, при които, с малко гориво, може да се произведе повече енергия. За тази цел могат да се използват слънчевите лъчи. Обаче, нужни са учени хора, които да използват природните сили и богатства. – Защо? – Защото, ако се яви един

изобретател, ще се явят други десет души, които да му препятстват. У българина няма солидарност. Те са големи индивидуалисти, всеки иска да бъде пръв. Стремежът на хората към първенство е представен в картината на един велик художник. Той изразил символично тази идея, този стремеж, в един висок планински връх. Милиони хора искат да се изкачат на него. Първият, който тръгнал към върха, веднага бива сграбчен от другите и смъкнат надолу. В това време, друг успява да поеме към върха, но и него смъкват. Така става с всички. Едни други се спъват, падат - стават, като че играят хоро, но никой не може да се изкачи на върха.

Днес мнозина казват: Не може да се живее честно. – Защо не може? – Защото не сме уредили живота си. Като се наредим, тогава ще живеем добре, ще бъдем честни. – Не, по този начин не може да се качите на върха. Не е само един начинът, по който можем да се изкачим на върха. Защо, като казаха на големия син, че брат му си дойде, той се наскърби? Когато обичаме някого, сърцето ни се отваря, и ние се радваме. Когото не обичаме, не се радваме, не искаме да го видим. Казват: Този ми е брат. – Не, брат може да бъде само онзи, когото обичаш. Такъв е Божественият закон. Обичаш някого, брат ти е; обичаш някого, сестра ти е. Ако не го обичаш, не ти е брат, не ти е сестра. Когото обичаш, ти се свързваш с него. Когото не обичаш, стоиш далеч от него – няма връзка между вас.

И тъй, онези от вас, които са напреднали в развитието си, трябва да имат правилно разбиране за живота. Следователно, всеки трябва да се стреми да изпълни волята Божия. Няма друга воля по-висока, по-разумна от Божията. В нашата слънчева система, преди нас са минали много същества, по-разумни от нас. Те са достигнали до висока степен на развитие. Те са наречени ангели. Между ангелите и човешките души има тясна връзка. Един ден те ще бъдат наши братя, а хората – техни сестри. В дома на Бога има и синове, и дъщери.

Днес всички хора на земята са жени – мъже още няма. Не си правете илюзии да мислите, че сте Синове Божии. Синове още няма.

Те са възвишени духове. Докато дойдете до високо развитие, вие ще орете и сеете, ще жънете, ще месите, ще готвите. Дълго ще работите като земеделци на нивите и лозята. Обаче, това не е работа за един човек, всички трябва да вземат участие. Казват за някого, че е велик човек. – Не, великите хора са на небето. Великите духове са създали слънчевите системи. А на земята и мъжете, и жените се занимават с дребни работи. Постоянно чувате да казват, че Иван, Петко, Драган откраднали нещо, или злоупотребили с известна сума. Каква наука има в това? Какъв смисъл има да се занимавате с честността и безчестието на хората? Това е женска работа. Само жените се занимават с дребни работи. Следователно, когато мъжете се занимават с дребни работи, това са все жени. Казвате: Еди-кой си Иван, Драган, Петко откраднал нещо. – Каква наука има в това, да се занимавате с чуждите работи? Великият живот изисква широк замах. Той изключва обикновените, женски работи. Вие, сестрите, ще ме извините. Ако се обидите, не ме разбирате. Който се обижда, той е жена. Мъжете са още на небето, не са слезли. Жените са на земята. В този смисъл, всеки човек трябва да знае своята роля. Някои жени носят панталони, мъжки шапки и минават за мъже. Не си правете илюзии, всички сте жени. Че не сте мъже, лесно мога да ви докажа. Като умре жената на някого, той плаче. – Защо? – Жена е, само жените плачат. Ангелите никога не плачат. Те не знаят това изкуство, да им текат сълзи от очите. Плачът е изкуство на жените. Казвате: Кой мъж не плаче? И те плачат като деца. Гледаш, някой свършил четири факултета, плаче, а при това минава за мъж. Щом плаче, не е мъж. Не е лошо, че сте жени, но каква е работата ви, като жени?

„Брат ти си дойде.“ Зарадва се бащата и закла най-угоеното теле. Обаче, големият брат се разсърди и не се яви на угощението. – Защо? – „Да спи зло под камък.“ Казвам: Недоволството в човека представя старите, изопачени възгледи в живота. Хората още се държат за старото. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Никъде не е казано, че ако станете

като старите, ще влезете в Царството Божие. Обаче, казано е, че ако станете като децата, тогава ще влезете в Царството Божие. Така е и при нашите условия на живота. Следователно, ако плачете и се обезсърчавате, вие сте жени. Такова е естеството на жената – да плаче, да се обезсърчава. Нека знае, че един ден ще дойде брат й, и тя трябва да го очаква, да бъде готова да го приеме.

Днес хората се делят на мъже и жени. Всъщност, мъжете, нашите братя, са горе, там работят те. Сега идат братята, т. е. нашите напреднали братя. Като казвам „земята“, не разбирам обикновената земя. Казано е в Писанието: „Бог ще направи нова земя и ново небе.“ Аз вярвам, че вие ще разберете нещата правилно. Считам ви за разумни. Новото не съдържа качествата на старото. Следователно, материята, от която е направена нашата земя, ще се преустрои по особен начин. Новата материя ще се вземе от пространството, и от нея ще се създаде нова земя. Земята ще се преустрои вътрешно. Нови неща се създават сега. И вие днес не сте такива, каквито сте били преди една година. Човек постоянно черпи: неговите клетки, неговите мисли и чувства се изменят и обновяват постоянно.

„Брат ти си дойде.“ Един от тези братя, дошъл на земята, е Христос. Как посрещнаха евреите този брат, това всички знаете. Като се върна на небето, Той каза, как са Го посрещнали. Евреите бяха недоволни от Него, защото Той им казваше, че не живеят добре. Той им показваше правия път, но те не Го слушаха. Днес, най-добрата дума, която можем да изкажем, е „брат ти си дойде.“ Това радва всички. Какъв е този брат по народност, не е важно. Ние се радваме на всеки брат, на когото сърцето трепти от любов и е готов да живее в мир и съгласие със своите братя и сестри. Какви са неговите възгледи, не е важно. Оставете го свободен да прояви това, което Бог е вложил в душата му. Не препятствайте на Бога. Не корегирайте Божия план. Ще кажете, че трябва да имате различни възгледи. – Да, възгледите ви могат да бъдат различни, но от всички се иска единство в прилагане на любовта. Всички трябва да приложим Божията Любов. В природата

съществува голямо разнообразие. Всички хора не са еднакви на ръст, но от всички се иска работа. Докато хората работят, животът им се осмисля. Ще кажете, че разумните хора трябва да работят. – Не, всички ще работят – и растения, и животни, и хора. Какво ще стане, ако животните и растенията изчезнат от земята, а останат само разумните хора да работят? Всяко животно, всяко растение, в зависимост от степента на своето развитие, извършва някаква работа. Ще кажете, че това не е съгласно с религията.

„Брат ти си дойде." За да не изпаднете в положението на големия брат, изхвърлете от себе си всички горчиви чувства. Братът, който си дойде, е Божественият Дух. Следователно, като дойде той, не се борете с него. Какво представя Духът? Той е ангел, който осмисля живота. Казвате: Духът влезе в мене и излезе. – Това е детинско разбиране. Когато силният, крепкият Дух влезе в тебе, кажи: Братко, аз уповавам на тебе, на твоята сила и мощ, нека те ме ръководят. Ученикът трябва напълно да се ръководи от своя Учител. Братът трябва да ръководи сестрата, а не сестрата да ръководи брата. Такъв е законът. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи, какво да правите." В църквите дават различни тълкувания на този стих. Под „Дух", в широк смисъл, разбирам възвишените същества – ангелите. Те са пряко заинтересувани от нашето положение. Тяхното бъдещо развитие зависи от връзката им с нас. Като направят тази връзка, те се повдигат на една степен по-високо. Ако не я направят, тяхното развитие ще се спъне.

Същото се отнася и до нас: ако и ние не направим връзка с ангелите, и нашето развитие на земята ще се спъне. Значи, тази връзка е необходима, за да се разшири нашето съзнание, да минем от една фаза в друга. Много хора виждат, че в света иде нещо ново. Това е духовно виждане.

Сега аз ви говоря за неща, които стават в духовния свят. Като ме слушате, ще кажете, че това са илюзии. За онзи, който вярва в това, казват, че той е хипнотизиран. – Какво означава хипнотизмът? – То

значи изгасване на всички свещи в ума ти. Само една свещица оставят да свети. Щом излезе човек от хипнотичното състояние, всички свещици отново се запалват. Хипнотичното състояние е необходимо. – Защо? – За да забрави човек онова свое положение, което може да го спъне. Например, ако царският син не забрави своето царско произхождение, не би могъл да се учи. – Но той имал царска кръв. – Не е кръвта, която дава знания. Царският син трябва да учи с всички ученици заедно. Той може да преживее и без знания, но по никой начин не трябва да остане невежа. Ето защо, щом сме дошли на земята, ние трябва да забравим своето царско произхождение, т. е. да забравим, че сме произлезли от Бога. Ние сме дошли на земята, като царски синове, да се учим, и като придобием знания, да се върнем в своето отечество. Тогава ще имаме един плюс, че като произхождаме от Бога, ние сме придобили повече знания.

„Брат ти си дойде." Като не разбират смисъла на този стих, някои казват: Пазете се от този брат. – Какъв е той? Отде дойде? – От чужбина. Ще кажете, че той е глупав, не трябваше да се връща при баща си, той е ненормален. Питам: Сегашните хора нормални ли са? Нека учените ни дадат образец за нормален човек. Нека опишат неговите външни, физически белези. Аз бих желал да видя типа на нормалния човек. Казват за някого, че не разсъждава логично. Аз бих желал да зная, в какво се заключава правото, логично мислене. Според мене, нормални хора са тези на любовта – не на обикновената любов, но на онази, която повдига човека. Човекът на любовта е мощен. Като чукне с пръчицата, трапезата веднага се слага. Щом се свърши яденето, трапезата отново се вдига. Имаш нужда от пари. Чукнеш с пръчицата, и парите веднага идат. – Искаш да пътуваш някъде. Чукнеш с пръчицата, и веднага се пренасяш там. Каквото пожелаеш, всичко е възможно за тебе. Обикновените хора, които са жени, за тях са нужни тренове, за пренасяне от едно място на друго. Всички съобщения са направени все по женски. Днес и в църквите, и в държавите – навсякъде жени управляват. И в Писанието е казано:

„Моят народ все деца го управляват.“ Децата, това са жените. Първото дете, което се е родило, то е донесло нещастията в света. Обаче, един ден, когато жената завърши своето развитие, тя ще стане отлична сестра. Тогава всички ще кажат за нея: Тази сестра мина вече своя път. Сега тя е крилат ангел.

„Брат ти си дойде.“ Да благодарим на бащата, че той се зарадвал на сина си и заклал най-угоеното теле. Да благодарим, че той приел сина си с радост и устроил голямо тържество за него. Да влезем и ние в неговия дом, да участваме в неговата радост. Да не се сърдим на баща си, като големия син, да не казваме, че светът е лошо направен, но да благодарим, че брат ни се завърнал.

„Брат ти си дойде.“

Беседа от Учителя, държана на 23 март, 1924 г. София.

ПЛАТИ МИ, ЩО СИ МИ ДЛЪЖЕН

Щом излезе този слуга, намери едного от съслужителите си, който му бе длъжен 100 пенязи; улови го, и го давеше и казваше: „Плати ми, що ми си длъжен.“ (Матея 18:28)

В тази притча Христос е вложил един основен принцип, по който хората трябва да се ръководят. Той се отнася само за онези, който разбират живота.

Като изучаваме човешкия живот, ние различаваме три категории хора: физически, духовни, между които влизат образованите, учените и божествените хора. И трите категории имат свои специфични разбирания, в зависимост от условията и средата, в които живеят. Една от причините за грешките и заблужденията на хората се дължи на факта, че те са размесили етикетите си: на физическия човек турят етикета божествен. Някога и на духовния, т.е. на учения турят същия етикет – божествен човек. Божественото се различава от физическото и от духовното. Следователно, не можеш да кажеш за физическия човек, че е божествен. Божественият свят се отличава по своята абсолютна разумност. Да кажеш за някого, че е ангел, това значи, да бъде по сърце чист, нежен, благороден. Такъв ли е той в действителност?

В прочетената глава Христос изнася основните принципи в живота. Той казва, че не трябва да се презират децата. За да придобие човек великата Божествена Истина, за да влезе в Царството Божие, не е нужно да бъде философ. Философията е нужна за земята, за физическия свят, но не и за небето, т.е. за Царството Божие. Ако хората не са разумни, сами се излагат на нещастия. Следователно, философията е за хората, а Царството Божие – за децата. От човешко гледище, обаче, децата минават за слаби, глупави, невежи. Ето защо,

когато детето греши, всички казват: Дете е, не може да не греши. На възрастния не се позволява да греши. От него се иска разумност. Казват, че той има опитности, не трябва да греши. В Божествения свят нещата са диаметрално противоположни на тези от физическия свят. Там децата са на по-голяма почит от възрастните. Какво представя Божественият свят, не е време да се говори за това. Този свят е отвлечен, следователно, колкото и да се говори за него, все ще бъде чужд за вас. Учените ще кажат: Докажи, че това, което говориш, е истина.

Казвам: Ако направя статистика за вярата на учените в Бога, интересно е, колко от тях ще излязат вярващи. Аз говоря за вярата на образования, на учения човек, за да не се докачат другите. Ако говоря специално за философите, лекарите, богословите, някои от тях могат да се докачат. Като взема думата образован, тя обхваща всички. Ние не говорим за специалистите, но за техните схващания. Големите грешки в света раждат малките неразположения и погрешки, а малките погрешки причиняват всички нещастия на хората. Същият закон се отнася и към добродетелите. Великите добродетели раждат малките добродетели, а малките добродетели са носители на всички радости. Щастието на хората иде от малките ангелчета на небето. Когато едно благо се изпраща на земята, то иде от малките ангелчета. Бог изпраща едно малко ангелче да донесе благото на земята.

В прочетената притча се казва, че един господар искал да си направи сметка със слугите си. Той намерил един от слугите неизправен в сметките си. Слугата ял и пил, но не могъл да се справи със сметките си и останал с един дълг от 10,000 таланта. Царят заповядал да продадат жена му и децата му, понеже не могъл да плати дълга си. У слугата се заражда видимо разкаяние. Той пада пред нозете на царя и казва: Почакай малко, господарю, аз ще си изплатя всичко. Царят бил добър човек, смилил се над него и му простил дълга. Но като излязъл слугата оттам, намерил едного от съслужителите си, който му дължал сто пеняза – на наши пари 60 лв.,

и му казал: Дай ми скоро парите! Съслужителят му почнал да се моли, да го почака, но той го хванал за гушата, дал го под съд, дето го осъдили и затворили в тъмница. Другите слуги, като видели тази негова постъпка, казали на царя. Той го повикал и казал: Слушай, аз ти простих 10,000 таланта, а ти не можа да простиш на брата си, който ти дължи само сто пенязи, и го даде под съд. Не трябваше ли и ти да му простиш по същия закон? И той го предаде на мъчителите, докле заплати всичко, що бе длъжен.

И Христос прави своя извод и казва: „Така ще бъде с всеки от вас, който не прости на брата си.“ Прощаване има само там, дето царува любовта. Само човекът на любовта може да прощава. Вън от любовта никаква прошка не съществува. Царят имал любов, затова бил снизходителен. Слугата нямал любов, той бил само физически човек, затова хванал своя съслужител и му казал: Ще ми платиш стоте пенязи! И ако разглеждаме съвременния живот от гледището на любовта, виждаме, че той се изявява в индивидуалните постъпки на хората. Често говорите и осъждате големите погрешки на хората, а не се вглеждате в себе си, да видите своите грешки. И малки грешки да имате, те са като малките камъчета, които спъват колата. Малките камъчета образуват големите камъни. Какви тухли са нужни за съграждането на една къща? – Здрави, добре опечени. От качеството на тухлите зависи здравината на къщата. Важно е още, как майсторът ще спои тухлите, да няма празнини между тях. И хората са живи тухли и камъни, които влизат като градивен материал във великото Божествено здание. Щом е така, те трябва да бъдат доброкачествени, да се използуват на място. С други думи казано: Човек трябва да бъде изправен към Божествените закони. – Не се ли допущат никакви грешки? – В душата не се позволяват никакви грешки. Не е позволено да гледаш, как брат ти се моли да го почакаш малко, докато плати дълга си, а ти го даваш под съд и го осъждаш. Той се моли на колене пред тебе. Не трябва ли да му простиш? Христос казва да му простиш. – Защо? – Защото Бог прощава на него. Животът, на който се радвате,

не е ли от Бога? Тялото, умът и сърцето ви не са ли от Бога? Водата, въздухът и светлината, с които разполагате, не са ли от Бога? Какво сте платили за тях?

Мнозина ме питат, кой ме храни. Чудни са хората! Господ ме храни. Ами вас, кой ви храни? – Ние сами си изкарваме прехраната. – Да каже човек, че сам си изкарва прехраната, това е квадратна лъжа. Колко плащате за водата? Даром ви се дава. Колко плащате за въздуха? – Даром ви се дава. Колко плащате за хляба? – И той се дава даром, само че хората са му турили цена. Голямо изобилие има в природата, всичко се дава даром. Съвременните хора са изопачили живота си и постоянно питат, кой ме храни. – Господ ме храни. Той има определен бюджет и за вас, и за мене; също и за малките мушици и насекоми, които са толкова нищожни за вас. В книгата на Бога е определен специален бюджет за прехраната на всяко живо същество. Казвате: Какъв е този ум, който е предвидил всичко? – Това е Божественият ум. Той схваща нещата правилно и ги нарежда абсолютно разумно. Славно и велико е, когато виждаме, как Бог е наредил всичко в пълен ред и порядък, и как се грижи за нас. Той ни храни, а хората ме питат, отде взимам пари. Господ не е създал парите. Те са човешко изобретение. Аз отговарям: От Бога взимам храната. Мога да отида при един свой брат и да му кажа: Братко, Баща ми каза, че при тебе е оставил един хляб. Бъди тъй добър, в името на нашия Баща, да ми дадеш парче от този хляб. – Може. И този мой брат ме поканва и угощава добре. Друг път ще дойде някой брат при мене и ще каже: Братко, можеш ли да ме нагостиш? При тебе са оставени баница, сирене, ябълки. Той не казва нищо за хляба. Казвам му: Братко, за тебе имам и хляб, и баница, и ябълки. Ето, заповядай, вземи си, каквото искаш. Като го нахраня, ще го целуна и ще го изпратя с думите: Когато искаш, пак ела. Такова трябва да бъде отношението между хората. Това е великата истина.

Казвам: Всички наши братя, които са завършили своето развитие, всеки ден слизат на земята и виждат, как живеем ние. Не

мислете, че земята е изоставена. Милиони очи са насочени към нея; те следят всяка човешка постъпка. Няма нещо, което може да избегне от Божиите очи. Там, в тайните съдилища, в тайните участъци и казарми тези очи гледат и всичко виждат. Господ гледа и държи сметка за реда и порядъка навсякъде. Той е Господар, Той е Царят в света. Бог е единственият Цар в света. Той е направил света, следователно, земята е Негова, и ние сме Негови. Той е Баща. – На кого? – На онези синове, които Го разбират.

Сега ще ви приведа накратко един разказ, да видите, как се изпитва нашия живот. Един от древните прочути царе имал единствен син, когото много обичал. Той сам искал да му намери мома, за която да го ожени. Царят бил умен, добър и намислил сам да тръгне из царството си, по градове и села, да търси достойна мома за сина си. Преоблякъл се и тръгнал на път. Като обикалял градовете и селата, попаднал в едно бедно село и влязъл в къщата на една бедна вдовица, която имала само една дъщеря. Още на вратата момата го посрещнала, поканила го да влезе вътре да си почине. – Де е майка ти? – На работа. – Можеш ли да ми дадеш нещо за ядене? Гладен съм, цял ден не съм ял. – Ето, заповядай тази питка. Майка ми я остави за мене и отиде да работи – нищо друго нямам. Радвам се, че мога да ти предложа поне тази питка. Царят взел питката, отчупил си парче от нея и започнал да яде. В това време той се разговарял с младото момиче и видял, че то било много умно. На тръгване, царят дал една кутийка на момичето и казал: Ще отвориш кутийката, когато дойде майка ти и, каквото намерите вътре, то е за вас. Вътре имало един хубав пръстен. Вечерта, като се върнала майката, дъщеря ѝ разказала, как я посетил един беден човек, когото тя нахранила с питката. И от благодарност той оставил тази кутийка, с условие, да я отворят, когато майката се върне вкъщи. Майката отворила кутийката и останала учудена – вътре имало един хубав, скъп пръстен. Какво станало после? След една седмица извикали момата в царския дворец, да заеме едно от най-високите места. Така и Бог някога посещава

хората, изучава ги, да види, как живеят и как постъпват. Един ден ще се спре и във вашия дом. Питам: Ще остави ли Той кутийката с пръстена в дома ви?

Какво представя пръстенът? – Той може да се изтълкува различно. Всеки човек, дошъл на земята, има един такъв пръстен, с който душата е свързана. – С кого е свързана тя? – С Божествения Дух. Това представя пръстенът. Значи, душата е царската дъщеря, която ще се ожени за красивия царски син, т.е. за Духа.

Да се върнем към стиха, в който се говори за неблагодарния слуга. Съвременните хора, които гледат философски на нещата, казват: Всичко е вятър, празна работа, няма защо да се прощава. – Не, не е така. Има празни работи в живота, но всичко не е вятър. – Всичко изтича като водата. – Има вода в света, но всичко не е вода; всичко не изтича като водата. – Всичко е земя. – Има земя, много неща са като земята, но всичко не е земя. – Огън е това. – Има огън в света, но всичко не е огън. Значи, всичко в света не е земя, не е вода, не е въздух, нито е огън. – Какво е тогава? – Има нещо, на което хората не знаят името. Питате: Въздухът има ли граница? – Няма граница. Учените и досега още не са определили, отде идат нещата и докъде стигат. – Водата има ли граници? – И това не е определено. – Защо? – Защото водата на океаните може да се пренесе в пространството и да се излее на друго място, например, в България. Какво ще кажете тогава? Ще кажете, че тази вода е българска. – Не е българска, но е вода на Атлантическия океан. Така се разнасят водите по целия свят: В Русия, в Германия, в Франция, в България – навсякъде се разнася тя. Земята пък е сбор от останките на милиарди малки живи същества. Днес те представят почвата. Някои от тези малки същества са живели в България, в нея умрели и така образували българската почва. После учените се произнасят по свой начин за образуването на земната кора, на скалите. – Всичко не е пръст, нито скали. Какво, всъщност, е земята? Това не се знае, обаче, ние изучаваме проявите на земята. Това, което ни дава земята, нейните блага, са резултат на великата

разумна Божия Любов, която организира всичко в света. Връзката, която съществува между хората, е резултат на Божията Любов. Тя съществува, изобщо, между всички живи същества. Наблюдавайте птичките, например, които не са толкова разумни, като хората, но съберат се женска и мъжка птичка, направят си гнездо, снасят яйца и ги излюпват. След време двете птички хвъркват заедно със своите малки, отиват на друго място. Значи, и между тях работи същата Разумност. И птичките живеят разумно. Карат ли се те? Не се карат – любовта ги свързва. Обаче, в домовете на хората, често мъжът и жената се карат, спорят за нещо. Казвам: Птичките разбират живота по-добре, отколкото разумните хора. Те разрешават семейния въпрос по-добре от хората. Не казвам за всички хора, но повечето от тях още не са разрешили семейния въпрос. Един английски статистик казва: В града Лондон има само 250 щастливи семейства; 3000 семейства донякъде живеят добре, а на останалите – Бог да им е на помощ! Както виждате, малък е процентът на щастливите хора.

Като разглеждам живота на съвременните хора, виждам, че всички говорят за братство. Според мене, братството е основа на живота. Във всеки дом има братя и сестри. Те са основа на дома. Това е единството в природата. Тя казва на хората: Както братът и сестрата могат да живеят заедно, така всички семейства, всички общества и народи могат да живеят в същите отношения, като братя и сестри помежду си.

„Плати ми това, що си ми длъжен.“ Питате: Защо този съслужител е постъпил така със своя длъжник? Сто пенязи на наши пари са около 60 лева. Има ли смисъл да осъдиш брата си за 60 лева? Като вземеш тези пари от него, ще оправиш ли живота си? – Няма да го оправиш. В тази притча Христос представя слугата като човек, в сърцето на когото нямаше милосърдие, нямаше и любов. Тази е причината, дето за 60 лева той даде брата си под съд. Следователно, за да не стават такива работи, човешкото естество трябва да се проникне от Божествената разумност. Всичко, което човек прави, трябва да го

насочи към Божията Любов, като основа на своя живот. Така ще се укрепят и религията, и науката, и общественият живот. Всичко в живота трябва да бъде в услуга на Божията Любов. Само тя е в състояние да донесе на човека това, което той очаква. Любовта ще научи хората да живеят правилно. Колкото и да се проповядва на хората да живеят братски, без любовта нищо не се постига. Без любовта всяка проповед остава без резултат. Какво ще допринесе вашата проповед за любовта и за морала на болния, ако той няма никакъв морал в себе си? Колкото и да му говорите, думите ви ще звучат напразно. За да ви разбере, болният трябва да бъде морално здрав. Без здраве, физическият живот няма смисъл. Следователно, здравето е нужно за физическия човек; знанието е нужно за духовния, т.е. за образования, а любовта – за Божествения. Който иска да бъде Божествен, цялото му естество трябва да бъде проникнато от любовта.

Мнозина казват, че човек полудява от любов. – Не е така. Аз съм проследил историята на цялото човечество, на всички народи, на всички общества и семейства и не съм срещнал нито един случай, дето човек да е полудял от любов. От всичко може да полудее човек, но не от любов. Когато изгуби любовта си, човек може да полудее, но докато любовта е в него, той живее, той се разширява, той мисли и чувствува свободно. Ще кажете, че дето има любов, там има и ревност. – Не, любовта изключва всякаква ревност. Любовта внася в човека широта и благост. Тя е извор, който напоява целия свят. Който люби, той дава път на Бога в себе си, затова е в състояние да обхване целия свят. Казваш: Аз любя. – Значи, Бог живее в твоята душа. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, щом любиш, ти си във връзка с Бога. Който може да хване брата си за гушата и да го даде под съд за 60 лева, той няма любов в себе си.

Съвременните хора търсят различни методи да подобрят живота си. Те орат земята, правят училища, проповядват, но въпреки това, животът им не се подобрява. И това е добре, но единственото нещо, което може да подобри живота им, е Божията Любов. Тя е в състояние

да уравновеси силите в природата, да регулира живота. Още еврейските пророци казват, че Бог ще живее между хората не външно, но вътрешно. И Христос казва: „Аз ще дойда, ще направя жилище във всеки едного.“ Христос ще живее във всеки човек. – Как ще се засели в човека? – Като любов. Казано е: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето. И каквото развържете на небето, развързано ще бъде на земята.“ Казва се още: „Двама или трима, събрани в мое име, каквото попросят, ще им се даде.“ Така хората, особено религиозните, опитват силата на своята молитва. Казваш: Аз се моля, но молитвата ми не се приема. – Значи, имаш някаква грешка. Като я изправиш, молитвата ти ще се приеме. В Бога няма никаква промяна, нито измяна. Ако отношенията ти към Бога са чисти и свети, молитвата ти непременно ще бъде чута. Това, което ви говоря, изразява един вътрешен процес на душата. Всеки от вас е минавал и минава тежки моменти в живота си. Всеки има един идеал, един стремеж на душата си, който иска да реализира. Ако не успее, той страда. Прав е той. Обаче, вътрешният стремеж на човека се постига по пътя на любовта. Първо ще започнете от физическия човек. За това е нужно здраво тяло. Още със създаването на човека, като физически, духовен и божествен, Бог му е дал всички условия, да се прояви. Първо, дал му е здраве, вложил е в него здрав морал, вложил е в него и любовта си. Това са три прояви, чрез които душата се характеризира. Ако на земята човек не прояви своето здраве, морал и любов, той сам се излага на изпитания. Той ще мине през много теории, ще решава различни задачи, но в края на краищата, той трябва не само да ги разреши, но и да ги приложи. Дърводелецът не трябва само да представя своите модели, но и да ги приложи. Иначе, ние не можем да покажем на хората Божествения живот. Моделът трябва да се реализира. Не е достатъчно само да раздадем имането си, но да го раздадем с любов. Без любов, без вътрешно разположение, без вътрешни добродетели нищо не се постига. Когато срещнеш едно сираче на пътя, не го отминавай. Спри се и му помогни.

Казват: Трябва да пресъздадем обществото, т.е. да го подобрим. – Оставете обществото само да се оправя. При сегашните условия вие не можете да направите нищо. Зима е, вън е студено, вятър има; не можеш да излезеш навън. Ще чакаш да се стопли, да дойде пролетта. Друга работа има сега: да нарежеш дърва и да запалиш огъня. Ще кажете, че имате други планове. – Каквито планове и да кроите, вън е студено, не можете да ги реализирате. Снегът ще ви застави да седите вкъщи. Ако излезете вън, ще измръзнете и пак ще се върнете. – Трябва да воюваме. – И това е невъзможно, снегът е дълбок един метър. Ще седите вкъщи – нищо повече.

На сняг, дълбок един метър, воюва ли се? Карат ли се волове да орат в дълбок сняг? Дето има дълбок сняг, нищо не се прави. – Кога ще свършим работата си? – Когато времето се стопли, и снегът изчезне. Щом водите придойдат, тогава ще се отвори път за оране и копане. Тогава ще се градят училища – всичко може да се направи. Първото нещо – снегът трябва да се стопи. Що е снегът? – Омразата, която царува в света. – Кой може да премахне омразата? – Вие не можете да я премахнете. Само Господ може да се справи с нея. Може ли огънят от малките пръчици, които горят в нас, да премахне омразата? – Не може. – Само слънцето, с неговите силни и светли лъчи, т.е. само Бог може да премахне омразата. Никаква друга сила не може да я отстрани. Следователно, ще влезеш в стаята си и ще се молиш, докато Бог стопи омразата. Какво е нейното произхождение, това не ни интересува. Учените обясняват произхода на снега. Те казват: Паднал е дълбок сняг. – Така е, но този сняг има едно свойство: той вкочанясва, парализира човешките ръце. Достатъчно е да постоиш три-четири деня вън на снега, да замръзнат ръцете ти, да се парализира всякаква твоя дейност. След това ти не си в състояние да свършиш каква и да е работа. Такова нещо е омразата. Тя е снегът в човешкия живот. Тя не е много опасна. Има закони, които се справят с нея, но ние ще очакваме времето й. Не се плашете от този сняг. Вярвайте в Бога, Който живее във всички. Аз вярвам, че в сърцата на

всички хора има нещо добро. Казваш за нещо: Хубаво е това, но интересите ми не позволяват да го приема.; Значи, той признава, че има нещо добро, но не може да го приеме.

Казано е: „По-скоро камила ще влезе в иглени уши, отколкото богатият в Царството Божие“. Казвам: Богатият не може да възприеме свободните идеи. – Защо? - Той съзнава, че в тях има нещо добро, но интересите не му позволяват това. Един ден, когато осиромашее, той пръв ще стане свободомислещ, пръв ще приеме социализма. Като беден, той казва: Да се разделят богатствата между хората. Като богат, той казва: Не може да се раздели богатството между хората. Значи, като богат, снегът е паднал около него. Щом осиромашее, снегът се е стопил, и той казва: Да разделим земята помежду си. – Как ще я разделите? – Разумност се иска за това. Във всички прояви на живота е нужна разумност. Ако синовете искат да разделят помежду си богатството на баща си, ще се оправи ли животът им? Няма да се оправи. Всеки брат ще иска да си продаде имането и да го изяде. С това нищо не се постига. Синовете трябва да се сплотят около баща си, да работят задружно и да изкарват прехраната си с общ труд. Трудът на всички хора трябва да се използува за общото благо.

Съвременните хора имат един и същ стремеж, всички искат да бъдат щастливи. Обаче, какво виждаме в притчата? Истинският господар прощава 10,000 лева дълг на слугата си. Същият слуга хваща своя съслужител, който му дължи само 60 лева, и го дава под съд. Той не подозира, че има Един, Който следи всичко. Онзи, който не вижда това, казва: Несправедливи са хората, животът не е добре нареден. Те казват, че царете са лоши, но грешката не е в царете. Ето един отличен цар, който е постъпил справедливо. Той прощава 10,000 таланта на своя слуга. Лошият човек не е в лицето на царя, но в простия слуга, който хваща своя брат за гушата, не му прощава даже 60-те лева и го туря в затвор. Къде е погрешката: в царя, или в слугата? – В слугата. – Защо днес в света има повече слуги, отколкото господари? – За да се поправят. Ако при това отнасяне на слугите към

своите братя вадим заключение за неправдата в света, питам: Защо има толкова болни хора на земята? Казвам: Има болни на земята, защото хората не живеят хигиенично. Христос казва: „Да не съблазняваме едного от тези малките.“ Това е закон. Ако вярващите прилагат Христовото учение, без съмнение и подозрение, всеки ще си бъде на мястото. Ако имаш един кон, можеш ли да измениш неговото естество? Конят, дето и да е, все кон си остава. И аз да се моля, и целият свят да се моли за него, все кон ще си остане, Естеството на коня е такова, че при сегашните условия, той не може да се измени – пак кон ще си остане. Обаче, аз мога да се отнасям с него добре, като приятел: всеки ден ще го реша, ще го чистя и ще го карам на работа. Вечер, като се върне от работа, добре ще го приема. Така ще се отнасям и с овцете, и с воловете си. Ако с животните се отнасям добре, колко повече със своите братя, подобни на мене. Всеки човек може да се отнася с близките си добре. Богатият не може да направи слугите си богати, но може да се отнася с тях братски, т.е. по човешки. Ако и слугите се отнасят с господаря си добре, ако са честни, и на господаря, и на тях ще бъде добре.

Какво са донесли сегашните хора със своите съмнения? – Нещастия, страдания и болести. Днес има толкова болести в света, че лекарите не знаят, как да ги кръщават. Неврастенията, в различните си видове, е толкова разпространена, че не знаят, какви имена да им дадат. Един германски лекар, който изследвал нервните болести в Америка, намерил 400 различни вида и, като ги кръщавал, не могъл да намери толкова различни имена. Най-после, той ги нарекъл с общото име „американичи“. На какво се дължи неврастенията? – На неестествения човешки живот, лишен от Божественото. Когато изгуби връзката си с Божественото, човек става неврастеник. Изобщо, когато човек се лиши от нещо съществено, той става неврастеник. Ако подложите един здрав, силен човек на тридневен глад, той ще стане неврастеник. Не казвам да се подложи на глад, когато няма апетит, но когато организмът му се нуждае, когато апетитът му е голям.

Страшно е да лишиш човека от любовта, като храна за неговата душа. Тази истина е позната на всички хора. Следователно, когато човек се лиши от същественото в живота, нервната му система се разстройва. Какъв е цярът за това? Само Божията Любов е в състояние да лекува неврастенията. Щом Божията Любов посети болния, той моментално оздравява.

Съществуват няколко начина за лекуване на болните. Единият начин е лекуване от природата. Оставете болния на природата, няма да се мине много време, и той ще оздравее. Този начин е най-добрият. Вторият начин е лекуване от лекар. Ще дойде лекарят, ще препоръча някакво лекарство, и след известно време болният се подобрява. Обаче, има и трети начин на лекуване – Божествен. Там болният оздравява моментално. Ще кажете, че тук действува вярата. В една книга за лекуване по Божествен начин се разказва следния пример. Една англичанка боледувала цели дванадесет години и станала почти инвалид. Лекували я видни лекари. Тя изгубила всякаква вяра за оздравяване. Отчаяна и обезсърчена, един ден ѝ попаднала в ръцете една книга за лекуване по Божествен начин. Там се казвало, че който повярва в Бога и приеме Неговата Любов, може да се излекува от всякаква болест. Тя си казала: От този момент посвещавам живота си в служене на Бога. Приемам Божията Любов за. основа на живота си. Казала, и станала от леглото. Като се върнал мъжът ѝ вкъщи, той я заварил здрава и на крака. Веднага той разбрал, че е станало някакво чудо.

Сега, като ме слушате, казвате: Това са приказки от „Хиляда и една нощ.“ – Не са приказки, това са изключителни случаи в живота. Такива случаи са описани и в Стария, и в Новия Завет. Така се лекуват само онези хора, които с голямо търпение са очаквали своето изцеряване. Те са били вътрешно подготвени. Трябвало е само един подтик отвън, за да се излекуват. Христос им казвал: „Да бъде според вярата ви!“ Такъв е случаят с жената, която боледувала 12 години от кръвотечение; с онзи, който е боледувал 38 години; със сина на онази

майка, когото Христос възкресил. Този ден в Израил били умрели много синове, но Христос възкресил само един.– Защо? – Той е бил готов. И днес, като дойде Христос, няма да излекува всички хора, но само онези, на които съзнанието е пробудено. Само те могат да приемат моментално Божията Любов. – Тогава ние ще отидем в горите, там да се подвизаваме. – Гората, това е животът между хората. Ще отидеш между хората, и там ще се подвизаваш. В миналото много отшелници прекарвали в горите, в пустините; там са изучавали Христовото учение и са оставили ценни знания и опитности. Трябва ли и ние да се подвизаваме като тях? Не, ние ще използуваме техните знания и опитности, като школа, която трябва да изучаваме. Сегашните светии трябва да живеят между хората, да опитат тяхната омраза и студ. Само така те ще възприемат любовта и ще дадат път на Божественото в себе си. Онези хора, колкото малко и да са те, посветили живота си в служене на Бога с любов, са в състояние да подобрят положението на своя народ в материално, социално и политическо отношение. От тях зависи всичко. Проследете историята на човечеството и ще видите, че е така. Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Докато римляните служеха искрено и с любов на своите богове, Рим беше велика империя. Той заповядваше на целия свят. Но когато Рим стана велика държава и почна да избива своите граждани християни, тя се отдалечи от Божието лице и изчезна като държава. Докато Египет пазеше своите свещени идеали и служеше верно на своите богове, той беше велик. Щом наруши светостта на идеалите си; щом се отдалечи от своите разумни и добри хора, Египет пропадна. Това става и днес с всички народи.

Величието на елин народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високо духовни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядката на нейния вътрешен живот. Те са

спасители, както на своя народ, така и на цялото човечество. Всички спорове и недоразумения между държавите представят едно болезнено състояние, през което те неизбежно минават. Божият Дух работи във всички християнски народи. Тази е причината, дето те търсят път – да живеят разумно и в любов. Казвам: Не е дошло още времето за това. – Защо? – Защото не се е стопил още всичкият сняг; омразата още се шири в света. Когато Божият Дух стопи омразата в света, тогава Бог ще слезе на земята. Докато Бог не слезе на земята, светът няма да се оправи. Докато Божият Дух не дойде между хората, всичките им усилия ще бъдат напразни. Следователно, когато Божият Дух дойде, Той ще внесе своята светлина, топлина и сила между нас.

По какво се познава слизането на Духа между хората? – Когато злото се увеличава, когато болестите и неправдата между хората се увеличават, Духът е далеч от тях. Щом злото се намали, болестите и неправдата изчезнат, Духът е между хората. Днес българите, както и всички останали народи, искат да се наредят работите им, да подобрят живота си. – Прави са те, и това е възможно. Ето, казано е в Новия Завет: „Дето са събрани двама или трима души, каквото попросят в мое име, ще им се даде.“ – Кога? – Когато желанията им са съгласни с Божията воля. Всичко зависи от Бога. Той управлява всички народи. Те са Негови служители, и Той им заповядва. Не схващайте това по човешки. Като казвам, че Бог управлява света, имам пред вид следното: Той не се меси в личните работи на хората. Има нещо, в което Той ги оставя да се проявяват свободно. Бог само наблюдава, какво правят хората, и мълчи. Ние наричаме мълчанието на Бога дълготърпение. Той е добрият цар, който прощава дълга от 10,000 таланта на своя слуга, но щом чуе, че този слуга хваща своя съслужител и го дава под съд за 60 лв., веднага казва: „Доведете го при мене.“

Помнете: В Бога има една особена черта – Той има особена любов към онези, които Го любят и изпълняват Неговата воля. Един ангел, от висока йерархия, забелязал, че всяка сутрин Бог се разговаря,

с някого от земята, като му отправял по една усмивка. Той се чудил, как така, Бог, Който има толкова работа и се занимава с велики неща, има време да се разговаря с някое същество от земята. Навярно Бог отделя малко време за някоя високо напреднала душа. Един ден гой се обърнал към Господа с молба да слезе на земята, да види, коя е тази душа, с която Бог се разговаря всяка сутрин. Молбата му била задоволена. Той слязъл на земята и какво било учудването му, като видял, че Бог се разговаря с един крайно беден човек, който живял някъде в гората. Бедният човек отивал всеки ден на работа и, каквото печелил, приемал го с благодарност. Той посветил целия си живот на работа и благодарил на Бога, че е здрав и може да изпълнява волята Му. Като гледал този беден човек, ангелът искал да разбере, какво величие представял той, но нищо не могъл да намери. Обаче, Бог вижда и най-малката любов, която прониква в човешката душа. Следователно, ако търсите добър приятел, ще го намерите в лицето на Бога. Ако искате да намерите един добър брат, търсете го между ангелите и светиите. – Как ще дружим с тези братя? – Много просто, те са навсякъде, в цялата вселена.

Съвременните хора са недоволни от живота си и казват: Какво ще придобием от този живот? – Животът на земята има смисъл по причина на духовния живот, на живота на небето. Това трябва да се знае. – Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Вие отивате, например, на театър, с часове прекарвате там. За кого отивате? – За актьорите. Значи, те ви дават подтик, те са прицелна точка на посещението на театъра. Кои са главните лица в оркестъра? – Музикантите. Кои са главните лица във време на война? – Войниците, а не посрещачите. Войниците могат да отслабнат, актьорите могат да изчезнат, договорите между държавите могат да се нарушат, държавите да изчезнат, но едно нещо остава вечно в света – Божията Любов. Бог е един и същ и неизменен през всички времена и епохи. Народите не изчезват, но се заместват с други, по-напреднали. На ваш език казано: Всички бедни, онеправдани, страдащи, които

вършат Божията воля и Му служат с любов, ще бъдат изпратени отново на земята. Бог ще им даде сила и мощ и ще им каже : Работете в мое име. Аз ще ви дам сила, ще ви подкрепя, за да внесете ред и порядък по цялата земя, но без никакво насилие. Абсолютно никакво насилие! Това е проповядвал Христос. Че има насилия в света, това е човешко. Да любим, това е Божествено. – Хора сме, не можем това. – Е, като обикновени хора, ще прилагате насилието, а като божествени хора, ще любите, ще живеете без насилие. – Как ще бъде това? – Като станеш божествен човек, ще разбереш, че може и без насилие. С насилието ти вредиш първо на себе си.

„И намери едного от своите съслужители, който му дължеше сто пенязи и улови го, та го давеше и не искаше да му прости." – „Доведете го при мене" – каза царят. Така ще стане с всеки човек, който не иска да прости на брата си. Не туряйте в ума си идеята, кой ви дължи. Според мене, човек трябва да благодари на Бога, че му е простил 10,000 таланта, че му е дал ум, сърце и воля, да служи с тях на Бога. Ако си търговец, бъди един от най-честните; ако си адвокат, бъди един от най-честните; ако си слуга, бъди един от най-честните; ако си учен, лекар или професор, бъди един от най-честните; ако си майка, баща, брат или сестра, бъди един от най-честните. – Възможно ли е това при условията, при които живеем? – Възможно е. Приложете този закон навсякъде в своя живот. Престанете да виждате грешките на своите братя. Не ги изобличавайте за погрешките им, но им прощавайте и кажете: Ела, братко, да си подадем ръка. Казвам: Като хора, вие не можете да си прощавате напълно, но Божията Любов ще прости грешките ви, и вие ще станете живи извори. Щом Бог живее в нас, ние всякога ще прощаваме. Ето къде можем да приложим своята воля. Това не става лесно, обаче, с постоянство всичко се постига. Християнството изисква герои. Днес вас няма да ви горят, да ви турят на кладата, но ще преживеете вътрешна борба. Съмнението ще дойде, но ще се справите с него. Философията, че животът се заключава само в ядене и пиене, отживя времето си. Няма

да мислите, че смисълът на живота е в парите и в къщите. Ще учите – нищо повече. Къде останаха старите учени? Аз виждам старите учени между сегашните учени. Всички са на едно място. А божествените хора ще имат паметници горе, на небето, а не на земята. Затова казва Христос: „Блажен е онзи, на когото името е написано в Божествената книга. Блажен е онзи, на когото светиите и ангелите са братя. Блажен е онзи, на когото Бог е Баща.“ За това се изисква абсолютно съвършен морал, абсолютна чистота по ум, сърце и душа – нужна е съвършена воля, която да прилага абсолютната Божия воля.

Като не разбират живота, мнозина питат: Къде отиде нашият близък? Защо умря? – Той е при вас. Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.“ При Него всички са живи. – Къде е моят мъж? Къде е синът ми, дъщерята ми? – Те са при Бога, при Любовта. Това трябва да го разберете. Бог търси начин, как да помогне на страдащите, да ги направи щастливи. Като дойде на земята, Бог вижда, че една жена плаче за умрелия си мъж. Бог търси начин, как да върне нейният възлюбен отново на земята. Майката плаче за умрелите си деца. Бог търси начин, да изпрати децата, да ѝ съобщят, че са живи. Не бойте се, не бързайте, всички ще възкръснат и оживеят. Всичко това ще проверите и ще видите, че в света съществува абсолютна правда, абсолютна мъдрост, абсолютна любов към всички хора. Това е Божественото. Ето защо, Христос казва: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз.“ Трябва ли да се страхуваме, щом Бог е с нас? Ето пътят, по който българите могат да оправят работите си. За кои българи говоря? Аз говоря за съзнателните българи. – Не трябва ли да бъдем патриоти? – Има нещо по-високо от патриотизма. Кажеш ли, че си българин, това значи, че си пратен на земята да служиш на Бога. Българи има и горе. Знаете ли името на българите на небето? Това име е важно. И ако Бог – Създателят на вселената, Който ръководи съдбините на народите, е на наша страна, Той ще изпрати разумни хора – разумни майки и бащи, ще ги благослови, и работите ни ще се оправят. Тогава всички

спорове и недоразумения, всички размирици ще изчезнат. Добри хора са нужни на света.

Аз не говоря за външния свят, но за онези разумни хора – дето и да са те – в църквата, в обществото, които служат на Бога с любов. Нека те отворят сърцата си и кажат: Господи, ние Ти служим с любов. Постъпвай с нас, както желаеш. Това е било Христовото учение преди 2,000 години, това е Христовото учение сега. Всички светии, всички добри хора по целия свят ще проповядват учението на Любовта. Аз желая Ормузд-дей да прости на всички и да остави по една кутийка с хубав, скъп пръстен за вашата дъщеря. И като отворите кутийката, да вземете този пръстен в знак на връзка с Бога. Само така животът ви ще се осмисли.

Беседа от Учителя, държана на 30 март, 1924 г. София.

КАЖИ САМО РЕЧ

Отговори стотникът и рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но кажи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ (Матей, 8:8)

Две положения са важни в живота: отрицателното и положителното. Стотникът разсъждавал правилно, разумно, логично. Той съзнавал, че силата на Христа не е във влизането в дома му, но в речта, която може да каже. Следователно, и нашата сила не е в тялото, нито в ръста, нито в пълнотата ни, нито в нашето богатство, но в разумността, която проявяваме в своя живот. Всеки човек, какъвто и да е, дължи своето величие на три съществени фактора: на своя ум, сърце и воля. Например, казват за някой лекар, че е знаменит, прочут. – Защо е прочут? – Защото е умен, знае как да използва четирите важни, основни елементи в природата – светлината, въздуха, водата и храната. Ако болният не използва тези елементи, колкото лекари да го лекуват, техните усилия ще бъдат безполезни. Ораторът или проповедникът, колкото и да са велики, без тези елементи нищо не струват. И те дължат величието и силата си на тях. Ще възразите, че светлината е външен елемент. Обаче, ние говорим за вътрешната сила на светлината, за това, което тя произвежда в съзнанието на човека.

Какъв е смисълът на сегашния ни живот? – Всеки има свой идеал и според него се определя и смисълът на живота му. Всички същества, от най-големите до най-малките, имат свои стремежи, свои цели. Въпреки това, никой не може без светлина. Пътуваш вечер през една тъмна, мрачна нощ, всеки момент може да объркаш пътя си. Далеч някъде виждаш една малка светлинка. Единствената цел, която имаш в този момент, това е малката светлинка. Ти се отправяш към нея.

Какво ще стане с тебе, ако тази светлинка изчезне моментално? Спираш се изненадан, не знаеш, коя посока да поемеш. Стоиш и чакаш, дано отново блесне светлинката. Щом се появи, ти пак тръгваш. Следователно, смисълът на живота, особено в тъмната, мрачна нощ, е светлината, която свети някъде далеч на хоризонта. – Коя е причината за явяването и изчезването на светлината? – Зависи или от мястото, или от самия човек. Ако пътят, по който вървиш, не е равен, светлината ту ще се явява, ту ще изчезва; ако съзнанието ти не е будно, светлината пак ще се явява и изчезва – става прекъсване на светлината в човешкото съзнание. Като се качваш нагоре, светлината свети и ти показва пътя; като слизаш, тя постепенно изчезва. Същото става и в психичния живот на човека, поради което той ту губи идеала си, ту го намира. Казваш: Изгубих идеала си. – Не си го изгубил, но пътят, по който вървиш, е хълмист, срещаш съпротивления. Когато слиза в материята, човек губи своя идеал. Няма нищо по-тежко в живота за съзнателния човек от това, да изгуби своя идеал. Той може да живее в охолство, да разполага с богатство, но щом изгуби идеала си, и животът му се обезсмисля. Той винаги ще чувства празнина, която с нищо не може да се запълни. Това са положения, които всеки е опитал.

И рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но кажи само реч.“ Само една дума искал стотникът от Христа. Питам: Кое е онова, което повдига човека? Кое е важно за вас: каквото вие мислите за мене, или това, което другите хора мислят? Над всичко е важна онази Божествена светлина и топлина, онзи жив хляб, онази небесна манна. Те слизат до човека, те създават условия за живот в него. Питат ме, какво мисля за Христа. – Какво мисля за Христа? Че и хората, от две хиляди години мислят нещо за Христа. Отворете книгите, да видите, какво са писали и пишат за Христа. Всички тълкуват въпроса, кой е Христос, дали, наистина, е Син Божи. Половината човечество е на едно мнение, другата половина – на друго мнение. Едни-други се убеждават и не могат да се убедят. И

едните доказват въпроса, и другите го доказват, но в доказателствата им има нещо криво. Това, което Христос внесе в живота, то е разумната любов, т.е. любовта в Божествения живот. Любовта е достояние за всяка душа. Явиха се различни тълкуватели на Христовото учение, но не засегнаха същественото. Те се занимаваха с неговата външност, с каква тога бил облечен, на какъв кръст бил разпнат и т.н. Мнозина и до днес още носят този кръст на врата си, особено в трудни моменти, когато отиват на бойното поле, когато боледуват. Въпреки това, кръстът не им помага: много войници умряха на бойното поле. Ако те бяха приели любовта в себе си, нито един от тях нямаше да умре.

„Кажи само реч." Под „реч" стотникът разбира разумното. Неговото момче е болно. От какво? Съвременните хора не са ли болни? Чудно ви се вижда това, нали? Каква по-страшна болест има от неразбирането? Днес хората един с друг не се разбират. – Защо? – Болни са те. Кой ще слугува на тези болни. Необходимо е да влезе разумността между тях. Наша задача е да покажем на хората истинския път за лекуване. Нужна им е светлина, чист въздух, чиста вода и здравословна храна. Това са четири елемента, които, правилно преведени в духовния живот, ще разрешат всички важни въпроси. Днес съществуват различни течения в живота, които го обясняват от различни гледища, с различна светлина. Добре е човек да се занимава с всичко, но той трябва да разрешава основно въпросите. Той трябва да изхожда от една здрава, непоколебима основа. Щом нощта е тъмна, мрачна, той се нуждае от една малка светлинка, към която да се стреми. Неговата посока трябва да бъде точно определена. И вие трябва да знаете, че вън от разумната любов, животът няма никакъв смисъл. Човешката любов сте опитали вече. Майките от години раждат, но коя майка е доволна от своите синове и дъщери? Хората са живели за своето отечество, издигали са велики империи. Това е светът, който те са съградили, но коя империя е доволна от тази любов? Империята не е в състояние да задоволи любовта. Това

показва, че и досега хората се скитат в илюзиите на живота, далеч от същественото. Тази е причината за вътрешния страх в човека. Всеки се стреми да се осигури по някакъв начин. Според мене, най-малко трябва да се мисли за осигуряване. Разумните хора няма защо да се осигуряват. Ако всички хора биха живели по Божествените закони, за всички щеше да има достатъчно. Богата е земята, тя разполага с неизчерпаеми енергии. Тя напълно би задоволила нуждите на цялото човечество. Обаче, неразумният човешки живот е разделил хората на лагери: на богати и бедни, на учени и прости. Действително, има разлика между учени и прости, но срещал съм учени, лишени от права, трезва мисъл, както и такива, със здрава, положителна мисъл.

„Господи, кажи само реч." И вие често се намирате в безизходно положение, като този стотник. Към кого ще се обърнете? Ще кажат, че сте малодушни, че търсите помощ отвън. Кой човек не се нуждае от помощта на разумните хора? Аз не съм срещал човек, който сам да разрешава задачите си. Някой се моли на Бога, но за него казват, че е глупав. Казвам: Глупав е, защото се моли на Бога. Ами ако се моли на човек, като тебе, не е ли глупав? Това не показва, че не трябва да се молиш на човек. Ще се молиш на брата си, и той ще се моли на тебе. Това е в реда на нещата. По-добре е, преди да ни се моли нашият брат, да разберем нуждите му и да ги задоволим.

Сега вие искате да заповядвате на любовта и казвате на ближния си: Ти трябва да ме обичаш. – Няма закон в света, който да регулира любовта. Единствената сила в света, която не се подчинява на никакви закони, това е разумната Божия Любов. Всичко, което осмисля живота, това е разумната любов. Тя прави хората безсмъртни. Който възприема любовта, той влиза в рамките на Божествения живот, дето всичко е хармония, дето няма смърт. Под „смърт" разбирам всичко онова, което ограничава човешките мисли и чувства. Привидно, човек може да е спокоен, да се мисли свободен, но вътрешно той се терзае. Някой външно е спокоен, но в стомаха нещо го гложди – вътрешно е неспокоен. Тази болка може да го заведе на онзи свят. Лекарят

констатира, че този човек има тумор в стомаха и трябва да го оперират. Сигурен ли е той, че след операцията ще оздравее? За другиго казват, че има тумор в мозъка. И него трябва да оперират. Сигурен ли е той, че като извадят тумора, ще оздравее? Бръкне ли лекарят в мозъка, всичко се свършва с този човек. Той може да остане жив, но разумното го няма вече. Лекарите и досега продължават да бъркат в светите места на човека. Те са бъркали и в гърдите, и в стомаха, и в мозъка, и в очите, и в ушите на човека. Няма тайно място в човешкия организъм, дето лекарите не са бъркали. И след това говорят за морал! После всички се питат, къде е човекът. Човешкото тяло е къща, но човекът не е там. Обаче, има едно място, дето лекарите не могат да бъркат. То е свещеният храм на човешката душа. Когато се прави операция на човека, святото в него, т.е. неговата душа, излиза навън. Когато разпнаха Христа, Божественото, т.е. Неговата душа Го напусна. Божественият Дух излезе от Христа и Го остави сам. Много естествено, Божественото не могат да разпнат. Никой не може да се докосне до Него. То прави човека силен, мощен. Всички хора се подчиняват на Божественото Начало в себе си. Затова в Писанието се казва, че двоеумният е раздвоен в своите пътища. – Защо е така? – Божественото не е в него. Такъв човек едно говори, друго разбира. Говори за Любовта, а крие в себе си нещо користно. Това не е любов. Любовта подразбира единство в целокупния живот. Единството осмисля живота. То го прави красив. Дето има единство в музикалните тонове, там има хармония. Дето има единство в мислите, чувствата и постъпките, там има хармония. Ако имаше единство в целия живот, той щеше да има друг израз.

Две неща спъват човешкия живот; те са го спъвали в миналото, спъват го и сега. Едното е, че хората не устояват на своите обещания – верността към Бога. Другото е, че не устояват на своя велик идеал. Ще ви приведа един разказ от египетската история. Някога, фараонът Хаки Бал искал да изпита верността на своите поданици, също и на своите слуги. Една вечер той извикал тайно при себе си, един от

верните си поданици, Озирис Бен, и му казал: Искам да те поставя временно да управляваш държавата вместо мене, без да подозират това моите поданици. Ще управляваш, както намираш за добре. Ще разполагаш, както знаеш, с всичко, което имам. Питам: Колко верни поданици може да има един цар? Ако остави един да управлява вместо него, да разполага с всичката му власт и богатство, без да злоупотреби с тях, как би постъпил той? Озирис Бен е постъпил разумно. След една година царят се върнал, и Озирис Бен му предал всичко в изправност. В ума и сърцето на този верен поданик не се явила никаква мисъл, никакво желание за обсебване на царския трон. Той стои по-високо даже от своя цар. Той си казва: Това място не е мое, то принадлежи на друг. Като заел мястото си, Хаки Бал си казал: Намерих един верен човек в света. На него всякога мога да разчитам. И аз ви казвам: Този идеален образ на истински човек е от мъжки пол.

Сега ще приведа друг разказ, пак из египетския живот, дето се разказва за една идеална жена – египтянка. Тя живяла във времето на Рамсез Салу – египетски фараон. Наричала се Елтамар, най-бедната мома в Египет. Същевременно, тя била толкова благородна, умна и красива, че обърнала внимание на младия фараон, Рамсез. Той се влюбил и пожелал да се ожени за нея. Тя му отговорила: Аз мога да се оженя за най-умния човек, макар и беден. В моите очи ти не минаваш за толкова умен. Ако не намеря такъв човек, няма да се оженя. Такъв трябва да бъде идеалът на човешката душа. Следователно, ако и вие имате верността на Озирис Бен и идеала на Елтамар, съвременният свят щеше да бъде съвсем друг, в сравнение със сегашния.

Днес всички говорят за Христа, за Неговата любов, а какви ли не измислици, изопачени неща се пишат във вестниците. Едва чуят нещо от мене и бързат да го предадат в изопачен вид. Защо изопачават думите ми? – Защото само външно, механически ги разбират. И след това, пак продължават да говорят за Христа, за Бога. Ние не говорим за Бога, а за Любовта. Без любовта никой не може да

разбере Бога. Като обичаш някого, ти си готов на всички жертви за него; наричаш го с най-хубавите имена. Ако не го обичаш, не си готов на никаква жертва, не виждаш нищо хубаво в него. Само любовта разкрива нещата. Тази е причината, дето човек греши по отношение на любовта. Любовта с нищо не се подкупва. Ако момата иска да привлече момъка чрез външната си красота, тя се лъже. Ако богатият момък иска да привлече красивата мома със своето богатство, той се лъже. Ако ученият иска да те привлече със своето знание, а светията със своите добродетели, и двамата са на крив път. Единственото нещо, което може да привлече човека и да преобрази неговия живот, това е великата, разумна любов, която действа вътре, в самия човек. Тя се проявява или по пътя на необходимостта – пътят на човешкото минало, или по пътя на сегашния живот, или по пътя на бъдещето. Миналото е законът на необходимостта, настоящето е Божественият Промисъл, а бъдещето – законът на Божията Любов. Значи, миналото, настоящето и бъдещето са трите посоки на Любовта. В закона на необходимостта има мъчение. Колко моми и момци са осакатени от човешката любов! Колко млади хора срещате с изгорени лица от ревност! Колко сърца е промушила ревността със своя нож! И тази любов минава за чиста! Не, в закона на необходимостта няма истинска любов. За да излезеш от тази любов, трябва да живееш в настоящето, дето работи Божественият Промисъл. В тази любов всички хора влизат като членове на едно семейство; всички са под закрилата на Божия Дух. От тази любов ще влезеш в закона на свободата, дето всички хора, всички живи същества имат еднакво право на живот. Всяко живо същество има право да живее. „Речи само реч“. Това са думи, изказани не от евреин, който изпълнява Мойсеевия закон, а от езичник, в душата на когото имало светлина, който разбирал великата истина на живота. И вие трябва да разбирате Христовото учение и да го прилагате. Ще го прилагате трояко: по закона на необходимостта, по закона на Божия Промисъл и по закона на свободата. Роден си, например, в християнски народ. Такава е

вярата на баща ти и майка ти. Следователно, по необходимост, и ти ще бъдеш християнин. Можеш, като християнин, да виждаш навсякъде Божия Промисъл. И най-после казваш: Ще живея като Христа, по закона на свободата. Не е достатъчно само да разбираш Христовото учение, но да живееш според него. – Как е живял Христос? – Той е живял според закона на Любовта и изпълнявал волята на Отца.

Христос казва: Готов съм да положа живота си за Бога и да изпълнявам всичко, което Той желае.

От две хиляди години хората говорят за Христа, но християните още не са обединени. Ще се изминат още 2000 години и пак няма да се обединят. Обединението не може да стане механически, както се стягат обръчите на кацата. Ако няма обръчи, които да съединят дъските на кацата, нищо не може да стане. Докато обръчите на кацата са здрави, те я стягат добре. Щом те се разпаднат, с тях заедно се разпадат всички части на кацата. Не става ли същото нещо и с хората? Костите са техните обръчи. Достатъчно е да се пръснат те по лицето на земята, за да не остане нищо от тях. Колко деликатни пръсти на млади хора са разпръснати по земята! Казвате: Трябва да се стремим към добър живот. Кой ще ни помогне в това? Ще кажете, че християнството е в състояние да ни помогне. – Защо? – Защото то изключва смъртта. Безсмъртието се постига само чрез закона на любовта. Ако в тебе се роди желание за отмъщение, или мразиш някого, то е все едно да се тровиш, да страдаш от проказа, която рязжда живота ти. В средните векове алхимиците са търсили жизнения елексир, чрез който да продължат живота си. Няма сила, по-велика, по-мощна от любовта. Тя ражда живота и го продължава, внася мир в човека. Ако любовта не работи еднакво във всички хора, тя не е истинска. Като знаете това, не мислете, че любовта ще дойде само чрез един човек. Впрочем, един човек я донесе, но всички хора ще я проповядват. Сега всички хора отиват срещу „Възкресение Христово“ в църква, със запалени свещи, и чакат да каже свещеникът:

„Христос възкресе.“ Следователно, когато и ангелите кажат: „Христос възкресе“, и вие трябва да запалите своите свещи. Запалената свещ е Божественият Дух. Когато Той дойде на земята, когато човешкото сърце възприеме Божественото в себе си, само тогава може да запалите свещите си. Това се изисква още сега от всички християнски народи.

Като говоря за живота, аз не го отричам в неговите съвършени прояви. Не казвам, че онзи, който е придобил любовта, не трябва да се занимава с наука, музика, с изкуство. Не, той ще учи всичко и лесно ще разбира. В Божията Любов има музика на любовта, наука на любовта и изкуство на любовта. Често ме питат, какво е учението, което проповядвам. Аз отговарям: То е учение за живата природа, която включва в себе си всички живи сили, с които се занимава науката. То е наука за човека, наука за разумното в света. То е наука за Бога, за любовта. Новото учение включва всичко, което е предмет на живота и на природата. Ето защо, ако кажа нещо, било по медицина, по музика, изкуство или каквато и да е област на науката, все ще се намери някой да се обиди. Лекарят ще каже: Това учение по-високо ли е от медицината? Според мене, истинският лекар трябва да знае много повече от това, което практикува. – Кога ще го научи? – Когато стане ученик на живата природа. Малко лекари изучават живата природа. Казвате: Кога не е имало лекари? Та те не познават ли още живата природа? – Да, от памтивека има лекари. И онези от тях, които са свързани с живата природа, се раждат лекари. Те идват с готово знание. Същото се отнася и до учените: астрономи, естественици, математици. Следователно, човек трябва да започне с това, което е вложено в неговата душа; да бъде верен на онези дарби, сили и способности, вложени в него. Това значи, да носи човек в себе си вътрешна наука, вътрешно знание. С това знание човек ще изучава себе си, живата природа и любовта. Който се учи по този начин, той е на правия път. Срещнеш ли такъв човек, веднага ще се разбереш с него: нито ти ще му говориш много, нито той на тебе.

Трябва ли добрият художник да ти разказва, как рисува? Достатъчно е да видиш, как четката се движи в ръката му, за да разбереш неговото изкуство.

Приятно е да гледаш, как рисува този художник. Приятно е да слушаш чистите и нежни тонове на цигулката, в ръцете на опитния цигулар. Като чуеш, как скърца лъкът в ръката на цигуларя, ти запушваш ушите си и бягаш далеч от него. – Защо не останеш да послушаш? – Не взима чисти тонове. След четири - пет години, като се научи да свири добре, тогава аз ще го слушам. Има умни хора в света, но и те още не разсъждават правилно. И хората, живели 2000 години след Христа, се осмеляват да ме питат, вярвам ли в Бога. Как да не вярвам в Бога! Аз живея в Него. – Ами в любовта вярваш ли? – Щом живея в Бога, естествено, че вярвам и в любовта. – Още в какво вярваш? – Вярвам в човека. – Още? – Вярвам и в живата природа. – Във друго нещо вярваш ли? – Не зная в какво още може да се вярва. Ако ви кажа, че и в друго вярвам, няма да бъде истина. Вън от истината всичко е лъжа. Няма лъжа в света, на която не може да се открие опашката. Една българска пословица казва: „На лъжата краката са къси." Кой човек се е облагородил с лъжата? Какво е допринесла лъжата на хората? Истината повдига хората, а лъжата ги понижава.

Има един закон, който изключва насилието и облагородява човека. Казват, че аз съм хипнотизирвал хората. Чудно нещо! Хипнотизирането е насилие, а аз проповядвам любовта, която изключва всяко насилие, всякакъв хипнотизъм. Ако е вярно, че аз хипнотизирвам, първо щях да хипнотизирам онези, които говорят против мене. А както виждате, те са свободни да говорят против мене, каквото искат. Какво ще говорят за мене? Аз оставям хората свободни, понеже служа на любовта.

Мнозина казват, че ние се занимаваме с духове. Какво зло има в духовете? Всички хора на земята са все въплътени духове, излезли от Бога. Под „дух" разбирам разумното начало в човека. За нас се говори,

че сме викали духове. Запитали една жена, как вика духовете. Тя отговорила: Хвърлям едно въже във въздуха и на него закачвам някой дух. – Не, не е този правият начин. Жената се е пошегувала. Нашите братя, обезплътени духове, идват при нас по закона на любовта. Достатъчно е да ги обикнете, за да дойдат при вас. Казано е в Писанието: Викайте Бога, Който е Дух, чрез закона на любовта. Щом се отправите към Бога, към Великия Дух, Той веднага ще ви се отзове. Без Бога няма мисъл, няма чувства, няма действия. Благодарение на Него, нашият живот се изправя. Любовта – ето базата, върху която стъпваме, като основа на нашия живот. Други ни упрекват, че сме били против църквата, против държавата. Не е така. Ние цитираме стиха: „Всяка власт е от Бога дадена.“ Ще кажете, че и вие зачитате властта. Щом е така, ще ви изпитат и в това направление. – Как ще ни изпитат? – Както изпитват професора, който иска да заеме катедра в университета. Преди да стъпи на катедрата, той представя диплома и научните си трудове. И цветът има свои признаци, свои отличителни белези. Така и властта, която зачитате, трябва да има отличителни белези, че е от Бога дадена. Аз съм казвал много пъти и сега казвам: Съществува една държава в света; тя е Божията държава и на нея трябва да се подчиняваме.

В Господнята молитва е казано: „Защото е Твое царството и силата, завинаги“. Прочетете седма глава от Данаила, дето е казано: „Бог въздига народите. Той им дава власт да управляват.“ Обаче, ние не правим въпрос за държавите. Ние се интересуваме от любовта, понеже тя разрешава всички въпроси, всички противоречия. Ако имаш любов, ти ще разрешиш всички въпроси. Като не разбират любовта, някои казват: Този е военен, той си служи с оръжие. – Какво е предназначението на военния? Според мене, предназначението му е да пази реда и порядъка в живота. Че е воювал, това е една случайност. Какво е предназначението на лекаря? – Да учи хората на ония закони, които обуславят тяхното здраве, техния добър живот. Че се явила някаква болест, и лекарят трябва да се занимава с нея, това е

случайност. Лекуването и воюването са случайности. И лекарят, и военният се борят с неприятели, които случайно срещат на пътя си. Животът не почива на случайности, но на любовта. Вложете любовта в живота си, за да разрешите основно всички въпроси.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ Стотникът разбирал, че разумното Слово на Христа ще въздейства върху момчето му и ще го излекува. Статистически е доказано, че болестите се явяват и изчезват периодически. Определено е, колко болни ще оздравеят и колко няма да оздравеят. Изчислено е, всяка година, колко параходи ще потънат, колко къщи ще изгорят, колко деца ще се родят, колко хора ще умрат. Тези числа, в продължение на период от 20 години, постепенно се увеличават, след което започват да намаляват. Има един закон, според който събитията стават периодически. – Защо потъват параходите? – Защото не са взети под съображение някои неща. – Защо изгарят къщите? – Защото не са взети предвид някои предпазителни мерки. Всички нещастия се дължат на нарушение на известни закони. Болестите показват, че хората не спазват закона на любовта. Казано е: „В който ден ядеш от забранения плод, непременно ще умреш.“ Значи, преди да беше нарушен този закон, смърт не съществуваше. Смъртта дойде след непослушанието на първите човеци. Те не изпълниха Божия закон. Следователно, дето любовта отсъства, там има нарушение на великите Божии закони. Тази е причината за вътрешната празнота, която хората усещат. Дето любовта отсъства, там съмнението и подозрението се ширят. Слушаш някой да ти говори и се питаш: Говори ли този човек истината, или не? Всеки може да разбере, кой говори истината. Няма скрито - покрито в света. И в човека, и в животните е вложено едно чувство, с което те проверяват нещата.

Великата истина, към която се стремим, не е само за хората, но за всички живи същества. При сегашните условия на живота, две неща се искат от човека: любов и разумност. Разумният лесно си създава приятели. Достатъчно е да прости задълженията на своите

длъжници, за да ги направи свои приятели. Обаче, неразумният жертва висшето за нисшето. Той дава под съд длъжниците си, осъжда ги и така си създава неприятели. Ако оставите животът да се развива разумно и естествено, вие бихте придобили дълбок вътрешен мир в себе си. Някой се мъчи да докаже, съществува ли Господ, или не. Каква полза от това доказателство? Каквото и да е доказателството ви, Бог съществува. Представи си, че доказваш на слепия, че Бог съществува, че има блага в света. Каква полза от тия блага, ако нямате сетива, с които да ги възприемете? Казваш на слепия, че има светлина, а той не я вижда. Какво е нужно на слепия? – Да развива зрението си. Аз не говоря само за външните сетива. Ако е въпрос само за тях, как ще възприемете Божията Любов? Как ще почувствате Божиите блага? В човека има едно особено сетиво, особено чувство, чрез което той може да възприеме Божията Любов, Божиите блага. Това чувство не е еднакво развито у всички хора. Тази е причината, задето говориш на някого за Бога, а той или нищо не разбира, или друго нещо разбира. Когато Божественото чувство у човека се развие, той ще възприеме Божията Любов и сила в себе си и ще стане безсмъртен. Христос казва: „В последните дни ще го възкреся." – Кои са последните дни? – Когато това чувство се разцъфти, както пъпката на слънчевата светлина, ти ще направиш първата вдишка, ще възприемеш Божествения живот. Докато не цъфне, човек е в положението на малкото дете в утробата на майка си. Щом излезе вън от нея и направи първата вдишка, то се разцъфтява. Значи, съществуването и животът на човека зависят от първата вдишка. Ако дете се роди и не заплаче, то е мъртво. То трябва да направи първата вдишка, да стане реакция в него и да започне новият живот. В първата вдишка се крие съзнанието на човека.

Като говоря на хората за Божията Любов, те ме питат: Ти говорил ли си с Христа, говорил ли си с Бога? – Чудни са хората! Ако им кажа, че съм говорил, ще кажат, че не съм с всичкия си ум. Как ще си обясните тогава думите на Христа, Който казва: „Идете и

проповядвайте моето Слово, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ На друго място казва: „Ако вие пребъдвате в мене и изпълнявате моите заповеди, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Значи, животът, сам по себе си, не е нещо реално; той е израз на Божия Дух. В този смисъл, всички хора трябва да станат духовни, да придобият Божията радост, Божията интелигентност; да разберат живата природа; да влязат в Божествения живот. Само така, животът на сегашните хора ще се преобрази.

Като не разбират смисъла на живота, хората сами се тровят. Няма по-силна отрова от отрицателните мисли, чувства и състояния на човека. Страхът, омразата, съмнението, подозрението са такава отрова. Те са утайки, които се наслояват в кръвта и я тровят. Може ли, при такива състояния, човек да бъде здрав? Той се нуждае от вътрешно преобразуване, от нова, чиста среда. Като влезе в тази среда, там той намира истинската почивка. Тази среда е Божията Любов. В нея човек се чувства свободен, от никого необезпокояван. Какво по-голямо благо от това: да живееш в Божията среда; да се разговаряш с Бога; да изпълняваш Неговата воля. Какво по-велико от това: да живееш с разумни същества; да разбираш разумната природа, и тя да ти отговаря.

Днес всички се питат, какъв е смисълът на живота. – Да живеете в съгласие с живата природа; да живеете в съгласие с разумните същества; да живеете в съгласие с Бога на любовта – ето смисълът на живота.

Беседа от Учителя, държана на 6 април, 1924 г. София.

ОЩЕ МАЛКО

„Още малко и няма да ме виждате; и още малко, и пак ще ме видите, защото аз при Отца отхождам“ (Йоан, 16:16)

При сегашното си развитие, животът е едно голямо противоречие, с което не можем да се примирим и на което не може да се намери цяр. От хиляди години великите умове на човечеството се занимават с великата задача, да намерят цяр за това противоречие. Не че абсолютно няма цяр, но както няма цяр за всички болести, така няма цяр и за всички противоречия. Ето защо, всички се питат, защо и как е влязло противоречието в живота. Всички хора искат да бъдат щастливи. Това е естествен, вътрешен стремеж в човека. Всички хора искат да осигурят съществуването си на земята. Като наблюдавате хората, виждате, че всеки живее така, като че хиляди години му предстоят да живее на земята. Той е толкова сигурен, толкова убеден в това, като че никой не може да го измести. Обаче, днес го срещаш здрав, разположен, а утре чуеш, че заминал за онзи свят. Една малка причина го отнесла: или паднал лошо, или ял мъчносмилаема храна, или имал слабо сърце. Казват: Замина човекът за другия свят. Всички търсят щастие, но въпреки това, се натъкват на различни философски системи, които убеждават хората, че на земята няма щастие. Щом е така, защо трябва да насочвате своите сили и енергии в път, който не ви обещава щастие? И паякът, който изплита добре своята мрежа, стои със седмици на едно място, без да хване нито една мушица. С какво търпение очаква той да му падне отнякъде една муха! Обикаля той мрежата си, поправя я. Майстор е паякът. Питам: Какво мисли паякът, не разбира ли, че времето е неподходящо, че няма мухи? Той си мисли, че все ще му падне нещо. Той е търговец без купувачи. Има такива търговци. Седне някой в дюкяна си и чака клиенти. Той се

пита: Толкова време чакам, най-малко 30 души трябваше да дойдат в дюкяна ми. Колко лекари седят и очакват пациенти. Лекарят минава за благодетел на човечеството: лекува болни, помага им. Но все пак очаква, дано дойде някой, да спечели нещо. Ако не дойде нито един болен, той пак се пита: Къде отидоха болните, защо ги няма? Той не мисли толкова за тях, колкото за себе си – да изкара по някакъв начин прехраната си. На физическия свят реалността е в яденето.

Съвременните хора говорят за някакъв морал, но те го нямат. Истинският морал е неизменен. Мойсей казва: Не лъжи, не кради, не убивай, не прелюбодействувай и т. н. В какво се заключава кражбата, убийството? – Какво да не крадеш, какво да не убиваш, Мойсей не е обяснил. Под „не убивай“ разбирам: Не отнемай на кое-да е живо същество условията, при които Бог го е поставил да живее. Вие мислите, че в света съществува голям безпорядък и търсите начин, да внесете нов порядък, нов морал. Какъв е вашият морал? – Безморалие. Някой вземе пари на заем от съседа си, обещава му голяма лихва, но после не дава нито лихвата, нито взетата сума. Младият момък, като се жени, обещава на своята възлюбена въздушни кули: на ръце ще я носи, в коприна ще я облича, с файтон ще я разхожда; слуги ще ѝ прислужват. Нарича и ангел, свой спасител. Но щом се оженят, положението се изменя. Коя е причината за промяната в човешките състояния? Защо човек се изменя така бързо? – Защото няма здрава основа в живота си. Под „здрава основа“ разбирам тази, която при всички условия остава неизменна. Човек се нуждае от истински, жив морал, от жива разумна сила, която да обхваща целокупния живот.

Религиозните, учените и философите често разглеждат въпроса за Бога, но, в същност, какво е тяхното понятие за Бога? Кой учен или философ е дал истинско понятие за Бога? Какви ли не дефиниции са дали за Него! Ако има някой, който е дал всички блага на човечеството, това е Бог. Въпреки това, Той е най-малко познат на хората, и към Него е отправена най-малката благодарност. Най-големите престъпления се вършат в Негово име. Христос казва: „Иде

час и сега е, когато всеки, който убие един вярващ, ще мисли, че служба принася на Бога.“ Това е криво разбиране за вътрешния смисъл на живота.

Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате.“ Щом престанете да виждате Бога, може да извършите всички престъпления. Днес, когато се вършат големи престъпления в света, искат да ме убедят, че хората са правоверни. Какво означават думите „няма да ме виждате“? Това показва, че слънцето на живота залязва. Когато слънцето залезе, тогава излизат нощните птици и животни. Обаче, тогава всички пойни птички заспиват. „И още малко, и ще ме видите.“ Какво ще видите? – Изгревът на Божествения ден – на великото и разумното в света. Това означава времето, когато човек разбере и съзнае, че животът има смисъл; когато той се закваси от разумния, Божествен живот. Седели ли сте под слънчевите лъчи? От хиляди години слънцето говори на нашите уши, но ние не можем да разберем неговия разумен говор. Кой учен човек е разбрал този говор? Човек е създал фонографа и се хвали със своето изобретение. Какво би казал той, ако можеше да създаде една машина, която да възприема звуковете в пространството? Ако можеше да направи това, той щеше да схваща, какво му се говори от разумния свят. Откак е създадено слънцето, то все говори, но и най-големите учени не могат да разберат неговия език, затова те казват, че слънцето не говори. – Не, слънцето говори, но няма хора, които да го разбират. Когато някой ваш приятел ви говори, а вашето ухо не е достатъчно развито, вие чувате само шум. Колкото повече се приближавате до приятеля си, или колкото повече се развива ухото ви, вие започвате да различавате звуковете на разумната Божествена реч. И българите се смущават, че излизаме рано сутрин на разходка. Аз искам да ви науча на езика на светлината. Тя е езикът на природата, чрез която слънцето ни говори. Когато хората научат езика на слънцето, тогава ще дойде новата култура. Там е спасението на човечеството. Не можем ли да разберем езика на светлината, ние постоянно ще страдаме, ще боледуваме, ще

ни затварят, ще ни убиват. – Защо става това? – Защото хората още не разбират разумния език. Знаете ли, как действува една блага дума? Велика сила се крие в нея. Всеки може да каже една блага дума. Някой се гневи на съседа си, че му дължи 2,000 лв. и му се заканва, че ще го убие. – Чакай, приятелю, какво има? – Този ми дължи 1,000 лв. – Аз ще ти платя вместо него. Като получи парите, той омеква и казва: Малко се разгневих, извини ме. Човещина е. – Ако е въпрос само за 1,000 лв., давам ти 2,000 лв. Този приятел струва повече от 2,000 лв., защо ще го убиваш? – Това не е моя работа, аз си искам парите. Днес всички хора говорят за морал, жалят Христа, че се измъчил на кръста. Мъже и жени плачат за Христа, а не искат да знаят, че техен брат умира за 1,000 лв. Друг пък гние в затвора. За този Христос, който страда там, не мислят. Те казват: Това е в реда на нещата, или тъй рекъл Господ. – Не, това ние казваме, Бог не е рекъл така. – Защо става всичко това? – От неразбиране на великия Божествен език.

Един от древните царе решил да направи едно угощение, на което поканил представители на всички животни. Това било преди хиляди години, когато птиците и животните говорели като хората и живеели братски с тях. Най-напред поканили вълка на гости и пред него сложили едно добре опечено агънце – той много обичал агънцата. А на трапезата, пред овцата, сложили малко трева. Представителка на змиите била една голяма боа. Пред нея турили една печена жаба, гълъб и мишка. Пред гълъба сложили в една чинийка житни зрънца. Дошъл и песнопоецът славей – пред него сложили мушички. Славеят си казал: Така ставаш певец. Умен трябва да бъдеш! Като нахранили, царят запитал всеки поотделно, защо яде такава храна. Като запитал вълка, защо яде агнета, той отговорил: Тази храна се добива най-лесно. Искам да имам свободно време за работа. Хвана агнето и всичко свършва в един момент. Попитал същото и змията. Тя казала: Аз ям жаби, защото, според нашите учени, в тях крие такава енергия, необходима за поддържане на нашия живот. – Защо ядете гълъбчета? – В тях има енергия, която

разширява нашата мисъл. – Защо ядете мишки? – И те ни дават особена енергия. Най-после, царят запитал овцата: - Защо се храниш с трева? – Като няма какво да се яде, ще се храним с трева. Оттук-оттам ни гонят, принудихме се да ядем най-простата храна, да не ни преследват. Само така можем да живеем в мир. Като дошъл ред до гълъба, царят го запитал, защо се храни с житни зрънца. – Когато слязох от небето, казаха ми да се храня само с житни зрънца. Те са храната на любовта и на чистотата. Един ден, когато хората започнат да живеят като нас, тогава ще настане мир по цялата земя. Този разказ е алегоричен.

Съвременните хора търсят начин да оправят живота си. Те не искат да отстъпят от своите възгледи, защото всеки мисли, че неговата философия е най права. – Прави са вашите възгледи, но един от най-важните е, каква трябва да бъде вашата храна. Христос е дал пълен отговор за това. Той казва: „Не само с хляб ще се храни човек, но с всяко слово, което излиза от устата на Бога." Следователно, истинска храна е Словото Божие. Преди две хиляди години Христос е изказал това, но въпросът още не е разрешен. Всеки се пита: Как можем да се храним със Словото, излязло от Божията уста? Вие били ли сте при Господа, да знаете, кое е Словото, което излиза от устата на Бога? Това е най-великото, дадено от Бога преди хиляди години. Питам: Не излиза ли най-красивото нещо от човешката уста? Не очакваме ли най-сладките думи от човешката уста? Кое ни радва в майките и бащите, в братята и сестрите, в поетите и музикантите? Не е ли тяхната красива, разумна реч? Няма човек, който да не обича сладката дума. Не само хората, но и животните, като се срещат, разговарят се и си разменят по една сладка дума. Те се вслушват в гласа на интуицията и но нея вървят. Ако си гладувал три деня и срещнеш човек, който ти предложи малко хляб и плодове от своите, какво ще кажеш? Той ти предлага да седнете заедно и да си хапнете. Ще си размените по няколко сладки думи и, като се нахраните, ще се

разделите. Ще помните ли този ден? Не само че ще го помните, но той ще остане един от великите дни в живота ви.

Какво правят съвременните хора, като се срещнат? Първата им работа е да се критикуват. Ако разберат, че не са с еднакви религиозни или политически разбирания, веднага започват да спорят, кой е на правата страна. И до днес още религиозните спорят върху християнството. Кой е основният принцип на християнството? Малцина имат ясна представа за това. Онези, които си отговорили на този въпрос, са в разумния свят, между разумните същества, не са на земята. Те живеят според Христовото учение. Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате". Има хора, които от 2,000 години не са виждали Христа и дълго време още няма да Го виждат. Същото се отнася и до някои народи. – Защо е така? – Проследете историята на християнските народи, сами ще разберете това. Вижте, какви жестокости проявиха християните в последната война. Цели четири години се биха без почивка. Те нямаха време даже мъртвите си да погребат. И това са християнски народи! Едно време, когато се биеха варварите, от време - навреме си даваха почивка и, след като погребваха мъртвите, отново се биеха. Каква е разликата между варварските и християнските народи? Как се биеха евреите? Те избиваха населението на цял град и над избитите прекарваха дикани. Цели четири години, ден и нощ, се биеха съвременните християнски народи, с желание всеки да победи, да покаже своето юначество. Приложиха ли те Христовото учение? Постъпиха ли като ученици на Христа?

„Иде час и сега е, когато всеки, който ви убие, ще счита, че принася служба Богу." Днес, в 20 век, хората продължават да се убиват. Като ги питат, защо правят това, те се оправдават с условията. Такива били времената и условията, че не могло без война. – Кой е казал това? Кой е дал живот на човека? – Не зная, кой му е дал живот, но зная за себе си, че съм роден в България. – България ли е дала живот на българина? – Майка ми ме е родила, тя ми е дала живот. –

Представи си, че се отнеме храната, водата, въздуха, светлината и топлината в природата, тогава ще видиш, може ли майка ти да те роди. Трябва да знаете същността на нещата. Бог е дал живот на всички живи същества, следователно, никой няма право да отнема този живот. Бог е Любов, която ражда живота. На тази Любов ще посветите живота си и на нея ще служите. Религиозните очакват да дойде Христос на земята и да възкреси мъртвите. Ще дойде Христос на земята и ще произнесе думите „Бог е Любов." Само Любовта е в сила да възкреси мъртвите. – Тогава да дойде Христос по-скоро. – Ще дойде, но ще намери ли хора, които ще повярват, че Бог е Любов? Ето, слънцето, което всеки ден изгрява, ми говори, че Бог е Любов. От хиляди години го познавам и слушам неговите думи. Аз слушам, какво ми говори слънцето, а не, какво ми казват богословите. Аз не слушам и пророците, макар че се разговарям с тях. Като срещна Исайя, казвам му: Ела, приятелю, да кажеш нещо. В миналото много говори, кажи и сега нещо. – Много говорих, но още не е дошло време да се изпълни пророчеството ми. – Вярно ли е, че се разговаряш с пророците? – Разговарям се с тях, защото те и днес са на земята. Вие сте ги турили горе някъде и само разисквате, кой какво е казал. И апостолите са на земята. Апостол Павел, апостол Петър и сега работят, проповядват Христовото учение. Те са носители на любовта. Ако мислите, че те имат корона на главата си, много се лъжете. Те минават като обикновени работници, които прилагат любовта. Не само те, но всички апостоли, всички добри християни работят в света и прилагат Христовото учение. Ако не е така, как ще разберете стиха от Писанието, дето е казано: „Идете и проповядвайте Словото Божие, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." На друго място е казано: „Ако опазите Словото ми, аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас."

Мнозина казват: Ако приемем християнството по нов начин, нашите умове ще се объркат. Чудни са хората, като мислят така. Че техните умове никога не са били оправени! В какво се заключава

нормалният човешки ум? Какво ще кажете за жестокостта на хората? Къде е нормалността им? В жестокостта ли? Аз съм срещал безверници с по-меко и добро сърце, отколкото във вярващите. Това се дължи на доброто естество на човека. Макар и безверници, те проявяват своето добро сърце. Някой казва, че не вярва в Бога, но като види, че човек се дави, веднага се хвърля във водата, да го спаси. Защо го спасява, като не вярва в нищо? Той казва: Дави се човекът, трябва да му помогна. Това показва, че в човека има нещо добро, което всякога може да се изяви. Тази е добрата страна в човека. Срещал съм вярващи, които повече философстват, а по-малко вършат добро. Благодарение на това философстване, хората се отдалечили от пътя на истината.

Христос казва: „Още малко, и няма да ме виждате." Нека всички свещеници и проповедници от целия свят, отговорят на въпроса: Виждали ли са Христа? Знаят ли, какво означава Духът Христов? Вятър ли е той? Според мене, Духът е Разумното, Великото Начало, Което носи всички блага в живота. Аз Го виждам във всички хора, дето Той работи неуморно. Той слиза до човека и отново се качва. Казано е: „Духът на истината ще ви научи на всичко." Питате: Той всякога ли говори истината? – Да, Той носи не обикновената, а абсолютната истина. Всеки, който говори абсолютната истина, е готов да сподели с брата си всичките си блага. Не говоря да споделяте благата си с онзи, който има къщи, ниви, дрехи. Аз имам пред вид бедния, който няма нищо. Щом имам два чифта обувки, две дрехи, ще дам едната на онзи, който е лишен, който живее в мизерия. Това изисква любовта. Не чакай да ти искат, но като разбереш, че някой се нуждае, пръв ти пристъпи към него и му дай, каквото имаш. Това е великото и красивото в живота. Това изисква Бог от нас. Ако Той носеше нашия ум, ако се гневеше като нас и ако нямаше любов в себе си, Той би затворил небесата за човека; би затворил пътя към всички блага; би изпъдил хората от земята. – Какво ще стане тогава? – Всякакъв живот щеше да се прекрати. Обаче, в Бога има велика любов.

Аз виждам, как хората отиват при Бога. Те се изправят на молитва, после коленичат и казват: Не виждаш ли, Господи, какво вършат с нас? Обраха ни. - Колко ви взеха? – Десет хиляди лева. – Дайте му 10,000 лв. – казва Господ – и да си върви. Друг се моли: Господи, аз бях проповедник, но ме изпъдиха от църквата. – Не се безпокой, аз пак ще те назнача. – Добро да е мястото, Господи. – Всички майки и бащи все се оплакват, и Господ ги назначава. Не съм срещал човек, който да каже: Господи, благодаря Ти за благото, което си ми дал. – За какво се молят хората? – Те постоянно се оплакват, че това нямали, онова нямали. Казвам: Велик е Бог! Той изведнъж приема мисълта на всички и казва: Дайте на тези хора, каквото им е нужно. Колкото по-лоши са хората, толкова повече Бог казва: Дайте им, дайте им! Колкото по-лоши са хората, толкова повече - богатство им дава Господ. Те едва могат да го носят.

Като наблюдават живота на хората, някои християни се питат: Защо този човек е толкова богат? Защо има толкова много къщи? – Какво искаш ти: да имаш една къщичка на земята, или горе на небето? Да имаш голямо богатство на земята, или да имаш светъл ум, благородно сърце и диамантена воля, да успяваш във всичко. Ако имаш десет къщи, и всеки ден се караш с наемателите си, на прав път ли си? Кое предпочиташ: богатство, или светъл ум? – Светъл ум, разбира се. Чистото сърце се възприема от хора с чисти сърца. Аз бих желал да проповядвам на хора с добри сърца. Ако е за философстуване, и аз зная да изопачавам нещата. Обаче, зная, че няма човек на земята, който, като изопачил Божествената Истина, да е успял в живота си. В цялата окултна история, от незапомнени времена, от как свят светува, няма нито един човек, нито един ангел, който да е изопачил Истината и да е придобил нещо ценно. В Божествения свят най-малката лъжа или най-малкото зло носят най-лоши последствия. Ето защо, всякога помнете, че Бог е Любов. Само така ще се ползувате от благата на живота. От 8,000 години човечеството си служи с насилие, за постигане на благата. Обаче,

насилието нищо не е допринесло. Приложете любовта и влезте във връзка с Божествената мъдрост. Като ставате сутрин от сън, кажете си: Господи, покажи ни, как да използуваме деня. Колкото по-искрено се молите на Господа, толкова по-ясно ще се открие пред вас целият план за прекарване на деня. Ще чуеш един тих глас да ти говори: Посети днес няколко бедни вдовици, няколко сирачета. Занеси им нещо за ядене. Каквото ти каже Господ, трябва да го изпълниш. Казваш: Господи, зает съм: правя научни изследвания, имам да решавам сериозни задачи. Нямам време да ходя при вдовици и сирачета. Щом се отказваш да изпълниш волята Божия, нищо няма да постигнеш. Всичките ти усилия в науката и в изкуството ще пропаднат. Като не изпълняваш волята на Бога, ще дойдат болести, сиромашия. Питаш след това, защо страдаш. – Защото не си в съгласие с Бога. Казвам: Лишете човека от светлина, от чист въздух, храна и вода, и в продължение на една година, той ще стане инвалид. Лишете човека от любовта, мъдростта и истината, и в една година той ще стане инвалид. Целият свят е пълен с инвалиди, с хора, които не разбират, що е любов, що е истина в живота.

Помнете: Любовта носи живота. Тя внася разширение в човека. Мъдростта носи светлина и знание. Тя внася хармония в живота. Истината носи свобода за човешката душа. Който не разбира трите велики закона – на любовта, мъдростта и истината, започва да философствува върху живота, светлината и свободата и дохожда до своеобразни заключения. Аз не съм против философствуването. Нека всеки мисли по свой начин, но добре е да си създадете една положителна философия за живота. Тогава математикът ще се занимава със своите формули и изчисления, но ще ги прилага в живота. Какъв математик е този, който не може да изчисли, какво го очаква след една година? Това е най-малкото, което той може да предскаже. Духът работи в хората, и те трябва да използуват условията, които той им дава. Казвате: Всичко се дава даром. – Даром се дава, но усилия са нужни за това. Изследвайте мозъка на великите

и гениални хора, да видите, как е организиран той. Мозъкът им не е като на обикновените хора. Това показва, че те са работили много, за да го организират и обработят. Мозъчните клетки на добрите и праведни хора се различават от клетките на грешните и лоши хора. Аз съм разглеждал под микроскоп кожата на човек, който е престъпил Божиите закони и намирам голямо деформиране на клетките ѝ. Дали този човек е роден престъпник, или отпосле се е отклонил от правия път, не е важно. Клетките му се различават от тези на праведния и добър човек. Погледът му също се различава. Изобщо, от грешните и престъпни хора се разнася смрад надалеч. Като дойде някой престъпник при мене от него излиза такъв смрад, че едва го издържам. Ще кажете, че престъпленията се скриват. – Няма нищо скрито-покрито в света. Престъпленията отдалеч миришат. От тялото, както от ума и сърцето на чистите и праведните излиза голямо благоухание. Те носят живот на хората. Те са живи, динамични сили, проводници на Бога. Божият Дух се проявява чрез хората. За да предават Словото Му, те трябва да бъдат смели, безстрашни. – Какво ще говорят на хората? – Ще говорят за Божията Любов, за възприемане на Божествените сили. С други думи казано: Не се противопоставяйте на Божествените сили, на това, което Бог е вложил във вас. Тогава, като срещнете някой религиозен, кажете му: Братко, да си подадем ръка в името на Бога и да се разберем. Радвам се, че и ти, и аз вярваме в Христа, като Син на Бога, като проводник на Неговата Любов.

Питате: По колко трябва да се плаща за проповядването на Словото? – Колко плащаха на Христа? Колко плащат на Христовите последователи? – Ако проповядваме без пари, как ще живеем? – Ами Христос как живя, как се прехранваше? Ще кажете, че Христос имал сила. – Че и вие, като последователи и ученици на Христа, можете да бъдете силни. Щом искате да проповядвате на хората, вие трябва да им дадете пример на безкористие. Не казвам, че на свещениците не трябва да се плаща. Ако аз кажа това, значи, изнасилвам

положението. Свещеникът сам трябва да каже: Братя, аз искам да работя безкористно, по любов, както Бог е определил. Мислите ли, че като работи човек безкористно, ще умре гладен? Направете този опит, да видите, как работи законът. Силата на човека е в прилагане на любовта. Като обичаш някого, той е готов да даде последната си хапка за тебе. Това се отнася и до животните. И те проявяват любовта си към хората.

Ще ви приведа един пример. Когато отиваме на Витоша, минаваме през село Драгалевци. Едно селско куче се привърза към нас толкова много, че през което време минавахме през селото, то всякога ни придружаваше. Качваше се с нас на планината и там прекарваше целия ден. Като се връщахме, и то с нас тръгваше. Щом слезехме в селото, кучето си оставаше там, а ние продължаваме пътя си. Разправяха ми един интересен случай с един французин колар и един кон. След войната коларят намерил този кон на бойното поле и го взел у дома си. Между коларя и коня се завързала такава дружба, че не могли един без друг. По това време автомобилите в Париж толкова се умножили, че по нямане на работа, коларят трябвало често да гладува. Пък и конят бил стар, не могъл да работи, та и той гладувал заедно с господаря си. Като гледал страданията на коня, коларят го потупвал нежно и му казвал: Их, братко, и двамата сме осъдени на страдания! Един лен коларят впрегнал колата и се отправил в една гостилница, дано някой от клиентите да го потърси за работа. Влязъл в гостилницата, поогледал се, никой не го повикал, и пак излязъл. Пред коня си видял един офицер, който със сълзи на очи милвал коня и му говорел нещо. – Какво има? – запитал коларят. – Този кон е мой; той ми спаси живота през войната. Можеш ли да ми го продадеш? Ще ти дам, колкото искаш. – Не, този кон е единственият ми приятел, с когото споделям всичко. Не го давам! Как разрешил въпроса офицерът? Той казал на коларя: В такъв случай, ти и конят ще дойдете да живеете при мене. Така осигурили животът си и коларят, и конят.

Сега и Христос казва: „Елате при мене и вие, и вашият кон, да живеем всички заедно. Чистосърдечни хора са нужни днес. Всички, които любят Бога – православни, евангелисти, католици, теософи, каквито и да са те, трябва да си подадат ръка в името на своя Велик Баща, Който им говори чрез езика на светлината. Тогава ще дойде новата епоха в света. Тогава ангели ще слизат на земята. Велики Учители ще дойдат между хората, и сухите науки, като сухи кости, ще се облекат в плът и ще оживеят.

„И още малко, и ще ме видите.“ И днес казва Христос: „Още малко, и ще ме видите. Защо ще ме видите? - Защото аз отивам при Отца си, и Отец ми е Любов.“ Тази Любов прониква в цялото Битие. Отсега нататък, Отец ще се проявява. Това се казва и в Откровението: „Чух цялото създание да хвали Бога.“ Със своята Любов Той примирява всички противоречия. Всяко същество, което чуе гласа на Любовта, ще каже: Един си, Ти, Господи! Една е Твоята Любов! Една е Твоята Мъдрост! Една е Твоята Истина! Ти ще ни дадеш свободата.

„Още малко, и ще ме видите.“ Знаете ли, какъв тържествен ден е да видите Христа? Знаете ли, колко тържествен за вас е денят, когато видите майка си, която не сте виждали 20 години? С голям трепет очаква дъщерята своята майка. С голям трепет очаква синът онзи ден, когато ще види своя изгубен баща. Ще кажете, че голям е трепетът на младия момък, когато види своята възлюбена. Да, но този трепет не е траен; той се изменя. Възлюбена, в правия смисъл на думата, е само душата, на която сърцето никога не изменя. Ние трябва да живеем като души, а не като тела. Голямо е съмнението на човека. Какви ли съмнения не са прониквали в човешкото сърце! Какви ли съмнения не са отправяли хората и към мене! Някой ме гледа и се съмнява в мене. Казвам му: Не се съмнявай, пред тебе стои човек, който може да ти каже истината. Опитай ме, но не ме човъркай. Ако ме човъркаш, ти сам се спъваш. Аз съм готов да споделя всичко с тебе; да пожертвувам всичко за тебе, без да осиромашея. Казвам, че няма да осиромашея, защото зная, че Великият Божи Дух работи в мене. Казват: Какво

говори този човек? – Аз зная, че говоря абсолютната Истина. Аз свидетелствувам за Божията Истина и казвам, че в нея няма никаква измяна и промяна. Тя е абсолютна и неизменна. Същото се отнася и до любовта, през всичките векове. Хората могат да се обличат с каквито искат дрехи, но дрехата на любовта е една и съща.

Мнозина ме питат, как гледам на държавата. Чуден въпрос! Представете си, че пътувам с параход, несполучливо направен. Заедно с мене пътуват около 1000 души. Повдига се буря. Параходът се люлее, всеки момент може да потъне. Ние сме всред морето. Какво ще правим? Трябва ли да се бием помежду си? Единственото нещо, което можем да направим, е да се молим на Бога да стигнем благополучно на брега. Щом се видя вън от опасността, ще кажа: На такъв параход втори път не се качвам. И на сегашните народи казвам същото. И вие се намирате в такива несигурни параходи. Молете се да излезете благополучно на брега. Втори път не влизайте в такива параходи. Има един единствен, здраво направен параход. Има една държава в света, която се налага на всички. Тя се управлява по три велики закона: по закона на Божията Любов, по закона на Божията Мъдрост и по закона на Божията Истина. От тези закони произлизат други два: Законът на Правдата и законът на Добродетелта. Това е кодексът на тази единствена държава. По него тя се управлява.

„Още малко, и ще ме видите, защото аз отивам при Отца си." Тази държава иде вече в света. Вие ще бъдете свидетели на това време. Ще проверите, дали думите ми са верни. Бог иде в света! С грамадна сила ще бъде разтърсена цялата земя. Всички народи ще се разтърсят. Умовете и сърцата на хората ще се обърнат, и те ще започнат да мислят и да чувствуват правилно. Всички хора ще станат кротки. Знаете, че слонът е лош, когато се раздразни. С хобота си той може така да те подхвърли, че нищо да не остане от тебе. За да го укротят, индусите го обръщат няколко пъти с корема нагоре, след което той става кротък, безопасен. Метод е това. Така постъпва и Господ с хората. Като ги обърне няколко пъти с корема нагоре, те

стават кротки като агънца. Иде великата Любов в света! Тя ще организира сърцата на всички хора. Днес всички хора, всички учени – англичани, руснаци, французи чувствуват, че иде нещо велико, красиво. Ето защо, всички трябва да бъдем готови. Смело да приемем Божията Истина и да я приложим в живота си; да проявим беззаветната Божия Любов към всички хора, към всички живи същества. Да възприемем Божията Мъдрост, носителка на знание и светлина. Да се радваме на свободата на новия ден – за всички хора, за всички животни и растения. Само така ще познаем, че Христос царува в света. Тогава и хора, и животни ще си отдъхнат и ще кажат: Благодарим, че Бог царува на земята! Тогава ще се чуе новият химн, който някога Йоан е чул. На земята ще се пее нова песен – песента на необятната Божия Любов. Когато хората се срещат, ще си кажат: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина царуват на земята!

Бог царува на земята! Това значи, да заживеят всички хора по братски.

Беседа от Учителя, държана на 13 април, 1924 г. София.

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Просете, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори. (Матей, 7:7)

„Просете, търсете и хлопайте!“ Просяците разбират смисъла на думата „прося“. Майките, загубили своите синове, разбират смисъла на думата „търся“. Закъснелите пътници, които хлопат по хотелите, разбират смисъла на думата „хлопам“. В тези думи Христос е предал една идея, която не е напълно изразена чрез тях. И на еврейски тази идея не е изразена, както трябва. Какво се разбира под думата „прося“? – Искам нещо. Просенето показва, че на човека му липсва нещо. Не само хората просят, но и животните, както и растенията. Просенето е вътрешна нужда, вътрешен подтик на живата природа, която иска нещо. Какво просят растенията? – Светлина и влага. Като пренесем този процес в човешкия живот, виждаме, че човек, в едно отношение, е като растението. – Какво му липсва тогава? – Липсва му нещо съществено, не само днес, но още от създаването на света. От осем хиляди години, цялата човешка култура е насочена към търсенето. Всички философски системи, всички религии, целият обществен живот са насочени към търсене, с цел да доставят на хората това, което им липсва. Религията ни говори за един живот, извън някъде; незнаен, непонятен. Някога ни го представят като този на земята. Както и да описват другия живот, все ще го опишат в същите форми, както и земният. И философите, които търсят смисъла на нещата, искат да проникнат в дълбокия смисъл на живота. И те ни запознават с онзи свят. Изобщо, в религията се изучава закона на просенето. И богомолците изучават този закон. Те просят, с цел да постигнат нещо. Значи, религиозните просят, а философите търсят, ровят в природата, изучават я и казват: Ние ще ви покажем истината.

Според мене, най-умни са онези, които хлопат. В това отношение, децата знаят най-добре това изкуство. На какво ли не хлопат те – на дъски, на тенекии. В хлопането човек проявява своята воля. Само разумното хлопа, търси и проси. Какво означава думата „просете“ на български? Ако махнете буквата „п“, остава „росете.“ Ако махнете следните две букви, ще остане „сете.“ На български „сете“ подразбира, да се досети човек за нещо, да разбере това, което му се говори. Или човек се досеща, какъв е дълбокият вътрешен смисъл на нещата. Аз свързвам думата „прося“ със закона на обичта. Търсенето свързвам със закона на мъдростта, а хлопането – със закона на истината. Да просиш, да търсиш и да хлопаш, това са вътрешни, психологически прояви на човешката душа. Това не са само думи. Като кажеш една дума, тя трябва да изявява своя вътрешен смисъл.

„Просете, търсете и хлопайте!“ Като говоря върху този стих, някои ще кажат: Искаме да чуем нещо съществено. – Аз бих желал да чуя от някой философ, кое е същественото в живота. Българинът ще каже: Същественото е да бъдеш българин. Англичанинът ще каже, че същественото е да бъдеш англичанин. Обаче, същественото не е нито да бъдеш българин, нито да бъдеш англичанин. Това е само една форма, един стремеж. Под „съществено“ разбирам неизменния идеал на човешката душа. – Кое е същественото, според вас? – Да изкарвам прехраната си. – Яденето съществено нещо ли е? Днес много спорове се водят за яденето. Например, явява се спор, месо ли да яде човек, или растителна храна, главно плодове. По този въпрос учените са на различни мнения. Те доказват, какви елементи се съдържат в месната храна, какви – в растителната и оттам вадят заключение за ползата от едната или другата храна. – Какво ще придобиете като месоядци или като вегетарианци? Месоядците казват, че месната храна дава повече сила. Вегетарианците казват, че растителната храна предава повече мекота на човека. – Това ли е същественото, да станеш по-силен, или по-мек? И овцата, която е по-мека, умира; и вълкът, като силен, също умира. В края на краищата, дохождат микробите, червеите и изяждат

и овцата, и вълка, и човека. Тези, които проповядват месоядството, или вегетарианството, имат друга някаква идея зад тях. Как разбирате думите на Христа: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“? Тъй щото, ако въпросът за месоядството или вегетарианството се разглежда по буква, той ще доведе до катастрофални резултати. От такива резултати страда цялото човечество.

„Просете, и ще ви се даде.“ Питам: Ако човек проси цял живот, какво ще придобие? Придобива ли той нещо съществено? – Не, пак просяк си остава. – Като прося, все ще получа нещо. – Обработил ли си даденото? Ученикът иска от Учителя си да го осведоми върху тайните сили на природата, но ако не обработи силите, вложени в него, той не би могъл да се ползва от силите на природата. Следователно, просенето има смисъл само при любовта. Ще просиш от онзи, когото обичаш, и като ти даде нещо, ще го обработиш. Така ти ще се свържеш с този човек. В живота съществува механическа връзка между хората, както са свързани дъските на кацата с обръчи; съществува и органическа връзка – между мисли и чувства; най-после, съществува връзка и между човешките души. Важно е, с какво е свързан човек. Ако е свързан с железен обръч, това е едно нещо – механическо свързване. Ако е свързан, както клетките в растенията, това е органическо свързване. Така се свързват човешките мисли и чувства. Ако двама души са свързани в мислите и чувствата си, те непременно ще се обичат. Външно не се вижда никаква връзка; всъщност, те са свързани вътрешно, затова се обичат.

Преди години, като правех разходката си, видях двама души, вързали с въже едно малко теле и го водят. Веднага след тях тича една крава. Спрях се да разбера, защо кравата тича сама. Казах си: Тя тича след теленцето си, свързана е с него. Как ще си обясните вие това? Какво съзнание има кравата?

Често ни се казва: Защо се занимавате с отвлечени въпроси? Дайте ни нещо съществено, реално. – Кое е реално в живота,

видимото ли? Чудни са хората, които казват, че само видимото е реално. Реално е не само това, което виждаме и опитваме със своите сетива, но и това, което можем да подложим на вътрешен опит – не само чрез своя ум и сърце, не само чрез своята душа, но и онова, което можем да проверим чрез своя дух. Реалното, до което човек се домогва, по външен или вътрешен път, му дава мощ и сила.

Ще приведа един разказ от древността. Адептът Азман Бера, като изучил всички тайни, свършил и двете школи – школата на черното братство и школата на Всемирното Бяло Братство – трябвало да държи изпит пред своя Учител. Учителят му го превърнал първо в кокошка. Тя живяла известно време при своя господар, на когото снасяла яйца. Като престанала да снася, един ден децата на господаря казали на баща си: Татко, мазничка е тази кокошка. Не можем ли да опитаме вкуса на нейното месце? Бащата решил да я заколи: хванал я и я заклал. Пръв бащата искал да опита вкуса на нейното месо. Като го опитал, Азман Бера оживял в корема му и започнал да рови. Бащата станал от масата, започнал да вика, да крещи, не могъл да си обясни, как така кокошката оживяла в корема му. А кокошката си ходела в корема и ровела. Най-после, той повърнал, и кокошката излязла от устата му и проговорила: Втори път да не колите кокошки. Разбрахте ли, какви са последствията на клането? Който се опита да ме заколи, така ще ровя в корема му. Разчуло се навсякъде, че кокошката ровела в корема на господаря си. Един ден тя се изгубила, отишла при Учителя си. Той ѝ казал: Добре разреши задачата си.

Сега аз мога да ви обясня този въпрос от научно гледище. В случая, заклaната кокошка представя опасен микроб. Има неща в живота, които не можем да ядем. Те са отрова, която, щом влезе в организма на човека, ще го умъртви. В този смисъл, отровата не е нищо друго, освен излишъците на живите същества, на които отнемате живота. Те искат да ви кажат, че нямате право да отнемате живота им. Тяхното място не е във вашия корем.

След първия изпит, Учителят на Азман Бера му дал втори изпит – превърнал го на овца и го пратил в дома на един богат човек. Господарката била добра жена. Тя редовно взимала млякото и вълната на овцата и била доволна от нея. Обаче, един ден господарят ѝ казал: Днес ще заколя овцата, искам да я опитам. Купих я доста скъпо, хранех я добре, затова искам пръв аз да вкуся от нейното месце. И този път овцата оживяла в корема на своя господар и започнала да се движи на една, на друга страна. Той се надул толкова много, че не могъл да си намери място и започнал да вика, да се тръшка по земята, докато най-после я повърнал. Овцата се изправила на краката си и проговорила: Господарю, аз не съм от тези овце, които можеш да ядеш. Достатъчно беше, че ти давах млякото и вълната. Ти трябваше да ме оставиш да си живея свободно. Ще кажете, че това са приказки, залъгалки. – Възможно е да е така, но кажете ми нещо, което да не е залъгалка. Преди няколко деня четох едно хубаво описание на Рилската пустиня, от виден български писател. Като описва пустинята, той пише: „Скалите оросяват хребета на планината." Мисля си: Да пише, че скалите са разхвърляни или пръснати по хребета на планината, разбирам, но да пише, че оросяват хребета, това не подхожда. Обаче, турчинът ще каже, че така дошло на калема. Значи, и това е залъгване.

Христос казва: „Просете, и ще ви се даде." Просенето подразбира интензивно желание на човека да разбере дълбокия смисъл на живота. Като го разбере, той трябва да изучи законите, които поддържат живота. Детето на една майка заболява. Уплашена, тя веднага вика лекар. – И това не е лошо, но понякога лекарят влошава положението на болния. Чрез инжекции той внася в нежния детски организъм отрова, с която той не може да се справи. В резултат на това лекуване, детето умира. И без инжекциите, кръвта на това дете е нечиста. Причина за неговата нечиста кръв е майката. Ако тя водеше чист живот, ако мислите и желанията ѝ бяха чисти, тя щеше да предаде своята чиста кръв и на детето си. Тогава, при всички условия

на живота, детето щеше да издържа. Чистата кръв подразбира здрав, силен организъм. Има майки, пред които и смъртта отстъпва. От каквато болест и да заболее детето на такава майка, тя казва на смъртта: Слушай, нямаш право да вземеш детето ми. Смъртта се покланя пред нея и си заминава. Смъртта е съвкупност от безброй микроскопически същества. Тя отстъпва пред любовта на майката. Ако любовта на майката е слаба, смъртта взема детето й. Майката поплаче известно време, докато се примири. Най-после тя казва: Такава била волята Божия. – Не, това не е волята Божия. Детето е заболяло поради изверженията на тези малки същества, попаднали в кръвта му. Щом няма сила, която да им се противопостави, те се размножават все повече и повече, докато отнемат живота на детето. Обичта на майката е в състояние да предотврати всякаква болест, даже смъртта. Ще кажете, че майката обича детето си и плаче за него.

Какво представя плачът? Кой човек плаче? – Слабият. Някой държи пушката си, отдалеч се пази и минава за герой. – Това не е геройство. И съвременните хора искат с пушката да минат за герои. – Това не са герои, но страхливци. Кой от сегашните хора не е страхлив? Събрали се на бойното поле две неприятелски войски: и едните, и другите страхливци. Отдалеч се чуват пушките им – „дан-дан“ и като се върнат в отечеството си, минават за герои, награждават ги с георгьовски кръст за храброст. Друг, паднал убит, провъзгласяват го за герой. – И това не е геройство. Аз наричам герой онзи, който се бори със смъртта и я победи. Някой свършил два факултета, минава за учен, за голям герой. Като дойде гладът, той пипне празния си джоб и му казва: Слушай, аз съм голям герой. Свършил съм два факултета, но условията на живота ме изненадаха и сега съм принуден да prося. И тръгва той да проси. – Свършил си два факултета, но те е страх. – Що е сиромашията? – Който е свършил два факултета, трябва да знае да свири. С гъдулката си в ръка, той никога няма да остане гладен. Щом мине през някое село, ще събере младите и ще почне да им свири. На втория и третия ден те вече сами ще

почнат да го търсят. Който е свършил два факултета, трябва да знае още и да лекува. Като влезе в някое село, да лекува болните. Ще гладува ли този човек? Много болести има между хората. Учените им турят латински имена. Например: диабет, диспепсия и др. Знаете ли, какво е диспепсията? При тази болест човек се чувства крайно притеснен – тежко е състоянието му, защото храната не може да се смели. При такова състояние, човек става песимист. Това не е за осъждане. Всички хора все имат по едно слабо място в организма си.

Казвам: Човек трябва да учи, да се справя с мъчнотиите си. Какво предназначение има училището? – Да развива ума на детето, да дава знание на младите, да направи ума им пластичен, пъргав, за да разбира законите на живата природа. Училището не трябва да дава само теоретични познания, но и да прилага наученото. Теорията и практиката вървят паралелно. С науката заедно ще върви и религията. Нейното предназначение е да ни запознае с живите сили на Любовта. Казано е, че има само един Бог, Който е създал света. Щом Бог е създал света, Той е най-умният, най-великият. Като признаваме, че Той е създал света, какво повече може да искаме от Него? Ако в света съществува известна дисхармония, тя не се дължи на Бога. Ако ядеш нездравословна храна и заболееш, трябва ли да отдадеш причината на Бога? Прав ли си да мислиш, че такава е волята на Бога? – Не, волята на Бога не е в боледуването на човека. Следователно, ние се нуждаем от един вътрешен морал, чрез който да познаваме, кои неща са верни, и кои не са. Морал има и в обществения, и в политическия живот. Когато някой лъже много, казват, че е прекалил, минал границата. И в лъжата има мярка, има граница. Русите казват: „И в безпорядъка има порядък." Значи, за всяко нещо има мярка, докъде може да се простира. От обществения живот не може да се изисква велик морал. И в търговията има морал, но не всякога се прилага. Кой търговец може да приложи Христовия морал? Кой търговец може да обича ближния си и да му продава като на себе си? И в науката, между учените, има известен морал. Кой учен

е толкова съвестен, че може да прилага Христовия морал в отношенията си към другите учени? Като излезе нова, научна теория, първо трябва да се провери, всички учени да се изкажат добросъвестно за нея. А днес какво става? Щом се яви една теория от запад, веднага нашите учени я приемат и прилагат. Те я считат авторитетна. Не се минава много време, пак някой учен от запад намира, че в тази теория трябва да стане известна промяна. Веднага учените се съгласяват. Най-после, и българските учени отстъпват от първото положение и приемат новото. След време друг учен внася известна промяна в теорията и отново всички се съгласяват с него. Значи, тази теория, която провъзгласиха за абсолютно вярна, претърпява ред промени. Така всички хора отстъпват от една позиция на друга. Питам: На коя позиция ще се спрете най-после? Абсолютният морал, абсолютната истина са написани в човешката душа. Следователно, за всеки даден случай, човек може да се справи с написаното в себе си и да се произнесе, дали една научна теория е вярна, или не.

Дръжте в ума си следното правило: Всеки здравомислещ човек, всеки човек с добре развити чувства, всеки истински вярващ, могат да познаят, дали една теория е вярна, или не; дали едно верую е истинско. В това отношение, всеки може да направи един опит. Вземете една хубава ябълка, завийте я в книга и дайте я на един свой приятел. Ако той може да запази спокойно, пасивно състояние, ще възприеме известни енергии, които излизат от ябълката и ще каже: Ябълката е здрава, добра за ядене. Това се възприема по хармонията, по доброто разположение, което приятелят ви придобил. Научно той не може да обясни този факт, но вътрешно го схваща. Като разреже ябълката, приятелят ви ще провери, че наистина, тя е външно хубава и приятна на вкус. Като направите този опит няколко пъти, ще се убедите в истинността на моите думи. Значи, една ябълка внася хармония във вас, а друга ябълка – дисхармония. Ако първият опит излезе несполучлив, направете втори, трети, деветдесет и девет опита.

Така именно ще разберете, има ли изключение в това правило. Сполучливите опити ще турите на една страна, а несполучливите – на друга. Докато се основавате на този закон, той всякога ще ви ръководи правилно. Това показва, че човек не е оставен на произвола на съдбата си. В ума на човека е вложена поне една Божествена, светла идея. Ако човек сам не помрачава своя ум, нито изопачава своето сърце, Божествената светлина ще го изведе на спасителния бряг. Като говоря за Божествената светлина, аз гледам на нея като на жива светлина. Зад всекиго от вас, аз виждам по едно същество, по-развито от вас. То постоянно ви следи, наблюдава, грижи се за вас, да не се провалите някъде. Нали и вие се грижите и за най-малкото плодно дръвче, посадено в градината ви. – Плодното дръвче съзнава ли тази грижа? – Може да я съзнава, може и да не я съзнава. Знае се, че и дърветата, и цветята познават, кой ги обича. За да познаете, дали даден човек има светъл ум, добро сърце и благородна воля, послужете си с едно цвете, като пробен камък. Например, посадете едно нежно цвете в саксия и го дръжте в стаята си. Ако цветето вирее и се развива добре при вас, вие сте благороден човек, с добро сърце и светъл ум. Но ако изсъхне от вашите мисли и желания, вие не сте добър човек. Ето защо, аз препоръчвам на всеки от вас, да си обработва една малка цветна градинка. Цветята ще му послужат като пробен камък, да познае, както себе си, така и своите близки. Ако цветята в градината изсъхват при тебе, колко повече хората ще изсъхват. Те са по-деликатни от цветята. Имаш дъщеря, красива, млада мома, свършила университета. Дойде при тебе млад момък, свършил два факултета, иска да се жени за дъщеря ти. За да го разбереш какъв е, дай му едно цвете в саксия, той да го гледа, да се грижи за него. Не му казвай, защо му даваш цветето, но виж, в какво състояние ще бъде то след един месец. Ако цветето изсъхне, кажи му: Господине, не мога да ти дам дъщеря си. Той може да обещава, че ще се грижи за нея, ще я гледа като писано яйце, но ти не му вярвай. Ама щял да страда; и това да не те смущава. Бог не е създал дъщеря ти, това красиво цвете, за

човек, който може в един месец да я съсипе. Цветето опита характера на момъка. Служете си с този метод и в бъдеще. Като дойде шестата раса, така ще се изпитват не само младите моми и момци, но и управниците. Който иска да управлява, ще му дадат да отгледа едно цвете. Това не е обидно. Благородство се иска от човека. Когато човек иска да управлява, трябва да прояви живота на своята душа – своя вътрешен живот. Нека всички почувстват, че при тях стои човек с висок морал и благородна душа.

Христос казва: „Просете, и ще ви се даде.“ Какво трябва да просите? – Да се всели във вас великата Божия Любов, която ще ви направи истински човеци. Без тази любов никой не може да се развива правилно. Същото се отнася и до природата, до нейните форми. Във всяка животинска форма, в която любовта не действа правилно, има отражение върху черепа. За да проверите този закон, изучавайте сравнителната анатомия. Ще видите, че между черепа на месоядните и тревопасните има разлика. В черепа на вълка, например, има известно изопачаване, което се дължи на неговата жестокост. В змията отклонението е по-голямо, в жабата – още по-голямо. Когато змията хване една жаба, крякането ѝ се чува на половин километър разстояние. Тя иска да каже, че насилието е лошо нещо. – Лошо е насилието, наистина, но когато гълта мравките, тя не мисли, че прави насилие. Като чуете, как кряка жабата, казвате: Горката жаба! Аз пък казвам: Горките мравки! Но и мравките си служат с насилие. Те крадат готовата храна на другите животни. Те са първокласни крадци. Когато една мравка открадне нещо, веднага съобщава на другите. Всички, една след друга, тръгват да крадат. Учените казват, че главата на мравката, в сравнение с тялото й, е много голяма. – Наистина, голяма е главата на мравката. Какво означава това? – Вие сами ще си отговорите.

„Търсете!“ – казва Христос. Наука, знание се придобиват чрез търсене. Какво търсят учените? Каква е тяхната задача? – Да помагат на човечеството. Казват за някой лекар: Отличен хирург е, голям

специалист. – Това не е нещо ново. Хирурзи са съществували хиляди години преди него. Има животни, които майсторски правят операции. Преди години бях в Търново. Една сутрин излязох на двора и седнах пред масата да пия чай. Пред мене, в една кутия, имаше захар. Докато се готвех да си взема захар, долетя отнякъде една голяма муха, кацна на захарта и започна да смуче. Аз я наблюдавах. След малко дойде една оса, кацна върху мухата, с намерение да я изпъди. Обаче, мухата не се мръдна, не отстъпи. В един момент осата отряза главата и крилцата на мухата и започна да смуче захарта. Аз не забелязах, кога стана тази операция – със светкавична бързина. Мисля си: В кое училище и при кои професори се е учила осата да прави хирургически операции? Осата казва на мухата: Слушай, аз съм голям хирург, добре владея изкуството си. Когато кракът ми стъпи някъде, ти трябва да бъдеш далеч от мене. Не отстъпиш ли, главата ти ще отиде.

Мисля си: Ако осата беше стъпила върху пчела, нямаше да ѝ откъсне главата.

Защо ви давам тези примери? На какви мисли могат да ви наведат? Искам да обърна вниманието ви върху грубостта в живата природа. Божият Дух работи усилено в цялата природа, за да облагороди и смекчи тази грубост. Тя прониква в органическото царство, във всички живи същества. Всеки човек е опитал тази грубост в себе си. Достатъчно е да го поставят при трудни условия, за да я прояви. Когато мъчат, тормозят някого, той е мек, кротичък. Рече ли той да тормози другите, тогава се вижда неговата грубост. За да познаете човека, дайте му пари, власт и сила. Само тогава ще познаете, колко е мек и благороден. Само при богатството ще познаеш, доколко човек е умен. При силата и властта ще познаеш неговото благородство и човещина.

„Търсете, и ще намерите." Търсенето има отношение към Божията Мъдрост, към истинското знание, което трябва да се приложи в живота. Нещастията в съвременния живот се дължат на

неприлагане на истинското знание, в неприлагане законите на Божията Мъдрост. Цялата европейска култура ще мине през големи изпитания: ще стане голямо пресяване на досегашните възгледи и разбирания. Всички заблуди, съмнения и подозрения ще се пресеят и ще остане чистото. На земята ще останат само героите – хора със светли умове, с чисти и благородни сърца, със силна и възвишена воля. Те ще останат над ситото. Живата природа отново ще ги посади. С тях ще започне новата култура, която ще създаде новите хора. Ние не поддържаме онази религия, която казва, че спасението е за всички. Не, спасението е само за благородните и разумни хора, които вършат волята Божия. Спасението не е за престъпниците. Как ще влезе престъпникът в Царството Божие? Той веднага ще извади своя револвер и ще почне да стреля. Може ли такъв човек да остане там? Как ще влезе в Царството Божие онзи критикар? Той ще критикува всичко, което види, и ще внася смут между останалите. Мястото на такъв човек не е там. Човекът на съмнението и подозрението, на охолния живот, не може да престъпи прага на Царството Божие. И да влезе там, той ще се съмнява във всичко и ще мисли само за ядене и пиене. Виждате един едър, пълен човек, тежи 100–120 кг. Казвате за него: Добър е той, обича семейството си, жена си и децата си, и те го обичат. – Обичат го, докато е жив. Щом умре, гледат по-скоро да се освободят от него. Тогава червеите си казват последната дума. Те се нареждат около него и започват да го благославят. Знаете ли, какво е положението на този човек в гроба? Докато сте живи, казвате: Да ядем и да пием! – Да, вие ядете и пиете, и за нищо друго не мислите. Чудна философия!

Преди 25 години познавах един ученик от Варненската гимназия, който беше беден, но и в училището не му вървеше. И по характер не беше изправен: каквото вземеше от съучениците си, нищо не връщаше. Случило се, че гладувал три деня, отникъде нищо не получил. Най-после си казал: Ще отида в гостилницата на Шишко – дебел, здрав, добродушен човек, да се наям добре. Поръчва една,

втора, трета порция – яде момчето, не се шегува. Шишко му поднася порциите, гледа го весел, разположен и си мисли: Навярно е получил наследство отнякъде, доста пари ще паднат от него. Момчето продължава да яде. Най-после става от масата и тръгва да си отива. – Чакай, ти се нахрани добре, сега плащай! – Нямам пари, не мога да платя. – Така ли? Като си нямал пари, не можа ли да изядеш само една порция? Ти изяде десет порции, и не мислиш да плащаш. Чакай, ще ти дам да разбереш, кой е Шишко. Хваща го и му удря един бой, да помни, как се яде без пари. Обаче, като излязъл от гостилницата, ученикът си казал: Набиха ме, но се наядох до насита. Такава е философията на повечето хора. Те казват: Поне ще се наядем в този живот. Ще се наядете, но един ден ще ви хване смъртта и ще ви затвори в земята. Знаете ли, какво ви очаква там? Поне ядохме и пихме. – Това не е философия. Това не е правилно разбиране на живота.

Казвам: От всички се иска да живеят разумно. Дали живеете така, или не, природата е записала всичко това на главата: на окото, на ухото, на носа, на устата, на пръстите. Човек е написана книга. Тялото на човека показва цялата негова история, всички перипетии, през които е минал. Засега тази наука е скрита. – Опасна наука е тя. – Опасна е за онези, които не я разбират. Питате, как се познават хората. – Те се познават по външната си форма. Как се познава вълкът? – По главата, устата, зъбите и ноктите. Как се познава овцата? – Също по главата и по копитата. По какво се познават птиците? – По същите признаци и по клюна. Това не е достатъчно. На орела клюнът е завит. Питате, защо ноктите на едни птици са остри, а на други – тъпи? За някоя птица казвате, че е благородна. Но да не попаднете в ноктите ѝ! Аз съм наблюдавал такова благородство. Една година, като бях в Русенско, през една хубава майска сутрин си правех разходката. На едно дръвче видях един кос - свири. По едно време песента изчезна. Погледнах нагоре и видях - един сокол задигнал птичката. Ето какво представя живата природа. Като не разбирате, защо иде

този сокол, вие казвате: Сокол грабна птичето! – Така е, но какво ще кажете, когато това става между хора, които минават за културни, за християни, учени? И то сега, в 20-ти век! Когато става между прости хора, за тях ще се намери оправдание. Но как ще се извинят учените професори, които учат другите на морал? Как ще оправдаят те своите грешки и престъпления? Ще кажат, може би, че са слаби, че имат недостатъци, пороци. Съгласен съм с това, но слабият трябва да бъде смел и решителен, да изповяда погрешките си и да има желание да ги изправи. Нека имат доблестта на Сократа. Един физиогномист, като наблюдавал Сократа, казал му: Ти имаш известни слабости в характера. Сократ му отговорил: Това беше едно време, но с волята си аз успях да преодолея своите слабости. И наистина, за да се убеди сам в това, той се оженил за Ксантипа, за да види, дали ще може да се справи с нейния характер. Като го запитвали, защо не се оженил за друга жена, Сократ отговарял: Ксантипа е мой добър професор. Ако мога да издържа нейния характер и прояви, за мене ще бъде лесно да се справя с всичките си мъчнотии и противоречия.

Мнозина от вас са в положението на Сократа, доброволно са поели своите мъчнотии. Ако ги преодолеете, вие сте силни хора. Христос казва: „Търсете, и ще намерите.“ Кого търсите? – Своя възлюбен. Той хлопа някъде отгоре, но вие не го виждате. И детето хлопа. Кога? – Когато е останало вън. Някога и мъжът хлопа. Защо хлопа той? – Жената знае. Тя гледа на него, като на малко дете и го пита, какво иска, но той мълчи. Жената казва: Кажи, какво искаш; готова съм да направя всичко за тебе. Днес съм готова да изпълня само съществено ти желание, не всички. Утре ще изпълня друго твое желание. Това значи благородна и умна жена. Това е жена с воля, с разумно сърце и добър ум. В огъня на Божествената Любов се коват всички благородни постъпки. Имаш един приятел, малко сприхав. Приложи същото отношение и към него. Няма по-хубаво нещо от това, да бъдеш търпелив, но не като овцата. Няма по-велика черта в човешкия характер от търпението. Обаче, само разумният търпи;

само онзи, който е изпълнен с любов, който има силна воля. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Можете да си представите, какво дълготърпение има Бог, Който, след като е дал всички блага и условия на хората, вижда техните грешки и престъпления и мълчи. Той работи разумно, планомерно, докато изведе всички хора на щастлив край. Той е намислил да преобрази земята и да пренесе своите добри и послушни деца на друга планета.

Казвате: Дотегна ни вече тази земя! – Колко години сте учили и ще учите на тази земя! Десет хиляди години, прекарани на земята, това са десет Божествени дни. Един Божествен ден е равен на хиляда години на земята. Ако си живял 365 хиляди години на земята, това се равнява на една Божествена година. Много ли е това? Понякога ние си служим с измерването на мравките. За тях годината е много дълга. Пространството за тях е също много голямо. Ако слънцето употребява 200 милиона години за едно обръщане около своя център, тогава на колко ще се равнява една наша година? – На една 200 милионна част от слънчевата година. Ето защо, когато те сполетят неволи и нещастия, изисква се трезв ум, търпеливо сърце, силна воля, за да могат да се понасят. Ще срещнете в живота прости, но търпеливи хора. Например, лекарят казва на болния, че трябва да го упои, за да му направи операция. Не, и без упойка може. Той седне на стола, тури ръката си на масата, окото му не трепва. Лекарят реже, а болният не охка. Той чувства болка, но издържа. Има болни – вярващи, които по десет пъти на ден се молят, но едва видят ножа в ръката на лекаря и почват да викат. Могат да се молят, но търпение нямат.

Търпеливият е изучавал търпението с години, не го е придобил изведнъж. – Той не е чувствителен, затова търпи. – Не, характер има този човек. Търпеливите хора, както и онези, които издържат на мъчнотии, имат правилен череп. Търпеливият става от операционната маса и благодари на лекаря за сполучливата операция. Той има самообладание. Някой, като му направят операция, едва се окопитил от болките, започва да критикува лекаря; да говори лоши

работи по негов адрес. Той забравя даже да благодари. Природата постоянно прави операции. И съвременният строй прави такива операции. Ние се намираме на един несигурен параход и трябва да се стремим, час по-скоро да излезем на спасителния бряг. – Кой е този бряг? – Божията Любов. Само любовта осмисля живота. Без любов няма живот. Какво прави младият момък, като се влюби? По цели часове той обикаля къщата на своята възлюбена. Минава един - два - три пъти, въздъхва и си отминава. Върне се вкъщи, вземе перото и напише едно стихотворение. Защо този момък обикаля къщата на момата? Защото има да взима нещо от нея. Когато човек има да дава, той не смее да мине през улицата на своя кредитор, не иска да чуе за него. Казват му: Да минем през тази улица. – Не искам, не обичам тази улица, нещо ме притеснява. Обаче, ние можем да живеем в този свят, защото има поне Един, Който ни обича. И заради Него, като младия момък, можем да обикаляме по няколко пъти къщата Му. Заслужава човек да обича! Това наричам аз религия. Който обича, той има религия; той е религиозен. Когато животното обича, и то има религия. И то служи на един идеал. Това наричам религия в широк смисъл на думата.

„Просете, и ще ви се даде! Търсете, и ще намерите! Хлопайте, и ще ви се отвори!“ Ще кажете: Лесно се говори, но мъчно се живее в сегашния свят. – Съгласен съм с вас. Да живееш, и за това са нужни методи. Дайте едно дърво на майстора и вижте, какво ще направи той. Дайте дърво на онзи, който не може да работи, и ще видите, че той нищо няма да направи. Майсторът ще изкара, какъвто предмет искате: маса, стол, етажерка. Другият ще развали дървото. Следователно, неразумният, поставен при най-добри условия, всичко разваля. Разумният, и при най-лоши условия, все ще изкара нещо.

Христос казва: „Просете!“ – От кого да просите? – От Божията Любов. – „Търсете!“ – От кого да търсиме? – От Божията Мъдрост. – Какво да търсим? – Светлината и знанието. – „Хлопайте!“ – При кого да хлопаме? – Хлопайте на вратата на Истината, която ще ви донесе

свободата. Аз свързвам просенето с любовта, с обичта, с всички блага за душата. Търсенето свързвам с мъдростта, която носи светлина и знание в истинския смисъл на думата. Хлопането свързвам с истината, която освобождава човека от всички ограничения. Истината е велика, мощна, жива сила, затова освобождава всички същества от робството и ограничението. Достатъчно е при мъчнотиите си човек да се вслушва в себе си, за да чуе тихият глас на истината, който му казва: Не се страхувай, аз ще те освободя от мъчнотиите, ще те освободя от всички ограничения. Някой мисли, че е свободен. – Не, ти си свободен, само когато любиш. Ако не приложиш любовта вън от себе си, да обикнеш знанието и светлината и не помагаш на хората в ученето, ти не си свободен. Ако плодовете ти не зреят на Божествената светлина, никога не можеш да разбереш и приложиш свободата. Под „плод“ разбирам свобода, защото само свободата дава плодове. Онзи, на когото торбата е пълна с плодове, само той е свободен. Щом торбата на човека е празна, краката му отслабват при пътуването. Такъв човек не е свободен.

Кой човек е свободен? – Който има храна. Следователно, само онзи ще има тази храна, който е свързан с Бога чрез любовта, мъдростта и истината. Мъчно е човек да разбере значението на думата „свързан.“ Затова хората питат: Как е свързан човек? – Ти ще се свържеш с великите Божии закони, когато престанеш да мислиш за себе си и за своите нещастия. Да мислиш за себе си, това всеки знае. Мислете, обаче, за великото и възвишеното в света. Мислете за Бога, Който, като гледа човешките грешки и страдания, понася ги с търпение и с желание, всичко да изправи. Като знаете това, стремете се и вие, по същия начин да изправите живота си. Изправяйте кривите си постъпки, изправяйте кривите си мисли и чувства. Ще кажете, че това е за религиозните хора, те са тихи, кротки, като Божи кравички. – Да, Божи кравички са, но трябва да имат знанието на Азман Бера.

Пазете се от отрицателните прояви в живота. Такива са: страхът, подозрението, съмнението. Страхът е опасен, защото винаги се придружава от лъжата. Дето има лъжа, там има и страх. И обратно, дето е страхът, там е и лъжата. Дето има страх и лъжа, там няма култура. Аз говоря за вътрешния страх. Казват за паяка, че е смел, безстрашен. Не, той е много страхлив. Един ден наблюдавам един паяк, направил паяжината в една дупка. По едно време той улови една мравка. След нея дойде втора мравка, но не влезе в мрежата. Тя хвана една от нишките на паяжината и постепенно разкъса цялата мрежа. След това тя влезе в дупката на паяка. От страх, той започна да бяга, да се крие, но не използва шестте си крачета, а само четирите. И той се спря на едно място. Тази мравка освободи първата, която беше жертва на паяка, и му каза: Нямаш право да ядеш мравки! Достатъчно ти са мухите. Ние сме войнствени. Като наблюдавах това, казах си: Ето една умна мравка. Тя искаше да каже на паяка, че нещастията в света идат, когато умът е насочен към престъпления. Това се дължи на изопачените човешки мисли. След всичко това, хората се държат за един обикновен морал. В 1917 година ме викаха в столичното градоначалство. Градоначалникът ми каза: За тебе се говори, че си пипал ръцете на жените. И така да е, човещина е. Питам: Какво лошо има в това, да пипнеш ръката на една жена? Аз сам казвам: Зависи, какви са ръцете на този, който пипа. Ако ръцете и сърцето му са нечисти, той трябва да мисли, има ли право да пипа. Но ако аз съм хирург и пипна ръката на една жена, която страда, има ли нещо лошо в това? Зависи, с какви намерения пипа човек. Ако мисълта ми е користолюбива, нечиста, престъпно е да пипам ръката на когото и да е. Когато мисълта ми е чиста, безкористна и насочена към единствената цел, да помагам на хората, в това няма нищо престъпно. Какво лошо има в това, да хванете ръката на една болна сестра? Аз гледам на жената като на своя сестра. В нея аз виждам духовното, Божественото начало, излязло от Бога. В нея виждам душата, а не тялото. Душата не може да се хваща; нищо не може да я опетни.

Нищо не е в състояние да опетни душата нито на мъжа, нито на жената. Човек може да опетни очите си, езика, сърцето, ума си, цялото си тяло, но душата си – никога! Душата си остава вечно чиста, каквато Бог я създал. Целият ад да се вдигне, пак не може да опетни душата. И учените не могат да я опетнят.

„Просете, търсете и хлопайте!“ Кой проси, кой търси и кой хлопа? – Само душата и духът. Умът и сърцето са слуги на душата и на духа. Значи, душата проси, а духът търси. Синът, роден от Бога, хлопа. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави.“ Да бъдеш роден от Бога, това е най-възвишеното състояние, през което трябва да минат всички живи същества. Само роденият от Бога има абсолютен, висок морал. Той изключва всякаква лъжа. Човешката душа и човешкият дух никога не лъжат. Те са свободни от този порок. Ако е въпрос за лъжа, търсете я в ума и сърцето. Да мислиш, че душата и духът грешат, това значи да не разбираш Божиите пътища, да не разбираш Божията любов. Щом съзнаваш, че душата и духът са чисти, свободни от всякакъв грях и престъпление, ти си свободен да правиш всичко, каквото искаш. Ти обичаш истината и се подчиняваш само на Бога, Който живее в тебе. Един закон съществува в света – законът на любовта, и всички се подчиняват на него. Това казват духът и душата.

Като говоря по този начин, някои са готови да изопачат думите ми и да създадат цяла анархия около себе си. Питам: Това, което съществува в света, не е ли анархия? Посетете участъците в България; посетете бойните полета и ми кажете, какво правят хората там? Това не е за упрек. Ще кажете, че то е необходимо за благото на нашия народ. – Кой не мисли така? Според мене, така мислят глупавите хора. Умните, които изявяват душата и духа си, мислят само едно: Че в Божията Любов, в Божията Мъдрост и в Божията Истина можем да живеем в абсолютна хармония. Благодарение на това, възвишените същества от другите планети идват да ни помагат. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Кривите учения и възгледи на хората не са

ли приказка от 1001 нощ? Нещо по-здраво, по-трезво се иска от учените хора. – Ние имаме своя наука. – Това още не е наука. Да се измислят отровни газове, да унищожават хиляди хора, това наука ли е? Пчелите знаят това изкуство отпреди хиляди години. Те носят отровата в себе си. И змията носи отрова в себе си. Достатъчно е да те ухапе една кобра, за да те изпрати веднага на оня свят. И рибата, още преди хиляди години, разполага с електрическа батерия, с електрически лампи, с цел да убива своя противник. И след това, хората казват: Ние имаме култура. – Отговарям: Ако вашата култура не е по-висока от рибешката, тя нищо не струва. Ако и вие не сте по-културни от змиите, нямате право да говорите за култура. Ако и вие се изтребвате като рибите, като змиите, като паяците, като вълците, как ще говорите за култура? Как ще говорите за християнство? Какви управници са тези, които ръководят съдбините на своя народ, които го просвещават, а дават простор на лъжата, на непроверени факти. Какво може да очаквате от такива хора? Ако главата се вмирише, цялото тяло се вмирисва. Ще кажете, че човек е слаб, че все някъде ще сгреши. Обаче, като осъзнае грешката си, ще се изповяда пред себе си, като пред Бога, и сам ще я изправи.

Казвам: Великият Божи закон работи вече в света. Виждам, че Бог е отворил две големи книги. Съдба иде за всеки човек. „Няма да остане нито един човек в културна Европа, който да не бъде съден. И праведни, и грешни – всички ще бъдат съдени. Няма да остане престъпник в света, който да не бъде съден. – Като отидем на онзи свят, там ще ни съдят. – Не, още на земята ще ви съдят. Ако ви оставят да отидете на онзи свят с греховете си, вие съвсем ще го опетните. На онзи свят Бог не съди никого. Казвате, че Христос ще съди хората. – Да, Христос иде вече на земята. Журите са определени вече. Съдба иде на света. Едно нещо ще разберете всички: Има правда в света! Тогава ще проверите, че моите думи са верни. Достатъчно са играли своята роля религиите на лъжата! Достатъчно са съществували обществените форми на лъжа! Достатъчно се ширили в света

отношенията на лъжа! Достатъчно любов на лъжа! Онова, което осквернява човека, е лъжата. Който лъже, сам опозорява себе си – своя ум, сърце и воля. Може ли да живеем без лъжа? – Може, разбира се. Който има душа и дух, може без лъжа. Който няма душа и дух, той е свободен, може да лъже, колкото иска.

Днес аз говоря на хора, които имат душа и дух. Ваше свещено право е да не лъжете. Приложете това право в живота си. Първото свещено право е да прославите Бога на земята – Бога на виделината. Следователно, всички трябва да застанете на страната на Бога и да кажете: Има един Господ, Когото ние познаваме и прославяме Неговото име. Има един Господ на Любовта, и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Мъдростта, и ние сме на Негова страна. Има един Господ на Истината, и ние сме на Негова страна. Един е Живият Господ, и ние сме на Негова страна. Този Господ сближава хората, а не ги разединява. Така трябва да проповядват свещениците и проповедниците. Ще кажете, че говоря против духовенството. Не говоря против духовенството, но говоря против лъжата, която съществува в света от хиляди години. Дето и да се обърнеш, навсякъде лъжа. Виждам един паяк се скрил в една дупка, стои смирено. Да, той чака да мине край него една муха, да хвърли паяжината си върху нея, да я омотае. Близо някъде в тревата лежи един поет, възхищава се от природата, пише някакво стихотворение: Велика майка природа! – Велика е природата, но без лъжа, без картечници, без паяжини и мрежи!

Като говоря така, някои казват: Това сме слушали много пъти, искаме нещо ново. Ето новото, което ще ви кажа: Докато не осъзнаете, че имате душа и дух, които ни ръководят; докато не просите Любовта, докато не търсите Мъдростта и докато не хлопате за Истината, вие всякога ще бъдете роби, всякога ще страдате и ще се мъчите. Щом осъзнаете, че душата и духът ви сочат правия път на живота, щом приложите Любовта, Мъдростта и Истината, вие ще почувствате онази вътрешна свобода в себе си, онзи вътрешен мир, за които сте

мечтали цял живот. Аз ви говоря малко строго, ораторски, за да набия тези мисли в съзнанието ви. Не обичам този тон, но понякога той се налага. Според мене, този тон е слаб. – Защо е слаб? – Защото мислите, върху които ви говоря, сами по себе си, са мощни. Те работят в природата и преобразяват нещата. Светлината иде без шум, защото, сама по себе си, е силна. Някога аз говоря с езика на гърма и на росните капки, но силата не е нито в гърма, нито в росните капки. Силата е в Разумното Слово, което работи чрез Божия Дух.

И тъй, вярвайте във вашата душа, във вашия дух, които Бог е вложил във вас. Бъдете верни на Бога, без лъжа и без измама. И тогава, като просите, Любовта ще дойде. Като търсите, Мъдростта ще ви отговори. Като хлопате, Истината ще ви отвори.

Беседа от Учителя, държана на 20 април, 1924 г. София.

ЩЕ ГО ИЗЦЕЛЯ

Казва му Исус: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ (Матей, 8:7)

Можете ли да си представите свят, в който хората да са крайно щастливи, да нямат нужда един от друг? Ако съществува такъв свят, какви ще бъдат отношенията между хората? Ако има едно щастливо общество, всички ще го идеализират. Интересно е, отде е дошла в умовете на хората мисълта за щастие. За да търсят хората щастие, тази мисъл все е дошла отнякъде. И онези хора, които поддържат мисълта за бъдещ живот, както и тези, които го отричат, еднакво мечтаят за едно щастливо общество. За какво щастие говорят тези хора, които живеят на земята, и на всяка стъпка се натъкват на страдания и смърт? Умрял вол може ли да се съживи? От камъка може ли да стане дърво? Какъв живот очаквате от изсъхналото дърво? От жабата става ли човек? На тези въпроси аз няма да отговоря, нека религиозните сами си отговорят.

Съвременните хора имат два противоположни възгледа за живота: положителен и отрицателен. Ето защо, когато говориш на някого за наука, за религия, за морал, той ще схване отрицателната страна на това, което му се говори – такъв е неговият възглед. Друг, който има положителен възглед за живота, каквото и да му се говори, все положителното вижда. Ти, който отричаш науката, като се разболее дъщеря ти, веднага викаш лекар. Ако не беше се разболяла, нямаше да се интересуваш нито от лекаря, нито от медицината. Отричаш религията, църквата, но като направиш едно голямо престъпление, сам отиваш в черква да се помолиш, да ти олекне малко. Когато се намери в затруднение, човек започва да се интересува от всичко, което по-рано не го е интересувало. – Защо се проповядва на хората и какво им се проповядва? – Обикновено, на

хората се говори и проповядва за онова, което им липсва. Като проповядваме на хората за любовта, ние подразбираме, че те живеят в безлюбие. Когато им се проповядва за мъдростта, ние подразбираме, че те живеят в невежество. Когато им се говори за истината, подразбираме, че те са в света на безправието и ограничението. Когато им говорим за доброто, подразбираме, че те служат на злото. И обратно, когато се говори на хората за омразата, подразбираме любовта; когато им се говори за глупостта и невежеството, подразбираме мъдростта; когато им се говори за робството и ограничението, подразбираме истината; когато им се говори за злото, разбираме доброто. Много естествено, умният никога не говори за умни работи – той говори все за глупави работи. Човекът на любовта никога не говори за любовта – той говори все за безлюбието. Добрият никога не говори за доброто – той говори само за злото. – Защо е така? – Защото животът на земята е построен между контрасти. Как ще примирите тези противоречия?

Като ме слушате да говоря така, вие можете да останете на особено мнение – нямам нищо против това. Аз констатирам фактите, както са в действителност. Като изучавам хората, аз дохождам до следното заключение: в съвременното общество не може да оставите двама добри хора на едно място. – Защо? – Защото всеки ще иска да се прояви самостоятелно; всеки ще иска да се даде на него крепостен акт. Всъщност, те трябва или да се слеят, да станат един човек, или да се разделят. Едно ще знаете: според законите на разумната природа, крепостен акт се издава само на един човек. Един крепостен акт съществува в цялата природа. На земята законите са други. Тук може да издават крепостен акт на всеки човек. Обаче, вземе ли всеки по един крепостен акт, непременно ще се яви лъжата. Цялото, в широк смисъл на думата, не може да се дели на части. То е единно и неделимо. – Какво общо има крепостният акт с нашия живот? За нас това е противоречие. – И противоречие да е, то трябва да се разреши. Ако не се разреши, противоречието ще раздели хората, ще ги

отдалечи един от друг. – Нали се проповядва на хората? Не могат ли да се справят с противоречията? – Там е въпросът, много проповедници има в света, но, въпреки това, всеки остава на особено мнение. Банкерът и търговецът говорят на свой език. Те казват: Нашите интереси, нашата работа изисква особена будност. Дойдем ли до паричните въпроси, там лихвата ще бъде на пръв план. Търговецът на платове казва: Моят интерес ми диктува да продавам платовете си скъпо. Учителят, свещеникът, лекарят се проявяват, всеки според интереса си, и се оправдават с условията на живота.

И тъй, от гледището на положителната философия, вън от човека никакви условия не съществуват. Условията не са нищо друго, освен блага, дадени на човечеството. Като не разбрали благата и не могли да ги използуват разумно, хората ги превърнали в условия. Условията влияят само на нечестни хора, които играят на въже. Затова, някой казва: Ако ти постъпиш така, аз ще постъпя другояче. Значи, между тях съществуват условия. Обаче, между двама добри хора условията никога не могат да им влияят. Следователно, дето съществуват условия, там е злото. Такива хора говорят за любовта, а омразата е основа на техния живот; говорят за мъдростта, а глупостта е основа на живота им; говорят за истината, а турят лъжата за основа; говорят за правдата, а прилагат безправието; говорят за доброто, а си служат със злото. Те казват, че доброто не разрешава въпросите на живота. – Това е ограничено разбиране. Когато се казва „не убий“, това подразбира отричане от злото. Под „не убий“ разбираме, не отнемай живота на кое - и да е живо същество. Животът е даден от Бога. Като отнемаш живота на човека, ти накърняваш и неговата душа. Като отнемеш благото на човека, той умира. Като го лишиш от вода, въздух и светлина, той пак умира. Следователно, не лишавай човека от великите блага на живота – от хляба, водата, въздуха и светлината. Това подразбират в широк смисъл думите „не убий!“ Човек сам може да се лиши от благата, но и други могат да го лишат. Един окултен закон гласи: Благото, дадено от Бога, никой не може да ви го отнеме.

Но човек сам трябва да пази благото си. Остави ли други да го пазят, той се лишава от него – губи смисъла на живота. Сам ще пазиш своето благо! Сам ще пазиш своето свещено право и своето разбиране! Съвременните хора страдат, защото нямат свещено разбиране. Има три вида разбирания: материални, духовни и Божествени. Последните аз наричам „свещени разбирания."

В седмия стих на прочетената глава е казано: „Аз ще дойда и ще го изцеля." При Христа идвали идейни хора, които говорели за любов, за мъдрост, за истина и, въпреки това, страдали. Ето едно противоречие, в което се намирал Христос. При Христа идвали и болни, страдащи, беснуеми, които той излекувал. Като четете Евангелието, казвате: Много болни излекувал Христос. Какво ни ползва това, че преди 2 000 години Христос излекувал толкова болни? – Важно е, кой ги излекувал. Вие вярвате ли в това? – Ти можеш ли да го докажеш? – И вие минавате за вярващи. Можете ли да докажете, че Христос лекувал беснуеми и страдащи? Всичко се доказва на опит. Химикът взима ретортата, туря в нея известни съединения и получава водород и кислород, на които лесно доказва свойствата. С опит лесно се доказват свойствата на елементите. Каже ли някой, че и без опит трябва да вярваме, той не говори логично. И онзи, който говори истината, иска да му се вярва. Казваш: Вярвам, но от моята вяра нищо не излиза. Питат ме, вярвам ли, че Христос е възкръснал? Казвам: Ако вярвахте, че наистина, Христос е възкръснал, нямаше да има войни, нямаше да има никакви затвори. Понеже има войни, има и затвори, за вас Христос не е възкръснал. Вашите затвори показват, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос е още в гроба. Вярно е, че Христос от 2 000 години е погребан, затова хората Му пеят, да стане от гроба. Аз поставям въпроса ребром: Възкръснал ли е Христос за вас? Вие няма да следвате моята логика, защото ще охлузите гърба си. Аз искам да вървите по пътя на своята логика и свободно да разсъждавате.

„Аз ще дойда и ще го изцеля.“ Стотникът казва: „Детето ми лежи дома разслабено, и се мъчи. Кажи само реч, и то ще оздравее.“ Христос му отговаря: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ Стотникът е бил умен човек, не искал да отнема времето на Христа. Той Му казва: „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ Стотникът вярвал в силата на разумното Слово, а вие, съвременните хора, казвате, че нещата не стават само с дума. – Съгласен съм с вас, но кажете ми, с какво стават нещата, щом с думи не стават? Кажете ми един начин, по който стават работите. – С работа всичко става. – Определете ми, какво нещо е работата. – Копането, орането на земята е работа. – Всъщност, работа ли е това? Да рисуваш с четка, работа ли е това? Да шиеш или плетеш, работа ли е това? Чудни са хората! Според мене, копането, орането, шиенето не е работа. Изобщо, на земята работа няма. Единственият, Който работи в света, е Бог. И ангелите даже не работят. А хората, дошли на земята, си въобразяват, че работят. Те казват: Ние сме хора благородни, разумни, много работим. – Как работите? Аз виждам, че затворите са пълни с престъпници, навсякъде виждам голям разврат и поквара, а хората казват, че са работили. – Аз, като се моля, не работя ли? – Казано е, наистина, че молитвата е работа, но аз намирам, че вашата молитва още не е работа. Знаете ли, на какво прилича вашата молитва?

Ще ви приведа един случай из живота, станал още в турско време, някъде във варненско. Един евреин пътувал през една гора. Той носел със себе си чанта, пълна със злато. Като вървял, постоянно се оглеждал надясно-наляво, да не излезе от гората разбойник да го обере. По едно време, той настигнал един турчин, който си правел молитвата. Приближил се евреинът до него, погледнал го с благоговение, но турчинът не му обърнал внимание, продължавал да се моли. Евреинът си казал: Ето, Бог ми помогна. Срещнах един религиозен човек, на когото мога да разчитам. Като свършил молитвата си, турчинът се обърнал към евреина и започнали да се разговарят. Евреинът му казал: Радвам се, че срещнах един набожен

човек. Аз нося пари в чантата си и се боях да не налетя на разбойници в гората. Щом вярваш в Бога, ти ще ми помогнеш да изляза от гората. Ще те помоля да ме придружиш и да ми носиш чантата с парите. Турчинът го погледнал, усмихнал се и му казал: Да, мой дълг е да се моля на Бога. Готов съм да те придружа. Дай чантата си, дай и револвера и да вървим. Като навлезли в гъстата гора, турчинът казал на евреина: Хайде, върви пред мене, и продължи пътя си! – Ами парите? – Върви и и ни дума повече! – Как така? Аз разчитах на тебе като на набожен човек, а ти ме обра. – Няма защо да се чудиш. Да се моля, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят. Довиждане! Така постъпват и светски, и религиозни хора. Като се молят в гората, вдъхват доверие, изглеждат светии. Щом им дадеш чантата с парите си да я пазят, те изваждат револвер и казват: Хайде, продължавай пътя си. Ако говориш много, ще опиташ револвера.

Днес всички хора се поздравяват с „Христос възкресе.“ Един беден руснак казал: „Ест деньги, Христос возкрес! Нег денег, смертию смерть.“ Бедният българин пък казва: „Щом има козунаци и агънце, Христос възкресе! Щом няма козунаци и агънце, смертию смерты“

Една студентка ми разправяше един интересен случай из живота, на който тя била свидетелка. Едно бедно семейство, нейни съседи, си купили едно агне за Великден, което бащата се готвел да заколи. Момиченцето му, ученичка в трето отделение, като видяло, че бащата вдига нож, започнало да плаче и да се моли: Татко, не коли агнето, нека си живее. – Какви са тези глупости! Кой те научи да говориш така? Аз купих агнето за Великден, да си хапнем, да разберем, че Христос възкръснал. – Моля ти се, татко, не го коли! Нали и Христа така прободоха с копие? Защо ще колиш агнето? Ти не си разбойник. Ядосан, бащата набил детето, бутнал го настрана и заклал агнето. Детето започна да плаче още по-неутешимо. Като видях тази случка, аз извиках момиченцето при себе си и казах: Не плачи! Ето какво ми каза агънцето за тебе: Малкото момиченце има

добро сърце. Аз му благодаря, че поплака за мене. Грехът е на бащата, не е на нея. Момиченцето се утеши и престана да плаче.

Казвам: Две хиляди години след Христа, бащата-християнин и неговото дете, още непросветено, водят спор, трябва ли да се колят животните. Питам: Кой постъпва по-благородно – бащата - християнин, или неговото още непросветено дете? Кой има по-голяма човещина? Кой прояви по-голямо съзнание? Дълг е на съвременните християни да възпитават младите, да живеят добре. Старите развалиха младото поколение, те трябва да го изправят, да го поставят в правия път. – Училището, обществото ще ги възпита. – Ако родителите не им предадат истинските Божии закони, отвън никой не може да им помогне. Кой научи бубата да се превръща на какавида и да тъче своята коприна? Кой научи паяка да тъче своята паяжина? Кой научи пчелата да събира нектар от цветята и да прави мед? След всичко това, ще дойдат видни педагози да учат хората, как да живеят. Това е морализиране, което нищо не допринася. Ще дойдат богословите да убеждават хората, че Христос възкръснал. Казвам: Ние вярваме само в Любовта. Понеже Бог е Любов, дето е Любовта, там е възкресението. Дето Любовта отсъства, там няма никакво възкресение.

Често се говори за нас, че нямаме правилна логика. – Аз не съм съгласен с това. Според мене, съвременната логика е като тази на конете. Аз искам да накарам хората да мислят по нов начин, нова логика им препоръчвам. Лекарите ни се сърдят, че не се лекуваме по техните методи. Ние се лекуваме, но по методите на живата природа. Малко ли болни има в света? Значи, имат достатъчно работа. Трябва ли целият свят, всички хора да боледуват? Ако всички хора боледуват, кой ще ги гледа? Къде ще намерят легла за всички? Да се лекуват хората по болниците, това не е смисълът на лекуването. Това е временен метод, за облекчаване страданията на хората. Предназначението на лекарите не е само в обикновения начин на лекуване. Те имат по-високо предназначение: да научат хората да живеят правилно; да прилагат законите на разумната природа. В

бъдеще на лекарите ще плащат за всеки съвет. Тогава те няма да лекуват болни, а ще посещават здравите поне по един път в седмицата и ще ги учат, как да живеят, как да подобрят живота си. Така ще работят и свещениците, и проповедниците, и учителите. Нови методи на възпитание са нужни. Нова наука, нов живот е нужен на хората.

Иде нова епоха в света, когато от хората на сегашния ред и порядък ще остане само един представител. В бъдеще, за да си представят хората, какво нещо е война, ще дават представления. Само на сцената ще стават сражения, но не и в действителния живот. Войниците ще бъдат въоръжени с книжни саби, пушки и ножове. Щом се даде знак, войната ще започне: на която от двете страни се счупят, или по-право, скъсат оръжията, тя ще бъде победена. На победителите ще дават по един кръст за храброст и с това войната ще се свърши. Коя от двете войни е по-добра: тази на сцената, или сегашната, която става на бойните полета? Ще кажете, че е глупаво да се воюва с книжни пушки и ножове. – Не е глупаво, това е представление на война. Според мене, истински герой е онзи, който доброволно, съзнателно отива на бойното поле, а не този, когото насила заставят да воюва. Той е страхливец, не е герой. Човек трябва да има убеждение! Това е философията на живота. Велики принципи са нужни на хората. Подло е да проповядваш едно учение без да си убеден в него. Подло е да се учиш без убеждение. Подло е да изповядваш една религия, без да си убеден в нея. Подло е да воюваш без убеждение. Каквото правиш, трябва да се ръководиш от едно свято убеждение, от едно свещено чувство в себе си. Като човек, ти трябва да се отличаваш от другите живи същества. Кое е отличителното качество на човека?

Съществуват няколко вида живот: живот на минералите и кристалите, на растенията, на животните, на хората, на ангелите и най-после Божествен живот. Всеки живот има свои отличителни

качества. Като човек, ти трябва да намериш начин да живееш разумно.

Кое е отличителното качество на човека? Едни казват, че мисълта е същественото качество на човека. Други пък казват, че същественото качество на човека е да чувства. – Да, но то е качество и на животните, и на растенията. Единственото нещо, което отличава човека е не само да мисли, но да носи поне една свещена мисъл в ума си. Това значи: каквото мисли и върши човек, да е в съгласие със законите на Бога, на ангелите и на живата природа. Под „жива природа“ ние разбираме себе си, а не целокупното човечество. Следователно, всяка постъпка трябва да се разглежда от три страни: дали е съгласна със законите и правилата на целокупното човечество, на ангелите и на Бога. Това е правата философия на живота. Много философи има в света, разни философии сте чели в живота си, но в сравнение с истинската философия, те са празни, без съдържание. Днес всеки може да философства, но истинският философ се отличава по правилните заключения и изводи в своите знания. В тях няма нищо фалшиво. Неговите знания са абсолютно проверени. Философия, която се занимава с непроверени знания, не е истинска. Тя е играчка, забава за хората. Христос казва на стотника: „Аз ще дойда“. За да тръгне човек в новия път на живота, който сега се проповядва, както и в пътя на възкресението, трябва да изучава новата философия. Според нас, възкресението е друго нещо, не както го разбират богословите. При възкресението животът минава от една фаза в друга, дето смъртта се изключва. Такъв е законът. Човек живее 50% и умира 50%. Значи, колкото е възможно да живее, толкова е възможно и да умре. Обаче, при възкресението законът е друг: там се изключва смъртта. Аз не разглеждам физическата смърт. – Защо? – Защото тя е резултат на духовните процеси в човека. Обаче, не всички живи същества умират физически. Например, гъсеницата, която се превръща в какавида, не умира. Тя само се е трансформирала. От човешко гледище, под „смърт“ разбираме спиране на живота. Там,

дето става трансформиране, това наричаме минаване от смърт в живот, т. е. минаване от един живот в друг, И Христос говори за това трансформиране. Съвременните хора, които живеят в закона на смъртта, това разбират. Онези, които живеят съобразно законите на живата природа, непременно ще дойдат до възкресението. Щом дойдат до това разбиране, ще възприемат методите на Божествената наука. Така трябва да живеят всички хора. – Как, по какъв начин?

Имаш жена, деца, приятели. Какви трябва да бъдат отношенията ти към тях? Какви трябва да бъдат отношенията ти към майка ти, баща ти, към братята и сестрите ти? Ами какви трябва да бъдат към животните и растенията? Това е велика наука, която трябва да се изучава. Питам: По какво се отличава любовта на приятеля? Ще кажете, че тя е идеална любов. Аз ще ви определя, какво се разбира под „идеална любов, т. е. приятелска“. Двама приятели, и двамата бедни, живеят заедно; обичат се, готови са на всякаква жертва един за друг. Като деца, заедно са играли, заедно са учили, свършили гимназия и през всичкото време са имали идеални отношения. На разходка ходят заедно, на работа пак заедно – неразделни са. По едно време единият от тях се оженил за богата мома, и работите му се наредили добре. Постепенно той се издига до най-високото обществено положение, става министър. Той е щастлив в семейството си, радва се на децата си. Приятелят му, обаче, си остава беден – не му върви в живота. Казвате: Приятелят му трябва да го назначи на добра работа, да докаже своето приятелство. – Това не е достатъчно. Ако той запази същите отношения и чувства към приятеля си, каквито е имал по-рано, това наричам идеална любов. Най-малката промяна в отношенията нарушава закона на приятелството. Този закон се отнася и до отношенията между братя и сестри, между родители и деца. Истинската любов е вечна и неизменна.

Питам: Защо единият приятел останал беден, а другият забогатял? Това е научен въпрос, който се обуславя от различни причини. Казвате, че единият бил по-умен, по-енергичен, по-пъргав.

Как ще си обясните, защо един човек е по-енергичен и по-бърз от друг? За да си отговорите на този въпрос, ще си послужите с науката. Кои тела се движат по-бързо: които са по-близо до Слънцето, или които са по-далеч от него? Знае се, че колкото по-близо е тялото до Слънцето, толкова по-бързо се движи. Има един закон, който определя бързината на движението на телата. Този закон има отношение към любовта. Следователно, колкото повече обичаш някого или нещо, толкова по-бързо се движиш, толкова с по-голяма скорост отиваш към него. За светлината се знае, че се движи с голяма бързина. – Защо е така? – Защото изтича от центъра на любовта. Следователно, светлината е еманация на любовта. Оттук вадим заключението: най-бързо се движат в пространството тези тела или същества, които излизат от центъра на любовта. Мощна е любовта. Ето защо, когато мъдростта и истината искат да предадат по-голяма бързина на своите сили, те ги прекарват през центъра на любовта. Всички добродетели прекарват своите сили през центъра на любовта, за да им дадат по-голям тласък. Това се отнася и до човека. Който е бърз, подвижен, с интензивен живот, той е в центъра на любовта. Ако няма тези качества, той излиза от друг център. Мнозина се запитват, защо страдат, защо боледуват, защо са обременени? – Защото са вън от центъра на любовта. И Христос, като говорил на болни и страдащи, имал желание да ги въведе в центъра на любовта, дето няма страдания и болести. Страданието и радостта са граници на любовта. Щом влезеш в любовта, страданието се превръща в радост. Щом излезеш от любовта, радостта ти се превръща в страдание. – Може ли човек да влиза и излиза от центъра на любовта? – Може, разбира се. Например, когато човек влиза в по-гъста среда, той среща съпротивление, поради което скоростта му се намалява. Това причинява страдание. И обратно, като влиза в по-рядка среда, съпротивлението се намалява, скоростта на движението му се увеличава, и той се радва. Най-рядката среда, в която човек може да живее и да се ползва от добрите условия на живота, това е любовта.

Като изучавам новите, прогресивни движения, виждам, че и в тях има заблуждения. Те мислят, че могат да се домогнат до мъдростта и истината без любовта. Това е най-голямото заблуждение, в което те изпадат. Не говоря за обикновената любов, която, вместо да помага на човека, го събаря. Аз имам пред вид Божията Любов, която повдига всички живи същества. Някой ученик се оплаква, че не му върви в училището и търси помощ от някой приятел или приятелка. Докато очаква на външна помощ, той нищо няма да направи. Такъв пример имаме в живота на Адам. Той беше поставен в райската градина, там да реши една важна задача. Но Адам каза: Сам не мога да реша задачата си. Искам да имам един приятел или приятелка, заедно да решим задачата. Даде му се една приятелка, но, вместо да решат правилно задачата, те сгрешиха, заради което ги изпъдиха от училището. Изпратиха ги вън, в света, там да решават задачите си. Това не изключва отношенията между хората. За да бъдат свободни, мъжете и жените трябва да се върнат в центъра на любовта, от която са излезли. Само така те ще се познаят и обновят. Само така ще разберат, какво значи отношение между души.

Стотникът дойде при Христа и Му каза: „Господи, речи само реч.“ Исус му отговори: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ Каква е била задачата на Христа, като Учител? – Задачата Му била да хвърли светлина в ума на своя ученик и да го изцели. Задачата на Учителя е още да изцели сърцето на своя ученик и да укрепи неговата воля. Всичко зависи от средата на любовта. Щом влезете в тази среда, вие ще бъдете силни да се справяте с мъчнотиите си. Ако излезете от средата на любовта, вие ще се лишите от условията на живота, ще изгубите и живота си.

Ще ви предам накратко една малка басня, от която вие сами да извадите известна поука. Изпратили една делегация при животните, да ги покани на угощение, дето ще се раздават блага според техните нужди. Делегацията отишла първо при мишката. Като я поканили на угощението, обещали ѝ голяма служба. Мишката помислила малко и

отговорила: Отказвам се от угощението. Господарят ми е турил пред моята дупка един капан с парче пастърма в него. Искам да опитам пастърмата, никога не съм яла такова нещо. Трябва да стоя пред дупката, да издебна момента, когато господарят не е вкъщи. Останала мишката в дупката си, но скъпо платила за своята лакомия. Делегацията отишла при гъсеницата и я поканила да дойде на угощението, дето ще получи нова, хубава дрешка. Гъсеницата веднага отговорила: Не мога да дойда на угощението, защото чакам вече пролетта. Дървото, близо до мене, се разлиства, и аз искам да опитам сочните, млади листенца. И тя платила скъпо за своята лакомия. В същото време господарят на това дърво излязъл да очисти гъсениците по дърветата. Така изчистил и гъсеницата, която бързала да опита младите, сочни листенца. И хората имат разбирания, като тези на мишката и гъсеницата. За какъв идеал може да се говори при такива разбирания и желания?

Като говоря за Бога, мнозина се запитват: Може ли ние, обикновените хора, да имаме връзка с Бога, Великият създател на света? Питам: Ако не можете да се свържете с Бога, с кого друг ще влезете в общение? – С хората. – Каква е задачата на хората? Нали всички хора трябва да имат общение с Бога? Както храната, водата, въздухът и светлината са необходими за нас, такава необходимост е Бог за нашия физически и духовен живот. Щом Бог е такава необходимост за нашите души, трябва ли, ако ви поканят да влезете в средата на любовта, да се откажете, като мишката? И за какво се отказала тя? За парче пастърма. Или ще се откажете, като гъсеницата, която предпочела листата на дървото. Онзи, който е турил капана с пастърмата пред вашата дупка, няма да ви остави да я опитате. И онзи, който отглежда дърветата, няма да ви остави да изядете листата им. Ако се опитате да ги изядете, ще платите с живота си.

Един италианец ми разправяше един интересен, научен опит, който той сам направил. Под един стъклен капак той турил 26 червея и ги наблюдавал, как се изяждат един друг. Един след друг червеите

изчезвали, докато останали само шест. После останали пет, четири, три. Един ден той видял, че под звънеца останали само два червея, най-изхранените. След два-три дена останал само един. Италианецът си казал: Сега аз ще се справя с тебе. Опекъл червея и го изял. Питам: Кой спечелил от този опит? Червеите, затворени под капака, разрешиха ли нещо? Те знаят, че трябва да живеят и се изядоха един-друг. Най-после италианецът казал на последния червей: Сега ти ще се пожертваш за мене.

Сега съвременните хора философстват под стъкления капак и казват: Ние разрешаваме важни въпроси – социални, религиозни, семейни. – Да, като италианеца, който наблюдавал червеите. И вие, като се изядете един-друг, ще остане последният от вас, най-големият и изхранен. Тогава италианецът ще му каже: Искам да видя, кой е този герой, който изяде 25 червея. Аз ще го опитам. Такъв е краят на съвременната философия.

Казва му Исус: „Ще дойда и ще го изцеля." И сега иде Христос на земята, но няма да ни опече, както италианецът опекъл червея. Друго е учението на Христа. За да се възприеме това учение, у всички хора трябва да се пробуди Божественото съзнание. То ще разреши въпроса. Вътрешно животът на хората е уреден. И ако се оставите на своята интуиция, на своето разумно сърце, на своя ум и на своята воля, вие ще изпълните задълженията си хиляди пъти по-добре, отколкото без това ръководство. Зле ли щеше да бъде на българите, ако се ръководеха от този принцип? Дето действа този принцип, всичко се нарежда добре. Не говоря само за българите. Всички славяни трябва да бъдат силни със своя ум, със своето сърце и воля. Знаете ли, каква сила представя човешката мисъл? Жалко е, че днес тя е насочена само към разрушения. Десетки години преди Световната война, вестниците постоянно пишеха за война. Често хората казват: Грешни сме, грешни, докато станат грешни. Други казват: Не вярваме в Бога, няма Бог. Както казваш, така става. За тях, наистина, няма Бог. Следователно, всички отрицателни прояви в човешкия живот са

създадени по изкуствен начин. При това положение, щастливи ли са хората? Последният червей, който изял всичките червеи, щастлив ли бил? Но най-големият, гигант-червей, италианецът, казва: Аз турих под стъклен капак 26 червея, да ги наблюдавам, да видя тяхната сила. Най-после доказах, че аз съм най-силен. В случая, аз уподобявам италианеца на смъртта. Ще кажете, че той е лош човек. – Не е лош, но той представя смъртта. Тя поставя човека под стъклен капак и го наблюдава. Някои си представят смъртта като човек, с коса в ръка; дето мине, всичко коси. Щом остане последният човек-гигант, тя казва: Сега аз ще те опитам. Това е факт. Кажете ми, где са вашите дядо и баба? Не ги ли изяде този италианец? Има ли човек на земята, който да не е изяден? Всеки е поставен под стъклен капак за наблюдение, след което ще бъде изяден.

Христос казва: „Аз ще дойда.“ Христос дойде на земята да освободи хората от техните заблуждения. Той посочи истинския път на живота – пътят на любовта. Общественото, политическото и духовното положение на народите зависи, именно, от спазването на този закон и правилното отношение към него. Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ Той отиде при болния, защото Го повикаха. Питам всички болни: Повикаха ли Христа? Не говоря за здравите, защото те не се нуждаят от лекар. Болните и до днес не са повикали Христа, т. е. не са пожелали да приложат любовта. Любовта трябва да се изучава като наука, а не само да се говори за нея. За любовта са писали и пишат и поети, и философи, но светът не се е оправил. Любовта трябва да се прилага, а не само да се възпява. Може да се жените, да раждате деца, да ставате майки и бащи, но ако не приложите любовта, нищо няма да постигнете. Свещен е пътят на любовта. Като следваш този път, първо ще възлюбиш Бога, а после своя ближен, като себе си.

Казваш за някого: Красив е този човек. – В какво се вижда красотата му? – В очите. – Красотата на очите е временна. Днес той има красиви очи, но знаете ли, колко време е работил, докато ги

създаде? Сегашната форма на човека е по-красива от тази в миналото. Бъдещата ще е още по-красива. Обаче, истинската красота на човека е в неговата душа. Красотата на човека не е във външната му форма. Има известни вътрешни качества в него, които го правят красив. Едно от тях е разумността. Колкото по-благороден е човек, толкова по-разумна е неговата реч. В нея има мекота, нежност. Щом изгуби благородството си, човек става груб; също така и говорът му става груб. Грубата реч показва, че в този човек няма любов. Вижте, как говори онзи, в когото любовта присъства. Всяка дума е на място и пада на човешкото сърце, както росните капки на цветята.

Христовото учение, т. е. учението за Любовта не е за обикновените хора. То е за необикновените, за разумните хора. То не е за болни сърца, за болни умове. Човек трябва да бъде умствено, сърдечно и волево здрав и тогава да изучава това учение. Първо, той трябва да излезе от болницата, за да прилага това учение. Болните могат да се ползуват от силата на Христа, но те не са готови да приложат любовта. Христос имаше сила в себе си, с която изцеляваше болни. Затова стотникът го молеше: „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми.“ И ние, съвременните хора, казваме: Само една дума на Христа може да излекува болния. – Да, така е, това е вярно за Христа, защото Той живее в закона на любовта. Ако живееш в любовта, и ти само с една дума ще излекуваш болния. – За мене това е невъзможно. – Докато мислиш, че е невъзможно, ще бъде невъзможно. В момента, когато кажеш, че това е възможно, ще бъде така. Има ли по-голяма сила от Божията? Следователно, щом влезеш в средата на любовта, ти ще станеш едно с всички живи същества – с растенията, животните и хората. Тогава ще видиш, че любовта се проявява и в най-малките частици на материята. Във всяка частичка на материята има живот.

„Аз ще дойда и ще го изцеля.“ Значи, в Христа има доброто желание да помогне. Християните поддържат мисълта, че Христос и сега ще дойде на земята, както е дошъл преди 2 000 години. Те се питат: Кой е Христос? – Христос е първото ограничение на Бога.

Самоограничението и проявлението на Бога в Битието, това наричаме Христос. Той не е в формата, понеже тя се мени. През всичките векове, Христос е един и същ, но понеже съзнанието на хората е различно, затова техните схващания за Него са различни. Мравките имат едно схващане за света; червеите имат друго схващане; рибите имат особено схващане. Обаче, схващанията на хората за света е съвършено различно от тези на ангелите. Ето защо, като се говори за Христа, ние разбираме първата проява на Бога в космоса, като Любов. Някои казват, че Христос нямал смелостта да каже, че е Син Божи. – Не е така, това е неразбиране. Ако е за смелост, само страхливият трябва да има смелост. Каква смелост трябва да има онзи, който върви в Божествения път? Според мене, само страхливият може да бъде смел. Той върви смело, разчита на револвера. Щом му вземеш револвера, смелостта му изчезва. Смелостта е нещо външно, а упованието на любовта е вътрешна сила. Когато човекът на любовта се приближава към тебе, още отдалеч умът ти се прояснява. Пред него твоята сабя и пушка се стопяват. Ако Христос слезе днес на земята, всички пушки и топове, всички щикове ще се стопят. Няма да остане парче желязо нестопено. – Ами като се стопи всичкото желязо, с какво ще се бием? От това гледище, казвам: Праведен е онзи, който може да издържи на 35 милиона градуса топлина. Мъдър е онзи, който може да издържи на пет милиарда единици светлина. Ако един човек издържа на 35 милиона градуса топлина и на пет милиарда единици светлина, с какво ще го биете? Вие искате да дойде Христос на земята, но знаете ли, какво ще стане тогава? Цялата земя ще се възпламени и ще изгори. Огън носи Той със себе си. Той не е онзи Христос от Палестина. Тогава евреите разпнаха Исус, а Христос си отиде. Той казва на съвременните християни, че ще слезе на земята с 35 милиона градуса топлина и с пет милиарда единици светлина. Тогава да му мислят вярващите! Ще възразите, че това са небивалици, приказки от „Хиляда и една нощ." Прочетете 24 глава от Евангелието на Матея и ще видите, че още тогава Той е предсказал това.

Христос казва: „Аз ще дойда и ще го изцеля.“ Днес е изпратена една делегация от земята с молба, да дойде Христос на земята, да изцели човечеството. Сега иде Христос! Приемете в умовете и сърцата си свещената мисъл, че Бог е Любов. Кажете си: При всички условия на живота, аз съм готов да постъпвам с приятелите си и с всички близки по закона на любовта. Този е идеалът на човешката душа. Това да стане по свобода, а не чрез заповеди. Само така душата ви ще се разшири, и духът ще се възвиси. Щом придобиете любовта, вие ще я приложите към болните и страдащите, към изоставените и падналите в света. Страдащият и болният трябва да знаят, че има Един приятел в света, верен при всички условия на живота. Той всякога ни помага. Той ще хване болния за ръка, ще го потупа и ще каже: „Аз ще те изцеля.“ Значи; има Един Човек в света, на когото всички можете да разчитате. Чрез Него Бог се проявява.

И тъй, ако ви питат, в какво се състои Новото учение, кажете: Любовта ми към моите родители, братя и сестри, към приятелите ми да бъде една и съща при всички условия на живота. Тя никога не се изменя, нито се променя. Тогава ще се изпълнят думите на Христа: „Аз ще дойда и ще ви изцеля“.

Беседа от Учителя, държана на 27 април, (Великден) 1924 г. София.

КАКВОТО ПОПРОСИТЕ

Ако просите нещо в мое име, аз ще ви го направя. (Йоана 14:14)

Интересно е, че ние, съвременните хора, които живеем в 20 век – век на светлина и знание, имаме нужда да ни се обясняват най-елементарни работи. При това, не само простите хора се нуждаят от обяснения, но даже учени и философи имат някога нужда от обяснения на елементарни работи. Обясненията са необходимост даже и в самата природа. Вземете например, физиологията. Що е физиология? – Наука, която се занимава със службата на отделните органи, както в човешкия организъм, така и във всички останали организми. Кой човек, като тури ръката си на сърцето, не усеща, че то бие? Това не е достатъчно. Всеки се запитва, защо бие сърцето, каква е неговата служба в организма? Тези въпроси са създали физиологията. Било е време, когато хората не са знаели нищо за кръвообращението, но днес и малките деца знаят това. Някои учени казват, че сърцето е причина за разнасяне на кръвта по цялото тяло. Вярно е, че сърцето изкарва кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло. Обаче, тези учени не знаят, че зад сърцето има друга сила, която го заставя да работи. Учените казват, че като се свива и разпуща, сърцето тласка кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло. Коя е причината за това свиване и разпущане? Какви закони го управляват? Казвате: Това не е наша работа. Ние знаем, че сърцето тласка кръвта навън, и тя се разнася по цялото тяло, повече не се интересуваме. – Тогава и аз няма да говоря за функцията на сърцето. Ще оставя този въпрос необяснен.

Като запитвам някои хора, кое е същественото в техния живот, те веднага отговарят: Парите. – Защо парите са същественото? – Защото, като имаш пари, ще си купиш къща, нива, лозе, ще бъдеш почитан от

всички. Допуснете, че всички хора са еднакво богати, имат еднакво количество пари, къщи, ниви. Какво ще спечелят от това? Каква цена ще имат тогава парите? Каква цена ще има богатството? Зад парите стои друга сила, а парите, сами по себе си, са средство, условие, чрез което се проявява другата сила. Щом изчезне тази сила, и парите ще изчезнат. Силата, която стои зад парите, е общественият организъм, който ги е турил в действие.

Днес всички хора питат, как може да се оправи светът. Религиозните казват, че светът ще се оправи чрез вярата в Бога. – Кой не вярва в Бога? Държавниците казват, че светът ще се оправи, когато в държавата се наложи пълен ред и порядък. – Кога в държавата не е имало ред и порядък? Военните казват, че войската трябва да бъде силна, да се справя с външните неприятели.

– Кога не е имало войски? Кога не е имало офицери и войници? Първият генерал в света е бил Адам. Отличен генерал бил Адам, но бил гол, нямал дрехи, нямал и еполети, както сегашните генерали. Бог го пратил на бойното поле да реши един важен морален въпрос, но той пропаднал, не могъл да го реши правилно. Затова Бог го изпъдил от райската градина, пратил го в света, там да се учи. – Какво представя райската градина? – Щом е градина, в нея се отглеждат хубави дървета. – Ако е така, и днес може да съществува такава райска градина. Все ще се намери един градинар, който може да насади най-хубавите плодни дръвчета и да ги отглежда с любов. Обаче, една е райската градина. Това показва, че вън от дърветата има нещо друго, което обикновеният градинар не може да предаде.

„Ако попросите нещо в мое име, аз ще ви го направя.“ Питате: Защо трябва да просим в името на Христа? Друго нещо не можем ли да направим, непременно ли трябва да просим? В друго име не можем ли да просим?

– Аз ще ви обясня, защо трябва да се проси в името на Христа. Ако моето обяснение ви хареса, ще го приемете; ако не ви хареса, можете да го разкритикувате. Ти си българин, искаш да отидеш,

например, в Англия. Нужна ти е известна сума. Какво ще направиш? – Ще внесеш в българската народна банка стойността на сумата 200 - 300 златни лири, и тя ще ти издаде един чек, с който можеш да заминеш. Значи, ще се помолиш на българската народна банка да ти отвори път за Англия. С този чек ти можеш да отидеш в Англия и там, в някоя английска банка, ще изтеглиш сумата, която си внесъл в България. Иначе, там няма да те кредитират. Дойде един учен човек да ви говори върху известен въпрос, но вие не го вярвате. Защо не вярвате? – Той няма чек, издаден от банката. И аз, като ви говоря, взимам един стих от Писанието. Той представя чек, издаден от Божествената банка. Като видите чека, искате или не, ще го признаете и ще го изплатите. Ето защо, когато някой говори върху известен въпрос, все ще цитира, какво са казали видни учени по същия въпрос, та покрай тях, и той минава. Постоянно слушате да цитират, какво казал Кант, какво казал Лаплас, Спенсер и т. н. Религиозните цитират, какво казал Исайя, Христос и др. Хубави неща са казали учените и философите; хубави неща са казали пророците и Христос.

Досега аз не съм чул някой учен или пророк да е казал нещо лошо. Лошото е в хората, че те разбират работите криво. – Защо е така? – Ако говориш на глухия, той няма да те разбере. Той се мъчи по движенията ти да те разбере, но, в края на краищата, ще изопачи истината. Той нищо не чува и казва: Чух и разбрах, какво се говори. Друг някой е сляп. Той казва: С очите си видях всичко. – Нищо не си видял. За да разбере човек великата истина, всичките му сетива, всичките му органи трябва да функционират правилно. Те трябва да функционират не по правилата на държавата или църквата, по каноните на някоя религия, не по разбирането на философа, проповедника или учения, но по онези вътрешни закони и правила, написани в самия човек. Следователно, има един вечен, абсолютен авторитет, на когото всички разчитаме. От този авторитет, именно, черпят всички учени. Ние се отнасяме с уважение към тези учени, които черпят от този авторитет. Тогава физиологът дава правилни

обяснения за функциите на човешкия организъм. – Каква е задачата на физиолога? – Да ни покаже, че при известни отклонения и нарушения на праведния живот, функциите на организма се изменят. Щом функциите на организма се изменят и станат дисхармонични, човек трябва да вземе мерки, за да възстанови първоначалната хармония в организма.

Това иска и природата. Тя е разумна. Някои учени поддържат идеята, че трябва да подчиним природата, да ѝ заповядваме. Това е най-голямото безумие, което може да се очаква от тези учени. Природата ще им покаже, че те не са прави. Тя казва: Главите ви трябва да узреят. В нашите очи, природата е най-разумното, най-реалното проявление на Бога. Тя няма само външна, видима страна, но и вътрешна, скрита от погледа на обикновения човек. Например, някой пиянствува и, за оправдание, казва: Природата е вложила нещо в мене, и аз не мога да се противя на тази сила. – Причината не е в природата, но в онзи ред поколения – деди и прадеди, живели преди него. Те са пиянствували и предали слабостта си на този човек. Той пак казва: Трябва да се пие! Това е инстинкт, вложен от природата. – Природата никога не влага такива инстинкти в човека. Един инстинкт е вложила тя в него – желанието му да пие чиста, хубава вода. Това е подтикът на разумното, Божествено начало в човека. Природата е създала само едно питие – водата. Щом е така, не казвайте, че пиянството е нейно изобретение. Вън от водата, всички питиета са човешки изобретения. За да разберем природата, ние трябва да я обикнем, да влезем във връзка с нея, както детето е във връзка с майка си. Ще кажете, че първо трябва да обичате Господа, а после природата. – Съгласен съм, но питам: Хората обичат ли Господа? Какво ще кажат патриарсите и владиците, служители на Бога, с корона на глава, обичат ли Господа? – Ама ние имаме благословението на Господа, ние сме свързани с Него. – Щом е така, нека някой от сегашните владици и патриарси тури ръката си върху главата на болни и ги изцели. – Това е било във времето на Христа, Той имал тази сила.

Това не е наш прерогатив. – Кой е ваш прерогатив? Да опопвате хората, да ги венчавате и развенчавате ли?

Сега, като ме слушате да говоря така, казвате: Ето, колко неблагочестиво говори, как уронва името на духовенството. – Аз се застъпвам за Божието име. Човек не се ражда поп, но човек, да мисли право. Щом съм дошъл на земята, трябва да ви говоря истината. Ако не направя това, аз не съм никакъв проповедник. Който проповядва, трябва да освети името на Бога, Който ни е дал ум, сърце и воля да Го славим и осветяваме. И на владиката ще кажа: Братко, ти си дошъл на земята като брат на човечеството. Бог не те е направил владика. Като чета в архивата на човечеството, никъде не е писано, че Бог е кръстил попове и владици. Те са кръстени от хората. Казват за някого, че е виден проповедник. – Възможно е, но той не се е родил виден проповедник. Той е ученик, дошъл на земята да изпълнява волята Божия. Това е правото разбиране на живота. Питам: Духовенството на православната църква почитано ли е от народа? – Ще каже духовенството, че това е сектантство; дяволи са влезли между хората и ги учат да не почитат духовенството. – Не е така. Аз мога да им кажа, кои са причините за това. Ако си взел пари на заем от сто места и не ги връщаш на хората, кой е виновен, че не те почитат? – Вината е в самия тебе. Ако си прав, аз няма да те защищавам. Според новото учение, аз не защищавам праведни хора. – Но хората трябва да ме почитат. – Това е тяхна работа. Аз не се занимавам с този въпрос. Единственото важно нещо за мене и за вас е да изпълним волята Божия.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя.“ – Какво трябва да просим? – Ето важният въпрос. Някои просят пари от Христа, други просят здраве, трети – обществено положение и т. н. Военният ще проси от Христа да укрепи мишците му, че като влезе между неприятеля, да го победи и след това да го възнаградят. Проповедникът ще проси от Христа красноречие, та като го слушат, да кажат: Умен е този човек, глава има. – Кои хора, които

са говорили и проповядвали, не са били умни? Това са хора, които говорят логично, свързано. Свързано говорят, но не всякога свързаните думи носят истината. – Аз искам да бъда красив. – Защо искаш да бъдеш красив? Аз зная причината, но не казвам. Всички хора просят ненужни неща, а нужното, същественото за тях, оставят настрана. Ще кажете, че животът е реален; трябва да живеете, да го използувате. Съгласен съм с вас. Това желание е общо за всички живи същества, не само за хората. То е тяхно право. Да живеят, това е закон. То е право за всички живи същества, но как трябва да се живее? Това е първата наука, която трябва да се изучава. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". – Мислите ли, че лесно се живее? Животът се нуждае от много обяснения.

Вие мислите, че за да се живее, са нужни много знания. – Човек може да живее и без много знания. Къде се е учило житното зърно, как да расте и да се развива? Къде е учило то, веднага да се приспособява към новите условия и само да върши работата си? То не се е учило нито от майка си, нито от видни философи, но, въпреки това, щом попадне в земята, веднага започва да расте и да се разклонява. Житното зърно знае какво да прави, а вие, като се натъкнете на известни научни факти, казвате: Така е направил Господ. Значи, убиеш един човек и казваш: Така е рекъл Господ. Заколиш една овца и казваш: Така е рекъл Господ. Невежа си. Щом приемеш, че за всичко Бог е рекъл така да бъде, трябва ли да ходиш на училище? След това казваме: Бог е направил света така, че едни да бъдат учени, други – прости; едни богати, други – бедни; едни праведни, а други – грешници. Ако се разсъждава така, ще се създаде цяла каша. След това ще кажете: Така рекъл Бог. – Това не е философия, не е разсъждение. Това са изопачени човешки мисли, които ни заблуждават. Не казвам, че това става умишлено. В дъното на душата си, духовниците искат да кажат истината, но не смеят. В кой човек не се явява едно благородно желание? Казваш: Искам да дам 5,000 лв. на една бедна вдовица. Не след много време казваш:

Какво ще правят тогава родителите ми? Така желанието си остава в тебе нереализирано. Искаш да прочетеш произведенията на един отличен писател, но после се отказваш от него, под предлог, че нямаш време. Някой иска да се помоли на Бога. После си казва: Това не е културно, това са архаични останки. Отказваш се да се молиш. Аз съм виждал, как се молят на Бога умни, учени, културни хора. Някой седи в затвора, но и там се - моли и казва: Моля ти се, братко, не ме бий! Питат го: Ти молиш ли се на Бога? – Не се моля. – Добре, сега ще се молиш на нас. Бедният се моли на банкера, да му даде пари на заем. Ученикът се моли на учителя си, да го вдигне на урок, да поправи двойката. Всички се молят. – На кого? – На когото не трябва. Те не знаят, как да се молят.

Съвременните хора минават за много културни. Те казват, че не трябва да се молят. – На кого не трябва да се молим? – На хората. – А на кого да се молим? – На Бога. – Значи, на Божественото не трябва да се турят никакви граници. То е като светлината и въздуха. – Ние ще се молим на Бога. – Да, но Бог не се нуждае от нашата молитва. Под „молитва“ се разбират разумни отношения. Следователно, ще се молиш, когато разбереш и познаеш Бога. Ще се обърнеш към Него и ще кажеш: Господи, Ти, Който си направил света, дай ми повече светлина, да го изучавам. Ако искаш да изучаваш анатомията, пак към Него ще се обърнеш. Искаш да изучаваш астрономията, пак към Него ще се обърнеш.

– Ама за астрономията трябвало телескоп. Кажи: Господи, дай ми такава тръба, чрез която да виждам всичко в света. – Сегашните астрономи знаят много неща. – Какво знаят те? Че имало водород, кислород и още много елементи на Слънцето. – Каква е температурата му, в какво състояние се намира – не знаят. Чета една научна статия, в която учените спорят върху температурата на Слънцето и дават различни сведения. Коя температура е истинската? Може нещо да е вярно, а може и да не е вярно. Други учени казват, че Слънцето нямало никаква топлина. То било твърдо тяло,

динамически акумулатор, който събира енергията от пространството и, като динамична сила, я изпраща на земята и на другите планети. Тъй щото, светлината и топлината не идват от Слънцето, но се образуват на земята от енергията, която иде от него. Това не е противоречие, но факт. Действително, енергията иде от видимото Слънце, но светлината и топлината се образуват на земята. – Как се образува светлината? – Ще се помолиш на Бога, и светлината ще се яви. Тя се образува в нас, а не отвън. Виждали ли сте светлината отвън? Как ще си обясните състоянието на човека, който, при ясен слънчев ден, казва: Тъмно ми е. Някой учи при запалена електрическа лампа и казва на майка си: Тъмно ми е, мамо, в мозъка. Значи, има друга светлина в мозъка, която ни е необходима. Тази мисъл е отвлечена, философска. Българинът е практичен, не обича дълго време да му говориш философски. Той казва: Не ми говори много. Кажи ми изведнъж, какво искаш. Българинът е бърз, в малко време иска да свърши много работа. Ако отидете в селата, ще го видите, как работи през лятото. Той работи усилено, иска всичката си работа да свърши изведнъж. Гледаш, от пресилена работа, или се хлъцнал, или се навехнал, или се изсипал. После казва: Урочасай съм нещо. – Защо е пострадал? – Защото, за да икономиса времето, вдига тежки, големи снопове. Разбира се, като вдига тежки снопове, все ще му хлъцне нещо. Аз не съм срещнал нито един човек, на когото нещо да не е хлъцнало. Говоря в преносен смисъл. Тогава всички хора са неразположени и казват: Майка ми така ме родила. – Не, майка ви така не ви е родила. – Какъв е цярът на това? – Малки снопчета ще връзвате на нивите и няма да се пресилвате в работата. Казват: Малко трябва да се работи. – Аз не казвам да не се работи, но да не се пресилвате в работата. Богатият казва, че не иска да работи. Кой ще работи тогава? – Бедният. Значи, богатият ще почива, а бедният ще работи. Това е старото учение, турено в нова форма. Новото изисква всички хора да работят, бедни и богати, учени и прости.

Това, което ви говорих, е предисловие към един разказ. Египетският фараон Озирис Бен, излязъл един ден из града и срещнал един войник със скъсани дрехи. Той го запитал: От коя дружина си ти? Защо си толкова окъсан? –- Беден съм, не ми вървят работите. – Аз мога да ти помогна, кажи, какво искаш. – Наистина ли говориш? – Каквото искаш, ще ти дам и ще се убедиш, че ти говоря сериозно. – Искам един здрав, хубав, издържлив нож, че като се упражнявам с него, началникът ми да бъде доволен от мене. Той му дал такъв нож и си заминал. По-нататък срещнал един учен, който живеел в едно от жилищата на египетските храмове. Фараонът запитал и него: Къде отиваш? – Изпъдиха ме от школата поради моето незнание. – Какво искаш? Аз мога да ти помогна. – Искам да ми дадеш знание да разбирам тайните на природата. Само така ще си пробия път. – Ще придобиеш това знание. Фараонът срещнал и трети човек, когото също запитал: От какво имаш нужда? Каквото искаш, ще ти дам. – Искам да владея законите на топлината, че когато хората ме измъчват, така да ги нагорещя, да не смеят да ме докоснат. – Иди у дома си и ще придобиеш тази сила. Най-после, фараонът срещнал и четвърти човек, най-умният от предишните, и го запитал: Какво искаш от мене? – Господарю, аз те познавам. Аз съм честен и справедлив. Това, което искам, ще използувам разумно; няма да злоупотребя с него. Искам най-малкото – една пръчица. Като чукна с нея, да получа, каквото искам. Ако съм гладен и чукна с пръчицата, да се сложи пред мене трапеза с различни яденета. Като замръкна някъде в тъмна нощ, в дъжд и буря, и няма къде да се подслоня, да чукна с пръчицата и пред мене да се открие една колибка за подслон. Фараонът му казал: Понеже си най-умен от всички, ще ти дам тази пръчица, но няма да злоупотребиш с нея. – И действително, пръчицата разрешава всичко. Четвъртият бил млад ученик от школата. С желанието да има пръчицата, той издържал своя изпит. Той обичал една мома – Елтамар, най-красивата и най-умна египтянка, която казвала, че ще се ожени само за царския син.

Младият ученик се явил пред нея и казал: Аз съм твоя избраник, искам да се оженя за тебе. Тя му отговорила: Докажи това!

Питам: Вие как ще разрешите този въпрос? Аз зная, как ще го разрешите. Елтамар имала свой пробен камък, а именно: Ако този, който има изкуството да направи един палат, пожелае да остане с нея заедно, той не може да бъде нейният избраник. Или ако сложи трапеза и пожелае да яде заедно с нея, той не може да бъде нейният избраник. Той казал: Аз зная свойствата на тази пръчица. Тя била гладна. Чукнал той с пръчицата, и трапезата се явила. Тя седнала да яде, а той веднага изчезнал и я оставил сама да яде. Вечерта нямало къде да се спрат да пренощуват. Той пак чукнал с пръчицата си и пред тях се открила хубава колибка, с меко, хубаво легло. Той веднага изчезнал, а нея оставил сама да си почине. Доволна от неговата обхода, тя си казала: Този е моят избраник.

Като заключение на разказа, казвам: Всеки, който иска да дели благата с вас, той не е вашият избраник. Днес мъжът казва: Да разделя благата с жена си. Жената казва: Да разделя благата с мъжа си. Докато казват така, те не са един за друг. Това скарва хората и разваля любовта им. За да се разберат, единият трябва да влезе вътре, другият да излезе вън. Това са двата свята – обективен или външен, и субективен или вътрешен, за които и до днес още философите спорят, кой от двата свята е реалният. Едни философи казват, че реално е само това, което можем да пипнем. Повечето хора, като тези философи, вярват на ръката си. Следователно, щом не могат да пипнат нещо, то не е реално. Мислиш ли, че ако пипнеш човека, ти си го хванал? Колкото и да го пипаш, той е далеч от тебе, не можеш да го хванеш. Сянка хваща ли се? – Не се хваща. Хората са направени от материя, която се топи, като леда и снега. Тази е причината, дето хората умират. Достатъчно е да се изложите на Божествената светлина, за да се стопите. Който се страхува, не може да издържи на тази светлина. Той е осъден на смърт. За да издържа, човек трябва коренно да се преобрази: нов мозък, ново сърце, нова воля му са нужни. Под „нови“

разбирам – от друг състав. Ето защо, като се казва, че религията не е за всички, имам пред вид хора, направени от лед и сняг.

Аз проповядвам една религия само за хора, които любят Бога. От човек, който не люби Бога, нищо не може да стане. Какво ще стане с цветето, което не се огрява от слънцето? – Нищо не може да стане. – Какво ще стане с човека, който не яде здравословна храна? Какво ще стане с човека, който не пие чиста вода? Какво ще стане с човека, който не диша чист въздух? Пренесете тези неща в психичния живот и помислете, на какво ще уподобите храната, водата, въздуха и светлината? Кой от двата живота – физическият, или психическият е истински? – И двата живота имат своето предназначение. За вас е важно да прилагате следния духовен закон: Благото, което ви давам, да го използувате сами. Река ли и аз да взема участие, да го деля с вас, всичко е загубено. Майката спазва този закон. Когато направи нещо на детето си, тя се въздържа да не направи същото и за себе си. Тя се радва, че детето ѝ само ще използува даденото благо от нея. Жалко е, че не всички майки спазват този закон. Щом не го спазват, те развалят всичко, което Бог е определил за тях.

Христос казва: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя." Това, което и ние ще ви направим, се отнася до сегашния ви живот. Ние проповядваме за настоящето, а не за бъдещето. – Нали има задгробен живот? – Задгробният живот е измислица, такъв живот не съществува. Според някои, задгробният живот бил по-реален от видимия живот на земята. Аз казвам, че задгробният живот е измислица, защото признавам само един живот, без никакви прекъсвания. Знаете ли на какво прилича физическият живот? На стомна, която постоянно овлажнява. Хората опитват външната влага и я наричат физически живот. Какво има в стомната, каква е водата в нея, те не знаят. Въпреки това, те казват: Велик е животът. Те говорят за физическия живот, за влагата на повърхността на стомната. Истинският живот е в стомната, в Битието. Там е смисълът на живота, а не в овлажняването на стомната. После казват, че зад този живот

имало друг. – Не, животът не е във влагата, във външните прояви. Той е вътре в стомната. Влагата е свързана с водата в стомната. Като се чукне стомната, веднага ще потече водата – истинският живот. Щом се пробие стомната, животът ще потече като чешмичка. Тогава хората ще кажат: Ето истинското благо. Всеки може да има такава чешмичка. Обаче, смисълът и разрешението на въпроса не е в счупването на стомната.

И тъй, животът е само един, той не може да бъде материален. Че се проявява чрез материята, това е друг въпрос. Само в Бога има живот – никъде другаде. Следователно, животът е само един, без всякакви ограничения. Ако животът се проявява само в материята, той не е целокупният живот, който ние разбираме. Като се развали черупката, т. е. физическото тяло на човека, казвате: Баща ми умря, приятелят ми умря. Чудни са хората, като казват, че някой умрял. Повикайте един ясновидец да чуете, какво ще ви каже. При умрелия той го вижда жив, как гледа тялото си и се смее. – Къде е собственикът на тялото?–Отвън. Той гледа, че тялото му се руши, както гори къща, и казва: Нека гори, аз ще си направя по-хубава. Хората казват: Умря човекът, изгоря къщата му! – и започват да плачат. – Кой умря? – Аз не съм умрял и не мога да умра – казва собственикът на тялото. Първото заблуждение в хората е, че се убедили в проповедите на свещениците, че ще умрат. – Защо умира човек? – Защото греши. И Бог каза на Адама: „В който ден престъпиш великите закони на живата природа, ще изгубиш живота си.“ Това наричат хората смърт. А Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.“ – Кой е вечният живот? – Под „вечен живот“ се разбира не само небесният, но и земният – целокупният живот.

Мнозина питат, отде получавам пари. Някои казват – от Америка, други – от болшевиците, от Русия. В заключение, и едните, и другите ей казват: Ако е за пари, и ние можем да проповядваме. Аз пък казвам: Нито от Америка получавам нещо, нито от Русия. Имам една пръчица и, като огладнея, чукна с нея – веднага дойде хлябът.

Чукна втори път – дойде една ябълка или круша. После пак чукна, и всичко това се прибира. Като ожаднея, пак чукна с пръчицата, и пред мене се явява чаша вода. – Отде имаш тази пръчица? Аз зная, отде е тя. – Къде спиш? – Като се мръкне, и дойде време, за спане, чукна с пръчицата, и леглото се явява. Сутрин чукна пак, и леглото се прибира. Както виждате, моята къщичка постоянно се явява и изчезва – не я давам под наем. Който не разбира този закон, казва: Да си направя една къщичка, да я дам под наем, че да се осигуря. – Смисълът на живота не е в осигуряването.

„Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направи“, – казва Христос. Желая всички да имате тази пръчица, и с нея да просите в името на Христа. Вечер дойде, чукнеш с пръчицата, и къщичката се явява. Сутрин пак чукнеш, и къщичката изчезва. Целия ден ти си свободен, работиш, разхождаш се, не мислиш за къщичката. Така могат да живеят всички. Казвате: Това е хубаво, но прилича на приказка от „Хиляда и една нощ.“ – Не, един ден така ще бъде. Това почива на един от великите закони на Битието. Според него, щастието и блаженството на човека се придобиват моментално. И нещастието иде в един момент. Някой се отчаял от живота, и туря край – самоубил се. – Защо се самоубил?– Нямал средства да живее, объркал работите си. Ще кажете, че сиромашията е причина за отчаянието на човека. – Не е всякога така. Има случаи в живота, когато синове на американски милиардери се самоубиват. Дъщерята или синът пише на баща си: Турям край на живота си, не намирам смисъл да живея. Значи, и богат, и беден се отчайват от живота и се самоубиват. Много причини има за самоубийството. Има тъмни, мрачни моменти в човешката душа, но когато дойде Божественият чек, тази тъмнина изчезва, и радостта иде. Питам: Ако имате тази малка пръчица, няма ли да разрешите всички въпроси изведнъж? Например, имаш да плащаш на някого. Срещаш кредитора си, и той казва: Помниш ли, че ми дължиш сто хиляди лева? – Да, зная това. – И 50 хиляди лева лихва, стават 150,000 лв. Кога ще ги платиш? – Още

сега мога да ги платя, Чукнеш с пръчицата, и се яви чек от 150,000 лв. Казвам: Вземи чека и си получи парите. – Хубаво е това, но дайте ни тази пръчица. – Ще ви я дам само при едно условие: да се научите да служите на Бога тъй, както аз Му служа; да осветявате името на Бога, както аз Го осветявам; да изпълнявате волята Му, както аз я изпълнявам. Отнасяйте се с голямо внимание и към най-малките бубулечици. Това наричам аз висок морал. Като видите едно дърво, да гледате на него като на нещо свещено, в което е вложено живот.

Питам: Какво щеше да представя човечеството, ако във всички хора беше вложен този висок морал? Такова учение сектанство ли е? Разделя ли то хората? Ако българите ме бяха послушали, аз бих чукнал с пръчицата си, и щях да им оправя всички объркани работи. Но сега няма да го направя. – Защо?– Защото те не са готови да просят в името на Христа. Нека страдат, за да разберат, че има един Господ в света; че има една абсолютна правда. Ние не поддържаме престъпленията. Аз не искам да съдя никого. Като видя, че някой върши убийство, няма да го питам, защо убива човека, но като си замине, ще отида при убития, ще го разтърся и ще му кажа: Стани, иди си вкъщи. Като се изправи на краката си, той ме пита: Да съдя ли убиеца? – Не, забрави всичко. Като видя, че кредиторът хваща своя длъжник за гушата, ще му кажа: Чакай, какво искаш от този човек? – Дължи ми той. – Колко ти дължи? – 50 хиляди лева. – Ето, вземи тези пари и пусни човека на свобода. – Добър, благороден човек си ти. – Като хванеш друг длъжник, който не може да ти плати, ела пак при мене. Това е Божественото учение, което трябва да дойде в света. Всеки трябва да отвори ума и сърцето си, да плаща за своя ближен. Всеки трябва да помага. Който иска да върши волята Божия, трябва да плаща.“ Това значи да владееш магическата пръчица. Тази пръчица се е проповядвала във всички школи. И когато тя дойде, светът ще се оправи. Тогава земеделецът няма да оре нивата си с волове, но ще махне с пръчицата, и нивата ще се изоре. После, ще махне с пръчицата си, и житото ще се посее, ще израсте, ще върже, ще узрее

и ще се ожъне. Ще си вземе, колкото жито му е нужно. Излишъкът ще си отиде, отдето е дошъл. Няма да го остави на нивата, мравките да го разнасят. Казвате: Това са залъгалки. – Да, Бог е създал този свят за залъгване на хората. – Защо?– Понеже небесният свят е толкова сериозен, че ангелите, за да си починат, от време - навреме слизат на земята, между хората, да се забавляват. Ние сме техни залъгалки. Те слушат нашите спорове върху религиозни и научни въпроси и се смеят. Като се върнат на небето, питат ги: Какво правят учените хора на земята? – Занимават се, учат, развиват се.

„Каквото попросите в мое име, аз ще ви го направя." Това е великият закон на любовта, която Христос проповядваше. Бог се проявява в любовта. Следователно, когато дойдем в контакт с Бога, с Неговия ум, сърце, воля, душа и дух, каквото пожелаем, можем да го направим. Христос казва: „И по-големи чудеса от мене ще правите." Във времето на Христа нямаше условия за големи чудеса. Ще кажете: Да се говори така, това е светотатство. – Кога ще правим и ние такива чудеса? – Когато се научите да осветявате Божието име; когато имате магическата пръчица. Ако дадем още днес на някого тази пръчица, той веднага ще напусне службата си. Ако е чиновник, той ще отиде в канцеларията, ще чукне с пръчицата, и в един момент ще свърши не само своята работа, но и тази на своите другари. Като дойде началникът, ще види, че всички чиновници седят без работа – свършили всичко. Ще даде друга работа, и нея веднага свършват. Чиновниците се чудят, какво става с тях. Казват: Колко сме работни днес! Изкуство е, така да чукнеш с пръчицата, че никой да не те види. Чиновниците ще заспят, и в това време ти ще чукнеш с пръчицата. Като свършат работата, ще им кажеш: Хайде да поговорим за новото учение и за великите работи в света. Има смисъл да се освободят хората от работа, но да използуват времето си разумно, не да ядат и пият. Тогава мъжът и жената в къщи ще се радват на пръчицата, като на Божествено благо. В нея е бъдещата наука, която всички ще изучават. – Може ли да се придобие тази пръчица? – Може, но за това

е нужна абсолютна вяра. В миналото някои са прекарвали по 30 – 40 години в горите, други са живели в пустините, но и там не са намерили пръчицата. Сега хората трябва да живеят в света, там да придобият истинското знание. Само чрез страданията можем да намерим Господа – било като свещеник, като учител, съдия, войник и др. Страданията – това е гъстата материя, в която дойде Мойсей да изведе израелския народ. В тази материя той направи чудеса. Следователно, всеки, който може да извади човечеството от материалния живот, т. е. от гъстата материя, и той ще прави такива чудеса, каквито не сте виждали. Наистина, сегашният учен свят се съмнява в чудесата; ще пита, как е възможно да стават днес такива чудеса. – Много просто, ще чукнеш с пръчицата си, и, каквото пожелаеш, ще го направиш. – Как става това нещо? – Както стават нещата в приказката. – Може да е илюзия. – Чукна с пръчицата си, занасям този човек на слънцето и след малко го връщам. После го питам, какво има на слънцето, а той мълчи, не се издава, не иска да мине за смахнат. Не само един учен, но и десет учени да отидат на слънцето, няма да смеят да кажат, че са ходили там. Не само това, но и да им сложат трапеза,, пак нищо няма да кажат. – Защо не смеят да кажат, какво са видели? Защото общественото мнение не е в съгласие с това, което може да се постигне чрез пръчицата. Според тях, това е в разрез със законите на природата. Ако го приемат, в техните разбирания ще стане голям преврат. Всички ще питат, как можем да живеем, без да орем и копаем. Ще станем много мързеливи. – Не, и тогава ще работите.

Казвам: Хората още не са работили. Досега те само се мъчили и трудили. Отсега нататък ще работят. Сега те спорят, карат се, бият се. Тогава ще живеят в мир; лицата им ще бъдат светли, красиви. И каквото пожелаят в името на Христа, ще им се даде. Просете това, за което ви говоря. Нали вярвате в Христа? Днес има 500 милиона християни, между които сте и вие. На вас е познато това учение. Просете в името на Христа! Обърнете се към Бога, към живия Господ,

Който през всичките векове е пращал учени хора, да просвещават невежите. Аз вярвам във всички учени хора – физиолози, астрономи, биолози, държавници, изпращани все от Бога със специална мисия. Художници, скулптори, музиканти са дошли на земята да помагат на човечеството. Това са все таланти. Не всеки може да бъде музикант, художник или учен. Следователно, и най-малката дарба, която имате, то е малката пръчица. Употребете я на място. Изправянето на света става от малките работи. Било е време в развитието на човечеството, когато майките и бащите изяждали своите деца. И това е било култура! Било е време, когато и децата са изяждали своите родители. Но да оставим това настрана. Колко пъти, и до днес, майката казва на децата си: Изядохте ме! Значи, някакъв далечен спомен се събужда в нея. В тази далечна епоха на месоядство и човекоядство, хората са минали през големи страдания, които постепенно са повдигали тяхното съзнание.

В далечното минало, в епохата на човекоядството, един голям, учен адепт донесъл на земята едно житно зърно. Тогава хората се ядели едни други. Житното зърно казало на хората: Аз нося нова култура. Ще премахна месоядството и ще се пожертвувам за храна на човечеството. Хората го приели с благодарност, като благословение, изпратено от Бога. В сегашния век иде друго благословение за човечеството. Друго житно зърно иде на земята – то е зърното на любовта. Христос слиза сега на земята и носи това житно зърно. Това зрънце ще бъде посято в мозъка и сърцето на всички живи същества и като израсне, то ще измени характера на цялото Битие. Всички същества ще заживеят разумно. Дали вярвате в това, не е важно. Христос е започнал да сее това зърно. То расте само под лъчите на любовта. Тя иде като принцип, който ще се приеме от всички разумни същества. Това зрънце расте само под лъчите на Божествената светлина и топлина. То ще черпи от земята соковете на безсмъртието, То ще донесе вечния живот. Сегашните растения носят

смъртта, а новите житни зрънца, които Христос носи, са носители на безсмъртието. Те представят дърво-. то на живота.

Иде време, когато дървото на живота ще бъде посято. Христос иде на земята, да донесе дървото на живота, т. е. магическата пръчица. Жива е тази пръчица. Тя ще расте нагоре и ще се огрява от Божествената светлина и топлина. Тогава стихът: „Каквото попросите в мое име, аз ще ви го дам“ – ще се реализира. Така казва Христос.

Беседа от Учителя, държана на 4 май, 1924 г. София.

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

Но напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески. (Матея 15:9)

Има много учения, които показват на човека, как трябва да живее. От дълбока древност до днес съществуват безброй методи, религии, философски системи, които целят да посочат на човека истинския път, в който трябва да ходи. Въпреки това, човек се стреми към нещо свещено, вложено в неговата душа. То е Божественият огън, който никой не може да изгаси. Обаче, сам човек е в състояние да се изопачи, да изврати живота си, да стане нещастен. Вън от него, никой не е в сила да го направи нещастен. Следователно, ако съвременното човечество е нещастно, причината за това са хората, които го съставят – никой друг. Като говоря за човека, разбирам космичния, първичния човек, от когото сегашният представя малка частица. Космичният човек подразбира съвкупност на всички хора, т.е. цялото човечество.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески.“ По какво се отличават човешките заповеди от Божествените? Човешките заповеди се отнасят до дребните, обикновените прояви на живота, а Божествените – до принципите на живота. Например, човешка заповед е следната: като умре човек, как да го погребат – с колко свещника, в какъв сандък да го турят, колко венци да му купят, къде да го заровят и т.н. И това е хубаво, но е човешко. Идете в дома на някоя домакиня, ще видите, колко заповеди се прилагат там. Всеки дом, всяка домакиня има свои закони и заповеди – все човешки. Вижте, как човек започва да си строи къща. Първо, той изчислява, колко тухли, греди, камъни са нужни; после, определя качеството им. И това е на място, но е човешко. Всеки народ си има свои закони и заповеди: как да се обличат хората, какви къщи

да си правят, какви отношения да имат помежду си. Който не изпълни тези заповеди и закони, минава за некултурен. Ако отидеш в Китай, облечен по европейски, ще гледат на тебе с неразположение. Христос засяга отдълбоко същината на Божествените заповеди и учения, защото само чрез тях можем да служим на Бога. Днес хората отделят физическия живот от духовния и ги разглеждат поотделно. Всъщност, един живот съществува. Физическият живот е проява на духовния, но не е отделен от него. Физическият живот се определя от разбиранията на хората. Разбиранията им зависят от тяхната интелигентност, а интелигентността – от техния духовен живот. Разбирането, интелигентността на човека са сили, а степента на една сила зависи от материала, от горивото, които ѝ дават подтик и направление. Колкото по-буйна е водата, толкова по-голяма динамична сила развива тя.

Като говори за човешки и Божествени учения и заповеди, Христос има пред вид условията на истинския живот. Той казва, че в почвата на любовта се крият всички условия за съграждане на истинския живот. Волята е първият орган, чрез който човек може да реализира въжделенията на своята душа. Често хората грешат, защото търсят щастието си вън от себе си. Те не подозират, че щастието е в самите тях, в любовта, като първа възможност, вложена в тяхната душа. Дай път на любовта, и ти ще бъдеш щастлив. Как постъпва любещата майка със своето дете? Тя му дава чиста, здравословна храна, добре приготвена. Ако детето е здраво, ще се ползува от тази храна. Ако не е здраво, всички усилия на майката отиват напразно. И обратно: ако детето е здраво и може да използува разумно храната, но майката няма условия да му доставя добра храна, резултатът пак не е добър. Ето защо, когато се говори за волята, подразбирам, че нейните възможности са скрити в любовта. Волята не може да се прояви без любов. Днес повечето хора разрешават

въпросите без любов. Те казват: Има закон, който разрешава въпросите. – Какъв е този закон?

Всеки закон, който не нарушава непреривността на живота, има смисъл да се прилага. Обаче, щом нарушава тази непреривност, той не е истински. Всеки закон, който създава условия за вечния живот, е Божествен. И обратно, закон, който руши основите на живота, е човешки. Човешките закони ограничават хората и водят към смъртта. Като посещавате по-големите градове в България и в Европа, ще видите, как болестите се ширят навред. Ще кажете, че условията са такива. – Не, зад условията се крие друга причина. Хората мислят, че могат да пренебрегнат Божиите закони, без да се натъкнат на лоши последствия. Те се страхуват от последствията за неспазване на човешките закони, а не се страхуват, като не спазват Божиите закони.

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Поради тези учения, светът е разделен на общества и народи, които постоянно враждуват помежду си. Има хора, които са заети единствено със задачата, да внасят омразата между близките си. Мислите ли, че Бог не следи всичко? Мислите ли, че Той не е буден? Съвременните хора мислят, че те могат да направят всичко; че те могат да наредят всички работи. Това е голямо заблуждение. Ако мислите, че в природата не съществува никаква разумност, че всичко е в пълен безпорядък, това е отражение на вашия живот. Вкусът на трескавия е изопачен. Каквото и да му се сготви, всичко му е горчиво, безвкусно. Това показва ли, че на всички храната е горчива? Даже близките му ядат с приятност, с вкус. Причината за невкусното ядене е само в него. Като мине треската, и на него храната е вкусна. Казват: Човек за човека е вълк. Животът е лош, хората са лоши. – Да, това е така, но само за болните, за трескавите хора. – Но така мислят повечето хора. – Така мислят, защото повечето хора са неспокойни, болезнени. Вижте, как са обтегнати мускулите на лицата им. Очите им са светещи, подвижни, като че ли неприятели ги гонят. Жена срещне мъж и се озърта плахо,

да не би той да има лоши намерения. Мъж срещне жена, и той се озърта, да не помисли тя нещо лошо за него. Богатият се озърта, да не би да го следи апаш. Той туря ръцете си в джобовете, да не би да пипне някой кесията му.

– Защо става така? – Защото хората се отказали от Божествените закони. Ако спазваха великия закон на любовта, нямаше да има сила, която да ги сломи. Това може да се провери, да се подложи на опит. Никой не може да направи зло на човек, в сърцето на когото любовта цари. Дето влезе този човек, навсякъде носи благословение. Казваш: Как ще позная този човек? Може и той да е апаш. Човекът на любовта нито краде, нито него крадат. Той отдалеч познава крадеца. Като разбере, че някой се готви да го сбере, той му пише: Приятелю, зная, че се нуждаеш от средства. Колко пари ти трябват? Той му отговаря: 10 хиляди лева. – Ще получиш парите навреме, без да дохождаш при мене. Питате: Отде има пари този човек? – Той владее магическата пръчица. Щом чукне с нея, той получава всичко, каквото пожелае. Ще кажете, че това е преувеличено. Питам: Царят не владее ли магическата пръчица? Каквото каже, става. – Трябва да се отвори война! И войната става. Вземе перото и пише: Този затворник да се помилва, онзи затворник да се помилва. И вратата на затвора се отваря. Щом тропне с пръчицата си и пожелае нещо, всичко става. Това не са ли приказки от „Хиляда и една нощ“? Ако царят си служи с магическата пръчица, защо и човекът на любовта да не си служи с нея? Казва се, че сме нездравомислещи хора. Кой е здравомислещ? Като се проповядва едно учение, не трябва ли да се опита? По какво ще се познае, че е истинско учение? – По резултатите му. Тогава нека се опитат всички съвременни системи: религиозни, обществени, политически. .Нека първо се направи опит със стотина души, а не с цели общества и народи. Ако едно учение има добри резултати в малкото, такива ще бъдат резултатите и за целия народ. Ако резултатите не са добри в малкото, т.е. в малцинството, няма да бъдат

добри и в болшинството. Така трябва да мислят и да постъпват умните народи.

Да се върнем към стиха; „Напразно ме почитат.“ Що е почитание? Днес мъжете изискват почитание от жените; учителите – от учениците; военачалникът – от войниците; господарят – от слугите си. Когато жената не почита мъжа си, когато войникът не почита началника си, когато слугата не почита господаря си, това внася крайно възмущение в онези, които са на власт. – Мъжът, военачалникът, господарят. Ако е въпрос за привидно почитание, то лесно се отдава. Войникът лесно може да отдаде почит на своя началник, а зад гърба му да говори най-лошо за него. Почит ли е това? И жената може да върши лоши работи зад гърба на мъжа си, а външно да го почита. Почит ли е това? Това е лицемерие. Хората са свикнали на това лицемерие и се радват на външното почитание. Господ казва: Аз не искам външно почитание. Почитанието трябва да излиза от дълбочината на човешкото сърце. Разумни отношения трябва да има между учителя и ученика. Разумни отношения трябва да има между мъже и жени. Разумни отношения трябва да има между офицери и войници. Разумни отношения са нужни навсякъде. Ние .разглеждаме нещата от Божествено становище. Кой е войник? Ще кажете, че не ни са нужни войници. – Не, войници ни трябват. Досега имаше войници, които се биеха на бойното поле. Днес са нужни войници да подържат доброто в света, но без пушки и саби. Те са нужни не само за България, но за целия свят. Това не говоря само аз. Това говори целият разумен свят. Той е турил в действие великия Божи закон – законът на Любовта. Той работи отвътре навън. В умовете и сърцата на всички хора става известна промяна. Всички ще познаят, че Любовта работи в света. Когато ледът започне да се топи и разклаща в основата си, какво показва това? – Пролетта иде! Топлината вече се увеличава.

Мнозина казват, че между хората нямало вътрешна връзка. Това е погрешно твърдение. Днес връзката между хората се усилва,

любовта им също. И те се стремят към разумен живот. Те търсят здрава основа. Една основа има – Любовта. Един закон съществува – законът на Любовта. Следователно, когато сегашният живот се постави на основа на любовта, всички останали закони ще се съгласуват с нея. Тогава ще се смущават ли хората от нещо? Ще се безпокоят ли? Ще боледуват ли? Сега хората боледуват, понеже са под постоянно напрежение, страх и безпокойство. Днес няма спокоен човек на земята. И като е буден, и като спи, той е под постоянен страх. И свещеникът, и проповедникът, и военният, и учителят – всички се страхуват. Питам: Като се страхуват хората толкова, къде е тяхната вяра? Казват, че има един Бог в света, всесилен, всемъдър, а при това се страхуват. От какво се страхуват? Условията били тежки, животът труден, щели да умрат от глад. Може ли детето да се страхува, че ще умре гладно? Щом майката е разумна, детето никога няма да умре от глад. Ако умре, майката е била неразумна. Ако детето се страхува от майка си и баща си, това не ги препоръчва. Когато малкото дете се страхува от по-големия си брат и сестра, това не ги препоръчва. Дето има страх, смущения, там разумността отсъства. Ще кажете, че законите са разумни и неизменни – зависи за какви закони се говори. Божествените закони са живи сили, които действуват непрекъснато и неизменно в природата. Човешките закони, обаче, са подложени на постоянни промени.

Ще приведа един случай из живота на египетския фараон Озирис Бен, за когото говорих в една от миналите беседи. Той издал един закон, според който, всеки човек, хванат в престъпление, се осъждал на смърт. И обратно: всеки, който направи едно добро, се възнаграждавал богато. Един беден селянин направил едно престъпление, заради което го затворили и осъдили на смърт. Преди да се изпълни смъртната присъда, той успял да избяга и хукнал по течението на реката Нил. В това време той видял, една млада мома се дави. Веднага се хвърлил във водата и я спасил. Тя била дъщеря на Озирис Бен. Хванали го, когато той изнасял девойката на брега. Как

мислите? Приложило ли се смъртното наказание върху него? Той бил богато награден за стореното добро. Ето защо казвам, че човек трябва да прави добро. Доброто неутрализира всички престъпления и злини, извършени в миналото. Ако не прави добро, човек се натъква на сторените престъпления в далечното си минало. Ако искаме да възпитаме правилно младото поколение; ако искаме да възпитаме своите братя и сестри, трябва да им дадем добър пример с живота си. Учителят трябва да се отнася със снизхождение и внимание към учениците, а те трябва да го почитат и никога да не го огорчават. Като вижда, как постъпва учителят, ученикът е готов да следва неговия пример. Ако мъжът иска да бъде почитан от жена си, той трябва да бъде нежен, любящ към нея. Ако мъжът е нежен към жената, тя е готова да му даде всичкото уважение и почитание. И господарят трябва да бъде нежен и внимателен към слугата си, за да получи неговото внимание и уважение.

„Напразно ме почитат." И съвременните хора искат почитание, без да бъдат нежни и внимателни към другите.

Тогава да бъдем силни. – Как се изразява силата на човека? Ако може да вдига тежест от 200 кг., силен ли е той? Физически може да е силен, но не и духовно. Друг пък е силен в друго отношение. Един факир от Индия попаднал в общество на английски офицери, които се забавлявали. Те се обърнали към него, като поискали да им покаже няколко фокуси. Той им направил няколко фокуса, но те не останали доволни, искали да им покаже нещо по-съществено. – Добре, и това мога да направя. Както седите на столовете, така ще останете, без да можете да се мръднете. – Това е невъзможно! – извикали всички. Да заковеш английски офицери на столовете! Обаче, факирът приложил опита и си отишъл. Те се опитвали всякак да станат от местата си, но не могли. Така останали два-три часа приковани на местата си. Най-после се принудили да извикат факира да ги освободи. – Интересно, как ги е приковал? – Ще кажете, че и това е приказка от „Хиляда и една нощ." Не, последните открития в науката показват, че природата

разполага с велики тайни сили, още скрити за човека. Бог е господар на тези сили. Той ни свързва и развързва, когато пожелае.

Питат ме, как ще се оправи светът, и кога ще се оправи. – Аз зная датата, когато светът ще се оправи.

– Кога ще стане това? – Когато всички хора се превърнат на вода. Ледът и снегът ще се стопят, нищо няма да остане от тях. Тялото на човека ще се пресъздаде, няма да бъде като сегашното. Мислите ли, че тялото на сегашния човек е съвършено? Тъй както е устроен човешкият организъм, в сравнение с бъдещия, не е съвършен. Още много има да се работи върху него. Ако сравните млекопитаещото с човека, разликата е голяма, но човек има още да се развива. Животното няма чело, нос, брада, което показва, че няма разум, няма и воля. Животните са наблюдателни. Те са будни за дребни работи, не се интересуват за причините и последствията на нещата. Човек има високо чело, нос, брада, които го отличават от животните. Но ако разглеждате хората, ще видите, че и те се различават един от друг. Всеки човек има лице, но голяма е разликата в чертите на лицето на добрия човек и на престъпника. В очите на добрия човек се чете мекота, благост. От тях излиза бяла, приятна светлина. Очите на престъпника излъчват тъмнина. Всичко в него е дисхармонично. Очите са огледало на човека. В тях се отбелязват и физическите, и психическите прояви. Погледът на болния е мътен, раздвоен. Щом оздравее, очите му стават бистри, ясни. Разумният човек се познава и по движенията си, както и по начина, по който си държи главата. Обикновено тя е изправена, което показва сигурност, че уповава на нещо велико. И войникът, преди да попадне в плен, държи главата си изправена. Като пленник, той навежда главата си надолу.

Веднъж се разговаряхме по различни въпроси с един познат. Той казваше: Човек трябва да бъде мъжествен, смел; да не се оставя да го тъпчат. Ако ми ударят една плесница, и аз ще ударя. Човек има достойнство, няма да се оставя да го обиждат. – Ти си пленник, и

десет войника вървят след тебе. Какво ще правиш, ако един от тях те удари с пушката си? Ще го удариш ли и ти?

– Не, ще си вървя напред, нищо няма да направя. – Така е, и генерал да си, като пленник, ще глътнеш този горчив хап. Според Христовото учение, ако те ударят по едната страна, ще дадеш и другата. В случая, Христовото учение е приложимо. Ако не го приложиш, очаква те нещо по-лошо. Аз наричам герой този, който, попаднал в плен, може да разположи войниците и да се разговаря с тях приятелски. Ако е в сила да ги застави да приберат ножовете и пушките си и да го почувстват като свой брат, той е истински герой. – Може ли да стане това?

– Може. То се отнася до онзи, който познава законите. Ако не познава законите, той нищо не може да направи. Добрата домакиня може всичко да прави и то навреме. Истински герой е онзи, който дава път на Божията Любов в себе си. Истински герой е онзи, в ума на когото прониква Божествената светлина. И наистина, през всички времена и епохи, герои са били само ония, в които са работили Божията Любов и Божията Мъдрост. Други герои аз не познавам.

Често ме запитват: Как ще се спаси светът? – Като дадем място на Бога, да живее в нашите сърца и умове. – Как ще познаем, че Бог живее в нас? – Много просто: Ако на обидите не отговаряш с обиди, Бог е в тебе. Ако на всяка обида отговаряш с усмивка, Бог живее в тебе. Ако апаш се готви да те обере, а ти предварително му дадеш кесията си, Бог живее в тебе. Виждаш, че някой се готви да извърши престъпление. Не го избягвай, но му дай един добър пример. Важно е да познаеш истинския престъпник. Ще кажете, че той се познава по лицето.

– Не, има привидни черти на престъпление. Според мене, истински престъпник е онзи, който не дава възможност на Божествения Дух да се прояви в него. То е начало на всички

престъпления. А това не е писано на лицето. Изкуство е да познаеш човека.

Един мъж бил крайно недоволен от жена си. Често си казвал: Няма по-лоша жена от моята. Един ден жена му отишла при един адепт, да се посъветва, как да задоволи мъжа си. Той ѝ помогнал така да се преобрази, че да не я познае мъжът ѝ. Тя се върнала вкъщи, облякла се с нови дрехи, направила си особена прическа и така променена излязла в града, тъкмо когато мъжът ѝ се връщал вкъщи. Той я погледнал, харесал я и се запознал с нея. Започнал се сърдечен разговор между тях. Така те се срещали няколко дни наред. Като се връщал вкъщи, той казвал на жена си: Срещнах една жена – благородна, внимателна и нежна, не е груба като тебе. Влюбих се, искам да се оженя за нея. Ще те моля да ме освободиш.

– Бъди свободен, насила не мога да те задържа. Привидно тя напуснала дома си, за да дойде другата жена. Сега животът им се подобрил, тя била нежна, усмихната. И той разположен, доволен, готов на всякакви жертви. Така живели десет години: тя преобразена, а той влюбен в нея. Най-после, тя отишла пак при адепта, като го помолила да я върне в първия вид, и така се върнала у дома си. Като я видял, мъжът ѝ останал изненадан. Тя била неговата първа жена. Значи, тя хвърлила маската си, под която се криела.

И съвременните хора мислят, че се домогнали до нещо ново, но като хвърлят маската от лицето си и новите дрехи, виждат, че са пак същите. И с маска, и без маска, жената е една и съща. По-лоша ли е била без маска? Дайте на човека пари, направете му къща, да видите, колко е добър. Обаче, тази добрина е временна. Като му вземете богатството и къщата, той ще се опълчи срещу вас. Като му върнете богатството, той става пак добър и се възхищава от вас. Това не е любов. Любовта се проявява вън от материалните блага.

Христос казва: „Напразно ме почитат." Днес повечето хора започват с човешкото. Като се осигурят, те казват: Нали си имаме дом, жена, деца, нищо друго не ни трябва. Не, започнете с

Божествения закон. Вложете любовта в душата си, във всичката ѝ пълнота. Направете следния опит: Изхвърлете страха вън от себе си; бъдете тихи и спокойни и отправете ума си към Бога – Създателят на света. Така свързани с Бога, отправете мисълта си към Марс, Венера, Сатурн, Юпитер, най-после и към Слънцето и се постарайте да разберете, какви са отношенията между тях. После, запитайте се и си отговорете: Защо една от най-големите планети, Юпитер, е поставена между Марс и Сатурн. И най-учените астрономи не могат да отговорят на този въпрос. Как мислите, ако се пренесете на Венера, ще имате ли по-добри условия от досегашните? Учените астрономи казват, че само на земята има живот. На Венера и на другите планети нямало живот. Защо е така, и те не знаят. Това са учения и заповеди човечески. Според мене, това е мнение на няколко учени; то не е абсолютна истина. Който иска да разбере самата истина, трябва да отиде на Венера, сам да провери, има ли там живот, или няма. Ако един от тези учени отиде на Венера и се върне оттам, той ще разказва своите наблюдения, но никой няма да му вярва. Който слуша, ще каже: Липсва му нещо, дъската му хлопа. Обаче, ако същият учен наблюдава чрез телескоп Венера и каже, че там няма живот, всички ще му вярват. Ако каже, че Слънцето е огнено тяло с висока температура, всички ще се произнесат за него, че е учен, че разказва за последните открития на науката. Това още не е наука. – Кой е ходил на небето, да знае, как са работите там? – Ами когато Христос се възнесе с тялото си пред своите ученици, къде отиде Той? Някои казват, че отишъл при Бога, при Отца си. Други казват, че както Го видели ангелите да слиза и възлиза нагоре, така пак ще слезе на земята. Някои пък казват, че е грешно да се говори за такива работи. Кое не е грешно? Да се мисли като вас ли?

Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте това учение, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ – Защо отиде Христос на небето? – Да разбере нещо за новата земя, която сега се устройва. Той искаше да види новата земя, която Бог създава за

своите възлюбени. От 2000 години Христос изследва новата земя – новият Йерусалим, дето ще се преселят праведните. Това означава стихът: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие.“

Казвате: Това учение още не е доказано. – Фактически то не може да се докаже. Колцина видяха възнесението на Христа? – Само няколко от учениците Му. Едни повярваха, а други се усъмниха в това. Голямо е човешкото съмнение. Някои се запитват: Възнесе ли се, наистина, Христос, или това беше илюзия? Тогава и аз питам: Ти наистина ли живееш, или това е илюзия? Ти наистина ли се храниш, или това е илюзия? Ако те лишат от чувствителността на твоята ръка, или от възможността да виждаш, да чуваш, да вкусваш, как ще докажеш, че ядеш? Значи, вие живеете в един илюзорен свят. Животът ви е пълен с илюзии. Има философи, които вярват само на това, което пипат, виждат или чуват. Някои отиват до крайност: от много философствуване са дошли дотам, че преди да си легнат, пипат леглото си, близките предмети, най-после и себе си, и като се убедят, че всичко това съществува, лягат си спокойно да спят. Като срещнат някой свой приятел, пак ще го пипнат, за да се убедят, че той съществува. Вяра е необходима на човека.

Съвременните хора трябва да имат положителна философия, да стъпват на здрава основа. Иначе, ще се намерят в положението на онази малка ябълка, за която. се говори в един окултен мит. Това се отнася до епохата, когато дърветата и растенията били интелигентни и могли да говорят. Малката ябълка срещнала един адепт и му казала: Искам да ме посадиш на хубаво място, дето намериш за добре. Той се съгласил да изпълни желанието й. Занесъл я на едно високо планинско място и там я посадил. Тя го запитала: Мога ли да стана голяма като планината? – Можеш. – Мога ли да стигна до Слънцето? – Можеш. Тя разбрала думите му буквално. Расла, порасла, стигнала 10 метра височина и повече не се издигнала. Като видяла, че не е висока като планината и не могла да стигне Слънцето, ябълката казала на адепта: Не съм доволна от тебе. Ти не издържа на

обещанието си. Както виждаш, аз не съм нито като планината висока, нито мога да достигна Слънцето. – Каквото искаш, това ще направя – отговорил адептът. Той извикал един дървар и го накарал да отсече ябълката. После да запали огън и да я изгори. Ябълката изгоряла и се превърнала в дим и пепел: димът стигнал до Слънцето, а пепелта се разстлала по планината. – Доволна ли си сега? – запитал я адептът. – Сега съм по-недоволна от тебе. Върни ме в първото положение. Разбрах, че смисълът на живота не е в големите неща. Предпотопните животни и растения бяха големи, но нямаха интелигентност. Казвам и на ябълката, и на вас: Смисълът на живота е в изпълнение волята на Бога.

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Като ме слушате да говоря, питате: Кажи ни, как трябва да живеем? – Много просто, бъдете спокойни, не се смущавайте за нищо. Бъдете весели и радостни. – Лесно се говори така, но ние нямаме пари, боледуваме, страдаме. – Забравете всичко. Поне за момент забравете всичко и мислете, че имате пари, че сте здрави. – Искаме да бъдем щастливи. – За да бъдете щастливи, трябва да ви се вземе нещо от това, което имате. Казвал съм ви и друг път, и сега ви казвам: Има ангели, които са готови да сменят своя живот с вашия. Как мислите тогава, нещастни ли сте? Вие очаквате щастието и спасението си някъде отвън, без да подозирате, че това зависи от вас, от вашия ум. Бог е във вас и, ако само за момент повярвате в това, Той ще ви се открие, ще ви даде всички възможности и условия за развитие. – Ако Бог ни се открие, ние трябва да се откажем от живота си, от своите близки и приятели. – Това е неразбиране на живота. Да познаеш Бога, и Той да ти се открие, това е най-голямото благословение за тебе. Ще живееш между близките си, ще работиш с тях заедно и ще се ползуваш от светлината, която Бог ти е дал. Това значи, да намериш истината, която освобождава. Вие седите със своята пръчица всред природата, наблюдавате камъните и дърветата и не знаете, какво да правите. Природата е жива и разумна, пълна с

интелигентни същества. Ако знаете техния език, ще влезете в разговор с тях, и те ще ви услужат. – Възможно ли е това? – Възможно е, но трябва да владеете едно изкуство. Какво прави великият цигулар? Той говори на човешките души, и всички го разбират. Беден ли е този човек? Ако изпадне в чужд, непознат град, той ще се спре пред една градина, ще отвори цигулката си и ще засвири. Щом започне да тегли лъка по струните, всички минувачи ще се спрат. Всеки ще извади нещо от джоба си и ще тури в неговата чинийка. После ще засвири хора и танци, и всички ще заиграят. – Защо играят тези хора? – Защото цигуларят говори на езика на техните души, и те го разбират. Природата си служи с различни методи. Когато иска да помогне на човека, тя го поставя актьор в някоя класическа пиеса и ще - не ще, той започва да играе. Кой човек не е играл? И вие сте играли. Докато играехте, бяхте добри хора. Щом престанахте да играете, изгубихте радостта и веселието си. Няма по-хубаво нещо от играта. Докато учи и работи, човек играе музикално. Това е Божествена игра. И наистина, докато цигуларят тегли лъка по струните, работите му вървят добре. Щом престане да свири, всичко му тръгва назад. Трябва да знаеш, как да свириш и да играеш. Ако знаеш как да говориш и да управляваш езика си, живата природа ще ти отговори. Тя е много отзивчива; даже на камък да седнеш, хлябът ще дойде. Ако говориш разумно, здрав ще бъдеш. За разумния всичко е постижимо. Неразумният, като заболее, търси помощ отвън. Защо някой се лекува мъчно? – Защото разумната природа очаква деня, когато той ще повярва. Всичко зависи от вашата вяра. Христос казва: „Да бъде според вярата ви!“ Аз прибавям: Да бъде според вашата любов, според вашата надежда, според вашата разумност. Какво ви липсва, за да бъдете весели? Ще кажете, че има нещо, което ви липсва. – Не, нищо не ви липсва. Още днес зачеркнете всички заповеди и учения, обърнете нов лист и дайте простор на Божественото в себе си. Хиляди години сте живели в човешкото. Светът е пълен с инвалиди, резултат на човешкия живот. Ако не

дадете път на Божественото в света, инвалидите ще се увеличават, но няма да се намаляват. Ако не възприемете Божията Любов, няма да разрешите въпросите в живота си.

Христос казва: „Бог не може да се излъже.“ Външното почитание не може да ви спаси. Обърнете се вътрешно към Бога. Не казвам да мислите като мене. Мислете според любовта, вложена във вас. Всички, ние, сме работници в света и трябва да подемем великото Божие дело. Работете безкористно, а не като онзи цигулар, който още със започването да свири, мислел само за пари. Като започне да свири, той трябва да се обърне към Бога и да Го пита, свири ли по новия начин – по закона на любовта. И да е свирил някога за пари, сега трябва да се откаже. Той трябва да приложи волята си, за да познае силата на Божията Любов. Как се познава, че той свири по новия начин? – Достатъчно е да влезе в един дом, дето членовете се карат и бият помежду си, и да засвири. Ако всички утихнат и започнат да се вслушват в неговата музика, той е майстор - цигулар. Ако ораторът иска да опита силата на своето красноречие, нека влезе между хора, които постоянно се карат. Ако караницата престане, той е добър оратор, Ако младата жена иска да знае, каква майка ще бъде тя, нека събере 20 – 30 окъсани деца, както казват от кол и въже, без майки и бащи, и се заеме с тяхното възпитание, В продължение на един месец, ако тя вложи нещо в тия деца и събуди тяхната интелигентност, тя ще даде ново направление в живота им. Не може ли да направи това, никаква майка не се очаква от нея. Съвременната жена казва: Да ми се падне един богат мъж, ще видите, какво мога да направя. Мъжът казва: Дайте ми една умна, красива жена, да видите, какво мога да постигна с нея. – Тази жена не е за тебе. Всеки живее първо за себе си, после – за другите. Ще дойде някой да те убеждава, че те обича, че живее за тебе. – Не съм видял човек, който да живее първо за другите, а после за себе си. Всеки живее за себе си; всеки се храни за себе си. Да чакаш друг да те нахрани, ще останеш гладен. Като поканя някого у дома си, гледам как той яде. Той се храни съсредоточено и все за

себе си мисли. Щом яде за себе си, чувствува за себе си, мисли за себе си, печели за себе си, казвам: И аз трябва да мисля, да чувствувам и да работя за себе си. След като всички научим този закон, ще намерим начин, как да работим за другите.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди члозечески." Когато се говори на хората за Божественото, всички се страхуват. Те мислят, че Божественото ще подрони основите на човешкото. Те не знаят, че човешкото ще рухне и без Божественото. – Защо? – Защото човек непрестанно расте. Колкото и да са красиви дрешките на малкото дете, един ден то ще ги смени с по-големи – то непрекъснато расте. Като расте човек, и възгледите му за живота се разширяват. Колелото се върти, и човек ту се повдига, ту слиза. Един ден Бог ще изпрати един от своите ангели на земята със задачата да извика еди-кой си при Господа, да даде отчет, какво е научил на земята. Освен това, от пансиона, в който е живял и учил, има оплакване против него: учителите и другарите му са нещо недоволни от него. Бог иска да им отговори, защо са недоволни. – Няма да отида при Господа! – Щом е дошъл ангелът да те вземе, ще отидеш, въпреки желанието си. – Как ще тръгнем в Божествения път? Имаме работа на земята, трябва да я свършим. – Чудно нещо! Какво прави майката, като дойде смъртта да я вземе? – Щом я види, тя ѝ пристава, забравя, че има мъж, деца и тръгва след нея. Значи, като дойде смъртта, всичките работи на човека се оправят. Като дойде Бог, тогава човек отлага часа, иска да свърши всичките си работи. – Не, и на Бога ще пристанеш. Ако майката напуща дома си и тръгва със смъртта, защо по същия начин да не отиде и с Бога? Лошо ли е, ако жената доброволно, по любов напусне дома си и тръгне с Бога? Който не разбира учението ми, ще изопачи тази мисъл и ще каже: Тази жена се наситила на мъжа си, търси друг, а за оправдание казва, че тръгнала след Бога. – Не е така. Жената напуща дома си от любов към Бога и казва на мъжа си: Не ме интересува вече никакъв мъж. Отивам с Бога, на Него да служа. Зная, че ти ще се грижиш за децата, както аз

се грижих за тях. Един запасен офицер ми разказваше една опитност от своя живот. Жена ми ме напусна за един месец. Аз останах сам, с децата, на които правех различни играчки – забавлявах ги добре. В това време направих доста преобразования в къщата си. Като се върна вкъщи, жена ми остана доволна от всичко, което направих. Аз ѝ казах: Когато пожелаеш, можеш пак да ме напуснеш. Този месец беше най-щастливото време в моя живот. Същият офицер ми разказа друга опитност, която имал през време на междусъюзническата война със сърбите. В едно голямо сражение паднали убити много български офицери и войници. След сражението, полковникът извикал офицера и му казал: Иди да извикаш свещеника да дойде веднага да опее и погребе убитите на бойното поле. Офицерът изпълнил възложената му задача: казал на свещеника, че полковникът го вика да опее падналите на бойното поле. Свещеникът отговорил: Сега не мога да дойда, нека утихне всичко, тогава ще изпълня тази за дача. И Христос не може да мине през този огън. – Не, Христос може да мине. Аз ще ти докажа това. Офицерът си казал: Хайде сега на път! Тръгни през тези места, дето огънят е слаб, внимавай да не те засегне куршум и се яви при полковника, да кажеш, какво си направил. Офицерът минал през огъня, без да го засегне нито един куршум и предал отказа на свещеника. Христос може да мине през огъня, а свещеникът не може. Офицерът имаше любов в душата си, затова мина свободно през огъня. Свещеникът, служител на Христа, се страхувал да мине през огъня. Той, който проповядва за Христа, каза: И Христос да е, не може да мине през огъня. В случая, офицерът заслужава похвала. Той показа, че с любовта човек може да мине и през най-големите мъчнотии. Мъчнотиите в живота са картечен огън, през който всеки може да мине. Щом имаш любов, ще минеш през този огън, без да трепнеш.

Турете любовта за основа на своя живот и не се съмнявайте. – Ама любовта не може да оправи живота.

– Не, любовта ще оправи живота. Тя разполага с всички средства и възможности. Разумната воля на човека, т.е. Божественото в него ще оправи света. Бъдете спокойни, не се страхувайте от нищо! Не мислете, кой ще ви гледа на стари години. Забравете всичко, което ви смущава! Забравете старите си години! Живейте като млад човек на 33 години. Мислете, че сте между хора, които се обичат ! На земята няма само хора. Светът е пълен с разумни същества. Слугата на пророк Елисей казваше: „Господарю, ще ни убият, загубени сме! Целият град е обиколен от войска." Елисей се помоли на Господа да отвори очите на слугата му и да види това, което с физическите очи не може да види. Отвориха се очите на слугата му, и той видя цялата гора пълна с въоръжени конници. Следователно, като се отворят очите на хората, и те ще видят, че зад веригата войници, която ги опасва, има друга верига, по-силна и мощна от първата. Трябва ли, прочее, да се страхувате? Ето защо, на вас казвам: Ако нямате вяра, с която да понесете мъчнотиите и да се справите разумно с тях, къде е вашата сила? Тогава кое ви отличава от другите хора?

Христос казва: „Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." В бъдеще всички трябва да почитат Бога вътрешно, с онази неизменна, истинска любов и да Му служат непрестанно. Каквото вършите, помнете, че сте под зоркото око на Бога. Изпълнявайте Божия закон. Подчинявайте се на всички закони, които са в съгласие с този закон. – Какво да правим със законите, които са в разрез с Божия закон? – Там сте свободни. Длъжни сте да изпълнявате само Божия закон. И аз се подчинявам само на Божия закон. Ако в България имаше десет души, които се подчиняват абсолютно на Божия закон, мислите ли, че щеше да бъде зле на българския народ? Аз съм ви казвал и друг път: Нашият живот зависи от небето. Следователно, няма от какво да се страхувате. – Да воюваме ли? – Може да воювате, но ако три-четири години не падне капка дъжд и няма плодородие, как ще воювате? Ако всяка граната се пръсне преди момента, в който трябва да стане това, как ще воювате?

Днес не оръжието ще заповядва, но умният, силният човек, зад когото стои живият Господ. Той ще пусне своя силен електрически ток, и всички хора ще паднат с лицето си на земята. Не ще успеят да вдигнат нагоре ни ръце, ни крака – всичко ще забравят.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Време е вече хората на 20 век да обикнат Господа по нов начин. Любовта да бъде закон за всички! Само тогава Христос ще ви се изяви, ще ви бъде истинска подкрепа в живота. Ако небето е на ваша страна, кой може да бъде против вас? Това са общи заключения, които могат да се приложат във всеки дом. Чрез тях мъжът и жената ще бъдат щастливи; братята и сестрите, слугите и господарите също ще бъдат щастливи. Всички хора могат да бъдат щастливи.

„Напразно ме почитат, като учат учения и заповеди человечески." Време е да приложим Божия закон, да отхвърлим всички човешки учения, заповеди и предания. Тогава ще дойде новата епоха. Иде вече тази епоха в света! Има хора, които служат на живия Господ, на Неговия велик закон. Този закон ще донесе мир, разбирателство между народите. Ще стопи омразата и делението, което сега съществува между хората.

Какво се иска от сегашните жени и мъже? Жените трябва да отдават нужното почитание на мъжете си, а мъжете да бъдат нежни към жените си; сестрите да отдават нужното почитание към братята си, а братята – своята нежност към сестрите си. Щом тези отношения се внесат между хората, те стъпват вече на нова основа. Нова наука, нова култура е нужна за бъдещите поколения.

Беседа от Учителя, държана на 11 май, 1924 г. София.

ДА ВЪЗЛЮБИШ ГОСПОДА

Да възлюбиш Господа Бога твоего. (Матей, 22:37)

Ако днес се зададе въпросът, какво представя същината на човека, ще се получат хиляди отговори. По този въпрос и учените не са на едно мнение. Едни ще кажат, че същината на човека е в мисълта; други ще кажат, че същината на човека е в чувстването, трети – в творчеството, четвърти – че той е дошъл на земята със задачата, да бъде баща, майка, учен, философ, търговец и др. Обаче, това са само думи. Ще кажат за някого, че е гений, за друг – че е талант. Какво означава думата „гений“? Някои влагат в понятието гений такова качество, каквото не съдържа. От гледището на природата, геният е малко дете, което едва започва да ходи. Малките деца минават за гениални. Като се изправи на краката си, малкото дете казва: Открих закона за ходенето. За да не пада, то се старае да разреши закона на равновесието. То е стъпило на една хоризонтална плоскост и се мъчи да държи тялото си в перпендикулярно положение към тази плоскост. В геометрията тези две плоскости – хоризонталната и перпендикулярната – са в покой, а в живата природа са в движение. Ако попаднеш между тях, ти ще подскачаш, както подскача прахът на барабана.

Съвременните хора се страхуват да си зададат въпроса: Съществува ли Бог, и ако съществува, защо трябва да Го възлюбят? – Защо се страхуват? – За да не се разрушат техните илюзии. Други хора се страхуват да се оглеждат в огледалото. – Защо? – Да не би да видят това, което не очакват. Те си мислят, че са красиви, млади, а като се огледат, виждат, че се лъгали. Хората се страхуват, да не би по някакъв начин да се разколебаят техните установени възгледи. Има нещо реално, неизменно в техните възгледи, но повечето от тях ще

претърпят промени. Установените неща са като високи планински върхове. Например, Моисей казва: „Не убивай, не кради, не лъжи." Това са високите върхове на злото, които водят към отрицателния живот. Говори се още за правдата, мъдростта, истината и др. Това са високите върхове на доброто. Говори се за любовта. Но как може да се говори за любовта, като не знаете нейния език? Любовта си има свой специфичен език. При тебе дойде някой и ти говори на български. Казва ти: Аз те любя. Отговаряш: Не те разбирам. Ако те срещне чужденец и ти говори за любов, ще го разбереш ли? Ще му кажеш, че не го разбираш. – Как да не разбираш? Толкова ясно ти говоря. На какъвто език да ти говорят, щом не го разбираш, ще си кажеш истината. Като излезеш вечер и погледнеш към небето, осеяно със звезди, виждаш, че те са ясни, светли, но не разбираш, какво се крие зад тази яснота. Всички неща в природата са в тайна. Погледнеш някого и казваш: Познавам този човек. – Външно го познаваш, но вътрешно, той не ти е познат. Той е космично същество, едно велико владение. На земята той се проявява като шило, което, щом те бодне, казваш: Познавам този човек. – Познаваш го, като шило, но зад него се крие нещо велико. И за нас казват: Виждате ли тия хора? – Виждате ги като върхове, но зад тях се крият велики, мощни сили, които могат да стъпчат малките човечета. Когато големият, космическият човек стъпи върху една къща, веднага става пожар, земетресение. И Ева, като стъпи на една къща, става същото – пожар. Тя всичко превръща на пепел. Космическият човек говори на хората на свой език. И те му отговарят на свой език. Но двете страни не се разбират.

През време на севастополската война, един френски офицер минавал през едно българско село и понеже бил гладен, обърнал се към селяните, на чисто френски език, и им поискал мляко. Един от селяните му отговорил: Не те разбираме. След дълги обяснения, офицерът взел една чаша за вода и започнал да прави с ръката си движения, като че дои крава. Селянинът разбрал, какво иска офицерът, засмял се и казал: Така кажи, да те разберем! Като говориш

на френски, не те разбираме. Следователно, като се намериш пред големия, космическия човек, ще му говориш символично, на негов език, да те разбере. Като направиш движение с ръката си, като че доиш крава, всеки ще те разбере. А селянинът се упреква, че простата му българска глава не разбира френски.

Кой създаде това разнообразие на езиците, че хората и до днес не могат да се разберат? Бог ли създаде толкова много езици, или хората? Първоначално, когато хората били разумни и праведни, имало само един език. Значи, хората създадоха голямото разнообразие на езиците. – Кога? – Когато създадоха вавилонската кула. Тогава езиците им се объркаха и те не можаха вече да се разбират. За да дойдат до онова истинско, дълбоко разбиране, хората трябва да възлюбят Господа. Затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." Като се говори за Господа, някои философи казват: Бог е разумна, мощна сила в природата, която е създала цялата вселена. Питам тези философи: Вие бяхте ли в това време, когато Бог създаваше света? – Не знаем, но предполагаме, че Той е създал света. Ами ако аз кажа, че Бог не е създал света, кое твърдение ще бъде по-вярно? Въпрос е, дали светът е създаден. Той е съществувал всякога, Бог не го е създал. Обаче, в съзнанието на човека се явява въпрос за създаването на света. Бог се проявява в света. Или, светът е отражение на Бога. Той не е зидар, да вземе чука и да удря, да съгражда света. Според хората, създаването на света е механически процес. Те казват: Бог взе пръст, направи от нея човек и му вдъхна дихание на живот. Питам: Кой човек е видял тази пръст? Кой учен я е изследвал, да види, има ли разлика между нея и тази, с която ние работим?

И тъй, щом се заговори за света, човек се натъква на нещо съществено, което не знае, и което трябва да изучава. Всеки може да опита и същественото, и несъщественото. – По какво може да се опитат? – По това, че същественото носи живот, а несъщественото

носи смърт; същественото носи добро, мир и радост, а несъщественото – зло, размирие и скръб; същественото носи разумност, а несъщественото – безумие; същественото носи светлина, а несъщественото – тъмнина. Може ли да живееш в тъмнина, а да разрешаваш въпросите на светлината? Въпросите на светлината се разглеждат само в светлина, в никой случай в тъмнина.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Как ще Го възлюбим, щом е казано, че Той живее в непристъпна светлина? Как ще Го възлюбим, когато от детинство са ни Го описвали като страшен, който само наказва хората? – Не говорите истината. За Бога са казвали, че е страшен, но същевременно, че е благ, добър и милостив. Какво ще кажете тогава? Казвам: Страшно е, когато Бог изостави човека. Обаче, благословение е, когато Той го вземе на своя страна. Няма по-страшно нещо за човека, изоставен от Бога. Той се намира в неописуема тъмнина. Това го довежда до отчаяние и той се самоубива. Значи, хората се самоубиват, когато за момент само се почувстват изоставени от Бога. Някой момък се самоубил, защото неговата възлюбена го напуснала. Всъщност, не го изоставила възлюбената му, но Господ го изоставил. Бог е Любов. Следователно, когато любовта те напусне, Бог те е напуснал.

Днес повечето хора живеят само в удоволствия, поради което се натъкват на големи противоречия. Те имат голямо мнение за себе си и мислят, че разбират живота. Навсякъде чувате бащи и майки, свещеници и проповедници да говорят на младите за щастие, да осигурят живота си. Майката казва на дъщеря си: Гледай да се ожениш за богат момък, да живеете добре и охолно. Бащата казва на сина си: Учи, да свършиш добре, да станеш учен човек, да се осигуриш. – Всички учени осигурени ли са, щастливи ли са? Богатите осигурени ли са? Царете осигурени ли са? Няма човек на земята, който да се е осигурил, или да е станал щастлив. – Защо няма щастливи хора на земята? – Защото никой от тях не е намерил

съществено в живота. Дето същественото отсъства, там няма живот. – Нали имат знание тези хора? – Те имат такова знание, което не носи живот. Майката носи детето си девет месеца в утробата, но не знае, какви нещастия ще ѝ причини то. Тя не знае, какво се крие в него. Като гледам човека, аз го уподобявам на гърне, което се прави от тесто, пече се, и един ден то се счупва, нищо не остава от него. Българите си служат много с гърнета. Ако искат да сварят боб, леща, коприва, те ги варят в гърнета – там хубаво се сваряват. Гърнето представя външната форма на човека, но човек не е гърне. Той може да живее в колиба, може да живее и в дворец, но същината на човека не е нито в колибата, нито в двореца. Човек може да е учен, може да е прост, но същината му не е нито в учеността, нито в неговата простота. Човек е жива, велика душа, толкова необятна, че изпълва цялото пространство. Когато излезете вън, да наблюдавате небето и да се любувате на звездите, това е, защото душата ви се простира до тях. Ако сте в съгласие с живата природа, ще се свържете със звездите: те ще ви разберат и ще ви проговорят. Малко хора обръщат внимание на звездите. Те гледат на тях като на нещо несъществено. – Кое е същественото за човека? – Да бъде пълничък, червен, здрав. На Гергьовден българите имат обичай да се теглят, кой колко тежи. Претеглят се, запишат си числото и на следната година пак се теглят. Ако теглото им е по-малко, започват да се безпокоят. Казвам: Същината на човека не е в теглото, което ту се увеличава, ту се намалява. Същината на човека е в неизменното, което не се мери на везни. За да се домогне до него, човек трябва да има характер да устоява на всичко. Вижте, какво постоянство има мравката. Тя носи товар, десетки пъти по-тежък от нея, и докато не го занесе в мравуняка, не отстъпва: пада, става, но не се отказва от товара си. За мравките не съществуват противоречия, нито невъзможни неща.

„Да възлюбиш Господа." Религиозните са дошли до убеждението, че са чада Божии. Обаче, като им се каже, че трябва да възлюбят Господа и да изпълнят Неговата воля, много от тях отстъпват. – Ние

правим добрини. - Не е въпрос само в правене на добро. Ще правите добро, но с любов. В този смисъл, доброто е нишка, която съединява човека с Бога. То е контакт на човешката душа с Бога. На научен език казано, доброто е тангентата или - допирателната права на окръжността. Какво представя тангентата, от научно гледище, за нас не е важно.

Ние се интересуваме от нея дотолкова, доколкото можем да я използваме. Важно е, че докато си в кръга на Битието, ти можеш да станеш силен, ако правиш добро. Едно добро дело представя една допирна точка до великия Божествен кръг. Чрез тази точка, именно, ще мине Божествената енергия и ще те повдигне. Колкото по-нагоре се повдига човек, толкова по-лесно разрешава въпросите на живота.

Съвременните хора има да разрешават много въпроси. Всеки ги разрешава по особен начин: младите ги разрешават по един начин, старите – по друг начин. Младите искат да живеят, старите мислят за онзи свят. – Знаете ли, какво представя онзи свят? Били ли сте там? Имате ли писма от вашите заминали за онзи свят? Като замине някой ваш близък в странство, след известно време, получавате писмо от него, праща ви адреса си и желае и вие да му пишете. Всички религиозни говорят за онзи свят, но кой е получил писмо оттам? Дохождат при мене хора, да си кажат скръбта по някой техен близък, който заминал за другия свят. – Имате ли писмо от него? – Нищо нямаме, изгуби се, нищо не знаем, къде отиде. Днес вярващите в целия свят работят за образуване на някакво съобщение между този и онзи свят, да влязат във връзка със своите заминали. Англичанинът Стет, който потъна с парахода „Титаник“, трябва да направи съобщение между физическия и духовния свят. – Това ли само ни остава? – Това е необходимо. Като се нареди такова съобщение, голяма част от страданията на хората ще се намалят. – Нужно ли е това съобщение? – То е толкова нужно, колкото и на онзи, слязъл с водолаз на морското дъно, е нужен чист въздух отгоре. – Ами ако няма друг свят? Преди 2000 години съществуваше ли той? Не можем

ли да живеем без него? Достатъчен ни е физическият свят. Не ни трябва нито духовен, нито Божествен свят. – Не е така. Божественият свят е извън времето и пространството, затова мислите, че можете и без него. Той е свят извън третото измерение, затова е чужд и неразбран за вас. Според Писанието, тисящи [хиляди] години на земята са като един ден в Божествения свят. От това гледище, двете хиляди години, преди които е живял Христос, могат да се съкратят на два интензивни деня. Това, което става на земята за хиляда години, на небето може да се сгъсти в един ден. И обратно: Това, което става на небето за един ден, на земята може да се разреди за хиляда години. Времето не създава нещата. То само ги хроникира. Времето е било преди човека. Ако ви кажа, че сте живели преди 2000 години, т.е, преди два сгъстени деня, ще повярвате ли? Ще ме питате, защо нищо не помните. – Защо пияният забравя нещата? И вие не помните, защото сте били пияни. Като изтрезнеете, ще си спомните всичко. Тогава ще се разговаряме. Богатството, страстите, властта са питиета, които опияняват човека. Те притъпяват ума му и той нищо не помни.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего.“ – Ето един важен въпрос за разрешаване. – Как ще Го възлюбим? – Като влезете в контакт с Него, както допирателната до окръжността. За да направите този контакт, достатъчна ви е само една допирна точка. Тази допирна точка подразбира езика на любовта. Всички хора трябва да знаят този език. Вчера дойде при мене един чужденец, който се интересува, на какво се основава моето учение. Казвам му: Това учение не е мое, то е Божествено и се основава на великата Божия Любов, която обхваща всичко. В нея влизат всички народи, всички общества и хора, като органи на великия Божествен организъм. Растенията, животните също са органи на този велик организъм. Има растения и животни по-признателни и благодарни от човека. Всеки може да направи опит, да провери думите ми. Чужденецът ме пита: Ти направи ли този опит? – Каквото съм направил, това важи за мене. Направи и ти този опит, да видиш, че думите ми са верни. Човек може да се разговаря и

с растенията. Направи следния опит. Избери едно плодно дръвче, например, ябълка, и в сухо време го поливай с няколко стомни вода. За да разбереш, че наистина то е признателно, остани известно време при дървото, да видиш, какво ще стане. След няколко минути една хубава ябълка ще падне пред тебе. Като направиш опита няколко пъти, ще видиш, че ябълката всякога пуща по един плод за тебе. Този опит не отнема много време. Вместо да ме питате, що е Бог, вземете стомната и полейте ябълката. Щом изпълните тази задача, все едно, че сте изпълнили волята на Бога. Колкото и да е голяма разликата между тебе и ябълката, тя ще ти покаже своята признателност на опит.

Казвате: Възможно ли е Бог, Създателят на вселената, да се занимава с дребни работи? Ще ни показва признателността на ябълката! – Като срещнеш учен човек, какво искаш от него? Ще го помолиш да ти каже само една дума, която не знаеш. Голям учен е той, но ще спре вниманието си върху тебе. Бог се занимава и с големи, и с малки работи. Хората имат голямо мнение за себе си, а се занимават с дребни работи: карат се за къщи, за ниви, за богатство. Те не знаят, че Бог може да ги събере в черупката на един орех или лешник и ще остане още свободно място. Ето колко са големи! В това положение те са щастливи. При наличността на толкова къщи и имоти, съществува жилищна криза. Друг е въпросът, ако се говори за космическия човек. Само да обиколите този човек са нужни около 36 хиляди години, като се изминава по 300 хиляди км път в секунда. Днес Бог е смалил този грамаден човек във формата на едно малко човече, което може свободно да живее в черупката на един лешник.

Всички хора се питат, какъв е смисълът на живота. Казвам: Когато хората се стопят, т. е. се изгубят, тогава ще разберат смисъла на живота. Така се изгубва всяка душа, заминала за другия свят. В първо време, като се освободи от материята, тя се чувства голяма, необятна, но веднага я погват неприятелите. Тя започва да бяга и се смалява толкова много, че става невидима и се изгубва в

пространството. Тогава тя съобщава на близките си, че няма живот, че нищо не съществува. Такова е състоянието на душите, докато се ориентират. Такива души наричаме „тъжни“. За да излезе от това състояние, тъжната душа трябва да си спомни, че тя живее в Бога, че Бог е Любов. Той ще възстанови първоначалната ѝ форма. – Кога ще стане това? – Когато тя възлюби Бога. Същото се отнася и до човека на земята. Докато не възлюби Бога, той ще оре и копае, ще чука камъни. Щом Го възлюби, той ще разполага с всички блага на живота.

Днес повечето хора мислят, че могат да разрешат въпросите си без Бога. Обаче, в края на краищата, те дохождат до заключението, че без Бога нищо не се постига. За да разрешиш въпросите си и да се развиваш правилно, ти трябва да възлюбиш Господа, т.е. да теглиш тангента към Него. Някой се оплаква, че останал сираче, без майка и баща. По-велика Майка и по-велик Баща от Бога има ли? Друг се оплаква, че нямал братя и сестри, нямал и приятели. По-добри брат и сестра от Бога има ли? По-верен приятел от Бога има ли? Когато възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, Той ще отвори вратата си за сираци, бедни, страдащи, изоставени, измъчени и обременени. Всеки може да тегли тангента към окръжността; всеки може да възлюби Господа и да опита Неговата Любов. Като възлюбиш Господа, иди сам в гората да опиташ силата на Неговата Любов. – Ако ме срещне мечка? – Ще се приближиш до нея, ще я помилваш и ще ѝ кажеш една сладка дума. Тя ще те погледне мило и ще си замине. С това тя иска да каже: Познавам те, защото ти любиш Господа. Досега бях страшна за тебе, защото ти не познаваше Господа. Откак Го познаваш, ти вече не се страхуваш от мене. После тя ще си влезе в гората, а ти ще продължиш своя път.

Като ме слушат, някои си мислят: Този човек говори ли истината? Вие се съмнявате, защото нямате вяра в Бога, не сте Го възлюбили. Ако ви лъжа, нито аз печеля нещо, нито вие. За да ви кажа една малка лъжа, трябват ми пет милиарда години, а аз не искам

да си губя времето. – Защо е нужно толкова време за една малка лъжа? – За да измисля една нова лъжа, а не да повтарям вашите. Практично ли е да се губи толкова време? То е все едно, както казват българите, „да гониш Михала.“ Щом е така, аз предпочитам да говоря истината. Тя е извън времето и пространството. Следователно, истината може да се говори всякога. Това е най-доходното перо за всеки човек. Ако ме питате, какво мога да ви кажа, отговарям: Всякога мога да ви говоря за любовта, за мъдростта и за истината. Само така ще ме познаете, и аз ще ви позная.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего.“ – Как? – Не казвам със сърцето си, защото вие още не познавате сърцето. Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа с всичкия си ум.“ – Този ум, за който се говори в Писанието, и него още не познавате. Вие говорите за някакво сърце и ум, но не ги познавате. Никой не познава своето сърце. Лекарят е виждал сърцето на човека, но физическото, а не онова сърце, с което човек преживява възвишени чувства. До това сърце никой лекар не може да се докосне. Лекарите бъркат само във физическите органи, затова и резултатите на техните изследвания са малки. Сърцето е малка, великолепна къщичка, която малцина познават.

„Да възлюбиш Господа“. Това не значи да си създадете някакъв образ за Господа. Първо вие ще мислите за Господа като Любов, а Любовта сама ще създаде образа. – Как ще стане това? – Виждали ли сте, как българите топят восък? Турят го на огъня да се стопи и веднага след това го наливат в студена вода. Като истива, восъкът приема различни форми. По него те обичат да гадаят. Следователно, само любовта може да създаде образ за Бога. Затова се казва, че Бог е Любов. За да разберете любовта, трябва още отсега да изучавате нейния език. За тази цел трябва да се свържете с живата природа, която ще ви остане вярна при всички условия на живота. Ще дойде ден, когато децата, приятелите ще ви оставят; ще заболеете, обаче, природата никога няма да ви остави. – Не трябва ли да правим друга

връзка? – Щом връзката ви с някого е човешка, един ден ще се видите изоставени. Обаче, въпросът за връзката на човека е индивидуален, и всеки сам трябва да го разреши. Хората на любовта, мъдростта и истината ще разрешат този въпрос самостоятелно. Ако един човек го разреши правилно, всички хора ще го разрешат.

Следователно, когато един човек се нахрани, всички хора ще се нахранят. Това е закон. Ако има нужда да доказвам, ще си послужа с човешкото тяло. То е общество, образувано от милиарди клетки, които едновременно се хранят. Първо се дава храна на стомаха. Щом се нахрани той, всички клетки ще се нахранят. Ако няма храна за стомаха, всички клетки ще гладуват. Три фактора взимат участие в храненето на човека. Първият фактор е стомахът. Той доставя материалната храна на целия организъм. Вторият фактор е белият дроб, който приема въздуха от устата и чрез него пречиства, т. е. окислява кръвта. Третият фактор е мозъкът, който изпраща енергиите по цялото тяло. – Защо трябва да прави човек добро? – И тук е валиден същият закон. Щом ти направиш едно добро, всички хора ще правят добро. С тебе заедно, цялото човечество, целият космос прави добро. Да направиш едно добро, това е велик, свещен момент в живота на цялото човечество. – Защо? – Защото то се предава на космоса, на цялото човечество, на всички рвзумни същества, както и на Бога. И Бог се интересува от доброто, което човек прави. Доброто, което той е направил, е благо за целия космос. Ако се откажеш от доброто, от любовта или от истината, ти внасяш злото в цялото Битие. Който иска да повдигне човечеството, трябва да прави добро, да даде път на любовта и истината в своя живот. В това отношение, всеки човек е фактор в Битието. В Божествената книга се пише, какво е извършил човек. Голяма е отговорността на човека. Казваш: Аз не съм цар, не съм пръв министър, да нося отговорност. – Ти си по-голям от министър, по-голям и от цар. В който момент правиш добро, всички разумни същества, всички ангели с трепет следят, как ще го направиш. Ако го направиш по всички Божествени правила, те

казват: Един от нашите братя на земята направи едно добро на място и по правилата на Божествения живот. Като знаете това, не трябва ли да бъдете изпълнители на такова добро?

Днес повечето хора не успяват в живота си, защото вярват само в науката, очакват тя да ги повдигне. И науката има място, но не навсякъде. Тя поддържа, че само чрез еволюция се постигат нещата. – Това е отчасти вярно. Има една велика наука, според която можеш да постигнеш нещата моментално. Тя е науката на любовта. Затова е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Любовта е допирна точка, условие, в което се крият всички възможности за постижение. Ако постигаш всичко чрез еволюция, това подразбира проява на Бога в човека, с цел да се изяви съвършеното, възвишеното, Божественото в него. Вън от това, друга еволюция не съществува. А това, че човек е произлязъл от клетка, която постепенно минавала в различни форми, докато дойде до човешката форма, то не е никаква еволюция. Как ще си обясните грамадната разлика между различните животни, от най-малките до най-големите и до човека? Според мене, еволюцията означава история на човешката душа; как е използвала всички условия и възможности за своето развитие. Доброто е помогнало за разширяване на човешкото съзнание. Така човек е съградил и съгражда своя организъм, чрез който влиза в контакт с великото Битие, т. е. с Божествената природа.

Мнозина ме питат: Кога ще дойде любовта? – Когато бъдете готови. За да приеме любовта, човек трябва да бъде готов да издържа на нейните вибрации. Ако любовта дойде днес, човешките тела ще се стопят, няма да издържат на нейните силни токове. Не всички житни зрънца издържат на условията, при които се посяват. Не всички релси издържат на движението на влака. Ето защо, за да издържи на Божествените енергии, човек трябва да има силен стремеж към Бога. Следователно, ние трябва да влезем в контакт с Божествените енергии и да се калим. Всеки трябва да има съзнание, че е някакъв фактор във вселената. Казвате, че това е заблуждение. – Ами ти, като не

изпълняваш волята Божия, не се ли заблуждаваш? Казваш: Глупаво е човек да върши добро. – Ами да върши зло, не е ли глупаво? Кое е по-право: Да вършиш добро, или да вършиш зло? – Да правиш добро, това е губене на време. – Като правиш зло, не губиш ли време? Като убиваш хиляди говеда и продаваш кожите им, за да печелиш и нареждаш живота си, това благородно ли е? Да колиш агнета, кокошки, за да храниш децата си, това добро ли е? Говедата казват: Ти одра нашите кожи, но няма да бъдеш щастлив. Агнетата и кокошките казват: Ти ни закла, отне живота ни, но скъпо ще платиш. Ти живееш на гърба на нашите кожи, на нашата кръв, но няма да ти се прости. Можеш и без тази голяма къща, направена на нашия гръб. Казвам: Аз предпочитам да живея в малка колибка, но съществата около мене да бъдат живи, отколкото да живея в палат, спечелен от кожите на животните. Такава е волята Божия. – Никога ли не трябва да ядем месо? – Това се допуща, само когато животното пожелае доброволно да се пожертва за тебе. Има случаи, когато пчелите по никой начин не дават меда си. Какво ще направиш тогава? Ще вземеш внимателно една пита, пълна с мед, и на нейно място ще туриш друга – празна, да могат веднага да продължат работата си.

В древността, когато хората били човекоядци, поддържали един култ между влюбените. Когато момъкът се обяснявал в любов на момата, или тя на него, който изслушвал обяснението, имал право да иска от другия, да отреже парче месо от себе си, около 200 – 300 гр. от лицето, ръката, или крака си и да го опече. Когато изяждал месото, той познавал, дали възлюбеният имал любов към него. Поради този култ, хората през тази епоха били обезобразявани: някой на лицето, друг – на ръката, трети – на крака; всички носели белези по тялото си. Съвременните учени ще кажат, че това е атавизъм. – Не, такава е била обичта на влюбените преди хиляди години. И днес в подсъзнанието на хората е останал спомен от това време, поради което влюбеният казва на своята възлюбена: Ще ми се да те изям. И до днес той помни вкусното месце. И тя казва същото. Питам: Отде иде това желание във

влюбените? – От времето, когато и двамата са яли от това месце. Казвам: Ние отдавна сме престанали да ядем от него.

„Да възлюбиш Господа.“ В тази любов ние ще намерим истинския смисъл на живота. Казвам: Вие трябва да изпитате месцето на своя възлюбен, не по буква, а по дух. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Това е така в духовния свят, но какъв лъжлив култ се е създал от това учение в света? Това, което излиза от устата на човека, е живото слово, което влиза в нас. Твоята възлюбена може да излезе от тялото си и да влезе в твоето, заедно да живеете и да си гугуцате като гълъбчета. Тогава не би имало условия за ревност. Някой иска да се ожени за една мома, но тя му казва: Не искам втори път да се женя – женена съм вече. – За кого? – За своя възлюбен – за духа, който е в мене. При сегашните условия, хората не могат да разрешат правилно брака. – Защо? – Разбиранията им са ограничени. Дето има раздвояване на цялото, всякога има спор. Мъжът и жената представят едно цяло, една единица. Единство е нужно в света. Значи, единицата никога не може да се раздели. – Ами ако моят възлюбен ме обсеби? – Не се страхувай. Дето е любовта, там е и разумността. Няма по-велико нещо от това, да те обича разумен човек. Който те люби, той е готов да ти даде всичко, с което разполага. Ако Бог ви люби, Той ви дава всичко, с което разполага. Той казва: Влезте да живеете в мене, и аз ще влеза във вас. Да се родиш, това значи, Бог да живее в тебе. Ако отидеш при Бога, това значи да умреш. Следователно, ако раждането е правилно, Бог живее в тебе. Ако умирането е правилно, ти отиваш да живееш при Бога. – Аз искам да живея на земята. – Ще живееш, ако си дал място на Бога в себе си. Това значи, да разрешиш правилно задачата на живота. – Умирам. – Значи, ти отиваш при Бога. И това показва, че си разрешил правилно задачата на смъртта. Ако живееш, без да дадеш място на Бога в себе си, ти не си разрешил правилно великата задача на живота. И ако умираш, без да отидеш при Бога, не си разрешил правилно великата задача на смъртта. Това е истинската философия.

Всички религиозни разрешават въпроса за живота и смъртта по различни начини. Как го разрешават, не е важно – все някога ще го разрешат правилно. От вас се иска да изучавате религиите.

Сега аз не говоря само за вас. Моята мисъл е не само за вас, но за всички разумни същества. Тя се предава, като по радио, на целия свят. Като се предава моята мисъл, всички свещеници, учени, философи я възприемат. – Защо всички я приемат? – Защото е Божествена, тя не е моя мисъл. Тази мисъл се е родила преди векове, още преди създаването на света. Тя е велика проява на Бога, Който ни говори отвътре. Най-малкият подтик към добро е езикът на Бога. Вие пренебрегвате малките прояви и се стремите към велики работи. Бог ти нашепва: Направи едно добро на тази бедна вдовица. Ти бръкнеш в джоба си, извадиш последните пет лева и казваш: Не мога да ѝ помогна, тези пет лева трябват и на мене. След един час мога да ѝ дам даже хиляда лева, но сега не мога да дам нито пет лева. – Не, ще извадиш петте лева от джоба си и ще ѝ ги дадеш. В дадения момент, те струват повече от хиляда лева. Всяко нещо е ценно на своето време.

Мнозина идват при мене и ми казват: Ти обичаш еди - кого си повече от нас. Питам ги: Как познахте това? Бих желал да зная, каква е вашата мярка, с която определяте любовта. Тя се схваща по вътрешен път. Наистина, аз се отнасям различно към всички хора: някого ще нахраня, друг ще уча, трети ще вдигна от легло – болен е. Значи, на всеки давам според нуждата. Кого, всъщност, повече обичам? Ще кажете, че милвам някого, защото го обичам повече. – Според мене, милувката е за болния. - Помилвай и мене. – Като се разболееш и стане нужда да те масажирам и превързвам, ще те помилвам. Масажите, превръзките са милване – нищо друго. Ако си здрав, няма защо да те милвам. Изобщо, когато милвам здравия, той се разболява; когато милвам болния, той оздравява. Като говоря на глупавия, той става умен. Това са максими, които трябва да се прилагат.

Две сестри се обичат. Майката се радва и на двете, доволна е от тяхната любов. По едно време един момък се влюбва в по-голямата. Малката започва да завижда на сестра си, недоволна е, ревнува. Като види момъка, избягва го – и тя се влюбила в него. Майката, за да успокои малката, започва да я гали, да я утешава. Ще кажете, че малката е по-добра от голямата. – Щом завижда на сестра си, тя не е по-добра. И обратното се случва: Момъкът се влюбва в малката. Тогава голямата започва да завижда и да се сърди на сестра си. Ще кажете, че малката трябва да отстъпи. – Не, любовта не пита, коя е по-малка, коя – по-голяма. Щом дойде любовта, това показва, че Бог е посетил момата. Като разбере това, момата не иска вече да се жени. – Защо не се жени? – Не е въпросът в женитбата, но в разумното предаване на любовта. Ако мома и момък се срещат и мислят само за женене, те не разбират любовта. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е.“ От 2000 години хората все се женят, но как? – Без Бога. Женят се без Бога и се развеждат без Бога. Раждат се без Бога, и умират без Бога. Без Бога, разбирам, без Любовта.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце.“ Като Го възлюбиш, Той ще ти даде ново сърце, на което ще напише своя закон. В това сърце Бог влага всички възможности, които човек трябва да използва. - Кой е първият закон, написан в човешкото сърце? – Законът на любовта. В този закон се крият велики възможности за пресъздаването на човека. Докато хората разбират живота, както сега, още хиляди години да живеят, няма да стане никакво преобразование в тях. В човешкия живот има всичко, но не и мир. Навсякъде виждате разрушения, затвори, бесилки. Съвременните хора са далеч от мира. Време е вече хората да се въодушевят от доброто, да пращат своите добри мисли по целия свят, да бъдат носители на любовта. Всеки човек трябва да осъзнае, че е важен фактор в Божествения свят. Когато осъзнаят това, хората ще се разберат и ще заживеят братски помежду си. Бог на Любовта ще сближи хората. Бог на Любовта ще сближи народите и ще създаде добри управници. – Кога ще стане това? –

Когато хората приложат Божествените принципи в своя живот. Едни неща Бог ще направи, а други – хората. Ние ще орем и сеем, а Бог ще възраства посятото.

Съвременните хора искат да бъдат силни, добри, учени, богати – всички да ги почитат. Човек не подозира, че носи вътрешно познание в себе си. Едно е нужно: Само да си спомни, че знае много неща. Същевременно, той е добър, нужни му са само условия да прояви доброто. Ако поставите най-хубавата ябълка и най-хубавото жито при неблагоприятни условия, ще излязат хилави. И най-ученият, лишен от своите пособия, нищо не може да направи. Как ученият ще прояви своето знание и ученост, ако извадите очите му, повредите ушите или отрежете езика, носа му? В бъдеще, човек може да си създаде такова тяло и така да го огради, че никой да не може да го засегне. – Кога ще стане това? – Когато придобиете Божията Любов. Достатъчно е да пожелаете искрено да я придобиете, и тя ще се яви. Представете си, че някой иска да повреди ушите или да извади очите ви. Какво ще направите? Веднага ще станете невидим. Искат да ви затворят – пак ставате невидим. После отново се явявате. Стражарите ще ви гонят, а вие, ту ще изчезвате, ту ще се явявате. Най-после ще кажат: Този човек е неуловим. – Много естествено, той е възлюбил Господа, спазва Неговите закони. Бог живее в него, и той живее в Бога.

Някоя сестра дойде при мене и ми казва: Толкова години те слушам, но не мога да се справя с мъжа си. Той постоянно ме тормози; не мога вече да го понасям. – Много просто, стани невидима. – Не мога, не зная как. – Ще се научиш. И братя се оплакват от жените си. Казвам: Станете невидими. – Не можем още. – Има един начин, по който се разрешава този въпрос. – Кой е този начин? – Да възлюбиш Господа! Само чрез Божията Любов ще станете невидими и отново ще се явявате. Когато мъжът забележи, че жена му ту изчезва, ту се явява, той ще започне да се тревожи, ще иска да я задържи. Тя ще му каже: Слушай, приятелю, аз не съм робиня в тоя дом. Аз съм жива душа, и никой не може да ме докосне. Мъжът

започва да се извинява и да я моли, да не го напуща. Като дойдат до това положение, да стават невидими, хората ще си живеят добре, няма да си казват нито една лоша дума. Не струва ли човек да работи върху себе си, да създаде едно съвършено тяло, да бъде свободен? Така, както сега хората разрешават въпросите, винаги ще остават неразрешени. Според мене, няма по-велика наука от любовта. „Да възлюбиш Господа Бога твоего.“ При това положение, когото срещнеш, ще виждаш Бога в него. – Ти виждаш ли Го? – Аз живея в Бога, и Бог живее в мене. Какво мислят хората за мене, не ме интересува. Някоя оса хвърчи, кацне на ръката и ме ужили. Казвам си: Няма нищо от това. После турям малко сол на болното място и го превързвам. Вървя бос в гората и нещо ме ухапе. Казвам си: Трябваше да бъда по-внимателен. Минавам покрай една канара: духне силен вятър и ме търколи на земята. Мисля си: Няма нищо, трябва да бъда по-внимателен. Казваш, че вятърът те духал. Не, вятърът е на мястото си. Той само проветрява умовете. Що са канарите? – Те са гръбнакът на природата.

Бъдете доволни от това, което Бог е вложил във вас. Бъдете доволни от живота си, от своите мисли и чувства, от своите желания и подтици. Теглете една тангента към великия кръг на живота. – Каква работа да започна? – Какво си работил досега? – Досега бях търговец, но искам да стана проповедник. – Не променяй работата си. Като търговец, ти ще постигнеш повече, отколкото като проповедник. Ще търгуваш честно – нищо повече не се иска от тебе. Друг е проповедник, иска да стане търговец. – Той не знае, че ако стане търговец, ще фалира. Кой каквато работа е започнал, трябва да я свърши. Не променяйте служебите си! – Не сме ли свободни да работим, каквото искаме? – Свободни сте, но първо свършете работата, която сте започнали. Като я свършите успешно, тогава мислете за друга работа. Съвременните хора страдат все от неизпълнени обещания. Вземеш пари на заем, обещаваш да ги върнеш скоро, но не спазваш обещанието си. Дават те под съд и после

страдаш. Казваш: Ще ти услужа, ще прекопая лозето ти, ще посея нивата ти. Обещаваш и не изпълняваш. Това е човешко. Божественото си служи с друг език: Услужих, прекопах, посях, върнах парите и др. – Какви ще сме в бъдеще? – Това не е важно. Какъв си днес, то е важно. – Ще любя. – Любя – нищо повече. – Няма ли бъдеще? – Няма. Сега ще любиш. Остане ли да любиш после, това е човешко. Ако си любил, любовта остава в тебе. Хората се разбират, когато любят. Тогава и аз ви разбирам, и вие ме разбирате. Каже ли някой, че не ме разбира, аз зная, че той не е любил и не люби. – Разбирам те. – Значи, любил си и любиш.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего." – Защо е нужно това? – За да разбереш смисъла на живота. – Искам да бъда свободен. – Ако любиш Бога и изпълняваш Неговата воля, ще бъдеш свободен. Да бъдеш свободен в пълния смисъл на думата, това значи, да пътуваш по целия свят – до Марс, Юпитер, Венера, Сатурн, Млечния път и като се върнеш на земята, да помагаш на хората. Няма да им разказваш, къде си бил, защото не могат да те разберат. Един ден, когато и те започнат да любят, ще те разберат. Тогава и те ще пътуват по всички планети. Тогава хората ще живеят заедно. Любовта разрешава всички въпроси.

Работете върху себе си, да дадете път на Божественото съзнание. Щом проникне във вас, вие ще живеете без страх и тъмнина. Дето е Бог, никакъв страх не съществува. – Искаме да турим ред и порядък в света. – Искате, защото Бог е носител на реда и порядъка. – Искаме да бъдем разумни. – Искате, защото Бог е разумност. Всички добри и велики работи се дължат на Божия Дух, Който работи в света.

Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Христос дойде на земята между хората, страда и пострада. – Защо понесе толкова страдания? – Защото любеше Господа. Той не умря, но възкръсна. Първоначално, Той имаше 500 последователи, а днес има 500 милиона. Значи, един последовател се умножи на един милион. Това показва, че всяко дело, направено в името на Бога, колкото и да е

малко, ще принесе в бъдеще своя плод стократно, както Христовото учение принесе и продължава да принася своя плод. В любовта е разрешението на всички въпроси.

„Да възлюбиш Господа Бога твоего!“

Беседа от Учителя, държана на 18 май, 1924 г. София.

ОНЕЗИ ДНИ ЩЕ СЕ СЪКРАТЯТ

Но заради избраните, онези дни ще се съкратят. (Матея 24:22)

Човек, от детинство до старини, все трябва да се учи. Това е естествен метод. Малкото дете, докато се учи от майка си и я слуша, работата върви добре. Когато стане възрастен и остарее, човек започва да мисли, че всичко знае и никого не слуша. Обаче, работите му се влошават. Като погледнете живота на възрастните, виждате, че и те са като децата, и те правят много пакости, които трябва да се поправят.

Един виден български чорбаджия от село Николаевка, имал едно дете, което често правело пакости. Като виждало, как вършеят по харманите, момчето си казвало: И аз искам да направя такъв харман вкъщи. Един празник, на Великден, майка му и баща му отишли в черква. Детето останало само и си казало: Ето един случай да изпълня желанието си. То отворило курника, дето майката държала затворени 12 мисирки и ги подмамило с малко царевица да влязат вкъщи. Взело един камшик и започнало да ги гони из стаята. Мисирките хукнали да бягат, но нямало отде да излязат: удряли се в прозорците, крякали, хвърчали из въздуха, изпочупили чаши, чинии – вдигнал се голям шум. И момчето, от своя страна, викало, кряскало – чувало се в съседните дворове. Една от съседките, като отивала в черква, чула шум, крясък и се отбила да види, какво става. Разбрала, че момчето е причина за това. Като видяла майката в черквата, казала й: У вас става голямо увеселение. – Какво увеселение? – Не зная точно какво, момчето ти върши нещо. Майката се върнала вкъщи и какво да види? Детето й, с камшик в ръка, гони мисирките. Като я видяло, то веднага избягало. Майката се ужасила, като видяла счупените чаши, чинии, стъкла, и мисирките се блъскат, искат да излязат вън. Казвате: Глупава работа, да вкара мисирките в стаята! – Нима и вие не сте

вкарвали вашите мисирки в стаята си? Нима не сте чупили стъкла, чаши и чинии? Същите пакости правят и възрастните, само че някога са готови да признаят грешките си, а някога не ги признават.

„И тутакси след скръбта на онези дни, слънцето ще потъмнее, и луната няма да даде светенето си, и звездите ще паднат от небето, и силите небесни ще се поколебаят.“ (29 ст.) Някои ще тълкуват тези стихове буквално, както, например, „звездите от небето ще паднат на земята.“ От гледището на съвременната наука това е абсурд. – Как ще паднат звездите? Възможно ли е слънцето да потъмнее, и луната да не свети? – Да оставим този стих настрана и да дойдем до звездите. Казва се, че тези звезди са хиляди пъти по-големи от слънцето, а слънцето – един милион и половина пъти по-голямо от земята. Ако тези звезди паднат на земята, де ще се съберат? Значи, това са фигури на речта. Звездите, за които се говори в стиха, не са онези, които Бог е поставил на небето. Като се казва, че слънцето няма да дава светлината си, това е символ. Като се казва, че месечината няма да свети, и силите небесни ще се поколебаят, и това е символ. Който не разбира този вътрешен език, като малкото момче, ще вкара мисирките вътре; ще даде едно тълкуване, че да става, каквото ще. И сега светът е пълен с тълкувания, които не се сбъдват. Обаче, има тълкувания, които се сбъдват. Всяко нещо иде на времето си. Казваме, че някои неща са случайни, когато не сме изчислили точно времето на тяхното сбъдване. Това значи, че ние сме ги очаквали по-рано, а те са дошли по-късно, или, очаквали сме ги по-късно, а са дошли по-рано. В случая, грешката е у нас, в нашите разбирания.

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят.“ – Кои са тези дни? – Дните на скръбта. – Кои са избраните? – Умните хора. Днес хората считат, че благородникът е избраник. – Не е така. Човек може да е роден царски син и да не носи благородното в кръвта си. Обаче, човек не може да се роди философ, и още от люлката си да се занимава с теорията на Канта, с морала на Толстоя, или с учението на Христа. Той трябва да се учи дълго време, докато дойде до

тълкуванията. Следователно, всеки трябва да се учи. Каквото придобие, то е същественото за него. В наследство на никого нищо не се дава. Когато говорим за условия, разбирам, че всички възможности на човека са дадени. Хората не се раждат учени, но се раждат с възможности да бъдат такива. И умни не се раждат, но се раждат с възможности да бъдат умни. Човек не се ражда добър, но с възможности да бъде добър. Всеки човек трябва да работи, да развива вложените възможности в себе си. Само така той ще създаде от себе си това, което възможностите изискват.

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои са избраните? – Това са умните хора. Когато умният човек дойде в къщата ви, веднага ще съкрати страданията на вашия дом. Имате болна дъщеря или болен син. Болестта може да продължи дълго време. Могат да минат месеци, да се изразходват големи суми, да се понесат големи страдания, но влезе ли в дома ви умният човек, той ще ви препоръча някакво лекарство и в продължение на една седмица страданията ви ще се съкратят. Търговец си, работите са объркани, имаш да плащаш много полици, поради което положението ти е притеснено. Изведнъж ти дохожда на ум да построиш железница от Чикаго до Буфало. Започваш да я строиш, но нямаш средства да я довършиш, не ти достигат парите. В това време друг милионер строи една линия, с която ще те съсипе. Мислиш, но нищо не ти дохожда на ума, не знаеш как да си помогнеш. Най-после си казваш: Нищо друго не ми остава, освен да си тегля куршума. Не мога да понеса този позор! Затваряш се вкъщи, нищо не казваш на жена си. По цели дни мислиш, като че разрешаваш философски въпроси, а, всъщност, мислиш, как да се самоубиеш: да се отровиш, да се застреляш или да се удавиш – правиш избор. Когато човек иска да се самоубие, и в това проявява тщеславие. Той пише писмо на близките си за причината на самоубийството си – иска да заинтересува окръжаващите. Някой се хвърля от канара, друг се беси, иска тялото му да остане цяло, запазено, като консерва. Казвате, че тези хора са луди. – Не, това е

гордост, тщеславие. Те разполагат с чуждо нещо. Господ им е дал тяло, и те казват: Ние ще запазим тялото си неповредено. Затова, именно, ще се бесим. Изобщо, самоубиецът, преди да тури край на живота си, се оправдава с това, че особена мисъл го овладяла и го съсипала. – Съвсем не е така.

Да се върнем към търговеца, който предприел строежа на железницата. Какво става с него? Жена му забелязала, че той е замислен нещо и го запитала: Какъв въпрос разрешаваш? – Това не е женска работа. – Кажи, какво те мъчи, заедно ще разрешим въпроса. Умна била тази жена. Тя виждала в очите му, че той се мъчи, че не може сам да разреши въпроса и търси начин да избяга от мъчнотията. Най-после той казал: Нашето положение е безизходно, съсипани сме. Аз не мога да издържа това безчестие. – Даваш ли ми право, аз да се опитам да спася положението? Тя отишла при един милиардер и му казала: Господине, искам да разменя с вас няколко думи, само за пет минути. – Времето ми е скъпо. – Колкото ви струва времето, ще го платя. Най-после той се съгласил да я приеме и я попитал: С какво мога да ви услужа? Тя отговорила : Ние построихме една железница. Ще ми бъде приятно, вие да бъдете първият пътник, който ще пътува по нея. Само това искаме, вие да минете пръв по новопостроената железница. – На драго сърце, но това пътуване ще ми отнеме най-малко един час. – Колкото време ви отнеме, ще ви го платя. Умна била тази жена. Милиардерът не се сещал, какво се цели с това предложение, но дал съгласието си. След три деня тя дала обява във вестниците, че еди - кой си милиардер ще пътува по новопостроената железница Чикаго – Буфало. Другият предприемач, като прочел обявата, си казал: Значи, този милиардер купува линията. Тогава аз ще фалирам. Веднага той телеграфирал на първия предприемач и го запитал, дали би му продал новопостроената линия за 700 милиона лева. – На драго сърце, отговорил първият. И така, само едно минаване на милиардера по линията, спасило положението на

търговеца. Това е една жена от избраните, умна жена, която спасила мъжа си. И той престанал да мисли за самоубийство.

Христос казва: „Заради избраните, онези дни ще се съкратят.“ Съвременните хора са фалирали почти във всяко отношение: в религиозно и научно, в обществено и политическо. Военните казват, че в света имало много герои. Ние видяхме тези герои на бойното поле. Всички искат да бягат. Ние ги видяхме в сегашната война, заровени осем метра дълбоко в земята. Къде са истинските герои, да излязат открито срещу неприятеля? Видяхме много герои, но всички с маски на лицата си и така се бият. След всичко това се казва, че във войната имало геройство. Какво геройство има в това, да се пазиш от задушливите газове? Не е ли същото и в морално отношение? Чуваш, че касиерът в някоя банка задигнал 500 – 600 хиляди лева и избягал. Търсили го навсякъде, но не могли да го намерят. В края на краищата, религиозните проповядват морал, който не издържа никаква критика. – Защо? – Защото това, което е морално за българина, не е морално за французина, за англичанина. И това, което е морално за англичанина, не е морално за българина. Има известни принципи, общи за цялото човечество.

Казваш: Аз сам ще си наредя живота. – Че всеки може да нареди живота си, това е наполовина вярно. Човек може да нареди живота си само при разумни условия. Всеки може да си направи къща, но при съграждането ѝ трябва да се вземат предвид много условия: височината ѝ, големината на стаите, качеството на материала и др. После, трябва да се вземат добри майстори и да се предвидят законите, на които се основава градежът. Изобщо, при съграждането на една къща, се изисква голяма разумност. Когато се строят фабрики, болници, училища, железници – навсякъде са нужни разумни хора. Човечеството се нуждае от разумни лекари, свещеници, съдии, адвокати, майки и бащи – все избрани хора, заради които онези дни ще се съкратят.

Сега, като изнасям известни истини, мнозина казват за нас, че не сме с всичкия си ум. Така е. Щом изнесеш една велика истина, казват, че не си с ума си. Кога хората са приели истината на своето време? Не донесе ли Христос една велика истина на света? И какво направиха с Него? След Него дойдоха апостолите, но и те бяха гонени. Така постъпват с всекиго, който иска да внесе една нова идея, било в науката, било в религията, било в обществения живот. Какъвто и да е този човек, все ще го гонят. Разбиране е това! Знаете ли, на какво уподобявам аз това гонение? При доктор Фъргстън, знаменит лекар – психиатър, дошъл един болен, който му казал: Господин докторе, отпред на челото си имам един бръмбар. Ходих при много лекари, но никой не можа да го извади. Ти можеш ли да го извадиш? Лекарят разбрал, че болният нямал никакъв бръмбар в главата си, но ако му каже това, той няма да го повярва и ще отрече знанието му. Тогава лекарят казал на болния: Почакай малко, ще ти направя операция на главата и ще извадя бръмбара. Докато болният се готвел за операцията, лекарят изпратил слугата в градината да улови един бръмбар и да го донесе. След това, той направил един малък разрез на челото му, намокрил бръмбара с малко кръв и го показал на болния. Той казал: Ето бръмбарът! Всички лекари казваха, че няма никакъв бръмбар в главата ми. Сега съм вече свободен. Лекарят пожелал да освободи своя пациент от заблуждението, че изобщо имал бръмбар в главата си, затова му казал, че направената операция не е истинска. Болният му възразил: Господин докторе, аз зная истината - ти извади големия бръмбар, но малкият остана в главата ми. Усещам движението му. Извади и него, защото и той ще порасне като големия.

Казвам: Мъчно се убеждава човек в истината. Както и да му доказваш, по каквито математически закони да я извличаш, в края на краищата, той пак ще ти каже: Големият бръмбар си извадил, но малкият остана вътре. Съмненията на човека нямат край. Всеки има по един бръмбар в главата си и все за него говори. Един страда от

стомах – за стомаха си говори. Друг страда от сърце - за сърцето си говори. Кой от каквото страда, за него говори – това е неговият бръмбар. Казваш: Тумор имам в мозъка, усещам, че нещо ме стяга. – Никакъв тумор нямаш. Това е бръмбар, влязъл в главата ти. Бръмбарите са живи мисли, които се натрапват в главата на човека и влияят на нервната му система. Съвременната медицина е констатирала случаи на заболявания, без да има някаква органическа повреда. Например, някой се оплаква от силна болка в ръката, като че има нещо счупено. Всъщност, ръката му е съвършено здрава. Това се дължи на някакво впечатление, което болният е задържал в паметта си и сега се проявява като болка. Някога той е видял човек със счупена ръка или е присъствувал на операция на ръката и не е могъл да се освободи от това силно впечатление. Изобщо, изопачените образи остават дълго време в паметта на човека и оттам влияят върху нервната му система. Ето защо, тези образи трябва да се заместват с чисти и красиви образи. Това е един от начините за лекуване. Човек трябва да възприеме мисълта, че няма случайности в живота, че животът е господар на смъртта, а смъртта – негов слуга. И болестите са слуги на живота. Смъртта иде, когато животът ѝ заповяда. Болестите, страданията са допуснати от живота. Но когато дойдат избраните, болестите и страданията ще се съкратят.

„Заради избраните онези дни ще се съкратят.“ – Всеки ли ще бъде избран и кога ще го изберат? – Всеки няма да бъде избран, но може да стане избран. Според българската конституция, всеки здрав, разумен, пълнолетен човек може да бъде избираем. Ако не отговаря на тези условия, не го избират. – Кой младеж предстои на набор? – Здравият, разумният, който е навършил 21 година. Ако е болен, или го отлагат временно, или го освобождават от военна служба. Всички здрави и умни деца, навършили седем години, са избираеми за ученици. Всички учители, които са доказали своята способност за преподаване и които имат знания, могат да бъдат избираеми за професори. Ако не отговарят на тези условия, не могат да бъдат

избираеми. Като дойдем до Божествения живот, и там има избираеми. Там се избират хора, които гледат на Божествения живот не само като външна проява, но като съвкупност на вътрешни сили, които обединяват и физическия, и духовния живот.

Всички хора се стремят да наредят живота си, да го осмислят. Прав е този стремеж, но ако имат пред вид само физическия живот, само него да осмислят, те ще реализират само една трета от своя стремеж. Физическият живот съставя само една трета от целокупния живот. Ядене и пиене ще има, но това не е всичко. Казваш: Искам да уредя духовния си живот. Ти си дошъл до втората трета на целокупния живот. Обаче, и духовният живот има две страни: външна, която се отнася до чувствата, до удоволствията, до стремежа към външната красота; и вътрешна страна, която се отнася до онзи непреодолим стремеж към великото и красивото в света. Най-после казваш: Искам да постигна Божествения живот. – Ти си дошъл вече до последната трета на целокупния живот. И Божественият живот има външна и вътрешна страна. Външната страна има отношение към умствения живот на човека, когато той се стреми към учене. Вътрешната страна има отношение към любовта. В човека се изявява чувството любов към Бога и в името на тази любов, той е готов да направи всичко, което се изисква от него. Когато човек живее съзнателно и на физическия, и в духовния, и в Божествения свят, той има добре устроено физическо тяло, здрава нервна система. Той има добре развито сърце и светъл ум. Мисълта му е ясна, трезва. И тогава, като кажем, че някой е избран, имаме предвид човек, в когото физическите, духовните, т.е. сърдечните и умствените сили са в хармония. Избраният е свързан с Бога. Значи, целокупният живот подразбира едно цяло – живот на единицата, в която трите сили са обединени. Тогава човек започва да работи с първата единица. Тази е мярката, по която човек постъпва. При това положение, като се срещнат двама разумни хора, лесно разрешават и най-мъчните въпроси.

Питам: Ако милосърдният човек стане касиер, как ще постъпва? Още първия ден, като дойде някой беден при него, той веднага ще му даде чек от хиляда лева. След него иде втори, трети беден и на всички дава по един чек. Като се върне у дома си, той казва на жена си: Раздадох няколко чека на бедни, направих едно добро дело. – Да, но директорът на банката забелязва, че от касата липсват няколко хиляди лева и го пита, къде са тези пари. – Нужни бяха за нещо. – За какво? – Трябваше да се помогне на няколко бедни хора. – Защо банката е длъжна да им дава? Като си искал да помагаш на бедни, трябваше да вложиш свои пари и от тях да раздаваш. Ти правиш благодеяние с чужди пари. Всички хора, вложили пари в нашата банка, не са богати. Между тях има бедни, вдовици. Какво добро си направил тогава? Съвременните хора казват: Достатъчно е да имаме пари, всичко ще се разреши. Те мислят, че ако имат пари, лесно ще разрешат въпросите си. Това е само една трета от истината, но не и цялата истина. Парите са една необходимост, едно условие за живота, но всяка необходимост води към друга необходимост. Парите унищожават вярата, мъжеството, смелостта на човека. Като има пари, човек уповава на тях, поради което вярата и смелостта му отслабват. Парите са внесли най-голямата поквара в света. Те са изопачили характера на свещеници и проповедници, на майки и бащи, на учители, на моми и момци. Те са внесли отрова в света. От друга страна, парите са благо в живота. Обаче, злото, което парите са причинили, е по-голямо от доброто, което са допринесли на човечеството. Може да не сте съгласни с мене, това не е важно. Наблюдавайте, какво става с всички народи, семейства и общества, които забогатяват. Когато бащата забогатява, синовете и дъщерите започват да живеят в разкош и охолство и, в края на краищата, нищо не излиза от тях. Какво стана с онези богатски синове, на които бащите забогатяха във войната? – Пропаднаха. Изобщо, парите водят към разпуснат живот, към престъпления. Не мислете, че като сте дошли на земята, имате право да живеете, както искате. Има един велик закон в света, който държи

еднакво отговорни прости и учени, богати и бедни. Пред този закон всеки еднакво отговаря за делата си. Всеки се съди според съзнанието си. Като не признават съдбата, някои казват за своя близък, че е умрял. – Не е умрял той, но е извикан, дето трябва, да даде отчет за делата си. – Тогава, как ще се оправи светът? – Като дойдат избраните и почнат да помагат на останалите. Много избраници има между хората. Избраният човек не трябва да се подхлъзва, да се поддава на слабости. Той може да бъде мек, но не и мекушав. Като види, че някой плаче, той не трябва да се трогва от неговите сълзи. Като намествам счупения крак на някого, аз не обръщам внимание на сълзите му. Моята работа е да наместя крака му, а неговата – да пролива сълзи. Като плаче, той ще се научи да не греши. Ако някой ми се оплаква, че заборчлял, че няма хляб за жена си и децата си, аз няма да му дам пари, но ще му дам подходяща работа, да изкарва прехраната си с труд и да запази достойнството си като човек. Човешкото общество е основано на разумни закони, които тласкат човека към труд и работа, като условия за развитие. Има избрани хора в света, но още много трябва да дойдат. Ако ме питат, защо работите на България не вървят добре, отговарям: Малко избраници има. За да се оправят работите ѝ, броят на избраниците трябва да се увеличи най-малко 200–300 пъти.

Мнозина четат вестниците „Факел“, „Пастирско слово“, в които пишат лошо за мене и за новото учение. Свободни са да пишат, каквото искат, но не знаят, как да пишат. Който иска да пише нещо против мене, нека дойде да се срещнем лице с лице, да не говори зад гърба ми. Аз ще му отговоря на всички въпроси, които го интересуват. Като ги питат, отде знаят тези неща, те отговарят: Ние сами нищо не знаем, но пишем това, което чуваме от хората. – Така постъпват всички хора, водят се все по лъжливи доноси. Някой оратор изнесъл една идея, която хората не разбрали и я предали криво. Поетът написал нещо, вложил една хубава идея, но пак я изнесли криво. Опасността е в приложението на криворазбраните идеи. Какво виждаме най-после? – Всичко се обърнало с главата надолу.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят.“ Развитието на съвременните хора, както и пътят, до който са стигнали, показват, че те се намират пред велика епоха – на всички предстои минаване от едно състояние в друго. Ако кажа на хората, какво има да става, вестниците -веднага ще затръбят против мене, че заплашвам хората, че смущавам духа им. Ако видя, че сто ладии се готвят да влязат в морето да ловят риба, а моят барометър показва буря след 4 – 5 часа, нямам ли право да предупредя тези хора? Ако не им кажа нищо, те ще се намерят на дъното на морето. Ако са влезли вече в морето и им кажа: Скоро на брега! – заплашване ли е това? Ако след две - три години стане земетресение в София, и аз предскажа това, има ли нещо лошо в моето предсказание? Аз искам да предупредя хората, да излязат по това време вън от къщите си, да не ги затрупа.

Мога и да си мълча, но какво ще постигна с мълчанието си? Всички ще останат под развалините. Казвам на управниците: Поправете еди-коя си линия, защото не е сполучливо направена. Утре ще стане голяма катастрофа, от която ще пострадат хиляди хора. – Не ни плаши. Знаеш ли, че работите ни ще останат назад? – По-добре работите ви да останат назад, отколкото вие да пропаднете. В света съществуват разумни закони, които трябва да се спазват. Ако ги престъпите, ще се натъкнете на големи катастрофи. Между евреите имаше много пророци, които им предсказваха, какво ще стане. Ако днес един такъв пророк предскаже на сегашна Европа, че така, както върви и както се развиват събитията в нея, очаква я голяма катастрофа, има ли нещо лошо в това предсказание? Щели да се уплашат европейците. – Нека се уплашат, но да подобрят живота си. Йон отиде в Ниневия да предскаже на жителите, че ако не подобрят живота си, очакват ги големи страдания. Те се стреснаха, разкаяха се, и Бог отмени решението си. Скоро, обаче, те забравиха обещанието си и пак продължиха лошия си живот, заради което бяха наказани. Предсказанието не е заплашване. То напомня на хората за съществуването на разумни закони, които трябва да се спазват. Ако

не се спазват, човечеството е осъдено на големи нещастия и страдания.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кога ще се съкратят онези дни? – Когато човек възприеме и приложи в живота си великия закон на Любовта. Ето защо, който иска да стане истински .човек, да влезе в новата епоха, да се освободи от робството на греха, на страха, на безсмислието, на смъртта, трябва да служи на Любовта. – Как ще познаем истинската любов? – Тя ражда живота. Лъжливата, фалшивата любов ражда смъртта. Лъжливият живот произвежда тъмнина; истинският живот произвежда светлина и свобода. Тази светлина посочва правия път, по който човек трябва да върви. Като влезе в този път, човек се освобождава от страданията, т.е. те излизат на повърхността на живота му и не го измъчват.

Да заживеем вече по нов начин, да влезем в истинския живот, за да познаем Бога. – Кой е създал Господа? – Да се задава такъв въпрос, това не е философия. Как ти дойде на ум да зададеш този въпрос? Чудно е, да се задава въпросът, кой е създал Господа! Ти носиш чек в банката, искаш да ти го изплатят. Първо ще удостовериш своята личност, а след това ще ти се изплати чекът. Следователно, когато питаш, кой създаде Господа, аз подразбирам, че питаш, кой те е създал. Първо ще си отговориш на въпроса, кой те е създал, и после ще питаш, кой е създал Господа. На този въпрос всеки сам ще си отговори. Ако искаш да знаеш, кой те е създал, питай майка си и баща си. Те да питат своите родители, кой ги е създал. Техните родители ще питат своите и т.н. Знаете ли, докъде ще стигнете с този ред на разсъждения? Ще се намерите в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже една приказка без край. Повикал всички мъдреци от своята държава и поискал, някой от тях да му разкаже такава приказка. Разказвали му те 5 – 6 дена, но приказките все имали край. Като не могли да го задоволят, той ги набивал и ги изпращал да си вървят. Най-после се явил един мъдрец и му казал: Аз мога да ти разкажа една приказка без край. – Внимавай, че много мъдреци, като

тебе, си отидоха бити, та да не пострадаш и ти като тях. – Не, аз ще ти разкажа такава приказка, каквато ти искаш, и започнал: Едно време имало един велик цар, като тебе, който поръчал да се направи един голям хамбар и да се напълни с жито. Като го градили, по невнимание, зидарите оставили една малка дупчица незазидана. Един щурец забелязал малката дупчица, влязъл през нея и си взел едно зрънце. После се върнал, взел второ зрънце и него изнесъл. Пак се върнал, взел трето зрънце и го изнесъл. – Е, после? – Чакай да изнесат всичките зрънца. – Я остави тази работа! Тя няма край. Така и нашият живот е направен от безброй малки зрънца, че ако речем да ги местим от едното на друго, както правел щурецът, няма да ни стигнат милиони години, да разрешим въпроса за живота.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят." Мнозина питат: Кой е правият път? – Аз не се интересувам, кой е правият път, кой е православен или евангелист, но питам: Ти от избраните ли си? – Да, от избраните съм. – Тогава ние с тебе можем да се разберем. Казано е: „Заради избраните, онези дни ще се съкратят." – Кои дни? – Дните на недоразумения, на крамоли, на смърт. Тези дни ще се съкратят, т.е. ще изчезнат. Всичко това ще стане заради избраните, умните хора, които разрешават правилно задачите си. В 905 г. в Англия се почувствува едно духовно пробуждане. Такива явления ставали не само в Англия, но в целия свят. На всеки сто години, в известни области, периодически се явяват духовни прояви. Така, в Англия през деня се явявали големи огнени кълба. Учени англичани, журналисти отивали с апаратите си да ги фотографират, но не могли. Щом изваждали апаратите си, огнените кълба се изгубвали. Като ги затваряли, кълбата отново се явявали. След това кълбата се превръщали на големи огнени стълбове. Вечер те се явявали на разстояние около 20 км. При явяване на светлините, настъпвали болести и епидемии; щом изчезвали светлините, болестите се прекратявали. В 905 г., когато се явили огнените кълба в Англия, нямало болести, но хората започнали да се разкайват за грешките си,

искали да изправят живота си. През това време, в продължение на 5 – 6 месеца, съдиите нямали работа – никакви дела не се водели. Хората лесно се помирявали, искали да живеят братски. Станало духовно пробуждане между тях. – Защо станало така? – Защото избраните дошли в света. Светлите кълба представят разумността на избраните. Ако днес човек види такова кълбо, ще си отвори очите, за да се увери, ясно ли вижда, или е някаква илюзия. Чудни са хората! Като видят едно светло кълбо, не вярват даже на очите си. Питам: Слънцето не е ли такова светло кълбо? Резултат има това слънце, влияние има то. От него излиза енергия. Животът ни почива на неговата светлина и топлина. Ако слънцето светеше, без да изпраща светлина и топлина, това е друго нещо. Обаче, от неговата светлина и топлина всичко расте и се развива, дава резултат. Ако духът ти е отпаднал, достатъчно е да видиш това светло кълбо, за да се повдигне. Слънцето влияе и на престъпника и го преобразява. Той е готов да служи на Бога. Това не е ли влиянието на слънцето? Ще кажете че това е случайност.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят.“ Всички избрани хора са светещи. Те са като светлите кълба и стълбове. От очите и лицата им излиза мека, приятна светлина. Въпросите – съществува ли Бог, или не, да се женят ли, дали може да се живее без пари. без къщи, са разрешени за тях правилно. За тях съмнения и противоречия не съществуват. Обаче, обикновените хора и до днес питат: Трябва ли да се женим? – Кога не са се женили хората? От осем хиляди години те непрекъснато се женят. Женитбата влезе в света още от времето на Адама. Първоначално, той беше сам в рая, но поиска от Бога да му даде другар, да не е сам. Бог изпълни желанието му: приспа го, извади едно от ребрата му и направи от него другарката му, Ева. – Преди Адама имаше ли женитба? – Не, женитбата се яви след Адама. Бог създаде човека по образ и подобие свое, даде му възможност да владее земята и да се ползува от нея. Целта на сегашната женитба е изправяне грешките на хората. Според

мене, тя не е нищо друго, освен затвор. Всички женени – мъже и жени са затворени, мъчат се и страдат. – Кой се радва тогава? – Само Божественото се радва. Някога в затворите, така наречени женитби, има големи изтезания, големи страдания. Майката роди дете, и след известно време идат бирниците да ѝ го вземат. Тя плаче, страда, пита, как е възможно да вземат детето ѝ. Най-после се примирява и казва: Така е наредила природата, такава е волята Божия. Ако съдията осъжда на доживотен затвор престъпника, в съдията ли е вината? Който убива и върши престъпления, трябва да бъде готов да носи последствията. Молете се да дойдат избраните, да поставят живота на друга основа, дето всичко ще бъде хиляди пъти по-добро от сегашната женитба. Отношенията между мъжете и жените ще бъдат много по-хубави от сегашните. Днес, ако погледнеш една жена, ще те обвинят в нечистота. – Аз гледам на жената от такава висота, каквато хората не могат да си представят. Жената и мъжът не са плът, те са нещо високо, недосегаемо. Животът на сегашните хора не може да се нарече истински. Хората се нуждаят от любов. Между мъже и жени трябва да има абсолютно безкористна любов. Тогава те няма да говорят за своята любов, но за проявената Божия Любов чрез тях. Всеки трябва да пожелае да постъпва като Бога, да проявява Божията Любов.

„Но заради избраните, онези дни ще се съкратят.“ Когато избраните дойдат на земята, със своето ново разбиране за живота, те ще помогнат на хората да разрешат въпросите си правилно. Тогава хората ще знаят, отде са дошли и къде отиват; защо са дошли на земята; какво е предназначението им, и всеки човек ще изпълни своето задължение като майка или баща, като брат или сестра, като учител, свещеник, съдия и др. Те ще си отговорят сами, трябва ли да се женят. Женитбата е временен въпрос, но човек постепенно отива от временното към вечното. Не е важно, дали ще се жениш, или не; важно е, този въпрос да се разреши правилно. Ако майката и бащата раждат, децата им трябва да са разумни. Първо, родителите трябва да

са доволни от децата си и да благодарят на Бога, че им е дал добри и разумни деца. Обаче, ако родителите всеки момент съжаляват, че са родили неразумни и непослушни деца, какъв смисъл има тяхната женитба? – Какво ще стане със света, ако хората не се женят? – Да оставим този въпрос настрана. Разумните хора, които идат на земята да живеят по нов начин, се интересуват от своите постъпки, от своя живот. Какво правят другите хора, как разрешават въпросите си, това тях не ги интересува.

Сега, да дойдем до духовната страна на въпроса, до любовта ни към Бога. Всеки трябва да определи отношенията си към Бога. Тази е неговата първа и най-важна работа. Любовта ни към Бога да бъде толкова силна, че нищо да не ни разколебае; толкова дълбока, че никой да не проникне в нея и да я отнеме. Това значи, Бог да живее в нас, и ние да живеем в Него. Ако Бог е в нас, има ли нужда да търсим разрешение на въпросите отвън? Ако слънцето грее силно, има ли нужда да ходиш при дърварите да се молиш за малко дърва, с които да се стоплиш? Излез вън и се грей на слънцето. От кого слънцето е поискало пари за светлината и топлината, които щедро раздава? То дава даром на всички. Ето защо, когато намерите Живия Господ, вие сте намерили Слънцето на живота, което дава даром своята светлина и топлина. Това е реалното, което трябва да ни занимава. Това са избраните хора в света. – Ама аз имам особени философски разбирания. – И моите разбирания са философски. Тогава ще се разберем добре. – И жена ми, и дъщеря ми имат философски разбирания. – Още по-добре, и с тях ще се разберем. Всички хора – свещеници, учители, професори имат особени разбирания. Всички хора са особени; жалко е, че не са избрани. – Аз съм особен човек. – В какво се заключава твоята особеност? – Независим съм, но без да мисля, направих един скандал, за който щях да лежа в участъка. Като видях, че идат стражари, ударих на бяг. Минавайки покрай къщата на моя приятел, скрих се там, докато заминат стражарите. Това било герой! Избягал и се скрил, а другарите му хванали и ги били. Друг се

хвали, че дал под съд приятеля си, който му дължал известна сума. Съдът издал изпълнителен лист, и така той си взел парите. Всеки се хвали с нещо, с което се прочул. Всички правят по нещо, но работите им остават все неуредени. Правилно е човек да дава, а не да взима. Така постъпват избраните. Ще кажете, че те трябва само да дават. Абсурд е за тях да взимат. – Вашето твърдение е абсурд. Ще ви докажа това само с няколко думи. Голямата чешма, големият извор постоянно дават. Като дойде жадният да пие, те нищо не му искат. – Защо? – Защото са избрани.

Пресъхвалата чешма, обаче, взима, а не дава. Избраният човек е извор, в който Божественият живот постоянно се влива. Той никога не може да каже, че са го изчерпали. Някой окултист казва: Изчерпаха ме, трябва да се оградя. – Това е слабата страна на окултиста. Не се страхувайте, че ще ви изчерпят. Кого изчерпват? – Който има слаб капитал. Обаче, големият извор няма защо да се плаши. Някой седне до мене и се пита: Няма ли да изчерпя Учителя? – Водата, която изтича от мене, е много голяма, може да те отнесе. По-добре, стой далеч от мене, да не те отнесе моята вода. Ако си извор, който постоянно тече, кой ще те изчерпи? Бъди спокоен, никой не е в състояние да те изчерпи. Това е новото учение. Щом си в него, кажи: Божественият живот изтича от мене. Наистина, всеки човек е извор, от главата и сърцето на когото изтича нещо. То дава благостта и сладчината на човека. Затова обикваме известен човек. Той е бистра вода, сладък извор; приятно ти е да пиеш от него. Някой човек е мътен извор. Ако пиеш от него, ще ти стане тежко и ще се питаш, защо пи от неговата вода. Всички хора не са еднакви извори. Дали виждате това, или не, не е важно.

Казваш: Аз виждам това, но ти не го виждаш. Всъщност, всички хора виждат, но всичко не разбират. Обикновено, младите виждат по-добре от старите. Дядото чете с лупа, а като млад е чел без лупа, добре виждал тогава. – Старият поумнява. – Не е толкова поумнял, по-слабо вижда. За себе си казвам, че мога да чета и с лупа, и без лупа. Човек

не трябва да губи силата на своята воля. Всяко съмнение причинява отслабване на волята. – Какво е съмнението? Знаете ли, какво е положението на човек, който носи очила? Един ден някой забравил да си тури очилата, но като мислел, че са на очите му, могъл да чете без тях. По едно време искал да ги свали, но видял, че не са на очите му. Търсил ги, не могъл да ги намери. Бръкнал в джоба си и там ги намерил. Той си казал: Чудно нещо, аз съм чел без очила. Питам: Как е могъл да чете без очила, а сега не може? Следователно, когато човек си внуши, че не може да направи нещо, наистина, не може. Като каже, че може да го направи, както каже, така става. Затова и Писанието казва: „Както мисли човек, такъв става."

„Заради избраните, онези дни ще се съкратят." Всички искате да бъдете такива избраници, такива извори, през които да тече Божията Любов. Като потекат, тогава ще се разберем. Всички трябва да бъдем избрани, силни, благородни, мощни, разумни. Аз не взимам тези качества в обикновен смисъл, но в необикновен, в смисъл, на избраните. Желая ви, всички да бъдете избрани.

Желая ви, вашата проявена любов да бъде като Божията Любов.
Проявеният ви живот да бъде като Божия живот.
Вашата проявена светлина да бъде като Божията светлина.
Вашата проявена свобода да бъде като Божията свобода.

Беседа от Учителя, държана на 25 май, 1924 г. София.

И ВАЛЯ ДЪЖД

И валя дъждът, и приидоха реките, и повеяха ветровете, и нападнаха на тази къща; и не падна, защото бе основана на камък. (Матея 7:25)

„И валя дъждът, и приидоха реките.“ – Това е последствие на нещо.

„И повеяха ветровете.“ – Това е едно въздействие.

„И тази къща не падна, защото бе основана на камък“. – Това е резултат. Така казват съвременните учени и философи. Така става в съвременния културен свят на 20 век, който минава за един просветен век. Сегашните хора мислят, че само човекът е разумно същество. Всички останали същества са неразумни. Например, като видят дърво или животно, те казват: дърво е това, не мисли и не чувствува. Животно е това, нищо не разбира. – Това са криви заключения. Че не е така, вижте, какво прави семето, като го посеете в почвата. То пуща коренчета и с помощта на тях извлича необходимите елементи за своето хранене. В това отношение, то може да направи нещо повече от човека. Растението, дървото е цял химик. То знае още, на каква дълбочина да пусне своите коренчета. След това то пуща листа и клончета, развива цветове, и най-после връзва и дава плодове. Като гледате цветовете, чудите се, колко майсторски са боядисани. Растенията разбират и от бояджийство. В земята растението прави това, което човек не може. Заровете краката на човека в почвата и вижте, какво ще стане – ще изгният. Дърветата са разумни същества. Те имат свой език, на който говорят. Те не са дошли още до положението да говорят на този език, с който ние си служим. Те се разговарят чрез движения, със символи. Всяко растение, до което се приближаваме, ни говори по един или друг начин.

В първата глава на Битието е казано, че когато Бог създал света, първоначално нямало дъждове. Отпосле заваляли, и тревата изникнала. Значи, изливането на дъжда е процес, който действува върху растенията. В този смисъл, водата носи условия за проява на вътрешния живот в растенията.

„И валя дъжд." Това е един прекрасен процес.

„И приидоха реките." – Защо приидоха? Реките са полезни за живота. Те представят артериалната кръв на природата. Дъждът, който се излива върху растенията, носи своето благо за тях.

„И нападнаха на тази къща". Тя се изпита. Това е фигуративен израз. Така е говорил Христос.

„И заваля дъждът". В дадения случай, дъждът, реките, ветровете са условия за живота. Много хора се развалят от живота, а много не се развалят. Например, някой казва: Като сме дошли на земята да живеем, трябва да ядем. – Какъв е смисълът на яденето? – Смисълът на яденето е да си достави човек онази енергия от природата, необходима за неговото умствено и сърдечно развитие. Сегашните хора гледат на яденето като на удоволствие, но, всъщност, не е така. Щом яденето стане удоволствие, човек не може да мисли. Някои казват, че човек трябва и да пие. – Съгласен съм с това. Природата е предвидила и пиенето, затова е дала водата. Хората, в желанието си да пият, какви ли питиета не са измислили – 20 годишни вина, ракии, ликьори и др. Бедният, като гледа, как богатият яде и пие, казва: Това разбирам живот! Да имаме и ние печена кокошка, 20 годишно винце! Така и ние ще живеем. Това разбирам живот. Да ми даде Господ и на мене такъв живот. Питам: Какво прави онзи българин, който яде само лук, чесън и боб? Най-после и той казва: До гуша ми дойде този боб! Не искам да помисля вече за него! Иска ми се малко месце. Какво е положението на тревопасните, които ядат само трева? Взимат остена, впрягат ги и ги подкарват. А хората, щом се засегнат интересите им, казват: Това не е по Бога. Щом се засегнат чуждите интереси, казват, че това е волята Божия. Да мушкаш с остен, това е по Бога. Да вземеш

оралото и да впрегнеш воловете, и това е по Бога. – Да, но това са недоказани твърдения. Като обичаш животното, то ще бъде готово да ти служи доброволно. Божествено е да впрягаш вола на работа, когато той може да се разговаря с тебе. Той ще ти каже: Братко, аз се напасох добре в гората. Сега съм силен. Тури хомота на врата ми и ме заведи на нивата да работим. Това разбирам „по Бога“. Сега ти гониш вола, той бяга. Най-после му туриш юлара и го впрегнеш. Това било по Бога! Как е възможно, Божественото, разумното, да създава произволи? Трябва да знаете, че всяко нещо, което създава произволи, е човешко. А всеки процес, от който изтича разумност, е Божествен. Това всеки трябва да знае, за да не се оправдава.

Казвам: Ако има разумност в църквата, тя е от Бога. Ако има разумност в държавата, и тя е от Бога. Щом няма разумност нито в църквата, нито в държавата, те не са от Бога. В Божествените неща има живот. В тях няма смърт, няма и разплодяване. Казвате: Ако не колим говедата, нали ще се разплодят много? – Няма да се размножават повече, отколкото е определено. Те се размножават при сегашните условия. Това размножаване наричам раздробяване на живота. Когато реката се разлива на много рекички, това размножаване ли е? Това е раздробяване. Така стои въпросът. Животът на земята е един и неделим. Той се проявява разумно във всички хора. В разбирането на живота е величието на човешкия ум и на човешкото сърце. С какво ще покаже човек, че стои по-високо от растенията и животните? Той иска да покаже, че не е растение, не е дърво. Наистина, и в животните, и в растенията има престъпност. В цялата природа, както я виждаме, има една замаскираност, макар че поетите я възпяват, описват хубостите ѝ. Навсякъде в природата има борба, лицемерие, нещо замаскирано. Вземете бряста, който расте между боровете. И в него се забелязва лицемерие. Като се види между боровете, той казва: И аз съм като вас, раста към Бога, стремя се към слънцето. Вижте, как се развивам като вас. Наистина, той се свива, не се разширява според естеството си. Най-после боровете му повярват.

Те са от по-висока еволюция в сравнение с бряста. Като се издигне над боровете, брястът вече не расте към Бога, но все повече се разширява. Борът, дето и да го посадиш, все към Бога се стреми.

Каква е разликата между светските и религиозните хора? Светските хора не се молят на Бога, но, като попаднат между религиозни, и те започват да се молят и казват: И ние се молим като вас, четем „Отче наш". Докато хората са бедни, молят се по 4 – 5 пъти на ден, все нагоре растат. Като забогатеят, те казват: Стига вече нагоре, ръцете ни заболяха. Сега вече можем да си поживеем – и започват да се разширяват. Богатият е бряст, който схваща нещата материалистически. Следователно, в изучаването на природата, човешкият дух е внесъл нещо специфично. Като слиза надолу и очиства природата от нейната замаскираност, виждате, че съществува Божествен свят, с пълна хармония, с абсолютен ред. Природата си служи с различни методи. Тя може да предизвиква добри подтици даже в растенията. Например, растението може да се влюби в човека, както хората се влюбват. Изучавайте растенията, да видите, какви чувства изпитват те. Направете следния опит: вземете едно растение, поливайте го всеки ден, грижете се за него и наблюдавайте, как то расте и се развива. Докато го държите в стаята си, то е весело, добре се развива. Извадете го вън, далеч от себе си, ще видите, че то започва да съхне и да се разваля – тъгува за вас.

Вчера една госпожа ми разказваше следното: Няколко години наред тя държала цветя в стаята си. Те се развивали добре. Един ден ги изнесла вън, на простор. Въпреки това, те започнали да съхнат. Тя ме питаше, защо съхнат цветята й. Казвам: Те имат голяма любов към тебе. Щом си ги изнесла вън, те започнали да линеят, По-добре ги дръж при себе си. Казвате: Цветя са това, не са чувствителни. – Не е така. И вие, като излизате сред природата, мислите, че всичко знаете. – Какво знаете? Какво разбирате? Имате ли любов? По своята любов и самоотверженост, някога растението стои по-високо от човека. Може да го отсечеш, без то да пороптае. Обаче, има случаи, когато и

дърветата си отмъщават. Като секат големите дървета, те си отмъщават на хората, които плащат с живота си. Ние трябва да бъдем будни, да знаем, как са наредени нещата в природата. Всяко живо същество има своето определено място. Умни са дърветата, те знаят, какви престъпления вършат хората. Като си отсекъл едно дърво, новото, което пораства на негово място, не те забравя – помни твоето престъпление. Като те види, отдалеч ти казва: Аз те познавам от миналото. Помня, как ме отсече. И обратното е верно: Ако помогнеш на едно дърво – поливаш го, разкопаваш го, чистиш го от гъсениците, то казва: Познавам те, няма да те забравя. Ти се грижиш за мене, и аз ще ти благодаря. Ще кажете, че това са приказки от „Хиляда и една нощ." – Да оставим настрана приказките.

„И валя дъждът, и приидоха реките". И в съвременния свят има големи дъждове. Цялото човечество минава през тежки изпитания. Идат вече изпитанията. Нима гладът, болестите, сиромашията не са изпитания? Не минават ли през тези условия всички мъже и жени? Изобщо, цялото човечество минава през изпитания, които се отразяват и върху съзнанията на хората. Всички хора, всички народи страдат, и всеки казва: Да му мисли човекът! Да му мислят народите и държавите! Питам: Кой ще мисли и за хората, и за народите? Отговарят: Бог да се грижи за всички. – Има ли Промисъл? Има ли Божи закон? Едни учени казват, че всичко е случайност. Други казват, че има Промисъл в света. В края на краищата, явява се спор между едните и другите. Първите, които отричат Божия Промисъл, се питат, защо съществува такава разумност? Вторите се запитват: Ако съществува Промисъл, защо са допуснати страданията? Явява се още и въпросът: В какво се заключава човешката интелигентност? Интелигентен ли е богатият? Интелигентен ли е силният? Ще кажете, че добрият човек не е много интелигентен. Някои го наричат овчедушен. Това показва, че -те имат особено понятие за човешката интелигентност. Според тях, силният проявява повече своята интелигентност от кроткия и тих човек.

Като ме слушате днес, знаете ли, какво ще бъде с вас след 10 – 15 години? – Не знаете. Често аз говоря на съвременните хора. Ако отидете във Франция, Англия, Америка, Германия, ще видите, че там хората са крайно суеверни. Някой виден търговец в черква не ходи, не вярва в Бога, но като започне някакво голямо предприятие, търси гадател да му каже, ще успее, или няма да успее. Ако работата му се нареди добре, той се насърчава. Втори път, като предприеме нещо, пак търси гадател. Той му казва, че ще успее, но сега предсказанието не се оправдава. Обаче, търговецът не се отчайва, допитва се и трети, и четвърти път, докато най-после успее. Сполуките и несполуките в живота се обуславят от един вътрешен закон. Например, колко кораби трябва да потънат през една година, е точно определено. Всичко е изчислено математически. Колко деца трябва да се родят и умрат през годината, и това е точно определено. Също така е определено, колко време трябва човек да яде и колко време да не яде. Ако ядете през времето, когато ви е определено да не ядете, стомахът ви ще се разстрои и пак ще ви се наложи този пост. Ще кажете, че църквата нарежда поста. Аз не наричам това пост. Според мене, пост е, когато богатият човек не яде и всичко, което би употребил за ядене през това време, да го даде на някой беден. Освен това, точно определено е, колко хора ще свършат училище през известна година. Това са тънки наблюдения, които човек трябва да прави. Дръжте статистика и ще видите, колко е верен този закон. Има точно определени математически формули, които регулират този закон. Това не са мои твърдения, но резултати на този вътрешен, математически закон, който действува в природата.

Един английски астролог, добър математик, който работел с математически формули, правел два вида изчисления. Той взимал десет града под наблюдение и в продължение на десет години изчислявал, колко момчета и колко момичета ще се родят през това време. Въз основа на тези изчисления, за следните десет години той предсказвал, колко момчета и колко момичета ще се родят в тези

десет града. Изчисленията му били верни до 99%. За следните десет години той пак проверявал същия закон. После той купил от една лотария три билета и предсказал, кой от тях ще спечели и каква сума. Обаче, съвременните хора казват, че това е абсолютизъм на природата и запитват, къде е тогава свободната воля на човека. – Дето има разумност, там има свободна воля. Дето няма разумност, там няма свободна воля. Значи, ние съдим за свободата само по абсолютната разумност, която се проявява в живата природа. Христос казва: „Който слуша моите думи и ги изпълнява, ще го уподобя на разумен човек, построил къщата си на камък“. Това значи, че външните изпитания ще дойдат, но той няма да се поколебае в онова, което е решил в себе си.

Ще ви приведа един пример, да видите, на какви изпитания може да бъде поставен човек в живота си. Един млад, 19 годишен момък се влюбил в една богата англичанка, по-възрастна от него. Той бил готов да се ожени за нея, но тя отхвърлила любовта му, предпочела да се ожени за установен човек, с добро материално положение. И наистина, тя се оженила за граф. Силно обиден и огорчен, младият момък, наречен Мелби, решил да си отмъсти по някакъв начин, ако не на нея, поне на някой от семейството ѝ. Но как? Добър момък по природа, той не прибегнал веднага до отмъщение, но започнал да търси начин, как да си отмъсти. Най-после си казал: Ще свърша по медицина, дано тук намеря някакъв особен начин за отмъщение. Свършил медицина и понеже бил способен, той станал виден лекар. В скоро време се прочул в града, като един от добрите и способни лекари. В това време неговата възлюбена имала вече дъщеря, 15 годишно момиче. Случило се, че момичето заболяло сериозно. Майката решила да изпрати дъщеря си на лечение при видния доктор Мелби. Щом видял момичето, той разбрал, че е дъщеря на неговата възлюбена. Казал си: Ето един добър случай да си отмъстя. Вместо на майката, ще отмъстя на момичето. Обаче, в този момент в него се зародила голяма вътрешна борба, и той започнал да

размишлява: Какво е виновно детето? Ако съм обиден от майката, защо трябва да страда момичето? В тази борба надделяло доброто му естество, и той се отказал от желанието си да отмъщава. Такава борба се явява във всеки човек. Тя е резултат на две противоположни чувства в човека: от една страна неговото благородство, от друга – желание за отмъщение. Казваш: Подиграха се с моите чувства, подиграха се с моята любов.

Питам: Кой може да се подиграва с любовта? Тя е велика, мощна сила, която стои над всички условия в живота. Любовта никога не си отмъщава. Ако дойде до отмъщение, тя внася своята топлина в човека, с цел да го повдигне. Ако не се подава на нейните съвети, на нейния огън, тя му казва: Едно ти предстои – или ще ме приемеш и ще живееш добре, като истински човек, или ще изгориш.

Мнозина се питат, коя е причината за болестите и аномалиите в света. – Много просто, причината за това се крие в нарушаване на великия вътрешен закон в човека – законът на любовта. Болестите в света идат периодически. При това, колкото повече се увеличават престъпленията по отношение на любовта, толкова повече се увеличават болестите и аномалиите в човешкия живот. Щом приложите закона на любовта в домовете, обществата и народите, веднага болестите ще се намалят. Аз не говоря за човешката любов, но за Божията, която повдига духа на човека и разрешава всички въпроси. Любовта на сегашните хора е дошла до минимум, т. е. до нула. На това се дължат всички нещастия и страдания на хората. Любовта на някои хора е спаднала до 35° под нулата, т. е. те са дошли до точката на замръзването. Какъв живот може да се очаква при такава низка температура? Какъвто и да си – поет, философ или учен, като попаднеш при тази температура, животът ти ще се обезсмисли, и ти ще станеш песимист. При такава температура нищо не може да расте и да се развива. Ако повдигнете температурата до 35 – 40 или 50° над нулата, животът ви ще се осмисли. Задача на човека е да намери начин да повиши температурата на своя живот. За това се иска воля.

Изгубиш някога 1 000 лв., друг път – 10 000 лв., или 100 000 лв. и се отчаеш. Защо не застанеш здраво на краката си и кажеш: Бог дал, Бог взел. Трябва ли при такава една загуба да изгубиш своя мир? Приложи волята си и остани тих и спокоен, като че нищо не ти се е случило. Трябва ли да се смущаваш от това, че някой те обидил? Кажи си: Като човек, аз стоя по-високо от всякаква обида. Обижда се само човекът на своеволието, но не и човекът на волята. Казват, че англичаните имат воля. – Не, досега аз не съм срещнал нито един човек с воля. Хората могат да имат въздържание, .самообладание, но не и воля. Българинът казва; „И чука продавам, и чергата продавам, но не отстъпвам“. Това е твърдост, упоритост, но не и воля. Нито един от европейските народи още няма воля. Тя ще се прояви в бъдеще. Който върши престъпления, той няма воля. Който не върши престъпления, може да има самообладание, но не и воля.

Велико нещо е да имаш воля. Това значи, да се издигнеш над условията – нищо да не те засяга. Който има воля, колкото и да е беден, нито се подкупва, нито се изкушава. Да му покажете богатствата на целия свят, той ще мине и замине край тях, без да пожелае нещо за себе си. Такъв пример виждаме в лицето на англичанина Стет, който пострада при потъването на парахода Титаник. Той бил осиновен от един богат англичанин, който му оставил след смъртта си голямо наследство от 350 милиона лева. Обаче, Стет се отказал от наследството. Като го запитвали, защо постъпил така, той отговарял: Аз не се нуждая от богатство, което струва живота на хиляди хора. Питам: Колко такива англичани или американци биха се отказали от своето наследство? Колко такива българи ще се намерят в България, които, при липса на средства за живот, биха се отказали от такова голямо наследство?

Сега аз говоря принципиално, нямам пред вид нито отделни хора, нито отделни народи. Имам пред вид само едно, че съвременните хора минават за културни, за учени – Да, те са и културни, и учени, но още не са хора на волята. – Защо? – Защото

най-малката тревога, най-малкото безпокойство може да наруши тяхното равновесие. Ако влезете в кое и да е училище, в коя и да е черква, ще видите, че всички се смущават от най-малкото нещо. Влезте в духовните общества по целия свят и вижте, какви хора идват там. Всички минават за духовни, за последователи на Христа, но ще видите грамадната разлика между тях и Христа. Какъв беше Христос като човек? Бих желал в лицето на Христовите последователи да видя характера на Христа. Ние виждаме Христа, прикован на кръста, да казва: „Прости им, Господи, защото те не знаят, какво правят!“ Това е характер, това е воля! Христос беше гениален, учен човек. Той познаваше алхимията по-добре от всички алхимици. Когато сатаната Го изкушаваше и Му казваше, ако е Син Божи, нека превърне камъните в хляб, Той можа да направи това, но не искаше. „Хвърли се от този храм, да покажеш, че си Син Божи, понеже е казано: „Ангели ще те повдигат, за да не препънеш о камък ногата си“. – И това можеше да направи Христос, да се хвърли от храма и да увисне във въздуха, без да падне на земята. Той беше голям авиатор; и най-добрият авиатор не може да се сравни с Него, но не искаше да направи това. Най-после сатаната Му каза: „Виждаш ли тези царства? Ако ми се поклониш, всички ще бъдат Твои“. – Махни се оттук, Сатано, аз дойдох да служа на Господа; моето Царство не е от този свят. Моето Царство, на което служа, е по-голямо от всички царства в света“. Питам: Кой човек днес би се отказал, ако му предложат да стане цар? Или кой би се отказал, ако му предложат да стане пръв министър в България? – Да, но и от управниците се иска воля. Българите трябва да знаят това. Човек с воля не върши престъпления. Истинският човек се отличава по това, именно, че не върши престъпления. – Ние правим грешки, вършим престъпления. – Щом ги съзнавате, вие сте хора с воля. Да съзнаваш грешките и престъпленията си и да ги изправиш, и за това се изисква воля.

„И валя дъждът, и повеяха ветровете, и нападнаха на тази къща, построена на пясък; и тя падна, и голямо бе нейното падане“ (27 стих.

) Изпитаха се най-разумните, и най-слабите хора. И разруши се тази къща, защото не беше съградена по Божествените правила. Като ме слушате сега, някои от вас сте неспокойни. – Защо? – Аз зная защо. Който е бръкнал в чужда каса, като върви, постоянно се обръща, да не го следва някой детектив по стъпките му. Знаете ли на какво прилича богатият, когото апашът постоянно дебне? Един богат човек, като чул, че в Цариград имало много джебчии, скрил златния си часовник и, вместо него турил в джоба си една лукова глава. Като проверил и видял, че в джоба му още стои луковата глава, казал на тези, които го придружавали: Напразно се говори, че в Цариград имало много джебчии. Отговорили му. Разбира се, като си турил лукова глава в джоба си. Значи, те го опитвали, а той си мисли, че никой не знае за луковата глава в джоба му. Сега и ние, съвременните хора, мислим, че много знаем. – Не, природата, както е поставила своите закони, всичко е предвидила. Тя ще постави всички хора в безизходно положение. В нея има абсолютна, идеална справедливост. Когато се натъкнем на тази справедливост, ние ще изпитаме особена приятност. Ние ще бъдем доволни, че съществува такава правда, която дава условия на всички да се развиват. Тогава всеки ще каже: заслужава човек да живее в този свят. Ако външно изглежда, че има някаква неправда, тя е временна. Неправдата не може да остане до края на този век. И ако вие вървите по този път, както досега, ще се изродите съвършено, ще отслабнете и, в края на краищата, природата ще ви наложи своето вето.

Сега аз се обръщам само към разумните, които разбират Божия закон. Тази интелигентност и доброта, които имате, са резултат на работа върху себе си. Вие сте работили хиляди години в миналото и още ще работите. Това са данни на окултната наука. Съвременните хора казват, че качествата на човека са наследени от родителите. Питам тогава: Отде взеха своето наследство майката и бащата? – Наистина, има една наследственост, но всеки носи в себе си това, върху което сам е работил. В закона на наследствеността, майката

сама нищо не дава на детето си. Тя дава само материалите за развиване на детето си, но не дава способностите и дарбите му. Например, вярата, интелигентността на детето не идат от майката. Тя му дава само материал, т. е. условия за неговото развитие. От материала, който тя влага в детето, се развиват интелигентността, вярата и способностите му. Затова Писанието казва: „И взе Бог кал, от която направи човека“. Значи, Бог му даде главно материал. „После му вдъхна дихание, и той стана жива душа“. Онези от вас, които имат вече тези условия, този материал, трябва ли да се спират на външния свят, да ги спъва? Какво се изисква от грънчаря? – Да направи пещ, да приготви пръст за гърнетата, да ги направи добре, да ги изпече и най-после да ги продава. От това зависи осигуряването на неговия живот. Какво се изисква от онзи, който е роден за музикант? – Да се упражнява повече. Какво се изисква от онзи, който е роден за писател? – Да пише. Какво се изисква от онзи, който е роден за учител? – Да учи децата. Кой каквато дарба има в себе си, да работи върху нея. Там са скрити силите и условията на неговата душа.

Като изучавам хората, виждам, че те се отдалечават от истинското си предназначение, определено от природата. Това е преходно състояние. По отношение на сегашната човешка форма, хората се заблуждават, като мислят, че тя е най-красива и съвършена. Не е така. Има по-съвършени същества над нас, пред които ние сме като коня или вола пред човека. В тях се крие голяма разумност. – Къде са тези същества? – В света, в който живеете. Едно общество, съставено от около 10 – 15 000 души, свързани в една обща идея, се ръководи, именно, от тези същества. Казвате, например, че сте един народ. Един народ, това е един човек. Като погледнете в духовния свят, ще видите англичаните например, като хомогенен човек, без никакви примеси. Значи, чистият англичанин е еднороден. Обаче, не е така за американеца. Между тях няма да срещнете един определен тип.–Защо? – Кръвта им е примесена. Колкото по-оформен е човешкият тип, толкова човек е по-разумен, толкова по-лесно решава

своите задачи. За тях Писанието казва: „Господ стои над тях, като глава, и прониква в тях“. И до днес още хората си задават въпроса: Кой ще уреди света? Съвременният свят има определена програма, съставена от тези разумни същества. Тя предстои да се прилага. Ако проследите европейската литература, ще видите, че новите идеи проникват навсякъде. Те са пуснати в ход по целия свят. Днес целият свят се раздрусва. В Америка съществува една лига от два милиона и половина жени, сплотени в обща идея за мира. Кой движи толкова жени в името на тази идея? Това са жени, готови да се жертвуват. В целия свят има такива жени. Кое ги движи? Днес, на сцената излиза жената, която трябва да възпита мъжа. Досега жената е възпитавана, с цел да развие нежност и мекота в характера си. За тази цел, природата ѝ възлага задачата да стане майка, да ражда деца и да ги възпитава. Така тя минава през страдания и се облагородява. Едва сега мъжът излиза на сцената. Той приготвя материал за работа. Бъдещето е на жената, тя ще възпитава мъжа, но не както сега. Днес тя нарича мъжа си простак, дървеняк. Така не се възпитава. Има нов начин за възпитание. Казвам: Жената трябва да спаси света.

„И валя дъждът“. Дъждът, който иде, е благословение за света. Жените трябва да работят сега, защото светът е пропаднал заради жената. Тя е виновна за много работи. И мъжът е виновен, но първо, жената стана причина да напусне светото място. Първоначално, когато влезе в това място, тя трябваше да каже: Господи, остави ме да живея сама. Обаче, тя излезе вън, в света, между хората и нищо не създаде. Тя забърка такава каша в света, от която хората и до днес не могат да се освободят. Всички крамоли и недоразумения, всички войни се дължат все на жената. Мъжете воюват, но все за жената. Няма беля в света, която да не е създадена от жената. Ще кажете: Възможно ли е, ние, жените, да сме виновни за всичко? – Да, така е, но и на жената предстои задачата да оправи света. Днес тя иска да подчини мъжа, мъжът иска да подчини жената, поради което не се разбират. С подчинение работите не се уреждат. Подчинението

подразбира сила. А мъжът е силен. Следователно, мъжът подчинява, а жената се подчинява. Със своята сила, знаете ли, колко тояги са стоварили мъжете върху гърба на своите жени? Знаете ли, колко са бити жените? Ако се съберат тези тояги, от тях ще образуват цели гори. И ако днес жената дойде на власт и се заеме със задачата да оправи света, ще каже: Чакай сега аз да ти покажа, как се стоварват тояги върху гърба на жената. Питам: Какво ще спечели тя с това? Жената ще стане мъж, а мъжът – жена, и ще се повтори същата история. Жената ще почне да налага мъжа. Аз съветвам жените да посадят тези дървета. Те са живи дървета, които ще израснат и един ден ще ги използувате като колове за ограждане на дворовете си. С други думи казано: От страданията ще изработят нещо ценно в себе си, чрез което ще придобият любовта. Като приложат любовта, те ще покажат на жените, как трябва да постъпват със своя ближен.

Често хората говорят за любовта, но това не е достатъчно. Любовта трябва да се прилага. Когато мъжът се върне вкъщи неразположен, мрачен, жената само с един нежен поглед може да го успокои. Силна е любовта. Тя трябва да има воля, да не се колебае пред любовта. Ако Бог, Божественото е с жените, няма да има сила, която да не преклони глава пред тях. Ако вие не направите същата грешка, като мъжете, Бог ще бъде с вас и ще ви научи да бъдете господари в света по нов начин – чрез закона на любовта. Досега жените само са плакали, затова са казвали за тях: Жената е слабо, мекушаво същество. Плачът е благословение, но с него заедно трябва да се обработва сърцето. Жената трябва да се проникне от една основна идея – да прилага любовта. И да се ръководи от следното правило в живота си: да не се свързва с лош мъж. Колкото и да обещава мъжът, че ще се поправи, не се подавайте на това обещание. Първо да се поправи, тогава се свързвайте. Не се лъжете от мисълта, че като се ожените, мъжът ще се поправи. Женитбата не може да поправи мъжа. Тогава всичко е свършено. И да искате, не можете да му дадете мил, нежен поглед. Като го срещнете, ще го погледнете

строго, сериозно. Ще кажете, че мъжът е силен. – Не, има сила по-голяма от силата на мъжа – това е силата на чистотата. Ако жената беше чиста, нямаше да се намери сила, която да устои на чистотата. Колкото и да е порочен мъжът, той отстъпва пред чистотата на жената. Чистотата и светлината са единствените сили, пред които и дяволът отстъпва. Ето защо, престъпленията в света се вършат в тъмнината. Затова човек само вечер се окуражава. За да бъде щастлив, мъжът трябва да прилага закона на правдата, да бъде справедлив.

Преди 10 - 15 години наблюдавах един млад човек, който не беше ял 3 - 4 деня. Гледам го, доста интелигентен. Върви си по пътя. По едно време край него мина едно дете, което подхвърляше два лева нагоре, играеше с тях. Парите паднаха на земята, и младият човек си тури крака върху тях. Детето търсеше парите си наоколо, но не можа да ги намери. То се обърна към младия човек и го запита: Къде са парите ми? Обаче, той нямаше смелостта да му каже, къде са. Той трябваше да каже на детето: Братче, можеш ли да ми дадеш тези пари на заем? Той стоеше, бореше се в себе си, да даде ли парите на детето, или да ги задържи. Аз се приближих при него, потупах го по рамото и му казах: Приятелю, дай парите на момченцето. Ела с мене, аз влизам в положението ти. – Извинете – каза той, като въздъхна. Тежки са условията на живота. – Тежки са, но човек трябва да преодолее условията. Мисля си: За два лева този човек наруши своето равновесие. От този пример се вижда, докъде може да стигне човешкото съзнание. За мене този пример е много поучителен, той струва не два лева, но няколко хиляди лева.

Казвам: Съвременните хора трябва да имат отзивчиво сърце. Окото им да бъде будно, да вижда всичко и да се поучава. Като срещна млада мома или млад момък, аз погледна в очите им и си казвам: На голямо изкушение са изложени те. Мисля си: Може би, ти си човекът, който ще им помогне. Изпрати им една добра мисъл. А ние седим и мислим, коя партия ще дойде на власт. Партии ще дойдат, но с това светът няма да се оправи. Сегашният свят ще се

оправи, когато хората заживеят чист, порядъчен живот. Мъже и жени, дъщери и майки, синове и бащи не трябва само да проповядват, но да подобрят живота си. Като срещнеш страдащ човек, погледни го така, че да не засегнеш честолюбието му. Само така ще го разположиш към себе си, ще спечелиш неговото доверие. Човечеството трябва да се повдигне, да възстанови първоначалната си вяра. Колко възвишени пориви, колко чисти подбуди в хората са изоставени. Колко добри желания са отлагани! Днес всички хора ходят на черква, молят се, но нищо не прилагат. Човек може да приложи любовта още днес. От добрите хора зависи благосъстоянието на всички народи, на цялото човечество. Със своите светли умове и чисти сърца, те носят благословение на всички народи.

„И валя дъждът". И днес вали дъжд и носи благословението на света. Разумност се иска от хората. Само така те ще приемат това благословение. Само така те ще възприемат Словото Божие, ще го приложат и ще бъдат щастливи. Майката, жената ще бъде носителка на любовта, а мъжът, бащата – носител на правдата. Във всеки дом майката и дъщерята ще носят любовта, а бащата и синът – правдата. Това трябва да се проповядва на хората. Жена, която носи любовта в себе си, непременно има воля. Любовта и волята вървят заедно. Ако жената има тези добродетели в себе си, в един момент ще трансформира състоянието на мъжа си. Колкото и да е неразположен той, щом влезе в дома си, неразположението му ще изчезне. Ако е намислил да направи зло на някого, веднага ще се откаже от намерението си. По това жената ще познае, придобила ли е любовта в себе си. Всяка жена, която няма любов и воля, не е истинска жена. Каква жена е тази, която не може да респектира един мъж? Каква жена е тази, която не може да парализира действията на един апаш?

Аз говоря за онази жена, която е придобила любовта и чистотата. Мощна сила е любовта, нищо не може да я опетни. Тя прониква в живота и, който се натъкне на нея, повдига се. Приятно е да срещнеш чист, свет човек. Всяка мъчнотия пред него изчезва. Мъчнотиите на

съвременните хора са подобни на книжни ножове. Като се натъкнеш на тях, лесно ще се справиш. Мъжът се връща мрачен, недоволен. Не се страхувай от него, но си кажи: Това е книжен нож, лесно ще се справя с него. Щом види това, мъжът казва: Доволен съм от жена си, защото лесно стопява моите книжни ножове. Това е жена, която носи любовта и волята в себе си. Първото нещо, в което човек трябва да повярва е, че мъчнотиите са временни. Те са страшни само за онези, които нямат любов и воля. За онези, които имат и любов, и воля, мъчнотиите са приятни, те са забава за тях. Жената иска да бъде почитана. – За кое качество тя заслужава да бъде почитана? Единственото нещо, заради което жената може да бъде почитана, е любовта и волята. Те ще я повдигнат. Аз желая, жената да се повдигне, да излезе от сегашното си състояние. Сега срещам мустакати жени. Това не говори добре за тях. Мустаците огрубяват и изопачават естеството на жената. Мустаците изопачават характера даже и на мъжете. Когато мустаците на жените падат, аз се радвам; когато започват да им никнат мустаци, аз ги съжалявам. За мустакатата жена казвам, че е груба, страстна, своенравна, безразсъдна. Тя казва: Аз искам да се оженя за мъж с много пари, с малко ум. Това не е жена. Обаче, ако чуя жената да казва, че ще отиде да нареди къщата на някой вдовец, да нагледа децата му, да им наготви и след това да отиде в друг дом да помогне, това е жена в истинския смисъл на думата. Ако мъжът и децата заплачат за тази жена, когато ги напуща, това е жена, която има любов и воля.

Казвам: Бъдещето е на жената, на майката, на сестрата. Тя е проводник на любовта. Само чрез жената ще дойде любовта, а не чрез мъжа. Под „майка, сестра. жена" разбирам онази идеална форма, чрез която любовта може да се прояви. Ако жената мечтае да се ожени, само за да има мъж, тя нищо не разбира. Има смисъл жената да се ожени, ако може да повдигне мъжа си, да го насочи към прав, разумен живот, към изпълнение на волята Божия. Ако тя не отвори сърцето на мъжа си към слабите и угнетените, тя нищо не е направила, Ако

майката не каже същото и на сина си, каква майка е тя? Ако синът не слуша майка си, тя не трябва да му се моли, да го увещава, но да му обърне гръб. Тя е алхимик. Ще тури сина си в ретортата на своята пещ и ще го нагрява, докато се обнови. – Олеле, майчице! – Ще ме слушаш ли? – Ще те слушам. – Готов ли си да служиш на правдата? Готов ли си да почиташ майка си и баща си? – Готов съм. – Щом си готов, ще те извадя от пещта. Днес майките развалят синовете си. Те не им показват истинския живот, но се оплакват от своя личен живот, от мъжа си. Оплакването нищо не допринася. „И валяха дъждовете, и събори се къщата." Казвате: Кой ще оправи светът? – Мислите ли, че с проповедниците ще се оправи светът? Отде толкова проповедници? Ако 5 - 600 милиони жени, които раждат, не могат да оправят света, че проповедниците ли ще го оправят? Жените трябва да оправят света, а не да казват на синовете си „баща ти ме изяде!" – Не, с такъв език не трябва да си служите. Жените не трябва да се женят за материалното положение на мъжа. Това значи, да се продадеш за интерес. Приписват ни, че сме били за свободния брак. – Не, ние сме за абсолютната чистота и абсолютната святост. Жената, която ражда, трябва да каже на сина си, какво е нужно да прави. Като порасне, той сам трябва да е готов да се жертвува за другите, а не да очаква на другите да се жертвуват за него.

И тъй, жената ще заеме мястото председател на любовта и на волята, особено на волята. Тогава ще разберете Христовите думи, че за всеки един, който прилага любовта, настава голяма радост на небето. В Писанието стихът е поставен другояче. Там е казано: „Голяма е радостта на ангелите в небето за всяка жена, която е предала сърцето си в търсене на Божията Любов". И аз бих желал да има повече такива жени на земята, за да се радват ангелите. Те ще се радват, че ще има повече такива майки, които да възпитават синовете и дъщерите си по новия начин.

Беседа от Учителя, държана на 1 юни, 1924 г. София.

ЩЕ ДОЙДА СЛЕД ТЕБЕ

И пристъпи един книжник, та Му рече: „Учителю, ще дойда след Тебе, където идеш.“ (Матей, 8:19)

Съвременните хора обичат силни преживявания, т.е. никой не започва със своите слаби способности и сили. Всеки проявява силната страна на своето естество.

В цитирания стих един книжник иде при Христа и казва: „Учителю, ще дойда след тебе.“ –Защо ще отиде след Него? – На този въпрос всеки човек трябва сам да си отговори ясно и категорично. Христос не му казва „да, или не“, не му отговаря да дойде, или да не дойде след Него. Книжникът, като бил готов да напусне своите удобства, знания, удоволствия, почитта и уважението на хората, считал, че така ще повдигне името на Христа. Като разбирал това, Христос му отговорил: „Лисиците си имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Човечески няма къде глава да подслони.“ Това значи: Ти ще дойдеш при мене, но аз нямам легла, нямам удобства, нямам книги за четене, нямам ядене и пиене. Как ще се примириш с това? Какво е отговорил книжникът на тези думи, не е казано. След това един от учениците на Христа се обръща към Учителя с думите: „Учителю, позволи ми да отида и погреба баща си.“ Какво било скритото желание на ученика – да отиде и погребе баща си? – Той искал да вземе наследство от него? Защо му е наследство? – Да се осигури, да има нещо зад гърба си, и тогава да следва Христа. И дъщерята, и синът са готови да погребат баща си, защото знаят, че ще вземат наследство от него. Готовността им, да го погребат, не е безкористна.

„Ще дойда след Тебе.“ Много хора са готови да отидат при Бога. Кога? – Когато работите им са объркани. Следователно, работите и на

книжника били объркани, затова пожелал да тръгне след Христа. Той мислел, че по този начин ще оправи обърканите си работи. Христос му отговорил: „Лисиците имат легла, птиците небесни – гнезда, а Син Человечески няма къде глава да подслони.“ Сега ние оставяме външния живот настрана и се спираме върху вътрешния. Има хора, които не могат да направят разлика между материалния, духовния и Божествения живот. Ще ви обясня, какво представя материалният живот. Той е подобен на две главни, турени в огъня. Те се насърчават една от друга, а вие се греете на тях. Колкото повече ги духате, толкова по-лесно изгарят, намаляват се и се превръщат в пепел. Същото е и с материалния живот.

Съберат се мъж и жена и образуват семейство. Жената казва на мъжа си: Иди да купиш, каквото трябва за ядене. Мъжът казва: Ще отида, но ти ще сготвиш. Купуват, готвят, ядат, докато най-после всичко се свършва и превръща в пепел. След това казват: Такъв е животът. – Да, такъв е животът на главните. Щом ядете и пиете, щом събаряте и градите, това са главните. Който прави къщи и ги продава, това са пак главни, които се подклаждат и изгарят. Днес направиш къща, утре я продадеш – това са главни. Образувате търговско предприятие, утре го разваляте, нищо не остане от него – това са пак главни. Днес се създава една държава, като римската, утре я няма, изчезва. И ние, като се съберем около главните, греем се и казваме: Колко е топличко! – Да, греем се, но храна няма. На огъня на главните човек гладен умира. Не е само да се стоплиш, но храна трябва.

Сега, да дойдем до духовния живот. Тук сравнението е друго. Той прилича на две хубави, ябълчни семки, които, посяти в земята, израстват, увеличават се и дават плод. На тези плодове и огън има, и храна има. Който яде от тях, едновременно и огънят, и храната им е вътре. Следователно, в духовния живот започваме от малкото и постепенно вървим към великото. Всеки човек трябва да знае, какъв е неговият живот, сам да си направи сравнение. Всеки момент енергиите могат да се сменят, затова човек трябва да бди над живота

си. Умният човек -трябва да прави разлика между ценното и неценното, между умното и глупавото. Умният, като види една книга, познава, дали е ценна и, ако се окаже такава, взима я; ако не е ценна, оставя я настрана. Вещата жена, като види един плат, познава, дали е вълнен или памучен. Казват ми: Докажи ни, че има духовен живот. Аз мога моментално да ви докажа това, но няма защо да ви доказвам. Един човек отишъл при един философ и му казал: Докажи ми, че има вода в света, но искам аргументи за това. Философът взел една кофа чиста вода, изсипал я върху главата му и го окъпал добре. – Сега, какво ще кажеш? Има ли вода? – Има, разбира се. И на вас казвам: Като дойде някой при мене, с една кофа вода ще му докажа, че има вода. Какви други доказателства иска? – Докажи ми сега, от какво е направена водата.–Водата не е направена от малки частици, както изглежда. Там всяка частичка има особено предназначение.

Сега да се върнем към книжника, който казал: „Ще дойда след Тебе." Има само един начин, по който ще намерите истината. Който иска да намери истината; който иска да расте и да възраства в Бога, в душата му трябва да царува безкористието. – Нали трябва да се живее в този свят? – Трябва да се живее, но да любите Бога. Ако Го любите, имате всичко на разположение – цялата земя е на ваше разположение. Вие сте осигурени, няма защо да се осигурявате. Трябва само да работите за Бога, и животът ви ще се осмисли. Друг е въпросът за онзи, който не люби Бога. Той трябва да се осигури най-малко в десет осигурителни дружества, да има най-малко десет къщи. Ако обичаш Бога, трябва ли да се осигуряваш? Всичко принадлежи на Бога и, ако Го обичате, всичко ще бъде на ваше разположение. Знаете ли, дали обичате Бога? По какво ще познаете, че Го обичате? Как се познава, че цветето расте? – То се увеличава по обем и тегло. Същото се отнася и до човека, който обича Бога. В мислите, чувствата и постъпките му има разширяване. Освен това, идеята му за Бога е ясна, определена.

Някои си представят Бога като въздух. Всъщност, най-реалното нещо в света е Бог. Това, което всякога причинява радост и веселие; това, което осмисля нещата във всяко отношение, е Бог. Например, четеш Евангелието, но не го разбираш. Обаче, един ден, когато Бог присъствува в душата ти, прочиташ една глава и казваш: Чудно нещо, толкова пъти съм чел тази глава, но едва сега я разбрах! Защо е така? – Защото, дето е Бог, там всякога има светлина. Четеш една философска или математическа книга, но главата ти не я проумява. Обаче, щом Бог присъствува в душата ти, всичко разбираш. Много пъти може да си гледал небето и нищо да не си виждал, но когато Бог присъствува в душата ти, пред тебе се разкриват чудни неща, като че ли цялото небе се разтваря. Това не си ти, но Бог присъствува в тебе. Когато Бог е в тебе, ти преживяваш особени моменти. Слушал съм светски хора да казват: На много места съм ял вкусни работи, но като тази баница, която ядох днес, никога не съм ял – през целия си живот няма да я забравя! – Защо? – В този дом е бил Господ. Всички места, дето е минал Господ, остават епохални в нашата душа. Това са красиви и възвишени моменти, които трябва да се повтарят много пъти. Много години минават, много въздишки се изтръгват от човека, но Господ Го няма.

Книжникът казва: „Учителю, ще дойда след Тебе. – Защо ще тръгне след Христа? – За да оправи работите си. Христос му отговаря: „Лисиците си имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Человечески няма място, де глава си да подслони.“ Какво искал да каже Христос с тези думи? – Че Божията Любов трябва да намери място в сърцата ни. Божията Любов не може да намери място в сърцата на съвременните хора. Вие всякога сте готови да продадете Божественото на безценица. Представи си, че имаш приятно Божествено разположение – Бог те е посетил. Дойде някой отвън и ти казва: Дядо ти умря, остави ти голямо наследство. Ела да го получиш. Ще кажеш ли, че това, което имаш в този момент, няма да го дадеш за никакво наследство? – Не, ти веднага ще напуснеш доброто и

възвишено разположение и ще тръгнеш да гониш наследството. Ще вземеш наследството, но ще се свържеш със своя дядо. Той ти оставя милиони наследство на земята, но също толкова дългове на небето. След това ще те хванат отгоре и ще те заставят да плащаш тези дългове. Щом вземеш наследството, дядо ти казва: Ти си служил досега на Бога, но ще послужиш и на мене. Ще се ожениш, ще имаш синове и дъщери – цанил те е твоят дядо, ще му служиш. Питам: Свободен ли си сега, като получи това голямо наследство? Ако волът има десет милиона лева в банката на негово име, но го впрягат всеки ден да оре на нивата, свободен ли е той? Каква полза от десетте милиона? Не е ли смешно неговото положение? Той оре на нивата, а някакви си десет милиона седят в банката на негово име. В това отношение, дяволът е богатият търговец: турил ви юлар, впрегнал ви на нивата и казва: Вие имате десет милиона лева в банката. Като се върнете вкъщи, казвате: Нещастен съм, тежко ми е на душата, това нямам, онова нямам. – Как да нямаш? Десет милиона лева те чакат в банката. – Няма ли някакъв изход? – Има изход, по засега ти липсва нещо. – Какво ми липсва? – Божията Любов. – Не разбирам някои неща. – Не разбираш, защото Божественото не е в тебе. Щом си неразположен, Бог не е в тебе. Ти не признаваш истината. – Как да не я признавам? От десет години вярвам в Христа. – Не, ще признаеш, че извън времето и пространството си направил една микроскопическа погрешка, която трябва да изправиш. Нужен ти е един Божествен микроскоп, за да я видиш. Срещам духовни хора, но нещо неспокойни. – Защо? – Имат един малък грях, който само ангелът може да види. Обаче, ти се безпокоиш. Ще признаеш, че в дадения случай нещо ти липсва – ще признаеш грешката си. Да признаеш грешките си, това е благородство, Това значи да се приближаваш към Бога. Да ги криеш. това значи да се отдалечаваш от Него.

„Ще дойда след Тебе.“ Христос отговори на книжника: „Който иска да ме последва, трябва да се отрече от себе си.“ – Какво значи да се отречеш от себе си? Жената казва: Трябва да се отрека от мъжа си.

– Какво значи да се отречеш от мъжа си? – Това значи: ако мъжът ти е беден, да му оставиш всичкото си богатство, да му оставиш и децата си и, като ги осигуриш, да го питаш: Доволен ли си сега? Щастлив ли си? – Щастлив съм. – Тогава и аз отивам по своя път, да уча великата наука на живота. Не е отричане, да напуснеш мъжа си, когато е осиромашал, когато е останал без никакви средства. Следователно, ще се отречеш от мъжа си, когато е богат; когато живее като цар, когато е във всичката си слава и величие,-когато има синове и дъщери около себе! си. Това значи напущане на мъжа, това е самоотричане. А/ ти се отричаш от мъжа си, когато е закъсал, когато е в окаяно положение; когато плаче и се моли: Остани с мене! Казваш : Аз искам да живея с Бога. – Тази жена е користолюбива. Същото казвам и за мъжа. Така трябва да разсъждавате. Ако вървите по този път, Бог ще благослови всичките ви работи.

Сега вие трябва да разберете вътрешния смисъл на живота. Отговорете си на въпроса, защо искате да живеете. – Да се проявим. – Проявяването представя вътрешна необходимост на Битието. Всяко същество иска да се прояви, с цел, да излезе навън онова, което се крие дълбоко в него. Този процес е Божествен. Като не го разбират, хората му противодействуват и казват: Не му е време сега. – Кога ще му бъде времето? – След три -четири години, когато си уредя всички работи. – Не, ти никога няма да си уредиш работите. Това е Божия работа, а работите на Бога са всякога уредени. Когато Божественото похлопа на вратата ти, трябва да бъдеш готов, като войник, да Го последваш. Стани и иди след 'Него. Ти трябва да бъдеш като онзи младеж, който напуща всичко и отива да се учи. Трябва да бъдеш като слънчевия лъч, който напуща всичко и прониква в земята. Ще бъдеш като онази малка птичка, която напуща вече гнездото си и хвръква на свобода.

Който не разбира смисъла на живота, иска да се осигури, да живее добре на земята. Ще се намери някой човек отвън, да дойде да го убеждава, да се осигури в едно дружество, Ще дохожда всеки ден да

му говори, че трябва да мисли за жена си, за децата си, да ги осигури. Най-после, той влиза в мрежата и започва да внася всеки месец известна сума. Ще внася цели 30 години и, ако доживее това време, сам ще си получи сумата; ако не доживее, сумата ще се даде на децата. Значи, ако умре той, децата ще се осигурят. Ами като умрат децата, кого ще осигури? Аз наричам сегашното време – век на лицемерието. Ще дойде някой да те осигурява! Щом иска да те осигури, нека той внесе сумата вместо тебе, А така, само името ти да запише, това не е осигуровка. Едно се иска от човека: да бъде прям, искрен към себе си. Ако си искрен и чистосърдечен, знаеш ли, каква светлина ще придобие лицето ти? Казано е в Писанието, че човек бил създаден по образ и подобие на Бога. – Да, така е било. Човек е бил красив, светъл, но сега той, както и нашата земя, представя развалина – всичките ѝ пластове са раз-месгени. Нашата земя е станала за посмешище. Който не вижд4 това, казва: Красива е нашата земя! –Не, развалина е нашата земя; развалина е и човекът. Като гледаш очите, лицето, ръцете на сегашния човек, виждаш, че той е цяла развалина, представя архаични останки. Казват за някого: Този човек е благороден. – Да, благороден е, защото условията му помагат да бъде такъв.

Разправят за Шлятер, виден английски лекар, как лекувал болните си. През цялата 1905 година при него се лекувал един болен просяк. Той се явявал при него всеки ден, докато, най-после Шлятър, го поканил една нощ да спи при него. Колкото пари имал, той ги разделил по братски: половината задържал за себе си, а другата половина дал на просяка. Обаче, още същата нощ просякът показал изкуството си. Като заспал Шлятер, просякът станал тихо от леглото си и задигнал парите на Шлятера, заедно с панталоните му. Каква човещина, какъв морал имало в просяка, който могъл да постъпи така с онзи, който го лекуваа цяла година безплатно! След няколко години Шлятер пътувал през Сан - Франциско, дето срещнал същия просяк, пак гол и бос. Каква човещина, какъв морал има и в съвременните

хора – свещеници, търговци и др., които лъжат в името Божие? Често и за мене казват, че лъжа хората. – Не, аз никого не лъжа. Зная, че когато човек си позволи да каже най-малката лъжа, той престава да бъде човек. И обратно, каже ли най-малката истина, той е човек, който дава път на Божественото в себе си. Някога може да се изкусиш, да кажеш една малка лъжа, но след това ще кажеш една истина, за да се свържеш с Бога. Не е изключено за човека да греши, но дълбоко в душата си той трябва да има стремеж към великия Учител на Любовта, Мъдростта и Истината. Бог живее в човека, и той е длъжен на Него да говори истината. Ще говориш с Господа, а хората, по отражение, ще възприемат твоя разговор.

Днес аз се разговарям с Господа, а вие възприемате този разговор чрез отражение. Аз се обръщам към Господа с думите: Господи, никаква лъжа няма да излезе от моята уста. Ще говоря само истината; ще изпълнявам това, което Ти искаш, за нищо няма да пожаля живота си. Всичко, което искаш, ще го направя доброволно; ще Те следвам, не защото Си направил небето и земята, но защото само Ти си единствен, безграничен, безначален, Който обхващаш всичко в себе си.

Всички трябва да се стремим към красивото и великото. Често съм ви казвал да се оглеждате и като млади, и като стари. Радвайте се, ако не губите красотата си. И младият, и старият трябва да бъдат красиви. Красотата на младия е една, на стария – друга, но и у двамата има неио красиво. Виждаш един дядо, върви прегърбен, но има нещо красиво в него – идея има той. Набръчкано е лицето му, но то представя хубаво написана книга. Старият е написана вече книга, а младият – красива книга, на която предстои да с? пише. Който я види, да каже: Хубави неща могат да се напишат в тази книга, Това, от което се нуждае всеки човек, е да внесе в себе си абсолютна чистота, красота и хармония. Само така човек може да бъде здрав. И само при такива условия Бог може да работи в човека. Чистота, красота и хармония са сили, чрез които Бог се проявява. Когато мислите и

чувствата на човека са чисти, хармонични и красиви, Духът Божи слиза в човека да работи. Само така човек се повдига и влиза в общение с Бога. Това общение Павел е изказал с Думите: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е определил за онези, които изпълняват Неговата воля и Го обичат." Какво ще бъде тогава отношението между Бога и човешката душа, мъчно може да си представите. – Защо? – Съзнанието на човека още не е издигнато. Един ден, когато съзнанието му се пробуди, той ще разбере това висше съзнание, за което Павел говори. Някога, само за момент, човек назъртва във висшия свят и вижда, колко велико и славно е да бъдеш във връзка с Бога.

Първото нещо, което се изисква от вас, е да бъдете физически здрави, да вложите хармония в чувствата си и сила в ума си. По това ще се отличавате като вярващи. Може ли вярващият да се люлее като сламка във въздуха? Вие знаете как, в миналото, светиите и мъчениците били рязани на парчета, но, въпреки това, те пеели и славели Бога. Те не се страхували, твърдо устоявали на своите убеждения. И до днес те са светли примери за човечеството. Всеки човек трябва да бъде герой, да издържа на убежденията си. Слушам някоя майка, християнка, се оплаква от децата си. – Не зная, какво да правя с тези деца, много са немирни и непослушни, много шум вдигат. – Щом са непослушни, нека.ти прати в света, той ще ги възпита.

Един наш приятел имаше син, много непослушен, не искаше да знае никого. Един ден бащата го изпратил в Мароко. Като прекарал там няколко месеци, синът писал на майка си: Мамо, никога няма да забравя това, което прекарах тук, между французите. Майката и бащата казват: Толкова време го възпитавахме, нищо не постигнахме. А там, в Мароко се възпита само за няколко месеци. Бащата беше строг, не пожали сина си, прати го в Мароко да работи. Майка се оплаква от дъщеря си. – Прати я в Мароко да работи. Жената се оплаква от мъжа си, не искал да работи. – Прати го в Мароко. Жената

не иска да работи. – Прати я в Мароко. Слугата е мързелив – да отиде в Мароко. Наистина, всички хора, слезли на земята, са в Мароко, дето се учат да работят. Като прекарат известно време, пишат на своите близки в невидимия свят: Ние сме в Мароко, но никога няма да го забравим. Всички хора се оплакват от Мароко. Земята е място, дето хората се учат да любят Господа и да изпълняват неговата воля.

Христос казва на книжника: „Лисиците имат легла, и птиците небесни гнезда, а Син Човечески няма, де глава да подслони.“ Какво е отговорил книжникът на Христа, не се знае, но, като философ,, той останал да размишлява. Както го виждам, от 2,000 години, той все още продължава да мисли. Още се колебае, да следва ли Христа, или не. Изобщо, книжниците не могат да следват Христа. И учените още не са разрешили върoса, приложимо ли е Христовото учение, или не. Всеки човек може да направи опит за себе си, да се увери, дали Христовото учение може да се приложи.

Всички, които ме слушате, трябва да се учите, да придобиете онова знание, за което сте дошли на земята. Запитайте се, защо сте дошли на земята и къде ще оти дете, когато я напуснете. Коя е следващата станция? Тя е най-важната. Вие сте вече пред прага на една граница, дето ще прегледат билетите и паспортите ви по всички правила. Така, както е било в миналото, не може повече*да бъде. Само след обстоен преглед ще ви пуснат да вървите напред. Иначе, ще ви върнат обратно на земята. Сега казват: Да ядем и да пием! – Че кой не яде и не пие? Това не е изкуство. Всички животни ядат и пият. Каква разлика има между животното и човека? Например, говедото расте и умира, и човек расте и умира. Животното, като умре, се вмирисва, но и човек се вми рисва. Къде е Божественото тогава? Следователно, ние трябва да бъдем свързани с Бога така, че да не ни засяга смъртта. Като дойде смъртта, ще ѝ кажеш: Вземи си само това, което е твое. Повече нищо не можеш да вземеш. Ако смъртта не те послуша, ще се бориш с нея, докато я победиш. Като надвиеш, ще. кажеш, като Павла: „Где ти е, смърт, жилото; где ти е, аде, победата?“ Казвате: Смъртта е

страшна. – Страшна е за грешните, но не и за праведните. Като дойде при праведния, тя ще му каже: Ти си върви, няма да те закачам.

„Ще дойда след Тебе.“ Всички вие, които следвате Великия Учител на Любовта, трябва да се държите за правилото: Безкористно да изпълнявате Неговата воля, да сте доволни от това и да бъдете в мир с небето. Няма по-велико нещо от това, да знае човек, че изпълнява волята Божия, че е свързан с Него. Тогава, дето минеш, всички извори и дървета ще те гледат. Тогава и техните очи са отворени и всичко виждат. Ти чувстваш красотата във всичко окръжаващо. Аз желая, и вие да имате тази опитност. Като минаваш край хората, Божественото в тях ще ти проговори. Божественото ще ти проговори и в животните, и в растенията.

„И пристъпи един книжник, та Му рече: „Учителю, ще дойда след Тебе, дето идеш,“ – Отлична идея! Сега аз бих желал, и вие, не само да отидете след Него, но да принесете в жертва всичко разумно. Който жертвува, е разумен човек. Който служи на Бога, и той е разумен човек. Разумни хора, мъже и жени, трябва да дойдат в света. Следователно, в света ще дойдат най-разумните, най-възвишените, най-благородните хора. – Може ли да стане това? – Може. – Ще работим. Които не са съвършени, ще работят, за да придобият съвършенството. Които са съвършени вече, те ще пристъпят към работа. Единственото нещо, което препоръчвам на всички, е да пазите вътрешната връзка с Бога. Само тя ще внесе сила в живота ви и ще го осмисли. Нужна ви е връзка с Бога – нищо да не ви смущава, от нищо да не се колебаете. Единственият, Когото можем да чувстваме, Който ни разширява, е Бог. Всеки момент можем да чувстваме пристствието на Бога. Той всякога помага. – Кога? – Когато Го търсим със всичкото си сърце. Бог е абсолютна чистота, затова Той обича чистите сърца. Допуснеш ли лъжата в себе си, ти не можеш да се приближиш при Бога. Щом говориш истината, Той ще ти проговори. Ако си чист, пак ще ти проговори. Щом приемеш любовта, Бог те обиква и всичко изправя в тебе. Ако приемеш мъдростта, светлината

ще влезе в твоя ум. Като знаеш това, приеми тези неща в себе си. Какъв си, какво работиш, това не е важно. Занятието не пречи на човека. Където и да си, ще бъдеш във връзка с Висшата Реалност. Тогава хората ще те почитат и уважават. Всички хора ще се обичат като братя. Знаете ли, какво нещо е да се обичате един друг? Малко хора съм срещал, които се обичат. И вие се обичате, но трябва да срещнете такива, които се обичат, да видите, какво значи любов. Не е въпрос да те обичат като кокошка, прасе, агне, които всеки момент могат да заколят. Тази любов се отличава от великата, от онази любов, която носи безсмъртието. Който те обича, той те държи в безсмъртието. И ако ти обичаш някого, също ще го държиш в безсмъртието. Когато двама души се обичат искрено, те стават безсмъртни. Затова, именно, трябва да се обичате. – Защо трябва да обичаме? – За да станем безсмъртни. – Защо не трябва да мразим?– Защото омразата носи смъртта. Писанието казва: „Гледайте, като се мразите, да не се изтребвате." Ето защо, не допущайте никакви лоши мисли и желания в битието на своята душа. Допущайте в себе си само възвишеното, което носи живот.

И тъй, ще любиш! – Кого? – Ще любиш Бога, Който живее в тебе. Оттам тряба да се започне. Той ще ни каже, кой е вторият, когото трябва да обичаме. Вторият ще ни доведе третия и т. н, Такъв е законът на непреривната Божия Любов която се изявява в ред и порядък. Да се обичаме по Божествено. – Не може вся-киго да обичаме. – Само чрез любовта ще внесем в нас Божествената хармония и ще разберем смисъла на Христовото учение. Любовта ще дойде и ще заживеем в мир.

„Учителю, ще дойда след Тебе." – Защо? – За да науча великия закон на любовта. Христос го запита: Можеш ли, като Сина Человечески, да няма, къде да подслониш глава? Готов ли си на това самоотричане? Ако си готов, ела след мене!

Днес и на вас казва Христос: Готови ли сте да ме последвате, да се самоотречете? Ако сте готови, елате да ме последвате! И всичко, каквото аз имам, и вие ще имате.

Беседа от Учителя, държана на 20 юли, 1924 г. София.

X СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1924-1925)

НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ

Но ако аз, чрез Духа Божий изгонвам бесовете, то е настигнало на вас царството Божие. (Матея 12:28)

На съвременните хора трябва една права философия, едно право верую, един прав живот. Когото и да запитате, всеки твърди, че живее добре. Когото и да запитате, всеки твърди, че мисли добре. Когото и да запитате, всеки твърди, че постъпва добре. Въпреки всичко това, ние виждаме, че целият свят е потънал в безправие, животът е потънал в болести и мисълта е обградена само с глупости. Колцина са онези в сегашния век, които имат ясна представа за живота? Колцина от тях знаят откъде, как и от кое място са дошли на земята? Тия хора твърдят, че науката казва, как човекът е произлязъл от една малка животинка и тъй се развил на земното кълбо. Току речи, изникнал като някоя гъба. Една турска пословица казва: „И да е тъй, пак не вярвайте.“ Човешкият ум е способен на всички възможности. Човек в ума си може да допусне всичко. Там всичко е възможно. В ума си правото можеш да направиш криво, и кривото можеш да направиш право; голямото можеш да направиш малко, и малкото можеш да направиш голямо; силното можеш да направиш слабо, и слабото можеш да направиш силно. В ума се живее в 1001 нощ. Така например, младите хвъркат, мислят, че всичко, което лети се яде. Като четат някой роман, вярват на този роман. Те мислят, че онзи, който е писал този роман, знае цялата истина, и затова някой път вървят по стъпките на героя в този роман, играят роля, а след това приличат на Дон Кихот и Санчо Панса. Ако дойдем до онова възвишеното – как трябва да се служи на Бога – до какви ли не противоречия ще дойдем. Какви богослови, философи са платили със своя живот! Горко им, ако не вървят по отъпкания път. Христа приковаха на кръста, защото не

вървеше по стъпките на Мойсея. „Ти“, казваха Му евреите, „трябва да знаеш, че Бог говори на Мойсея и трябва да постъпваш като Мойсея, нищо повече!“ Христос им казваше, че във времето на Мойсея, Господ наистина говори на Моисей, но според неговото развитие, а сега Господ говори на мене, според моето развитие. Аз нося друга светлина. „Как, ти по-голяма светлина ли имаш от Мойсея?“ – Разбира се по-голяма! Хубаво, това са твърдения, обаче твърденията нищо не показват. Всяко дърво се познава не от своите листа, не от своите корени, не и от своите клони. Върху една ябълка ние можем да спорим, да доказваме научно с часове дали е ябълка или не, обаче аз казвам: Ще отидем при ябълката, ще вкусим от нея, ще опитаме плода ѝ, и нищо повече. Ето защо някой път ние разглеждаме някое безплодно учение и спорим върху него, но всяко учение върху което може да спорим е безплодно учение, а всяко учение, върху което няма никакъв спор е плодно учение. Ако тази ябълка е сладка, въпросът е свършен; ако тази ябълка е кисела, въпросът е свършен.

И Христос казва: „Но, ако аз чрез Духа Божий изгонвам бесовете, настанало е на вас царството Божие.“

Сега, ще се повдигне въпроса, има ли бесове в света или няма и ще спорят, че има, че няма и т.н. Ние, като математиците, за да докажем някои неща, допускаме ги, че са верни и така ги доказваме. В логиката, в математиката има ред проблеми, които се разрешават чрез допускане. Ще допуснем, или ще отречем, и въпросът е свършен. Съвременната наука ни идва на помощ. Например, в живота се срещат ред болести, и то от най-ужасните, най-разрушителните, които се дължат на тия малки същества, наречени микроби. Такава е, например, холерата, чумата и др. Така, една малка животинка, един микроб, който едва можеш да видиш с микроскоп, в него има сила да умори най-големия юнак. Когато този микроб влезе вътре в кръвта, и най-големият юнак почва да отслабва, почва да прави известни конвулсии, да се гърчи. Тогава, лекарите, които разбират законите, правят инжекции, и чрез тях изпъждат дявола навън. И Христос казва:

„Ако аз мога чрез този серум да изпъдя микробите навън, значи настанало е здравето у вас.“ Следователно, ако едно учение, може, като този серум, да внесе във вашия ум, който се гърчи, яснота и пряснота и го освободи, изпъди от него всички заблуждения, ако може да подобри вашия живот, питам: Не е ли изпъдило онези бесове? – Разбира се, че ги е изпъдило.

В съвременния живот, между хората, има ред разсъждения, ред погрешки, защото са изобщо заинтересувани. Например, някои казват: Ако видите, че някой носи звезда, той е от дявола, а онзи, който носи кръст е от Христос. Добре, аз приемам това твърдение, и ще видим математически, доколко то е вярно. Когато Бог изпрати Христос на земята, кръст ли се яви на небето или звезда светна? – Звездата светна, тя се появи и показа, че се е родил Спасителят на света, а като разпнаха Христос, тогава Му туриха един кръст. Питам: Кое е по-хубаво сега да се яви, звездата ли или кръста? Ние, съвременните християни, страдаме все от кръстове, звезди няма. Навсякъде виждаме все кръстове, кръстове, но къде са сега онези живите звезди, които показват, че се е родил Христос? Ако кръстът е емблема на страдания, разбирам тогава. То значи, че той е сила в света, начин, закон, метод, чрез който човек може да преодолее страданията. Но, когато човек иска да изучава другите методи, великите закони на царството Божие, той трябва да избира звездите. „И ако аз“, казва Христос, „чрез разумното, чрез великото в света, чрез Неговата сила, изпъдя бесовете, които се вмъкнали във вас, всички глупави заблуждения, настанало е царството Божие.“ Казва се в Писанието: „Търсете първо царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи.“ В какво седи тази Правда? Правдата Божия седи в това: Всеки човек да вземе това, което му се пада, а не да чака да му го дадат. Например, седите няколко души на масата, пред вас сложени панички с ядене. Всеки ще вземе своята, няма да чака да му я донесат, но от чуждата няма да вземе. Това го изисква справедливостта.

Сега, някои хора в своите съждения са малко странни. Например, има неща, за които всички ние еднакво можем да се радваме, но има неща, за които всички ние еднакво не можем да се радваме. Да ви приведа един прост пример. Идва при мене някой си и ми казва: „Моят чичо в Америка умрял и ми оставя 10,000,000 долара наследство." Той се радва, но мене нещо ме стяга и си казвам: Защо да нямам и аз един такъв чичо, че и на мен да остави 10,000,000 долара? Аз не мога да се радвам, че чичо му умрял, мене не ми е драго това и си казвам: Все едно, моят чичо не е умрял, а какво ме ползва, че твоят чичо е умрял? Но, казвам така: Слънцето изгря! – Значи всички можем да се радваме на това слънце. Пролетта дойде! – Всички можем да се радваме на тази пролет. Когато ние се приближаваме към един извор, пак всички еднакво можем да се радваме. Това, което всички еднакво можем да употребим, на него всички еднакво можем да се радваме. По някой път вие ставате тъжни, скръбни. Защо? В света има една скръб, която се ражда естествено. Тя е Божествена скръб, а именно: когато човек скърби, че някоя добродетел не се е развила у него, тази скръб е на място, разбирам я, но има глупава скръб. Някой човек скърби, че не е станал министър в България, че дядо му, като умрял, не му оставил пари, че баща му не бил богат, че майка му не била от благороден произход, че приятелите му не го заобикаляли, че нямал общество и т.н. Обществото съществува в света. От хиляди години котките живеят в общество с хората; кучетата също живеят в общество с хората; воловете, конете също живеят в общество с хората, но от хиляди години котките са си все котки, кучетата – все кучета, конете – все коне и т.н. Нима те не живеят близо до най-благородното общество? – Живеят, но кучетата, конете и воловете научиха най-лошото от човека. Ще ви приведа една басня за лисицата и петела. Един красив петел намерил едно парче сирене и се качил на един клон да си го изяде. По това време минава една лисица и вижда, че той държи сирене в устата си и като по-умна от него, му казва: „Искам да се поразговоря малко с тебе, дай ми от твоето внимание. Ти

си отлична, красива птица, имаш ангелски глас, попей ми малко!" Петелът, без да му мисли много, отворил си устата, изкукуригал. Сиренето му паднало от устата, и лисицата го изяла. Сега, другата част на баснята аз ще я продължа. След като заминала лисицата, петелът си казал: „Аз пях много хубаво, но сиренето ми отиде." На другата година петелът пак имал сирене, качил се на един клон да го изяде. Минава пак лисицата, вижда го, че седи на клона и започва да го хвали, какъв добър певец е, иска да му попее, но той мълчал. Защо мълчиш? Той изял сиренето и после казал: „Миналата година пях преди да изям сиренето и го изгубих, но сега ще изям сиренето и после ще пея." Та, някой път хората пеят преди да развият своите добродетели и ги изгубват, а някой път ги развият и след това пеят.

Христос казва: „Ако аз, чрез Духа Божий изгонвам бесовете, настанало е за вас царството Божие."

Ние се спираме върху факта, че Христос изпъждал бесовете. Това учение има ли приложение в живота, е ли то един метод, по който ние чрез същия Дух можем да изпъдим от себе си бесовете? Не е въпросът да изпъдим бесовете от обществото, защото ние виждаме какви резултати дават всичките методи, които обществото прилага за изправяне. Нека историята говори за това. Аз наричам тези усилия палеативни, но има едно средство, един начин, чрез който човек може да приложи това учение. За да се приложи това учение, човек трябва да има всичката чистота на своя ум. Той не трябва да бъде откровен, но трябва да бъде искрен и правдив в себе си. Когато разсъждава, той не трябва да разсъждава за никакви интереси. Например, съвременните хора се учат, за да осигурят живота си. Такова учение не може да принесе полза. Всички училища се създават, за да осигурят живота. Всеки се учи, но защо? – За да осигури живота си. Науката не е едно благо, тя е една професия. Всичките изкуства, всичките занятия, даже и най-благородните са впрегнати с цел само за материални блага. Питам: При такова схващане на живота, мислите ли, че той ще се уреди правилно? – Няма да се уреди. И всички онези,

които твърдят, че техните възгледи за живота са верни, нека ни дадат един малък опит. И те трябва да ни дадат! Тъй като всяко едно дърво дава един малък опит за своя произход, така и всяко едно учение, всяко едно верую, каквото и да е то, по същия закон, трябва да покаже един малък опит. И ние, които вярваме в това учение, трябва да дадем един опит за себе си. Ако ние вярваме в нещо, трябва да знаем положително, то реално ли е, така ли е. Например, вземете въпроса: в какво седи същността на Бога? – Че Бог е Любов в света. Ние не трябва да проучваме същността на Бога, като едно същество извън нас; не същността на Бога както ние Го знаем е, че Той е Любов, от Него излиза животът. Същността на живота пък дава възможност да се прояви разумното, а в разумното се проявява човешката свобода. Сега, ние не можем да отделим любовта от живота, не можем да кажем, че любовта е глупава, както казват някои. Не, не смесвайте любовта с глупостта. Любовта е най-разумният акт в света, а това, че ние вършим някакви глупости, то е друг въпрос. И защо да казваме, че любовта е глупост? Коя майка би обесила детето си, или би го разпънала на кръст? Ние всякога извършваме известни престъпления само от безлюбие. Има една частична любов, която съществува между животните, но тя не е истинската любов. Вълкът има една частична любов към овцете, към агънцата, но това не е любов. Ние знаем неговата любов. Следователно, вашата любов не разрешава въпросите. Само Божествената Любов, която обхваща всички същества в себе си и им дава условия да живеят, е истинска. И човекът не е това, за което казват, че като умре, с него всичко се свършва. Ако това е така, тогава да престанем да философстваме и да търсим някаква свобода. В такъв смисъл, за мене човекът става една вещ, един предмет, един фонограф, един автомат, който утре ще умре, но ние не говорим за умрели хора. Това, че човек ще умре и ще изчезне, е първата лъжа, която е вмъкната в света. Човек е една жива душа, която има възможност да живее и да чувства вечния живот, да придобие това,

което иска – разумния и щастливия живот. Тази душа има всичките методи вложени вътре в себе си – в своя мозък, в своето тяло.

Всеки един от вас трябва да направи един анализ вътре в себе си, да види кои чувства преобладават в него. В човека има такива чувства, които ние наричаме животински. Те са общи с тези на животните. В човека още има обществени, лични, индивидуални и морални чувства. Някой казва: Е, все са чувства! Не, важно е за всеки един от вас да знае, в дадения момент, какви чувства преобладават в него. Ако аз, за своите животински чувства, пожертвам своите лични, обществени и морални чувства, значи животинските чувства са по-силно развити в мене, те преобладават. Аз искам само да ям и да пия. Това е по-важно за мене – нищо повече. Някой българин уж не пие, но отиде някъде, нагостят го с печена кокошка, дадат му ½ килце винце, той изяде кокошката и си пийне. Той жертва своя дълг. И тогава ние казваме: У този човек животинското е силно развито, на него ние не можем да разчитаме. Ако един човек за своите лични чувства пожертва своите обществени и морални, у него са силно развити личните чувства. Ако един човек жертва своите животински, лични и обществени чувства заради моралните, този човек е човек. Всички тези чувства съставляват една йерархия, в която нисшето се подчинява на висшето. Всеки ден вие ще трябва да се опитвате. Ще се запитате: В кого вярвам? Аз вярвам, в Господа, който е Любов. Но, ако за една обидна дума, която ви каже някой, вие кипнете и кажете: Защо е така? – У вас изпъкват личните чувства. Вие жертвате моралните, и всичко отива. Друг ви каже някоя обидна дума, и вие казвате: Господине, знаете ли, че вие обиждате моя личен престиж! – И веднага го дадете под съд. Значи, вие жертвате моралните чувства за личното, за човешкото достойнство, и искате да реабилитирате вашата чест чрез съд. Според великия морал на света, честта на човека отвън не може да се възстанови. Никакъв съд, никакво общество, никаква религия не е в състояние да възстанови честта на човека, освен той самият. Ако аз живея според тази Божествена

Любов, и съзнавам реда на нещата, никога не ще жертвам Божественото, великото в мене. Когато изпъкне някое изкушение, аз ще си кажа: За нищо в света, вътре в тази велика Любов, която обгръща всичко в себе си, няма да жертвам това великото в мене, според което са живели и действали всички висши, разумни същества преди мене и са добили своята сила. Този велик закон за нищо няма да го престъпя, но ще подчиня всичко нисше на Него и ще изпълня волята Божия. Ще каже някой: Ти слушаш ли Господа? Не, ти не можеш да слушаш Господа. Как ще Го слушаш? Слушането в нас трябва да седи в изпълнението на волята Божия. Аз ще кажа: Господи, Ти ме слушай, а аз ще изпълня Твоята воля! Когато изпитват един ученик, учителят ли слуша или ученикът. – Ученикът говори, а учителят слуша и го поправя. Казва му: На еди-кое си място това ще поправиш. Той се поправя и почва отново да работи. Дойде друг ученик. Учителят го слуша и му казва: Еди-къде си ще изправиш грешките си. Следователно, ние ще се молим на Бог да ни прислушва, защото велика привилегия е Господ да те прислуша веднъж, да отбележи всичките твои погрешки в живота, за да знаеш, как да ги изправиш!

Сега, някой от вас ще каже: Докажи ми, дали има Господ или не. Тази логика е отживяла времето си. Ние не доказваме нищо в света. Аз казвам: Ето ябълката, вземи и яж. Ако ти харесва – добре, ако не ти харесва – остави я, но никакъв спор не приемам. Някой дойде при мене, дам му един наполеон, но той ми казва: Докажи ми, че е истински, че върви. На, вземи го, иди при бакалина и виж, ще го приеме, или не. Иначе, няма какво да спорим. Ако аз те убеждавам че е истински, че върви, ще кажеш: А, ти само тъй говориш. Не, няма какво да спорим на улицата, но го вземи, занеси го на бакалина, той няма да го разреши в мой интерес. Бакалите ще разрешат всички философски въпроси. Философите никога няма да ги разрешат. За тях е по-добре да оставят бакалите да разрешат философските въпроси. Тогава философите ще кажат: Ето ви нашата философия, няма какво

да спорим. Идете при бакалина и вижте, ако върви, приемете я, ако не върви, отхвърлете я. То значи: вложете нашите теории в живота си, и ако дадат плодове, прави са, ако не, бакалите са прави, дето казват, че нищо не струват.

Ние не сме от онези, които събират останките на миналото. Няма какво да говорим за нашето минало. Не е светло то. Нашето минало е толкова порочно! Някой казва: Е, какъв беше дядо ми! Слушай, да не говорим вече за нашите деди и прадеди, ние ги знаем. Имаме деди и бащи в бъдеще, за тях да говорим, те ще ни спасят. Не трябва да вярваме и в Христа, който се родил преди 2,000 години. Ако вярваме в един Христос на миналото, ние не сме на правата страна. Аз бих запитал съвременните философи: В миналото ли живее Христос? В миналото живеят само умрелите хора, в настоящето живеят хората, които може да живеят, може и да умрат, а в бъдещето живеят безсмъртните. А сега хората какво правят? – Отварят една война, да делят някаква земя. В кой кодекс, в коя Божествена книга е писано, че хората трябва да делят земята, да се бият за нея и да я владеят? Кой баща е написал, че след смъртта му синовете трябва да вдигнат дърво, да се изпобият, да си счупят главите и, който е по-силен, да вземе повече. Ако бащата е умен, той е разпределил всичко, казал е в завещанието си: На големия син оставям това, на средния – това, на другите – това и т.н. И ако синовете обичат баща си, трябва да постъпят съобразно завещанието му. Е, мислите ли, че ние имаме един Господ, който е умрял и оставил своето наследство да го делим? Не, това е едно учение на бесовете, дяволско учение. Не е така. Бог, в когото вярваме, който ни люби, и когото любим, вечно живее. Той вечно пребъдва. Този Бог сега се проявява в хората.

Съвременните хора искат еднообразие в живота. Питам ви: Когато отидете при един извор, мислите ли, че този извор е същият, какъвто беше преди хиляда години? Не, не е същият. Тази вода, която е текла преди хиляди години, същата ли е, каквато тече и днес? Не е същата. Казват: Господ турил живота в хората още отначало. Не, този

живот отиде вече. Сегашният, новият живот, който идва, той важи. Аз ви казвам, че сегашната вода е по-добра, отколкото старата. Да ви докажа това. Представете си, че някъде от изворите на Мусала една голяма канализация докарва вода в София. Мислите ли, че първата вода, която дойде ще бъде чиста? Не. Докато се изчистят тръбите, през които ще мине, тя ще има един дъх, но след 20 – 30 години ще бъде по-хубава от старата. Та, казвам: Сегашният живот е по-хубав от стария. Сега ни казват: Е, едно време как е било! Действително, едно време е имало красиви работи, но сегашният живот, който иде, ще бъде хиляди пъти по-красив, отколкото едновремешният. Ако четете притчи Соломонови, и той казва: „Не казвайте, че миналото е било по-хубаво, защото всеки един Божествен акт, който последва е по-велик отколкото предшестващият." Това и в природата е един закон. Вземете слънчевите лъчи, когато се пукне зората, и ги сравнете с обедните. Същите ли са? Най-първо са по-слаби, колкото повече светлината се усилва, те стават все по-силни и по-силни. В това отношение най-светли са лъчите на обяд. Сега някой иска да ме убеждава, че сутрин било по-хубаво. Е, хубаво, ние двамата ще учим уроците си. Ти ще учиш сутрин, при пукване на зората, аз – на обяд, та да видим кой по-добре ще научи уроците си. Резултатите може да са едни и същи, но важното е, кой ще вложи повече светлина.

Христос казва: „Ако аз, чрез Духа Божий изпъждам бесовете, настанало е за вас царството Божие." При това положение може ли да има между хората разногласие? Това, което съм разбрал, то е, че всички спорове между хората произлизат от някакъв недоимък вътре в тях. Пред една малка чешма всякога ще има караница и бой. Аз съм виждал търновци, как седят до посред нощ пред чешмите, разговарят се, чакат ред. Някой път и стомните се счупват. Защо? – Скарали се, че някой някого си пределил: Какво има? – Предедиха ме. Хубаво е Търново, но вода малко има! Но, ако отидат при един голям извор, където има много вода, където и 10 камъка може да се карат, питам търновци: Биха ли счупвали стомните си? Не, никога! И тогава, какво

искат от нас? Турили са ни известни философски теории, турили са ни пред известни мазгали. Аз предпочитам да живея в най-простата колиба, отколкото в един замък с мазгали. Предпочитам една проста колиба, но да излизам свободно от тази колиба, да се разхождам свободно на слънцето. А сега, създадат ни една хубава теория, турят ни пред мазгалите и всички се мушкаме. Не, не, всички трябва да излезете от тези мазгали, но трябва да разбирате как. Ето защо трябва да изпитате това нещо в живота си. Например, предприемете една работа, но изгубите много пари в нея. Тук са ангажирани вашите лични чувства и обществени интереси. Изведнъж вие почвате да набеждавате този онзи, че те са виновни за тази загуба. Не, вие не сте човек, който може да се добере до истинския живот. Вие сте слаб човек. В този случай, когато парите ви се изгубят, вие трябва да постъпите така, както постъпили руският княз и англичанинът. Срещат се двамата в една много тясна улица в Лондон със своите кабриолети, и за да се разминат, трябвало единият да отстъпи, но никой не искал. Руснакът изважда тогава вестник „Таймс“ и започва да чете. Англичанинът изпраща слугата си при руснака с поръчка: „Господарят моли, като прочетете вестника, да го дадете и на него.“ Така трябва да бъдете и вие, като че нищо не се е случило, като че бълха не ви е ухапала. А ти, изгубиш пари, изведнъж лицето ти се измени, казваш: Какво ще правят децата ми? Къде ти е вярата, къде ти е волята, къде ти е душата? Ти в нищо не вярваш, но в парите само вярваш. Гледам, върви някой професор, разправя за философията на Кант, но едната си ръка държи в джоба, пази се и разказва: Има Господ в света, науката доказва това. Но тъй, както се увлякъл в разговора, изважда ръката си от джоба да жестикулира, да доказва нещо, и както светът е пълен с апаши, някой бръква в джоба, взема парите му. Изведнъж той забелязва, спира се: Чакайте, чакайте, обраха ме! Отиде Господ! Докато бяха парите, имаше Господ. Изгубиха се парите, изгуби се и Господ. Така и турците вярват в тази философия: „Дето има пари, и в джендема отивам!“ Питам сега: При

такъв един морал, при такова едно обществено схващане, каква религия може да има? Ние се смеем на турците, но такива са и нашите схващания. Имаме Бог, който лесно се руши. Всеки си има по един идеал, но всеки ден идеалите ни се рушат. Този Господ, който се руши, не е този живият Господ, за когото говорим.

Някой казва: Човек не трябва да бъде толкова глупав. Нима като крадеш, си много умен? Ако разумността седи в краденето, тогава маймуните са много умни. В Африка има плантатори, които насаждат цели бостани с дини и ги обработват. Много маймуни се съберат заедно някоя нощ и отидат, та нападат бостана и в един час пренесат всичките дини. Питам: Тези маймуни не са ли умни? – Умни са, защото като дойде плантаторът, нищо не намира, всичките дини са изчезнали. Казвате: Трябва да бъдем умни хора, да се осигурим. Казвам: И маймуните са умни. Плантаторът насадил, а те пренасят всичко. Да, но втори път, като насади, той дойде с пушката си, а те всички бягат. И петелът втори път вече не кукурига, докато не изяде сиренето.

Та сега, аз говоря за онези, в които се е пробудило Божественото съзнание. Някои казват: Е, така му скимнало, така говори. Не, ние не говорим така. Има един велик закон вътре в нас, който определя нашите мисли, нашите чувства и нашите действия. И когато ние постъпваме според този закон, виждаме, че има нещо, което ни ръководи. Това, което ни говори е толкова красиво! И когато заговори то на един човек, в каквото положение и да е, където и да е, той няма да изгуби присъствието на духа си.

„И ако“, казва Христос, „чрез Духа Божий изпъждам бесовете, настанало е за вас царството Божие.“ Питам сега: Христос, или пък вие, изпъдили ли сте всички бесове от вас? Съвременната медицина поддържа, че в човека има много зародиши, които седят, чакат благоприятни условия, за да се развият. Дойдат ли благоприятните условия и те почват да се развиват. Например, ти мислиш, че си много честен човек, казваш: Как, аз съм честен човек. Моята майка,

моят баща, дядо, бяха честни хора! Случва се, обаче, един ден Провидението те изпитва. Ти изгубваш всичкото си състояние, децата, жената ти гладни седят. Служиш при своя господар, но един ден гледаш касата му пълна със злато, седи отворена пред тебе. Казваш: Е, моят господар е богат. Вземеш, напълниш си торбата. Питам: Къде е твоята честност? Къде става престъплението? – Пред пълната каса. Пред празната каса няма честност, няма престъпление. Може ли човек да обере една празна каса? – Не може. Сега се явяват и други пороци. Виждаш ти един добър човек и искаш да го спънеш. Има такива хора, които искат да спънат някого. И мъже, и жени има такива, и слуги, и господари има такива. Във влака, в едно купе пътуват двама души. Единият държи една чанта и към една близка станция казва на другия: Господине, моля ти се, аз ще сляза за малко, имам да си свърша една важна работа, затова ще оставя да ми подържите тази чанта, в която имам някои скъпоценности. Но, този господин бил апаш. Той откраднал от някъде чантата и като разбрал, че го преследват детективи, слиза на станцията и им казва: „Моля ви се, господа, аз ще ви кажа кой е откраднал чантата." Питам: Как ще докажеш, че не си ти? Тази постъпка честна ли е? Не е честна. Често има такива хора, които оставят своята чанта на престъпления да я държат някои добри, благородни хора. Това Божествено ли е? Не е. Защо в този господин да няма доблестта да каже: Господа, тази чанта аз я взех. Престъплението е мое, и според закона приемам всичко. Ето ме! Защо да не се изкаже, а туря другите в престъплението? Това е хитрост. Всичко това, което изнасям е лошо, но във всекидневния ви живот това е една малка язва, аз я виждам. Гледам, някой дойде при мене, почва да се върти насам-натам, шава. Казвам му: Чакай, не бързай да ми говориш, защото ако бързаш, ще кажеш някоя лъжа. Питам ви: Къде е вашият Господ? Отидеш някъде, някой ти каже: Хайде да се махнеш от дома ми! Някой ми каже: Да се махнеш от земята! Казвам: Тази земя от баща ти ли е? Ако трябва да ме изпъдят, ще ме изпъдят отгоре, от небето. Както са ме изпратили, така и ще ме

извикат. Никой не може да ме изпъди, освен онзи, който ме е изпратил. В един пансион живеят все сирачета и стават граждани на този пансион. Идва едно ново сираче между тях, а другите пансионери казват: Их, този готованко! – Недоволни са от него. Той бил готованко, а другите не са готованци! Аз гледам, и вие тук постъпвате по същия начин. Дошла някоя нова сестра, казват: Готованка! Че къде е вашият морал? Това не е философия, не е разсъждение. Нека и тя присъства така, както и ние. Аз говоря пред Бога. Аз не говоря за човешките общества, но когато дойде да разсъждаваме по Бога, когато прилагаме закона на Любовта, трябва да кажем: Волята Божия е да участваме всички на трапезата на Любовта. И този, който е дошъл пръв, и този който е дошъл последен, всички трябва да седнем на тази трапеза. За всеки има отредено място да седне.

Казва Христос: „Ако аз, чрез Духа Божий изпъждам този бяс, настанало е за вас царството Божие." И сега, Христос казва на всички: „В мое име изпъдете всичките бесове." Кажете: „В името на Любовта Божия ние ви заповядваме сега, или да я възприемете, или да си вървите – нищо повече! Ако не можете да възприемете тази Любов, вие не можете да служите на Бога. Заповядваме ви в името на тази Любов да си вървите във вашето царство, откъдето сте дошли." Има ли нещо лошо в това? – Няма нищо лошо.

Та, казвам: От духовните хора се изисква една правилна философия. Някой казва: Аз изгубих вяра в хората. Не, ти си изгубил вяра в себе си. Аз не съм срещнал до сега в България нито един свят човек, а се изискват свети, свети хора. Изискват се хора, които след като изгубят парите си, след като изгубят всичко в живота, да имат радост в душата си, че са извършили волята Божия и да вярват, че никога няма да осиромашеят. Всичко, което може да се вземе от един човек, е външно. Да се служи на Бога, това е един велик акт, едно велико разбиране! Някой казва: Човек не трябва да бъде мекушав, а трябва да носи нож. Е, хубаво, страхливко, не си ли ти, който носиш

нож, който проповядваш насилието? Отиваш при бакалина, искаш 2 кг. захар на вересия, той казва: На вересия не давам. Покажеш му револвер, даде ти захар. Покажеш му един наполеон, даде ти захар. Силата ти вътре в тебе ли е? – Не е в тебе. Силата ти е в револвера, силата ти е в наполеона. Така всеки може да бъде силен. Не, аз бих желал да те видя юнак без кобур, юнак без пари, юначеството ти да седи в твоя ум, в твоето сърце, в твоята свещена воля, в твоята велика и благородна душа, в твоя мощен и силен дух. Това е човекът, от който са изпъдени всички бесове, и който изпълнява волята Божия. От това се нуждаят и млади, и стари.

Ако не приложите туй учение, всичката наука, която изучавате, ще бъде една лъжа, но ако го приложите, ще имате една свещена наука: и философията, и педагогиката, и химията, и физиката, и геологията, и астрономията, всички тези науки ще се осмислят и ще ви дадат един велик подтик да изучавате живота. Но, трябва да се приложи това учение, а да не казвате, че за в бъдеще ще се приложи. Не, от днес казва Христос: „В името на моята Любов ще изпъдя всички бесове от вас." Този Христос не е вън от вас, аз Го виждам, че Той говори вътре във вас. Ще каже някой: Ама без пари може ли да се живее, без кобури може ли да се ходи? Хубаво, то е тъй, парите са едно удобство, но ако е права тази философия, че без пари не може да се живее, питам: Птиците с пари ли живеят, пчелите в кошерите с пари ли живеят, ангелите с пари ли живеят, Господ с пари ли живее? Казвате: Простаци са тези хора, които могат без пари да живеят. Може, може, парата е само символ на Мъдростта. Мъдростта трябва да употреби тези пари. Разумният човек може да живее и без пари. Разумността е неговото богатство.

Христос казва: „Ако аз, чрез Духа Божий изпъждам бесовете, настанало е за вас царството Божие." Аз не ви говоря за вашите пари, но изобщо парите са идолопоклонничество. „Щом имате моята Любов", казва Христос, „моите съкровища ще бъдат отворени заради вас. Ако аз имам тази свещена Любов към вас, вашият дом ще бъде

отворен заради мене.“ Това може да го проверите. Имате ли тази свещена Любов, навсякъде пътят ви ще бъде отворен. Вие имате една велика наука и трябва да вярвате, разумни трябва да бъдете, и воля трябва да имате.

Значи, най-първото нещо: ще се научите да мислите правилно и да постъпвате правилно в живота си. Всяка постъпка на човека трябва да бъде любовна, в него трябва всякога да изпъква Божественото. Така Господ иска, така е казал Господ, такава е Неговата воля. Това е жертвата. Ако ония светски хора отиват да жертват живота си за своето отечество, защо аз да не жертвам живота си за онова великото в света, за Бога, и да кажа при всички случаи в живота си: Такава е волята Божия! Следователно, ако ние разрешим онзи велик въпрос на жертвата, царството Божие ще бъде в нас.

Казвам ви сега: Направете опити! Имате болести, имате безпаричие, имате някакъв спор, недоразумения, имате неприятности със синове и дъщери, ето ви хиляди начини да опитате волята си. Сегашният свят е толкова богат на опити! Само разумните хора трябва да правят опити. И ако в нас живее Божествената Любов, ще проверим, че този закон работи, но трябва правилно да постъпваме.

Казва Христос: „Ако аз, чрез Духа Божий изпъждам бесовете, настанало е за вас царството Божие.“

Сега аз желая и за вас да настане това царство Божие и да бъдете свободни граждани на това царство.

Беседа, държана от Учителя на 19 октомври, 1924 г.

РАЗДАЙ ВСИЧКО

И някой си големец Го попита и рече: „Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?“ [Лука 18:18]

Ето едно умно запитване. Самото запитване показва, че този богат и млад човек е бил умен. Той не задава на Христа въпроси, как може да бъде учен, как може да бъде силен, но Му задава въпроса, как може да наследи вечния живот.

Вие пък сега може да си зададете въпроса: защо този богатият човек е запитал Христа именно това? – Интересувал се е. За да се зададе един въпрос, може да има няколко подбудителни причини, най-малко три подбудителни причини. Някои казват: Попитай ме нещо, за да те позная, какъв си. Всякога, когато запитваме нещо, този, който запитва, по запитването се познава какъв е; и този, който отговаря, се познава по отговора, какъв е.

Съвременните хора поставят всички неща в света тъй, като че нямат никаква връзка помежду си, а те не знаят, че постоянно запитват. Например, те запитват: Защо аз страдам, аз ли съм най-големият грешник, защо тази сиромашия върви по стъпките ми, защо боледувам, защо в това сполучвам, в онова не сполучвам? И след всичко това питам: Защо този богатият момък запитва така Христа? Питам ви аз, кой въпрос е по-важен, вашият, или неговият? – Неговият, разбира се. Е, защо страдате. Ако сте при турците и ги запитате защо страдате, те ще ви кажат: Страдаш, защото си серсемин и будала. Обаче, ако запитат нас, културните хора, защо страдаме, ние няма да отговорим така. Ние ще отговорим: Понеже не сме спазили законите на природата, понеже сме направили някакви опущения, благодарение на тия опущения страдаме. Следователно, като изправим тия опущения, като загладим грешките си няма да

страдаме. Но, източните народи са особени в своите схващания. Преди няколко време един приятел ми разправяше един арабски анекдот. Той е следният. Когато Господ създал света и всички животни, определил на всяко животно да живее по 30 години: на човека определил 30 години, на магарето – 30 години, на кучето – 30 години и на маймуната пак 30 години. Един ден Господ повикал магарето и го запитал: „Ти благодарно ли си от 30 те години?“ – „Е, Господи, не искам да живея 30 години, много ми са! Този бой, тези подигравки, който се сипят върху ми, тежко е да ги нося 30 години, намали ги малко – поне наполовина. Вземи 15 години.“ Понеже човекът бил цар, живял добре, казал: „Господи, аз съм цар, ще управлявам дълго време, дай на мене тези 15 години.“ Той имал 30 години, и като взел 15 години от магарето, станали му 45 години. После Господ извикал кучето и го попитал: „Ти доволно ли си от твоите 30 години?“ – „Много ми са тия 30 години, да ходя да се скитам натук-натам, да зъзна на студа, посъкрати ги малко.“ Съгласил се Господ, взел 15 години от живота на кучето и пак ги дал на човека, та му станали 60 години. Най-после Господ извиква и маймуната: „Ти благодарна ли си, че ще живееш 30 години?“ – Не, не искам, Господи, да бъда подигравка на света, да ме карат да се качвам и да слизам от върлините, много ми са тия години, посъкрати ги малко. И от нея взел Господ 15 години, та ги дал на човека. Затуй животът на човека се продължил повече, отколкото на другите животни. Питам сега: Какво искал да каже този, който е създал анекдота, каква идея е скрил в него? Ако питате турците, защо страдат хората, те казват, че хората страдат, защото са серсеми. От този анекдот, според арабите, до 30 годишната си възраст човек живее добър човешки живот; от 30 годишната си възраст нататък, до 45 години живее магарешки живот; от 45–60 годишната си възраст живее кучешки живот, а от насетне – маймунски. Щом дойде човек до годините, които е взел назаем от магарето, казват: е, от магарето си взел. Като дойдат в живота на човека много страдания, казват: е, от кучешкия живот си взел, нищо,

ще теглиш. Щом дойде човек до годините, които взел от маймуната, казват: Е, от маймуната си взел, ще се подиграват всички хора с тебе, но и това ще претърпиш. Истинската философия на живота седи в това: ако постъпваме според ума на магарето, ще носим последствията на магарешкия живот; ако постъпваме според ума на кучето; ще носим последствията на кучешкия живот, ако постъпваме според ума на маймуната, ще носим последствията на маймунския живот. Значи, всеки един живот се обуславя от степента на вътрешната интелигентност, т.е. от съзнанието, което човек има. Магарето е магаре, понеже се спряло на този уровен на развитие. Най-напред Господ го направил с много малък ръст и било смирено, но после то поискало да не остава тъй незабелязано, поискало да има голяма форма, да бъде гласовито, и да разрешава важни философски въпроси. И действително, то разрешило всички въпроси, понеже днес все за него се говори. Дето и да отидеш, все за него са разправят. Да, но то е станало магаре, понеже е изменило Божествения план.

Този големец идва при Христа и Му казва: „Учителю благи!“ Христос го пита: „Защо ме наричаш благ? Благ е само един Бог.“ Христос му показва пътя, за да наследи вечния живот. За да наследим вечния живот трябва да се освободим от всички онези спънки за постигане на този живот, т.е. дотогава, докато човек е свързан с хората и чака те да му покажат пътя, те да му покажат това-онова, те да го повдигнат, той не може на намери вечния живот. Значи, докато си свързан с хората, не можеш да намериш пътя. Ти, като този богатият, ще отидеш при Христа и ще Го питаш, как да наследиш вечния живот. Този богатият се приближава до Христа по човешки и Му казва: „Учителю благи!“ „Защо ме наричаш благ? Само Бог е благ.“ Важен е този принцип, който трябва да залегне в нашите души, че само Бог е благ. Ако ние признаваме само Бога за благ, тогава ще настъпи вечния живот, но понеже ние сравняваме хората, кой е повече, и кой по-малко благ, ние се заблуждаваме. Ако искаме да разрешим въпросите в света, те тъй палеативно не се разрешават.

Има известни погрешки в света, които се поправят постепенно, но има погрешки които се поправят изведнъж. например, има някой, който пуши тютюн, и постепенно, всеки ден съкращава цигарите, докато най-после се откаже съвсем. Някой пък каже, и изведнъж свърши, отсече – престава да пуши. Вие казвате не, постепенно ще намаляваме цигарите, човек не може изведнъж да се поправи, постепенно трябва. Да, това е единият метод.

Христос се обръща към богатия и му казва: „Добре, ти знаеш заповедите, но на четири неща трябва да обърнеш внимание – да не прелюбодействаш, да не убиваш, да не крадеш, да не лъжесвидетелстваш.“ Прелюбодеянието е нечистота, то е един грях по отношение самаго себе, по отношение своята душа. Щом прелюбодействаш, ставаш нечист, а при нечистия живот вечният живот не може да дойде. Вторият грях е да не убиваш. Убийството е нещо външно, то значи да махнеш противника си. Третият грях е да не крадеш. Да крадеш, това е желанието у човека да взима чуждото, да го внесе в себе си. Да не лъжесвидетелстваш, то значи да не се стремиш да закриеш всички свои грехове. При тия грехове ти опетняваш себе си. Всички грехове започват почти от тия четири основни грешки. Този големец казва на Христа: „Всичко това съм спазил от младини, какво още да сторя?“ Христос му отговорил: „Още едно ти не достига. Иди, продай всичкото си имане, и го раздай на сиромасите.“ То значи: ти си се научил до сега само да взимаш, а законът е, че трябва и да даваш.

Сега, този въпрос – какво трябва да направя, за да наследя живот вечен – всеки един от вас трябва да си го зададе. Онези пък от вас, които имат вечния живот, трябва да си зададат въпроса: какво трябва да правя, за да запазя вечния живот? Но, след това има и трети въпрос: как човек да използва този живот в онзи Божествен смисъл, който е скрит вътре в него, защото за това е дошъл на земята. За да могат тия въпроси да се разрешат правилно, човек трябва да проучи своето съзнание. Вие може да попитате съвременните хора за едно

тяхно състояние, за едно тяхно действие, за едно тяхно чувство, или за една тяхна постъпка, дали са прави или криви, те не могат да ги определят. Нещата, обаче, вътре в нашето съзнание, са точно определени. Човек никога не може да направи една постъпка, каквато и да е тя, и да не му се каже, дали тя е права, или не. Той в себе си знае, дали стъпката, която е извършил е права или крива. Онези които наблюдават отвън, може да имат криви понятия за нас, но ние самите никога не можем да имаме криво понятие. Опасността в съвременния живот е там, че ние някой път подценяваме своите лоши постъпки, а някой път подценяваме своите добри постъпки. Това са две опасности, защото лошата постъпка сама по себе си трябва да се изправи, а цената на добрата постъпка никога не трябва да се понижи. Всяко нещо си има своята цена. Една постъпка е дадена сила в света, и от нея ти не можеш да извадиш нещо повече от това, което тя съдържа в дадения случай.

Вечният живот, това са известни условия, при които човешкият дух може да се развива. При обикновения живот всичко онова, което имате, ще го изгубите, ще го изиграете, а при вечния живот всичко онова, което имате, ще го запазите за себе си.

Сега, мнозина запитват: Ние не трябва ли да живеем? Да, съгласен съм, че трябва да живеем, но как трябва да живеем, в какво седи истинският живот? Вземете. например, какви трябва да бъдат отношенията между двама приятели? Всеки от вас знае, какви трябва да бъдат отношенията между двама приятели, какви трябва да бъдат отношенията между господар и слуга, какви трябва да бъдат отношенията между учител и ученик. Отношенията между господар и слуга не са само отношения на заповеди и изпълнения. Между господар и слуга пак има благородни отношения. Отношенията между учителя и ученика не са само преподаване и учене на уроци. Това са само подтици, които свързват две души, дошли на земята. Някой път ние казваме, че ученикът може да стане учител, и учителят може да стане ученик. Това е право, може така, но има един закон,

който определя нещата по следния начин: висшето никога не може да стане ученик на нисшето, и нисшето никога не може да стане учител на висшето – нищо повече! Туй е строго определено, и вие никога не можете да измените тия неща. От греха човек може да се учи, но от греха човек да стане учител е невъзможно. Ние казваме за някого: Той е лош човек, но един ден той може да стане даже и светия, Учител на света. Не, той никога не може да стане светия, да стане Учител на света. Ако по този закон един лош човек може да стане добър, то, казано е още в старо време, може ли от онзи извор, от който изтича мътна вода, едновременно да изтича и бистра вода? Ние знаем, че всички онези извори, от които изтича мътна вода са плитки, а всички онези извори, от които изтича бистра вода, са дълбоки. Следователно, по същия закон ние определяме: Всички хора, които грешат, изтичат от плитко, те са вплетени в материята, или, казано другояче, те разсъждават по човешки върху нещата. тяхното съзнание не е пробудено, те не живеят Божествен живот.

Този богатият човек бил умен, той задал един въпрос на Христа, но след това си отива тъжен. Казва си: Трудна задача е тази! Казва Христос: „Колко трудно ще се спасят богатите хора!“ Защо ще се спасят трудно? – Понеже не са готови да направят жертва, която изисква вечният живот.

Тогава Христос казва: „Невъзможното за човека, за Бога е възможно.“ Този богатият човек не беше в едно безнадеждно състояние, за да не може да изпълни това, което Христос му каза. Той наричаше Христа „Учителю благи“ и казваше, че изпълнил четирите положения на Мойсеевия закон, т.е. надвил на всички слабости в човешкия живот, но когато Христос му казва, че в него има възможност да победи и туй последното, в него се забеляза една неготовност.

Всички съвременни християни сте именно в този последен стадий. Вие знаете, че Христос е благ, четирите заповеди на Мойсея сте изпълнили, но като дойде до последната, че трябва да

ликвидирате, спирате се и казвате: Мога ли да раздам всичкото си имане, мога ли да бъда толкова серсемин, че да ми се смеят хората? Затуй от всички се изисква едно будно съзнание, едно правилно разбиране на тази вътрешна философия на живота. Туй, което ни спъва сега, то е, че ние повече се занимаваме със своите наследствени черти, мислим за баща си, за майка си, за дядо си, за баба си: какви въпроси са разрешили, но точно за себе си не мислим. Когато дойде да разрешаваме нещо за себе си, ние минаваме бегло, не се спираме върху своя дух, върху своята душа, върху своя ум и върху своето сърце, и ако даже се спрем, ние се спираме върху туй, което обществото изисква. Ние сме толкова повърхностни! Например, някой иска да стане пръв министър в България. Това е един вътрешен стремеж, но повърхностен. Някой иска да стане учен човек. Това е един вътрешен стремеж но повърхностен. Не, в човешката душа има вложено нещо по-дълбоко от това, което ти искаш: да станеш пръв министър.

И тъй, основният въпрос, първият въпрос, който още не сте разрешили, то е, че вие още не сте познали, кой е благ в света, т.е. нямате още онази мярка, с която можете да мерите човешките отношения. Вземете, например, две окултни общества, или едно спиритическо и едно теософско общество, по какво се различават те, имат ли някакво съществено различие? Един спиритист има душа, и един теософ има душа, един спиритист има дух, и един теософ има дух; един спиритист има ум, и един теософ има ум; един спиритист има сърце, и един теософ има сърце; един спиритист има воля, и един теософ има воля. Има ли някакво съществено различие между тях? Вие лесно можете да направите един теософ спиритист, и един спиритист теософ. Аз наричам това „закон на боядисване“. Аз мога да направя когото и да е от вас, какъвто искам: син, зелен, червен – мога да му дам каквато краска искам. Ами когато някой стане или съдия, или правник, или учител, или професор, или какъв и да е, по какво се различават те? – По нищо. Това е само една боя, един етикет, който

като се смени, нищо не остава от него. Следователно, когато започнете да разрешавате истински въпросите, вие ще снемете всички етикети. Вие ще се поставите в онова първоначално състояние, в което се намира вашия дух, вашата душа, вашия ум и вашето сърце. Вие ще отстраните всички онези отношения, който съществуват между хората и вас. Те са лъжливи. Нима аз ще се занимавам с това, кой какво пише във вестниците: че ме хвалили, че ме корили? Това са празни работи! Това, че ме хвалили, аз го наричам граматическо повдигане. Например, пишат на дъската: Иван е добър. Може ли Иван на дъската да стане добър? Дойде преди няколко дни при мене един приятел и ми разправяше, че един ученик написал на дъската пред своя учител следното изречение: Черната дъска е комета. Да, като изречение, граматически то е право, но логически е безсмислено. Следователно, нещата граматически са прави, но логически не са прави. То значи, че по форма тези неща имат връзка, думите в тях граматически са наредени правилно. Та, ние, съвременните хора, разсъждаваме все граматически. Туй наричам „буквата на закона". Казват: Тия думи са наредени граматически правилно. Да, но не всякога граматически наредените думи са правилни. Когато пишат на дъската, че някой е добър, в действителност той не е всякога добър. Доброто никога не може да се напише на черната дъска. Казваме: Белият плат. Да, но белият плат не може да се напише на дъската. Следователно, онова, което в нашия живот е същинско, не може да се изкаже. Ако вие ме запитате, обичаш ли ме, или не, граматически мога да ви кажа: Обичам ви. Това е едно правилно граматическо изречение, но обичта с думи не се изказва. Какво разбирате вие под думата „обич". Един разбира едно, друг – друго. Казва някой: Обичаш ли ме? – Обичам те. Е, тогава погледни ме малко. Детето казва на майка си: Мамо, обичаш ли ме? – Обичам те. Е, ако ме обичаш, дай ми крушки. Дъщерята пита баща си: Татко, обичаш ли ме? – Обичам те. Купи ми тогава шапчица, обуща или някоя книжка. В какво седи обичта: в книжчицата ли, в

шапчицата ли, в дрехите ли, или в това-онова? Попитайте едно дете, в какво седи обичта? И то ще ви каже нещо, но философското разрешение не е там. Кажете ми вие, какво е философското разрешение на обичта? Е, казват, при обичта имало някакви вибрации на сърцето. Добре, тези вибрации ти опитал ли си ги, виждал ли си ги? Где са инструментите, с които си ги опитал? Колко трептения прави сърцето ти при тази обич? Ама тази дума „обич" имала съдържание. Хубаво, где е нейното съдържание? Аз не виждам никакво съдържание. Това са символи, с които ние си служим. В дадения случай, когато аз произнасям думата „обич" тя заради мене има толкова съдържание, колкото е определена в моето съзнание. Тази дума се произнася безгласно. Гледам, някой беден човек зъзне пред мене. Аз веднага произнеса в себе си думата „обич" и му дам дрехи, обуща, шапка. Това значи обич. Някой пита: Обичаш ли ме? Аз няма да говоря, но ще направя нещата. В духовния свят е престъпление да кажеш нещо, което не си направил. Ти ще направиш нещата, и тогава ще говориш за тях.

Христос запита този младия човек: Ти обичаш ли своя Учител? Готов ли си да извършиш всичко заради Него? Учителю благи, Му казваше той. Ако наричаш Учителя си благ, трябва да бъдеш готов да извършиш всичко заради Него. Христос го изпита отдалеч. Този младият беше учен човек, и той отговори на Христа: „Заради Него всичко мога да направя." Да, но той лъжеше, той не беше готов. Чист съм, казваше той, но чистотата се познава. Има нещо в света, което не лъже. Когато ти си чист, и очите ти ще бъдат чисти, няма да са размътени. Когато ти си чист, и лицето ти ще бъде чисто, светло, няма да има един цвят като на керемида, или един тъмен цвят, като на негър. Лицето ти трябва да бъде светло, от него да излиза светлина. Когато си чист, очите ти не трябва да светят като на котка, но да имат мека светлина, ясен поглед, от тях да диша туй любовно чувство, че кой как те види, да има доверие в тебе. У кучето, например, има туй съзнание, че като види някого, маха с опашката си, радва му се, а като

види другиго, свива си опашката и се отдалечава. Защо при първия човек се радва, маха с опашката, а при втория си свива опашката? – Защото очите на втория са страшни.

Та, Христос изпитваше този младия човек и му казваше: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай! Нали ме наричаш „Учителю благи“, нали искаш вечния живот?“ Той не беше готов, обаче. За да се придобие вечният живот, изискват се най-големите жертви. Сега, някои хора разглеждат този въпрос и го прилагат до всички. Не, разрешението на този въпрос не се отнася до всички, а само до онези, които искат да добият вечния живот. Отидеш в някой магазин, искаш да вземеш някоя хубава дреха, питаш: Господине, колко струва тази дреха? – 10,000 лв. По-долу не може ли? – Не може, цената е определена. Е, щом искаш хубава дреха, скъпо ще платиш.

Този младият човек пита Христа: „Що да сторя, за да наследвам живот вечен?“ – Ще разпродадеш всичко и ще го раздадеш на бедните. Това не се отнася до глупавите хора. То се отнася само до онзи ученик, който иска да се домогне до вечния живот. Ами възможно ли е? – То е друг въпрос. За някои не е възможно, а за тия, които са готови, е възможно.

Да допуснем сега, че някои имат вечния живот. Те трябва да си зададат втория въпрос: Какво трябва да направим, за да не го изгубим? Тогава Бог казва така: „В който ден сгрешиш, ще изгубиш живота си.“ Значи, в първата фаза на своя живот човек е изучавал законите за придобиването на вечния живот. В първата глава на Битието се казва, че Бог създал човека по образ и подобие свое. Някои са изучили законите за придобиване на вечния живот и са минали напред, а Адам, който бил направен от кал, пропаднал на този първи изпит. Сега, при втория изпит всички хора изучават условията, законите за спазване на вечния живот. Във вечния живот вие не можете да режете с езика си, както искате, не можете да говорите, каквото искате. Някой казва: Аз не съм ли свободен да говоря, каквото

искам? – Ако правиш, каквото искаш, ти ще имаш опашка, ще имаш и рога. Когато Господ създал воловете, създал ги без рога, за да не ги впряга човекът. Такова било желанието на Бога. Един ден дошъл дяволът при вола и му казва: Гледам те, ти си без оръжие, не можеш да се браниш. Аз ще ти дам едно оръжие, рога, но няма да мушкаш с тях. Тъй, по някога само ще си махаш главата наляво, надясно. Волът се намерил в едно затруднение, но най-после се съгласил, направил договор с дявола, и той му дал рогата. От тогава волът взел да мисли само за рогата си. След това дяволът отива при човека и му казва: „Слушай, аз създадох в съзнанието на вола мисълта за рогата, а ти използвай момента, да го впрегнеш на работа." Затуй волът сега го впрягат на нивата и го бодат отзад с остен – защото натук-натам главата си маха и все за рогата си мисли. Но, човекът го впрегнал. Дяволът му дал оръжие да се брани от враговете си, но по-голям враг от човека има ли? Когато паднат рогата на един вол, той си охлузва главата от хомота и не може да оре, не може да го впрягат. Дяволът направил и с човека един договор. Казва му: „Аз ще ти дам това изкуство, да впрягаш вола, но с едно условие: след като волът оре дълго време нивата ти, ще го заколиш и пастърма от месото ще направиш, а от кожата му – цървули." С това дошли греховете за човека.

След това дяволът отива при коня, който до това време бил свободен, не знаел да рита, и му казва: „Ти си изложен на големи опасности, нямаш оръжие да се браниш, искаш ли да ти дам такова?" Конят знаел, как пострадал волът и му казал: „Не, рога не искам." „Не, не, казва дяволът, волът беше серсемин малко, затуй му дадох рога, но на теб, ще дам друго оръжие. Ще ти дам изкуството да риташ със задните си крака." Дотогава конят имал пет пръста. „Не, с пет пръста не е хубаво, аз ще превърна краката ти в юмрук, та да риташ с тях и така да се браниш." Може ли така? – Може. И тъй, създал той това нещо, приспособил коня към ритане. Оттогава конят взел да мисли все за задните си крака. Отива дяволът при човека и му казва: „Аз

създадох у коня условия да рита, да мисли все назад. Иди му тури отпред гем и юлар.“ Тъй ли? Ето защо конят все назад рита, а главата му все гем и самари носи.

Та, и ние, съвременните хора, бодем като воловете с рога, но ни турят хомот, и ритаме като конете, но носим юзди и самари. Зная, казва някой, да бода. Да, ще бодеш, но като воловете ще ореш на нивата. Зная да ритам. Да, ще риташ, но като коня ще носиш юлар и самар. Питам, обаче: Јуй положение в света освобождава ли ни от всички неща, в които сега се намираме? В сегашния си живот ние трябва да разрешим един важен въпрос – трябва да извоюваме своята свобода. Не е въпрос за страданията, но въпросът е, аз свободен ли съм? Първото нещо, ние трябва да извоюваме свободата на нашия ум. Вие си седите, а някоя мисъл ходи из вашия ум, и постоянно ви безпокои. Где е вашата философия, где е вашият закон, где е вашият Бог? Мислите ли, че Бог, който е толкова умен, който е създал света, че не ви е дал възможности да превъзмогнете една ваша слабост? – Вложил е. Някой иска да превъзмогне някоя своя слабост и вземе да чете Библията, или книгата на някой моралист, да види какво се казва там, а забравя да се справи с Божественото в себе си и да види, как трябва да постъпи в дадения случай. Тъй че, ако искаме да разрешим някой важен въпрос, трябва да се справим с Божественото в себе си. Питам: Животните, които нямат никаква книжнина, как се справят със своите въпроси? Когато една котка, или друго някое животно заболее, то веднага отваря своята вътрешна книга, и там намира някои треви, с които се лекува. Те сами се справят. Така можете и вие сами да се справяте.

И тъй, първата работа в живота ни е да се справим с Божественото в себе си. Ние сме дошли до тази фаза. Всичко външно, което имаме, е един подтик. То ни най-малко не уронва престижа на сегашните учени хора. Първо ние трябва да направим една справка със себе си, и след това да се справим с опитностите на другите хора.

Това, което са казали някои философи, моралисти, то е само едно допълнение на туй, което ние знаем.

Вечният живот ще внесе една красота в нас. Мнозина казват, че имат вечния живот в себе си. Щом имате вечния живот, трябва да имате разбирателство помежду си. Тия хора, които имат вечния живот, са еднородни. Само еднородните неща се привличат, а разнородните се отблъскват. Два еднородни ума се привличат, два разнородни ума се отблъскват. Две еднородни души се привличат, две разнородни души се отблъскват. Ако двама души се отблъскват, значи те са разнородни. Следователно, ако сте разнородни и се отблъсквате, трябва да знаете, какво е разнородно у вас, дали сърцата ви, дали умовете ви, дали душите ви, или духовете ви. Трябва да знаете, в какво седи причината на туй разнородство. Недъзите на хората, до известна степен, се дължат на разнородството на желанията в техните сърца. Еднородни трябва да бъдете! В еднородността седи закона на Любовта. Тя прави нещата еднородни. Тогава как ще се поправи светът? – Когато хората станат еднородни. Златото и желязото еднородни ли са? – Разнородни. Обаче сегашните химици и старите алхимици твърдят, че желязото може да стане еднородно със златото, т.е. неговите вибрации могат да се трансформират. За това трансформиране има начини в самата природа. Наистина, не всичкото желязо, но част от енергията на желязото може да се трансформира в енергия от златото и да влезе в него.

По какво се отличава желязото? – То се отличава по две неща: по своята твърдост (коравина) и по това, че ръждясва. То е силно, но същевременно и слабо, защото ръждата го разяжда и руши. Някой казва: Не, аз трябва да бъда силен човек! Да, но силните хора ръжда ги разяжда. Аз ще ви докажа, че всички силни и мощни хора в света все ръжда ги разяжда. Следователно, нашето спасение не е в силата. Силата носи в себе си ръжда. И тъй, на всинца трябва еднородство! В този закон на еднородството ние трябва да схванем отношенията си към Бога. Този е великият закон, а не да питаме, дали Бог ни обича.

Този въпрос, дали Бог ни обича, тази Любов на Бога ни е извратила. Това е много казано, нали? Бог, който е създал света, който тъй щедро ни е дал блага, всичко това ни изврати. Всичко това, с което Бог ни е надарил, нашите ум, сърце и воля, с всичко това ние злоупотребихме – извратихме се и взехме да се нагрубяваме един друг. Следователно, като не разбрахме Божията Любов, ние си създадохме най-голямото зло. Но, сега настава друг един закон: Бог е влязъл вътре в нас, наблюдава всичко, учи ни, как да Го възлюбим. И когато ние възлюбим Господа, Той ще урегулира нашите чувства. Защо трябва да възлюбя Господа? – Защото трябва да има някои, който да регулира моите чувства. Моите чувства ще се регулират само тогава, когато аз обикна Господа. Туй е вечният живот. Вечният живот седи в любовта ни към Бога. Ние ще станем безсмъртни, не когато Бог ни възлюби, а когато ние възлюбим Бога. Някои питат: Възможно ли е да станем безсмъртни? – Възможно е. Туй е възможност, туй е една привилегия на човека, да възлюби Бога. Аз няма да ви казвам, как трябва да възлюбите Бога. Любовта ви към Бога не трябва да бъде като любовта на възлюбения към възлюбената, нито като любовта на майката към детето, нито като любовта на господаря към слугата, нито като любовта на учителя към ученика – любовта към Бога се отличава с едно качество: абсолютно доверие. Дойдем ли до любовта към Бога, обикнем ли Го, всяко съмнение трябва да се изхвърли. Дойдем ли до любовта към Бога, никакви философски разсъждения не ни трябват, защото философските разсъждения се отнасят към един по нисш свят, към земята. Между ангелите няма философски разсъждения. Е, какви философски разсъждения трябват, за да ви докажа, че съм силен? Ще почна с ред статистически факти да ви доказвам, че още отпреди четири поколения прадядо ми, дядо ми са били пехливани, следователно, и аз съм пехливанин. Хубаво, не е ли по-добре, без да взимам прадядо си, дядо си, аз сам да ви покажа, пехливанин ли съм. Ще кажа още сега: Елате четири души тук при мене. Ако ги хвана и ги издигна горе във въздуха и ги държа прави като свещи, доказвам

ли, че съм пехливанин? Преди да ги дигна, питам ги: Познавате ли ме? – Не те познаваме. Дигна ги, държа ги във въздуха: Познавате ли ме? – Познаваме те. Така, някой казва, че е добър човек. Казвам му: Докажи още сега, че си добър човек. Ние имаме един брат, той е голям икономист, пословичен е с икономията си. Той казва: Според мене, не е в многото даване, в малкото, но от сърце. Да дадеш 10 – 15 – 20 стотинки, но от сърце. Че кой не дава 5 – 10 стотинки от сърце? Пет, десет стотинки, това било даване! Ами защо да не дам всичкото, и пак от сърце? Щом възлюбя Господа, аз ще дам всичкото си имане и то пак от сърце. Това е любов! Това е закон. Господ няма да каже: Дай всичко! Но щом аз възлюбя Господа, сам ще раздам всичкото си имане. Че туй е един закон, ще ви докажа. Когато онази младата мома възлюби онзи момък и се ожени за него, тя, за да му покаже, че го обича, му приписва всичкото имане. Баща, който обича сина си, приписва всичко. Господар обича слугата си – приписва му всичко. Някой цар обича някого, приписва му всичко. А вие сега философствате: Аз мога ли да дам всичко? – Мога, защо не! Светските хора го правят, а аз ще взема да разсъждавам, дали мога да дам. Аз не омаловажавам философията, но има един по-ефикасен метод за разсъждение. В даден случай, когато един ученик иска да разреши един въпрос за себе си, той трябва да прояви своята любов към Бога, трябва да прояви Божията Любов вътре в себе си. Той трябва да бъде мълчалив, но вътре в себе си, в сърцето си трябва да направи всички жертви. Но, казва той: Как мога да направя това, аз имам деца, жена? Ами че щом имаш деца, ти не можеш да бъдеш ученик. Щом имаш жена, ти не можеш да бъдеш ученик. Вие сега ще изкарате друго заключение. Казвам: Щом имаш една жена, която ти турила гем, хомот, ти не можеш да бъдеш ученик. Щом една жена ти турила гем, тя не ти е жена. Ако ти е жена, тя трябва да каже: Ти си свободен без гем, без хомот. Щом държи остена, щом ти държи юздите, тя не ти е жена, а ти не си свободен, ти ученик не можеш да бъдеш. Христос тогава ще ти каже тъй: „Когато свършиш училището при жена си,

щом тя един ден те изтика и останеш свободен, ела при мен.“ А, ще ме изтика. Да, ще те изтика и вън ще отидеш. В този свят няма вярност. Туй е една истина. Има изключения, но где са тези изключения. Кой мъж не е изтикал жена си, и коя жена не е изтикала мъжа си? При по-красивата жена, жената изтиква мъжа, при по-красивия мъж, мъжът изтиква жената. Не е ли така? Така е, има изключения, но изключенията са само при Божествената Любов. Щом една жена не изтиква своя мъж, в нейното съзнание има нещо по-високо. Ако в една жена няма туй съзнание, колкото и да се кълне, не ѝ вярвай, тя ще изтика своя мъж. Турците казват: И да го чуеш, пак не вярвай. Колко мъже и жени са казвали: Аз те обичам, до гроба ще ти бъда верен! И действително той ѝ е верен до кога? – Докато жената е красива, докато има парици. Щом изгуби красотата, щом изгуби париците, изтиква я навън. Докато си учен, докато си красив, всеки ще те търпи, всеки ще те уважава, но то не е за тебе, то е за твоите парици, за твоя ум за твоята красота. Утре изгубиш ума си, всички казват: Този будала там, хайде дайте му пътя! За такъв човек вече настава особено положение. Същото нещо става с мъжа, с жената, с господаря, със слугата, с всички в света. Следователно, всичко, което ние можем да изгубим, не съставлява нещо съществено.

Христос се обръща към този младия, богатия и учения човек и му казва: „Иди, продай всичкото си имане и всичко, що имаш в съкровището си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай! Тогава на небето горе ще имат добро понятие за тебе, а ти ще научиш великия закон.“ Разправя се за някой си граф Берози, който отивал в Индия на посвещение, да се запознае с окултните методи на йогите. Той имал една възлюбена англичанка, която го придружавала навсякъде. Тя не знаела, в какво седи силата на граф Берози. Той се представил пред нея много скромен, обаче, един ден, като минавали през гористите места на Индия, той се отдалечил за малко, но скоро чува голям вик. Отправя се към това място и вижда, че една голяма боа се обвила около тялото на неговата възлюбена, само главата ѝ

свободна, иска да я премаже. Още малко оставало, за да премаже ребрата на неговата възлюбена. Ако вие бяхте на мястото на граф Берози, какво щяхте да направите? Графът се затичва към своята възлюбена, но боата тъй ловко се извила, като че искала да каже: И за тебе имам място в своите гънки. Обаче той тъй ловко хваща боата за врата, че тя веднага се отпуснала. С това той показва, че имал сила в ръката си. Питам: Кой от вас не е опасан с една такава боа? Аз виждам всички хора опасани с по една боа. Где е вашия възлюбен, който може да я хване за врата? Изисква се сръчност, изисква се геройство. Туй наричаме закон на себеотричане и онзи, който не знае, как да се бори, той ще плати с живота си. Туй наричаме любов, туй наричаме безстрашие. В този случай графът показа своя ум, своята сила, разумност, и своето благородство. Той казва на своята възлюбена: Когато си слаба, сама не ходи. Слабите хора в опасни места нямат право сами да ходят.

Та, казвам: Ние трябва да разрешим важния въпрос в нас. Кой е този въпрос? В човешката душа има много пороци, много недоразумения се явяват вътре в нас. Те са тия животни, тия змии, и ние трябва да имаме силата на граф Берози, неговата вътрешна смелост, за да ги отстраним от себе си. Това, че един вълк е в нас, не значи, че той е нещо сраснато с нас, той е нещо външно. Вие трябва да опитате силата Божия. Как? – Или вие сами, или този, който ви обича, трябва да ви освободи от боата. Когато вие ходите с Бога, и тази змия се обвие около вас, вие ще видите ръката на вашия Учител, и змията, под силата на неговата ръка ще отпусне тялото ви и вие ще бъдете свободни. Тази свобода вие ще я почувствате с наставане на един вътрешен мир. Няма по-красиво нещо от това в света, да знае човек, че той ходи с Бога. Тъй както до сега съществуваме в света, Бог само отчасти се проявява в нашето естество, и то не всякога. Бог се проявява само в ония добри моменти на нашето съзнание. Отвориш сърцето си, ставаш благ, и Бог се проявява. Затвориш сърцето си, ставаш жесток, няма Го Бог. Та, трябва да знаем, че във всички

моменти на благородни пориви и постъпки Бог е, който действа върху нас, и Неговата ръка ни освобождава. В моменти на алчност, грубост, човек държи тия животни в себе си, и тогава Бог не се проявява. Ние казваме: Господи, ние сме готови да изпълним Твоята воля. Тъй казва Господнята молитва. Но, дойде онзи глас отвътре, каже ти тъй: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите, ела та ме последвай!“ Някои хора, като се молят, най-напред си държат главата нагоре, казват: Господи, Господи! Но, като чуят този глас, наведат си главата надолу. Колко вярно е туй положение и в живота! Седи възлюбеният момък пред своята възлюбена, която с трепет очаква да ѝ направи предложение, та да се оженят. Майката и бащата стоят в другата стая, а момата очаква с благоговение, кога възлюбеният ще ѝ предложи. Той мълчи, мисли и най-после казва: Не мога да се оженя заради вас, защото условията са такива – и наведе глава. Същото е и с вас. Когато някой се моли Богу, Господ му казва: „Иди, продай всичкото си имане и ела, та ме последвай!“ Той, като не може да стори това, наведе главата си надолу. Не, не, ще държиш главата си нагоре и ще кажеш: Господи, ще бъде тъй, както си казал. Това е геройство, което всеки трябва да покаже. Всички онези разисквания ние можем да оставим за после. Ние благодарим на философите за всички философски системи, с които са ни занимавали досега. Ние благодарим на всички театри, концерти, които са ни занимавали досега, но ние разрешаваме сега един важен въпрос. Кой въпрос? – Въпросът на този младия момък. На земята момата лесно решава въпроса. Тя пита: Ще ме вземеш ли? Момъкът пита: Ще дойдеш ли след мене! Момата очаква, но момъкът казва, че не се решава – и си наведе главата. Господ сега ви запитва: Ще дадеш ли всичко? – И чака за отговор. Ако си наведеш главата, нищо няма да дадеш. Ако разрешиш въпроса правилно, главата ще си държиш нагоре. Вярно е, че пълните класове все надолу гледат, но и счупените класове все надолу гледат. Има ли грях в това, ако празният клас, който бил първо пълен, след като се изпразни се

вдигне нагоре? Той казва: Аз бях богат, раздадох всичко на сиромасите, и сега мога да си вирна главата нагоре. Какво означава вирването на главата? Това значи: Господи, аз давам всичко на твое разположение, и съм готов да изпълня Твоята воля. И тъй, от всинца ви се изисква онази вътрешна абсолютна готовност. Тази готовност, да следвате или не Христа, е по една вътрешна свобода, никой не може да ви насили. Кажете ли: Какво трябва да направя, за да наследя вечния живот? – Веднага в съзнанието ви ще изпъкне отговорът: Иди, продай всичкото си имане на бедните, ела и ме последвай! Този въпрос у нас ние бихме го разрешили много лесно. Как? – Ако имаш една жена, която много обичаш, и Господ ти каже тъй: „Иди, продай всичкото си имане и парите дай на жена си, а след това ела и ме последвай." Какво ще каже жена ти? Ако направиш така, тя ще те вземе за светия. Ако постъпиш с приятеля си така, и той ще те вземе също за много добър човек. Но, ако Господ ти каже да продадеш имането си и парите да раздадеш на онези, с които връзките ти са съвсем други, как би разрешил въпроса? Господ ще ти каже тъй: „За да видиш колко те обичат жена ти, дъщеря ти, синът ти, приятелят ти, иди, продай всичкото си имане и раздай парите на сиромасите!" Ако жена ти, дъщеря ти, синът ти, приятелят ти, одобрят твоята постъпка, знай, че всички те обичат, но ако въстанат против тебе, знай, че не те обичат и че с тебе не могат да разрешат никакъв въпрос. Един ден жената казва на мъжа си: Аз те много обичам, не мога да живея без тебе. Той ѝ казва: Господ ми каза да продам всичко, парите да раздам на бедните, и аз го направих. Ако тя свие веждите си недоволно, значи не го обича. Но, ако му каже: Туй, което си направил, е много хубаво, то е по моето сърце, тя го обича. Ако синът ти каже: Много добре си направил, това е по моето сърце – това е твоят син. Ако дъщеря ти каже: Много добре си направил – това е твоята дъщеря. Ако приятелят ти каже: Много добре си направил – това е твоят приятел. И ако аз направя една добра постъпка, и моето сърце се свие, значи аз не се обичам. Усетя ли в такъв случай едно стягане на

сърцето си, значи аз не съм съгласен със себе си. Някой път и аз не съм съгласен със себе си. При всяка една добра постъпка, аз трябва да видя, дали се разширява или стяга душата ми. Ето един въпрос, който трябва да се разреши по естество. Тук се изисква вече не най-малката, но най-голямата разумност, най-голямата любов, с която може да действате в дадения случай. Действате ли по този начин, разрешавате ли въпроса така, вашето лице ще светне, и в замяна на това, Господ ще ви даде други сили. Действате ли така, тогава ще напуснете копитата си, рогата си. Напуснете ли копитата, ще се освободите от юздите си. Напуснете ли рогата, ще бъдете свободни от нивите си. Всички вие имате хомоти и казвате: Тежък е този ярем!

Аз говоря за учениците. И тъй, смелост се изисква! В истинския живот няма какво да се осъждаме. Грях е това! От становището на Любовта, никой ученик няма право да съди когото и да е. Аз имам право да съдя себе си, и като осъдя себе си, трябва да дам един велик пример. Като раздам своето имане на бедните, аз ще дам един добър пример. Това е право. За всичко онова, което ученикът е направил, трябва да мълчи. Говори ли много, нищо не е направил; мълчи ли за онова същинското, вътрешното, което е направил, то е нещо. За хубавото, за великото, което си направил, трябва да мълчиш. Аз не мога да отворя своя мозък да разкрия всички клетки в него, за да докажа, че аз съм учен човек, че баща ми, че дядо ми са били учени хора. Ако аз взема да доказвам това нещо с отварянето на моя мозък, какво ще стане с мене? Ако аз отворя моето сърце, да покажа, колко гънки има в него, какво ще стане с мене? Не, нито мозъкът си ще отварям, нито сърцето си ще отварям. Ако някой иска да види, какво става вътре в мен, нека съди по моите постъпки.

И тъй, най-първо между нас трябва да се образуват правилни отношения: да бъдем тихи и спокойни. Усещали ли сте Божествената тишина? Били ли сте при някое същество, на което, сърцето, умът, душата и духът са свързани с Бога? Били ли сте вие при такъв човек, да почувствате, каква тишина, каква радост има вътре в него? Аз не

зная, на какво друго може да се уподоби един такъв човек, освен на онази първа пролетна утрин, когато птичките пеят, цветята цъфтят и навсякъде лъха чист, свеж, ароматен въздух. Такова е състоянието на човека, когато сърцето, умът, душата и духът му са в хармония. Такъв човек е разрешил всичките задачи в света, той е готов на всяка жертва.

Ето един идеал за стари, и за млади. Старите като постъпват тъй, ще се подмладят, и младите, като постъпват тъй, силни ще станат. Ето пътя на вечния живот – една задача, която имате да разрешите. Това е само една скица, която ви обрисувах. Този въпрос вече е зададен. Вие трябва да го разрешите в три направления. Ако сте го разрешили в първото направление, т.е. намерили сте вечния живот, аз ви се радвам. Ако сте го разрешили във второто и третото направление, т.е. ако сте го запазили, и ако сте използвали условията на този живот, тогава казвам: Този е Божественият път, чрез който вие можете да донесете благото на човечеството.

„Учителю благи, какво да направя, за да наследвам живот вечен?"

Ние разрешихме въпроса така: „Възлюбете Господа съзнателно с всичкото си сърце!" Тази любов да бъде толкова голяма, че да бъдеш в състояние да жертваш всичко, и душата ти да се разтвори повече.

Беседа, държана от Учителя, на 26 октомври, 1924 г.

РОДЕНИТЕ

Които не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха. (Йоан 1:13.)

Ние ще вземем тия думи в съвременния културен живот в широк смисъл – ще ги разгледаме като едно усилие на човешкия дух, да изведе човешката душа към нещо по-добро, по-красиво, по-възвишено. Съвременната култура, при всички свои усилия, не е дала това, което човек желае. Целият съвременен свят се възхищава от съвременната култура. Има нещо хубаво в тази култура, ние не отричаме това. Тази култура, със своята наука, със своето изкуство, със своята музика, със своите изобретения, е допринесла нещо, но не това, което човек желае.

Сега, ние ще разсъждаваме разумно, да видим, от какво произтичат противоречията в живота. Противоречията в живота произтичат ту от онова граматическо построяване на нашата реч, ту от онова логическо схващане на нашия ум, ту от онези етически мерки, с които мерим нещата, ту от онези педагогически правила, с които си служим в живота. Всички тези неща ни водят към погрешни изводи. От гледището на сегашния живот, съвременната култура е извършила много нещо, но всъщност, ако се запитаме, какво добро е допринесла културата, какво ще отговорим?

Аз ще направя едно малко сравнение за това, какво представлява съвременната култура и какво е допринесла тя за човечеството. Когато културният баща донесе едно хубаво конче на своя син и той се забавлява с него, или една хубава, голяма кукла на своята малка дъщеря, и тя се забавлява с нея, питам: Какво са допринесли кончето на малкото момченце и куклата на малкото момиченце? Допринесли са нещо, разбира се – занимавали са техните умове. Е, представете си,

че това малко момиченце, което се занимава с куклата, има свои схващания за живота, какво ще прави с нея? – Най-първо ще я кръсти, ще и даде едно име, с което ще я нарича; след това ще и говори логически, ще разсъждава с нея, ще я запитва, откъде е дошла, отгде е родом и т.н. После ще и каже: Тъй, както се грижа аз за тебе, както те къпя, обличам, обичаш ли ме? На всички тия въпроси куклата ще отговори мълчаливо, като някой философ. Малкото момиченце казва: Много умна е моята кукла, мълчи. Най-после малкото момиченце ще и даде всички педагогически правила, наставления, като и каже: Слушай, аз ще отида малко да си гледам работата, а ти ще ме слушаш, няма да излизаш никъде. Отдалечиш ли се малко, не зная какво ще правя с тебе. Представете си, че аз съм един стар философ, дойда и счупя краката на тази кукла. Какво понятие ще си състави туй момиченце за мене? – Ще каже, че съм безсърдечен човек. Но, когато туй момиченце стане мома на 21 години, какво ще каже тя сама за своите педагогически правила, за своите морални кодекси – тъй ги наричам аз – ще имат ли валидност за живота и? Разбира се, ние не оправдаваме този философ. Ако той беше умен, нямаше защо да троши краката на тази кукла; ако пък по невнимание е направил това ние ще кажем: Няма нищо; обаче, и в единия и в другия случай той е нарушил спокойствието на туй малко момиченце. Тук, обаче няма никакво морално нарушение. Питам: Ние, съвременните културни хора, тъй, както живеем, не мязаме ли на туй малко момиченце, което се занимава със своята кукла, и на туй малко момченце, което се занимава със своето конче? Всеки един от вас ще каже: Как тъй, аз зная това! Аз зная, какво нещо е животът, разбирам от него, зная и да свиря и да пея. Знаеш, но това аз не наричам знание. Често, ние се намираме в положението на онзи турчин, който като дошъл в България, постоянно се хвалил, че като бил в Багдад, могъл да прескача трапове от по 10 м. широчина. Един ден, един стар турчин му казва: Щом си могъл в Багдад да прескачаш такива трапове, и ние тук имаме такива, прескочи някой път. – Не, тук не

мога да прескачам такива трапове, защото климатът тук не е такъв, какъвто беше в Багдад, тук е съвсем друг.

Сега, да се повърнем към 13-ти стих от прочетената глава: „Които не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха.“ Закон е: ако вложите един човешки зародиш в утробата на една майка маймуна, тя няма да роди един гений. Или, ако вложите един човешки зародиш в утробата на една майка мечка, или на една майка вълчица, те няма да дадат качествата на този зародиш. Какво ще се роди? Какво значи „похот плътска“? Това значи: нисш живот, неразумен живот. „И от похот мъжка“ – значи от този нисшия ум.

Ние казваме: Е, аз вярвам в Бога. Тази вяра е една от обикновените вери. Че кой не вярва в Бога? Кои не живее в света? Ние, разумните хора, които искаме да осигурим живота си, в какво седи това осигуряване? Вземете, например, където и да отидете, между съвременния християнски свят, в Англия, в Америка, навсякъде ще срещнете кръстове. По стените на всички църкви все кръстове ще видите. Хиляди томове има написани все за кръста: как Христос страдал, как учил това-онова. Много работи има писани върху кръста, но същественото, което означава той, нито един автор не се е спрял върху него. Никой автор не е обяснил неговото практическо приложение. Златни кръстове има, кръстове с диаманти има, разни почетни кръстове има, кръстове на разни легиони, но какво означава кръстът? Кръстът е една посока, която в даден случай при известно безизходно положение, в което се намира човек, му показва, как трябва да постъпи. Когато се намираш в едно безизходно положение, когато твоят живот виси на косъм, кръстът ще ти покаже, как трябва да постъпиш. В най-опасните моменти на живота си, когато не знаеш как да постъпиш, кръстът се явява пред тебе на помощ. Той е единствената права мярка. Някой ще каже: Каква права мярка е кръстът? Кръст – страдание! Дотегна ми на душата да нося тези кръстове! Ще бъде смешно, ако онзи български абаджия носи постоянно със себе си аршина и ножиците, без да ги употребява. Ако

ги носи, и никъде не ги употребява, те нямат смисъл. Навсякъде трябва да ги употребява! Този аршин му трябва за мерене платове, а ножиците – за кроене. Отвесната линия на кръста показва, че имаме едно космическо течение в света, което иде отгоре-надолу, по инволюционен път. То е една сила, която повлича всичко в света, унищожава всичко, без да иска да знае, защото тя си има свой определен път. Хоризонталната линия на кръста означава следното: когато виждаш, че тази космическа сила слиза пред тебе, когато виждаш, че животът ти се намира в опасност, няма да бягаш пред нея, т.е. в посоката, в която отива тази космическа сила, нито срещу нея, защото и в двата случая ще изгубиш живота си, а ще бягаш или вляво, или вдясно – там е твоето спасение. То значи: ще бягаш или в света, или при Бога. Трябва да се занимаваш с нещо, за да избегнеш туй противоречие. Това съществува и в света. Ще ви дам едно разяснение. Да допуснем, че имаме един човек, който е в безработица, но пълен с енергия, със здраво тяло, със здрав ум, със здраво сърце. Тази космическа вълна иде, той седи на пътя ѝ. Какво трябва да направи, за да не го завлече? – Два пътя има: или да влезе в духовния свят, т.е. да вземе посоката надясно, към нещо благородно и възвишено – и там да работи, или да влезе в света да работи. И двете посоки са възвишени и благородни. Или в света, наляво – не е лошо и това, или към Бога – надясно! Но, и в единия, и в другия случай трябва да се работи! Хората, които организират света, които работят чрез кръста са разумни, а онези хора, които не работят чрез кръста, са хора, които обичат промените. Е, представете си, че един търговец си отворил дюкян там в някоя улица, но не му върви и си казва: Чакай, в този дюкян не ми върви, улицата не е хубава, той не е хубав, ще се преместя. Хваща друг дюкян, на друга улица – не му върви и там. Промени 10 – 20 дюкяна, все не му върви. Питам: Дюкяните ли са, които правят търговеца? – Не, търговецът трябва да има умение. Училището ли е, което прави учителят, или учителят прави

училището? – Не е училището, което прави учителя, но учителят прави училището.

Питам: В какво седи същинското наше верую? Досега всички говорим за Любовта, всички говорим за Мъдростта, за Истината, за Правдата, но где е приложението на тази Любов, на тази Мъдрост, на тази Истина, на тази Правда? – Там е всичката философия на живота. Ние вървим по улицата и виждаме, че някой господин изтезава другиго, бие го. Веднага се спираме и си казваме: Този човек постъпва много жестоко, неговата постъпка е безобразна. Много хубаво разсъждава този човек. Но, той се връща в къщи, жена му не успяла да сготви навреме, и той веднага се нахвърля върху ѝ, набие я, без да му дойде наум, че постъпва точно тъй, както онзи, когото осъди на улицата.Това, което ти видя на улицата, беше кръстът, който се яви пред тебе и те предупреждаваше: Ти ще се върнеш в къщи, но жена ти, поради някакво неразположение не е успяла да сготви, и ти веднага ще се нахвърлиш върху нея да я биеш. За да избегнеш туй противоречие, вземи посока или наляво или надясно.

В какво седи боят? Допуснете сега две неща. Аз мога направо да ударя някому две плесници, но може и да се случи така, че някой друг да ме блъсне във вас, та и вашата глава да се пръсне, и моята да се пръсне. В първия случай вие считате мене виновник, че съм ударил две плесници, а във втория случай считате виновник този, който ме блъснал, и ще се оплачете против него. Но, ако аз не бях между него и вас, вашата глава щеше да бъде здрава. Значи, вие не хвърляте обвинението си върху мене, а върху друга причина. И тъй, у нас има една причина, която тласка ума, сърцето и волята ни в известни посоки. Трябва да видим, разумна ли е тази причина.

Казва Писанието: „Които не от кръв, нито от похот плътска, нито от похот мъжка, но от Бога се родиха.“ Или, казано на прост език: тия думи се отнасят до ония хора, у които преобладава животинския живот и животинския ум. Нима мислите, че вълкът няма ум? Има, как не! Какъв е умът на вълка? – Той е еднообразен. Всичките вълци,

колкото и да са културни, имат един определен начин, по който ядат овце. Специален начин си имат те. Лисиците също имат един определен начин, по който започват да ядат кокошките. Те са доста благородни, хубаво оскубват кокошките, и след това започват да ги ядат. И котката има правила, по които яде мишката. Тя е бърза, не се спира да снима козината й. Вземете човекът, когато ще яде някоя кокошка, или някое прасенце, и той е, като лисицата умен, оскубва перата на кокошката и козината на прасенцето. Казваме, че човекът е културен, защото оскубва перата и козината на животните, които ще яде. Ако е за култура, по същия начин и лисицата е културна! Културата не седи във външните прояви. Това са живи, разумни принципи, които действат в нас.

Ще ви задам един въпрос: В какво съвременната култура седи по-високо от миналата? В римско време, римляните имаха носилки, и с тях четирима души носеха едного на ръце. А ние днес с кон се движим. Казваме: Разумните хора трябва сами да носят товара си. Туй, което вършеха римляните, показваше, че физическото беше над разумното, то потискаше разумното у човека. Това, че днес се язди на кон, показва, че разумното е отгоре, то потиска физическото. Значи, има един малък успех. В обществения живот това са методи, начини, чрез които ние живеем.

В този стих се казва, че само роденият от Бога може да разбере нещата. Тъй че, имаме една мярка. Бог е единствената мярка, с която ние можем да разрешаваме всички важни въпроси. Един виден адепт от древността отива при една чешма, която имала три крана, три чучура. Средният чучур бил най-голям, после десният и най-после левият. Чешмата му проговорила: „Средният чучур е най-хубав, а левият и десният не са толкова хубави.“ Че как? „Да, ти ще забележиш, че когато идваш тук, през разните времена на годината, средният чучур всякога се остава еднакъв, а другите два претърпяват някаква промяна.“ Средният чучур представлява Любовта на Бога, а левият и десният представляват любовта на индивида и любовта на

обществото. Когато любим себе си, и когато любим обществото, в тази любов всякога има една промяна. Следователно, досега ние сме боравили с две величини, и с тях сме искали да разрешим една от най-трудните задачи. Само Любовта е единственият стимул, който може да даде насока на всяка една култура, тук на земята, или в коя и да е слънчева система. Когато обичаш някого, законът е такъв: ти в него не можеш да се съмняваш, имаш всичкото разположение да му услужиш тъй, както на себе си; и когато той те обича, не може да се съмнява в тебе, и е готов да ти услужи тъй, както и на себе си. Следователно, никога не може да изпъкне противоречие между хора, които се обичат. Изпъкне ли в ума ти някакво противоречие, усъмниш ли се в най-малкото нещо, ако всичко това е вярно, ти си намерил една истина, ти се спасяваш. Но, ако ти си намерил една мисъл, която не е вярна, ако ти създадеш едно противоречие, което те спъва, ти се опорочаваш. Ако спасяваш себе си и мислиш, че това, което си намерил е една истина, аз се радвам, но ако забележиш, че това не е право, ти се опорочаваш. Следователно, няма да мислим тъй, както искаме, а ще мислим тъй, както не искаме. И аз съм ви казвал много пъти, че в Божествения свят всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяко едно желание на човека, е точно претеглено, всичко това са определени величини. Та, казвам: Щом дойдем до Божествената Любов, трябва да знаем, че всичко в нея е точно определено. Казват: Ами каква ще бъде тази Божествена Любов? – Любов, която не търпи никакви промени в себе си.

Питам едного: Какво нещо е човешката душа? – Тя мяза на въздух. Казвам: Не, аз по отрицателен път ще ви определя, какво нещо е човешката душа. Душата въздух не е, но съдържа въздуха в себе си. Душата вода не е, но съдържа водата в себе си. Душата земя не е, но съдържа земята в себе си. Душата светлина не е, но съдържа светлината в себе си. Душата етер не е, но съдържа етера в себе си. Тя съдържа всичко в себе си, и сама по себе си е една неопределена величина. Само неопределените величини са истинските величини.

Всички Божествени неща са неопределени. Някой казва: Е, определи се! Добре определям се. Как? – Като онзи, който иска пари назаем. Дойда при тебе, искам ти пари назаем и ти казвам: Колко ще ми дадеш? – Ти кажи колко искаш? Е, дай ми 100,000 лв. – Не, много искаш, не мога да ти дам толкова. Определи се! Е, хубаво, 50,000 лв. тогава. – Много искаш. Е, два пъти не мога да се определям. Хайде тогава 10,000 лв. – Не, и това е много, и толкова не мога да ти дам. Виж 1000 лв. мога да ти дам. Съгласяваш ли се най-после! – Съгласявам се. Определение ли е това? Определяш се като 100,000, определяш се като 50,000, определяш се като 10,000 и най-после се определяш като 1000. Спираме се на хилядата, там се определяме, но това не е никакво философско определение.

Такъв е нашият съвременен морал – много широк. Ако някой открадне един хляб от фурната, може да го турят за 4 – 5 месеца в затвора; ако пък някой убие някого за благото на отечеството, може да му турят един кръст на гърдите. Нима едно отечество може да се крепи върху убийството и кръвта на хората? Я ми кажете, кой народ е прокопсал с убийствата? За тия убийства много народи са изчезнали от лицето на земята. Бог изисква народи, които не са опетнени с никаква кръв. Аз казвам на съвременните народи, че те ще отговарят за тази кръв. Ръцете им са опетнени само с братска кръв, със сестринска кръв, с майчина кръв, с кръвта на множество деца, с кръвта на слуги и т.н. И сега, много свещеници казват: Убийството може да се приложи, но за благото на отечеството. Не, как вие мислите, то е друг въпрос, обаче в Божествения свят казват: Ръцете ти ще бъдат абсолютно чисти! – нищо повече. Ако ти си роден от кръв, от похот плътска и от мъжки ум, ти ще убиваш. Ще бъде смешно да кажа на вълка: Ти няма да давиш овцете. Той ще каже: Хубаво, няма да ги давя, но как ще се храня? Какъвто кодекс и каквито морални правила да дам на вълка, мислите ли, че той ще ме слуша? Не, вълкът пак ще си върши своята работа. Мислите ли, че ако дам на паяка някои морални правила, че той ще ме слуша? Той ще каже: Хубаво, аз риби

няма да хващам в мрежата си, не съм толкова лаком; после, и овце няма да хващам, не искам и тях, и птици няма да хващам, аз съм благороден. Защо не ги хваща? – Защото е страхлив и малък. Ако беше по-голям, той и овце щеше да хваща, и птици щеше да хваща. А сега казва: Аз хващам само тия малките мушици. Да знаете, че благородство има у мен! Казвам: Да, много голямо благородство има в тебе! А тия милионите мушици ми казват: Изпоядоха ни!

Иоан казва: „Само тия, които се родиха от Бога, ще разберат онези велики истини."

Ще ви приведа един малък пример. Някой си римлянин, наречен Теофил, се влюбва в една благородна римлянка. По някакво нещастие, той изневерява на своята възлюблена, и тя изчезва, отдалечава се. В него започва гризене на съвестта. За успокоение на своята съвест, той възприема християнството, отива да живее 20 години в пустинята, като си дава обет, че от този момент нататък ще ходи все със затворени очи и никого няма да поглежда, за да се избави от греховете си. Той се прочул под името „пустинникът със затворените очи". Викали го да изповядва хората. И мъже, и жени изповядвал, но все със затворени очи. Един ден дошла да се изповядва и неговата възлюбена, да види колко е светия. Като чул гласа ѝ, той веднага си отворил очите. Всички наоколо му, като видели това, казали си: Каква беше тази чудотворна жена, та отвори очите на нашия изповедник!

Ние, съвременните хора, мислим със затворени очи. И с отворени очи, и със затворени очи, все сме същите. Ние мислим, че като затворим очите си, по-добре ще бъде за нас. Затова, затворим очите си и казваме: Аз не искам да гледам този свят, не искам да гледам тия хора, тия слуги, този мъж, тия деца, нищо не искам – тъй, със затворени очи ще изповядвам. Казват на някоя жена: Знаеш ли, че твоят мъж взел една много хубава мебелирана къща? Тъй ли? – веднага си отвори очите. Някой казва: Аз не искам обществено положение, това-онова. Кажат му: Назначиха те професор в България. Как? – веднага си отвори очите. Та, като дойде онова, което ни допада

– красивото и хубавото в живота, ние си отваряме очите. Щом не ни харесва нещо – затваряме си очите, и тогава минаваме за философи, за светии. Не е лошо да бъдем със затворени очи. Затварянето на очите е една почивка, отварянето на очите е активност, деятелност. Затварянето на очите става, когато искаш да си прегледаш сметките, да си починеш, а отварянето на очите означава, че трябва да извършиш най-хубавите неща. И тъй, затварянето на очите е почивка, отварянето на очите е работа.

Сега, да се повърнем към Божията Любов! Туй великото, свещеното име на Бога трябва да Го намерим вътре в нашата душа. Туй име, тази дума не се произнася. Тя е единствената, мощна, всесилна дума в света, в която цялото Битие, цялото създание, всички най-велики същества, които са завършили своята еволюция, я пазят. Всички пазят туй свещено име, и който се домогне само да Го прочете, неговата душа се въздига. В Писанието се казва: „Да не произнасяш името на Господа-Бога твоего напразно!“ Ние не подразбираме туй обикновеното Божие име, към което се отправяме в молитвите си: „Господи, Боже наш, не ме ли чуваш?“ Не, в Писанието се говори за това свещено име на Бога. Защо не ни чува Господ? Дотогава, докато ние говорим в този свят, дотогава, докато ние шаваме, ние сме далеч от Бога, и Той не ни чува. Идете научете онзи истинския начин, как се вади някой от водата. Онзи, който се дави, шава, движи се, а онзи, който го спасява, седи настрана и си казва: Чакай, нека изгуби съзнание, че тогава. Защо? Тогава трябва да го извади, защото иначе давещият ще завлече и този, който го спасява. Когато някой лекар иска да направи една сериозна операция на някой болен, той казва: Нека болният изгуби съзнанието си, тогава ще го оперирам. Ето защо, при сериозни операции ги упояват. Този закон е верен навсякъде. Любовта изисква абсолютно, пълно спокойствие. Когато Бог те люби, ти ще бъдеш напълно спокоен, докато той си свърши работата, а когато си свърши работата, Божията Любов ще се изяви в тебе като мощен, силен живот, и след туй ти ще почнеш да

живееш истински. Когато ти свършиш всичката работа, Бог ще дойде да работи пак в тебе, но като Любов, като Мъдрост, ще внесе в тебе светлина и знание, а ти ще бъдеш тих и спокоен. Ти ще почнеш да работиш като човек, който обича науката и се учи. Като се свърши този период, тогава Бог ще дойде да работи в тебе като Истина; ти ще обикнеш Истината, свободата, и в тебе ще се яви желание да работиш в света, да бъдеш филантроп, да направляваш хората в правия път.

Сега, где седи спасението ни – вляво, или вдясно. Разумният човек може да бъде вляво, може да бъде и вдясно – няма никакъв грях в това. Казват за някого: Той отива наляво. Какво от това? Тук няма никаква философия. Ако по тази права, отвесна линия на кръста отгоре слиза едно космическо течение и клони да ме завлече, какъв грях има в това, ако аз вървя наляво, после надясно, пак наляво, пак надясно, и най-после нагоре? – Никакъв грях няма в това. Туй е закон! Не с важно, дали е в посока наляво, или надясно, но все нагоре към Бога! Защото, наляво, надясно, има и обратна посока – надолу, към центъра на земята. Това води към греха, към престъплението, и тогава, нито посоката наляво, нито посоката надясно ме спасява. Тогава, дълбоко в нашето съзнание трябва да има една единствена мисъл: да служим само на Бога! Ти, като дойдеш при мене, аз трябва да зная, че си една душа излязла от Бога, и да съм готов да направя за тебе това, което свещеното Божие име изисква от мене. Всеки един от вас живее за себе си, но толкова живее и за другите. Ако ние живеем за себе си, за своето обикновено себе, и умираме – и в това животът се е проявил. Ако ние се отказваме да живеем за себе си и умираме, и това пак е проявление на живота, обаче истинският живот не се самоопределя в тези две проявления. Ако живеем за своето висше аз, за своята Божествена душа, само така животът ни се разширява. Този живот включва живота на всички наши ближни. Следователно, нашето благо е тяхно благо, и тяхното благо е и наше благо.

В Любовта, в Божествения свят има три метода. Първият метод аз наричам „метод на въздуха, или въздухообразен“, вторият метод е

„метод на водата, или воден“, и третият е твърдият метод. При всеки един метод трябва да разбираш законите. При въздухообразният метод трябва да разбираш законите на въздуха, как да сгъстяваш газовете. Например, трябва да знаеш, как да сгъстяваш водните пари във вода. При водния метод трябва да разбираш законите на течностите – да знаеш да превръщаш, например, водата в твърдо вещество. При третия метод трябва да разбираш законите на твърдите вещества, да знаеш, как да ги превръщаш в течни, и от течни във въздухообразни. Следователно, нужна ни е една по-рядка среда, и затова трябва да знаем законите за превръщането на материята.

Често, мнозина от вярващите се спират върху някои специфични факти. Не се заблуждавайте от външната обстановка, от постъпките на хората. Знайте, че има един морален закон в света, според който, когато аз направя една погрешка, каквато и да е, колкото малка и невидима да е, аз я чувствам в себе си. Има един вътрешен глас, който претегля всичко и ми казва: Толкова липсва на твоята постъпка. Аз зная всека своя грешка.Човек никога не трябва да се оправдава за грешките си, а трябва да се осъжда. Една крива постъпка изнесена пред самия себе си, е равносилно на това, че пред Бога се съдиш, а не пред хората. Сега, някой дойде при тебе, пита те: Ти мислиш ли, че аз постъпих право? Няма какво да се турят хората за съдии. Трябва да намерим съдията вътре в себе си, в своята душа, и там се съдим – пред Бога. Когато дойде някой и ми каже, че съм постъпил много зле, ще му кажа: В мене има един съдия, много по-добър, отколкото си ти. В какво седи моята погрешка? Той казва: Снощи дойде в дома ти един брат, и ти не го прие. Да, ако не съм постъпил добре, този вътрешен глас ще ми каже: Снощи един брат дойде при тебе, и ти не се отнесе с него тъй, както трябваше. Този вътрешен глас, туй Божественото постоянно говори в нас. Не съм го приел, това е едната страна; но, ако този брат, който идва отвън, постоянно хлопа по прозорците, и иска да му отворят, мислите ли, че той е от онези Божествени братя, който са пратени от Бога? Ами, ако дойде един брат в името на Христа,

вземе ключа, отвори касата и постоянно бърка в нея, той от Бога ли е пратен? Че кой апаш днес не дохожда, не отваря касата и не бърка в нея? Не, за всеки пътник има един закон. Той е следният: на пътника е позволено да тропне само три пъти на прозореца, и като потропа четвъртия път – няма право повече. Сега, за свое оправдание, вие може да кажете: Ама ние може да не сме чули този пътник, може да сме били на гости. Е, аз взимам факта тъй, че сте били в къщи. Че сте били на гости, това е изключение. Вие сте свободни да приемете този пътник, или не, а на пътника е позволено да хлопне 3 пъти по 3, значи 9 пъти, и още един път, но пак по 3 удара, значи всичко 12 пъти. Числото 12 е целият кръг на човешкия живот. Този брат, когото не са приели в този дом, ще тръгне от къща в къща по цялото братство и ще разправя: Представете си, снощи ходих при еди-кой си брат, похлопах, но не ме приеха. И сега, всичките сестри и братя, от своя страна, тръгват и разправят: Представете си, този брат не го приеха! Други: Представете си! – Е, представете си! И всички: Представете си, представете си! Е, представихме си, че какво? Но, представете си сега, че този брат хлопа на един от тия, който казват „представете си". И всички, все на „представете си" оставят [остават?]. Всичките съдят много добре, но като дойде до приложение на закона в тях, няма ги. И казва тогава някой: Аз искам 100,000 лв. – Не мога толкова, определи се! Добре, искам 50,000 лв. – Не мога и толкова, определи се! Искам 10,000 лв. – Определи се! Е, хайде тогава 1000 лв. – Много хубаво! Ние сме все от хилядата лева. Аз не казвам, че вие не сте добри. Много по-добри сте отколкото в миналото, но това е една фаза. Нима ние трябва да се спрем? Не, животът отсега започва. Нима онова малкото растение, което е израсло само четири пръста над земята, трябва да спре и да каже: Аз израснах вече четири пръста. Не, то може да израсне и 10, и 15 пръста. Много възможности за растене има в човешката душа! „Ама ние сме по-добри от света!" Не се сравнявайте със света! Сравнявайте се с Божествената Любов, която трябва да се изяви в своята пълнота. Ама ще кажете: Невъзможно е

при сегашните условия. Не, при сегашните условия именно може да приложите този закон. Този закон не седи в това, да си продадеш къщата, да си раздадеш парите. Този закон се разбира другояче. Ако дойде при мене един брат странник, ще го оставя да поседи като гост три дни и след туй ще му кажа: Братко, ти си здрав, като мене, ще ти дам една мотика, и ще отидем двамата заедно на лозето – хем ще се разговаряме сладко, хем ще го прекопаем. Върнем се вечерта, и той печели, и аз печеля. Ще си легнем заедно на едно легло, и на другия ден пак ще вземем мотиката, ще се разговаряме за философия, за слънцето, за звездите но и ще работим. Обаче, ако той седи 5 – 6 месеца в къщата ми и казва: Аз съм завършил своята еволюция, затова ще си почивам, а ти ще работиш заради мене – това не е разбиране на живота на Божественото в нас. Не, този пътник трябва да каже: Братко дай и на мене мотика, аз обичам да работя. Ако той ме обича, трябва да дойде да работи заедно с мене; не дойде ли, аз зная, че той няма никаква любов. Това е едно правило. Някой казва, че обича Бога. Ако не отидем да работим заедно с Бога, ние не Го обичаме. Где е Бог? – Никой не знае. Бог е на едно свещено место, Бог е място на работа. Бог работи там, дето се изразява Божията Любов. Там е Неговото место. При Него постоянно носят умрели, и Той пита: „Този защо умря?“ – От безделие, не работи. „Тъй ли? Турете го настрана“ – казва Господ. Донасят друг умрял: „Ами този защо умря?“ – От преяждане. „Турете го настрана!“ Донасят трети: „Този защо умря?“ – От пресилване. Той носеше много имане на гърба си, много ниви, много къщи имаше, та му беше тежко. „Турете го настрана!“

Сега, всички работят, работят, но всички са осакатели. Не, това не е работа. Ние, които вървим по този Божествен път, ние, които имаме Божественото в нас, трябва да работим с Бога заедно. Тази великата, мощната сила в нас трябва да я проявим, и туй свещено име на Бога трябва да Го намерим. Ще ви дам едно правило: за своята любов не говорете никога нищо! Когато човек говори за любовта си, той се поставя на неправилна основа. Сега, ще дойдете до другото правило:

ти ще изявяваш любовта си тъй, както Бог изявява своята Любов. Как изявява Бог Любовта си? – Бог е създал целия свят, с това изявява Любовта си, но Той сам седи на заден план. Някой питат: Какво нещо е Божията Любов? – Животът, който имаш, в него Бог е изявил своята Любов; умът, който носиш, в него Бог е изявил своята Любов; сърцето, което имаш, в него Бог е изявил своята Любов. Волята, която имаш, в нея Бог е изявил своята Любов. Какво има да питаш още? Употреби своя живот, употреби своя ум, употреби своето сърце, употреби своята воля, и ти ще намериш, какво Бог е казал вътре в тях!

Сега, за какво трябва да мислим? Вие, като станете сутрин, колко минути мислите за Бога, я ми кажете? Станете сутрин, набързо си измиете лицето, а някои, изкарат набързо, за пет минути „Отче наш“ и свършена работа! Тефтери, пари, каси и всичко друго е във вашите умове, но това, което ще внесе спокойствие, сила и мощ за нашите души, оставяме го настрана. Ние мислим за жените си, за мъжете си, за децата си, за всичко, но не и за Бога. Ние ли трябва да мислим за всичко това? До момента, когато Бог мисли за нас, ние живеем, но в момента, когато Бог престане да мисли за нас, ние изчезваме от света. Дотогава, докато Бог мисли за тебе, ти живееш; дотогава, докато Бог те обича, ти живееш, но денят, в който ти престъпиш онова свещено име на Бога, тази Божия Любов се оттегля от тебе и ти преставаш да живееш, и Бог ще ти покаже, че си злоупотребил с Неговата Любов. Твоят мъж ще бъде жив, само ако Бог го обича. Твоят мъж може да мисли, само ако Бог мисли заради него, ако Той го държи в съзнанието си. Затова, всинца ние трябва да се стремим чрез своя живот да изявим Божията Любов. Всички искат Господ да мисли заради тях. Аз казвам: Какво сме извършили за великото дело в света. Кой от вас досега е обърнал една душа към Бога и е внесъл този вътрешен мир на спокойствие, но не привидно, защото аз мога да внеса във вас туй привидно спокойствие, като ви дам 1000 – 2000 лв. Не по този начин трябва да се внесе в човека спокойствие. Има друга една добродетел в света, която седи в това да покажем на хората, как

трябва да се родят от Бога. Това нещо се постига чрез онова висше съзнание в нас, което ще се прояви, когато се свържем с Бога. Тогава само ние ще почувстваме този вътрешен мир, който никога няма да ни напусне.

Сега, ще ви приведа един пример, да видите, какво нещо са постоянните идеи у човека. Един стар изповедник ми разправяше следния факт из българския живот в турско време. Един ден, идва при него една старица, на около 90 години и казва: „Отче, искам да ти изповядам един грях, не зная дали Господ ще ми прости, но много голям грях е. Не мога да се освободя от този си грях: и мислила съм върху него, и молила съм се пред Бога, дано ми прости, но той е по-голям, отколкото мога да си го представя. Това се случи във варненско, в с. Кадърджа или Николаевка, преди 60 години. Бях млада, красива, хубава мома и се влюбих в най-красивия момък, когото толкова обичах, че не можех да живея без него. Обаче, моите майка и баща не ме дадоха на него и ме ожениха за друг един, от когото имах пет сина и две дъщери. Тези деца, които родих от него, ги мразя, и мъжът си мразя, не исках да живея с него, но какво можех да направя? – Нищо, не можах да се освободя от него. Голям грях имам според това! Ето на, снощи сънувах дори, че ядем заедно със своя възлюбен.“ Това са идеи, както ги наричам аз. Тази старуха, и до 90-годишната си възраст, не можа да забрави своя възлюбен. Обаче, кой извърши греха, тя или родителите и? Тя казва: И синовете, и дъщерите, и мъжът си мразя! Голям грях е този, не искам да ги мразя, искам да живея с тях по Бога. Тук, в нея се борят две противоположни чувства. Ние много пъти ще народим пет сина и две дъщери и ще ги мразим. Защо? – Това е раждане по плът. Но, в нас винаги ще остане онзи вътрешен, душевен копнеж за нещо велико, за нещо идеално. Другите ще кажат как не я е срам тази старица, да мисли за един момък. Грях е това! Защо за една стара жена да е грешно, че мисли за един момък, а да не е грешно, когато някоя мома мисли за някой момък? Ако е грешно за старата, то е грешно и за младата. Какъв е този морал? При тия

съвременни разбирания, тази баба се намира в едно противоречие. В такива противоречия и ние се намираме. Нашият живот е тъй преплетен, че някой път става раздвояване на нашето съзнание, и ние не знаем, какво трябва да правим.

Какво трябва да правим? Човек, при сегашните условия, трябва да бъде твърд в съзнанието си и щом дойде да изпълни волята Божия, той трябва или да живее, или да умре – едно от двете. Когато искат някому да прекъснат пътя към онзи Божествен живот, той трябва да предпочете смъртта пред живота. Онзи момък, който обичал тази старица, разбирал този закон. Той не се оженил, не влязъл в света да живее, да народи като нея пет сина и две дъщери, а умира, жертва живота си заради нея, но той остава в нейния ум. Този млад момък, ни най-малко нямал някаква омраза срещу нейния мъж, но си казал: Такава е волята Божия! Тя съзнава, че неговата любов е истинска любов. Този закон е еднакъв, и за мъже, и за жени.

Та, казвам: щом се прояви Божественото в нас, ние трябва да го приемем, но щом срещнем противоречие, трябва да дадем известна жертва в света. Сега ние искаме да примирим Божественото в света. Не, светът и Божественото не могат да се примирят. За да живеем ние, за да се издигнем, хиляди същества трябва да умрат заради нас. Следователно, позволено ли е на нас, разумните същества, при тази Любов, която се жертва заради нас, да грешим? – Не, не е позволено. Аз няма да греша. Защо? – Понеже там някъде, като блеят онези овце, агънца, като квичат онези прасенца, то е, защото ги колят. И аз трябва да се спра с един свещен трепет и да си кажа: Заради мене ги колят. Те се жертват заради мене, аз трябва ли да греша, моето сърце трябва ли да е жестоко? Тези животни умират заради мене, аз трябва да живея, но не трябва да греша! Туй прасе, което квичи заради тебе умира. Ще се спреш, ще се обърнеш към Бога и ще се помолиш с най-усърдната молитва. Когато онова агне блее, ще се молиш с най-усърдната молитва, в която ще вземе участие умът, сърцето и душата ти. Само така то ще бъде изплатено! Ще кажеш: Господи, то заради

мене се жертва! Тъй прави човекът, у когото е събудено висшето съзнание, тъй прави човекът, който е роден от Бога. Тъй е и в живота. Туй е дълбока философия. Когато един човек работи в науката и жертва своя живот, ти трябва да кажеш: Този човек жертва живота си заради мене, да добия знания. Туй е един свещен трепет на душата. Всеки един човек, който жертва живота си, за да даде подтик на човечеството, където и да е той, било в религията, било в науката, било в семейството си, като майка, или баща, като син, или дъщеря, това са онези братя, онези агънца или прасенца, който са повдигнали човечеството.

И тъй, казвам: При сегашния живот, нека вашето сърце бъде толкова нежно, толкова деликатно, че като чуете едно агънце да блее, да се изпълни с един свещен трепет, да се върнете у дома си с нажалени очи и да кажете: Трябва да се родим от Бога, за да заживеем в Неговата Любов. Когато у всинца ни проникне тази Любов, тя ще бъде единственото нещо, пред което всички тия войни, всички тия раздори, който сега съществуват, ще се стопят тъй, както ледът. Е, казват, възможно ли е? – За нас е възможно вече. За нас, първите въглени, който сме запалени, е възможно. И за вас е възможно. Тези, който са последни, който са на периферията, и за тези въглени ще дойде ден, когато ще се запалят. Аз се радвам на всички тия въглени. В тях има сила, само ги запали. Някои казват: Е, черен въглен е той! Не, аз познавам този брат. Днес той е черен, но той може да гори, в него има такава енергия, че един ден, като се запали, чудо ще направи. Та, сега всички сме въглени. Това е само фигура на речта. Един ден, като се запалят тия въглени, те ще дадат онази Божествена топлина, и тогава ние ще започнем да чувстваме блеенето на тия агънца. То ще произведе най-свещения трепет у нас, и като се върнем, ще има мир, радост, молитви и славословия, че Бог е толкова велик към нас да излива и Живота, и Святостта си, и Милостта си, и всичко, което има в Себе си.

Ние трябва да се родим изново! Туй е, което наричат „новораждане“, раждане в Бога, но не само веднъж да се родиш и да кажеш: Родих се! Туй е един акт на постоянство – постоянно трябва да живеем в Бога и да бъдем изпълнени с Неговата мисъл, с Неговото сърце и чувство и с Неговото действие. Туй е великото, мощното в света, което ще ни повдигне като хора. Нищо друго не е тъй велико, тъй мощно в света, както идеята за Бога и за Неговата мощност, за Неговата Любов, за Неговата Мъдрост и за Неговата Истина в света.

Беседа, държана от Учителя на 2 ноември 1924 г. в гр. София.

БЛАЖЕН ТОЗИ РАБ

Блажен този раб, когото би намерил господарят му, кога си дойде, че прави така. (Лука 12:43)

Има истини в света, които са недостъпни за човешкото съзнание. Те са недостъпни не поради някаква вътрешна причина, като една невъзможност, но те са недостъпни по причина на разположението на нашия ум. Ако вие, които сте били свободни като птички и сте възприемали слънчевата светлина на всяко време, но като човек си направите един замък и затворите всичките прозорци и влезете в този замък, та се лишите от слънчевата светлина, питам: Кой е причината на това лишение? Причината в самото слънце ли е, или в самите вас. Всеки човек съзнава своите страдания, своите несгоди в света, но малцина са онези, които може да си дадат отчет, защо страдат. Всеки човек среща големи противоречия в живота си и си ги обяснява по своему – по един, или по друг начин. Вие може да си обяснявате нещата по начин, какъвто си искате, но те имат само едно правилно разрешение и обяснение. Казва се в Писанието: „Никой не живее само за себе си, а и за другите." Развитието е нещо колективно. Развитието не е само в сегашната форма. Някой човек може да каже: Аз трябва да живея. Кой ти? Ти като Иван, като Петко, като Драган, като Стоян ли? Така може да каже и една птичка, така може да каже и една муха. Някои казват, че в мухата нямало „аз". Не, има и в нея.

Следователно, ние, съзнателните хора, които живеем с онази дълбока философия, трябва да схващаме, че в света има само едно съзнание, то е Божественото съзнание, което прониква всички същества. И доколкото нашият живот, нашият ум е в съгласие с тези велики правила и закони на туй съзнание, доколкото сме в изправност с тях, доколкото ги изпълняваме, дотолкова и те са

оживели в нашия живот. Има много философски задачи и въпроси, които трябва да разрешим. Някои казват: Пари не ни трябват в живота. Други казват: Пари, пари ни трябват в живота. И едното положение е вярно, и другото положение е вярно. Ако си на сухо, пари ти трябват, но ако си като риба във водата какви пари ти трябват? Ако си на сухо, без пари не можеш, но ако си във водата, без пари можеш. Как ще можем? Ще ви докажа. Ако си една риба и живееш във водата, я ми кажи, как ще носиш торбата с парите си, где ще я окачиш? Това е едно противоречие, нали? Някой казва: Без пари може. Да, като риба, но не и като човек.

Друго положение. Някоя жена казва: Аз обичам мъж с малко ум, с много пари. Какво иска да каже с това? Мислите ли, че някоя жена, на която мъжът е с малко ум, но с много пари, ще бъде щастлива? Не, зад това нейно изречение се крие един неморален принцип. Тази жена предполага да има друг мъж, нищо повече. Тъй седи Истината. Има известни аксиоми, които не търпят противоречия, а ние може да ги извиняваме по един, или по друг начин.

Следователно, ако вие се стремите да разрешавате задачите в живота заради вашето благо, заради вашето добро, вие сте на крива посока. Затова, казвам: Ние ще възприемем в себе си онази велика Божия Любов, която включва благото, интересите на всички същества. Някой ще каже: Ама аз мога ли да разрешавам всички въпроси? – Можеш. Обаче, ние трябва да дадем ход на Божественото съзнание в себе си и да знаем, че ако аз от свое, индивидуално гледище разглеждам страданията в живота, ако от свое гледище разрешавам всички задачи, никога няма да ги разреша правилно. Например, откъснато ми е ухото, извадено ми е окото, как ще разреша тези противоречия? Един американски предприемач майстор, като давал заповед на своите майстори-зидари, как да дигнат един голям камък, камъкът паднал върху ръката му и му откъснал двата пръста. Той веднага си оттеглил ръката и казал: Благодаря ти, Господи! Защо благодари? Той благодари, че не му се откъснала цялата ръка. Това е

добрата страна на работата, но туй благодарение може ли да навакса загубата на двата пръста? Като човек – не може, защото той изгубил туй изкуство, но като морска звезда, би могъл да ги навакса. Следователно, от тук изпъква туй противоречие.

Често, ние питаме: Защо страдам аз? Не питайте, защо страдате, но питайте защо е страданието в света, защо е страданието в цялата природа. Едновременно когато вие страдате, хиляди други същества дават живота си. В този момент, когато от вашата глава се взима само един косъм и вие усещате болка, може от други да се взима цял живот. А вие питате: Защо ми взимате този косъм, какво право имате да ми взимате косъма? Този, който взима главата на хората, ще те пита ли да вземе косъм от главата ти? Ти питаш: Защо взимаш косъм от главата ми? – То е моя работа. Мене ми трябва косъм от главата ти, нищо повече, няма защо да разсъждаваш. Ние, сегашните хора, за себе си разсъждаваме много добре, но щом дойде до другите, че те страдали, че това-онова, казвате: Няма защо да разсъждаваме за тях. Ако разсъждавате така, ще мязате на онзи негър, американски проповедник, който развивал пред слушателите си въпроса, как Бог създал човека. Той разказвал, че Господ направил човека от хубава кал и го турил на плета да съхне. Един от слушателите го запитва: Ами плетът кой създаде? – То не е ваша работа, за вас това не е важно. За мене е важно да изсуша човека на плета, и като го изсуша, ще дигна плета.

Изобщо, такава е и нашата философия. Всички ние, и светски, и религиозни хора, се стремим да разрешим въпросите частично. Никога не можете да разрешите живота частично. Животът частично е неразрешим. Кое число е цяло? Цяло число е това, което съдържа всички части в себе си. Ако в известен случай в живота сте в дисхармония, т.е. с една част на цялото, защо ще се карате с тази част? Не сте вие, който може да изправите тази грешка. Например, ние виждаме, какъв е този закон в природата, как действа там. Ако имате известна рана в някой орган на тялото си, вие ще чувствате

болка. Вашата ръка може да се помъчи да помогне на тялото ви, но не ще може. Има една сила в организма ви, която може да премахне тази болка. Вие трябва да апелирате към тази сила и когато тя дойде, ще премахне тази болка в организма ви. Вие имате известни несгоди в живота си – ще апелирате към тази вътрешна сила в природата. Тя ще оправи вашите части, но затова вие не трябва да бързате. Някой казва: Ама аз искам да престане тази болка, да се премахнат тия несгоди. Няма да бързате! Тази болка ще престане, тия несгоди ще се премахнат, не когато вие искате, а когато тя намери, че трябва. Някой иска да стане чудо, изведнъж да престане известна болка. Това не е чудо. Всеки лекар може да намаже болното място с кокаин, и болката да изчезне, но тя изчезва временно, не напълно. За да изчезне известна болка, за да стане човек едно разумно същество, изисква се време и пространство. Аз взимам тези две думи не в обикновен смисъл, не тъй, както обикновено се разбират. Под тия думи аз разбирам едно непрекъснато разширение на човешката душа, защото всичко зависи от безграничното. Щом един човек е безграничен, той може да се разширява, колкото иска. Ние страдаме, защото нямаме време, ограничени сме. Ако дадете на един човек дълъг срок, той всичко може да направи. И когато се уреждат падежите на някоя полица, всеки изисква по-дълго време, по-дълъг срок. Онзи, който има да взима, казва: Падежът на полицата ще бъде за три месеца. Онзи, който има да дава, казва: Не за три месеца, но поне за година, две, три, най-много до десет години. Колкото падежът е по-кратък, толкова сърцето ти се повече стяга. Следователно, ние, съвременните хора, имаме полици с краткосрочни падежи, та сърцето ни се стяга. Донесат някоя полица, кажат ни: Изплати тази полица. Пък аз ви казвам: Вземете тази полица с дългосрочен падеж.

Христовото учение е едно Божествено учение, което разрешава живота в неговата вътрешна пълнота. Ние, съвременните хора, се заблуждаваме, мислим, че материалните блага са една необходимост. Материалните блага са последствие на онзи вътрешен духовен живот.

Следователно, щом сме разумни, материалните блага ще дойдат. Ние за тях не трябва да мислим, а трябва да мислим, как да станем разумни. Щом си разумен, може да имаш една къща, направена само от стъкла, и светлината ще иде отвсякъде. Щом си разумен, може да имаш най-хубавите градини, най-модерните средства за съобщения: файтони, автомобили и др. Следователно, не е въпрос, дали имаш градини, или не, важно е, че разумният живот създава всички блага. Ние не можем да кажем, че онези, които са живели преди нас, не са били разумни. Не, редът и порядъкът, който сега съществува, се дължи на разумни същества, но ако този порядък днес не е хубав, ако не задоволява хората, той се дължи на онези неразумни същества, които са го развалили. Ще кажете: Как е възможно това? Ако си направите една хубава къща, с всички модерни приспособления и я дадете под наем, но като се върнете да живеете отново в нея, намирате всичко разрушено, разнебитено, питам: Кой ще е причината за това? – Онези, които са живели там. Така и ние днес тъй сме развалили съвременния ред и порядък. Всички водопроводи, канализации, всичко сме развалили и отгоре на това питаме: Защо светът не върви. Че как ще върви? Не, ние трябва да се повърнем към онези закони и правила, които регулират живота. Мислите ли, че онази мома, която била на бал и се въртяла с този, с онзи момък цяла нощ като въртоглава, та е придобила нещо? Мислите ли, че след като се въртяла с някой момък, като някой дервиш, след като се нагълтала с праха в това здание и се върне в къщи уморена, запотена, та е придобила нещо? След няколко дни от този бал тя си спечелва една сериозна пневмония, легне болна и казва: Урочасаха ме нещо. С други думи казано: Няма защо да се ходи на бал, да се бутаме в това затворено здание там, да дишаме прашния въздух. Нейният възлюбен – духът, казва: Няма какво да се въртиш на бала, а като птичките, ще отидем в гората да подишаме чистия въздух.

Та, ние, съвременните хора, си създаваме известни забавления, но някои от тях не мязат на детинските забавления. Аз не зная, на

какво мязат те. Ако река да ги уподобя на нещо, онези, които ходят на бал ще кажат: А, той е против бала. Аз не съм против игрите, но те трябва да бъдат разумни. Аз не съм против яденето, но то трябва да бъде разумно. Аз не съм против това, да имате къщи, но трябва да ги използвате разумно. Защо ти е да направиш една къща, която струва 5 – 6 милиона лв., и да задлъжнееш толкова много, че цял живот да мислиш за полици? Направи си една малка къщица, че и ти, и жена ти, и децата ти да са доволни. Не казвай, че условията на живота са такива. Да, условията на живота са такива, но съвременното общество трябва да почне да мисли.

Казва Писанието: „Блажен онзи раб, когото би намерил господарят му, кога си дойде, че прави така." Онези държавници, които са поставени на власт изпълниха ли туй правило? Българският народ може ли да каже за своите управници: „Блажен онзи раб, когото би намерил господарят му, кога си дойде, че прави така." Защо? Един държавник в някоя държава не идва да урежда своите работи. Ами че ако той е беден, и като дойде на власт поиска първо да уреди своите лични интереси, а после тези на своя народ, какво показва това. Това е неразбиране интересите на държавата. Първата работа на държавника е да уреди интересите на своя народ. Той трябва да положи своя ум, своето сърце, своята воля и всичко онова, което е възвишено и благородно в него за своя народ. Той трябва да е абсолютно честен! Преди няколко дни, един господин ми разправяше следното нещо: от освобождението насам, ние, българите в търговско отношение, сполучихме да имаме двойни фактури, с всички държави, Германия, Австрия, Русия, с изключение на Англия. Едната фактура показва истинската стойност на стоката, а другата – фиктивната. Англичаните казват: Ние не можем да дадем двойна фактура, ние сме честен, благороден народ! Това е една добра черта у тях. Ако вие имате в живота си две фактури, това честно ли е? Разглеждайте разумно въпроса! Ако давате двойна фактура, мязате на Германия, на Австрия, на Русия; ако давате една фактура, мязате на Англия. Аз

похвалявам англичаните. Всички народи трябва да бъдат честни! Най-после питам: Защо са на българските търговци две фактури? Ще кажат: Е, да си уредим работите. Уредихте ли си работите с две фактури? Ето на, 50 години вече откак българите се освободиха, и повече забатачиха. Какво трябва на българите? Честност им трябва! И какво още трябва на българите? – Справедливост. На всички славянски народи трябва справедливост. Българите не са приложили още справедливостта. На българите трябва и любов, но не тази обикновената любов.

С всичко това аз не искам напразно да критикувам света, но принципиално разглеждам работите и казвам, че липсва нещо на света. „Блажен е“, казва Писанието, „онзи раб“. Кога е блажен? – Само при следното условие: когато той разбира този вътрешен, Божествен живот. Вие трябва да разбирате не само интересите на българския народ, но дошло е време, когато всички духовни хора трябва да разбират интересите на цялото човечество. Ние трябва да разбираме не само интересите на цялото човечество, но трябва да включваме и интересите на ангелите, защото имаме отношения с тях. По отношение на ангелите, по отношение на висшите същества, ние сме корени, а те, по отношение на нас, са клонищата. Дали за нас те съществуват, или не, т.е. дали ги признаваме, или не, то е друг въпрос, но ангелите са клонища за нас, а ние за тях корени. Има по-висши същества от ангелите, които съставляват цветове и плодове на този живот. Значи, над нас има друг един, по-висш живот, който регулира нашия живот, нашите отношения. Следователно, ако моите отношения, като корен долу в почвата, са прави, то и отношенията на друг един живот, на клонищата, ще бъдат спрямо мене прави, нормални.

И тъй, ние разрешаваме една велика задача в света. Кои ние? – Тия, у които съзнанието се пробудило. Като корен, вие ще разрешите този въпрос по един начин; като клон – по друг начин. Но, като човек трябва да разрешите този въпрос! А всеки човек трябва да разреши

въпроса като гений. Ама ще може ли? Ще можеш ли, то е друг въпрос. Всяко дете като тръгва на училище, пита: Мога ли да изуча азбуката? – Можеш. Майката казва: „Можеш, Иванчо, можеш.“ И туй дете тръгва на училището със своята торбичка. След една година то знае азбуката, знае слоговете и по малко да чете. На втората година знае повече, на третата – още повече, и след 12 – 15 години учене минава за един добър държавник. Питам: Този Иванчо, този Стоянчо роди ли се като учен, като велик човек? Не, в този Стоянчо имаше възможности само, които той можеше да развие. Този човек е блажен. Защо? – Защото разви своите способности, своите дарби и ги употреби за благото на своите ближни.

Сега, аз засягам един въпрос, който е толкова интересен за вас: за вашето щастие, за вашия ум, за вашето сърце, за вашата душа. Този въпрос има други граници, тъй, както България си има свои определени граници, Англия си има свои определени граници, Франция си има свои определени граници. Русия си има свои определени граници и т.н. Като влезете в коя и да е от тези държави, вие ще почувствате границите на тези държави. След като влезете в България, например, най-първо ще ви посрещне един български стражар и ще ви запита: Знаете ли български? – Не зная. Като отидете в Англия, в Америка, ще ви попитат: Знаете ли английски? Ако не знаете, ще ви намерят един преводач, но тогава вие няма да се считате като гражданин на тази държава, а като чужденец. Вън от тези граници съществува друга – една държава с широки граници. Ние сме навлезли вече в тези граници. Както ви питат в Англия, знаете ли английски език, така ще ви питат и като влезете в тези по-широки граници – знаете ли нашия език? Какъв е езикът на тази държава? – Любовта. И Павел казва: „Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, гражданин на тази държава не мога да бъда.“ Сега, всеки ще каже: Аз съм опитал любовта. Да опиташ любовта, и да имаш любовта, това са две различни понятия. Да опиташ любовта, да имаш любовта, и да живееш с любовта, това са

също различни понятия. Да опиташ любовта, да имаш любовта, да живееш с любовта, и да си едно с нея, това е още повече. В любовта има различни състояния. Някой казва: Аз съм опитал любовта. Имаш ли я? – Имам я. Живееш ли с нея? – Живея. Едно ли си с нея? – Едно съм.

И тъй, щом имаш любовта, на права посока си. Върви с нея по този път, доде дойдеш в единство с този живот. Сега, защо стават всички тия войни в света? Защо се явяват тия недоразумения между хората? Това са задачи, които трябва да се разрешат. Питам: Защо ви са тия съвременни велики теории, които съществуват? Да допуснем, че имате такава сила в ръката си, че можете да дигнете земята. За какво може да използвате тази ваша сила? Ако тръгнете по света и започнете с ръката си да дигате всички планети от техния път, мислите ли, че онези по-велики същества от вас ще ви оставят така да използвате силата си, да си играете? Какво правят тук гражданите, като видят, че някои деца хвърлят камъни по улицата, играят си и ударят по главата някой минувач? – Повикват някой стражар, предават нему децата, да ги накаже – и си заминават.

Сега, ние, съвременните хора, не мязаме ли с нашите мисли на тия деца? Всеки прави престрелки. Всички питат: Защо Господ е направил света така, защо аз съм нещастен, защо аз съм куц, защо аз съм сляп, защо майка ми, баща ми, жена ми умряха? Казват: Нямаме ли право да питаме? – Имаш право да питаш. Тогава аз отговарям: Бог, като ти даде крака, ти употреби ли ги за каквото бяха предназначени? Нека видим какви са последствията от всичко, което не е употребено, както трябва. Господ, като ти даде ръце, ти употреби ли ги за каквото бяха предназначени? За какво са създадени ръцете? – За да вършат Божията Правда. Господ, като ти даде очи, ти употреби ли ги за каквото бяха предназначени? Господ, като ти даде ум, употреби ли го за каквото беше предназначен? Краката са създадени за да вършиш добро с тях. Ръцете – за да изявиш Божията

Правда. Очите – за да изразиш Божията Истина. Ушите – за да придобиеш знание и да го предадеш.

Това са само частични схващания. Казвам: Ние колективно трябва да схванем туй развитие, и ако ти си слаб в едно отношение, ще намериш някой, който върви по този път, и той ще ти помогне. Някой казва: Аз съм грешен, паднал човек. Не мисли така! Ще отправиш ума си към всички добри, висши същества в Англия, в Америка и другаде, ще поискаш тяхното съдействие, и те ще ти го дадат. Аз ще ви обясня този закон, като се обърна към човешкия организъм. Когато един уд от тялото е болен, тогава той апелира към всички други органи, да му дойдат на помощ и да му съдействат. В такъв случай организмът изпраща всички жизнени енергии към този уд, за да възстанови състоянието му.

И тъй, ние съвременните хора, трябва да имаме една правилна философия, едно друго схващане за Бога, а не да Го схващаме като една сила вън от природата, и там да Го търсим, като децата. Бог трябва да схванем като една любовна сила, която прониква навсякъде в пространството, и която може да оправи нашия живот, нашите отношения. Например, работите на някой търговец са объркани. Защо? – Той не продавал честно, не издавал честно полиците си. Този търговец до 10 пъти може да е фалирвал. Защо трябва да богатеете по нечестен начин? Жената, децата на този търговец боледуват, случват му се ред нещастия. Той ме пита, защо е толкова нещастен?[?] – Защото изяде парите на толкова хора, защото опропасти домовете на толкова бедни семейства! Тия нещастия се върнаха и на тебе. Ама аз имах нужда. – И тия хора имаха нужда. Благородство е човек да носи страданията за общото, за колективното. Предпочитам аз, един човек, да гладувам, отколкото да накажа 100 души да гладуват. И тъй, за всички тия нещастия, които ни идват, едно от двете трябва да знаем, или че сме изяли парите на толкова хора, или че сме фалирвали по 10 пъти. Казвате: Не искам да бъда такъв човек! Добре, тогава мисли другояче! Ако ти мислиш, че тази

неправда е вътре в Бога, вътре в нещата, а ти си най-умният човек, тогава аз съм първият, който ще дойда при тебе да ми кажеш: Отгде си дошъл, какво е твоето предназначение; какво беше състоянието на нашата земя преди 500 милиона години; какво е състоянието на слънцето, има ли жители там, или не; какво е състоянието на млечния път, има ли живот там, или не. Ученият човек, който пита, защо Господ създаде така света, а не по друг начин, трябва да знае повече от Него. А той, като му задавам всички въпроси, казва: Ами не зная! Като не знаеш, трябва да мълчиш и да слушаш. Малкият човек ще слуша Учителя си, а Учителят ще му предава. Това не е лошо. Благородство е да слушаш, да внимаваш когато един учен човек ти разправя законите в света. Сега няма да ви казвам, че сте невежи, защото въпросът не е в невежеството, но въпросът е в нашите отношения да станат правилни, любовни отношения. Като ме срещнеш в гората, да не ме срещнеш като някоя мечка, та да ми трепне сърцето. Нито пък аз като те срещна, да бъда мечка за тебе, да ти трепне сърцето. Какво правите като срещнете някоя мечка? Като ви срещне една мечка в гората, сърцето ви почва да тупа, а тя, като някой философ, с малките си очички, върви преспокойно, не се бои от вас. Някой път мечките са много благородни. Пак ще ви приведа примера за мечката и онзи каракачанин в гората. Един каракачанин живеел в Стара Планина, дето от ред години пасял стадата си. Никога не му се случвало някакво нещастие. Един ден, обаче, като минавал през една тясна пътека, гледа, насреща му една мечка. Тя върви нагоре, той – надолу, срещат се. Втасахме я сега, казва си на ума каракачанинът.[?] Намира се той пред една неразрешена задача и си мисли, как да я разреши. Вижда се, добър човек бил той, по Бога живеел, затова, забелязва, че мечката се отстранява, доближава се до една скала изправя се, отваря му път да мине и като че му казва с погледа си: мини! Той я гледа, иска да се увери, дали тя няма предвид някаква особена стратегия, но вижда, че мечката действително му отворила път и го чака да отмине. Той тръгва, върви, но се обръща назад, да

види, какво прави мечката. Тя си продължава пътя, но от време на време се обръща назад и казва „сбогом“. Ще кажете, че това е само един разказ. Не, има много мечки благородни и със съзнание. Ако една мечка може да направи това, колко повече един разумен човек може да го направи!

Всички ние имаме погрешки, няма да разправям за какво и защо, но всички трябва да изправим своите погрешки и да живеем по новия начин. Ще схванем тези неща колективно. Някой ще каже: Аз ще живея само за жена си и за децата си. – Ако живееш така, ще умреш. Ама аз ще живея за народа си. – Ако живееш така, ще умреш. Ама аз ще живея за човечеството. – Ако живееш така, ще умреш. Ама аз ще живея за ангелите – Ако живееш така, ще умреш. Ами за кого да живея? – Ако живееш за Бога, ще имаш всичкия живот в себе си, ще бъдеш всякога жив. За Бога ще живеем! Тъй казва и Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!“ Ако живеем за Бога, ние ще имаме условията на този безграничен и безпределен живот. Защо е така? Защото отношенията на тези малки коренчета се определят от отношенията ни към Бога. Прави ли са моите отношения към Бога, в каквото и да е направление, аз ще бъда жив. Ако моите отношения и към най-малкото коренче са любовни, ще имам всичкото съдействие на Бога. Ако ти, като някой търговец, като някой земеделец, или като някой учител душата ти е пълна с онази Божествена Любов и се разширява, животът ти ще се осмисли. Но, ако ти си цар даже, а нямаш тази Любов, короната на главата ти ще бъде тежка. Някой казва: Аз ще се откажа от това учение, аз ще се откажа от Любовта, Мъдростта и Истината. Да се откажеш от Любовта, значи да се откажеш от живота. Да се откажеш от Мъдростта, значи да изпаднеш в робство, в безумие. Да се откажеш от Истината, значи да влезеш в ада. Да възприемеш Любовта, това е живот. Да възприемеш Мъдростта, това е светлина. Да възприемеш Истината, това е свобода, широк замах. Тези неща трябва да ги схванем колективно и общо да

разрешим този въпрос. Не е въпросът да направим щастлив само един човек.

Казва се в Писанието: „Блажен онзи раб". Кой раб? Сега, всички ние, и тук, и в Америка, и в Англия, и във Франция, и по-нисшите, и по-висшите от нас същества, всички служат на един господар, когото наричат Господ. Господ е проявление на онази велика Любов, в която няма никаква промяна. Любовта на Бога е еднаква към всички същества. Под думата Господ, ангелите разбират туй същество, което има еднакви любовни отношения към всички същества. Туй същество се отзовава на помощ еднакво към всички същества, от най-малкото, до най-голямото, и то според нуждите му. Туй същество еднакво урежда отношенията на всички същества. Аз често съм правил опити и съм намерил, че някои паяци са много благородни и могат да схванат човешката мисъл, а някои паяци са неразумни. Гледам, някой паяк хванал една муха. Казвам му: Пусни тази муха! Той не ме слуша, казва ми: Влиза ли ти това в работата? Я си върви! Казвам: Тъй ли? В мое присъствие не ти позволявам да изядеш мухата. Ако не бях те видял, друго нещо, но сега – ще я пуснеш. Взема бастуна си и посегна да му разваля паяжината. Веднага той избяга, и мухата избяга, освободи се. Друг път, гледам някой благороден паяк уловил една муха, и аз му кажа да я пусне. Той току поседи-поседи, после, гледам го, отиде до мрежата, разкъса нонците, с които е направена, освободи мухата, като ѝ казва: хайде сега си върви, понеже ми е казано да те пусна. Казвам му след това: Аз те похвалявам, че постъпи благородно. – Е, друг път няма да те слушам, но сега така направих. Има благородни паяци, но не всякога. Някой път съзнават, че трябва да постъпят благородно, а някой път не съзнават. Питам: Защо този паяк къса нишката? Защото, ако той сам не я скъса, аз ще го накарам да я скъса и да освободи мухата. Мислите ли, че ако вие сте хванали една муха и не я пущате, а аз ви кажа да я пуснете, та моят бастун няма да играе по главата ви? И после казвате: Каква катастрофа е станала! Ще

пометат тази паяжина, че чудо ще стане! Бастун има, разбирате ли? И тояжка има.

„Блажен онзи раб, който върши това, което Господ иска." Разбирате ли сега, какво подразбирам под думата „Господ"? Под „Господ" разбирам онова същество, отношенията на което са еднакви спрямо всички същества, без разлика. Следователно, Бог е най-възвишеното, най-благородното, най-разумното същество, за което трябва всеки момент да сме готови да вършим волята Му, при каквито условия и да се намираме. И можем да я вършим! Туй подразбира Христос в дадения стих: „Блажен онзи раб, който върши волята Божия." Някои казват: Ама така се заблуждават хората. Да, ако не изпълним нещата от това високо становище, всякога ще се заблуждаваме. Не мислете, че така лесно ще се постигне това нещо. Нам предстои не само един живот усилена работа, но ни трябват хиляди години усилен труд, усилена работа, за да внесем ония елементи, които са необходими за подобрение на човечеството. Не ние, а туй велико Божествено съзнание ще изгради цялото човечество. И вие, които ме слушате, ако изпълните този закон, вашите тела ще се изменят, ще имате тяло с по-благородна, по фина материя, вашето съзнание също ще се измени, ще се разшири, и още в туй съществуване ще ви се отвори миналото, ще ви се отвори и бъдещето.

Сега, запитват някой: Ти откъде идеш? – Не зная. Ами от какво произхождение си? – Не зная. Има ли друг свят? – Не зная. Аз съм срещал важни богослови, които почват да ме убеждават и да ми казват: И да няма друг живот, ако живея добре или зле, губя ли нещо с това? Разбира се, че губиш, губиш живота си. Смъртта е една загуба. Дошъл той да ми разправя, има ли Господ, няма ли, има ли друг свят, няма ли. Аз оттам идвам, а той сега отива, и ще ми разправя, какво има там, и какво няма. Казвам: Оттам идвам, и последните новини зная. Някои казват: Много е казано. Кое е многото? Аз показвам естественото положение. Ти още не си излязъл навън, не си се

облякъл, не си се измил, а аз станах в 4 ч. сутринта, ходих на полето, чух как пеят птичките, видях как слънцето изгря. Как, слънцето не е изгряло, аз не го виждам! Че как ще го видиш? Ти още не си станал, в кревата си, а аз оттам идвам. Ти ще станеш, ще се облечеш и ще излезеш. От вкъщи няма да видиш слънцето. Ако ти станеш като мене в 4 ч., условията тогава ще бъдат едни и същи, и за мене, и за тебе. Ако спиш, нищо няма да видиш. За всинца ви се изискват едни и същи условия. Никому не се дава по благодат. Някои хора по благодат разбират тъй: дядо им да умре, че да им остави наследство. Това не е благодат. Индусите имат думите „карма и дихарма". Карма подразбира съдба, лоши последствия, т.е. туй, което си правил, ще ти го правят, а дихарма подразбира най-хубавите условия, които Бог е дал на разположение на твоята душа. Това ти се дава като благодат. Всички хора наоколо те обичат, всички ти треперят и са готови да изпълнят всяко твое желание. Това наричат в християнския свят благодат и казват, че благодатта освобождава човека от всичко. Не, благодатта показва, че туй същество е живяло в съгласие с Божиите закони, затова има тази благодат. А за онези същества, които не са живели в съгласие с Божиите закони, няма благодат – за тях има карма.

„Блажен онзи раб", казва Писанието. Кой раб? – Който върши тъй, както господарят му иска. А какво иска нашият господар? – Да извършим туй, което Той е поставил в живота ни като задача, т.е. да употребиш разумно своя живот. Ти можеш да употребиш живота си, както искаш, но едно е вярно, че последствията няма да бъдат такива, каквито искаш. Следователно, ако искаш последствията да бъдат такива, каквито тебе са угодни, ще приложиш този любовен живот в света, т.е. ще бъдеш в съгласие с Божията Любов, а любовта е, която ражда живота.

И всякога, когато ние сме тъжни, скръбни, това произтича от факта, че ние сме изгубили любовта на някое висше същество. Някой път чувстваш, като че светът под тебе се руши, изпитваш голяма

скръб, страдания. Защо? – Изгубил си любовта. Някой път се чувстваш радостен. Защо? – Придобил си любовта: тя е потекла към тебе, душата ти се разтворила и ти мислиш, разсъждаваш правилно. Та, казвам: когато ние придобием Божията Любов, ние придобиваме вечния живот. Какво по-хубаво от това, да проникнеш в Божията Любов, да бъдеш в съгласие с нея? И тогава, не трябва аз да ви доказвам, има ли Господ, или не, но това да бъде за вас една аксиома, и вие само да разисквате върху това, какви трябва да бъдат отношенията ви към тази Любов, към Бога.

И тъй, всички ние се стремим да живеем един колективен живот и да чувстваме живота на цялото създание в себе си. Това е духовният живот. Ако искате да живеете като българин, вие не можете да бъдете християнин; ако искате да живеете като англичанин, вие не можете да бъдете християнин; ако живеете като французин; или американец, или германец, вие не можете да бъдете християнин. Даже и ако живеете като ангел, пак не можете да имате разположението на Бога. Някои от вас ще кажат: Ами как може да живеем? – Ще живеете по закона на великата Божия Любов! Някои от вас казват: Ние се мъчим да живеем. Аз не вярвам в това. Няма защо да се мъчите да живеете. Това не се изисква от вас. Бог те е пратил на земята да изпълниш Неговата воля, и ти трябва да живееш! Животът е едно благо, той не е мъчение. Ако ние се мъчим, то е, защото не разбираме условията на Божията благост, която ни води към общата любов. Вие искате да обичате някого в света и той да ви обича, да имате едно вярно лице. Аз питам всеки едного от вас: Намерил ли е туй вярното лице? Аз наричам вярно лице туй, което не умира. Ако той умира и после трябва да търсиш друго някое, значи то не е било вярното лице. Туй лице не трябва да умира, трябва да бъде безсмъртно. Човек, който умира, той е същество, у което няма любов. Това значи вечен живот, да познаваме Тебе Единнаго, Истиннаго Бога! Ако ти живееш в Бога, смъртта е изключена за тебе.

И тъй, този колективен живот е необходим за вашите нови схващания. Само по този начин вие ще можете да разрешите онези дълбоки противоречия, които сега срещате в живота си. За в бъдеще ще се родят още по-големи противоречия. Вие имате синове и дъщери, но идват старини, а вашият син се оженил, има си своя възлюбена; и дъщеря ви се оженила, и тя си има свой възлюбен. Вие оставате сам, и всички наоколо започват да си мислят: Нека си замине този старият. Вие чувствате тези техни мисли, чувствате, че ви неглижират, че никой не се интересува от вас. Знаете ли колко е тежко това състояние на един баща тъй изоставен? Защо са ви напуснали вашите синове и дъщери? – Понеже нямате любов към Бога. Ако живеете тъй колективно, вие ще събудите съзнанието на вашите синове и дъщери, то ще се разшири, и тогава любовта и към майката, и към бащата, и към приятеля ще има своето място. В нашата душа има място за всички. За всяко живо същество има по едно свещено място в нашата душа. И като дойде малката мушица, или малката пеперудка, ние ще я повикаме в нашата градина, ще ѝ дадем място, ще я помилваме и ще ѝ кажем: Ето моята градина, може да си хвъркаш, колкото искаш. Тъй прави Господ, по същия начин ще правим и ние. Аз гледам какво правят в България малките деца с тия хубави пеперудки. Тази малка пеперудка си кацнала някъде, а малките деца я дебнат и полека с пръстите си я хванат за крилцата. Някой път тя излезе по-умна – хвръкне си. Майките не обръщат внимание на това. – Те трябва да кажат на децата си: Деца, не хващайте пеперудките за крилцата, ще им изтриете прашеца и след това не ще могат да хвъркат. Ние трябва да престанем да хващаме тия пеперудки за крилцата! Аз като видя някоя пеперудка, няма да я хващам за крилцата, да изтривам прашеца ѝ, да развалям хубавата ѝ дрешка, но ще ѝ кажа: Кацни на ръката ми да се поразговорим малко. Тя ще походи малко по ръката ми, а аз ще я питам: Ти доволна ли си от живота си? Тя ще ми отговори, че е доволна, и аз ще я оставя да си

хвръкне. „Блажен онзи раб, когото господарят му намери кога си дойде, че прави така.“

Сега, Господ иде в този свят! Казва се там в Евангелието, че слънцето ще потъмнее, луната няма да дава светлината си, звездите ще паднат. Какви ли не тълкувания е дала църквата на тия изречения! Аз давам друго едно обяснение и то много просто. „Слънцето ще потъмнее“ – това значи, че малко любов ще има в църквата. „Месечината няма да дава светлината си“ – това значи, че църквата ще се обезвери, малко вяра ще остане в нея. „Звездите ще паднат“ – това значи, че много малко знание ще остане в църквата и невежеството ще дойде. Щом дойде Господ в света, ще дойде и нова светлина, която ще даде нов подтик на човечеството. Ако не дойде Господ, ще стане голяма катастрофа в света.

Господ сега иде! Защо? – Защото Любовта се намалила и всички замръзват. Пък и вярата се загубила. Днес цели томове има написани върху това, дали има вяра, или не. А колкото се отнася до знанието, цели теории има написани по всички въпроси. Лекарите лекуват един човек, и като не могат да го излекуват изпращат го на „Орландовци“. Къде отиде еди-кой си? – В Орландовци. Срещат някого, питат го: Къде е баща ти? – Е, Господ да го прости отиде в „Орландовци“. Не казва, че баща му е на небето, ами на Орландовци бил. Какво схващане! Баща ти не може да отиде на Орландовци, той е на онзи свят, а на Орландовци си е оставил само дрехите. Аз го виждам, говоря с него. Като казвам, че говорим с нашите близки, чудно ни се вижда това. Преди години една учителка я нарекли полудяла само за това, че казала: Елате да видите, че децата, които уча, се посещават от моите заминали роднини. Аз ги виждам. Питам: Тази учителка с ума си ли е била, или без ума си? Според хората на света, тя е без ума си, но според онова дълбоко схващане на живота, тя е с ума си. Следователно, ние можем да извадим един човек от ума си. Как? – Щом оставим в ума му едно противоречие, което той не може да разреши, веднага може да полудее. Ето защо, когато човек спи, не

трябва изведнъж да го разбуждаме. Ние не можем да поставяме човека на големи, силни противоречия. Противоречията са за силните натури, а за слабите натури – никакво противоречие, с тях нежно трябва да се обхождаме.

И тъй, всички трябва да имате туй вътрешно, дълбоко схващане. Колективно трябва да схващате живота. Трябва да се молите на Господа, да ви помогне да разрешите задачата на живота. Трябва да обичате себе си, ближните си и своите врагове, и така ще разрешите живота. Мнозина от вас са разрешили този въпрос, а други още го разрешават.

И тъй, Египет пропадна. Защо? – Защото изгуби своята любов, своята вяра, своето знание. Асирия пропадна. Кога? – Когато изгуби своята любов, своята вяра и своето знание. Вавилон пропадна. Кога? – Когато изгуби своята любов, своята вяра, своето знание. Римската империя пропадна. Защо? – По същата причина. И ако съвременните християнски народи изгубят своята любов, своята вяра и своето знание, други народи ще дойдат на тяхно место. За всички народи законът е неумолим. Някой казва: Сърцето ми е празно. Защо? – Защото ти не разрешаваш общо въпроса, да имаш интерес към всички създания. Вие ще се свържете с всички добри хора по лицето на земята, без разлика на вяра, на народност; ще се свържете с всички добри мушици, с всички хубави растения, с всички чисти извори, с всичко онова, което е велико, възвишено и в душата ти ще протече онази велика Божия Любов, ще почувстваш онзи велик Божествен подтик, който ще я повдигне. Бог е онзи, който ще повдигне душата ти. Той е който прониква навсякъде. Ако ние гледаме така на въпроса, ако сме носители на Божията Любов, Мъдрост и Истина, и ако сме изпълнители на Неговата воля, Той всякога ще гледа към нас с благоволение и ще ни помага да разрешим всички въпроси. Ние ще ги разрешаваме с Него. Днес, в България казват тъй: Все трябва да имаш някой дядо владика, т.е. все трябва да имаш някой Господ, някой големец. Казвам: Ако е въпросът за големец, по-голям големец

от Бога има ли? Няма. Аз предпочитам да върша Неговата воля, а всичко друго после ще дойде. Първо, ние трябва да се стремим, нашите отношения към Бога да бъдат правилни.

„Блажен онзи раб, когото господарят му би намерил, кога си дойде, че прави така."

И аз казвам: В тези последните времена вече Господ иде! Блажени сте, като ви намери, че вършите Неговата воля! Тогава ще започне закона на дихармата, на благодатта, на вечния живот. Всички съвременни нещастия, които ви обграждат, ще се стопят.

Така вие ще се намерите в един нов живот, с нови приятели, с нови майки и бащи – то значи, че отношенията на хората спрямо вас ще се изменят.

Беседа, държана от Учителя, на 9 ноември, 1924 г. в гр. София.

ГРАДОВЕТЕ СОДОМСКИ И ГОМОРСКИ

И осъди на разорение градовете Содомски и Гоморски и направи ги на пепел, та ги постави пример на онези които после щяха да нечествуват. (II Петрово послание 2:6)

Това послание е писано повече от преди 19 века. То е писано от човек, който бил запознат с Христовото учение. Той бил един от видните Христови ученици. Туй послание може да се изтълкува в двояк смисъл: в буквален и в преносен смисъл. Известни коментатори тълкуват I-то и II-то Петрово послание в буквален смисъл, като изваждат от тях един общ извод. И едните, и другите си имат доводи, имат си, вътрешни съображения и правила, по които тълкуват Писанието. Но ние имаме един факт, изложен в това послание, че тия градове са разрушени. Те, се намирали там, дето днес е Мъртвото море, в Палестина. Казва се, че разрушението е дадено за пример. Питаме ние: Откак тия два града са разрушени, човечеството взело ли е пример от това разрушение? За всяко едно събитие, което става има причини, има и последствия. Събитията, тъй да се каже, едновременно стават на две места. Последствията са на земята, а причините – в духовния свят. Например, разрушението на градовете Содом и Гомор е последствие. Значи, работите най-първо стават в духовния свят, а после се явяват в материалния, във физическия свят. Ако някой човек заболее, има причини за това заболяване. Той дълго време е водил един безпорядъчен живот, и като последствие на това идват болестите. Ако някой човек дълго време е живял в разкош, изгубва най-после своето богатство. Значи, последствията идват отпосле.

Но какво е целил апостолът, като е цитирал този стих? Често проповедниците взимат този и нему подобни стихове, за да

посплашат малко хората. Те ги посплашват тъй, както онзи стражар ги посплашва с тояжката си, както онзи войник с пушката си, както онзи законник със законите си, както онзи съдия с властта си. Всеки човек все ще апелира към някаква сила.

Сега, важното е, отгде е дошло злото в света, как се е вмъкнало то, защо човек е склонен и към злото, и към доброто? Често, вие се поставяте на пътя на злото, изпитвате неговото влияние, усещате неговите последствия, но да ви попитат, какво нещо е само по себе си злото, нищо не можете да кажете. Когато злото дойде да действа в света, човек се намира в положението на едно живо агне, което не заколват изведнъж, а бавно го пекат на шиш. Попекат, попекат го малко на огъня, след това го извадят от шиша, отрежат едно парче от бута му и го оставят да зарасне малко. След като позарастне, пак го вземат, пак го попекат малко, отрежат едно парче от него и след това пак го оставят да зараства. Дълго време го пекат – режат, пекат – режат и не умира. Такова нещо е животът! Питам: Кои са тези, които пекат човека?

Сега, мнозина казват: Всичко е от Бога. Е, какво всичко е от Бога? Кривите заключения седят в следното. Например, Иван Драганов казва, че си направил една пет етажна къща. Вярно ли е това твърдение? Буквално, какво означава това нещо? То значи, че Иван Драганов пренесъл камъните, гредите, изобщо сам той направил цялата къща. Всъщност, възможно ли е Иван Драганов да е направил цялата къща, когато той сам няма понятие от правене на къщи? И когато казват, че всичко е от Господа, то е толкова вярно, колкото и това, че Иван Драганов сам е направил къщата си. Лошите неща са толкова от Господа, колкото и къщата е направена от Иван Драганов.

И тъй, злото съществува като една сила в света. То е последствие в живота. Съвременните войни, съвременните икономически борби съществуват навсякъде в обществото, навсякъде в домовете. Тази вътрешна борба съществува и между двама души, и в самия човек – тя ражда раздвояването. Злото е проникнало навсякъде. Няма кътче в

човешката душа, дето да не е проникнало то. Няма човек, в сърцето, в ума и във волята на когото да не е станало раздвояване. Как ще си обясните следния факт? Имате една дъщеря, която до известно време е вървяла много добре, но после започва да не ви слуша. Тя казва: И аз имам свой мир, и аз трябва да живея! Имате един слуга. Той до известно време живял един честен живот, но отпосле започва да бърка в касата, и току виж, днес липсват 1,000 лева, утре липсват 10,000 лева. Имате син, честен е, добър е, но утре, гледаш, че се изгубило нещо от къщата ти. Имате дъщеря – също така, добра е, честна е, но забелязваш, че от къщата ти се изгубва туй-онуй. Някои казват: Е, ще търпиш, ще търпиш и сина си, и дъщеря си, ще им дойде ума в главата. Нима синът ти като изнесе всичкото твое имане, та умът му ще дойде в главата?

И тъй, трябва ви едно правилно разбиране на онези сили в живата природа, които произвеждат страданията, разрушенията в живота. Казва Петър в тази глава, че Господ изхвърлил в преизподнята ангелите, които съгрешили и вързал нозете им с вериги. Хубаво, как си представяте ангелите? Вие мислите, че те нямат човешко тяло, че са нещо безформено. Вие си ги представяте като духове, нещо като вятър. Как е възможно, туй, което е като вятър, като дух, да бъде вързано с вериги? Някои казват, че ангелът е нещо като сянка. Как е възможно, туй, което е сянка да бъде вързано и да бъде хвърлено в бездната? Как ще примирим туй противоречие, че ангелите били вързани с вериги? Значи, за да бъдат вързани с вериги, да могат да се задържат тия вериги, предполага се, че ангелите имат крака, и то по-дебели от тия на хората. Или, ако вземем тия думи в преносен смисъл, ние можем да изтълкуваме другояче тия вериги. Но, по какъвто начин и да изтълкуваме тия вериги, те са едно ограничение. Тия същества са хвърлени в бездната, ограничени са заради техните грехове. Значи, най-първо тия грехове, тия престъпления са станали горе, там са причините, а последствията са станали в Содом и Гомор. Тъй че двата града Содом и Гомор

отговарят на падналите ангели. Защо са пропаднали тия градове? Защото в тези градове е съществувал нечуван, небивал разврат. Отворете Библията да видите, как се явяват при Аврама трима ангели. Той ги посреща много любезно, покланя им се до земята и казва на жена си, да замеси три мери брашно и да направи една голяма погача. Една мера брашно се равнява на 7 кг. брашно, значи погачата ще бъде от 21 кг. След това Аврам се завтича, отива да избере едно от най-хубавите, млади телета, заколва го, за да им даде угощение. Подир това угощение те си тръгват, като му казват, че отиват да погубят градовете Содом и Гомор. Вие не можете да си представите какъв ръст са имали тия хора. Те не са били тъй хилави, като сегашните хора. Вие още не сте виждали, какво нещо е ангелът. Аз няма да ви го описвам, понеже това не съставлява предмет на тази ми беседа. Единият от тия ангели се връща горе на небето, а другите двама отиват в Содом и Гомор на гости на Лот. Едва стигнали при Лот, и новината, че двама странници дошли в дома му, се разнесла из града, както сега се разнасят новините. Някои от гражданите отишли веднага при Лот и му казват: Ние искаме да познаем тия странници – т.е. да се подиграят с тях. Лот им казва: „Не правете туй престъпление, тия хора ми са гости, аз не позволявам да се подигравате с тях. Ето, имам дъщери, правете с тях, каквото искате". Как, ти ли ще ни заповядваш! Ние искаме тия хора! Но, понеже ангелите разполагат със силите на природата, то със своята тояжка докарали всички тия хора в положение да ослепеят. И след това те казват на Лот: „Бягайте от дома си, ние ще почакаме докато се отдалечите и след това ще погубим градовете Содом и Гомор".

Съвременните философи, съвременните вярващи вървят в една противоположна посока. Те, като искат да насърчат хората, извиняват погрешките им. Съвременното християнство извинява погрешките на хората, като казва: Е, Господ ще им прости греховете. Да, туй е вярно, Господ ще прости греховете, но на кои? Ние виждаме, че съвременните държави, които са обосновани на един закон на

природата, и те не прощават. Когато някой извърши каквото и да е престъпление, веднага го хващат и затварят. Държавите си имат свои закони според които определят, кой по колко време трябва да седи в затвора. Оказва се, обаче, че тази съдба в света не е толкова правилна, и затуй че ето хората апелират към Бога, казват: Има Един в света, има една Правда! Когато отидем в онзи свят, Той ще даде права съдба за погрешките ни. Питам: Защо ние всякога апелираме към тази висша Правда в света? Защото, с появяването на живота, злото и доброто се явяват като негови съжители. Те винаги придружават съзнателния живот. Всеки човек, който прави престъпление, схваща благото само от свое, от индивидуално гледище. Вълкът, който хваща една овца, има за цел само да се нахрани. Основата на всички престъпления в света е тази, че човек иска да задоволи своите нужди. Когато запитват вълка, защо прави така, той казва: „Няма да умра гладен, я!“ Някой убива някого. Запитват го: Защо направи това? Той казва: Аз няма да мра гладен! За да живея аз, той трябва да се пожертва за мене. Той е проявление на злото във вашата душа.

Проявлението на доброто в света е точно обратен процес. Ти правиш добро. Защо? Защото искаш и другите да живеят като тебе добре, да благуват. Но, доброто и злото са съзнателни сили в природата, не са механически сили. Тогава, аз задавам въпроса: Ако влезете в една фабрика, дето има хиляди колелета, те знаят ли кой им е господарят? Не, тези колелета не се интересуват от това. Тия колелета интересуват ли се от това, дали твоята ръка е здрава или отсечена? Не, те и това не искат да знаят. Но и в туй разумно същество, което стои зад тия колелета и ги управлява, може да има едно изопачено съзнание. Например, туй същество спре колелетата, постави под тях ръката си и после бутне бутончето. Колелото се завъртва и отрязва ръката му. Кой е виновен сега, колелото, или туй разумно същество? – Разумното същество, разбира се. Питам сега съвременните хора, които боравят с тия парабели, с тия пушки кремачари, с тия евзалии чифтета, с тия манлихери, с тия английски

пушки дум-дум и т.н., кой е виновен за всички лоши последствия, които те създават? Тия куршуми „дум-дум” са опасни в отношение, че правят взрив вътре в тялото, та разкъсват мускулите, разтрошават костите. Защо хората измислиха тия оръжия? – Да се бранят. От кого? Най-напред хората изобретиха тия оръжия, за да се бранят от зверовете, от мечките, от вълците, но сега виждаме, че те не ги употребяват за зверовете, а за хората. Тия 40-сантиметрови топове и гранати, тия задушливи газове за кого се употребяват? За зверовете ли? Не, виждаме, че всички тия нови изобретения се употребяват все за хората. Хората ги употребяват един против друг. Народите се разделили, обявили се един срещу друг и при това искат да се подигнат. Значи, всеки народ е дошъл до едно индивидуално схващане на нещата и по този начин върви в пътя на злото. Народите днес не са дошли до онова положение да схванат, че всеки народ може да се подигне само тогава, когато даде свобода и на другите народи. Тези градове, Содом и Гомор, са схващали живота по същия начин. И те са имали своите индивидуални разбирания. Между тях е имало такъв разврат, такова нечувано насилие, за което, именно, са били погубени. Изводът от всичко това е следният: съвременната цивилизация, която върви по пътя на индивидуалните схващания, ще има същите последствия.

Днес Господ е при Аврама на угощение. Правят Му погача от три мери брашно, колят Му най-младото теле, но същевременно Той иде да накаже света.

Сега, щом се слуша една такава беседа, всеки казва: Ами защо трябва да се заплашват хората така, защо трябва да се наказват? Добре, тогава аз питам: На какво основание отгоре хората трябва да се въоръжават, да се бият с пушките си и да се убиват? На основание на кой Божествен закон постъпват така? При това, защо е намесена и църквата, и духовенството, и всички други хора? И над всичко отгоре, всички желаят да оправят света! Питам: Този ли е пътя, по който може да се оправи света? Ако един хирург направи една операция на

някой болен и подобри състоянието му, това разбирам, но ако неговото усилие е днес да отреже крака му, утре ръката му, това не е лекуване. И после казват: Усложнения станали, някакво отравяне се явило. И всички си измиват ръцете от отговорност. Как е станало усложнението? – Лекарят клъцнал невнимателно някъде с ножа си, прерязал някоя артерия, потекло кръв, станало инфекция – и ето, явило се усложнението. И другите хора, като направят едно прегрешение, и те, като лекарите си измиват ръцете и казват: Такава била волята Божия усложнение станало! И окултистите, като направят едно прегрешение, казват: Кармата е такава. Хубаво, вярвам в това че станало усложнение; вярвам и в другото положение, че волята Божия била такава; вярвам и в това, че кармата била такава. Сега, дойдат едни, казват, че станали усложнения; дойдат други, казват, че такава била волята Божия; дойдат трети, казват, че такава била кармата на човека. Хубаво, приемам и трите положения, но въпросите пак остават неразрешени. Вие завеждате своя син при някой лекар да му прави операция и ме питате: Какъв ще бъде резултатът? Казвам: Усложнение ще стане. Дойдат някои, питат ме: Ами този защо умря? – Такава е волята Божия. Дойде трети, не му върви в света. Защо не ми върви в света? – Кармата ти е такава. Той казва: Добре, братко, аз вярвам в това, че стават усложнения, вярвам в това, че волята Божия е такава, вярвам и в това, че кармата ми е такава, но няма ли някакъв път, по който да се излезе от това положение? Турците казват: Няма ли някакво чааре? То значи: Кой е пътят, по който може да се излезе от това положение? Ако питаш икономистите, защо става всичко това в света, те казват, че икономическите условия в живота разделяли богатия от бедния. Те поддържат това, че господарят бил по-богат, по-силен, че имал нужда от повече пари, защото трябвало по-добре да живее; че слугата пък бил по-слаб, затова трябвало да живее един по-скромен живот. И борят се тия господари и слуги, и казват, че икономическите условия били такива. Да, и в това вярвам, но явява се криза, и тогава, и единият умира, и другият умира. Аз казвам:

Усложнение е станало! После, работникът убил господаря си, или господарят убил работника. Казвам: Такава е волята Божия. Имало финансова криза. Защо? Казвам: Кармата на този народ е такава. И най-после казват: Е, добър е Господ, след няколко хиляди години, като се завърти земята още няколко пъти около слънцето, хората ще се подобрят. Българите казват: Добре, братко, като се завърти земята след няколко хиляди години, добре ще бъде за тия, който тогава ще живеят, ами за нас няма ли някакво чааре, не може ли земята да се завърти другояче? – Може да се завърти.

Сега, аз ще отклоня малко мисълта си, за да дам отдих на напрегнатата мисъл. Защо мисълта е напрегната? Защото, като говоря за доброто и за злото, това са опасни сили. Като говоря за злото, виждам, как тия сили са вече нащрек и казват: еди-къде си в София говорят за нас, идете да видите, какво се говори там! Ако се говори нещо лошо, вземете мерки, ако ли не, няма нужда да противодействате. Силите на злото си имат свои агенти в невидимия мир и ги изпращат да следят. От друга страна, и силите на доброто изпращат своите агенти и казват: Идете в София, да чуете, какво се говори за нас. Ако говорят добро, не противодействайте, но ако се говори нещо лошо, тогава вземете мерки.

Та, сега аз съм в опасно положение, между два огъня. И вие също така сте между два огъня. Като говорим за доброто и за злото, ние предизвикваме тия сили да действат върху нас. Когато се говори за злото и за доброто, човек трябва да бъде чист. Ще кажат: Е, усложнение се явило, или такава е била волята Божия, или такава ти е кармата. Не, така може да говори само един профан, но разумният ученик, разумният човек, който иска да даде смисъл на своя живот, не може да разсъждава така. За да изменим своя живот, ние трябва да му дадем ново направление. Настоящият порядък ние не можем да го изменим тъй, както си искаме, или тъй както си мислим. За да може човек разумно да измени съвременния порядък, който съществува от хиляди години, трябва да разполага с разумни сили. Мислите ли, че

вие ще можете изведнъж да развиете онова въже, което е направено от хиляди нишки? Дълго време ще ви трябва. Законът е следният: за да развиете въжето, трябва да започнете да го развивате по обратния път, по който е завито. Тези нишки са в нашия ум, в нашите схващания.

Днес ние разискваме за злото. Ще кажете: Как да познаваме злото? Всеки един от вас може да познае, дали дадена негова постъпка е лоша, или добра. Представете си, че аз нося една торба със звонкови монети и вляза да се храня в някоя гостилница, а торбата с парите оставям навън. Вие, които сте ме слушали да говоря за морал, вземете та задигнете тази торба. Питам: Къде е вашият морал? Вие ще ми кажете: Както ти имаш право да носиш тази торба с парите, така имам право и аз да я нося. Казвам: Прав си, братко, аз те похвалявам, ако искаш да я носиш тъй, както и аз я нося, но ако искаш да разполагаш с тия пари, опасно е това ти желание. Тогава, вие ще приличате на онзи манафин турчин. Отишъл един лекар в анадолско да лекува болни и носил със себе си шишенце с азотна киселина. Този манафин, като видял шишенцето, полюбопитствал, отворил тапата му, опитал какво има в него, и хоп на земята. Не, приятелю, азотна киселина е това, тя не се опитва по този начин. Вие ще вземете моята торба, но ще останете на земята. Аз ви казвам: Тия пари, които ще опитате, това е азотната киселина, и всеки, който я вкуси, смърт го очаква. А, смърт! – А бе ти не чакай да направиш опита, че тогава да видиш защото ще вземеш да риташ на земята. Този манафин опитва, и свършва. Питам: Като направим този опит, какво сме добили? – Нищо. Ние сме живели и по единия, и по другия начин, и ако досега животът е вървял добре, то е благодарение на невидимия свят, който работи над нас; то е благодарение на онези разумни същества, на ангелите, които са тясно свързани с нас и работят, грижат се за нас. Тяхното желание е човечеството да добие онези светли идеи, онези велики закони, според които те живеят. Най-разумните закони в света се употребяват от тях. Най-чистият,

най-благородният живот се прилага от тях. Живот на самоотверженост ще се види само от тях. Често те изпращат свои посланици на земята, в една или в друга форма. Някой път и те сами посещават земята, в човешка форма. И ангелите се разделят на две възвишени царства. Тия от най-възвишеното царство рядко слизат на земята, а тия от по-долното – слизат често, за да подигнат човечеството. Да оставим сега този въпрос, защото той смущава хората.

И тъй, някои мислят, че ангелите са нещо въздухообразно, като някакъв газ. Един ангел може да дойде в къщата ти и да се разговаря с тебе, като някой обикновен човек, но ще ти говори на такъв чист български език на какъвто никой не може да ти говори. Един ангел може да дойде в къщата ти и ще ти говори и на английски език, но на такъв чист английски език, на какъвто никой не може да ти говори. Ако сте във Франция, в Германия, или където и да е, и срещнете един ангел, той ще ви говори на такъв чист френски, или немски език, на какъвто никой французин или германец не може да ви говори. Като говориш с този ангел, ще си кажеш: Какъв разумен човек е този! Ти ще усетиш да лъха от този човек една приятна топлинка, и сегиз-тогиз ще видиш от него една особена светлина. Ти ще почувстваш пред този човек едно такова разположение, пред което всякакво користолюбие в тебе ще се загуби, и в душата ти ще се породи непреодолимо желание да живееш един малко по-друг живот. Тази опитност са имали и други хора преди вас в миналото, и вие ще я имате.

Сега, ще ви разправя за един велик Учител от древността, наречен Ешавора, който направил един опит с един от своите обични ученици, наречен Бенам. След като му предавал дълги години окултното знание, знанието на добродетелите и на злото, т.е. как трябва да живее човек, за да влезе в царството Божие, да стане гражданин на небето, и след като му предал всичките правила, всичките закони, най-после трябвало да постави този свой ученик на

един изпит. Ешавора имал един меч, остър и от двете страни, и накъдето посочвал с този меч, всичко се разрушавало: камъните се разчупвали, водите се разделяли, зверовете се умъртвявали. Един ден Ешавора казва на ученика си: Искам да те опитам, дали в тебе има добродетели. Той туря най-силната отрова на върха на този нож и казва на ученика си: Ти ще знаеш, че ако в твоя живот някъде има скрита най-малката лоша мисъл, ти ще изгубиш този си живот и ще започнеш наново живота си. Ако пък нямаш скрита нито една лоша мисъл, с твоя живот ще стане някакво чудо. Това било едно велико изпитание за този ученик. Ешавора го запитва: Кажи ми сега, чист ли си? – Чист съм. Добър ли си? – Добър съм. Пълно ли е сърцето ти с Любов? – Пълно е. Умен ли си? – Умен съм. Изпълнил ли си всичко, каквото съм ти казал? – Изпълнил съм. Обичаш ли Истината? – Обичам я повече от всичко. Добре, ще извадя сега ножа и ще опитам. Ако ти умреш под моя нож, това показва, че говориш лъжа, но ако останеш жив под моя нож, значи говориш Истината.

Сега, всички вие, които живеете на земята, искате един живот без изпити, искате тъй, много лесно да свършите и гимназия, и университет. Но, други са Божиите закони, не зависи нито от мене, нито от вас.

Този Учител Ешавора изважда своя меч, насочва го към ученика си и го допира до тялото му. Този нож веднага се превърнал в най-хубавата светлина, и ученикът останал жив.

По-нататък вие сами може да си правите заключенията. Какво означава този нож? – Този нож е Божественото Слово, което влиза в човека. Ако това Божествено Слово влезе в твоя ум и се превърне на светлина; ако това Божествено Слово влезе в твоето сърце и се превърне на светлина; ако това Божествено Слово влезе в твоята душа и се превърне на светлина, ти ще останеш жив и ще покажеш, че твоето сърце е пълно с Любов, твоят ум е пълен с Мъдрост и твоята душа е пълна с Истина.

Та, онези от вас, които вървите в този път, трябва да издържате на всички изпитания. Ако вие, при сегашните условия не можете да издържите едно страдание, едно изпитание, как ще се оправи светът? Светът изисква герои! Вие сте изгубили понятието си за Бога, и мислите, че Бог е нещо отдалечено. Не е така. Има философи, които казват, че Бог няма никаква форма. Не е така. Те казват, че не знаят, къде е мястото на Бога, обаче ние знаем къде е мястото на Бога. Аз мога да ви кажа къде е то, но няма да Го намерите. Там, дето е Любовта, там, дето е Мъдростта, там, дето е Истината, там живее и Бог. Съвременните хора със своето безверие са изгубили Бога от ума си и казват, че няма Господ. Те се хвалят с това си безверие. Хубаво, ако те взимат това безверие като едно атавистическо чувство, или като една непотребна вещ, вън от тях, разбирам, но ако те изгубят Бога от душата си като Любов, като Мъдрост и като Истина, тогава не е добре за тях. Питам: Такъв един народ, такова едно общество или такъв един индивид може ли да живее? – Не. Народът го очаква смърт, обществото го очаква смърт, индивидът го очаква смърт. Дето бутне този нож на Ешавора, всичко ще се разруши. Защо всичко ще се разруши? – За да покаже, че има една лъжа, в която нищо не може да се съгради, за да покаже, че има една злоба, в която нищо не може да расте; за да покаже, че има едно лицемерие, което никого не е облякло. Лицемерието е една дреха, но никой не може да живее с тази дреха.

И сега, всички хора се спират и казват: Тежък е животът! Непоносим е животът! Защо е тежък животът? – Усложнения има. Защо е непоносим животът? – Е, такава е волята Божия. Не ни се живее. Да умрем, да си заминем! Защо? – Е, карма е това. И всички искат да умрат, да си заминат, но нищо не дават. Сегашните хора са толкова лоши, че и като умират, нищо не дават за бедните, няма да ви привеждам толковата факти из България, дето се случва да умира някой богаташ и едва ще остави няколко хиляди лева за бедните, а милионите не дава никому. Отива в другия свят да го съдят, а за кого

задържа милионите? – Имал синове, та те да ги ядат. Не, умираш ли, ще раздадеш парите си на бедните и ще кажеш: Господи, всичко, каквото ми даде, раздадох го, за да изпълня Твоята воля! А сега питат: Господ спи ли, та не вижда всичко това, което става? Ако има някой, който вижда всичко, това е Бог. Той не спи, Той всичко вижда. Ако има някой, от чието око нищо да не е избегнало, това е Бог. Казват: Докажи! Всичко се доказва. Страданията, които идват, какво показват? Болестите, които съществуват, какво показват? Неразположенията които се явяват, какво показват? Имате ли едно обяснение за всичко това? Кой от вас се радва на своите смущения? Кой от вас се радва на своите страдания? Аз не съм имал случай досега още, да дойде някой при мене със своето страдание, със своята болка и да каже: Учителю, аз се много радвам. Защо? – Имам си една малка болка, едно малко страдание. Всеки, кой-как дойде, казва: Учителю, аз искам да ми вземеш тази скръб. Чудни са тия хора! Как е възможно да няма карамбол? Всички тия хора седят на кувертата на един параход, който се люлее всред развълнуваното море. Параходът се люлее, как е възможно ти да се държиш? Ама направи така, да не се люлее. – Няма какво, параходът се люлее, и ти ще се люлееш. Аз ако искам да направя нещо, няма да заповядвам на парахода, ще заповядам на морето. Пък и на морето няма да заповядвам, но ще заповядвам на въздуха горе. Пък и на въздуха няма да заповядвам, но ще заповядвам на ония горе, които регулират живота. Ще им кажа: Затворете прозорците, спрете онези вентилации! Е, казват, това е научно обяснение! Прозорци няма на небето. Е, добре, ще ви дам друго научно обяснение: срещнали се едно топло, и едно студено въздушни течения, та образували вятъра. Как дойдоха туй топло, и туй студено течение? Как така, едните елементи да станат студени, а другите топли? Това са все сили в природата. Чудни са хората! Дойде някой път някоя муха около мене, и аз правя своите опити с нея. Духна полека върху нея. Тя седи на ръката ми, не бяга и си обяснява, какво става. Казва си: Дойде едно топло течение. Аз духна по-силно.

Сега тя избяга, и си казва: Това е едно студено течение. Отде дойде това течение? – От мене иде. Тя отива при другите мухи и им казва: Днес имаше едно силно течение. Силно течение имало! Това е една подигравка. Такива са нашите детински схващания. Сегашните ни схващания, и в науката са такива. Хубави са тия наши схващания, те служат за размишления, но казвам, че ние още не сме дошли до самата истина, чрез която да си разясним нещата, да урегулираме отношенията си. И сега, за да не се люлеят хората толкова много, аз мога да кажа на тия разумни същества да спрат туй течение. Ще им кажа: Моля, спрете туй течение, понеже параходът се много люлее. И те ще го спрат. И сега, тази муха, ако би ми се помолила, ако би ми казала: Моля ти се, спри това течение, защото от тебе идва то! – Аз бих я подухал по-леко. Туй ще бъде един лъх, една приятна топлинка отгоре ѝ, и тя ще се зарадва.

Сега, ние, отричаме разумните неща. Казваме: Няма Господ. Това е едно верую загнездено не само в българите, но и във всички други народи. Навсякъде има неверници, но има и набожни хора. Набожни хора наричам тия, които като погледна, в очите им се чете, че те имат едно верую, което почива на една вътрешна опитност, а не на някакви философски твърдения. Хубави са тия открития на философите, но трябва да имате една опитност като на Сведенборг. Трябва да имате една такава опитност, че като поставите върху нея своето верую, да не се разклати ни най-малко. Туй ще бъде една положителна, обективна наука, както е положително изгряването и залязването на слънцето, както е положително и изгряването на звездите; тази наука ще бъде тъй положителна, както е положително всичко на земята, защото вие считате всичко на земята за реално, за положително. Ако имаме едно верую, то трябва да бъде като Истината. Истината засяга еднакво всички хора, тя еднакво дава свобода на всички, според степента на тяхното развитие. На всяко същество трябва да се дадат условия свободно да се развива. И действително, Бог е дал на всички същества грамадни граници да се развиват свободно. Между земята и

месечината има грамадно пространство, в което земята свободно се разхожда. Между слънцето и земята също така има грамадно пространство. Злото е там, че ние често правим неестествени връзки. Често хвърляме мост между себе си и друг някой човек, и като се сприятелим, скарваме се. Ако се скарваш, по-добре не се сприятелявай! Ако се скарваш, приятелството няма смисъл. Приятелството трябва да е поставено върху едни здрави връзки. Някои казват: Хайде да ожeним този! Добре да го ожeним, но ако тази женитба стане причина тия хора да се карат, тя няма смисъл. Предназначението на женитбата е съвсем друго. Ако вие се жените, за да народите деца и да се карате, какъв смисъл има това женене? Всичките неща трябва да бъдат разумни. Детето трябва да бъде разумно, да обича майка си и да пази свещено нейната ограда. Дете, което не обича майка си и не пази свещено нейната ограда, не е разумно дете. Ако един учител образува един клас, в който да стават скандали, какъв смисъл има този клас? Ако се образува една държава, която да ограничава своите поданици, да ги затваря и убива, какъв смисъл има тази държава? Не, членовете на тази държава трябва да живеят в мир, да има любов между управляващи и управляеми. Ако няма любов, какъв смисъл има тази държава? Казват: Да се защищава. Да, но в ангелския свят, в Божествения свят, между управляващите и управляемите на една държава има любов. Когато любовта се тури като база в една държава, тогава всички нейни поданици ще могат да живеят един щастлив и прекрасен живот. Ако ние приемем едно религиозно верую, и си търсим недостатъците, какъв смисъл има то? Ако туй верую ни събира с цел да се сближим, да станем разумни и да се свържем с Бога – разбирам, има смисъл тогава!

И тъй, злото у нас е осъдено на разрушение. То представлява онази неорганизирана, изостанала материя от миналите съществувания, която се разлага. Тази материя не влиза в състава на един духовен човек. Злото представлява сили, които имат противоположно действие в човешкото развитие. Ако вие се

съмнявате, направете един малък психологически опит. Като направите този опит, ще видите, че в света има известни сили, които действат в едно направление, и други сили, които действат в обратно направление. Например, вие сте неразположени, крайно недоволни сте от живота си. Намерете тогава един много добър човек, пълен с любов. Концентрирайте ума си към него и вижте, каква промяна ще стане у вас. Щом почнете да мислите за него, не е важно, дали той знае това, или не, веднага вашето недоволство ще почне да се топи, вашият ум ще се просветли, и вие ще кажете: Сега разбрах че животът има смисъл. Защо става това? Понеже в този добър човек има други сили, противоположни на вашите, та като се докоснете до него, той изменя направлението на вашите сили към добро. После, направете и друг опит. Някой път сте разположени много, радостни сте. Веднага концентрирайте ума си към един лош човек и ще видите, че няма да се мине и половин час, и ще ви обхване голяма тъга, голяма мъка, която ще измени настроението ви. Следователно, и вие, като индивид, така влияете на хората. Ако сте добри, всеки, който се докосне до вас, ще му влияете в добра насока. Като казвам добри, разбирам вътрешното състояние на душата. Ако сте лоши, който се допре до вас, веднага ще промени своето състояние в лошо. Някой път казвате: да бъдем добри! Добър човек е онзи, у когото Божията Любов се влива постоянно. Това се казва „втичане“. Също така добър е онзи човек, у когото се втича Божествената Мъдрост и Божествената Истина.

И тъй, някой пита: Как да познаваме Божествената Любов, как да познаваме, че ни е посетила? – Щом отправиш ума си към Бога, Божествената Любов ще се влее в тебе, и ти ще усетиш, че сърцето ти се отваря. Ако си богат човек, сърцето ти ще се отвори, и ти ще раздадеш 100 – 150 – 200 хиляди лева на този – на онзи; ако си земеделец, ще дадеш от имането си на бедни, трудолюбиви хора; ако си учен и умен човек, ще отвориш училище за бедни, да се учат. Туй прави Божествената Любов, като дойде. Тя дава свобода на всички

хора. Щом дойде онази егоистичната любов, ти като видиш, че някой има пари, започваш да правиш с него гешефти, туй онуй, докато му вземеш всичките пари, и той остане последен просяк. Защо се свърши работата така? Казваш: Е, усложнение е станало. Дойде някой беден човек в едно религиозно общество, дето се говори за Бога, и поиска някаква помощ, но те го изпъдят и си казват: Е, такава е волята Божия. Трети някой пък, като не може да живее по Бога, тръгне на широко из пътя и си казва: Е, такава ми е кармата. Други някой от външния свят, като не може правилно да си постави живота, казва: Е, такива са икономическите условия. Един ще каже едно, друг – друго, и считат, че въпросите са разрешени. Не е така, братко. Икономическите условия ни най-малко не са тия, които ни спъват. Икономическите условия трябваше ли да спрат пробиването на онзи тунел между Швейцария и Италия? Бурите на моретата можаха ли да спрат англичаните да си правят тези великани параходи? Какво не направиха хората! Вятърът спря ли ги? Не, като излезе вятърът, те му се опряха. Вятърът казва: Опряха ми се тия хора. Взеха всичко в съображение и разумно работеха. Мислите ли, че ако ние служим така разумно на Божественото в себе си, че нашите кораби ще потънат? Не, те ще устоят на туй море. Но, ако не служим разумно на Божественото в себе си, тия малки наши кораби ще потънат в морето. Тия малки кораби, това са тия ангели, които Бог изхвърли от небето, т.е. прати ги на земята да се учат. Той ги тури в материята, дето и до сега работят. Ако тези градове засега са разрушени, има и добри причини за това разрушение. Нали така постъпват и сегашните лекари? Като се явят някои заразени места, или като се яви някоя инфекция по тялото, те си служат с лекарства, които изгарят инфектираната част. И вие ще употребявате принципа на Любовта като една положителна сила навсякъде в живота си. Употребите ли тази сила, каквото и колкото неблагоприятно положение или условие да срещнете, тя всякога ще окаже едно смекчаващо действие и ще облекчи положението ви. Най-първо тя ще произведе една промяна в

ума, в сърцето и във волята ви, а после ще произведе една смекчаваща атмосфера и наоколо ви. Хората, които са около вас ще омекнат, и животът ви ще стане по-сносен. Аз не ви говоря за Любовта, като една мека сила. Не, не, вие съзнателно трябва да опитате, как действа Божията Любов във вас.

Та, казвам сега на всинца ви: Вложете в сърцата си Божията Любов и не чакайте да дойде тя след хиляди години! На онези пък, които са я вложили, казвам: Разширете вашата канализация: Любовта е една велика сила и вие можете да я опитате. Вие още не сте опитвали величието на Божията Любов, в която има едно голямо разнообразие. Вие още не сте опитвали красивото, хубавото. Ще го опитате в туй разнообразие. А като носите страданията, тия страдания ще укрепят корените на вашия живот, да станат по-силни. Върху тези корени ще се появят клоните, а клоните ще произведат радостите. Скръбта е последствие от злото, а радостта е последствие от доброто. Следователно, злото образува корените на човешкия живот, а доброто образува клоните. Тъй е създал Господ – злото да работи вътре в почвата. Затуй казва пословицата: „Корените на знанието са горчиви, а плодовете – сладки“. Туй е вярно. Не се старайте да направите тези корени сладки! Не се старайте да дадете обратно направление на корените, нагоре, защото те ще изсъхнат. Корените трябва да имат направление към центъра на земята. Без зло, вие не можете да живеете. Оставете корените в по-гъстата материя, в почвата, а клоните нека останат в по-рядката материя, във въздуха. После, не разрешавайте въпросите така бързо, да казвате, че някои хора са материалисти. Оставете тия хора! Те работят долу в почвата, трябват ни на нас. Мас трябва за колелетата, за да върти машината.

И тъй, ако разгледаме съвременното общество с всички тия прояви в него, ние не трябва да роптаем против тях, но трябва да гледаме разумно да ги поправим. В съвременните училища при възпитанието на младите ние трябва да дадем една съвършено нова насока, нови методи. Разбира се, тия методи не могат да се дадат тъй,

както в тази моя беседа, но казвам, че има методи, чрез които човечеството може коренно да се измени. Аз не съм за тия залъгвания, за тия палеативни средства, но трябва едно коренно изменение на човечеството. От всичкото това старо трябва изцяло, коренно да се освободим. Другояче не може! Има биологически закони, които видоизменят старото. Ако онова дете, което до деветия месец живее в утробата на майка си, излезе преди този срок навън, то със своето тяло не ще може да живее – ще умре. Но, докато е в утробата на майка си, между неговото тяло и това на майка му има ембриологически връзки, посредством които то живее. В човека сега се гради едно тяло по-хубаво, по-красиво, по-издръжливо от сегашното, и между него и новото тяло пак има една такава нишка. Като се освободим и от това тяло, ще се създаде друго тяло, и тогава ние ще започнем един съзнателен, духовен живот. Но за това нещо се изисква един нож, като този на Ешавора и добродетели, като тия на Бенам. И като се докосне този нож до вас, трябва да се произведе една светлина. Ще кажете: Дали този човек говори Истината? Не е важно, дали аз говоря Истината: аз зная, че говоря Истината, но важното е, дали вие възприемате тази Истина. Не е въпросът, какво говоря аз, а – как живея. Говорът ни ще бъде съобразно живота, който живеем. Няма нищо скрито-покрито пред Бога! Следователно, този Бог, за когото ви говоря, не е без форма. Той е най-красивият. Ако вие бихте видели Бога в Неговото тяло, само тогава бихте си Го представили. Ако Христос казва, че е Бог, то е затова, защото Бог се изявил в човешка форма. Значи, човешката форма играе известна роля в света. И действително, целият космос е съставен по образа на човека. Всички съвременни учени хора, които са дълбоко осведомени върху тайните на Битието твърдят същото. Целият космос се представя във формата на един човек. Следователно, всяка една част от твоето малко тяло отговаря на съответната част от туй велико тяло. Известни звезди от млечния път, или от което и да е съзвездие, или пък известни системи могат да се разговарят с теб, където и да се намираш ти. Те

имат станции в твоя мозък. Ако разбираш езика им, всеки ден ще можеш да чуеш по една новина, станала на слънцето, на Юпитер, или на коя и да е друга звезда. Казвате: Можем ли да говорим за звездите? – Можете. Разумният може да говори, но глупавият как ще говори? За глупавия са затворени звънците на тия станции. Казвате: Забранено е да говорим за тия неща! Ами за какво да говорим? – За пари, за пари! Ами че парите са разпределени в света! Определено е кому колко да се паднат. Още като се раждаш, има един закон, който определя, богат ли ще бъдеш, или не. Ако не си определен за богат, и 100 чифта цървули да скъсаш, няма да успееш. Ако си роден да бъдеш богат, богатството ще си дойде и без да го търсиш. Тия, които са богати, то е не защото са много умни, не че са съумели да го добият, но то само си идва. Реките как идват? Не мислете, че за да дойдат реките, земята прави някакви усилия. Не, те сами си идват. Турците казват: „Ако ти е определено на късмета богат да бъдеш, богатството само ще си дойде“. Богатият е определен богат да си бъде. Богатството си иде, като някое място богато с растителност. Ученият е определен учен да бъде. Сиромахът е определен сиромах да бъде. Има сиромашия, която аз бих предпочел пред богатството. Такава сиромашия е една велика служба! Аз не говоря за онзи сиромах, който се смущава от положението си, който хвърля главата си от отчаяние, но аз говоря за онзи сиромах, който, заобиколен от жена си и децата си, радва се, пее. И като има един хляб, изяждат го с благодарност и казват: Добър е Господ и за напред! В онази благодарност на разумното сърце, хлябът в този свят може да се увеличи. Някой казва: За да се направи добро в този свят, изискват се големи усилия. Не, да се прави добро, това не е мъчна работа. Ако аз имам 100 зрънца, какво ми коства да бръкна в земята, да направя дупка и да ги посея? За да посея едно зрънце трябва ми само една минута. Пет минути седя някъде на почивка – пет зрънца ще посея. След 10 години какъв резултат ще има? Колко ябълкови дървета ще израснат? Ако на всяка почивка посявам по едно зрънце, това посяване ще има много добри последствия. Седне някой,

мисли си нещо. Какво мислиш бе, братко? Вземи едно семенце и го посей в земята! Ама чакай да прочета някоя книга, да видя как се посяват семенцата. Не ти трябва никаква книга, никаква наука. Бръкни с една пръчка в земята, посей семенцето един сантиметър навътре в почвата, сипи му малко водица отгоре, и свършена работа! Ти посаждай, Господ ще му мисли. Ама чакай да видя по какъв план да ги наредя. Бе посаждай и не мисли! Ние все чакаме друг да нареди тази работа. Така е и по отношение правенето добро. Казваме: Няма условия за правене на добро. – Има условия.

И тъй, иде денят за един велик изпит! Вашият Учител ще дойде пред вас със своя нож, на върха на който ще има най-ефикасната отрова. Ако във вас се намери някаква лъжа, някакво зло, вие ще изгубите живота си, но ако излезете тъй чисти, както говорите, вие сте на правата страна. Никаква лъжа да няма във вас! Да съзнаваш в себе си своите погрешки, да се стремиш да ги изхвърлиш и да кажеш: Има неща в мене, които не са чисти, трябва да се очистя и нищо да не крия. Това е благородство! Вие не трябва да криете своите погрешки, но да бъдете доблестни да ги изправяте. Вие казвате: А, той иска да ни замотае! Ами ако аз ви замотая, какво ще добия? Не, важното е във вас да се прояви Божественото. Сега аз седя тук пред вас, спрял съм се и искам да бодна по едно семенце. Ами за кого правиш тия работи? – За вас, за вас садя тия семенца. Правете и вие така, бодвайте навсякъде по едно семенце! Като се срещнете, бодвайте по едно семенце! Вие казвате: Да бъдем благородни! В какво седи благородството на вашия характер? – В Любовта. И наистина, ако имате Любов, Мъдрост и Истина, пътят ви ще се отвори. Туй небе, което е организирано от висши същества е отворено пред нас. То се интересува за живота на един добър човек. И няма по-красиво нещо от това! Казват от там: Какво прави еди-кой си човек от София, от Петербург, от Париж, от Токио, от Пекин? Говорят с тия души, интересуват се за тях. Небето е съставено от велики души, и затова е велико в своите действия. То не е дребнаво. Ангелите са велики души.

Някой казва: Ангелите не са като хората. Да, не са като хората. Грях няма в тях, но в тях има една велика душа, която изпраща своята светлина към хората, да изправя техните криви възгледи. Някой път, като ви слушат, как мислите за Бога, те се чудят. Защо мислите така за Бога? Защото сте изпъдили Бога от сърцето си, от ума си, от волята си. Като последствие на това, вие сте изгубили живота, светлината и свободата, изпаднали сте в една вътрешна борба и затуй страдате. И какво ви остава тогава? – Остава ви робството, остава ви злото, остава ви тъмнината. И после казвате: Е, трябва да умрем. Защо? Защото стават усложнения, защото такава е волята Божия, защото такава ни е кармата, такива са икономическите условия. Не, въпросът не седи в това. Въпросът е да възприемем Божията Любов, защото тя разширява човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа и се проявява всеки момент. За тази Любов няма нищо невъзможно. Тази Любов носи онова необходимо знание, с което можем да се справяме при всички мъчнотии в живота. Тази Любов е в сила да възкреси сина ви. Вие искате физическо възкресение. Не, възкресението не е физически, то е духовен процес. Онзи човек, който е духовен, той възкръсва веднага. Такъв човек напълно те разбира, на него може да се разчита всякога. Кой е честен човек? Ако аз съм един богат човек, ще те извикам и ще ти кажа: Занеси тези пари в Париж, в Лондон или където и да е другаде, и ако ти направиш тъй, както искам, ти си един честен човек. Ако торбата не отиде на място какво показва това? Е, хубаво, тези торби отишли ли са на мястото си? Като говорим за честност, аз не разбирам тази обикновената честност. Под честен човек аз разбирам този, който е честен в цялата си душа: честен спрямо всички души, честен спрямо цялото човечество, честен спрямо Бога, ангелите. Туй разбирам аз под думата [„]честен човек[“]! Ако си престъпил някъде, веднага да искаш да изправиш грешката си.

И тъй, Бог ще съсипе онези градове напълно. Сегашното положение ще се измени, ще дойде положение на живот, в който няма да има вече смърт. Тогава вие ще живеете в светлина и няма да

има нужда да се учите по този стар начин. Този ще бъде денят, в който Ешавора ще изпита своя ученик Бенам. Ще го пита: Живял ли си тъй честно, както Бог изисква? Като кажеш, че си живял честно, ще дойде изпитът. И каквито бъдат резултатите, това ще покаже, доколко си възприел онази велика Истина. Това е което наричат „претегляне". Нали се казва за онази сляпа богиня Темида, че тя тегли постъпките на хората? Аз се чудя как са представили Темида със затворени очи! Това е една изопачена представа. Очите на Темида са много отворени, на четири гледат. Когато някой човек направи някоя погрешка и не я изправя, тя държи очите си отворени, но щом чуе, че някой съгреши и изправи погрешката си, тя си затваря очите. Тя ходи със затворени очи пред праведните, а с отворени – пред грешните. Тя е много благородна, но има една служба да претегля и казва: „Срамувам се за своята служба"! Като види, че някой греши, не забравя службата си, веднага взима драмовете, окото ѝ не мръдва – претегля и прави своите заключения. Темида, това е богиня на скръбта. Тя причинява скръб на хората, когато грешат.

И тъй, само този е велик ученик, който може да издържи последния си изпит. Вие казвате: Дано Господ бъде добър към нас, да не бъде много строг, много взискателен. Няма защо Господ да не е много строг. Господ си има програма, и ние трябва строго да изпълним Неговата воля, според тази програма. Тази програма е строго определена, тя е дадена всекиму според силите и затова всеки може да изпълни волята Божия и да приеме едно благо.

Всеки един от вас може да направи опита, да концентрира ума си към един добър човек. Намерете в света един добър човек, където и да е той, и направете опита, за да се уверите. Щом се уверите, съединявайте се повече с добри хора. Не ходете да търсите лошите хора. Аз гледам, някои от вас със свещ търсят лошите хора. Не ви трябват много такива, един ви е достатъчен. Не търсете лошите, но добрите хора търсете със свещ! За туй се изисква знание. Добрите хора, това са игли на Витоша. Лошите хора навсякъде ще ги

намерите, но добри трябват! За да ги намерите, трябва да имате знание. Като ги намерите, в душата ви ще стане едно преобразование. Този добър човек ще ви бъде като майка, като баща, като учител, като приятел. Той е един пратеник от небесния свят, дошъл да освети пътя на вашата душа. Той ще бъде нещо реално. И денят, в който го срещнете, за вас ще се открие един нов свят. И казва се в Писанието: „Изпрати Святия Си Дух!“ Давид казва: „Не отнимай туй велико благословение, което Си имал към раба си!“

Сега, Божият мир да почива върху вас! Дано малкото посадено във вас принесе своята полза!

Беседа, държана от Учителя на 16 Ноември 1924 г. в гр. София.

ДА УГОДИ НА НАРОДА

Тогава Пилат, понеже искаше да стори угодното на народа, пусна им Варава, а Исус като Го би, предаде Го на разпятие. (Марка 15:15)

В проявата на разумния човешки живот действат три велики принципа, от които произтичат три закона. Първият закон, с който човек се запознал от най-ранни времена, който е учил до сега, е любовта към себе си, т.е. да обичаш себе си. Този закон всички същества го знаят – от най-големите до най-малките. И най-дребното същество, което едва виждаме под микроскоп, е научило този закон – и то обича себе си. Няма същество, което да не обича себе си.

Вторият закон е тъй нареченият „любовта към ближния“, който закон заставя всички същества да се сдружават в едно, да живеят в общества, да имат отношения едни към други.

Третият и последният закон е „любовта към Бога“.

И действително, човек най-първо е започнал със закона, който се отнася към частите. Законът на егоизма, любовта към себе си, е закон за отношения на частите към цялото. Любовта към Бога или законът за цялото, сам по себе си е непонятен и остава да се проучва за в бъдеще. Когато се говори за любовта към Бога, тази идея е отдалечена, непонятна. Хората казват: Ами че какво нещо е любовта към Бога? Любовта към себе си я разбираме, но какво нещо е любов към Бога, ние не можем да разберем. Аз ще ви определя какви са отношенията на всичките видове любов, но какво нещо е сама по себе си тази велика любов, тя е необяснима. Какви прояви могат да се явят в любовта към себе си? Ти си богат, имаш голям двор и си отглеждаш кокошки, патки, пуйчици. Ставаш сутрин рано, забъркваш им малко зоб, нахраниш ги, грижиш се за тях, обикаляш ги по няколко пъти на ден. Всички тия същества живеят около тебе, привидно ти минаваш

за техен господар, и всички ти се радват. Те мислят, че ги обичаш. Обаче един ден, тъй както ги наобикаляш, погледнеш на една, на друга от тях, докато хвърлиш око върху някоя мазничка, приличничка кокошка и си казваш: Тази ще ме развесели. Нали, най-после, и аз ще трябва да живея? Обиколиш около нея 1–2 пъти, докато я хванеш, а тя мисли, че я обичаш. Заколиш я, занесеш я на жена си и казваш: Жено, мазничка е тази кокошка! Ще я опечем с малко картофки, ще купим малко винце, ще извикаме и музиканти, ще поканим приятели на гости, та едно хубаво угощение ще си устроим! Тъй върви животът. Това е любов! И вие, като наблюдавате, виждате, че като хванат тази кокошка, тя си покряка малко, но няма закон, който да я защитава. Турят ножа на гърлото ѝ, и тя млъква. Значи, когато ние се радваме, всички други същества наоколо ни страдат. Утре, по същия закон ще хванеш една малка пуйка, едно младо теленце или едно малко агънце и ще го заколиш. Но, ако в душата ти се яви любов към Бога, проявите на този закон са обратни. Ти хванеш една кокошка и ти е приятно, че ще я заколиш, но този закон отвътре ти казва: Ти няма да ядеш тази кокошка, нека и тя си живее така, както и ти живееш. Има за тебе леща, грах, бобец, пък има и плодове: орехи, лешници, смокини, сухо грозде, ябълки, круши, банани. После, има и картофки, зимни ябълки и много други. Господ казва: „Всичко, що човек посади, може да се ползва от плодовете му“. А то е такова разнообразие! И тогава ти казваш: Ще пусна кокошката, ще я оставя да живее. Защо? – Заради Господа. Това е най-малката проява на Божията Любов.

Сега, като изнасям този въпрос, всички казват: Как, ние не трябва ли да живеем? – Трябва да живеем, но разумно. В света има два живота: човешки и Божествен. В човешкия живот действа човешката любов. Какво произвежда тя? – Човешката любов, любовта на егоизма е създала живота на смъртта. Значи, първият закон е родил смъртта. От човешката любов не може да излезе нещо хубаво. Следователно, всеки човек, който вярва в тази любов и я приема като принцип,

непременно ще има в живота си радости и скърби. Живот, в който царува човешката любов, там силният разполага с живота на слабия. Тъй е било навсякъде и във всички времена.

В третия закон, в закона на Божествената Любов е вечният живот. Там смъртта се изключва.

И тъй, по какво се познава човешката любов от Божествената? Там, където царува човешката любов, хората умират. В тази любов човек непременно трябва да умре. Има дълбоки окултни причини, който доказват, защо човек трябва да умре. Човек трябва да умре, защото той не е последното същество, което живее на земята. След него има множество по-малки същества, който трябва да го изядат точно тъй, както и той изяжда други същества. Бацилите на чумата, на холерата и на много други болести, всички заедно решават, че човек трябва да умре. Следователно, човешката любов, сама по себе си, носи известни утайки. Хубава е човешката любов, но поради тези утайки, които носи, кръвта се заразява, става нечиста и човек умира. Тази отрова идва от онези живи същества, които човек изяжда. Щом хванете една кокошка, или едно агне, с цел да го заколите, в тях се заражда чувството на омраза и страх. Тази омраза, този страх днес внесат малко отрова в кръвта на човека, утре внесат малко отрова, докато тия отлагания се натрупат толкова много, че стане съвършено отравяне на кръвта. Тъй че въпросът не седи в това, с какво се храним, но как е приета тази храна. Сега аз не говоря тук в полза на кокошките, да ги защитавам. Да се ядат кокошките, това е от полза за тях, но важното е, че ние сме нарушили принципа, престъпили сме закона на Божията Любов. Не е въпросът и в това, да не ядем месо, но важният въпрос е, че разумният човек не е създаден да яде нито кокошки, нито агнета, нито пуйки. Човек е създаден за съвсем друга храна. И Христос, като слязъл от небето, казал: „Аз съм живият хляб, и който ме яде, жив ще бъде“. Питам: Защо Христос взима думите „аз съм живият хляб“?

Изобщо ние, съвременните хора, трябва да се пазим от всички заблуди на миналото, които временно изпъкват в нашето съзнание. Тъй както е светът, даже и най-умните, и най-добрите хора имат възможност да се заблудят в живота си. И най-опитният пътешественик, ако няма компас, може да се заблуди в пътя си. Попадне ли в мъгливо време в някое поле, той няма да знае накъде е изток, запад, север и юг и виж, заблудил се в посоката си. Ако той е много умен човек, ако е наблюдавал природата, няма да изгуби пътя си, но мнозина от вас може да се забатачите. Тогава, как ще познаете накъде е изток? Денем, например, в мъглата, как ще познаете накъде е изток, накъде е запад, накъде е север и накъде е юг? Ако сте наблюдавали камъните, ще познаете по тях. Тия камъни, който са към север, имат едни краски, а тия, който са към юг, имат други краски. Следователно, камъните ще бъдат вашият компас. Ще вземете едно камъче и то ще ви покаже накъде е изток. Като намерите изток, по особени математически предположения ще намерите и другите три посоки, а оттам и своя път.

Сега, вие казвате, че трябва да живеете. В какво седи сегашният ви живот? Животът седи ли в яденето? Не, яденето е само едно условие за живот. Животът седи ли в спането? Не, спането е само едно условие за живот. Животът седи ли в мисленето? Не, мисленето е само едно условие за живот. Животът седи ли в чувствата? Не, чувствата са само едно условие за живот. Животът седи ли в работата? Не, работата е само едно условие за живот. Е, тогава в какво седи самият живот? Животът ние не го разглеждаме вън от нас. Животът сме ние. Някои искат да разглеждат живота обективно. Вие не можете да разглеждате живота обективно. Щом извадите живота вън от себе си, вие сте мъртви. И тогава, за какво може да разсъждава, за какво може да мисли мъртвият човек? Следователно, посоката, в която ние се движим сега е да придобием живота. Кой живот? Не този егоистичният, човешкият живот, но Божествения. Ние имаме човешкия живот, но той не ни задоволява, той е живот, който

постоянно носи промени. Каквито реформатори и да се явят на земята, каквото и да ви говорят, нищо не могат да направят, за да изменят човешкия живот. В него има две състояния. Едното състояние е състояние на скръб, а другото – на радост. Вие не можете да ги измените. Който иска да бъде радостен на земята, непременно трябва да бъде и скръбен; и който е скръбен на земята, непременно ще бъде и радостен. Вие може да кажете: Защо Господ е направил света така? Не, Господ не го е направил така. Днес и философи, и обикновени хора казват: Защо е така студено на земята? Защо Господ изпраща студа? Не, студът и топлината земята ги произвежда, студ и топлина има само на земята. Слънцето изпраща само енергията, там няма никакъв студ. При съвременните изчисления на учените, които твърдят, че на слънцето има топлина от 35 милиона градуса, как е възможно да се говори за студ? Е, тогава защо има студ на земята? Какво нещо е студът? – Малко количество топлина. Следователно, земята образува топлината, земята образува и студа. Студът и топлината са качества на земята. Аз казвам, че ние сме причината за скръбта, и за страданията на земята, а Бог изпраща Любовта, т.е. тази топлинна енергия. И тъй, скърбите и страданията са наши състояния. Ти скърбиш. Защо скърбиш? – Защото си изгубил нещо. Ти си радостен. Защо? – Придобил си нещо. Каква философия има в това? Причината да скърбиш е, че си изгубил нещо, или че искаш много нещо. Но утре като го придобиеш, пак ще го изгубиш и след това пак ще бъдеш скръбен. Имаш къща – радваш се, но утре като изгори къщата ти, ще бъдеш скръбен. Ражда ти се син – радваш се, утре умре син ти – скръбен си. Имаш приятел – радваш се, утре го изгубиш – скръбен си. Е, добре, при всичкото това разочарование, което ние, съвременните хора имаме от хиляди години насам, потърсихме ли неизменното? Ние всички приличаме на Наполеон, наполеоновци сме, но в какво отношение? В едно сражение при Ватерлоо, Наполеон взел участие със своята кавалерия, но по пътя, през който трябвало да мине имало една дълбока пропаст. За да премине тази пропаст,

трябвало голяма част от пехотата да я запълни и отгоре над тия трупове да мине Наполеон със своята кавалерия. Ние всички се хвърляме в тази пропаст, и като мине Наполеон над нашите кости, казваме: Нека Наполеон победи! Наполеон победи ли? Къде са резултатите на наполеоновите войни? Къде са резултатите на римския цар Цезар? В края на краищата всички тези велики резултати се свеждат към нищо. Често, богатите американци, които обичат разнообразието, отиват някъде на север, в студените места и там имат обичай да си правят грандиозни палати от лед, който светят отлично, но като дойде пролетта и лятото, те се стопяват, служат им само за 3–4 месеца. Всичко туй, което ние градим, това са палати, направени от лед. Къде ще остане нашият труд?

Тук, в прочетения стих се говори за един управник, Пилат, човек с високо обществено положение, съобразителен, с тънък ум като на римлянин, който, за да угоди на народа си, предал Христа в ръцете им. Той казва: „Аз искам да направя една услуга на юдейския цар, да Го пусна, но народът не иска“. Не, за да има благоволението на своя народ и за да му угоди, Пилат им пусна Варвара, а Исус, като Го би, предаде Го на разпятие. Питам: Защо Пилат искаше да угоди на народа, и защо предаде Христа на разпятие? Защо еврейските първосвещеници въстанаха против Исус? При това, вие казвате, че в света има един велик Божествен закон, че Господ царува навсякъде. Ако Господ е велик и царува навсякъде, как тъй допуска да стават в Неговото царство такива анормалности? Така щях да разсъждавам, ако защитавах една материалистическа теория. Аз щях да извадя съвсем друго заключение, щях да кажа, че няма Господ в света, че няма Божи Промисъл, че това е празна работа, че онова е празна работа и т.н. Всичко е празна работа, а кое е пълна работа? Кое е най-реалното? – Да се наядеш. Хубаво, това за което хората казват, че е най-реалното, трябва да го пълниш по три пъти на ден, и все пак се изпразва, изтича. Значи, човек е една пукната стомна, която постоянно се пълни и изпразва. Най-после, тази стомна се съвършено

изпразва и я няма никаква по света. Тогава записват името ѝ и казват: Този човек беше един виден поет, един виден философ! Да, той беше една пукната стомна. И какво остави на света? – Някакви тъмни странички. Той възпял някаква пукната стомна, някоя мътна река, някой мътен извор и т.н. И всички тия възпети реки, извори и дървета, в заключение пресъхват и изсъхват. Най-добрите хора от вас, даже и тия, които минавате за светии, не сте толкова добри. Някои ви гледат весели, минавате за ангели, но това е само добрата ви страна. Не сте от много добрите. Вие приличате на онази мома годеница, за която годеникът се хвалил, че била кротка, благородна, въздържана и възпитана. Един ден той завежда при своята годеница един от приятелите си, да я види колко е благородна. Като ги черпила тя, той нарочно я спъва с крака си, и тя пада, събаря цялата табла със сладко, чаши, лъжички – всичко на земята. Станала, изтърсила дрехите си от праха и направила вид, че това не я безпокои, но като слязла долу, от гняв, от недоволство, прехапала края на масата, даже дупка направила. Едва след като се оженили, нейният възлюблен разбрал, че тя имала зъби. Един ден, като бил недоволен от нея, той я набил, но в това време тя го нахапала добре и му казала: Знай, че ти можеш да биеш, но аз имам зъби да хапя. Затова хората казват: Да са здрави тия зъби! Тогава, где е красивото в живота? Вие се заблуждавате, като мислите, че красивото е в човешкия живот. Аз ви говоря самата истина, но не като на деца. Аз няма да говоря това нещо на децата, защото, ако разрушим на децата куклите, ще има голяма врява и плач. Аз не ви считам за деца, мисля, че сте минали тази детинска възраст. Ако някои от вас се занимават още с куклите си, нека вече ги турят в куфарите си. Не е време вече за кукли. Вие, които сте надрасли куклите, питам ви: В какво седи живота? – Е, да се учим. Не, ученето е едно условие за живот. – Е, да се оженим. Не, жененето е едно условие да развиваме живота си. – Е, да оженим дъщеря си. Не, това е едно условие да се освободим от товара си. Тогава, в какво седи същността на живота? Казва Писанието: „Да познаем Исус, да вярваме

в Него“. Че коя жена не познава своя мъж? Коя от вас не е тичала и плакала подир него с четири реда сълзи и казвала: Без тебе не мога да живея – умирам! С тебе само мога да живея. Е, защо след като го вземе пак умира? И той казва, че без нея не може да живее – умира, а само с нея може да живее, но след като я вземе, пак умира. От къде произлиза това противоречие? Други се спират и казват: Такъв е животът! Ами вие как можете да се произнасяте, че животът е такъв? Да, сегашният живот е такъв, но това не е истинският живот. Нека придобием истинския живот, че тогава да говорим.

И тъй, Пилат искаше да угоди на народа. Защо трябваше да бие Исус и да Го предаде на разпятие? Питам: Защо Господ не се намеси в работите на Пилат? – Господ не обича да се меси в хорските работи. Той казва: „Работата на Пилат е да угоди на народа и да предаде Исус на разпятие, а моя работа е да Го възкреся, да Му дам живот, да Го направя знатен и да Го покажа за един образец, как трябва да се живее за в бъдеще“. Вие сте чели Евангелието, знаете, приблизително за колко време се свърши тази процедура на съдене. Близо три дни се продължаваше тази процедура на съдене, на разкарване на Христа при Кесаря, при Пилат, примиряваха се, докато най-после трябваше да заколят Христа като една кокошка, да послужи за едно угощение – нищо повече. Значи, при цялата тази процедура Пилат трябваше да угоди на народа. Не е лошо човек да угажда. Угаждането само по себе си е добро, но на кого трябва да угаждаме? Ако ти угаждаш на себе си, ще умреш; ако угаждаш на ближните си, ще умреш; ако угаждаш на Бог, ще живееш. Когато човек иска да угоди на Бог, той не може да се надява на хората, да каже, че аз като живея за Бог, ще имам благоволението и на хората. Не, онзи, който е дошъл до идеята да служи на Бог, той толкова е зает с тази велика мисъл, че на него не идва наум да се занимава с дребнавостите в живота. Вие се намирате в положението на онзи ученик, който дошъл при един велик индийски Учител и му казал: „Учителю, искам да ме научиш на изкуството да познавам законите на великата Любов“. Той му дава следният изпит:

Ще излезеш на пътя и ще видиш трима души – един велик адепт, един брамин и един военен. Ще отидеш при всеки един от тях и ще му удариш две плесници. После ще дойдеш да ми кажеш, какво научи. Излиза ученикът на улицата и вижда този адепт, който се занимавал с една велика идея за човечеството; вижда брамина, вижда и военния, който се занимавал с планове за освобождение на своя народ. Отива първо при военния и му удря една плесница. Не останало време да удари и втората плесница, когато военният му удря две плесници и то по-силни от неговите. Отива след това при брамина, удря му две плесници, и той тъкмо дигнал ръката си, но веднага му дошла мисълта, че не трябва и се спрял, свалил ръката си надолу. Отива най-после при адепта, удря му две плесници, но този даже не помръднал ръката си, не обърнал никакво внимание. Ученикът се връща при своя Учител и му разправя, как военният му ударил две плесници. – Не е лошо нещо ударът, но трябва да знаеш, че това е сегашната съдба на света. Там, като удариш една плесница, ще ти ударят две. Браминът пък представлява сегашната законност, тия обикновени вярвания, затова той дигнал ръката си, но после я свалил. Малцина обаче са хората, като този адепт, който бил толкова много вдаден в размишленията за доброто на човечеството, че даже и не забелязал тези две плесници. С това си мълчание той казвал: „Когато твоят ум, когато твоето сърце се препълнят с желание за тази велика Любов, ела при мене, аз ще ти покажа истинския път".

И ние сме такива пътници, пратени тук на земята. Дойде някой при тебе, удари ти една плесница, и ако ти си по-силен, ще му удариш две, като този военен. Ако си като този брамин, ще разсъждаваш за моралния свят. Ще ти ударят две плесници, но ти само ще си повдигнеш ръката и бързо ще я свалиш надолу. Но, има и трето положение. Можеш да бъдеш и като този адепт и да не забележиш, че са ти ударили плесници.

Сега, мнозина казват: Условията на живота са такива. За условията не говорете! Условията вие ги създавате. Бог е едно

същество, от което изтичат само блага. Но, ако ние направим в себе си подпушване за Божествената Любов, туй подпушване произвежда пропукване на съзнанието в нас. Когато налягането в една канализация е голямо, то може да произведе пропукване тъй, както и напорът на Божествената Любов може да пропука съзнанието на всеки един от нас. Божествената Любов е една сила, която трябва да мине през човешкия ум, през човешкото сърце и през човешката воля – изобщо през всичките части на тялото.

„И Го предаде на разпятие“.

Тогава, ние питаме: Къде е Господ? Някои може да кажат, че няма Господ. Аз питам: Как е възможно, как стана това нещо, че този слабият човек, който не можеше да се защитава, когото евреите предадоха на разпятие, днес Му се кланят 500 милиона хора, и Го признават за Бог? Вие ще кажете, че Той беше Господ. Не, Господ никой не може така да Го разпъва. Сега, няма какво да се спирам да обяснявам другата страна на въпроса, но силата е в това, че Божественото работи чрез страданията. Бог работи в противоречията на човешкия живот. Да допуснем, че вие се намирате в положението на Христа. Какво ще направите? Ако имате един кобур, няма ли да го извадите да се защитавате? Казвате: Разбира се, че ще се защищавам. Е, хубаво, ти ще се защитаваш, но какво ще спечелиш? – Ще убиеш душата си, а може и тебе да убият. Питам: Къде е юначеството тогава? Казваш: Защитавам се, за да бъда жив. Аз не наричам силен човек този, който може да убие своята душа, който може да убива и другите хора. Силен човек е онзи, който може да обръща своите неприятели в приятели. Следователно, смисълът на живота седи в това: от противоречията, който се явяват в нашия живот, да извадим отлична поука. В този стих имаме две противоречия. Как трябва да ги примирим?

Преди повече от 25–30 години, двама американци отиват да посетят Ниагарския водопад, но се понапили малко. Решили да се поразходят с лодка по течението на водата, над водопада, обаче не

усетили как водата ги подела и ги завлякла към водопада. По едно време лодката се намерила във водите на водопада, всред най-силното течение. От това силно течение лодката се обръща надолу и единият от тях пада, а другият успява да се залови за една канара и остава на нея. Водопадът под него реве, бучи. Събират се американци от една страна, канадци от друга – мислят ден, два, три, как да го спасят. Лодка не може да отиде до там. Всички се заинтересували от този случай. Как мислите са го спасили? Съвременното човечество се намира на този камък всред водопада, както този американец – на тази канара. Брегове отстрани има, но този водопад отдолу реве, и при най-малкото подхлъзване – всичко е свършено! Най-после американците решили да прехвърлят с един топ едно въже на канарата, и този там да се завърже здраво с него. Сега оставям по-нататък историята да предаде факта. Вие прочетете историята, да видите, дали този американец се спасил, или не.

Друг случай: един американец, след като живял известно число години, намерил, че животът няма смисъл, омръзнал му и решил по някакъв начин да се прослави. Да стане поет – не може. Да стане учен – не може. След като мислил дълги години, дохожда му най-после следната идея: да обкове хубаво една бъчва, да я осмоли добре и да я постели с пластина, че с нея да слезе от водопада. Отиват неговите приятели заедно с него, за да пуснат бъчвата горе от водопада. Пускат го отгоре, и водата го поема. След като го въртяла около половин час, другарите му вземат бъчвата, отварят я, но той вътре едва диша. С мъка се събудил от това зашеметяване. Другарите му го запитват: Е, как беше положението ти в бъчвата? – Втори път и целия свят да ми дават, не влизам в бъчва и от водопад не се спускам. Има един закон, според който, човек може да бъде знаменит само един път. Първият път е знаменит, но като повтори същия опит, той е знаменит наполовина; третият и четвъртият път вече не му обръщат внимание. Този американец научил един закон: и цял свят вече да му дават,

втори път не влиза в бъчва, за да премине водопада. Задънен човек не трябва да бъда, слава не ми трябва.

И тъй, първият искал да се разходи с лодка по водопада, но остава на канарата. Вторият минава водопада с бъчва, а третият поискал да мине водопада по въже. Първият път минава водопада с върлина в ръка, за равновесие. Вторият път го минава без върлина, а третият път, за да покаже своето изкуство, минава водопада с друг един на гърба си, и вече без върлина. Това е изкуство! Харесва ми този човек.

И аз бих желал всеки от вас така да мине водопада. Всеки християнин трябва да мине този водопад три пъти: един път с върлина в ръка; втори път без върлина, а трети път без върлина и с човек на гърба, без да изгуби присъствието на духа си.

Сега, вие ще ме запитате: Какво трябва да правим с тия страдания, които бушуват, които разяждат сърцето ни и смущават ума ни. Казвам: Ти ще имаш присъствието на духа, като онзи американец, който минава водопада един път с върлина, втори път без върлина и трети път с човек на гърба, та светът като се бушува отдолу, нищо да не те смущава. Можеш ли да направиш това, добре; не можеш ли да го направиш, слез от въжето, на тебе не ти се пада никаква слава. Един вярващ трябва да има доблестта на този американец. Той трябва да стои даже и по-горе от него. Всякога, когато дойдете до големите мъчнотии в живота, кажете: Аз ще мина по това въже. Христос се намери на това въже, и трябваше да го мине, а не че нямаше сила. Той имаше сила, но неизбежно беше минаването по това въже. Христос имаше сила да ходи по водата отгоре; Той можа да нахрани 5,000 души с пет хляба и две риби; Той имаше ясновидството да каже на Петър, че загубената монета е погълната от една риба, и там да я търси, но в този случай, той не си послужи нито с едно от тези средства. Значи, с всичко това Христос ни научи на един велик урок. – На велика преданост към Бога. Той казва: „Аз ще изпълня този велик урок, ще изпълня Божията воля, а

това, което не мога, това великото е Неговата работа“. Има неща, които ние, като хора ще ги извършим, а има неща, който ще оставим на Бог да ги извърши. Кои неща? Например, ти след като умреш, къде ще отидеш? Какво казваше Христос? След като те обезчестят, след като ти вземат всичко, откъде ще дойде славата ти? За това нещо, казва Христос, има кой да се погрижи. Туй е съгласно с Христовото учение, защото на друго място Христос казва: „Не търсете слава от человеците, а от Бога“. Човешката слава лесно може да се вземе, човешкото богатство лесно може да се вземе, но славата от Бога, животът от Бога, никой не може да го вземе.

Сега, при туй положение, всеки трябва да има опитността на Божията Любов. Всеки от вас трябва да дойде в съгласие, в съприкосновение с тази велика същина. Тогава ще разбере, че човешката любов е във връзка с Божията Любов. Между Божията и човешката любов има такава връзка, каквато между една бомба и нейната запалка. В Божията Любов има същите резултати, каквито и в бомбата, а човешката любов е запалката на този вечен живот. Ако няма нищо, което може да порази връзката между Божията и човешката любов, човек естествено ще дойде до това положение, да познае Божията Любов, да познае вечния живот. Неговото съзнание постоянно ще се развива. При това положение той ще мине от човешката любов към Божествената. Следователно, човешката любов е една стъпка, която води към Божията Любов, към вечния живот. Христос съзнаваше това и каза: „Моят живот е свършен, аз свършвам с човешката любов и заживявам вече с Божията Любов, с вечния живот“. Пилат Го предаде на разпятие, биха Го, разпнаха Го, но днес 500 милиона хора вярват в Него. В какво вярват? Те вярват, че Христос е умрял и възкръснал. Те вярват, че Христос може да спасява човечеството. Но, има нещо, което те трябва да възприемат. Кое е то? – Те трябва да възприемат онази Любов, чрез която душата и духът бяха свързани с Бог. Там, в Писанието е казано: „Не дойдох в света да сторя моята воля, но волята на Отца, който ме е проводил“.

Каква е волята на Бога, който ни е изпратил на земята? Съвременните християни смятат, че за да изпълним волята Божия, трябва да се откажем от всичко. И казват: При туй положение, при такава обстановка, животът изгубва всякакъв смисъл, в него няма вече никакво задоволство. Ако няма ядене, ако няма пиене, ако няма спане, ако няма удоволствия, тогава в какво седи смисъла на духовния живот? – На земята има спане, на небето има почивка. Яденето в небето е свързано с процеса на придобиване. И ангелите ядат, хранят се, и те имат обеди като нас, но след като се наядат, усещат едно разширение, техният живот става по-изобилен и те разбогатяват. У нас не е така. Човек, след като се нахрани, първо време, докато е млад се разширява, но после, колкото повече яде, той постепенно остарява и нищо не придобива. Защо човек до известна възраст расте и придобива, а после остарява и се смалява? Съвременната наука казва, че обмяната на веществата не е правилна, т.е. човек харчи повече енергия, а придобива по-малко. В младините си човек придобива повече енергия, а в старините си придобива по-малко енергия, вследствие на това остарява. Защо именно в старините си, когато човек е по-умен, харчи повече, а придобива по-малко, а в младините си, когато е по-глупав, придобива повече, а харчи по-малко енергия? Това е в противовес на този закон, който казва, че умният човек трябва да печели повече. Защо е така? – Младите хора живеят по-близо до Бога, а старите хора живеят по-далеч от Бога. Малкото дете вярва на всичко, каквото му се каже, а старият човек е философ, той казва: Ти не ме учи, аз съм минал през това, опитал съм го. Детето вярва на всичко, а старият казва: Донесете ми книгата да прочета! Той проверява всяко нещо. Той е като неверния Тома. Всички стари хора са все томовци. Той казва: Аз да пипна малко, че тогава ще се уверя. Старите казват: Ние сме стари хора, умни хора, да пипнем малко, да се уверим. Ние, старите, умните хора, няма да се оставим така да ни лъжат, да ни заблуждават! – А, старите хора не могли да се лъжат! Те именно се лъжат най-много. Например, някой стар, умен човек, има

две дъщери, моми за женене. Дойде някой момък, и той се излъже – продаде дъщеря си, отгоре на това даде ѝ 40–50,000 лева, за да я бие този момък по три пъти на ден. Ти, като си стар, умен човек, защо даде дъщеря си да я бият по три пъти на ден, а отгоре на това даде ѝ 40–50,000 лева зестра? Значи, ние сме майки и бащи, които продаваме дъщерите си, за да ги бият по три пъти на ден. Така и еврейският народ предаде Христа в ръцете на Пилат, да Го разпне. Пилат произведе съдебната процедура. Той беше отличен съдия, и в негова власт беше да освободи Христа, или да Го разпне. Аз мисля, че всички сегашни съдии приличат на Пилат, поизмият си ръцете според едикой си закон, и свалят от себе си всякаква отговорност. Аз ви говоря символично. Има такива примери в света. Отиде някой търговец при началника на гарата, помоли го да му отпусне един вагон, за да изнесе стоката си. Началникът на гарата не отпуска вагон, отказва му. „Моля ви се, господин началник, зимно време е, имам жена, деца в къщи, услужете ми!“ – И вдигне двете си ръце нагоре, посочи 10-те си пръста. Какво означава това вдигане ръцете нагоре? Това значи: Аман господине, моля ви се услужете ми, 10,000 лева ще получите от мене, иначе стоката ми ще се развали. Веднага началникът дава разпорежданията си: Отпуснете вагони на този човек. Зимно време е, жена, деца има, да му се услужи. Питам сега: Откъде са проникнали всички тия недъзи в човека? Къде е човещината, къде е благородството му? Подкупването не е само тук. То съществува и на други места. Аз ще ви приведа друг такъв пример. Някоя жена се оженва за някого. Тя трябва да бъде честна в отношенията спрямо мъжа си, трябва да го обича. Но, гледаш я, тръгне с мъжа си, уж върви с него, а поглежда друг някой мъж. Веднага той я запитва: Какво поглеждаш? Не се минава много време, мине някоя жена покрай тях, и сега пък мъжът поглежда. Какво поглеждаш? – Е, хубавичка е. Тъй, тъй, хубавичка е. Смешни са хората! Турците казват: Не е лошо нещо да гледаш хубавото. Лошо нещо е когато се зароди в тебе една ревност, нещо нечисто. Когато казваш, че обичаш единия, а искаш да

обсебиш и другия, и го лъжеш, играеш си с него, това честно ли е? Къде е човешкото? Да любиш, това разбирам, но в името на любовта да играеш, да лъжеш, това не разбирам. В човешката любов лъжа се допуска, всичките тия отношения се допускат, но в Божествената Любов лъжата абсолютно не се допуска. Закон има за това!

Вие често си мислите: Как ли живеят съществата на небето? – Много хубаво си живеят, идеално си живеят. Ако една двойка от небето, която живее във всичката чистота, дойде на земята и допусне помежду си най-малката съблазън, най-малката нечистота, те не могат да се съберат повече заедно, разводът помежду им е свършен. Тук на земята те могат да грешат, могат да проявят някаква слабост, но в небето няма условия да се греши. Тук, на земята, докато мъжът се освободи от жена си, ще види и пати. Той я пъди, тя не си отива; тя го пъди, той не си отива. На небето такива неща няма. Туй е един велик закон в Божията Любов. И тогава казвам: Когато Божията Любов започне да действа, в нас се ражда това велико съзнание, велико разбиране на нещата и ние вече не можем да мислим за някакво престъпление. Достатъчно е само да помислим за онази велика същина, която стои пред нас и ние заставаме в положението на човек. Аз съм началник на гарата. Някой се обръща за услуга към мен и си вдигне ръцете. Казвам: Приятелю, и без да си вдигаш ръцете, аз мога да ти услужа, няма нужда да ги вдигаш.

Сега, всички ние страдаме от един голям недъг, искаме да угодим. На кого? – На народа. Още на кого искаме да угодим? – На себе си. Още? – На своите приятели. Още? – На своите ближни. Още на кого? – На този, на онзи, на всички. Да, ще угодим на всички, но в края на краищата ние безследно изгубваме своя живот. Ние, съвременните хора, се люлеем. Даже напреднали души има, които се съмняват. Няма какво човек да се съмнява. Важният въпрос в света не зависи от това, на какво място седи свещта, на какъв свещник е поставена, дали на дървен, на сребърен или на златен, а зависи от нейната светлина. Свещта може да е поставена и на някой камък,

важното е дали гори и как свети. Следователно, всяко учение трябва да съдържа в себе си живот, трябва да има дух. Божият дух, който изтича от всички хора, трябва да бъде за тях една обща връзка, да ги съединява в едно. И тогава някои запитват: Как ще позная, дали съм в Бог, или вън от Него; как ще позная кога съм Го намерил? Казвам: Ръката как познава, дали е намерила човека, или не? Щом ръката е здрава, тя е на човека отгоре, намерила го е. Щом е здрава, тя ще се ползва от всички сокове. Щом ръката се отсече, тя се отделя от тялото, не може да се ползва от соковете му и започва да се разваля, да мирише. Дотогава, докато имаш в себе си мир, една непоколебима вяра, ще имаш светлина, знание, ще имаш една интелигентност; докато имаш Истината в себе си, ще имаш свобода; докато Любовта царува в тебе, ти ще имаш живот, ще бъдеш свързан с Бог. Когато твоята любов започне да се разколебава, животът ти се намалява и светлината ти става мъжделива; когато се усъмниш в Истината, свободата ти се ограничава, и ти изпитваш едно голямо стеснение. Ако ти не се пазиш, може да се откъснеш от Бога и да изгубиш живота си. Въпросът е, че любовта към Бога дава разширение на душата и обич към всички хора. Аз не ви говоря за тази любов, която вие знаете. Няма да се спирам да ви обяснявам различията между Божията и човешката любов, но казвам, че човек трябва да проучи човешката любов във всички нейни проявления. Вие сте я опитвали във всичките ѝ проявления, няма какво да я опитвате сега. Има една Любов, която не сте опитали, тя е Божествената. За да я опитате, вие ще минете през живота на Христа. Сега мнозина от вас ще кажат: Ама няма ли друг път? – Няма друг път в света. Това е единственият път, на който са сложени много мъчнотии и препятствия, за всички души, и който преодолее всички тия мъчнотии и препятствия, той ще придобие всички блага. И Бог опитва всички хора, дали те са възприели Неговата Любов. Псалмопевецът казва: „Опитай ме, Господи, и виж, дали съм възприел твоята любов, опитай сърцето ми“.

И тъй, от Пилат ще научим две отрицателни качества: да не угаждаме като него на хората, и да не предаваме Христа да Го разпъват. А какво трябва да правим? – Ще вземем положителната страна от действията на Пилат: ще угаждаме на Бог. И, вместо да предаваме Христа да Го разпъват, ще Го предадем на Неговите приятели, на Неговите апостоли, които Го обичат. Когато Пилат питаше: Искате ли да ви пусна Исус, то значи, че той имаше свобода да стори това нещо, в негова власт беше да пусне Христа. Казвам: Дайте свобода на вашия дух! Писанието казва: „Не запечатвайте Духа, оставете Го да работи!“ Във всеки човек работи Божественото, и ако вие дадете надмощие на човешкото, на животинското, на неразумното във вас, последствията на този живот са лоши, катастрофални. И онези, които са възприели Истината, които са влезли в този път, трябва да бъдат смели, да вървят напред, за да достигнат съвършенството, целта на вашия живот. Съвършенството е за истинските ученици. Мнозина от вас има да учат закона на жертвата, на самоотричането; някой пък има да изучават известни добродетели, а онези, които са минали това, трябва да изучават самоусъвършенстването, да се проявят и да дадат образци на Божията Любов. Например, мнозина казват, че и без пари можем да живеем. Кой може да живее без пари? – Само умният човек може да живее без пари. Не разбирайте, че тия пари трябва да ги имате в джоба си. И Толстой казваше, че може без пари, но се качваше на влаковете и пътуваше с тях. Ако ние възприемем това положение, че може без пари, тогава не трябва да се качваме на никакви влакове, на никакви коли, все пеш трябва да ходим. Тогава и без обувки трябва да ходим, и да носим само това, което сами можем да си направим. Толстой като проповядваше това, влезе в едно противоречие. Ние можем без пари, но парите трябва да се заместят с друго нещо. Като казвам, че можем без пари, то ще бъде само тогава, когато сърцата на хората се обсебят с Божествената Любов. Любовта трябва да служи като разменна монета. Какво значи да работим без пари, и любовта да бъде разменна

монета помежду ни? Да допуснем, че ти дойдеш в моя дом да работиш без пари и от любов. Тогава аз ще ти кажа: Братко, благодаря ти за Божията Любов, която прояви към мене, отсега ти имаш моята любов и аз ще кажа на всички мои приятели да ти услужат. Ето разменната монета. Еди-кой си господин тръгва за Америка и няма познат никъде никого. Веднага аз кажа едно слово на един мой приятел, и той го приеме, настани, прегледа. Кажа му: Приятелю, нагледайте този човек, дайте му безплатен билет, дайте му храна, дайте му всичко, от каквото има нужда. И такъв един човек може да мине свободно от единия край на света до другия без пари – всеки ще му услужи. Но кога? – Когато тази любов изпълни сърцата ни.

Та, не е лошо, когато тия противоречия съществуват в света, но от този свят трябва да научим два закона. Ние трябва да бъдем тъй активни, както светът е активен. Работливи са лошите хора. Аз уважавам един вълк. За да си вземе едно агне, той ще обиколи най-малко 10 кошари. Оттук-оттам ще го гонят кучета, но все ще си вземе едно агне отнякъде. Работлив е той! Аз не мога да осъдя един вълк, че си взел едно агне. Ние със закон сме провиснали на куки агнетата, и това не било престъпление! А престъпление било това, че един вълк си взел едно агне! Веднага му теглим куршум. Казват: Ние имаме право. Това е човешко право. Тия ваши разсъждения не са прави. Всичко в света си има смисъл. В съвременния свят, при всичкия този тор, при всичките тия отрицателни мисли, ние очакваме някакво подобрение. Не, ние трябва да имаме сила да превърнем всичко това в добро и да спрем злото. Аз ще ви приведа един пример, който един мой приятел, виден и учен българин ми разправи. Той ми пише от Германия следното: [„]Аз досега в дявола не вярвах, и в сатана не вярвах, пък и сега не вярвам, но преди един месец сънувах един сън, който ме убеди, че има дявол в света. Тъй, както видях сатаната насън, той беше по-голям и по-силен от мене, но глава нямаше. Разбрах, че ако му дам моята глава, той ще може да направи много нещо, но ако не му дам главата си, нищо не ще може да направи.[“] В света ние

даваме своята глава на дявола, затова хората полудяват. Някои хора ги е страх от дявола. Няма защо да се страхувате, но не си давайте главата и мисълта на дявола! Дръжте си главата! Писанието казва: „Ще смиря сатана под нозете ти“. Тогава вие ще приличате на онзи светия, който се помъчил да смали дявола и тъй успял да го омагьоса, че го затворил в една стомна. Тъй затворен в стомната, светията го накарал да го разведе из целия свят, та дори и на Божи гроб. Най-после дяволът го запитал: Ти ще ме мъчиш ли повече? Няма да те мъча. Светията отворил стомната и го освободил. И тъй, когато дяволът влезе в стомната, омагьосайте го, той ще отстъпи. Вие само си турете ръката отгоре, и той ще извърши отлични работи. И затова ние не трябва да казваме: Колко жесток е бил Пилат! Пилат беше човек, като всички хора, със слабости. И най-благочестивите християни някой път проявяват такива слабости.

Днес, от всички хора, се изисква изучаване на Божията Любов. Затова трябва да се започне от човешката. Не се плашете, че човешката любов ще изчезне из света. Не, и милиони години още човек ще има към себе си любов. Даже и в Нирвана като влезе, пак ще останат частици от тази любов. Някои мислят, че като влязат в Нирвана няма да проявят любов към себе си. Казвам: Ами от къде се яви егоизма в тия съвършени духове, които излязоха от Бога? Във всяка една частица на човека съществува любов към себе си и затова егоистичната любов у човека се проявява и ще се проявява. Всяка една любов обаче, си е на мястото.

И тъй, ние ще изучаваме тези три велики проявления на любовта. Глава на нашето битие ще бъде Бог. Казва се в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината“. И тъй, на първо място седи любовта, която имаме към Бога. След това любовта, която имаме към себе си, която ще създаде дробовете и артериалната система. И най-после, любовта към ближните ни, която ще направи ръцете, краката и стомаха. Следователно, в тези три принципа ще се облече човешкият дух и ще живее съобразно Божията Любов. И тъй: съобразно Божията

Любов ще работя, ще мисля и ще заповядвам на всичко нисшо в себе си; съобразно своята любов ще дишам, а съобразно любовта си към ближния ще работя навън, ще се проявявам.

Пилат, който предаде Христа на разпятие нямаше глава. На него ще турим Божията глава, та като дойде втори път, няма да разпъва Христа. И Христос, като дойде втори път, ще му покаже, как трябва да постъпва, ще му покаже къде е неговата слаба страна. Христос ще му даде един добър урок. Елифас Леви разправя един малък анекдот, в който ще намеря образа на Пилат. Сатана, след като работил 2,000 години в света, след като дал на хората една хубава опитност, те не го слушали повече, не искали да го знаят за нищо. Един ден той излязъл да си почине, спрял на едно каменисто място, навел си главата и си размишлявал: „Така е, учих, учих света и като го научих, днес никой не те почита. Аз постъпих неразумно, че предадох своето учение на тия неблагодарни хора“. По едно време вижда Христос, че идва по направление към него и Сатана му казва: „Е, много късно идваш при мене“. Защо? – Преди 2,000 години, когато бях толкова силен, толкова богат, ти не дойде при мене да ти дам всички тия светове, които имах на разположение, но идваш сега, когато нямам нищо. – Не, аз не идвам за твоите царства, му казва Христос, аз идвам да ти помогна. Сатаната е човек снажен, мускулест, но Христос видял в гърдите му впити две големи, черни змии. Христос се приближи при него, побутна тия змии, и те паднаха на земята. Христос тогава му каза: „Да, ти много хубаво учи света“. Това е една алегория. Да не казвате: Ето какво ни проповядва този човек, че сатаната трябвало да дойде да учи хората. Ами че сатаната и сега ви учи. На какво ви учи? – Пушки да си правите, да се убивате и на какво ли не друго, но сега сатаната е реформиран. И този новият, реформиран сатана ще върви по съвсем друг път. Той ще върви съобразно Христовото учение.

И тъй, коя е главната идея? – Ще поставите Божията Любов като глава на вашия живот, вашата любов – като дихателна система, а любовта към вашите ближни – като условие за създаване на крака,

ръце, стомах, изобщо като удове на вашето тяло. Тогава философията на вашия живот ще се осмисли. Вие може да направите един опит и ще видите, че този опит ще излезе сполучлив.

Беседа, държана от Учителя, на 23 Ноември, 1924 г. в гр. София.

КОЙТО СЕ УЧИ

А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участник във всите си добрини тогоз, който го учи. [Галат. 6:6]

„Който се учи, и който го учи“, са двете важни думи в стиха, а другите са обяснения и допълнения. Който се учи е ученик, а който го учи е учител. Който се учи е човекът на земята, а който го учи е Бог, горе на небето. Който се учи е детето, а който го учи е майката. Това са все сравнения.

По някой път нам се вижда, че животът е лесен за разбиране, то е, защото той така се опростотворява в ума ни, като че няма никакъв смисъл. Защо е така? Защото всички неща, който се опростотворяват, изгубват смисъла си. Някой път животът ни се вижда толкова сложен, че ние съвсем се оплитаме. Това са две крайности. По някой път някой учен човек мисли, че всичко знае, а друг някой мисли, че знае много малко. И двамата са под един знаменател, но се различават в съзнанието си. Онзи, който мисли, че знае много, не е виждал човек по-учен от себе си, затова мисли така. Онзи пък, който е срещал по-учен човек от себе си, казва: Има хора, който знаят много, тъй че аз, в сравнение са тях, малко зная. Следователно, за да прави човек тия сравнения, трябва да има едно дълбоко вътрешно разбиране, не трябва да мери нещата със себе си. Ако мери с себе си, няма защо да прави сравнения.

И тъй, казваме: Който се учи. Това, да се учи човек, е едно вътрешно подбуждение, един вътрешен стремеж. Най-великото състояние вътре в човека е да се учи. Онзи, който иска да осмисли живота си, трябва да се учи. Онзи, който иска да живее, трябва да се научи, как да живее, т.е. той трябва да добие закона на Любовта.

Сега, всички думи „да се обичаме, да вярваме, да имаме знания“ по настоящем изискват обяснение. Какво значи да знаеш? Всеки казва, че знае. Това, което хората знаят, не е знание, то е паметарство, т.е. знание по памет. Еди-кой си чел някоя книга, еди-кой си чел някой роман, еди-кой си чел някое научно съчинение, запомнил нещо от него и казва: Аз зная. Е, какво знаеш? – Зная, че земята се върти около слънцето. Ти провери ли това? – Не, четох в еди-коя си книга. Тогава ще кажеш: Четох в едно научно съчинение, един учен казва, че земята се върти около слънцето. Друг някой казва: Аз зная, че от земята до слънцето има 92 милиона мили разстояние. Ами ти измери ли го? Не, но зная. Чудни са хората! Друг някой чел нещо по същия въпрос и казва, че разстоянието между слънцето и земята е 93 милиона мили. При тия две твърдения се явява разлика от един милион. Казвам: Какво е това научно измерване, което ражда разлика от един милион? Питам тия учени: Как измерихте туй разстояние? – Е, в математиката има известни ъгли, та измерването става по големината им, по дължината на техните страни. Какви са тия ъгли, какви са тия страни? Как е възможно: Единият измервал с ъгли, другият с прави линии и да произлезе разлика от един милион километра? Какво е това измерване на ъглите? Това е един метод, с който си служат учените, аз го наричам „метод на предположение“. Така, в турски език има известни думи, които се пишат по един и същ начин, но имат различно значение. Турчинът като срещне някоя такава дума, казва: Не иде на калем [кадем?] тази дума, кажете друга някоя. Той пише, пише, нищо не излиза. Например, в турския език думите лопата, шивач и сляпа коза се пишат по един и същ начин. Един турски началник пише до кмета да му се изпратят 40 лопатари – хора да ринат земя. Кметът чете, чете, казва: „На нашия началник трябват 40 кюркчии“. Праща му 40 кюркчии да шият, т.е. 40 шивачи. Началникът пише, че не му трябват шивачи. Кметът мисли, мисли, казва си: „Сигурно началникът има много работници, та му трябват 40 слепи кози“. Няма какво, изпраща му 40 слепи кози. Началникът

пак повтаря молбата си: „Изпратете ми 40 лопатари“. Едва при този случай кметът се досеща, че началникът иска 40 лопатари, работници и му ги изпраща.

Та, сега и ние в нашите изследвания направим една погрешка, че втора, че трета, докато се изправим. Под „знание“ подразбирам известни истини, които ние сме проверили веднъж, дваж, докато получим най-после най-малкия, микроскопически резултат. А тези знания, които сте добили само от четене, без проверка, без опити, те се отнасят до паметта на човека. Ето защо, всички истини, които взимаме от другите хора, трябва да ги проверяваме. Когато изучаваме живата природа, трябва да я разглеждаме като една книга, оставена пред нас за проучване. Всички животни, всички растения, всички звезди са Божествените азбука, слогове и предложения на невидимия свят. Зад този свят, който ние виждаме, съществува един невидим, много по-съвършен, по-обширен от видимия. Следователно, туй видимото е азбука, чрез която можем да се домогнем до невидимия свят. Срещаме един вълк и казваме: Вълк е това! Добре, каква роля играе този вълк в природата? – Много проклето животно е вълкът! Защо, в какво седи неговата проклетия? – Дави овцете. Е, че ако е така, човек ги дави повече. Какво лошо има в това? Вълкът ще изяде 1–2–3–10 овце, а човек ще заколи много повече, при това, ще накълца месото им и ще го консервира. Значи, и вълкът яде овце, и човекът яде овце, а при това човекът минава за праведен, за светия. Защо вълкът да е виновен, а човекът да не е виновен? Човекът е, казват, господар. Следователно, като господар, той имал право да яде овце, а вълкът – няма. И слушаме ние днес всички религиозни хора да казват, че в Писанието било казано, какво всичко живо е създадено за да се яде. Аз ще направя едно възражение. Когато Господ създаде крушата, какво каза, дървото ѝ ли да ядем, или плода ѝ? Питам те: Ако ти отидеш да изядеш една круша със стеблото ѝ, с дънера ѝ, какво ще стане с тази круша? Казват: Трябва да ядем! Да, но ще изядеш само плода на крушата, а семенцата ѝ ще посееш. Ако ти

изядеш една круша, а семенцата ѝ посадиш, имаш право да я ядеш, но ако опапаш цялата круша, заедно със семенцата ѝ, казвам: Ти не си нищо друго, освен един червей, който знае само да гризе – ти не си разбрал смисъла на живота. И сега, някои казват: Явили се в света едни неправоверни хора. Защо не са правоверни? Защото казват, че не трябва да се яде месо. А тия, които казват, че трябва да се яде месо, те са правоверни! Но, в първата глава на Битието се казва, че човек трябва да се храни само с плодове. И казва по-нататък Писанието, че царството Божие не седи в ядене и пиене. Ами в какво? – Когато ядеш, да ядеш само това, което Бог е определил и то с благодарност. Разбира се, това се отнася до вярующите хора, до тия, които са умни, които имат разбирания. Онези хора, които вярват в Бога, аз ги харесвам. Под думата „вярующ“ човек аз подразбирам този, който разбира дълбокия смисъл на нещата. Ако ти внесеш в твоя организъм храна, която може да отрови кръвта ти, и с това да повлияе върху здравето на децата ти, тази храна полезна ли е? Днес има спор между всички лекари по въпроса за храната. Едни доказват, че месото е вредно, а други доказват, че не е вредно. Аз казвам: Има и друго разсъждение. Медът на пчелите е сладък, но не и самите пчели, които са в кошерите. Човек може да си вземе малко медец от пчелите, той е господар на това, но не е господар и на самите пчели. Следователно, в сегашните условия, при които се намираме, вярующият човек има право да вземе млякото на кравата, това му е позволено, но да вземе месото ѝ, това нигде в Божия закон не е писано. Аз говоря за вярующите, за онези, които обичат Бога. Днес хората се оправдават с това, което се пише в Светото Писание. Защо? Защото взимат тия истини и ги тълкуват буквално. Ако вземем този стих, дето Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми“ – и го тълкувате буквално, какво ще стане? Вие ще се изядете един друг, ще изядете даже и най-светите и най-учените си хора. Учениците Христови поставили този въпрос пред Христа ребром, той да им разясни скрития му смисъл. Христос им каза: „Този стих се отнася до моите

думи. Ако не приемете думите ми, които са Словото Божие, Духът Божий, и не станат ваша плът и кръв, вие не може да придобиете живот вечен“. С туй Слово трябва да се храните постоянно, и туй Слово трябва да излиза от устата на онзи, който вярва. Ако всички ние схващахме въпроса така живо, ако всички ние обичахме Бога с всичкото си сърце, ако Бог не беше за нас една отвлечена единица, едно отвлечено същество, за което да спорим, дали съществува или не съществува, всичките наши недоразумения и криви заключения щяха да изчезнат. Сегашните недоразумения, които съществуват между хората, произтичат от факта, че тези хора не са в връзка с Бога. Законът в природата е следният: Всяко същество, което не е във връзка с Бога, няма условия да живее. Растенията, които са извън почвата, изсъхват; рибите, които са извън водата, умират; птиците, които са извън въздуха, умират. Същият закон, същата аналогия се отнася и до човека. Човек може да излезе вън от Бога, може да не вярва, но в това неверие той ще внесе мрак и тъмнина в душата си, ще изгуби светлината си, ще изгуби смисъла на живота си.

Та, казвам: Във всяко нещо има смисъл. Например, като срещнем един вълк, какво означава вълкът, какъв смисъл има той? Срещнем мечка. Какъв смисъл има тя? Често ние уподобяваме човека на някое животно. Казваме: Вълк е той, мечка е той, овца е той. Христос пък казва за себе си: „Аз съм живият хляб“. Какво означава живият хляб? Някои наричат Христа „Агнецът Божий“ – пак уподобяване правят. Какво означава това? И в този смисъл, някои народи от старите времена, като са разбирали това нещо, са се покланяли на някои животни, като са ги считали за символ на нещо велико. Ние се чудим, например на египтяните, как е възможно, те които са били толкова културни да се кланят на техния апис – животно от рода на млекопитаещите. Нима ние днес не се кланяме пред онази каса, пълна със златни, звонкови монети? Нима ние не се кланяме пред онзи богат банкер? – Покланяме се и пред пълната каса, покланяме се и пред богатия банкер. При това, като влезеш при него, очите ти са

отворени на четири. Защо? Казваш: Е, нужда имам. Сега, въпросът не е за външните хора, да оставим тях настрана, въпросът се отнася до вярващите, до онези, които вярват в Бога. Питам: Опитали ли сте вие вашата сила, как можете да противостоите на парите, да живеете без тях? Това, че не можете да живеете без пари, не е само едно верую, това е едно внушение. Учените хора правят опити в това отношение и са забелязали, че когато се тури една мисъл в човека, той не може да ѝ противостои. Някой път устоява, някой път – не може. И в живота има такива наклонени плоскости, че като те турят на някоя от тях, не можеш да устоиш. Там е изкушението! Представете си, че някой иде насреща ви с револвер, но вие не можете да се браните, няма ли да се намерите в изкушение? Представете си, че някой иска да изнасили жена ви. Вие няма ли да извадите револвера и да го убиете? Това са все предположения, неща, които може да станат, може и да не станат. Но, щом ти живееш в Бога, как е възможно, да дойде някой да направи едно престъпление против волята Божия? Следователно, ние в живота си правим допускания, предположения за това – за онова и все казваме, че вярваме в Бога. Вие имате дъщери, синове, но си казвате: Възможно е тия деца да ме не гледат на стари години, отгде да зная, затова нека си туря поне малко парици в банката. Вие уповавате на дъщеря си, на сина си, но уповавате и на парите. Казвате: Е, да се намират там малко пари! То значи: Като се намират тия пари, все ще се намерят някои хора, които ще ме гледат, ако не заради мене самия, то поне заради парите. И така, спестиш си 100–200,000 лева. Но, като имаш тия 100–200,000 лева, няма ли да умреш по същия начин, както и ако да ги нямаше? – Щеше да умреш еднакво. И в края на краищата, какво си свършил? Нека разумно погледнем на резултатите в живота. Ама вие казвате: Е, аз да си поживея сега, че като умра, като отида на онзи свят, тогава да бъде каквото ще. Не, това не е правилно разсъждение. След като умреш, ти ще се намериш в чудо, че пак живееш, пак имаш чувства и желания, пак имаш ръце, крака, тяло, както и сега; само че туй тяло, което ще имаш в духовния

свят не е тъй гъсто, тъй грубо, както това, което имаш на земята. Като се намериш в онзи свят, ти ще се учудиш, ще кажеш: Е, имало друг свят! И там ще живееш, ще ходиш, ще говориш, но ще намериш следната разлика: говориш на жена си – не ти обръща внимание; говориш на дъщеря си, на сина си – не ти обръщат внимание; говориш на слугите си – не ти обръщат внимание. Разгневиш се, казваш: Как тъй, тези хора оглушали ли са, оглупели ли са, че не ми обръщат внимание? Разправяха ми един случай за един заминал за онзи свят, дали е верен случай, или не, не зная, но той е следният: Някой си дядо Стоян умрял. Той не бил много благочестив човек, напротив бил голям скъперник, парата делял на две. Като умрял, жена му, децата му си въздъхнали свободно и си казали: Добре, че дядо Стоян умря, та да можем свободно да си поживеем. Те поканили приятели, сложили богата трапеза, да ядат и да пият. Едва се наредили, забелязват, че всичко по масата започва да се разхвърля. Омагьосана е стаята нещо, казват си. Всички чинии, лъжици, вилици започнали да се движат. Най-после някой от съседите се досетил, че това е духът на деда Стояна, който иска да вземе участие в угощението. Наредили тогава на масата чиния, вилица, лъжица и за деда Стояна, сипали му ядене, турили му стол, и след като наредили всичко това, дядо Стоян вече си кротувал, нищо не разхвърлял. Казват: Защо този стол е празен? – Не е празен, дядо Стоян седи на него. Някой ще каже: Това са приказки от 1001 нощ! Че и сегашният свят е от 1001 нощ. Всеки може да провери тези неща и да види, доколко са верни.

И тъй сегашният човешки живот на земята е крайният предел на сегашния космос, дето всичките неща се посрещат: у човека ще се роди нещо по-хубаво, нещо ново ще се създаде. Човекът е крайният предел, крайната граница на битието. По-долу от човека ние не можем да знаем, и по-горе, по-далеч от него, не можем да отидем. Над нас има други, по-висши същества; ако слезем долу в ада, и там има друг свят. Лошите духове нямат нищо общо с нас. Човек се намира

между две противодействащи сили в природата. Всеки е опитал това нещо. Например, някой ви обича, но в даден момент не ви направи една услуга. Веднага у вас се зараждат лоши чувства. Отгде дойдоха те? Те не са ваши, те са чужди. Някои мислят, че адът е образуван от паднали ангели. Не, той е пълен със същества от човешката раса. Той е пълен с всички онези хора, които не са изпълнили волята Божия, които са вървели по свой път, които са вършили най-големите престъпления. Тия същества са жителите на ада, затова водят най-разгулен живот. Всичките тия лоши думи, целият този речник от извратени слова се дължи все на тях, наляво-надясно ги употребяват. Тъй че жителите на ада са хора, не са духове. Духовете не знаят тези думи. Небето пък е пълно само с добри хора. Ами че ангелите са все такива добри хора. Казвате: Господ създал ангелите. Не, това е едно заблуждение! Господ не създава. Създаването е един механически процес. В света има раждане. Раждането е един вътрешен процес, процес на Божествения Дух. Всички напреднали същества са минали по известен път на развитие под ръководството на Божия Дух и са достигнали до тази степен на развитие, в която се намират. Та казвам: Всеки един от вас може да стане ангел, може да стане и дявол, според както живее. И по закона на тази свобода именно човек може да направи и добро, и зло; по закона на тази свобода, именно, човек може да възприеме един добър, или един лош живот. Някои питат: В какво седи добрият живот? Добрият живот седи в това, да споделиш всичко, което имаш със своите ближни. Лошият живот седи в това, да не споделяш нищо със своите ближни. Някои казват: Ами човек нали обича своите деца, своето семейство? Не, това не е мерило, че човек води добър живот. Че и вълчицата обича своите деца, но тази вълчица задига детето на овцата и го занася на своите деца, като казва: Хайде, мама, хапнете си! Питам: Каква е тази любов, за образец ли е, Божия Любов ли е? Следователно, човек веднъж заживял с Божията Любов, веднъж просветен в Божия Дух, живее вече добър живот. Защо? Защото Господ едновременно прониква във всички хора. Телата на

всички хора са под влиянието, под разположението на Бога. Бог разполага с тях. Той едновременно има друго едно по-високо проявление. Когато дойде едно сираче в дома ти, и ти направиш разлика между него и твоите деца, това не е по Бога, Бог не живее вече в тебе. Ти не трябва да правиш никаква разлика между твоите деца и това дете. Ти ще се отнасяш с туй дете тъй, както с твоите, разбира се, ако то бъде скромно. Ти ще бъдеш спрямо туй дете тъй добър, както и спрямо своите деца, защото Духът Божий, който живее в твоите деца, живее и в туй бедно дете.

Ние, съвременните хора, имаме особени схващания за живота, от който произтичат всичките наши нещастия в света. Например често ме запитват: Защо умря моето дете? Защо го взе Господ, трябваше ли да умре? Чудни сте вие хората! Това дете не беше твое. То беше един ангел, изпратен от небето за 10 години при тебе, да придобие една опитност. След като си свърши работата, след като си научи урока, за който беше дошло, Господ си го взе. То се върна на небето. Защо ще плачеш на чужд гроб? Това дете не е твое. Друг пример. Някой взел от някого 10,000 лева назаем и после казва: Защо ще ги връщам? – Ще ги върнеш, ползвал си се от тях. Чудни са тия майки като казват: Защо ми отиде детето? Така да казва един вярващ, то значи да не разбира Божия закон. Това дете не е твое, то е ангелче, което трябваше да си отиде. Умре ли детето ти, ще кажеш: Господи, благодаря Ти, че взе моето ангелче, прати ми друго някое. Пък много ангелчета има по света! Щом твоето ангелче си отиде, иди в друг дом и кажи: Сестро, аз се радвам на твоето ангелче тъй, както и на моето. Пък и нейното ангелче скоро ще си отиде. Че онзи свят е нещо много хубаво! Там има музика, поезия, художество! Там няма караници между мъже и жени, сладък език между тях съществува. Навсякъде слушаш звучен, музикален език. Някои казват: А, страшно е на онзи свят! Дали скоро ще умра? Казвам: Е, да умреш, хубаво е, но не те искат още. Не е добре да умреш, да заминеш от този свят без да са те повикали, че да чакаш с години пред вратата на онзи свят. Ти чукаш, никой не те

приема, ти чукаш никой не те приема. От там ще ти кажат: Не е време още да дойдеш в този свят, ще се върнеш назад. Това е лошото! Има много такива души, които се скитат между този и онзи свят, че не са нито тук, нито там. Това са били все отчаяни хора, които са се самоубили.

Сега апостол Павел се обръща към вярващите със стиха: „Който се учи".

За да разбираме нещата, ние всякога трябва да допуснем известни истини, с които да ги измерваме, да ги сравняваме. Да се съмняваш, това не е знание. Някой се съмнява в някого, казва: Аз се съмнявам в неговата честност. Хубаво, ти, който се съмняваш, честен ли си? Само абсолютно честният човек може да знае, дали другият насреща му и честен, или не. Само абсолютно добрият може да знае, дали онзи насреща му е добър, или не. Само абсолютно разумният може да знае, дали онзи насреща му е разумен, или не. Този, който не е разумен той може само да предполага. Ние трябва да бъдем във връзка със самите неща, или най-малко ние трябва да имаме дружба или общение с някой човек, за да го познаем. Трябва да има една малка обмяна между нашите чувства. После, като срещнем някой човек, казваме: Лицето на този човек е красиво. В какво седи красотата на едно лице? – Всяка една част от нашето лице трябва да бъде жива, а не мъртва. Лицето ни трябва да бъде тъй подвижно, че от всяка част на лицето ни да радиира онази Божествена светлина. От всички части на лицето ни трябва да излизат най-хубавите, най-възвишените неща. То трябва да е като един рефлектор на нашия вътрешен живот. В какво именно седи красотата на някой човек. – Челото му да бъде голямо. Голямото чело на някой човек говори за неговия ум. Някой има голяма глава. Да, но голямата глава не говори за големината на челото, не говори и за ума на човека. Главата на някого може и да е малка, и челото му да изглежда малко, но това още не е мярката, по която да се съди за неговата интелигентност. Голямо чело е това, което отговаря на една математическа величина, на една

геометрическа форма. Широкото, голямото чело показва най-възвишените мисли у човека. Долната част на лицето показва настроенията, възможностите, с които човек може да се прояви. Когато лицето на човека е по-голямо, за него казват: Душа има този човек! Колкото лицето е по-дребно, толкова по-дребнав е той. Но, аз не говоря за онази натрупаност от мазнини по лицето, но подразбирам онова живо, подвижно лице без мазнини. Онзи човек, на когото лицето е претрупано от мазнини всеки ден ще го видиш, че ту заушка се явила в него, ту циреи, ту някаква ангина. Не за такова лице говоря аз, но за онова живото, подвижното, в което всеки мускул играе. Изразителен е такъв човек! И като го погледнеш, благост диша от него, доверие ти внася. В такъв човек няма никакво раздвояване. Аз гледам, някой човек ме погледне и изведнъж бързо си свали очите. Защо? – Страх го е да не проникна в душата му. Няма защо да се страхува – аз отдавна съм проникнал. Ще бъде смешно, почвата да се страхува от водата. Водата е проникнала вече в почвата и постоянно прониква. Водата не създава злото. Някой път тя носи зло, но повече носи благословение за растенията. Следователно, ако този живот проникне в нас, няма какво да се плашим. Тия очи – това са все прозорци. Някой казва: страшни очи има той. Какво страшно може да има в тия очи? Няма нищо страшно в света. Ако ние имаме вяра, че Бог, със своята разумност навсякъде царува, и че всички сме заобиколени с множество свидетели, разумни същества, които се интересуват, грижат за нас, ние другояче бихме гледали на всички неща. Тия същества не ни наблюдават от любопитство, но по някой път, когато дигаме голям шум, те се спират, за да ни помогнат. Иначе, те се занимават със своите работи: те са благородни същества. Каквото и да правим, ние сме забавление за тях. Някой път хората се бият помежду си и казват: Господ не вижда ли, че ми изтръгнаха космите? Тогава Господ изпраща някои от тия разумни същества да примирят хората.

И тъй, ние трябва да изхвърлим злото от себе си, да се освободим от лошите обходи, а за това трябва да се преобразим коренно. Ти вървиш по пътя, виждаш, че някой бие вола си. Какво ще направиш? Аз бих постъпил по следния начин: Ще се спра пред този човек и ще му кажа: Приятелю, какво носиш в колата си? – Е, малко житце, около 3–4 кг. По колко мислиш да го продадеш? – По толкова. Дай ми житото си, аз ще го купя. Ще взема житото, ще му го платя добре и ще освободя воловете от бой. Вие сега ще кажете: Ако почна да плащам всеки ден за туй, за онуй, на къде ще му излезе сметката? Вие сте чудни хора, като се боите, че ще плащате. Ако почнеш да плащаш, всичко около тебе ще протече. Богатството е като един извор. Ти само не го запушвай, отпуши го, то ще протече. Ние всякога туряме прегради и затова не успяваме. Вие казвате: Не може да се прави добро. Не, вечно ще правиш добро. Доброто е един вечен извор. Ти го отпуши и ще видиш, как той ще протече. Доброто е едно богатство. Някой казва: Досега правих добро, но отсега нататък няма вече да правя добро. Не, ти прави добро всякога, не се разкайвай, доброто е вечен извор.

Казва апостол Павел: „Онзи, който се учи, трябва да научи онези велики неща в природата“. От кого? Кой е учителят? – Бог е, който учи. Той може чрез много неща да те учи. Той може да те учи чрез жена ти, чрез децата ти, чрез учителя ти. Ние чакаме сега да се пенсионираме, че тогава да се заемем да работим за себе си, за Бога. Аз следя, правя си своя статистика за тия случаи. Някой казва: Мене ми трябват още 4–5 години, докато се пенсионирам. Добре, пенсионира се, но какво става? – Пенсионира се и умре. Не, човек докато не се е пенсионирал, може да работи, има условия за работа, има и стремеж. Като се пенсионира вече, той не намира цел за какво да работи. Някой казва: Аз като остарея, тогава ще работя за Бога. Той ще изхарчи всичките си сили в един непорядъчен, разгулен живот, и като прахоса всичкия си живот, тогава с тояжката си и с пъшкане, „ох-ох“, ще отиде да проповядва Словото Божие, ще отиде да лекува

болни. Не, младите ще ходят да проповядват Словото Божие, те ще говорят за Бога. Ще кажете: Защо младите само, ами ние, които сме остарели какво трябва да правим? Какво подразбирам под стари хора? Всеки човек, който прави грехове, той е стар, той остарява. А всеки човек, който се възвръща към любовта, се подмладява. Любовта подмладява хората. Почнете да обичате Господа и ще се подмладите. Възлюбете вярата, почнете да проповядвате за Бога, изхвърлете съмнението и лицето ви ще просветне, вие ще се подмладите. Подмладите ли се, тогава и знанието ще дойде. Ще кажете: Може ли тия неща? – Може, ние сме ги опитали. Турете тази мисъл в себе си.

И тъй, ние дохождаме до следното заключение: Животът е в пълно разположение на самите нас. Щом е така, ние можем да подобрим живота си, защото това е волята Божия. Бог, който живее в нас, ни казва, че чрез Него можем да подобрим своя живот, а не трябва да чакаме нашите ближни да подобрят живота си, че тогава ние. Всеки ще подобри своя живот за себе си и ще приложи закона. Когато всички оправим живота си, ще имаме нови отношения един към друг. Тези нови отношения ние не ги знаем. Днес няма отношения между господар и слуга, и дружба няма, но между тях има една стена, която ги дели. Днес няма отношения между Бога и един вярващ, който Му служи само от страх. Днес няма онова правилно разбиране, с което трябва да се служи на Бога, да се разбира онзи великия закон. От любов трябва да се служи на Бога!

Сега, в какво трябва да се учим ние? Ще ви приведа един пример за един от древните царе. Този цар бил много умен, наричал се Синусий. В своята приемна той имал един, стол, украсен със скъпоценности. Пред този стол имало една масичка с всякакви богатства, и онзи, който седнел на този стол, имал право, след като стане от него, да вземе каквито богатства иска от масичката и да ги занесе дома си. На този стол имало надпис: смърт и живот! Обаче, забележително било това, че никой не смеел да седне на този стол. Защо? Под този стол имало някакви дупки, в който се криели кобри,

който излизали веднага от дупките си, щом някой се осмелявал да седне на стола и го ухапвали. Правилото за сядането на стола било следното: Всеки, който искал да седне на този стол, трябвало да бъде с голи рамене и гол гръб. Следователно, ако той може да издържи на ухапването на тия кобри, той можел да вземе туй богатство, ако не издържи, моментално умирал. Мнозина опитвали този стол и знаели, какъв е. Какъв е? – Който обича, нека го опита.

И тъй, ние, съвременните хора, всякога седим на този стол, който носи смърт. Ние желаем външни богатства, от който умираме. Външните богатства днес раждат омраза между хората. Защо? Защото щом човек забогатее, той няма вече приятели. Даже жена му, децата му не са му вече приятели. Той не може да бъде напълно уверен, че те го обичат. Забогатее ли, той е изключен за тях, не съществува вече за тях, те обичат неговите пари. Някой казва: Искам да бъда богат. Добре, то не е голяма работа. Ще седнете на този стол и ще забогатееете. Сега, не трябва да вадите заключение, че не трябва да бъдете богати. Има богатства, който трябва да придобиете, но трябва да знаете Истината, че като седнете на този стол, и да ви ухапи кобрата, да не умрете. Синът ти, жена ти, дъщеря ти не трябва да ламтят за туй външно богатство. Като говоря за богатство, аз разбирам онова вътрешно богатство на Любовта, на знанието и на Добродетелите. Туй е истинското богатство! Има ли го човек в себе си, той всякога може да бъде богат. Туй богатство почива на следния закон: Всички онези хора, който са разбогатели по един естествен начин в кръвта им се съдържа злато, и то толкова, колкото е количеството на външното злато, което притежават. На това вътрешно злато в кръвта им се дължи богатството. Аз не говоря за ония богати хора, който временно са разбогатели, по един неестествен начин. Щом човек стане богат, той трябва да внесе едно малко количество злато и в кръвта си. Щом придобие туй живото злато отвътре, той ще привлече златото и отвън. Ще видиш тогава, как този ти носи, онзи ти носи. Значи, за да имаш външното злато, трябва да

имаш туй вътрешното злато в кръвта си. Ако вие придобиете туй външно злато без да имате вътрешното злато в кръвта си, тази кобра ще дойде да ви ухапе, и вие ще умрете. Коя е тази кобра? – Това е онзи апаш, разбойник, който ще ви ограби, удуши, ще ви вземе всичкото богатство. Имаш ли туй живото злато, никой не може да ви ограби, да ви окраде. Ами че онзи, който иска да ми краде златото, аз няма защо да го чакам да дойде да ме обере в къщи, но ще го срещна на улицата и ще му кажа: Приятелю, няма защо да ме крадеш, кажи колко искаш и аз ще ти дам. – Е, 1,000–2,000 лв. Ето, вземи ги, и когато имаш нужда пак ела. Ще му дам колкото му трябват и с това ще станем приятели с него, няма какво да ме краде. При това, има друг един закон, според който честното богатство никой не може да го краде. Ще ви приведа един пример из американския живот, може да го вземете като анекдот или като приказка, с който се потвърждава този закон. Един християнин, бедняк бил той, често ходил на църква, но цялата му молитва била все за пари, тъй силно била концентрирана мисълта му към парите. Той се молил на Господа така: Господи, ти знаеш, че имам нужда от пари, прати ми парички отнякъде. Аз ще посветя живота си за Тебе, но помогни ми! Видиш ли от 4–5 години как реформирах живота си, искам да Ти служа, но не ме забравяй, Господи, прати ми парички! Молил се, молил се и една вечер, като се връща [у/в] дома си, вижда прозореца на къщата на един банкер отворен и на прозореца сложена една торба с пари, които банкерът, както броил, дошло му някакво вдъхновение, отишъл да се помоли Богу и ги забравил. Този бедният християнин, като вижда торбата с парите веднага я взима и си казва: Благодаря Ти Боже, за гдето ми чу молитвата. Занася я [у/в]дома си и започва да се моли Богу, обаче веднага торбата изпъква между него и Бога. Спира се и си казва: Е, тази вечер молитвата ми не върви, утре, ще проверя, да видя дали ще се яви пак торбата. На другата сутрин отива при торбата, попипа я малко, порадва и се започва да се моли, казва: Благодаря Ти Господи! Моли се, но молитвата пак не върви, торбата отново

изпъква. Вторият, третият ден все същото нещо се повтаря. Казва си: Господи, защо ми даде тази торба? Господ му казва: Тази торба не е за тебе. Иди, занеси парите на господаря и ги остави, нека той ти даде от любов колкото иска. Всяко нещо трябва да се придобие чрез закона на Любовта. Не е ли придобито чрез любовта, то носи смърт и проказа. Всяко нещо трябва да се придобие чрез пот на лицето и чрез труд. Знанието, мъдростта, всичко трябва да се употреби, за да донесе онова вътрешно богатство.

Апостол Павел казва: „Който се учи“.

Е, защо ние да не започнем според този закон и да се постараем да уредим живота си? Можем да уредим живота си. Кой ще ни покаже как да го уредим? – Онзи, който ни учи. И съвременните страдания не са нищо друго, освен това, че невидимият свят ни предава горчиви уроци, за да дойдем до онова вътрешно познание, от което произтича живота. Не е ли хубаво да прекараме един живот в мир и съгласие със самите нас? Какво по-хубаво от това, да станеш сутрин, да се помолиш Богу, да ти дойдат онези хубави мисли от всевъзможен характер, които ти дават подтик, подем, да имаш мир в себе си, отколкото да станеш сутрин, че това те боли, онова те боли, костите те болят, подагра имаш, усещаш се хилав, слаб и лекарите един след друг току влизат и излизат от дома ти. Това са блага за човешката душа. Аз говоря за онези блага, които може да те ползват – да бъдеш богат и да се радваш, а също и всички твои близки около тебе да се радват, че си и външно, и вътрешно, по сърце богат. Има и външни, и вътрешни богатства.

Сега, дойдат някои, казват: Нека се откаже този брат от богатствата си. От богатствата си може да се откаже само онзи човек, който заминава за небето. Този брат пита: Ами как ще си раздам богатството? Аз още не заминавам за небето. Казвам му: Е, братко, ти трябва да си заминеш вече, раздай си богатството! Ами ти сигурен ли си? Да не ме лъжеш? Не, още тази вечер повикай нотариуса и раздай всичко, че утре да не си закъснял. Защо ще оставиш другите да дигат

шум след тебе? Раздай всичко и си тръгни свободен! Ние чакаме другите да уреждат работите ни. Не, нашите работи никой не може да ги уреди, освен ние самите. Богатият човек няма право да оставя синът му или дъщеря му да му уреждат работите, да му оправят обърканите тефтери. Защото, ако остави другите да му оправят обърканите сметки, той ще остане между небето и земята и ще ходи немил-недраг. Ако остави това на другите, такъв човек ще се намери в положението на онзи български свещеник, който взимал пари от хората да им споменава имената, но не ги споменавал. Събрал една голяма торба, пълна с поменици, но не ги споменавал. По едно време умира, но не отива горе на небето, а остава да се скита по земята. Идва нов свещеник в църквата, влиза в олтара, иска да служи, но веднага старият свещеник му се явява. Новият свещеник избягва и казва на паството си: „Ще ме извините, не съм разположен да служа тук“ – и си отива. Идва втори свещеник, но и той избягва. Няколко души свещеници избягали, плашили се от стария свещеник, който им се явявал. Последният свещеник, който дошъл, бил по-смел, запитва стария свещеник, какво иска. Той му показва торбата с помениците и му казва: „Моля ти се, прочети всички тия имена, защото не мога да отида нагоре“. Когато новият свещеник отслужил всички тия имена, старият вече престанал да се явява. Сега ние казваме: Това са все анекдоти. Не, с неизпълнението волята Божия човек се спъва. И колкото по-високо седи човек в света, толкова повече се спъва. И царе, и свещеници, и владици, и учители с неизпълнението волята Божия, с неизпълнението на онова, което Бог им възложил, те се все повече и повече свързват и трябва да седят дълго време на земята, докато се развържат. Отговорности има човек в този свят! Следователно, всички хора тук на земята се учат, всички са дошли в този път да научат един велик закон, как да служат на Бога правилно. Щом служат правилно, тогава, каквито и да са, и царе, и владици, и просяци, и учени, и прости, всички горе на небето са на едно място. Там те са ангели и минават за братя. Тук на земята се различават, но на небето

са едно и също нещо. И когато говорим за братство, ние разбираме братството горе на небето, а не тук на земята. Тук, двама братя разделят имането на баща си. Единият взима повече, другият – по-малко. Това братство ли е? Истинските братя трябва един другиму да си помагат. Сестри, който се обичат, трябва да си помагат едни други. Между тях не трябва да се яви ни сянка от завист. Щом си завиждат, те не са сестри.

После, говорим, че сме българи. Какви българи сме, щом се измъчваме един друг? Англичанин съм, казва някой. В англичаните има поне това нещо, че те си зачитат правата един на друг. Англичанинът, когато дойде да се бие, той ще свие юмрука си, ще удари другия по носа и само ще го разкървави. Последният ще се поизчисти и въпросът е решен. Българинът не постъпва така. Единият ще вземе един кол, и другият ще вземе един кол, че като започнат – този удря, онзи удря. Погледнеш, единият със счупена ръка, другият със счупена глава и се върнат дома си – герои. Туй не е разбиране на Божествения закон. Как! Да, това не е никакъв Божествен закон. Всичките тия груби нрави трябва да се смекчат само чрез този Божествен закон на свободата. Всеки народ трябва да живее разумно, според Божия закон, понеже всеки народ е единица, образувана от хиляди и милиони хора, от който всеки за себе си трябва да живее разумно.

И тъй, казва апостолът: „Онзи, който се учи“.

Какво учи българинът от толкова време? Да изпълнява Божия закон ли? Не, пътят, по който вървят българите от толкова време, донесе ли им нещо добро, спечелиха ли нещо хубаво? Защо не спечелиха? От 1912 г. българите все се бият. Те не вървят в правия път. Те казват: Ние ли сме най-големите грешници? Не, българинът трябва да живее като българин, в душата на когото трябва да има четири качества: да бъде честен, справедлив, добър и интелигентен. В него трябва да прониква Божията Любов и да каже: Господи, каквото ни дадеш, ние ще бъдем доволни и ще изпълним волята Ти, не

според църквата, а според Твоя закон на справедливостта и ще покажем на света, че ние разбираме Божията Любов и Господ царува навсякъде. Между вас не трябва да има никаква завист, никаква злоба. А днес, кой как те срещне, пита те: Ти православен ли си? Добре, ти като си православен, разбираш ли Божия закон? Не, в това православие има неразбиране на Божия закон.

И после, какви ли не други работи се разискват кой бил виновен за тази, или онази работа. Никой не е виновен. Много народи има на земята, които страдат. Българите страдат още повече. Всеки народ си е сам виновен. Сега вие живеете между този народ и, за да му помогнете, трябва да разбирате Божия закон. Писанието казва: „Бог поругаем не бива. Кой каквото сее, това и ще пожъне“. Не че в Бога има някаква омраза или някакво неразположение към когото и да е, но Бог гледа еднакво спрямо всички същества и народи. Когато един народ живее съобразно Божиите закони, когато изпълнява волята Божия, Той ще му изпрати разумни управници, разумни духовници, разумни учители, разумни майки, бащи, съдии и всичко друго, а когато един народ не живее според Божия закон, тогава Той ще му изпрати такива управници, духовници, учители, майки и бащи, каквито той не е очаквал.

Сега, ние разглеждаме живота от духовно гледище. Този живот, който живеем, не е още самият живот, то е само едно проявление на живота, а истинският живот ще бъде след като заминем от земята. Един българин, който живее тук на земята, българин ли е? Не той, след като е живял един добър, чист и свят живот тук на земята, като отиде на небето, ще бъде един ангел и ще се нарече „служител Божий“. А сега туй, дали си българин, англичанин, германец, или какъв и да е друг, това са само символи, които имат отношения, тъй както са символи мечката, вълкът и другите животни. Всички народи на земята съставляват само удове на това великото тяло, в което се изпълнява волята Божия.

Та, казвам: Всички вие трябва да се повърнете към друг един закон. Оставете обществото! Тъй, както то се развива, вие не може да го измените. Индивидуално ние можем да подобрим, да изменим своя живот, и в подобрението на своя живот, и нашите окръжаващи може да се изменят. Туй подобрение може да стане всякога и да се предаде навсякъде. Когато дойде Христос в света, какво беше положението на тогавашното човечество? – Упадък имаше. Христос дойде и със своя живот именно даде тласък на човечеството. И днес 500 милиона хора живеят по-добре, по-културно, отколкото са живели във времето на римската империя. Неговото дохождане даде тласък, повдигане на жената. Оттогава у жената има един по-благороден импулс, който се дължи на този тласък, който Христос донесе. Наистина, има още много работи, които може да се желаят, но Христос казва: Втори път когато дойда, ще донеса нещо ново. Днес толкова може да носите, но когато бъдете готови за нещо повече, тогава Духът ще дойде, и невидимият свят ще ви се открие. Този свят няма да ви се открие тъй, както някои казват: Аз видях на сън нещо, но едва си го спомням. Не, онзи свят ще бъде тъй реален, тъй отворен, ще говорите с ангелите, със своите разумни братя тъй, както говорите приятел с приятел, учител с ученик. Тогава ще имате положителни знания. А сега, какво? Събудил си се сутринта, видял си някакъв сън, но го няма. Или, видял си едно видение, но не знаеш, какво значи. Добре, как ще докажете това нещо? Ще кажете: Е, това е една халюцинация. Хубаво, ами след като умре човек, след като се разложи, това не е ли халюцинация? Къде отиде този човек, къде отидоха дробовете, мозъка, нервите му? Ако всичко това беше реално, где отиде неговото сърце, за което казват, че люби? Где отиде неговата топлина, кръв, неговите мускули? Казват, че този човек се разложил, изгнил. Ами че този изгнилият човек, това ли е човекът? Има нещо, което не умира. И тук в този свят, и в онзи свят, това, което не умира, което не се разлага, това е човекът. То нито остарява, нито се подмладява. Вие седите някой път и казвате: Е, старини дойдоха,

защо не разбирате Бога. Казвате: Е, сиромашия дойде. Защо идва сиромашията? – Защото не работите. Страдания идват. Защо идват страданията? Защото на сте живели според пълнотата на Божията Любов. Кой от вас е живял според този велик Божий закон, та да е толкова отзивчив, като някоя струна, която щом бутнеш, да отговори ясно на тона? Добрата цигулка се познава по това, че като бутнеш някой тон от една струна, той веднага зазвучава чисто, ясно. Има някои цигулки, на които тоновете не са верни, позициите също не са верни.

Апостол Павел казва: „Онзи, който се учи“.

На какво трябва да се учим? Най-първо ние трябва да имаме онази абсолютна вяра. В какво трябва да имаме вяра? – В онзи живия Господ, който живее в нас, който съществува навсякъде, под чието зорко око е всичко, и от когото всичко зависи. И тогава като говорим за Христа, трябва да знаем, че Той е Божий посланик, дошъл да изпълни Неговата воля. Такива са били всички пророци. Христос е най-възвишеното проявление на Бога. Досега, човек с такава любов, с такава широчина на душата, от която да диша такова пълно безкористие, с такова забравяне на себе си, като това в Христа, не се е явил. По това именно се отличава Христос. Като говоря за Христа, разбирам човек, на когото душата е напълно погълната в Бога, и Бог напълно се проявява чрез него. Да любим Бога, значи да се прояви Бог в нас, и ние да се погълнем от Него. Тогава няма да ни е страх от никакви болести, от никаква сиромашия и всеки момент ще бъдем готови да пренесем всички страдания, всички нещастия с радост. Каквото ни дойде, да кажем: Господи, да бъде Твоята воля. Тогава и в ада, и в рая да сме, ще знаем, че сме с Него, и Той ще ни избави и възкреси. Това не значи, че трябва да бъдем индиферентни, но да забравим себе си, да бъдем в пълно очакване и да проверим този закон. Христос провери този велик закон на Божията Любов и с пълна вяра се предаде на Бога, като каза: „Боже, в Твоите ръце предавам духа си“.

И тъй, ти ще учиш. Защо? – За Бога. Ще работиш, ще придобиваш богатство. Защо? – За Бога. Ще търгуваш. Защо? – За Бога. Ти трябва да употребиш абсолютно всичко в света, за да извършиш волята Божия. Ти трябва да направиш всичко за Божията Любов, за Бога. Имаш красота. Защо ти е тази красота? – За Бога. Здраве имаш. За кого? – За Бога. Всичко ще употребиш все за Бога. Досега си работил за себе си, но отсега нататък ще работиш за Бога. Ще знаеш, че каквото ти се случи, всичко това е, за да се разшири твоята душа. Някой път вие ми казвате: Не виждаш ли нашите страдания? – Виждам ги, но виждам зад тия страдания нещо хубаво, нещо красиво. Пък не страдаш само ти. Има хиляди милиони същества, които страдат заедно с тебе. Всички хора страдат. Хубаво нещо са страданията. Защо? – Защото Господ иде и ще даде една обща амнистия, за всички ще има едно благо. Небето иде на помощ, и тогава всички ще бъдат радостни и весели, на всички ще се дадат условия за развитие. Казвате: Ама в този живот ли? – В този живот, сега му е времето. Но още тук, докато сме в плът ли? – Да, докато сте още в плътта си. Царството Божие не е в материалния свят, то е вътре в душите ви. Всеки човек не може да го види. Царството Божие може да се види само от този, който има развити очи.

Та, казва апостол Павел: „Онзи който се учи“.

Ние сега се учим на хиляди неща, на много тежки работи. Всички сме изложени на разочарования. Всички се безпокоим от мисълта, какъв ще бъде нашият край. Краят на всички хора ще бъде смърт. Онзи, който се бие на бойното поле, умира; майката умира, бащата умира, синът умира, дъщерята умира, приятелят умира, всичкото богатство, което имаме ще се разпръсне. Какво ще ни остане от живота? Какво реализиране очакваме на земята? Не, Бог, който ни учи сега, иска да ни покаже, че всичките блага, които са пратени на земята, Той няма да ги прекъсне, но трябва да признаем, че всичко иде от Него. Като отидеш при един богат брат, няма да го заплашваш с револвера си, но ще го питаш: Ти познаваш ли Бога? Ако ти каже,

че Го познава, ще му зададеш друг въпрос: Ти готов ли си да изпълниш волята Божия? – Готов съм. Само при тия условия ти ще му поискаш това, от което имаш нужда, а не да го оскубваш, защото бил богат, у всинца ни трябва да се яви тази Любов, за да познаем, че Бог ни обича.

Сега на какво уподобявам страданията на сегашното човечество? Тия страдания, аз си представям като една яйцеобразна желязна черупка в която всеки човек е затворен. В тази черупка го очаква смърт, затова дойде един ангел и удари с чука си върху това яйце, за да го разбие. Ти казваш: Какво става с мене, ще ме убият! Ангелът удари още един път. Ти пак казваш: Какво става с мене, докога ще се сипят ударите на съдбата върху мене? – Докато се разчупи туй яйце и ти излезеш вън от него. Всички тия страдания, всички нещастия, които изживяваме не са нищо друго, освен разчупване черупките на туй яйце, от което нашите души ще излязат, за да се съединят с истинския живот, от който сме произлезли, и за който сме призвани да живеем.

И тъй, стихът казва: „А този, който се учи на Словото Божие, нека направи участник във всите си добрини тогоз, който го учи“.

Бог иска всинца ни да направи участници на онова благо, което е у Него. Затова именно Той ни изпраща всички страдания. Страданията са освобождение от връзки, които са създадени в миналото. Бог ще скъса всички връзки и ще остави само една връзка – между Него и нас. Всичко останало ще бъде само отношения, а не връзки. Тогава ще има само един Господ, а хората помежду си ще бъдат само братя и сестри на небето.

Беседа, държана от Учителя на 30 ноември 1924 г. в гр. София.

ТИ СИ

И отговори Симон Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живаго“. (Матея 16:16)

Съзнателният живот се изразява в питания и отговори. Тия запитвания не се отнасят само до външни лица, но някой път ние запитваме и себе си. Често, слушам, някой седи и се запитва: Сега какво мислиш да правиш? Сутрин домакинята, като стане, запитва се: Какво трябва да сготвя днес? Като се запита, отговаря си: Това ще сготвя, онова ще сготвя. Често, един запитва – друг отговаря.

Сега апостол Петър се намира в положението на ученик. Той отговаря на Учителя си, че го мисли, да е Христос, Син на Бога живаго. Питам: След като ученикът отговори, какво е спечелил? Човек може да отговори правилно, а при това туй е само начало на една работа, която трябва да се извърши. Учителят може да запита ученика, как може да стане известна работа, или как може да се разреши известна задача. Ученикът казва: Задачата може да се разреши така и така. Но, след като ученикът е казал, как трябва да се разреши задачата, тя още не е решена. Следователно, ученикът сам трябва да излезе и да започне разрешаването на задачата.

Често, като ви срещнат някои на пътя, запитват ви: Вие какво мислите за Христа? Такъв маниер имат всички евангелисти. Те ще ви запитат: Ти какво мислиш за Христа, как вярваш в Него, за какъв го мислиш? Ако се окаже, че ти мислиш тъй, както е тяхното верую, считат те за правоверен и можеш да общуваш с тях. Това е начин, метод. В училищата всеки си има метод за преподаване.

Сега, какво означават думите „Исус и Христос“? – Това са две названия, две имена. Някои казват: Трябва да признаем, че Исус Христос е Син Божий. Много добре, съгласен съм с това, но има две

положения в света, в практическия живот, които човек трябва да разреши. Аз слагам пред вас два самуна хляб, направени от най-хубавото пшенично брашно и казвам: Какви са тези самуни? Някой отговаря: Учителю, това са самуни хляб, направени от най-хубавото пшенично брашно. Казвам: Право отговори. Питам по-нататък: След като позна, че тези самуни са от най-хубавото пшенично брашно, какво спечели? Ти отговори правилно, но самуните седят при мене. Добре, тези самуни са на трапезата, и ще ги опиташ, да видиш, дали отговорът ти е прав, или не. Той сам трябва да опита, дали твърдението, което дал за тези самуни е право, или не. Та въпросът има и друга една страна: Не е достатъчно човек само да познае, че Исус Христос е Син Божий, но и да опита това. Под думата „Син Божий“, ние превеждаме думите „любов и живот“. Тия думи, тъй както се употребяват, още не са самите думи. Как трябва да възприемем Любовта? – Любовта трябва да я възприемем чрез волята. Мнозина искат да възприемат Любовта само чрез ума. Не, Любовта чрез ума не може да се възприеме. Любовта е само слуга, и затова, когато иде в света, трябва да се възприема чрез волята. Следователно, всички онези хора, които имат Любов, са все волеви натури. Когато човек има известно желание, той света ще пребroди, но ще го постигне. Това няма защо да ви го доказвам, вие имате хиляди аргументи, хиляди доказателства в живота. В света има толкова силни доказателства за това, вие сами може да ги проследите.

„Ти си Христос, Син на Бога Живаго“.

Сега, може да ви запитам: Вие мислите ли, че Христос, който дойде преди 2,000 години действително беше Син Божий? Вие може да ми дадете един положителен, а може да ми дадете и един отрицателен отговор. И единият, и другият отговор остават без последствие, без резултат. Защо? Защото има много хора, които отричат, че Христос е Син Божий, а при това живеят един добър живот, съобразно Христовото учение. Има много хора пък, които не отричат въпроса, положително твърдят, че Христос е Син Божий, но

не живеят съобразно Неговото учение. Силата не е в твърдението или отричането, но в самия живот.

Сега, в християнския свят, поддържат, че само онези хора ще се спасят, които вярват в Христа, а онези външните, езичниците няма да се спасят. Питам: На какво се обосновава това твърдение? Бил ли е някой съветник на Бога, та да знае, кой се спасява, и кой не? Кой от тези богослови, философи, учени, проповедници са били в това време, когато Бог е създавал света? Когато Бог е решил да направи човека, създал го, но съветвал ли се е с някого? Може ли някой от светиите да каже, че бил в това време при Бога? Всички ще кажат: Предполагаме, но нищо не знаем. Турците казват: Олабелир – възможно е. Знаете ли, колко са смешни тия заключения? Един от турските султани поискал да се явят най-умните хора при него и да му кажат нещо, което не може да бъде, т.е. нещо, което султанът не може да повярва, някоя лъжа. Той определил едно голямо възнаграждение на онзи, който му каже една отрицателна истина. И започват да се изреждат учени философи от разни краища. Идва един турски философ, който му казва: „Царю ефенди, майка ми насади едно паче яйце, но като се търкулна това яйце, от него излезе една камила“. „Олабелир – възможно е“, казва султанът. Този философ си заминава. Значи султанът не отрича тази истина. Идва друг един философ и казва на султана: „Баща ми изтръгна един косъм от брадата си, направи го на мост, който постави на Дунава, и всичките наши войници минаха по него“. „Олабелир“ казва султанът. Трети, четвърти философ се изредили, кажат нещо на султана, той им каже „олабелир“, и те си заминават. Най-после идват няколко души хамали, носят един голям, празен кюп, който може да събере 400–500 кг. злато и го слагат пред султана. Този философ, който намислил да му каже една истина, каквато султанът искал, разказва: „Царю ефенди, баща ти отвори война на московците и взе назаем от баща ми този кюп пълен със злато. Сега идвам да си го взема“. „Не може да бъде!“ – Казва

султанът. Защо казва, че не може да бъде? Защото, ако каже [„]олабелир[“], ще трябва да си плати дълга.

И тъй, когато някой път ни поставят в едно противоречие, в което трябва да платим, ние казваме: Туй е лъжа, това не може да бъде! А за всяко нещо, което не ни засяга, за което нямаме отговорност, казваме: Олабелир! – т.е. това може да бъде.

Христос не е една отвлечена личност в света. Под думата личност, ние не подразбираме един обикновен човек, едно обикновено съзнание. Под думите Исус Христос ние разбираме едно велико, всеобемащо проявление на Божия Дух, от който изтича Любовта. От тази Любов се ражда живота, който ние търсим. Христос не е едно верую, Христос е живот. Христос не е една философска система, затова не може да се разбере с ума. Преди всичко, сърцето трябва да разбере Христа, а после ума. Вие може да направите едно малко възражение: Защо първо сърцето трябва да разбере Христа, а после ума? За мене това нещо е много естествено. Сърцето, в дадения случай, е ученикът, който трябва да разбира, а не учителят. Умът е учителят, затова не той трябва да възприеме Любовта. Сърцето е, което трябва да възприеме Любовта. В сърцето липсва Любовта. Следователно, тази велика сила – Любовта – трябва да се възприеме чрез сърцето, за да укрепне то. Някои не могат да разберат това и питат: Защо не можем да възприемем Любовта чрез ума? Законът е такъв. Кой трябва да яде, ситият или гладният? – Гладният. Кой трябва да пие вода? – Жадният. Кой трябва да се учи, ученият или невежият? Ученият човек може ли да се учи![!?] Не може. Невежият само може да се учи. В света има два вида хора: едни, който се учат от другите, и втори, които се учат сами от себе си. Един велик дух от небето сам се учи. Нему Бог дава цяла една слънчева система да я управлява, и от резултатите на своята работа той изважда изводите си и сам се поправя. Докато този дух управлява тази слънчева система, дотогава ще съществуват хората, дотогава ще се учат, ще се бият, ще разискват, има ли граждански права, или не, дали трябва да съществува

България, или не, трябва ли да съществуват другите народи или не и т.н. Всички хора спорят, считат, че са много важни фактори. Действително, хората са важни фактори за света, но този дух, който ръководи цялата слънчева система, се учи от тези толкова важни фактори, прави си своите изводи, и след като завърши целия процес на своето велико развитие, явява се пред Бога, и казано на ваш език, дава отчет за всичко, което е сторил. Той казва: Еди-къде си моето знание проработи добре, еди-къде си не проработи добре. Като дойда втори път, ще го поправя. Има хора, които дълго време трябва да ги убеждаваш, че са на кривата страна. На някой човек трябва дълго време да му разправяш, че греши. Той казва: Не, аз съм на правата страна. Сега всички съвременни хора са все на правата страна, а при това има известни криви положения в живота.

Апостол Петър, за когото се говори в стиха, е човек бърз по натура, сангвиник. У човека има една черта, с малко труд, много нещо да добие, и като добие нещо, той го държи за себе си, консерватор е. Той казва: Аз не обичам да дигам много шум, да дигам мотиката. Спечеленото трябва да се държи. Консервативните хора наричам хората на малкия труд, а либералите – хора на чрезмерния труд. Те много работят, но и много харчат – ядат, пият и казват: Ще работим и ще си платим дълговете.

И тъй, всяко едно твърдение в света трябва дълбоко да се възприеме в човешкото съзнание. Човек все трябва да има нещо в живота си, на което да се осланя. Човек трябва да има една преобладаваща идея в живота си която да го подтиква. Тази преобладаваща идея ще бъде най-високият връх, от който той ще измерва всички други положения. Някой може да те пита защо трябва да имаме една идея? – Тя е една необходимост. Защо трябва да обичаме? – Обичта е една необходимост. Защо трябва да живеем? – Животът е една необходимост. Защо трябва да се учим? – Учението е една необходимост. Защо трябва да работим? – Работата е една необходимост. А сега, някой казва: Аз не искам да живея, искам да се

самоубия. Самоубийството не е една необходимост. Представете си, че живеете в един свят, непоносим за вас и искате да се хвърлите от една висока скала надолу, да се самоубиете. Но онези висши, разумни същества изменят вашето твърдо вещество във въздухообразно, и вие падате от скалата, като едно леко перце, не можете да се убиете. После, искате да се хвърлите в някоя нагорещена пещ, там да изгорите. Но тия същества превръщат материята ви в огнеупорна, и вие не можете да изгорите. Навсякъде търсите смъртта, но не можете да се самоубиете. Питам: Защо не можете да се самоубиете? – Не зависи от вас. Някой път е благословение човек да умре. Защо човек иска да умре? – Всички хора, които искат да умрат, то е затова, защото имат желание да ликвидират със старите си дългове. И действително, те забравят дълговете си, като умрат, но законът е такъв, че след като дойдат втори път на земята, пак ги хващат. А дали приемате прераждането, или не, това за природата нищо не значи. Някой откраднал от българската държава 10 милиона и избягал в странство. След 20 години отново се връща в България. Властта забравила ли е това? Не, ще го пипне веднага. Как? Изминали са се вече 20 години. Тия 20 години не обезличават ли 10-те милиона? Не обезличават. Ако властта не прощава, природата е още по-строга в своите изисквания.

Сега, да се повърна към мисълта си. Вие се намирате на земята, искате лесно да решите своите задачи. Всеки иска да живее добре, но за да живее добре, трябва да има условия. Какви условия? – Външни и вътрешни. Аз ще ви обясня, какви са външните условия. Хамбарът ти е пълен с жито. Това са външните условия. След като стомахът ти приеме туй жито, ще бъде ли в състояние да извади от него нежните сокове за работа? Това са вътрешните условия. Вие може да възприемете всичкото жито, а стомахът ви да не позволява да се преработи; може пък стомахът ви да работи, но да нямате жито. Ето защо, казвам: За вашето развитие, външните и вътрешните условия трябва да съществуват едновременно. Външните условия са от Бога, а

вътрешните условия – от нас. Такъв е законът. И ако ние, съвременните хора, сме хилави, ако ние имаме такива изопачени възгледи за живота, ако нашето сърце е така изопачено, това са вътрешни условия, за които ние сме причината. За това нещо няма две мнения. Това няма да го доказвам. Ако го доказвам, то ще бъде губене на време. Вследствие на това, идват и външните условия на живота. Често някои казват: Мене хората не ми помагат. Защо не ти помагат? Защото в тебе вътрешните условия са изопачени. Защо някой човек не помага на друг? Лежат двама души в болницата, болни от някоя тежка болест – и двамата не могат да се мръднат от леглата си. Единият казва на другия: Моля ти се, помогни ми да си обуя чорапа! Той не може да обуе своя чорап, а другарят му иска помощ от него. Смешно е това положение! Ами ти защо не си го обуеш сам? – Не мога. Че и аз не мога. Тъй се разговарят и двамата, но това е игра на думи. Болен на болен не може да помогне. Може да се разговарят, може да се утешават, но физически не могат да си помогнат. Следователно, съберат ли се двама души болни те не могат да си помогнат. Нашите възгледи за живота, и в ума, и в сърцето ни трябва да бъдат еднакви. Засега, ние не страдаме от умствени изопачавания. Умът не е виновен за нашите погрешки, сърцето е виновно. Сърцето го наричат мекия принцип. Ако питате съвременните хора, всеки иска да живее охолно, всеки иска да живее без труд, всеки иска баща му да му остави наследство от 5–10 милиона лева, да има автомобили на разположение, всеки иска да има наготово ядене, пиене, а той да ходи като царски син. Всички желаят това, но възможно ли е? Не е възможно. Всички искат да бъдат милионери. Възможно ли е? Не е възможно. При условията, в които живеем на земята, няма толкова злато, а при това, ако всички станем толкова богати, кой ще ни слугува? И, ако се намерите в положението на богатите, на силните хора в света, знаете ли какво ще бъде? Вие още не сте опитали положителната страна на богатството, на властта. Знаете ли, че властта е хиляди пъти по-опасна, отколкото сегашното

положение, в което се намирате? Ако човек има власт да направи това, което иска, знаете ли какво може да причини и на себе си, и на другите?

Ще ви приведа един пример за един учен философ. Това е един разказ с много вариации. Този философ живял в древността, изучавал природата, с цел да намери онзи алхимически камък, с който, каквото бутне да го превърне на злато, за да може да подобри живота си. И най-после му се удало да намери този философски камък, тъй се предава в разказа. За да го открие, обаче, той работил дълго време, и един ден му се явява един от гениите на природата и му казва: „Вие проучихте ли този въпрос?“ – Проучих го много добре. Тази сила, която ще ви се даде, можете ли да я употребите правилно и на място? – Мога, аз ще я употребя за своето благо и за благото на човечеството – дава той своето обещание. Тогава геният му дава една пръчица и казва: Ще държиш скрита тази пръчица и ще я изваждаш, само когато ти потрябва. Каквото пожелаеш, ще бутнеш с тази пръчица, и всичко ще стане според твоето желание. Връща се той в къщи, започва да хлопа с пръчицата на масата, за да се сложи яденето, обаче каквото пипнел, всичко се превръщало в злато: чинии, чаши, вилици, лъжици, ножчета, всичко се превърнало в злато. Слугите донесли яденето му, но бутнал с пръчицата си, и яденето се превърнало в злато. Донесли му хляб, бутнал го по някакъв начин с пръчицата, и той се превърнал в злато. Дошли жена му, децата му, приятелите му около него, той не си изказва тайната; те, обаче го прегърнали, но по някакво нещастие, доближили се до пръчицата му и се превърнали в злато. При това нещастие той си казал: IA, пропуснах един велик факт. Сега, мнозина от вас си казват: Е, Господ да ми даде тази или онази сила! Казвам: Проучил ли си въпроса, как да манипулираш с нея? – Проучил съм, разбира се. Да, и ти като онзи философ ще превърнеш целия свят само мумии от злато. Питам: Какво ще правиш, когато и яденето ти ще се превърне в злато и не ще можеш да ядеш? – Гладен ще бъдеш. Съвременните хора толкова обичат

златото и парите, че всички мислят само за тях, но не знаят как да превърнат тази жажда за злато в жажда за друго нещо. Тази алчност, тази жажда за злато трябва да се превърне в жажда към нещо велико, неизменно.

Какво нещо е великата любов? – Тя е една сила, недостъпна за хората. Всички говорим за Любовта, но тя е недостъпна. Любовта като сила, трябва да се превърне в живот, в най-малката сила, и после, да можеш по косвен начин да превърнем Любовта в злато. Днес майките и бащите представляват една велика лаборатория, в която се изучава Любовта. И майките даже не знаят какво нещо е любов. Какво изучават майките? Те изучават любовта в една от нейните прояви. Сега, гледам, мнозина се запалили, казват: Гори ми сърцето. Да, но горенето не е любов. То е едно проявление на любовта. Любовта не е горене, любовта не е и живот. Защо? – Защото в живота всякога има едно ограничение. В живота има и радости, и скърби. Някой казва: Ако не бях любил, нямаше да имам скърби. Не, условията в живота произвеждат и радостите, и скърбите. Щом си се наял, пипнеш коремчето си и казваш: Е, добре ми дойде тази печена кокошка. Това разбирам живот! Но утре в коремчето ти няма печена кокошка, няма никакво ядене, няма винце, казваш тогава: Мъчи ме страданието. Не, животът изисква съвсем друго нещо. Ние разрешаваме много лесно тия въпроси – икономическите условия лесно ги разрешават. Всяка държава от хиляди години развива тия икономически условия. И Адам разрешаваше този икономически въпрос, за което го изпъдиха от рая. След като разреши този въпрос, жена му каза: Да сключим един земен заем! Тази змия, която се беше обвила около дървото, беше един посланик, изпратен да сключи договора за заема. После Господ запита Адам: „Ти ли си този, който правеше заеми? Вън скоро! В Божията държава не се позволява никакъв заем“. Заемът е нещо изкуствено. В Божието царство всички неща са предвидени. В Божията държава всички закони, всичко онова, което е необходимо за нашия ум, за нашето сърце, за нашето тяло, всичко е предвидено в

Божия бюджет, до най-малките подробности. Сега, някои казват: Това търпи доказателства. Да, търпи доказателства. Това е една математическа вероятност която може да се докаже по дългия път на опита, а може да се докаже и изведнъж. Например, по закона на разсъждението, може да познаете, дали един човек е добър, или лош, след много години, а по закона на интуицията, може скоро да познаете, дали един човек е добър, или не. Дали ще може да вършите работа с него, или не. Някой ще каже: Как е възможно това? Ще обясня идеята си, за да стане достъпна за вашия ум. Представете си, че аз трябва да посетя слънцето. Как? Допуснете тази вероятност, че жителите на слънцето ме канят да им направя едно посещение. Има два начина за отиване на слънцето. Аз тръгвам за слънцето с бързината на светлината и в осем минути съм там. Друг един господин, мой приятел също е поканен да отиде на слънцето, но той тръгва с най-бързия трен, който пътува с бързина 150–200 км. в час. Как мислите след колко години този господин ще стигне на слънцето с този бърз трен? – Ще му вземе най-малко 200 години. Аз ще стигна само след осем минути, ще поразисквам малко с жителите на слънцето и скоро ще се върна на земята. Туй пътуване с бързия експрес е нашият разсъдък. Някой казва: Ние разсъждаваме. Да, ще стигнеш до слънцето след 200 години. Затуй хората казват, че опитността учила хората. Да, опитността на дългия път. Това е до начина на движението. У някои хора съзнанието се движи полека, а у други хора съзнанието се движи бързо. Че, ако вие четете Сведенборг, един съвършен човек, у когото религиозните чувства са силно развити, ще видите, че той разправя за работи, за които вие бихте казали: Дали всичко това е вярно, или не; дали този човек е с ума си, или не. Не, това са истински неща. Той разправя, какви са ангелите, как живеят, какво мислят. След туй описва всички хора на земята, в Англия, във Франция, в Африка и другаде, описва ги най-подробно, разправя, че ходи при тях, че се разговаря. Какво ще кажете вие за всичко това? Сведенборг казва: „Ако вашите чувства са развити тъй,

както моите, вие ще можете да проверите тия неща“. За да ги провери човек, изисква се един организъм малко по-другояче устроен от сегашния. Един човек който обича материалния свят, не може да влезе в небето, защото неговата материя, неговото съзнание не може да се трансформира тъй лесно. Вземете например хора, които от 2,000 години вярват в Христа, а щом дойде някой при тях, те го запитват: Ти вярваш ли в Христа, и как вярваш? Другият казва: По този въпрос аз имам малко по-друго мнение. Току видиш, скарали се, спорят – не се разбрали. Гледаш ги, в обикновения живот и двамата живеят по един и същ начин. Те се различават само във възгледите си, иначе единият дава пари с 15% лихва, а другият – с 20%. Христовото учение в това нещо не се бърка. Христовото учение изключва лихвите. Лихварството не е наука, лихварството не е една необходимост. Ще каже някой: Ами от къде трябва да преживеем? Тогава и земеделецът може да каже: Ако аз не ора и не сея нивите си, как ще се прехраня? Ще гладувам. Ако пък ора и сея, стомахът ми ще бъде пълен, хамбарът ми ще бъде пълен. Питам: Когато Господ създаде света, имаше ли в бюджета си предвидени банкери и лихвари? Не, банките и лихвите, това са случайни единици, временни, палеативни средства, както в търговията, вземаш пари срещу една полица, после оттук вземаш да я посрещнеш, оттам вземеш, от 4–5 места вземеш, докато най-после фалираш. Питам това наука ли е? Ако отидете в Америка, или където и да е из съвременния свят, ще видите, че светът навсякъде е майстор в уреждане на такива полици. Казват за някого: А, той е голям финансист. Вътре в шест месеца той оттук ще вземе пари, оттам ще вземе, ще направи два, три пъти превръщания, оборот, но най-после казва: Е, изчерпи се кредитът аз ликвидирам. Това е човешката страна на въпроса. Да кажем, че някой човек ми дължи 20,000 лв. Всъщност, този човек дължи ли ми? Какво съм дал някому? – 20,000 лв.! Че това злато не е мое. Тогава ще мязаме на онзи българин там в провадийско, който дава на един турчин осем крини жито назаем и след осем години турчинът му го изплаща заедно с

лихвите. Обаче, българинът като си направил по своему сметката, намира, че турчинът има да му дава още 80 крини. Питам: Как тъй? Каква е тази философия, която е залегнала тъй дълбоко в живота? Когато дойдем до онова вътрешно разбиране, ще видим, че Бог ни е изпратил в света бедни, защото Той изисква нещо от нас. Никой няма право да залага своя живот. Никой няма право да изопачава своя ум! Никой няма право да изопачава своето сърце! Защото, ако човек ги изопачи, той ще страда, ще отговаря за това нещо. От какво произтичат страданията? Страданията в света не са нищо друго, освен знак, че ние сме нарушили един закон на разумни същества. Туй показва, че ние сме заобиколени с разумни същества, и когато престъпим техните закони, те спират своя бюджет по отношение към нас, ние започваме да страдаме и болестите идват. Забележете, щом човек прави грехове, болестите идват. Престане ли да прави грехове, реши ли да води един абсолютно изправен живот, болестите престават да го посещават. Грехът е най-ужасната болест, която може да зарази човека. Например, аз мога да мина покрай вас и да ви кажа, че ви обичам! Мога да ви заколя и опека една хубава кокошка; мога да ви наточа от най-хубавото старо вино, но туй винце, тая кокошка не са мои неща. Туй винце най-първо беше сладко, и човекът после го направи кисело. Сегашното вино, това са човешки сокове. Ще те черпи човек от своите сокове, че ще прокопсаш. Бих желал да срещна един човек, който като е пил вино, да е прокопсал. Защо? Защото това са човешки сокове. Ще пиеш това кисело ферментирало вино, че ще прокопсаш! Е, какво да правя тогава? – Ще ядеш гроздето тъй, както е създадено, то е сладко в този естествен вид. Следователно, ние можем да направим нашия живот горчив и кисел, каквото е самото вино.

Ние, съвременните хора, не мислим сериозно върху живота. Имаш да вземаш от някого и постоянно мислиш за това. Така животът ти вкисва. Вкисва животът и на другия. Кажи: Заради Бога, заради Любовта тегля черта отгоре и задрасквам този дълг. Това да

сториш не за да покажеш, че си щедър, но да постъпиш съобразно Божия закон – заради Бога, заради Любовта. Тогава и Бог няма да те остави сиромах. Забележете, в цялата окултна литература в цялата религия, няма пример, дето човек да е живял съобразно Божиите закони и да е умрял сиромах. Такъв човек всякога е бил богат. Някой ще каже: Ще умра гладен. Не, ако живееш според Божиите закони, ако вършиш волята Божия, ти ще имаш изобилно от всичко.

Сега ви моля да не си правите бързи заключения, да не мислите, че това може да стане лесно. За да можем да приложим Божиите закони, изисква се една абсолютна вътрешна чистота. Ние, съвременните хора, който сме нечисти, не трябва да съдим, да казваме, че еди-кой си не живее чист живот. Не, за да можем да съдим другите хора, за да им помогнем, най-първо ние трябва да бъдем абсолютно чисти и по ум, и по сърце. Щом имаме тази чистота, тогава ще имаме знания, тогава ще бъдем богати.

В природата има много ресурси за забогатяване. Ако българите бяха по-умни хора и бяха решили да живеят по Бога, не тъй както сега живеят, но истински, както трябва, те в една година отгоре щяха да платят дълговете си и никакви репарации нямаше да има. Сега ще кажете: Кажи ни как да си изплатим дълговете, че тогава да живеем за Бога. Не, тези неща са опитвани, опитвани. Бог е опитал всички народи, всички религиозни хора и се убедил, че те са пословични със своите лъжи и неиздържани обещания. Книгата в небето е пълна само с лъжи и с неизпълнени обещания. Едва тук-таме ще срещнете единици, които, като са обещали нещо са го изпълнили. Някой живял добър живот 5–6 години, но после казва: Е, ще си поживея малко. Някой пък живял през целия си живот разгулно, свободно, но после, 2–3 години към края на живота си започва да живее добър, чист живот. Не, приятелю, откак си се родил, докато умреш, ще живееш един чист и свят живот. Ама може ли? – Може! То не е във време и пространство. И Христос казва: „Това плът и кръв не са го открили, Отец ми в тебе го открил. И ти след време ще разбереш тази велика

Истина“. И казва му още: „Аз ще ти дам ключовете“. Вие ще кажете: На Петра дали ключовете. Не, само онзи има ключовете на рая, който има Любовта. На всеки едного от вас Господ може да даде ключовете от рая, стига да имате Любов, стига напълно да сте отдали в служене на Бога своя ум, своето сърце и своята воля. Всеки такъв човек ще има ключовете на земята и на небето. Ще кажете: А, уреди се вече въпросът. Какво ще уреждате? Какво, мислите, означават ключовете? Апостол Петър от 2,000 години изучава все този закон. Господ му дал да държи ключовете, но той си взел такава беля на главата с тях. Той едва сега започва да разбира този закон, защо Господ му даде да държи ключовете. Понеже небето желае да помогне на хората, даде на ап. Петра ключовете, та постоянно да слиза, да упътва хората към Любовта. Той наистина отваря вратата, но не за онези, които влизат в рая, а за тези, които слизат от небето за земята. Ти като отиваш от земята за небето, можеш да хлопаш и 10 пъти на вратата на ап. Петра, но няма да го видиш, той няма да ти отвори, но ако слизаш от небето, той ще бъде първият, който ще ти отвори. Онзи пък, който отваря вратата на ада е Христос. Той отваря на онези, които влизат в ада и излизат от ада. Апостол Петър отваря на праведните, а Христос – на грешните. Някои казват: Да запалим една свещица на апостол Петра. И 100 свещи да запалите, нищо няма да ви ползва. Не, ще запалите тази свещ във вашето сърце и ще пожертвате живота си за вас, и за вашите ближни. За кои ближни? – За онези, които Бог обича, на които Бог иска да услужи. Ще кажете: Ами защо Господ не ни каже, какво иска от нас. Бог изисква от нас служители. Вие заставяте хората да ви служат със стражари, с камшик, а Бог изисква от нас служители с любов, с онази вътрешна преданост, без никакъв ропот. От такива работници се нуждае Той! Не че Бог сам не може да оправи света, но Той опитва нашите умове, ние какво можем да направим. Той сам може да оправи света, но иска и ние да вземем участие в делото Му, за да получим дял. И в посланието апостол Павел казва, че ние сме съработници с Бога. И в това е величието на Бога, че той ни допуща

да вземем дял в туй велико дело. А какво по-велико дело от това, да опитаме Божията Любов? Аз зная, че много от вас имат опитности от любовта, но питам ви, задържали ли сте я за дълго време? Аз виждам, че някои могат да задържат любовта за 1–2 минути, или за 1–2 секунди, или най-много половин час и след това и любовта изчезва. Вие знаете ли на какво мязате? – На онези дами, които се пръскат с тия хубавите, миризливи парфюми. Срещнеш някоя дама, хубаво облечена, нагиздена, поусмихва се и от далеч мирише на парфюм. Дойде възлюбленият при нея, казва: Колко хубаво мирише! Не мирише тя, теменужката мирише. Казвате: Колко хубаво мирише – на розичка! Не мирише тя, розата мирише. Не се лъжем ние от тези възгледи! Ако тази теменужка, ако тази роза е могла да изкара един толкова хубав аромат, че ние искаме да го обсебим за себе си, защо, по същия закон, ние да не можем да култивираме един такъв жив аромат за нашата душа? Защо ние да не можем да култивираме тази роза в нашето сърце и да имаме този аромат? Можем да обработваме тази роза вътре в нас и да използваме нейния аромат. Аз не съм против ароматите, но има мъртви аромати, има и живи аромати, които произтичат от самия живот.

Ап. Петър казва: „Ти си Син на Бога Живаго“.

Тогава, Христос като влезе в нас, ние трябва да вземем Неговия образ. Ап.Павел казва на едно място: „На мъки съм, докато се преобрази Христос в мене“.

Сега, човек може да напусне обществото, може да раздаде имането си, може да направи хиляди добрини, но с туй няма да разреши въпросите. Ако обаче той възприеме в себе си Божествената Любов, ако възприеме Божията Мъдрост и ако най-после, в дълбочината на душата си възприеме Божията Истина, той съществено е разрешил въпросите, подготвил се е за тия дълбоки истини. Аз мога да ви разправям за тия работи, те не са отвлечени, даже много близки са за вас, но като ме слушате, ще си кажете: Умът на този човек не е на мястото си. Ами че и аз като ви гледам, виждам,

че и вашият ум не е на мястото си. Ами че аз виждам някой от вас след две години ще бъде в затвор; друг някой след една година на ръце ще го носят, свещеници ще го опяват, надгробна реч ще му държат! Виждам, че трети някой ще изгуби цялото си имущество. Защо? – Вие мислите, че сте осигурени, че имате обществено положение. Не, вие се лъжете. Обществено положение има само онзи, който люби Бога; обществено положение има само онзи, на страната на когото са ангелите, светиите. Онези, които нямат гребен, които с треска се чешат, както казва едно силно българско изречение, те нямат никакво обществено положение.

Та, запитват сега: По кой начин трябва да оправим живота си? Христос, този велик Божествен Дух, и днес хлопа на сърцата на хората и казва: Не наживяхте ли се на вашите глупости? Е, някой седнал там, пише цели томове, цели теории върху някои въпроси; друг някой пише за буболечките; трети пък изследва газовете, пише нещо върху тях. Христос хлопа на сърцето на историка и пита: Ти свърши ли своята история? Хлопа на сърцето на тоя, който се занимава с буболечките. И пита: Ти свърши ли въпроса с буболечките? А ти там, свърши ли въпроса с газовете? Някои пък имат още много хиляди, милиони левове и тях пита: Вие свършихте ли с парите? А те все пишат, пишат, бързо смятат. Някои от вас казват: Господи, всичко е добро в този свят, но ние сме много бедни. И всички днес все парици искат от Христа. В църквата като отидеш, пари искат; където и да отидеш пари и все пари ти искат, и ние вече сме се убедили, че не можем без пари. Действително, тъй както сме направили живота си, тъй е, но трябва да внесем в него един нов елемент – да внесем Божествената Любов в сърцата си, да направим парите слуги на Любовта, да видим, какъв ще бъде резултатът. До това време, парите нека седят на мястото си.

Днес, като отидеш при някой търговец и извадиш кесията си, той казва: Аз имам доверие в тебе, честен човек си. Имаш ли къща, честен човек си; имаш ли ниви, честен човек си. Казвам: Доверие

имат на кесията ти, на къщата ти, на нивите ти, но не и на тебе, а щом изгубиш нивите си, къщите си, никой няма доверие в тебе. Тогава някой дойде, казва: Аз вярвам, че ти си добър християнин. Защо си добър? Защото си богат.

Сега Христос задава въпроса: Какво мислят хората за мене, кой съм? Защо ме обичате, затова, че ви давам всичките си блага, или малко по-другояче? Питам ви и аз: Защо обичате Господа? Защо Му се молите всеки ден? – За парички – нищо повече! Аз бих желал да срещна някой, който се моли безкористно. Някоя мома е горда, но възлюбеният ѝ я разлюби. Тръгва тя тогава по църкви, моли се пали свещи. Защо? – За да я залюби отново. Някой изгубил нещо – моли се, плаче. Аз бих желал да срещна някоя душа, която да се моли безкористно, вън от всички материални несгоди, вън от всички тревоги, та и като я сполетят всички нещастия да има благородство в себе си, да лъха от тази душа аромата на розата, на теменужката и да каже: Господи, благодаря Ти! Това значи да познаваме Христа. Вие казвате: Ти искаш да ни научиш да станем сиромаси. Няма защо да ставате сиромаси, вие и без това сте сиромаси, вие сте роби в Египет, камшик има определен за вас. Жена ти възстава, децата ти възстават. Защо? – Да работиш. Ако не работиш, камшик има. Казваш: Аз съм трудолюбив човек. Трудолюбив си, защото иначе камшик ще има. Друг закон има в света, според който ще работиш за жена си, за децата си, за държавата, за всички, но от любов! Любовта да стане като един мощен принцип, като един двигател в живота ви, та всички тия сили, които създават злото в света, да се превърнат чрез любовта в добро.

И тъй, Христос запитва Петра: „Ти какво мислиш за мене?“ Петър Му казва: „Ти си Син на Бога Живаго“.

Аз бих желал да се развие у вас съзнанието, да дойдете до туй ново схващане, да вземете туй ново направление в живота си, та всяка тъга, всяко страдание да се разтопи, за да могат новите условия да влязат във вашия живот.

И в съвременната наука има един омагьосан кръг. Ние изучаваме много неща, но в това изучаване няма такова единство, чрез което да дойдем до едно коренно разрешение на въпросите, чрез което умът ни да се просветли за възприемане на Божественото учение. Сега има спор между религия и наука. Никакъв спор не трябва да има. Ние произвеждаме спора. Ако религията се превърне на Любов, тя е на мястото си; ако науката се превърне на Мъдрост, тя е на мястото си. Религията аз наричам забавачница за хората, а науката – учителка за възрастните деца. Ако дойдем до църквата, тя е забавачница за хората, а държавата – учителка. Това са общи положения, общи принципи, които като схванем, ще видим, че не може да се явява никакъв спор. Сегашният ни живот трябва да се преобрази. Как? – Като променим възгледите си за живота, а това ще стане, като вложим в него принципите на Любовта, Мъдростта и Истината. Щом дойдете в свръзка с Бога, Той ще ви даде сили да сторите това.

Сега, аз желая да се запознаете с Христа. Вие познавате Христа, но само външно, вътрешно още не сте Го познали. Да викате някого у дома си на гости, това не значи, че го познавате; да живеете 10–15–20 години заедно с него, и това още не значи, че го познавате, но когато два живота се слеят в един, да стане сливане, то значи познаване. Това нещо в будическото поле се казва сливане. Тогава всички противоречия в света изчезват. Човек вече не вижда злото и започва да работи тъй, както Бог работи. Трябва сливане в Бога на два живота, на четири живота, на осем живота, на шестнадесет живота и т.н., до като животът на цялото човечество се слее в едно. Тогава ще се образува тази хармония, която сегашните народи очакват.

И тъй, за всички е нужно сливане и познаване на Христа вътрешно като Любов, познаване на Христа вътрешно като Мъдрост и познаване на Христа вътрешно като Истина. Това е дълбокият смисъл, който трябва да залегне във всеки ум, във всяко сърце, във всяка душа и във всеки дух.

Беседа, държана от Учителя, на 7 декември, 1924 г. в гр. София.

ДА ГО ПОСРЕЩНАТ

На утрешния ден народ много, който беше дошъл на празника, като чуха, че иде Исус в Ерусалим, [13] взеха вейки финикови, та излязоха да Го посрещнат, и викаха: Осана! Благословен, който иде в името Господне, Цар Израилев! (Иоана 12:12 [13])

„Излязоха да Го посрещнат“ – това са най-важните думи в стиха. Онова, което има да кажем, то не се съдържа в стиха.

Този стих е един от обикновените стихове. Вижда се, че онзи народ, който излезе да посрещне Исус, имаше същите стремежи, каквито и вие имате. Значи, в този народ имаше всички възможности да разбират Истината, да разбират Любовта и да я възприемат, както и сегашните хора. Смисълът на този стих, обаче е в това, защо този народ излезе? – Да Го посрещне. Ние не се занимаваме толкова с миналите работи, те са за нас само една опитност, нас ни интересува настоящето.

Всеки човек в себе си има една светла идея, която по някой път излиза да посрещне. Ние наричаме идеал онова великото нещо в нас, за което имаме един свещен трепет, което очакваме с години, за да го посрещнем. Но у нас все пак има известни недоволници, известни фарисеи, учени хора, които казват: Я си гледайте работата, какво си губите времето, вие се осигурете, това е за младите. Така е, човек е разделен в себе си. Когато у човека започне да се развива духовния живот, в него се явява една вътрешна борба. Някои казват: Без борба не може ли? – Не може. Аз не говоря за онази обществена борба, аз не говоря за онази борба между пехливани, която по модерно, на културен език наричат инцидент – станал някъде някакъв инцидент – на български пък казват, „случайност някаква“. Е, хубаво, нямам нищо

против този инцидент, или против това, че станало нещо, случило се нещо.

И тъй, всеки човек има една свещена идея. Ние някой път се запитваме: Защо този народ не прие Исус? Съвременните историци не са разрешили въпроса. Ако кажем, че евреите бяха некултурен народ, не е вярно. Това бяха хора с култура, които цели 400 години се учиха в Египет. Те имаха една възвишена култура. Те имаха много учени равини, много учени хора, капацитети, както ги казват сега. Те имаха такива учени, че каквото кажеха, светът се потресваше. Историците имат всичкото добро желание да обяснят причините, защо евреите не приеха Христа, но нещата не могат да се обяснят така лесно. Защо? Като се дойде до религиозните, до набожните хора, като се дойде до духовния свят, работата се слага малко по-другояче. Религиозните хора казват, че Господ управлява навсякъде в света, че Той е всесилен, че Той може да направи това-онова, че животът и всичко друго става все по Неговата воля. Той казва: Ти ще воюваш. Съгласен съм. И щом се свърши сражението, ти се върнеш [у] дома си. Обаче Бог праща един човек на земята да каже Неговата Истина, но в дадения случай този същият Господ не иска да му помогне, защото хората да възприемат, да разберат тази Истина. И тогава, този горкият човек се чуди, защо не го приели. Исаия казва така: „Господи, кой повярва в нашето проповядване?“ После, за да се избегне друго едно противоречие, Исаия също казва: „Ослепил си очите им, затворил си ушите им за да не могат да видят, нито да чуят“. Е, хубаво, ако Господ е ослепил очите им и затворил ушите им, за да не могат да видят, нито да чуят, какво е виновен за това народа? Исаия не е виновен, вината е в преводачите, в тези, който превеждат.

Сега, аз не искам да произнеса една обвинителна реч, но говоря тъй инцидентно, или преведено на български език, на културен език, мимоходом говоря. Та казвам: Всеки човек, колкото и да е малък, все има по една свещена идея в себе си, но и в него се намират тези отрицателни сили. Всички онези разсипани хора, които се отчайват

от живота си, тяхната идея е разпъната, изгубена, и те си остават немили-недраги. И действително, всеки човек, който остава без идея, в каквото и да е отношение, той все не може да сполучи в живота си. Човек и като търговец трябва да има идея; и като писател трябва да има идея; и като музикант трябва да има идея; и като художник трябва да има идея. В каквото направление и да е той, все трябва да има една идея, която да му дава подтик. Пък най-после, и кръчмар да е, трябва да има една идея в себе си; и касапин да е, трябва да има една идея в себе си; и военен да е, трябва да има една идея, която да го подтиква. Работите у нас седят по един начин, а у други – по друг начин. Казвам: Коя е основната причина, която ни пречи да възприемем великата Истина в света? Възраженията са тези, че ако ние възприемем великата Истина тъй, както не сме подготвени, ще имаме големи страдания. Това не е вярно. Аз няма да оспорвам това, но ако проследите Толстой, който прави своите разсъждения върху тези думи, ще се уверите, че това не е така. Ако казвате, че само религиозните, набожните хора страдат, не сте прави. Онези хора, които не са религиозни, които не са набожни, страдат повече. Следователно, когато някой се оправдава, че не може да възприеме тази идея, защото ще страда, казвам му: Ти и без да я възприемеш, ще страдаш. Страданията в света ще дойдат като неканени гости. Нали в съвременните държави има съдебни пристави? Е, така и на тебе най-първо съдебният пристав ще ти изпрати един червен лист да отидеш доброволно да си платиш дълга. Ще се мобилизираш с банкноти, със звонкови монети оттук-оттам, ще отидеш при съдебния пристав и ще кажеш: Аз съм готов да изпълня твоята заповед. И така, ти ще воюваш. Против кого? – Против дълговете си. Ще има стрелба, това-онова и горе в 15–20 минути ще се върнеш с един лист, че почтено си свършил сражението, или казано на прост език – изплатил си дълговете си. В случай, че доброволно не изплатиш дълговете си, не приемеш червения лист, не му се подчиниш, тогава ще дойдат двама ангели – ще те бият и ще те заставят да си платиш

дълговете. Искаш, не искаш ще ги платиш. Страданието в този свят ще ти изпрати един червен лист и ще каже: Искам да те посетя, много се затъжих за тебе. Ако ти не го приемеш доброволно, то ще дойде по който и да е начин. Сега философстват: Можем ли да избегнем страданията? – Можем да ги избегнем. Има една наука, според която по един правилен начин ние можем да избегнем страданията. Кога? – Когато ликвидираме с всички свои стари сметки, когато ликвидираме с всички свои стари вярвания, когато ликвидираме с всички свои стари обичаи, изобщо с всичко старо и започнем с новото. Само тогава страданията в света ще престанат. Сега, ако ме питате, защо дойдоха страданията ще ви кажа: Когато човек излезе от Бога и помисли, че може да живее без Него, всичките страдания се наредиха след него като войници в бой и оттогава насам светът все страда. Казвате: Ами тогава какво трябва да направим? – Ще мислите, че може да живеете само с Бога и от този момент всички страдания ще престанат, т.е. няма да престанат, но ще започне живота на великата култура, която ще даде един велик импулс. Обаче, за да дойде тази велика култура, ние трябва да се обърнем към онази посока, откъдето идва Божествената светлина. Вие ще кажете: Отгоре идва тази светлина. Не, от главата вътре идва тази светлина. Работи тази глава! За физическия свят светлината идва отгоре, но за нас хората светлината не идва отгоре. Човешкият мозък, човешката глава е един акумулатор, откъдето се предава Божествената светлина. За нас, тази светлина идва от мозъка, от сърцето, от душата, от духа. Това са все фантастически думи, защото умът не се вижда, сърцето не се вижда; душата не се вижда и духът не се вижда. Всички тези думи, с които си служим, са невидими. Засега, има няколко думи в които хората вярват. В ума вярват, в сърцето вярват, и в живота вярват. В туй сме заставени да вярваме, защото всеки чувства болка, всеки мисли, всеки живее. Тези думи – ум, сърце и живот, са придобили гражданство, но думите душа и дух не са придобили гражданство. Дали има дух, дали има душа, това е спор. Писатели и поети казват, например: Духът на

този народ витае над него, духът на този поет витае около гроба си – макар да отричат, че има дух. Човек, сам по себе си, е един затворен гроб, и Христос казва: „Вие сте гробища варосани“. Какво търси един дух около гроба си, около мъртвите и там да витае? Значи, макар и в поетическа форма употребени тия слова, показват, че човек, сам по себе си, представлява един затворен гроб. Като е тъй, има вярване, че един ден хората ще излязат от гробовете си. Това е символичен език, в който, ако се впуснем, ще има много противоречия и от едната, и от другата страна. За нас важният въпрос е да се повдигнем над сегашните условия, в които живеем, да се домогнем до Божествената Истина, която ни е необходима сега. Дали ти вярваш, или не, ще живееш по същия начин. И който вярва яде, и който не вярва яде. Хората може да спорят, дали трябва да имат къща, или не. Казвам: Всички все трябва да имат къщи, където да живеят. Може да спориш върху въпросите за икономическите условия, но все-таки икономическите условия оказват известно влияние. Ако някой човек мисли, че икономическите условия не оказват влияние върху живота, той не разбира законите. Най-първо човек е свободен, после се ограничава. Докато ти не си направиш един кораб, свободен си, но в момента, в който направиш един кораб и влезеш с него в бурното море, ти вече се ограничаваш със своя собствен кораб, със своето собствено произведение. Тогава ти няма да се шириш свободно в морето, но най-малкото, поне ще се позатвориш и няма вече да имаш туй хубаво разположение. Тези вълни ще те хвърлят с твоя кораб на една, на друга страна, няма да искат да знаят, дали си цар, или си беден. Те казват: Ние имаме съвсем друго предназначение. С всички, които влязат в морето, постъпваме по един и същ начин.

Казва се в стиха: „Излезе народът да посрещне Исуса“. Мислите ли, че ако днес Христос дойде между съвременните хора, те биха Го посрещнали по-добре? Не, работата днес е още по-лоша. Най-първо, как ще примири Исус интересите на тези воюващи страни? Как ще им докаже, че учението, което носи, ще им донесе подобрение? Те

веднага ще му кажат: Докажи! Пак ще се повдигне въпросът: Хляб, хляб! – Нищо повече. Жито трябва? Всеки град трябва да се храни. Най-първо икономическият въпрос ще изпъкне на сцената, но той не е същественият. За да се създаде един параход, не зависи ли от степента на културата на човека и от неговото знание? Този параход напълно ще зависи от онова знание, което човек прилага в построяването на кораба. Колкото този човек е по-далновиден, толкова и неговият кораб ще бъде по-хубав. Колкото неговата интелигентност е по-слаба, толкова и корабът ще бъде по-слаб; и като влезе в морето, всички икономически условия ще се сложат тъй, че всички провизии ще се развалят, и възможно е тогава човек, при всичкото изобилие на тези припаси да не може да ги ползва. Най-после, аз казвам: Философията не е там дали един човек е богат, или не. Но питам: Този богат човек използвал ли е богатството си тъй, както трябва, или не? Три положения има, в които богатият човек трябва да използва богатството си. Първото положение: да го използва като индивид за себе си, това му се налага. Второто положение да го иждиви за обществото и третото положение да го иждиви за Бога. Добре, ако този човек се намира в първото положение, иска да иждиви богатството за себе си, той ще срещне известни ограничения. Например, ако неговият стомах е развален, той не ще може да яде. Иска му се печена кокошка, иска му се 4–5 килца 10 годишно винце „малага“, донесено от Испания. Дават му всичко това, не може да го използва. Като изяде печената кокошка и изпие винцето, почне да се тръшка по земята, да се вие на четири. Вземе след това малко рициново масло, прочисти се и после казва: Слава Богу, освободих се. Но, човек има крепък дух. Той се поизхитри след това и казва: Тази първата кокошчица имаше нещо. Жена ми не беше я опекла добре, та стомахът ми не можа хубаво да я смели, но тази втората ще я задуши вече в тенджерата. Турят кокошката в тенджерата, задушават я. Но и този път стомахът се разстройва. Е, сега пък във винцето е вината. Добре, ще вземат вино от друго място.

Пие от това ново вино, но започва пак: Олеле!... Ту виното виновно, ту кокошката виновна. Мисли си той: Защо тези кокошки не седят в стомаха спокойно, но се повръщат назад? Казвам: Ти не можеш и не трябва да използваш богатството само за себе си. Ако ти си един разумен човек, няма да използваш богатството си така, но ще кажеш: Аз няма да ям кокошки, дайте ми малко жито, малко оризец, малко овесена чорба, малко тарахана. Защо? – Камшик има. И такъв човек, върху когото играе камшикът на природата, като дойде някой негов приятел, казва: Аз съм много скромен в яденето си, почти вегетарианец съм станал. Разбира се, камшик има. И сега почти всички вегетарианци са все болни хора. Ами че аз досега не съм видял един здрав вегетарианец. Те са все болни хора, които искат да се лекуват с вегетарианство. Това още не е идея. Аз бих желал да видя един вегетарианец, който се е родил такъв. Всички маймуни са вегетарианци от рождение. Никой не им преподава, никой не ги кара да не ядат месо. Те имат отлично разположение, здрави са, обаче щом дойдат между хората те се научават да ядат месо и започват да боледуват като нас. Ако една маймуна се върне между другите маймуни, ще им каже: Не си струва човешката култура!

Сега, при отричане на богатството, при думата „богат“, друго нещо се разбира. Под богатство ние разбираме онази идея, която може да те отдалечи от Бог. Ако ти се влюбиш в своето богатство, това може да те отдалечи от Бог. Злото е там, където има хора, които така се влюбват в парите си, че цели 4–5 часа се занимават с тях: изваждат ги, броят ги, пипат ги. Но в тия пари има едно зло – доказано е – те поглъщат живота на човека. Всички статистически данни доказват, че богатите хора са нещастни. Защо? – Парите, които пипат, поглъщат техните жизнени сокове. Следователно, колкото по-малко пипа един богат човек парите си, толкова по-добре за него. Кой от вас не пипа банкноти? Всеки пипа, весело му става, но скъпо му струва това пипане. Вземеш например 1000 лв., радваш се, но това не са 1000 лв., ти се мамиш с тия книги. Колко струва днес курса на парите? Значи,

идеята седи в това, че човек най-първо трябва да има любов към Бог, към Онзи, който му е дал първоначалния живот. Защото по-голямо благо в света от живота няма. Най-голямото благо в живота на човека е неговият дух. Духът е родил второто благо – живота. Третото благо кое е? – То е кръвта, от която зависи неговото здраве. Следователно, духът, това е разумното у човека. Под живот разбираме всичко туй, което човек съзнава: да се радва на всички блага, на всичко, което е опитал, на здравето си, за да бъде чрез тялото си в съприкосновение с живата природа и да изпита благата, които Бог му е дал. Всеки от нас може да има блага. Никой не ни е забранил да имаме блага, но ние с нашата неразумност си препятстваме един на друг. Препятствие има между богатите хора, препятствие има и между религиозните хора. Аз не се чудя, защо бедните и богатите хора спорят помежду си. Те спорят, че едните имат земя, къщи, а другите нямат. За мене този въпрос е разрешен, но вземете християнските народи, които поддържат едно верую, които имат един Учител, а като се срещнат православни, католици и евангелисти, всички спорят помежду си, всички имат особени схващания за Христа. Те се запитват: Ти вярваш ли че Христос е Син Божи? – Вярвам. Вярваш ли че Христос е Бог? – Вярвам. Е, тогава ти си от нашите. Какво се разбира под думата [„]Син Божи[“]? Какво се разбира под думата [„]Бог[“]? Думите „Син Божи“ и „Бог“ не решават въпросите.

И тъй, този народ излязъл да посрещне Исус. Предполагам, че всички хора са били разумни. За да посрещнем една своя идея, ние трябва да бъдем разумни. За да можем да я реализираме, също трябва да бъдем разумни. Онзи велик художник, който иска да реализира своята идея, онзи скулптор, който иска да реализира своята идея, онзи лекар, който иска да прояви своето изкуство, все трябва да бъдат разумни хора. Вследствие отдалечаването ни от Бога, като не живее Бог повече в нас, в нас се заражда първия принцип – нашата индивидуалност – ние искаме блага само за себе си. И всичкият спор на земята произтича все от стремежа да се задоволи този принцип.

Сега, ще ви приведа един малък пример от културата на древния Египет. Кухан-Бар, тъй се наричал един велик жрец в Египет, бил посещаван от мнозина, които искали да се домогнат до онова знание, с което древният Египет разполагал. Този жрец бил толкова добросъвестен, че предупреждавал всички, на какви страдания може да се подложат. Той най-напред ги завеждал при едно легло с игли и ги запитвал: Ще можете ли да изтърпите тези страдания, да ви подхвърлят на тези игли, докато ви изтече всичката кръв? След това ги завеждал пред едно огнище и им казвал: Виждате ли тази пирустия, ще ви преобръщат, ще ви пекат от едната и от другата страна. Ако може да издържите на тия и на ред други изпитания, ще ви приемат да учите великите тайни на школата.

Тази школа съществува в целия свят. Всички ние, съвременни хора, сме изложени на един велик вътрешен изпит. Богатството и сиромашията, всички болести, всички тия обществени перипетии, който стават сега, оказват върху индивида голямо влияние. За да може човек да издържи този велик изпит, трябва да има една свещена идея. Без тази свещена идея ние не можем да се домогнем до самата Истина. Човек трябва всякога да има погледа си прикован към каква и да е посока. Ако вие поставите и най-великия художник пред една рамка без платно, а в ръката си няма четка и бои, той не може да прояви своя талант. Той може да я замисля в ума си, но не може да я реализира и всякога ще усеща в себе си една тъга. Ако великият музикант няма пред себе си един инструмент, чрез който може да прояви своя талант, той ще усети вътрешно една велика тъга. Ако ученият човек няма пособия, няма книги, за да работи, той ще усети една вътрешна тъга. Ако ученикът няма условия да се учи, ако синът няма баща и майка, които да го поддържат, те ще усетят за всички тези лишения една вътрешна тъга, ще почувстват, че техните идеи не може да се реализират. Защо? – Нямат възможности. Но, туй платно, този инструмент, тия книги, тия средства може да се доставят, по който и да е начин.

В света, в който живеем, Бог ни е дал всичките възможности, но често ние сами си препятстваме. Ако аз вляза в един дом, трябва да внеса в него мир и спокойствие, трябва да се запретна да работя. Но, ако вляза в един дом и започна да бия децата, ще бъда ли добър гост? – Не. Значи, от нас зависи да използваме разумно всички блага, всички възможности, който ни са дадени.

И тъй, у всички ни трябва да има добри обходи. Ние, съвременните хора, сме много лековерни, вярваме повече на външните проявления. Ние вярваме, че един човек страда много, ако плаче и вика. Не е тъй. Дълбоките страдания на човешката душа не могат да се изразят с викане. Дълбоките реки шум не правят, малките рекички много шум правят. Въпросът сега е там, дето всички казват, че светът страда много. Кой няма страдания? – Всеки има страдания. Ние сме пратени от небето да благуваме ли? – Не, да се учим. В първо време, човек за да научи нещо, трябва да има известни лишения. Лишенията са един временен метод. Тия временни лишения, тия временни скърби ще създадат в човека един характер, с който ще го въведат в царството Божие. Над него седи един велик свят. Учените хора не се спират пред този свят. Ако питам всички учени хора, дали тия слънца са населени, ще ми кажат, че сега не са населени, а за в бъдеще – не знаят. Не, тези планети, тези слънца са населени със същества от различна интелигентност. Не е въпросът, какви тела имат те. Те са разумни същества и принадлежат към една човешка раса. Тази човешка раса съществува не само на земята, не само на слънчевата система, тя съществува и на Сириус, тя се намира и в по-далечни системи. Тази раса постоянно се развива. След като завърши човек своята работа на земята, какво ще прави? – Ще го пратят на друга някоя планета, на небето още няма да отиде. След всяко умиране, ще ходи от система в система, докато се изработи неговия характер. Тогава той ще отиде в друг един свят, където неговите чувства, сетива за физическия свят ще се затворят и ще се отворят

други чувства, други сетива. Засега обаче, ние сме пратени на земята да изучаваме физическия свят.

Сега, Христос, като се явил между този народ, какво искал да му каже? Ще кажете: Той е дошъл да говори за икономическите условия на живота. Не, Христос не е дошъл да урежда икономическите условия, защото този въпрос е уреден. Господ е пратил изобилно храна на земята. Ако ние кажем, че трябва да работим, за да живеем, тогава всички тия микроскопически същества сеят ли? – Не сеят, за всички има храна. Питам: Какво мислите ще бъде, ако ние, съвременните хора, се откажем да орем и сеем? Ние мислим, че ще умрем гладни. Няма да умрем гладни, но животът ни ще се измени. Ние, съвременните хора, ядем повече, искаме повече средства, отколкото са ни нужни. Вземете например една бедна фамилия – мъж, жена и три деца, вземете и една богата фамилия – мъж, жена и три деца: на богатата фамилия не са достатъчни и 10,000 лв. месечно, а бедната фамилия минава с 1000 лв. Питам: Как е възможно това, едните да минават с толкова малко средства, а на другите не стигат и 10,000 лв.? С какво минават птиците, с какво минават млекопитаещите? Ама ще кажете, че те са некултурни същества. Е, в какво седи нашата култура? Под „култура“ аз разбирам известно познаване на Бог. Всяка една култура се отличава с известни схващания за Бог, с известни принципи, които може да се приложат. Християнските народи се отличават със своята любов към Бог, т.е. те са приложили Божествената Любов повече. За в бъдеще тази Любов трябва де се приложи още повече. Християнските народи мислят, че са достигнали до върха на тази Любов. Не, не са достигнали до там. Те още нямат условия за прилагане на тази Любов. При това, за в бъдеще трябва да се изучават методи, как да се приложи тази Любов, как да се използват не само физическите, но и духовните блага, които ни са дадени.

И тъй, народът излезе да посрещне Христа. Но явиха се фарисеите и казаха: Виждате ли Го, отиде светът с Него! Хубаво, ако

тогавашният свят беше приел Христовото учение в Неговата пълнота, мислите ли, че нашето положение щеше да бъде по-лошо? Питам: Защо тогавашните учени хора не са били готови да възприемат Христовото учение? Защо ли? Ще дам следната аналогия. Две моми обичат един богат, учен, красив момък и нито едната успява, нито другата. Едната казва: Отстъпи ти. Другата казва: Отстъпи ти. Всяка иска да има момъка. Тия две моми ще се намерят пред онзи проблем, пред който се намерил Соломон, когато се явили пред него две майки с едно дете. Едната казва: Това дете е мое. И другата казва: Това дете е мое. И двете не отстъпват, всяка иска да вземе детето за себе си. Тук се показва мъдростта на Соломон. Той, за да изпита, коя е истинската майка на детето, казва: „Разделете това дете на две половини и дайте на всяка майка по една половина!“ Истинската майка я заболява сърцето при това решение и казва: „Не, нека тя вземе детето, но поне цяло да остане“. Тези две моми са двете майки. Питам: Коя от тях е истинската? – Която отстъпи. Тази, която иска да се раздели детето, е мащехата. Кой е истинският богат човек? – Който отстъпва богатството си. Мислите ли че този човек, който отстъпва богатството си, е сиромах? Не, този, който отстъпва богатството си, е истинският богат човек, той има знания. Ако имам 100 милиона лева и бих ги дал на българите, всички ще пишат добре за мене, ще кажат: Няма такъв добър човек като този. Горкият, даде си всичкото богатство, осиромаша! Аз зная къде се намира всичкото богатство на природата. От време на време мога да си разравям по малко. Човек, който служи на Бога, той е в пълния смисъл на думата богат. Такъв човек никога не може да бъде сиромах. Хора, които са сиромаси, не могат да служат на Бог. Ще бъде смешно, да живееш при най-богатия господар, и да бъдеш сиромах! Да живееш в най-голямото изобилие, и да бъдеш гладен? Турците казват: И да го видиш, не вярвай!

Всичко онова, което нас ни отдалечава, то е, че ние не вярваме във възможността да се свържем с Бога и да работим разумно. Можем да се свържем с Бога! Бог обича разумни същества около себе си.

Неразумните Господ ги оставя в абсолютно пълна свобода, да се учат от своя живот. И сега, Господ пак ни наблюдава, но ни оставя да се учим от страданията си. Раждаме се, умираме, идват страдания, епидемии, стават катастрофи, плачем, молим се. Той все ни гледа и казва: „Тези деца плачат, но не слушат“. Всичко това ще се продължава дотогава, докато в нас се зароди едно дълбоко желание да изпълним волята Божия не по външни заповеди, а по дълбоко вътрешно разбиране. Това е великото в живота! Това значи да посрещнем Исуса, това значи да посрещнем Божествения Дух и да Го възприемем вътре в себе си!

И тъй, Божественият Дух слиза! Някои искат да Го видят с криле. Не, когато Божественият Дух ви дойде на гости, вие ще почувствате един вътрешен мир, една вътрешна умствена стабилност каквато никога не сте чувствали; при това ще се зародят във вас нови мисли, нови желания. В който ден стъпи Божественият Дух в къщата ви, сиромашията, всички несгоди ще си вземат торбичките и една след друга ще си отиват и ще ви казват: Сбогом, сбогом! Този Дух ги изпраща една след друга и им казва: „Вие свършихте вече своята работа, сега аз започвам моята“. Всички ще си отидат, а ти ще започнеш да учиш новото учение. Някои казват: Ние трябва да докажем, че сме добри и невинни хора. Ти не можеш да докажеш своята невинност. Йосиф можа ли да докаже своята невинност, когато жената на господаря му го обвини? Не, тя дори взе дрехата му и каза на мъжа си: „Този младият евреин се подигра с мене“. Какво направиха с него? – Затвориха го в тъмница и го държаха там две години, докато Бог не го извади. Прекараха го през училището. Така ще бъдете поставени и вие. Как ще докажете, че сте невинни? Човек в себе си трябва да знае, дали е виновен, или не. Аз не зная ли пред себе си, дали съм прав, или не? Следователно, всеки един от вас трябва да чака, докато се събуди Божественото в него, докато Бог не го посети. Бог ще го посети, по който и да е начин. То е великото! Ние трябва да се примирим с Бог. Някои от вас са се примирили вече и на тях

казвам: Вие трябва да се учите на закона на служенето! Някои казват: Ние го знаем. Казвам: Тогава, има друго училище. Ще учите закона на Любовта! – И това прилагаме. Ще учите закона на вярата! – И това прилагаме. Ще се учите на великия Божи Дух! Има велики неща, които отсега ще започнете да учите. Има много неща за прилагане. Опитали ли сте вие, какво нещо е законът на Любовта? Щом дойдете до положение да действате със закона на Любовта, да влезете в Него, в този смисъл, както аз употребявам думата, невъзможно е някой да ви направи пакост, защото в дадения случай можете да ставате видим и невидим. Щом дойде някой да ви направи пакост, вие веднага изчезвате. Ти си една хубава мома, някой иска да те прегърне, да те целуне. Щом помисли това, веднага закона на Любовта действа, и тя изчезва. Никой не може да те опетни, никой не може да ти направи беда. Иска някой да те обере – не може. Стига да влезем в закона на Любовта, ние влизаме вече в един магически лабиринт. Някой казва: Аз любя. Питам: Ти можеш ли да ставаш видим и невидим? Че как може това? – Е, ти не си познал още Любовта. Тази любов, която сега имаме, е чисто човешка. Че кой от вас не се гневи за нищо и никакво? Някой ден имаш богато разположение на душата си, което струва милиарди, създава ти такава радост и веселие, но някой има да ти дава 1000 лв. и не иска да ти ги плати – ти веднага кипваш. Казваш: Развали ми разположението! Защо пожертва щастието си за 1000 лв.? Някой жертва туй свое щастие, туй вътрешно богатство за едно ядене, за един крив поглед от някого, или че някой казал нещо по наш адрес. Ако ти разбираш закона, благодари на Бог, че еди-кой си те погледнал накриво. Някой ти казал нещо лошо, благодари на Бог.

Един ден пътувам с трамвая и един господин ми казва: Господин Дънов, познавате ли ме? – Не ви познавам, по човешки му говоря. Много зле пишат вестниците за вас. Защо не ги дадете под съд? Нищо, аз се радвам. Защо? Радвам се, че за да пишат вестниците зле против мене, говори, че не съм ги подкупил. Ако пишеха добре, щяха да ме обвинят, че съм ги подкупил. Благодаря на вестниците, че са

честни и почтени, че пишат без пари. Тъй че, щом хората говорят за тебе лошо ще знаеш, че тези хора са искрени, не са подкупени, пишат от сърце. Ако някой изявява любовта си към тебе, ще кажат: Обичат го заради парите му. Ако дадеш някому пари, или друго нещо, ще кажат: Той пише, или говори хубаво за него заради парите му. Пък ако някой те мрази, тук поне си сигурен, че този човек е искрен, с нищо не си го подкупил. Така Господ прави. По някой път Той ни изпрати сиромашията, да види, доколко Го обичаме. Когато сме облечени хубаво, когато ни дава пари, казваме: Колко е благ Господ! Като Него няма друг. После, като дойде сиромашията, казваме: Виж, този Господ не е толкова справедлив, види се, че и в Него има пристрастие. Аз почнах малко да се колебая. Взех да чета някаква философия, и там се казва, че в света няма оправия. Зарежи му края! Мисля си: Какво да се прави тогава? – Почни да бъркаш в касите! Така се явяват онези символи, онези примери от живота. Отива един търговец на стока при началника на гарата в един български град и му казва: Господин началник, отпусни ми няколко вагона да си пренеса стоката! – Не може. Аман, господин началник, жена имам, деца имам, услужи ми! – И му показва 10-те си пръста. Какво означават тези 10 пръста нагоре вдигнати? – Ще ти дам 10,000 лв., услужи ми. А, казва началникът, моля, моля, зимно време е, този човек има жена, деца, услужете му. Веднага дава разпореждания, отпускат му вагони. Питам сега: При такава една култура, при такова едно разбиране, когато нас тъй лесно могат да ни подкупят, какво благо можем да очакваме? Виж, аз похвалвам този началник в едно отношение. Ако този началник само за 10,000 лева веднага отпуска вагоните, защо ти, на когото Господ е дал едно богатство от милиарди, не вършиш волята Божия? Защо спираш тия вагони? Тебе Господ ти е платил хиляди пъти повече, защо не вършиш Неговата воля? Седиш и мислиш, дали има Господ, или няма. Казваш: Като отида на онзи свят, ще проверя, дали има Господ, или не. Ами че и там има хора, които се съмняват, дали има Господ, или не; и там има

безверници. Човешкото безверие е плод на човешкото разбиране. Щом няма любов, разбирането е криво; щом има любов, разбирането е право. Следователно ние мислим, че всички нещастия произтичат от факта, че Бог иска да наложи волята си върху нас, да ни направи роби. Даже ние учим, че ако вярваме в Бог, няма да имаме забавления, музика, ще седим като мумии. Не е така. Вие трябва да бъдете един крилат ангел, да видите Божието лице, да познаете какво нещо е Божията Любов, да видите, какво нещо е Божествения свят! Той е такава интензивност, за каквато нямате понятие дори. И, след като Господ подпише на този ангел един свободен билет, с който да може да посети всички слънчеви системи, да види там какви богатства има, какви култури, какви театри, концерти, каква музика, каква поезия, тогава ще се разбере, че Божиите пътища, Божиите планове не са такива, каквито ние ги мислим, каквито са на нашата слънчева система. Нашата слънчева система е на опашката. Ние сме в предградието на този велик Божествен град, още не сме вътре. Вие ще ми кажете: Как ще докажеш това? Аз не мога да го доказвам, мога само да ви го дам като една вероятност, може да ви дам едни формули, с които да работите. Ама трябва да ни го докажеш! Как мога да ви докажа това нещо? То е тъй далечно!

Учените хора доказват, че нашата слънчева система е в предградието на Млечния път. Учените окултисти пък доказват, че нашата култура е една от идеалните култури, но с тази идеална култура ние създаваме само съмнения. Нашата наука е наука на съмненията, на относителните истини и тогава казваме: Материалното е реално само за материята, и духът е реален само за духа. Духът не признава материята, и материята не признава духа. Има неща, които трябва да се свържат. Материалният живот и духовният живот са два живота, между които трябва съединителна нишка. Всички онези хора, които имат тази съединителна нишка, закона на съответствието, ще разберат, каква е тази връзка между материята и духа. Следователно, сега имаме един относителен,

променлив живот, който се диференцира. Този живот за в бъдеще, след милиони години ще стане съществен. Сега той е в началото си.

Ще ви дам една математическа задача: Вие можете ли да умножавате единицата? Не, колкото и да умножавате единицата, тя не се умножава. Можете ли да я събирате? – Не можете. Не можете и да я изваждате. Някой ще каже: Как да не може? Единица по единица правят две единици. Не, в света съществува само една единица. С какво ще я събереш, с какво ще я извадиш, с какво ще я умножиш? Тогава, откъде се явиха другите числа 2, 3, 4 и т.н.? – От делението на единицата. С другите числа можеш да събираш, да вадиш, да умножаваш и да делиш. Значи, светът е произлязъл чрез деление. И ние в света не събираме с цели числа, а с дроби, с частици на единицата. Следователно, първоначално единицата се е разделила и произлезлите от нея числа се умножават, делят и т.н., тъй че ние работим с дробите. Питам: При такова едно събиране, изваждане, умножение частите на единицата, каква наука може да имате? Някой казва, че 2 + 2 = 4. Казвам: Да, 2 и 2 прави 4, но 4 е равно на единица. Как тъй? По вашата теория всяка една ябълка е равна на 250 грама. Четири ябълки по 250 гр. правят едно кило. Значи, 4 = 1 кило, равно на единица. Вие казвате, че 4 е по-голямо от единицата. Казвам: При такова едно разбиране, какво понятие може да имате за нещата? Ние сега сме се раздробили и всеки мисли, че е нещо много голямо. Не, ти си една малка частица от единицата в света. Ти знаеш ли кога се отдели от Бога? Помниш ли този момент? Някой казва: Аз зная много неща. Кажи тогава кога се отдели от Бога? Аз чувах да разказват за едно момче от България, което казвало, че помни когато майка му се женила, то играло на хорото. Е, възможно ли е това нещо? Всеки от вас, който чуе тези работи, ще каже: Детински приказки са тия неща. То не е играло материално, но като душа, която очаквала да се въплъти, то играло, било около хорото, взело е участие.

Ние, съвременните хора, признаваме само неща, които стават. Да ви приведа друг факт. Представете си, че вие сте в едно здание пълно

с барут. Имате една клечка кибрит, запалите я и ѝ казвате: Слушай, аз ще те туря в барута, но да не направиш някоя пакост да се запалиш, внимавай! Питам: Тази клечица ще послуша ли твоята заповед? Щом я туриш при барута, тя ще го запали веднага и той ще хвръкне. Така правим и ние, съвременните хора. Запалим своите клечки, отиваме с тях при барута, туряме ги вътре и казваме на клечиците: Вие няма да запалите барута, ще гледате да изпълните волята Божия. Тази клечка не разбира от никакъв морал. Е, какво да се прави тогава? – Ще намокриш барута, ще запалиш клечката и тогава ще я приближиш до барута. Тя ще си гори, а с барута нищо няма да стане. Преведете сега тези символи. Какво представлява барутът? – Това е човешката алчност, да има човек всичко в изобилие. Тази алчност ни е турила всички в тревога. Когато обаче, Божията Любов се приложи между хората разумно, тогава много от несгодите, които сега съществуват в света, ще се отстранят.

Защо е дошъл Христос в света? – Той дойде да скачи хората духовно с Бог, да направи тази връзка. Ние по плът сме скачени, но духовно не сме. Обаче, като дойде Христос, тогава имаше две компании в света: окултистите ги наричат, компания на Бялата Ложа, и компания на черната ложа. Последната нямаше интерес Христос да направи една нова инсталация и затова казваше: Ние ще се стремим, по какъвто и да е начин, да развалим тази компания. И знаете ли на какво приличаше тази работа? Когато балканските народи направиха съюз помежду си, дойде Австрия и каза: „Ние трябва да похарчим много милиони, но да развалим този съюз!“ Питам: Австрия, след като развали балканската конфедерация, прокопса ли? Не само тогава, във времето на Христа беше така, но и днес хората не искат тази нова инсталация. Не я ли приемат, те ще се намерят в положението на Австрия. Е, какво от това? – Ще страдат. И като питат, защо е дошъл Христос, казвам: Христос е дошъл да направи нова инсталация, да ни научи на този велик закон на Любовта, на послушанието, да вършим волята Божия от любов, а не само с привидни жертви и с тамяни.

Христос казва: „Тамянът трябва да бъде в сърцето ви, жертвеник трябва да бъде сърцето ви!“ Всичко у вас трябва да бъде ангажирано с Божествената Любов, с всичко чисто и възвишено. Човек трябва да обича и своите ближни. Кои са вашите ближни? – Не телата, а душите на хората са вашите ближни. Колко ми е приятно, когато срещна някоя душа, спряла се и говори на друга душа! Срещам други двама, облечени хубаво, вървят заедно, но не се обичат. Какво виждам? – Техните души не се докосват никак, те са студени като лед, чужди са един на друг.

Сега вие казвате: Възможно ли е това ново учение да се приложи при сегашните условия? – Именно сега може да се приложи. От вас днес не се изисква да отивате по горите. В България няма скрити места, където да станеш постник. Ако станеш някой виден светия, ще започнат да се изреждат от Европа хора, които ще те фотографират, ще изучават живота ти, ще пишат за тебе туй-онуй и ще се намериш в чудо, в беля; ще се чудиш, къде да се скриеш. Тук няма скрити места, и в Европа също няма скрити места. Не, има само един начин, по който можем да живеем – той е, да се свържем с Бог! Аз ви обръщам внимание на следните неща. Ако вие се колебаете, ако вие очаквате да придобиете Истината след като умрете, това не е наука. Този въпрос се решава сега, или никога!

Аз мога да ви дам два закона, с които да проверявате нещата. Всеки от вас може да провери, дали известна истина е права, или не. Как? Когато искате да направите някаква връзка с някой човек, в каквото и да е отношение, например, да купите заедно къща, да направите една търговска сделка, или да станете учител на някого, ако усетите вътре в себе си едно спокойствие, с този човек може да вършите работа безпрепятствено. Вие ще може да разчитате на него. Опитайте това нещо! Ако пък този човек не може да свърши вашата работа, вие ще усетите една вътрешна тъга, като че нещо стяга сърцето ви. Какво показва това? – Че този човек няма да устои. Това е не защото той има зла воля, но толкова може. С това стягане на

сърцето ви, природата иска да каже, че условията в живота ви, всичко така ще се стече, че няма да успеете. Тръгнете на път, но сърцето ви се стяга нещо – не тръгвайте. Ако искате да знаете дали туй, което ви говоря е Истина или не, вижте, ако нищо не стяга сърцето ви, приемете я, изучавайте тази Истина, но ако сърцето ви се стяга, не я приемайте, аз не ви я налагам. Тогава изучавайте Библията, изучавайте учението на хората, които са живели по Бога.

После, вземете предвид следното правило: Намираш се в някакво изпитание, омотал си се някъде, но ти се дава възможност да излезеш от това положение. Как трябва да постъпиш? Заплетеш ли се, направи туй, което не ти е угодно, което не е в твой интерес. Направиш ли това, което не е в твой интерес, ти ще спечелиш; направиш ли това, което е в твой интерес, ще изгубиш. Направете един такъв опит. Например, решавате да станете сутрин в 4 ч., да четете нещо, или да размишлявате. Събудите се, но си кажете: Хайде, още малко да си поспя. Не, не се подавайте на тази слабост! В този случай направете това, което не ви е приятно. Легнете ли да спите, ще объркате работите си и ще станете неразположени. Като казах това на една госпожа, тя ми разказа една своя опитност. Детето ѝ заболява от око, явява се силен оток. Мъжът ѝ казва: Да му се направи операция. Отиват в болницата, лекарят преглежда детето, намира, че е нужна операция. Казва на майката да остане с детето, та сутринта да се направи операцията. През нощта майката я хваща едно вътрешно безпокойство и решава, като стане сутринта, да бяга от болницата. Но не искала да легне да спи, да не би да сънува лош сън. Обаче заспала и по едно време чува кукумявка. Казва си: Не, ще бягам. Започва да разсъждава, казва си: Тази кукумявка може да се обажда за друг някой болен, който умира, но страхува се да пита, дали има някой умиращ. Към 6 ч. сутринта решава да си отиде, но веднага идва болничният служител да каже, че масата за операцията е готова. Е, ще се отива на операция, си казала тя. Решава се най-после, и операцията излиза сполучлива. Казвам на тази госпожа: Ти си постъпила по същия

закон – направила си туй, което ти е неприятно. Следователно, туй, което е неприятно за нас, носи едно благо, а туй, което привидно е благо за нас, носи нашето нещастие.

И тъй, сега се приближаваме към основния закон. Аз се обръщам сега към вас като към приятели. Вие сте в света и имате нужда от подкрепа. Някой от вас имате нужда от подкрепа в материално отношение – пари нямате. Откъде ще ги вземете? Някои от вас сте болни. Откъде ще вземете здраве? Някои сте изгубили общественото си положение. Какво трябва да правите? – Ще имате една основна идея, ще се свържете с основния закон на Любовта, и вашето положение няма изведнъж да се подобри, но постепенно ще излезете от това положение, в което се намирате. Само така ще видите, че в света има един идеал, животът ви ще придобие един вътрешен смисъл, и вие ще бъдете полезни не само за вас, но и за вашите ближни. Затова, всеки от нас трябва да работи на Божественото лозе!

Сега, някои може да кажат: А, той тъй говори! Не, всички трябва да говорим така, и с ум, и със сърце, и с душа, и с дух. Всички трябва да бъдем тъй искрени, тъй невинни, както децата. И право е казал Христос: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в царството Божие“.

За сегашните хора, за вярващите се иска не само вяра, не само любов, но се изисква чистота и невинност, които са една вътрешна връзка между доброто и Истината. Засега между доброто и Истината няма връзка, защото доброто е добро за сърцето, а Истината е Истина за ума. Между ума и сърцето няма връзка. Умът мисли едно, сърцето чувства друго, а когато дойде тази невинност, тя се свързва с ума; умът се свързва с душата; душата – с духа, а духът, който носи всички велики блага на космоса, се свързва с Бога, и тогава животът за нас придобива смисъл и казваме: Ние сме дошли отгоре, за да извършим волята Божия и ще я извършим тъй, както Бог изисква. И най-после, като напуснем земята и тръгнем за онзи свят, всички наши по-големи братя, които са изпълнили волята Божия, които са завършили своето

развитие ще кажат: Ние сме доволни, че извършихте волята Божия, елате с нас, ние имаме нова култура, разполагайте с всичко наше. Това е факт! Така ще бъде с всички, които са извършили волята Божия!

Беседа, държана от Учителя на 14 декември 1924 г. в гр. София.

МИРОТВОРЦИ

Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат. (Матея 5:9)

Противоречиво е днес да говориш за миротворство, противоречиво е да говориш за миротворци. Противоречиво е днес да говориш на хората за сиромашия, че трябва да бъдат сиромаси. Противоречиво е днес да говориш на съвременните хора за болести. Противоречиво е днес да говориш на съвременните хора за тъмнината. Противоречиво е днес да им говориш, че в света има някакъв си Промисъл, че имало някаква вечна Любов. Всичко това е все противоречия.

Българите имат една пословица, която казва: „Той има кокоши ум“. Те употребяват този израз за някой човек, за когото искат да изразят нещо лошо. Че в какво е лош кокошият ум? Кокошката не се напива, пари не краде, хора не убива, затвори не гради, несправедливи закони не създава. Тогава в какво е крива кокошката, та казват „кокоши ум“? Кокошият ум седи в следното: като дадеш на кокошката жито в една крина, тя почва с краката си да го рови, разхвърля го навън и след като го разрови, започва да мисли, че е изровила нещо отнякъде. Това показва, че тя не може да използва ония блага, които ѝ се дават, а ги разравя. Та, в туй отношение, когато казват „кокоши ум“, то значи, че и ние, като тази кокошка, не можем да използваме Божиите блага, които ни се дават. А някои мислят, че кокошката не може да мисли. Не, в някои отношения тя може да мисли по-добре, отколкото самият човек.

„Блажени миротворците, защото Синове Божии ще се нарекат“.

Какво означава думата „миротворци“? Миротворство е едно от великите качества. Само на кои? – На великите души, на хората с

характер. Миротворството не е качество свойствено на простите хора; то не е свойствено и на обикновените хора; то даже не е свойствено и на гениалните хора. То е свойствено само на ония човеци, които имат разумни души. Човек трябва да придобие това качество. Той не се ражда с него, но той го придобива, той го развива. Ако човек се раждаше с това качество, то щеше да бъде едно пристрастие, от страна на Провидението. И в това именно е похвалата на човека, че той може да го придобие.

Сега, онези, които философстват ще кажат: Тогава где е Божията благодат? Ами че в какво седи Божията благодат? Ако Бог ще влее в нас всичко наготово, тогава какъв смисъл има живота ни? В такъв случай нека Бог си живее сам, нека сам се проявява. Някои казват: Тогава, ние виждаме голямо противоречие в това, дето се казва, че всичко трябва сами да придобием, а пък в Писанието е казано, че всичко е от Бога. Каква е тази ваша философия? Не е въпросът там. Това, че ние живеем и се движим в Бога, това е от Него, а това, че ние се проявяваме, то е от нас. Нима онази кокошка, която рови с краката си и изхвърля житото навън, та това е от Бога? Каква нужда има Бог от това, да рови туй зърно? Като че Бог не знае туй зърно, та трябва да го опитва сега, да се учи? В това няма никаква философия. Че каква философия има в това, човек да съгради една къща и после да я събори? Ще кажете: От Господа е това. Не, от човека е това. Някой убил някого и после казват: Тъй направил Господ, тъй е наредил Той. Ние сме направили това, а после казваме, че Господ го направил, оправдаваме се. В Писанието се казва, че Господ не се изкушава. Каква нужда има Господ от това, да убие този или онзи? Каква нужда има Господ да прави затвори? Господ, Който има всичко в себе си, каква нужда има от тези детински промени? Следователно, като мислим така, ние опорочаваме Божието име, ние опорочаваме Божията Любов. Казва се в Писанието, че Миротворците ще се нарекат Синове Божии. Да бъдеш Син Божий, това е най-възвишеното положение, което някой може да има по отношение на Бога. Разбира

се, като кажем, че можем да бъдем Синове Божии, веднага ще се родят противоречия, съмнения: можем ли да бъдем Синове Божии, или не? Аз не обичам да споря, дали можем да бъдем Синове Божии. Който разсъждава, и който размишлява, може да разреши всички задачи; който не разсъждава, който не размишлява, никакви задачи не може да разреши. Някои ми казват: Ама аз не мога да видя това нещо. Е, да видиш, или да не видиш, то е нещо относително. Ако аз, след като седя тук в София, не мога да видя една игла на Витоша, това не е един недъг на моите очи. Обаче, аз мога да стана оттук, да отида на Витоша и да намеря тази игла. Там ще я видя. Някой казва: Ти си учен човек, виж иглата от София. Аз ще ви възразя: Ако ти си действително учен човек ще отидеш сам на мястото и ще видиш тази игла отблизо. Само глупавите хора разглеждат нещата отдалеч. Хубаво, щом разсъждавате така, щом вашата философия е такава, бъдете последователни. Турете тогава хляба отдалеч, поглеждайте го оттам и се наяждайте. Защо влизате в противоречия? Ако това е едно правило в живота, нека го приложим във всички отношения, нека бъдем последователни в своята мисъл! Погледни хляба от половин километър разстояние и се наяж! Да, когато дойде въпрос за хляба, ти го вземеш в ръцете си и се вторачваш в него, а щом се отнася за друго нещо, щом се отнася за иглата на Витоша, казваш: И оттук може да се види. Аз разсъждавам по следния начин: Когато имаш да вземаш пари от някого, ти се вторачваш, приближаваш се към него и казваш: Парите дай по-скоро! Когато пък имаш да даваш някому, отдалечаваш се от него. „Интересец бабам“, казват турците. Но, този интерес е двояк: интерес когато имаш да даваш, и интерес, когато имаш да взимаш. Когато имаш да даваш, ти туряш нещата отдалеч, а когато имаш да взимаш, туряш нещата наблизо. В първия случай казваш: Колкото по-далеч, толкова по-добре. Вие ме запитвате: Защо този господин стои толкова далеч от онзи? Защото има да дава. Ами защо еди-кой си е много близък с онзи там? Защото има да взима. Казва се: Еди-кой си се оженил за еди-коя си. Защо? Защото има да

взима, та я взел в къщата си. Ама защо еди-кой си изпъдил жена си, отдалечил се от нея? Защото има да ѝ дава. Това са философски разсъждения, те не са съществени, те са само известни положения.

И тъй, Писанието казва: „Блажени миротворците!“

Миротворството е едно качество, което се придобива, но не в един живот. То е едно качество, за придобиването на което се изисква цялата вечност. Сега, аз няма да се занимавам с математика, да ви доказвам, че за да се развие у вас миротворството, се изисква едно число от години с множество нули. Но да оставим това число, вие няма да го разберете. Едно ще знаете, че за да се развие миротворството, изисква се цялата вечност. Под думата [„]вечност[“], аз разбирам, че всички онези добродетели, които се проявяват в Божественото естество, трябва да дойдат и да подкрепят мира. Мирът, миротворството е най-хубавото качество, което човек трябва да има в себе си. С това се отличава ангелският свят. Светът на мира е ангелският свят. Там, дето има мир, само там ще може да има музика, поезия, изкуство, живот в своята пълнота. Дето няма мир, не може да има никаква култура. Разбирайте „култура“ в пълния смисъл на думата.

Писанието казва: „Блажени миротворците, защото Синове Божии ще се нарекат“.

Някои казват: Да примирим хората! Не да ги примирим, но да ги научим на онзи велик закон да бъдат миротворци. Да примириш хората, това не е изкуство. И сега, ще проповядват на хората, че трябва да бъдат миролюбиви. Християните трябва да бъдат не „миролюбиви“ хора, а „миротворци“ трябва да бъдат, в себе си трябва да носят това качество. Може да се познае, че те носят това качество, ако са Синове Божии. Само Синовете Божии могат да бъдат миротворци. Някой казва: Аз примирих еди-кои си хора. Че кой не може да примирява? Кой не може да примирява с тоягата? Но това примирие ли е? Кой не може да умиротворява една страна? Но това миротворство ли е? Не е.

„Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат“. Кога? Когато човек прояви туй качество в себе си. Вие ще проверите това. Щом дойде миротворството във вас, вие ще турите ред и порядък на всяка една ваша мисъл, на всяко едно ваше желание, на всяко едно ваше действие. Туй миротворство ще ви свърже с Бога, с небесния свят, със светиите. Миротворството ще ви свърже още с света на ангелите, с всички слънчеви системи, понеже сте Синове Божии. След като ви свържат с Бога, вие ще бъдете в сила да проявите вашето миротворство и отвън.

„Блажени миротворците“, казва Христос. Онези, които любят Христа, вярват ли в тия думи? Мене по някой път ме учудват хората, когато говорят за Любовта, а не вярват в Любовта. Съвременната любов е такава, че когато някой възлюби някого, не му вярва вече. Някой казва за някого: Аз го много обичам. Да, защото той ти дължи. Това не е миротворство. Ти имаш да взимаш от него и постоянно го подозираш, че той не може да си изплати дълга. Ти обичаш нещо в някого, но какво? – Обичаш онова, което си вложил в него, искаш да си го вземеш и след като си го вземеш, казваш: За този човек вече пет пари не давам. В първо време, за да го залъжеш малко, казваш му: Аз имам за тебе добро понятие, ти си добър човек. Да, но това е залъгалка. Обичам те, но я ми дай парите! Кога си вземеш парите, казваш: Страшен вагабонт си, аз вече пет пари ти не давам. Това е сегашната култура. Преди 2000 години хората са били такива, и сега са такива. Всичко това ние вършим всеки ден и не се срамим от себе си. Ние сме станали толкова дебелооки, че не ни е срам. След като кажем такава някоя дебелашка, груба, та после казваме: Ама че я казах! Хубава излезе! И сега, религиозните хора, като вземат някои листове от Евангелието, четат, прелистват и казват: Тъй е казал Христос, тъй е казал апостол Павел, тъй е казал евангелист Матей, евангелист Иоан, пророк Исаия и др. Разбра ли ти сега? Казвам: Ами ти разбра ли? Нито ти, нито аз сме разбрали още. Щом е така, защо ще убеждаваме един човек да вярва в Бога? Някой казва, че трябва да

имаме вяра. Бих ви запитал: В какво трябва да имате вяра? Понеже вярата е един закон на ума, казвам: Слушайте, приятелю, ние сме двама души на земята и, за да се разберем, ти трябва да вярваш, т.е. трябва да събудиш твоята разумност и интелигентност, и аз трябва да вярвам, т.е. да събудя своята разумност и интелигентност, та след като събудим разумността и интелигентността, която Бог е вложил в нас, ние ще можем да живеем като разумни същества. Следователно, ние ще видим, че сме две разумни същества, които трябва да се споразумеят. Вие казвате: Ние може да вярваме един на друг. Как? Хората пренасят вярата в областта на чувствата и любовта, а ние пренасяме вярата в друг един свят, ние я взимаме в друг смисъл. Вярата не е любов. Вярата е закон на ума, на знанието. И апостол Павел искал да докаже, че пътят на Мъдростта е път на спасението. Чрез Мъдростта хората се спасяват, чрез Любовта хората добиват живот, а чрез Истината се освобождават. От какво се освобождават хората. Когато една майка се освободи от своето дете, какво показва това? Ако един човек може да роди мира в себе си, като едно свое дете, той се [е] освободил, той [е] разбрал дълбокия смисъл на мира. Какво нещо е мирът? Мирът се явява в света всякога след един катаклизъм, след едно голямо разбъркване. Та, като дойдат разумните същества да разбъркат всичко в света и после се заемат да поставят всичко в съчетание, казваме, че в тази държава има мир, има ред и порядък. Редът и порядъкът са само изводи на мира. И защо много от съвременните хора полудяват? Защото нямат мир. Ами че аз следя това! Някои религиозни казват, че еди-кой си, че еди-коя си полудели. Че как няма да полудеят? Те нямат мир в себе си, те нямат любов в душата си. Аз не съм срещнал досега човек в света, който да има мир, вяра, надежда и любов в душата си и да е полудял. А хиляди хора съм срещнал, които полудяват, защото нямат мир, вяра, надежда и любов в душата си. Какво нещо е полудяването? – Разбърква се ума им, и те стават избухливи вещества. Каква е разликата между силата на една бомба и силата или енергията, която иде от слънцето?

Разликата е тази, че бомбата изведнъж избухва и разрушава всичко наоколо си, а онези енергии, които идват последователно от слънцето, постепенно падат върху човека, като го подигат и възрастват неговите семенца. Следователно, човек в даден случай може да заеме положението на една бомба, да експлодира и да мисли, че има характер. В какво седи човешкият характер? – Човешкият характер седи в разумно написаните неща в неговата душа. Когато човек пази нещата, които Бог е написал в неговата душа, това показва, че той има характер. Божественият Дух и сега още пише в човешката душа. Всички разумни неща в човешката душа, които не търпят никакво коригиране, никакво поправяне, са написани от Божествения Дух. Той не само че ги е написал, но ги е дълбоко врязал в душата на човека. Това се нарича характер!

И тъй, мирът, миролюбието, което човек трябва да има в себе си, е едно от благородните качества, чрез което човек може да запази своето равновесие. Щом човек е миротворец, той ще стане Син Божий. Щом човек има това качество в себе си, всички сили ще се балансират в него, той е човек, който може всичко да направи. Или, казвам другояче: Той е човек, който всичко е направил. Често ние казваме: А, аз мога така да направя, че да оправя България! Смешно е това нещо – да оправиш България, да оправиш Англия, да оправиш Америка! Аз казвам: Ти оправи ли себе си? Аз съм, казва някой, благороден човек. Казвам му: Ела да живеем един месец заедно, че ще видиш, колко сме благородни и двамата. Един месец ти ще плащаш и за мене, и за себе си; ти ще готвиш, а аз ще ям. През това време аз ще гледам на лицето ти, дали то ще се измени, или не. Вторият месец ти ще ме изпиташ: Аз ще плащам, аз ще готвя, а ти ще ядеш, и ще гледаш на моето лице. Ако твоето и моето лице се изменят, ние не сме миротворци. Но ако твоето и моето лице не се изменят ние сме миротворци. Някой казва: Аз направих едно добро дело. Не, благодари, че в това дело твоят ум и твоето сърце взеха участие. Благодари, че има възможност да се проявиш. Аз няма да мисля да

нахраня целия свят но ще помисля само да ми се отдаде случай да направя едно добро дело, защото онзи, който е създал света е промислил за него. Да се заемам аз да промислям за целия свят, това е светотатство! Бог, който е създал света, всичко е предвидил. Той всичко е промислил, и за най-малките животинки, който живеят в дълбочините на океаните, и за най-висшите същества. На всички е дал условия за живот. Някои казват: Защо съществува смъртта, защо стават всички тия промени в света? Това са Божии работи. За всички тия работи ти нищо не разбираш и казваш: Защо съществува смъртта? Вие сте чудни! Бог другояче гледа на смъртта; Бог другояче гледа на всички работи. Ако аз взема едно парче лед и го стопя на огъня, та го превърна във вода, вие какво ще кажете? Ще кажете: Умря ледът! Не, това не е философия. Ледът се е превърнал на вода. Питам едного: Тази вода от лед ли е станала, или ледът е станал от вода? Той ще каже, че водата е станала от лед. Не, водата от лед никога не става, но ледът става от вода. Някой казва: От омразата ще се роди любов. Това е крива философия. От омразата любов не се ражда. От любовта омраза става. Кога? – Когато любовта е малка. Тогава казвам: Малката любов създава леда, а голямата любов създава водата. Малката любов произвежда леда, и като го пипнеш, студен е, а голямата любов произвежда водата. След туй пък още по-голямата любов създава пàрите; още по-голямата любов създава пламък и огън; още по-голямата любов създава светлината, а още по-голямата любов какво създава? – Създава мира. В древността, при един от знаменитите адепти, Ешавора, се явява архангел Аниел и му донася две написани книги, като му казва: В тия две книги се съдържа знанието на цялото човечество. Едната книга ще запазиш за себе си, никой да не я пипа, освен ти, а другата книга ще оставиш отвън, да се учат по нея твоите ученици. И върнал се тогава ангелът в света на светлите духове. Започнал тогава Ешавора своята работа. Поканил той всички ония на които съзнанието било подигнато, да дойдат да се учат от новата книга. Започнали да идват ученици един след друг да се учат. Всеки

който свършвал, трябвало да прелисти книгата, да прочете най-важното място и след туй да затвори книгата. Обаче, всеки един ученик, като намирал най-важното място, толкова се влюбвал в него, че отрязвал листа, който бил тъничък и го скривал в себе си. Излизали си учениците от там пак един по един. Това последно прелистване на книгата се считало един вид като диплом за завършване на училището. Тъй като се изреждали учениците един след друг, година след година, книгата се доста смалила. Учениците, които идвали отпосле, казвали на Ешавора: „Тази книга не е пълна, от небесния свят не са се доизказали, забравили са да напишат някои неща“. Е, казал им той, недописаното пък вие ще го напишете. Всички тия ученици продължавали все тъй да четат от тази книга и да си откъсват по един лист от най-хубавото място, което им харесва, докато най-после Ешавора забранил да се отваря тази книга. И сега, от тази книга, за света са останали само два листа: Стария и Новия завет. И днес, всеки един от вас носи по един лист от тази книга. От всичкото това знание, което се разпръснало из света, станала днешната голяма галиматия. Тия листа не били номерирани, та не знаят хората, кой какво носи, забравили. Сега и в науката, и в религията, всеки пише по цели томове върху този лист, който е взел от тази книга. Всеки написва по нещо, но откъде са тия листове? И онези, които са взели листа на миротворците, и те пишат по нещо. Но след като се бият, бият хората, най-после казват: Елате да се примирим сега! Уилсон даде на света 14 точки за мира – миротворец беше той! Но, това е външният свят. Да се върнем ние към себе си!

„Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат“.

Сега, някой може да каже така: Не съм ли аз Християнин? Казвам: Да, християнин си. Не съм ли аз, който вярвам в Христа? Казвам: Да, вярваш в Христа. Не съм ли аз, който обичам Бога? Казвам: Да, вярвам, че обичаш Бога. Ами не съм ли аз, който служа на отечеството. Да, ти си, който служиш на отечеството. Не съм ли аз,

който обичам човечеството? Да, ти си, който обичаш човечеството. Аз питам: Че коя кокошка не обича своите пиленца, коя кокошка не обича своите яйца? След като снесе едно яйце, кудкудяка. Това, че аз вярвам в Христа, това показва само един момент на вярване. Че аз любя, това показва само един момент на любов. Туй, дето ние изказваме, че аз любя някого, какво означава? Сега ли го залюби? – Ами сега, когато го видях. Казвам: Ако е така, съжалявам. Ако любовта сега се заражда във вашите сърца, това не е любов. Ако вярата сега се заражда във вас, това не е вяра. Аз мога да нарека тия неща любов, вяра, но не е така. Ако доброто сега се заражда във вашата душа, това не е добро. Ако вие запалите една свещ и кажете, че вие създадохте тази свещ, това не е вярно. Тази светлина сега ли се е образувала? – Сега. Не, приятелю, тази светлина си е съществувала, тя е била, а сега само се проявява; пък тя още не е проявена в света в своята пълнота. В древността, при един вярващ, който живял 20 години в една пещера в пустинята, идва един господин и вижда, че този постник чете Библията на една малка свещ. Тогава той му казва: Ако ти четеш Библията на тази малка свещ, нищо не ще можеш да разбереш от нея. Постникът му отваря една врата и от нея излиза такава блестяща светлина, че този господин ослепял, не могъл да издържи на тази светлина. И след това той му казва: Аз чета библията при такава светлина, от която хората, като не разбират законите, ослепяват. Свещ, която носи светлина и знание за вас, която носи свобода за вас, не произвежда никакви противоречия. Тази светлина ни свързва с Бога, с онзи велик извор на Любовта.

Може ли някой от вас да ми обясни, кои са били подбудителните причини на Божественото естество в Бога, да създаде всички тия светове? Било ли е необходимо Бог да създаде тия светове, или в Него е имало някаква милост? Било ли е време, когато тази вселена да не е съществувала? Не, тя всякога е съществувала. Някои казват, че сегашната вселена щяла да изчезне. Не това са наши предположения. Светът всякога е бил, и всякога ще бъде, защото той е едно

проявление на Бога, а в Бога нещата са всякога последователни. Има промени, но нещата са всякога постоянни. Следователно, нашето сегашно слънце, според както казва Мойсей до четвъртия ден при създаването на света го нямало. И рече Бог: „Да бъде виделина“ – и стана виделина. А дотогава, според както казва Мойсей, нямало слънце. В четвъртия ден, казва се в Писанието, Бог направил слънцето и месечината. Какво означава това слънце? То значи, че в четвъртия ден на космическия човек се проявил човешкият разум – най-възвишеното нещо в човека. Тогава се създал умът в този космически човек, и той съзнал, че може да мисли и да работи, както Бог работи в света. Това подразбирал Мойсей, като казал, че в четвъртия ден Бог създал слънцето. Мойсей не говори за това обикновено слънце, защото за нас в природата ден и нощ няма, т.е. днес и утре няма. Като казваме „днес и утре“, то е за онази неразумна природа. Какво отношение има между изгряването и залязването на слънцето? За разумния човек тия процеси имат съвсем друго значение. Аз мога да правя разлика между изгряването и залязването на слънцето. В какво се проявява тази разлика? Когато изгрява слънцето на изток, нас ни радва това нещо, но когато залязва на запад, за нас настава една скръб. Ами защо да скърбим? Когато у нас слънцето залязва, за другите пък изгрява, а когато за тях залязва, за нас изгрява. И тъй, има ли изгряване и залязване на слънцето? – В света има само един изгрев. Изгряването на слънцето за нас ние наричаме изгрев, а изгряването на слънцето за другите наричаме залез. Следователно, когато любовта се прояви за другите хора, ние казваме: Нашата любов залезе вече. Не е така. Ако ти можеш да пътуваш с бързината на светлината, ако можеш да вървиш с бързината на това слънце, ще има един вечен ден, но понеже ние сме материалисти, затова има ден и нощ за нас. Някои казват: Страшно нещо е тъмнината. Питам: Защо има тъмнина? Аз другояче гледам на тъмнината. Представете си, че вие сте работници, и като такъв, за вас, работниците, няма никакъв закон, който да определя по колко часа на ден да работите. Ако няма

залязване на слънцето, какво ще направиш тогава? – Ще работиш, докато грее слънцето. А тъй, като работник, седите при господаря си и му работите, но докато грее слънцето, господарят ви не ви пуща да си отидете у дома. Щом, обаче, залезе слънцето, той ви пуща да си вървите у дома и казва: Хайде върви си сега! Лошо нещо ли е тъмнината? Казвам: Светлината ти дава възможност да работиш, а тъмнината ти дава възможност да почиваш. Кое условие е по-добро? Защо господарят ти не иска да работиш на тъмно? Тъмнината е дошла, за да те освободи, да ти даде възможност да си починеш. Понеже твоят господар е неразумен, Господ е създал отвън тъмнината, за да те освободи, да си починеш малко. Господарят ти казва: Хайде сега си върви, та утре, като изгрее слънцето, ще дойдеш пак да работиш. Е, ако по някой път в душата ти дойде една малка тъмнина, това лошо нещо ли е? Ти имаш светлина, радостно ти е на душата, светло ти е на ума, но мразиш някого и постоянно го носиш в ума си. И тъй както ти е светло, кажеш си: Аз ще му дам нему! – Кроиш си разни планове. Е, тази светлина в дадения случай не ти ли пречи? Но, дойдат след това големи страдания, скърби и ти забравиш този човек. Питам: Какво нещо са скърбите, страданията? – Те са тъмнина, която е дошла специално за тебе. Е, тази тъмнина не е ли едно добро в този случай? – Добро е, тя те е оправила в пътя ти, върнала те е от лошите ти намерения. Кое състояние е по-хубаво сега за тебе? – Второто. И тъй, това, което е тъмнина за нас, за другите е светлина. Онази светлина, която не може да реагира върху нашите очи, тя се представя за нас като тъмнина, а онази светлина, която реагира върху нашите очи, се представя като светлина. Следователно, нашата светлина за другите същества е тъмнина, а нашата тъмнина, която настава вечерно време е светлина за по-напредналите същества. Тъй щото, в света всичко е светлина. Казва Писанието: „Светлината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе.“ Вие тогава казвате: Виждате ли, тъмнината не обзе светлината! Не, евангелист Иоан, като е писал това нещо, като окултен ученик, друго нещо е подразбирал.

Сега, аз няма да се спирам да обяснявам всичко това, понеже ако се спра да обяснявам, вие ще се намерите в положението на онзи беден човек, пред когото се отваря една стая с най-хубави скъпоценни камъни. Този беден човек, като види всички тия скъпоценни камъни, в главата му ще дойдат всичките изкушения, и той ще почне да мисли откъде да влезе.

Целият съвременен свят днес се намира под хиляди заблуждения и християнският свят също се намира под такива заблуждения. Някой казва например: Ами Господ не може ли да оправи тази работа? – Може, как не! Е, тогава аз няма повече да ора, да сея, да копая. И започва молитвата си. Господи прати ми някой човек, който да оре, да сее, да копае заради мене! Моли се, моли се дълго време. Най-после аз го чуя, намеря някой човек, който да му оре, да му копае и да му пратя. И тогава той си казва: Ето, Господ ме послуша. Това нещо лесно мога да направя аз. Защо? – Защото хора за работа все ще се намерят. Казвам на единого: Слушай: колко искаш да ти платя, за да работиш за онзи? – 100 лева. Хубаво, иди да работиш! Аз му изпращам този човек, за да не безпокои Господа. На втория ден стане, пак безпокои Господа. Пак пратя някого. На третия ден пак се моли. Този път вече не изпращам никого. Той си казва: А, днес молитвата ми не се чу! Не, у нас такива моления не стават, такива молитви не се приемат! Зле се молим ние, съвременните хора. Работата е едно благословение за нас. Да ореш, да копаеш, да сееш, да жънеш, да работиш, това е една привилегия! Ако ти мислиш, че Господ трябва да те освободи от ралото, от мотиката, зле разбираш законите. Та ти още не си работил! По малко ще работиш! Тъй е казано. Ти като влезеш в училището, изведнъж няма да свършиш всичката си работа! По малко, по малко. Днес малко, утре малко и т.н. Ама, казва някой, аз искам изведнъж да стана чист и свят човек! – Не може изведнъж. Днес ще бъдеш една вощена свещ, утре ще бъдеш две вощени свещи, на третия ден ще бъдеш три вощени свещи и след време ще имаш светлината на 100 милиона свещи. Като отидеш на онзи свят, тази

светлина ще бъде пак като светлината на една свещ и ще започнеш отново да изучаваш Божия закон.

„Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат". Миротворството е едно от качествата на великите души. Срещал съм някои християни, които казват: Ние се родихме от Бога. Хубаво, родил се от Бога, а дошъл да спори с мене, да ми казва: Ти не си на правата страна. Е казвам му, тогава ти не си на правата страна. Ти мене няма да ми казваш, дали съм на правата, или на кривата страна. Дали съм роден от Бога, или не, дали съм на правата страна, или не, това аз зная. Нима волът не знае, че е вол? Той знае това. Аз на вола няма какво да доказвам логически, нито математически, че се различава от мене. Ще му кажа: Ела тук при мене, тук има огледало. Хайде да застанем пред огледалото! По какво се различаваме сега? Той ще погледне, ще му кажа: На моята глава рога няма, на твоята има. После, аз имам две ръце и на тях по пет пръста, а ти имаш четири крака и на тях по едно раздвоено копито. Най-после си съблека дрехите. По какво се различаваме? Аз нямам козина, а ти имаш козина по цялото си тяло. Е, каква е философията сега. Волът пита: Кой ми тури рогата? – Ти. Кой ми тури копитата? – Пак ти – нищо повече. Ами на тебе кой ти сне рогата? – Аз. Кой ти сне копитата? – Аз. Как? – Ако ми станеш ученик, ще кажа – нищо повече. Сега, това е една алегория в нашия живот. Някой питат: Как ще познаете, кой вярва в Христа, и кой не вярва? Как ще познаете, кой е роден от Бога, и кой не е роден от Бога? Роденият от Бога грях не прави, казва Писанието. Роденият от Бога има в душата си такава велика Любов, такъв велик извор на любовта, че никакви противоречия за него не съществуват. Роденият от Бога има една такава пръчица, че с нея всичко може да направи. На него всички хора му са братя – не по тела, а по души. Когато ти си роден от Бога, ти ще се разговаряш с душите на всички хора. Преди няколко време дойде една сестра и ми казва: Искам да дойда да спя в твоята къща. Не, ти не ще можеш да спиш тук. На тебе ти е определено, где да спиш. Този

град е голям, иди при тия хора, при които ти е определено да им поговориш, и ще те приемат. Ами как да ги намеря? – Ще ги намериш тъй, както и друг път си ги намирала. Според вашата философия вие ще кажете: Жестоко е това нещо! Хубаво, ами защо онзи ангел дойде при Корнелий и му каза да отиде в Кесария и да попита за Петра? На Петра бе определено да поговори, да проповядва на Корнелия. Ангелът не се спря да разправя на Корнелия тази велика Истина, но го прати при Петра. Ангелът си има по-важна работа. Ангелът не се занимава със забавачница. Това, което казва ангелът на Корнелия, се подразбираше така: Повикай Петра да ти разкаже това, което хората трябва да знаят за забавачницата. Той се занимава със забавачница. И сега, всичките църкви на света аз наричам забавачници. Всички хора, които се раждат, аз ги наричам хора на забавачницата. Е, кое пиле, като се роди, не се радва? Кое теле, като се роди, не се радва? Пилето казва: Аз се родих. Телето казва: Аз се родих. Човекът казва: Аз се родих. Хубаво, и тримата се родиха, но еднакви ли са и тримата по своето раждане? Пилето казва: Аз се родих от Бога. Да, роди се като пиле. Телето казва: Аз се родих от Бога. Да, роди се като теле. Човекът казва: Аз се родих от Бога. Да, роди се като човек. Някой ангел казва: Аз се родих от Бога. Да, роди се като ангел. Това е истинската философия, това е дълбокото, вътрешното разбиране на нещата. И тогава, ти като се родиш като ангел, ще имаш онзи дълбок мир в себе си, ще бъдеш миротворец, ще бъдеш Син Божий, и гдето и да отидеш, ще ти бъде безразлично. Ти ще бъдеш свързан с Бога, ще имаш светлина, и дето и да влезеш между хората, ще бъдеш образец. Смисълът на живота седи в това, да няма противоречия. И тогава, аз няма да се спирам да ви убеждавам да вярвате като мене. Няма защо да вярвате като мене. Вие може да си мислите свободно. Вие може да живеете в този свят, в който и аз живея; и аз мога да живея в този свят, в който вие живеете, но той да е един разумен свят, та като се срещнем да се разберем. А не тъй, като ме срещне някой, да се стъписа, да се стресне, като да е срещнал някоя

мечка. Някой казва за другиго: Ама той е по-учен от мене. Ами че какво от това? Аз се радвам, че той е по-учен. Ама еди-кой си е по-умен, по-силен от мене. Че какво от това? Като е по-умен, като е по-силен, той ще ти услужи. Като казваш, че някой е по-учен, по-умен или по-силен от тебе, значи едно користолюбие се крие в тебе. Ти си един горделивец. Ама той ще ме засенчи! Ако работата се състои в това, че еди-кой си щял да те засенчи, какво по-добро от това? Аз ще кажа: Приятелю, я ми кажи как изработи твоята доброта? Кажи ми методът си, по който си я изработил, та да мога и аз да стана по-учен, по-умен и по-силен. Мене ме радва това? А вие казвате: Е, аз от него ли ще се уча? Ами от кого ще се учиш? – От своя дух. Че и кокошката може да каже така: Аз ще се уча от своя дух. Ако се учи от своя дух, какво ще стане? – Кокошка ще стане. И телето може да каже: Аз ще се уча от своя телешки дух. Ако се учи от своя дух, какво ще стане? – Теле ще стане. И човекът може да каже така: Аз ще се уча от своя дух. Ако каже така, какво ще стане от него? – Човек ще стане. Но, ако някой каже: Аз ще разсъждавам като някой ангел, ще се уча от него – какво ще стане от него? – Ангел ще стане.

И тъй, Духът Божий има степени на проявление. Та, като дойдете до това положение, вие трябва да бъдете толкова чистосърдечни, толкова безпощадни към себе си, толкова искрени в душата си, толкова истинолюбиви, че въпросът за намирането на Истината да бъде тъй поставен у вас, както Бог го е вложил в душите ви. По отношение на Бога вие ще се поставите с всичкото си смирение. Ще кажете в себе си: Аз искам да бъда миротворец, искам да бъда Син Божий. Това е най-хубавото качество. Ще каже някой: Ама ти не си такъв. Нищо, аз търся метод. Туй нещо аз съм го имал някога, и сега искам да го намеря. Всички ще бъдем Синове Божий. Но кога? – Когато бъдем миротворци. Когато проявим миротворството в себе си, това ще бъде печат, че сме Синове Божий. Някои искат първо да бъдат Синове Божий, а после да проявят миротворството. Не, това не е възможно.

Сега, да се повърна към мисълта си. Тия въпроси, които развивам, не трябва да ви смущават. Това са само методи, които изяснявам, но във всяка една беседа има една основна мисъл, която трябва да остане в ума ви. Вие идвате при мене и носите своята свещ, обаче нямате запалка, с която да я запалите. Питате ме, мога ли да ви я запаля. Аз мога да ви я запаля, но не обръщайте внимание на моите особености. Аз мога да бръкна в джоба си, да извадя една кутийка, да я развия от книжката ѝ, но всички тия неща ще ги оставите настрана. Вие ще чакате тихо и спокойно. За вас е важен онзи момент – да извадя една клечка кибрит, да драсна и да запаля вашата свещ. А това, отгде ще извадя този кибрит, как ще го развивам, какво ще ви говоря, какви пояснения, какви допълнения ще ви давам, не е важно. Важното е изваждането на клечката кибрит и запалването на вашата свещ. Като запаля свещта ви, ще кажете: Радвам се, че ми запали свещта, та сега ще можем да вървим заедно. Казва един стих от Писанието: „Ако трябва да запаля своята свещ, от Словото Божие трябва да я запаля, за да гори без да изгаря". А сега ние имаме едно извратено понятие, че всички неща, които живеят, горят. Да, горят, но изгарят, а свещ, запалена от Божествения огън, гори и не изгасва. Туй вечно горене ние наричаме закон на растене. Ами че ако вие погледнете на един човек, какво представлява той? – Той е една запалена свещ, която расте на Божествения огън, в Божествения Дух вътре. Изгасете този огън, и всяко растене, всяко съществуване ще изчезне. Ние растем при огъня. Сега някой ще ми каже: А, ние трябва да се пазим от огъня! Не! Миротворецът не живее във въздуха. Той живее в този Божествен огън, в най-усилените пламъци. Само такъв човек може да бъде миротворец. Ако вие искате, тъй както си дишате въздуха да бъдете миротворци, лъжете се, това никога не може да бъде! Каква е тази ваша философия? Нас са ни заблудили, че огънят е опасен и затова го държим само в печките си. И за слънцето казваме същото: Нека седи то далеч от нас, защото ако дойде на земята, ще изгори всичко. На тия учени хора, които поддържат тази теория, аз казвам че

на слънцето, в неговия огън вътре, живеят същества. А, живеят същества! Да, както има риби, които живеят в водата, както има птици, които живеят в въздуха, така има и същества, които живеят в слънцето вътре, в този огън. Казвате: Това науката не е доказала. Казвам: Моята наука е доказала че в слънцето живеят същества. Казвате: Това е от 1001 нощ. Аз казвам: Това е книга на 1002 нощи. Аз имам книга на 1003 нощи, на 1004, на 1005 нощи. Туй е книгата на огъня. Блажен е онзи който може да живее в огъня. Този свещен огън е, който ще ни очисти от всички грехове, който ще ни смъкне всички нечистотии, който ще изхвърли тази тъмнина от нас и ще ни направи светли, чисти като кристал. По какво се познава чистотата на един кристал? – Чистотата на един кристал се познава по това, че той може да пречупва светлината. Ако светлината влезе в един кристал и се пречупи, тогава той придобива цена. Ако светлината не се пречупва, той не струва нито пет пари. Ако твоята душа влезе в тази чистота, и светлината ти не се пречупва, колко струва твоята душа?

„Блажени миротворците, защото те Синове Божии ще се нарекат".

Що е миротворството? – Миротворството е един велик Божествен лъч, който излиза от дълбочините на човешката душа.

Миротворците ще се нарекат Синове Божии, ако издават Божествена светлина, която излиза от този Божествен пламък, който е създал света.

Беседа, държана от Учителя на 21 декември 1924 г. в гр. София.

КОИТО ГЛАДУВАТ

Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят. (Матея 5:6)

Каква е била интимната мисъл, която занимавала ума на Христа, когато е произнесъл тази своя реч на планината? Кои са били подбудителните причини, които са Го заставили да я произнесе? Има много предположения, но това са само вероятности, това са само догадки, тълкувания – едни по-близки, други по-далечни. Има само един, който знае, какво е мислил Христос, той е самият Христос. Само Той знае, каква е била интимната мисъл у Него, а ние можем само да предполагаме. По някой път ние идваме до убеждението, че знаем нещо, като че разбираме живота, като че всичко ни е ясно. И действително, туй наше състояние е вярно. Денем всичко виждаш, пътят ти е отворен, накъдето погледнеш – сигурен си, смел, решителен си, смело водиш. Щом се свечери, обаче, щом стане тъмно като в рог, ти веднага се спираш, не си тъй смел вече, почваш да се спъваш, знанието ти се ограничава.

И тъй, някои запитват: Защо аз някой път мисля, че зная, а някой път ми се струва, че нищо не зная? Психологически аз обяснявам този факт така: Знаеш, защото ден има у тебе; не знаеш, защото вечер има у тебе. Други запитват: Защо някой път аз се чувствам тъй смел, решителен, всичко мога да направя, а някой път ми се струва, че нищо не мога да направя? Казвам: Като изядеш по 2–3 кокошки, силен си, а като ядеш само сух хлебец, нищо не си. Онзи кон, който яде зобчица, той е силен, подскача, подскача; а онзи, който яде само сухата слама, той си прави своите разсъждения, защо не може да подскача. Тия двата коня се съберат и първият казва на втория: Какво

си се свил, подскочи като мене. – Е, аз не ям като тебе зоб, ами слама ям.

Питам сега: Когато тълкувателите създават своите теории, кои са подбудителните причини за това? Когато известни писатели, известни моралисти, известни философи пишат върху някой въпрос, кои са подбудителните причини, които ги заставят? Интимната им мисъл дава директива, направление на цялата им работа. Но коя е интимната им мисъл? Сега, започват философските разсъждения. Влиза ученикът в училището, да кажем, в първи гимназиален клас и учителят започва да обяснява що е точка. Учителят казва, че точката няма никакво измерение, не заема никаква част от пространството, но при това съществува в ума ни. Значи, туй, което не заема никакво място и пространство, съществува като някаква идея. Тогава, според нашите схващания, само туй е реално, което заема някакво място. При всичко това, учителят започва да разправя на учениците си за точката, която не заема никакво пространство. И тогава запитват: Какво нещо е точката? Казвам: Точката е първото проявление на един разумен живот. Е, какво иска тази точка? После запитват: Ами какво означава правата линия? Казвам: Правата линия, това са възможностите на точката. После учителят разправя за плоскостта, за квадрата. Какво означава квадратът? Той казва: Квадратът е пространство, затворено от четири линии. Аз казвам: Квадратът, това са възможностите на правата линия. Най-после идваме до 3-то измерение, до куба. Какво нещо е кубът? Кубът, това са възможностите на квадрата – нищо повече. Питам: Сега разбрахте ли всичко това? В разбирането трябва да има вътрешни отношения. Да разясня мисълта си. Учителят разправя на учениците си за числата, говори им за 1, 2, 3, 4, 5–10. Пита ги: Разбрахте ли? – Разбрахме. Какво? – Разбрахме за числата от 1–10. Добре. Отиде си малкият Драганчо в къщи, пише числата от 1–10, майката се радва. Да, но тези числа са живи, те не са само символи, те имат свои отношения. Когато ние казваме 1 + 2, какво означава това? – Значи да ги съберем.

Е, може ли 1 + 2 да се съберат? В математиката казват, че по-голямо число от единицата няма, а учителят те учи да събираш 1 + 2, туй малкото число да го събереш с голямото. Не е ли смешно да ви дам едно бакърче да съберете морето в него? Ако тълкувате буквално, какво представлява събирането на числата 1+2? Това са само отношенията на нещата. Има известни условни знаци в математиката, с които изразяват действията. Те могат да бъдат плюс или минус, могат да бъдат знакът за умножение или деление. Питам: Тия числа, 1, 2, 3, и т.н., тъй както ги пишете, съществуват ли в природата? Не, природата си има съвсем други числа, съвсем друга азбука. Тя не признава нашите числа. Символите, с които ние си служим, никъде в природата ги няма. Азбуката, с която ние си служим, няма я в природата. После, где срещаме в природата геологията тъй, както ние я знаем? Да, писали са учените, че еди-кой си пласт бил тъй пречупен, еди-кой си иначе, но това доказано ли е? Ние казваме: Еди-кой си геолог го е доказал. Може да го е доказал, може и да не го е доказал. Не, има един вътрешен закон, има известни вероятности, които определят нещата. Математиката има своя външна страна – това е геометрията. Всички геометрически фигури съществуват в природата. Следователно, геометрията е езикът на математиката. Ако един математик не може да превърне своите математически величини в геометрически форми, той нищо не разбира от математиката. Да превърнем това нещо в ума си. Какво означава тази мисъл? – Че всяка една сила, която действа, трябва да ѝ се даде направление.

Сега, вие ще ми зададете въпроса: Какво отношение имат всички тия разсъждения със закона: „Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят?“ Ами че това е един философски въпрос! Питам аз: Защо гладуват и жадуват хората? Днес целият икономически свят разрешава този важен въпрос за глада. И аз казвам: Ние имаме цял един социален въпрос за глада. Казват: Трябва да се храним. Питам: В коя епоха на човечеството гладните не са

хранени? Те всякога са били хранени, но въпросът пак не е бил разрешен. Не мислете, че тъй лесно можем да разрешим този въпрос на глада. Защо? – Гладът е една сила в света, която продължава живота. Аз не говоря за мъчението, но казвам, че гладът е сила в природата която продължава живота, прави го по-интензивен, а тази интензивност именно го продължава. Гладът внася едно разширение в живота. Ако схванем така въпроса, че гладът е едно условие, за да може животът да се развива добре, ние сме на права посока, но ако схващаме, че гладът е мъчение, ние сме на крива посока. И тогава ние ще се намираме в един условен свят, в който няма никаква разумност. Нима онази първична разумна сила, която е създала целия космос, която е допуснала да се прояви туй чувство на глад, няма свой дълбок замисъл? Ще умра от глад, казва някой. Е, то е наше предположение. Умирането в природата подразбира минаване от едно състояние в друго. Според нас, това е смърт. При тази смърт някой път става разредяване, някой път сгъстяване на материята. И при това се явява известна интензивност на силите, които действат на всички процеси, които съществуват в природата. Трябва да дадете едно разумно тълкуване, а не такова, каквото съвременният живот ни налага. Например, всички хора искат да имат удоволствия в живота. Насищане в природата съществува, но удоволствия не съществуват. Що е удоволствието? – Удоволствието е сянка на насищането. Онзи пияница, който пие чаша след чаша, се удоволства. Влезе някой пияница в кръчмата, дойде подир малко друг, опасно е да им се турят имена, ще ги наречем номер едно и номер две, ще си кажат: Хайде сега, приятелю, да се чукнем за наше здраве! Чукнат се, дигнат високо чашите си, изпразнят ги, това е удоволствие! Една чаша, две, три, четири, че до десет. Хубаво, какво придобиха, след като изпразниха тия чаши? Е, казват, да позабравим нашите тъги, нашите скърби. Забравят ли ги? – Да, временно ги позабравят, но на другия ден ги заболява главата, туй-онуй, тъгата пак дойде, пак отиде при кръчмаря, дойде номер две, номер три, наредят се: Хайде да се

чукнем! Чукат се те, изпразват се чашите една след друга, но кръчмарят си пише, нищо не пропуща. Погледнеш, след 2–3 години, тия, които се чукали, останали последни голтаци. Съберат се след това номер едно и номер две и си говорят: Е, какво ще кажеш? Какво да кажа? На какъв хал ни докара Господ! А, Господ ви докара на този хал! Кръчмарят ли? Не, номер едно и номер две сами се докараха на този хал. Господ никъде и никога не е създавал кръчми. Ние сами си създадохме кръчмите, ние сами създадохме чашите. Туй е едно удоволствие, казвате вие. Да, но то е едно от грубите удоволствия. В света съществуват хиляди удоволствия, които разрушават живота. Удоволствието, като един малък масаж, е необходимо, даже в някои случаи е приятно, но всякога човек трябва да бъде наситен. Насищането е смисълът в живота. Следователно, в човека, във всяко едно направление трябва да има една жажда, един глад. За какво? – Може да е за хранене, може да е за знание, може да е за добро. Жаждата, гладът са един вътрешен процес. Ако вие нямате този глад за знание, бихте ли се учили? Ако вие нямате този глад за духовен живот, бихте ли го търсили? При това, всички искаме да се освободим от глада. Аз бих казал: Не трябва да се освобождаваме от глада, а трябва да го разберем. Ако гладуваме, причината сме ние. Гладът, който съществува, не е в недоимъка на живота. Не, има достатъчно храна, достатъчно хляб за всички хора. Хората още не са разбрали смисъла на живота. Кога ще го разберат? Когато всички ние осъзнаем, че сме дошли на земята да изпълним волята на Онзи, който ни е дал живот. Сега всички хора – и богати, и сиромаси, казват: Ние нямаме ли право да се удоволстваме в живота си, както искаме? Не, нямате право да се удоволствате: тъй е писано в Божията книга. Ти може да гладуваш и да жадуваш, но за какво? – За правдата. Та казвам: Правдата е един вътрешен процес за разпределяне на всички Божествени блага по всички части на тялото. Това е кръвообращението в човека, това е неговата артериална и венозна кръв, която отива към крайниците, за да може всяка клетка да приеме

и да изпълни задълженията си, които има. Туй е един закон, който съществува и за цялото човечество, и за отделния народ, и за обществото, и за индивида – да може в човека да става правилно кръвообращение, едно правилно циркулиране на кръвта, за да не стане някакво подпушване. Това виждаме и в самия живот. Някои взимат Правдата в абстрактен смисъл и казват: Правдата има ли смисъл в живота? Има, разбира се, тя е кръвообращението у човека. Че някой път твоето кръвообращение не върви правилно, това не изключва кръвообращението изобщо. Следователно, и онези най-малките частици, които са на крайниците, вследствие на това кръвообращение, се хранят. Ти трябва дълбоко да почувстваш глада и жаждата, защото те са езикът на Бога. Когато ти чувстваш глад, когато чувстваш жажда, Божественото съзнание взима участие, Бог разбира този език. Бог разбира езика на глада и на жаждата, но не разбира езика на удоволствието. Седи онзи бедният човек, който е гладувал три дни, гладен е той, но Бог разбира този език и взима нужните мерки, за да му достави храна – хляб. Когато, обаче, онзи богатия седи и си мисли, какво прасенце, какви патки и пуйки да си приготви за Коледа, този език не е понятен за Бога и тогава Бог казва: „На този богатия ще наложите глоба“. Сегашните хора казват: Е, блазе на богатите! На кои богати? Които се удоволстват? Глоба на тях! Знаете ли каква глоба им се пада? Голяма глоба ще се наложи на богатите. За тях ще има чл. 4. Този член е отменен вече от законите на земята, но на небето не е отменен, той там съществува. За жадните и за гладните Бог казва: „На тия хора да се помогне, от където и да е, да се задоволят техните нужди, да се наситят и да благодарят“. Насищането не седи в онова преизобилие, което може да им се даде, но то седи в онази чиста храна, която може да приемат. В какво се състои тази чиста храна? В онова добре сварено жито, в онзи чист, хубав оризец. А какво правят хората? Като вземат малко печено брашънце, че малко захарчица, малко орехи, та нашарят отгоре онова жито. Че вземат после малко мляко и с него сваряват ориза. И без

мляко може ориза, и без захарчица и орехи може житото. Ако човек яде в такъв прост вид житото и ориза, ще има ли диабет? – Няма да има никакъв диабет. Аз не зная, дали животните по горите страдат от диабет. – Не, само културните хора. Какво значи диабет? – Диабетът е признак на това, че хората не изпълняват Божия закон. Всички болести, от които ние, съвременните хора, страдаме, не зная на какво би трябвало да ги уподобя. Те представляват един обвинителен акт против нас. Небесният прокурор казва: „Диабетът, тифът, чумата, хремата и ред други болести, които лекарите познават, са един обвинителен акт против вас". Ние искаме да се освободим от страданията, от болестите, но това са греховете на миналите поколения. Ние, съвременните хора, изкупуваме греховете на нашите деди и прадеди. Нашата кръв не е чиста, както е била едно време. При такава една кръв, какво може да очаквате, какъв живот може да имате, какво щастие ще ви дойде? Гледам, дойде някой при мене, страда от нещо. Виждам, че кръвта му е нечиста и пише за него, че след няколко месеца ще го повикат на онзи свят. Казват за някого: Как се поправи, надебеля в лицето си този човек! Казвам: За това надебеляване глоба ще му се наложи.

Съвременните хора днес, като им се каже Истината, докачат се. Казва някой: Ама защо ме плашиш? Не, аз ти казвам истината. Ти вървиш по една изгнила греда, която се клати и ти казвам като на приятел: Не минавай през тази греда, не прави опити! Тази греда е гнила, ще се счупи, ти лесно ще се подхлъзнеш и ще паднеш долу. Ами какво да правя? Почакай, ще туря здрава греда и тогава и ти, и децата ти ще минат по нея. Ние, съвременните хора, искаме да минем през тази греда и не се стремим да изправим живота си. Казват: Ама чакай, лекарите ще дойдат! Нямам нищо против лекарите, но и лекарите трябва да покажат на хората как да се живее. Всички хора трябва да застанат на крак и да проповядват поне тази Истина, че всеки човек трябва да гладува и жадува за Правдата. Правдата, това е едно качество, един метод на милосърдие, на миротворство. За да има

мир в която и да е държава, трябва да има Правда. Има ли безправие в една държава, всякога в нея ще съществува анархия. И след всичко това съвременните хора разискват, че еди-кой си бил причина за анархията в държавата. Не, отворете страниците на историята в миналото, в настоящето, проникнете и в бъдещето и ще видите, че безправието, в която и да е държава, е било причина за тази анархия. Навсякъде законът е един и същ. Щом има безправие, веднага ще се яви и анархията.

И тъй, когато Христос е проповядвал тази беседа, Той дал 9-те правила, 9-те метода за живота. Първото блаженство е следното: „Блажени натъжените, защото те ще се утешат“. Аз ще ви дам само едно малко тълкуване на тия думи. Ако искаш да се утешиш, нажали се, наскърби се нещо. Изгуби нещо, за да се утешиш. Някой казва: Искам да ме утешат. Христос казва: „Ако искаш да те утешат, стани нажален, поплачи си малко“. Е, казва той, няма да ставам баба, жена, та да плача! Хубаво, щом не искаш да бъдеш баба, тогава няма да се утешиш. Кого утешават? – Онова малкото детенце в люлката, като поплаче, като покряка малко, дойде майката, побави го, погали го и то я погледне, престава да плаче. Майката казва: Хубаво, че си поплака. Ти се понатъжи малко, изпълни първото Христово правило.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята“, казва Христос. А, втасахме я сега, кротките щели да наследят земята! Не, да дигнеш пушката си, че да извадиш онези два парабела с ония ми ти десетина патрона, че кой как мине покрай тебе да се чуди, где да се дене! Тъй казват съвременните хора, но Христос казва: Ако имаш един дядо, от когото очакваш наследство и отидеш при него с пушката си, със своите патрондаши, този твой дядо наследник ще те направи ли? – Не, наследник няма да те направи. Той ще си каже: Този синковец ще изяде всичкото имане. Като отидеш при дядо си без пушка, без патрондаши, без всякакви парабели ще му се явиш. Ще седиш при него кротък, нажален, ще го прегърнеш, ще го целунеш и ще го питаш: Какво искаш дядо? Следователно, за да наследим ние

земята, която е Божествена, трябва да бъдем кротки. Кротостта е едно велико качество, една велика сила. Кроткият човек не е слаб, той е стихия, но се въздържа, знае да владее сърцето си, знае да владее ума си, но не тъй, с юзди. Българите имат една пословица, казват: „Навий му юлара, че го пусни!“ Аз не съм съгласен с философията на тази пословица. Ако ти искаш да пуснеш някого, разрежи юлара му и така го пусни, без юлар. Ако ти го пуснеш с юлар, той ще се развие и тогава е опасно положението му, ще се закачи някъде. В такъв случай, защо ще го излагаш на опасност? Онези хора, които имат навит юлар, всякога са изложени на опасност. Тия, кротките хора, които подразбира Христос, са много по-силни със своите оръжия, отколкото съвременните хора със своите пушки и парабели. Примери за такива силни хора имаме в Индия между йогите. Между англичаните, много от тия, които се мислят силни, предприемат експедиции по Хималаите, искат да се качат на върха Еверест, но след като са предприели до сега три експедиции, казват най-после: Невъзможно е! Тия англичани, които са толкова материалисти, започват да разправят, че им се явявали старци с бели дрехи. Индусите, които ги придружавали, им казвали: „Не се качвайте по-нагоре, не минавайте над тази зона, тия места са свещени“. Индусите, като дойдат до тази зона, умират, но англичаните минават зад тази зона, явяват им се тия старци, които им казват, че след 15 дни ще умрат.

Съвременната наука мисли, че ѝ е позволено да бърка навсякъде. Наистина, съвременните учени навсякъде са бъркали – и в човешкия стомах, и в сърцето, и в мозъка; не е останало място, където да не са пипали. И след всичко това, съвременните хора говорят за морал, говорят за чест! Не може да се говори за чест, тялото ви е опозорено. Най-първо се излекувайте, бъдете здрави и тогава говорете за морал! Има ли болести, няма морал. Чудно нещо! Някоя жена е разгърдена и, като види някой мъж, скоро бърза да се закрие. Защо? – Безнравствено било! А после, същата тази жена ще я видите на операционната маса, пред лекари и студенти, разглеждат я, проучват

я. Това, че е разгърдена, ние считаме за неморално, а пред лекарите е морално! Не, казват, те са лекари, това е за опити. Ние не трябва да бъдем голи, всички трябва да бъдем облечени. Ако един юнак седне на масата за операция, за да го спасят лекарите, аз не го считам юнак, той е най-големият страхливец. Где останаха неговата пушка, неговите парабели, неговите патрондаши? Нека сега извади парабелите на тия циреи, нека сега им свирне! Свирни сега на цирея си! – А, може да се нараня! За себе си държи сметка, че може да се нарани, а за другите не мисли. Аз не го считам герой. За себе си има една философия, а за другите – друга.

Та казвам: Когато дойдем до истинското учение, голотата трябва да изчезне от нас. Да обсебваш едно чуждо тяло за себе си, да се удоволстваш с него, това е престъпление! Да целунеш един човек, когато е изстинал, да го вземеш в къщи и да го стоплиш като майка, това разбирам, но да се удоволстваш с неговото тяло, това не го разбирам, то е пиянство. Казвате: Еди-кой си е морален, еди-кой си не е морален. Що е моралността в човека? – Тя се определя от един вътрешен закон. Морален е този човек, който държи твоето сърце, твоя ум, твоята душа и твоя дух тъй свещено в себе си, както своите. Защо спрямо себе си да имаме един закон и да бъдем снизходителни, а спрямо другите не? Еднакъв морал, еднакви правила трябва да имаме и спрямо себе си, и спрямо другите. Като срещнеш един богат и един сиромах, каква разлика има между тях? И единият мисли, и другият мисли; и единият чувства, и другият чувства. И двамата, обаче, имат различно предназначение в света. И сиромасите са хора благородни, и богатите са хора благородни. Това е служба! Някой път осъдят богатите хора. Аз не ги осъждам, но ги съжалявам. Когато ми говорят за някой богат човек, аз го виждам като един кон, впрегнат в една каруца, тегли тази каруца, на нея 20–30 къщи натоварили, изпотил се, горкият! Гледам след него бедният: той погладувал, пожадувал, но и той тегли каруца, само че празна. Тия двама души трябва сами да се разправят. Как? Аз разсъждавам: сиромахът трябва

да вземе малко от товара на богатия. Дойде богатият до един рът, не може да кара повече, поглежда, че след него идва сиромахът, нека му каже: Братко, можеш ли да вземеш малко от моя товар? – Мога, мога. Като стигнат до върха на планината, сиромахът трябва да каже: Ако обичаш да си вземеш пак своите работи, заповядай! – Искам. Добре, ето ги! Тръгне си пак сиромахът със своята празна каруца. Питам: Кое състояние е по-хубаво? Философски разгледано, последното състояние е по-хубаво, но според вас не е тъй. Вие казвате: Какво се е раздрънкала тази празна каруца? Не си струва тя. И жената като види, че мъжът ѝ се връща с празна каруца, казва: Не съм доволна от тебе, не си мъж! Прави сте, богатият има здрав гръбнак, може да носи, а сиромахът има слаб гръбнак, не може много да носи. Когато гръбнакът на сиромаха стане здрав и него Бог ще може да натовари. Господ има толкова материал, че всекиго може да натовари. Някой казва: Е, тъй, да съм богат! Учените изчисляват, че в океана има около 10 милиона тона злато. Всеки човек по колко килограма злато може да носи? Ако може да носи по 100 кг, тогава 200 милиона хора трябва да се впрегнат, за да пренесат всичкото това злато. Щом сте жадни за това злато, един ден, когато ви дойде времето, ще си извадите от него.

Христос казва: „Блажени кротките, защото те ще наследят земята“. Щом наследят земята, тя е една реторта, от която може да извадите туй богатство. Следователно, само кроткият човек може да забогатява. Само кроткият човек може да има туй велико търпение. Това е вярно. Всички учени хора, които са били кротки, са имали този резултат.

„Блажени милостивите, защото те помилвани ще бъдат“, казва Христос.

В български език думата „помилвани“ се употребява в различни случаи. Някой осъден може да бъде помилван; и детето може да бъде помилвано от своята майка. Всеки човек, който иска да бъде помилван, трябва да бъде милостив. Някой казва: Аз не искам да бъда милостив. Слушай, ако искаш да бъдеш помилван, непременно

трябва да имаш милостиво сърце. Ами че това е едно велико качество у човека, това е един благороден импулс! Ние, съвременните хора, изхвърляме най-хубавото, най-благородното от себе си и казваме: Да бъдем смели и решителни! Да, но в това няма никаква философия. В какво седи тази смелост?

Казва Христос: „Блажени, които жадуват и гладуват за Правдата, защото те ще се наситят". Когато у нас се зароди тази жажда, да придобием всичко онова възвишено и благородно, за което копнее душата ни, тогава Бог ще дойде: Този е пътят. Когато нашите сърца са така приготвени, само тогава Господ ще дойде да живее в нас и когато Той дойде, ще приготви онези велики блага, които очакваме. Ние, съвременните, хора, не сме щастливи и преди нас не са били щастливи, и когато дойдат след нас също няма да бъдат щастливи. Защо? Защото имаме една крива основа в живота и говорим неща, които не са верни. Има неща верни, но не всички. И тогава ние се намираме в положението на онзи старовременен герой, който си направил една крепост срещу неприятеля от сол и от захар, твърди като камък – това намерил наоколо си. Но, като дошъл дъждът, солта и захарта се стопили и отворили място за неприятеля. В нашия живот има слаби места, които всякога могат да се отворят. Тия места са вратите за вашия неприятел. Те са солта и захарта. Колкото и да си силен, колкото и да си герой, като дойде водата, тя ще ги подмие, ще ги разтвори. Господ е оставил за света една врата за сладкия живот и една врата за соления живот и ако ти си ги заключил, а не бъдеш кротък, Господ един ден ще изпрати водата и тези врати ще се отворят за неприятеля. Водата ще задигне тия врати и тогава всички отвън свободно ще влязат в дома ти. Водата, това е Божественият живот, който иде сега в света.

„Блажени праведните, защото те ще наследят царството Божие".

„Блажени, които жадуват и гладуват за Правдата, защото те ще се наситят".

Сега, ще ви приведа един малък разказ из онова митическо състояние на човечеството. На някой си цар – Бенам Сават било предсказано, че в дома му ще се роди дъщеря, която ще бъде една от най-знатните и видните членове в царството. Тя ще бъде най-умна, най-благородна, но ще бъде особена в своите проявления. Името ѝ ще бъде Иурания. Българинът, като чуе това име, ще каже: Е оране трябва! Гъркът пък ще разбере небето – Урания. Не, името на тази царска дъщеря било Иурания. След като се родила, събрали се най-умните мъдреци в царството да я възпитават. Когато завършила 21[-та] година, своето пълнолетие, според тогавашните обичаи, трябвало да се явят 10 души кандидати, царски синове, които да направят предложение за ръката ѝ. Един от учителите ѝ казал, че нейният избраник трябва да има едно качество, а то е следното: той трябва да носи в себе си свещения огън. Тялото му трябва да се отваря и сърцето му да става олтар на този свещен огън, който да гори там, а на светлината му тя да чете свещената книга Исаваат. Започнали да се изреждат кандидатите един след друг. Първият дошъл, донесъл всичките си подаръци и тя го приела в една своя стая, направена само от кристал, херметически затворена и му казала: Ти можеш ли да отвориш тялото си и в сърцето ти да се породи онзи свещеният огън? Не, това го няма в мене. Е, тогава ще дойдеш идущата година. Изпратила този кандидат. Дошъл вторият, третият, изреждали се един след друг и тя изпращала всички по същия начин – никой не могъл да направи това, което тя искала. Най-после дошъл десетият, нейният избраник. Той легнал – ще помислите, че умрял – не, той отворил тялото си, отворил сърцето си и в него се явява този, свещеният огън, отваря се и тази свещена книга Исаваат, и тя вече могла да чете. Уводните думи били следните: „Възможностите на Любовта са възможности на живота. Възможностите на живота са възможности на сърцето. Възможностите на сърцето са възможности на ума. Възможностите на ума са възможности на душата.

Възможностите на душата са възможности на Духа. Възможностите на Духа са възможности на Бога“.

И тъй, любовта в живота трябва да бъде възможна. Аз не говоря за тази любов, която вие разбирате, в която се зараждат подозрения, ограничения, плътски състезания. Това не е любов, това са примеси, това е окисляване. Аз говоря за онази Божествената Любов, която прониква в човешката душа. Тя носи едно от най-великите блага, които човек досега не е опитал. Любовта прави човека господар на себе си. Тя не заробва човека. Онзи, който те люби, той ще те освободи; а онзи, който те връзва, той те възпитава. Майката може да бъде емблема на Любовта. Учителят може да бъде емблема на Мъдростта. Кой може да бъде емблема на Истината? Любовта може да дойде чрез майката, само тя може да даде живот. Мъдростта и знанието може да дойдат чрез Учителя, а свободата и Истината чрез кого ще дойдат? Свободата и Истината ще дойдат чрез твоя възлюбен, който ще ти отвори свещената книга на Исаавата и от тази книга ти ще можеш да четеш. Онзи, който отвори тази книга и може да чете от нея, веднага ще бъде свободен. Като са пукне онова житно зърно и семенцето се разрасне нагоре, то е свободно вече от този затвор. Щом се пукне туй семенце, този разумен дух, който е бил затворен в него, веднага отива нагоре в невидимия свят и започва да работи. В херметическите, затворените станции на всички семенца седят затворени разумни същества, изучават нещо. Вие ще кажете: Как е възможно в това семенце да е затворен един дух? Той е като една точка, безпространствен, който съществува като идея вътре в нас. Тази идея е извън всяко време и пространство, а владее времето и пространството. Тя е извън живота, а владее живота. Тя е извън разумността, а владее разумността.

Сега съвременните учени хора разискват по въпроса, що е сила? Всяка една сила е сглобена от няколко способности. У човека, например, като се сглобят 4–5 способности, правят го силен, енергичен. Силите, енергиите, това са способности. Следователно,

елементите на някоя сила може да бъдат от умствен характер; елементите на някоя сила може да бъдат от сърдечен характер. Няколко морални чувства, събрани заедно, може да образуват една сърдечна сила. Тъй че, ако вие разложите една Божествена сила на ума, може да намерите вашите способности на ума. Ако разложите една Божествена сила на сърцето, може да намерите вашите чувства. Сега вие разглеждате силите като чувства, а трябва да поставите чувствата като сили. Ако разглеждате умствените сили, трябва да ги поставите като способности. Прилагане на силите трябва. Та, казвам: Тази свещена книга трябва да се изучава. За това нещо и старите гърци са казвали: „Човек трябва да се познае". Тази написана книга е самият човек. Колко велики неща има написани във вашия мозък, на вашите очи, на вашите вежди, на вашия нос, на вашето лице, на вашето чело! Това е един цял живот, който се отразява. Е, казват, това е лице! Да, но колцина от вас са чели тези свещени писма, написани на човешкото лице? Колцина от вас са могли да прочетат онази дълбока скръб, написана в душата на някой човек? Този човек може да е цар, може да е богат, може да има всичко на земята, но той е незадоволен, вътре в душата си усеща една празнина, усеща глад и жажда. Този глад, тази жажда в него, това е Божественото. Благодарение на този глад и тази жажда Бог ни показва Истината, към която трябва да се стремим. Туй ние наричаме Бог, природа и т.н. Когато ние така схванем този живия Господ и го разберем, Той ще вземе участие във всичките наши дела. Кога ще вземе Бог участие в нашия живот? – Когато възлюбим Бога, когато отворим сърцата си и ги направим олтар, на който да гори този свещен огън на Любовта и на нейната светлина да четем свещената книга. Само тогава Бог ще ни посети. Защо сега Бог не може да ни посети? Защото този огън никъде не гори, а щом не гори той, на какво ще четем свещената книга? Ти убеждаваш един човек, че има Любов, че има Мъдрост, че има Истина, а той ти казва, че човекът трябва да яде и да пие. Не, в яденето няма никакъв смисъл, то е само един механически процес.

Какъв смисъл има в яденето? Гледаш, някоя красива дама и някой млад момък седнали да ядат и току си кривят устата на една на друга страна, изпълняват някакво си тайнство. Ние сме смешни карикатури пред небето със своите разбирания. Дъвкането е свещено, само когато служиш на Любовта. Служиш ли на Любовта, можеш да кривиш устата си. Например, аз дигам и слагам мотиката на лозето си цял ден, огъвам се. Виж, туй огъване вече е на мястото си. Когато аз ям и съзнавам, че трябва да пратя туй ядене на онзи, който работи за мене, ще кажа: Господи, ще си кривя устата, но ще изпратя всичкия необходим материал, за да съградиш нещо в мене. А сега, някой яде, огъва се, криви си устата, радва се и казва: А, кокошката е сладка! Да, за тебе е сладко, но за нея е горчиво. Ти ядеш, но на нея не е сладко. Казва: Ех, сладък е хлебецът! Да, сладък е, но я да те турим на воденичния камък, че ще видиш! Вие заколите агнето, опечете го и казвате: Агнето вече не чувства болка. Вие се лъжете. Когато нещата в природата не стават с любов, има една вътрешна скръб, която с нищо не може да се уталожи. Когато агнето се пече, винаги от него остават живи клетки, които не могат да умират даже и при 300–400°. Тия клетки, като влязат в тебе, ще те пекат, те са живи. Вие казвате: Науката е доказала това-онова. Чакайте! Какво е доказала науката? Науката едва е започнала да доказва нещата. Аз бих желал всички учени хора да имат туй смирение, да признаят, че има болести в света и искрено да кажат на какво се дължат те. Ще кажете: Ама може ли без болести? – Може. Ние можем да пречистим своята кръв и тогава няма да боледуваме. Но кога ще бъде това? – Когато имаме тази свещена Любов на правдата. Правда трябва да има във всинца ни, справедливи трябва да бъдем!

Като седя някой път в стаята си, гледам, имам на разположение дрехи, ковьори, 10 души да облека. Размишлявам си: кой-как дойде ще каже, че стаята ми е много добре мебелирана, че би желал и той да живее тук. Казвам си: Да, това за мене е един мебелиран затвор. Ще ме залъжат с една кирлива черга! Смисълът не е в това. Пък някой път

гледам, от печката ми излиза толкова дим, че пердетата ми стават черни. Казват: Отлична е стаята му! Не е отлична тази стая, толкова дим гълтам в нея. Казвам си: Не ме гледайте в тази стая. Елате да ме видите в онази херметическа стая, която е направена от стъкло и за която Мойсей казва: „Събуй си обущата!“ Когато дойде някой, който ме обича и когото обичам, ще го въведа в тази свещена стая. Някой казва: Аз го обичам, така мисля за него. Питам: С коя любов обичаш, с тази в която има промени? Не, в Божията Любов няма никакви промени, но има отваряне на сърца, има вечен стремеж за помагане.

Христос казва: „Блажени, които гладуват и жадуват за Божията правда, защото те ще се наситят“. Гладът, жаждата, това са едни велики сили, на които трябва да дадем ход, не трябва да се плашим от тях. Това са качества, свойства вътре в живота. И сега всички трябва да жадувате и гладувате не за хляб, но за онази велика Божествена Любов, да дойде по-скоро тя в света. Само тогава ще се разрешат въпросите в света. Трябва да има абсолютна правда спрямо всички хора безразлично. Правдата е отношения на души. Дойде ли правдата, ще се яви онова уважение, онова почитание, което трябва да имат всички хора един към друг. Тогава няма да гледаме един на друг с презрение, но ще бъдем свещени един за друг. Това не значи, че трябва да забравим себе си, но да турим всяко нещо на място и да познаем кога ще дойде онзи наш възлюблен. Трябва да знаем, че всичко, което сега вършим на земята, е приготовление за онзи велик Божествен живот, който иде. Трябва да знаете, че преди повече от 20 милиона години човек е бил в едно животинско състояние, не е бил тъй интелигентен, както сега, не е имал тия условия да се прояви, минал е през много форми, докато стигне сегашното си състояние. И отсега нататък пак ще минава през много форми, докато дойде до по-високо положение. Но всички тия форми, през които е минал, не трябва да бъдат едно унижение за него. Като види един вол, трябва да отиде при него, да му каже: Братко, аз живях едно време при вас, изпълнявах същата служба. Баба ми, дядо ми също са минали през

този път. Много съм ви благодарен. После нека го помилва, нека го погали малко. Този вол много ще се зарадва. Това е философия! А вие ще кажете: А, това говедо! После, като види един кон, нека отиде при него, да го погали, да му поговори същото нещо, да му благодари. Като отиде на лозето, нека помилва гроздето, нека му каже, че едно време и той е бил в това състояние, затова го разбира. Също да постъпи и с плодните дървета – ябълки, круши и др. Преди много милиони години човекът е бил едно плодно растение. Чудни са хората! Казват: Как, аз да съм бил дърво, аз да съм бил лоза или някакво животно! Ами тогава, запитвате ли се откъде се е породила у нас тази любов, това чувство към тия ябълки, круши, грозде и другите плодове? Връзки имаме ние с тях, живели сме заедно с тях, били сме в тяхното положение, затова ги обичаме. Ами нали Христос казва: „Аз съм лозата, вие пръчките и всяка пръчка, която не дава плод, Отец ми я отрязва и посажда отново, за да даде повече плод“. Не е унижение да бъдеш ябълка! Аз предпочитам да бъда една хубава ябълка, една хубава круша, една хубава лозена пръчка, отколкото да нося един патрондаш.

Чрез тази правда Бог сега ни учи как да разпределяме тези енергии, как да служим на човечеството. Правдата е, която определя отношенията между хората. За в бъдеще пред нас седи едно велико благо. Тези от вас, които са готови, ще разберат тази велика истина, а някои може да кажат: Не, ти ни кажи сега нещо реално, какво трябва да направим, за да излезем от туй безизходно положение. Казват: Добре, твоето безизходно положение е за 1000 лв. Ела при мен, ще ти дам 1000 лв. и ти ще бъдеш в изходно положение. Гостилничар си, нямаш нито пет пари в джоба си. Ела при мен, аз ще ти дам 1000 лв. След като му дам 1000 лв., той ще ми каже: Добре, ти ми даде сега 1000 лв., но за другия месец какво ще правя? Пак човешкото иде. Ти си осигурен за един месец, няма какво повече да се безпокоиш. Бог ще промисли по-нататък. В нас трябва да има вяра, че Бог, който ни е създал, ще се погрижи за нас, ще осигури нашето бъдеще. Кой е онзи

баща, който не се грижи за своя добър син? Кой е онзи учител, който не се грижи за своя добър ученик? Кой е онзи господар, който не се грижи за своя добър слуга? Вие казвате: Забравил ме е Господ. Не, ще учите! Ако искам учителят ми да ме люби, ще уча. Ако искам майка ми да ми даде живот, да ме люби, ще я обичам, ще я почитам от всичкото си сърце, тъй както Бога почитам и обичам. И тогава онзи, който ще ни донесе тази свобода, който ще ни отвори онази велика свещена книга да разберем тези велики истини, да разберем възможностите на живота, върху които трябва да размишляваме, това ще бъде нашият възлюбен. Няма по-хубаво състояние от това, да чувстваш Божието присъствие в дълбочината на душата си! Ти си болен и Бог отвътре ти казва: „Не бой се, след една седмица ще оздравееш!“ Ти оздравееш, но пак се усъмниш. Оплетат се твоите материални работи и Той ти казва: „Не бой се, ще се оправят“. И действително, не мине много време, дядо ти умре, остави ти наследство и твоите работи се оправят. Искаш да се учиш, да следваш някъде, но средства нямаш. Той ти казва: „Не бой се, ще ти се отвори пътят“. Отваря ти се път. Музикант си, обезсърчиш се. Туй Божественото вътре ти казва: „Не бой се, не се обезсърчавай!“ Писател си, обезсърчиш се. Учител си, обезсърчиш се. Майка си, обезсърчиш се. Не бой се! Туй Божественото у нас всякога говори. Бог е, който говори в нас, но трябва да имаме тази беззаветна Любов!

Вие казвате: Този човек, там на масата, вярва ли във всичко това, което говори? Този въпрос, дали вярвам или не, се отнася до мене. Аз не се спирам на това, дали вие ще вярвате, но казвам: Опитайте и ще видите! Вземете тази семка, посейте я така и така и ще видите! Има Един в света, който може да взима участие във вашия живот! Той е този живият Господ, за когото ви говоря. Той ще бъде с вас във всичките положения на живота ви, и при сърцето ви, и при ума ви. В най-мъчните моменти на живота ви Той ви казва: „Не бойте се, работата ви ще се уреди!“ И урежда се работата ви. Същото е и с всеки

един народ. Народите не трябва да се самоизтребват с оръжия. Господ живее във всички народи, но каквото им каже, трябва да го слушат.

Всичко това, което ви говоря, това са думи на великия разумен живот, който всички сте опитали. Аз проектирам известни лъчи, но тази светлина иде от друго място. Не мислете, че аз искам да играя роля на един грамофон, но говоря от изобилието, в което живея. Аз оставям това изобилие да мине през вас, пък вие ще дадете на другите. Божественото не търпи спънки! Всички ще дадете място на Бога и ще го обикнете! Само тогава лицата ви ще бъдат млади, хубави, светещи; само тогава погледът ви ще бъде благороден, мил; само тогава всичките ви работи бързо ще се разрешат!

Та, ако дойде обезсърчение, радвайте се, не малодушествайте! Даже и най-големи противоречия да се родят в живота ви, нека се родят! Туй са възможности за проявление на Бога. Даже и в дъното на ада да отидете, ще познаете колко е велик Бог, ще познаете Неговата Любов. И когато дойдат най-големите нещастия в живота ви, вложете надеждата, да видите колко велика е Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина! Не мислете, че извън Бога ще добиете великото. Не, великото се добива само в Бога. Всички трябва да бъдем във връзка с Него! Това е смисълът на нашия живот!

„Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят“, казва Христос. Да гладуваме и жадуваме за кого? – За Този, който ни е дал живота.

Да гладуваме и жадуваме за какво? – За благородни чувства.

Да гладуваме и жадуваме за какво? – За благородни мисли, за онова възвишеното, великото в света! Само то ще вложи своята Светлина и Дух в нас, за да разтърси всяка една клетка от нашия организъм.

И като стана сутрин рано, никаква мисъл за работата си, а първо да отправя душата си към Онзи свещен трепет на живота! Тогава ще взема мотиката и ще отида да работя на лозето.

Любов към Бога, Любов към тази абсолютна велика Правда, която е еднаква към всички! – Това е смисълът на живота. Това е, към което Бог ни призовава сега всинца – да дойде да живее в нас и да направлява работите ни. Само така ще разберем смисъла на този живот, в който сме потопени. Няма по-красиво състояние от това!

„Блажени, които гладуват и жадуват за Правдата, защото те ще се наситят с Божествената Любов!“

Беседа, държана от Учителя на 28 декември 1924 г. в гр. София.

МОЯТА ЗАПОВЕД

Ще взема няколко интимни думи от речта на Христа към своите ученици. „Тази е моята заповед: Да имате любов помежду си!“ [*Тая е моята заповед, да имате любов помежду си както ви аз възлюбих. (Иоана 15:12)*]

В паралел с това ще взема едно изречение, превод от свещената книга: „Люби, учи, свободен бъди!“

Разумният живот, сам по себе си, трябва да се разясни. Туй разяснение е необходимо за човешката душа. То е един вътрешен процес, важен и необходим. Затова именно човек е дошъл на земята. Земята не е била и няма да бъде едно постоянно жилище на човека. Тя е едно преходно жилище. Човек е гостенин тук на земята и след време ще я напусне. Следователно, при сегашното негово гостуване на земята, той има да научи известни уроци, да придобие известни знания. Той няма защо да се оплаква от тия уроци, той е пътешественик. Попитайте онзи англичанин, който се качва по високите върхове на Алпите, оплаква ли се от мъчнотиите, които среща? Един англичанин счита за привилегия да мине през всичките мъчнотии, за да стигне върховете. Нима онези англичани, които искат да се качат на Хималаите, да стигнат върха Еверест, има защо да се оплакват? Не, някои от тях жертват живота си даже. Онези хора, обаче, които не разбират смисъла на живота, казват: Не струва човек да прави толкова усилия. Най-великите неща в живота седят именно в такива усилия. В какво седи разликата между едно животно и човека? – В интензивността на техните усилия. Човек има високи стремежи в живота си, а едно животно има обикновени стремежи. Пък и между всички хора пак има разлика. Всички хора нямат еднакви стремежи. Някои казват: Ние с философия не се занимаваме. Питам тогава: С какво се занимавате? – С обикновените неща в живота. Философията

е за философите. Е, няма съмнение, че туй изречение е право. Философията е за философите. Мъдростта е за мъдрите хора, глупостта е за глупавите хора. Под думата „глупав живот“ разбирам един обикновен живот, в който състоянията не са разяснени. Ние не знаем, защо трябва да живеем. Ние не знаем, причините на страданията. Раждаме се като деца, растем и остаряваме, а при това, ако ни запитат, защо се раждаме и защо остаряваме, ще кажем: Такъв е законът на природата. Е, какъв е този закон? – Закон се дава само на разумните същества, а на неразумните същества се туря юлар, никакъв закон не им се дава. На воловете не казват: Нов закон се пише. Турят им юлар и казват: Ще вървиш напред! Разумните същества, които разбират какво нещо е закон, нямат гем, нямат юлар и на тях се казва: Нова заповед се пише; или, тази е моята заповед: „да имате любов помежду си“. Хората, при сегашните условия, при които се намират, не могат да схванат, какво нещо е истинската любов, която, се проявява. Защо? Тия органи, с които могат да я схванат не са още съградени у тях. Представете си един човек, който има слаби прояви на електричество и магнетизъм в себе си. Как се проявяват тия сили в него? – Те се проявяват във вид на известни течения. Това са състояния на самата жива природа. При слабите прояви едва забелязваме някакви движения, а при силните прояви тия движения са много силни и произвеждат такъв ефект, какъвто може да се предизвика от силния електрически ток. Това лесно може да проверите в града Вашингтон, където американците имат два големи топа, свързани със силни електрически батерии, които топове се намагнитизирват така силно, че всеки, който отива там с някакъв железен предмет или с обуща с гвоздеи, трябва да ги остави вън и така да влезе, иначе, ще намери обущата си свалени от краката. Този магнетизъм няма да те пита благороден ли си или прост. Всеки, който отива с обуща, подбити с гвоздеи, ще намери обущата си закачени на топа. Тъй бързо става това, че няма време да се сетиш как е станало. Ние някой път се спираме пред природата и питаме: Защо става това

нещо? Когато отиваш при един такъв силен ток, нищо няма да питаш. Ще оставиш навън всичкото желязо, което имаш в себе си и ще влезеш без желязо. Значи, магнетизмът казва: Аз не искам никакви оръжия. Той взема всичките ти оръжия. Човек, който отива при Любовта с желязо, по същия закон ще постъпят с него и тук. Всичкото желязо, което е у тебе; всичкото сребро, което е у тебе; всичкото злато, което е у тебе и всичко туй, което те е спъвало в живота, ще оставиш на страна и така ще отидеш при Любовта. Мнозина запитват: Ами без това не може ли? – Не може. При сегашните условия на живота има много неща, без които не може, но в този велик закон на живота, към който се стремим ние, разумните същества, много от сегашните неща ще станат за нас непотребни. Тия преходните състояния не трябва да считаме за вечни, за неизменни. Туй, което сега ти служи като една потреба, ти го използвай, но не обвързвай сърцето и ума си с него да мислиш, че като ти е полезно днес, ще ти е полезно и след вековете. Не, за сега само ти е потребно. Обаче в закона на Любовта има нещо особено, различно от това в обикновената любов. Обикновената любов внася разединение и омраза между хората. Сега, някои казват: Как се е родила омразата? Аз се изразявам математически, казвам: Плюс и плюс дават плюс. Плюсът означава една положителна сила. Когато хората са положителни, когато и природата е положителна, получава се една положителна величина, която е злото. Когато природата е положителна, а ние сме пасивни, или отрицателни, ражда се доброто. Това са само предположения. Това можем да докажем на всеки едного от вас. Например, двама млади хора от София спорят за една хубава къща в града, на много хубаво място, добре съградена. И двамата са заинтересувани, искат да я купят. Защо? – И двамата са млади, искат да се женят, а техните възлюбени искат именно тази къща. По-хубава от тази къща няма, затова и двамата се сърдят, претендират за нея. Обичат тази къща и считат, че само в нея е тяхното щастие, защото и техните възлюбени я обичат. Ако единият отстъпи, без да се бори, ще

кажат за него: Той е малодушен, той е баба. За другия пък, който настоява, ще кажат: А той е герой! В Любовта има един закон, според който, онзи, който отстъпва е юнак; а онзи, който не отстъпва е баба. Вие ще кажете сега: Защо е баба? Преди 10–15 години от Варна излезе един трен, мина през Гебедже и продължи по-нататък пътя си. Обаче, към Гебедже излезе един бивол, наежи се срещу машината и каза: Никого не пущам да мине от тук! Машинистът дава сигнал – пиу, пиу, но биволът не отстъпва. Машинистът пуща машината и тя минава върху този бивол, който става само на кожа и кости. Какво спечели този гебедженски бивол? – Искаше да покаже своето юначество. Що му трябваше да стои на пътя на тази железница? Там гората е широка, да отиде и да пие вода, колкото иска. Да, но той искаше да покаже своето юначество. Онези, които се противят на законите на Любовта, участта им всякога е като участта на този бивол. Всяко едно същество, в което се поражда желание да тури ограничения в проявленията на Божията любов, бива смачквано като този бивол. Ще ви дам друго едно сравнение. Представете си, че вие отивате при един прекрасен извор, при който някой благочестив, разумен човек е направил една хубава, мраморна чешма, с хубаво корито, с хубави широки кранчета. Представете си сега, че всички тия хора, които отиват всеки ден да черпят вода от този извор, рекат да си отчупват по едно парченце от мрамора. Какво би станало с тази чешма? – Ще се развали. Не е важно да вземаме камъчета от тази чешма, но водата на този извор е важна. Законът на Любовта казва: Ще вземеш от водата на този извор, а камъните, които са украшения, ще оставяте незасегнати. Чешмата това е човешкото тяло, а любовта, която се проявява в човека – това е водата на този прекрасен извор. Ние мислим, че като обсебим тялото, ще придобием Любовта. Не, Любовта е извън тялото, а тялото е условие, чрез което тя се проявява. Каква е разликата между любовта на една птичка и любовта на един човек? Нима птичката не защитава своите малки, не се жертва за тях по същия начин, както и майката защитава и се жертва за своите

деца? Ще кажете: Да майката се жертва! По отношение на любовта и майката се жертва, и птичката се жертва. Любовта им има еднакво проявление, само че по количество майката е един голям извор, а птичката – по-малък. По отношение качеството на любовта, обаче, водата и на големия, и на малкия извор е еднаква. Някой път ние мислим, че се различаваме в любовта си. Туй различие е само привидно. Представете си един голям извор в периферия, и водата от него изтича от множество различни цеви. Да кажем, че някой цеви са прави, други образуват разни букви, трети са спиралообразни, четвърти – кръгообразни, пети дъгообразни, изобщо с всевъзможни форми. Сега, представете си, че някои от вас получават водата от една цев, а други от друга цев. Какво ще кажете за водата от тия различни цеви? Ще кажете: Моята вода е по-хубава. Защо? Защото моята цев не мяза на твоята. Вярно е, че тия цеви не са еднакви, но не са цевите, които определят качеството на водата. Следователно, ако един човек има един вид характер, друг човек – друг характер, някое животно пък – свой особен характер, любовта на всички тия същества, обаче, ще се проявява по един и същ начин. В проявлението на любовта между хората и животните съществува само тази разлика, че когато любовта се проявява в животните, съзнанието у тях се пробужда мигновено и после пак загасва. А когато любовта се пробужда у човека, съзнанието се проявява и задържа за по-дълго време. Следователно, проявлението на любовта зависи от пробуждането на съзнанието. Какво изисква тази любов, когато се пробужда нашето съзнание? Ще ви приведа един пример за един от младите царе в Европа, чието име няма да кажа. Този случай е станал преди войната. Един ден този цар излиза на разходка със своя файтон и по пътя среща един дядо и една баба, които се подпират на тояжката си, едва вървят. Като ги вижда, царят веднага спира файтона си и казва на тия стари хора: „Заповядайте, качете се на моя файтон да продължите пътя си!“ Качват се те на файтона при него и той започва да ги занимава. Питам какви са били подбужденията на този млад цар, за

да спре файтона си, да покачи в него тия двама старци и да се разговаря по целия път с тях? В него имаше някакви подбуждения. Този дядо казва на царя: „Е, синко, благодаря ти, че ме покани във файтона си, краката ми се бяха откъснали от умора, всред пътя щях да си остана“. – Няма нищо, мене ми е приятно, че ми се отдаде случай да ви услужа. И бабата също казва на царя: „Господ здраве да ти дава, синко, ако не беше ти, щяхме да си останем по пътя“. – Няма нищо, мене ми е приятно, че ви срещнах и можах да ви услужа. Той ги завежда до къщата им, взима им адреса и казва: „И друг път бих желал да ви услужа“. Те му казват: „Е, синко, такива хора много рядко се срещат, не знаем къде си възпитан“. – Не, има добри хора по света, има ги навсякъде. Когато човек иска да прояви любовта, той може и като цар да я прояви, може и като прост, като беден човек пак да я прояви. В тоя случай тия двамата стари хора са били разумни, добри хора! Сега, аз няма да ви разправям нищо за разговора, който се е водил между тях. Това е един цял разказ. Царят е почерпил един велик урок от този разговор. Старият дядо казва на царя: „Е, синко, добре да живееш! Виждаш ли моята глава как е побелела от страдания? Много съм страдал в живота си и знаеш ли защо съм дошъл до туй положение? Гледай ти поне да бъдеш изпълнителен и прави на всички тъй, както направи и на нас. Бъди тъй услужлив не само към старите, но и към всички нуждаещи се!“ Какво би било от вас, ако в сърцата ви би проникнала тази любов! Не че тази любов не съществува във вас, но някой път не искате да я проявите, а засега проявявате само любовта, която разединява. Любовта има еднакво проявление във всички хора. Когато тя действа в човека, кара го да люби, да се учи и свободен да бъде. Любов, която не прави човека свободен, не е любов. Любов, която обвързва човека, която носи заблуждения за него, която го спъва и събужда в него онези отрицателни качества, е положителна любов, тя не е за нас. Онази любов, която сега е потребна на съвременното човечество, е любовта, която носи сила вътре в себе си. Тя е любовта, която трябва да внесе

мир, разумност и търпение в човешката душа. Тази любов трябва да внесе себеотрицание в човешката душа. Тази любов трябва да внесе свободна жертва в човешката душа. Когато ние изучаваме самата природа, виждаме, че в своите прояви тя носи всички благородни качества. И ако някой път ни се показва така груба, то е просто, за да ни упъти, да ни покаже правия път. Някой път ни прави като децата. С това тя иска да каже: Ти трябва да имаш духа на младото дете. Какъв е духът на младото дете? – То има силна вяра. В него няма две мнения. Каквото кажеш на онова непокварено дете, то вярва без колебание, без всякакво съмнение. Детето, това е човекът който е готов да се учи. Старият човек е разумния човек. Старият човек в материалните работи не е готов да дава. Той там не е щедър, но ако дойде да ти разправя едно-друго, той е готов да ти разправя с часове. Седни при някой дядо ще видиш как е готов да ти разправя това-онова с часове, но бутнеш ли този дядо за кесията, той казва: Не пипай! Ума пипай, всичко пипай, но кесията не пипай! Вследствие на това, онези, които бутат кесията на дядото, имат много лошо мнение за него и казват: Много стипца човек е този дядо! Дядото казва: „Парите развалят човека, дядовото. Ако ти дам пари, ти ще отидеш да пиеш, това ще направиш, онова ще направиш, ще се развалиш. Ако искаш, аз мога да ти дам знания“. И готов е този дядо, това да ти разправя, онова да ти разправя. Но младият, слуша, слуша, току бръкне в кесията. Този млад не разбира духа на дядото, а дядото го разбира. Има млади, които разбират дядо си, и тогава се образува хармония между млади и стари. Любов между двама млади не може да съществува. Аз мога да ви докажа това. Двама млади не може да се обичат, но млад и стар могат да се обичат. Между тях може да се завърже най-хубавата, най-идеалната любов. Дядото след 4–5 години ще замине, у него, няма никаква користолюбива цел към младия. Между дядото и младия може да се образува такава връзка, че единият и другият добре да се разбират. Следователно, между нас и природата може да се образува най-интимна връзка. Защо? –

Природата е стара. Тя носи всички знания, всички богатства в себе си, и ние, като млади, които сме дошли, на земята да се учим, тя е готова да ни услужи. Но и тя си има своя кесия. Щом бутнеш кесията ѝ, тя казва: А, дядовото, не може! И като казват, че има неща невъзможни, вярно е. Защо? – Тия богатства са вредни за нас.

Сега, Христос се обръща към своите интимни ученици, които Го разбират, и им казва: „Да имате любов помежду си! От това светът ще познае, че сте мои ученици“. Кой свят? – Не този неразумният свят, но висшият, Божественият свят. Този висш свят, в който царува Любовта, ще познае, че сте мои ученици по това, че Любовта преобладава във вас. А щом този висшият, Божественият свят познае, че сте мои ученици, тогава вие ще имате всичкото негово благоволение.

И тъй, при сегашните условия човечеството минава в една нова фаза. Именно тази новата любов трябва да се насади. Туй наричат любов между народите, любов между обществата. Съвременното човечество търси един метод, един начин, по който народите ще могат да се споразумеят, но те може да се споразумеят само въз основа на Божествената Любов. Тя ще дойде по един много естествен начин. Всички съвременни народи се отличават по някакви качества. Българите, като народ, се отличават; англичаните, като народ, се отличават; французите, като народ, се отличават; германците, като народ, се отличават; русите, като народ, се отличават; китайците, като народ, се отличават; японците, също като народ, се отличават. Всички народи се отличават по нещо, но за да познаете един народ, трябва да живеете дълго време между него, за да видите, какви са неговите основни качества, които го характеризират, като народ. Тия характеристики, тия различия, които съществуват между народите, само любовта може да ги смекчи, да ги облагороди. Тия отношения, тази непримиримост, която съществува в живота на народите, само Божествената Любов, само съзнателната любов може да я изглади. Само тя може да внесе вътрешния смисъл в живота. Христос се

обръща към своите ученици и им казва: „Тази е моята заповед: Да имате любов помежду си!“ Христос е говорил дълго време на своите ученици, но сега нямам време да възпроизвеждам тази беседа. Той ги учил три години и им казвал, какви са качествата на Божията Любов, какви са основните ѝ правила. И тази любов си има свои правила. Аз казвам, че едно от качествата на тази любов е като видиш онзи, когото обичаш, сърцето ти да се зарадва. Бащата като види сина си, да се зарадва; майката като види дъщеря си, да се зарадва. Даже хората трябва да се радват не само на своите ближни, но и на по далечните от тях. В някое семейство кравата се изгубила, няма я 4–5 дена, и всички се безпокоят за нея, мислят си, дали не я изял някой вълк. По едно време чуваш, че кравата мучи. Иде, иде кравата – всички стават на крака, посрещат я. Защо? – Полезна им е тя. Само че тази любов трае за малко време. И сега, при тази Божествена радост трябва да се стараем да запазим любовта си.

Мнозина християни мислят, че Любовта е сила, която може да дойде отвън. Не, любовта може да дойде само отвътре, от дълбочината на човешката душа. В тази дълбочина работи човешкият дух, който има всички възможности, всички условия да ти даде тази Любов. Когато тази Любов се прояви, Духът започва да работи за онази велика Мъдрост, която е необходима, за да схванем смисъла на нашия живот. След това Той започва да приготовлява условията за свободата, която е висшето, към което се стремим. Всички, се стремим към какво? – Да се освободим от онези ограничения, които светът ни налага. Свобода има само в Бога. Като казвам „Бог“ Вие разбирате Бога според вашите вярвания. Не, не за това вярване ви говоря аз, не за тази свобода, която вие познавате. Под свобода аз разбирам състоянието, което има рибата, когато напусне водата и отиде във въздуха. Тя може да направи разлика в това си ново състояние. Представете си, какво ще бъде състоянието на една птица, която напуща въздуха и отива в една още по рядка среда? Тя ще се усети свободна и ще започне един още по-смислен живот. Така ще се

почувстваме свободни и ние, когато променим средата на нашия живот, когато дойдем до една по-висша среда, дето можем да задоволим всички свои нужди по един естествен начин. Тогава няма да работим и ще дойдем до положението, както пише онзи вестник: „Не работи!“ Не, в този вестник „Не работи!“ не се подразбира да не работиш, но се подразбира да не се трудиш, да не се мъчиш. Една среда има – Божествената Любов, дето твоите нужди се задоволяват по Божествено. Ти сам няма да си образуваш тази среда, тези условия, но обществото, окръжаващите те хора, ще ти създадат тази среда. Всички онези, които те заобикалят, ще те разберат. Ти ще разбираш Бога, и те ще те разберат: ще живееш в мир. Ще кажете: Е, какво идеално има в такъв живот? Какво идеално ли? Око не е видяло и ухо не е чуло възможностите, които се съдържат в такъв един живот. Първата възможност, която съществува е следната: ти ще имаш carte-blanche, свободен билет за пътуване. С този свободен билет ти ще имаш възможност да посетиш всички слънчеви системи, да гостуваш, дето искаш и по колкото време искаш, и в която слънчева система да отидеш, ще бъдеш добре дошъл. Питам тогава: Животът ще има ли смисъл? – Ще има, разбира се. Но ще кажете вие: Това са далечни работи, това са приказки из 1001 нощ. Това са Аладиновите приказки. Не, това са възможностите, към които човешката душа се стреми и които един ден ще постигне. Това е висшият идеал – да се съединим с Бога, да бъдем служители нему, да влезем в Божествения свят, да изявим любовта си към Него. Това е, което е скрито в нас. То ще ни покаже, в какво седи Божията Любов. Ние още не знаем, в какво седи Божията Любов.

Съвременните хора се колебаят. И вярващи, и невярващи се съмняват. Щом дойдат пред едно мъчение, казват: Кой знае, Господ, Който е толкова велик, който се занимава с такива велики работи, с едно такова нищожно същество, като мене, ли ще се занимава? Той не може да се занимава с мене. Ако грешиш, ако вървиш по своята воля, Бог не се занимава с тебе; но ако се стремиш към Неговата

Любов и вършиш Неговата воля, колкото и да си малък, колкото и микроскопическа любов да имаш, Той те държи в своя ум, занимава се с тебе. И ако някои хора успяват, а други не успяват, ако някои са благородни, а други неблагородни, аз отдавам това на следното нещо: колкото повече време Господ те държи в ума си, толкова повече успяваш, толкова по-благороден ставаш, а колкото по-малко те държи в ума си, толкова по-малко успяваш, толкова по-неблагороден си. Някой път като те тури зад гърба си, в нищо не успяваш, и всичко ти тръгва назад. Тогава и хората те забравят и те занасят на гробищата. Всички хора, които са на гробищата, са все от забравените. Ако хората мислят, че на земята, или на гробищата има почивка, те не разбират смисъла на живота. Ако, след като излезем от туй малко тяло, в което днес сме затворени и можем да се освободим от него тъй, както се освобождава бубата от пашкула си и хвръква на високо като пеперуда, това разбирам. Такъв да е смисълът на живота, разбирам. Ще ти каже някой: Ти ще умреш! Отговори: Не, аз само ще изменя своето състояние.

Сега, не е въпросът да мислим, какъв трябва да бъде задгробният живот. Външната страна на духовния живот е хиляди пъти по-красива, отколкото на физическия. Вътрешната страна пък, дето Любовта царува, дето Мъдростта царува, дето Истината царува, е хиляди пъти по-красива от нашия живот тук на земята. И, ако казваме, че духовният живот не струва, ние сме дошли до края на нашето съществуване. В такъв случай, кажете ми: Какъв е смисълът на този живот тук на земята? – Да яде човек. Не, в яденето, което сега употребяваме, има известни горчивини. Ако ти си на бойното поле и те ранят на няколко места, а след това ти дадат най-хубавата супица, туй ядене ползва ли те нещо, има ли някакъв смисъл? Тук те боли, там те боли. Има разлика в това, когато някой здрав човек яде, и когато някой болен човек яде. Ние, съвременните хора, сме толкова наранени, та казваме, че има нещо в любовта, което причинява болка, има нещо, което липсва в любовта. Ние сме толкова изопачени, че

като любим някого, искаме той да се жертва заради нас. На какво основание? За мене, като ученик, важи жертвата, която ще направи когато някой учител, когато някой виден учен ме повика от игрището, иска да напусна играта. Тази жертва има смисъл, защото този човек ще ми даде нещо. Но, ако този човек е невежа и повика младите в прашната стая и ги забавлява само, какъв смисъл има тази жертва? Ако този учител може да даде такива знания на учениците си, че в тях да има смисъл, да има разбиране на живота, това повикване го разбирам. Следователно, когато идем при Любовта, ние казваме: Любовта е сила в своето изявление. Тя дава плодове. Това вече го разбирам. В това има смисъл. Когато Божественият Дух дойде, Той казва: „Елате да ви науча, какво нещо е Любовта!“ Духът може ли да учи? – Може, разбира се. Че кой учи? Като говоря с устата си, тя ли говори? Като виждам с очите си, те ли виждат? Не, зад устата ми седи туй невидимото, което говори. Зад очите ми седи туй невидимото, което вижда. Невидимото говори, невидимото чува, невидимото вижда – то прави всичко. Някой път вие казвате: Сърцето ми тупа, чувствам любов. Кой може да покаже тази любов на сърцето? Казват: Е, как се зачервило лицето! Чудно нещо! Като се зачервило лицето, това любов ли е? Ако е въпросът за зачервяване, аз мога да зачервя и своята соба, аз мога да зачервя и една книга. Червеното лице не показва любов, то е едно съвпадение на нещата. Червеният цвят на любовта може да изпъква като един признак, но това ни най-малко не показва тази любов, която носи живот в себе си. И тогава падаме в заблуждение, мислим, че сме напипали нещата, напипали любовта и казваме: Е, лицето му е червеничко. Хубаво, но след две години това лице не е червеничко, а жълтичко и казваме: Не е червено вече лицето. Там е погрешката, че ти повярва в червеното лице. Ти трябваше да повярваш в Любовта, която, когато дойде, не носи червеното лице, но носи един светъл, светещ образ, с един мек глас, с една разумност в очите. Когато Любовта дойде в къщата ти, ще я изчисти, ще ти послужи, ще внесе мир и радост, и когато си свърши

работата, ще си излезе навън и ще отиде на друго място. Тя има остро ухо. Щом усети, че ти имаш нужда от нея, веднага пак ще дойде при тебе. Тя повдига хората, насърчава ги, за да могат да понесат всичките мъчнотии. Тя казва на хората: Не бойте се, докато аз работя в света, всичко ще е в ред, всичко ще се оправи. Сега, като казвам, че тя всичко оправя, какво подразбирам под това? Аз подразбирам, че зад нея седи Бог – онзи разумният, великият, непознаваемият, неизменяемият за хората, за когото те спорят, дали съществува или не.

И сега, седнали някои да казват за нас: Какво са взели тия хора да говорят за Бога? Не, за Бога още не сме говорили. Туй, което хората говорят, то още не е за Бога. Аз бих желал да чуя някой да говори за Бога, но да говори с любов и да бъде образец на Любовта. Светотатство е да се говори за Бога без Любов! Щом отидеш при един човек, комуто искаш да говориш за Бога, не му говори най-напред за Бога, за Любовта, но му покажи, в какво седи тази любов. Започни с най-малките неща. Изчисти къщата му. Гладен е, заведи го в дома си и го нахрани с най-скромното ядене. Сипи му малко боб. Не го завеждай в най-хубавата гостилница да го нахраниш. Това не е любов. Ти ще проявиш любовта си в най-малкото, и ако съзнанието на този човек е пробудено, като излезе навън, той ще си въздъхне свободно, ще повдигне погледа си нагоре и ще каже: Има хора по света, у които живее Божията Любов. Любовта не прави разлика. Към всички същества, каквито и да са, тя гледа с еднакво око. А ние някой път гледаме от висотата на своето положение към всички други хора и казваме: Той не е като мене умен, той не е като мене тъй културен. Ами ако рече Господ да те погледне от висотата на своето положение, как ще се почувстваш? Той ще погледне на тебе тъй, както ти поглеждаш към всички други души, в които Бог живее. Ако видиш някой заек със счупен крак, ще му кажеш: Слушай, моят брат не е знаел, като ти счупил крака, но аз ще ти помогна. Ти си добро зайче, аз познавам това по големите ти уши. Ще починеш малко, аз ще ти

поправя крака. Ти нямаш никаква злоба в себе си, затова ще ти помогна. Големите ти уши показват щедрост. Наистина, по някой път прегризваш корите на дърветата, но то е от немай-къде. Тъй, че ако ти погледнеш така снизходително към това зайче, и Господ ще погледне така към тебе. Господ ще каже както постъпи ти с това, малко зайче, така ще постъпя и аз с тебе. Вие не можете да избегнете този велик закон. Както ти си постъпил в дадения момент с някого, така ще постъпят и с тебе. Следователно, ако ние искаме да бъдем умни така трябва да постъпваме. Кой от вас не иска да бъде умен? Кой от вас не иска да бъде благороден? Кой от вас не иска да бъде силен? Кой от вас не иска да бъде способен? Кой от вас не иска да бъде богат? Всичко това вие може да имате само при едно условие: когато вие имате моята любов, можете да разполагате с това, с което аз разполагам; и когато ние любим Бога, и Той ни люби, можем да разполагаме с всичко, с каквото и Той разполага.

Сега, ние се срещаме, и казваме един за друг: Той е от друго верую. Според мене, има само едно верую – верую в Любовта. Аз бих казал така: Вярвам в едната истинска Любов, която изтича от Духа; вярвам в едната истинска Мъдрост, в която се проявява Духът; вярвам в едната Истина, в която се проявява Бог. Туй е едно верую. Щом вярваш във всичко това, ти имаш вече верую. Може да си един търговец – нищо от това. Може да си един военен – нищо от това. Може да носиш една шашка, но ако Бог се проявява в тази шашка, нищо от това. Тя ще бъде едно благословение, ти ще защищаваш слабите с нея. Ако ти си учител, ако ти си свещеник, или каквото и да е, и тази любов се проявява в тебе, всичката твоя работа, твоят език ще бъде на мястото си. Ние казваме: Кога ще дойде Господ, да влее в нас тази Любов? Господ се проявява всеки ден. Той хлопа на вратите на сърцата ни, очаква да му отворим и казва: „Деца, иде вече този ден!“ Учените казват: Да, ще дойде този ден, но по закона на еволюцията. Ние казваме: За някой е дошъл този ден. Нали мнозина от вас сте развъждали бубите. Какво сте забелязали? Всички в един ден ли

завиват пашкула си? Не, едни завиват пашкула си по-рано, а други – по-късно. За някои буби денят е дошъл. Но, вие не чакайте да излезете всички заедно! Ако ти чакаш да излезете всички заедно, времето ти ще мине. В този вътрешен стремеж, именно, трябва да проявим Божията Любов. Тази Любов ни най-малко не изисква да напуснем общественото си положение; тази любов ни най-малко не изисква да напуснем обществото, народа си, дома си, жената си, децата си, тя изисква да осмислим живота си. Ако ти си женен, тя изисква от тебе, да покажеш на жена си, в какво именно седи Божията Любов. Тя изисква да покажеш на приятеля си добрата ѝ страна, да изявиш пред него тази Божия Любов. Например, ние често правим жертви, но в тия наши жертви още не седи Божията Любов. Аз мога да дам на приятеля си половината си имане, но в това още не седи Божията Любов. Всичко, което правим сега, това е едно предисловие. Има велики неща в Божията Любов и когато ги правиш, ти ще ги изнесеш само пред себе си и ще считаш, че това е едно благословение. Ако вие можете да покажете най-малката любов, първият признак, по който ще познаете, че имате Божието благословение, е в това, че ще ви се открие нещо велико. Ако човек би могъл да изрази най-малката Божествена Любов, моментално пред неговия взор, като че ли ще се дигне една завеса и ще види възвишени същества, които живеят в Любовта. Те ще му се усмихнат и ще кажат: „Да, върви по пътя! Този е пътят, по който и ние вървим.“ И след това тази завеса моментално пак ще падне. Той ще си помисли дали това е вярно, или не; дали това е халюцинация, или не. Хората казват: А, това е халюцинация! Че кое не е халюцинация? Утре твоята къща може да изгори – това е една халюцинация; парите си може да изгубиш – това е една халюцинация. Не, има една реалност. Ако тази завеса всеки ден се вдига, и ти виждаш всичко онова, което дава живот, всичко онова, което осмисля нещата, ти ще се обезсърчиш ли? Тази завеса пак ще падне пред твоите очи, но вие няма да имате никаква тъга, никаква скръб. Не че няма да имате

никаква тъга, но вие с радост ще носите вашите страдания. И като дойдете чрез това учение до тази любов вие ще имате едно качество, и то е следното: всеки, който може да прояви Божията Любов, той ще може да носи цялата земя на гърба си. Ще кажете сега: А, ще може да носи земята на гърба си! Да ще може. Щом такъв човек може да носи земята на гърба си, той е герой, и никой не може да му прави пакости. Как смее някой да ми пакости, когато нося цялата земя на гърба си? Малко да се поразтърся, ще видите и ще патите. Ще кажа: Не ме бутайте, защото аз нося цялата земя на гърба си и тичам по нейната орбита! Не ме бутай, защото аз нося цялата земя, от мен зависи вашето щастие. Кой си ти, който носиш земята? Какво искаш да кажеш с това? – Искам да кажа, че ако любите Бога, земята няма да се тресе; ако не любите Бога, земята ще се тресе. Онзи, който люби Бога, ще може да носи земята на гърба си. Един фигуративен израз ви казвам. Ще кажете: Ама че много е казано! В Писанието е казано, че Господ държал всичките светове в шепата си, а аз казвам, че нося земята на гърба си. Господ държи земята в ръката си, а аз – на гърба си. Да държиш на ръката си всичките светове и земята заедно, за това се изисква голяма сила! Следователно, за да бъдете силни хора, ще ви кажа, какъв опит трябва да направите. За да се кали един християнин, за да се кали един вярващ, трябва да направят един опит. Опитвали ли сте се някой път мислено, да видите, дали можете да носите на гърба си по три, четири, пет до десет тона тежест? Човешката сила може да се развие. Аз ще ви приведа един пример, от който ще видите, че е възможно това. Един хилав неврастеник, американски студент, бил на едно представление, в което един от американските ужилисти, който бил много силен му ударил една плесница, и той се търколил три пъти на земята. Този американец бил много умен и си казал в себе си: Ще ти докажа, че не съм толкова слаб. Започнал този студент да изучава живота на ужилиста, да разбере, как е придобил тази сила, и като разбрал, заел се всеки ден да прави ред упражнения. В продължение на 10 години той добил такава сила, че могъл с двете

си ръце да дига един кон с две малки кончета. Един ден той отива при този ужилист и му казва: Ти знаеш ли кой съм? – Не зная. Тогава той го повдига с едната си ръка във въздуха и му казва: Ето кой съм! Кой си, наистина? – Аз съм този, на когото преди 10 години ти удари една плесница и ме търколи три пъти на земята. – Ще ме извиниш, аз не те познавах. Както виждате, човек, може да развие в себе си сила. Така може да развие в себе си и тази мощна сила на Любовта. А ние без да сме развили в себе си тази сила на Любовта, казваме: Не можем. Можем да я развием! Ако този хилав студент може в продължение на 10 години да развие в себе си такава сила, че да може с двете си ръце да дигне един кон и две малки кончета, значи всеки от вас може да развие в себе си тази сила на Любовта. Вие казвате: Какво нещо е Любовта? Любовта е сила, с която можете да носите на гърба си цялата земя. Тогава ще казвате: Господи, всичките страдания, който ми дойдат, ще мога да ги нося.

И тъй, стихът: „Всичко мога да направя чрез Господа Исуса Христа“ – има вече смисъл. Всичко можем да направим. Чрез кого? – Чрез Любовта Божия. Бог иска вътрешно да ни се изяви.

И Христос казва: „Тази е моята заповед: да имате любов помежду си, и този висшият Божествен свят да знае, че сте мои ученици“. На всеки един от вас предстои едно велико вътрешно учение: да промени своя живот и вътрешно, и външно – да преобрази напълно себе си. Всеки един от вас трябва всеки ден да се оглежда в огледалото и да види, дали лицето му се е изменило. Не само лицето му трябва да се измени, но и умът, и сърцето му. Не казвам така да се измените, че да се забравите, но всеки ден да усещате, че нещо благородно, възвишено се влива във вашата душа, нещо ново се заражда вътре във вас, и вие растете от сила в сила, от любов в любов, от знание в знание, от свобода в свобода. Това е великото, към което онези, който любят Бога, трябва да се стремят. Тогава, всичките ви занятия в живота, каквито и да са, ще се осмислят.

И тъй, като имате любов помежду си, вие ще дойдете до онзи първичен живот, който ще ви освободи по един разумен начин от сегашните ограничения на живота.

Следователно, пред вас седи една вътрешна велика наука: Люби, учи, Свободен бъди!

Беседа, държана от Учителя, на 4 януари, 1925 г. в гр. София.

ТЕСНИЯТ ПЪТ

Понеже тесни са вратата, и стеснен е пътят, който води в живот. И малцина са които ги намерват. (Матей 7:14)

В света всичко се свежда към живота. Животът е основа на онова велико проявление на битието. В живота ние проверяваме всичките истини. Какво е битието извън живота, това е непознато за човека. Разбира се, ние не говорим за обикновения, за ограничения живот, който има обекти. Всеки живот, който има известни обекти, е ограничен. Следователно, индивидът, или човекът, или душата, които имат известен обект, не могат да разберат пълнотата на онзи живот, за който аз говоря. Щом имате обект, в какъвто и да е смисъл, той ви ограничава. Обектът е стремеж към нещо материално. Вие се раждате на земята, посвещавате целия си живот само за да направите една къща. Къщата, в този случай, е един обект. Направите си една къща с 3–4 стаи и се считате радостни и щастливи, че сте сполучили да реализирате това си желание. Не се мине много време, обаче, и вие заминавате от света. Друг някой пък се ражда със силно желание да свърши гимназия, университет и след това да заеме високо обществено положение. Това е пак обект, материален стремеж в неговия живот. Постигнете и това – свършите университета, заемете високо обществено положение и след това заминавате от този свят. Там, дето съществува обект, какъвто и да е, в каквото направление и да е, той спъва човека в разбирането на онази велика Истина, която носи свобода за неговата душа. Или, с други думи казано, това ще донесе свобода в живота му, а не за неговата душа, защото за вас душата е нещо непознато; спор има още за нейното съществуване. А върху живота няма спор: и простият, и ученият, еднакво го разбират. Ученият може да философства върху живота, простият може да говори

за живота, но и единият, и другият, когато си счупят крака, еднакво чувстват болката; и единият, и другият, еднакво чувстват радостта; и единият, и другият, щом седнат на трапезата, еднакво чувстват благата на храната. Някой може да философства, да говори че животът се изразява в това, в онова, но я ми кажете, щом се изключи яденето, пиенето, обличането, заемането на разни служби, дишането, гледането, в какво седи вашият идеален живот? – Извън тези форми животът ви не може да се изрази. Не е достатъчно да казвате, че има идеален живот, но в какво се изразява този живот, в какво се изразява тази идея? Някой път религиозните хора мислят, че знаят всичко. Какво нещо са религиозните хора? – Те са хора, които са свършили училище, без да са учени. Те казват: Като вдъхне веднъж Господ в ноздрите на човека, откровението ще дойде. Какво нещо е откровението? – Е, тъй, напълва се човек изведнъж, като някакво шише. Шише ли е човек? Не, това са думи, това са фрази, празни приказки, които нямат никакъв смисъл. Когато човек говори разумно, той трябва да разбира, какво означава думата „напълване“. Такова напълване и в природата не съществува. Как ще се пълни природата? – Цялата природа е пълна. Някой казва: Аз съм пълен. С какво? – С радост съм пълен. Но, погледнеш го, не се мине много време, и радостта му я няма вече. Казва: Празен съм. Друг път казва: Пълен съм със скръб. И пак го погледнеш, не се мине дълго време, и скръбта я няма вече в него – изпразнил се. Питам: Радостта може ли да влиза и да излиза? Скръбта може ли да влиза и да излиза? – Не, скръбта нито влиза, нито излиза; и радостта също – нито влиза, нито излиза. Обаче, за да си изясним добре нещата, ние си ги представяме в образци, като че радостта и скръбта влизат и излизат.

Това са ред обяснения, които не изразяват самия живот. Върху света вие имате известно познание, но за да се разбере, какво нещо е животът сам по себе си, за да се види, какви трябва да бъдат отношенията, изисква се повече светлина. Има нещо, което спъва хората в живота и тогава животът им е изложен на известна опасност.

Представете си, че вие пътувате вечерно време, в тъмнина през едно планинско място. Вашият живот е изложен на опасност, и 99% има шанс да изгубите живота си, ако не сте внимателни. Значи, в случая тъмнината е, която ви ограничава и може да ви попречи да постигнете вашите проекти на земята. Идването на светлината обаче, ще улесни пътуването ви. Планинското място за вас не е обект. Макар че хората обичат планините, но те не могат да живеят по планините; макар че вие говорите за високите чуки, за Хималайските върхове, но никой от вас не би желал да прекара целия си живот там; макар че хората говорят за ниските места, но малцина обичат да живеят в долините. Най-хубавите неща стават по тези места, които хората не обичат. Защо? Защото природата е разхвърлила благата си навсякъде еднакво. Хубостите на върховете, красивите гледки на високите места, природата е лишила от плодове; а липсата на красота в долините, природата е допълнила с благата на плодовете.

Христос казва: „Тесен е пътят!“ А ние знаем от живота, че по широкия път се пътува лесно. Широкият път може да бъде и нагоре и надолу, затова ако вземем Христовите думи в буквален смисъл, ще дойдем до едно противоречие. Ще се запитаме: Нима широкият път нагоре не е прекрасен? Към каква погибел може да ни води този широк път? Но казва Христос: „Тесен е пътят на живота!“ Това е така, когато се говори за широките пътища, разбира се по отношение на физическия свят. Във физическия свят пътищата са широки, а в духовния свят пътищата са чрезмерно тесни. Там, едва ли може един човек да мине сам. За да може един човек да мине през тесния път, трябва да бъде толкова дребен, толкова малък, колкото е дребна и малка една слънчева прашинка. Едва тя може да мине през малката врата на духовния път. Всичките адепти, всички велики Учители са минали през този тесен път. Казва Христос: „Малцина са, които го намират“. Хора, у които съзнанието е пробудено, те са взели този път, те са го намерили. Понеже съвременните хора не обичат мъчнотиите, те мислят, че в тия мъчнотии, в спънките на живота, в страданията, се

крие нещастието за тях. Това са само думи, отношения и илюзии, в които хората се заблуждават. Мъчнотиите, които имат хората в сегашния свят, са им предадени по наследство, по закона на внушението. Много пъти хората се страхуват от това, от което няма никаква опасност, а не се страхуват от това, от което трябва да се страхуват. Това е само по отношение на тяхното разбиране. Например, никой от вас не би се уплашил, ако му подадат една чашка винце. Даже вие ще считате за привилегия това, като отидете някъде, да ви почерпят с петгодишно винце. Вие ще благодарите, че са ви направили голяма чест, като са ви почерпили с такова винце. При това, такава една чашка винце е една уловка в живота ви: от него може да се разсипе и здравето ви, а може да изгубите и смисъла в живота си. От това винце всичко се прахосва, изгубва, изпарява като парата. Обаче, ако пуснат една малка мишка на масата ви, изведнъж ще скочите. Какво страшно има? Всички ще скочат да гонят мишката. В какво е виновна мишката? На мишката приписват много лоши качества. Ако мишката някой път прави пакости, тя не ги прави умишлено, но понеже горните ѝ зъби растат много, та за да ги скъси, за да се смалят, трябва да ги търка постоянно в някои твърди предмети. Така обясняват това нещо учените хора. Затова наричат мишките, зайците „гризачи“. Мишката казва: „Аз гриза по необходимост, а не от любов към това изкуство“.

„Тесен е пътят“ – казва Христос.

И действително, хубавите неща в живота се придобиват мъчно. Онези скъпоценни камъни в земята не се добиват лесно. Те се намират на голяма дълбочина в земята и трябва специално да се изкопават. Има рудници, където множество рудокопачи по цял ден копаят земята, изкарват тия камъни оттам и след като ги шлифоват, продават ги на голяма цена. Следователно, всяка хубава мисъл, всяко хубаво чувство, което човек може да придобие, това са скъпоценности, заровени някъде дълбоко. Някой казва: Аз мисля. Да, има обикновени мисли, като обикновените камъчета, които всеки

подритва. Те са общото, обикновеното мислене. Има и необикновено мислене, необикновени мисли, които са подобни на скъпоценнни камъни, изваждани от земята. Тъй че тия необикновени мисли са скъпоценните, хубавите камъни, заровени в земята. Кой вижда тия хубави чувства, тия хубави мисли, тъй дълбоко скрити в човека? – Има прозорливи хора, които виждат. Те са като някой опитен бижутер. Веднага различават ценното от неценното и ги разделят. Такъв човек срещне някого и казва: Този е обикновен човек, от обикновените камъни. Срещне друг някой, казва: В този човек се крие една отлична, скъпоценна душа. Скъпоценен камък е той! – Започва да го образува. И самият човек, като осъзнае това, започва съзнателно да работи върху себе си. Съвременните хора обаче, гледат само на външната страна на нещата. Те ценят човека по това, дали той е богат, учен или силен. Дали е богат! – Богатството е едно условие за човека. Дали е учен! – Учението, това е една сила у човека. Дали той е богат, това значи, дали има условия у него. Дали той е учен, това значи, дали той е силен. Следователно, във всички тия неща – богатство, учение, сила – ние включваме известен вътрешен интерес, който ни води към живота. Към кой живот? – Към истинския живот. Как се намира този живот?

Христос казва: „Тесен е пътят към живота!“ То значи: Само в тесния път, само в мъчнотиите се намира истинския живот. Онзи човек, който иска да добие истински смисъл на живота само той ще намери тесния път. Защо трябва да се добие животът? Защото, ако не добиете живота, никога няма да бъдете запознати с проявите на Любовта. Съвременните хора мислят, че имат Любов. Не, мога да ви докажа и математически, и геометрически, че туй, което хората наричат любов, не е никаква любов! Това е илюзия на обектите, не е същинската любов. Жена обича мъжа си, умира заради него. Защо го обича? – Тя не обича мъжа си, обича децата си. Но и в любовта към децата си, тя пак има един обект: на стари години да я гледат. Къде е онази майка, която познава душата на своето дете? Понятието

„майка“ определям така: майка е само тази жена, която може да вложи една Божествена идея в душата на своята дъщеря. Майка, която не може да вложи Божествена идея в своята дъщеря, не е майка; и баща който не може да вложи една Божествена идея в своя син, не е баща. И всички майки, чиито дъщери не ходят по техните пътища, нямат дъщери; и всички бащи, чиито синове не ходят по техните пътища, нямат синове; и всички ученици, които не ходят по пътя на своя Учител, не са ученици – нищо повече! Всички вие имате по един обект в живота си: или къщата, или парите, или службата, или децата, или това-онова. Не, не, за да се прояви любовта, вие не трябва да имате абсолютно никакъв обект! Да имате обект, то значи да концентрирате слънчевата светлина в един крайно малък фокус, и там да разтопявате мъчнотопимите и неразтопимите елементи. Питам: На този фокус плодовете могат ли да зреят? Ако всички предмети, ако всички хора, ако всички живи същества минаваха през такива силни фокуси, щяха ли да съществуват, можеха ли да живеят? – Всичко, което мине от там, ще се стопи. В природата не съществуват никакви обекти. Тя няма фокуси, тя разлива светлината.

Сега, някои от вас, като се молите, казвате: Господи, Ти не знаеш ли, че аз страдам? Че какво от това? Значи Господ да те има предвид; да бъдеш обект заради Него. Че и онази кокошка, там в курника, като я колят и тя кряка. Каква разлика има между нея и тебе? – Ама аз съм човек! Пък кокошката казва: Аз съм кокошка! И мене Господ създаде, и тебе Господ създаде – Ама аз съм създаден по образ и подобие Божие! Още по лошо за тебе. Ти, който си създаден по Бога, не трябва да имаш обект, а само една велика идея трябва да имаш в ума си. Бог трябва да ти бъде идеята. Никакъв обект! Ние говорим идейно. Кой е онзи, който е станал щастлив от своите къщи? Желанието да имате къщи е самонасочване на вашите енергии в известно направление. Нима мислите, че онзи художник като нарисува някоя картина ще стане по-красив? Не, той се упражнява само, рисува своите проекции. Той нарисува една, втора, трета и повече картини, но ако този

художник се свърже с една от тия свои картини и престане да рисува други картини, неговото изкуство изчезва. А тъй, той нарисува една картина – захвърля я; после нарисува втора, трета и все ги захвърля. Защо? Защото идейното, великото не може да се тури на никакво платно. И когато ми кажат, че някой художник е нарисувал нещо велико, казвам: Не, това е цапало. Ако го погледнеш, ще видиш, че действително е така. Някой музикант като свири, казват: А, тази музика е нещо Божествено! Какво ти Божествено! Виждали ли сте Божественото, чували ли сте го? Ами че вие не можете да се възхищавате от една жива картина, пък се възхищавате от някоя рисунка! Че хората на земята са по-красиви от картините, рисувани от най-великия художник. Човек е една жива картина. Като наблюдавам лицето ви, виждам, че то играе, има едно постоянно движение отвън навътре. Вие още не сте живи, не можете да се владеете още. Има сили, които отвън ви действат, тъй че вие се движите не по ваша воля. Например, някой път подскачате. Защо? Защото има нещо, което ви е ухапало. После се гърчите, свивате. Защо? – Стиска ви нещо, боли ви корем, храносмилането ви не е правилно. Ръцете ти се свиват, неврастеник си. Как е станал този човек неврастеник, от какво са се разхлабили нервите му? – По простата причина, че той си създал толкова много обекти, които са запушили неговата нервна система. Много обекти има той в ума си и в сърцето си. И Христос когато учил хората да се отрекат от себе си, ето какво подразбирал Той. Отричане от всички обекти, които спъват твоя живот! Ти люби дъщеря си, но тя да не ти стане обект, от който да очакваш нещо. Един турски генерал разказва следния анекдот: Той бил в Албания, по време на Херцеговинското въстание, идва при него един стар човек, на около 70 години, плаче оплаква се на генерала. Защо плачеш? Баща ми ме би. Генералът отива да види бащата. Вижда – човек побелял, стар, около сто годишен, но работи човекът в една работилница, коли прави заедно с баща си, който пък бил на 120 години. Генералът пита: Защо го биеш? – Не работи! В този случай

синът упова на бащата, него има за обект. Другаде, бащата упова на сина; той пък на своя син и т.н. В какво могат те да си помогнат? В този случай тялото е един обект. Тялото не може да бъде обект! Не уповавайте на това, което се изменя. Следователно, за да бъде една идея чиста, свята и неопетнена в ума ви, трябва да бъде свободна от всички ония груби, материални форми – обекти.

Аз говоря за онези от вас, които имат туй схващане за чистата и свята Любов на вечната светлина. Казват някои: Не трябва ли да се обичаме? Трябва, но как? – Без материални обекти. Светлината, която обичам, мога ли да я хвана, мога ли да я помилвам? Значи, могат да се обичат неща и без да се хващат. Когато у вас се събуди едно нежно чувство, едно нежно трептение, можете ли да го хванете и погалите с ръцете си? – Не можете, но при това то е реално и съществено за съзнанието ви. Въпреки всичко, по някой път вие разваляте хубавите неща и вас. Например, обичаш една душа много нежно, но по едно време в ума ти се яви един обект, ти поставиш вече един обект в своята любов и простреш своите пипала върху нея. Какво става тогава? – Веднага загасиш тази лампичка на Любовта. Невидимият свят е много взискателен в туй отношение. Щом види, че ти обичаш един обект, завърти крана, загаси светлината, и ти останеш при Любовта, в която няма Светлина. И онзи, когото си прегърнал и целунал е недоволен вече от тебе. Защо? Той казва: Ти трябва да ме обичаш като Светлината, а това, което направи, е светотатство с Любовта. Любовта не прави душите обекти, а ги оставя свободни. Любовта на обектите аз виждам във всички общества, и в кръчмите – навсякъде в света. Отива някой богаташ в кръчмата с пълна кесия. Кръчмарят го посреща: Добре дошъл! Вземе му шапката, закачва му дрехата, поднася му това-онова, казва му: Като тебе човек няма! На мен ми е много приятно, това е привилегия, това е чест за мене да посетите кръчмата ми. Обаче, след като богаташът изпие всичко и няма нито пет пари в джоба си, кръчмарят му дава един ритник – и хайде навън от кръчмата! Казва му: Аз не искам бедни хора. Питам:

Каква беше любовта на кръчмаря? – Любов с обекти. Вие какво ще кажете за вашата любов? От духовно гледище каква е вашата любов? Къде е вашата любов? Нали все за любов приказвате? Ако поставим на критика живота ви, къде са вашите последователни постъпки в Любовта? В любовта си, всеки от вас не постъпва ли като кръчмаря? Синът не е ли изгонил майка си и баща си? Има хора на любовта днес, които за една служба са готови да се отрекат от една свещена идея, от Царството Божие, от всичко. От всичко се отричат, за да запазят своето положение. Питам: След като падне правителството, този депутат, който се отрече от всичко свято в себе си, какво е спечелил?

Христос казва: „Тесен е пътят, и широк е пътят!“

Съвременните хора се плашат да си кажат Истината. И колкото по-малко говорите за Любовта, толкова повече Любов ще имате. И колкото по-малко питате хората за Любовта, толкова повече Любов ще имате. Питаш ли много, казваш ли, че любиш, ти губиш. Ще бъде смешно, като изляза вечерно време със свещта си да ви светя, да ме питате: Светиш ли ми? Казвам: Сляп ли си? Във Варненско, един българин карал с колата си слама да я продава. Минава друг селянин и го пита: Какво караш? – Дърва! Ами че аз сляп ли съм, нали виждам сламата? – Е, като виждаш сламата, защо ме питаш? Всички ние се занимаваме с въпроси, които са разрешени. Ти виждаш сламата и питаш, какво караш в колата. Ти виждаш, че хората не се любят, но питаш: Обичат ли се хората? Хората, които се обичат имат нещо чудно, нещо особено написано на лицето си. Аз не говоря за това лице. Това лице за мене е маска. Друго лице има човек – свещено лице. И на този свещен образ има написано нещо от свещената книга Исавар. И на свещените очи на човека има написано нещо особено. Техният поглед е свещен. Такъв човек, който има Любовта, ако те срещне на пътя, ти ще усетиш нещо подобно, както когато дойдат сутринните слънчеви лъчи и те помилват. То ще бъде нещо възвишено! Ако ти си имал най-лошите пориви и желания, всичко

това изчезва пред този поглед. Има такива жени, в които живее тази възвишена Любов, и те, като срещнат мъж страстен, с най-низките пориви, само като го погледнат всичко това пада, стопяват се пред техният поглед, и в него се събуждат онези Божествени чувства, които са били скрити някъде дълбоко в душата му. От този момент, този мъж казва: От сега нататък, истински мъж ще бъда! Аз ще изменя живота си. Аз видях една жена и зная вече, какво значи Любов! Тази жена си отминава, не му казва нищо, но той се връща в дома си преroden: Срещнах нещо! Е, какво срещна? – Една жена, която ми направи такова силно впечатление, че никога няма да излезе от ума ми! Каза ли ти нещо? – Нищо не ми каза, но не излиза от ума ми. Тази жена не е мислила за него. Тя е била само един проводник, през нея е минала Светлината на Любовта. Тя е била фокус, в който трябвало да изгорят страстите на този мъж. Всяка една развратна жена, всеки един развратен мъж, това са други фокуси, това са хора на обекти. Жената иска да привлече един мъж на страната си, и мъжът иска да привлече една жена на страната си. Приятели, партии, общества, всички искат да привлекат хората на страната си, да ги направят обекти на своето учение. Това не е Божествено учение! Всеки човек трябва да се остави да се развива естествено, тъй както е неговата природа. Всяка ябълка трябва да се остави да се развива естествено. Всеки извор трябва да се остави сам да тече. Започнем ли да се занимаваме с него, той се разваля. Често хората казват: Да направиш този извор по-хубав. Турят мраморни плочи, ограждат го, но изворът изгубва своята целебност. По-рано изворът нямаше този хубав вид, но имаше сила в себе си. А сега, виждаш някого – облечен е хубаво, бомбе носи, копринена вратовръзка, заема високо положение, пръв министър е, но изгубва нещо. Какво? – Най-свещеното – Любовта! Той е недоволен от себе си. Питам: Такъв човек, който е недоволен, ходил ли е по тесния път? – Не, той е ходил по широкия път.

Христос обръщал вниманието на своите слушатели за този тесен път. Аз няма да казвам Христос, но ще го нарека „проповедникът на Израил“, „проповедникът на Любовта“, а пък че тогавашните християни, както и съвременните християни Го наричат още Учител, аз не зная доколко съвременният свят може да нарече Учител този, на когото учението не е изпълнено. Аз не признавам, че съвременният християнски свят са ученици на Христа. И в това отношение, Христос не е техен Учител. Защото, ако те са ученици, аз зная, че учениците трябва да живеят съобразно учението на Учителя си. Второ положение: ако учениците не ходят в пътя на своя Учител, какъв Учител е той? Слава на майката е нейната дъщеря, но ако дъщерята не може да ходи в пътя на майка си, майката ще страда, ще изкупува греховете, ще я заковават на кръста. Днес Христос още страда на кръста. Не мислете, че Той е свободен. И днес, в невидимия свят другите Учители правят упреци на Христос, казват му: Виждаш ли твоите ученици там долу на земята? На апостол Павел, на апостол Петър същото им казват. Един ден и на вас ще кажат: Ето вашите ученици долу, вижте ги! Вие мислите, че сте свободни, и че като умрете, Христос ще ви посрещне горе, ще ви прегърне и ще ви целуне. Не, никакво целуване и прегръщане! Ако вие изпълните волята Божия, като отидете в другия свят, ще ви обземе една такава Светлина, ще бъдете толкова весели и радостни, като че имате целия свят. Накъдето погледнете, навсякъде ще виждате само Светлина – никакъв друг обект! Една необятна Светлина ще виждате, навсякъде само Светлина! И себе си няма да виждате, нито пък други хора ще виждате, а само Светлина, необятна Светлина! Ще кажете: Ами друго нещо няма ли да има? – Не, тогава хлебец няма да има, винце няма да има, но вие ще бъдете радостни в себе си. Може да кажете: Ама да дойде поне една жена при нас. Не, като дойде една жена при вас, тя ще развали Царството Божие. Ако дойде едно дете при вас, и то ще развали Царството Божие. Ще кажете: Как може да развалят Царството

Божие? – Ако дойдат при вас, една жена и едно дете в този смисъл, както вие ги разбирате, тогава те ще развалят Царството Божие.

Засега, обект на хората е земният живот. Аз не говоря за земята, аз говоря за идейния живот, който се различава коренно от земния живот, защото човешката любов е любов на обектите. Тъй е, ако живееш по човешки, трябва да имаш обект, но ако искаш да живееш по Божествено, ще живееш без обект! Кое е Божественото, и кое е човешкото? Ако ти си в любовта с обект, ще ми кажеш така: Аз ще те обичам като човек и ще те прегърна и целуна, като човек. Но няма да ми казваш: Душата ми те обича, затова, заради Господ, чакай да те прегърна. Не, това са празни работи, празни приказки. У Господ няма обекти! Тогава аз ще ти кажа така: Слушай, аз имам 100,000 лв. дълг, щом искаш да ме целунеш, ще ми платиш дълговете. Тогава ние ще се намерим в положението на онази американка, при която в една тъмна нощ се приближава един негър – прегръща я и я целува. Тя си помислила, че е някой американец и се разговаряла сладко с него, обаче, като стигнали до един фенер, тя вижда, че този господин бил черен, негър, и веднага извиква полицай. Дава го под съд, иска от него обезщетение за нанесената ѝ обида. И всички ние, които се движим в тъмнината на нощта на живота, мислим, че всичко онова, което вършим е красиво. Но един ден ще дойдем при Светлината. Та казвам: От гледището на Божествената Любов, недъзите на човешката любов могат да се изправят само тогава, като се внесе Светлината на Божествената Любов. Закон е: без Бога любов между хората не може да има! Сам Христос е казал: „Където са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз“. Значи, където е Любовта, или където е Бог, там съм и аз – там няма обект, там Любовта може да се прояви. Любовта всякога подразбира жертва и разумност в себе си. Тези две неща са необходими за Любовта. Онзи, който има великата Божествена Любов в себе си, той е най-силният и най-разумният.

„Тесен е“, казва Христос, „Пътят!“ Е, тесен е, разбира се. Да кажем, че сте учител някъде. Ако вие обичате от сърце вашите

ученици и започнете да им предавате тази Божествена Истина, мислите ли, че днес ще ви държат в това училище? Мислите ли, че ако започнете като държавник да прилагате тази Любов, ще ви държат на този пост! Даже един Толстой, който беше такъв великан, гигант като писател със своя художествен стил, щом се осмели да заяви великата идея за Любовта, всички казаха, че неговата гениалност се е потъмнила, че той вече е остарял и оглупял. Значи, според схващанията на съвременните хора, всички ония, които имат обекти в живота си, са умни хора, а всички ония, които нямат обекти в живота си, са малко смахнати, оглупели, обезумели хора.

Днес всички питат: Где е животът? Где е смисълът на живота? – Животът е в тесния път; в тесния път е смисълът му. Оттук изваждам един закон: ние изгубваме живота си, понеже ходим в широкия път. И колкото повече хората остаряват, толкова повече изгубват смисъла на живота си. Докато са млади, животът за тях има смисъл – това погледне, онова погледне, радва се на всичко. Но като остареят, нищо вече не ги задоволява. Това се дължи все на тези външни обекти. И понеже човек не е запознат с истинския живот, той усеща едно вътрешно стискане, едно вкисване, едно пресищане от тези обекти. Сегашният живот трябва да се трансформира и човек трябва да премине от едно състояние в друго. Това е съзнателният живот; това е, към което ние се стремим. Няма какво да говорим на света, какво искаме. Туй трансформиране ние трябва да направим, за да опитаме силата на нашия живот. Защото всеки един живот се познава по силата, която съдържа в себе си. За нас е важно да видим, можем ли да използваме условията, при които живеем. Един духовен човек, който така разбира живота, който живее без обекти, той няма да употребява вече ралото, той няма да си служи с фабрики. При сегашната култура, фабриките, огънят, всичко това е необходимо, но ще дойде време, когато електричеството ще измести този дим, и атмосферата няма да бъде пълна със сажди, както е сега. По същата аналогия, всички вие, които днес ме слушате, и всички ония, които изповядват Христовото

учение, с какво е пълен вашият ум? – Умът ви е пълен с безполезни, безпредметни неща, които нямат никаква цена; умът ви е пълен с идеи и мисли, които носят зараза, и то такава зараза, че и бъдещото поколение дори ще бъде заразено. Туй поколение, което идва сега, ще бъде още по-хилаво от сегашното, защото онези идеи, с които те са заквасени, не носят живот в себе си.

Казва Христос: „Тесен е пътят!“ Това е казано преди 2,000 години. Мислите ли, че днес този път е станал по-широк? – Не, той и днес е тъй тесен, както и тогава. Затуй именно трябва да се изберат ония условия, при които да намерите това, което ще осмисли живота ви.

Сега ще ви приведа една малка легенда от първите времена на християнството. Анунцио, млад, виден римски патриций, бил уважаван и обичан от всички млади в тогавашното време, особено от красивия пол. Всички млади моми, които идвали при него, казвали: Без тебе не можем да живеем, ти си нашето спасение, само ти можеш да ни избавиш. Той им казвал: Много добре, само че аз ще ви поставя на един изпит, и ако вие издържите изпита, тогава аз ще отговоря на вашите чувства. Имайте предвид, че Анунцио бил запознат с християнството, само че бил таен привърженик. Той имал за Учител някакъв си постник – Салвий, който живеел далече от хората. Салвий бил на около 100 години и затова повече лежал на легло, но от време на време пишел една книга и то с кръв – такова било неговото мастило. Анунцио завеждал тия момичета при своя учител, където по закона на Любовта, всяка мома, която обичала Анунцио, трябвало да се остави да ѝ прережат една жила на ръката, за да вземат малко кръв, понеже с човешка кръв трябвало да бъде написана книгата на Учителя Салвий. Вие, като слушате този разказ, ще кажете: Жестоко е това! Но я ми кажете, ония, хубавите неща във вас не се ли написват с кръв? Какви страдания трябва да се прекарат, докато се дойде до нещо хубаво! Христос не написа ли всичко с кръвта си? Ами мъчениците? После, днешните изобретатели, днешните идеалисти не написват ли всичко с кръвта си? Всичко, което е хубаво, с кръв се написва. Хората

още не са намерили друго вещество, с което да написват хубавите работи. Да се напише нещо с кръв, това е благословение! Жалко е обаче, когато се излива мастилото, без да се напише нещо с него. Някой път учениците разливат мастилата по чиновете си – туй е жалкото. Разляно е мастилото на свещената книга – това е жалкото! Сега стават ясни думите на Христос: „Ако не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Е, как ще разберете този стих? Буквално ли? – Не. С думата „кръв" Христос иска да означи онова живо Слово, което човек трябва да възприеме от духовният свят. Ако обичаш някого, ти ще станеш едно с него, няма да бъдеш обект за него. Станеш ли обект, ти го излагаш на изкушение. Неща които се виждат и пипат, се покваряват. Човек сам се покварява. В старо време обвиняваха християнското общество, че правело оргии. Да, във времето на Нерон, римското общество правеше оргии, но християнството изключва външната, физическа любов. Християнството изключва предметната любов, понеже тя не може да бъде постоянна. Дайте ми вие пример от историята, дето двама души, от каквото и да е положение да са били, които да са имали материална връзка, и до 100 години да са живели тъй непрекъснато добре, без да са си казали една горчива дума. Даже между Христовите ученици имаше голяма бъркотия, понеже в тях се яви известен обект. Павел стана обект за езичниците, Петър за евреите, и тогава стана едно спречкване, докато най-после Павел каза: Аз не съм за вас обект, нито Петър, нито Аполос. Така постъпват и днес – на всяко учение ще турят по един обект, за да го опетнят.

Божественото учение не може да бъде обектно! То не е учение на обекта. Християнството не е учение на Христа, то е Божествено учение. Аз мисля, че ако християните не носеха кръстове по себе си, ако в църквите не държаха Христа на кръста, светът щеше да бъде по-добър, хората щяха по-малко да се заблуждават. Днес хората се заблуждават много. Някой човек види кръст, целуне го, а пред него седи един беден, него не целува. Ако е за целувка, аз бих предпочел да целуна един жив кръст, отколкото един златен в църквата. Питам:

Какво ви ползва този кръст в църквата? Кръстът, това е Божествената Светлина, Божествената Любов на невидимия, на онзи неосезаемия живот, който влиза в нас и ни дава веселие и подем. Някой казва: Аз искам да видя Бога. Вие можете да Го видите, но не и да Го хванете. Ти можеш да слушаш Божествения глас. Той ще ти каже така: Еди-къде си, на еди-коя си улица, ще видиш една бедна жена, ще отидеш при нея и ще ѝ занесеш два чувала брашно, дрехи, хляб. Тя и децата ѝ от два дни са гладни, викат към мен; затова, ти изпълни моята воля, и сърцето ти ще се изпълни с радост. Ти казваш: Чакай, Господи, да Те видя, кой си! Когато апостол Павел падна от коня си, той чу глас, но видя ли Господа, видя ли Христа? Не, той видя само Светлина. А сега, ще ни представят Христа с малка брадичка, със сини очички, с тънки вежди, както другите хора. Искат да ни убедят, че това е разпнатият Христос. Никакъв разпнат Христос не е това! Онзи великият Учител на Любовта не може да бъде разпнат. Разпнат беше човекът, а онзи великият Учител, който беше затворен в тази черупка, казваше: „Имам власт да положа душата си, имам власт да положа живота си, но имам власт и да взема живота си. Мога да направя това, което аз искам!“ И той казва на Пилат: „Аз съм, който разполагам със себе си! Аз ти заповядвам да ме разпнеш! И после пак аз ще заповядам да ме възкресят“. Туй подразбира Христовата мисъл „имам власт“. Казва още на Пилат: „Ще ме разпнеш, такъв е законът!“ Когато се коронясвал руският цар, патриархът от синода бил толкова скромен, че не искал да му тури короната, но руският цар му казал: „Заповядвам ти да ми туриш короната, защото народът гледа. Ако аз я туря, ще кажат, че съм самозван. Ти ще ми я туриш – нищо повече!“ Чудни са хората като искат да станат обекти на Господ. Казват: Господи, ти знаеш ли колко страдам! – Това не е верую, това не е религия! Който мисли за Бог така, той има една обикновена религия, една еретическа религия, която е въздигнал в култ – обект е тя за него. Аз считам религия това, когато ти дойдат най-големите страдания, да издържаш и да казваш: „Благодаря Ти, Господи, за всичко, което си

ми дал!“ И когато изпаднеш в противоречия, да кажеш: „Благодаря ти, Господи, хубаво е всичко туй за мен“. Срещна някой пияница човек и му казвам отвътре: Слушай, няма да пиеш повече. – Ама не мога! Ти не си роден пияница, отпосле си станал такъв. На някой крадец, престъпник, казвам: Ти не си роден крадец; ти не си роден престъпник, отпосле сте станали такива. Други ни накараха. Това са все обекти. Повярвайте в това, което ви казвам и ще видите, че след като се разрушат тия обекти, които са ви въвели в грях, вие ще бъдете свободни. Някои казват: Без пари може ли? – Парите не са ли един обект? Парите употребявай без да мислиш за тях! Дръж ги отвън, не ги туряй в ума си, да не стават обект за тебе.

И тъй, Христос казва: „Тесен е пътят!“ И целият свят днес е свят само на раздори, на лоши думи, на клюкарства, на съмнения, на завист и на омраза. Казвам: Това не е наука, тия неща всички ги знаете. Доблест е да признае човек, какво се крие в него! Ние сега се нуждаем от хора, които казват какво се крие в тях. Да се събуди хубавото у човека, това е наука! У всеки един човек се крие нещо хубаво, мощно, Божествено. И всеки един от вас е призван за нещо Божествено! Вие не сте роби на условията! Условията са временни ограничения, създадени от миналите поколения. Средата не е спънка за човека. Времето и пространството също не са спънки за човека. Във времето, в пространството, в средата и в условията са скрити всички възможности и сила или качества, с които човек може да работи. Следователно, ние трябва да бъдем като онзи великият професор, който, като влезе в своята лаборатория, знае всяко шишенце къде се намира, и започва своите опити и изследвания. След като направи опитите си, излиза от своята лаборатория. За нас тялото трябва да бъде като една лаборатория, а не място за постоянно живеене. Хубаво е понякога човек да напуска своето тяло и своята лаборатория, понеже въздухът там не е тъй чист, както отвън. И всеки един човек трябва да пази тялото си като една лаборатория. Там трябва да се правят само опити. Защото само в тялото вие ще намерите тия елементи, с които

можете да премахнете недъзите си. Обаче, да не мислите, че без тази лаборатория вие не можете да съществувате. То е друго заблуждение. И тогава хората питат: Аз като умра ще живея ли пак? Че животът никога не се свършва. Той е един у всички хора, не е разделен. Чудни са хората! Ако аз взема една голяма река и я разделя на хиляди малки рекички, как мислите, тази вода ще бъде ли различна от първата? – Като я слееш, тя пак се съединява и става една и съща. Аз казвам: Водата се е разделила, понеже се яви твърда почва помежду ѝ, но като премине тази почва, водата пак се побратимява, съединява се. Това пък, че хората са разделени, причина за това са материалните обекти. Казвате: Ти не си като мене, и аз не съм като тебе. Казвам: И ти си като мене, и аз съм като тебе, само че трябва да влезем в голямото море. Там ще видите, че всички имат един общ живот. Общ живот ли? Ами че в общия живот се крият всичките хубави неща. Кое е по-хубаво, да живея един индивидуален живот, или да живея живота на Бог? Да имам 4–5 къщи в София, да имам 4–5 деца и да мисля постоянно за тях – за дрехи, за обувки, за кокошки, за пуйки и да кажа: Деца, аз за вас се грижа и за вас всичко жертвам; или, да имам онзи великият Божествен живот, да участвам в живота на целия космос, в живота на всички разумни същества? Това е Божественият живот – да чувстваш радостта и веселието на всичко живо! Кое е по-хубаво? – Божественото, разбира се! Тогава нашият живот ще придобие смисъл. Смешни са хората като казват, че в общия живот се губи отделното съзнание. Не, именно в Божественото, във великия живот ти ще запазиш своето съзнание. Ето идеята, която трябва да проникне във вашата душа. И когато тази Божествена Любов проникне във вас, вие другояче ще разбирате нещата. Някои сега казват: Братко, раздай си имането! Не, аз считам за насилие да проповядвате на хората да си раздават имането. Ако някой е богат, аз няма да обърна внимание на това. Считам че това са въпроси за него и аз няма защо да се бъркам в работите му. За себе си аз имам други въпроси, които трябва да разреша. Онзи, който служи на Божията

Любов, нито дума няма да каже за богатството на хората. Ако някой е богат, ако някой е красив, нито дума няма да му кажа. Това са условия за него, които той сам трябва да разреши. А сега хората се намесват да уреждат чуждите работи и са ги разбъркали. Не, това са все обекти! Ще се върнем и ще живеем без обекти! От Божествено гледище ще разрешаваме нещата. Само тогава ще ги разрешим правилно, и няма да имаме страх от нищо. Някой казва: Аз без такова ядене не мога. Защо? По човешки живееш, а при това минаваш за културен. Че аз като изям едно симидче, защо да не съм благодарен? С моето симидче може би 10,000 пеперуди биха се нахранили. Даже и за тях е много туй симидче. Питам тогава: Кой живот е по-красив – този на пеперудата, или моят живот? Животът който асимилира по-малко материя, а придобива повече сила е по-хубав отколкото живота, който асимилира повече материя, а придобива по-малко сила. Какво сме придобили ние от многото храна? Где е нашата сила днес? Кой би станал мъченик днес за Любовта? Всички треперят сега от страх, един на друг нямат вяра. Когато един постъпва по един начин, всички му приписват качества, за които не знаят, дали са в действителност такива. Разбиране трябва, дълбоко разбиране на човешкия живот! Аз, казва някой, го познавам, зная какво мисли той. Е, какво мисли? Той мисли тъй, както и ти мислиш. И тогава вие приличате на онзи руски мукалитин, който се преоблякъл в дрехите на един руски генерал и в този си вид се явява пред руския цар, и му казва: Аз зная, какво мислиш ти сега. – Е, какво? Ти мислиш, че аз съм еди-кой си генерал. Не, ти се заблуждаваш, аз не съм този генерал. Открил значи. Ами че когато ти ме осъждаш за една моя постъпка, ти се излагаш. Аз не зная ли, какъв съм? Ако ти ми приписваш известни качества, които в мен няма, не се ли излагаш ти? И ако ти ми приписваш известни добродетели, пак за себе си говориш. Ако ти действително ми говориш Истината, то е съвсем друго нещо. Според мен, да казваш погрешките на хората, това не е Истина. Да казваш доброто на един човек – да. Някои казват: Истината е много горчива. Според мен,

горчива Истина няма. Аз зная, Истината е най-сладкото нещо от всички други неща. Други казват: Истината носи смърт. Не, Истината носи Свобода! Ама Истината умъртвява. Не, и това не е вярно. Истината най-първо умъртвява, но после възкресява. Тя превръща нещата от едно състояние в друго. Тогава как ще примирим тези противоречия? Истината не е горчива. Туй, което внася горчивина, не е Истина; туй, което внася смърт, не е Истина. Туй, което дава свобода, е Истина! Туй, което открива пътя за Любовта, това е Истина; туй, което отваря пътя за Мъдростта, за Милостта, за кротостта, за въздържанието, за всичко онова възвишено и благородно в човешката душа, това е великата Истина, която освежава човека. Това са сили, това са качества на великия човешки живот. Тогава човек съзнава, че той е едно с Бога и казва: Господи, Ти си, който мислиш в мене, и аз изразявам Твоята мисъл; Ти си Истината в мене, и аз проявявам тази Истина; Ти си Любовта в мене, и аз изявявам тази Любов. Така говори човекът на земята, който е ограничен в онази черупка; така говори онзи адепт, онзи Учител. Тогава Господ в своето благоволение ни отговаря. И когато Великият Учител каже така, той издава голяма Светлина, душата му се изпълва с един велик трепет, с онзи свещен трепет, който той разпраща по цялото лице на земята, и от който хората стават щастливи.

От две хиляди години хората казват: Господи, не си ли чул нашите страдания, докога ще бъде това Господи, няма ли да дойдеш при нас? Ами че Той е дошъл от преди 2,000 години още, но вие държите вашата врата затворена. От 2,000 години насам Божествената Любов хлопа на вашите сърца, но техните врати са още затворени. Великият изпит, който се дава на съвременното човечество върху Любовта, не можаха да го издържат. Христос, тази Велика Любов, казва: „Трябва нова светлина на съвременните хора!“ Онези, които слушат, казват: Туй учение е страшно! Защо? – Е, всичко трябва да изгубим. Да, всичко трябва да се изгуби, за да се добие новото! Ако волът не изгуби своите копита, своите рога, своята козина – човек не

може да стане; ако свинята не изгуби своята муцуна, своите зъби – човек не може да стане; ако вълкът не хвърли своите зъби, своите нокти – човек не може да стане и т.н. Какво лошо има в това? И ако ние, съвременните хора, не хвърлим лошото от нас, не ще можем да разберем Божественото. Че и ние имаме рога, в преносен смисъл казано, пък имаме и един нож – ужасен е той. Това е езикът, най-страшният нож в света, с който човек може да убие. И най-страшната ръка в света, това е човешката ръка! Например, някой е цар, седи пред мастилото, пише присъда. И Господ седи пред този цар, казва му тихичко: Прости, не подписвай присъдата! Царят подписва присъдата. Господ втори път му казва: Прости, задраскай написаното! Най-после царят склони, казва: Ще изпълня Твоята воля, Господи! – Задрасква подписа си. Аз желая сега да видя задраскани писма. Всички имате такива писма пред себе си. Да се задраскат сега тия писма, да се види върху тях тази линия – красива е тя. Царят писал: Осъждам на смъртно наказание еди-кой си човек. И после задрасква присъдата, казва: Не! Отменям решението си. Красиво е това задраскване! Каква радост има в едно задраскано писмо! Когато осъденият човек види тази линия, зарадва се. Колко е красиво! Трепне му сърцето от радост – нов живот е тя за него. Ако беше видял писмото по-рано, пак щеше да му трепне сърцето, но как? – От страх. Питам: Вие, като се върнете у дома няма ли да направите добре, ако задраскате тези писма? Вие ще кажете: Колко са жестоки царете! Не, ние за царе не говорим.

Колко малко ние, хората, разбираме от Божията Любов. И колко малко я проявяваме, при ония възможности, които имаме в нас. Всеки ден ни се дават хиляди случаи да проявим Любовта, а ние седим и казваме: Еди-кой си свещеник не служи добре. Не, от това гледище, не са виновни свещениците. И владиците не са виновни. Това са хора, с други думи, това са реки, минали през някой голям град, натрупан с нечистотии и днес казват: Градовете ни оцапаха. Аз бих им казал един начин, по който и те и всички можем да се освободим от тия

нечистотии. Как? – Проследете промените на водата. Водата може да мине и в друго състояние. Тя може да стане на пара, пък може да се разложи и на своите елементи и да отиде в пространството. Като отиде нагоре, тя ще стане чиста и свята, и тогава хората ще я използват. Учените хора забелязват, че водата на земята започва да намалява. Ако туй намаление започва от сега, какво показва това? – Че за в бъдеще хората ще се нуждаят по-малко от обикновена вода; те ще се нуждаят от необикновена вода, която сега ще се яви. На земята ще дойде нова вода. Тя ще извира сама – ще изтича, и пак ще се изгубва. И само от извора ще може да я пиете. Реки няма да има. Тогава какво ще правите, я ми кажете? Какви воденици ще правите на този извор? Вие ще кажете: Това са само вероятности. За вас – да, вероятности са, а за мен – това са велики Истини, които аз зная. Аз, като казвам за мен, подразбирам безличното, това, което е без обекти, Божественото. Казвате си: Какво ли мисли нашият Учител? – Вашият Учител мисли това, което и Бог мисли. А какво мисли Бог, вие не знаете. Бог мисли да направи една вселена, по-голяма от тази. Той за в бъдеще мисли да създаде 10 милиарда слънца, и всяко слънце да бъде 10 милиона пъти по-голямо от сегашното. И после, Господ мисли да създаде същества още по-велики от тия, които днес съществуват. Които от вас са достойни, Бог ще ви пренесе в тези нови слънца. Ще кажете: Тъй ли е всичко това? Ами, я ми кажете, туй, което знаете, колко е вярно? Ако аз подложа вашите знания на една строга критика, какво знаете всъщност? Питате ме, какво мисли Господ. Това мисли Господ, казах ви. Вашият ум може ли да схване това нещо? – Не може да го схване. След като се освободите от тленното във вас, след като се освободите от тази материя, с която сте обгърнати, тогава ще разберете великото в живота, ще се облечете в радост и веселие, и ще си кажете в себе си: Ние знаем защо живеем; ние знаем защо страдаме; ние знаем защо умираме. Под думата „смърт“ ние разбираме друго нещо, а не обикновената смърт.

Тесен е пътят, който води в живота. Всички вие, които ме слушате, трябва да имате един трезв ум. Вие, казвате: Времето не е дошло още. Времето е дошло, то е сега; и след 10 милиона години, то е пак същото. Времето няма да се измени. Нещата по някой път се повтарят, но не в същата форма. Сега е времето! Туй учение можете да го приложите още днес! Тогава ако вземете буквално Христовите думи „раздай всичко“, ще кажете: Аз ще отида да раздам всичко. На кого ще го раздадеш? Аз държа един списък, кой какво ми е дал и ще му го върна назад. Аз не се нуждая от вашите подаръци. Аз мога да живея и без вашите ризи, и без вашите килими, а ако съм ги приел, това правя от друго съображение. Това е обикновеното в света. Ако аз ви проповядвам, за да ме облагодетелствате, това е животът на един вол. Ако искате да знаете, в това отношение, бих проповядвал следното нещо: След като нахраните всички, които ядат много, след като вие се нахраните, на вашия Учител ще дадете по възможност най-малкото, туй, което никой не взема. Защо му е тази изобилна храна? Той нека живее като Учител! – без хляб. Пък и защо му е шапка? Той може и без шапка да живее, и без обувки може да ходи. Та нима като му дадете обувки, ще го обичате повече? Не, аз не съм от тези, които си правят илюзии от това. Но аз не искам да бъда съблазън за никого. А сега, кой как влезе в моята стая, погледне натук-натам. Казвам: Всичко това не е мое, аз съм намислил да го върна. Всичко е подарък дадено, аз го пазя, чуждо е, а чужди неща аз не раздавам. Само Господ може да раздава всичко. Питат ме: Ами ти какво правиш? – Аз гледам, какво прави Господ и се уча от Него. Бих желал всички вие да се учите да постъпвате, както Бог постъпва. Това е благородство, това е жест на душата! Бъдете смели, смели! Казват ми някои: Тази сестра много си окичила къщата. Казвам: Тази сестра не мисли право. Тя физически си е окичила къщата, но духовно не я окичила. На това не обръщайте внимание. Бъдете благодарни на малкото! Ако те поканят, благодари! Ако те поканят да седнеш на земята пак благодари! Ако ти дадат стол, пак благодари! Доблест се

иска от човека! Във всички хора забелязвам изопачаване на мислите. В нас има само една мисъл: „няма и онде и овде“. С пари нито в джендема, нито в рая отиваме. Ние не вярваме в тази максима, която казва Славейков: „Парице, парице, всесилна царице“. Ние сме хора, които вярваме в човешкия дух, в човешката мисъл, в ония възвишени и Божествени чувства. Ние вярваме, че във всички души има нещо хубаво, което ще се събуди. У някои вече се е събудило, а у някои още чака.

Сега, някои, като изучават Писанието, казват: Господи, прати един особен ангел до мене. И всеки един от вас очаква един специален ангел. Аз доколкото зная, Господ е изпратил до вас 100 специални ангела, а вие още чакате. До дева Мария Той изпрати един ангел, и тя веднага се събуди. До вас други ангели няма да дойдат повече. Никакви ангели не чакайте вече! Те дойдоха, но вие спяхте. Сега те ще ви кажат: Закъснели сте! Тогава какво да правим? – Трябва да вървим в пътя на Божията Любов! – Нищо повече. Казвате: Ще видим Христа. Да, да, всички ще Го видите. Когато влезете в новия живот, т.е. когато минете през тесния път, ще изгубите всичко – и кости, и мозъци. Господ ще ви прекара през най-тясното място, че като влезете в другия свят, няма да имате никаква тежест. Ще бъдете тъй пречистени, че ще забравите всичко – и къща, и деца, и учение, и всичко което сте учили. Тогава ще започнете учението си като малките деца, но като деца, които разбират живота другояче. Като погледнете небето, ще го разбирате съвсем другояче. Тогава ще бъдете по-умни и от най-видните философи на земята.

И тъй, ще ви прочета още веднъж стиха: „Понеже тесни са вратите, и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са, които го намират“. В тесния път е великият живот! Но той е само за силните хора – само те минават по тесния път. И Бог обича тези, които Му служат в Дух и Истина. „От сега нататък вие няма да се кланяте нито в Ерусалим, нито на тази гора, а ще служите на Бога в Дух и Истина“. Това са тия, които обичат тази вечната светлина, която повдига

душите към Бог. Само така ние ще дойдем до онова велико разрешение на въпросите, които терзаят душите ви.

Велик е Божественият живот! Това трябва да бъде стремежът на всеки един. Добрите възможности, които са във вас, развийте ги вече. И без да ви казвам, пак ще ги развиете. В града Елена се настанява един руски полк. Идва един войник и казва на началника си, когото заварил малко пийнал: Господин полковник, турците идат! – Ничего! Дохожда втори път, съобщава същото. – Ничего! Трети път съобщава: Турците идат! – Ничего! Дохождат най-после турците, и всички казаци удрят в бяг. Не чакайте да дойдат турците, а ги отблъснете, защото ще се нахвърляте долу в пропастта. Някои от вас сте в туй заблуждение, искате да уредите всичките си външни работи, че тогава да възприемете Божията Любов. Не, турците идват, а ти ще вземеш ножа си и ще разрешиш този въпрос – ще воюваш за свободата на душата си. Туй е Божественото у вас, което трябва да се събуди. Затова всички трябва да имаме само едно убеждение: Любов без никакъв обект! Бога да не виждаме в никаква форма! Христос да не виждаме разпнат! Бог е, който носи живот в нас. Като помислим за Него, да почувстваме живот в себе си, да почувстваме подем в мислите и в желанията си. Животът седи в това: като помисля за Бога, да почувствам най-възвишеното и благородното в себе си, да почувствам живота. Тогава само ще позная, че Бог живее в мен. И всеки един от нас трябва да живее, че да познае, какво действително Христос е сега на земята, не разпнатият Христос, но живият. Жив е Христос на земята! Ще кажете едно време Христос беше разпнат. Да разпнат беше човекът, но Христос е жив!

„Тесен е пътят!“ Не търсете широкия път!

Беседа, държана от Учителя на 11 януари 1925 г. в гр. София.

ЗАМЪЖДЕЛО СВЕЩИЛО

Тръст смазана няма да пречупи, и от лен свещило замъждяло няма да угаси, докогато изведе съда в победа. (Матея 12:20)

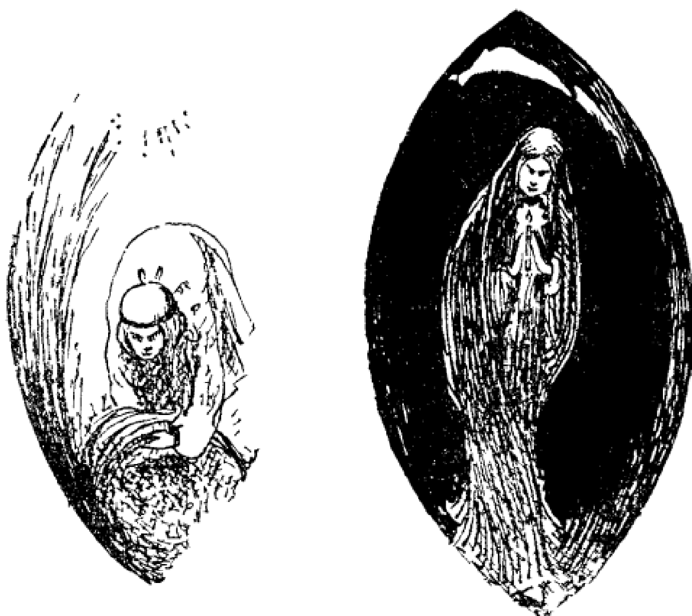

Фиг. 1

Великото в природата е достъпно само за светлите умове. Великото в Божествения свят е достъпно само за хора, които мислят. Благородното в света е достъпно само за хора, които имат сърце. Възвишеният живот е достъпен само за хора, които имат свещена воля, аз я наричам Божествена воля.

Има обикновени разбирания за повседневния живот, има и необикновени разбирания. Обикновеното винаги свършва със смърт, а необикновеното винаги започва с живот.

Под думата „необикновен човек“ разбираме човек, който започва с живота, а под „живот“ разбираме всички онези велики условия, които са скрити в човека. Може да има спор върху това, какво нещо е животът, какво е неговото проявление, но върху самия живот не може да се спори. Много често хората запитват за произхода на живота, как е произлязъл той. Животът няма никакъв произход. Той има начало, но началото не е произход. Когато кажем, че водата извира от някой извор, изворът е само началото на тази вода, но той не е нейният произход, тя там се проявява. Къде се образува животът, това никой не знае. Даже и най-великите умове, даже и най-великите Учители, не знаят нищо за произхода на живота. Това е една загадка. Човек може да се занимава с този въпрос, да запитва какво, що, това му е позволено, но да мисли, че ще разреши великата загадка на битието, не е в състояние. Ако хората биха разрешили великата задача на живота, те биха се самоунищожили. Вие може да ми зададете въпроса: Защо да не разрешим една велика задача? Хубаво, опитайте се да я разрешите, но аз ще ви приведа един пример, една аналогия, да видите, в какво положение ще се намерите. Там някъде има една голяма бомба, като тия, които слагат в морето, която съдържа около 100-тина килограма пироксилин. Представете си че тя е изхвърлена на брега, а вие искате да разрешите тайната, която се крие в нея и започвате да я чоплите. Какво ще стане с нея? – Ще я възпламените: Мислите ли, че като възпламените тази бомба, ще разрешите въпроса? Не, ще се пръсне бомбата. И какво ще научите? – Всички, които са наоколо ви, ще бъдат избити. Когато хората искат да разрешат въпроса за живота, какво ги интересува? – Искат да разрешат, какво нещо е животът, как трябва да се употреби той, какъв е неговият произход. Животът произтича от Божията Любов, а Любовта произтича от Духа, но това са само думи, които не разрешават въпроса. Как произтича живота от Любовта, това никой не знае; как произтича Любовта от Духа това никой не знае. Ние можем да знаем нещата отчасти. За да можем да разберем великото в

природата, трябва ни съответстващ език. Ученият човек не може да говори на прост език. Защо? Аз взимам думата „прост език“ в съвсем друг смисъл.

Съвременните хора казват, че едно време имало тайни, а сега няма тайни. Едно време най-учените хора в древността говорили на особен свещен език, а сега вече се говори на един език, който всеки могъл да разбере. Не е така. Математикът говори на един свещен език! Кой е онзи, който го разбира! Геометрикът говори на един свещен език! Кой е онзи, който го разбира? Ти, като влезеш в областта на геометрията, ще се забатачиш. Съвременният химик говори на един свещен език, има си той свои формули H20. Как ще разберете тия формули? Е, ако съвременните учение хора говорят на един свещен език, защото тъй трябва да говорят, това не са ли тайни? Аз наричам свещен език, необикновения, разбрания език, а обикновения език наричам неразбрания език в живота. На този последния език ти не можеш да говориш като в математиката – този език можеш да го обтягаш и тъй, и тъй. В този език ти можеш да обърнеш внимание на запетаята, защо не е сложена на едно место, а на друго. Хората мислят, че всичкото съдържание е в запетаята. Смисълът не е в запетаята. Аз мога да напиша едно писмо без никакви запетаи, и да има смисъл в него; а мога да напиша едно писмо пълно с запетаи, и да няма смисъл в него. Ако аз ви говоря на един особен език, например, кажа ви: „хауш-бън-зут“, „хашамаим“, какво ще разберете? Ще кажете: Е, какво означава това? – Нищо не означава. Туй, което човек не разбира, нищо не означава. Не, за онзи, който разбира, означава нещо, но за вас нищо не означава. Няма какво да го тълкувам.

И тъй, ние идваме до свещения език на духовния свят. Книгата, в която е писано на този свещен език, аз наричам свещена книга. За да разбира Свещеното Писание, човек трябва да има в себе си един ключ за тия символи. Той не трябва да се спъва от запетаите – еди-коя си запетая къде трябва да се постави. Този свещен език, на който са

писани Божествените неща, е строго определен. Няма по-хубав език от него! И всички хора, който живеем на земята, се стремим към този свещен език. И англичани, и французи, и германци, и китайци, и японци, всички се стремят към този свещен език. Ако разчленявате съвременните езици, ще видите, че основните срички във всеки език са едни и същи на вид, обаче, има едно различие. Сега аз няма да се спирам да разчленявам езиците, но ако вие преведете всеки един език в неговата първична основа, ако вземете например английски език, тъй богат, какъвто е той, едва ли ще намерите в него повече от 250 думи с различни корени. От всеки един корен може да са произлезли 100–200–500–1000 думи. Много ли е това нещо? – Не. Значи, туй нещо могат да го научат и децата. Ще кажете: Как е възможно всички езици да са произлезли от един и същ корен? Ще ви кажа. Посейте една семка, която тежи едва няколко грама и ще видите след това, как тази семка ще ви даде толкова листа, толкова разклонения, толкова клончета! Хората и сега пак може да спорят, но питам: Къде беше скрито всичко това? Отвън ли дойде туй нещо? – Не, имаше нещо скрито в тази семка – първообразът беше в нея, а при посаждането си тя доби онези материали, който ѝ бяха необходими, за да изрази своите идеи. Когато един машинист измисли нещо, идеята, която измислил е скрита в неговия ум, а материалите, които му са необходими, за да направи проекция на своята идея във физическия мир, той взима от света. Следователно, и ние сме една проекция. Някога ние сме били в пространството като мисъл, като идея, и след това в нашия дух се явило едно желание да слезем долу, да се явим като една проекция. Ние сме събрали материал, съградили сме тялото си, и както виждате, сега сме се събрали тук на земята, в този салон. Как сме се проектирали, върху това няма да говорим. Вие ще кажете: Това са философски работи! Не, това са необикновени работи, това е работа на великите умове, които идват да работят в света, това е работа на Духа. Казвате: Е, философията на живота е обикновена работа. Питам: Вие научихте ли тази философия? Е, че философията

на живота седи в яденето. Научихте ли яденето? Вълкът яде по един начин, мечката – по друг начин, пеперудата – по трети начин. Кой, обаче, е най-здравословният начин? Казват, че човек се отличава от другите животни по яденето – нямало друго животно, което могло да си готви. Действително, този факт може да означава известна култура, но туй което отличава човека, не е неговото ядене. Яденето е само едно условие. Под думата „човек“ ние разбираме един синтез, един извод на всички предшестващи форми, на всички предшестващи животи. Човек е плод, извод на всичко което съществува сега и в растителния живот, и в животинския живот. Онези, които не разбират това нещо, ще кажат: А, това са дървета, онова там са животни! – Като че в живота на растенията и животните няма туй благородното. Не е така. Във всяко едно животно има нещо неопетнено, има един Божествен, неопетнен живот, но туй нещо животното не знае. Във всяко растение има един обикновен живот, който се проявява, но има и един необикновен живот, който не се проявява. Следователно, когато един учен човек дойде на земята, той почва да изучава необикновените неща в живота. И в растенията той вижда един необикновен живот.

Сега, аз ще пристъпя към прочетения стих: „Тръст смазана няма да пречупи“. Под думата „тръст“ Христос подразбира слабите хора в света, които са като деца,които още не могат да мислят, които още не са застанали на своите крака. „Тръст смазана няма да пречупи“ – то значи, че няма да им даде изведнъж такова знание, или такъв живот, който може да ги развали. Той ще им даде това, което съответства на тяхното развитие – няма да смаже никого; ще им даде живот, какъвто могат да носят, ще се погрижи за всички.

„И от лен свещило замъждяло няма да угаси“. То значи, че колкото и да е слаба мисълта, свещилото, т.е. колкото и да е малка интелигентността, която човек има, няма да се угаси. Защото, в сегашните религиозни системи има един култ, който от хиляди години съществува: те всякога са се опитвали да угасят Божественото

в човека. Всички религиозни системи си служат със заплашванията на властта. Те са представлявали Божествения свят такъв какъвто не е. Те са заплашвали света с ада. Има ад, но Бог не е създал ада. Има рай, но Бог не е създал и рая. Като казвам, че Бог създаде рая, подразбирам, че Бог създаде нещо много по-велико от рая. Раят е само една външна обстановка на нещата, а от Бога излезе нещо много по-велико, отколкото човек може да разбере и да си представи. Да отидеш в рая, значи да отидеш на едно място, където няма страдания; да отидеш в ада, значи да отидеш на (едно място) там където има мъчения, страдания. Откъде излезе раят? – Когато двама души се обичат, нали има рай за тях? Откъде излезе адът? – Когато двама души се измъчват, нали има ад за тях? Питам: Кой създаде раят? – Вие. Кой създаде адът? – Пак вие. Дадохте условия на Бога да се прояви вътре във вас – това значи рай; спъвахте Бога в себе си – това значи ад. Какво означава раят? – Всички Божествени условия, които дават възможност на човека да се освободи от онези ограничаващи условия, да освободи човешката душа от нейния затвор. Сега за пример, има вярващи, има и учени хора, но каква е целта на съвременната наука? – Ученият иска да стане учен, да напише някое видно съчинение, но ако желанието на този учен човек да напише едно съчинение е такова, както когато някому се поревне да си опече една кокошка, каква е разликата между този човек, който иска да опече кокошката и онзи учен, който иска да напише една книга? Туй, което той напише и представи на света, ще повдигне ли човечеството? – това е важното. Сега всеки човек трябва да изнесе нещо от себе си. Срещам някой казва: Аз съм голям грешник, нямам нищо добро в себе си. А, нямаш нищо добро! – това е лъжа. Тия хора, които казват така, не говорят Истината. Тези хора имат да дават, но казват: Нямам нито пет пари. Не, ще си кажеш Истината: Имам 5,000 лв. скътани някъде, но ми трябват за мои нужди. Иначе, като казваш, че нямаш пет пари даже, казал ли си самата Истина? Казваш: Аз съм голям грешник. Че си грешник, това е вярно, но че нямаш нито пет

пари, това не е Истина. Животът, който Бог е вложил в тебе, е един капитал, и ти трябва да работиш. Имаш също и ум, който трябва да работи. Тебе те пратиха на земята да работиш.

Днес мнозина взимат предвид живота на Христа и Го величаят. Казват: Христос беше такъв-онакъв – хвалебни песни Му пеят. Гърците имат такива хвалебни слова, които държат като надгробни речи, когато умре някой. Започват те от единия до другия край, че покойният бил такъв-онакъв – само хубавото изваждат за него. Казвам: Вярно е, действително е така, хубаво е да се говори за умрелите хора все хубави работи, но за кои умрели? Аз говоря хвалебни слова само за хора, за които злото е умряло, не съществува. За такива хора аз мога да кажа много хвалебни песни и слова, но за онези, у които доброто е умряло, а злото живее, каква хвалебна песен мога да изпея, какво хвалебно слово мога да кажа?

Но, да се върнем към основния принцип на живота. Всеки от вас иска да бъде щастлив; всеки от вас иска да реализира нещо. – Може да бъде щастлив, може да реализира желанието си. Индивидуалният стремеж на душата е на мястото си, обаче методите, които съвременните хора полагат за това постигане, се различават. Много хора вярват в късмет, в нищо друго. Майката вярва, че ще ѝ се роди някое ангелче, а при това туй вярване не се сбъдва. Действително, ражда се някое ангелче, но без крила. Вие вземете основния закон на живота и не се лъжете. Вълкът не може да роди овца. От риба пеперуда не може да стане. От сом човек не може да стане. Учените хора могат да разправят, как се превърнал сомът. Че и аз мога да превърна този сом. Ако е за превръщане, лесно може да се превърне. Ние подразбираме, че материята, от която човек е направен, се различава от материите на всички други животни. Формите, от които всяко животно е направено, са от едни специални сили, от една специална материя. Следователно, тази материя не може тъй лесно да се трансформира. Не само това, но тъй както наблюдавам хората, виждам, че всеки един човек индивидуално е направен от специален

род материя. Тъй, щото, като наблюдавам двама души, виждам, че и те не са еднакви. В някои хора има вложено повече злато в кръвта им, в други има повече сребро, в трети има повече желязо, в четвърти има повече мед и т.н. Ще кажете: Е, каква разлика има в това, че някои хора имат повече злато? Голяма разлика има! Наистина, туй злато не е повече от една десет милионна част от милиграма, но то оказва влияние върху характера на човека. Учените хора казват, че при изследванията си, които са правили върху кръвта, не са намерили никакво злато. Ако те чакат да открият това злато с везните, които имат, никога няма да го открият. Има, обаче, в кръвта на някои хора една десет милионна част от милиграма от това живо злато. Туй злато е мощно! Има известен род материя, от която ако ние бихме имали в кръвта си, бихме вършили чудеса. Има съвременни учени хора, напреднали в своята мисъл, които казват, че първичната материя, от която е създаден светът, е била 1000 пъти по рядка от тази на водорода. Първичните сили, които са функционирали в тази материя, са били тъй мощни, че ако днес би могло да се придобие само един грам от тази материя, би трябвало всички фабрики, които съществуват в света, да работят цели 3000 години, ден и нощ. Според тази теория, ако ме попитате, защо е толкова дълъг животът, ще ви кажа следното: Вие трябва да живеете още 3000 години, за да придобиете не един грам, а само една десет милионна част от милиграма. Тогава вие ще бъдете един гений, който ще може да напише нещо мощно в света, и думата му ще бъде силна. Някой казва: Аз повярвах в Господа. Да, ти повярва в Господа, но цели 3000 години трябва да работиш, за да придобиеш нещо от тази първична материя на Божествените сили и да можеш да се проявиш като човек. Някой казва: Духът може да направи всичко от мене. Чудни са хората! Та престани да мислиш, какво може да направи Духът. Духът всичко може да направи, но ти какво можеш да направиш? Ще кажете: Ами ти какво можеш да направиш? Ето какво мога аз да направя. Най-първо ще взема пръст. После, ще я мачкам тъй, както един грънчар

мачка своята глина, от която прави грънци. Ако тази пръст има съзнание, ще каже: Какво иска този човек от нас? Защо ни разедини на толкова хиляди частици? Аз мълча. Казвам: Почакайте, донесете малко вода! Като сложа вода между тези частици, споя ги, направя от тях едно цяло тяло. Тези частици сега ме питат: Защо ни натъпка, защо направи от нас един такъв буламач, та изгубихме своя индивидуален живот? – Не е ваша работа, ще чакате! Взема това тесто, сложа го на едно колело. Казват: Какво се движи там тази ръка? – Не е ваша работа! Гледам, тия частици дигат шум: една излезе навън, друга след нея, казват: Как, философия имаме ние! Аз не искам да зная нищо от вашата философия! Е, ами после какво ще ни правиш. Взема ги, изнеса ги на слънце. Че защо? – Ще ви запозная със слънцето. Чакайте още малко, печене ще има сега. Запаля своята пещ, сложа ги в нея. Какво става сега с нас? Казвам: За да се повдигне човек в света, най-първо трябва да го пресеят, после да му насипят вода, да го тъпчат, да го турят на колелото, да го сушат на слънце, и най-после да го пекат в пещта. След това казва: Какво предназначение имам? – Ще те туря на служба. Ще те направя една хубава ваза в двореца на един княз. Той ще те постави на масата си и в тебе ще сложи едно хубаво цветенце. Ще те питам: Доволен ли си сега? – Много съм доволен от своя господар. Внимавай тогава да не се счупиш, защото ще те изхвърлят навън. Разбра ли сега? – Разбрах. Този е великият закон в света, през който ще минат всички души. Всички вие сте слушали тези работи, но идват много проповедници и ни казват, че има един лек път. Не е така, няма лек път! Ние ще минем през най-страшните изпитания, каквито човешкият ум не може да си представи. Не се лъжете да мислите, че този път е лек. Тукашните страдания са нищо. И всички герои на човечеството, онези, които завършват своята еволюция на земята, слизат долу в ада, от там минават. Обаче, този огън там не ги изгаря. И Христос слезе в ада. Той мина от едната страна и излезе през центъра на земята. Той знаеше всички тайни. Някои питат: Какво има скрито в земята? Може

да знаеш какво скрито има в земята. Ще те сложат на кръста, ще ти заковат два гвоздея на ръцете и на краката. После, ще те свалят от кръста и ще те сложат в гроба, и ако си от онези, които могат да възкръснат, ще научиш тайните на земята. Земята ще разкрие своите тайни. Земята не е толкова страшна. Тя има велики богатства скрити в себе си. Аз си представям земята като един велик Божествен цвят, и колкото да е опорочена, както мислят някои, тя разкрива този цвят за възвишените души само. Тя крие своя Божествен нектар само за великите души. И всеки трябва да слезе да пие от този нектар и да му кажат: Ти си от достойните деца на Бога. Тогава, с тази придобита велика материя в себе си, човек се качва към невидимия свят и започва пак онзи необикновен живот. Следователно, пред нас седи едно велико бъдеще. Някой казва: Да бъда религиозен! Да бъдеш религиозен, това е един етикет. Ама да бъда българин! Да бъдеш българин, това е един етикет. Ама да бъда англичанин! Да бъдеш англичанин, това е един етикет. Това са все имена, които отпосле дойдоха. Ами че едно време имаше египтяни – те бяха велик народ! Едно време имаше асирийци – те бяха велик народ! Преди тях имаше други, още по-велики култури. Това са все имена, с които човек се зове, но в света има само едно име, с което човек може да се назове – то е човекът на мисълта – „манас“ наречен. Той трябва да разбира законите, да знае, какви са неговите тела, неговите облекла, а не само да знае, какъв е неговият мозък. Той трябва да знае, каква е онази първична материя, в която функционира мисълта. Всяко наше желание, всяка наша мисъл може да напредват в света, само когато се добива онова Божественото. То се отличава по това, че когато човек го има, изпитва една малка радост в душата си, както се радва онзи бедният човек, когато му донесат една торбичка със злато. Човек, в когото има Божественото, като погледне в себе си, зарадва се, знае, че има една валута неизменна, има нещо ценно, за което може да работи. Това е първият живот. И човек трябва да знае, че животът, това, което Бог е вложил в нас, е един велик дар, който имаме за сега.

Любовта не е още като един дар в живота ни. Любовта е само едно условие в живота ни, тя идва и си заминава. Тя подкрепя само великия живот в нас. В този великият живот пак се проявява подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието – то е човекът, но се проявява още и свръхсъзнанието – то е бъдещият човек – възможностите, които са скрити вътре в този живот, какво трябва да стане от човека. Затова, всеки един човек трябва да развие в себе си всички онези възможни сили, които са скрити в него. Той не трябва да чака своето спасение отвън, то е вътре в него. Божественият закон работи у всеки човек за неговото спасение. Ти имаш едно желание. Помислил ли си, как е дошло това желание в тебе? Ти имаш една мисъл. Помислил ли си, как е дошла тази мисъл в тебе? Ако тази мисъл е дошла от великата душа, работи върху нея. Някой казва: Бог говори на душата ми. Духът Божий може да направи всичко от мене. Да, Бог от хиляди години насам говори на хората по разни начини – някои са Го разбрали, някои не са Го разбрали. Ако ти си от тези, които разбират, започни задачата! Не се обезсърчавай, не обръщай внимание на обкръжаващата среда. Ако онова гърне, което се пече, обръща внимание на огъня, от него нищо няма да излезе. То трябва да се мачка, докато стане пълно сцепление между частиците му и трябва да се пече, докато съзнае, че не може да изгори, а само ще се пече. Печенето е необходимо, за да придобие гърнето едно ценно качество. Следователно, сега ние сме в Божествената пещ – не бойте се, няма да изгорите! Не подразбирам „печене“, както се пече онази пуйка в огъня. Не, в Божествения свят се пекат само живите неща. Като се опекат, те добиват още по-мощен живот. Тия, които се пекат там, не умират.

Сега, мнозина от вас искат да заместят живота с Любовта. Не, Любовта е сила, която разрушава. Който е добил много любов, се е разрушил. Любовта има много силни вибрации; тя може да се издържи за много малко време. И всички млади и стари, които имат работа с Любовта, се разкашкват, щом дойде тя и казват: Аз не мога да

мисля за нищо. Защо не може да мисли за нищо? Защото в него няма сформирани именно тези органи, чрез които Любовта може да се прояви. Най-първо човек трябва да се прояви, че тогава ще дойде онзи висш живот, онази възвишена Любов.

Писанието казва: „Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден Син в жертва за да не погине всеки, който вярва в Него“. Апостолът пък казва: „Не обръщайте внимание на този свят! Образът на този свят прехожда“. Тук имаме едно противоречие. Как е възможно, Бог, който толкова възлюби света, да даде Сина си жертва именно за такъв един свят, който прехожда? Какво значат думите „образът на този свят прехожда“? – Бог толкова възлюби този свят, че го изменя, обработва го. Божията Любов изменя образа на този свят. Някои тълкуват тия думи в смисъл, че този свят ще се развали. Не, няма да се развали, но ще се преобрази, ще се измени, ще се поправи този свят. Някои казват, че Бог ще накаже хората. Не, няма да ги накаже, но ще ги направи по-добри. Кой е онзи грънчар, който не наказва своята пръст, от която ще направи един предмет? Кой е онзи скулптор, който не наказва своята статуя? Кой е онзи музикант, който не наказва своето произведение? – Всички наказват. Следователно, мощното седи в нашите мисли, в нашите желания, а те не са вложени в нашето тяло. Нашето тяло, тъй както е наредено, е само едно условие, при което животът се проявява. Вие имате една съвременна инсталация. Бутнете бутончето, и крушката веднага светва. Питам: Тази светлина сега ли се образува, или е била вътре в жицата? – Не, всичките жици, всичките бутончета са само условия, за да се прояви тази енергия. Тук има едно съчетание на сили, което един интелигентен дух е използвал. Той прекарва тази сила по една малка нишка и тя се проявява като светлина. Следователно, ние ще се възползваме от една малка нишка, ще бутнем едно малко бутонче, и енергията на живота ще се прояви у нас, като топлина и светлина. Ние трябва да бъдем внимателни, за да не би тази наша инсталация да се повреди. Знаете ли, колко много струва, докато се създаде една

такава сложна инсталация, каквато представлява човекът? Ще кажат някои: Е, майката се мъчила, докато е родила детето. Дали се е мъчила майката, или не, не зная, но знайте ли, колко същества от умствения свят са се мъчили, докато се роди това дете в света? Аз казвам, че умственият свят е една възвишена страна от живота на ангелите. След това, като е слизал този човек надолу, знаете ли, колко същества от останалия свят са се мъчили, докато му създадат тази останала форма? Колко същества са се мъчили, докато се образува една форма от тази необработена, сурова пръст? И най-после, ние виждаме този човек в своя последен стадий, в своята пълна форма. Тя не е последна форма. Това е само една черупка, която един ден ще падне, и от тази черупка ще излезе онзи красив орех, който, като се посее в земята, един ден от него ще поникне онзи голям, величествен орех. Или пък, от тази черупка ще падне една семка, която като се развие и поникне, ще покаже своя цвят и аромат.

Онези, които се занимават със Свещеното Писание, ще кажат: Човек трябва да се обърне към Бога, да се покае и да се новороди. Това са само състояния на живота. За да се новороди човек, не значи, че неговият живот още сега трябва да се създаде отново, но животът му първо трябва да се прояви. Онези, които не разбират Писанието, изваждат най-криви заключения. Какви са последствията от това? Между всички учени в света, били те религиозни, окултисти, или каквито и да са, там, дето истините не са верни, човек, като възприеме една от техните истини, след 10–15 години в него настава една реакция, и той започва да се съмнява в тия истини. Съмнението е признак, че животът, който е вложен в нас, изисква едно по-високо изявление. Детето в първо време започва да казва на майка си: Мамо, искам да отида на училище да се уча. И майката го праща на училище. Не се минава много време, то става недоволно от училището. Ние трябва да се учим! Учим се, но дойдем до едно положение, че се възгордяваме. Защо е така? Казвам: Знание, което не е истински предадено, възгордява – паметарство го наричам аз, то не

може разумно да се използва. На един американец умира дядо му и му оставя едно наследство от 36,000,000 лв. злато. Този американец в това време бил някъде на запад, учил се. В Америка, обаче, той бил нещо като нашите воловари, та, като придобил туй богатство, не знаел как да го използва, давал гуляи натук-натам, ял, пил, изхарчил всичкото богатство, и след шест месеца казал: Не ми трябват пари. Качва се той на коня си и си отива в село. Какъв смисъл има такъв живот с пари? По някой път хората на земята не мязат ли на такъв човек, който изхарчва живота си? Казват: Е, да си поживеем малко, ние сме млади. И старият дава угощение, и младият дава угощение. После, като осиромашеят казват: Остаряхме вече, в нас останаха само стари кости, ще се мре. И такъв човек мисли, че е умен. Казвам: Да, остаряхте, защото изхарчихте богатството си. Аз съм срещал в България някои стари, които казват: Ех, синко, 100-годишен съм вече, много ми е патила главата. Да знаеш само! Казвам: Дядо, я ми кажи нещо, какво си научил от живота? И той започва: Нищо синко, нищо не научих! Казвам му: Ами ти сега отиваш някъде, знаеш ли си пътя? Като си живял 100 години, поне прочете ли нещо от книгата, къде отиваш? – Е, не зная, синко, като в една мъгла съм, много ядох и пих на земята, нищо не зная за онзи свят, задигнаха книгата. Е, да са живи поне тия младите. Един ден младите като остареят, ще кажат: Да са живи младите! Да са живи кои млади? Да са живи онези разумни, необикновени млади; да са живи онези разумни необикновени стари! – Това разбирам.

Казва Христос: „Тръст смазана няма да пречупи“. Защо? – За да се насърчи всяка една душа. В нас има един аристократичен дух. Срещнеш една бедна душа, сложи я на мястото ѝ и кажи: Бог е вложил в тебе нещо много хубаво, мощен живот има в тебе, много нещо може да стане от тебе, ще вярваш в Божественото! Ще дойдат страдания, но Божественото в тебе е по-силно, отколкото всички тия страдания, и ти ще се повдигнеш. Ние започваме: Е, тези младите са глупави! Като дойдем до старите казваме: Е, тези старите са

обезумели! Младите са глупави, старите са обезумели. Къде е животът? Не, младите започват със силния, с разумния живот, а старите с какво започват? – На тях е свойствена Мъдростта. Те са придобили нещо от живота и трябва да покажат на младите пътя, по който да вървят. Като казвам, че трябва да вярваме в Бога, аз подразбирам съвсем друго нещо. За да вярвам в Бога, аз трябва да отворя своята душа – не разбирам туй обикновено вярване. Има един особен начин, чрез който умът може да се отвори; има един особен начин, чрез който умът може да се възпита – трябва да се заемете да работите реално. Има един особен начин, чрез който сърцето може да се отвори. Кога? – За всяко нещо има определено време. Има един изкуствен начин, по който хората заставят някои цветове да се отворят без време. Не, всяко нещо трябва да цъфне на своето време. Човешкият ум трябва да се отвори навреме. Човешкото сърце трябва да се отвори навреме и най-после човешката душа също трябва да се отвори навреме.

Сега всички ние търсим богати резултати, наследства, изведнъж да придобием тази сила. Може да дойдем до заключенията на Павел и да кажем, че еди-кои са прави, еди-кои са криви, но всички трябва да се учим от природата. Тя е една велика настойница, затова методите, които употребява природата, ще ни доведат до истинските начини за нашето възпитание. Има известни методи, които сме възприели от природата, но сме ги изопачили, а природата може да ни даде ценни методи за нашето умствено развитие и за нашия духовен живот. В този истински живот ние ще разберем вътрешния смисъл на радостите и на скърбите. Чрезмерните радости в живота винаги носят чрезмерни страдания и чрезмерните страдания винаги носят чрезмерни радости. И двете състояния, обаче, са неестествени. Защото и радостта е сила, и скръбта е сила. Някой казва: Много страдам! Що от това? Скръбта е сила! Знаете ли от какво произтичат страданията у нас? – Всички онези мисли, всички онези желания, на който не сме дали възможност в миналите си съществувания да се проявят, сега

произвеждат страданията. Те са един напор, на който не е даден път, и вследствие на този напор се произвеждат страданията. Следователно, ако не дадеш условия да се прояви онзи напор в тебе, то всичко онова, което днес ти създава радост и веселие, утре ще произведе страдания, и ти тогава ще разбереш, кога не си дал възможност да се проявят в тебе всички Божествени мисли и желания, кога си им противодействал. Няма нищо по-хубаво от това, да бъдеш тъй отзивчив към всички твои най-малки Божествени мисли и желания, както са отзивчиви малките деца. Затова казва Христос: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие“. Истината и малките деца я разбират; животът и малките деца го възприемат; Мъдростта е достъпна именно за малките деца. И казва още Христос: „Укрил си Мъдростта от този свят, а открил си я на младенците.“ Не на младенците а на онези, който изпълняват Божия закон. Тях ги очакват велики възможности.

Сега всеки един от вас казва: Да стана пръв министър в България! Че за тебе Господ е определил много по-висок пост, отколкото министър в България! Виждам, Господ ти е определил да станеш управител на една цяла планета, дал ти е един псевдоним и под това име ще работиш, ще правиш своите изчисления. Питам: За кого е тази планета? – За еди-кого си. А ти бедният, седиш като някой пленник в България, чакаш реда си да станеш министър. Защо? – Искаш да осигуриш живота си. Чудно нещо! Най-голямата глупост, която хората сега вършат е, дето искат да се осигурят. Долу осигуряването! Това е велико заблуждение! Бог е свързал нашия живот със себе си. Той е вложил великия живот в нас, ние сме осигурени. Осигуряването не е нещо сигурно. Не мислете, че ако имате 5–10 милиона лева в банката, та сте осигурени! И ти ще умреш тъй, както и онзи, който няма пари. И без пари, и с пари човек пак умира, само че онзи, който умира без пари, знае истината, че без пари се умира; а онзи, който има пари, знае истината, че и с пари се умира. Чудни са хората, като казват, че еди-кой си умрял от глад. Не

умря от глад, бе приятелю, но умря, защото не знаеше как да яде. От незнание умира този човек, лишил се от условията. Аз често съм привеждал един пример за случая, и сега пак ще го приведа: лежи болен богат човек, но пълен с милиони, готови пари в банката. Лежи той и изрежда: Печена, хубаво зачервена кокошчица ми се яде; после, хубава супица от тази кокошчица, че след това старо, червено винце ми се пие. Доставя му се всичко, каквото душата му пожелае, но гледа той, горкият: Бог заключил стомаха му, от нищо не може да си хапне – иска да го научи на своя велик закон. Защо не ядеш? – Запитват го. – Е, не ми се иска. Гледа, гледа горкият човек, и от глад умира. Значи, от горе му повеляват да не яде. Но и бедният човек, и той умира. Лежи и той болен и си казва: Е, да има една кокошчица, да има малко винце! Да има, но нищо няма. Ех, как е създал Господ светът! Да съм някой богаташ, нямаше да умра, но нали съм беден, осъден съм на смърт!

Сега всички хора питат: Как ще се поправи светът? Съберете на едно място и бедният, и богатият, които умират. Богатият да каже: Ето, братко, аз имам всичко, но не мога да ям. Ти пък нямаш, затова яж, колкото искаш. Нека и двамата се убедят, че не само с хляб може да се живее, но с всяко разумно слово, което е вложено в човешката душа, което изтича от човешкия дух. Ние трябва да се освободим от това робство, което съществува в нашия ум, че трябва да осигурим живота си. Ние сме осигурени! И щом сме осигурени, като видим брата си, трябва да му се зарадваме. За какво? – За онова великото, Божественото, което е вложено в него. И аз съм на мнение, че ние, за да се познаваме, не трябваше да гледаме с нашите очи. Щом гледаме с тези очи, които имаме, веднага ще влезем в беля. Ама защо да не се гледаме? Я погледни онази млада жена, която се оженила наскоро, какво ще каже мъжът ѝ? Ще ти каже: Господине, кой ти даде право да гледаш очите на жена ми? Веднага ще те спъне. Ако си затвориш очите, и през затворените си очи виждаш нейните очи и разсъждаваш върху тях, той ще каже: Сляп ли е този? – Да, сляп е.

Горкият човек! Ела малко у нас да разсъждаваме. Така този човек е безопасен, защото няма да вижда жена му. Радват му се, угощават го. Но, ако дойде онзи пророк да му отвори очите, ще кажат: Не искаме човек с отворени очи. Вън! – Изпъждат го. Затова казва Христос, че човек трябва да се отрече от всичко. Подразбирам, че човек трябва да затвори очите си за всичко материално, не трябва да вижда той. Не, ние трябва да затворим очите си за света в нас, а нека да дадем ход на външния свят, нека се радваме, че той работи. Ако богатите хора нямаха тия къщи, знаете ли какво щеше да бъде? – В горите щяхте да ходите. Тъй, както е устроен светът, нека се радваме на туй проявление; а ние, като хора на туй велико Божествено учение, трябва да знаем, че имаме да разрешаваме по-велики задачи, имаме по-високи цели. Ти си се влюбил. Та нима това е разрешение на задачата? Ако ти си се влюбил, това е само един момент от разрешение задачата на твоя живот. Ако ти трябва да се влюбиш, трябва да се влюбиш в Онзи велик извор на живота, който дава разрешение на задачата ти. Ако трябва да се влюбите, в какво трябва да се влюбите: във вашата вощена свещ, или в слънцето? – Слънцето ще ви даде и светлина и топлина, а вашата вощеница ще ви даде само малко светлинка. Вощеницата ти ли я направи? – Пчелите я направиха. Ти взе малко восък от пчелите, направи тази вощеница и казваш: Да е жива вощеницата ми! Че как може да е жива вощеницата ти? Да съм жив аз! – Да. Да са живи децата ми; да са живи приятелите ми; да е жив българският народ; да са живи англичаните, французите; да са живи всички народи; да са живи всички добри хора на земята; да са живи всички учени хора; да са живи всички хора, които вършат волята Божия! „Хауш-бън-зут“! Е, какво разбрахте? Не мога да ви го преведа. Пък и няма защо да ви го превеждам.

Когато ние ви говорим за Христа, подразбираме проявлението на великия живот в света, който сега се влива и повдига човешките души от падналото състояние, в което се намират; разкрива в тях съзнанието и дава подтик към нов, истински живот. В цялата сегашна

култура има едно разнебитване, едно пресяване. Ние се страхуваме от това, но то не е страшно. Туй разнебитване се дължи на онзи велик живот, който сега се проявява и пречиства всичко. И ние трябва да се радваме за всичко, което става в света. Ние не се радваме за страданията на хората, но за онова великото, което се върши. Аз не се радвам когато пекат някого, но се радвам, че в него става печене, сцепление на частиците, и от него ще се направи един красив съд. Аз се радвам на онзи, който разсъждава хубаво, че ще стане един велик човек, с когото ще можеш да размениш две думи. Радвам се на една искрена душа, защото в нея има една свещена мисъл, едно свещено желание, на което ти можеш да разчиташ.

Свещеният, Божественият живот изисква от нас да бъдем верни. На кого? – Вярност към Бога! Ще преведа тия думи „Вярност към Бога“ – Вярност към великия, безграничния живот, който дава всичките блага. Под думата „Бог“ хората разбират нещо физическо, външно. Не е така.

Ще ви приведа един пример, за да хвърля малко светлина върху предмета. Често, малките неща в света стават причина да ни спъват в нашия вървеж. Вилмор, туй било псевдонимът на един писател, работил цели 20 години върху една своя научна теза. При него постоянно била дъщеря му Мария Блю. Той обичал дъщеря си, имал доверие в нея. Всички свои ръкописи заключвал, и ключът давал на дъщеря си да пази. При него често идвал един от учениците му, Симон Бели, който се влюбил в дъщерята Мария Блю, и един ден ѝ казва: „Ако ти действително ме любиш, ще ми направиш една услуга – ще ми дадеш тайно един от ръкописите на баща си, без да знае той това нещо. Аз ще го прочета само, надявам се той да хвърли светлина в моя ум върху известни въпроси.“ Тя се замисля и казва: „Не мога да направя това“ „Ама ти не ме обичаш тогава!“ – Обичам те. „Нали любовта казва, че трябва да се жертваме?“ Най-после тя се съгласява, дава му един от ръкописите. Ако ние се жертваме за един, за двама души, това любов ли е? – Не е любов. Това е една слабост, както у

всички хора. Този ученик Симон Бели взима ръкописа, напечатва го в едно видно списание, като свое произведение и се подписва под него. Вилмар вижда напечатано своето произведение, подписано от едикой си автор и веднага един удар в сърцето го парализира. Питам сега: Дъщерята постъпи ли разумно? – Не. Този ученик постъпи ли благородно? – Не. Ние сме от тези „симоновци", които, като вземем Божественото, веднага слагаме името си, изнесем го като свое. Каквото напишем, подпишем се отдолу, казваме: Това съм аз! Туй, което ти си написал, туй, което ти си открил, е на Вилмар, не е твое – велики сили от природата са работили върху него. Затуй, когато напишеш нещо, не слагай името си. Когато дойде Христос, сложи ли си името някъде? – Никъде. Сега, разбира се, аз не засягам писателите, но казвам: Вие хората, които имате живота, считате, че този живот е ваш, слагате си името под него и казвате, че имате право да разполагате с този живот тъй, както разбирате – Не! Великото, благородното у нас изисква да употребим живота си за туй, за което сме предназначени. Всеки може да развие мощните сили в себе си. Спасението на човека е вътре в него, да развие вътрешните си сили. Щом се спаси един човек, веднага идва отзвук и у всички други души. Щом ти повярваш в Божественото, което е в твоя живот, всички други души са разтворени и се притичват да ти помогнат – обичат те. Всички трябва да вярваме в Божественото. Щом повярваме, това значи да създадем единство в живота, да си подадем ръка един на друг. Това значи, да приложим методите, начините за постигане на Божественото в нас.

Първото нещо, което ви предстои е следното: Всеки един от вас трябва да се запита: Дал ли е ход на Божественото в себе си, развил ли го е? Ти четеш някой писател, но забравяш че и ти сам имаш нещо Божествено в себе си – твоята душа, на която не си дал възможност да се прояви. Ти взимаш една роза, радваш ѝ се, усещаш нейния мирис, доволен си от аромата ѝ. Кажи си: Не трябва ли и аз, като нея, да цъфна, да придобия този аромат? Дойде ли пролет – всички ние

трябва да цъфнем! Второто положение: всички ние трябва да завържем! Третото положение: всички ние трябва да узреем! И, когато дойде господарят, този великият, мощният, който е вложил великия живот в нас, от плода ни трябва да познае, че действително ние сме работили с онези методи, с онези сили, с които Той ни е надарил. Казвам: Няма нищо по-хубаво в света от това, тайно в душата си да бъдеш верен на Бога. И за Бога се казва, че Той е Истинен и Верен във всички свои постъпки. Следователно, нека всички сложим в ума си мисълта, да бъдем истинни и верни на този първичен живот, който е вложил всичко в нас, за да се прояви Божественото и да се освободим от сегашните несгоди в живота. Този е пътя, по който народите, индивидите и душите ще могат да извоюват своята бъдеща свобода. Това е Божественият живот.

И казва стихът: „Тръст смазана няма да пречупи". То значи, че и най-слабите хора няма да бъдат пречупени, няма да бъдат смазани, но Бог ще ги повдигне.

„И от лен свещило замъждяло няма да угаси, докогато изведе съда в победа". То значи, че умовете и на слабите няма да угаси. Слабите ще станат силни, и тези малките свещици ще се разгорят. Един ден, всеки от вас ще приеме своето наследство, останало от световете. Засега, обаче, вие ще държите тук на земята изпита си. Ще минете през пещта и щом издържите последния си изпит, ще ви преведат през онова място, да вземете своето наследство. И казва Писанието: „Ние сме сънаследници с Христа". Щом си сънаследник, ще вземеш нещо, ще видиш славата Божия, която се е крила. Тогава ще разбереш, защо си дошъл на земята, защо си ходил тук-там, защо са страданията, защо са противоречията и тогава ще кажеш: Великият живот има велик смисъл! Животът е за необикновените хора, смъртта – за обикновените. Необикновеният живот е за великите души, за силните души, за благородните души, които жертват всичко. Целият свят сега се нуждае от тия души. Вие, които сте призвани, няма какво да чакате; всички сте богати. Като се върнете у дома си, отворете

касите си. Вие казвате: Чакайте, ние сме сиромаси. Не сте сиромаси. Сега всеки ще подпише един чек, ще каже: Това давам за Господа! Под „даване“, разбирам не материално, но духовно.

И тъй, нека съдействаме да се проявят и развият в нашия живот всички велики желания и мисли, които са вложени в нашата душа. И Бог, като види нашите желания и мисли, ще слезе отгоре, тъй както слънчевите лъчи слизат върху цветята, и ние ще възрастнем, ще дадем своето благоухание. И тогава ние и Бог, който е свързан с нас, ще завършим работата, която ни е дадена на земята. После, Той ще ни даде друга работа, която ще бъде за Неговото Царство.

Беседа, държана от Учителя на 18 януари 1925 г. в гр. София.

КОЙТО ИСКА СЛАВАТА

Който говори от самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводил, Той е истински, и няма неправда в Него. (Иоана 7:18)

В света трябва да съществува една мярка. Математиците имат такава мярка. Тя е единицата. Техният аршин е мярката, с която започват. Отнемете на математиците единицата, и математиката сама по себе си пада. В геометрията единицата е точката. За да се проектират нещата, трябва да има проекция. Изобщо, всички науки си имат известни максими, известни единици мерки. Изкуствата също си имат мярка. И човешките постъпки си имат мярка, макар че ние сме изгубили всички тия мерки. Съвременните моралисти още не са установили една неизменна мярка за морала. Например, туй, което е морално за индусите, не е морално за европейците; и туй, което е морално за европейците, не е морално за индусите. Има някакво различие в морала. Това нещо някои обясняват с културата на хората. Казват: по-високо културните хора. Добре, ако вземем една култура в този висок смисъл, не култура като нашата, която има толкова недъзи, питам: В какво седи тази култура по-високо? Ние можем да кажем за някоя култура, че е висока; можем да кажем за някого, че има висок морал, обаче моралът трябва да бъде неизменен, съвършен, а не ту един, ту друг – всеки ден да се мени. Значи, в живата природа съществуват такива норми, които всеки жив човек трябва да знае. Незнанието не ни избавя от отговорности, не ни избавя и от последствията на страданията. От какво произтичат страданията в света? Ние определяме: всички страдания произтичат от изгубването на тези норми. Съвременните учени хора, например, когато разискват закона за наследствеността; или индусите, които разискват закона за

прераждането; или египтяните, които са разисквали закона за преселението на душите, това са все закони, които съществуват в природата, не са някаква теория. Туй, че в живота има някакви противоречия, то е друг въпрос. Туй пък, че душата странства, това е факт; че душата се облича в разни форми, това е факт; че душата наследява качествата на тези форми, това е факт. Следователно, тези факти може да се обяснят по един или по друг начин. Ако ние искрено търсим Истината, тия факти можем да разрешим правилно; ако не сме заинтересувани, не можем да ги разрешим. Значи, в съвременния свят съществуват две мерки – на търговски език казано – съществуват две фактури. В моралния свят едната мярка съществува вътре в нас, тя е за нас лично, а другата мярка съществува за окръжаващите. За всички животни, които са под нас, ние имаме една мярка, а за самите нас – друга мярка. Щом ни сполети някое нещастие, казваме: Как тъй Бог да не обърне внимание на нас, как е допуснал да боледуваме? Някой казва: Как тъй аз да изгубя имането си? Как тъй да ми изгори къщата? Все този философски въпрос поставяме. Но, когато аз чуя, че в някой двор някоя кокошка се оплаква, плаче, търси някой да я спаси, казваме: Е, това е друг въпрос. Тази кокошка е отлична, много хубава е, тя трябва да умре! Защо? – За да се нахранят хората. Сега, според същия морал, да допуснем, че хората са също такива същества, които разсъждават, чувстват, мислят и живеят в такива курници. Това е предположение, вмъкнати идеи между другите, но допускам го за сравнение, за изяснение на мисълта си. Един ден, някои същества, по-висши от вас, дават си някакво угощение и казват: За това наше угощение, някоя от кокошките в този курник трябва да умре! Вие веднага казвате: Ама как е възможно, тези същества да си позволяват това нещо? Нали са разумни същества те? Ами и вие нали сте разумни същества, как си позволявате да изяждате кокошките, да ги вадите от техния курник? Да, но те са кокошки! Ами вие пък сте човек! Това са разсъждения, които се зараждат от вашата лична мярка. Ако в света съществува Бог,

ако съществува Божията Правда, ако съществува Божествена мярка за нещата, всички противоречия в живота трябва да изчезнат. Божественият закон еднакво има предвид всички живи същества. Ще ми възразите, че в живота има много мъчнотии. Да оставим настрана мъчнотиите, ние сами ги създаваме; те в природата не съществуват, отпосле са дошли. Мъчнотиите не влизат в нашите разсъждения.

Христос казва: „Който говори от самосебе си, иска своята си слава; а който иска славата на Оногози, който го е проводил, той е истински, и няма неправда в него." Онзи, който търси славата на Оногози, който го е изпратил, който му е дал ума, сърцето и живота, той е истински. Някои мислят, че човекът е много нещо, че той е създаден по образ и подобие Божие, че той има големи привилегии в света. Че има големи привилегии, с това съм съгласен, но има и големи задължения. Че има големи дарби, и с това съм съгласен, но има и големи отговорности. Питам ви сега: Какъв е човешкият морал? Аз ще направя едно малко сравнение. Мислите ли вие, че с една вощена свещ, или с една електрическа лампа, с които си служите, ще може да виждате чак до Марс, Сатурн или Юпитер? – Няма да можете. Вашата свещ на 10 км. едва ли ще бъде забелязана. Щом е така, защо ѝ давате такова преимущество? Друг е въпросът за слънцето. Слънцето е видимо не само за нашата планета, от светлината му се ползваме не само ние, но и всички други, по-разумни същества от нас, които със своите усъвършенствани телескопи по някой път ни наблюдават, как се движим, как живеем на земята. Те сега виждат, че тук, в София, в този салон има събрани хора, които разискват някакви философски въпроси, но не могат да чуят, какво се говори, защото не се интересуват. Аз не ви казвам да вярвате непременно в това, може да е така, може и да не е така, но питам: Всички онези вярвания, които вие сте наследили, на какво почиват? – Безспорно те почиват на един велик закон. Ние, съвременните хора, обаче, сме паднали толкова дълбоко в материята, мислим, че материалният живот е истинският живот. Ние разчитаме на видимото, на осезаемото, но то е

съвършено преходно. Ние отдаваме на материалния живот голяма тежест. Умът, сърцето ни, всичко у нас е ангажирано все с дреболии от този живот. Рядко ще се намери нещо по-високо, което да занимава нашия ум, нашето сърце. Ако един ясновидец би погледнал в ума на някой съвременен човек, той ще види дрехи, обуща, рокли, яденета, кревати, интриги, бой с жена му, но едва ли би намерил някоя светла идея. Някой път хората казват за някого: Този човек е идеалист. Дайте 100,000 лева на двама идеалисти да си ги разделят, ще видите, колко са идеалисти! Веднага ще се яви спор за тия пари. Защо? Ние мислим, че в имането е всичко. Да, трябва да имаме, но какво? Под имане, аз не подразбирам да имаме пари. Парите са последствие на човешкия ум. Тогава какво трябва да имаме? Имущество ли? – Не. Живот трябва да имаме. Имуществото е последствие на живота. Тази пръст, този чернозем, който имаме, е последствие на живота. Тези форми са образувани от самия живот. Следователно, в основата на живота седи животворният Божествен Дух, който сформира нещата тъй, както е Нему угодно. Ако има едно същество, което може да сформира нещата в живота, да ги изменя, да ги допълва, то е именно този Божествен Дух, от който е произлязъл първоначално живота; от този живот пък е произлязъл човешкият ум.

И тъй, за да разбираме истинския смисъл на живота, за да го направим щастлив, за да внесем великия морал в него, трябва да разбираме великите Божии закони. Само тогава ще могат да се развият тези скрити дарби, скрити заложби, тия потенциални сили в човешката душа. Ако ви вкарам в една съвременна европейска лаборатория, в която всички елементи са наредени в около 10–20,000 малки шишенца, и ви накарам да ги побутате, как мислите, какво ще бъде вашето състояние след като излезете от тази лаборатория? Ако хванете едно шишенце пълно с азотна киселина и го подържите малко, тя ще ви предаде до известна степен своята сила, своите качества. Ако похванете едно шишенце със сярна киселина, и тя ще ви предаде своите качества. Тъй щото, всички вещи, с които ние,

съвременните хора, се занимаваме, упражняват известно влияние върху нас. И за в бъдеще, ако искаме да въведем едно нормално възпитание в света, когато се създава едно училище, ще трябва да се повикат най-добрите хора, най-добрите майстори да направят училището, чиновете, масите, всички пособия. Като казвам, че трябва да се извикат най-добрите майстори, не разбирам майстори на изкуството, но подразбирам добрите хора, които, като работят, да не си кажат една лоша дума помежду. После тетрадките, книгите, всички училищни принадлежности, трябва да бъдат направени от незаинтересовани хора, които да са напълно безкористни. Хората казват: Е, столовете, масите, може да ги прави кой и да е. Да, досега те са правени все от кой и да е, но виждаме, какво възпитание имаме. После, искате да си направите една хубава къща. Извикайте за това нещо не само най-добрите майстори по изкуство, но и най-добрите по характер, по естество, та като градят вашата къща, да не си кажат нито една лоша дума. Иначе, вие може да имате някоя хубава, хигиенична къща, но тя ще бъде пропита от лошите неразположения на работниците, около която те са изпили до 100-тина кг. бира, 50 кг. вино и ракия, и тази отровена кръв на работниците е влязла, чрез енергията им, в камъните. По такъв начин вие никога не ще може да се освободите от лошите влияния на тази къща. Вие може да учите какъвто морал искате, но от лошите влияния няма да се освободите. Днес ви учат, че трябва да вярвате в Бога, но как да приложите тази вяра, как да подобрите живота си, нищо не ви казват. Чудни са съвременните хора в своите разсъждения! Ако аз дам на най-добрата си предачка най-лошата вълна, то, колкото и да е изкусна тя, не ще може да изпреде лошата вълна – нищо няма да стане от нея. Мислите ли, че ако дадете на най-великия виртуоз една дъска с четири струни, та той ще може на тази дъска да изсвири 7-ата, или 9-ата симфония на Бетховен? Каква симфония ще може да ви изсвири? – То ще бъде симфония на счупената дъска. Мислите ли, че ние, съвременните хора, с тия хилави тела ще можем да се занимаваме с велики работи?

Някой казва: Аз искам да проникна в тайните на природата искам да се занимавам с окултна наука. Казвам: Че как мислиш ти, с тази счупена дъска ще можеш ли да изпълниш тези велики работи, тази велика симфония? Някой казва: Е, аз имам здраво тяло. Добре, ако е само в здравото тяло, защо воловете не се занимават с нещо по-велико, защо не са културни като нас? Защо слоновете, птиците, мравките, които също са здрави, не са културни? – Ограничени са техните форми. Има едно съчетание на сили в тях, което не им позволява да се развиват. Съвременните химици още не са дошли до истинската наука, да изучават материята. Тази материя, която те изучават още не е самата материя. Това е само проекция на материята, но не е още истинската материя. Сила и материя, това са въпроси, които се разискват между учените, но учените още не изучават силата. Тази сила, която те изучават е само проекция на истинската сила, която се проявява. И самият живот, който се изучава, не е още истинският живот. Той е само проекция на онзи истински живот в природата. И с тези проекции, които изучаваме, ние мислим, че имаме същността на нещата, същността на материята. Някой казва: Какво нещо е материята? – Тя е една проекция, тя е като леда, по който зимно време можеш да минеш, а лятно време не можеш. Защо зимно време можеш да минеш? – Зимно време има условия за леда, а лятно време няма. Някои казват: Аз мога да направя, каквото искам. Не можеш да правиш, каквото искаш. Всяко нещо трябва да се прави навреме. Ако онзи бивол ляга лятно време в локвата, това е отлично за него, той се брани от мухите. Мислите ли, че, ако зимно време легне в локвата и излезе от там, ще му бъде приятно? Чудни са хората, като казват: Как, защо да не вляза в локвата! Казваме: Да, лятно време за бивола е добре да влезе в локвата, но зимно време кракът му няма да стъпи в локвата. Ако влезе главата му ще пати. Някои питат: Защо не трябва да грешим? – Зимно време е. Който стъпи в локвата, ще изгуби всички проекции на живота си. Казва някой: Е, докажи! Ела да ти докажа! Всеки ден, като бие камбаната,

какво показва това? – Че един ден и твоята камбана ще бие, че и твоята проекция на живота се развалила. Ами тогава, къде е същността на живота къде са Иван, Петър, Стоян, къде е образът им? Гледам, от него останали глава, кости, но всичко това е празна работа. Това ли беше Иван? Не, ние от сега нататък трябва да проучваме истинския живот. И дотогава, докато ние разсъждаваме от самосебе си, дотогава, докато търсим своята слава в света, ще имаме такава култура, като сегашната: навсякъде между хората ще има съмнения. Прави са те, но казвам: Невъзможните неща за слона са възможни неща за мишките и за птиците. Един слаб мост, през който не е възможно да мине слон, понеже ще се строши, по този мост могат да минат хиляди мишки. Някой казва: Еди-кой си прави това, и аз мога да го направя. Не, той е мишка, за него не е забранено да минава по този мост. Той може да мине през този мост колкото пъти иска, но ти си слон, за тебе не е позволено да минаваш през този слаб мост. Тъй щото ние, съвременните хора, се различаваме един от друг. Всеки човек има известен кръг на своята деятелност; за всеки човек има известни ограничения, които природата е наложила; всеки човек, от свое гледище, трябва да размисли, как да употреби разумно живота си. Всеки трябва да се определи, своята слава ли търси, или славата на Оногози, който го е проводил.

Сега, ако ви зададат въпроса, откъде сте дошли? – Ще кажете: Не знаем, навярно от живота. Някои питат: Къде е животът? – Общият живот прониква цялата природа, той е едно велико течение, скрито вътре в природата, но истинският живот е достъпен само за високо културните, за високо разумните същества. Някои питат: Ами какво нещо е смъртта? Аз мога да ви обясня смъртта, умирането, само чрез закона на аналогията, т.е. чрез закона на сравнението. Когато една рекичка трябва да мине през пустинята, където топлината е силна, тази малка река не може да достигне до своето предназначение, защото част от водата ѝ се изпарява, а част от водата ѝ се просмуква от почвата. Следователно, много хора, на които животът протича, т.е.

не може да достигне до великия живот, до великото море, умират; а онези, великите хора, на които животът има изобилно притоци, пристигат. И всеки човек, който иска да се повдигне, трябва да изучи този велик закон в себе си, да знае: познава ли Оногози, който го е пратил на земята. Някой от вас ще каже: Трябва да има някой, който да ни научи. Всички ви учат, че преди 2000 години е дошъл Христос, но я запитайте този, който учи за Бога, дали има едно положително верую? – Не, той няма едно положително верую. Я запитайте този, който има една положителна връзка с Бога дали може да ви каже нещо за тази реалност, дали може да ви докаже, че действително е свързан с Бога? Има мнозина вярващи, които имат тази опитност; има други, които са на път да я добият, но тази опитност се добива чрез големи жертви. Ние, при сегашното си състояние, не можем да добием тази истина. Тъй както сме сега в живота, ние мислим, че за да се домогнем до тази велика Истина, трябва да се лишим, да се откажем от благата на живота. Това не е вярно. Ако се домогнем до тази велика Истина, животът ни ще се осмисли, защото ще придобием и Любовта, а Любовта е, която осмисля нещата. Забележете, има един велик закон в Любовта: онзи, който ви обича и когото вие обичате, ще се радва на малките неща, който му давате. Онзи, който те обича, може да ти даде една малка семка, и ти ще се радваш на тази семка, защото от нея ще излезе нещо велико. Само Любовта може от малките неща да прави велики работи. Като посадиш тази семка, след година от нея ще излезе цяло дърво. Великите неща вън от Любовта постоянно се смаляват, разрушават и в края на краищата, нищо не остава от тях. Когато нямаме Любовта в себе си, за нас великите неща постоянно се смаляват, а когато имаме Любовта, от този малък живот се образуват великите, Божествените работи, и тогава идват великите блага, великата хармония в живота. Всичко това трябва да се опита.

Миналата седмица ви говорих, че мнозина, искат да говорят за Истината, като за нещо външно, обективно. Истината обективно не

може да се проучва. И Любовта обективно не може да се проучва. И Мъдростта обективно не може да се проучва. Туй, което ти можеш да обхванеш не е Истина, то е само един факт. Истината е извън нашия ум. Любовта също е извън нашия ум. Истината по някой път хвърля своите проекции в ума, и умът по косвен начин може да я проучва. Мъдростта хвърля своите проекции отвътре навън, т.е. към външния свят. Какви са тези проекции? Когато Любовта дойде у нас, веднага ние се разширяваме, ставаме великани. Когато Любовта изчезне, ние ставаме дребнички, като мушици. Когато Мъдростта проектира своите проекции в нашия ум, ние ставаме велики, у нас се явява един велик замах и казваме: Велико е това учение! Щом, обаче, Мъдростта се оттегли, ние ставаме обикновени, малки, дребни. Когато Истината внесе своите проекции в човешката душа, човек става силен, като Христа, може да жертва живота си за другите, за цялото човечество. Щом Истината оттегли проекцията си от човешката душа, ние имаме един тип като Юда, който върши престъпления и после отива да се самоубива. Значи имаме два типа в света: Юда, който търсеше своята слава и мислеше само за себе си; и Христос, който търсеше славата на Онзи, Който Го е проводил. И двамата умряха. Христос умря по-рано, но възкръсна. Юда умря по-после, но не можа да възкръсне. И единият се размножи, и другият се размножи. Последователите на Юда днес не са малко. Казвате: А, последователи на Юда! Ами че последователи са! Навсякъде има последователи на Юда. Следователно, между тези два принципа, които виждаме в учението на Юда, и в учението на Христа, има една велика борба, която ние трябва да завършим. Някои казват: Е, какво ще се говори за учението на Юда? Нека се запитаме, свободни ли сме от влиянията, от недъзите на Юда? Когато бръкнем в кесията на някого, когато отнемеш живота му, имането му, когато го обезчестиш, когато отнемеш всичкото му целомъдрие, това не е ли учението на Юда? Когато внесеш онези велики, дълбоки качества в душата на човека, когато внесеш онова чувство на самопожертване, на себеотрицание в живота на човека, да

бъде той готов да жертва здраве, сили и живот за другите, не е ли това учението на Христа? Ние казваме: Ето един човек, който не разбира живота! Според нас, въшката, която се качва на главата ми, нищо не работи и живее на моята сметка, е много културна! Тя казва: Нека този човек работи заради мене. Аз ще си смуча, ще ям готовата храна. Не, в това няма никаква култура! Аз говоря сега за духовните хора. Ние трябва да се отърсим от учението на Юда, от туй криво разбиране. Какво представлява Юда? – Той е само един символ. Който говори за себе си, търси своята слава.

И тъй, всички ние, за да се разберем като хора, като братя, трябва да турим принципа, учението на Юда долу на опашката, а принципа учението на Христа, Божественото в нас – трябва да турим на първо място, трябва да го поощряваме. Такива хора аз похвалвам. Какви хора? – Бедните. Аз не говоря за тия бедни хора, който по наследство, кармически са наследили пороците на своите деди и прадеди. Аз не съм съгласен с тях. Аз говоря за онези бедни хора, за онези разумни хора, които доброволно са пожертвали своите богатства, доброволно са станали бедни. Те могат да бъдат богати, имат изкуството за това. Те могат да станат и художници, и музиканти, но те са пожертвали всичко: своя живот, своите богатства – и то всичко даром. Тия хора аз наричам възпитатели, учители на човечеството. Ще дойде ден, когато великите музиканти, великите художници ще бъдат Учители на човечеството. А сега, за да дойде един музикант да свири, трябва да му се плати. Казвате: Е, такива са условията! Да, такива са условията на живота, но кои условия? – Общите условия, учението на Юда е такова. Турците казват: Който дава пари, който си плаща, слуша великия виртуоз, а който не плаща, седи отвън, нищо не може да чуе. Но аз казвам: Има изключения от това! Зная за един велик виртуоз в Европа, който един ден, след като излизал от един концерт, минавал покрай едно бедно момиченце, куцичко и като погледнал в очите му, прочел някакво особено желание. Пита го: Защо седиш тука? – Исках да вляза в салона да послушам, но нямах пари. Той се трогва от това и

го запитва за адреса му. Момиченцето си дава адреса и се оттегля. Една вечер този велик виртуоз взима цигулката си и отива в дома на момиченцето да му посвири даром. След като свири, той казва: Това беше най-щастливият момент в моя живот. Това беше най-хубавият концерт, който съм дал някога в живота си. Защо? Защото това малко момиченце разбрало неговото свирене с душата си. И той свирел с душа. А сегашните виртуози – дойде някой, даде концерт, през всичкото време следи, дали публиката ще хареса свиренето му. Той знае, че ако публиката не хареса свиренето му, втори път няма да дойде. И той свири, прави усилия. Защо? – За да дойде публиката и втори път. Онзи пък, който свири безкористно, който изпълнява Божествения принцип, за него не важи, кой ще дойде. Тук не важи количеството, а качеството. Ние, съвременните хора, съдим за едно учение по хората, които го следват, дали учени хора го следват, или прости. Аз бих желал всички онези учени хора, всички онези благородни хора, всички онези сиромаси, които са пожертвали своите богатства, своя живот, да следват това учение. Аз ще имам всичкото почитание към тях. Бих желал всички онези благородни свещеници, всички проповедници, да излязат на сцената. Някои казват, че времето щяло да подобри нещата. Времето отдавна е дошло. Питам: Преди хиляди години, когато дойде туй благоприятно време, кой го използва? – Овцете го използваха. Защо не го използваха вълците? – Има си причини за това. Ние, съвременните хора, защо не използваме това учение сега? Всеки ще се оправдае, ще каже: Трябва да се осигуря. Ако си чиновник, имаш 1000 лв. месечна заплата, ще искаш 2,000 или 3,000 лева. Какво от това? Допуснете, че имате 100,000 лв. Осигурихте ли се? Не, ни най-малко не се осигурихте. Вие се заблуждавате. Нима ако ме затворят в някой затвор да лежа една година или десет години, та е все едно и също нещо? Не, материалните блага в този свят само ще усилят страданията ви. Животът ви от единия до другия край ще бъде само разочарования. Аз бих желал да срещна един човек, на когото животът да не е пълен с

разочарования. Ние живеем един чисто търговски живот. Майките и бащите днес са търговци в домовете си. Те отглеждат децата си, продават дъщерите и синовете си на някой богат момък или мома, без да мислят дали са добри, или не и спокойно си заминават за онзи свят. Питам: Къде са вашите родители? – На онзи свят. Имате ли съобщение от онзи свят? – Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме съобщения. Не, ние още сега можем да имаме съобщения с невидимия свят. Невидимият свят е направил вече своята последна инсталация. Ние можем да направим това съобщение. Днес науката е успяла да постигне чрез безжичния телефон да се съобщават хората от Париж до Лондон. По същия начин можем да направим съобщения и ние с невидимия свят и да чуем, какво се говори там. Само че за всичко това трябва да имаме специално разположение на духа. Ще кажете: Докажи това! Сега не може да се докаже. Дълги доказателства се изискват, за да се докаже всичко това. Когато вие ми говорите, че хората от Париж могат да се съобщават с тия от Лондон, и аз бих ви казал: Докажете! Има един закон, обаче според който, ако развиете в себе си ясновидството, то, когато ви говоря Истината, ще видите, че от мене излиза един прекрасен син цвят, който с нищо не може да се сравни. После ще забележите, че от мене излиза един прекрасен бледожълт цвят. По всичко това вие ще разберете, че аз ви говоря Истината. Ако ви лъжа, вие ще забележите, че от моята душа излиза една тъмнина, заобиколен съм с един мрак. Ще кажете: Как да познаваме, кой ни говори Истината, и кой не? – Ние виждаме нещата. От сега нататък ще ходим с виждане. – Само разумният човек ходи с виждане. Той знае как да насочи своя поглед, за да произведе тази светлина.

Ние сега отлагаме, казваме: Времето още не е дошло. Като дойде Христос, Той ще ни научи. Що е Христос в света? – Той е Любовта. Всеки ден Любовта хлопа на вашите сърца. Ако вие изгубите този момент, ще чакате още няколко милиона години, докато дойдат други благоприятни условия. Това са вълни. Аз няма да се спирам да

говоря за тези вътрешни връзки, които съществуват между една и друга вълна на битието, които обхващат хората и ги водят във вечността, т.е. не във вечността, но ги повдигат от една степен в друга и разширяват тяхното съзнание.

Христос казва: „Онзи, който търси славата“. На кого? – На Онзи, Който го е пратил. Питам: Защо ние да не можем да възприемем този общ живот? Този общ велик живот няма да обезсмисли нашия индивидуален живот. Напротив, ще го осмисли. Той ще бъде един приток вътре в нас. Когато Божественото дойде у нас, то ще обнови живота ни, ще ни създаде един организъм с органи много по-приспособени за живот и дейност, отколкото са сегашните. В сегашното ни положение ние се намираме в колебание и в двоумение, откъде да започнем. Днес от запад, от Англия, от Америка много американци, много англичани отиват в Индия да изучават Истината. Обаче най-видните адепти от Индия са убедени, че те са дошли до края в познаването на Истината, затова очакват от другаде да узнаят нещо повече за Истината. Сами те я търсят. Европейците я търсят в Индия, а индийците я търсят в Европа. А тук, всеки се сили да отиде в Индия. Добре, идете там, посетете храмовете им. Всичко ще намерите – разни учения, теории, но туй същинското, за което душата ви копнее, към което умът ви се стреми, няма да намерите. Истината, която вие търсите, може да придобиете само при едно условие, а именно: човек трябва да научи великия закон, според който при удобен случай да излиза из тялото си и да се пренася в един далечен свят; там, след като научи Истината, ще се върне отново на земята, за да я познае. Сега някои привеждат този стих от Евангелието, дето Христос взел двама от своите ученици и ги завел на планината. Казвате: На високо място ги заведе Христос. Че колко високо беше това място? Ние знаем високите места на Палестина. Да, на много високо място ги изведе Христос! То не беше височина 10 км., не беше и 20 км., не беше и 100 км., то беше много високо място! Ще каже някой: Това нещо не съответства с разказа в Евангелието. Един човек

на земята не може да светне. На друго място светва. Там, на планината се явили Илия и Мойсей и се разговаряли с Христа. След този разговор, Христос, с двамата си ученици се върна назад. Следователно, ние трябва идейно да се повдигнем. Човек трябва да излезе извън себе си. Тези опити са правили мнозина. Някои хора, като излязат вън от себе си, не искат да се върнат назад, затова не ги пускат. Днес хората не са достатъчно честни. Ние сме пратени на земята като в затвор, наказани сме. Понеже нашите пазители отговарят за нас, то за да ни заставят да стоим тук, не искат да ни пуснат да излезем извън тялото си. Ако сме достатъчно честни, някой път биха ни пуснали да излезем за малко от този затвор и пак да се върнем. Индусите казват, че ние сме дошли на земята в този затвор, за да ликвидираме със своята карма. Аз пък казвам: Ние сме изпратени на земята от невидимия свят, за да научим някои уроци, да свършим училището. Докато не свършим училището, няма да ни пускат в другия свят като неканени гости само за беля на своите майки и бащи. Казва Христос: „Който търси славата на Онзи, който го е пратил, Той е истински“. Този жар, да търсите славата Божия, трябва да се зароди в душата ви. Туй желание трябва да стане непреодолимо. И сега, като ви говоря за Господа, ще кажете: Е, пак се говори за този Господ, Който разваля света. Има наистина един Господ, който разваля света, но аз не ви проповядвам за него. Аз ви проповядвам за този Господ, Който е направил света. Седалището на онзи Господ, който разваля света, е човешкият търбух, а седалището на този Господ, Който е направил света е на друго място – то е в човешката душа, в човешкия дух. Тия хора, в душата, в духа на които живее Бог, това са онези велики хора, това са гении, Учители на човечеството, които са дали най-високото проявление в музиката, в поезията, в изкуството – изобщо във всички направления. Това са души, които подтикват човечеството напред. Те са имали опитността да излизат от тялото си. Следователно, вие, които ме слушате и за вас не е изключена възможността да имате същата опитност. Вие казвате: По

благодат не може ли? – Не може. Проекциите само стават по благодат. В Любовта има един велик закон, той е следният: по някой път тя сама се разкрива, но само на онези, които могат да я възприемат и да се ползват от нея. За да ви се разкрие Любовта, трябва да преминете няколко закона: закона на жертвата и закона на самоотричането. Вие казвате някому: Раздай имането си! Как имането си! Е, напусни жена си и децата си! Как, да напусна жена си и децата си! Значи, страх ви е. Та ти с жена ли се роди? – Сам се роди. И жена ти, и децата ти сами се родиха. С това аз не подронвам семейния живот, но казвам, че вие имате криво разбиране за семейния живот. Докато семейният живот е поставен в една правилна насока, има смисъл, но ако не се постави на правилни начала, докато не излезе от затвора, той представлява цял ад. Съвременните хора казват: Който иска да поумнее, нека се ожени. Аз пък казвам обратното: Който е глупав, да се не жени; който е умен, нека се жени. Питам: Ако глупавите хора се женят, какви деца ще родят? Ако се женят умните хора, какви деца ще родят? Ако трябва да се женят хората, според мене, трябва да се женят най-умните, най-учените, най-възвишените, най-благородните мъже и жени. Те трябва да изпълнят този велик закон по най-разумен начин. И тогава тия хора няма да бъдат мъже и жени, те се съединяват с Бога и представляват образ и подобие Божие.

Та, казвам: Вие трябва да търсите Истината, която е вложена във вашата душа. Не ви убеждавам, но казвам, че тази Истина е много ценна за мене, а същевременно тя е ценна и за вас, като души. Словото Божие, което представлява тази велика Истина, се състои от безбройни семена, които, за да посадя, избирам специален метод. Този метод е следният: аз предварително проучвам почвата и като видя, че тия семенца не биха се развили в тази почва, не ги сея. Някой казва: Сей в тази почва! Не, в тази почва ще сея други семена, но тия ценните няма да сея. Най-ценните семена ще сея в най-хубавата почва. Казвам: Това учение е учение на свободата. Вие имате сърца, вие имате умове, вие имате души, вие имате духове – опитайте сами

тази велика Истина. Ако се съмнявате не пипайте, занимавайте се с други работи! Ще кажете: Времето още не е дошло. Не, онези от вас, които чуят първия зов, първото хлопане, както вашият приятел хлопа на вратата, не се излежавайте на леглото! Станете изведнъж и отворете! Така трябва да постъпи онзи, който очаква приятеля си; така трябва да постъпи онази приятелка, която очаква приятелката си. Сега вие ще направите една пермутация, ще кажете: Не може ли да се каже, че така трябва приятеля да очаква своята приятелка? – Не, такава пермутация не можем да направим. Защо? Чудни са хората, когато изнасят своите криви образи. Човек, който иска да се домогне до тази велика Истина, трябва да знае, какво нещо е животът; трябва да знае, какви трябва да бъдат отношенията му към Бога, и към хората; той не трябва да бъде нито мъж, нито жена. Той трябва да съедини тези два принципа в едно тяло, да няма никакви съблазни. Ще кажете: Ами в онзи свят няма ли жени? – Няма. Ами мъже? – И мъже няма. В онзи свят няма нито мъже, нито жени, там има благородни човеци, там има само души. Ще кажете: Ами какъв ще бъде тогава животът? Казва Писанието: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят“. Кое ухо, и кое око? – Очите и ушите на глупавите никога не са видели и чули това, което Господ е приготвил за тях. Но очите и ушите на разумните ще видят и чуят това, което е приготвено за великите души. Следователно, ние се намираме пред великата Истина на живота, и трябва да я търсим. Няма по-велико, по-мощно нещо в света от това, човек да намери Истината, да търси славата Божия! След като човек намери тази слава, всички неща в живота му ще се наредят по един хармоничен начин. Само така човек ще разбере Истината и ще се освободи веднъж завинаги от робството, в което се намира. И тогава той ще освободи не само себе си, но ще бъде в сила да освобождава и другите хора. Туй, което днес считаме за сила, това не е сила. Всеки се намира под едно вътрешно, морално робство. Всеки се страхува. От какво? – Че ще умре, а при това пак умира. Всеки се

страхува, че ще осиромашее, а при това, в края на краищата, всички осиромашаваме. И при това, знаете ли как? Често, у българите има един обичай, като им говориш, цъкат. Аз харесвам това цъкане. Какво означава то? – Учудване. Бре, чудна работа!

Та, казвам: Време е вече да отворим душите си, за да намерим туй което търсим: свобода, щастие, сила, любов, мъдрост, знание и ред други добродетели. Тогава ще ни се отвори тази велика завеса, да видим Славата Божия. Псалмопевецът казва: „Предпочел бих да прекарам един ден в Божиите дворове, отколкото хиляди години в шатъра на нечестието.“ Онзи, който търси своята слава, ще бъде роб на условията, а онзи, който търси Божията слава, ще бъде свободен.

Сега, всеки един от вас, нека се запита дълбоко в себе си: своята слава ли търси, или славата Божия; от себе си ли говори, или от Божие име? Някои казват: Мен ми говорят духовете. Не, не трябва духовете да ви говорят. Аз зная един само, който може да ни говори за света, а не мнозина. Когато ви говори един човек, той всъщност не е единица. Той е съставен от милиони, милиарди клетки, които взимат участие в говоренето. Когато той говори, всички тези милиарди клетки съсредоточават своята деятелност да изкажат разумното Слово, да изкажат великата Истина на това същество, което говори. И мозъчните клетки също съсредоточават своята деятелност да изкажат Истината на онзи, когото обичат, и който иска да я чуе. Когато Бог иска да каже своята Истина, всички разумни същества се съединяват като тези клетки, и изказват на човека туй, от което се нуждае.

И тъй, ние ще отворим умовете си, ще отворим сърцата си, ще отворим душите си, ще отворим духовете си за великото, за възвишеното. Тогава ще дойде Божественият Дух, който ще донесе свобода на човечеството. Кога ще стане това? – В онзи тържествен ден, когато и най-малките тайни на живота ще се разрешат. Тогава вие ще се наречете хора на великата нова култура, която се готви. В тази култура смърт няма да има, тя ще изчезне. Тогава ние ще бъдем

свободни, както са свободни онези наши напреднали братя, наречени ангели, архангели, херувими, серафими. Тия велики братя са произлезли все от човешката раса, но са живели при по-благоприятни условия, които използвали разумно. Вие не използвахте разумно условията, но днес тия велики братя правят усилия да ви покажат пътя, за да добиете тази свобода, която те имат, щом добиете тази свобода вие ще я дадете и на ония по-малки ваши братя, които я очакват.

И тъй, всички ще работим, докато общата свобода, общата Любов и общата Мъдрост обхванат цялото битие. Тогава всички ще хвалим Бога и ще живеем само в мир и Любов!

Беседа, държана от Учителя на 25 януари, 1925 г. в гр. София

АЗ ТЕ ПОЗНАХ

Отче праведни, светът не Те е познал, но аз Те познах; и те познаха, че Ти си ме проводил. (Иоана 17:25)

Прочетената глава представлява кратко извлечение от една дълга реч, която Христос държал между своите избрани ученици, които са разбирали вътрешния смисъл на учението.

„Да Те прослави и синът Ти". „Да Те прослави" – туй е само външната страна на стиха. Онзи, който не разбира добре нещата, ще разбере само материалната страна. „Синът", това означава вътрешното отношение, което съществува между човешкия и Божествения Дух.

„Както си Му дал власт над всяка плът". Думата „плът" подразбира нисшето, животинското у човека, или това, което не е организирано. „Власт има" – то значи: власт има да направи нещо, както и грънчарят има власт над калта, да направи нещо от нея.

„И Исуса Христа, когото Си проводил". Някои разбират външната страна на въпроса. Кое е хубавото в слънцето: неговите прями лъчи, или когато то дава своя образ в реките? – Разбира се, че неговите лъчи, а не образът му, който се отразява във водата. Топлината и светлината на слънцето, като влизат в нашето тяло, дават своята благодат, а образите, които идват отвън, спират тази работа.

„И Твоето Слово удържаха." Тук Христос изявява нещата в Божествения свят. Той подразбира всички хора, във всички епохи на миналото, на настоящето и на бъдещето, които се съединяват в едно.

„И всичко мое Твое е, и Твоето мое".

Някои се спират върху думите „мое и твое". Питам: Кой създаде местоименията аз, ти и той? Човешкият дух ги създаде. Като се каже

„аз, ти, той“, какво се разбира? – Един човек създаден в три лица, т.е. по три начина. „Аз“ – човекът, който мисли; „ти“ – човекът, който чувства; „той“ – човекът, който работи. Следователно, трите лица са съединени в едно. „Аз“ – главата; „ти“ – гърдите; „той“ – краката. Кой си ти? – Аз, който мисля; ти, който чувстваш; той, който диша. Той, третият е, който отива на нивата да работи, който свършва работата. Тук е всичката философия.

„Отче, праведний, светът не Те е познал, но аз Те познах, и те познаха, че Ти си ме проводил“.

В свещената книга има изречения, върху които може да се говори много. В свещената книга има и такива изречения, върху които пък може да се говори малко. Върху този последен стих може да се говори малко. Защо? Защото е един от съдържателните стихове и изисква повече време. Ако вие изисквате от някой художник да изрисува една планина, като „Хималаите“, той ще се намери в трудно положение. Най-първо трябва да определи своите важни точки, защото мащабът ѝ е голям. За малките работи всеки може да говори, то е лесна работа. Ако е да се нарисува една гарга, и малките деца могат да я нарисуват. Но я ги накарайте да нарисуват една голяма планина, няма да знаят, как и отгде да започнат. Колкото се отнася до гаргата, веднага ще я нарисуват.

„Светът не Те е познал“. Аз се спирам върху една от познатите точки. „Под познаване“ – аз разбирам проекцията. Някои питат: В какво седи познаването? – Само висшето, благородното, разумното в света може да се познава. Онези неща, които имат образ и подобие, са разумни. Нещата, телата или вещите, в които функционира живота, могат да се познаят. Те имат свои характерни качества.

И тъй, в какво седи познаването? Христос казва: „Във всичко познах, че Ти си ме проводил.“ Познаването е един вътрешен процес, а провождането е процес на движение. Значи, познаването подразбира учение, а провождането – излизане от този процес, отиване някъде. Къде? – В света. Интересно е по какво познаваме

хората? Например, всеки от вас казва: Аз познавам вълка, познавам змията, познавам жабата, познавам рибата. С какво ги познавате? – С вашите очи. Ако не бихте имали очи, туй познаване щеше да стане по друг начин. Наистина, вълкът има известна форма, но познаването на вълка по формата му, познаване ли е? Като изречем думата „вълк", казвате: Познавам вълка. Като изречем думата „човек", казвате: Познавам човека. В познаването има категории, степени. При познаването на вълка и на човека по форма, няма разлика. Туй е повърхностно познаване. Когато Христос употребява думата „познавам" то значи да познаваш, че един човек те люби, че е готов да се жертва за тебе във всичките условия на живота; да познаваш, че онзи учител е готов да ти даде всичкото си познание и да те тури в правия път. Това е истинско познаване. Следователно, законите на вътрешното познаване са различни от тия на външното познаване. Например, всички вие, които ме слушате тази сутрин, ще кажете: Ние познаваме този проповедник. Аз не отказвам това, но то не е дълбоко познаване. Вие ме познавате толкова, колкото познавате Витоша, колкото познавате Мусала, колкото познавате Дунава, колкото познавате Черно море, Великия или Тихия океан, или Индийския океан, колкото познавате слънцето, или месечината. Когато лансират една хубава идея за мене, или за когото и да е, казвате: Ние познаваме този човек. Ако кажат нещо лошо, казвате: Ние не познаваме този човек. Защо в първия случай го познавате? Защото чрез този човек се повдигате. Вие искате вашето познанство с този човек да е отблизо. Защо? – Туй познаване съдържа в себе си един вътрешен стремеж за материални блага. Когато имате приятел, който е забогатял, станал милионер и е добре разположен към вас, а вие нямате нито пет пари, тогава ходите при него, обикаляте го и казвате; той е отличен човек. Отгде го познавате? – Вие познавате само неговата кесия, неговата каса. Казвате: А, той е много благороден човек, като него друг няма. Защо? Защото ви посреща добре, угощава ви; заклал за вас някоя пуйка, някое прасенце, и вие се посъвземате,

радвате се. У вас като че се заражда закона на жертвата – готови сте да се жертвате за приятеля си. Но всичко това е само за касата му. Това, обаче, не е познаване. Ако туй е познаване, тогава аз зная, че и в животните има едно подобно познаване, което също почива на даване подаръци и тем подобни. Няма какво да ви привеждам специални случаи, но казвам, че много пъти и животните проявяват качества, каквито има у човека.

И тъй, Христос казва: „Аз те познах." Кого? – Той познава този първоначален източник на живота, познава Бога. А днес, съвременните хора, като чуят, че някой вярва в Бога, първото нещо, което ще помислят е, че този човек е смахнат – вярва в Бога. Казват: Да вярваш в Бога, това е попска работа. Чудни са хората, като казват, че това било попска работа! Питам: Поповете ли създадоха Бога? Тогава, ще ви представя една смешна картина. Един учен човек минава покрай една река, забива една табела на един от бреговете ѝ и пише: Тази е най-голямата и най-дълбоката река. Тя е еди-колко си дълбока, еди-колко си дълга и еди-колко си широка. Минава друг учен, пише на същата табела: Тази река не е най-голяма. Е, станала ли е тази река по-голяма? Не, тя си е такава каквато е била по-рано. Първият продължава да върви по течението на тази река, забива втора табела и пак пише: Тази река е създадена за човека. Идва вторият учен, пише на същата табела: Преди да съществуваше човекът, рибите живееха във водата, а после дойде човекът. Първият учен върви по-нататък и пише на друга табела: Тази река е открита преди еди-колко си години, от еди-кой си учен – пише името му. Пристига вторият учен, пише: Аз зная, че първата риба, която живееше в тази река, я откри. Кой е по-прав? – Вторият. И наистина, рибите откриха реките и си туриха там яйцата, за да се излюпват малките рибки.

Така и ние, съвременните учени хора, мислим, че сме открили някои истини. Правя едно сравнение. Ние сме като първия учен, който казва, че тази река е най-голямата, т.е. това значи, че като съвременната наука подобна не е имало. А, не е имало река голяма

като тази! Идва вторият учен и казва: Преди падането на човека имаше по-висока култура. И двамата спорят. Кой е прав? Но, да оставим тия неща, те са външната страна на въпроса. Културите не се различават. Културата е една, тя е качество на човешкия дух. Само човешкият дух носи култура в себе си. Вие не можете да извадите културата вън от човека. Смешно е да се определи културата като нещо извън човека. Нима културата на един грънчар, който е направил 5–6,000 гърнета седи в тия гърнета? Не, това са произведения, това са опити на този културен грънчар. Това е идея, която живее вътре в него. Никой не знае, защо той е направил тия гърнета, но културата не седи в тях. Той и без да беше направил тия гърнета, културата беше в него. Сега казват: Еди-кой си писател написал десетки книги. Учеността му не седи в тия книги. Културата седи много по-дълбоко: в човешкото сърце, в човешкия ум, в човешката душа и в човешкия дух. Аз употребявам тези четири термина, та който ви прилегне – кой в каквото вярва. Някой казва: В духа не вярвам – Е, тогава в душата. И в душата не вярвам. – Е, тогава в ума. – И в ума не вярвам. – Е, вярвай в това, което ти прилегне. Две неща има, в които съвременните хора вярват: в сърцето и в ума. Турят си ръката на лявата страна, усещат пулса, сърцето им бие. Питам някого: В сърцето не вярваш ли? – Вярвам. Легна на лявата страна, усещам го. А умът где е? – Ето го, тук в главата. Ами душата где е? – Душата я няма на земята. Душата има само една малка проекция тук на земята. Тя се явява временно като някоя гостенка на ума и на сърцето. Щом душата посети някой човек, тогава го наричат великан, вдъхновен, благороден; но после, като си замине душата, този човек става обикновен. Така е и с човешките мисли и чувства. Всички мисли, които текат в ума; всички чувства и желания, които текат в сърцето, идват все от този велик извор. Този извор е душата. Изворите на душата се поят от още по-велик извор – той е човешкият дух. Изворите на човешкия дух се поят от още по-велик извор – той е Божият Дух. Изворите на Бога се поят от още по-велик извор – от

Абсолютния, Незнайния Дух на Битието. За Него никой нищо не знае. Е, сега, какво разбирате с вашата ученост от всичко това? Вашата ученост е в състояние да забърка ума на всекиго. Защо се забърква човек? Като имаш два конеца, не можеш да ги забъркаш. Но щом имаш няколко хиляди конци, можеш да ги забъркаш и то така, че не можеш да ги разплетеш.

Христос казва: „Сега познах Бога.“ Той познава Бога по едно нещо: че Бог е великата Любов, ограничила себе си, забравила себе си заради онези малки същества, които живеят в Него. В своите велики планове, Бог, след като създаде всичко, обръща вниманието си отвътре навън. То значи: Божественото проектира своя живот навън, като дава живота си и на всички души, които съществуват едновременно в битието. Аз ще употребя израза: всички души са вечни. Англичаните употребяват израза: душите са тъй вечни, както и Бог е вечен. Те не са отделни от Него и съществуват едновременно с Него във вечността. Те вървят заедно, живеят в един и същ живот, но не са еднакви, различават се. Бог винаги се различава, и те се различават, а при това, между тях има тясна връзка. Връзката е в това, че Бог е Един, а те са много. Следователно, с множеството се означава проявения, ограничения, физическия свят. Без множеството светът не може да се прояви.

Сега, аз ще докосна друг един въпрос. Вие ще разсъждавате малко, докато дойда до мисълта си. Съвременните психолози и математици казват, че времето и пространството не били реални. Не, времето и пространството са реалности, но времето може да се сгъстява или съкращава, а може и да се разширява; и пространството може да се сгъстява и разширява. Ще ви приведа един психологически факт. Вие сънувате един сън: тръгвате от България за Америка, пътувате, стигате там, запишете се в някое училище, учите, свършите училището, връщате се отново в България и ставате пръв министър. Това нещо става през съня ви, всичко за 3–4 часа, а всъщност, за да го реализирате, изискват се много години. Как става

това, та тъй бързо свършихте изпитите си, тъй бързо завършихте университета? Да, има такива сънища. Тъй че, ако аз дойда да разсъждавам за времето, също така то е различно за различните същества. Времето за растенията, в тяхната крайна цел на развитие, е по-дълго отколкото нашето време. Аз бих спорил със съвременните учени, със съвременните математици по този въпрос. Времето на растенията е по-дълго от времето на микробите. Времето на микробите е по-дълго от времето на млекопитаещите. Времето на млекопитаещите е по-дълго от нашето време. Нашето време е по-дълго от времето на ангелите. Ние нямаме еднакво време за разрешение на една и съща задача. Следователно, какво ще кажем за времето и пространството, когато дойде да разрешаваме една задача? Пространството за растенията има един вид, за млекопитаещите – друг вид, за нас – трети вид, за ангелите – четвърти вид и т.н. И всичките противоречия в света произтичат от това, че времето за всинца ни не е еднакво. Сберат се двама души: единият е по-бърз, иска всички неща да станат изведнъж; другият казва: Е, нищо, полека-лека; или както казват турците: Яваш-яваш; или както казват англичаните: Остави го на времето! Питам кои са причините, че единият бърза, а другият кара полека-лека? – Единият иска да съкрати времето, а другият го продължава. Хубаво, ако е вярно това, което казват учените, че времето не може да се съкращава, защо искаш да съкратиш една реалност? Значи, времето търпи съкращение, търпи и продължение, т.е. разширение. И този човек, който иска да го съкрати, е прав, само че не знае метод и начин, как да го съкрати. Как съкращават в България времето? Отива някой в странство, свършва математика или естествените науки и се връща в България, иска да го назначат или професор в университета, или учител в някоя от първокласните гимназии, но никой не го познава, няма приятел и не го назначават. Отива сам при министъра, казва му, че иска назначение, но министърът му казва: Ще видим. Минават се ден, два, три, седмица, месец, два, три, пет месеца времето се

продължава, няма никакво назначение. Казват му: Слушай, понамажи малко колата на началника на просветата най-малко с 10-ина хиляди златни, да каже няколко благи думи за тебе. Щом се понамаже колата, времето се съкращава; на другия ден се издава заповед, че еди-кой си, свършил в странство с отличен успех, се назначава на служба еди-къде си. Значи, има един метод, по който може да се съкрати времето. И при всичко това учените ще кажат, че времето не се съкращавало. Не, опитът показва, че се съкращава времето, но трябва да се знае методът за това. Малките деца в училищата, като сбъркат нещо, изтриват погрешките си с гума. Те правят, както някой обикновен художник, който, като сбърка нещо на платното си, бързо взема четката, и отгоре върху грешката зацапва с боя. Но какво излиза от това? – Направя по-голяма грешка. Как постъпва великият художник в такъв случай? – Той има специални киселини. Потопи четката в някоя от тях, бутне внимателно върху платното, дето е грешката и я изчисти. Той знае метода, как да се чисти, как да се трансформира грешката.

И тъй, Христос казва: „Аз Те познах.“ За да познаеш човека, трябва да си готов да пожертваш живота си за него. Ти не можеш да познаеш, дали един човек е готов да се жертва за тебе, докато и ти не си готов да се жертваш за него, не си ли готов да се пожертваш за него ти можеш да казваш, че го познаваш, но това е само празно говорене, празни приказки, но не и дела. Онзи който е готов да се жертва, трябва да се жертва не само на думи но и на дела. Когато дойдем да говорим за Бога, трябва да се лишим от всички блага, трябва да пожертваме всичко за Него. Само тогава ще познаем, че в света има Едно същество, Една реалност, за която струва всичко да се пожертва. Сега съвременните хора мислят, че като говорят за Бога, като Го познаят, тогава и наука, и култура за тях ще престане, всичко ще се заличи. Не е така. Онзи, който познава Бога, ще започне с една нова наука, с една нова просвета и култура, каквато светът дори не е сънувал. Всичкият съвременен подтик за свобода, за култура, за нова

мисъл; всички онези благородни пориви, които се проявяват, в каквото и да е направление, това са подтици, мисли на онова велико същество – Бог – Който работи сега в света.

Някой казва: Как ще се поправи света? Казвам: Бог ще го поправи. Чрез кого? – Чрез нас. Един ден вие ще се съвземете, но сега мязате на онзи благородник, който бил от рождение ленив и живеел с идеята, че не трябва да работи, не трябва да се движи. Обаче, един ден го турили на пода в една стая, дето минавал силен електрически ток. Токът взел да го припича и той веднага скочил прав, започнал да се движи из стаята, да стъпва от крак на крак, да търси изход от тази стая. Като потропал тъй няколко часа, казал си: Е, че движението било много хубаво нещо! Тези Божествени токове са започнали да функционират вече в света. Те идват във вид на страдания. Тия страдания предизвикват в хората същите чувства, същите изживявания, каквито изпитват удавниците, които се борят из водата, за да се спасят. Те изпитват големи страдания, мъчения, конвулсии. И днес Господ иска да спаси съвременния свят, затова им създава такива страдания, които предизвикват в тях гърчения, конвулсии. Всички питат: Защо е това нещо? – За да дойде Божията Любов в нас, да познаем Бога в себе си и да изпълним Неговата воля.

Сега, да разгледам второто положение от стиха, което е също така важно. Христос казва: „Познах, че Ти си ме проводил, и както ми каза, тъй свърших.“ Някои от вас ще кажат: Да, така е било за Христа, но не и за нас. Не аз питам всинца ви, които ме слушате, както и тези хиляди и милиони хора, които съществуват по света: Кой ви е пратил на земята? Задавали ли сте си сами въпроса, защо сте дошли на земята? Защо, по каква причина дойдохте тук? Нямаше ли друго някое място, освен земята? Кой ви изпрати тука? Има по-хубава земя, отколкото тази, на която живеете. Как преминахте това място, докато стигнете до земята? В колко часа тръгнахте от вашето отечество? С кой трен пътувахте? – Нищо не знаете по тези въпроси. Когато някой човек тръгне от Америка за България и го питат, в колко часа, кой ден

тръгна от Америка, човекът знае всичко, помни, може да ви отговори. А сегашните хора, които вярват, и които не вярват, че са дошли от друг свят, нищо не знаят. Кога тръгнахте? – Не зная. Кога пристигнахте? – Не зная, Господ знае. Откъде пристигнахте? – Господ знае. Защо дойдохте? – Господ знае. Когато дойде въпрос за ядене и пиене, когато се касае да вземете нещо от припечеленото, казвате: Това аз зная. Има нещо, което съвременните хора знаят – да бъркат в чуждите кесии и да делят богатствата на богатите. Казват: Е богати хора са те! Богатите хора аз наричам касиери. Какво ще правите с парите на богатите хора? Ядат ли се тези пари? – Не се ядат. Парите са една сила, която завлича. Едно време Искър минаваше покрай околността на София, и когато водата му прииждаше, правеше големи пакости. Често шопите се оплакваха, че Искър им завлича говедата. Обаче учените хора впрегнаха неговата енергия, и днес тя се използва за осветление на София. Не оставяйте парите да ви завличат; впрегнете тяхната енергия, използвайте ги за работа! Вие не можете да вземете парите от земята. Един ден парите ще се върнат там, откъдето са извадени. Такъв е законът, аз зная това. И вие един ден ще се върнете там, отдето сте дошли. Земята е едно царство. И на човека, при сегашните условия, не му се позволява да прекара в това царство повече от 120 години. Крайният предел за живеене на земята е 120 години. Онези, които управляват земята, не позволяват повече. Като дойде този предел, ще те изхвърлят вън и ще ти кажат: Хайде, сега ще си вървиш, повече не можеш да живееш в тази държава. В Англия, например, дойде някой странник, постои няколко месеца и му казват: Хайде сега ще си вървиш! Има изключителни случаи, дето някой може да живее и повече, но той, в замяна на това, дава нещо за тази държава. В това отношение, хората са много големи майстори. Някой път дойдат от небето, хванат някого, искат да го задигнат, да го вземат от земята. Той започва да се моли: Оставете ме, искам да работя за Бога. Ако остана, ще работя само за Бога, ще направя туй-онуй. Щом е за името Божие, оставят го. След 5–10 години пак дойдат

да го вземат, но той нищо не свършил. Започва пак да се моли: Моля ви се, моля ви се, оставете ме, аз ще работя за Бога. Оставят го. Мине известно време, той нищо не е направил. Най-после дойдат, вземат го, изхвърлят го навън. Той пак се моли да го оставят. – Не може повече: или праведник ще бъдеш, или вагабонт. В света има два вида хора: едните са крайно добри, а другите – крайно лоши. Средните от тях даже и дяволът не ги иска. Аз казвам: Когато дяволът те иска, пак човек трябва да бъдеш! Дяволът казва: Доведете този човек при мене, той ще бъде добър. Такъв човек и Господ го иска. Той казва: „Щом този човек може да работи при дявола, той и при мене ще може да работи“. Ако един човек е отличен слуга при лошия господар, той и при добрия господар ще бъде отличен слуга. Това са фигуративни изрази.

Христос казва: „Разбрах, че Ти си ме проводил“.

Сега вие може да кажете: Кой е начинът, по който може да се запознаем с Истината? Да се запознаете с Истината? – Истината е нещо свещено. Ние още не можем да видим Истината. Тя не може да се прояви. За Истината ние сме като слепия човек. Той може да усети топлината, но не може да възприеме и светлината. Туй, което, ние възприемаме, не е светлина. Тогава, какво ще кажете? Има същества, които виждат на тъмно тъй, както ние виждаме на светло. Следователно, когато говорим, че виждаме, аз подразбирам, че се намираме в светлина, с която можем да виждаме реалността. Питам ви: Със светлината, която имате, виждали ли сте един ангел, виждали ли сте едно разумно същество, влезли ли сте в съобщение с тях? Питам учените хора, капацитетите: Какъв е смисълът на червения лъч в дъгата? Защо го създаде природата? Той е друга проява. Защо е зеления цвят в дъгата? – Той е друга проява. Защо е жълтият цвят в дъгата? – Той е трета проявя. Защо е тъмносиният, защо е ясносиният и защо виолетовият цвят? – Това са все прояви. Седемте лъча на дъгата са сигнали, които се пращат от седемте свята на небесния, на невидимия свят за връзка със земята. В тях има една цяла азбука, и

ако вие виждате, добре, ще забележите, например, че полето на червения цвят не е едно и също, каквото е полето на другите лъчи. Изобщо, полето на всички лъчи не е еднакво.

Та, казвам: Съвременната наука още не е дошла до положение да ни даде едно правилно обяснение на нещата. Съвременните учени казват, че червеният цвят имал еди-колко си билиона трептения в секунда; виолетовият – еди-колко си билиона трептения и т.н., с това смятат, че са изучили цветовете на дъгата. Казвам: Благодаря за такива научни изследвания. И тогава питам: В колко часа ще пристигне варненският трен, който е излязъл от Варна в еди-колко си часа? Дали е пътнически, или товарен трен? Ученият ще почне да ми изчислява, че колелото на тази машина прави еди-колко си обръщания в секундата, че еди-колко си въглища изгаря, еди-колко си пара се образува и т.н. Казвам: хубаво, приятелю, тези изчисления може да са много добри, но не ми са потребни. Аз искам да зная, какво носи този вагон, какво е неговото вътрешно съдържание, дали с него пристигат тия разумните хора, или е товарен вагон с въглища, или с говеда за клане. Аз не искам да зная, колко трептения имат тия лъчи на дъгата, но какво носят те. Тези краски на дъгата са най-голямото благословение, което се съдържа в нея. Дъгата, цветовете, това е Божието благословение, Божието изобилие, вратата, през която идват всички блага от невидимия свят. Сега, някои хора от съвременния свят взели един цвят от краските на дъгата и с това име се кръщават, така се назовават. Например, някои взели за символ червения цвят, турили го като знаме и се наричат „червените“. Други взели като символ портокаления цвят и се наричат „оранжевисти“. Трети взимат за символ зеления цвят. Турят си хората разни цветове. Хубаво, ако вие носите червения цвят, носете го, но бъдете хора на живота! На кой живот? – На онзи възвишен, благороден живот. Да дадеш живота на човека, а не да му го вземеш – това разбирам аз под червения цвят. Тия хора, които носят портокаления цвят, подразбирам да могат да дадат индивидуалност, съзнание на човека. Тия, които

носят зеления цвят, значи да дадат от своето материално благо и на другите. Тия, които носят жълтия цвят, нека дадат от своята мъдрост, от своето знание и на другите. Тия, които носят синия цвят, това означава Истината, вярата в тях. Всичките цветове са Божии благословения, които даром си взел, даром трябва да дадеш. Всички трябва да даваме даром! Срещат се две жени, едната се облякла с червена блуза, другата със синя, спират се, питат се една друга, защо се облекли в такива светли цветове. И сами си отговарят: Е нали модата е такава! После модата се измени, те се облекат в жълто. Защо променят цвета? – Сега пък парижката мода е такава! Следователно, червеният цвят е на мода, портокаленият цвят е на мода, зеленият е на мода – всички цветове вече са станали много обикновени. Всички съвременни хора, които се мислят толкова добри, са дошли до положението да изопачат Божията Истина, и в името Божие лъжат, без да ги е срам. И кои лъжат? – Най-учените хора лъжат: свещениците, проповедниците, владиците, патриарсите, учителите – всички лъжат. И то не такива обикновени лъжи, но едри крупни лъжи. Всичко е на мода, и лъжата е на мода. Защо трябва да се лъже? Ако лъжата може да ни повдигне; ако тя представлява култ в живота и донася благо на човечеството, можем да я турим като закон. Обаче, и за лъжата има закон: който лъжесвидетелства, се наказва. Питам: Онзи Божествен кармически закон няма ли да подведе под отговорност всички ония, които лъжат? – Ще ги подведе. Земята и небето ще прииде, но една резка от Божия закон няма да се измени, докато не се изпълни всичко що е писано. Не мислете, че едно престъпление, в какъвто малък вид и да е, може да мине незабелязано. Колкото е по-издигнат човек, толкова повече неговите престъпления ще бъдат забелязани, толкова неговата отговорност е по-голяма. Такъв един пример е даден за един от най-благородните еврейски царе, цар Давид. По-благороден цар по сърце от него нямаше. Той направи един грях, който му се прости, но много мъчно се поправи. От този момент той не видя бял ден в дома си. Не само

това, но кой как чете Библията, все това престъпление чете. Провидението казва: Гледайте поведението на този цар и взимайте от него пример, защото и върху вас ще дойде същото.

Сега, в съвременния християнски свят има един грях, една лъжа, която се състои в следното. След като те убедят някои, че ти си грешен човек и после успеят да те обърнат към Бога, започват да ти казват: Ти няма да имаш взимане-даване с грешните хора, ще живееш само за Бога и ще вярваш в туй, в онуй. Те започват да те ограничават. Щом тия хора те обърнат към Бога, и в този момент Бог живее в тебе, нека те оставят свободен, да бъдеш ръководен от своя ум, от своето сърце, а тяхната помощ да бъде само едно външно съдействие. Следователно, в туй, отношение ние трябва да си дадем пълна свобода. Ние можем да се спогодяваме с всички. Но как? – Когато аз говоря, трябва да бъда искрен; и когато другите ме слушат, също трябва да бъдат искрени. Казват някои: Ама какво трябва да мисля за тебе? – Не трябва да имаш никаква задна мисъл, никаква задна цел. Ако аз имам някаква задна цел, тя ще се види. Моята цел трябва да е – да се изтъкнат онези отношения, онези връзки, които съществуват между нас; да се премахне онази омраза, онова недоверие, което съществува между нас; да се премахне онази злоба, онази алчност, онази жажда за отмъщение, за одумване и изобщо всичко онова, което съсипва всичко възвишено и благородно в нас. Как ще се премахне всичко това? Вие не може да намерите вашето спасение другаде, освен в самите вас. Вие няма да намерите вашето спасение в никакви църкви, в никакви университети. Някои казват: Да, вярно е, в църквата не може да се намери никакво спасение. Въз основа на това пък други казват: Аз седя по-горе от учителя си. Знаете ли на какво мязат тия, които казват така? Турците имат един подходящ пример за случая. Когато помаците станали турци, били заставени да си направят джамия. Ходили те насам-нататък из гората да си търсят дърва, но трябвало помежду си да говорят все на турски език. Те изпълнявали тази заповед, все турски си говорили, но когато

строили джамията си, някой от тях се сбъркал, проговорил на български език, казал: Тук на върха има нещо малко кривичко. Това значи, когато някой каже, че седи по-високо от учителя си. Нима, ако аз седя на първия етаж, а качат някое магаре на третия етаж, та магарето е по-високо от мене? Магарето си е все магаре, то пак ще си реве – няма да напише някоя хубава книга. Нима онзи орел, който лети 4–5,000 метра над мене, е по-високо от мене? Не мислете тъй. Някой казва: Аз хвърча нагоре. Да, докато си сит, хвъркаш нагоре, нависоко, като орел; като огладнееш, ще слезеш на земята да ядеш. Кажете тогава: Где е вашата философия? Ако във време на мъчнотии не можеш да издържиш най-малкото страдание, тогава где е твоята човещина, где е твоята култура? Ако ти, във време на страдания не можеш да пожертваш живота си за Бога, а като някой страхливец се отричаш от Него и продаваш Истината, где е твоята човещина? Защо иде смъртта в света? Аз оправдавам смъртта само в един случай. Кога? – Когато пожертваш живота си за Бога. Всяка друга смърт вън от Бога, в моите очи, не е оправдана. Следователно, единственото нещо, за което трябва да пожертваме живота си, е Бог. Защо? Защото, ако пожертваме живота си за Бога, всякога ще го намерим; ако пожертваме живота си за всяко друго нещо, няма да го намерим. И казва Христос: „Познавам Те“. Значи, влагам живота си вътре в Тебе, защото аз дойдох на земята да изпълня Твоята воля, да изявя Твоето величие, Твоята слава пред света. Христос беше един велик Учител, но Той се смири, дойде като един прост слуга, даде един велик пример на света и така свърши своята работа. А сега, у съвременните хора, у съвременните християни, липсва именно тази черта – смирението. И колко пъти ние разваляме най-хубавите неща, само поради това, че сме се докачили, и никога не мислим за Онзи, който ни е пратил на земята. Някой път ние мислим, че хората могат да ни опетнят. Ще бъде смешно когато някоя муха остави своите изверженния на върха Мон-Блан и мисли, че това ще опетни тази планина. Не, като дойдат водните капки, ще изчистят, ще измият всичко и върху планината

няма да остане никакво петно. Възвишеният, чистият човек, който вярва в Бога, е като планина, и тия плюнки на мухите ще го оцапат толкова, колкото са в състояние да оцапат и върха на Мон-Блан. Някои ми казват: Ти не знаеш ли, какво говорят хората за тебе? Казвам: Какво говорят мухите ли? Знам, но то е тяхна работа, а моята работа е друга. Мухите ще си правят своето, и аз – своето, и така светът ще си върви. Ами защо правят мухите така? – С този въпрос не се занимавам. Ама трябва ли да правят това? – И с този въпрос не се занимавам. То е тяхна длъжност – нищо повече.

Сега ще ви дам един пример за един от древните адепти, който изчислявал, колко хиляди години ще трае злото в света. Той базирал своите изчисления върху постъпката на един вълк. Ще ви разправя накратко този разказ. Адептът се наричал Бахру-Исава. Той се отдалечил да живее в една планинска местност, гдето имало много вълци. Всички овчари, който минавали през тази местност с овцете си, все ги губели, затова много от тях били принудени да бягат от тази местност. Бахру-Исава се заселил именно в тази планина, и един ден, като се разхождал из планината, срещнал един от тия вълци, погледнал го в очите, и той веднага тръгнал подире му. Бахру-Исава отива в колибата си, и вълкът иде след него – ляга близо до нозете му и го гледа право в очите. Бахру-Исава му казва: „Слушай, ти трябва да преобразиш живота си. В тази планина ще настане един преврат, и всички вълци ще бъдат изтребени. Туй да го знаете! И, ако вие, вълците, не се превърнете в овчарски кучета, очаква ви лоша съдба.“ [–] На твое разположение съм. Каквото ми кажеш, ще върша. Този вълк живял цяла година мирно около своя господар, който си задал една задача: да изчисли, колко хиляди години още ще трае злото в света. Един ден един овчар като минавал със стадото си през тази местност, една от неговите овце с агънцето си се отделила от стадото и се изгубила. Вълкът минал покрай тях и задигнал агнето със себе си. Овцата, майката на това агне, тръгнала подир него, блее, но вълкът носи агнето – той напред, овцата подире му. Вълкът занесъл агнето

на господаря си, сложил го пред него и му казал: „Искам да докажа, че стария навик, да давя овце, го оставих и сега искам да спечеля доверието ти“. После отива намира майката, хваща я за врата, довежда и нея пред господаря си и казва: „Тук ще живеете заедно, а аз ще бъда овчарското куче да ви пазя.“ Тогава Бахру-Исава намира в устата на вълка 10 косми, останали от агнето. По тия 10 косми той направил своите изчисления, колко хиляди години ще трае злото в света. Питам съвременните математици: как ще изчислят по тия 10 косми, колко време ще трае злото в света? Бахру-Исава, обаче, направил своите изчисления и казал така: Злото от света ще изчезне, когато слънцето изгрее три пъти от изток, три пъти от запад, три пъти от север и три пъти от юг. Значи, имате 3 х 4 = 12. Тъй че още 12 пъти трябва да изгрее слънцето от четирите различни точки, за да изчезне злото от света. И вие сега, като се върнете у дома си, изчислете, след колко хиляди години ще изчезне злото от света. То е общо зло, общо условие. Но казвам, че това време може да се съкрати, може и да се продължи. Според вашите изчисления, с колко може да съкратите туй време? Нали знаете от аритметиката, как става съкращението на числата? Следователно, вие ще съкратите времето до една секунда. Значи, злото в човека може да трае една секунда, една минута, един час, един ден, една седмица, един месец, една година – от вас зависи, да се продължи ли времето на злото или да се съкрати. Общото време на злото е един период, едно общо движение, което включва възможностите на всички същества.

Казва Христос: „Познах Те.“ В какво? – В онази дълбоката, великата Мъдрост, която е скрита вътре в човека. Ами че вижте само, какво нещо е човешкото лице! Вие погледнете на него и казвате: Е, лице е това! Я разгледайте човешкото лице от геометрическо гледище и вижте, какви проекции има в него! Разгледайте, кои места от човешкото лице означават точки, кои прави и криви линии, кои повърхнини и т.н. И от всички тия проекции направете изчисления, да видите, колко милиони години се е строило вашето лице. Тия

вдлъбнатини, които имате по лицето си, показват през какви положения е минал човекът. Това са все математически положения. За да се образува сегашното лице в човека, това показва, че той не е минал през една епоха на ангелски живот, но е минал през редица животи от борби, от престъпления, каквито той не може да си представи. И, ако вие сравните сегашното лице на човека с неговото бъдещо лице, сегашното ще бъде като един изрод, ще бъде едно страшилище. След като човек се обърне към Бога, той ще се плаши от сегашното си лице. Някой път вие мислите, че сте красиви. Не, външно вие не сте красиви. Красотата е нещо вътрешно. Някоя жена, като срещне някой мъж, сърцето ѝ трепне, уплашва се, от него; някой мъж, срещне някоя жена, сърцето му трепне, уплашва се от нея. Някой срещне мечка, вълк, уплашва се от тях. Защо? – Страшни са тия лица. Значи, туй лице не вдъхва още любов, не вдъхва още в тебе онова доверие, онова спокойствие. Защо? – Защото не познава Любовта, не познава Бога. Когато ме срещне някой и се уплаши от мене, коя е причината? Защото не вижда Любовта в мене. И когато аз срещна някое лице и се уплаша от него, защо става това? Защото не познавам Бога в него, не познавам Любовта. И днес хората казват: Човек за човека е вълк. Вярно ли е това положение? – Не е вярно. При сегашната култура, тъй както хората се насъскват едни срещу други, тъй както се възпитават, това изречение е вярно, но то не трябва да бъде така. В основата си, човек за човека е брат.

И тъй, Христос казва: „Познах.“ Какво е познал? – Че Ти Си ме проводил. И всички ние трябва да познаем, че Бог ни е проводил в този свят. И когато съзнаем туй учение, трябва да го приложим на опит в най-малките неща. Аз мисля, че спасението на света няма да стане с помагането на бедните. Като наблюдавам хората, аз считам за благороден, за културен човек този, който като види, че някоя мравка се дави, е готов да ѝ тури една сламка и да я извади от водата. Онзи, който може да извади една мравка от водата, той може да се обърне към Бога, той има сърце, благороден човек е. Гледам, някой човек

полива цветята. Казвам: Онзи, който може да избави една мравка, който може да полива едно цвете, той е благороден човек, той е в правата посока. Следователно, ние трябва да започнем от малките неща в света. Щом един човек е в състояние да извършва малки работи, той ще е в състояние да прави и велики работи. Знанието, което имаме, благородните чувства, които имаме, това са вече богатство, условия, за да работим. Ние седим и казваме: Аз не съм богат. Това е вече алчност. В такъв случай, аз бих предложил на който и да е от вас 10 милиона златни лева само за предната част от мозъка ви. Даже аз ви давам много малко. Както виждате, аз искам да спечеля и то много да спечеля. Не, това нещо с пари не се продава. Онзи, който има този мозък, който познава Бога, няма нужда от външно злато. Знаете ли, защо няма нужда от злато? – Цялата земя за него е една каса. Щом тръгне из нея, той знае вече къде има пари. Тук, в България, навсякъде има пари. Знаете ли колко заровено злато има в България? В Балканския полуостров има заровено на разни места около 20 милиарда злато. Някой път ме запитват: Ама ти как преживяваш? – С тази каса от 20 милиарда злато. Аз зная къде се намира тази каса, разполагам с нея. Някой път, като осиромашея, отида, поизровя си малко от това злато. Други ме питат: Ама отгде се храниш? Чудни са хората! Аз имам толкова милиарди злато в България! В Русия – друго злато ме чака. В Германия, във Франция също имам много злато. Като отида в Германия, бръкна в тази каса, взема си колкото ми трябва. Вън от това, виждам, где има златни жили в България; виждам, где има скъпоценни камъни. Чудни са хората, като ме питат, отде идват моите средства. Казват: Значи ти си един от готованците! Че кой от вас не е готованец? Всички сме готованци, всички живеем даром в света. Туй е Истината! Всички ние живеем даром, от Божието благословение. Хората казват, че се измъчват, за да придобият прехраната си. Не, даром живеем всички по благодат. Казват за някого, че бил богат. По-богат човек тук в България от мене няма. Казват българите: Тъй ли, тогава дай да си

платим дълговете си! Не, не давам. Още два пъти да ме карате в обществената безопасност – не, нямам намерение. Нека си седят парите заровени. Аз не съм за парите. Хубаво си седят те скрити. Ако излязат наяве, ще има много хора избити заради тях. Те си имат своите пазители там. Не, други, още по велики богатства има в света! Няма по-хубаво нещо от това да имаш онзи вътрешен мир, да имаш онова велико течение на Божията Любов, да си мирен и тих, да бъдеш във връзка с всички братя по лицето на земята, да бъдеш във връзка с всички онези, които са били преди тебе и след тебе, да се разговаряш с най-умните хора. А те всички са живи! Няма по-хубаво нещо от това, да живееш в един свят, в който да се разбираш с всички. Някои ще кажат: Ще бъде ли то? – Ами то е, съществува това нещо. Чудни сте вие! Някои питат: Ами кога ще дойде това време? Казват на мравките: Знаете ли, че култура има? Кога ще дойде тази култура при нас? – Никога няма да дойде при вас, вие ще отидете при нея. На вас казват: Знаете ли, че има ангелска култура? Кога ще дойде тази култура при нас? – Няма да чакате тя да дойде, вие ще отидете при нея, вие ще отидете при ангелите. Седим ние, с нашите китари, като мравките, чакаме. Не, мравките трябва да се изменят, трябва да станат хора. И ние, съвременните хора, казваме: Кога ще дойде царството Божие за нас? – Никога! Всички ние трябва да се изменим; всички ние трябва да познаем Бога, да познаем че Той ни е проводил. И когато Божията Любов ни измени вътрешно, когато съвършено ни преобрази и превърне от положението на буба в пеперуда, и добием свойството, да не се храним със сдъвкана храна, тогава ще турим едно мерило, един знак в света. А сега питам: Как ще се поправи света? – Като се приложи този закон, хората ще видят, как ще се поправи света. Този закон може да се приложи даже още сега в България. Някой апаш откраднал пари. Ако съм съдия, ето как ще го осъдя. В продължение на три месеца ще го заставя да се храни само с топла водица и сухо жито, по 100 грама на ден – никаква друга храна. След три месеца ще го пуснат от затвора, и ще видите тогава, ще краде ли

този човек повече. Някой мъж бил жена си, изпъдил я. Няма защо да го съдят. Дайте му да яде сухо жито в продължение на един месец само, и ще го видите, колко мекичък ще стане. Питате: Как ще се поправи светът? – Няма защо да се налагат хората с тояги. Дайте им да ядат сухо жито, и ще ги видите, как ще омекнат. Като се храни човек един месец със сухо жито, ще каже: Отлично е това жито, придобил една отлична идея, разбрах, как трябва да се живее. Ще се преобрази този човек! Учител си, родител си, имаш едно непослушно дете, остави го да яде една седмица сухо жито! Хубав опит е това. Майка има някое непослушно дете, момче, или момиче, нека го остави една седмица да дъвче житото, и да види, какъв ефект ще произведе. Питат хората: Кога ще се поправи светът? Казвам: Когато всички хора почнат да ядат сухо жито. След като се поправят, нека почнат да варят житото, а после да го пекат на хляб. Сега процесите в света са обърнати наопаки. Не трябва да се прекарва житото през воденичния камък и тъй да се смила на брашно, а трябва да се дъвче сурово. Само така то ще предаде своята мощна сила и ще научи хората, какво нещо представлява законът на великото самопожертване. Дайте на престъпника да яде от това живо жито – той да дъвче житото, и житото да го дъвче, като влезе в него туй жито, ще го пита: Научи ли закона на жертвата? – Научих. Е, сега и двамата ще живеем в мир и съгласие.

Христос казва: „Познах, че Ти си ме проводил“.

„Познах, че Господ ме прати на земята, да изпълня Неговата воля“.

Беседа, държана от Учителя на 1 февруари, 1925 г. в гр. София.

ВИДЯХМЕ ЗВЕЗДАТА

И казваха: „Къде е що се е родил цар Юдейски? Защото звездата му видяхме на изток, и дойдохме да му се поклоним“. (Матея 2:2)

Изобщо, звездите се отличават по своята светлина. Онези, които проучват небесните тела са ги класифицирали на степени: първостепенни, второстепенни, третостепенни и многостепенни. Всяка звезда се отличава по своя блясък. Звездата е символ в човешкия език. Какво ни интересува, ако виждаме една звезда на грамадно разстояние от нас? Тъй отдалечена от нас, ние виждаме само една малка светлинка от нея? Или пък, какво може да е интересувала тази звезда мъдреците на изток, които са я видели, та са отишли да се научат на изкуството, как да се ръководят от нея в живота си. Какво нещо е светлината? – Светлината е носителка на великото в Божествения свят. Проявленията на разумния живот се отличават всякога с появяване на светлина. И тогава ние различаваме степента на разумния живот по степента на светлината. Колкото светлината, която прониква е по-ярка, по-мека и осветява и осмисля живота ни, толкова повече тя е носителка на една по-висша интелигентност. В туй отношение окултната наука се отличава от официалната наука по това, че окултната наука твърди, какво светлината произтича от живота. Разумният живот ражда светлината. Следователно, от това гледище, всичката светлина, която съществува в пространството показва, че в природата съществува разумност. Степента на културата, до която е достигнала съвременната наука, показва, че тя още не е могла с очите си да види по-хубави, по-светли звезди от тия, които днес е видяла и проучила. Тя не вижда още тия звезди, които могат да видят висшите, разумните същества в света. Вие може да възразите на това нещо, може да откажете

съществуването на такива светли, хубави звезди. Добре, аз ще ви попитам: Нима мислите, че мравките ще видят с очите си онези звезди, които ние виждаме? – Тази светлина на звездите е непонятна за техните очи. Те не могат дори да си представят една такава висока философия, една такава висока култура, според която да познават и да виждат звездите и тяхната светлина. Даже и за нас трябва да се яви някакъв Айнщайн, който да ни доказва някаква нова теория, а именно, че съществуват особени звезди. Всеки ще каже: Къде са те, я да ги видим! За да можем да видим нещата, трябва да се поставим в известно положение. Ако искаш да видиш слънцето в неговото величествено изгряване, трябва да се качиш на един висок планински връх и оттам да го наблюдаваш. Ако си в някоя долина, няма да го видиш. Ако пък си в някой затвор, съвсем няма да го видиш. Това доказателство ли е, че слънцето не е изгряло? Следователно, с явяването на тази звезда на изток, мъдреците са определили, че е дошло някое разумно същество в света, че е дошъл някой посланик от невидимия свят. Онези, които не разбират този закон, казват: Къде е това същество, което се е родило? – Разумните същества не се раждат тук на земята. Те се раждат някъде далече. Някои питат: Къде се раждат тогава? – Те се раждат в друг един свят, за който хората даже и понятие нямат. Ние, разумните хора, няма за какво да спорим. Това са научни, математически данни. Всеки, който има туй знание, ще може да се домогне до тази истина. Само по математически начин обаче не можем да се домогнем. Съвременните хора са в това отношение големи фанатици. Не само учените хора, но и религиозните хора не са достигнали до истинското знание. Те като кажат „вярвай в Бога“, мислят, че знаят всичко. Те са толкова големи профани, толкова големи невежи! Някои казват: На нас не ни трябва знание. Защо не ни трябва знание? Защото някой казал в Свещеното Писание, че знанието възгордява, а Любовта назидава. Значи, ако знанието възгордява, не ни трябва знание, а ни трябва любов. Аз ще ви възразя по следния начин. Да допуснем, че любовта е водата, а знанието –

твърдата почва. Ако я нямаше твърдата почва, какво щяхте да поливате с водата? Какви градинари щяхте да бъдете? Какво щеше да полива вашата любов? Не, друго нещо е искал да каже апостолът; криво е преведен смисълът на неговите думи. И сега това нещо се учи криво, защото хората всякога обичат да изопачават Истината. Те изопачават Истината по простата причина, понеже очите им, като не са приспособени към тази силна светлина, каквато представлява Истината, съзнателно турят една или друга преграда, за да отслабят действието ѝ върху очите си, та по този начин да не ги дразни. Ако на хората се каже самата Истина, те ще полудеят. Един френски учен казал веднъж: Ако на съвременните парижани бих казал Истината, половината от тях ще полудеят. Това нещо може да ви се вижда чудно. Като казвам, че ще полудеят, не подразбирам полудяване в абсолютния смисъл на думата, че ще си изгубят ума, но ще станат като халосани. Мислите ли, че ако вие приемете в стомаха си онова вино, което е стояло в бъчвата цели 20 години, та ще можете да ме слушате така, както сега ме слушате? Не, ще има скачане, вдигане на ръце нагоре-надолу, махане с кърпи, както българите правят. Защо? Българите казват, че виното като влезе в стомаха не седяло тъй спокойно, както когато е в бъчвата. То като влезе в организма, все ще се прояви. Значи, във виното има известни динамически сили, които се проявяват. Тогава, какво заключение може да се извади от това нещо? – Че хората прибързаха с правенето на виното. Те започнаха да го правят много рано, а трябваше да чакат още дълго време; трябваше да минат поне още 4000 години, докато хората дойдат до положение да пият виненния сок. Сега, като се напият с вино стават пияници. Днес имаме въздържателни дружества, в които се проповядва да не се пие вино. Не са виновни хората, че се опиват – не са готови още, за да го използват разумно. Онези скрити сили във виното действат по особен начин върху организма на хората и произвеждат този резултат. След 4000 години обаче, след този дълъг период от време, виното ще внесе нещо ново в човешкия живот.

Сега, мене ме интересува това, че всеки човек си има по една звезда. Туй, което радва човека е неговата звезда. И когато ще се роди някое дете, майката трябва да знае, дали роденото дете ще бъде добро и гениално по неговата звезда. Звездата трябва да предсказва неговото раждане. Ако се яви звездата, това е отлично явление; ако пък не се яви, това дете ще бъде един автомат, едно същество без душа. И тъй, всички добри хора се отличават по това, че имат звезди. Първото нещо за един ясновидец, за един човек, у когото е развито шестото чувство е това: той трябва да вижда звездите на всички хора, били те по-малки, или по-големи. Някой път тези звезди седят над главите на хората, някой път пред челата, а някога тия звезди са големи като слънца. Сега ще кажете: Ами защо ние не ги виждаме? След 4000 години и вие ще ги виждате. Някои от вас ще ги виждат след 4000 години; други – след 2000 години; трети – след 1000 години; четвърти – след 500 години, а някои може да ги виждат и тази година още. Това е въпрос на времето, то нищо не значи. За да се прояви човешката душа се изисква време, за да се създадат съответни органи в човека. Тази материя, която сега има човекът, трябва да се преорганизира. Само така можем да разберем величието на Божествения свят. Сега казвам: Звездите са, които внасят в нас новите идеи. Когато една звезда блесне в човешкия ум, човек веднага се изпълва с едно въодушевление. Когато една звезда блесне в човешкото сърце, той се изпълва с друго въодушевление. Звездите са едни от най-добрите признаци. И тогава, апостол Павел казва: „Ще се похваля с кръста Христов“. Аз пък допълвам: Аз ще се похваля с Христовата звезда. Христос не можа да изнесе този кръст, с който се хвалеше апостол Павел. Той падна от тежестта на този кръст и трябваше други да Му Го носят. Тежък е кръстът, а при това много големи почести му се дават! И ако някой каже нещо против кръста, веднага всички ще се повдигнат против него. Но кой от вас не търси помощ за кръста си? Като ви дойде някоя болест, веднага търсите един, двама, трима души лекари, или някои ваши приятели, да ви

носят кръста. Вие молите баща си, майка си, вашите братя, сестри или някои ваши приятели да ви освободят от кръста ви. Следователно, в моите очи, кръстът е една сила, която работи само с гъстата материя, с неорганизираната материя, затова всеки човек, който иска да се бори с материалния свят, трябва да се бори чрез кръста. Ние създадохме този кръст със страданията, които сега имаме и с това предизвикахме тази Божествена сила да се прояви не като звезда, а като един тъмен кръст. Тъй превърнахме ние светлата звезда в един тъмен кръст. Когато Христос се роди на земята, ангелите поставиха звездата Му на небето, яви се Неговата светлина, и с това искаха да Му кажат: „Така ще внесеш светлина и мир в сърцата на всички хора, да се радват". Еврейските учени обаче, като видяха тази светлина, казаха на Христа: „Ние не искаме тази светлина!" Затова те Му дадоха в ръцете две дървета и създадоха кръста. Сега, разбира се, с това аз не искам да отрека силата на кръста. Човек може да разбира кръста само чрез закона на търпението. Който няма търпение, никога не може да разбере, какво нещо е кръстът. Кръстът, това е търпението. Значи търпението е основното качество на кръста. Човек, който иска да знае, какво нещо е кръстът, трябва да бъде търпелив като вола. Човек, който иска да разбере светлината, трябва да бъде мъдрец. Светлината, това е сила, вложена в човешката душа. Тази звезда, която се яви на изток, беше жива; не мислете, че беше някое мъртво тяло. Тя представлява сбор от живи същества, слезли със своите факли, за да оповестят идването на Христа. Следователно, всички светли тела, които виждаме по небето са живи, разумни същества, които изпращат своята светлина. И слънцето, което изпраща своята светлина отгоре, е резултат на множество разумни същества, които изпращат своята разумност във вид на светлина. Не мислете, че това трябва да се доказва. За нас няма две мнения по този въпрос. За нас това нещо е доказано, а съвременната наука може да си го доказва, колкото иска. Да се доказват нещата отново, това може. Един плат който е мерен един път, може да се мери и 100 пъти още. Но и 100 пъти да се мери,

той си има вече една определена дължина и широчина. Следователно, онова хубавото, великото и мощното в човешкия живот, е звездата. И всеки един от вас може да знае, дали светлината на неговата звезда се увеличава, или потъмнява. Защото светлината на тези звезди понякога се увеличава, а понякога намалява. Понякога тези звезди толкова потъмняват в своята светлина, че стават тъмни, като нашата земя. Нашата земя е паднала звезда. Месечината също е паднала звезда. Венера, Марс, Юпитер, всички тези едновремешни богове са все паднали звезди в нашата слънчева система. Само слънцето още е запазило своя разумен живот, затова указва благотворно влияние върху човешкия организъм. Това е една аналогия, но ние трябва да вземем под внимание вътрешния смисъл на тази аналогия. Аз не вземам нейната материална страна. Силата на една свещ не е в материала, не е в лойта, от която е направена, но в светлината, която излиза от нея. Силата на водата не е в шишето, което я съдържа, но в самата вода. Шишето е само един акумулатор, а водата, която е в него, е важна. Нашата сила не е в тялото ни, но в силите, които се крият в него. Ако разгледате човешкото тяло от чисто физиологическо гледище, ще видите, че то не представлява някаква разумност. Ако отворите мозъка на един човек, какво ще стане? – Ще видите, че интелигентността му съвсем ще се изгуби. Като наблюдавате, ще видите, че в този мозък стават известни приливи и отливи. Ако отворите само едно малко отверстие в мозъка на някой човек и му дадете да чете някоя хубава книга, ще забележите, че когато у човека започнат да работят тези скрити сили, самият мозък се повдига нагоре-надолу. Щом деятелността на човешкия мозък започне да отслабва, тия сили се изгубват, мозъкът отново спада и се скрива, като в една коруба. Ето защо Господ е турил човешкия мозък в такава една твърда коруба, за да може да издържа този вътрешен напор. Следователно, онези хора, които изучават човешките способности, ги изучават по костите на черепа. Това място на костта, където човешкият мозък действа енергично, изтънява. Защото, не мислете,

че човек приема светлината само през очите си, той я приема и през костите си. Тази част на костта, през която е минавала повече светлина, е по-тънка. По това може да се познае, дали някой човек е бил по-интелигентен, или по-прост; дали е имал любов към ближните си, към Бог, към приятелите си, към дома си, или е нямал. Следователно, историята на един умрял човек може да се познае по-добре, отколкото историята на един жив човек. Всичко това е очертано в човека. Светлината на вашия живот се обуславя от интензивността на вашите мисли. Всеки човек в света се познава по светлината на неговия живот. Светлината в разумния Божествен свят се различава по своята интензивност. Аз говоря за разумните хора, за разумния живот. Всеки един човек, като влезе в разумния свят, по светлината му се познава, откъде идва и какъв живот живее. Добрият живот е изразен в него; лошият живот – също. Когато вие отидете в духовния свят, тази светлина ще ви посрещне. Светлината, това е вашето богатство. Всичките ви минали животи, и всичките ви бъдещи животи са зависили и ще зависят от светлината на вашата звезда. Тази звезда е съкровището на вашия живот; тази звезда е смисълът на вашия ум; тази звезда е смисълът на вашето сърце. Когато Христос дойде на земята, тази звезда дойде с Него заедно. И ако сега рече да дойде втори път на земята, тази звезда пак ще се яви заедно с Него. От изчисленията, които правят учените, тази звезда този път ще бъде 10 пъти по-ярка, отколкото е била преди 2000 години. Тя ще бъде ярка, но за кого? – Само за онези умове, само за онези сърца, които са готови да видят Божественото. В живота ни има неща, които са важни само за разумния човек. Този живот, който ние сега прекарваме, остава ли след нас? – Не. Туй, което не остава, не е съществено. С какво може да се похвали една воденица, която мели житото? Това жито остава ли в нея? Не, камъкът на тази воденица постоянно се изтърква, изтърква, докато воденичарят тури нов камък. Според тази философия, питам какво печели този камък на воденицата? – Нищо, той се изхабява само. Е, ако нашите мисли, ако нашите чувства, ако

нашата воля се изхабяват, какво печелим ние? Ако някой човек е станал на 100 години и в своята старост той няма доблестта да носи своите идеи, няма сила да носи своите убеждения, в какво седи придобивката на този дълъг живот? И днес хората казват: Да живеят младите! Аз казвам: Да живеят старите! Хората са изопачили тия неща. Младите няма какво да живеят, старите да живеят! Младите са излезли от старите. Защо тогава да останат младите, а старите да не живеят? Това е една крива философия. Значи, след като главата е образувала моя корем, моя стомах, да кажа: Да живее коремът, стомахът, тялото ми, бабам, пък главата ми да умре! Не, това не е право. Когато казвате „да живеят младите“, това не е права философия на живота. Младите са стомахът, коремът, тялото на човека, а старите са главата. Ако оставим света на разположение на младите, те биха го разрушили така, както онзи младият кон изпотрошил всички грънци в колата. Един млад кон гледал, как един стар кон слизал от един наклон с една каруца, пълна с грънци. Гледал го, гледал го и най-после му казал: Слушай, защо така бавно слизаш, едва вървиш, остави на мене аз да ги сваля! Какво ще направиш? – го запитал старият кон. – Остави на мене, ще видиш. Впрегнал се той в каруцата и с голяма бързина полетял от височината. Бързо свалил той грънците долу, но нито едно гърне не останало здраво. Питам тогава: Кой се бие в кръчмата – старите хора, или младите? – Младите хора. Много малко стари хора, с побелели коси и бради, ще видите да се бият в кръчмите. Все младите се бият. Младите казват: Да знаете, ние сме! Да, вие сте, разбира се! Аз не засягам младите с цел да ги обидя. Някои хора казват: Да сме млади! „Да сме млади“, аз подразбирам, да сте материалисти. Материята в нашия организъм трябва да се организира. Ние трябва да разбираме великите закони в живота. Онзи, младият човек трябва да дойде в положението на разумния човек. Младият човек трябва да стане разумен, и старият човек трябва да стане разумен. Старият човек, който е бил млад и е станал разумен, това е вторият стадий на живота. Онези, които имат бели коси на

главата си, ще кажат: Ние сме стари. Ако белите косми правеха главите мъдри, тогава всичките волове, които са бели, трябваше да бъдат мъдреци. Казват някои: Ние сме побелели хора, стари сме. Лесно е възражението на тази философия. Не е белината, която прави човека мъдър. Под думата „белина“ аз разбирам светлината, която излиза от живота. Разумният живот е отражение на вътрешния човек. Човек трябва да бъде благороден в своите прояви, а не да говори едно, друго да разбира. Всички вие ще се убедите, че в света има една разумна материя, аз говоря на ваш език, която прониква във всички клетки по цялото ни тяло, за която материя ние даже и не подозираме. Тази материя сега ни чака. Около тази разумна материя има друга една разумна сила, която обгръща и двете. Тази разумна материя и тази разумна сила обгръщат външно всички клетки и проникват през всичките най-малки частици на нашия организъм. Туй нещо не е достъпно още за съвременната наука.

Понякога хората запитват: Как ще се поправи света? Невидимият свят сам може да поправи света, но ако невидимите сили рекат да побутнат, да заработят върху съвременните хора, от тях нищо няма да остане. Аз ще ви кажа, защо именно невидимият свят не иска да тури в действие туй мощното, с което разполага, за да поправи света. От съвременно гледище, знаете ли на какво прилича светът? – На пудра, с която някоя съвременна дама се пудри, за да стане по-бяла, по-благородна. Вместо да се пудри отвътре, тя се пудри отвън. Представете си, че изнеса тази пудра, тъй както е в кутийката, вън на вятъра, какво ще остане от нея? – Само една кутия ще остане. Ако пък водата лисне по лицето на тази дама, какво ще стане с пудрата ѝ? – Ще се измие. Значи, съвременните хора, от гледището на невидимия свят, приличат на тази пудра. Казвам: Тази пудра ще се тури в малко вода, за да стане на тесто. От това тесто ще стане едно ново замесване, ще се извърши един нов процес в света. В природата са ставали такива процеси много пъти. И сега идва един такъв велик процес. Спасението на света седи именно в това, да се замеси нещо ново от

тази пудра. Аз вземам тук пудрата като символ, понеже е бяла. Разглеждам я в по-висок смисъл, отколкото тя външно представлява. Дамите не турят пудрата в стомаха си, турят я на лицето си, за да представляват нещо по-хубаво. От тази пудра ще се направи едно тесто, от което ще се сформира новият човек. Казва се, че Господ, за да направи човека, взел от най-хубавата, най-фината пръст, каквато могъл да намери някога в Рая. Не зная колко време е работил Той, но направил човека по свой образ и подобие и му вдъхнал живот. Този същият Господ, днес пак започва нещо ново. Някои от религиозните, от учените хора, нямат смелостта да се изкажат по въпроса, как е направен човекът. Някои от европейските пророци предават думите на Бога: „Ще им отнема каменното, плътското сърце и ще им дам ново“. Е, хубаво, ново сърце в стар мях може ли да се тури? Казва Христос: „Ново вино в нови мехове трябва да се тури“. Аз не казвам, че думите на пророците не са верни, но онези, които са правили превода са си казали: Хайде засега да кажем само това, че на човека ще се даде ново сърце, а другото да не казваме. Защо да не кажем, че всичко в човека ще се измени? Сега съвременните хора, въз основа на тия думи от писанието считат, че тъй както са, с това тяло ще могат да възкръснат. Е, представете си тогава, че някой човек като умре, тежи 70 кг., друг – 80 кг., трети – 100 кг., четвърти – 120 кг. С кое тяло ще възкръснат тия хора? Ако хората възкръсваха с тия тела, с които умираха, те щяха да бъдат такива, каквито са сега. Ами че онова тяло от 80 кг. нали ще иска храна? Всичкият спор в света сега не е ли все за хляба? Хората казват: Хляб, хляб! Представете си пак, че новото тяло ще се нуждае от малко храна по количество, няма да има никакъв излишък в него, а при това ще бъде мощно, ще има голямо вътрешно изобилие!

„Защото звездата Негова видяхме на изток, и дойдохме да Му се поклоним“.

Мъдреците, които дойдоха да се поклонят на Христа, от хиляди години са чакали да дойде този велик Учител, за да учи разумните

хора. Под името „разумни хора“ аз разбирам най-благородните хора. Такива хора могат да бъдат всеки християнин, всеки протестантин, всеки православен, всеки мохамеданин. Всеки благороден, всеки разумен човек трябва да има една звезда! Нека всеки носи каквото име иска, против името ние нямаме нищо, но като каже, че е православен, нека е православен, нека има тази звезда! Като каже някой, че е евангелист, нека е евангелист, но да има тази звезда! Като каже някой, че е мохамеданин, нека е мохамеданин, но да има тази звезда! Като каже някой, че е будист, нека е будист, но да има тази звезда! Нека всеки си носи името, но да има тази звезда, да е човек, който мисли, който отговаря за своите постъпки, не пред обществото обаче, а пред Бога. Досега, на земята не е имало обществено мнение, а може би и след хиляди години няма да има такова. Някои казват: Какво ли ще каже общественото мнение? Къде е вашето обществено мнение? При създаването на сегашните войни имаше ли обществено мнение? Ако всички европейски народи, които воюваха имаха звезди, те, като християнски народи, като носители на Божествената Любов, биха ли направили тези войни? – Нямаше да има никакви войни. Обаче, техните звезди бяха потъмнели, и те създадоха войните. Съвсем други неща ги бяха заблудили, и те мислеха, че светът ще се оправи чрез войните. Светът по този начин освен, че не се оправи, но още повече се забърка. И сега, какви ли чудноватости не направиха, какво ли не създадоха с тия войни? Някои казаха: Да се режат главите на хората! Само така светът ще се оправи. Добре, да се режат, но как ще се режат? Да отидеш на лозето да отрежеш една лоза, трябва да си майстор, трябва да знаеш как и какво да се реже. Ако режете на общо основание, това изкуство ли е, това лозарство ли е? Аз не зная защо хората мислят, че трябва да си режат главите! В Божествения свят такъв закон не съществува. В света съществува един закон – законът на Божията Любов – който трябва да пазим свещено, защото за нарушенията му всички сме отговорни. Всеки е отговорен за Божественото, което разваля. Не само сега, но и след 10 години, и след

100 години, и след 1000 години никой не може да ни освободи от тази отговорност. Казва Писанието: „Всяко дърво, което Бог е посадил, никой не може да изкорени.“

Сега, другата грешка във вас е, че онези които са тръгнали в този път, се нуждаят не само от светлина, но и от разяснения, да разберат, че само разумният живот е, който дава светлината. Аз разбирам „разумен живот“ не в обикновен смисъл. Ако аз стана учен човек в обикновен смисъл, това няма да поправи света. Ако аз съм обикновен лекар, обикновен религиозен човек, обикновен свещеник, обикновен държавник, това няма да поправи света. Ако това действително можеше да поправи света, досега ние сме имали хиляди учени хора, и в старата, и в сегашната култура, но светът още не е поправен. За поправянето на света се изисква нещо друго!

Вие казвате, че вярвате в Бога, но като подложат вярата ви на изпит, тогава ще се проверите. Вярвате, но ако някой каже, че вашата вяра е слаба, вие бихте се докачили. Самият живот постепенно проверява, доколко е силна вашата вяра. Колко пъти се усъмнявате в Бога и казвате: Дали има Господ, или аз сам си Го създавам; дали вярвам, или не вярвам. Колко пъти си задавате такива въпроси, но си премълчавате. Вие трябва да разрешите ребром въпроса, но си казвате, като онзи циганин: В този дол, я има вода, я няма! Я има Господ, я няма! Аз казвам: Не е въпросът в съмненията. Има Господ! Нямането на вода на едно място, показва, че водата извира на друго място. Не можем да отричаме неща, които не съществуват. Не можеш да мислиш за неща, които нямат никаква реалност. Всяко нещо, в каквато форма и да е, колкото изопачено и да е, все има някаква причина за това нещо. Следователно, ние трябва да дойдем до първичната причина на нещата. И тъй, сега ще потърсим причината на нещата. Ще ви дам едно малко обяснение, за да видите, къде седи вашето заблуждение в света. Между вас има много благородни хора, и като ме слушате, у вас се поражда силно желание да се повдигнете. У вас понякога се явява смелост и решителност да сторите това, но все

отлагате. Най-после решите в себе си: От тази година нататък аз ще живея един добър, чист живот. Колко хубаво започвате. Влезете в някое религиозно общество, общувате с всички там, но не се мине много време, откажете се от този живот. Преди няколко дни дойде при мене един българин, млад човек и ми казва: Моля ви се кажете ми, какво е вашето мнение за квакерите? – Мнението ми за тях е това, че те са най-добрите хора в Англия. Само добро мога да кажа за тях. Защо ме питате? – Искаме да привлечем вниманието на квакерите, да изберем 7 души измежду нас, да съставим едно малко общество от квакери, та според правилата им, да помагат и на българите. Казвам: Знаете ли какво е учението на квакерите? – Досега не съм се интересувал, но от скоро време се интересувам; зная, че са против войната. Не, те не са само против войната, нещо по-основно има в тях, те имат една вътрешна опитност. Всеки един от тях се стреми да е в пряка връзка с Бога, с невидимия свят. Като влезете между тях, ще забележите едно гробно мълчание: седят и размишляват. Квакерът никога не говори, докато не знае нещо. Когато някой се вдъхнови и му дойде една светла идея, тогава само говори; иначе, всички мълчат и мълком се разотиват. Това е външната страна на живота им, но в техния живот има едно вътрешно, дълбоко убеждение. Квакерът никога не лъже! В техния живот има един елемент на разумност. Те са благородни души. Квакерът е готов да раздаде всичкото си имане, но никога няма да каже една лъжа. Ако у англичаните има една черта на честност, тя се дължи именно на квакерите. Това е отлична черта! Един млад англичанин, квакер, отличен писател, бил в Италия, в Рим, и при един случай наблюдавал, как един италианец искал да се самоубие. Изважда револвера, туря го към устата си, пак го отстранява. Отново го туря към устата си, после пак го изважда – не се решава да се самоубие. Квакерът влиза при него, запитва го: Защо не искаш да живееш? – Заборчлях, не мога да се оправя, затова и не ми се иска да живея. Колко дължиш? – Еди-колко си, отговаря италианецът. Квакерът изважда един чек пред него, подписва го и му

казва: Заповядай тези 200,000 шилинга за твоя револвер. Този револвер е ценен за мене, а за тебе животът е ценен. При това виждам, че ти си много страхлив човек. В тебе няма убеждения, ти не смееш да се самоубиеш. Аз ще ти покажа друг, по-хубав начин, по който ще можеш да умреш, и то със слава да умреш. Това правят квакерите, тъй постъпват те с хората. Днес някой казва: Да отидем на бойното поле! Нека откъснат краката ни, но да умрем достойно за народа си! Не, не се умира така. Аз бих желал един човек да се жертва за народа си, но как? – Със словото, да повдигне народа си в морално отношение. И този човек след това да остане жив, да не умира! Неговият живот да влезе като една потенциална сила в целия народ. Това е жертва за народа! Кога ще стане това? – Когато дойде повече светлина в съзнанието на хората. От светлина се нуждаем ние! Всичко това е мимоходом казано.

Сега, да се повърна към своите разсъждения, като ви приведа един интересен пример, който се е случил някога в миналото. Един прочут адепт, наречен Земан Зебу, трябвало да реши една задача, дадена му от неговия Учител. Турците тълкуват името Земан Зебу, по следния начин. С това име те наричат всеки човек, който е закъснял в своето развитие и бърза да поправи живота си, иначе ще остане назад. Следователно, Земан Зебу бил поставен от Учителя си на един изпит, който трябвало да разреши правилно. Изпитът се състоял в следното: Учителят му го свързал с 10 нишки на живота, които той трябвало да разкъса, затова именно дошъл на земята. Учителят му казва: Ти ще видиш, как са свързани тези нишки и ще ги развържеш по най-разумен начин. Само тогава ще дойде в тебе новата светлина и ще разбереш смисъла на живота. Един ден Земан Зебу се въодушевява, вижда около себе си 10 светли нишки и си казва: Дошло му е времето вече! Изважда ножиците си и се готви да реже. Улавя първата нишка, натиска я с ножиците си, готви се да я отреже, но веднага отпреде му изскача една хубава, млада мома, която му казва: Моля ти се, не ме режи. Ако ме отрежеш, ти си на погрешната страна.

Майка ми ме изпрати тук на земята да се уча и да работя. Ти си единственият човек сега, който можеш да ми дадеш живот. Ако ти ме отрежеш, всичко се свършва с мене, моето развитие се спира. Погледнал я той и си казва: Хубаво, хайде, нека от мене да мине – оставя нишката, не я отрязва.

Вижда втората нишка, улавя я, туря ножиците да я отреже, но изведнъж изскача един млад, хубав момък и му казва: Моля, моля, недей ме ряза! Тъкмо се срещнахме с тази мома, ще завържем приятелство с нея. Отложи рязането за друг път. Помисля си той и си казва: Хайде, нека от мен да мине! И така нишката не отрязва.

Вижда той третата нишка, улавя да я реже и тъкмо поставя ножиците, когато пред него изскача един художник със своите четки и бои и му казва: Моля ти се, недей ме ряза! Аз съм в последния стадий на своето развитие, довършвам своята картина. Отрежеш ли ме, ще се спре развитието на цялото човечество. – Хайде от мен да мине! И този път не отрязва нишката.

Улавя четвъртата нишка, иска да я реже, но изведнъж пред него изскача един генерал, във военна униформа, казва му: Моля ти се, недей ме ряза! Аз проектирам от великите планове за спасението на човечеството. Ако ме отрежеш, ще осакатиш цялото човечество, затова остави ме да реализирам плана си. – Добре, нека от мен да мине! – и тази нишка оставя.

Улавя смело петата нишка – ще реже вече. Но ето, явява се един жрец със своята тояга, с одеждата си – готов за служене на Бог. Моля, моля, не ме отрязвай! Аз извършвам една от най-важните служби в света – служба на Бог. Аз произнасям една от най-необходимите молитви. Ако прережеш нишката на моя живот, няма кой да се моли за човечеството. – Хайде, нека от мен да мине! – оставя и тази нишка.

Най-после, туря ножиците на шестата нишка. От нея изскача един мъдрец, който му казва: Моля ти се, недей ме ряза! Аз пиша една ценна книга, събрал съм материал от хиляди години. Искам да оставя тази книга за бъдещото поколение. Ако отрежеш тази нишка,

какво ще стане с моята книга? Не ме отрязвай, бъди тъй добър! – Хайде, нека пак от мен да мине!

Улавя седмата нишка, но веднага излиза един народен учител. Моля, моля, ще бъдеш тъй добър да ме изслушаш: от ред съществувания аз съм посвещавал живота си за възпитанието на децата и днес тъкмо открих един велик план, един велик метод за възпитанието на децата, който искам да внеса в света за приложение. Ако туриш ножиците и ме отрежеш, отиде цялото възпитание, свърши се с човечеството! – Е, хайде от мен да мине! – оставя и тази нишка.

След това, улавя осмата нишка, готов да реже. Изкача един слуга: Моля, моля, толкова време съм бил слуга, но никога не съм слугувал тъй, както трябва. Досега аз бях лъжец, крадец, но намерих един много добър господар, добре се отнася с мен, добре ми плаща, затова искам да водя един честен, добър живот. Ако ме отрежеш, ще пропадна завинаги. – Хайде, нека от мен да мине! – оставя и него.

Хваща деветата нишка. Излиза един артист със своята арфа. Моля ти се, не ме режи! Аз създадох една песен, с която ще мога да укротявам, да умиротворявам хората. Мисля да тръгна по света, да пея и да свиря, да го поправя. Ако отрежеш тази нишка, ще спреш не само процеса на моето развитие, но развитието и на цялото човечество. – Хайде и този артист да мине!

Най-после, туря ножиците на десетата нишка, но веднага изскача една майка с детенце на ръце. Моля, моля, недей ме ряза! Досега аз помятах всичките си деца и едва сега родих първото си детенце. Ако отрежеш нишката ми, отиде и детенцето ми, отивам и аз. – Хубаво, нека и този път от мен да мине! – оставя и последната нишка.

Питам сега: Всички тия апелирания на 10-те души, не бяха ли на мястото си? – Бяха. Затова именно Земан Зебу остави всички тия нишки и се върна назад при Учителя си. Да, но той разреши ли въпроса? – Не го разреши. Всичките тия нишки – момата, момъкът,

мъдрецът, жрецът, учителят и другите останали, не са били съществени неща, те са били фиктивни положения, те са били той самият. Трябваше да тури ножиците и да отреже нишките – нищо повече! Но той бил страхливец. Учителят му казва: Ще знаеш, че след 2000 години ще ти дам друг изпит, по-страшен от сегашния.

Днес всички съвременни хора са се спрели пред изпита на Земан Зебу. Който конец denеш да режеш, все ще излезе някой и ще ти каже: Чакай, чакай! Турците казват, че като се ударят огнивото и кремъкът един в друг, и огнивото, и кремъкът се изтъркват. Те си правят такива запалки от прахан. Удрят с кремъка по огнивото, докато праханта се запали. Така правят и българите. Те постоянно изваждат кремъка и праханта, с които си служат за огниво, и по този начин разрешават въпросите си. Днес разрешават някой въпрос, но го оставят неразрешен. Утре разрешават друг въпрос, пак неразрешен го оставят. И най-после, чувате да казват за някой човек: Господ да го прости! Добър човек беше. Казвам: Да много добър човек беше, но като Земан Зебу не можа да разреши задачата си.

Сега да се върнем към стиха.

Когато Христос дойде на земята, яви се тази звезда, и когато Христос възкръсна, явиха се още повече звезди. Тези които описваха звездите, не ги описаха както трябва. Те прикриха малко нещо. Казаха, че върху апостолите паднали огнени езици, огнени пламъци и те приели вдъхновение. Не, дойдоха тия светещите звезди, които пуснаха толкова светли лъчи, толкова светлина, че стана едно съединение между невидимия и видимия свят, между апостолите и небето. Когато тази жива звезда, тази жива светлина обсеби една душа, тя не се колебае, не се съмнява вече. В душата на такъв човек настава един от великите моменти, които той едва ли някога е преживявал. В него се заражда едно велико, благородно, нежно чувство. Туй чувство е толкова нежно, толкова деликатно, че такъв човек във всяко отношение е мощен, силен. Апостол Павел на едно място казва: „Всички ние чрез силата на Словото Божие може да

побеждаваме“. За Христовото учение казват: Тази звезда, туй учение е разумното слово Божие. От светлината излиза Словото. Законът е много верен. Там, дето има светлина в човешкия ум, разумното Слово може да се вмести. Там, дето има светлина в човешкото сърце, Любовта може да се вмести. Светлина трябва на всички хора! И всеки един от вас трябва да се заеме да работи, за да дойде тази светлина. До когато звездата ти грее отгоре, ти си радостен и весел. Но, щом направиш едно прегрешение, веднага дойде тъмнина, скръб, и ти не виждаш Светлината. Щом не виждаш Светлината, ти веднага се уплашиш, всичко пропада и побягваш назад. Дойде ли звездата, веднага пак се повдигаш. Тази звезда, която Христос носеше, показваше благото на еврейския народ. Христос дойде между този народ и той имаше Божието благословение, след Христа, какво благословение имаше? – Еврейският народ прекара най-ужасните страдания, каквито един народ може да преживее. Те се местиха от едно място на друго, прекараха робство, гонения, големи мъчения, обири, какво ли не. И когато Тит превзе Ерусалим, след Христа, той е разпнал повече от 60,00 души евреи на кръст. Тъй че пътят от Ерусалим до Рим беше покрит само с кръстове. Защо? Защото те създадоха един кръст за своята звезда. Туй ожесточение от страна на Тит другояче не може да се обясни. Когато Флавий Йосиф описва историята на еврейския народ, той не може да си обясни, какво помрачение трябва да е дошло у евреите, за да предадат Христос. Когато евреите бяха обсадени в един малък римски градец около Ерусалим, за да не паднат роби, дванадесет души от тях убиха около 12,000, а после избраха помежду си един, който да убие останалите 11, и най-после и той се самоуби. Геройство е това, но по обратен път. Това наричам аз „геройството на отчаянието“. Много пъти, когато някой си тегли куршум, това не е геройство, това е умопомрачение. А ние хвалим такъв човек! Не, този човек, който иска да умре, не е герой. Човек, който умира, трябва да умре съзнателно. И като умре, да бъде жив. Онзи човек, който като умре, не е жив, той е умрял

безвъзвратно. Ние похвалваме само тази смърт, която носи живот след себе си. И онези хора, които умират, а не възкръсват, са изгубени хора. Под думата „смърт“ в най-широк смисъл ние разбираме оживяване отново. Езикът на Писанието в този случай е следният: от смърт трябва да минем в живот. Значи, новият живот се изразява в това, че при преминаването от стария към новия живот, ще се премине през смъртта. И сегашните страдания са предвестник на този нов живот, за който е нужна тази фина материя, от която трябва да се образува бъдещето тяло на човека. Такъв един процес сега става и в мозъка, и в сърцето на човека.

Сега ще ви попитам: По какво се познава един човек? Как ще познаете един ваш приятел? Какво обичате вие в човека? Във всеки човек ние обичаме нещо хубаво – една Божествена черта има в него, една особеност. Тогава, кого ще наречете ваш приятел? Аз наричам приятел този, който не само в един живот ми е приятел, но който ми е бил приятел от момента на излизането си от Бога, до момента, в който се връща при Бога – през всичките свои съществувания, както египтяните наричат това нещо пришелстване на душата. Приятел е този, който през всичките перипетии на живота си ти остава верен. Това аз наричам приятелство; това аз наричам братство; това аз наричам благородни души! Това, което сега съществува, не е приятелство, то е интерес. Тъй го определяме ние. Следователно, във всеки човек има една черта тъй неизменна, както Бог е неизменяем. Питам: Ако имаме такава една неизменяема черта в себе си, какъв щеше да бъде нашият живот? Не че нямаме такава черта, но ние днес се намираме в положението на Земан Зебу. Ако той беше отрязал всички тези 10 нишки, друго нещо щеше да се яви. Ако не освободят онзи балон пълен с газ от въжетата, които го държат вързан за земята, какво ще стане с него? – Не ще може да хвръкне нагоре във въздуха. Но щом го освободят от тези връзки, които го държат вързан за земята, той ще литне нагоре в пространството към своето местоназначение. Ако вие не се освободите от връзките на земята, с

който сте се обвързали, накъде ще отидете? – Цял ден ще седите пред тефтерите си, ще пишете: еди-коя си стока колко лева струва; в еди-кой си град, през еди-коя си година, колко хора са родени, и колко умрели – мъже и жени; еди-колко са се оженили, и колко развели и т.н. За всички тия неща постоянно се държи статистика. Е, как ще се оправи света, я ми кажете!

На съвременните хора е необходима тази звезда на разумност! Подозрението, според мене, не е наука; омразата, според мене, не е наука; злобата, според мене не е наука; убийството, според мене, не е наука; злословието, според мене, не е наука. Всички тия неща не съставляват наука, това правят и животните! Ами че ако искате да знаете, аз виждам тази същата война, която вие водите, и между най-малките същества. Какви войни има между тях! Герои са те! И по-нисшите животни, също както и хората, си турят знаци за храброст. Това, което вършим ние, вършат и животните. Казвате: Ние се отличаваме. Че по какво се отличавате? Нека се отличим по нещо! Ако аз се бия, и животните се бият; ако аз ям месо, и животните ядат месо; ако аз ям трева, и животните ядат трева; ако аз ритам, и конят рита; ако аз бода някой човек с рогата си, и волът боде; ако аз ухапя някого със зъбите си, и кучето хапе. Или ще кажете, че хората имат картечници? Че и пчелите са направили своята картечница, даже по-рано от хората. Тяхната картечница е пълна с течност. Опитали ли сте с какво е пълно тяхното жило? Знаете ли в какво смешно положение изпада човек, или някое силно животно пред жилото на пчелата? Един ден, един праведен човек изпаднал в една гъста гора, и един лъв започнал да го гони. Той взел да се моли на Господа. Господ казал на две пчели да отидат да го защитават. Те ужилили лъва в носа, и този герой, бабаджанко, бил принуден да се върне от пътя си с надут нос и започнал да си маха главата. Да, две пчели ужилиха този лъв и туриха ума на мястото му, като му казаха: Ти няма да гониш този праведен човек, защото, ако го гониш, следният път ще дойдем четири. Те не го убиха, а го ужилиха.

Та, и ние, съвременните хора мислим, че можем да направим всичко. Ти гониш някого. Господ ще каже на две пчели да те жилнат по носа. Няма да те изпрати на бойното поле да ти прережат краката, но ще ти изпрати две пчели – едната ще те ужили в лявата страна, другата – в дясната. И като те жилнат, ти ще се върнеш у дома си с надут нос. Жена ти ще те пита: Какво стана на носа ти? Да го наложим с нещо? – Пчела ме ужили. Ето един разумен, смислен живот. Звездата е това!

Всички ние, които говорим за един възвишен, благороден, разумен живот, трябва да го приложим, и да покажем на хората в света, че действително Бог ни е пратил на земята. Българите си пишат своята история, казват, че Цар Крум туй направил, Симеон Велики туй направил. Где е този Крум, где е този Симеон Велики? – Симеон Велики умрял от разрив на сърцето, защото не могъл да постигне своите планове. Българите трябва по друго нещо да се отличават, а не по успехите от своите войни. Българският Симеон Велики още нищо не е направил. Българският Крум още не се е родил. Това, че Крум отрязал главата на гръцкия император и пил наздравица с нея, още нищо не значи. И това днес се предава на поколенията! Не, не е туй, което възпитава хората. Аз говоря за народи, които са християнски, а не езически. Сега трябва да се внесат между народите и между обществата онези принципи за доброто, които могат да внесат култура, подем между тях. Не е важно, какво можем да разстройваме. Да разстройва всеки може. Не се изисква за това много ум, нито голямо изкуство. Истинската наука седи във възприемането и прилагането на разумния живот. Този разумен живот не може да се отдели от религиозния, не може да се отдели и от обществения. Питам: Вие, които се грижите за народа, в какво се проявява тази ви грижа? Народът сам се грижи за себе си. Онзи българин, който оре, грижи се за себе си, кой не се грижи за себе си. Всеки човек се грижи за себе си, но ти не убивай вярата на този човек. Казваш му: Защо си толкова будала, че се жертваш за народа си да

ореш? Онзи търговец си гледа добре работата, но ти му казваш: Защо си толкова будала, повдигни малко цените на стоката си, та в малко време да спечелиш повече пари. Учител си, гледаш си добре работата, но дойде при тебе някой, каже ти: Защо си толкова будала да живееш в този прах с тия дечурлига? Карай малко по-халтаво, през куп за грош! Как, нима това е учителство? Една работа, която не може да се извърши разумно, с любов, това не е работа, това е наемничество.

И тъй, питам ви сега: Кои мислят доброто на българския народ? Аз харесвам тези две пчели, които жилнали лъва, без да го уморят. Жилнали го да поумнее. Но да казвате, че старите трябва да си вървят, а да останат младите, това не е права философия. Младите същото казват. Значи тези, които носят главите – Мъдростта и знанието, да си вървят, а младите – телата – да останат. Тези хора, които дават такава една насока при възпитанието, са на крив път. Те мислят, че между младите и старите няма никаква връзка. Те мислят, че между стомаха и главата няма никаква връзка; те мислят, че стомахът е много важен. В тия си разсъждения отиват до една крива философия. И съвременните лекари отдават хранителността на тялото на зеленчуците, на месото, но въпреки това болестите се увеличават. Защо се увеличават болестите? – Най-първо хората са изгубили правия начин да се хранят; хората са изгубили правия начин да пият; хората са изгубили правия начин да мислят; хората са изгубили правия начин да чувстват. Сега всичко в нас е изопачено, и ние виждаме нещата тъй, както не са. Нека дойде сега някой, да ви покаже, как трябва да се живее! На, питайте някой от съвременните учени, ще видите – колкото учени хора има, толкова и теории.

Ние, под думата „Христос“ разбираме онзи велик Божествен Дух, който е слязъл отгоре, за да покаже разумния живот на човечеството. Този Дух сега не е скрит. С тази материя и сила, която съдържа в себе си, Той е проникнал и обгърнал всички клетки на човешкия организъм. Той действа вътре в нас и приготвя пътя ни. Когато ние сме в тихо, спокойно настроение на Духа, тази звезда проговаря вътре

в нас. Ние още не разбираме езика на Духа. Разумният, Божественият Дух говори на наш език и казва: „Пътят, по който вървиш, няма да те изведе на добър край“. Ама какво трябва да се прави? Този Дух като срещна Павел, каза му: „Павле, пътят по който си тръгнал не е добър“. Кой си Ти, Господи? – Аз съм Исус със звездата, човекът, който донесох новото Божествено учение. Ти си тръгнал по един път на насилие. Трябва да се върнеш назад и да пожертваш своя живот за благото на своите братя. И той каза: „Слушам, Господи, какво искаш от мене?“ – Иди сега при Ананий, и той ще те осведоми. Той отиде, започна живота на Христа и каза: „Ще се похваля с кръста Христов“. Друго е подразбирал Павел под тия думи. Той искал да каже: Ще се похваля с разумното Слово на Христа, ще се похваля с Духа Христов, който носи светлина за човечеството, светлина в нашия живот. Значи, светлина ни трябва в живота!

И тъй, тези мъдреци, които дойдоха в Ерусалим, произведоха цяла суматоха. Не само тогава те произведоха такава суматоха, но и днес хората се смущават от същото нещо. Казват: Ако това учение се приеме, какво ще стане със света? Ако между хората има любов, ако между хората дойде едно взаимно разбиране, то няма да дойде по един външен процес, по един външен път. Това ще дойде по един вътрешен път. Някои искат да се организират. Организирането не е нещо механично. Организирането е един вътрешен процес. Трябва да се знаят законите, как да се организира човек. При това, светът е организиран! Нима мислите, че Онзи, Който е създал света, не го е организирал? Всеки човек, у когото съзнанието е пробудено, принадлежи към този организиран свят. Всеки човек пък, у когото съзнанието не е пробудено, тепърва ще трябва да се организира. Сега външният свят се организира, а хората, които вярват в Христа, са организирани. Но, за каква вяра, говоря аз? Не говоря за обикновената вяра, а за необикновената – за вярата на Любовта, вярата на Мъдростта, вярата на Истината; вярата на Любовта, която внася вечния живот, прави човека щастлив; вярата на Мъдростта, която

внася светлина, разкрива невидимия свят в неговата пълнота и вярата на Истината, която внася свобода в човешкия живот. Това са сили, с които трябва да работим.

Как ще оправите живота си за в бъдеще? Вие сте баща, майка, имате синове, дъщери, как ще ги възпитате? Например, вие сте офицер, имате подчинени. Тия хора са сили, в които вие ще можете да работите. Знаете ли каква анархия би се създала, ако тия сили се откажат да се подчинят на вашата воля? Същата тази анархия, аномалия би се създала и в човешкото тяло. Вие трябва да влезете между вашите подчинени, да работите, за да внесете онова високо разбиране и съзнание. Влезете във вашето тяло, обаче кракът ви се отказва да се подчини на вашата воля. Умът заповядва, кракът не изпълнява. Щом кракът се отказва да работи, той е парализиран. Щом всички органи се отказват да работят, да се подчинят на човешката воля, какво става с този живот? – Умира.

И тъй, тази звезда, която се явила на изток, внесла между хората разумния живот. Тези три мъдреци, които са отишли да се поклонят на Христа, са били разумни. Те се разговаряли с Христа. Всички вие мислите, че те като отишли при Христа, видели едно малко бебенце, дали Му подаръците си и се върнали назад. Не е така. Няма много да ви говоря, но ще ви кажа само едно нещо: те разговаряли с Христа. Той им предаде великата Мъдрост и знание, които те предадоха в Индия. И сега това знание се пази там. Индийският народ е единственият народ на земята, който може да пази свещените работи. Нито англичаните, нито американците, нито французите, нито кой да е друг народ могат да пазят свещени тайни. Само индусите могат да ги запазват, затова там се занесе на съхранение великото, свещено учение. Ето защо толкова хора от Европа отиват в тия светилища да се учат. Тия светилища не са някакви видими храмове. Не, в Индия има такива храмове, за които хората днес нищо не знаят. Значи, има някаква особена светлина. Вие виждали ли сте тази светлина?

Разправяше ми един млад българин следната своя опитност: Намирам се, казва той, една тъмна нощ, усамотен, в едно отчаяно положение, готов да се самоубия, но отправям ума си към Бога, с молба, да ми дойде светлина, да осветля пътя си. И какво виждам тогава? – Доста далеч пред мене се движи едно голямо, светло кълбо. Аз вървя и то пред мене, но постепенно положението се все повече и повече изменя. Най-напред то беше по-далеч, после взе да се приближава, докато почувствах една приятна, мека светлинка и познах Бога в душата си. От този момент аз си казах: Разбирам какво нещо е животът! От това кълбо започна да излиза глас, който ми каза: „Готов ли си, какво мислиш да правиш". Вие ще кажете сега, това са приказки само. Не, това не са приказки, това са само реалности.

Та, казвам: Аз бих желал всички вие да имате тази светлина и да ви проговори тя. Понякога вие интуитивно чувствате, схващате, че нещо ви говори в ума или в сърцето, но то е тъй разбъркано! Един ден обаче, тази светлина ще ви проговори, ще знаете откъде идва, каква посока има. Сегашните ясновидци казват, че Господ им говорил. Но, от къде ви говори Господ? Едни казват, че Господ им проговорил от главата, други – от ума, трети – от сърцето, четвърти – от гърлото, от очите, от гърдите и т.н. Е, и вие сега, кажете, от къде ви проговаря Господ? Казвам: От много места говори Господ, но само едно място има, от което като проговори Господ, вие ще знаете вече онази велика Истина, която ще ви направи човек, по образ и подобие Божие.

И тъй, за обикновените хора Господ говори отвсякъде, а за необикновените, за просветените има само едно място, само един начин, по който Господ говори. Само тези три велики мъдреци видяха тази светлина, тази звезда и отидоха да ѝ се поклонят.

Аз бих желал, и вие днес да видите тази звезда, да ви проговори тя и да разберете великия идеал за вашия живот, да разберете, какъв е вашият стремеж и да кажете: Заслужава да се служи на Бога!

Беседа, държана от Учителя на 8 февруари 1925 г. в гр. София.

ПОСЛЕДНОТО МЯСТО

Но когато те поканят, иди и седни на последното място, за да ти каже, когато дойде този, който те е призовал: Приятелю, възлез по-горе. Тогава ще имаш слава пред тези, които седят с тебе заедно. (Лука 14:10)

Учението на съвременния свят е учение за заемане първото място. Да седнеш на последното място, и да седнеш на първото място, и в двата случая трябва да имаш знания. Защото ако всичко, което съставлява човека, се събере само в главата, ще имаме човек само от една глава. При това положение, с какво ще ходи човек, с какво ще работи, с какво ще диша, с какво ще яде? – Той ще бъде само глава – голяма, разумна глава. Ако човек вземе последното място, значи главата влиза вътре в самото тяло. Какво ще бъде тогава положението на човека?

Сега, имайте предвид, че Христос казва: „Вземи последното място, за да вземеш първото място!“ Той не казва: „Вземи първото място, за да вземеш последното място“. Това нещо и военните го знаят, за което си имат и своя тактика. Това нещо и богатите го знаят; това нещо и учените хора го знаят; това нещо и духовните хора го знаят. Обаче Христос в смисъла на този стих е внесъл една малка, скромна идея. Този стих не съдържа много нещо. Върху него може да се каже много малко нещо. Този стих не е от богатите стихове. Аз го наричам бедна почва, която трябва да се тори, да се полива, да се преработи, за да може да даде нещо.

Христос казва: „Когато те поканят на сватба, седни на последното място!“ Защо трябва да заемаме последното място? Често, в геометрията се определят проекциите на разните силови линии, които действат в разни посоки, в разни направления – вляво-вдясно,

нагоре-надолу. Понякога 6–7 линии, като се срещнат означават сили, които действат в разни посоки. Тези силови линии не могат да дойдат до едно споразумение, освен ако имат една равнодействаща, която да ги приведе в една посока, за да се образува едно движение. Това е необходимо, за да видим каква е реалността на нещата в това движение. Следователно, разнородните енергии трябва да се превърнат в еднородни. Какво разбираме под думата „еднородни“? Тази дума е двузначна. В най-ограничен смисъл, това значи, че тия сили трябва да имат една посока на движение. Например, всички овце са еднородни. По какво? Че всички пасат трева. Всички вълци са еднородни. По какво? – Че всички ядат месо. Всички риби са еднородни. По какво? – Че живеят във водата. Разбира се, тия черти, било за овцата, било за вълка, било за рибата, не са толкова съществени, но аз изваждам следното заключение: ние трябва да вярваме в реалността на нещата, в реалността на живота. Питам: В какво седи реалността на живота? Тази реалност в тялото ли е? Тази реалност в чувствата, които ние преживяваме ли е? Тази реалност в мисълта, която имаме, ли е?

И тъй, в света има три вида реалности, които трябва да се определят. Първата реалност аз наричам „реалност на движение“. В туй движение има промени и измени на формите, то се отнася само до материалния свят. Туй движение се нарича „движение на пресекване“, т.е. движението не е непреривно, а преривно. Всички сили на физическия свят действат на пресекулки, движението в тях не е постоянно. Ако една граната се хвърли, тя може да полети на 10–15–20–50–100 километра разстояние, но все пак ще падне някъде, все ще се прояви тази реалност. Нашата земя, която се движи из пространството, е също едно ядро изхвърлено, но един ден и тя ще престане да се движи, ще се измени, ще остарее, ще започне да се разкапва и ще изчезне, а на мястото ѝ ще се яви друга земя. От тази земя, на която сега живеем, няма да остане нито помен. Ще кажете: Докажи това! Мога да го докажа, но не в един час, а ми трябват най-

малко 5–6 часа да ви доказвам с математически, с геометрически данни пресичанията на всички тия линии, плоскости, отношенията, които съществуват между тях.

Втората реалност аз наричам „реалност на увеличение“. В увеличението се забелязва едно характерно свойство, че в него има съдържание. Туй свойство на телата срещаме и във физиката. Аз вземам думите „движение“, „уголемяване“ и „разширение“ малко в специфична форма. Втората реалност се отнася до нашите чувства, до духовния свят. Тази реалност има посока на дължина и на ширина. В нея движението на дължината е непреривно, но в движението си на широчина е ограничена. Например, една река е ограничена в широчината си, но дължината ѝ не е ограничена. Тази река се движи непреривно, нейното движение не може да се ограничи. Тя най-после ще се влее в океана, и след като се влее в океана, пак ще продължава своето движение. Следователно, във втората реалност движението на дължина е непреривно, но на широчина е преривно – все ще се усети някакво ограничение на чувствата. Много хора в света се повреждат. От какво? – От разширение на своите чувства. В чувствата трябва да има стремеж, но никога чрезмерно разширение. Увеличават ли се чрезмерно, образува се едно ограничение, а после се явява едно вътрешно движение, едно вътрешно въртене. Туй психологически е вярно. Много хора заболяват именно по тази причина, че не могат да реализират туй чрезмерно проявление на чувствата си. За да могат тия им чувства да се реализират, трябва да имат цел, към която да се стремят, да се движат. Или, с други думи казано, човек трябва да обича някого. Ние обичаме Бога. Мислите ли, че един ден може да постигнете Бога? Не, ние можем да се влеем в Бога, но никога няма да Го разберем. Не се изисква от нас да разберем Бога. Ние можем да познаем Бога, но да Го разберем, няма защо. Бога по форма не можем да разберем. Най-после, какво ще разберете от Бога? Той няма форма, няма тяло, а е един чист, свят Дух – чиста, абсолютна светлина. Той е основа на всяко нещо. Ако искаш да разбереш Бога, да обхванеш

Божественото, ти ще изгубиш съзнанието си, ще паднеш в един вечен сън, всичката ти енергия ще се разлее.

Третата реалност аз наричам „реалност на разширение". За да разберете по какво се отличава тя от другите форми, ще ви дам една специална форма. Представете си, че имате една обикновена стая, пълна с въглища. Преди да са запалени въглищата, те са ограничени в стаята, но след като се запалят, стаята вече не може да ги ограничи; топлината, която се образува от тях, се лъчеизпуска по всички посоки. Тези лъчи могат ли да се ограничават от самата стая? – Не. Следователно, в третата реалност, никой не може да ограничи влиянието на нещата. Затова казваме, че човек може да бъде свободен само в своята мисъл. Никой не може да ограничи влиянието на мисълта. В движението си човек може да се ограничи, само ако се движи много бързо по известен наклон и в това си движение срещне някаква преграда. Щом дойде до една преграда, той ще спре. Щом чувствата на човека представляват вода, то в движението на чувствата си, той може да има удължаване, уголемяване може да има завиване на една или друга страна. Някои казват: Този човек кръшка много. В дължината си една река може да кръшка, може да прави завивания оттук-оттам, но тя има цел, иска да постигне своето намерение. Когато хората казват за някого, че много кръшка, то значи, че не изпълнява своя морален дълг. Това не е правилно. Нима онези, които не кръшкат, изпълняват своя морален дълг? Вземете онази жаба, която не кръшка, която не кряка във водата, изпълнява ли тя своя дълг? Тя не кряка, защото чака да дойде някоя муха наблизо до нея, или да кацне на нея, и тя да я глътне. Изгубват се мухите една по една в нейната уста. Казват: Какъв философ е тази жаба! Да, философ е тя, но вижте я колко кръшка тя, като я хване някоя змия! Когато се доближи някоя змия до жабата, и тя кръшка като мухата. Жабата казва: „Тази наука е много лоша." Като е лоша, не гълтай мухите цели! Това значи: гълташ ли, ще те гълтат. Защо змията гълта жабата

цяла? – Защото и жабата гълта мухите цели. Има един закон в природата: с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.

Сега, ще ви приведа един малък пример. Един велик Учител изпраща своя ученик да се учи да плува. Ученикът запитва: Животът не може ли да мине без плуване? – Не може, отговаря Учителят. Плуването е една необходимост, и ако ти не се научиш да плуваш, то един ден ще ти потрябва в живота, и като не умееш да плуваш, ще изгубиш живота си. Ученикът казва: „Аз нямам свободно време да отивам сега да се уча да плувам. Имам много важна работа. Поканен съм да заема един много важен пост. Плуването е нужно за моряците. Ти ми кажи друго нещо!“ Обаче, като заел тази велика длъжност в живота, направил едно престъпление и го подвели под отговорност. Той хукнал да бяга, да се укрива, но като бягал, стигнал до една река, която трябвало да преплува. Като не знаел да плува, потънал в реката и се превърнал в един хубав шаран, който тежал 10 килограма. Туй е лошото, че не се умира. По едно време, рибари го хванали и го турили на една пиростия да го пекат. Сега му дошло на ума за неговия Учител, който го карал да се учи да плува. Запитва той Учителя си: Учителю, защо ми даде тази беля, това нещастие? Защо ми се струпа всичко това на главата? – Защото не се научи да плуваш. Така и вие сега, казвате, че страдате много. Но задали ли сте си въпроса като философи, като християни, като разумни същества и най-после като българи защо страдате? Дайте си един философски отговор на този въпрос. Най-после казвате: Е светът е такъв! Светът е лош. – Това не е философия. Това не е разрешение на въпроса. Светът е създаден все от културни същества. Има други причини, които създават страданията. Следователно, ако ти не знаеш да плуваш ще изгубиш живота си. Аз превеждам тази мисъл: ако твоите чувства нямат определена посока на движение, ако твоите чувства не се стремят към Бога, ти ще станеш шаран, ще те пекат на пиростия; а пък ако разбираш Бога, ще имаш определено движение, ще можеш да владееш водите. Тъй че, който отива към Бога, ще има свобода, ще

има движение в себе си, ще владее водата, т.е. ще познава реалността на нещата. Който живее във водата, ограничава се от нея, а който живее извън нея, владее водата. Следователно, за да владеем известна реалност, трябва да сме извън нея.

Съвременните хора казват: Без къщи не може, и без парици не може. Не е въпросът в парите. Не е въпроса и в къщата. Когато ние искаме да убедим съвременните хора, че може и без къща, те казват: Как, без къща! Не може без къща. Когато казваме, че може без къща, подразбираме, че няма да живеете като рибите във водата, а ще живеете извън водата и ще я употребявате само когато искате. В дадения случай ти ще бъдеш господар на положението си.

И тъй, човек трябва да заеме последното място. Последното място е физическият свят. От физическото трябва да започнете. Вие трябва да изучите физическия свят в неговата пълнота, та като разбирате физическия свят, когато дойде вашият Учител, ще може да ви предаде по-висока наука, ще се качите една стъпка по-нагоре. Аз гледам, дойде някой при мене, чел Библията от единия край до другия, та като дошъл до Откровението, пита: Какво искал да каже евангелист Иоан? Е, то е много лесна работа. Аз няма да тълкувам думите на Иоана, но ще извикам свети Иоан и ще му кажа: Кажи на този човек, какво си искал да кажеш. Аз вярвам, че евангелист Иоан е жив. Някой казват: Какво е искал да каже Христос? Аз няма какво да коментирам Христовите думи. Аз се занимавам с други работи, с които хората не се занимават, размишлявам върху великите Божии думи в света. Това е най-естествено! Няма защо да ходя да препятствам на хората, да се занимавам с работи, с които и те се занимават. Там, където мястото е посадено, отлично е. Там, където хората са обработвали, няма защо и аз да ходя. Има много други места необработени. Сега, разработени ли са в нашето естество всички места? Всички искаме да имаме отличен живот, да бъдем добри. Но знаете ли законите на доброто? Знаете ли, какво нещо е доброто, само по себе си? Има една окултна формула, която гласи, че

доброто се ражда от Любовта. Как? Онзи земеделец, който иска да сее житото, трябва да знае начина, по който се сее житото! Трябва да знае още и времето, по което се сее, а при това трябва да избере и най-хубавото семе. Ние казваме: „трябва да бъдем добри" или „трябва да се обичаме". За Любовта вие вече имате известно понятие. Питам: Тази любов, която светът разбира, любов ли е? – Не е. Любовта е една реалност извън физическия свят. Действително, когато дойде Любовта в света, тя произвежда временно движение и постоянно движение, временни течения и постоянни течения, временни разширения и постоянни разширения, но самата Любов не е нито в движенията, нито в увеличенията, нито в разширенията – тя е извън всичко това. Любовта е извън нашата воля, извън нашето сърце, извън нашия ум – тя има само допирни точки, в които се проявява. Често вие се намирате под една заблуда и казвате: Любовта е вътре в мене. – Това е човешко разбиране. Любовта не е вътре в тебе. Ако Любовта беше вътре в тебе, най-първо ти нямаше да бъдеш такъв човек, какъвто се проявяваш. По какво познаваме, че Любовта е вътре в нас, и вън от нас? Какво трябва да разбираме, когато казваме, че Любовта е вътре в нас, или вън от нас? – Ако Любовта беше вътре в нас, както някои казват, ние трябваше да имаме вечната топлина, никога не трябваше да изстиваме. Трябваше да имаме вечната светлина и никакво зло не трябваше да съществува в душата ни. Но понеже Любовта действа вън от нас, има един процес на изстиване, вследствие на което се зарежда едно гниене. Това, което светът днес изживява, аз го наричам „процес на гниене", метаморфозиране на материята от едно състояние в друго, вследствие на което става една вътрешна пертурбация. Всички съвременни хора заболяват и търсят начини за своето лекуване чрез лекарите, а не търсят причините на болестите в някакви дълбоки, вътрешни процеси. В окултната наука обаче, ние гледаме другояче на болестите; ние гледаме другояче на злото, на доброто, на Любовта. Следователно, при сегашните условия, Любовта действа временно отвън, докато човешкият организъм свикне, понеже при сегашния си

състав организмът не може да понесе тия силни движения, тия силни уголемявания, тия силни разширения, които произвежда Любовта. Следователно, отвън трябва да дойдат тези нежни движения, тези нежни уголемявания, тези нежни разширения. И тъй, Любовта трябва да дойде отвън – от слънцето, от звездите, от хората, от растенията. И когато казваме, че човек се влияе, туй е влиянието, за което се говори. От великото ние приемаме една малка топлинка.

Втората заблуда, която се явява в света, зависи от желанието ни да заемаме първите места. За да изясня мисълта си, ще ви приведа един интересен пример. Граф Бармуци, млад, учен човек, който се занимавал с окултните науки, имал три автомата, които могли да говорят. Когато ставал сутрин, първият автомат му казвал: Господарю, ти си силен, красив млад човек, като тебе няма друг подобен, използвай своята младост! По обед, вторият автомат му казвал: Господарю, ти си най-ученият човек в света, като тебе няма друг, използвай своята ученост! Към вечерта третият автомат му казвал: Господарю, ти си най-благородният човек, с най-чиста, с най-фина кръв, като тебе няма втори по света, използвай своето благородство и своята добрина! Така живял граф Бармуци цели 40 години. Един ден му дошла една нова идея и си казва: Как тъй, вие казвате, че съм млад, че съм учен, и че съм добър и благороден човек. Млад бях, но сега не съм толкова млад, както едно време, и не можах да използвам своята младост. Учен бях, но не можах да използвам своята ученост, тя не можа да се увеличи. Добър бях, но моята доброта не можа да се увеличи. Той въртва ключа, и веднага се явява първият автомат, който изказва изречението: Ти си най-младият и най-красивият човек, но знай, че скоро ще остарееш. Хубава е тази философия, както виждам нататък отива, си казва графа. Към обед идва вторият автомат и му казва: Ти си най-ученият и най-сведущият човек, но знай, че скоро ще остарееш и тогава ще оглупееш. Най-после, вечерта идва третият автомат и му казва: Ти си най-благородният и най-добрият човек, но знай, че като остарееш, ще изгубиш своето благородство и своята

доброта. Питам граф Бармуци: При първото твърдение, че е млад, разреши ли въпроса? Що от това, че е млад човек? Използва ли своята младост? Че е учен човек, що от това? Използва ли своята ученост? Че е добър, че е благороден човек, що от това? Използва ли своята доброта, своето благородство? Че е млад, добре, но как трябва да използва своята младост? Ето един много важен въпрос. Че е учен, разбирам, но в какво отношение трябва да използва своята ученост? Че е благороден, добре, но в какво отношение трябва да използва своето благородство. Това са въпроси, които трябва да разреши всеки сам за себе си, и от правилното разрешаване на тия въпроси зависи неговото развитие. Ако ние сме млади и чакаме другите да разрешат въпроса, как да използваме нашата младост, ние ще имаме най-големите изпитания. Това, че някой е млад, показва, че той носи в себе си една велика задача, която трябва да разреши. Е, млад съм, казва някой. Всеки млад е на изпитание в света. Майката казва на младия си син: Синко, гледай да се събираш с другари, да ходиш на театър, на концерт, на балове; пък гледай да си намериш някоя другарка за живота, но непременно да има парички! Майката е първият автомат, който дава възпитание на своя млад син. Завършва синът в странство, връща се у дома си, и бащата, вторият автомат му казва: Ех, синко, ти си много по-учен от мене; в наше време нямаше такива училища, нямаше такива учени, като тебе. Използвай твоето знание, ти знаеш как. Казвам, ето вторият автомат, който дава лош съвет на своя син. Той дава лошо учение. В какво седи това учение? – Утре синът изпъди баща си от къщи, не иска такъв прост баща в дома си. И тогава бащата дава едно заявление до съда, дава сина си под съд, иска съдът да се произнесе, колко трябва синът му да плаща. Е, моля ви се, съдът ли трябва да определя, какви да бъдат отношенията между бащата и сина? Ако се остави съдът да се произнася, какви да бъдат отношенията между бащата и децата, всичко в света пропада, всичко е свършено. Аз бих употребил за случая едно силно българско изречение: Всичко ще отиде по дяволите. Но ще кажа малко по-меко:

От тази философия нищо няма да излезе. Най-после идва обществото, което казва: Ето един много учен, много религиозен, много набожен човек, да му дадем един висок сан. Да го направим държавник, или някой проповедник, да проповядва на обществото, или някое високо лице. Какво ще се проповядва на обществото? Светът така няма да се поправи. Значи, в дадения случай обществото се явява като трети автомат. Най-после, ние ще се намерим в положението на граф Бармуци, когото запитали: Какво трябва да се прави, за да може човек правилно да се развива? Той казва: Ще пенсионираш своите автомати отвън, ще останеш сам и като ставаш сутрин, ще четеш и ще се молиш. Какво ще разбереш от четенето? Ще работиш разумно. Защо ти е молитвата? – Молитвата е един закон на поливане. Аз сега употребявам закона на молитвата, като закон за поливане. Някой казва: Защо трябва да се моля? Чудни са хората! Молитвата е един символ! В цял свят се възнасят молитви. Молитвата е един символ, чрез който се привличат всички добри влияния. Слънчевата светлина, слънчевата топлина, дъждът, влагата, това са добрите влияния при молитвата, за да може да расте всичко онова, което е посято. Когато един човек се моли, всичко наоколо му трябва да расте и да се развива. В този растеж трябва да има един благороден и възвишен порив. Всички богати хора трябва да раздадат имането си. Някои от вас се плашат, като чуят да им се говори да раздадат имането си. Те се боят, че ще го изгубят. Не е така. Чудни сте вие! Ако онзи голям кит би пожертвал голямата си глава, голямата си уста, с които би глътнал всеки един, как мислите, какво би изгубил той? Ако за сметка на това, което пожертва, придобие една малка човешка глава, какво губи? Ако някой философ дойде и каже на някого: Слушай, ти трябва да се отречеш от майка си и от баща си, да влезеш в света между хората и да приемеш тяхната философия, глупаво ли ще бъде това негово положение? И когато Христос казва да се откажем от себе си, от всичко временно и преходно, то значи да се откажем от своят жабешки свят – да гълтаме мухи, и да добием онази ангелска форма.

Че кой от вас не гълта цели мухи? Ами че онези агънца, прасенца, кокошки не ги ли гълтате? Колко овце, колко волове са изядени от вас? Някои казват: Ами че и науката поддържа, че е добре да се ядат агнета. Религиозните пък казват, че в Писанието било писано, че всичко, което се продава в месарниците, може да се яде. Как в Писанието било писано? Че имало ли е месарници тогава? Като ви казвам това, да не ви е обидно. Когато ви се каже една Истина, вашите сърца трябва да затрептят от желание да я чуят; и като погледнете на онези ваши братя, които са готови да жертват всичко, също така трябва сърцата ви да затрептят. Не че у вас няма вътрешен порив – има такъв, но същевременно има и една вътрешна заблуда. Като казвам, че човек трябва да раздаде всичкото си имане, аз не подразбирам, че това раздаване трябва да стане неразумно. Аз съм за разумното раздаване. Онзи, който трябва да раздаде своето имане, онзи, който трябва да се откаже от майка си, от баща си, от жена си, от децата си, трябва да бъде най-добрият, най-разумният, най-благородният човек, на когото душата е изпълнена с трептения за Божията Любов. И такъв човек, като раздаде имането си, ще знае на кого да го раздаде. Как ще познаем кои са такива хора? Има един инструмент, който още не е познат на съвременните учени хора, но с него си служат източните народи, главно индийците. Той им служи за измерване живата енергия у човека. Когато умре някой добър човек, в този инструмент се усеща повдигане на температурата на цялото човечество. Това показва, че температурата на цялото човечество се е повдигнала на около една десет-милионна част от единицата топлина, взета за основна мярка. Тъй както с калориметрите се определя количеството на погълнатата и изразходваната топлина, така и с този инструмент се отбелязва повишението на температурата в организма на цялото човечество. Когато пък умре някой грешник, забелязва се пак същата пропорция – температурата тук се понижава с една десет-милионна част от първоначалната температура на общия организъм. Благодарение

обаче на това, че когато умрат хиляда лоши хора, температурата се понижава с една десет-милионна част от единицата топлина, когато пък умре само един добър човек, температурата се повишава с една десет-милионна част от единицата топлина, човечеството може да се поддържа – иначе то би отишло по дяволите. Какво значи това, че човечеството би отишло по дяволите? – То значи, че всички щяхме да се смразим, и никаква култура не би съществувала на земята. Благодарение на това, друго нещо щеше да има в природата. Това са отвлечени неща, които, ако биха ви се говорили, щяха да внесат нещо много добро във вас, но щяха да внесат и съмнението. Вие тук на земята, считате съмнението като нещо невидимо, но ако влезете в духовния, в ангелския свят, там дето става разширение на нещата, ще видите, че съмнението представлява един предмет твърд като камък. И в онзи свят, както и в този, съществуват такива камъни. Когато питаме ангелите, как се образуваха тия камъни, те казват, че са се образували от съмнението на хората. Когато ангелите искат да си направят една къщичка от камъни, те карат хората да се съмняват, и от техните съмнения се образуват камъните, с които си строят къщите. Ангелите казват: Ние образуваме в хората умствени съмнения, религиозни съмнения, обществени съмнения, и когато ни са достатъчни тия камъни, с които ще строим, преставаме да ги поставяме на съмнения. И затова, чуваш някой човек да казва: Аз порано се съмнявах, но сега престанах да се съмнявам – не се съмнявам вече в нищо.

Сега, да дойдем до стиха, където Христос казва: „Щом те поканят на сватба, заеми последното място“. Последното място е найизносното място. То има даже практическо приложение. Човек, който е заел последното място, не се нуждае да го пази някой отподире му. Където и да ходи, той се намира на най-безопасното място. За такъв човек всички казват: Този човек е незабелязан от никого. В което и общество да влезе, никъде не го виждат. Но незабелязаните хора, тези, които държат последното място, са хората, които движат света.

Питам: Каква сила на сцепление има водата? Силна ли е тя? Всички ще кажат, че сцеплението между частичките ѝ не е голямо. Обаче, така ли е? Може да я биете, да я сечете, да я направите на хиляди частици и така да я разхвърлите из пространството, но няма да се мине много време, и всички тия частици пак ще се съединят ведно. Вие не можете да правите интриги с водата. Понякога хората искат да правят интриги със своето учение, тъй както се опитват да правят и с водата. Те боядисват водата в синьо, в червено, в зелено и разхвърлят частиците ѝ из пространството, но после, като се съединят отново всичките частици, водата е пак безцветна. Тя казва: Аз не се лъжа, на нищо не се поддавам. Следователно, от наше гледище, водата е жива. Тогава, как ще се разберем ние? Като казвам, че водата е жива, какво подразбирам? Аз не говоря за външното проявление на водата, за онези елементи, които я образуват – всичко това не е вода, тъй както тялото на човека не е човекът. Знаете ли какво е съдържанието на водата? – Във водата се крие един вътрешен, Божествен, разумен живот. Някои казват: Е, водата е нещо неорганично, мъртво, не е като човека. Но я да се лишим ние от водата за 1–2 месеца, или за една година, да видим, каква култура ще имаме! Като пътуваш из пустинята и носиш своето празно шишенце, какво ти струва всичката философия на Кант, на Шопенхауер, на Павел? Казват ти: Кант! – Вода! Шопенхауер! – Вода! Павел! – Вода! Вода, вода, разбирате ли! Не е до външната страна на учението на Павел, нито до външната страна на философията на Кант, или на Шопенхауер. Христос, който е разбирал дълбоко смисъла на тази вода, казва: „Ще имате един извор вътре в себе си, от който ще извира тази вода“. Под „извор“ Той е разбирал великата Истина. „И живият хляб също ще бъде във вас“. Следователно, в себе си ще носите два елемента, на които ще бъдете господари – вода и хляб.

Сега, някои ни срещат и ни питат: Ти в какво вярваш? – Вярвам в много работи. Вярвам, че парите са сила. Вярвам, че война без оръжие не може да се води. Вярвам, че търговски операции без големи

капитали не могат да стават. Вярвам, че фабриките без въглища и без пара не могат да работят. Вярвам, че железниците без машиниста не могат да вървят. Вярвам, че човек без глава не може да живее. Вярвам, че човек без стомах, без гърди, без сърце, без нервна система не може да живее. Вярвам, че човек без ум не може да прояви своята мисъл. Аз вярвам в хиляди други неща, но във всички тия вярвания, кое е съществено, което би ми определило едни правилни отношения към Бог, към себе си и към своя ближен? И затуй, аз стигнах до заключението, че у човека има само една мисъл, само едно чувство и само едно действие, като негови, а всичко друго е чуждо. Имам ли само една мисъл, това е моето богатство. Някой казва: Как тъй да имам само една мисъл! – Да, ще имаш само една мисъл. Нима онзи цигулар, който носи своята хубава цигулка Страдивариус на гърба си и знае да свири хубаво, има много мисли? Нима онзи банкер, който носи в касата си хиляди и милиони левове, има повече от една мисъл? – И двамата имат само по една мисъл. Кой обаче е по-силен? Цигуларят като отиде в село, отваря цигулката си и започва да свири, всички хора се събират наоколо му, щедро дават. Защо? – Той отваря сърцата на хората със своето свирене. Банкерът като отиде в някое село, никой нищо не му дава, всички искат да вземат нещо от него, всички искат да направят някакви операции с него. Банкерът е силен само поради парите си, но вземат ли парите му, изгуби ли богатството си, пресекват се силите му, всичко отива на вятъра. Всичкото богатство на цигуларя е в самия него. Ако ме биха попитали, какво бих желал да стана – цигулар, или банкер? – Ще отговоря: Цигулар. Като свиря, и на мене ще ми е приятно, и на окръжаващите също. Хем моето сърце отварям, хем сърцата на окръжаващите. Банкерът носи само ключовете си и като дойде пред касата си, цяла наука знае, колко пъти да отваря – 1, 2, 3, 5 и повече пъти; и като дойде да затваря – пак същото изкуство прилага. В него всичко е под ключ. Питам: Защо прави така? – Е, покритото мляко котка го не ближе. Значи, много котки има! Какво означават

затворените каси? Аз изваждам от това нещо свое заключение. Всички съвременни хора казват, че са морални, а при това касите им са все затворени. Аз бих желал да срещна една държава, на която касите да са отворени. Не казвам, че това може да стане днес, но това заключване на касите показва, какъв е моралът на съвременните хора. Ако касите са отворени и нищо не се губи, ще кажа: Браво, у тези хора има убеждения, има морал. Дойде някой при някоя отворена каса, побутне парите, нищо не взема и пак я затваря. Отиде при друга някоя каса, погледне парите, побутне ги, пак я затвори. Аз бих считал тъкмо тия хора за възвишени, за благородни. Но разбира се, при сегашните условия, парите поставят хората на изкушения. И злото е там, че хората имат слабост пред златото тъй, както младите момци пред някоя мома. Този момък вземе един наполеон, като своя любовница, после втори, трети, пети, до 40–50–100 наполеона, и кой как мине покрай него, наполеон е, хубава мома е, намигне на всеки наполеон, тури го в джоба си, зер дълга му е ръката и казва: Хайде сега с тебе да направя запознанство. И така минава от една на друга, докато най-после казва: Да си върви тази младата мома, отдето е дошла! Но, тази красивата мома, Господ така я е направил, че в края на краищата никой не може да я изведе. Тя се скрива в земята, и всички момци остават на понеделник. И като ги пита Господ, какво правихте до сега, те казват: Ходихме да крадем моми. След всичко това хората питат: Има ли онзи свят? – Разбира се, че няма. Защото като отидете на онзи свят, ще трябва да дадете отговор на вашите майки, бащи, деди, какво сте правили тук на земята. За предпочитане е да няма онзи свят. Кой е онзи свят? – Онзи свят е истинският свят.

Христос казва: „Когато те поканят на сватба, седни на последното място!“ Сватбата при сегашните условия е изопачена. Всички идеи, които едно време Христос е изказал, един ден ще се носят из света. Но ние трябва да се върнем към онзи чист, непорочен живот, какъвто човек е имал още в самото начало на своя живот. Тъй трябва да се очистим, че в лицето на всяка една жена да виждаме една благородна

душа. Като се качиш на един висок планински връх, не можеш да наблюдаваш планината. Ако искаш да наблюдаваш планината, трябва да слезеш долу, и оттам да я гледаш. Щом се качиш на планината, ти можеш да наблюдаваш звездите, месеца, но не и самата планина. Тъй че, ако искате да разберете живота, отдолу трябва да го гледате, да вземете последното място, и оттам ще го изучавате основно. Няма да се нервирате, няма да се разчувствате, няма да плачете. Плачете ли, сълзите на вашите очи трябва да донасят благословение. Тъжите ли, говорите ли, изобличавате ли, всичко това трябва да донася благословение. Всеки един акт в нас, трябва да внася нещо ново в нашата душа. Такова трябва да бъде положението на всеки един човек. Ще кажете: Възможно ли е? – Всички тия неща са възможни. Някои оспорват въпроса дали Христос е съществувал на земята като личност, или не е съществувал. Не е въпросът в това, дали Христос е съществувал, или не. Този въпрос ние сега го проверяваме. Ние не говорим по това, какъв е бил Христос преди 2000 години. Това не е реалност. Ние говорим за онази реалност, която сега се проявява, която е Божествена. Тази реалност, която сега проверяваме, има еднакви отношения към всички ни. Тя произвежда движение, тя произвежда уголемяване, тя произвежда и разширение. Тя дава подтик на нашата воля, да се проявява на пресекулки; тя дава увеличение на нашите чувства; тя дава разширение на нашия ум по смисъл. Благодарение на тези три реалности, науката расте и се развива. Растежът е закон на разширение. Хиляди хора са ангажирани с тази научна мисъл, и ние трябва да благодарим на Бога за това. Те работят за доброто на човечеството. Не мислете, че аз говоря за онези учени хора, които съществуват днес в науката. Не, аз говоря за онези учени хора, които привидно минават за прости хора, които науката не познава като учени, но които са просветени, които са пожертвали целия си живот само за работа. Аз говоря за онези хора, които са просветили ума си за духовен живот, в най-широк смисъл на думата. В такава мисъл аз включвам всички онези благородни подтици за

правене на добро, които сегашното човечество има. В тази мисъл аз включвам и всички енергични хора, които правят пътища, улици, които изграждат градове. Във всички тия хора, които са посветили живота си за Бога, за благото на цялото човечество, работи и е работил Божият Дух. Ние сме само против онези хора, които и в Божествения свят не са искрени, и в духовния свят не са искрени, и във физическия свят не са искрени. Ние не обичаме лъжата. И всеки човек, който работи във физическия свят честно, ние сме с него, ние го похвалваме. Всеки човек, който работи в духовния свят честно, както и всеки човек, който работи честно, без изопачение на своята мисъл в умствения свят, ние имаме към него нашето почитание, нашата любов и уважение. Към всички тия хора ние ще имаме уважение, почитание, любов, и винаги ще приемаме тяхното мнение. Дали те ще се проявят в науката, в образованието, в изкуството, в музиката, ние с радост ще отворим тяхната книга и ще четем. Всички тия хора, от памтивека и до сега които работиха от душа, в пълния смисъл на тази дума, не взеха първото място, а последното място. Кои взеха първото място? Ако оставим едно перце над водата, то ще остане на повърхността ѝ, няма да потъне, но ако пуснем едно парче злато във водата, то ще потъне на дъното. Хората, които търсят богатството, няма да вземат перцата, които плуват по повърхността на водата, а ще вземат златото – те него търсят по света. Онзи, който намери това злато, това богатство, казва: Слушай, приятелю, излез отгоре. На перцето пък казва: Ти остани отдолу! Ценното и отдолу да е, пак ще го извадят отгоре; а безценното и отгоре да е, пак ще го махнат. Значи, всички трябва да имаме тази вътрешна ценност. Туй, което прави човека благороден, то е любовта му към Истината. Такъв човек ще бъде свободен във всеки един свой акт. Например, аз често наблюдавам хората, виждам, че някой човек иска да направи добро на някой просяк. Да му даде една малка помощ. Бръкне в джоба си, но гледа, извадил една банкнота от 20 лева. Погледне я, погледне я, размисли се и пак я туря в джоба си. Аз наричам благороден човек

този, който като бръкне в джоба си и улови нещо, колкото голямо, колкото и ценно да е, да го даде, без да гледа. Всеки, който вземе да размишлява, да се колебае, дали да даде, или не, според мене, не е добър, не е свободен човек.

Освен това, и нашето сърце трябва да бъде свободно в своите проявления. Нашите отношения към хората трябва да имат цел. Трябва ли да мислим, какви са хората, когато се проявяваме към тях? Нашите отношения към хората не трябва да бъдат външни, а вътрешни, да няма лицеприятие. Онова ухилване, онова светване на очите, аз не считам за някакъв благороден подтик. Аз мога да срещна някой човек и да му се усмихна, да не си поклатя главата даже, но да имам един свещен образ за него, и да държа в душата си неговия образ като писано яйце. Питам: Кое е по-хубаво: да те държа в душата си, като един свещен образ, или да ти се поусмихна, а после да зацапам образа ти? Най-после, ние трябва да имаме онази свещена мисъл в главата си, че знанието, което имаме, е храна за нашия ум. Любовта внася живот в нас, а Мъдростта внася храна за ума ни. Като казвам, че знанието е храна за нашия ум, това означава, че трябва да се раздаде на всички хора, т.е. то трябва да представлява за всички хора средство за хранене. Мъдростта е, която донася вътрешно тия средства. Всички хора в това отношение трябва да бъдат разумни. И Христос казва: „Ако искаш да бъдеш разумен, заеми последното място!“ На последното място седят най-учените, най-възвишените хора. Най-великите адепти също там ще ги намерите. Като дойде Христос, кое място зае? – Последното. И всички велики Учители, които идват сега на земята, са скрити, няма ги, и те също заемат последните места. А ония хора, които сега управляват света, които са начело, заемат първите места, но когато дойде Великият Господар, който е направил света, ще каже: „Приятели, вие, които бяхте досега на последните места, елате да заемете първите места, елате да си вършите работата!“ Следователно, ще дойде един Божествен ден, в който ще стане нещо. Сегашните хора не можем да ги убедим, че и в

Бога има проявление. Само че, за да се прояви Бог, изисква се време. Хората се молят, молят, и Бог всичко слуша, но трябва цялото човечество да се моли най-малко 2000 години, за да се прояви Бог. Всички Му се молят, молят, и най-после казват: Господи, не ни ли чуваш? Господ чува всичко, но чака да си свършат хората молитвата, и когато си свършат молитвата, Той само ще помръдне ръката си, и всичко ще се свърши. Например, има един анекдот, според който се разказва, че когато Господ създавал човека, взел най-хубавата пръст, омесил я, и направил от нея човека и го оставил да съхне. Дълго време съхнал този човек, обаче един негърски проповедник проповядвал на слушателите си, че Господ сушил човека само три дни. Не, дълго време го сушил. Всички възвишени разумни същества – ангели, архангели, серафими, херувими, минавали покрай човека и го побутвали, дано тръгне, но не успели. Най-после казали на Господа: Не тръгва този човек, Господи. Нека стане чудо, най-после! Господ се поусмихнал, нищо не им казал. Приближил се до човека, вдъхнал в ноздрите му дихание, и човекът оживял. Всички се учудили.

Засега, всички хора лежат на гърба си и питат: Кога ще се оправи светът? Ще дойде Господ, но този път няма да духне в носа на хората. Защо няма да духне в носа? Защото първият път Господ духнал в устата на човека и видял резултата. Втори път духнал в носа и видял, какъв е резултата. Сега вече Господ ще духне в очите на хората.

И като духне в очите им, първите ще станат последни, а последните – първи.

Беседа, държана от Учителя, на 15 февруари 1925 г. в гр. София.

И ПИШЕШЕ НА ЗЕМЯТА

И пак се наведе долу и пишеше на земята. (Иоана 8:8)

Съвременният културен свят, или културните хора на 20 век, желаят всичко да им е понятно. Някои даже мислят, че всичко знаят. Ако попитате видните богословци да ви кажат нещо за Бога, те ще ви говорят за тайните на Бога; в колко лица е Той; как е станало изкупването на човечеството; как е слязъл Христос на земята и ред други философски работи може да ви говорят, но я ги запитайте, какво е писал Христос на земята, не знаят. Единственият отговор, който ще ви дадат, е, че това не влиза в плана на спасението, следователно за него не трябва да се говори. И действително, Христос е написал свещени думи, които не могат да се вместят в тази книга, която са ни оставили пророците, защото щяха да се опорочат. Пишеше Той дълго време на земята и изтриваше написаното. Работата е, че това, което е написал Христос на земята, е накарало всички онези грешници, праведници, фарисеи и садукеи, да излязат навън из храма и да оставят жената сама. И като си повдигна Христос главата и погледна, нямаше никой в храма. Може да ме запитат: Що ни интересува нас това, какво става преди 2000 години? Тази жена била заведена при Христа и го запитвали, дали трябва да я съдят или да ѝ простят, защото според Мойсеевия закон трябвало да ѝ се наложи смъртно наказание. За какво? – Че престъпила закона, а трябвало да се поддържа моралът. Чудно е как именно иде туй раздвояване! Мойсей пише в закона си „не убий“, а при това, в наказателния закон за морала, онези, които прилагат Мойсеевия закон, подразбират, че трябва да убият една грешница. „Убий“, това е човешкото. „Не убий“, това е Божественото. Вземете кое и да е дете и му дайте една кукла или какъвто и да е предмет, то ще я строши, на парчета ще я направи.

Дайте му една книга, то ще я вземе и колкото свещена да бъде тя, ще я скъса, ще я направи на парчета, ще я зацапа. За него тази книга не струва нищо; то ще я скъса и ще ви каже: Дайте ми друго нещо! И най-после, ако запитате този много учен философ, вашия любезен, този, когото вие наричате „вашето ангелче“: какво научи? – То е научило само едно нещо – да тегли и да дере. Вие ще кажете: Това е с малките деца, ние сме възрастни. Питам: Хубаво, вие като сте възрастни, какво сте научили? Може да кажете, че сте научили много работи. Много работи сте научили, но същественото в живота не сте научили. Най-същественото в живота не е научено. А кое е туй същественото? – Философите още не могат да си дадат отговор. Съвременните хора се запитват за несъществени работи: безконечна ли е вселената или е конечна; безгранична ли е или е гранична. И съвременните изследователи казват, че дошли до заключение, че вселената е гранична и конечна и твърдят, че няма друг свят, понеже вселената е конечна. Но трябва да знаете, че конечните неща са сянка на безконечните. Тъмнината е сянка на светлината. Всеки от вас може да създаде тъмнина. Тъмнината е конечна, а светлината е безконечна – нищо повече. И всеки от вас може да направи една къща така, че да не влиза светлина – значи, да я ограничи от светлината. Следователно, тъмнината е конечна, а светлината – безконечна; вие не можете да я ограничите. Вие не можете да затворите вашата къща, да не излиза от нея светлината. Тя все ще си изтича, ще излиза навън. И тъй, материалният свят е конечен, както и тялото е конечно, но аз казвам: Тази вселена, която вие си представяте, може да се увеличава и смалява.

Сега, ние можем да ви дадем друга философия, да ви кажем, според окултната философия, как се определят границите на вселената. Вселената не е малка. Казват, че радиусът на тази вселена е 100 милиона слънчеви години. Можете да си направите едно изчисление. Щом светлината изминава 300,000 километра в една секунда, колко милиона километри ще измине тя за една година?

Това число, което ще се получи, се нарича една „светлинна година“. Значи, такива 100 милиона години се изискват, за да мине светлината от единия край на вселената до другия. Тогава някои питат: Ами зад нея какво има? В този именно въпрос, който не знаете, седи хубавото. Зад вселената има друг вид светове. Но в това незнание има красота. Има незнание, което човешкият ум не може да обхване.

Ние, съвременните хора, мислим, че нашите очи са съвършени, че знаем всичко, каквото виждаме. Не, даже в музикално отношение, в зрително отношение, ние още не можем да схванем различните тонове и различните цветове. Когото и да запитате днес ще ви каже, че дъгата има само седем цвета. Не е вярно това, дъгата има повече от седем цвета. Засега, обаче, са само седем. Има животни, които схващат само три цвята; други, които схващат само четири цвята, а хората са дошли до положение да схващат седемте цвята. Когото и да питате, ще ви каже, че дъгата има седем цвета – трите от които са основни, а четирите – производни, т.е. допълнителни. Това е в обикновената наука, в конечната наука. В необикновената, в безконечната наука, краските са безконечни, т.е. трептенията, които образуват тези краски, нямат граници. Тогава питам: Как бихте си обяснили движението на материята, ако някой математик би казал, че онази първоначална сила, която е създала всичко в света, се движи така бързо, че едновременно се намира във всички свои части? Значи, в една секунда тя изминава целия свят и се намира във всяка една частица на материята. (Мнозина от слушателите кашлят). Е, разбира се, че ще кашляте; не само вие тук, но всички на общо основание ще кашлят. Защо кашлят? – Когато хората не могат да разрешат един философски въпрос, всякога кашлят. Когато някой дължи някому, кредиторът дохожда да си получи дълга. Какво прави длъжникът? – Почесва се, покашля се, казва: Хм... и най-после отлага. Но с кашлицата не се разрешават въпросите. Що е кашлицата? – Кашлицата е простуда. А що е простудата? – Простудата показва, че организмът е изгубил своята първоначална жизнена сила, или е

изгубил трептенията, при които здравето може да се прояви. Следователно, повдигнете вашата мисъл към Бога, свържете се с Него и кашлицата ви ще спре, ще изчезне. Заповядайте на кашлицата си да спре! Ще кажете: Е, ще повикаме някой лекар! Не, в света има само един лекар! Всички други лекари са асистенти на този Велик лекар; те трябва да слушат Неговия глас. И аз разбирам, че в света има само един проповедник; всички други проповедници трябва да слушат Неговия глас. Всички хора говорят с асистента на този проповедник. В света има само един свещеник; всички други свещеници са само асистенти на този велик свещеник. В света има само един владика; всички други владици са асистенти на този велик владика. В света има само един патриарх; всички други патриарси са асистенти на този велик патриарх. В света има само един мъдрец; всички други мъдреци са асистенти на този велик мъдрец и всички трябва да изпълняват добре своята длъжност.

Сега, нека допуснем, че това са общи фрази, които имат отношение към нас. Всеки от вас трябва да се интересува за себе си. Няма нищо по-велико от това, човек да реши задачата на своята душа, задачата на своя живот. Това е най-великото! Човек, който може да реши задачата, смисъла на своя живот, той разрешава смисъла на целия космос за себе си – нищо повече! Някои питат какво нещо е човекът? Това е един велик въпрос. Ще те питат някои, какво мислиш. Ще се наведеш долу към земята и ще пишеш. Какво е чел Христос? – Той разгръщал великата книга на живота и прашинките, които намерил там, увеличил. В тях намерил причините, щото тази жена е съгрешила и защо е доведена пред Него. След това Той намерил начин, метод, как тази жена да поправи своята погрешка. Как ще може да я поправи? – По Божествен начин, а не по човешки начин. Е, питам: В съвременния културен свят, когато хванат една такава жена в престъпление, как ще я съдят? Ние трябва да отговорим по същия начин: Който е безгрешен, нека хвърли камък върху нея! Има ли безгрешен човек на земята? – Такъв човек няма. Следователно, никой

няма право да убива, защото, който убива, законът засяга и него. Ще кажете: Това засяга само външния свят, а нас, праведните, не засяга. Правдата не е монопол. Сега можеш да бъдеш праведен, а след една минута или след една секунда можеш да изгубиш тази правда. Правдата трябва да се възстановява всеки момент, защото всякога можем да я загубим. Казват: Ама нали Бог оправдава хората. Да, Бог оправдава хората, но да притежаваш Правдата, то е друго нещо. Правдата е качество на Духа. Правдата е нещо вътрешно. Тя е един вътрешен процес в човека. Да бъдеш справедлив, значи да знаеш как да постъпиш при всяка твоя мисъл, при всяко твое чувство и при всяко твое действие. Да бъдеш справедлив, значи да знаеш как да постъпиш като мислещо същество, като разумен културен човек. Ами че ти един ден ще дойдеш в съприкосновение с други културни същества. Няма да бъдеш както сега. Някои казват, че Бялото Братство е в България. Голяма чест е направило то на България, ако мислите, че то е тук. Всемирното Бяло Братство не може да избере един такъв малък народ за свое седалище. То не е избрало нито Англия, нито Франция, нито Германия, нито Русия, другаде си има свое седалище. Единственото нещо, което сега съществува в света, то е Всемирното Бяло Братство. Всички други хора: писатели, свещеници, проповедници, философи, всички те са служители на Бялото Братство. И културата, правдивостта в света, се подтикват все от тяхната мощна сила, от техния мощен дух. Когато Христос дойде на земята, тия велики Бели Братя изпратиха от небето един полк ангели, служители техни, да пеят. След тях дойдоха тия трима мъдреци, адепти от изток, да се поклонят на Христа. И те бяха техни служители. И някои казват: Бялото Братство в България не вирее. Българите трябва да знаят, че свободата им е дадена от Бялото Братство. И ако съгрешат, Белите Братя ще се разправят с тях. Няма народ, с който те да не могат да се разправят. Нека запомним това нещо всички! Това трябва да се отпечата в умовете ви. Бялото Братство не е нещо видимо, то не е секта, не е църква, то е нещо живо,

извън тези покварени условия, в които живеят хората. Тъй както живеят хората сега, това, което имаме, това не е братство.

В една от миналите беседи аз определих: Брат е онзи, който от излизането си от Бога до връщането си при Бога, през всичките съществувания ти е бил брат. Брат ти е този, който през всичките условия на живота си е бил готов да се жертва за тебе. Брат е този, който те е обичал както себе си. И всичко това го прави не по насилие, но с великото съзнание на онзи Божествен Дух, който живее в душата му. И ако всички имате такъв идеал, вие само тогава ще бъдете ученици и служители на това велико Всемирно Братство.

Сега, някои казват: Ние можем да ви изпъдим от България! Ако е въпрос за изпъждане, питам: Кого ще изпъдите? Тази земя не е българска, тя е на Господа. Земята на англичаните не е английска, тя е на Господа; под наем, под аренда е дадена тя.

И тъй, навел се е сега Христос и пише на земята. Пише Той за всички, пише за тия престъпления, които сега се вършат в света, пише Той по какъв начин може да се оправи човечеството. И всички вие искате да знаете по какъв начин може да се оправи човечеството. – Само по един начин може. Всички тия братя, които работят, те са от седем йерархии, от седем категории. Едни от тях принадлежат на Любовта, наричат се „Братя на Любовта“. Други от тях принадлежат на Мъдростта, наричат се „Братя на Мъдростта“. Те поддържат науката и изкуството, носят знание на човечеството. Трети от тях се наричат „Братя на Истината“. Те внасят свобода в човешките умове и сърца, внасят свобода в техните мисли и чувства. Те внасят онази свобода, която прави човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото сърце напълно свободни – свободни в пълния смисъл на думата. Други се наричат „Братя на Справедливостта“, които носят Правда на човечеството и които се разправят с онези невидими блага, от които съвременните хора имат нужда. Други братя се наричат „Братя на добродетелта“. Други се наричат „Братя на Красотата“. И най-после идват последните, които се казват Иеховисти. Това не са

същинските имена на тия Братя. Аз не мога да ги произнеса, защото те са свещени. Всички тия Братя не са така обикновени, не мислете. Всеки един от тях може да дигне земята на ръката си и да я хвърли в пространството като една топка. Такова знание имат те! Те могат да дигнат земята с ръката си, защото зад тях седи нещо още по-мощно, на което те са служители. И когато някои мислят, че могат да се разправят с тия Братя, това показва, че те не разбират онзи дълбок смисъл, който се съдържа в понятието „Бял Брат“. Когато един от тези Братя се явил на Мойсей в огнения пламък, казал му: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято“. И когато Христос се наведе на земята, Той призова тези Братя. Вие ще кажете: Христос беше Господ. Да, но когато Христос слезе на земята, Той остави всичката си сила и слава на тия Братя, а сам слезе като слуга, да покаже на хората как трябва да живеят.

Сега като се говори за издръжливостта на Христа, има едно предание, доколко е вярно, не се знае, според което, вечерта, когато Христос бил заведен на изпит в преторията, римските войници му се подигравали и му ударили 80,000 удара. След това му дадоха да носи кръста си до Голгота, който Той не можа да изнесе, а остави на половината път, като поиска някой да му помогне. Кой от вас би имал силата да издържи толкова удари? Кой от вас би имал силата след тия удари да изнесе своя кръст поне до половината път? Това може да направи само човекът на търпението. От тия удари Христос изчислил доколко тогавашното човечество е било възвишено и благородно. И тия благородни хора се подигравали с един човек като Христа! Питам: Христос в днешния свят на по-голямо почитание ли е? Вие, служителите Христови, Неговите ученици, които Го обичате сега, които говорите, че Той е Бог, че Той е Син Божий, че Той е човекът на Любовта, изпълнили ли сте Неговия закон? Не говоря за закона на обществото, но за закона на Любовта; показали ли сте любовта си към своите братя на земята? Знаете ли, колко бедни, колко страдащи искат любов от нас? Всяка една бедна вдовица, всеки един страдащ, всяко

едно обезсърчено сираче искат да чуят по една сладка дума, искат да им кажеш, че има условия за тяхното спасение от положението им още сега, а не за в бъдеще, защото животът е сега. Когато Христос се наведе долу и пишеше, Той подкрепи една паднала жена и я попита: „Не те ли осъди никой?“ Никой, Господи. „Нито аз те осъждам. Иди и не греши повече, не следвай греха!“ От какво произлиза грехът? Защо грешат жените? – От слабост. Защо грешат мъжете? – От слабост. Това е възпитание. В съвременния свят има едно противоречие. Всички казват: Не може без грях, не може без лъжа. Как така не може без лъжа? Какво добро е внесла лъжата в света? Какво добро е внесъл грехът в света? Но казва някой, че ако излъже, няма да изгуби имането си. Питам: Кой е спечелил своето имане чрез лъжа? Не изгубва ли човек чрез лъжа всичкото свое имане? Ние засягаме принципно въпроса. Аз не говоря за тази обикновена, площадна лъжа, но има една принципна лъжа, за която се съди човек, а именно за лъжливите ни отношения към Бога. Отношенията ни към Бога трябва да бъдат верни и истинни! И ако ние имахме това широко сърце, каквото Христос имал, щяхме да разберем в какво седят тия верни и истинни отношения към Бога. Нима мислите, че много от нашите мисли, които имаме, не са от тия лъжливите, от тия, които ви заблуждават? Много от нашите фарисеи и садукеи ни донасят такива мисли и ни казват: Ти си учител, хвърли тия мисли за Бога навън! Тогава вие казвате: Тъй е писано според Мойсеевия закон.

Съвременните християни казват: Като не може човек да живее по Бога, нека поне удари нашироко! Защо? Защото съгреших, напих се. Че какво от това? Може да си се напил един път, но повече не пий! Започни с мисълта, че няма да пиеш година, две, десет; дръж тази мисъл постоянно в главата си, докато най-после станеш господар на онзи вътрешен недъг, който те мъчи. Станеш ли господар на своя недъг, това е, което те похвалва пред тия твои Братя. Всеки недъг, който имаме, е грях. Този именно грях, който седи в тебе, те ограничава. Ти ще се покажеш на света, че съзнаваш какво[как; че?]

зад тебе седи една реалност, зад която се крие Бог и че ти имаш сила да се поправиш, да надделееш този недъг. Религиозните хора казват: Само Христос може да ни помогне, само Христос може да ни спаси, затова ние ще седим и ще Го чакаме. Ами че какво ви е донесло това чакане от 2000 години? Например, ти си един грешник. Отчаял си се, обезсърчил си се, нещо отвътре ти казва, че от тебе човек няма да стане. Христос ти казва: Стани! В това време именно Христос пише вътре в тебе. Какво пише? Разгледали ли сте тия думи? Ако бихте могли да разгледате, да прочетете тия думи, те биха хвърлили такава светлина върху вас, че умът ви ще просветне, ще се изпълни с необикновена светлина; душата ви ще се изпълни с необикновена радост и вие щяхте да разберете дълбокия смисъл на това, което Христос е писал. Не само е писал Той, но и мислил. И не само тогава е писал Христос, но и сега Го виждаме често, често да пише. Аз Го виждам да пише на земята все същия стих. Ще кажете: Какво пише Той? Когато слънцето изгрява сутрин, какво пише Той? Били ли сте на изгрев, виждали ли сте какво пише слънцето? Ще кажете: А, това е идолопоклонство! Ние не искаме да ходим на изгрев. Хубаво, на обед поне го гледайте! Какво иска да ни каже слънцето, като изпраща своята светлина всеки ден?

После, аз ви запитвам друг съществен въпрос: Защо трябва да ядете? Казвате: Е, трябва да се живее. Не може ли човек без ядене? Заключението, което можем да извадим от сегашното си състояние е, че не можем без ядене. Можете ли вие да обясните какво значи яденето, пиенето на вода, мисленето, чувстването и действането? Това са все формули, които трябва да се преведат и осмислят. Какво значи яденето? Когато един човек осмисли яденето, той ще разбере основния закон, който е вложен в него. При яденето важно е това, че ти трябва да имаш 32 зъба и да дъвчеш. Ами ако съществуваше в света един закон, според който всеки, който яде, да се накаже със смъртно наказание, какво бихте казали? Ами че и в тази жена имаше едно подобно желание, каквото е желанието на хората да ядат. У нея

имаше едно желание да изяви своята любов, да си има един мъж, както и всички други жени, да си роди едно дете. Тя имаше едно желание в себе си, турено ѝ от природата, но туй желание беше изопачено. Заради това ѝ желание искаха да я убият. Сега, ако бихте турили този закон за смъртното наказание и при случая, когато някой човек преяде, вие трябваше да кажете: „Учителю благи, ние намерихме един човек, който е преял, а според Мойсеевия закон се казва, че всеки такъв човек трябва да се убие с камъни, ти какво ще кажеш?“ Христос казва: „Този от вас, който не е преяждал, нека хвърли камък върху него!“ Питам: „Има ли смисъл да се накаже такова едно престъпление със смърт?“ Не, Христос даде на тази жена нещо ценно. Той ѝ каза: „Иди и възлюби Господа!“ Христос не ѝ каза точно тия думи, но я попита: „Осъди ли те някой, жено?“ – Никой, Господи! „Нито аз те осъждам. Иди и не съгрешавай повече!“ Христос разбираше великия закон, знаеше къде са спънките на тази жена, затова ѝ каза: Иди и възлюби Господа! Ще каже някой: Това не е ли насърчение на греха? Не, Той ѝ каза: „Иди и не съгрешавай повече!“ То значи: иди и възлюби Господа!

И ако съвременните хора правят престъпления в каквото и да е направление, то е защото нямат любов. Тяхната любов е конечна, гранична, не е онази любов, на която можеш да разчиташ. На какво мяза човешката любов? Влезеш в една гостилница, портмонето ти е пълно с английски звонкови. Ти влизаш, стоиш прав, но веднага всички келнери, като те видят, разтичат се наоколо ти, взимат ти шапката, дрехата, закачват ги, услужват ти и ти даваш на този, на онзи подарък. Отличен човек си за тях! И ти казваш: Много хубава гостилница! Такава е сегашната култура на любовта! Но я влез в тази гостилница със скъсани дрехи, без пет пари в джоба си и виж как ще те посрещнат! Опитай се само два пъти да влезеш! Тогава, питам те: Тебе ли посрещат, или парите ти? – Парите ти, разбира се. Ти си учен човек, свършил си два факултета, финансист и философ си, или бактериолог и геолог, или пък си някакъв химик, всички те посрещат

добре, снимат ти палтото, треперят за тебе, отличен човек си. Но утре почне да отслабва нервната ти система, паметта ти се губи, умът ти не е толкова ясен и ти казваш: Напуснаха ме хората. Кого напущат? – Палтото ти. Добре, друг случай: ти си благочестив човек, лекар си, можеш да лекуваш всякакви болести. Отваряш очи – слепи прогледват, лекуваш сърцебиене, коремоболие и ред други болести. Всички казват: Този е свят човек! Почитан си, всички ти снимат палтото, уважават те. Във всяка къща ще има караница за тебе, къде да отидеш. Но тази твоя дарба се прекратява, не може да лекуваш повече. Не само, че не можеш да лекуваш, но всички казват: Тогова не искаме вече! Питам: Где остана почитанието на хората? Где е човекът? В знанието ли, в неговата видима доброта ли, в парите ли? – Истинският човек е онзи, който решава правилно великите задачи на земята. Аз наричам лекар онзи, който може да лекува себе си. Аз наричам учен човек онзи, който може да учи себе си. Този човек няма само да учи, но и ще слуша своя учител, ще възприема светлината. Знаете ли какво е изкуството на светлината? – То е тъкачество. Всички наши клетки, които се считат толкова невежи, имат едно изкуство, което ние не знаем. Те знаят да тъкат плат от светлината. Питам: Ако аз извадя един такъв плат, изтъкан от светлинните лъчи, какво ще кажете вие? Ако ви кажа: Ето един слънчев плат, знаете ли на какво ще мязате.

Ще ви приведа един разказ, предаден в разни анекдоти. Един от древните велики хора, виден богаташ, искал да има една дреха, която така да се изтъче, че да не е пипната от човешки ръце. Най-после той казва: Давам голямо богатство на този, който може да изтъче тази дреха без да пипнат ръцете му нещо върху нея. Явяват се двама тъкачи, казват: Ние ще я изтъчем. Турят стана си и започват. Прехвърлят совалките през въздуха, тъкат. Праща той двама от слугите си да видят как върви работата. – Добре върви. Праща още един път слугите си, казват: Отлично платно! Отива той сам да провери, нищо не вижда, но казва: Отлично платно! Изтъкават

платното, скрояват му една дреха. Излиза той с нея из улиците и всички му казват: Отлична дреха! Най-после го вижда едно дете и казва: Този човек е гол! Като ви изтъка един плат от светлината, ще замязате на голия човек. Защо? Защото нещата имат смисъл, само когато се виждат. За да се разберат, нещата трябва да се видят. Туй, което не виждате, не е реално заради вас. Обаче, туй, което е реално за мене, не е реално и за вас. Ако ви кажа, че тук имам един светлинен плат, ще ми повярвате ли? Отгде знаете, може да ви изпитвам? Ако го виждате, добре; но ако не го виждате, няма ли да бъдете в положението на онзи човек, който бил гол? Ако ви кажа, че сега в ръцете си имам един плат и ви питам дали го виждате, какво ще кажете? Аз да ви кажа истината: Никакъв плат нямам, но казвам, че онези клетки вътре в нас изтъкават светлината. Следователно, хубавата част на нашето тяло, с която живеем, мислим, чувстваме и действаме, е изтъкана от лъчите на слънцето. А онази грубата част на нашето тяло не е изтъкана от лъчите на слънцето. Значи, това, което мисли и чувства у нас, е направено от лъчите на светлината. Това представлява невидимият, светлият човек в нас. Когато един ясновидец погледне на човека, той вижда именно този човек, който издава светлина от себе си – светлият човек е той. Видимият човек пък е материалният човек, в който се проявява духовният.

Сега Христос пише на земята и казва на тази жена: „Възлюби Господа!“

Знаете ли вие изкуството да възлюбиш човека? Аз често чета по романите как някоя мома възлюбила някой момък и после го разлюбила; или някой момък залюбил някоя мома и после я разлюбил. Залюбил и разлюбил. Значи, в земната любов има два момента: залюбване и разлюбване. После идва друго залюбване. Една мома не може два пъти да залюби онзи момък, който веднъж я е разлюбил. Каквото и да говори, истината е тази: тя не може два пъти да залюби този момък. Аз казвам на момците: Онази мома, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори път да ви залюби. Аз казвам на

момите: Онзи момък който ви е залюбил и разлюбил, не може втори път да ви залюби. Любовта не може да се възвърне по никой друг начин, освен чрез искрено разкаяние. И на жените казвам: Онзи мъж, който ви е залюбил и разлюбил, втори път не можете да го залюбите. Аз казвам и на мъжете: Онази жена, която ви е залюбила и разлюбила, не може втори път да я залюбите. Каквото и да ви говорят те, всичко това са празни приказки. Като четете Евангелието, ще видите, че, според мъчнотиите в живота, любовта на мнозина ще охладнее, значи няма да имат сила да издържат. Питам тогава: Заслужава ли да залюбите някой човек? – Не. Защо не заслужава? Заслужава ли, като ви залюбя, да ви издигна на височина около един километър, както се издига един орел и от тази височина да ви пусна долу, като ви разлюбя? Каква е тази любов? Да залюбиш някого, значи да го издигнеш на голяма височина; а да го разлюбиш, значи да го пуснеш от тази височина надолу. Каква философия има в това? Казват за някого: Нека го залюби някой, че да му дойде умът в главата! Не, освен че няма да му дойде умът в главата, но ще изскочи дори от главата му. Ако залюбването може да вкара ума в главата, това е една неразумна философия в живота. Разправяха ми за любовта на един млад слуга, който се влюбил в своята господарка. Той бил малко момче, 10 годишно и тъй нежно се влюбил в своята господарка, че никому не откривал това свое чувство. В свободното си време той се качвал на едно високо дърво и там написвал името на своята господарка, както и своето име. Едва след 100 години, когато отсекли това дърво, намерили там написани неговото име и това на своята господарка. Това е един хубав пример за любовта: той живеел при своята любов близо, всичко жертвал за нея, без да подозира тя. А вие сега, по 100 писма пишете на вашите любими: Ах, умирам, не мога без тебе! Има една хубава формула за живота: Любовта ражда доброто в света.

Защо съгрешила тази жена? – Грехът показва, че в нея имало криво разбиране за любовта. Ние сега ще решим един социален

въпрос. Всички социални и религиозни общества, обаче, решават същия въпрос, в смисъл: да се изпъди и убие тази жена! Но Христос казва: „Всички, които искате да убиете тази жена, трябва да възлюбите Господа, да внесете Неговата Мъдрост, Неговата Истина, Неговата Любов, Неговата Правда, Неговата Красота и да бъдете един към друг тъй благи, както е благ Господ“. Туй е истинското решение на онзи социален въпрос. Индивидуално, вътрешно този въпрос е решен. По друг начин как ще го решите? Нека има и друго решение, аз не искам да налагам на всички ви това решение, но онези, на които съзнанието е събудено, които са узрели, трябва да убедят целия свят, че съвременният строй трябва да се измени, по какъвто и да е начин. Хората трябва да се убедят, да им се каже, че е дошло време, когато въпросите трябва да се разрешават с любов. И ако ние не направим това, ако ние закъснеем, въпросът пак ще се разреши, но вече не в наша полза. Този въпрос няма да се реши отвън. За нас е важно да се запали първият въглен и от него ще се запалят всички други въглени.

Аз бих желал сегашните млади и стари, млади в Любовта, а стари в Мъдростта, да бъдат запалени въглени! Под „стари“ не подразбирам слаби. Убеждавайте хората, че е дошло време да се решават всички въпроси с любов, но не с тази обикновена любов, която вие познавате. Не, всички въпроси трябва да се решат със знание и мъдрост; всички въпроси трябва да се решат със свобода и истина; всички въпроси трябва да се решат с доброта; всички въпроси трябва да се решат със справедливост; всички въпроси трябва да се решат с красота. Ами че то е голямо безобразие да вземем един човек, да му турим въже на врата и да го обесим на бесилка. Един човек, когото Бог е създал, да вземем и да го турим на бесилка! Туй е едно велико престъпление и ние да можем да го гледаме спокойно! Всеки един от нас трябва да се обърне към Господа, да Го призове с всичкото си сърце и чак тогава Бог ще дойде. Казват: Е, обесили го, да не е грешил! Ами че утре или след две прераждания и тебе ще обесят. Че кой от вас не е бил обесван? Аз, като гледам сегашните хора, виждам, че всеки един от

вас е бил и обесван, и застрелван. Като си правя своите изчисления, аз виждам колко милиони, колко милиарди хора са били избити! Цялата земя е постлана само от кости. Но светът оправи ли се? – Не. Сега, какво разбират онези, които са на власт, то е друг въпрос, но ако ние вярваме, че всяка власт е дадена от Бога, тогава каква е волята на Онзи, който е дал всяка власт? Ако вярваме в Бога, ние можем да решим този въпрос само с Любовта. Най-после, ако управляващите любят този народ, аз не подразбирам цялото човечество, те би трябвало да приложат законите на това Бяло Братство и така въпросът ще се реши по един любовен начин. Онези, у които съзнанието е пробудено, които вярват в това Братство, трябва да си подадат ръка. Не външно, но вътрешно убеждение трябва да има в тях! Съвременното християнство се гради само на своите мъченици; всички добродетели, величието на всички народи се гради само върху живота на техните мъченици. Как става това? Без Христа ли?

Ето една паднала жена седи пред Христа и Той ѝ казва: „Иди, жено, и не съгрешавай повече!“ Той пише: „Вие трябва да решите тези задачи по Любов“. Ако всички ние си подадем ръка по любов, по братски, не ще ли можем да живеем? По любов не можем ли да решим задачите? Туй, което един човек не може да направи, двама могат да го направят. Туй което двама души не могат да направят, трима души ще могат да го направят. Туй, което трима не могат, четирима ще могат. Туй, което четирима не могат, петима, 100-ина, 1000, 10000, 100000, милиони хора, съединени в едно, могат да го направят. Всички хора, цялото човечество, съединени в едно, под светлината на този Божествен Дух, всичко могат да направят. Питам тогава, какво трябва да чакаме ние? Някои от вас ще кажат: Аз съм жена, мене Господ ме е турил да гледам къщата. В къщата ли те е турил Господ? Я ми кажете, в коя къща те е турил Господ? Ако е така, защо онази твоя бедна сестра Господ не турил и нея в къщата? Като разбирам, че Бог е абсолютната Правда, то ако беше турил тебе в къщи, щеше да тури и всички други хора в къщи. Понеже всички хора не са в къщи, то

значи, това нещо не го е направил Господ, а са го направили хората. Ако ти си влязъл в тази къща, ти сам си я съградил, не я съградил Господ. Нека разберем, че всички неща не са направени от Бога.

И Христос се наведе долу на земята и пишеше.

Сега, аз не искам да хвърлям сянка върху тия неща, но казвам, че погрешките трябва да се изправят. Но хората казват: Тялото и на праведния, и на грешния все в земята ще отиде. Да, така е, но има едно различие в смъртта за тия двама души. Господ ще събере тялото на праведния човек в едно шишенце и в онзи свят ангелите от неговото тяло ще направят една хубава ваза. От тялото на праведните хора ще направят по една хубава ваза и ще кажат: Тази ваза е направена от тялото на праведния. А от тялото на грешния няма да остане никакъв помен, ще го хвърлят на сметта. Казва някой: Е, аз ще умра и праведният ще умре. Да, но от моето тяло ще направят една хубава ваза, а от твоето тяло нищо няма да направят. Казват: Е, такъв е животът. Какъв е животът? Божественият живот сам по себе си е чист. Питам сега: Кое е онова, което трябва да ни повдигне в очите на другите? Аз се чудя, например, като наблюдавам хората и чета мислите им. Те си казват: Този човек там какво ни говори, какво иска да ни лъже? Казвам: Научете се да мислите право! Аз бих желал да видя какво разбирате вие под думата „Истина“. Който и да е от вас, елате при мене да направим един опит и да видим кой говори Истината. Правдата аз я разбирам съвсем другояче. Време е вече, когато ние трябва да бъдем искрени. В нашите очи всеки човек трябва да прочете човешкото; душата трябва да проглежда през тях. Като си погледна очите, аз трябва да съм доволен от себе си, от очите ми да лъха искреност и аз да зная, че към всички постъпвам тъй, както и към себе си. Някой казва: Ти към мене не постъпваш тъй, както към себе си. Ти яде кокошка, а на мене не даде. Да, вярно е, не постъпвам справедливо, ядох кокошка. Преди половин час я изядох, но тя бе развалена и ми разстрои стомаха, та не искам да дам и на тебе от нея. На тебе ще дам от хубавите плодове: ябълки, грозде с препечен

хлебец. Следователно, ние трябва да бъдем искрени, да не предаваме от нашите погрешки и на другите, но да им предадем нещо хубаво от себе си. И когато срещна някого, когото обичам, ще поискам да изпълня душата му с любов, духа му със знание и мъдрост, с красота, доброта и със справедливост, та да се зарадва душата ми при тази среща. Това нещо трябва всички дълбоко да го пожелаем, та като се срещнем, да се зарадваме и да си кажем: Братко, радвам се, че те срещнах; радвам се, че те видях. Само така ние ще можем да се повдигнем. Нека се радваме един на друг тъй, както се радваме на слънцето, което изгрява; както се радваме на една хубава местност, през която пътуваме; както се радваме на една хубава ябълка; както се радваме на един хубав извор, при който можем да си починем и да се разхладим. Така трябва да бъде, когато срещнем една душа! Така трябва да бъде, когато се срещаме ние, за да можем да си помогнем в тия усилни времена на страдания, за да можем да претърпяваме и понасяме всичко. Ние казваме: Е, като отидем на онзи свят! Че онзи свят е този свят! В дадения случай ти си в онзи свят! Господ ти казва: Покажи любовта си към онзи твой брат!

Вие, като излезете от тука, казвате: Имаше някои философски работи, но бяха много забъркани, та не разбрахме какво искаше да каже. Ще ви кажа какво искам да разберете. Като срещнете първата бедна жена, спрете се в себе си и ѝ кажете две сладки думи! Като срещнете първото сираче кажете му две сладки думи. Като срещнете първия затворник, кажете му две сладки думи, донесете му от дома си малко хубав хляб, малко плодове! Като срещнете първия фалирал търговец, първата паднала жена, спрете се в себе си и им кажете две сладки думи! Като срещнете първото куче, на което кракът е счупен, спрете се да го превържете; ако не можете да сторите това нещо вие сами, платете някому 20 лева, за да го превърже! Видите някъде някой вол, който тегли някоя много натоварена кола и не може да я изкара. Платете 100 лева, купете нещо от товара, за да го освободите. Отидете в някоя гора, там някой сече дърветата. Питай колко искат за това

дръвче, което в този момент секат. Кажи: Колко искаш, приятелю? – 20 лв. Плати 20 лева на този човек, но спаси живота на дървото. Покажете любовта си! Ще кажете: А, с такива работи ще се занимаваме! Ами с какви? Това е великото в света, за което Господ се радва. Такъв трябва да бъде нашият живот! – Живот на чистота, живот на святост, живот на любов, живот на знание и мъдрост, живот на свобода и истина, живот на справедливост, живот на доброта и красота, живот, който обема всичката пълнота.

И тогава, пише Христос на тази велика книга;[:?] блажен е онзи, който изпълнява волята Божия. Блажен е онзи, който не се съблазнява в противоречията на живота. Блажен е онзи, когото греховете на брата му не го отчуждават. Блажен е онзи, който всякога може да даде право комуто и да е, без да се съблазнява. Блажен е, пише по-нататък Христос...!

И колко пъти, като срещна някой добър брат евангелист, прибързва да ме пита: Ти вярваш ли в Христа? Вярваш ли в Господа нашего Исуса Христа? Казвам му: Знаеш ли, какво пише Христос на земята? Срещне ме някой свещеник, пита ме: Ти защо не идваш в църква? Свещи трябва да палиш! Казвам: Братко, аз се радвам на това изкуство, но вие го знаете много по-добре от мене. Едно време и аз палих свещи, но сега искам да науча друго нещо: искам да науча изкуството всички свещи, които се палят в църква, да не гаснат вече; и кандилата също да не гаснат. И друго: всички свещи, които горят в църква, да не димят; и всички кандила, които се палят, също да не димят. Всички свещи и кандила да горят, без да гаснат и без да димят – това е най-важното изкуство! Това наричам аз истинско палене на свещи и на кандила! Като запалиш една свещ, какъвто вятър или каквато буря и да духа, да не може да се загаси. Това човек може ли да направи – човек е. Това проповедник може ли да направи – проповедник е. Това свещеник може ли да направи – свещеник е. Това верующ може ли да направи – верующ е. Това ученик може ли да направи – ученик е.

Когато човек иска да се жени, нека запита своя възлюблен: Можеш ли да запалиш една свещ, която да не гасне? – Мога. Е, запали я тогава! Ако я запали и не угасва при никаква буря и при никакъв вятър, ожени се за този човек, не се бой, ти ще можеш да живееш с него добре през целия си живот. Не може ли да запали такава свещ, това вече не е женитба, това е продажба. Изгасва ли свещта на когото и да е от вас, общо правило е: не се женете, не е позволено от Бога! Като казвам да не се жените, подразбирам да не се жените по човешки, а да се жените по Бога, по Божествено. Защо? Защото аз не вярвам в свещи и кандила, които гаснат и димят. Аз вярвам в свещи, които не гаснат. Аз вярвам в кандила, които не гаснат. Аз вярвам в хора, които като палят свещи, свещите им не гаснат. Аз вярвам във всички свещеници, проповедници, във всички хора по целия свят, по цялото земно кълбо, на които свещите не гаснат. Казвам им тогава: Братко, аз вярвам в тебе, защото ти си научил великия закон на земята. Аз вярвам в твоята душа. И казвам: Отсега нататък правете опити, научете се да запалите поне една свещ, която да не гасне!

Това е, което пишеше Христос. Блажени кои? – Блажен е онзи, на когото умът е запален и не гасне. Блажен е онзи, на когото сърцето е запалено и не гасне. Блажен е онзи, на когото душата гори и не гасне. Блажен е онзи, на когото духът гори, свети и не гасне. Блажени са всички мъже и жени; блажени са всички деца; блажени са всички слуги и царе; блажени са всички свещеници и проповедници; блажени са всички онези, на които свещите и кандилата не гаснат!

Беседа, държана от Учителя на 22 февруари 1925 г. в гр. София.

СЕГА СКРЪБ ИМАТЕ

Така и вие сега скръб имате, но аз пак ще ви видя, и ще се възрадва сърцето ви, и радостта ви никой няма да отнеме от вас. (Иоана 16:22)

Скръбта, това е спътница, другарка на живота. Така и радостта е друга спътница, другарка на самия живот. Разбира се, ние за живота ще говорим в по-друг смисъл от този, под който съвременните учени хора разбират думата „живот“. Под думата „живот“ ние разбираме не това, което се проявява и изчезва. Ако животът се проявява като светлината в една малка лампичка и после изчезва, като завъртим ключа, това не е живот. Хората казват: Такива са законите на светлината, да изчезва и да се проявява. Не, такъв закон на светлината няма. Това е закон на хората. Само те се проявяват така. Само те са направени така, да се явяват и изчезват. Отварят своите кепенци, светва в стаята им. Затварят кепенците си, настава тъмнина. Това е закон, който аз не признавам. Това нещо аз мога да докажа на хората. Но някой път хората казват, че слънцето изгрява и залязва. Не, слънцето не изгрява и не залязва. То изгрява и залязва само затова, защото хората живеят на земята, но за онези същества, които не живеят на земята, за тях слънцето не изгрява, и не залязва. Ако живеете в центъра на земята, за вас слънцето няма да изгрее никога; но ако се дигнете над земята, за вас слънцето няма да залезе никога.

Та, когато хората изучават живота, те го изучават от своето лично становище и казват: Аз съм убеден, така мисля, така съм схванал. Такива убеждения имате вие. И след всичко това, съвременните хора говорят за своите убеждения. Казват: Моите убеждения са такива и такива. Че такива убеждения имаха твоят дядо и твоят прадядо. Твоите убеждения са убеждения на дядо ти! Ама аз така разбирам истината. Какво разбираш ти? И дядо ти така

разбираше Истината. Като дойдат до научните изследвания, до най-новите методи на лечение, хората казват: Днес така се лекуват хората. Да, но и при стария начин на лекуване хората умираха, както и при новия начин на лекуване. Това, което днес хората наричат лекуване, не е лекуване, то е залъгване. Те като лекуват, лекуват някого, най-после го изпратят на онзи свят, съвършено го излекуват. И старите са лекували така, и новите лекуват по същия начин. Различават се само по това, че старите са давали едно утешение на болния, а новите дават друго утешение. И болният все си отива утешен, че ще го излекуват. Откъде идват тия погрешки? Щом човекът на земята падне все трябва да има кой да го повдигне. Оттук да извадим и другото заключение: щом човек се разболее, несъмнено трябва да има някой, който да го лекува.

Христос казва: „Скърби ще има в света". И действително, сегашният живот е живот само на скърби, т.е. не изключително на скърби, но скръбта е преобладаващият елемент. Тази мисъл трябва да държите в ума си, за да имате правилно разрешение на живота. Животът, в сегашната си фаза, разрешава една от най-трудните задачи: да превърне скръбта в радост. И Христос казва: „Сега имате скръб". Защо? Защото аз ви оставям и си заминавам. После аз отново ще ви видя и ще имате нова радост, която никой не може да ви отнеме. Под думата „радост" разбираме онзи възвишен Божествен живот у човека, онова велико съзнание в него, с което той прониква цялата природа, изучава нейните сили и закони.

Сега, аз ще се спра малко, ще прекъсна мисълта си. Тъй както прекъсвам мисълта си, има една нелогическа връзка, както когато някой крои, вземе ножиците, но после изведнъж спира. Спре се, седи, мисли. Казват: Защо се спрял? – Някакъв нов терк му дошло на ум, някакъв нов модел иска да внесе. Радостта, това е същественото, към което ние се стремим, но ако не разбираме законите на скръбта не ще може да се домогнем до самата Истина, да разберем, какво нещо е радостта. Скръбта всякога подразбира или загуба на онази реалност

която ние сме притежавали, или пък неизползване, в пряк смисъл на онези блага, които ни са дадени. Следователно, в този смисъл, всички ние имаме тази скръб. Онзи ученик, който се учи в гимназията; или онзи студент, който се учи в университета; или онзи доктор, който се готви за своята теза, за своя докторат; или онзи музикант когото не приемат в академията, все си имат скърби. Питам: Скръбта на академика такава ли е, каквато скръбта на доктора? Скръбта на доктора такава ли е, каквато е скръбта на студента? Скръбта на студента такава ли е, каквато е скръбта на ученика в гимназията? Скръбта на ученика в гимназията такава ли е, каквато е скръбта на ученика в отделенията?

Сега, да ви дам друго обяснение. Представете си, че в един голям, великолепен театър се дава едно, рядко по своето естество, представление, на което са дошли от целия свят най-добрите артисти-музиканти. И по този случай, на мнозина граждани, които успяват да се вредят, се раздават свободно, гратис билети. Всички, които имат билети, постепенно навлизат, навлизат, но театърът се изпълва, и половината публика остава навън. Тия, които остават вън са недоволни. Казват: Как така да останем вън! Недоволни са, защото не са влезли вътре да видят, какво става. Те вдигат шум отвън – недоволни са. Тия пък, които са влезли вътре, имат друго недоволство. Недоволството се заражда от това, че едни са взели първите места, а те стоят прави. Те казват: Как така, ние да стоим прави, а другите да седят на първите места! Различни недоволници има в света: едни, които стоят вън; други, които са влезли вътре, но стоят прави. Питам: От кои недоволници искате да бъдете вие? – Разбира се, за предпочитане е да бъдете от последните.

По същия закон някои хора влизат в някое братство и казват: Как така, защо да не ни приемат? Ние не сме ли хора? – Недоволни са. Защо са недоволни? – Че нямало за тях столове. Казвам: Вашата скръб е една, а скръбта на другите е друга. Где е радостта? На земята няма

радост, скръб има. Радостта произтича от друг един закон, който примирява нещата.

След това представление се дава един великолепен банкет. Масата е така наредена, че на всички се дават еднакви кърпи, еднакви прибори, местата са еднакво почтени, тъй че, където и да се седне, все е първо място. Питам: Сега ще има ли скръб? – Не, музика ще има: „трака-трака“ – всички започват и всички весели стават. Казвам: Докато сте вън или вътре, седящи или прави, все ще има скръб, но щом седнете на трапезата, на която велики блага има сложени, тогава ще има радост. Светът сега е пълен с такива ужасни разочарования. Сегашните хора трябва да опишат, какво нещо са страданията, но в тяхната истинска форма, а не да ги преувеличават. Представете си страданието на една майка, която родила дете, и то след 5–6 години умира! Представете си страданието на онзи лекар, който свърши два факултета и ослепява! Представете си страданието на онзи виден философ, комуто се парализира мозъкът, а той едва успява да напише половината от своя научен труд! Представете си страданието на онзи велик музикант, комуто някой счупва ръката! И държавници, и царе, и всички хора са изложени на такива велики разочарования. Това е и с млади, и със стари. Питам тогава: Где е радостта в живота? Ще кажеш: Аз съм млад. Да, но ще остарееш. Не само че ще остарееш, но пред тебе ще се яви онзи старият бирник, смъртта, ще задигне всичко и ще те остави гол. Тя ще те изпъди от земята, и няма да ти даде даже пътен билет да си отидеш. Такъв крадец е смъртта! Всичко ти взима и не ти оставя пари да си купиш даже един билет за пътуване, но ти казва: Господ да се грижи за тебе! Вие не сте умирали, да знаете, какво нещо е смъртта. Сега хората казват: Човек, докато се движи, живее, а като престане да се движи, той умира. Чудна логика! Тогава всички железници, които се движат по линиите, живи ли са? В човека действително има движение, но има външен и вътрешен живот. Ако един човек престане да се движи външно, физически, а се движи вътрешно, тогава какво ще кажете? Съвременните учени не

признават това. Те казват: Като спре сърцето на някой човек, той умира. Да, сърцето му е спряло, но който знае как да го подвижи, той ще може да събуди отново живота. Вземете един спрял часовник. Вземе го някой човек в ръката си, бутне го тук-там с игла, но не върви. Защо не върви? Този човек не знае как да го бутне. Но, я го дайте на някой майстор, той ще знае, как да го бутне. Тъй е и с човешкото сърце – има лекари, които знаят как да го бутнат. Щом го бутнат, и то тръгва. И Христос срещна една майка, на която детето беше умряло. Той бутна сърцето му, и то оздравя. Христос отиде при гроба на умрелия Лазар и му каза само една дума: „Лазаре, стани!“ Лазар тръгна. Сърцето на този човек тръгна само от една дума. Учените ще кажат, че Лазар не бил умрял, но заспал летаргически сън. Хубаво, този човек е лежал три дни в гроба. Но, ако Христос може да направи да тръгне сърцето на човек, който е лежал цяла година в гроба, какво ще кажете тогава? – Е, и то е летаргически сън.

Сегашните хора са смешни в своите възражения. Ние, съвременните хора не вярваме в това, което трябва да вярваме, а вярваме в това, в което не трябва да вярваме. Ние вярваме, че от едно малко семенце, или от една малка клетка може да се развие цял живот на някое по-висше, или по-нисше същество, изобщо, а не вярваме, че в природата съществува един закон на висша интелигентност, един закон на висша разумност, който управлява всичко в света. От разумното разумно се ражда. От живота живот се ражда. И всякога проявеният живот седи над непроявения. Има една интелигентност, която надминава нашата интелигентност. Как мислите, какви са понятията, мислите, разбиранията за живота на тия същества, които стоят по-долу от човека? И действително, ако вземем тази лествица, на която стои човекът слизаме и се качваме по нея, ще видим, че има цяла йерархия от същества, по-горе и по-долу от него. Това са души, това са разумни същества, които мислят, които имат свои разбирания. Като те срещне някое куче, или някой вол, по очите ти ще прочете, каква е твоята мисъл. Като те погледне някоя птичка в очите, ще те

познае, дали мислиш да хвърлиш някой камък върху нея или не. Следователно, има едно вътрешно разбиране между всички същества. Ние казваме: Е, това са животни, това са птици. Да, но като дойдем до самия човешки живот, ние пак не се разбираме. Може ли да обясните, защо хората не се разбират? Ето една философска теза, на която съвременните педагози, съвременните възпитатели, съвременните философи трябва да отговорят научно, да обяснят, кои са причините, дето хората не се разбират. Двама братя, родени от една майка, не се обичат. Друга майка ражда двама сина, но те се обичат. Защо е така? – Има си причини. В света има един велик закон, който управлява тия неща. Слушаме произведението на някой велик музикант, цялото творение е хармонично. Който знае да пише музикални произведения, трябва да умее да съчетава тоновете. Защото има тонове, хармонични сами по себе си; има тонове нехармонични. Два тона, три тона, четири тона, пет тона, десет и повече тонове могат да бъдат хармонични сами по себе си. Щом са хармонични, между тях всякога става сливане, разширение на техния обем. Други тонове, сами по себе си са нехармонични. В какъвто акорд и да ги турим, те не могат да се слеят. Следователно, всички хора, които са излезли от Бога, са произлезли от една гама, но не от такава гама, каквато ние познаваме, образувана от седем тона, а от една гама, съставена от 35 милиона тонове, и то все първоначални. И между тия 35 милиона тонове има съчетание! И какво съчетание има между всички тия 35 милиона същества! Всички тия същества излизат постепенно от Бога, всички не се раждат едновременно. Казвате: Всички хора излязоха от Бога. Да, всички излязоха от Бога, но между всички има такава разлика, каквато между долно „до“ и горно „до“ на октавата. Има разлика в трептенията. Не можете да намерите две същества в света, които да са еднакви. Между хората има една голяма вътрешна разлика. Следователно, на хората трябва едно вътрешно съчетание.

Откъде произлиза дисхармонията в този свят? – Неестествената любов в съвременния свят е родила дисхармонията. Когато един мъж

се жени само за пари; когато един мъж се жени само за черните очи на една жена; когато един мъж се жени само за червените устни на една жена; когато един мъж се жени само за нейния хубав нос; когато един мъж се жени само за нейните хубави пръсти; когато един мъж се жени само за нейното тяло, всякога ще се раждат такива хубавички „ангелчета без крилца“. Това е една престъпна любов, за която хората се наказват. Природата не търпи такива неща! Казват, че природата била глупава, че в нея нямало разумност. Съвременните хора искат да завладеят природата, да ѝ заповядват. Каква пръчица има тази природа! Тя наказва своите деца, като им казва: „Деца, ще слушате моите закони, ще ги изпълнявате. Ако не, скърби ще имате, и то не обикновени скърби, но такива от 35 милиона градуса, че ще се стопите под тяхната температура!“

И сега, съвременните хора питат: Какво трябва да правим? – Няма да обичате човека заради неговите черни очи; няма да обичате човека заради неговите червени уста; няма да обичате човека заради неговия нос; няма да обичате човека заради неговите хубави пръсти; няма да обичате човека заради неговото тяло; няма да обичате човека заради неговите пари, нито заради неговото положение. Тогава ще ви дам едно правило, което дал Христос на учениците си. То е следното: „Бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“, но разумност като тази на змиите не спасява хората. Че кой от светските хора не е разумен? Ами че онзи апаш там, който се скрил някъде и те причаква, като е скроил своя план, не е ли разумен той? Как разумно те обира! Но Христос казва: „Бъдете незлобливи като гълъбите!“ Значи, Той съчетава разумността на змиите и незлобието на гълъбите, за да произведе един нов тон. Тогава, за да разберете живота, казвам: Вие трябва да бъдете честни за себе си, а не за другите, да се повдигнете като човеци. Ако искате да имате прави отношения спрямо хората, бъдете справедливи спрямо всички същества. Бъдете интелигентни спрямо природата, защото ако не сте разумни да разбирате нейните закони, няма да можете да се качвате

на нейните високи върхове, няма да можете да пребродвате нейните океани. Тъй че трябва да бъдете интелигентни спрямо природата, да научите нейните закони, за да ви оценява тя, а не хората, че сте интелигентен човек. И най-после, бъдете благородни спрямо всички! Тия четири правила ви са необходими: Честен към себе си! Справедлив към другите! Интелигентен спрямо природата! Благороден към всички! Искаш да онеправдаеш някого. Спри се в себе си и си кажи: Ще бъда честен, няма да опетня своето име. Дойдеш до отношенията си към другите, кажи: Да бъда справедлив! Дойдеш до природата, кажи: Ще бъда интелигентен! От тази интелигентност зависи не само твоето развитие, но и развитието на цялото поколение след тебе. Дойдеш ли до всички души, кажи: Ще бъда благороден!

Сега, Христос се обръща към своите ученици, които са разбрали Неговото учение и им казва: „Скръб ще имате!“ Той се занимавал с тях, учил ги да разбират скръбта, да знаят кои са причините за нейното явяване. Следователно, скръбта ни може да я отнеме, само един наш приятел. Само едно разумно същество може да отнеме твоите скърби. Представете си, че вие вървите, замислен сте и падате в някой дълбок кладенец, някъде в планината. Питам ви: Какво чувствате долу? Първо изпитвате един ужас, казвате: Всичко се свърши с мен! Имате една неутешима скръб. Но след вас върви вашият приятел с въже в ръка и ви пита: Ти долу ли си? – Долу съм. Като чуете гласа на вашия приятел, казвате: Ти тук ли си? – Тук съм. Той спуща едно въже и почва да ви тегли нагоре. Веднага вашата скръб се превръща на радост. Питам ви: След като излезете от кладенеца, помните ли скръбта си? – Вие помните скръбта си, помните и кладенеца. Но, кое е онова, което силно се е запечатило във вашия ум? – Вашият приятел. Следователно, вашата скръб е станала причина да се прояви сърцето на вашия приятел, да разберете, колко той е внимателен, колко той е благороден към вас. Тъй че, във всичките наши скърби, във всичките наши страдания ние ще научим велики уроци, ще имаме една велика наука, от която ще

разберем, доколко Бог е внимателен към нас, колко великият Божествен Дух се грижи, мисли заради нас. Аз определям Бога тъй: единственото същество, което всякога, във всички моменти, мисли заради нас; единственото същество, което никога не ни забравя. Следователно, всички страдания, всички скърби, всички ужаси в живота ни са само за това, да опитаме великата Любов на Бога към нас, да разберем, че Той може да ни избави от всички скърби в живота ни. Това ще разберем в края на краищата. Някои казват: Я ми кажете какво нещо е Господ? – Това същество, което мисли за теб от панти века, от как светът е създаден, докато се свърши, това е Бог. Като казвам, докато се свърши светът, не разбирам, че той действително се свърши, но разбирам целия период от време, от как си излязъл от Баща си, докато се върнеш при Баща си. За мене светът тогава се свършва. За мене е важно да разбера Този, Който през всичкото време на моето странстване постоянно ми е писал. Пише ми Господ: „Синко, как си, как минаваш, близките ти как са?“ Често запитвате: Защо идват ангелите? – Пощальони са те, носят писма от Бога. Когато Господ иска да изпрати едно важно писмо до някого, за да не изпадне в чужди ръце, Той изпраща специален ангел пощальон да донесе това писмо и да го връчи направо в ръцете на този комуто е определено.

Сега, като ме слушате, ще си кажете: Седнал той на нас, учените хора, на нас, културните хора, да ни разправя за неща, които не са били. Какво ще кажете, ако аз разтворя корема на някой човек и започна да ви разправям за неговите черва, за жлъчката му и след това отново го зашия? Ще кажете, че това е една реалност, ще вярвате на всичко, което ви говоря. Добре, но като отворя онази велика книга и започна да ви разправям за някой ангел който носи писмо от Бога, за онзи свят, в това не вярвате. Кое е по-важно, обаче в дадения случай? – При една болест, операцията е важна; но, когато си здрав, а имаш една неизцерима скръб, този ангел е най-важният. Този ангел идва всякога. Това не е илюзия. Когато дойде един ангел, всякога донася радост. Неговото идване се отличава. Ние не подхранваме

илюзиите на нещата. Ако дойде един ангел в човека, неговата интелигентност трябва да се повиши. Изобщо, в него, при такъв случай става една коренна промяна. Ако някой каже, че при него е дошъл един ангел, а при това не е станал по-умен, това е една илюзия. Реалността всякога извършва една коренна промяна в човека: тя усилва човешката интелигентност, усилва човешката любов, усилва любовта му към Истината.

Ще ви разправя един от фантастичните, от въображаемите разкази. Ние наричаме тия разкази символи. Живял един цар, наречен Бен-Адет и дъщеря му Зебру-Меди. В царството на този Бен-Адет законите били много строги, и за най-малкото престъпление всеки се наказвал със смъртно наказание. Всеки, който преяждал, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който се усмихвал, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който въздъхвал, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който се оплаквал, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който не работел, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който не си лягал точно на определеното време, в 9 часа вечерта, се наказвал със смъртно наказание; всеки, в джоба на когото се намери празна кесия, без златна парица, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който пътувал бос, се наказвал със смъртно наказание; всеки, който ходел гологлав, се наказвал със смъртно наказание; всеки мъж, който казвал лоша дума на жена си, се наказвал със смъртно наказание; всяка жена, която казвала лоша дума на мъжа си, се наказвала със смъртно наказание. Такива били законите в царството на Бен-Адета. И турците имат думата „адет“. Всички поданици в неговото царство се намирали в много тежко положение. Представете си, какъв ще е бил животът в туй царство! Вие, съвременните хора, се оплаквате от сегашните режими. Хората в България се оплакват от своето сегашно положение. Туй, което става сега в България, е цвете пред положението на поданиците от царството на Бен-Адета. Казвате: Какво става в България! Не, България още не е дошла до такова окаяно положение. По едно време

дъщерята на този цар се влюбила в един царски син, наречен Бен-Адет-Исабет, който дошъл да живее в това царство. Като дошъл в царството, успял да убеди Бен-Адет, да направи един опит, да даде свобода на своя народ. До неговото дохождане всички тия поданици викали към Бога, искали да им помогне, да ги извади от това угнетено състояние. Най-после великите Учители изпратили този царски син Бен-Адет-Исабет, да внесе новия закон в царството. Той веднага издава следния манифест: Отсега нататък всички хора са свободни да се проявяват тъй, както искат; тъй както Господ ги е създал. Всеки е свободен да си ляга когато иска, и да спи, колкото иска; всеки може да се смее, колкото иска; всеки е свободен да носи, или да не носи пари в джоба си; всеки е свободен да ходи гологлав или бос, както иска. Изобщо всекиму се давала свобода да прави това, което сърцето му искало. Настанала велика радост в света. Всички излезли с празничните си дрехи да ликуват и да благодарят на Бога, че изпратил Бен-Адет-Исабет, да направи тази коренна промяна в света. Излезли един ден Бен-Адет-Исабет с царската дъщеря да се разхождат и тя му казала: Аз съм ти много благодарна, че дойде в нашето царство да внесеш радост в сърцата на всички хора, и от благодарност поискала да му целуне ръка, но за голямо свое учудване, вижда, че той се обръща на една голяма чешма, от която текло изобилно вода. Веднага тя се напива от тази вода, забравя, че чешмата била човек. Казва си: Где ли остана Бен-Адет-Исабет? Не изказала още това, вижда Исабета, но чешмата я няма вече. Тази вода тъй задоволила нейната жажда, че поискала още да пие, но усеща реалността вътре в себе си.

Вървят по-нататък, мръква се вече – настава вечер. Тя му разказва: „Много съм благодарна, че дойде в нашето царство, внесе радост за всички". В това време в нея се явява желание да го прегърне, да го целуне и да му благодари за всичко, но веднага се намира в един великолепен палат, с отлично осветление. Тя забравя за Бен-Адет-Исабета, и започва да чете една книга, която намира в този палат. И

чете следното: Исабет-Бен-Адет Бен-Адет-Исабет. Какво ще разберете сега от него? Тя веднага почва да философства, да разсъждава, как се намерила тук, но изведнъж се съмва, палатът изчезва от пред очите ѝ, и пред нея се явява Бен-Адет-Исабет. Къде остават тия имена? – Днес и двамата са живи. Бен Адет е старият човек. Бен-Адет-Исабет е новият човек. Какво отношение има между тия двамата, между стария и новия човек? Вие ще кажете: Старият да умре! Не, старият човек е бащата на младия. Някои взимат стихове от Писанието и казват, че старият човек е онази стара форма на греха. Не, старият човек не е човекът на греха. Това е крив превод. Старият, проявеният, мъдрият, умният човек става основа, за да се прояви Божественият, разумният човек, който прилага и схваща разумните закони. Старият човек, е човекът който за своята честност може да пожертва всичко в света; човекът, който за справедливостта към другите е готов да пожертва всичко в света; човекът, който за интелигентността си към природата е готов да пожертва всичко в света; човекът, който за благородството спрямо всички души е готов да пожертва всичко в света. Това е старият човек!

Следователно, в света се явяват две неща: жаждата, която трябва да се утоли с живота и разумността която трябва да се утоли със светлината. Значи, нас ни трябва вода и изобилен живот – нищо повече. Щом си недоволен, трябва ти живот; щом си завистлив, трябва ти светлина. Ние всякога завиждаме на хората. Тази вселена, в която живеем е тъй създадена, че за всинца ни има изобилно вода и изобилно светлина, която можем да възприемаме. Не завиждайте. Радвайте се като срещнете някой човек, в който има вода, в който има живот. Като видите човек пълен със знания, радвайте се, че в него има светлина. По-хубаво да живеем между живите хора, отколкото между мъртвите.

Ще ви представя друг един реален пример из сегашния живот. Той се отнася до поета Винсон и неговия ученик Камрин. Винсон написва едно поетическо съчинение, което мислел да издаде, обаче

неговият ученик успява да подкупи един от слугите му, да вземе съчинението му и го издава като свое. Издава го и туря подписа си отдолу. Другите поети отиват при Винсона и му казват: „Господин Винсон, вижте новия поет, който се явил със своите великолепни стихове!“ Той им казал: „Да, отлични са тези стихове, аз поздравявам новия поет с тях“. Лицето на Винсона ни най-малко не се изменило от думите на другарите му. Той искрено поздравил новия поет. Идея има във Винсона! Ще обясня, какво се е случило по-нататък. След 10 години Винсон написва едно още по-хубаво съчинение, което издава сам. Сега вече сравняват първото и второто съчинение и разбират какво е станало. Знаменития Винсон пак се проявява. Това е един изпит в живота, разбирате ли? Когато вие изнесете една велика Истина, дайте ѝ място да върви, не туряйте името си. Силата не е в нашия подпис. Вие сте само изразители на Божественото. В музиката в науката, в свещенодействието, или където и да е, вие сте изразители само на великото. Бог турил ли си е някъде името, да се знае, че от Него са излезли тия неща? Навсякъде пишат: Толстой тъй казал; Кант тъй казал; Ибсен тъй казал; Христос тъй казал; Павел тъй казал и т.н. Казват: Това са велики хора, богове. Да, всинца сме богове, но какви? Има малки богове, има и велики богове в света. Не, в света има само един Бог, Който единствено се проявява, а всички други са Неговите Синове, изразители на Неговата Велика Любов, на Неговата Велика Мъдрост, на Неговата Велика Истина, които разпраща навсякъде по всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, както и на нашата бедна земя.

Нашата земя е една забавачница, ние имаме още страдания на поданиците от царството на Бен-Адета. Но време е вече да дойде Бен-Адет-Исабет, царският син. Като дойде Бен-Адет-Исабет, ще каже: „Отсега нататък всеки човек да живее тъй, както намира за добре“. Това е Божията Любов, Божественото в нас. Като казвам, че Бог е в нас, ние не подразбираме външния закон. Не, Бог ще заговори в душите на всички. И като видим Неговото Лице, ние ще бъдем в

положение на Забру-Меди, ще пием от извора на живота и ще четем при светлината на Мъдростта великата книга Бен-Адет-Исабет и Исабет-Бен-Адет. Тия думи са толкова свещени, че не заслужава да се преведат. На български език не могат да се преведат. Няма такава свещена дума, с която биха могли да се заменят, затова, колкото схванете. Вие може да схванете нещо, когато у вас има един подтик да вярвате.

Съвременните хора мислят, че като повярват, за тях вече не трябва наука, не трябва изкуство. Чудни са хората със своите вярвания за Бога и за вярата! Че не е ли този великият Бог на Мъдростта, Който е създал всички светове; не е ли Той, Който е създал ангелите? Не, има друга наука, има друга музика, има друга поезия, има друго изкуство, има други светове, хиляди пъти по-хубави от тези около нас, има други организми, хиляди пъти по-хубави от човешкия – има какво да се учи. Някои казват: Като човешкият организъм няма подобен. Не, човешкият организъм още не може да се похвали със своята организация. Ако вие погледнете с микроскоп на съвременния човек, ще видите в кръвта му, в мозъка му толкова нечистотии! За да се пречисти тази материя трябва електрически ток най-малко от 35 милиона волтажа. Тази материя, така трябва да се пречисти, че човекът да може да мисли тъй, както мисли един ангел тук на земята. Като се приложи в съвременната наука този начин на пречистване, ние бихме дошли вече до реални, видими резултати. В химията тогава ще могат да се правят опити още по-изкусно, от тия които днес правят. Това нещо можем да постигнем във всички отрасли на науката и да видим новите резултати.

Христос казва на учениците си: „Скърби ще имате в света, но аз после ще ви видя, ще се зарадва сърцето ви, и радостта ви никой няма да отнеме". Не мислете, че с тия строго научни тези, върху които можем да философстваме, можем да се спасим; не мислете, че с онези, строго научни истини и теории, каквито има на изток, каквито има и в Европа, още неиздадени, останали от древността, или пък с онези

научни съчинения по математика или геометрия, ще се спасят хората. Те са потребни, но това са занимания за най-разумните хора. Само един велик математик може да разбере тия математически истини. Само един музикант, и то не от обикновените, може да разбере тая музика. За музиката се иска душа! За поезията се иска душа! Във великите отрасли се искат велики души, които да разберат, какво нещо е науката, какво нещо е музиката или какво нещо е поезията.

Това е, което подразбирал Христос под думите, „радостта ви никой няма да отнеме“. Опитайте се някой път да повлияете на окръжаващата среда за добро. Защо не? Вие чакате да дойде спасението някъде отгоре. То е физическата страна. Слънцето не може да направи хората умни. Слънцето може да даде само живот на хората, но не и разумност. Когато изгрее слънцето, майката се приготвя да даде урок на детето си; разбойникът си приготвя пушката; вълкът се готви да разглежда, къде има повече овце, та да ги нападне. Защо слънцето дава такива различни резултати? Значи, слънцето дава живот, но не може да направи съществата добри. Не, има друго нещо в слънцето, което още не е дошло. В слънцето има друг, особен елемент, който за сега е изгубен. Той иде сега! Той е Бен-Адет-Исабет. В сегашното слънце има живот, но този живот не е разумен. Седят хората и спорят, има ли Господ, или няма. Двама американски студенти, които скоро щели да свършат университет, единият медик, другият богослов, спорят, дали има Господ, или няма. Единият поддържа, че няма Господ; другият поддържа, че има. Пътуват те и се разговарят. Експресът минава над един мост, но се събаря в реката, и двамата американски студенти се намират на дъното на реката. Там те разрешиха въпроса, има ли Господ, или няма. И единият, който поддържаше, че има Господ, и другият, който отричаше, се намериха на дъното на реката. Какво разрешиха те? Считам за смешно да се разисква върху въпроса, има ли Господ, или няма. Ще бъде смешно да доказвам на един човек, че майка го е родила. Не, нямам никаква майка, аз сам се родих. Да, след като те

роди майка ти, и ти вече можеше сам да се родиш. Няма никаква философия в това.

Скръб, казва Христос ще имате, понеже децата се родиха такива, каквито майките не ги искаха. Учените ще имат скърби, понеже учениците им не излязоха такива, каквито ги искаха. Управниците имат скърби; свещениците имат скърби. Всички хора имат скърби. От най-малките до най-големите същества, всички имат скърби. Но когато дойде онзи Божествен лъч, Божественото в човека, като срещнеш един човек ще знаеш, че те разбира, че той има за тебе такова убеждение, каквото и ти за себе си. Тогава ще дойде радостта в човека. Да имаш един приятел, но не само приятел на думи, а образец – туй е най-хубавото в света! Този твой приятел трябва да бъде внимателен, досетлив, да има всички отлични качества. Този приятел трябва да бъде поет, музикант, умен човек, философ. Този приятел трябва да съдържа всичко най-хубаво в себе си, да разбира твоята душа и да я пази тъй свята и чиста, както пази и своята душа. Това наричам аз приятел – приятел във всичките условия на живота ти.

И казва Христос на своите ученици: „Аз после ще ви видя“. Христос им каза още: „Аз имам големи страдания“. И Христос мина през страдания. Тогава, помнете, че всички страдания, които минавате сега, това са само условия, за да познаем Първата Причина в света, да познаем разумното в себе си, да познаем Бога. И когато Го познаем, ще се яви тази радост. Сега, още сега ще се яви тази радост. Всеки един от вас би опитал в миниатюра тази радост. Аз не искам да излагам този принцип, но казвам, че всеки от вас ще опита туй разумното в света.

Разправяше ми един лекар следния факт: „След като лекувах един човек дълго време, употребявах ту един, ту друг метод, прилагах методите на най-видните професори, на най-видните учени, обаче положението на този болен от ден на ден се влошаваше. Аз обичах този човек и предпочитах да умра вместо него. Тогава не вярвах в нищо. Към Бога да се обърна, не знаех как, друг път не бях се молил.

Най-после, обаче, си казах: Господи, ако съществуваш, покажи ми един начин, как да излекувам този болен! Получих отговора на молитвата си, приложих нов метод и успях.“ И действително, дошло му на ум да употреби едно просто лекарство, което няма да ви кажа, но оттам насетне здравето на този болен се подобрило, той се съвзел напълно оздравял. Този болен не оздравя от лекарствата, но когато лекарят се обърна към Бен-Адет-Исабета. Оттогава проработва в него този закон и дава своите добри резултати. Този метод е много прост. Следователно, ние, съвременните хора се нуждаем само от едно: да се обърнем към Бога. Ако всички държавници биха се обърнали към Бога с молба: Господи, ние употребихме всички методи за поправянето на света, кажи ни един начин, по който да оправим света! Но молят ли се от сърце, този метод ще дойде. Той е много прост, но като го приложат, ще дойде Господ в света и ще помогне на хората. Този закон ще проработи и в държавата, и в църквата и в училищата – навсякъде.

Казват някои: Господ не се занимава с духовни въпроси. Не, занимава се Той, но не тъй, както духовниците. Господ се занимава с науката, но не тъй както учените. Господ се занимава с философия, но не тъй, както философите. Някой считат свещеника за нещо особено. Какво значи на български език думата свещеник? То значи: проявеният човек търси, ище нещо. Българите под свещеник подразбират свят човек – нер де Шам, нер де Багдат. Свещеникът е човек, който се проявява, който търси Истината, който трябва да изпълнява волята Божия. Проповедникът е човек, който разправя на хората Истината, разказва им, как трябва да живеят. Който иска да служи на Бога, трябва да служи даром, а не за някакви пари, да се надява на онези 10–20,000 лева. Който иска да служи на света, на хората, то е друг въпрос, но който иска да служи на Бога, трябва да служи от Любов. Любовта взима всичко, и Любовта дава всичко. Да не мислите, че аз даром ще работя за вас. Не, аз или всичко ще взема, или нищо. Не мислете, че даром ще мине. С даряване на една риза

кръстник не се става. А сега, като дадат на кръстника една риза, казват: дарили го. Под „риза“ аз разбирам друго нещо. Когато някой подпише една полица, какво разбирам под тази полица? Тази полица трябва да бъде подписана от човек, който има тежест. Това аз разбирам да подпише някой за мене полица. Ако би се подписал заради вас Рокфелер в Америка, знаете ли, колко струва неговия подпис? Този подпис струва милиарди, понеже големи богатства има той. Бог казва: „Аз ви написвам на своята ръка“. Питам, знаете ли, колко струва подписа на Бога? Той струва толкова, колкото струва и цялата вселена. Питам тогава: Какво има да се съмнявате в Бога. Писанието казва, че Господ ви написал на своята ръка. Но вие, малките философи, седите и философствате: Господ едва ли ще се занимава с мене! Той за мене ли ще се грижи? Еди кои си философи тъй казват! Тия ваши философи да дойдат да се учат наново. Този подпис струва толкова колкото цялата вселена. Всеки един от вас може да направи този опит, да провери тази велика Истина. Но този човек, който ще прави опита, трябва да бъде абсолютно честен, абсолютно справедлив, абсолютно интелигентен, абсолютно благороден. Той трябва да бъде човек, който е готов всеки момент да изпълни волята Божия.

Всеки един от вас може да направи този опит. Като направите първия опит, като се срещнем, ние ще се разберем тъй, както се разбират великите музиканти в един оркестър. Вие разбирате ли това нещо? Можете ли да се разбирате като някои велики музиканти? Като седнете там 30–40–50–100 първи цигулки, че като засвирят, като че една цигулка свири... Като засвирят ония 100 алта цигулки, като че една цигулка свири. Като засвирят онези 100 тенора, като че един тенор свири. Като засвирят онези 100 баса, като че един бас свири. В един симфоничен оркестър не свирят 100 баса, но аз ги взимам тъй, това е малко преувеличение. И в музиката има известни пропорции. Но, каква точност, какво изпълнение има! Майстори са тия хора! Друго нещо има в този симфонически оркестър. Като се вслушаш в

него, като че нещо отдолу свири, като че се разлива някаква хармония и пак се губи; приближава се и се отдалечава. Владеят тия хора своето изкуство! Под техните тонове като че забравяш всичко и казваш: Колко е хубаво да се живее! Приятен е животът! Има смисъл да се живее! Но, колко скърби имаха тези музиканти, колко пъти се късаха техните струни! И затова днес всички казват: „Корените на знанието са горчиви, но плодовете – сладки“. В началото ще имате скръб, а в края ще имате радост.

Сега, аз искам всеки един от вас да има своя цигулка, че като засвирите всички под онзи хармоничен такт на великия капелмайстор, да се проявите като майстори и така да засвирите, че вашата скръб да се превърне на радост!

Беседа, държана от Учителя на 1 март 1925 г. в гр. София.

МОЕТО ЦАРСТВО

Отговори Исус: „Моето царство не е от този свят“. (Йоан 18:36)

Има само един истински път за разбиране на Истината, а не много пътища. Многото пътища, това са притоци на единния път. Някои казват, че в царството Божие може да се влезе през много пътища. – Може. И привеждат онази поговорка, че всички пътища водят за Рим. Не, само чрез един път може да се отиде до Рим, не чрез много пътища. За развиване на органическите същества има само един път. Начините, средствата са различни, но един е пътят, по който животът идва в света. Всички онези хора, у които съзнанието е пробудено, които искат да разрешат не задачата за небето, но които искат да разрешат задачата на земята, задачата на земния живот, трябва да я разрешат по пътя на Истината. По някой път са много смешни разсъжденията на всички хора изобщо: както разсъжденията на всички философи, тъй и разсъжденията на всички вярующи хора. Например, човекът, на когото Господ е дал очи да вижда, както и светлина да различава, казва: Дали ще мога да виждам, като изляза вън? Чудно нещо! Че от тебе зависи! Не си сляп, очи имаш, светлина имаш, излез вън! Да задава такъв въпрос някой човек, който няма здрави очи, разбирам, но да го задава човек, който има здрави очи, това е смешно. Пита някой: Дали ще намеря Истината, дали ще намеря пътя към Бога? И след туй си отговаря: Този път е непостижим, не трябва да се ходи по него. Изисква се дълго време, изискват се много жертви; по-добре човек да си седи в къщи. Кои дават такъв отговор? – Така отговарят учените деца, философите деца. Защо? – Всякога, когато майката иска да свърши някоя много важна работа, детето ѝ казва: Мамо, не ходи на работа, стой си тук, Господ ще промисли за нас, все ще ни пусне нещо отнякъде. Ами че като ти е

дал Господ ръце, Той е промислил за тебе. Ами че като ти е дал очи, Господ е промислил за тебе. Ами че като ти е дал ум, Господ, е промислил за тебе. Ами че като ти е дал Господ сърце, е промислил за тебе. Ами че като е вложил Господ воля в твоята душа, Той е промислил за тебе. Смешно е, когато някой, като седне на трапезата, дето му сложили някое хубаво ядене, пита: Дали ще мога да ям от това ядене? – Опитай се! Следователно, всеки може да яде, стига да се опита. Аз не съм виждал човек, който не може да яде. Само умрелите не ядат, но по някой път, вечерно време, и те хлопат, искат да ядат. Значи, и умрелите ядат, само че не ядат като живите хора, но по свой начин.

Ще ви приведа един смешен факт. Преди няколко години, един българин, малджия, от новозагорските села, идва при мен да се осведоми за Истината, да намери Божия път, но гледам, в неговия ум седи мисълта, как да използва моята дарба, да научи къде има пари, та като му кажа къде, да отиде да ги разкопае и да си поправи работите. Каза ми: Еди на кое си място от 20 години аз търся имане и от преди една година успях да изкопая един трап от 1/2 км. дълбочина, но нищо не можах да намеря досега. Казвам му: Ако ти беше използвал тия 20 години, за да прекопаеш и обработиш едно лозе от 10–20 декара, досега щеше да имаш голямо богатство. Но, казали му някои, че някъде си имало заровено голямо богатство, и той търси. Дълго време се молил, молил на Бога, да му покаже, где е заровено това богатство. Една вечер сънува следния сън: дохожда при него един ходжа, който му казва: Ела след мене, аз ще ти покажа къде е заровено имането. Тръгва той след ходжата и тъкмо дохожда до онова място, дето били заровени парите, пред него се изпречва един българин, комуто имал да дава няколко хиляди лева. Казва му: Плати ми дълга си! – Остави ме сега, после ще ти платя, този ходжа ми показва, къде има заровено имане. – Не, сега ще ми платиш! Остави ме, моля ти се, ще пропусна случая. – Не, или сега, или няма да те пусна. Заглавичкват се двамата и той, като се стрясва, събужда се,

поглежда наоколо си, няма [го] ходжата. Къде се намери този българин с дълга си? Такива са нашите разсъждения, като на този българин, който дохожда да си иска дълга. Та, този малджия ме пита: Ти не можеш ли да ми кажеш къде е това място, което ходжата искаше да ми покаже?

Стремежът за богатство е един вътрешен подтик. Ние, обаче, трябва да изясним на хората въпроса, защо искат да бъдат богати. Защо някои хора искат да бъдат знатни в света? – Имат известен вътрешен стремеж. Защо някои хора искат да бъдат музиканти, писатели, поети? – Имат известни подтици за това. Кога са се зародили тия подтици, и как са се зародили, съвременната наука не може да ни даде правилни, разумни обяснения. Тя не може да обясни произхода на подтиците, които съществуват в човешката душа. Ние мислим, че всичко е само от този свят, че само земният живот може да разрешава въпросите. Ако е така, питам, какви социални въпроси може да разреши един вълк? Какви социални въпроси могат да разрешават млекопитаещите изобщо? Какви социални въпроси може да разреши един орел, или един гълъб, или една овца, или една гургулица, или една риба? Те нали живеят на земята? Щом всичко се решава на земята, те трябва да могат да разрешават земните въпроси.

После, когато дойдем до онзи инстинкт, който съществува у животните, ние мислим, че той е така механически наследен у тях. Не е така. Съвременната наука не може да ни покаже, преди колко хиляди години паякът се научил да тъче своята тънка нишка; съвременната наука не може да ни покаже, къде и как се е научил паякът да образува тази толкова лепкава и издръжлива течност, с която тъй да спорява нишките си, че и най-едрите мухи и бръмбари да се ловят на нея, без да я късат. Кога е научил той това изкуство? И днес, при това си изкуство, като си прави тези нишки, мисли ли? – Мисли разбира се, но неговата мисъл е съвършено ограничена. Питам тогава: Между този паяк, който тъче така своята мрежа, и между един човек, който гради своята къща и си отглежда овце, говеда, има ли

някаква разлика? – Няма разлика. Паякът тъче мрежата си, за да лови мухи и да се храни с тях; и човекът също: гради къщи, отглежда овце, говеда, за да се храни. Значи, няма разлика. Когато паякът хване една муха, вие казвате: Тичайте, че паякът хвана една муха. Какво право има той да лови мухите? Казвам: Когато вие хванете една овца и тя блее, как оправдавате своята постъпка? – Оправдавате я по разни начини. Материалистът казва: Необходимо е тя да умре, да се жертва заради мене. Религиозните хора казват: Тъй е наредил Господ! Щом Господ е определил за вас да колите овцете, така е наредил и за паяка да лови мухите.

Сега идва великото противоречие на живота. Ние искаме да бъдем свободни. Как ще бъдем свободни, когато не знаем Истината? Може ли онзи човек, на когото ушите не са здрави, да слуша, да бъде свободен? Може ли онзи човек, на когото умът не е отворен, не е просветен, да бъде свободен да разрешава онези съществени въпроси, необходими за благото на неговия живот? Дето и да сте днес на служба, или в каквато партия, или в каквото религиозно общество да сте член, турете вашите разбирания за живота малко настрана [и] ще видите, че всичко зависи от способността, която притежавате, всичко зависи от вашата сила. Питам: Откъде ще вземете тази сила?

Христос отговаря на Пилата: „Моето царство не е от този свят“.

Всички съвременни хора искат да установят едно царство на земята и за това царство се бият.

Христос казва: „Моето царство не е от този свят“. Въпросът е ясен. Ние няма какво да се занимаваме с онзи преврат, който става в света. Защото, ако един човек убива едного, той убива втори, друг пък убива трети, четвърти и т.н. милиони хора може да се избият, както са избити, пък и още толкова хора може да се избият, обаче светът по този начин не се оправя. Това е метод само за царствата на земята. Това изискват само царствата на земния живот.

Христос казва: „Моето царство не е от този свят“. Нашите закони не са за тия мерки, да се бият хората. Ето, аз съм на ваше

разположение, казва Христос, може да биете, колкото искате. И какво опита Христос на земята? – Опита, доколко Римската империя беше справедлива. Римляните имаха най-добрите закони тогава, даже и до днес у нас се изучава римското право.

„Моето царство“, казва Христос, „не е от този свят“. Царството подразбира най-разумното нещо, което може да се прояви у човека. Имаме царства растителни, имаме царства животински, имаме царства и човешки. Следователно, от всички тези царства досега, на най-висока степен на развитие седи царството на човешкия дух. По неговия образ са се създали всички други царства. Всеки се стремял да внесе този образ вътре в своята държава.

Сега някои хора имат съвършено превратни мнения, превратни разсъждения. Смешно е например това, което съвременната медицина, съвременната наука, поддържа: че при всяка най-малка болка трябва да се прави операция. Представете си, че ме заболи най-малкия пръст и отида, та се покажа на някой лекар. Той казва: Работата ще се усложни, затова, за да не загине цялата ръка, а оттам и цялото тяло, трябва да се отреже пръста. Хубаво, за да се запази цялото тяло, отрежат ми единия пръст, оставам с четири пръста. Работата не се свършва с това. Има друг закон: тази болка ще се пренесе по симпатия и на другата ръка След няколко години ме заболява най малкия пръст на другата ръка. Какво ще направят? – И него ще отрежат. После? След време ще ме заболи втори пръст. И него ще отрежат. И тъй, пръст след пръст ще ме заболяват и ще ги режат един след друг. Добре, след всичко това, какво ще се добие? Всеки ще каже: Това е глупава работа! Глупава работа, но това е, което съвременните хора, разумните хора на 20-ти век, вършат. Това вършат всички културни християнски народи. Защо? Те знаят и виждат, че не е разумно, но казват: Трябва да се отреже този пръст! И цитират тогава стиха, дето Христос казва: „Ако те съблазни окото ти, извади го! Ако те съблазни ръката ти, отсечи я!“ Е хубаво, ако изтълкуваме буквално Христовите думи, ние ще извадим ужасен морал. Ами че

Христос на друго място казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Какъв морал ще извадим от тия думи? Как ще разберем Христовото учение? Следователно, всички онези думи, с които Христос си е служил, са иносказателни. Например, Той употребява думите: „Ако се не родите от Дух и вода“. Какво означава водата за онези, които не са запознати с онази дълбока източна философия? – Нищо особено. Не, водата е носителка на живота. Тя означава онова възвишено състояние на Нирвана, онова будическо, онова мистическо състояние, в което е вложен животът, в което е вложено безсмъртието. Значи, водата изразява будическото състояние, будическото тяло на човека. Казват: „водица“ – будическо. Следователно, ако не се роди някой от онова будическо състояние, няма да има живот в себе си. Казва се: от вода роден. Какво означават у нас думите „от вода роден“? Щом се обърне някой към Господа, както това става у баптистите например, веднага ще му кажат: Хайде сега да те потопим във вода! Потопяват го три пъти във водата. Не, не се раждат така хората. Роденият от Бога не умира; роденият от човека умира. Това е важното! А сега какво правят? Кажат някому: Ела при нас, ще се родиш! Казват за някого: Той се роди отново. Защо, как? – Потопили го във вода. Не се минат 5–6 години, гледаш го, той се върнал в света. Казват: Как стана тази работа? – И от родените става тази работа. Не става така тази работа, има нещо, което не е разбрано. За да се роди един човек, не е достатъчно да го потопиш във водата. Това е къпане, разбирате ли вие? Това не е раждане!

Има много философи, които разрешават въпросите както баптистите, както проповедниците. Потопят човека няколко пъти във водата и го направят философ. И после цитират: Тъй казва еди-кой си философ. Философите на древността са говорили отлични работи, но трябва да се разбира техния език. Тези философи не са били глупави хора. Дълбочина имало в тях! Някои от тях са били отлични хора, живели са един напълно трезв, напълно чист живот. Те са пожертвали живота си за своите идеи. И всеки от вас, който живее за една идея, а

не е готов де умре за нея, той не разбира нищо от тази своя идея. Философията, изобщо, е един метод за повдигане на човечеството. И тогава верующите, религиозните, проповедниците са намерили един стих от Писанието, който казва: „Гледайте да не ви заплете някой със светската мъдрост, защото знанието възгордява“. Следователно, туй, което ви е казало Писанието, дръжте го и не се бойте! Така може да е за децата; така може да е за онези, които се хранят с мляко, но онези, които искат да разберат Истината, не може да мислят така.

Христос разреши един важен въпрос, като казва: „Моето царство не е от този свят“. Е, какво е това царство, на какво е основано? – Това царство има само една врата. Сега някои може да ми възразят, че Йоан казал, че това царство имало четири врати. Йоан е прав, но аз казвам: Това царство има само една врата, през която хората излизат и влизат. Само една врата има за това царство! Може да има и друга врата, но тя е за ангелите; през нея те слизат и възлизат към Бога. Аз мога да обясня думите на Йоана, защо това царство има четири врати, но ние не можем да влезем през тези четири врати. За нас има само една врата, през която можем да влезем в царството Божие. И Христос казва: „Само роденият от Дух и вода може да влезе в царството Божие“, т.е. в туй будическо поле, в туй будическо тяло. В туй будическо тяло царува Любовта. Следователно, на мой език преведено, Христос казва тъй: всеки човек, който не е роден от Любов и Мъдрост, не може да влезе в царството Божие. Този човек, който се роди по този начин, от вода и Дух, майка му няма да живее отвън. Неговата майка ще живее вътре в него. И неговият баща ще живее вътре в него. Следователно, той ще бъде сам роден. Той няма да има никакви външни заблуждения. Ще го питат хората къде е майка ти? – У мене. Къде е баща ти? – У мене. Хората ще кажат: Как тъй! Нашите майки и бащи са отвън, те се раждат и умират. Може, но моите майка и баща не се раждат, ни умират. Следователно, някои питат: Къде е Господ? – В душата ми. Къде е душата ти? – Тя е във връзка с тялото ми. Като говоря за тялото, аз не разбирам тялото в буквален смисъл.

Аз мога да бъда и в тялото, и извън тялото. Аз съм в този салон, аз съм и извън този салон. Аз съм в слънчевата система, аз съм и извън слънчевата система. Аз съм в космоса, аз съм и извън космоса. Разбирате ли, какво значи това? Разбирате ли, каква е тази философия? – Ще я разберете. Извън земята съм; извън слънчевата система съм; извън космоса съм. Къде съм? – Моето царство не е от този свят. Защо? Защото всичките светове съставляват царствата на материалния свят. Това са училища за упражнения. И когато в невидимия свят на някой дух дотегне тамошния живот, казано на наш език, явява се у него желание за едно малко разнообразие; тогава го пращат да слезе малко на земята. Когато иска малко почивка, облича се в материална дреха и дохожда тук на земята в известна форма, и после, като се върне горе, казва: Направих отлична разходка в едно от земните царства.

Вие сега ще ми кажете: Ама туй, което говориш, вярно ли е? Аз ще ви запитам: Ами туй, в което вие вярвате, тъй ли е? Вие ще ми кажете: Ама туй, което ти мислиш, вярно ли е? И аз ще ви запитам: Ами туй, което вие мислите, вярно ли е? – Не е вярно. И продължавате: Щом нашето не е вярно, и твоето не е вярно. Не, в математиката има един закон: две неща в един и същ момент не могат да бъдат неверни. Щом едното е невярно, другото е вярно. Ако вие сте на правата страна, аз съм на кривата. Ако вие сте на кривата страна, аз съм на правата. Има такъв закон, и в него няма никакво изключение. Туй можем да докажем и математически, можем да докажем и геометрически. Понеже нещата на физическото царство, в което живеем, са илюзорни, недействителни, нереални, те са и променливи. Затова ти не можеш да се основаваш на твоето богатство; ти не можеш да се основаваш на твоето щастие. Следователно, по същия закон, реално е само туй, за което Христос говори. Реално е само онова царство извън земята; реално е само онова царство извън слънчевата система; реално е само онова царство извън космоса.

И сегашните учени хора се намират пред едно безизходно положение, запитват се: Дали съществуват други светове, освен тия, които ние виждаме? Добре, какво ще кажете вие, когато видите, как ангелите насочват телескопите от своя свят и наблюдават звездите, слънцето и други небесни тела? Някои от вас може да не вярват, че съществуват ангели, че могат да си служат с телескопи и да си правят своите научни изследвания. Може да не вярват, но факт е, че те насочват своите телескопи и наблюдават. Какво ще кажете тогава? Тяхното небе, и нашето небе едно и също ли е? – Не е. Това са разсъждения само за онези от вас, у които съзнанието е пробудено. Вие трябва да знаете, че има велики въпроси, с които трябва да се занимавате и да решавате; да се радвате, че знаете, че има неразрешени въпроси, в които седи щастието на земята. Щастието ви, богатството ви не е в това, което имате сега. Знаете ли на какво мяза сегашното ваше богатство? Аз ще ви приведа един пример, който ми разправяше един мой приятел. Дълго време се молил той на Бога, дано му изпрати пари по някакъв начин. Най-после, една вечер, по време на сън, идва един ходжа при него, донася му една торба със злато и му казва: Чух молбата ти, дръж тези пари! Хваща той тази торба, държи я здраво и си казва: Е, помогна ми най-после Господ. Но, като се събужда, какво вижда? – Хванал чаршафа на леглото си и го държи. Всичкото ви богатство е във вашия чаршаф. Щом се събудите, ще видите, че то е една илюзия. Човек казва: Аз мисля, че всички въпроси са разрешени. Да, мисли, че всички въпроси са разрешени, докато е в ръцете му торбата със златото, но като се събуди, в будния си живот вижда, че това е чаршафът в ръцете му. Питам: Как станаха парите на чаршаф? Някои от вас казват: Ние да си имаме парички та да видите зло ли ще ни е? Аз ще ви задам следния въпрос: Представете си, че вие сте на Титаник, този големия английски параход, който потъна преди няколко години в Атлантическия океан, и аз ви дам една голяма торба от 30 кг. злато, да осигурите баща си, майка си, жена си, децата си, па и себе си, добре ли ще ви бъде? Ще се

радвате ли, че сте осигурени? А, ще се осигурите! На дъното на океана ще отидете! Ония вълни там на океана ще ви научат на много работи. Аз не искам да извадите криво заключение, че трябва да напуснете живота, но искам да ви спра на мисълта, да разсъждавате разумно. Представете си, че с този параход ние влезем в океана и се намираме над развълнуваните вълни. Питам: Можем ли да разрешаваме въпросите на Кант, или въпроса коя църква е най-права – дали тази на православните, или на протестантите, или на католиците, или на баптистите, будистите, или които и да са други? При вълните може ли да се разрешават такива въпроси? Може ли да разрешаваме, кое царство от съществуващите на Земята ще вземе надмощие? Не, избавлението, спасението е най-съществeният въпрос в този момент. Нито православието, нито евангелизмът, нито католицизмът, нито будизмът, нито българщината, нито който и да е друг въпрос в този момент може да представлява въпрос за разрешаване. Първият подтик в този момент е да спася живота си, който Бог е вложил в мене. Да освободя живота си и да изляза на брега; да изляза вън от тази опасност! – това е първото нещо, което съществува в моята мисъл и в цялото ми същество. След като стъпя на брега, тогава ще ми дойдат на ума другите въпроси. След като изляза благополучно на брега, ще се зароди у мен едно тщеславие, ще кажа: Чакай сега да опиша всичките свои страдания! И започвам да пиша: тръс-тръс-тръс – лети онова перо по гладката хартия! Описвам патилата си през 4–5 дневното си пътуване на Титаник. Всички четат и казват: Геройство! Не, половината от това не е вярно. Той ще пише, че в този момент се молил за България; че в този момент се молил за спасението на църквата; в този момент се молил за евангелизма; в този момент се молил за примиряването на църквите и т.н. Това е бош-лаф, празни приказки! Вярното е, че в този случай, когато е бил във вълните, той мислил единствено, как да се избави, а след като е стъпил на брега, мислил е за всички останали работи. Във водата, в мъчнотиите мислим другояче, а извън мъчнотиите мислим пак

другояче. И действително, за да намерим пътя, Господ трябва да ни тури при едни велики изпитания, за да имаме само един метод, по който да Го търсим и да Го намерим.

Христос казва: „Моето Царство не е от този свят“. Следователно, Неговото Царство е истинското Царство, основано на Любов и на Мъдрост. В тази Любов няма пресищане, както в любовта на земята. Тук на земята хората се пресищат много скоро, и всички хора страдат от пресищане. Дойде ви един приятел, вие го угощавате, приемате го много добре, много любезно. Постои една седмица, и вие му се насищате, казвате: Дано си отиде вече, доста тия угощения. Той започва да се свива, стяга го нещо и си казва: Трябва да си вървя вече, прекалих го. Любовта ви може да изтрае една, две седмици, най-много 20 дни, и ако приятелят ви е доста неблагоразумен, вие започвате да казвате: Ние искаме да отидем малко на курорт; ще ни извините, но условията са такива. Жената, децата малко не са добре, имат нужда от бани, от чист въздух, от малка промяна; иначе нямаме нищо против да ни погостувате още – ще ни извините. Туй не е вярно, това е една малка лъжа. В туй отношение, нямаме право така да постъпваме. Любовта е внимателна.

Едно от великите качества на Любовта, на Истината е това, че тя е много внимателна, гледа да не станем никому досадни. Благородство трябва да имаме! Аз сега говоря за хора, които се познават. Няма какво да се лъжем. Дойде някой, казва: Какво мислиш? – Мисля туй, което Любовта изисква; мисля туй, което Мъдростта изисква. Казват: Да не мислиш нещо криво. Ако аз поддържам една крива мисъл в ума си, тя ще ме повдигне ли? – Не, ще пострадам. Всяко едно престъпление, което направи човек, не го повдига, но го погубва. Може да кажем, че всички криви разбирания, всички криви убеждения у нас произтичат от нееднаквото разпределение на материята в нашето тяло. Материята, силите у нас не са еднакво разпределени. Питам: Ако в нашата кръв се намери повече желязо, какво ще стане? Ще искате да се биете непременно.

Онези деца, у които има повече желязо, все ще намерят някого, върху когото да опитат силата си: ту свои братчета, ту свои сестричета, или някои другарчета из махалата, все ще има скубане на коси, все ще има пръснати глави. Казват: Много буйно е туй дете! Казвам: Повече желязо има. Следователно, в желязото се крие тази взривна сила. Други хора пък са много подозрителни. В техния организъм има повече олово. То внася тази подозрителност, тази отрова в тях. Е, какво да се направи с тях? – Ще извадите излишното олово от ума им. Как? – Има методи за това. Да допуснем, че в кръвта на някого има чрезмерно мед, бакър, какво ще породи тя? – Неустойчивост в чувствата. Някои питат: От какво се ражда неустойчивостта в човешките чувства? – От излишната мед, от излишния бакър в кръвта, който предизвиква тия отравяния. Затова хора, у които стават такива отравяния от излишния бакър, трябва да ги калайдисат, за да ги предпазят от смърт. Така правят и с бакърените съдове. Всички тия елементи съществуват в човека, но в известни пропорции. Единственият елемент, който засега произвежда най-малко страдания на човека, то е присъствието на златото в неговата кръв. То е елементът на слънцето. Златото произвежда алчността в човека – желанието му да има, да придобива все повече и повече. Който има много злато, има стремления само да печели, да трупа. Тъй щото, всички елементи, всички метали специално, съществуват несъразмерно разпределени в човешката кръв, в неговата нервна система, в клетките му. Всички метали, тъй несъразмерно разпределени в организма на човека, произвеждат тия дисонанси, тия дисхармонии, които виждаме днес в света. Това нещо са учили още във времето на египтяните, още във времето на Трисмагистерс, както и във времето на старите християни. Тази наука са изучавали с цел да знаят, как да се обновяват, как да неутрализират вредното влияние на елементите в организма си. И когато богатите се стремят към богатство, ние не разбираме това външно богатство. Някой направи днес една къща, утре я продаде, иска да спечели. Направи втора и нея

продаде, за да спечели още. Той може да направи много къщи, да ги продава една след друга, да спечели милиони от тях, но за нас, това не е богатство. Онзи излишък, който човек има в своята кръв, трябва да го остави на природата, тя да разполага с него както знае, а за себе си да остави само този материал, който е необходим за неговата кръв, който е необходим за поддържане на неговия живот.

И тъй, казвам: Тия учени хора, които сега изучават живота на растенията, живота на животните, правят едно опущение, което за в бъдеще трябва да избегнат. Например, чета в някоя биологическа книга, че някои микроби имали по 120 стомаха. Казвам: На една такава малка микроба защо ѝ са толкова стомаси? Ние с един стомах едва се справяме, а те със 120 стомаха какво правят, как се справят? И тогава, една вечер в класа на младите казвам: Едно време е съществувал един паяк с 25 милиона очи. Те ме питат: Възможно ли е това? Не, аз измислих това. Всъщност, има същества, които имат 25 милиона очи, но не се отнася това до този паяк. Въпросът за този микроскопически паяк седи другояче. Под 25 милиона очи аз разбирам силата, интензивността на зрението, с което човек може да прониква в нещата.

И казва Христос: „Моето Царство не е от този свят“. Вашето царство е да убивате, да осъждате хората. Вие имате войници, силни народи сте, броите милиони хора, а моето Царство почива на съвсем други принципи, на миролюбиви принципи. Сега някои си мислят: Тия хора все за Бога говорят, все за благочестиви минават, но там, под тяхната овча кожа, вълци се крият. Те са вълци облечени с овчи дрехи. Хубаво, може да е вярно, може и да не е вярно. Кое е вярното, обаче? Вълкът си е вълк, макар че е с овча кожа облечен и овцата си е овца, макар че е с вълча кожа облечена. Нещата не могат да се изменят. В даден момент човек не може да бъде и вълк и овца. Или е вълк, или е овца.

Питам: В този момент, когато Христос казал на Пилат, че Неговото Царство не е от този свят, какво искал да каже Той? Той сам

обяснява по-надолу: Ако моето царство беше от този свят, и моите слуги като вас щяха да се бият заради мене. Онези, които ме обичат, те са с мене, те ще носят моите тегоби, но ние не си отмъщаваме, ние не убиваме. Сега, някои от вас ще направят следното възражение: Ако невидимият свят е толкова силен, защо не поправи света? Невидимият свят, това Царство, за което говори Христос, може да поправи света, но у човека има една черта, която Бог му е дал, тя е свободата, да се проявява свободно. Човекът е свободен в своите избори. Това е човещина! Разбирате ли? Ако Бог би лишил човека от ръце, от крака и би му дал само мозък, само едно голо съзнание, какви престъпления би правил той? Представете си, че човек има едно въздухообразно тяло, какво престъпление би могъл да направи с него? – Никакво. Но ако той има тяло, каквото е сегашното, той би могъл да извърши хиляди престъпления срещу подобните си. Следователно, престъплението не е физически акт, то е духовен акт. Най-първо човек намисля да направи нещо, после го пожелава и най-после го реализира. Следователно, физическият свят е свят на проверка. Когато Бог иска да опита, какво мислят някои от напредналите същества, т.е. те сами да се опознаят, Той ги изпраща във физическия свят, там да се видят, кой какво струва. Значи, материалният свят е една проверка и за добрите и за лошите хора. Тъй щото, когато питате, защо сте дошли на земята, ще знаете, че сте дошли да се опознаете какви сте – нищо повече. Това е цялата истина. Съвършени трябва да бъдем! Като се позная, че съм човек, трябва при всички изпитания на живота си, да служа само на Бога, да следвам само една идея и като мина през всички изпитания и не се поддам нито по ум, нито по сърце, нито по воля на всички изкушения, ще позная какъв съм. Изкушенията ще дойдат, нищо от това. Онези вълни, които се бушуват пред нас на парахода, нека се бушуват, но параходът трябва да си върви напред, нека цепи тия вълни и да отива към онова пристанище, дето ще намери своето спасение. Параходът ще се повдига нагоре-надолу, ще се клати

наляво-надясно от тия вълни, но няма нищо, нека се повдига, нека лавира, но той не трябва да допусне, щото водата да влезе вътре в него. Туй е Божественото. Само така вие ще се намерите в Царството Божие. Не се лъжете! Вие още в този си живот знаете, какви сте. Има един велик закон, има едно велико правило, в което няма никакво изключение: Бог знае всичките помисли не само на хората, но и на всички възвишени същества. Няма мисъл, която да не е разкрита пред Неговия свещен поглед. И туй, което Бог знае, изправя. Някой ще каже: А, знае! Да, всичко, което се крие в най-големите дълбочини и в най-скритите гънки, е известно на Бога. Когато ти си седиш там вкъщи и размишляваш нещо, Божественият глас отвътре ти казва: Не си прав. Ти открадна парите на брата си, ще ги върнеш! Говориш лошо против брата си. Този глас отвътре ти казва: Ще поправиш погрешката си. Ти убиваш някого, направиш това онова. Този глас отвътре все ти говори: Не направи добре, сгреши. Ще поправиш погрешката си! Защо стават хората нервни? Какво показва съвременната нервност? – Това са престъпленията на хората, които говорят вътре в тях. Цялата бяла раса е станала нервна. Защо? – От престъпленията си. Мъже, жени и деца, всички са нервни днес. Защо? – От престъпленията си. Казват хората: Майка ми ме роди неврастеник. Не, ти със своя лош, със своя непорядъчен живот създаде своята неврастения. Но, казва някой, изгубих имането си, затова станах нервен. С изгубването на имането ти, Господ те постави в положение да изкараш своето престъпление налице и така да изкупиш греховете си. Когато мъчиш другите хора, не помисляш за тях, а когато тебе мъчат, ти викаш, плачеш.

И ние казваме: Нашето царство не е от този свят. Ако Нашето царство е от Царството на Любовта, ние трябва да победим. Казва Христос: „Аз победих Света“. И всеки християнин трябва да победи света. Чрез какво? – Чрез Любов и чрез Истина. Всеки християнин да се не съблазнява от онези блага на подкуп. Е, хубаво, ако отидеш с онези, които сега властват, какво ще спечелиш? След тях ще дойдат

други на власт. Ако отидеш с новите, какво ще спечелиш? – И те ще отидат. Въпросите не се разрешават така. Тоест, те могат да се разрешат и по този начин, но ние служим на Бога, ние служим на една свещена Правда и Божият закон казва: Без престъпление! Бог казва: Моите поданици трябва да бъдат абсолютно честни; Моите поданици трябва да бъдат абсолютно чисти; Моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Любов; Моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Мъдрост; Моите поданици трябва да бъдат хора на абсолютната Истина! И всеки един от тях трябва да помага на своите братя, без никаква разлика, както ние правим на земята.

Питам: Ние, българите, като един малък народ, които от толкова хиляди години се трудим, какво направихме? Евреите, които съществуват от толкова хиляди години, станаха ли голям народ? Не, толкова хиляди години, откак излязоха от Египет и се скитат по лицето на земята, не само че не станаха голям народ, не само че не се повдигнаха, но дори се изгубиха. Има един закон на „размножението“, при който се спазва известна, пропорция. Колко милиони хора трябваше да бъдат евреите до сега? Евреите са един учен народ, един способен народ, но те се намериха в трудно положение във времето на Христа, не можаха да решат тази важна задача. Българите са попаднали в същото положение и вървят сега по техния път. Четете историята на евреите, четете и историята на българите, ще намерите една аналогия в техния живот. И българите режат глави, и евреите така режеха глави. Евреите избиха едно свое племе и оставиха от тях само 400 души, но после им домиля на сърцето. И Мойсей, още като ги извеждаше от пустинята, се оплака от еврейския народ и каза: Съжалявам, че Господ не им даде сърце да разберат Истината. Евреите са хора с дебели вратове, с дебели глави. Но, казва той: Ще отънеят главите ви, Господ ще ви прекара през такива страдания, през такива тесни врати, че ще разберете Истината и ще бъдете носители на онова, което имахте и на онова, което опитахте.

Христос казва: „Моето Царство не е от този свят“. Ние искаме да разрешим една велика задача, но утре умираме и изгубваме живота си. Каква полза от това? – Един ден няма да остане нищо от нашия живот. Един американски астролог е предсказал, че България, изобщо част от Балканския полуостров, щяла да пропадне при някакво земетресение. Възможно ли е това? – Възможно е, може да стане.

„Моето Царство не е от този свят“, казва Христос.

И между религиозните хора има едно вътрешно съревнование. Прочетете живота на Лао Дзъ и Конфуций, ще намерите подобно едно съревнование. Лао Дзъ бил учен, велик мъдрец, а Конфуций отивал да слуша тази велика Мъдрост. Като слушал думите на този мъдрец, познал, че бил велик учител. Най-първо той го запитал за много въпроси, но след това станал мълчалив, престанал да го запитва, дълго време мълчал, станал скръбен, тъжен в себе си. Лао Дзъ го запитва: Защо не говориш Конфуций? Сега ще ви дам едно малко разяснение. Ние се радваме, когато майка ни е жива, когато баща ни е жив. Щом умрат те, ние си туряме черно и ставаме замислени. Защо? – Изгубили сме онзи вътрешен подтик, който ни дава вдъхновение – нямаме вече вдъхновение. Значи, майка ни и баща ни заминаха за някъде, и ние ставаме скръбни. Какво казва Конфуций? – Учителю, намирам се в едно противоречие. Ако твоята мисъл беше тъй бърза, както е бърза рибата в морето, аз бих я достигнал; ако твоята мисъл беше тъй бърза, както бягането на най-бързоногия елен, аз бих я достигнал; ако твоята мисъл беше тъй бърза, както хвърчането на птицата, аз бих я достигнал, но тя е далеч извън облаците, т.е. извън този свят. Затуй, имам право да бъда тъжен, скръбен, че не мога да те достигна. Така мислил Конфуций преди толкова хиляди години за своя учител. Да достигне някога учителя си, той считал това нещо за невъзможно. Ние сме в същото положение, когато се намираме пред живота на Христа. И Христос някой път ни пита: Защо си днес тъй тъжен, мълчалив, от дълго време не говориш, много си замислен? Какво ще кажете на Христа? – Господи, не можем да живеем, не

можем да чувстваме тъй, както ти живееш и чувстваш. Не можем да мислим тъй, както ти мислиш, Твоята мисъл седи горе на небето, а ние сме долу на земята. Какво ще ви каже Христос? Не се казва, какво е казал Лао Дзъ на Конфуций, но аз ще ви кажа, какво казва Христос. На онези, които Го обичат, Христос казва: „Ако вие тръгнете в пътя на Любовта, за вас ще дойде един ангел, който ще ви повдигне на крилете си, и вие ще разрешите този въпрос." Всеки от вас, който иска да мисли като Христа, може да мисли; всеки от вас, който иска да чувства като Христа, може да чувства. Казва Писанието: „Ще изпратя Духа си." Като дойде, Духът ще ви научи какво трябва да правите, ще ви повдигне извън този свят.

Христос казва на учениците си: „Вие не сте от този свят, и аз не съм от този свят."" Следователно, този въпрос се решава само по любовен начин то не значи да се отречем от света. Този свят е потребен, необходим, трябва да знаем какви сме, трябва да се познаем, а само в този свят ще стане това. Търговец си, бъди истински търговец! Лекар си, бъди истински лекар! Свещеник си, бъди истински свещеник! Каквото звание и да имаш, стегни се, работи и за нищо друго не мисли! Каквито и да сте, бъдете си, въпросът се решава по съвсем друг начин!

Христос казва: „Моето царство не е от този свят."

И тъй, онези от вас, които искате да разрешите великия въпрос, трябва да си кажете в себе си: Нашето царство не е от този свят. Образът на този свят прехожда. В света иде друг един свят, други хора идат, друга култура иде, друга наредба иде. Сега, като казвам, че идат други хора, някой мислят, че те ще бъдат пак като сегашните. Ако бъдат като сегашните, те ще вложат същите закони – законите на насилието. Не, онези хора, които ще дойдат, няма да бъдат от „мира сего". Те ще дойдат от духовния свят. Апостолите, след като се молиха дълго време, от невидимия свят слязоха хиляди духове във вид на огнени езици, вселиха се в тях, и оттогава тия Христови ученици отидоха да проповядват. Така и днес ще дойдат тия [духове] с

огнените езици, и ще влязат в ония хора, които са готови. И тогава, в света ще има такова движение, каквото хората не са виждали и помисляли до сега. В света ще настане ред и порядък и хората ще се свестят. Вие си казвате: Е, ще ги видим ние. Да не мислите, че от някъде другаде ще дойдат те? Не, отгоре ще дойдат и като дойдат, ще внесат мир и светлина в човешките души. И когато дойдат тия хора отгоре, с онова възвишено съзнание, няма да създадат такива закони, като сегашните, но други закони и ще кажат: Не се живее по този начин, а по друг начин. И апостол Павел, който е предвиждал това нещо казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим." Сегашните хора ще се изменят и тогава ще настане една реалност. Ще станеш една сутрин и ще бъдеш нито Иван, нито Петър, нито Йоан богослов, нито апостол Петър, но ще имаш ново име, което ти е дадено отгоре, от небето. Ти не ще бъдеш вече нито Петър, нито Драган, защото на човека, каквото име и да му дадеш, все човек си остава. И Ангел и Христос да му туриш името, все същият си остава. Името му може да е Христо, но сърцето му не е Христовото; името му може да е Христо, но умът му не е Христов; името му може да е Христо, но волята му не е Христова. Без докачане, но да не се заблуждаваме!

Има едно свещено име, което Бог ни е турил. Ние сме Синове на Бога. Когато дойде този момент, ние ще знаем туй свещено име, което Бог ни е турил, което сме носили първоначално. Като си спомниш туй свещено име, което ти е дадено от Бога, от твоя Баща, ще кажеш: Моето царство не е от този свят. Тогава ще дойде туй вътрешно просветление в човека, и той ще бъде готов да направи всичко, което може. Той ще бъде силен, понеже цялото небе ще бъде с него. За всичко това обаче, у нас трябва да дойде туй велико съзнание.

У вас сега може да се зароди въпросът, дали това нещо е вярно? Чакай да го проверим, да видим, какво казват другите философи. Нямам нищо против. Вие можете и сега да четете философите, може да ги четете и след като се обърнете. Ако четете съвременната философия, при светлината, която сега имате, ще имате едно

разбиране; ако я четете при обикновената светлина, ще имате друго разбиране. И аз чета дескриптивна геометрия, и аз чета математика, и тия науки имат за мен съвсем друг смисъл от обикновения, другояче ги разбирам. Някои казват: Ама тъй не се мисли, има друг начин, по който трябва да се мисли. Най-после, това е математика! Да, сегашната математика, представлява в онзи свят такова нещо, каквото е аритметиката, смятането в първите отделения. Със сегашната математика, с нейните задачи малките деца на небето си играят, лесно ги решават. Представете си, какви са техните задачи! Казват: Математиката е положителна наука. Да, но коя математика? Математиката на онова царство е положителна наука. В нея линиите не се прекъсват, те се проектират в цялата вечност; те са без начало и без край. И тогава някои казват, че времето може да се съкрати, че пространството може да се съкрати. Може да разсъждавате колкото искате, но доколкото аз зная, нашите философи не са дали една определена дефиниция за времето и за пространството. Ако те разбират времето и пространството, трябва да го владеят. Туй, което човек разбира, трябва да го владее. Туй, което човек не разбира, не го владее.

И тъй, единственото нещо, което трябва да разберем, е туй свещено име, което Бог ни е дал.

„Нашето царство не е от този свят.“ Тази е мисълта, върху която ви оставям да мислите. Като размишлявате върху нея, ще дойде повече светлина. Вие искате да разрешавате въпроси, които светът от хиляди години е решавал и не е могъл да разреши. Няма да се разрешат лесно тия задачи. Корените на едно дърво не разрешават задачите. Ако тези корени не излязат на повърхнината отгоре, няма да се разрешат тия задачи. Съвременните хора отиват към центъра на земята, в крива посока са, затова няма да разрешат задачите. В тези корени се ражда друг един подтик — към слънцето. В този нов подтик именно се раждат листата, цветовете, плодовете. Те създават друг живот, друга култура.

Значи, в човешката душа има два стремежа, две подразделения. Вие казвате: Не може без корени. Да, не може без корени. Ако си растение, без корени не може и без клони не може. Следователно, ще разрешиш тия две противоречия в живота. Ние вече не сме в корените, излязохме от корените и сме в клоните. „Нашето царство не е от този свят.“ Ти ще станеш клон на дървото и така ще разрешиш задачата. Иначе не можеш да я разрешиш. Защото земята е приела всичкия живот от слънцето. Всичкото богатство, което земята притежава, е дошло от слънцето, от невидимия свят. Всички наши мисли, всички наши чувства са дошли от невидимия свят.

И тъй, нека останат в ума ви думите: „Моето царство не е от този свят!“

Беседа, държана от Учителя на 8 март 1925 г. гр.София.

ТОЙ ПОВЕЛЯВА СЛЪНЦЕТО

За да бъдете синове на Отца вашего който е на небеса; защото Той повелява на слънцето си да изгрява и на злите, и на добрите, и дава дъжд на праведните и неправедните. (Матея 5:45)

Ако се зададе тема, да се определи, какво нещо е човекът, философите ще дадат едно свое определение, учените хора ще дадат второ определение, религиозните и простите хора ще дадат трето определение – всеки има свое разбиране, свое определение за човека. Някой ще каже: човекът е едно живо същество. Да, но също тъй са живи и мравките, също тъй са живи и птиците, също тъй са живи и дърветата. Животът е общо качество за всички живи същества. Че човек е едно живо същество, има нещо вярно в това, но че и у човека има един особен живот, какъвто в животните няма и това е вярно.

Второто твърдение, което хората дават за човека е следното. Те казват: човек е едно мислещо същество. Мислещи същества са и животните. Да, но у човека има едно особено качество в мисълта, каквото няма в другите животни.

Най-после ще кажат, че човек е едно морално, едно духовно същество. Такова нещо може да се каже и за животните. У човешкия морал, обаче, има нещо особено. Още от най-древни времена хората са се спирали да определят, какво нещо е човекът и са казвали, че човекът е същество, което мисли. То е едно общо определение. Изобщо, мъчно е да се даде дефиниция, какво нещо е човекът.

Сега темата ни не е за човека, но понеже човекът разглежда Божите работи, то по отношение на Божите работи ние ще разгледаме човека. Животните се отличават по това, че имат настроения – крайна променчивост има в тях. У животните няма установен морал. Техният морал се отнася само до кожата им. Когато

не засягаш кожата на животните, те са крайно морални, но щом засегнеш кожата им, в тях вече не остава никакъв морал. Животните мислят, докато не са се уплашили, но щом се уплашат, в тях не остава абсолютно никаква мисъл. Всичката им мисъл се превръща в едно скороходно движение. Следователно, настроението е състояние на животните – животинско състояние е то. Някои хора казват: аз имам настроение. Казвам: ти си в едно животинско състояние. В настроенията всякога влизат страстите, а страстите са една неустойчива среда. Елементите, които образуват страстите са в едно преходно състояние, в състояние на пресъздаване. Страстите, които се бушуват вътре в животните, са свързани с известни процеси, които стават в самата природа, понеже природата твори един нов свят. Къде е този свят? – Не го знаят. Аз не говоря за тази природа тук на земята, но за великата природа. Една нова вселена се твори. И всичко това, което остава като излишък при създаването на този по-висш свят, се изпраща долу на земята. Този остатък, този излишък влиза в животните и образува тази вътрешна пертурбация, която ние наричаме страсти. Страстта образува настроението; настроението образува ветропоказателят, който показва четирите главни посоки в света. Този уред наричат компас. Казват, че компасът показвал правата посока. Не, компасът не е толкова точен. Той показва правата посока само за умните хора. Ако го занесеш на северния полюс, показва една посока; ако го занесеш на екватора, показва друга посока. Ако вземете един от нашите часовници и тръгнете с него да направите едно кръгосветно пътешествие, той по никой начин няма да ви покаже право времето.

Тъй щото, има известни величини, с които ние, съвременните хора, боравим, но те имат значение само за известно място, и за известно време. Някой казва: аз боравя с величината на часовника. Да, но това е една местна величина с която се измерва времето само в България, но не и другаде. Когато нашият часовник в България показва шест часа, на друго място имаме друг някой час. Някои

казват: е, земята е такава. Че земята е такава това е друг въпрос. Не е лошо, че хората имат две противоположни величини. Всяко число има свое отражение; всяко число има своя проекция.

И тъй, ние сме свързани с животните – има връзки между животните и нас. В какво седи тази връзка? – Ние сме подобни на тях по настроения, по страсти. Някой казва: как, аз да бъда подобен на животните! Има, обаче, подобие между човека и други същества. Човекът е свързан и с ангелите. Като говоря за ангелите, аз разбирам същества, които са по-организирани от нас, които имат хиляди пъти по-устойчиви тела от нашите. Техните тела са образувани от лъчиста материя. Следователно един ангел може да владее своето тяло така, че да бъде видим и невидим, според както пожелае. Един ангел може да пътува с голяма свобода през пространството.

Сега, не е въпросът да ви доказвам, где са ангелите, къде живеят и как живеят. Ангелите живеят в така наречения „петоизмерим свят“ в света на петте измерения. Ние живеем в един свят от три измерения; духовете пък, т.е. тия от хората, които заминават за другия свят, живеят в света на четирите измерения. Няма да ви обяснявам това нещо математически. То е една дълбока задача. Днес няма автори, които да са писали по този въпрос. Следователно, с ангелите ние сме свързани по закона на разумността. Разумността е качество на ангелите и се изпраща от тях при творението, при създаването на тази нова вселена. От изобилието на своята разумност те изпращат към земята. Казва се в Писанието: „Ще изпратя Духа си, и Той ще ви научи“. На какво ще ни научи? – На разумност. У нас под думата „дух“ се разбира друго нещо. Над тази разумност седи закона на Любовта. Значи връзката между Бога и нас е Любовта. Според мене, настроението, това е една среда; разумността, това е друга среда; Любовта, това е трета среда. Значи тия три среди ни свързват с три велики свята. За да може човек да разбира дълбоките замисли на живата природа, трябва да е свързан с тези три велики свята.

Аз говоря само за онези от вас, които се интересуват за своето бъдеще. Вие може да имате критически ум, този ум ви е потребен, но в критиката си трябва да бъдете разумни. Да критикуваш, значи да сравняваш, да уподобяваш, да търсиш Истината. Да критикуваш разумно, това не значи да търсиш погрешките на хората, но да търсиш правия път. Познание трябва! Някои мислят, че критиката е основно нещо; някои мислят, че хората трябва да се съмняват. Не, съмнението не е положително качество, то е негативно качество в човешката природа. Щом човек се усъмни, почва да мисли. Но, според мен, по-голямо преимущество е човек да вярва, отколкото да се съмнява. По-правдоподобно е човек да се обнадежва, отколкото да се обезсърчава. Например, вие се съмнявате, дали има бъдещ свят, или няма. Оставете този бъдещ свят! Съмняваш ли се в света, в който живееш? – Не се съмнявам. Мислиш ли, че можеш да излезеш извън този свят, в който сега живееш? Казваш: е, като умра един ден, всичко ще се свърши с мене. Добре, като умреш, къде ще отидеш? Великият закон в самата наука казва, че нищо в природата не се губи. Щом е тъй, ти като човек не можеш да се изгубиш. И като умреш, пак ще живееш, пак ще мислиш.

Ще ви приведа една малка аналогия, за обяснение на мисълта, че и като умреш, пак ще живееш и ще мислиш. Допуснете, че водата която е във въздухообразно състояние, се намира някъде из пространството. Така ли остава тя? – Не, от действието на студа, тази пара се превръща във вода, сгъстява се. Най-напред тази вода съществува като пара, подвижна е, но после вследствие промяната, която става с нея в пространството, тя се превръща във вода. Някои мислят, че горе в пространството е много тихо. Не, не е така. Там стават големи атмосферни промени. Горе в пространството има големи електрически и магнетически бури. Тия именно бури са, които движат нашата земя. Те могат да завлекат всеки едного.

Аз няма да обяснявам тези неща. Те се отнасят до чиста научната страна на въпроса, но ще се спра само върху физическата страна на

цитирания стих: „Защото Той заповядва на слънцето да изгрява и на добрите, и на злите“. Кой е този, който заповядва? Виждали ли сте Го до сега? Кажете, какъв му е образът? – Само Любовта може да ни даде един малък отенък на Божия образ. Ако ние сме разумни, със своята разумност ще можем да видим Бога. Можем да Го видим, но как? – Чрез проявите, които виждаме навсякъде в разумната природа. Всичко в природата е много разумно направено. По направата на един часовник ние можем да съдим за техника, който го е направил, но самият техник не можем да видим. Ние, като разглеждаме природата от научно гледище, ще видим, че в нея има една разумност, но няма да видим, Онзи, който я създал. За Бога не можем да имаме абсолютна никаква представа. Речем ли да си създадем някаква представа за Него, тя ще бъде фалшива, невярна. Съставим ли си някакъв образ за Бога, той ще бъде подобен на нас: ще му турим очи, нос, коса, брада, която ще бъде руса, черна или бяла и ще кажем: младият или старият Господ. Понеже ние сме млади или стари, туряме едно такова качество на Бога, че Той е млад или стар. Не, това е човешка философия. Така говорят обикновените хора, а философите ще говорят за абсолютното. Какво е абсолютното, те не знаят. Тия учени хора мязат на онзи испански поет, който написал едно малко съчинение, написал едно хубаво стихотворение, възпял нещо в природата, но когато го попитали, какво иска да каже с тази поезия, каква мъдрост крие в нея, той казал: и аз сам не зная. Писах нещо, но не зная какво изразява то. Та, често учените хора пишат нещо, но сами не знаят какво изразява написаното от тях. Това е право от тяхна страна, дето не разбират, какво са писали. Какво показва това нещо? – Ако ние сме творители на нещата, ще разбираме смисъла им. Значи, ако някой пише нещо, той пише по вдъхновение. Ти напишеш едно изречение, или едно стихотворение на френски език. Питат те: какво написа? – Не зная. Може да напишеш едно стихотворение на английски, или на какъвто и да е друг език. Запитват те: какво значи

това? – Не зная. Попитайте някой, който знае френски или английски език, той ще ви приведе смисъла на стихотворението.

И тъй, Бог е, който заповядва на слънцето. Това е физическата страна. Следователно, този, който заповядва на слънцето да грее, Той е заповядал и на нас да дойдем на земята. Той е заповядал да имаме тела; Той е заповядал да имаме глави; Той е заповядал да имаме дробове; Той е заповядал да имаме стомаси; Той е заповядал да имаме ръце, крака, нервна система; Той е заповядал да имаме всичко. Философията на живота седи в това, щото ние, като хора, да се разберем. Щом Бог е заповядал за всичко това, в какво седи тази заповед? – Разумна е тази заповед! Ако слънцето изгрява, за себе си ли изгрева? Не, слънцето изгрява заради нас. То е слуга на Господа. Господ му казва: „Ти всяка сутрин ще изгряваш на земята. Ще раздаваш от своите физически блага на всички мои твари, на всички мои деца“. Вие питате: тъй ли е това нещо? Големи философи сте вие, но не знаете най-елементарните работи. Разправят за един английски философ, който написал едно отлично съчинение по философия на английски език, но разправя за себе си, че бил толкова слаб математик, та когато се отнасяло за някаква най-дребна сметка, викал жена си и малките си деца, да сметат заради него. Той писал чисто философски работи, написал една много хубава книга по френология, върху „естеството на човека“, но математическият му център, бил слабо развит. Той казвал: аз по математическите си способности не мога да се меря даже и с децата си. Ако всичките ми способности бяха така развити, както и математическите, щях да бъда цял идиот.

Тъй щото, в едно отношение човек може да бъде философ, а в друго отношение – дете. Има философи, които са цели деца. Има жени, които са свършили по готварство и каквото им дадеш да сготвят, всичко могат, но я ги тури да разрешат един морален въпрос, ще ти кажат: за това нещо не ме питай! За готвене всичко мога, но по моралните въпроси нищо не зная. Мъжът на тази жена вечерта донесе една торба със злато – задигнал я от някъде, и пита жена си: да

задържа ли тази торба, или да я върна назад? – Задръж я! Да я задържи значи, да сготви нещо от нея. Но, ако на тази жена, донесат развалено месо да сготви нещо, ще каже: вън скоро това месо! То не е за готвене. Щом се отнася за готвене, всичко разбира и знае; щом се отнася за парите, казва, нека останат тия пари в къщи, макар че са миризливички. Сега, някои хора, за оправдание на това положение, казват: е, слаб му е ангелът на човека, какво да се прави? Не, главата на този човек отгоре е слаба, затова е слаб и пред торбата със злато. Френолозите много добре разрешават този въпрос. Те казват, че съвестта у всички хора не е еднакво развита; разумността не е еднакво развита; чувството на сравнение на уподобяване не е еднакво развито; музикалното чувство не е еднакво развито; математическите способности не са еднакво развити. Милосърдието не е еднакво развито; вярата не е еднакво развита; надеждата не е еднакво развита; смелостта, решителността, всички тия способности и чувства не са еднакво развити във всички хора. Кой какво работил, това и придобил.

Някои от вас ще кажат: защо светът е така лошо нареден? Тук в София, преди няколко години, един българин си направил една хубава, двуетажна къща, с всички удобства, но понеже направил малко дълг, турил в първия етаж кираджии, които му плащали доста голям наем. Тия кираджии, били доста немарливи, и в продължение на две години развалили къщата на този човек. Всички лампи изпочупили, цялата инсталация и канализация развалили и с това довели къщата до неузнаваемост. Като дошли втори кираджии, намерили всичко развалено, изпотрошено и си казали: ама че голям простак бил този господин, тъй калпаво направил къщата си. Не, не е простак този човек, простаци са били първите кираджии. Този човек, чиято е къщата, беше умен човек. Така и Бог, Който създаде света, е много умен, но ние, които бяхме първите кираджии на този свят, сме простаците; ние развалихме всичко, и днес търсим виновника на тези повреди извън нас. Казваме: защо Господ създаде така глупаво света?

– Майките и бащите развалиха тия форми, които Бог създаде, за да живеят в тях разумните души. Съвременната наука е констатирала това нещо. Запример, ако една жена е бременна и в това си положение има най-тежки изживявания, запример в нея се поражда желание да отмъсти, да открадне, да убие, а не се поражда мисъл за Бога, то детето, което се роди, ще бъде един престъпник, ще мяза на нея. Като казвам, че ще мяза на нея, разбирам, че ще изразява всичките нейни състояния в даденото положение. Следователно, когато държавата иска да подобри своите поданици, за такива майки трябва да създава най-добри, най-благоприятни условия. Държавата, обаче, днес не се грижи за тия неща. Днес, само след като се родят престъпниците тя се загрижва да създаде някакви институти за престъпниците деца. Не, преди да се родят децата, държавата трябва да се погрижи за тия деца, бъдещи нейни поданици. Чудни са съвременните хора, когато говорят за държавата! Ами че всяка държава е един общ, колективен организъм! всяка държава е сглобена от много кириши, камъни, тухли, дървета и от какви ли не още материали. Много и разнородни материали влизат в нея! Пък освен тях, има и много скоби, които свързват материалите. И всички тия скоби трябва да бъдат здрави. Ако се поставят скоби, без да има дървета, в които да се забиват, какво ще стане с това здание? – Ще рухне. Следователно, същият закон е и по отношение на човека. Ето защо, ние започваме от човека. Хората днес искат държавата да бъде солидна. Добре но от какво е образувана държавата? Нали е образувана от много хора? Ето защо ние трябва да се обърнем към себе си, да определим отношенията си, към Бога. Да видим дали Го познаваме или не.

Има един начин, по който можем да се ползуваме от Божествената енергия. За мене не е важно да зная колко е голямо слънцето, но е важно да се ползувам от неговата енергия. Какво ще бъде положението ви, ако си представите, че се намирате в първата, във втората или в третата епоха при създаването на света? Всеки ден,

това е една епоха, а вие знаете, че Бог направил слънцето едва в четвъртия ден. Някои учени казват, че в това време около земята имало такава голяма мъгла, та нищо не се виждало. Всичко било само облаци, мъгли. Но по това време се явили големи бури, които се движили с бързина 10,000 км. в час и успели да размахнат тия мъгли, тия облаци така, че на небето се явило слънцето. Това време религиозните хора наричат „денят на създаване слънцето“. То било четвъртия ден при създаване космоса. Тъй се говори за явяването на слънцето за пръв път на земята. Значи, благодарение на тези големи бури се явило слънцето. Но сега, да не дава Господ да се явят такива големи бури! Ако сега се яви такава буря, всички хора ще плаваме из въздуха – и църкви и училища, всичко ще лети из въздуха. Голяма каша ще настане! Такава каша имало и тогава, когато се разгонвали облаците от лицето на земята. Този закон е верен именно в това отношение, че когато в човека предстои да се създаде нещо ново, нещо много велико, нещо много хубаво, в него настават такива именно бури, такива пертурбации, докато в четвъртия ден в него изгрее слънцето. Това става около 30-тата му годишна възраст. Всички сте били млади, изживявали сте разни състояния и в резултат казвате: животът няма смисъл. Всичките ви идеали, всичко хубаво пропада, но най-после слънцето у вас изгрява, вие се подигате и казвате: има слънце в живота, има смисъл да се живее! Казва се в Писанието:„ Той заповяда на слънцето да грее и на добрите, и на злите.“ Мислите ли, че днешните мъчнотии, които съществуват в света, са произволни? Ние казваме: Защо хората са толкова жестоки? Аз казвам: защо майките са толкова жестоки? Според мене не трябва да се наказват децата, а трябва да се наказват майките и бащите. Аз зная един случай, който потвърждава тази идея. Един баща, от Варненско някъде, отива да запише детето си на училище. Детето му било много сприхаво. Бащата казва на учителя: „Ще те моля, когато детето ми се провини в нещо, не го наказвай, но почакай, аз от време на време ще идвам при тебе, да наложиш това наказание върху мен.

Но ще бъдеш с мене много строг, тъй, като учител, няма да ме щадиш. Колкото пръчки се следват на сина ми, ще ги наложиш върху мен.“ После се обръща към сина си и му казва: „Синко, ще гледаш да правиш по-малко бели, за да освободиш и моя гръб от удари.“

Ние, съвременните хора, разрешаваме въпроса, как трябва да се живее. Не трябва да разрешаваме въпроса, как трябва да се живее, но как трябва да се раждаме. Ние трябва да разрешаваме въпроса, какви майки трябва да имаме, какви бащи трябва да имаме. Като говоря майки, аз не разбирам „майка“ в обикновения смисъл на думата. Днес у всички културни хора, у всички европейски народи има една слабост, всички искат да женят своите дъщери и синове. Защо да ги женят? В природата съществува следния закон: не се позволява на кое и да е същество да дойде на земята, докато няма условия за него. То трябва да чака. Има много души, които трябва да чакат, няма благоприятни условия още за тях. Где трябва да чакат? – В другия свят. Отлично е там! По някой път у нас се явява желание да се размножаваме повече, отколкото трябва. Ами знаете ли, какво нещо е размножаването? Идете в Китай да видите, колко гъсто е там населението! У тях има едно желание да изчезнат едни, за да дойдат други, нови хора. Затова те често се молят на Бога, да дойде някаква катастрофа, да настане някакъв катаклизъм, та да измрат няколко милиона хора изведнъж. Те смятат това нещо за някакво благословение. Ако у нас стане такова масово измиране на хора, то е цял ужас, цял ад. Ако отидете в Китай, ще видите, как тия хора са направили къщите си по саловете на реките – тъй гъсто е населението. Место си търсят хората! И при всички тия условия, желанието на хората да се размножават, е необяснимо. Ние искаме да се размножаваме физически, но въпросът не седи във физическото размножаване, във физическото създаване. За човека е важно, след като създаде физическото си тяло, да се погрижи за развиване на сърцето, за развиване на своя ум и най-после да даде подтик за

развиване на моралните си чувства. Само така той ще се прояви като човек.

Питам: где е благородната страна на човека? Всички съвременни хора са способни на едно: да се докачат. В това са майстори. Да се карат, да правят свади, за това са майстори всички хора. Това е не само с обикновените хора, но и с религиозните. Светските, хора се бият вън, по улиците, а религиозните хора се бият вътре, в къщи. Някой религиозен човек след като набие жена си на общо основание, после ще и каже: ще мълчиш, няма да ме компрометираш няма да казваш, че те бия, защото аз служа на Бога. После, ще намери някой стих от Писанието, ще каже: жените трябва да се подчиняват на мъжете си. Тъй казва Господ! Някъде пък жената набие мъжа си и после цитира някой стих от Писанието: мъжът трябва да обича жена си; ако не я обича, бой, дърво му се пада. Това са аргументи, доказателства, но физически. Казвам: дето мъжът е силен, той налага, той цитирва стихове; дето жената е силна, тя налага, тя цитирва стихове. Какво се разрешава по този начин? – Нищо.

Писанието казва: „Бог заповядва на слънцето да грее еднакво и на добрите, и на злите." Под това слънце се разбира разумния живот в хората. Това слънце трябва да бъде разумно, затова Господ му заповядва да грее и за добрите, и за злите хора. Ако това слънце не изгряваше, ако нямаше разумност в света, всички хора щяха да се смразят, нямаше да има никакво развитие.

И тъй, когато става въпрос за състояния, ние трябва да разбираме своите състояния. Има различни състояния, и ние трябва да знаем, постоянни ли са тия наши състояния, или преходни. Представете си, че имате едно преходно състояние, като това на леда. Какво ще донесе това ви състояние? Някой казва: сърцето ми е студено. Какво ти трябва? – Топлина. След като се стоплиш, казваш: изгори ме тази любов. Как! Любовта те изгори! Любовта никога не гори. Любовта е най-великата, най-разумната сила в човека, и след като проникне в него, тя му дава по възможност най-благородните, най-възвишените

пориви на духа. Любовта, според моите схващания, най-първо е достояние на великите Учители; после е достояние на великите адепти, на великите ученици на великите верующи, на великите оглашени и най-после на всички съвременни хора. Но тази любов, едва като сянка засяга съвременните хора. Някой казва: ти знаеш ли, как ми е пълно сърцето с любов! Ох, умирам за тебе! Готов съм да се жертвувам за тебе. И пише на приятеля си: всичко съм готов да направя за тебе! След две години пак му пише: Повече да не стъпваш в къщата ми! Питам: как е възможно човек да се измени толкова много? Как е възможно да се обърне толкова много сърцето му? Златото желязо може ли да стане? Желязото злато може ли да стане? Водата лед може ли да стане? – Може, но при известни условия. Кога? – Ако водата е на северния полюс, може да стане на лед; ако водата е на екватора, на лед не може да стане. Питам: водата на пари може ли да стане? – Може. Кога? – Ако е в котела и отдолу пещта я нагрява. „Може“ и „не може“ да стане нещо, това зависи от условията. Можем ли да бъдем разумни? – Можем. Кога? – Когато сме свързани с ангелите. Можем ли да имаме настроения? – Можем. Кога? – Когато сме свързани с животните. Можем ли да се любим? – Можем. Кога? – Когато сме свързани с Бога. Само тъй ние можем да разберем единичността и множеството.

В света има два велики процеси, които аз уподобявам на състоянията на нашето съзнание. Един от процесите се крие в подсъзнанието, за който говори и съвременната наука. Той е Божествен процес, аз го наричам „множествен процес“. Туй, което мислят великите, напредналите същества в природата – боговете, ангелите, архангелите, херувимите, серафимите – всичката енергия на тяхната мисъл се разпределя из целия космос, и всичко това се нарича „подсъзнание“. То представлява един общ процес. Казваш: нещо в подсъзнанието ми работи. Имаш желание да направиш нещо хубаво, велико – то се дължи на тия същества в тебе. Казваш, аз имам подсъзнание. То значи: аз съм във връзка с тия висши същества.

Вторият процес се крие в съзнанието, което се среща и във всички животни и растения. То е също така един множествен процес. Значи, подсъзнанието е един процес, в който живеят, мислят и действуват всички висши същества, а съзнанието е един процес, в който живеят, мислят и действуват всички нисши същества. Той е процес присъщ на всички животни, растения и човека. Самосъзнанието пък е единственото нещо, с което ние сами работим. Той е единичен процес. Когато работи в тебе съзнанието, ти се наемаш да пишеш по някой въпрос. Пишеш: тъй казал Кант, Шопенхауер, Толстой. Всичко това не е твое, ти си просто един компилатор, пишеш, какво са казали другите. Но когато дойдеш до положение ти сам да мислиш, тогава оставаш всички философи на страна, искаш да разбереш въпроса сам, по своему. Тогава имаш самосъзнание. То е Божественото съзнание, което прониква в човека. Самосъзнанието е индивидуален процес. Много редки са моментите, когато Божественото съзнание прониква в нас. Когато Божественото съзнание проникне в нас, ние ще го чуем като вътрешен глас. Има моменти в живота ви, когато това съзнание ще ви проговори. Този момент във вашия живот ще бъде епохален. Той ще бъде най-красивият момент. Щом това съзнание ви проговори, вие ще си кажете: едно време беше това, но в сън ли беше, в будно състояние ли беше, видях нещо особено, чух нещо особено... Това нещо не може да се схване от вашия ум. То е нещо Божествено! Комуто е проговорило това съзнание, в него като че нещо се отваря, и той вижда отношенията, които съществуват между този, който му е проговорил и него самия. Тогава, между Бога и него се образува една връзка, която никой не може да разкъса. Няма сила, която може да разкъса тази връзка. И най-великите грешници са свързани с Бога. Защо изглежда, че са без Бога? – То е, защото някой път човек иска да се отдалечи от Бога, да се разходи из света. Тогава Бог разпуща тази нишка. Тя се продължава много и човек е вече свободен да върви накъдето иска. Такъв човек върви, върви и най-после, като се умори, казва: къде вървя аз? – И пожелава да се върне отново към Бога. Бог

взима тогава макаричката си и започва да навива този конец, докато тази душа отново се приближи при Него. Някой казва: изгубен съм! Не, тези конци никой не може да къса. Те никога не се късат. Всички души са свързани с такива конци. В това отношение, окултистите казват, че тия конци, между Бога, и душите са скъсани. Не, понеже всяка душа е един лъч от Бога, никога не се късат нейните конци. Възвишеното, благородното, което имаме в себе си, е Божественото в нас, и то никога не се губи. Защо трябва да го отричаме, защо трябва да се съмняваме в Бога? Сега, няма защо да ходим да питаме, какво е казал Петко, Драган, какво казал този-онзи философ. Не, онова, което аз нося в своята душа; онова, което ми дава достойнство, като човек, то е онзи импулс в мене, който ме кара да съзнавам, че в мене има нещо Божествено. То е Бог, Който живее в мене. Този момент, в който аз съзнавам, че съм човек, че имам връзка с Бога, това е Божественото в мене; това е, което ми казва, че и аз имам право да живея като всички хора, да се ползувам от общите блага, които Бог е дал; това е, което ме убеждава във великата Правда на света, за която аз няма да се кълня, а с живота си ще изнеса; това е, което ще ме увери, че аз съм гражданин на великото Божие Царство. Ако ние пазихме великите закони на Царството Божие, какви правилни лица, какви красиви очи, какви правилни устни щяхме да имаме! А сега, като погледна хората, на какво мязат? – Устата им са криви, носовете им са криви, очите им са криви, веждите им са криви, челата им са криви, и след всичко това казват: красиви са днешните хора! Красиви тела имат. Вие още не знаете, какво значи красиви тела! Всички мускули у човека имат определена дължина, имат определени размери на действие. За всеки човек е определено, какво трябва да бъде челото му, какъв трябва да бъде носът му, какви трябва да бъдат очите му. За всеки човек има един специален модел, по който трябва да бъде направено тялото му; за всеки човек има един модел в умствения свят, по който трябва да бъде направен мозъка му; за всеки човек има един модел, по който трябва да бъде направено сърцето му; за всеки човек има един модел,

по който трябва да бъдат създадени чувствата му; за всеки човек има един модел, по който трябва да бъде направена душата му. Душата и тя има своя форма. Душата има това свойство, че може да обема всичко, значи може да стане голяма, колкото целият космос. Душата има туй свойство, че може да става толкова малка, да я не вижда никой. Вие това не знаете.

Сега, вие седите в това събрание и си казвате: аз съм толкова нещастен! Казвам: не, ти си много богат! А, богат! Не ми говори! Като казвам, че е богат, не вярва на думите ми, но ако му дам една торба с английски златни на заем, ще вярва, че е богат. Според мене, на човека пари могат да се дават само на заем, а не като милостиня. Унижение е за човека да му се дават пари като милостиня. Като дам някому пари на заем, щом дойде времето, той ще ми ги върне. Сега всички проповядват, че трябва да се дава милостиня на хората. Не, с това не съм съгласен. На заем може, но милостиня да се дава на човека, не съм съгласен.

„И Господ заповядва на слънцето да изгрява и на добрите, и на злите". Защо? – За да имаме всички изобилен живот в себе си. Слънцето носи живот на хората, но не може да ги направи добри. Онзи, който прави хората добри, това е Бог. Той внася разумния живот в тях, и тази разумност ги прави добри. Често изобилието на слънцето ражда всички спорове в света. И действително, слънцето е виновно за много работи. Ако нямаше слънцето в света, хората щяха да бъдат в къщите си, нямаше да стават никакви убийства. Какви убийства щяха да стават в света без слънчевата светлина и топлина? Стои човекът в къщата си, свил си ръцете на юмрук, замръзнал цял не може нищо да хване. И най-големият юнак да е, ще седи в къщи, ще свие ръцете си, не ще може да управлява никакъв револвер. А като изгрее слънцето, всички се раздвижат, стоплят се, захвърчат онези ми ти куршуми, гранати, всички се бият, чува се: бум-бум!

„И заповядва Господ на слънцето да изгрява и за добрите, и за злите". Казва Господ на слънцето: „Кажи на тия хора по-малко да се

бият, да дойде умът в главата им, защо те не разбират смисъла на живота“. Казвам: като дойдем до самия живот, ние трябва да разбираме вътрешната му страна. Сегашният живот, който живеем, се намира пред една нова фаза. Вие няма да останете в това положение. Представете си, че сте слуга при един господар, условен сте при него за три години. След три години този господар ще ви предаде сметката и ще ви каже: повече нямам нужда от вас! И действително, вие сте свързани тук на земята само за известно време. След три години господарят на земята ще ви повика и ще ви каже: повече нямам нужда от вас! Той ще ви предаде сметката, вие ще си купите билет и ще се върнете. Къде ще се върнете? На онзи свят. И Христос, когато беше на земята, казваше на учениците си: „Отивам да ви приготвя място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема“. Та, всичкият спор, който сега съществува в света, е чисто духовен. Ние, съвременните културни хора, трябва да разберем онези велики Божии закони, които работят в умовете ни. Защо трябва да ги разберем? – Понеже искаме да бъдем здрави, искаме да бъдем щастливи, искаме да бъдем умни, искаме да имаме религия. Много добре, нека имаме религия, но тази религия да бъде религия на Любовта! Искаме да имаме училища. Нека имаме училища, но тия училища да бъдат училища на Мъдростта! Искаме да имаме обществен строй, искаме да имаме закони. Нека имаме обществен строй, нека имаме закони, но всичко това нека почива на една Абсолютна Божия Правда! Този въпрос майките ще го разрешат. Кои майки? – Бъдещите майки, а не сегашните. И религиозните хора трябва да проповядват повече на майките.

Често ни запитват: вие какво проповядвате. Трябва ли хората да се женят, или не трябва? Когато Господ създаде света, каза на първите хора да завладат птиците, рибите, животните. Какво подразбираше с това? – Той подразбираше, че те трябва да завладат всички нисши елементи в себе си. Затова Господ постави Адама в райската градина, направи го градинар, да изучава растенията. Следователно, при

сегашното състояние, в което се намираме, ние трябва да изучаваме растенията, да изучаваме бъдещата наука за нашето развитие. Всяко едно растение, и при най-неблагоприятни условия, знае как да извлича от корените си потребните за него сокове. В тези корени живее омразата, завистта, злобата. Те са ненужни материали. Но, когато ние се научим, как да извличаме тези сокове, как да ги преработваме и ненужните за нас препращаме назад в почвата ние ще разберем, какви трябва да бъдат отношенията ни с по-напредналите от нас братя. Сега, всеки от вас иска да живее между по културни хора. Хубаво е това желание, но по-културни хора от ангелите аз не зная. Следната фаза, в която ще минем, е фазата на ангелите. Щом влезем в тази фаза, сегашните груби тела, които имаме, ще се изменят органически. Те ще бъдат създадени от една по-фина материя. Как ще се създаде тази по-фина материя? – Чрез религиите. Всички сегашни религии не са нищо друго, освен един метод, чрез който с молитви, със съзерцания да може да се добие тази нова материя, чрез която нашето тяло да се обнови. Това нещо не може да дойде само по себе си. Тези хора, които в миналото се молили, които живели в пустините един чист и свят живот, както и тия учени хора, които са работили усилено с мисълта си, са помагали, както на себе си, така и на цялото човечество, именно в това направление – работили са за неговото повдигане и усъвършенствуване.

Та, всеки от вас трябва да работи за своето подигане. Не е въпросът, в какво вярват другите хора. Някой път вие казвате: еди кой си човек не вярва. Не, във всички хора има един вътрешен стремеж, само че едни хора вярват във видими неща. Други са дошли на по-висока степен на развитие, и те вярват в неща, които са видими, но вярват и в неща които умът може да постигне. Трети вид хора вярват във всичко това, но вярват и в самата Любов. Някои хора казват: аз в Любовта не вярвам. Това са хората, достигнали до положение да вярват във видимото, да вярват в това, което умът може да постигне,

но не вярват само в Любовта. Щом ние заговорим за Любовта, те казват: какво се говори там за любов, каква е тази любов? – Те разбират любовта на взимания и давания. Любовта е най-високото състояние, което може да се намери в човека. Ако Любовта би дошла у нас само за един ден, ние бихме разполагали с всички богатства, с които земята разполага. Ако Любовта би проникнала само за един ден у нас, ние бихме видели всичките богатства на земята. Ако Любовта би дошла само за един ден, всички сърца на хората биха се отворили. Ако Любовта дойде в някой човек само за един ден, той ще бъде готов да жертвува хиляди и милиони. Ако Любовта дойде у тебе само за един ден, всеки ще бъде готов да гарантира за тебе и с един, и с милион лева. С такова доверие би се ползувал ти пред всеки едного! Чудно ли е това? Аз зная хора скъперници, които не са готови да дадат нито пет пари за когото и да е, но влюбят ли се, ще ги видиш, че са готови да жертвуват 1–2–3 милиона лева за тази жена. Аз зная един богаташ американец, който, като се влюбил, дал 100 милиона лева на тази жена. Жертвува човекът! Защо? – Има нещо, което иска той. Видимо ли? – Не, не е видимо. А какво е то? – То е Любовта. Ами че онова, което ни свързва, не е ли Любовта? – Любовта е. Онова, което ни свърза не е ли разумността? – Разумността е. Когато чувствуваме, че някой ни обича, ние имаме особено разположение към него. И всички ние трябва да се научим на това изкуство, да бъдем носители на Любовта. Всички ние трябва да отворим душите си, за да може туй Божествено слънце да изгрее, в нас. Три слънца трябва да изгреят едновременно в нас: едното слънце е физическото слънце; второто слънце е умственото слънце и третото слънце е Божественото слънце, слънцето на Любовта, което изгрява в душите ни. Когато тези три слънца съединят силата си, тогава ще се образува разумния човек. Когато лъчите на физическото слънце, когато лъчите на слънцето на ангелите и когато лъчите на Божественото слънце, или слънцето на Любовта, почнат в нас, те ще ни пресъздадат, и нашите глави ще се видоизменят. Сега, например, мнозина мислят,

че са много добри. Аз наричам добър, идеален човек този, който е снизходителен към всички хора, който не прави разлика между никого и който обича всички хора разумно, т.е. вътрешно, в себе си. А сега, ние обичаме този, който ни обича. Всеки прави това. Който не вярва като нас, ние не го обичаме; който не мисли като нас, ние не го обичаме. Не, идеалният човек, да го обичат, или не, той мисли за всички, той грее за всички, като слънцето. Каквото и да мислим за слънцето, то постоянно изпраща на всички своето благословение. Живо е това слънце! Каквато омраза и да имаме, слънцето на Любовта постоянно изпраща своите лъчи. Каквото и да мислим за Бога, дали Го признаваме, или не Той от хиляди, от милиони години изпраща своето благословение за всички. И всички питат: как търпи Господ тия хора! Че Господ не търпи само вас! От вашата земя, по-надолу, има още много същества, които са 100 пъти по-лоши от вас. И тях търпи Господ. Под тях има други, които са 1000 пъти по-лоши. И тях търпи Господ. Хората не са най-лошите същества в света, има и по-лоши същества от тях. Вие ги наричате дяволи. Велик е Господ! Той, като погледне на тия същества потегли се малко, позамълчи. Какво означава всичко това? С това Той казва: „Ще поумнеят един ден тия деца“! Бог разбира дълбоките причини, знае, защо са лоши тия същества. Но, има нещо, на което се радва Господ. Над нас има същества, които са 100 пъти по-добри от нас. Над тия същества пък има други, които са 1000 пъти по-добри от първите. И Господ погледне към добрите, погледне към лошите и казва: „Много са добри децата ми“! Тогава, взима Той от добрите деца и дава на лошите; пък и от лошите взима и дава на добрите. Промени прави Той! Затова тия деца негодуват и казват: много е търпелив Господ!

„Защо Господ заповядва на слънцето да изгрее и за добрите и за злите.“ Казва Христос: „Бъдете съвършени, като е съвършен Отец ваш небесни!“ В малък размер и ние можем да бъдем съвършени. Кога? – След като влезем в Духа на Истината. Тогава ние ще имаме един нов стремеж, едно ново разбиране за самия живот. Не казвам, че трябва да

напуснем сегашния си живот. Не, по никой начин не трябва да го напуснем. Ти искаш да напуснеш живота си, но така не се напуща той. Ти като имаш да даваш, бягаш от град в град, но кредиторът ти не те напуща, върви след тебе, търси те. Не можеш да се освободиш лесно от него. Онзи, който има да взима от тебе, търси те, обича те той. Ти заминаваш за един град, той подире ти. Каквото има да си вземе, ще го вземе и след това ти казва: сега можеш да отидеш, където искаш. Питам: ако лошите духове ни преследват и ни правят пакости, защо правят това? – Имат да взимат от нас. Пък когато някои добри духове ни помагат, защо правят това? – Имат да ни дават. Тъй седи въпросът. Следователно, и едните и другите ни търсят. И едните идват съзнателно, и другите идват съзнателно. Едните казват: вие ни дължите, и трябва да ни се изплатите. Другите казват: ние ви дължим, и трябва да ви се изплатим. По същия закон и вие трябва да гледате да се изплатите. Сега някой казва: не ми се живее. Че от тебе ли зависи да живееш? „Не ми се работи." че от тебе ли зависи да ти се работи? – Не зависи от тебе. Ще работиш и оттатък ще минеш. Я онази млада булка работи ли и се? – Не, но само като си помисли за своя възлюблен, става и работи. Войникът казва: не ми се работи. Да, но като помисли за началство, работи и не се спира. Учителят като помисли за учениците си, работи. Ученикът като помисли за учителя си, работи. Свещеникът като помисли за пасомите си работи. Кой е свободен в този свят? – Всички ние сме свързани в този свят, роби сме на условията. За в бъдеще ще имаме такъв строй, дето хората ще работят без пари, от любов ще работят. Туй ще бъде най-красивото нещо!

„И заповядва Господ на слънцето да изгрява и на добрите, и на злите". Три слънца трябва да изгреят едновременно! Тези три слънца са изгрели вече в света. И ако всеки един от вас може разумно да повелява вътре в себе си, ще намери един начин, по който да се домогне до великата Истина. И колко красива е тази Истина! Но всички ние се спираме в своите стари вярвания. Всички ние се

спираме в своите стари знания. А в света трябва да се внесе вече нещо ново. Човек, който е излязъл от животинското царство, трябва да прекрати с настроенията. Никакви настроения повече! Той трябва да остави настроенията на страна и да бъде разумен. Всеки от вас, който не иска да се спъва, трябва да бъде разумен, да борави с две велики сили, с две велики величини, а именно с разумността, и с Любовта. Всичко в света трябва да се преустрои. Ако вие бихте повярвали в това, вашите очи биха се отворили.

Аз бих желал да се отворят очите ви. Но кога? – Когато бъдете силни, за да не се уплашите. Защото, има хора, на които, като се отворят очите, умът им се разбърква, и те полудяват. Вие трябва да бъдете толкова силни, че никак да не се уплашите от този нов свят, който ще се яви пред вас. Да допуснем, че пред вас се яви някой ангел от небето, даде своите разпореждания да направите нещо и си замине. В първият момент, като видите, че ангелът го няма ще се усъмните. Най-първо ти ще се почувствуваш въодушевен, ще излезеш вън, ще разкажеш на един, на втори, на трети, че ти се явил един ангел, но всички ще ти казват: защо си толкова будала да вярваш в тия работи? Първият ти каже, че не си с всичкия си ум. Вторият потвърди същото, третият – също, и най-после ти се усъмниш. Не, онзи при когото се яви ангелът, трябва да има сила, вяра в себе си да не се разколебава от ничие мнение. Той трябва да настоява и да казва: при мене снощи дойде един ангел и ми каза, че ще придобия такава сила, че ще мога да дигна един човек във въздуха за краката и да го държа прав като свещ. Ще му кажат: ти не си с ума си. Не съм с ума си ли? Хваща един човек и го дига в въздуха. Сега с ума си ли съм? – Не си. Хваща го отново обръща го надолу с главата и го пита: сега с ума си ли съм? – С ума си. Този човек казва на другите: голяма сила имаше този господин, но като че не беше с всичкия си ум. После отива при някой учен и му казва: снощи се яви при мене един ангел и ми каза, че ще мога да разрешавам най-трудните математически задачи. Този учен казва: а, този човек не е с

ума си. Ангел му се явил! Дават му трудни задачи, започва да ги решава. Този учен казва, не зная, дали му се явил ангел, или не, но решава човекът и най-мъчните задачи, много знае. Отива най-после при един духовен човек и му казва: сноши ми се яви един ангел и ми каза, че какъвто болен и да се яви пред мен, ще мога да лекувам. Съмняваш ли се? – Съмнявам се. Добре, доведете ми някои болни. Довеждат при него един паралитик, един сляп и на всички помага. Паралитикът излекува, на слепия очи отваря. Тогава духовният казва: дали се явил ангел на този човек, или не, не зная, обаче той лекува паралитици, очи на слепи отваря и т.н. Най-после правоверните ще кажат: някой дявол е дошъл в него, та всичко може да върши. Ако този дявол може да дига човек във въздуха; Ако този дявол може да решава и най-сложните математически задачи, ако този дявол може да лекува паралитици, да отваря очи на слепи, тогава где е Божественото, где е мощното у човека, което може да прави всичко? Никакъв дявол не се крие в тези прояви! Аз зная, какво може да прави дяволът. Дяволът знае да чупи крака на хората, но никога не ги прави; дяволът знае да размества умовете на хората, но да решава задачи не знае. Ако живеете по дяволски, дяволът иска хората да бъдат идиоти – нищо повече. Всеки стремеж за знание, за светлина, за свобода, за прогрес, за Любов, това са импулси на великия Божествен Дух. И всеки човек, който мисли другояче, не е на правата страна. Казвам: когато срещнете когото и да е с такива благородни пориви, признайте, че в него се проявява Божественото. Силен е този човек, наистина, защото ангелът му е говорил. Виждаш, че някой дига някого във въздуха, кажи си: вярвам му една трета. Вярвам, че му се явил ангелът. Виждаш, че този човек решава всички задачи. Кажи си: вярвам му две трети, вярвам, че му се явил ангелът. Виждаш го, че лекува всякакви болни. Кажи си: вярвам му три трети, вярвам, че му се явил ангелът. Вярвай му както вярваше на този, който дошъл да дава сеанси във военния клуб и показва някои опити на хипнотизаторство. Казва: „allez-passez“ – и махне с ръката си. Той очи отваря,

паралитици лекува и т.н. Радвай се, че този човек всичко знае. Тия хора, които са били хипнотизирани, после дойдат в съзнание и казват: дали е вярно всичко това, което видяхме, или не е вярно? Съмнението идва веднага. Някои ще повярват, ще бъдат радостни, но някой ще кажат: чакай да не бързам да се произнеса, че ще ме направят луд. Добре, кое е реално? Ако те хвана за ръката ти, това реално ли е? Ако гледаш с очите си, това реално ли е? Ако държиш една малка ледена буца, реална ли е тя? Ами, ако тя се стопи, реална ли е? Същината на нещата не се мени, но формата на нещата се мени. Ледът се е превърнал във вода. Следователно, ако се мени нещо, то е само формата, а същината на Любовта, която ние разбираме, разумното нещо, при всички случаи остава едно и също.

Съберат се някои хора и ми казват: ти си на правата посока. Хубаво, ако аз живея едновременно и на земята, и на небето, и в корените, и в клонищата, и познавам, кое е право и кое не, тогава, на себе си ли да вярвам, или на тия хора, които казват, че не съм на права посока? Те казват: нищо не виждам! Аз казвам: всичко виждам! Те казват: ама ти не си с ума си. Аз казвам: аз съм с ума си но вашия ум не е събуден, много облаци и мъгли има около него. Трябва да се явят във вас тези бури, с бързина на движение около 10 000 км. в час, да разгонят облаците и мъглите, та да се яви това слънце в душата ви и да повярвате. Има нещо скрито в дълбочината на душата ви, което говори, което решава всичко. Има един вътрешен глас във вас, който ви казва: стани, събуди се, какво си спрял! Престани да вършиш престъпления! Престани да ядеш толкова много! Някой обича да се облича много богато. Този глас казва: престани да се обличаш толкова богато! Престани да градиш къщи! Нека друг гради, ти имаш достатъчно. Ти се питаш, дали съм с ума си? Когато този вътрешен глас ти казва да престанеш да градиш къщи, питам се: дали съм с ума си? Когато ти казва да градиш, не се питаш, дали си с ума си. Кое положение е вярно? – В Божествените неща има един момент, който всякога е верен. Когато Божественото в човека говори, на лицето му се

явява една приятна светлинка, погледът му става мил, нещо благородно и възвишено се зарежда в него. Не, познавам аз този Божествен Дух; познавам, кога говори Божественото. Когато човек лъже, на лицето му се изразява мрак, тъмнина. Някой човек си остави някъде торбата с парите, забравил я. Аз намеря тази торба. Веднага Божественото в мен заговори, аз стигна този човек, кажа му: братко, ти си забравил торбата с парите си, вземи я, тия средства са твои. Ако у мене говори човешкото, като намери тази торба, ще я взема и ще си кажа: тези пари са мои, Господ е промислил за мене. Не, за мене или за него, това е все едно, аз трябва да постъпя честно. Когато Божественото говори в мене, където и да съм, в гората или в света на тайно или на яве, навсякъде трябва да проявя своя характер. И като учител, и като свещеник – навсякъде ще проявя своя характер. Божественото е един импулс, който се проявява във всички моменти в живота ми при каквото положение и да се намирам.

Слънцето грее, но никой не се запитва, защо Господ днес е заповядал на слънцето да грее. Кой от вас до сега, се е запитал, защо грее слънцето? Кой от вас е благодарил за това? Вие имате здраво тяло, но всички сте неблагодарни. Не се запитвате, кой ви дава това здраве, този живот. Някой от вас имат вяра, но аз не съм доволен от тази вяра. Един от руските царе е правил опити, да опита послушанието на своите войници. Войникът дойде до опасното място, трябва да се хвърли от там, прекръсти се, но не смее, отдръпне се назад. Друг някой, който е по-смел, готов на послушание, дойде до опасното място, хвърли се. Тъй трябва да е с всеки, който е решил да се жертвува за своята идея. И Писанието казва: „Господ ще заповяда на ангелите си на ръце да те подигат.“ Това ще бъде, но кога? – Когато Господ ти заповяда да се хвърлиш а не когато дяволът ти заповяда. Сега Господ е заповядал на слънцето да грее заради нас. Животът, който Бог ни е дал, е дар от Него. Но какво сме направили ние за този наш Баща? Целият свят трябва да си даде отчет за това нещо! Казваме: ние сме българи. Че сме българи, то е хубаво, но да бъдем

българи на разумността и на Любовта! Можеш да си англичанин, но да бъдеш англичанин на разумността и на Любовта! Можеш да си французин, но да бъдеш французин на разумността и на Любовта! Може да си американец, или какъвто и да е, всички народи трябва да съградят живота си върху разумността и Любовта. Щом е така, в целия свят ще настане една вътрешна хармония! Съвременният свят е, който създаде този небивал до сега строй. Казвам: ето защо ние сме, които трябва да поправим този свят. Онзи машинист, който кара машината, от него зависи пътниците да пристигнат благополучно до Варна. Той е, който ще я закара. Онзи капитан, който управлява парахода, от него зависи да го закара на време на пристанището. Онзи учител, който се наема да води един клас, от него зависи добрият успех на класа. Онзи свещеник, който се наема да просвещава хората духовно, от него зависи, какво духовно възпитание ще им даде. Всеки човек трябва да бъде на местото си! Онази жена, която се наема да стане майка, още преди да роди децата си, от нея зависи, каква насока в живота ще им даде. От съвременната наука, пред която сме се спрели, зависи, какви плодове ще имаме. Ние сме се спрели пред отрицателната посока в живота. Ние искаме физическо подобрение, но най-напред трябва да стане духовно подобрение с човека. Най-първо трябва да дойде изобилието в света. То ще донесе Любовта, след туй разумността и най-после ще дойдат всички блага. По този път ще дойде подобрението на цялото човечество. А сега, всички казват: за да се поправят хората, трябва физическо подобрение. Направете опит и ще видите, как ще се поправи света. Вземете пример от животинското царство, проследете всички същества от най-малките до най-големите и ще видите, че това са методи, начини, по които работи великата жива природа. Когато разглеждам един вол, аз не гледам на него като на вол, но гледам, как е направен, каква форма има, какви са неговите рога т.н. Мен ме интересува, какво иска да изрази природата чрез тази форма – изобщо, как работи тя. Когато гледам на растенията, за мене всяко растение е един метод, чрез който разумната природа

работи, говори нещо. Това са научни методи. Имаш да разрешаваш една задача. Колкото и да е мъчна, все ще намериш един начин за разрешение. Ще се възползуваш от начина, по който вълкът разрешава своята задача за глада. Как я разрешава той? Вълкът, когато се намери при най-неблагоприятните условия на живота си и не може да си намери храна, отива в гората, разравя корените на някои дръвчета и се храни с тях. Господ казва: лошият човек ще се отстрани съвсем, нищо няма да яде. Само така ще поправи живота си. Щом вълкът в критически момент прибягва до тревата, това показва, че едно време се хранил с трева. Туй че днес се храни с месо, това е една негова слабост. Овцата има друга слабост. Тя нагазва най-хубавата трева и я смачква. Кокошката пък има друга слабост. Тя разхвърля с краката си всичкото жито и тогава се обръща да го кълве. Във всички животни има по една слабост, но те имат и някои благородни черти. Във вола например има една благородна черта. Той по целия ден оре на господаря си и търпи всички несгоди. Така и ти ще бъдеш търпелив – нищо повече. Ще бъдеш работлив като пчелата. Ще бъдеш постоянен в идеите си като дървото. То с хиляди години седи със забита глава в земята. Вятърът го брули, вее, но то не се помръдва. Щом имаш една идея, ще бъдеш като дъба, никой да не може да те отклони.

Та, казвам: природата трябва да се изучава по този начин. Ако биха се дали такива обяснения на младото поколение, то би се намирало на друг път. Ако майките биха давали такива обяснения на синовете и на дъщерите си и ако учителите биха възпитавали така учениците си, резултатите щяха да бъдат други. Всичко това би дало един нов импулс на човечеството.

„И заповяда Господ на слънцето да изгрява и на добрите, и на злите.“ Аз се радвам, че Бог заповядва на слънцето да грее. И днес слънцето грее на всички онези, които отварят кепенците си. Отворете и вие кепенците на вашите умове! Ако имате религия, нека бъде най-възвишената! Ако имате едно верую, нека бъде най-правото верую!

Ако имате наука, нека бъде най-правилната наука! Ако имате едно тяло, нека бъде най-здравото тяло! Три неща трябва да има човекът, който е на физическото поле: най-напред той трябва да има здраво тяло. После – просветен ум; и трето – една възвишена, благородна душа, в която се крие такава религия, която да обхваща цялото човечество, без някаква разлика.

И тъй, ние с ангелите ще се свържем чрез разумността, а с Бога ще се свържем чрез Любовта. Щом имаме Любов, Бог е в нас; щом има идеалност, ангелите са в нас. Щом проявяваме Любовта, ние сме в Бога; щом проявяваме разумността, ние сме с ангелите.

Беседа, държана от Учителя на 15 март 1925 г. в гр. София.

ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ

Да се не смущава сърцето ви: вярвайте в Бога, и в мене вярвайте! (Йоан 14:1)

В света има три вида смущения: едните смущения са от чисто материален характер, засягат тялото; другите смущения са от чувствен характер, засягат сърцето, а третият вид смущения са от умствен характер, засягат ума ни. „Да се не смущава сърцето ви“, всичко това е лесно. И тогава, за това смущение, Христос предписва церове. Какви са церовете? – За да не се смущава сърцето ви, вярвайте в Бога! И после? – В мене вярвайте! Смущението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума. И много от органическите болести се дължат на едно вътрешно органическо смущение. Много от болестите се дължат на смущения на чувствата; много от болестите се дължат на смущения на ума, значи те са умствени смущения. Когато болестите се дължат на умствени смущения, те засягат мускулната система, засягат и белите дробове. Когато смущенията са повече от чувствен характер, те засягат сърцето и черния дроб, дихателната система и кръвоносните съдове. Туй вцепеняване на кръвоносните съдове, от което хората често умират преждевременно, се дължи на тия вътрешни смущения, които повреждат нервната ни система. Ето защо Христос има право да казва: „не се смущавайте“, т.е. избягвайте всички родове смущения. Някой казва: не може да се избягнат тия смущения. Питам: майка ти с думата „не може“ ли те роди? Колко време се мина, докато ти внушиха тази дума „не може“! Ти първо се роди с плача. Заплака пред майка си и ѝ каза: дай ми да ям, защото аз трябва да живея. Ти трябва да работиш заради мене. Това беше твоята първа заповед. Може да се възпроизведе един разговор между майката и детето.

Детето казва: „Понеже ти обеща, че ще ме обичаш, че ще ме любиш, трябва да работиш заради мене. Ти си любовта, аз съм животът, произлязъл от тебе. Работи, защото аз искам да живея!“ Това са аргументи много на място. Ако майката се смущава дали ще може да отгледа детето си, тя именно ще го проводи на онзи свят. Често смущенията стават причина да се образуват известни подпушвания на енергии, които текат в човешкото тяло: в неговото сърце, в неговия ум – изобщо в цялата нервна система. Човек е един акумулатор, или един кръстопът, дето се преплитат милиони космически течения. Човек представлява един такъв възел. В математическо отношение аз си представлявам човека на земята като една от най-сложните формули. И всеки, който може да разгадае отношенията на тази формула, всеки, който може да я преведе в геометрически израз, той ще има една представа за човека.

Казва Христос: „Да се не смущава сърцето ви!“ Често смущенията внасят в нас един вид киселини и ние изгубваме най-хубавите си чувства за много маловажни работи. Когато идваме във физическия свят, ние си начертаваме един план, който не сме в състояние да извършим, нито пък е задача в живота ни. Например, у някого може да се яви идеята да стане най-силният човек в света, затова трябва да работи за развиване на здрави, яки мускули. Е, доколко един човек може да бъде силен? Доколко може да дига тежести? Аз зная, че най-силният човек е бил американец и той могъл да дига два коня и едно конче. Дали е имало по-силен човек от него, не зная. Казват: силен човек е той! Че колко е силен? Един човек да може да дига два коня и едно конче, това сила ли е? Не, днес има машини, които могат да дигат тежести, 100 пъти по-големи от тия, които може да дигне един човек. Значи, ние имаме един мащаб, по който можем да мерим силите си. Човек във физическо отношение не може да се хвали със силата си. Той е слаб. Туй, с което човек може да се хвали, това е духовната му сила. Там той трябва да настоява, там трябва да се развива. Силен ли е човек в духовно отношение, той ще

бъде силен и в всяко друго отношение, а това е важното. Но, идват смущенията. От какво произлизат смущенията? – От безверие.

Сега, ще ви приведа един окултен разказ, за да обясня мисълта си. Да не мислите, че този разказ е измислен. Не, той е действителен, предполага се да е станал няколко хиляди години преди Христа, в 9-тата династия на Египет. Тогава живял някой си знаменит адепт, наречен Муса-Бентам. Някои мислят, че това име е измислено. Не, то е име, което е съществувало. Трябва да знаете, че нищо не е измислено. Всичко в света съществува и не може да се измисли. Ако някой се наеме да измисли нещо, което не е съществувало и което не е казано от никого, аз още сега му давам 1000 лева. В света няма нищо ново. Всичките неща съществуват.

И тъй, всички велики адепти минават един курс на посвещение, та и този Муса-Бентам трябвало да държи изпит за своето трето посвещение. Всяко едно посвещение е свързано с известен род сили, в които човек като влезе, трябва да знае как да манипулира с тях. Ето защо това било един тежък изпит. Ако той издържи изпита си, ще влезе в един нов свят, ще му се отворят нови пътища, ще му се открият нови способности и чувства, чрез които ще може да вижда вече, а не да ходи слепешката. Той ще вижда реално и ще бъде един човек и на реалното, и на идеалното – на реалното, което е постигнато и на идеалното, което не е постигнато. Зад туй реално има друго реално и т.н.

Учителят завежда своя ученик Муса-Бентам на една от най-опасните планински местности и му казва какви мъчнотии ще срещне. Първата мъчнотия ще бъде следната: като вървиш по този път, ще срещнеш една голяма змия. Ако можеш да я победиш, ти ще продължиш по-нататък пътя си, но ако не можеш да я победиш, тя ще те нагълта и с тебе всичко ще се свърши. Но когато тази змия се приближи, ти ще видиш да се върти около нея един гълъб. В това време ти ще бъдеш смел, ще хванеш змията за врата и ще я удушиш, но не се бой! Тогава той му дава едно шише с някаква течност, която

се нарича елементът „вуар“. Ще вземеш тази течност и ще намажеш очите на змията, докато се свърши течността. Щом свършиш течността, силата на змията ще мине в тебе и гълъбът ще тръгне подире ти. Тръгне ли гълъбът с тебе, ти си извършил своята победа.

По-нататък, в продължение на пътя си, ще срещнеш един от най-големите лъвове в света и ако не го победиш, той ще те разкъса на парчета. Но когато се приближиш при този лъв, ще срещнеш едно агне, което обикаля около този лъв. Ти ще се хвърлиш върху лъва, ще го хванеш смело за ушите. След това, ето вземи това шишенце, в него има друг един елемент, във вид на течност, наречена „ерун“ и с нея ще намажеш очите на лъва. Като свършиш течността, агнето ще тръгне подире ти. Тръгне ли агнето подире ти, победата е направена, ти си изкарал изпита и ще можеш да продължиш пътя си.

По-нататък, като продължиш пътя си, ти ще срещнеш един черен, най-силният бик в света, с остри рога и ако не можеш да го победиш, той ще те наниже на рогата си. Около този бик ще видиш да се движи една крина с жито и бикът я гледа. Ти ще хванеш смело бика за рогата, ще намажеш очите му с течността „раун“ и като се свърши всичката течност, ще видиш, че крината с житото ще тръгне с тебе. Тръгне ли с тебе, значи ти си победил.

Най-после ще дойдеш до пределите на посвещението си, но ще трябва да влезеш през царската врата. Пред царската врата ти ще видиш да седи един страшен войн, със сабя в ръка и ако можеш да го победиш, ще влезеш в царската врата; ако не можеш да го победиш, главата ти ще отскочи от раменете ти. Около този войн ще забележиш да обикаля една красива девица. Тогава ти ще хванеш този войн и ето ти тази течност, наречена „амуит“, ще намажеш очите на този войн с течността и когато се свърши тя, ще видиш, че красивата девица ще тръгне с тебе. Това показва, че победата е твоя и силата на този войн ще мине в тебе.

Така са правили древните пророци, така са правили древните мъдреци, като искали да опишат тайните, които са скрити вътре в човека.

Сега ще ви оставя вие сами да си помислите върху този разказ. Но аз казвам: всички страсти, които се бушуват в човешкото тяло, трябва да се победят по един или по друг начин. Как ще се победят? – Като вземат участие всичките тия четири елемента. Те са: вуар, ерун, раун и амуит. Имате ли тия четири елемента, ще победите вашите страсти. Всичките тия четири елемента съвкупно представляват вярата. Тия четири елемента, с които се намазват очите на змията, на лъва, на бика и на война, това са гълъбът, агнето, крината с жито и красивата девица, които тръгват след нас. Колко струва една крина жито, вие знаете. Какво струва светът без красива девица, и това знаете. Нищо не струва светът без красива девица! Вие знаете, че когато Бог постави първия човек в рая, заобиколи го с най-хубави дървета, с най-сладкопойни птици, но на Адам стана тежко на сърцето и дълго време плака и най-после изказа една велика мъдрост, че без другарка не може. Какво ще прави сам в рая, кой ще го утешава, с кого ще споделя? Бог, като чу тъгата му, направи му другарка, създаде Ева. Тъй казва преданието. Че е плакал Адам, това е вярно, понеже и днес плаче. Вие виждали ли сте мъж, който плаче? Казват, че гениалните хора не плачели. Да плаче човек, това не е слабост, това е израз на човещина. Плачът е едно благородно чувство. Да плачеш, но на място! Христос, един гениален човек, един велик човек, Син Божий Го наричат, и Той плака, и Той проля сълзи. Защо? Не можа ли без сълзи? Само един ангелски ум може да оцени колко струват тия Христови сълзи. Когато Христос плака, тия сълзи не паднаха на земята, ангелите ги събраха в едно шишенце. Тия сълзи представляват една ценна, лековита есенция. Христос не плака много, предполагам да паднаха около 10 капки само от очите му, но тия капки са лековити. Ето вече 2000 години, как светът се лекува с тия 10

капки. Те поддържат живота на цялото човечество, лекуват рани, измиват болки.

Вярвайте в Бога! В съвременната система на възпитание има една отрицателна страна и всички хора се запитват: ама защо трябва да вярваме? – Трябва да вярваш, защото си слаб. Ще кажете: как, аз да съм слаб? – Ами че слаб си, разбира се. Ако някой от вас мисли, че е силен, нека не яде. Защо трябва да ядеш? – Защото си слаб. Като не ядеш три дни, отслабваш. Като не пиеш вода 5–6 дни, отслабваш. Следователно трябва да ядеш, понеже си слаб; трябва да пиеш вода понеже си слаб; трябва да вярваш, понеже си слаб.

И тъй, за да се избегне тази слабост, трябва да вярваш. Вяра непременно трябва да имаш. Вярата е една връзка, по която протичат онези Божествени сили в душата ни. Вярата е едно разположение на чувствата. Щом човек обърне погледа си към Бога, в него веднага започват да текат онези Божествени енергии, онзи Божествен нектар на живота. Природата е много щедра, много благородна. Тя дава в изобилие. Не се изисква голяма философия, за да добиете тази благодат. Хората мислят, че колкото по-учени стават, толкова повече придобиват тия дарби. Те придобиват повече критически ум и мислят, че вярата може да се замени с разума. Разумът има своето практическо приложение във физическия свят, той там играе роля, а вярата се занимава с един свят много по-висок, отколкото е светът на разума. Вярата е от друг характер. Не казвам, че разумът не е потребен, не казвам, че трябва да влезе в противоречие с вярата, но казвам: ако вложите вярата във вашия разум, той ще се усили още повече, т.е. смущението ще се премахне и вие ще придобиете онази мощна сила, която е потребна за вашето развитие. Вие сте претърпявали онова душевно състояние, когато седите и мислите, че никой не ви обича, че сте нещастен, че децата ви няма да се изучат, че мъжът ви не върви в правия път, че приходите ви са малко и т.н. Питам: в това ли седи същността на живота? Аз не мога да си обясня, как е възможно ние, разумните хора, да живеем при едно същество

толкова благородно, толкова разумно и възвишено, а при това да мислим, че То ни е забравило и че Неговото намерение е само да ни смущава и изтезава! Аз не зная, отде е изпъкнала тази мисъл във вашия ум! Хиляди години са изминали, докато човешкият ум се изопачи и го срещаме в този вид, какъвто днес ни се представлява. Ако се ражда у нас преплитане, то се дължи на съвсем други причини. Ако си зададете задачата защо трябва да се вълнува океанът, какво ще отговорите? Трябва ли да се вълнува океана? Да се вълнува 10–15–20–50–100 метра отгоре, това е потребно, но да се вълнува от дъно, това не трябва да става. Туй вълнение е потребно не само за водата, то е потребно и за въздуха. Тъй че не трябва целият океан да се размътва, а само отгоре, по повърхността. Следователно, ако отгоре във вашия живот дойдат смущения, те не са опасни. Христос, когато казва да не се смущава сърцето ви, Той разбира това смущение, което измива основите на живота. Хората казват: няма Господ, животът няма смисъл. Мислиш ли така, ти измиваш основите на своя живот. Ти си първокласен глупец. Като казваш, че животът няма смисъл, питам: на какви факти се базираш? – Че къщата на Ивана, на Петко, на Драгана, на еди-кого си изгоряла. Затуй ли животът няма смисъл? Ами ако те туря в някой модерен затвор или ако те пратя да живееш в гората, какво би предпочел? Пък ако те туря в едно подземие, много добре украсено, без обаче да прониква светлината, хубаво ли ще ти бъде? Всичко това е резултат на съвременната култура. Всички пътни съобщения, тренове, параходи, фабрики, всички човешки изобретения, това са само начини за упражнение на човешкия ум. В това, обаче, не е смисълът на живота. Човек трябва да гради къщи, да прави фабрики, за да се изостри неговия ум. Всички работи, които човек прави, всички приспособления по земеделието или в каквото и да е направление, всичко служи на човека за развиване на неговите способности. Мислите ли, че онова малко ваше момиченце, което е взело своята кукла и ѝ прави рокличка, управлява я с пръчица, та това е последната дума на науката? Мислите ли, че тази кукла ще разреши

всички въпроси на света? Това момиченце казва: мамо, виж моята кукличка! Това момиченце мисли ли, че ще разреши задачата на живота? Мислите ли, че онази майка, като роди едно дете, ще разреши всичките задачи на живота? Аз гледам, една майка като вземе своето дете на ръце, носи го и казва: вижте моето детенце! Като че в лицето на нейното детенце е изразен целия свят! Една овца също може да вземе своето агънце и да каже: вижте моето детенце! И една крава може да си вземе теленцето и да каже: вижте моето детенце! И една пчеличка може да вземе своята малка какавидка; и една пеперуда може да вземе своята малка какавидка също, но всичко това разрешава ли въпросите? Това са само упражнения в света. Това не е подигравка в живота. Ако ние влезем в една йерархия на същества от по-висока култура, които са завършили своя земен живот, с какво ще се похвалят те? Павел казва: „Аз ще се похваля с Господа, няма да се похваля със сина си, с дъщеря си". Да се похваля с Господа, това е мощно! Да се похваля с всички добри хора на земята, а не с един човек. Една майка, като види своето дете, трябва да вижда в неговото лице милиони деца и да се радва на всички. Радва ли се само на своето дете, тя не разбира смисъла на живота, тя се смущава. Утре умре това нейно дете, тя ще каже: Господи, защо така жестоко ми нарани сърцето, защо ми отне детето? Да се не смущава сърцето ви! Де беше до вчера твоята дъщеря? Де беше ти, преди да те роди майка ти? Де беше майка ти, преди да се роди нейната майка? Ами де беше майката на майка ти? Вярующите трябва да си зададат този въпрос. Някои от вас сте на правата посока, а някои казват: да се спасим само ние, вярующите! Не, не е така. В едно събрание, каквото е това, ние трябва да проектираме нашия ум, нашето сърце към всички онези, на които сърцата трептят; да обърнем умовете си към онзи велик Господ, Който е дал на всички живот; да се обърнем към всички онези братя, които са завършили своето развитие, които изпращат Любовта си към нас и мислят за нас. Та, с тия същества трябва да се свържем. С тях ще се похвалим, с множеството, а не с единството. И тук на земята, и там

горе на небето, на всички слънчеви системи, както и на нашата слънчева система, навсякъде мислят за нас. Ще кажете: как, и на другите слънчеви системи мислят за нас? Сега трябва да докажем на учените хора, че единственото най-щастливо място не е нашата земя. Учените хора казват, че земята била една градина, от която Господ щял да насади цялата вселена. Много голяма привилегия си давате! Ами че може да има друга някоя планета, която да служи за разсадник на цялата вселена. Не, нашата земя е един скромен разсадник на Божествения живот и тя се развива според условията, според степента на нейното състояние. Аз разглеждам земята като един голям университет, с множество стаи и с малки и големи лаборатории. В тия стаи се учат младежи от I, II, III, IV курсове.

Христос, като се обръща към своите ученици, казва им: „Да се не смущават сърцата ви!" Между сегашните хора, млади и стари, геройство няма. Вие искате, където и да отидете в света, да ви окичат с лаврови венци, с панделки, като някои булки, да ви посрещнат с ръкопляскания, с ядене и пиене и да няма никаква работа. Не, не е така. Ядене и пиене ще дойде на друго место. Светът не е създаден само за ядене и пиене. Я ми кажете, кой от вас досега е ял сладко? Следователно, ние сме слезли в един свят, на който самата материя, самите сили влизат в конструкцията на нашия ум и на нашето сърце и претърпяват една промяна. Всички тия сили ние трябва да ги разгледаме внимателно и за нас да отделим само тия от тях, които ни са потребни. Каквото спечелва всеки един от вас, спечелва го най-първо за себе си, а после, от припечеленото, може да даде и на другите свои близки.

Казва Христос: „Да се не смущава сърцето ви!" Най-важна роля в смущението играе внушението. Някой ви казва, например: а, вие не разбирате нищо по този въпрос. Друг ви казва: вие не разбирате нищо по този въпрос. Изредят се 10 души един след друг да ви казват същото, че не разбирате нищо по този въпрос. По кой въпрос? – За Бога. И започва тогава: чакай, аз да ти кажа своето мнение за Бога. Е,

какво е твоето мнение? – От 2000 години християнският народ все разисква въпроса за Бога и то това, което не е важно. Важно е, че Бог е Любов и Любовта ражда живота. Христос носеше в света този разумен живот, който даде един тласък на една нова култура. Тази нова култура носи сплотяване между хората, тя внася вяра на човека в себе си, в Божественото, както и вяра на другите. Когато срещна някой, мен ме радва доброто, което виждам в него, а не мисля как да го надхитря, как да го изиграя. Да се радвам на благородието в човека, това наричам култура. Има една благородна черта в човека, според която той всякога може да постъпва справедливо.

Христос, като се обръща към учениците си, казва: Да се не смущавате и да не смущавате другите с вашите проповеди. Не говорете глупости, защото с това смущавате другите! Най-първо говорете на хората разумно и ясно. Бог е Любов и тази Любов е разумна. В Божията Любов няма абсолютно никаква жестокост. Ако съществува жестокост, тя се дължи на съвсем други причини. Ще дойде ден, когато ние ще се подчиним на закона на Любовта. Да ви обясня картинно как седи този въпрос. Ако един лист се откъсне от дървото и падне на земята, той ще има ли същите отношения, каквито имат другите листа към дървото? Този лист е обезвереният лист. Всеки лист, който падне от дървото, остава при корена му. Щом изгубиш вярата си, ти си един паднал лист от дървото. Ще се намериш долу при корена на дървото и там ще минеш една последователна метаморфоза. Ще минеш през процеса на разлагането, на гниенето, ще се всмукнеш отново от корените и после ще излезеш на повърхността като клонче, като лист или като цвят. Ако и тогава не запазиш своите отношения към дървото, пак ще се откъснеш от него и ще се намериш долу при корените. Казват: обезвериш ли се, ще паднеш от дървото. Питам: каква философия има в този лист, който се откъснал от дървото? Цялото човечество представлява едно дърво и всеки един от вас е един лист на това дърво. И забележете, че всеки човек сам себе си може да откъсне от

този организъм. Никакъв вятър, никакви бури, никой не може да го откъсне. Сам той може да скъса нишките на своя живот. Каква философия има в този живот? Като дойдат ветровете, ще се търкаляш наляво-надясно; като те питат защо се търкаляш, ще кажеш, защото съм глупав. Не, ти се търкаляш, защото не вярваш. Защо съм сиромах? Защото не вярваш, ти си при корените долу. Някой казва: аз съм паднал. Какво да правя? Падналите хора не могат да се спасят, както те искат. По друг начин могат да се спасят. Аз не мога да те взема да те залепя горе на дървото, но трябва да минеш през една строга дисциплина. Като сте горе на дървото, казвам ви: пазете се да не паднете от клонищата! Аз не говоря за обезсърчение, но мнозина хора мислят, че като паднат от дървото, ще може да ги вземат като сух лист и да ги залепят на самото дърво. Не, сухите листа не могат да възкръснат. Туй листо, веднъж паднало от дървото, трябва напълно да се разложи. Ние виждаме същия закон и при човека. Човек като умре, неговото тяло трябва съвършено да се разложи. Втори път този човек пак може някъде да се прероди. Някои не приемат, че човек може да се преражда. Не е въпросът дали един човек може да се прероди или не. Нещата, независимо от всичко това, си съществуват в природата. Той няма да бъде в същата форма, каквато е имал в първо време, но ще се яви в една нова форма. Той няма да има първата форма на листа. Защо? Защото навсякъде в природата съществува голямо разнообразие. Вие не можете да намерите на едно дърво два листа, които да са подобни. Онези, които са ботаници, нека разгледат внимателно листата на едно и също дърво и ще видят, че всички се различават по нещо. Голямо разнообразие съществува в цялата природа. Някога може да си бил един клон, обърнат към юг; втори път може да си един клон, обърнат към север. Изобщо, положението ти може да бъде всякога различно. Следователно, все ще има една малка разлика във вашата форма, във вашите схващания, във вашите разбирания. При всяко ново явяване ти ще бъдеш същият, плюс нещо ново. Тъй че при всяко заминаване, при всяко ново идване, у човека се

прибавя един малък плюс, едно ново нещо. Той ще има същото съзнание, плюс някакъв малък придатък към първото съзнание. Туй е красивото!

Сега главният въпрос е: защо не трябва да имаме смущения? Понеже Писанието казва, че смущението е път към страха, то щом човек почне да се смущава, страхът ще дойде, а щом дойде страхът, краката на човека се продължават и той става бързоходец. Туриш ли на изпит някой човек за неговите идеи, ще видиш, че той е неспособен да издържи. Следователно, смущението, страхът създава една пертурбация в ума. Страхът предизвиква една пертурбация и в сърцето. Щом се смути ума, идва смущение и в сърцето и най-после волята, кормилото на живота изгубва своето направление и човек почва да бяга. Бягането е много смешно. Човек тогава изпада в комично положение. Разправиха ми един случай, станал в Стара Загора още в турско време. Разнася се слух, че в Стара Загора идва турска кавалерия. Населението, силно изплашено, хуква да бяга. Удариха към Казанлък, нагоре към Стара планина – бягат, турска кавалерия ги гони. Проточили се краката им бягат. Връщат се после и какво виждат? – Никаква кавалерия не е минала през града им. Същото и в духовния живот, и там краката на хората се продължават.

Христос казва: „Да се не смущават сърцата ви! Имайте вяра!“ То значи: имайте стабилитет! Ще вярвате в Бога, ще вярвате, че в Него няма измяна и промяна. Ще вярвате и в единственото, и в множественото число на Бога. Ще вярвате, че всички, които са вярвали в Бога, са завършили своето развитие. Ще вярваш, че по този начин и ти ще завършиш своето развитие и ще влезеш в това общо братство. Туй е красивото в света, да видиш добрите, умните хора и те да ти говорят. Аз съм срещал музиканти, тупти им сърцето да чуят, да срещнат музикант подобен на себе си; художници, чиито сърца също туптят да срещнат подобен на себе си художник; срещал съм и поети такива. Всеки иска да срещне равен на себе си и като се срещнат те взаимно, един друг си дават подтик. И като срещнете

човек с вяра, да си давате подтик във вярата, а не да започнете да спорите има ли Господ или няма. Казвате: науката, чрез своите доводи, е доказала, че съществува Господ. Бре, много нещо доказала науката! Тя дошла да доказва, че има Господ, а не може да направи човека безсмъртен. Ако науката е доказала, че има Господ и ако ние действително вярваме в това, Любовта трябва да дойде в нас. Щом дойде Любовта, ще има вечен живот, а вечният живот ще бъде достояние за всеки един. Като не можем да разрешим въпроса, ние оставяме тия работи за другия свят и казваме: е, като отидем на другия свят, тогава ще ги разрешим. Кой е онзи свят! – Онзи свят е светът, в който Бог живее. Кой е онзи свят? – Онзи свят е този свят. Този свят е една малка проекция, един малък сектор от този велик свят, от този велик живот. Ами че и ние може би сме една малка проекция от Бога! И казват учените хора, окултистите, че когато Господ направил света, оставил едно малко място празно и се чудил с какво да го изпълни. Най-после направя хората и ги оставя да живеят на земята. Тъй щото Господ направил хората и за свое забавление, и за забавление на учените духове. Когато някои ангели, някои архангели нямат с какво да се занимават, те ще помилват хората, ще се забавляват с тях. Казвате: как, ние за забавление ли сме? – Да, за забавление! Ние сме играчка и за червеите, и за мухите, и за комарите, и за бълхите, за всички. Че кой от вас е свободен! Кой от вас не е послужил за играчка на другите? Евреите едно време казваха: ние сме свободни поданици, никому играчка няма да станем. Те бяха цели 400 години под египетско иго, изядоха толкова камшици, като роби бяха условени да правят тухли на своите господари, а после казват: ние сме свободни! Казва им Христос: „Който прави грях, дяволът му е баща“. Щом мислите така, тъй е. Ние трябва да осъзнаем Истината и да определим нашите отношения към Бога. Тази омраза, това неверие, което се е създало, всички тия отрицателни качества, които се образували у вас, могат да се премахнат. Тогава ще дойде благородното във вас, ще можете всички заедно да заработите за Бога

и няма какво да се лъжете. Аз ще дойда на нивата ви да работя, оттам мога да дойда в дома ви да помогна нещо и нищо няма да ви искам, даром ще работя. Това разбиране ще дойде, когато ние станем хора от съвсем друго естество, а не такова, каквото днес имаме. При сегашното си разбиране, при сегашния склад на мисли, това не може да стане! Кога може да стане? След като се новородим. Павел казва: „Ние няма да умрем, а ще се изменим“. Българите казват: „Всеки да бута в своята кесия“. Добре, и аз съм съгласен с тях, всеки да бута в своята кесия. Защо не? Преди всичко, всички хора не са еднакво възпитани, не са еднакво родени.

Христос казва: „Вярвайте в Бога; вярвайте и в мене!“ Под „мене“ Христос подразбира тия разумни братя, които със своята мисъл живеят в нас. Забележете следния факт: когато трябва да извършиш нещо много велико в света, всякога ще настане една вътрешна борба в теб, ще дойдат разни видове мисли. Някой вътре в тебе ще те съветва едно, други ще те съветва друго, трети ще те съветва съвсем различно нещо. Един след друг ще се изреждат да те съветват как да постъпиш. Тази борба ще се продължи няколко дни, някога повече, докато най-после решиш да постъпиш по един или друг начин. Най-после Господ ти казва: „Избери най-доброто от това, което твоите братя те съветваха!“ Ти избереш най-доброто и така постъпиш. Вчера, един ученик, който отива в педагогическата гимназия, ми разправяше за един урок на малките деца в отделенията. Учителката казва на две момченца от своите ученици: „Божко, излез да напишеш едно знаме!“ Излиза Божко, написва знамето и си отива на местото. Казва на втория ученик: „Богданчо, я напиши и ти едно знаме!“ Излиза и той, написва знамето, отива си на мястото. Учителката пита другите деца: „Хубави ли са тия знаменца?“ Една от ученичките ѝ дига ръка. „Какво ще кажеш ти, Лалке?“ – И двете знамена не са хубави. „Излез тогава да напишеш ти едно знаме!“ Излиза Лалка, написва и тя едно знаме. Пита я учителката ѝ. Я виж сега, твоето знаме хубаво ли е? Отдалечава се Лалка малко от дъската, разглежда своето знаменце и

веднага, засрамена, си навежда надолу очите. Защо? – И нейното знаме не е хубаво, даже е по-лошо от това на нейните две другарчета. Така и ние, някой път разглеждаме идеите на другите хора и казваме: тия идеи не струват нищо. Прави сте, но като излезем и напишем или изкажем нашите идеи, виждаме, че и те не са от най-хубавите. Погледаме се и казваме: и нашите не са хубави, т.е. не са такива, каквито трябва да бъдат. И тогава идва смущението в душата ни и казваме: защо аз да съм толкова глупав? Защо аз да съм толкова невежа? Защо аз да не мога да се изказвам, да говоря? – За да можеш да говориш, трябва очите ти да изпъкнат като на жаба. Затова трябва да се молиш на Господа. Защо аз не мога да мисля? – Ще се молиш на Господа да ти се развие центъра отпред на челото повече. Защо не мога да си въобразявам? – Ще се молиш на Господа да ти даде условия да се разшири челото ти. Защо Любовта ми към Бога е малка? – Ще се молиш на Господа да ти даде условия да се издигне главата ти над ушите повече. Човек трябва да расте във всяко направление. Ще се молиш на Бога за всеки един недъг, който имаш и Той ще прати онези по-висши братя при тебе да те посъветват как да се поправиш.

Казва Писанието: „Ще бъдете съвършени, ще се стремите към съвършенство!“ Всички смущения произтичат от факта, че ние мислим за себе си, че сме съвършени, а когато влезем в живота и видим своите слабости, веднага се смущаваме. И туй не е вярно. Всички ние сме много добри хора. Аз виждам навсякъде много добри наредби. Умни сме ние, но как? – В сравнение с другите по-малки същества от нас. Една мравка е умна, но при мравките, а не и при човека. Един вол е умен, но при воловете, а не и при човека. И човек е умен, но при хората, при подобните си. Ако дойдем да се сравняваме с ангелите, ние не сме умни. Та, при подобните си всички сме умни. Как не! Хиляди, милиони, па и цели поколения мравки биха били готови да жертват всичкото си богатство и всичко, което имат, за да придобият поне един човешки пръст. Ако биха се събрали хиляди

мравки, те не биха имали нито една хилядна от таланта, който един човек има. Аз уподобявам мравките на малки поточета и казвам: ако бихте събрали всички тия поточета и образувате една река, тази река не би могла да обърне нито веднъж човешкото колело. Какво богатство има в човешката душа, при това седим, смущаваме се, не искаме да признаем тази Истина. Ние сме богати и чакаме. Какво чакаме? – Да умрем и като отидем на другия свят, Господ да ни надари. Мравката като умре, пак си е мравка. Човек като умре, пак си остава човек, ангел не става. Той може да отиде между ангелите, но ангел не става. И мравките живеят между нас тук на земята, в къщи влизат, но хора не стават. Аз гледам, в къщи ми идват мравки, обикалят около сладкото, барат книгата; после обикалят около смокините, барат ги, споделят заедно с мене, с мене ядат, но те не са културни хора, все мравки си остават. Така и ние, можем да отидем на небето, да бараме сладкото, гърнетата на ангелите, но пак хора си оставаме. Ние правим толкова погрешки със своето незнание!

И тъй, от всинца ви се изисква вяра!

Сега аз се обръщам към вас и ви поздравлявам с 25-тата година. Днес слънцето минава в северното си полушарие. Северното полушарие представлява емблема на Истината. То е емблема на друго едно слънце – сърдечното слънце, което се намира в лявото ни полушарие.

Та, в нас трябва да се зароди онова непреодолимо желание на свобода: свобода органическа, свобода умствена и свобода сърдечна. С тази свобода ние трябва да работим за всички. Всяка вечер, като си лягаме, ние трябва да проектираме мислите си към целия свят; трябва да проектираме мисълта си към Бога и когато Той усети, че ние действително вярваме в Него, Той ще подейства за доброто на всички хора, за доброто и на нас. Така работи Божественият закон. Бог никога не насилва хората. Имайте предвид следното правило: ако ти затвориш кепенците на твоята стая, Божествената светлинна никога няма да влезе в стаята ти. Друга светлина може да влезе, но не и тази.

Твоите очи винаги ще останат затворени за Божествената светлина. Отвориш ли кепенците, тя сама ще влезе. Следователно, щом се махне смущението, което поражда подозрението, тази светлина е в твоите очи. Ти се смущаваш дали този те обича, дали онзи те обича, дали син ти може да свърши, дали мъж ти ще бъде жив и т.н. Смущавате се за нищо и никакво. Аз ще ви приведа един пример за един от учениците, името му няма да кажа, и вие няма да ми връзвате кусур, че говоря за някого. Не, аз ще кажа нещо много хубаво за него. Преди години аз бях в града Б. Един от учениците се разболял, но много сериозно, викат го вече в онзи свят. Аз се спрях в неговия дом. Той е женен човек, има жена и деца. По едно време идва неговата другарка при мен уплашена, разтревожена и ми казва: моят другар отива вече, бере душа. Какво ще правя аз сама с тия малки деца! Дано Господ го помилва, че да поживее поне още 2–3 години, да поизрастнат малко децата! Отивам аз при него, приближавам си ухото близо до сърцето му, слушам. Аз имам много остро ухо. И какво чувам? Той се моли Богу, но така искрено, така сърдечно. Отивам при жена му и казвам: твоят другар не отива на онзи свят. Този ученик именно сега е на правия път. Утре ще бъде бодър и весел. На другия ден вече кризата му минава, той се ободрява и ми казва: никога в живота си не съм се молил тъй усърдно, както сега. Този брат изпъди смущението от сърцето си. Сестрата пък се смути. Ето защо Бог казва на този човек: ти ще живееш не само още 2–3 години, но още много можеш да живееш. И действително, той и досега е жив.

„Да се не смущава сърцето ви“. Ще се молите и много усърдно ще се молите. И аз казвам: ние, съвременните хора, трябва да се срамим от смущенията си. Ще кажеш: защо да се моля? – Ще се молиш, като малките деца. Ще кажеш: защо тъй? – За да се повдигнеш в душата си, да забравиш всичко минало, да дойде Божията благодат в тебе, да те очисти, да ти даде онази радост, онзи мир, които ще ти дадат нова светлина, нов импулс за работа, за обич към хората, за всичко възвишено и благородно. Казвате: ама аз не съм

разположен! Оставете това животинско състояние на разположение и на неразположение! Пита ме един: накъде трябва да се обръщам, като се моля: На изток, на запад, на север или на юг? Казвам му: представи си, че си в един затвор и оттам те вадят, за да те бесят, но ще те бесят с краката нагоре. Ще се молиш ли? – Ще се моля. Как? – В каквото положение и да се намирам. Ами представи си, че те обърнат с очите надолу. Как ще се молиш? – С очите надолу. Значи, в каквото положение и да те поставят, ще се молиш и то по всичките правила. Ще се молиш и с главата надолу, и с очите надолу, както намериш. При всички трудни положения в живота си, човек трябва да се моли, да не го е срам.

И тъй, вяра ви трябва! Аз не съм за онова лековерие, което хората считат вяра. Аз съм за онази искреност, за онази абсолютна искреност, която трябва да живее в душите на всички. Някой пита: обичаш ли ме? Аз държа на следното положение: като ви кажа, че ви обичам, в тази дума да има съдържание, пълнота, а не да ви казвам само на думи. Като ти кажа, че те обичам, ти веднага ще кажеш: щом ме обичаш, дай ми 1000 лева! Добре, ето ви даже и 10000 лева. Ще кажете: а, пипнахме го! Кажи ни сега, обичаш ли ни? Да, щом ти кажа, че те обичам, тогава и аз ще те питам, обичаш ли ме и аз ще ти кажа, че имам нужда от пари. Ще кажа на някоя сестра: обичаш ли ме? – Обичам те. Дай ми тогава 1000 лева. Кажа на друга сестра: щом ме обичаш, дай ми 1000 лева! От всички поискам по 1000 лева. Колко души сте тук? – Около 400–500 души. Тогава, като взема от всинца ви по 1000 лева, ще станат около 400–500 000 лева. Мислите ли, ако сега пусна една подписка помежду ви, всеки да ми даде по 1000 лева, та няма да кажете: е, в такава проповед не вярвам. Да се не смущава сърцето ви! В такава проповед не вярвате, а вярвате в една проповед без пари. Тъй е, прави сте, ако ви проповядвам без пари, това разбирате, но ако ви проповядвам за 1000 лева ще се намерите в чудо. Не, аз не искам да ви смущавам, но казвам, че във вас трябва да има една вътрешна готовност. Като дойдем до Бога, в нас трябва да има

една вътрешна увереност. Божията дума да не правим на две! Онзи Божествен импулс, онези благородни чувства и желания, които се зараждат в душата ни, трябва да ги изпълним. Каквито благородни чувства и желания да дойдат, изпълнете ги. Те няма да ви коств ат много. Някой път може да ви костват 1000 лева, някой път 500, някой път 100, а някога може и 5 лева, дори и 5 стотинки – изпълнете ги! „Да се не смущава сърцето ви!“

Сега, на първо място ще хванете змията; после ще хванете лъва; после бика и най-после ще хванете война. Хванете ли ги, ще дойде след вас гълъбът, после агнето, след него крината с жито и най-после красивата девица. В мисълта ви веднага ще дойде онази младата мома. Не, под младата мома аз разбирам абсолютната чистота, в която няма никаква скверност. Абсолютна чистота има, когато душата е девствена, чиста от всякакви пороци. Изпитвали ли сте какво нещо е да бъдете свободни от грях?

Аз бих желал за един ден поне или за един час да почувствате какво нещо е чистотата, какво нещо е да се освободи душата от всички свои пороци и с един широк замах да разпери крилата си да излезе от сферата на този земен живот, да се освободи от нейните окови и да погледне с очите на Онзи, чиято велика Мъдрост е навсякъде и с която той разрешава всички въпроси. Не мислете, че Бог ще ни остави роби. Не, Той е решил да ни даде свобода! Той е, Който воюва заради нас. Ние имаме един, Който воюва за нас. Има още мнозина, които воюват заради нас. Това са нашите Бели Братя, които са извадили своите ножове и силата е с тях. Отдавна те са хванали змията и гълъбът е с тях; отдавна те са хванали лъва, намазали са очите му и агнето е с тях; отдавна те са хванали бика, намазали са очите му и крината с жито е с тях; отдавна те са хванали война, намазали са очите му и младата, красивата девица е с тях. Чистотата е с тях! Те са ония братя, от сърцата на които блика Любов, радост и живот. И благодарение на този техен импулс вие живеете.

Вие казвате: какво нещо е Христос? – Христос е един колективен ум. Христос съществува като единица, но същевременно Христос е един велик колективен ум. Не е само това, че Христос е бил Син Божий. Не само в единството ще Го търсим. Не е само в единствено число Христовото име. Христос представлява всичките Синове Божии, на които от душите и сърцата блика живот и Любов. Всички Синове Божии като че са едно съединение, в което се проявява Бог. Един ден и вие можете да бъдете Синове Божии. Не само един ден, но този час още може да бъдете Синове Божии. Казвате: ами не сме като тях. Чудни сте вие! Всеки един лист на дървото има своята важност. Разбирате ли това? Всеки един цвят, всеки един лист, всяко едно клонче на Божественото дърво са еднакво важни, не е въпросът в големината им. Това са служби, които всеки един заема в света. Знаете ли каква е вашата служба? Аз, като погледна на един човек, виждам каква велика служба му е определил Господ. И тази служба никой не може да му я вземе. Тази служба, на която Бог ви е поставил, можете да я свършите само вие, никой друг, и вие сте длъжни да я свършите. Ето защо вие сте важни. Ако не бяхте важни, щяха да ви изхвърлят, но тази служба е важна и трябва да се изпълни. Затова във всеки един от вас трябва да има един импулс да бъде честен, смел, да се не смущава. Ще хванеш змията за врата, иначе тя ще те глътне. Ще хванеш лъва за ушите, иначе ще те разкъса. Ще хванеш бика за рогата, иначе ще те набоде. Ще хванеш най-после и война, иначе ще ти отсече главата. Ами че това е геройство. Ще бъдеш смел, няма да се смущаваш! Ще хванеш змията за врата, защото гълъбът е там. – Гълъбът е емблема на Божествения Дух. Той представлява невинността. При змията човек трябва да има невинност. Ще хванеш лъва, защото там е агнето. – Агнето е емблема на кротостта. При лъва човек трябва да има кротост. Ще хванеш бика за рогата, защото там е крината с жито. – Житото е емблема на търпение. При бика човек трябва да има търпение. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде по 100 грама сурово, неварено жито, като го разделя три пъти

на ден, по 30 грама. Ще го дъвчете дълго време в устата си докато се сдъвче добре. Два часа след ядене на житото ще пиете гореща вода. Тъй се придобива търпението. Най-после ще хванете война, защото там е красивата девица, т.е. чистотата.

И тъй, имате невинност, кротост, търпение и чистота. Това са качествата на вярата, чрез които се побеждават недъзите на този свят.

Казва Христос: „Вярвайте в Бога! Да се не смущават сърцата ви!“ Вярвайте в Бога, като единичен принцип! Вярвайте и в мене! Вярвайте и във всички ваши Братя, които работят за вас. Тогава Божията Любов ще се излее върху вас и победата ще бъде на ваша страна, понеже тя е на страната на всички Синове Божии. Те ще господстват.

Беседа, държана от Учителя на 22 март 1925 г., в гр. София.

В КОЙТО ГРАД ВЛИЗАТЕ

И в който град влизате, и ви приемат, яжте което ви предлагат, и изцелявайте болните които са в него, и казвайте им: „Наближило ви е Царството Божие. (Лука 10:8,9)

Какво трябва да казва човек, когато го питат? – Наближило е царството Божие. Това е поетическо изражение. Ако бих ви казал, че е наближило изгряването на слънцето, не подразбирам, че е изгряло слънцето. Ако ви кажа, че пладне е наближило, не подразбирам, че е дошло пладне, но близо е вече. В това отношение човек трябва да бъде силен. В какво трябва да седи силата на човека? – Силата на човека трябва да седи в неговия вътрешен живот, в неговото вътрешно разбиране на живота, в онова вътрешно схващане, в което да няма абсолютно никакво колебание, абсолютно никакво съмнение. Защото в Божествения свят, или в света на вечната хармония нещата могат да се изразяват по много начини, но всички са еднакво хармонични, еднакво се допълват. Вие може да изразите една музикална пиеса по много начини, но във всички начини има нещо общо – нейната музикалност, една музикална песен, сама по себе си, не може да бъде песен, ако не е музикална. - Защо? - Защото песен и музикална песен е едно и също нещо. Значи, между тоновете трябва да има едно вътрешно съзвучие, едно вътрешно съотношение, едно преливане. Навсякъде във всички неща трябва да има едно преливане. Следователно, всеки, който може да пее така, че да изрази нещо чрез пеенето, ние го наричаме добър певец. Същото нещо е и в закона на говоренето. Между всички думи трябва да има известно съотношение. Ние, съвременните културни хора, мислим, че знаем да говорим. Аз като разглеждам понякога Писанието, тази свещена книга, или като разглеждам някои поетически творби, виждам; че тия поети, писатели

и пророци са имали най-добри желания да изразят Божественото, но думите в съвременния език не са в състояние да изразят тези идеи. Нашият език не е достатъчно развит. Впрочем, не само нашият език, но който и да е език сега на земята не е така развит, за да предаде тези възвишени идеи. За в бъдеще ние очакваме да имаме един език по-хубав, по-изразителен, в който сърцето ще има преобладаващо влияние.

"В който град влезете". Град може да се образува само от разумни хора. Другояче, ако няма разумност, ще се образува един конгломерат, така както измежду скалите има множество набутани частици, безразборно разхвърляни. Тези частици може да образуват такива цели градове. Не, под думата "град" разбирам съвкупност от разумни същества, събрани на едно място.

Казвайте: "Наближило е Царството Божие!" Това означава: наближиха онези условия, при които човешката душа може да прояви онова скритото в себе си. Животът може да прояви своята скрита сила в него само при слънчевата светлина. Човешкият ум може да се прояви само при великите мисли. Да кажем, че в някоя страна се яви някой велик поет, или някой велик художник, или някой велик музикант, какво значение ще имат тези велики хора за тази страна? – Те ще ѝ дадат велик подтик. Аз не говоря за обикновените свирци, за обикновените музиканти. Аз не говоря за обикновените художници, за обикновените писатели и поети. Аз говоря за необикновените писатели, художници и музиканти – към тях трябва да се стреми човек. Сега, вие, които сте на земята, може да кажете: Ами аз мога ли да бъда един велик поет? – Можеш, защо не! Ако имате едно правилно схващане за величието на живота, можете да бъдете един велик поет. Великият поет не представлява нещо единично. Поетът не е една нишка. Например, как определяме ние човешката сила? В какво седи тя? Допуснете, че аз ви връзвам с една нишка, с едно конче, но това конче се скъсва. Казвам: Силата ви е по-голяма от едно конче. След това ви завързвам с две кончета, но и те се скъсват.

Казвам: Силата ви е по-голяма от два конеца. След това ви връзвам с три, четири, пет и повече кончета, но всички ги скъсвате. Казвам: Силата ви е по-голяма от тези конци. Най-после аз ви връзвам с 1 000 конци, но тях вече не скъсвате. Казвам: Хилядата конци са по-силни от вас. Ние можем да увеличим тези конци на 10 000 и повече, за да опитаме силата ви. Някой казва: Аз имам вяра. Питам: На колко конеца се равнява твоята вяра? Вярата на един конец, или вярата на два конеца, или вярата на три и повече конци? Вие вярвате, че може да се излекувате от онази обикновена треска, но като дойде тифузната епидемия, вашата вяра не може да ви излекува. Казвате: Не може. Такива факти имаме с Мойсей, когато се явил при Фараона, египетския цар. Праща го Господ да избави еврейския народ, но му казва: "Аз ще ожесточа сърцето на Фараона и той няма да пусне евреите". Мойсей си мислил, че само една дума като каже на Фараона, и той веднага ще пусне евреите. Отива при Фараона. Пита го той: В чие име идваш? – В името на Йехова. - Е, на колко хора Той е Бог? – Той е Бог на Авраам, на Исаак, на Яков. – Такъв Бог между нас не зная, ние имаме по-силни богове и на това основание не мога да пусна Израил. Мойсей се почуди, как е възможно това нещо! Тогава той хвърли своята тояга пред лицето на Фараона, и тя се превърна на змия. Веднага Фараон извика своите мъдреци по лицето на царството си и каза: "Ще видиш, че и моите мъдреци не по-малко знание имат от тебе". Дойдоха те, и наистина превърнаха тоягите си в змии. Но змията на Мойсей се обърна и нагълта змиите на всички мъдреци. Фараон каза: Ти можеш да си вървиш, с такива фокуси аз не пускам израилския народ. Мойсей пристъпи до четирите чудеса, които и мъдреците правиха, но най-после Фараон призна, че Мойсей има повече знания. Фараон се постара по един или по друг начин да подкупи Мойсей, но не можа. Когато дойде до десетото чудо, той го подкупваше със сребро, с какво ли не. Предлагаше му да остане в Египет, но Мойсей каза: "Не, аз съм пратен от Йехова да изведа израилския народ". Упорит човек беше Мойсей. И след като направи

последното чудо, Фараон каза: "Пуснете този човек, защото, ако седи още в Египет, той ще направи цялата земя пуста".

Та, като дойде Божественото, човек трябва да му се подчини. Понякога ние се ожесточаваме на Божественото в нас. Казва Фараон: Няма да пусна израилския народ! - Не, ще се подчиниш! Така е и с всички хора. У тебе има един благороден импулс да схванеш нещата, да се подчиниш, но си казваш: Не аз имам известни възгледи, известни схващания. Идва, обаче, Божественото във вас, идва Мойсей. Той е страшен човек. Като направи своите чудеса, цялата земя опустоши. Най-после ти се решаваш да дадеш ход на Божественото, на благородното в себе си. Тогава идва спасението на твоята душа.

Казва се в прочетения стих: "В който град влезете, казвайте, че е наближило Царството Божие!" Казвам: Царството Божие, това са великите условия, приготвени за човешката душа. Един от основните закони на Царството Божие е, че всички граждани в него имат еднакви права, еднакви задължения. Значи, този велик идеал, който сегашните хора усещат в себе си, този ламтеж към нещо велико, това е Божественото, това е Царството Божие. Например, някои искат да бъдат поети. Аз съм виждал мнозина младежи, като влязат в гимназията, или като се запишат в университета, между многото свои занятия отиват постоянно да се упражняват, да пишат поезия. Като им дойде вдъхновението, напишат си нещо, и после един на друг си го четат. Някои от тях са отлични произведения, някои от тях са детински, но всеки мисли, че е написал нещо ценно. После, между тези ученици и студенти има и рисувачи, музиканти и др. Някои от тях, когато учителят им преподава урок по аритметика, те се занимават с други работи, рисуват неговия образ. Някой нарисува образа на учителя си и после го предава на съкласника си, пита го: Как, прилича ли на учителя? Учителят преподава урок, решава задача, а той си рисува. Друг път учителят преподава друг урок, а някой ученик си пее, съчинява си нещо по музика. Пита го учителят: Защо вдигаш шум? Ученикът пък си мисли, че съчинява нещо много важно.

Така постъпват учениците със своите учители и професори. Един си пише поезия, друг си рисува, трети си съчинява нещо по музика, а професорът преподава своите уроци. Понякога става това нещо, но трябва да има смисъл в тези действия. Не е лошо, че всеки човек иска да се прояви, но в това проявяване трябва да има смисъл. Питам: Ако водата извира, какъв е нейният стремеж? – Да протече. Ако дървото пониква, какъв е неговият стремеж? – Да расте. Ако човек се ражда на земята, какъв е неговия смисъл в живота? Все трябва да има един конкретен смисъл. Казвам: Извор, който извира без да тече; дърво, което никне без да расте; човек, който се ражда без да мисли и човек, който умира без да издъхне; свещеник без да служи на Бог, поет без да пише, художник без да рисува, има ли смисъл във всичко това? Някой казва: Е, аз в ума си рисувам. Човек който рисува в ума си той и отвън ще рисува. Човек, който пее в душата си, той и отвън ще пее. Човек който служи на Бог в душата си, той и отвън ще служи. Такива са великите закони. Значи, наближило е Царството Божие!

За кого е Царството Божие? – За разумните души. Тази идея трябва да се схване добре. Мнозина очакват един по-добър живот извън земята, но какъв смисъл ще има този живот, ако няма никакви отношения към настоящия? Всички казват: Ние трябва да се освободим от този живот и да влезем в другия живот. Всички казват, че този живот е лош. Питам: В какво седи лошото на този живот? Или в какво седи доброто на този живот? – Лошото и доброто, това са наши схващания. Ако ние сме добри, и ако нашите отношения един към друг са добри, казваме, че животът е добър. Ако нашите отношения един към друг са лоши, казваме, че животът е лош. Но какъв е животът сам по себе си? Представете си, какво ще бъде положението на едно агне, което се изгубва някъде в гората и попада между вълците? Как ще го посрещне това вълче общество? Как мислите, ще му кажат ли "добре дошло". Ще му постелят ли, ще му дадат ли храница? – Всичките вълци ще се зарадват, но каква ще бъде тяхната радост? Всеки ще каже: И на мене малко от това агънце. Всеки

вълк ще иска по една малка частица от това агънце. Добре дошло ли ще бъде то? Всеки вълк ще иска да приеме цялото агънце вътре в себе си, но като не може, ще иска да вземе поне една частица от него. Това приемане ли е сега? Добре, да вземем обратния случай. Изгубва се един вълк някъде из гората и попада в едно стадо овце, отива им на гости. Тези овце ще го приемат ли? – Не, всички ще се разбягат, не дочакват дори да го видят. Щом го видят, всичките удрят на бяг, а само некои от тях, по-смелите, ще му тропнат с крак, ще кажат: Защо си дошъл? Всички овце ще се разбягат, нито една няма да го приеме. - Защо? - Защото овцете са изгубили вяра във вълците. Следователно, ако ние изгубим вярата си в хората, имаме вече отношенията на овцата към вълка. Ако пък в нас има тази алчност, каквото видим, да го вземем само за себе си, всеки да има дял, ние ще се намерим в положението на агнето между вълците.

Сега, всяка система, всяка религия, всяко учение, които съществуват в света, имат висока задача. Казвате: Какво е предназначението на религията, какво е предназначението на християнството, на будизма например? И наистина, всички се запитват: Каква е целта на християнството? Всички свещеници трябва да си дадат отчет на този въпрос. Каква е целта на будизма? И всички ще спорят помежду си. Кой е правият? Не, конкретно трябва да се отговори. Какво е основното учение, каква е основната идея? Като ти дойде един будист на гости, какво трябва да ти каже? Един будист не трябва да се различава по нищо от тебе в твоето вътрешно верую, в твоето стремление към Бог. Всеки будист е християнин. Не мислете, че ако речете да изтълкувате будизма, че ще намерите много голяма разлика. Думата "будист" има почти същото значение, каквото и думата християнин. Едно време, когато Буда е тълкувал своето учение на хората, условията са били малко по-други от тези, в които е живял Христос. И Буда, както и Христос, препоръчва на хората да се примиряват със страданията. По кой начин? – Да се слеят с Бог. Това е, което те наричат да влезем в Нирвана. Някои казват: Как човек да

живее в Нирвана! - Да живее в Нирвана, значи да изгуби своя индивидуален живот. Да, човек трябва да изгуби своя индивидуален живот. Когато 10–20 малки рекички влязат в една по-голяма река, изгубват ли своя индивидуален живот? – Да, изгубват го. Те го изгубват външно, привидно, но вътре в голямата река те съществуват. После, когато тази река се влее в морето, съществува ли? – Съществува. Човек като изгуби своя живот, съществува ли? – Съществува. Има едно условие при което човек може да запази своята индивидуалност. В това условие има три метода, чрез които човек може да добие своето безсмъртие. Човек трябва да бъде изразител на висшата Божествена Любов, която е носителка на живота. За да се прояви този живот, той трябва да има Мъдрост и Истина.

Това са отвлечени въпроси. Сега ще ви направя едно малко сравнение, да видите какви отношения трябва да има между Любовта, Мъдростта и Истината. Ще взема за пример водата. Водата има три състояния. Едното е течното ѝ състояние, то е нормалното, естественото ѝ състояние. От ляво имаме твърдото състояние на водата, т.е. замръзването ѝ; от дясно имаме парообразното състояние на водата. Значи, водата може да стане твърда, като изгуби своята температура. Водата може да стане и парообразна, като увеличи своята температура. Е, в какво седят тези два живота, в какво се проявява той между света на течната материя и между света на твърдата материя? Представете си, че вие имате вода, а нямате твърда почва. Вие казвате: Най-важното нещо в света е водата. Добре, приемам това, но представете си, че нямате почва, къде ще отиде всичката тази вода? Допуснете сега, че имате живот в себе си. От Божествено гледище животът е подобен на водата – нищо повече. Такава е аналогията. Каквото е отношението на водата към твърдата почва и към въздухообразната материя, такива са и отношенията на Любовта, Мъдростта и Истината в живота. Любовта е естественото състояние на водата в живота. Мъдростта представлява твърдото ѝ състояние, а Истината представлява парообразното състояние на

водата. Следователно, за да може водата да се прояви, трябват ѝ и твърда, и парообразна материя. Водата проявява своите качества само в твърдата почва, понеже там растат всички семенца. Като прониква през почвата, тя постоянно ги полива. В течното си състояние, обаче, водата може да засегне само техните корени. Следователно, прахът отгоре на цветята не може да се очисти от тази вода. Необходимо е значи част от тази вода, да се превърне в пара, да се охлади във въздуха и във вид на капчици да падне на земята и да измие листенцата и цветовете от натрупалия се по тях прах. Но всичката вода не може да се превърне в пара; и всичката вода не може да се превърне в лед. Закон има за това.

Сега вие като срещнете някой мъдър човек, казвате: Този човек е голям мъдрец и като такъв, на него любов не трябва. - Не, Мъдростта излиза от Любовта. Мъдростта е едно състояние на Любовта – нищо повече. Истината е пара, която се получава пак от водата при изпаряването ѝ. Значи, Истината е едно състояние на Любовта – пара. Мъдростта е в ляво, Истината е в дясно.

Това вътрешно разбиране е необходимо за вашия ум, за да можете да си съставите една ясна представа за вътрешните наредби на вашия живот и да го направите такъв, какъвто трябва. Крайната цел на вашия живот е да принесе онези плодове, които са необходими за вашето повдигане. Аз не искам да считате, че ако отидете при някоя каца с мед и го погледнете, близвате малко с пръст, то това е живот. Да ви кажат, че това е мед и после да ви лишат от това благо, това не считам за живот. Не е въпросът само да близнете от този мед, но вие имате право да го употребите.

Казано е в стиха: "В който град влезете, казвайте, че е наближило вече Царството Божие". Сега всички седите и чакате. Аз ви казвам: Наближило е за вас Царството Божие! Вие казвате: Ще дойде ли Христос? Аз ви казвам: Мъдростта е за вас. – Ще има ли някой да ни учи? Казвам: Истината е за вас. – Има ли някой да ни даде тази свобода? - Това е неразбиране на нещата. Истината, сама по себе си,

носи свобода. Мъдростта, сама по себе си носи устой вътре в човека. А когато дойде Онзи, Той ще ни научи. - Кога ще дойде Той? – Когато ние възприемем Царството Божие в себе си. Щом ние приемем Царството Божие в себе си, тогава ще дойде и господарят на това царство. Да възприемем Бог в себе си, това е една от най-великите Истини в света. Това е един от най-великите моменти в живота ни. Всички същества в света, от най-дребните до най-великите, не желаят нищо друго, освен да ги посети Господ за един много кратък момент. Да ви посети Господ само за една минута, или даже само за една секунда, това е най-великият момент за душата ви. И това посещение, колкото и кратко да трае, ще кажа на ваш език, ще ви държи топло през цялата вечност, докато светът съществува.

Сега ще ви приведа един пример, за да обясня една от своите главни мисли. Той е следният: в миналото, още в предисторически времена, съществували две царства, две раси в света. Едните са били хора светещи, а другите са били тъмни хора, хора на тъмнината. И едните, и другите, обаче, са били еднакво умни и мъдри. Царят на светещите хора се казвал Ормуздъ-Дей. Царят на черните се наричал Ариман-Таад. Това е митология, останала в персийското учение. В царството на Ариман-Таад са съществували всички най-финни, най-усъвършенствани оръжия и всякакви задушливи газове. Там имало големи ограничения, навсякъде владеел ред и порядък, но редът и порядъкът на онези наши съвременни фабрични изделия, редът и порядъкът на онези колелета, които се движат във фабриките. Там всичко било хармонично, но тежко на онзи, който дойде под зъбците на тези колелета! Той да му мисли! Хората от царството на Ормуздъ-Дея се ползвали с пълна свобода. Между тези две царства имало постоянни войни, но нито едните, нито другите могли да победят. Всичките най-усъвершенствани оръжия, които поданиците на цар Ариман-Таад могли да изобретят, щом влизали в царството на Ормуздъ-Дея, се превръщали на пара. Всичките им коне, колесници, картечници, всичко се разтопявало в царството на Ормуздъ-Дея,

превръщало се в пара. Тогава те са имали хиляди пъти по-усъвършенствани картечници, отколкото тези, които сегашните културни хора имат. Сегашните са играчка на тогавашните. Някои мислят, че само сега има такива усъвършенствани оръжия. Какви страшни картечници е имало тогава! Ние виждаме какви големи огньове, какви силни електрически токове има по небето. Те са употребявали тогава тези токове, които и днес могат да се прилагат.

Някои от вас казват: Какво трябва да правим? – Ще работите според правилата на поданиците на Ормуздъ-Дея. Ще превръщате всички вещества на въздухообразни и лъчеобразни – нищо повече! Това е силата на праведния. И Христос, на едно място от тази глава, казва: "Ето, аз ви пращам като агнета между вълците, не вземайте нито тържик, нито друго нещо в себе си!" - Защо? - Защото ще ви оберат. А така, като нямате нищо, няма какво да ви обират. Като имате, щом ви срещнат разбойници, ще вземат всичките ви неща. Тръгнете ли със скъсани дрехи, със скъсана шапка, със скъсани обувки, като най-последен бедняк, като ви видят в този вид, ще кажат: Бедняк е той, оставете го да си върви! Ако тръгнете с един модерен цилиндър, с най-хубави дрехи и обувки, ще кажат: Спрете този, има какво да се вземе от него! Хората днес не могат да разберат, че се намират в една неприятелска страна и казват: Защо трябва да се отрека от богатството си? - Ще се отречеш, и оттатък ще минеш. Смъртта, това е царството на Ариман-Таад. Когато умирате, вие сте в тяхното царство. Те ще вземат всичко. И тогава Христос казва: "Превърнете се..." - На какво? – Превърнете се в едно въздухообразно вещество. Така беше и с Христос. Хванаха Го и Го заковаха на кръста. Същите тези поданици на Ариман-Таад Го съдиха. Пилат беше един от техните членове. Еврейските свещеници също бяха негови поданици. Те произнесоха смъртната присъда, но какво стана после? Христос им даде тялото си, но възкръсна. Той се превърна на какво? – Той превърна материята на тялото си в лъчиста материя, минаваше през врати, и никой не можеше да Го види, да Го хване. Римските

закони не можеха никъде да хванат Христос. Той веднага изчезваше, ставаше невидим и те питаха: Накъде отиде Христос? – Нагоре. Лошото е, че Христос сега, и нагоре, и надолу, навсякъде отива. Сега поданиците на Ормуздъ-Дея приготвят една атака на този свят. Знаете ли каква атака? Те вече са приготвили своите батареи и ще ги пратят към този свят. Те ще превърнат всички в парообразно състояние и изведнъж ще освободят света от неговите грехове. И всички вие, които ще минете през този Божествен огън, ще освободите душите си и ще бъдете свободни от робство. Ние казваме: Всички хора ще трябва да преминат през този огън.

"Наближило е Царството Божие!" Царството Божие е едно парообразно състояние, което трябва да премине през нашите сърца, през нашите умове, през нашите души. Велик е само онзи народ, който има такива хора, такива поети, които могат да казват: "Наближило е Царството Божие!" Запитайте който и да е писател, който и да е поет, дали има друг, по-широк живот от този? Те ще ви кажат: Не, няма друг живот, освен сегашният. - Нима днешният ден е най-важен? - Не, днешният ден не е най-важен, не е и най-голям. Следователно, колкото повече отиваме на север, дните все повече и повече се увеличават и като дойдем на северния полюс, имаме най-големият ден. Аз зная, че имаме дни много по-големи, отколкото тези на северния полюс. Има места в космоса, където слънцето грее с милиарди години наред, има места пък, където слънцето като залезе веднъж, с милиарди години е все нощ. Как бихте си обяснили всичко това, ако се намирахте в един такъв свят, където денят е дълъг милиарди години? Представете си само едно слънце, което е 75 милиона пъти по-голямо от нашето, а нашето слънце е един милион и половина пъти по-голямо от нашата земя, и тази земя се огрява от това голямо слънце! Каква представа бихте имали вие за всичките неща тогава? Представете си, че тези разумни същества от това слънце дойдат на нашата земя, ще има ли караница тогава между хората? – Няма да има никаква караница. Писанието казва за тази

земя: "Веселих се на тази обитаема земя". Има в света една обитаема земя, в която поданиците на цар Ормуздъ-Дея, или чедата Божии ще могат да живеят.

И така, сегашните вярващи хора трябва да изработят своите възгледи за живота. Кои възгледи? Не е въпросът до нашите външни вярвания. Не е въпросът за външната страна на православието, на евангелизма, на католицизма, на будизма, или на каквото и да е друго верую. Въпросът се отнася до вътрешната страна на живота. Не е въпросът да бъдем българи, французи, или германци, или каквито и да е. Това е външната страна на въпроса. Има един вътрешен въпрос, който трябва да реши всяка една душа, понеже след 20 или 30 години вие ще се измените и ще влезете в новите условия на живота. Вие от сега трябва да изучавате небесния език. Някои ще кажат: Когато дойде Христос, ще ни научи. - Когато дойде Христос? Че какво е това разбиране? Христос казва на своите ученици: "Идете и проповядвайте Евангелието на целия свят, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Тогава защо Го очаквате отгоре? Значи, според сегашните схващания на религиозните хора, Христос и светиите са горе на небето. Кой е тук тогава? Само грешните хора ли? Като казва Христос на учениците си да отидат и да проповядват Евангелието какво означава? – Да отидат да проповядват само на грешните хора, които са тука на земята. Тогава, на кого ще проповядваме, и кой ще проповядва? И действително, според това разбиране, ако останат глупавите хора да проповядват, само глупави работи ще се проповядват. Значи Христос е в този велик свят, който засега душите на всички хора. И така, за всеки един от вас, който иска да се посвети на това учение, казват: Той не е правоверен. В какво седи правоверието? Нека имаме една норма за правоверието. Кой човек е правоверен? Правоверен човек, според мене, е този, който не отнема живота на другите хора, на подобните си. Според мене, правоверен човек е този, който носи светлина на подобните си. Според мене, правоверен човек е този, който носи свобода на подобните си. Под "подобни" разбирам всички

онези същества, в които има съзнание. Има някои неща действително, в които няма съзнание. Един изсъхнал клон, например, няма съзнание в себе си. Ако отрежеш един клон от някоя лоза и видиш, че от него текат сълзи, значи в него има живот. Разумният лозар казва на тази пръчка: "Ти ще върнеш своите сокове надолу към корените и тогава ще проектираш своя живот в останалите три пръчки, които аз оставих на лозата". По този начин аз съм дошъл до следното заключение: всеки поет, всеки музикант, всеки художник е сбор от велики души. За да се прояви един велик поет, трябва хиляди гениални души да се съберат на едно място. За да се прояви един велик художник, трябва хиляди разумни, гениални души да се съберат на едно място. За да се прояви един велик музикант, трябва хиляди разумни души да се съберат на едно място и да се изразят чрез него. За да се прояви един велик Учител, трябва всички разумни души да се съберат в него. Някои отделят Христос, разглеждат Го като нещо отделно. Не. Христос е съвкупност на всички разумни души. И когато се казва в Писанието, че за обръщането на една грешна душа към Бог, настава голяма радост между ангелите, какво се подразбира? Това подразбира, че Христос прави тясна връзка между душите. Кои са ангелите? – Всички онези разумни души, които живеят заедно с Христос. Голяма радост настава между всички души, когато някой грешник възприеме учението на Любовта, Мъдростта и Истината.

Сега мнозина от нас много се запитват: Обича ли ме Христос? Този въпрос ми се вижда много чуден. Когато слънцето изгрее, и аз туря гърба си към него да ме грее, на място ли е въпросът дали слънцето ме обича? – Щом слънцето грее, обича те, разбира се. Отворил съм една книга на слънчевата светлина, чета я и питам: Дали ме обича слънцето? – Щом се ползваш от неговата светлина и можеш да четеш книгата, обича те, разбира се. Всяка възвишена и благородна мисъл, която прониква в твоя ум; всяко благородно и възвишено чувство, което прониква в твоето сърце и всяко възвишено и благородно желание, което прониква в твоята душа, това е Христос,

Който прониква. Той е един възвишен, колективен Дух, един колективен импулс. Това не си ти. Това, че казваш: Аз направих това нещо, аз написах това стихотворение – това е дяволското в света. Ами че за да напишеш това стихотворение, ти изяде четири кокошки, изпи три кила вино, изяде една хубава баница. Добре, като казваш, че ти си го направил, направи това нещо без кокошките, без виното, без баницата. - Не мога. - Тогава, признай това и кажи в себе си: Аз, кокошките, винцето и баницата написахме това стихотворение. Това е учението! Трябва да знаете, че сегашното християнство дължи своя живот на живота на онези хиляди мъченици, които са се пожертвали за благото на другите. А сега хората се спират и казват: Кой е праведен? – Праведни хора са само тези които са пожертвали своя живот за другите. Това нещо ние трябва да признаем и да не мислим, че сегашния живот, който имаме, е наш. Не, ние дължим своят живот на другите. Някой казва: Аз имам право да мисля, както искам. Не съм ли свободен? - Да, братко, ти трябва да знаеш, че си само един конец от цялото въже. Ти дължиш твоя ум, твоите мисли и чувства на хиляди други братя, които ти помагат.

Не мислете, че в великото Бяло Братство има някакви амбиции, като нашите. Не, когато някой замисли да напише нещо, веднага много Бели Братя се събират около него и казват: Чакай да му помогнем! Те се радват на всяко нещо, което излезе от перото на когото и да е. Не мислете, че всичко, което напишете, е най-хубавото, най-гениалното. Някой път нарисувате някой картина и мислите, че е най-гениална. Не, не е така. Вие за в бъдеще именно ще напишете, ще рисувате и то все по-хубави и по-хубави неща. На земята ще пишете и ще рисувате красиви човеци, а на небето ще пишете и ще рисувате красиви ангели. На земята ще пишете човешка поезия, на небето ще пишете ангелска поезия. На земята ще рисувате човешки картини, на небето – ангелски. Аз говоря само за поезията и художеството, но има хиляди и милиони работи още, с които може да се занимавате. Сегашните хора не могат да се убедят в това, че на

небето има работа за всички души. Те казват: Аз не мога да бъда поет, художник или музикант, тогава какво ще бъда? Изредят още няколко такива поетически работи и казват най-после: Е, тогава работник ще бъда, ще стана един обикновен работник. Но знаете ли, че и най-обикновените работници в това велико царство на Ормуздъ-Дея са по-велики от всички наши най-велики философи и поети? Какво ще кажете на това отгоре? Всеки един от тях може да напише нещо много по-красиво и велико, отколкото всяка една строфа която би написал най-великият поет тук на земята. А при това, те заемат такова скромно положение! Те знаят, че във вечността има ред условия, при които човек може да се прояви. Има един закон за това, но ти ще чакаш своето време – няма да бързаш. За всяка душа Бог е определил един момент, когато трябва да се прояви. За този момент тя трябва да чака хиляди и милиони години. Ще дойде твоят ден, когато ще ти кажат: Излез да се проявиш! И тогава всичкото небе ще се прояви чрез тебе. Готов ли си за този момент? А сега, ще излезеш някъде на сцената, ще издекламираш едно стихотворение от Вазов, или от когото и да е, и ако не можеш да го издекламираш добре, или ако го забравиш, ще ти кажат: Слез от сцената! Но когато ти издекламираш това, което небето иска чрез тебе, тогава и ти ще останеш доволен от себе си, и другите ще останат доволни от тебе. Следователно, всеки един от нас трябва да бъде готов за този велик момент. Този велик момент не е само за нас, но и ангелите се приготовят за него. Когато Бог обедини всички в едно цяло, тогава ще дойде часът да се проявите. Тогава ще дойде вашият ден.

Някои хора обичат да се обличат добре, да имат хубави дрехи. Хубаво е всичко това, но все още не знаете, какво нещо е хубавата дреха. Някоя дама казва: Булченската дреха е хубава. Не, ще дойде ден, когато ще облечете най-хубавата дреха, която ще ви задоволи. Един ден Бог ще ви даде най-хубавия ум, най-красивото сърце, най-разумната душа. Тогава духът ви ще се облече в най-красивата дреха и така ще излезете на сцената. Това нещо засяга малко вашето

тщеславие и вие казвате: Хайде да видим! Не, ще дойде ден за всички съвременни хора, когато ще бъдат облечени в Божествения живот. Това именно трябва да бъде в нас, като един импулс. Всички трябва да казвате: "Наближило е вече Царството Божие!" Между хората трябва да има мир! И ние казваме: Ние сме против оръжията, не употребяваме никакво оръжие. Да, ние няма да употребим едно оръжие като днешните, но ще употребим друго. Какво оръжие ще употребим? – Нашето оръжие е такова, че когато срещнем един убит човек, ние го въздигаме, ние го възкресяваме.

Ще ви приведа един пример за един духовник, който много обичал каймак, но жена му била по-голяма любителка на каймака от него, та докато той се наканил да хапне, жена му го изпреварвала. Цели 30 години той сам си квасил млякото, но щом се приготвело, жена му веднага успявала да обере каймака. Най-после един ден той взема гърнето с подквасеното мляко, занася го в църквата и там го заключва. Обаче жена му и там успява да го намери. Отключва църквата, намира млякото, обира каймака и за да прикрие постъпката си, взема с пръст малко от млякото и намазва мустаците на иконата на свети Никола, да изглежда, че свети Никола изял каймака. Връща се свещеникът, търси млякото, намира го, но каймакът пак липсва. Поглежда, вижда на мустаците на свети Никола следи от мляко. "А", казва той, "не се надявах на тебе, свети Никола! – Цели 30 години ти служа, и ти да ми изядеш каймака! Повече няма да ти служа". Забягва той из света, с цел да намери лесен начин да се прехранва и да яде каймак, свободен от жена си и от свети Никола. Обаче свети Никола искал да му даде един добър урок и тръгва подире му като старец, и го запитва: Накъде отиваш синко? Разправил му той своята история: Бях религиозен човек, но обичах каймак да си похапвам. Жена ми постоянно го изяждаше и аз скрих гърнето с млякото от нея в църквата, но в мое отсъствие свети Никола го изял, затова аз се отказах да му служа повече и забягнах и от него. – Е, случват се такива работи, грешни са хората, казва му старецът. Тръгва старецът с

него. Наближават едно село. Казва му старецът: Остани с мене в това село. Отиват в една къща. Запитва свети Никола: Имате ли някое болно дете? – Имаме. Влиза той вътре, преглежда детето, поисква едно корито и топла вода и започва да къпе детето. Като го измил, нарязва го на части: корема му, краката, изважда очите му, отрязва ушите – изобщо, нарязал го като някой хирург. След това взема всяка част от тялото му, и я поставя на своето място. Детето изведнъж възкръснало, оживяло. Свещеникът като гледал всичко това, казал си: "Ето една много лесна работа, ще мога да постъпвам и аз така" и лесно ще си изкарвам каймака. На другия ден той казва на стареца: Старче, аз бързам, имам малко работа, та ще те оставя. Той искал да отиде в друго някое село, сам да лекува, та по този начин да си изкарва пари за каймак. Свети Никола му казал: Добре, синко, когато се намериш в някакво затруднение, повикай ме, аз ще дойда. Разделят се и свещеникът отива в съседното село. Влиза в една къща и пита: Имате ли някое болно дете? – Имаме. Влиза той вътре и започва да го лекува така както видял от стареца. Нарязва детето на части, нарежда всяка част на своето място и чака да се съживи детето. Чака, но частите, не се залепват, детето не се съживява. Той се намира в затруднение и скоро извиква свети Никола. Дохожда старецът, нарежда частите на детето, възкръсява го и му казва: "Трябва да знаеш, че свети Никола не яде каймак!"

И ние, съвременните хора, сме от тези, които искаме от Господ това-онова и като не ни го даде, отказваме се от убежденията си и казваме: В нищо не вярвам вече, отказвам се от Бог, всичко в този свят е празна работа. - Не, това е заблуждение. - Кое е вярно тогава? - Има нещо вярно в този свят. Има едно дълбоко убеждение във всяка душа, то е убеждението за Царството Божие. Казвайте: "Наближило е в нас Царството Божие!" И сега, и преди 2 000 години Христос е проповядвал и казвал: "Идете, проповядвайте Словото Божие. Аз ще бъда с вас до скончание века". И казва се в друг стих: "Ако вие пребъдете в мене, и аз ще пребъда във вас. Където бъдете събрани

двама или трима души в мое име, и аз ще бъда между вас. И каквото попросите в мое име, ще ви се даде. Тогава аз и Отец ми ще направим жилище за вас". Вие може да тълкувате тези стихове по един, или по друг начин, по който Бог се изявява на своите избрани. Един велик музикант се изявява само на своите избрани, на своите способни ученици. Великият художник, или поет, или скулптор се изявява само на своите способни, на своите най-даровити ученици. На обикновените си ученици той не се изявява. Следователно, ако ние сме готови да пожертваме своя живот, сили и здраве, както и всичко друго заради Господ, ние ще бъдем в състояние да претърпяваме всички мъчнотии и страдания в този свят, без да се усъмним в Бог. В нас има една възвишена и благородна душа. Защо да се съмняваме в Бог? Кой е причината за всички наши страдания, които съществуват сега в света? Бог ли е причина, или ние сами? Кой е причина на онези вътрешни страдания и терзания? Ние казваме, че дяволът ни мъчи. Как може да ни мъчи дяволът? Или ние се мъчим, или дяволът ни мъчи. Когато някой момък се влюби в някоя мома, кой го мъчи? Дяволът ли го мъчи, та плаче? Не, той сам се мъчи, иска нещо, което не е позволено. Хубаво, ако малкото братче се влюби в окото на своето сестриче и поиска да му го извади, на място ли е тази любов? Ако другото братче се влюби в другото око и каже: Дай да го извадя – това на място ли е? Какво ще стане със сестричето? – Ще ослепее. После, пак дойде братчето, иска ухото му. След това другото. Защо? Защото се влюбило в него. Оставете се от тази любов, която заробва хората. Тази любов съществува в света. Вие сте я опитвали. Ако искате, може да я прилагате, но дойдете ли до Божествената Любов, която създава живота, вие трябва да имате едно определено понятие. Тя не създава противоречия в живота. За сега постъпвате по човешки, но когато дойде Божественото във вас, то ще внесе Божествената Любов, която ще ви направи силни, мощни. Тя ще направи вашите мисли устойчиви. Непременно трябва да имате тази любов в душата си! Тя започва със следното: например, дойде при вас някой ваш брат и ви

прочете две строфи, които написал. Влезте в положението му, зарадвайте се, като че вие сте го писали! Вие слушате, недоволни сте, казвате: Защо да не съм аз! Някой направил една рисунка, покаже ви я. Зарадвайте се, не казвайте "защо да не съм аз?" Някой придобил някакво наследство. Зарадвайте се за него! Някой се облякал хубаво. Зарадвайте се за него! Ами че една птица може да бъде по-хубаво облечена, отколкото ние самите. Това е вътрешното безкористие, което всеки християнин трябва да храни в себе си. Ние трябва да считаме мислите, чувствата и желанията на своите братя като наши собствени; да бъдат за нас така свещени, както са и нашите. А сега? Дойдем до някой православен, или евангелист, или будист и веднага казваме: Той е антихрист. - Защо? - Защото не е в православната църква. Като че Христос е влязъл в православната църква! Като че в православната църква свещениците не се бият с кандилниците! Че кой свещеник служи на Бог без пари? Ще кажете: Напада ни! - Не, покажете вие вашето учение! Покажете вашия Учител! Покажете вашия идеал пред света! Нека не се позори Христос! Не ви нападам аз, но вие скверните Христовото име. Каквито и да бяха евреите, но те поне почитаха Мойсей. А вие с каква почит ще се похвалите днес? С какво се почита днес Христос между Християнските народи?

Казва се в Евангелието: "Не противи се на злото! Ако те ударят от едната страна, дай си и другата страна! Любете враговете си! Да възлюбиш ближния си, както себе си! Да възлюбиш Господ Бог твой с всичкото си сърце!" Всичко това изпълнено ли е? Щом дойде да се каже една Истина, казват: Истината е горчива. - Не, аз не казвам, че Истината е горчива. Според мене, Истината е нещо сладко. Когато аз говоря на хората за Истината, аз говоря едновременно и за Любовта и за Мъдростта, и за Правдата, и за доброто, и за мира – изобщо между хората трябва да съществуват тези добродетели. Ти можеш да бъдеш французин, англичанин, германец, българин, или какъвто и да е, но какво ти препятства да живееш с всички хора любовно? Даже и с едно агне, и с една кокошка, и с едно дърво, нищо не ни препятства да

живеем по човешки. Между едно дърво и тебе има една връзка. Това дърво някога може да ти бъде полезно. Това, че някое същество е животно или растение, то се отнася само до външната страна на въпроса, до формата. Това са само външни отношения. Външните отношения, формите трябва да се изключват. Важното е вътрешната връзка. Казвате: Има една православна църква. Радвам се, нека има една православна църква, но нейните богомолци трябва да имат сърца чисти, като най-бистрите извори, а не мътни. Аз зная, че бистрите извори идват от дълбоко, а мътните извори идват от плитките места. Следователно, ако има светлина, нека бъде най-хубавата светлина, от която човешките очи да не ослепяват. Човек може да ослепее даже и при слънчева светлина, ако гледа дълго време към слънцето. Има една светлина, при която ние не можем да ослепеем.

Казва Писанието: "Наближило е Царството Божие". И тогава у всички трябва да се събуди само една велика идея. Къде са нашите братя? Къде са нашите сестри? Питам: Как ще си обясните следния факт, следното противоречие? Един човек до вчера ви е величал, до вчера ви е любил, а утре се обръща против вас и говори най-грозните, най-сквернните неща. Същият човек ли е той? Не е същият човек. Има множество на съзнанието. Онзи ваш приятел, който ви обичаше, и който живееше в това тяло, изчезва и сега в същото тяло дохожда да живее друг, който ви мрази. Този последния е от царството на Ариман-Таад. Той може да ви припише такива престъпления, каквито и не сте сънували. Аз зная много такива случаи. Някой път, някой каже на някой мъж: Знаеш ли, аз видях жена ти с еди-кой си на разходка. Изведнъж космите на този човек настръхват. Жена му някъде в университета посещава лекции, учи се, а той се безпокои. Питам, как е възможно такова съмнение? Това човешката душа ли е, която може така да се прояви? Аз се чудя, как може човек така да изопачи фактите! Аз зная много свещенници, които съзнателно изопачават Истината. Това не са свещенници, това не са светли духове, това не са поданици от царството на Ормуздъ-Дея. Един

човек, който може да ми снеме главата; един човек, който може да ми извади сърцето; един човек, който може да се подиграе с мене, аз не го считам за свой брат. Нито мене може да считате за ваш брат, ако и аз постъпвам така. Аз считам за брат този, който може да ме извади от тинята. Ако аз извадя една жена от тинята и за да я извлека от там я прегърна, а тя после говори лошо за мене, казва, че съм я прегръщал, питам: Тази жена спасена ли е? Щом тази жена допуска, че с нея се върши престъпление, такава жена лесно се подкупва. Тази жена заслужава ли спасение? Не, тя пак отива в тинята, тя не е спасена. Аз се чудя на хората при тези им прояви! Това наричам множественост. Аз имам друг термин за това нещо: сродна двойственост на човешкото съзнание. Това не е Божественото. Щом в съзнанието на един човек има раздвояване, щом той може да говори и така, и иначе, това не е Божествено. Когато дойде Царството Божие във вас, ще има само една мисъл. Това значи да познаваме себе си. Понякога ти чувстваш, че в тебе се яви нещо странно, ти излъжеш себе си и при това казваш: Интересът ми диктува така да постъпя. Не, ти ще отхвърлиш този интерес. Това не си ти, нищо повече. Този твой интерес ще те погуби. Знай, че Любовта идва само от Бог. Ти уверен ли си, че онзи, който ти казва, че те обича, та това е любов? Ами ако аз те любя като един вълк, тогава? Ако е въпрос за любов, нека бъде истинска любов, нека ти говори с езика на любовта. Всички вие трябва да проповядвате: "Наближило е Царството Божие!" Нека тази любов бъде между братята, нека бъде между приятелите, нека бъде между вярващите, нека бъде между всички и навсякъде! Някой казва, че бил роден от Бог. Чудни са тези хора, които казват, че били родени от Бог, а при това нямат никакви плодове. Какво ще бъде, ако някой казва, че е роден от Бог, а родените от него са вълчета? Не, Христос е казал преди вековете: "Дървото се познава само по плодовете си". Всеки човек се познава по своите дела; всеки човек се познава от своите чувства, от онова възвишеното и благородното в него. Ние не живеем за хората, ние живеем в един Божествен свят,

пред лицето на онези наши братя, между които един от първородените е Христос. Говоря ви за Христос, понеже Него познавате. Христос е израз на Любовта, на абсолютното безкористие. Да бъдеш християнин, значи да бъдеш абсолютно безкористен – нищо повече. Нямаш ли това съвършено безкористие, ти не можеш да бъдеш християнин, ти може само да носиш името християнин. Абсолютно безкористие и пълна любов! Да любиш Бог с всичкото си сърце, да любиш ближния си като себе си и да любиш враговете си, това е християнското учение.

Чудни са постъпките на съвременните хора. На мен ми разправиха случаи от църковните събори. Как може да се обясни това противоречие? Там някои са казвали: Човек, който се гнуси от вино и от месо, да се изхвърли от църквата! Това са гръцки разбирания. Не е Латинската раса, която може да донесе на света една по-висока култура. Римляните не донесоха някаква висока култура. Те оставиха само едно римско право, което внесе насилието в света. Единственият народ, който носи сила, това е саксонската раса. В тях моралните чувства са силно развити, но за в бъдеще ние желаем да имаме един народ, в който моралните чувства да бъдат още по-силно развити.

Христос казва: "Проповядвайте, че е наближило Царството Божие".

Сега, в целия свят се образува едно ядро от хора: англичани, французи, германци, американци, китайци, японци, българи, сърби, турци, черни, па и всякакви, които образуват една нова раса в света, един народ с по-други схващания от сегашните, с друг морал. Кой групира всички тези хора? – Ормуздъ-Дей, или ще кажем, че Христос ги групира, или закона на Любовта, или великият Божествен закон ги привлича, за да се опознаят и работят заедно. Какво име ще се даде на тази сила, която ги привлича, то е все едно. Най-после аз казвам: Българите могат ли да дадат един контингент от такива хора? – Могат. Нека всички благородни хора от православната, или от евангелската, или от католическата църкви, нека всички свещенници

и владици да излязат на сцената! Не е въпросът за този, за онзи. Нека всички излязат. Нали всички са християни? Това е Христовото учение, да се проповядва Любовта. Това учение е обзело целия свят. И ако българите не изпратят там свои поданици, те ще изгубят. Онези народи, които изпратят там свои поданици, името им ще се запише в това велико царство, а онези които не изпратят свои поданици, името им ще се зачеркне, и от тях помен няма да остане. Казва Писанието от преди хиляда години: "Онези народи, които не служат на Бог, нямат никакво бъдеще". Следователно, трябва да има един вътрешен морал, един вътрешен живот, който може да сплоти този народ. Ами че всеки един народ е като един организъм! Кое е най-видното в човека? – Главата. Кое е най-красивото? – Лицето. Кое е най-изразителното? – Очите. Кое е най-подвижното? – Ръцете и краката. На първо място значи е човешката глава. Глави трябва да имат съвременните християни! Казва Писанието: "Глава на църквата е Христос." Църквата, това е тялото на Христос, а всички хора съставляват членове на тази църква. Значи от главата идва всичко! Така че онези идеи, онези мисли, които проникват в църквата, те са същинските. Та, казвам: Остават ви три неща, които трябва да внесете в себе си. Вие ги имате, но като кажете, че сте християни, че сте новородени, това подразбира, че трябва да растете. Радвам се, че сте новородени, но казвам: Трябва да израснеш, братко, още повече. Някой казва: Аз съм работил. Радвам се, братко, но още повече трябва да работиш. Аз съм писал. – Още повече ще пишеш. Аз съм рисувал. – Още повече ще рисуваш. Всички вие трябва да се стремите да приготвите вашето бъдеще. Има един славен момент, за който трябва да се приготовяте. Радвайте се за вашето бъдеще, радвайте се за това, което ви чака! Когато срещнете един умен човек, нека ви причини радост; когато срещнете един красив човек, нека ви причини радост; като срещнете един човек с характер, нека ви причини радост! Щом видим нещо хубаво, нещо добро, нещо възвишено и благородно, в каквото и да е отношение, нека ни причинява радост.

Казва Писанието: "Молете се един за друг, да ви се изцелят всички недъзи!" Единство трябва сега на хората! Единство в Любовта, а това единство е множество. Единство в Мъдростта, а тази Мъдрост е множество. Единство в Истината, но тази Истина е множество. Единство в Правдата, но тази Правда е множество. Единство в Добродетелта, но тази Добродетел е множество. Във всичкото това множество хората трябва да помогнат на себе си, трябва да помогнат и на другите. Това е което Христос е донесъл в света; това е, което се проповядва и сега.

"Наближило е Царството Божие!" Това Царство Божие сега е пред вашия праг. И ако вие доброволно не отворите вратата на вашето царство, един ден тази врата ще стане парообразна, къщата ви ще стане парообразна и вие ще останете без стаи, без врати и без прозорци. И тогава Истината може да дойде за вас, но тази Истина няма да ви ползва. Доброволно трябва да пожертвате всичко за Царството Божие!

И така, в който град и да влезете, кажете: "Наближило е Царството Божие".

Беседа, държана от Учителя на 29-и март 1925 г., в гр. София.

РЪКАТА СЪБЛАЗНЯВА

И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си: по-добре ти е да влезеш в живота хром или клосен, а не с две ръце и с две нозе да бъдеш хвърлен във вечния огън. (Матей 18:8)

"Ако те съблазнява ръката ти ..." Вие ще намерите този стих някъде из Евангелието. Нашата ръка може ли да ни съблазнява? – Възможно е. Всяка вещ, всеки предмет, всяка сила, или всяко тяло, които ние владеем, може да ни съблазнят, но тази съблазън може да произведе една неприятност, или едно нещастие за нашия живот. Преди повече от 40 години синът на един български свещеник, някъде из варненско, в село Николаевка, едновремешната Хадърча, имал свой пистолет, или както го казват турците, чифте, като тези, с които си служат военните, и една вечер взема пистолета си и го напълва с големи, едри куршуми. Посред нощ обаче, той става, изважда ядрата от пистолета и го напълва със сачми. Сутринта изсипва и сачмите от своя пищов и оставя в него само дрипите и го туря на пояса си. През деня отива на купището, или както го казват хорището, и там се свада с момците. За да ги наплаши, той изважда пистолета си и го насочва срещу тях. Щрака, но пищовът не хваща. Туря тогава гърлото на пищова пред устата си, за да види, какво има в него и духва, но като духнал, пищовът този път изгърмява в устата му. И какво става? – Очите му изпъкват, стават големи, като на жаба, лицето му се обезобразява, като на някой канибалист. Този млад момък не умря, той се излекува, но през целия си живот помни съблазънта на своя пищов. Следователно, всеки човек, който има ръка, която го съблазнява, тя е неговият пищов. Ръката е израз на разумното в човека. Само разумните хора имат ръка. Само разумните хора имат

огнестрелни оръжия. Само те могат да носят огнестрелни оръжия. И боговете имат огнестрелни оръжия. Понеже човек минава през големите светове, минава за голям, иска да се мери с боговете, затова и той носи оръжия. Трябва да посетите някоя културна страна, да сте на мястото на някой от тези великани, или както ги наричат безстрашните, т.е. да сте на мястото на онези, които от нищо не се страхуват, които са над всичко, да видите, как бихте се чувствали. Ако питате българина какъв е, той ще ви каже, че е от тези безстрашните, които от никакво оръжие не се боят. Но я да почнат да падат ония гранати от оръдия около него, ще се види колко е от безстрашните. Да му мисли този, който е близо до гранатите! Питам: В какво седи красотата на човешкия живот? В разрушението ли, или в съграждането? В лъжата ли, или в Истината? В Мъдростта ли, или в глупостта? В Правдата ли, или в неправдата?

Съвременните хора казват: Самата природа така е наредила нещата. Действително, така ги е наредила природата, но ако за всичко, което става в света, казваме, че природата го е наредила, аз съжалявам тази природа. Ако природата наистина е наредила всичко, което става в света, то хората с право искат да я завладеят; право е понятието им за нея, че могат да я завладеят. Това не е природа, това е произвол, това е анархия, това е хаос. Под "хаос" се подразбира нещо неорганизирано. И всички съвременни философски системи започват все от хаоса. Те искат да докажат, че някога в пространството съществувал хаос, безпорядък и от този безпорядък е произлязъл порядъка. Турците казват: Ела, синко, да видя, какъв е умът ти, какво е твоето схващане за живота. Това значи, че от големия безпорядък на яйцето е излязло пилето. В това нещо няма никаква философия. Пилето е излязло от самия порядък на яйцето. В този видим, най-голям безпорядък, или хаос, както го наричат, седи най-големия порядък. Учените казват, че от този безпорядък в пространството материята е започнала да се събира. Не, тази материя никак не се е събирала, нямало е откъде да се събира, тя е била събрана. За

устройството на съвременния свят и за материята трябва да имаме малко по-друго схващане. Ние имаме съвсем други схващания за материята и за нейното устройство, за елементите и за цялата природа изобщо. Нашите схващания са различни от тези, които съвременните учени хора имат. За сега, съвременните хора ще минат с тези елементи, които имат и познават. - Защо? - Защото според сегашните разбирания, сегашните теории в химията например са, един костюм, с който са облечени елементите. Те могат да бъдат облечени със син, черен или сив костюм, според както могат да бъдат облечени и самите хора. Онзи Петко, или онзи Драганчо, с какъвто костюм и да го облечеш, със син, черен или сив, все същият ще си остане. Не е там същността на нещата. Някои казват: Знаеш ли каква е последната теория? Каква е последната теория на науката не зная, но зная, каква е последната мода. Аз зная, че хората носят фракове, които отзад са разцепени; аз зная каква е последната мода на женските шапки: като ги нахлупят, съвършенно закриват челото си; аз зная, че според последната мода, обувките са толкова остри отпред, че приличат на рогите на воловете. Аз зная още последната мода на какво? – На лансовете, които носят съвременните хора. В турско време хората носеха толкова големи и дебели кордони, че можеше да се обеси човек на тях, а днес са толкова тънки, толкова деликатни, че едва един паяк може да се окачи на тях. Казват: Деликатни са, защото култура има в хората.

"Ако ръката ти те съблазнява". Ако твоят неразумен живот те съблазнява и ти дава едно криво разбиране, една изкривена теория, чрез която твоят ум, твоето сърце и твоята воля се заблуждават, хвърли тази теория, тя не ти е потребна. Ако ти имаш една мярка в живота си, чрез която като мериш, не можеш да измериш твоята къща, и като викаш някой майстор и той като мери с твоята мярка, остава половин метър разстояние до гредите, защо ти е тази мярка да ти създава бела на главата?

"Ако ръката ти те съблазнява, отсечи я!". Всяко нещо, което ни съблазнява, трябва да се отхвърли. Разумният човек не трябва да се съблазнява от нищо. Онзи човек, който се съблазнява, той е своенравно дете; той е според мене, некултурен, прост, невъзпитан човек; той е човекът, у когото няма никаква любов; той е човекът, у когото няма никаква вяра; той е човекът, у когото няма никаква надежда. Той е човекът, който се съблазнява от всичко. Следователно, всяка съблазън трябва да се изхвърли. От къде да се изхвърли? – От нашия ум. За да бъде човек силен, не трябва да се съблазнява. Дотогава, докато човек се съблазнява в света, той е слаб, той не може да расте и да се развива. Всяка съблазън е велика спънка в правилния развой на човешкия ум и на човешкото сърце. Между всички съвременни учени хора виждаме да става една пертурбация. Едни доказват едно, други доказват друго. И тези хора се чудят, най-после, как е възможно, всички наблюдават нещата под микроскоп, а едни виждат едни неща и ги доказват по един начин, други виждат други неща и ги доказват по друг начин.

Сега, съвременният учен свят разделил хората на два лагера. Едните казват, че в природата има разумност, а други казват, че в природата няма никаква разумност. Последните казват, че единствените разумни същества в света, това сме ние хората, които създаваме своите теории. И според това, всеки, който живее съгласно тези учени теории, ще прокопса. Е хубаво, от толкова хиляди години хората живеят според теориите на своите учени хора, прокопсаха ли? Нима египтяните не живяха според теориите на своите учени хора? Прокопсаха ли? Нима асирийците не живяха според теориите на своите учени хора? Прокопсаха ли? Нима индийците не живяха според теориите на своите учени хора? Прокопсаха ли? Нима гърците, римляните не живяха според теориите на своите учени хора? Прокопсаха ли? Нима съвременните учени хора в света днес не живеят според теориите на своите учени хора? До тогава, докато съществуват теории и хипотези и хората се ръководят от тях, светът

няма да прокопса. И всеки един човек, на когото животът е пълен с хипотези и теории, той е една празна кратуна. Ще ме извините за силното изречение, но ако бих казал празна тиква, още по-добре щях да изразя мисълта си. Аз мисля, че вие сте толкова благородни, няма да се обиждате от този силен израз; то не се отнася до вас. То се отнася само до онези, на които главите са пълни с теории и хипотези. Аз предполагам, че вашите глави не са пълни с теории и хипотези. Следователно, то не се отнася до вас, няма защо да се обиждате.

Аз искам да обясня факта, защо хората страдат. В съвременния свят всичкото нещастие седи все в тези теории и хипотези. И във веруюто на хората има хипотези: хипотезата за Бог, хипотезата за Духа Божи, хипотезите за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката душа, хипотезата за човешката кръв, както и за самия човек. Всичко това са все хипотези. Е, къде е този човек, я ми кажете! Ще кажете: Ето този, когото виждаме, че ни говори, той е реалният човек. Хубаво, утре този човек се стопи като лед. Я ми кажете, къде ще намеря този, реалният човек? Ние вярваме в хората, но кога? Докато хората не съществуват, ние вярваме в тях, но когато хората започнат да съществуват, ние не вярваме вече в тях. Когато водата замръзне, ние казваме, че по нея може да се ходи, вярваме в нея. Но утре, когато ледът се стопи, казваме, че той е изчезнал. Не, самата вода е минала в лед, минала е от едно състояние в друго – нищо повече. Течното състояние е естественото състояние на водата, а ледът, това е едно хипотетическо състояние на водата. Кога се е образувал ледът в света? – Когато земята е изгубила своята естествена топлина на полюсите си. Следователно, от липсата на топлина по полюсите на земята се образувал леда. Един ден, когато земята придобие тази си естествена топлина, ледът ще изчезне и нито помен няма да остане от него. Питам ви: Тогава къде ще търсите този лед? – Ще го търсите във водата. Водата считам като символ на живота, защото животът се намира в също такова състояние, в каквото и водата. Думата "вода" не е българска. Тя не може да се преведе. От какво произлиза думата

"вода"? От "вади" ли? Не, тя е една от много съдържателните думи, която не може да се преведе на български език. На български език няма такъв превод. Но, да оставим сега, откъде е произлязла думата "вода", защото ще дойдем до хипотези, а те са опасни. Следователно, разумният живот не трябва да допуска никаква хипотеза, никаква теория! Като казвам, че разумният живот не трябва да допуска хипотези и теории, не разбирам, че те абсолютно не трябва да съществуват. Не, нека животът си мисли за теории и хипотези, но само като една скица, която не е толкова важна. Всяка една теория и хипотеза може да води към известна Истина, но това е само едно приготовление. Какви са последните теории и хипотези за живота, ние можем да спорим по тях. Каква е последната теория и хипотеза за произхода на човека, как е произлязъл той, за всичко това учените искат да ни убедят, че човек е произлязъл от една много малка клетка. Тогава слушайте, аз ви доказвам, че всички слънца във Вселената са произлезли от един микроскопичен атом. Ще ми повярвате ли? Как така е дошло на ума на тази първична клетка да построи човека? Казват: Е, това е едно съвпадение, едно съчетание на нещата. - Не, това са хипотези и съчетания на този учен човек. Други учени ще дойдат да ни доказват разумността на природата. Как ще я докажат? Те я доказват с ред хипотези и теории. Ние трябва да престанем да се занимаваме с доказване на нещата. Ние влизаме в една нова област. До сега вие сте учили изкуството да доказвате нещата и го знаете вече. Всяка жена може да докаже на мъжа си, че месото, което е купил той, не е хубаво. - Как? – Като му го сготви без да го кълца. Той започва да го дъвче, но не може да се справи с него. Тя му казва: Нали ти казах, че това месо не е хубаво? И наистина, това месо може да бъде от някой 15 годишен вол, или от някоя стара свиня. Тя му казва: Аз нали ти казах, че трябваше да купиш по-крехко месо. Мъжът казва: Е, аз като бях при касапина, той ми доказваше, според своите теории, че този вол е млад. Пък и аз имам свои теории. Да, но ти като го ядеш сега, доказваш, че този вол е стар. Как доказваш това нещо? –

Като го ядеш и не можеш да го сдъвчеш хубаво. Какво заключение може да се извади от това доказателство? – Че старото месо мъчно се дъвче, а младото месо лесно се дъвче. Какво доказахте изобщо с това? – Че месото или се дъвче, или не се дъвче. А пък сега аз казвам: Слушайте, дъвчете една крехка круша! Тя е винаги млада, никога не остарява. В крушите има едно свойство, че те никога не остаряват, те винаги са млади, все по на шест месеца. Аз не говоря за дървото на крушата, но за самата круша, за нейния плод, който винаги е само по на 5–6–7 месеца, повече не може да седи. Значи, крушата е винаги млада, тя не може да бъде на повече от една година. В плодовете вие винаги можете да бъдете сигурни, те не могат да бъдат на повече от една година. А като кажем, че са пресни, то значи, че са само по на 1–2–3 месеца.

Ако в нашия разумен живот влязат тези, до сега съществуващи теории и хипотези, той ще бъде стар живот – живот на разрушени форми. Например, аз често съм засягал въпроса за частната собственост, но интересно е, как са го разбрали някои от моите ученици. Например, един от моите ученици отива в дома на някой брат, който има един чувал с орехи, и започва сам да си взима постоянно от тях. Яде си свободно от тях и казва: Няма вече частна собственост! Ако няма частна собственост и ако ядеш от този чувал, то и всички други трябва да ядат от него. Та това именно е частна собственост! Този ученик, като изключва частната собственост за другите, сам влиза в частната собственост. Той, като обсебва чувала, признава частната собственост за себе си, а за другите не я признава. Да не признавам частната собственост, аз разбирам, като имам нещо за себе си, да дам и на другите да ядат от него. Идея трябва да има човек при отхвърляне на частната собственост от себе си! Щом той е привилегирован, а за другите не признава тази привилегия, това не е правилна философия вече. Следователно, ако постъпваме и разсъждаваме по този начин, ние ще разпределяме неправилно благата, които Бог ни е дал в този свят. Тогава ще каже някой: Е, как

трябва да се живее според това учение? - Всички ние трябва да живеем разумно, според както изискват тези велики закони, чрез които животът е нареден. В този свят, Бог всичко е промислил заради нас. Основните неща за живота са промислени. От какво се нуждае умът, това е промислено; от какво се нуждае сърцето, това е промислено; от какво се нуждае тялото, всичко това е промислено. Следователно, човек трябва да намери това, което е промислено заради него. Той ще употреби своя живот така разумно, както постъпва бащата на онзи млад момък и на онази млада мома, когато им поръчва нови дрехи при някой виден шивач или шивачка. Той ще даде една записка на дъщеря си и ще ѝ каже: Ще отидеш при еди-коя си шивачка да си вземеш дрехите, които ти поръчах. После ще каже на сина си: Ще отидеш при еди-кой си шивач да си вземеш дрехите, които ти поръчах. Това е благовъзпитан баща. Защо не остави той шивачката и шивачът да донесат дрехите на сина и дъщерята в дома им? - Защото, ако шивачът и шивачката сами дойдат да донесат дрехите, то освен че ще трябва да им се заплати за работата, но още трябва да им се заплати и труда, който ще направят, като ги донесат. Той казва: Аз не разполагам с излишни пари, затова вие ще отидете сами да си ги вземете. Синът и дъщерята ще кажат: Колко е скъперник нашият баща! - А вие? - Да, вие сте от благородните! - Щом баща ви е скъперник, и вие сте скъперник; щом баща ви е глупак и вие сте глупак. Някой казва: Баща ми е такъв-онакъв. Ами ти нали излезе от него? И сега някой казва: Светът е много глупаво устроен. Щом светът е глупаво устроен, и ти си първокласен глупак. Ако природата е глупава, и ти си глупав, нищо не ти вярвам. - Безумен е светът, казва някой. - Щом светът е безумен, ти си два пъти по-безумен. Така разсъждаваме ние. - Не, аз съм учен. - Добре, покажи своята ученост! Какво си показал на света? Написал си едно съчинение за някой бръмбар, за някоя микроба. Какво показва микробата? Може ли хората да се ваксинират така, че никога да не умират? Днес децата до известна възраст ги ваксинират, но въпреки това все умират. Учените

искат да ни кажат, че намерили някакъв серум, който като се впръсне в кръвта на детето, то придобивало имунитет, приспособявало се към тази болест и не се заразявало от нея. Въпреки това обаче, ние виждаме, как децата умират именно от тази болест, срещу която има изнамерен такъв серум. И сега, всеки човек, който не ваксинира детето си, той е извън границите на науката, той се счита ретроград. Да, но това не е наука! Аз бих желал, след като турят инжекция на някое дете, след като го ваксинират, да може да живее още приблизително 500 години. А сега, след като направят една инжекция на това дете, след 5 години умира. Това не е наука, това са хипотези на лекуването, това са теории на лекуването.

"Ако те съблазни ръката ти, отсечи я и я хвърли навън!"

И тогава, дойдат някои и ме питат: Трябва ли да се лекувам? Казвам: Не, ти не трябва да се лекуваш. - Ами какво трябва да правя? – Трябва да живееш разумно, съгласно Божиите закони. Ти ще живееш съгласно Божиите закони. Ако можеш да пречистиш своя ум, да внесеш в себе си онази солидна мисъл, да мислиш, че Божественият свят е разумен, че Божественият свят е чист, че извън сегашния проявяващ се свят съществуват множество разумни същества, които са много близо до тебе, ти ще живееш съгласно Божиите закони. Тези висши разумни същества всякога могат да ни се изявят.

За изяснение на своята мисъл ще приведа един пример. Знаменитият Учител на Индия, Кришна, който сега е станал почти божество, който влиза и в троеличието на индийската теология и философия, живял на земята в плът и кръв, имал един възлюблен ученик. Един ден този ученик казва на Учителя си: "Учителю, аз те виждам като един обикновен човек, но моля ти се, покажи ми да видя твоята слава, да те видя такъв, какъвто си". Кришна му се открива и той вижда, че всичкото пространство на Вселената, от Божия Престол до земята, всичко било изпълнено със славата и величието на Кришна. Като се явил при Учителя си, ученикът казал: "Благодаря ти, че разбрах смисъла на живота". Кришна му казва: "Ще запомниш, че

това, което ти открих, не го открих нито за твоя ум, нито за твоето сърце, но за онова благородно чувство, което трептеше в твоята душа". Сега, някои ученици, със своята ученост, казват: Да ни се открие Учителя, да Го познаем. - Не, никога! Има нещо по-високо в света от познаването. Гръцките философи са казвали: "Да познаеш света, това е смисълът на живота". Не, в света има нещо по-високо от познанието, то е да любиш. В познанието има един страх. Ти искаш да познаеш някого, дали е той, или не, но в тебе има едно съмнение, едно колебание. В познаването ти най-напред искаш да познаеш някого, а после да се проявиш. Любовта изключва всяка теория и хипотеза. В нея няма страх. Аз не говоря, че трябва да изключите всички теории и хипотези, но говоря за същността на живота. При сегашния живот, при сегашните условия, при сегашното знание, вие трябва да имате теории и хипотези, но казвам: Ако искате да се домогнете до онзи вътрешен смисъл на живота, ако искате да се освободите от ограниченията на живота, от онзи вътрешен гнет, който съществува сега в света, вие трябва да любите. - Кого? – Да любим Бог, понеже Той е Любов, която ни се изявява. Следователно, ние трябва да бъдем носители на тази Любов, трябва да изявим Божията Любов в света. В тази Любов именно не може да съществува никаква теория, никаква хипотеза. Щом дойдем до това положение, ние ще бъдем много внимателни в нашия език. Знаете ли какво нещо е внимателният език? Знаете ли какво нещо е благородната обхода? Някой казва: Е, да се отнасяме благородно. Аз наричам човек с благородни обходи този, който би постъпил спрямо другите така, както би постъпил и спрямо себе си. Той да е толкова внимателен, че като се постави в известно положение, да почита и другите така, както почита и себе си. Такъв човек няма да ти говори никакви хипотези и теории, няма да ти казва: Приятелю, аз те много обичам, имам особено разположение, имам високо понятие за тебе, готов съм да се жертвам напълно за тебе, аз познававам твоята майка и твоя баща, те бяха знатни, благородни хора и т.н. Такъв човек няма да

развива тези теории и хипотези. Не, приятелю, моето приятелство не се обосновава на познанството на твоята майка и твоя баща. Тази любов аз я нося от памти-века. Тази любов е съществувала преди този и онзи свят. Преди да беше този свят, аз бях – нищо повече. Ще кажете: Това са теории и хипотези. - Да, за вас може да е така, но за мен не е така. И аз няма какво да ви доказвам. Вие сега ще кажете: Знаете ли какво казва Учителя? Учителя казва, че аз съществувам някъде и съм съществувал преди да е съществувал този свят. - Не, ти трябва да чувстваш това съществуване в себе си, сам трябва да го изпиташ. Щом кажеш, че си съществувал преди този свят, ти трябва да имаш еднаква мярка спрямо всички хора. Ти трябва да имаш спрямо всички същества, от най-големите до най-малките, еднакви отношения. Ти не трябва да правиш никаква разлика между всички същества. И към бръмбарите, и към хората, и към ангелите трябва да имаш еднакви отношения. Ама ще кажеш сега, че това са хипотези. Не, в ангелския свят, едно от най-малките пръстчета на един ангел мисли толкова, колкото един наш философ.

Какво ще кажете отгоре на това? Ще кажете, че това е хипотеза. Да, хипотеза е това, теория е това. Мисли повече! Че ако главата може да мисли, и пръстът може да мисли. Ако главата може да мисли, и гръбначният стълб може да мисли, и цялото тяло може да мисли. Нещастието в нас сега зависи от това, че само главата мисли, а останалите части на тялото само чувстват. Вследствие на това се заражда всичката дисхармония в света. Следователно, ние трябва да се върнем към онова първоначално положение, в което сме били. Ние сме изгубили нещо от себе си, а знаем, че когато една вещ изгуби някое свое качество, тя става мека. Когато един човек изгуби своето органическо желязо, той става мек. Това нещо се забелязва във всички хора. Малокръвието в хората се дължи на това, че в тях има малко органическо желязо. Но и обратният процес е верен. Натрупването на голямо количество органическо желязо в човешката кръв, ражда по-голяма опасност. И многото е опасно, и малкото е опасно. В кръвта

трябва да има толкова желязо, колкото ни е потребно. Питам тогава: Когато великата природа е създавала човека, какво е имала предвид, според нашите сегашни схващания? – Тя е имала предвид да го научи да се не съблазнява от нищо. Тя е имала предвид да го научи да вярва в нейните велики закони и да живее така, както тя иска. И всички страдания в света, от преди хиляди години още, както и сега, не са нищо друго, освен коригиране на всички хипотези и теории, създадени от човека. Човек в рая създаде една хипотеза и теория, вън от рая – създаде друга теория и хипотеза. Хората и във времето на пророците имаха хипотези и теории; и в времето на Христос имаха хипотези и теории; и в наше време имат хипотези и теории; и за в бъдеще пак ще имат хипотези и теории. И най-после хората казват: Този свят никога няма да се оправи! Прави са, аз съм съгласен с тях, но питам: Кой свят няма никога да се оправи? – Сегашният свят, обоснован на хипотези и теории никога няма да се поправи. Една бъчва, която е направена от гнили дъски и гнили обръчи, никога няма да се поправи. За едно дърво, което е проядено от големи червеи, казват: От това дърво нищо няма да стане. Прави са. Тези червеи ще покосят дървото. Тези червеи са хипотезите и теориите в него. Някои казват: Човек трябва да се усъмни, за да стане учен. И тогава всеки си задава въпроса: Аз ще живея ли, или ще умра? Отговарят: Ще умреш. Щом е така, в човека се явява друга съблазън, друг морал. Той казва: Щом ще умра, нека поне да си поживея свободно, да си поям и попия. Защо трябва да ставам сутрин рано и да отивам по горите на работа, щом няма друг свят, щом няма бъдещ живот? Нека поне да си отям и отпия! Така създаде човекът други теории и хипотези. Той казва: Няма Господ в света. Добре, но при това разрешение на въпроса идва друго стълкновение. Това стълкновение се зарежда въз основа на теорията, че няма друг живот и затова всеки иска да си поживее както трябва, но с това се явява един голям недостиг – това не достига, онова не достига. Тогава пък се явява друга теория, че има бъдещ живот. Тази теория цели да насочи умовете на хората към Бог, та като

живеят по-скромен живот, да остане нещо повече за тези, които искат да благуват в живота. Но аз казвам: Ако една вяра се основава на хипотези и теории, тя не е вяра. И ако едно безверие се основава на хипотези и теории, и то не е вярно. Нека безверникът да е безверник, но това му безверие да не е обосновано на теории и хипотези! Нека един човек има живот, но такъв, който да не е обоснован на теории и хипотези! Нека има вярващи, но такиви, чийто живот, чиято вяра да не е обоснована на теории и хипотези!

Казва Христос: "Ако ръката ти те съблазнява, отсечи я и я хвърли от себе си". Значи, ние трябва да се освободим от всички онези лъжливи теории, които имаме за живота и да внесем в него само онова светлото, Божественото, което може да ни повдигне. Сега ще се спра да обясня от къде произтича реалността на нещата. Допуснете, че имате едно портокалово дърво, насадено в една хубава, модерно направена каца. Този портокал се развива добре, дава хубави плодове. Аз отивам често към това дърво, попипвам кацата, обикалям около нея. Представете си, че тази каца има известно съзнание, известна чувствителност. Какво би помислила тя за себе си, като ме вижда да обикалям често около нея и да се грижа за дървото вътре? Тя ще помисли, че се ползва с известна привилегия пред мене, и че всичкото почитание, което аз отправям към дървото, се дължи на нея. Тя ще си мисли, че аз като я попипвам и наглеждам, то е защото заема особено почетно место, а няма да подозира даже, че това внимание е благодарение на портокала, който е в нея. Тя ще си каже: Ако аз не бях умна и видна, нямаше да бъда на това почетно място. Има нещо в мене, за което моят господар ме държи.

Второто положение пък е заблуждението, в което може да изпадне дървото. То като ме вижда, че обикалям около него, ще си каже: Този господар държи тази каца само заради мене. - Не, аз имам това почитание към портокала, към плода, който ще се яви в последствие. Дървото, в което има съзнание, си мисли, че тази привилегия се дължи на него и че ако не е то, кацата ще бъде

изхвърлена навън. Право е дървото, но ако този портокал не даваше плод, аз и него щях да изхвърля навън така, както щях да изхвърля и самата каца. Следователно, за плода е всичко. Утре този плод узрее и в него има съзнание и казва: Ако аз не съм на това дърво, тази каца и това дърво, сами по себе си, нямаше да имат смисъл, щяха да бъдат изхвърлени навън. Прав е плодът. Това е третото положение, което може да се яви в дадения случай. И така, плодът казва: Аз съм! - Да, но ако този плод е безвкусен, ако той не е полезен за живота, ще кажа: Нито кацата, нито дървото, нито плода – всичко навън! Тогава? – Нова каца, ново портокалово дърво, нов плод! Аз искам плод вкусен, който да носи необходимите сокове за живота. Следователно, и невидимият свят гледа така реално на нас. По същия начин, всеки човек заема тези три положения в себе си. И казва Христос: "Аз съм лозата, вие пръчките. Всяка лоза, която не дава плод, отсича се". Този плод за кого е? – Има кой да се нуждае от този плод. Този плод няма да бъде за нас. Този плод е за онези по-висши, по-напреднали същества от нас, благодарение на който плод те вземат грижите, за да можем ние да се развиваме правилно и да живеем разумно в този свят. Вие ще кажете: Това е една хипотеза. Аз до сега не съм виждал Бог. Ангел съм виждал, но Бог – никога. – И Бог си видял, и ангел си видял, но сляп си бил – нищо повече. Ти искаш да схванеш Бог в една малка форма. Не, аз казвам, че Бог се проявява в разумното в света. Ще дойде време, когато всичките хора в света ще виждат проявите на Бог. Има известни светли, разумни лъчи, които идват от слънцето. Може да направим опит с тях. В дадения случай тези лъчи може да се увеличават, а може и да се намаляват. Като направим този опит, ще видим, че между тези лъчи на слънцето и между нас има известно разумно общение. Всеки от вас може да направи този опит, но това е една велика и дълбока наука, която се отдава главно на този, който има пречистен ум и пречистено сърце. И действително, този човек трябва да носи ума на някой учен. Съвременните учени хора аз ги похвалвам в едно отношение, а именно в тяхното голямо търпение.

Това е една похвална черта за тях. Един учен човек се спира цели 20–30 години да изучава една малка буболечица. А ние, съвременните религиозни хора, които се занимаваме с най-великия въпрос, казваме: Тази работа няма да я бъде! – И напускаме този въпрос. - Дайте ни нещо ново! А кое е новото? – Новото, което вие подразбирате, аз го намирам само в това еднообразие, от което нашият живот постоянно се покварява.

И така, разумният живот изисква положителни знания, положителни чувства. В положителните чувства няма терзания. Например, аз говоря нещо, а някой казва: Какво искаш да ми кажеш, не те разбирам. - Ти си болен, аз ти давам цяр. Ти ме питаш: Какво искаш да ми кажеш с това шише? Казвам: Ти си болен, от три месеца търсиш лекар, ето ти това шише, вземай по три лъжици на ден от него. Това иска да ти каже моето шишенце. - Ама може ли това? – Опитай! Аз мога да ти кажа, как се е образувало това лекарство, как действа то; мога да ти изнеса ред медицински теории и хипотези, но ти казвам; вземай по три лъжици на ден, нито повече, нито по-малко. Опитай и ще видиш резултата! Ти вземеш от това лекарство, излекуваш се и после казваш: Така се е случило, така е наредила природата, едно съвпадение станало. Добре, за да се уверим в един факт, ние ще трябва да направим един, два, три, 99 опита и тогава да говорим, дали той е верен, или не. Следователно, всеки човек трябва да прави своите опити до тогава, докато се убеди в истинността на известно положение. И законът, който извади от тези си опити, трябва да го тури като едно свещено правило в живота си и да се не колебае повече. Щом дойдем до такива резултати, няма какво да се убеждаваме, няма какво да се колебаем, а ще слушаме и ще разбираме, както в музиката. Музиката е едно изкуство, един добър метод, който ни показва, как трябва да работим. Щом дойде онзи великият музикант и засвири, всички размишляват, всички слушат и се ползват. За в бъдеще, когато се научим да говорим хубаво, речта ни ще бъде така музикална, че като говорим, ще изпитваме приятност.

Тази реч ще внася в нас живот и здраве, и всички ще се насърчаваме в Божественото. Най-първо трябва да се отвори ума на човека и да се разшири неговото сърце. А сега, при тази фаза, в която се намирате, който и да ви проповядва, както и да ви говори, все ще бутне някое болно място. Както и да говориш, колкото умен и да си, все ще засегнеш някого в неговото вярване. Ние трябва да се опростим с всички онези вярвания, които не са ни причинили до сега никакво благо и да придобием една непоколебима вяра – вяра в един Бог, в един Господ, Който може да внесе в нас онова вечно благо, което да осмисли живота ни. Аз мисля, че всички вярващи, по целия свят, трябва да повдигнат именно това верую – вяра в Онзи Абсолютен, Велик Господ, Който е Бог на Любовта. Те трябва да повдигнат Неговото знаме, да турят Любовта като основа на живота и посредством нея да създадат едно смекчаващо влияние между богатите. Богатите, на които ние проповядваме Любовта, трябва да станат разумни и да раздадат излишъка от своето богатство на сиромасите. Сиромасите пък, които са били лишени, като възприемат Любовта, като възприемат тези блага, повече да се не съблазняват, а да се заемат за работа. Следователно, сиромасите трябва да работят без принуда, и богатите трябва да раздадат богатството си без принуда. Дойдем ли до положение да стават нещата в света с принуда, ние ще имаме насилие. Тогава бедните ще се карат да работят с насилие, и богатите ще се карат да работят с насилие.

Преди години, в град Ню-Йорк, се беше образувало едно политическо верую, под название Тяминихол. Те бяха една политическа клика, която обираше гражданите на града Ню Йорк по всички правила на културата. Един от тях обикаля целия град, научава се кои граждани са известни като големи богаташи и им пише по една бележка: В срок от четири дни ще внесеш на еди-кой си адрес 100 000 долара. Пише на друг: След два дни ще внесеш на еди-кой си адрес 200 000 долара. На трети пише: След един ден ще внесеш на еди-кой си адрес 250 000 долара. От четвърти иска 300 000 долара и

т.н. На когото отърва, нека се откаже да изпрати исканите пари – ще срещне всички препятствия. И така, в продължение на няколко години, тези хора забогатяха, милионери станаха. Най-после се яви един проповедник, малко смахнат го намериха, но обиколи той цяла Америка, проучи въпроса и след това, с цял ред проповеди изнесе насилията, които правеше тази партия и успя да повдигне духа на американците, да произведе цял преврат против насилниците. Тези хора се разбягаха насам-натам из Европа, но най-после американците успяха да се освободят от техния терор. Това става в една просветена Америка, а какво става у нас в България, това Господ знае. Защо? – Всички искат да бъдат велики, всички искат да живеят един щастлив живот на хипотези и теории. Аз ви питам, въз основа на един от основните закони: Онази майка, която няма любов, ражда ли деца? Онзи слуга, който няма любов, слугува ли на господаря си? Онзи войник, който няма любов към отечеството си, воюва ли на бойното поле? Онзи служещ, който няма любов към работата си, заема ли се с нея? Днес съществуват навсякъде кражби и насилия. - Защо? - Защото липсва любовта. Всичко онова хубаво, което съществува в този свят, то е все благодарение на тази любов. Сегашният свят е каца с много добри обръчи, но дъските са изгнили. Ако дъските червясват, какво ще стане със самата каца? – Маслото от нея ще се разлее. Сегашните хора не могат да видят това нещо. Хората казват: Едно време нашите деди и прадеди живееха религиозен живот, те бяха честни хора. Да, бащите и дедите ви бяха по-честни хора, отколкото сте вие. Те държаха на думата си. Вашите бащи не даваха пари с полица, ами тайно даваха на някого пари и после, като наближи време да ги връща, този човек не го търсят със съдебен пристав по няколко пъти, ами сам ги донася. Който даваше, и който вземаше парите, всеки от тях разбираше задължението си и затова всеки живееше добре. Сегашните хора мислят, че са станали по-умни. Не, не са станали по-умни. От всички страдания, които хората претърпяха, придобиха една опитност, но разумността в тях ще дойде, когато се съградят новите

условия на живота. Аз не говоря за външния живот, но за вътрешния живот в нас. Какво ще бъде положението на Англия, на Франция, на Германия, това е второстепенен въпрос за мен, но сега, като съществувам тук на земята, за мен е важно да свърша своята работа, та един ден, като ме повикат от тук, да съм готов. Най-първо ние трябва да знаем, че не сме членове на тази земя. Както един ученик, който следва едно училище, не е член на това училище, а следва докато го завърши, така сме и ние. После този ученик минава в друго училище, а на негово място идва друг. Значи, ние сме дошли тук на земята, като в едно училище, да служим на своите идеали, да влезем в другите царства и да служим на Бог. Следователно в света само Господ е Господар. И всички хора, които сега управляват света, са само временно, един ден Господ и тях ще повика. Господ е Господар на всички, а сегашните хора мислят, че Господ няма да ги повика. Не, в света има една велика Божия Правда, за която няма никакви теории и хипотези. На всички хора трябва да се отдаде правото. Всички хора, които Бог е пратил на земята, имат еднакво право да живеят. На никого не е позволено да отнема правата на човека, които Бог му е дал. Божията Правда седи в това, да зачитаме свещено Великите Божии Закони. Ако пък искаме да турим друго право в света, ние ще бъдем езичници. Такива бяха и езическите богове. Ако изпълняваме Божиите Закони, тогава за нас ще има само един Бог на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата и на Доброто. Този Бог гледа еднакво към всички хора. Следователно, всяко насилие, което се върши от когото и да е, не е угодно на Бог. И ако Той търпи, това не е от слабост. Той търпи всички насилия, но и всичко пише. Има Божии служители, има Царство Божие! До сега всички хора са мислили, че Божествената Светлина може да се спре. Не, Божествената Светлина не може да се спре. Апостол Павел съизволявал в убиването на Стефан, но когато Стефан умря, той накара Павел да работи за него, да му свърши работата. Когато биха апостол Павел пет пъти, той каза: "Братя, с големи страдания ще влезем в Царството Божие". Питаха го:

Хубаво ли е да те бият? – Не, много е лошо. - Тогава още един път не съизволявай в убиването на своите братя. Той разправяше какви страдания е прекарал по морето между лъжливите братя. Да, светът е пълен с лъжливи братя.

Понякога, като вървя по улиците, чувам някои да казват: Този с дългата коса е анархист, той развращава хората. Да аз ги развращавам, а те ги възпитават. Аз научих света да краде, да лъже, нали? Казват, че щял да дойде антихрист. Че той навсякъде съществува! От 8 000 години съществува антихрист. В света се избиха повече от 25 милиона хора. Това Христос ли го направи? От 2 000 години антихрист е на земята. Той коли, беси, убива и всички казват: Да се пазите от дявола! Някой бие жена си, изпъжда я навън; баща изпъжда сина си; брат брата си убива и всички казват: Да се пазите от дявола! Аз се чудя на това верую. Някои казват: Знаеш ли кой говори там, в този салон? - Дяволът говори там! - казват те. Аз се радвам, че тук говори дяволът, а във всички други църкви говори Христос! Да, и като проговори този Христос, 25 милиона хора измряха на бойното поле. Като говори този Христос, навсякъде в света стават кражби, убийства, насилия, па и окови носят хората! Това може да е религия на един народ, това може да е негов стремеж, но не се лъжете, това не е Божествено учение. Не, това не е учението на Бог, не е учението на Христос! Пред нас такива лъжи не минават. Аз говоря в името Божие. И този Бог, за Когото говоря, ще разтърси земята и тогава ще познаете, дали аз говоря Истината, или не. Писанието казва: "Още веднъж Господ ще разтърси земята, и всяка жива твар ще познае, че има Правда в света; всяка жива твар ще познае, че има Мъдрост в света; всяка жива твар ще познае, че има Истина в света; всяка жива твар ще познае, че има Любов в света; всяка жива твар ще познае, че има Добродетел в света!" Има на какво да се обоснове човек! Брат за брата не е вълк, а брат за брата е ближен, с когото той може да сподели две сладки думи, с когото той може да раздели своя залък хляб.

Това, което ви говоря, се отнася до вярващите, то не се отнася до света. Светът нека си върви по своя път. Аз говоря за онези, които проповядват името Христово, за онези, които постоянно държат Неговия кръст, за онези, които в Неговото име вършат всичко. Казвам: Да престанат вече с тези работи! Нека всички хора по целия свят, не само тук в България, знаят, че Бог съществува в света, и хората ще познаят това нещо! Казват: Да, но трябва да има готови хора! Не, вие ще тръгнете из света и ще кажете всичко на хората. Казвате: Още не сме готови. - Ами кога ще бъдете готови? – Не сме израсли още. - Че кога ще израстете? – Не му е дошло времето още. - Кой ви каза, че още не е дошло времето? Знаете ли на какво прилича вашата работа? Вие, които ме слушате, приличате на онези двама паралитици, които лежали цели 20 години в болницата. Дойде някой лекар да ги прегледа, казва: Няма да ги бъде, но давайте им поне да четат някоя книга за Бог, да се разсейват, да минава по-леко времето. Дойде друг лекар и той казва същото. Лежат тези двама болни на леглата си и се разговарят: Голяма неправда има в този свят, няма кой да ни помогне! Един ден, цялата болница се запалва, и всички бързат да спасят по-надеждно болните, а двамата паралитици забравят в стаята им. Като ги напекъл огъня, те бързо скачат от леглата си и си казват един-друг: "Братко, да бягаме навън!" Не забелязали, как и двамата се намерили вън от болницата и си казали: Слава Богу, че се запали болницата, за да оздравеем. Това, че били болни, това е резултат на техните хипотези и теории. Веднъж забравили всичко, те излизат навън. Така ще бъде и с вас. Тази болница ще изгори, и вие ще изскочите навън. Господ не създаде този свят само за болници; Господ не създаде този свят, за да се лекуват хората. Казват: Е, да има благодетели в света, та както и да е! - Не, Господ не създаде света за благодетели, Господ създаде света само за работа. Всеки трябва да работи, а не да се труди. Свещено нещо е работата! Всеки, който е дошъл на земята, трябва да работи с всичкото свое съзнание, а не да става роб на труда. Всички трябва да работят, да улесняват живота си

един друг и взаимно да си помагат. Ние можем да улесним своя живот, от нас зависи. Казвате: Кога ще дойде Христос? – Когато изгори болницата. - Кога ще дойде Христос? – Когато престанат всички теории и хипотези. - Кога ще дойде Христос? – Когато престанете да очаквате да дойде някой благодетел да ви донесе пари. - Кога ще дойде Христос? – Когато престанете да вярвате, че в богатството, в къщите седи щастието. Христос ще дойде, когато ние съзнаем, че сме Синове на Бог, изпратени на земята да Му служим. Христос ще дойде, когато съзнаем, че сме Синове на Божията Любов. Всеки, който може да схване какво нещо е да бъде Син Божий, да служи на Баща си с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, той ще бъде готов да жертва всичкия си живот за Живия Бог, и каквото и да стане в света, той ще казва: Има Един в света, за Когото можем да жертваме живота си и всичко, което имаме. За никого другиго не трябва да жертваме живота си. Жертваме ли живота си за другиго, ние сме на кривата страна. Това е новото. В нас трябва да се запечати тази идея.

Сега, например, вашият баща е заминал за другия свят; син ви, или дъщеря ви са заминали за другия свят, и вие ме питате, как са. Лесна работа е да разберете това нещо. Но, ако ви кажа как може да разговаряте с умрелите, ще се вдигне цял скандал. Ще кажете: Как, как смее този човек да заблуждава хората! Не, аз казвам: Няма умрели хора в света. Когато човек умре, той започва да живее същински живот. Когато аз съм един голям егоист и мисля само за себе си, тогава именно аз съм мъртъв. Но до колкото аз влизам в страданията на другите хора; до толкова, до колкото аз чувствам, че страданията на другите хора се вливат в моята душа; до толкова, доколкото аз чувствам техния зов, долавям тяхната нужда и искам да им помогна в това положение, дотолкова само аз разбирам, че живея, че съм един жив организъм, че в последния ден Бог ще ни възкръси. Този ден е близо, много близо! Вие седите и казвате: Колко е близо? – Много е близо, но няма да ви кажа, колко е близо. За определяне на тази

близост аз ще си послужа като единица мярка с бързината на вашата мисъл. Учените хора, като мярка за измерване на бързината, си служат с бързината на светлината, а бързината на мисълта е по-голяма от бързината на светлината. Следователно, този ден е много близо за всички онези, на които мисълта е бърза, а за онези, на които мисълта е мудна, които спят, този ден за тях е много далеч. Те ще чакат може би, още хиляди и хиляди години, а за другите, чиято мисъл се движи бързо, скоро ще дойде този ден.

Христос казва: "В последния ден аз ще ги възкръся". Кои? – Които се движат с тази бързина. Това сега е поетическата страна на стиха, а веруюто е, че Дух Божий живее в нас, и всеки от нас трябва да съзнава, че е гражданин на великото Божие Царство, и нека чувства радост и веселие в себе си, да се не съмнява. Борете се всички със съмнението, изхвърлете го вън от душата си! Изведнъж няма да го победите. Още дълги години ще се борите със съмнението и съблазънта, но най-после ще ги победите. На лицето ви ще дойде онази мека светлина, ще знаете, че Бог живее във вас. Тогава всеки един от вас ще носи новото. Носете го, работете, но всяко семенце нека падне на своето място! Аз гледам, някой поет написал нещо, питам го: Защо не напечаташ нещо от своите стихове? – Не съм ги довършил още. - Не, всеки стих сам за себе си, е завършен. Много поети са оставили само един стих в живота си. Ами вие знаете ли, кой е този поет, който е написал изречението "Бог е Любов?" То не е казано от Бог. Бог не е казал за себе си, че е Любов. Ще бъде смешно, аз да възпявам себе си! Онзи, който е написал това изречение, сам е опитал, че Бог е Любов. Тази дума всякога внася в човешката душа повече сила, отколкото всяка друга дума. Когато човек е наскърбен и изговори това изречение, този стих внася живот в него. Значи, има Един, Който може да внесе в тебе сила. Значи, има Един, Който през всички времена, през всички култури на миналото и днес, в каквото положение и да се намираш, само Той е в сила да ти помогне.

Та сега вие трябва да се надявате на Този Господ на Любовта. Той е, Който може да ви въздигне и възкреси. И казва Писанието: "Да възкръсне Господ и да се разпръснат враговете Му". Какво се подразбира под думите "да възкръсне Господ?" Къде е смисълът на тези думи? Под тези думи се разбира множеството. Когато Господ възкръсне във всеки един от нас, тогава ще се разпръснат и враговете Му. Думите "да възкръсне Господ" не се отнасят за Господ, Който е жив. Сега всички чакат да възкръсне някъде Господ и да се разпръснат враговете Му. Той е възкръснал, но в нас трябва да възкръсне Господ, а за да възкръсне Господ в нас, ние сме ангелите на земята, които трябва да отхвърлим плочата, която е на гроба на нашия Господ. Това е, което и вие трябва да направите сега. Ти си турил една грамадна плоча на гроба на твоя Господ, Той хлопа отвътре и ти казва: "Отвори, отмахни тази плоча!" Вие казвате: "Господи, почакай малко, аз още не съм завършил работите си!" И този ваш Господ отново си легне, лежи цели три дни, дълги тежки дни! Аз казвам: Стани, отвори тази плоча! Тогава ангелите ще кажат: Ето един достоен служител, Син на Живия Бог, който може да отвори вратата на Баща си! Ами че това не е ли почит? Когато бащата идва, нека синът се завтече да му отвори. Аз съжалявам онези синове, които чакат бащата сам да си отвори вратата. Синът трябва веднага да скочи, да отвори вратата на баща си и да каже: Татко, заповядай! Това са синовете, които трябва да отворят плочите на гроба на своя Бог.

Всички ние трябва да скочим, да отворим вратата на Баща си и да кажем: "Влез Господи, само Ти си Единият, Който носиш благословение за синовете си!"

Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и ще ви се изявим." Това са Великите Слова, Великите Истини, които ще внесат свобода в света.

И така, ако ръката ти те съблазнява, отсечи я от себе си, отхвърли от себе си тази съблазън!

Беседа, държана от Учителя на 5-ти април 1925 г., в гр. София.

С ДУХ И ОГЪН

Той ще ви кръсти с Дух Свят и с огън. (Матей 3:11)

Съвременното човечество, както в миналото, така и в настоящето, се отличава с една негативна, отрицателна черта, а именно с нетърпението, или както го наричат те – с бързането. Това бързане не е каквото е бързината на светлината, но то е бързане, както бърза онзи, когото коремът боли; както бърза онзи когото кракът боли; както бърза онзи, на когото парите са откраднати или къщата му е запалена. Всички хора бързат. Нетърпението показва една положителна черта, но изразена в отрицателен смисъл, а именно – крайно користолюбие, с което се отличава човекът. Бог казал на човека да завладява всичко, но по един разумен начин, а той разбрал, че трябва да усвои, да завладее всичко само за себе си и да разполага с него, както си иска. Вследствие на това се зародили онези желания, които сега съществуват у хората и ги спъват на всяка стъпка. Всички хора бързат да станат богати. Защо? – За да могат да живеят добре, да ядат и да пият изобилно, да се обличат с хубави дрехи, да си купуват хубави чепичета, да се разхождат свободно по лицето на земята от единия край до другия и след туй да кажат: наживяхме се! Това изобщо е най-обикновеният идеал, който хората имат. Щом вземем да им говорим нещо по-високо, те казват: остави тези работи, те са отвлечени, те са непостижими, те са неразумни неща. Ти кажи нещо близко, близко до живота. Чудното е, че съвременните хора говорят за близките неща до живота, а нямат самия живот. Кое е близкото нещо до живота? – Близкото нещо до живота е разумното. Животът е проявление на една от най-великите сили в света. И Следователно, по живота ние ще изучаваме тази велика сила не само като движение, но като една разумна проява.

И тъй, нетърпението в съвременните хора, във всички свои разклонения, показва именно този вътрешен, аз го наричам, органически недъг в човешкото развитие – користолюбието. Той произтича от простия факт, дето хората мислят, че знаят, какво нещо е животът. Всеки разсъждава, мисли, казва за себе си: аз съм човек. Но я го запитайте, в какво седи човекът, кои са качествата му? – Достойнство имам. Добре, в какво седи човешкото достойнство? Ти казваш: аз съм човек, значи аз мисля. Щом мисля, аз имам достойнство. Хубаво, като имаш достойнство, честен човек ли си? Една от основните черти на достойният човек е честността. Най-първо от устата и от ума на достойния човек не трябва да излиза абсолютно никаква лъжа. Като каже една дума, трябва да я изпълни, в нея да няма две мерки.

Във всички наши съвременни разбирания, както и в разбиранията на миналите, и на настоящите философи, има два вида схващания: едни които са обичали Истината и са живели далеч от обикновения свят и там се подвизавали; други, които са създали площадната, обществената философия и според нея са ръководели човечеството. Какви ли не чудновати философи се явили! Те са вдъхнали сегашната философия на човечеството. Според сегашните си разбирания хората казват: човек се ражда, за да умре. Каква философия има в това? Хубаво, тогава, според тази ваша философия, казвам: онзи велик художник е направил своята картина, за да я разруши. Онзи велик цигулар е направил цигулката, за да я счупи. Онази майка е родила онова дете с хубавата главичка, за да я смаже. Онзи учител, който е повикал учениците си да ги учи, най-после ще ги набие и ще ги изпъди навън. Питам: какъв смисъл има такава една философия с такива крайни заключения? И най-после хората казват: ти трябва да знаеш как да смяташ и как да го сметнеш (обсчитать). Какво значи това, да знаеш как да сметнеш някого? – То значи, да знаеш, как да излъжеш. И днес, една от най-хубавите науки, математиката, хората са я направили като средство да лъжат другите с

нея. Всички учени хора лъжат все с математиката. Казват за нещо: толкова струва. Ти като сметнеш после, виждаш, че не струва толкова.

Питам тогава: защо ни е науката? – Да знаем как да смятаме хората. Защо ни е геометрията? – Да знаем как да правим здания, да затваряме хората в тях. Защо се раждат хората? – Да се бият, да стават герои. Това е друга лъжлива философия. Хубаво, след като се набият, каква философия има в това? – Върнат се по домовете, един със счупена глава, друг със счупени крака, трети със счупени ръце и т.н. И въпреки всичко това, хората казват: човек трябва да се бие, за да придобие нещо благородно. Това е за тези философи, които са учили хората на площадната философия. Тези философи са създали такива вярвания, които са вплели хората в неверни неща. Това не са ония философи, които са учили хората на истинската философия. Това не са философите, които са разбирали дълбокия смисъл на живота.

В Писанието се казва: „Той ще ви кръсти с Дух Свят и с огън“. Под името „Дух Свят“ разбирам, че човек трябва да се самоопредели. Само когато се даде едно име на човека, Иван, Драган, Стоян или Петко, тогава той е кръстен. Когато учените хора изследват, например, известни типове растения и ги изучават добре, само тогава ги кръщават с известни имена и считат, че са изучени. Следователно, всяко едно разумно същество трябва да има име, с което може да се назове. Затова, във великата Божествена наука, всяко същество, което има име, е разумно. То само трябва да си тури това име. Великият цигулар сам трябва да се кръсти, че е велик цигулар, а не да чака отвън да го кръстят.

Казва Писанието: „Той ще ви кръсти с Дух Свят.“ Под думата „свят“ се разбира онзи разумен дух в човека, който ще го упъти в разбирането на вътрешния дълбок смисъл на живота. За сега, в самия живот има много усложнения, много сложни въпроси за разрешение. Животът не е задача, която можем да изучим за една, за 100, за 1000 или даже и за няколко милиона години. Той е задача, която само вечността, в своите проявления, може да разреши. И когато ние

разрешим тази задача в нейната първа степен, какво нещо, е физическия живот на земята, ние ще разберем до известна степен, какво нещо е и великата Мъдрост, която повдига съвременното човечество. Йоан Кръстител, който бе дошъл малко преди Христа бе запознат с основата на дълбоката окултна наука, с Божественото учение. Той не е бил от простите, от невежите пророци. Той е бил просветен, учил се е в едно от училищата на древността. И за Христа казват, че не се учил в никое училище. С това искат да кажат, че без да се учил, е знаял. Това е друга площадна философия. Не. Христос преди хиляди години е бил в едно от най-видните училища, или в една от най-знаменитите школи. Христос сам твърди, че както Отец ме е учил, туй върша. То значи, че той се учил там, дето другите площадни философи не са се учили. Бог Го е учил. И всеки един от вас трябва да се учи. Къде? – При Бога.

Да се учиш при Бога разбирам да минеш тази школа, в която има единство. Най-добрите професори, най-добрите учители са в тази школа. Всеки един от вас трябва да намери тази школа. Тази школа не прилича на нашите университети. В нея няма никакви хипотези и теории. Когато в тази школа искат да измерят, колко е разстоянието от земята до слънцето, както това правят нашите учени, тамошните професори, заедно с учениците си тръгват от земята и в осем минути време са на слънцето. След други осем минути са вече на земята и казват, че разстоянието между земята и слънцето е точно еди-колко си километра, нито с един милиметър повече или по малко. Толкова точни са техните измервания! Ако искат да знаят, колко е разстоянието от земята до Сириуса, пак ще тръгне една експедиция от земята, с бързина по-голяма от първата и ще направят най-точни физически изчисления и ще се върнат. И тук изчисленията им ще бъдат точни, нито с един милиметър повече или по-малко.

Запитват се още, дали в някоя планета има разумни същества, или не. За да проверят, пак изпращат една експедиция, която скоро се връща назад и казва: ние видяхме и знаем. При сегашните

изследвания с телескопите, някои учени казват, че на Марс имало прокарани канали; други казват, че няма такива канали. Едни казват, че тия канали са направени от разумни същества, а други казват, че не са ги правили разумни същества. Всичко това е едно хубаво забавление. А сега, срещам някого и го питам: защо тази дама е турила тази синя панделка отзад на главата си? – Откъде да зная? Казвам: все трябва да има някаква подбудителна причина. Това или ще е някаква парижка мода, или ще е някакъв символ. Срещам някой господин, турил черна връзка, облякъл черни дрехи, питам: защо този господин е облякъл всичко черно? – Не зная. Казвам: навярно майка му, или баща му, единият от тях ще е умрял. Какво общо има смъртта на майка му, или на баща му с черния цвят? При смъртни случаи черния цвят е на мода; у някой народи пък, когато умре някой, носят бели дрехи. И туй е мода. Туй е външно, криво разбиране на живота. Ние мислим, че като се облечем с бели дрехи, може да станем добри; или като се облечем с черни дрехи, може да се отречем от живота. Не, това е криво схващане на живота.

Едни хора казват: трябва да се откажем от света! Други казват: трябва да влезем в света! Че кога си бил извън хората? Как ще се скриеш от тях? Ами че ти, самият човек, си едно множество от хора! В тебе има милиарди човечета, събрани на едно място и всички дигат шум. Те си имат народно събрание, и цар си имат, който им заповядва. Отгоре на всичко вие казвате: да се освободя от тези хора? Къде ще отидеш? Други казват: не, човек е един организъм. Какъв е този организъм? – Той се състои от множество клетки, които постоянно работят у човека. Да, и тези малки клетки, както виждате, разбират химия, разбират физика, разбират закона за размножение, разбират нещо от медицината, сами могат да се лекуват – от какви ли работи още не разбират. Когато се охлузи някъде кожата ви, тези малки, глупави клетки, както ги мислите вие, веднага могат да я заздравят отгоре, а разумният, учения човек, като си удари ръката, не знае, как да се лекува, ще търси разни билки. Удари ли ръката си,

разни лапи (Лапа (тур.) – каша, забъркана от трици, ленено семе и под. за налагане върху болно място; компрес) ще туря, праз лук, квас, с какво ли не ще я налага, но не се лекува отвън. Тия глупавите клетки, според вас, се лекуват отвътре. Те имат по-добри, по-солидни знания, отколкото умните, учените хора, които се лекуват отвън. Питам тогава: кой е по-умен?

На нас, съвременните хора, ни трябва малко повече смирение, да знаем, че не сме от много умните хора. Не сме и от много простите, но трябва да знаем, че малко знаем. По негативен начин всеки може да смята, но дойдем ли до положителната страна, до Истината, там хората не знаят да смятат. Кажи на някое дете да ти каже нещо, то така ще те сметне, такава голяма лъжа ще измисли, че ще се чудиш, от къде я взело. Но я му кажи да ти каже Истината, ще ти отговори: да говориш Истината, е невъзможно при сегашните условия на живота! Всички ще те считат смахнат човек. И при това заблуждение, което сега съществува, всички площадни философи казват, че Истината била горчива, а щом е горчива, не може да се казва, понеже ще огорчи устата ти. Следователно, не е позволено да се говори. Лъжата пък била сладичка, затова лъжете, колкото искате. Защо хората лъжат? Защото лъжата била сладка. Защо хората не казват Истината? Защото Истината била горчива. Не, лъжата именно е горчива, а Истината – сладка.

Разправяше ми един приятел един интересен случай за едного. Познавал той един беден човек, който често гладувал и един ден, понеже му се много дояло, отива в една гостилница и се помолва на гостилничаря да му даде от най-хубавите яденета и най-хубавото старо вино. Слагат му на масата, наяжда се хубаво, но дохожда време да плаща, няма нито пет пари в джоба си. Казва му гостилничарят: слушай, ти като си без пет пари в джоба, защо не яде само едно блюдо, яде ли се толкова нещо без пари? Той прибързва да излезе навън, но гостилничарят го настига с едно дърво и го набива хубаво. Стои вън замислен и си казва: добре е, когато се яде, но лошо е,

когато трябва да се плаща. Мислите ли, че има някой от вас, който да не е бит в гостилницата? Я ми покажете един умен човек в света, който да не е бит! Покажете ми едно дете, което майка му да не е била! Покажете ми един млад човек, който да не е направил поне един скандал в света! Ще ми кажете, че само простият, само бедният човек прави скандали. Ако някой беден, прост човек прави скандали, и да го бият разбирам, но аз мога да ви приведа множество факти, дето хора от най-високо положение са правили по-големи скандали от тия, които правят простите. И простият може да направи скандал, и високо стоящият може да направи скандал. Значи, не са външните условия на живота, които определят постъпките на хората. Нас искат да ни убедят, че външните условия на живота диктуват нещата. Това е една площадна философия, която в основата си не е вярна.

Някой казват, че външните условия ни заставят да постъпим тъй, или иначе. Например, казват, че условията са заставили орела да яде месо. Така е, но питам тогава: кой заставя гълъба да яде житни зрънца? Не живее ли и той при същите условия, при които живее и орелът? Как е възможно, като живеят при едни и същи условия, орелът да яде месо, а гълъбът – житни зрънца? Казвам: и у животните има известни убеждения за живота. Гълъбът има много по-високо понятие за живота от орела; той носи по-висока култура в себе си. Орелът е цар на птиците, но е глупав. Че е глупав, виждаме по това, че не са го взели за символ на Свети Дух в религията. Военните го взимат като символ на сила; русите също го взимат като символ на сила, но щом дойде до религиозните форми в религията, там взимат като символ гълъба. Щом искаме да изпратим някоя птица като делегат при Бога, не изпращаме орела, но гълъба. Господ казва: „Орелът нека ходи по земята, нека участва на бойните полета, но в моето царство такива месоядци не приемам.“ Казваме: условията на живота са такива. Ако един гълъб може да издържи при всички условия на живота, да се храни със зърнена храна, това показва, че в него има идея. Аз говоря за идеята на гълъба. Тогава, ние

съвременните религиозни хора, може ли да се убеждаваме едни други, да се оправдаваме, че условията на живота били такива? Казвам: братко, засрами се от гълъба! Един гълъб, с много по-бедни условия на живота от тебе, е съумял да води един по-чист и порядъчен живот от тебе, а ти създаден по образец и подобие Божие, правиш хиляди престъпления и създаваш хиляди страдания на другите. Де е твоят образ Божий? Казваш: аз имам вярвания. Да, имаш вярвания на орела, но не и вярванията на гълъба. Вярвания имат хората на всякъде.

Аз разделям хората, според техните вярвания, на орли и гълъби. Кажете ми сега, кои се размножават повече, орлите или гълъбите? Преди 15 години аз правих своите научни изследвания в шуменско и там, в околността, на една скала бяха се размножили толкова много орли, че селяните се чудеха, как да се отърват от тях. Най-после се сещат да натопят една мърша в някоя отрова и да я оставят за храна на орлите. Всички, които яли от нея, се отровили, но най-големият, най-силният от тях се търкалял дълго време по земята, докато най-после се спасил. Казвам: това са героите на съвременната наука. За този орел казват, че от тогава не са го виждали вече да ходи и да търси мърша из тази област. Виждали са го да ходи от едно място на друго, да си лови нещо живо за храна, но отвикнал се поне от това, да яде мърша. Така и за нас съвременните хора, трябва да ни дойдат много големи страдания, за да поумнеят главите ни, да се отвикнем да ядем мърша, като тия орли.

Тази храна, която употребяваме, не е Божествена. Тези условия на живота ние сами ги създадохме. Обаче ние, които вярваме, казваме, че човек е по-силен от условията на живота, понеже сегашните условия, при които се намира той, са създадени от него. Нима онзи човек, който съгражда къща и задлъжнява, не създава сам своите условия? Нима онзи пияница, когото майка му родила със здраво телосложение и отличен ум, след 10–20 години не изменя той сам своите условия, не покваря сам своя организъм? Всеки сам си

създава условията. Пияницата казва: е, такива са условията, трябва да пия. Не, не са такива условията, а ти сам ги създаде. Туй е едно площадно разбиране на живота, това е една площадна философия. Аз сега говоря на мъже и на жени, понеже тази ваша площадна философия може да ви покоси. В площадната философия на живота се крият всички онези отрови, които днес рушат обществото. С тази философия днес правят само опити и казват: трябва да се опитваме. Добре, трябва да се правят опити, но разумни, а тия разумни опити може да се правят само по метода на гълъба. Под думата „гълъб", аз разбирам културата на онова вътрешно безкористие. Месоядството е признак на голяма алчност. Аз съм правил ред наблюдения върху тревопасните, и върху месоядните животни и като ги сравнявам психологически, виждам, че месоядните животни са крайно жестоки. Един паяк даже, колкото и малък да е, и той е крайно жесток. Онази муха, която попадне в паяжината му, бръмчи, иска да се освободи, но той я убива, изсмуква, после изхвърля навън и казва: друга да дойде на нейното място! Паякът постъпва като някой касапин, който взима един вол, втори вол, забие ножа във врата им и ги заколва. Те мучат, той не обръща внимание. Казва дайте трети, четвърти и т.н. И най-после, за свое оправдание, казва: как тъй, нали обществото трябва да живее! Нима обществото на гълъба не трябва да живее?

И тъй, сегашните страдания в живота на всеки човек индивидуално се дължат на предшестващи причини от миналото. Понеже природата сама по себе си е разумна, тя държи отчет за всички наши постъпки. Най-важното и най-мъчното нещо в света е човек да създаде своя индивидуален живот. Създадеш ли разумен, индивидуален човек, тогава дома, обществото и човечеството много лесно може да се създадат. Съвременните хора искат да създадат, да реорганизират най-напред човечеството, после обществото, след това дома и най-после човека. Този път, обаче, не е правилен.

Ще ви приведа следното разяснение. Вземете най-видните музиканти, които са завършили своето музикално образование, добре

владеят това изкуство и образувайте от тях какъвто искате оркестър, ще видите, че в 10–15 минути или половин час, ще имате най-добрия оркестър, с най-хубави изпълнения. Достатъчно е капелмайсторът да дигне своята пръчица и всичко върви по мед и масло. Защо? Защото всеки от тях знае отлично своята партитура, всеки разбира своята наука. Я съберете пък хора, които не разбират нищо от музика и се опитайте да образувате от тях оркестър! И десет най-видни капелмайстори да дойдат да ги дирижират, ще видите, какво ще излезе. Само ще се дига шум, ще казват: чакайте, чакайте! – Но нищо няма да излезе. Вие също казвате: чакайте да видите, как ще излезе тази работа! Не, с чакане нищо не става. Щом кажеш „чакай“, подразбира, че не знаеш да свириш. Щом не знаеш да свириш, никакъв оркестър не става.

Ние искаме да разрешим един от великите въпроси, има ли живот, или няма. Ами че ти живееш, какво ще разрешаваш този въпрос? Е, бъдещ живот дали има? Какво разбирате под бъдещ живот? Под бъдещ живот подразбирам един по-разумен живот. Ти си една мравка и казваш: мога ли да живея в друга форма? – Можеш. В каква форма? – Можеш да живееш във формата на една пчела, на един гълъб. Възможно ли е? – Възможно е. Прекарам тази мравка под една, под друга форма – под формата на една пчела, или един гълъб. Тя почва постепенно да се разширява и хвръква. Ако ви кажа, че тази мравка е еди-коя си мравка от еди-кой си мравуняк, ще ми повярвате ли? Ще кажете: докажи, как тази мравка е станала гълъб! Как ще ви го докажа? Ако аз река да ви доказвам, че между гълъбът и змията има известна връзка, че те си приличат, че те са от един и същ род, само че змията е без крила и без крака, а гълъбът е с крила, с крака и с пера, ще ми повярвате ли? Ако смъкнете крилата, краката и перата на гълъба, той е цяла змия.

Онези, които изучават естествена история, могат да проверят тази истина. Това се отнася само до формата на нещата. Затова под „низше“ ние разбираме всичко това, което не съдържа елементи на

разумния живот. Като говоря за змията, аз разбирам нисшото, алчността. Змията като хване една жаба, цяла я глътне. Жабата плаче, моли ѝ се, но тя не иска да знае. Затова я наричат змия. Гълъбът като се приближи до някое житно зърно, самото зрънце му казва: братко, глътни ме! Всички зрънца се радват, защото в гълъба има една висша култура, в която те могат да се подигнат. Житните зрънца са разумни души, аз мога да се разговарям с тях. Ще кажете: и това го бива! Житните зрънца били разумни души! Щом у житните зрънца няма души, и у хората няма души. Аз мъчно мога да се съглася с вас, затова пък поддържам: ако у човека има душа, и у житното зрънце има душа. Аз още не съм видял, къде са душите в съвременните хора. Щом имат души, те трябва да обичат! Щом един човек убива своя ближен, де му е душата? Когато един нож се натъкне в тебе и те убие, плаче ли за тебе? Не, моята разумна ръка никога няма да влезе в тебе и да те убие, но ножът – може. И ако моята ръка е разумна, ако аз съм разумен човек, никога няма да причиня комуто и да е страдания, защото тия страдания ще бъдат едновременно и мои страдания. Ние, съвременните хора, мислим, че страданията и радостите са за сметка на тия, които страдат и се радват. Не е така, обаче.

Сега, за да обясня тази си мисъл, ще ви приведа един митологически разказ, или една митологическа приказка, която съществува в разни форми. Тя е от източен произход, създадена някъде в Египет, или в Индия. Като тази приказка има такива и в България. Интересното в нея е следното: някоя си царска дъщеря, много красива мома, била чрезмерно измъчвана от своята мащеха, затова била принудена да избяга от нея и да се крие в едно подземие на една планинска местност, дето останала да живее. Но и там младите момци не я оставили на спокойствие, тръгнали подире ѝ, да следят де се е скрила. Загрижили се тези момци, как да я извадят от там, затова взели един след друг да ѝ предлагат ръката си, да ѝ обещават хубави условия за живеене. Някои отишли при нея пеш, други с коне и като стигнали на мястото, дето била скрита, извикали я

по име. Тя се казвала Халикяз. Първият като стигнал на мястото, извикал: Халикяз, излез да видим твоята красота! Тя била много умна и още на първия от дошлите герои казала: да станеш на камък! Той станал до пояс на камък. Втори път извикал: Халикяз, излез да видя твоята красота! – На камък да станеш! Той се превърнал на камък до колене. Трети път извикал: Халикяз, излез да видя твоята красота! – На камък да станеш! Той цел се превърнал на камък. Така се превръщали на камъни един по един, всички млади момци, които идвали да ѝ предложат ръката си, докато цялата местност била покрита с камъни – все от тези велики герои – и тя останала да си живее спокойно в тази местност. Питам сега: какво искал да изрази този, който създал този митологически разказ, още недовършен напълно, с избягването на тази мома от дома ѝ, и затварянето ѝ в това подземие? Защо тя станала причина тези млади герои да тръгнат подире ѝ да я търсят? Този философ или баснописец в своя разказ е скрил една велика Истина, която само разумни хора могат да разберат. Всеки човек в света, който иска да съществува, трябва да разбира положението, което Христос изказва в стиха: „Къща, съградена на канара, на камък, не се разсипва; къща, съградена на пясък, се разсипва". Какво искала да каже тази красива мома на всеки млад момък, който идвал да я търси с думите „на камък да станеш"? Тя искала да му каже: ти можеш ли да съградиш своята къща на камък? Ако той разбираше тези нейни думи, щеше да им въздейства и нямаше да стане на камък. Но като не разбираше, той стана на камък.

И действително, в сегашната наука, по закона на внушението, краката на човека може да се превърнат в камък. Гръбначният стълб на всеки човек, днес може да стане толкова корав, че да носи на него желязо, без да се счупи. Чрез закона на внушението човек може да стане твърд като желязо. Онзи, който го е втвърдил, пак по закона на внушението, може да го направи толкова мек, че от най-малкото бутване да усеща страдания. Това са само прояви в съвременната

наука. Някои казват, че внушили някому да направи това, или онова нещо. Не, това са велики закони, които действат в нашия умствен свят, и ние трябва да знаем, как да съградим живота си разумно. Следователно, ако ти отхвърлиш от себе си онзи Божествен закон, онзи Божествен морал и приемеш, че всичко в света е глупаво, ти сам си внушаваш и един ден ще направиш от себе си един глупак. Ако кажеш, че всички хора са глупци, и ти ще станеш като тях. Помни, че ти трябва да мислиш за хората, че са благородни. Ти трябва да мислиш за човешките души, че са разумни, само че в проявата си като хора те вървят по един крив път, заблудили са се. И тъй, когато ти казваш, че всички хора са глупави, то подразбира, че само ти си умен човек, нали? Че ако Бог създаде всички тия хора, с които ние можем да се споразумеем, то как може да са глупави? Ако аз мога да се споразумея с вас, като ви говоря една Истина, то и всички вие помежду си можете да се споразумеете, може да се разберете. Ако ние можем да живеем индивидуално, ако можем да живеем един възвишен живот, ще можем да минем през всички изпитания, ще надделеем себе си, ще преодолеем над смъртта. Защото, ако човек не може да преодолее над смъртта, ако не може да я хване за гушата, това е робство.

Първата задача в живота ни е да хванем смъртта за гушата, да водим сражение с нея и да я победим. Как? Писанието казва, че Христос победил смъртта. Онзи, който не разбира закона, казва, че като дойде Христос на земята, смъртта и Него хвана. Да, но Писанието казва, че Бог Който живееше в Христа, Го възкреси, че Бог живее в него. Ние казваме: аз трябва да живея за себе си. Никой не може да живее за себе си. Да живея за себе си, значи да имам в себе си туй великото, Божественото, да съзнавам, че съм човек, че Бог живее в мене, да взимам участие в този творчески принцип и да се интересувам от всичко, което става не само по земята, но и по слънцето, и по целия свят, навсякъде изобщо. Някой казва: не ме интересуват другите. Какво те интересува тогава? – Да се оженя млад,

да намеря някоя богата мома, с парички, с хубава къща; после, да си родя няколко деца, да ги пратя в странство да свършат някоя наука и след това да ги назначи някъде чиновници. И след всичко това, той мисли, че е човек, създаден по образ и подобие Божие. Ами онази птица, която също като тебе живее под слънцето, не е ли свършила толкова работа, колкото и ти? Казвате: ами ние трябва да се грижим за себе си! Че кой не се грижи за себе си? Аз наблюдавам всяка сутрин у нас в двора птиците. Най-първо, като стане птичката сутрин, тя не се мие веднага като човека, но започва да си търси храната. След като се наяде, втората работа на птичката е да си направи тоалета. Започва да се чисти, да си глади перцата. Като си направи тоалета, третата работа е да си намери място за леговища. Като си намери и леговище, вече е доволна. И птиците правят такива разузнавателни експедиции, както и хората. Те изпращат 2–3 птици да обикалят, да видят, де има хубава вода, някой чист извор, де има хубаво грозде, хубави ябълки, круши и като разгледат цялата местност наоколо, отиват да съобщят на останалите. И те, като един рояк, всички заедно отиват в откритата местност. Казват: птиците не разбират нищо. Как да не разбират? – Много добре разбират. Ние, които сме създадени по образ и подобие Божие, мислим ли, че като родим 2–4 деца и ги отгледаме, сме изпълнили волята Божия? – Не. Първото нещо, което се казва в Писанието е: „Придобийте разумния принцип, а след това завладейте земята, плодете се и размножавайте се!“ Под тия думи, да завладеят земята, да се плодят и размножават, се подразбира проявлението на човека в неговото множество така, че във всички хора да вижда своето проявление. Един ден, като се събере човек в своя плод, да вижда, че плодът на всички хора е у него. След това, да вижда, че всички хора могат да се съберат в неговото тяло. И тъй, всички души могат да се събират в едно тяло. Както в моето тяло се събират милиарди същества, така и в света могат да живеят много хора заедно. Всички хора на земята могат да се съберат в един общ организъм. Този организъм наричат организмът на големия човек, на великия човек,

на космическия човек, наречен Адам Кадмон в когото нищо не умира, но всичко се изменя. Той взима грижата за всички същества, които съставляват неговия организъм.

Та сега, при тези условия, в които живеем, благото на един народ зависи от индивидите, които го съставляват. Във всеки индивид, във всяка душа трябва да има този мощен стремеж – да бъде разумна.

Писанието казва: „Той ще ви кръсти с Дух Свят и с огън". Кой ще ви кръсти? Йоан кръсти Христа с вода, но отпосле кръстиха Христа отгоре с Дух. Значи, не е един кръстникът, който кръщава. Онзи великият, Който създаде света, Той кръщава и казва: „Твоето име отсега нататък е следното". Той ти дава цялата програма на твоя живот, какво трябва да вършиш. Тъй, както ме слушате, вие казвате: а, животът е много строг. Не, велик е животът! Ами че ако ти знаеш да свириш хубаво, това не е ли живот? Ако ти знаеш да рисуваш хубаво, това не е ли живот? Ако ти знаеш да отглеждаш лозите и да ги използваш разумно, това не е ли живот? Да имаш лозе, градина и да ги отглеждаш добре, а не тъй както сега ги обработваш, за да ги използваш само, това не е ли живот? Да обработваш лозя, това е добре, но трябва да знаеш изкуството да правиш техните сокове сладки, а не да ги превръщаш във вино. Ако можехме да задържаме всички тия плодове отгоре на дървото, не щеше ли да бъде живота ни по-добър? И ако всички ние, мъже и жени се съберем в един дом, и прекараме живота си разумно, в любов, не щеше ли да бъде това нещо по-хубаво? А сега, хората се измъчват в домовете си, кой да бъде първият, кой да бъде господарят. Все ще има господар и слуга. Някой път, обаче, господарят става слуга, и слугата става господар – това зависи от условията.

Аз ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал, за онзи англичанин лорд. Един английски лорд пътува към Австралия с дъщеря си и с един от своите верни слуги. Във време на пътешествието става едно корабокрушение, и той, с дъщеря си и слугата си едва успяват да се спасят на един от островите на Велики

океан. Слугата имал в себе си една малка торбичка с няколко житни зрънца. Като излезли на този остров, рискували да измрат от глад, понеже нито лордът, нито дъщерята могли да работят. Само слугата знаел да работи, затова веднага разорал част от земята, посадил житните зрънца и в скоро време те дали своя плод. Цели десет години прекарали на този остров, през което време слугата заповядвал, той бил господарят, а лордът и дъщерята били слугите. След десет години се връщат в Англия, и тогава слугата станал пак слуга, а лордът станал господар. Такова било положението, което заемали те в света. Нима онази майка, която служи на своето дете, не е слугиня? Детето заплаче в 12 ч., в 1 ч. и казва на майката: стани? – И тя става. Едно малко дете в къщата заповядва и на майката, и на бащата, и на брата, и на сестрата – на всички, които са наоколо него. Защо? Голям ли е този господар? – Не е. Един ден детето става слуга, бащата става господар. Единственото разумно нещо е да имаме този Свети Дух в себе си, да имаме този разумен живот и да разберем, как трябва да поправим живота си. Ние очакваме за в бъдеще да дойде някой да ни спаси. Казваме: все трябва някой да спаси света. Преди 2,000 години дойде Христос да спаси света, но оттам насетне дойдоха и нещастията. Кои не дохождаха да спасят света, но спасиха ли го? В Индия дохождаха и Кришна и Буда но спасиха ли го? – Не го спасиха. Между мохамеданите дойде Мохамед. Спаси ли света? – Не го спаси. Ние казваме, че еди-кой си дошъл да спаси света. Не, спасението на света още не е дошло; за сега се приготовляват само условията за това спасение. Когато всички хора приемат великия Дух в себе си, тогава ще дойде спасението. И сега нас ни заблуждават, като казват, че тези, които са на земята, още не са спасени, а онези, които са в онзи свят, са спасени. Запитала овцата де са моите деца, де са моите агънца? Казали ѝ: те са на онзи свят, много добре са там. Излъгали я. Какъв ти онзи свят са видели? Те са в червата на някого натъпкани. Ние не вярваме на такива философи. Ние не искаме да ни направят на жамбон и да ни пратят в онзи свят. Онзи свят е тук. Аз бих искал да

видя спасението на хората в онзи свят. Ако спасението можеше да стане на онзи свят, великите учители нямаше да слизат на земята. Понеже те идват на земята, тук трябва да бъдем спасени. Ние искаме, дето живеем, там да бъдем спасени. Някои от вас ще кажат: моето верую, моите познания, моето положение в света не ми позволява да приема това нещо. Твоето верую? Че какво верую имаш ти? – Аз вярвам в един Бог. Много добре. – Аз вярвам, че Бог е в три лица. Първото лице на Бога е Любовта, проявена в живота; второто лице на Бога е Мъдростта, проявена в знанието; третото лице на Бога е Истината, проявена в свободата – на всички хора еднакво трябва да се даде свобода. Като казваш, че вярваш в един Бог, тури ли това троеличие на Бога в своя живот? Имаш ли живот, знание и свобода в действията си? Следователно, чрез твоя живот, чрез твоите знания ти никога не трябва да противодействаш на Божественото, а да бъдеш в хармония с него. Туй разбирам под вярване в Троеличния Бог.

Казва се в Писанието: „Ще ви кръстя с Дух свят“. Няма по-хубаво нещо в света от това, човек да възприеме този Божествен Дух. Когато човек дойде до това състояние, от душата му ще падне един голям товар, ще почувства голяма лекота. В ума му ще просветне голяма светлина. Представете си, че вие които ме слушате, казвате: дали това нещо е вярно, или не? Изпитвате ли лекота? Имате ли светлина в ума си? Нямате ли тези неща в себе си, каквито доказателства и да ви привеждам, все ще има у вас едно съмнение. Ако днес ви нахраня много добре, ще си кажете: да днес ни нахрани добре, утре може да ни натири. Утре пак ви нахраня. Ще се усъмните за следващия ден. Съмнението върви всякога в стъпките ни. Целият живот е пълен със съмнения. Вярваме ли ние в Бога, Който ни е дал живот? Вярването ни в живота ние обясняваме по разни начини. Казваме, че природата ни е дала живота, родителите са ни дали живота, а това, че Бог ни обича, че Бог ни е дал живота, че Бог ни е дал всички блага, отричаме. И всички криви тояги, всички криви заблуждения на площадните философи в света, отдаваме все на Бога. Една сестра казва: всичко е от

Бога! Добре, ако действително всичко е от Бога, тогава защо ме критикувате. Значи, каквото и да говоря аз, каквото и да върша, то е все от Бога. Ако мислите така защо ме критикувате? Казвате: ами защо се обхождаш така? Обходата ти не е Божествена. Значи, щом върша нещо по вашата воля, то е по Бога; щом върша нещо по моя воля, не е по Бога. Това не е философия. Щом казвате, че всичко е от Бога, тогава, каквото и да върша, и по ваша воля, и по моя воля, според вас, все трябва да е от Бога. Ако между твоята воля и моята воля има дисхармония, Бог е отвън; ако между твоята воля и моята воля има съгласие, Бог е отвътре. Той е третият между нас. Ако между твоята любов и моята любов се заражда една омраза, едно състезание, Бог е отвън; ако между твоята любов и моята любов става едно сливане, ако се образува едно цяло, Бог е отвътре. Ако между твоето знание и моето знание има една дисхармония, едно състезание и не можем да се разберем, ние сме на ляво от Бога, Бог е вън от нас; ако между твоето знание и моето знание има едно съгласие, Бог е отвътре. Следователно, във вътрешната хармония се явява Божественото. Когато Божественото се яви в човека, той става мощен силен. Аз следя това нещо. Ако някой от вас само за един момент би почувствал Божието присъствие, тъй както го разбирам аз, тъй както съм го изпитвал, то ако мръднете само пръста на ръката си в една разярена тълпа, която върши хиляди престъпления, всичко ще замлъкне, всичко ще утихне. Ако в този момент се намерите пред една 100,000-на армия, добре въоръжена с топове, пушки, и вие само помръднете пръста си, всичките топове ще млъкнат. Такова велико нещо е Божественото, което работи в света! Не мислете, че Бог, Който се проявява в света, е нещо слабо. Не, Бог вижда, разбира нашите глупави разсъждения, нашата площадна философия и само се поусмихва, т.е. ще ме извините, че употребявам този израз за Бога. Това е само един символичен израз. Бог не се усмихва, в Него има нещо велико! Той като вижда, че някой се мисли за голям философ, изпъчил се, едва ли може да дигне на гърба си 100 кг., казва: ако на

гърба на това дете бих турил цялата земя, какво ли би станало с него? Когато някой каже, че е герой, аз считам, че трябва да е в състояние да носи цялата земя. Герой, който може да носи цялата земя на гърба си, аз считам, че е герой от трета степен. Този пък, който може да носи на гърба си цялата земя, слънцето и всичките му спътници, считам герой от втора степен. Този, който може да носи на гърба си цялата земя с десет слънца и спътниците им, той е герой от първа степен. Питам: ако сте герой в България от първа степен, можете ли да носите земята с десет слънца и спътниците им на гърба си? – Не мога. Тогава ти не можеш да разрешиш най-важните въпроси в живота. Аз който мога да нося земята на гърба си, казвам на българите: слушайте вие може ли да се примирите? Кой си ти? Тебе ли ще слушаме? Щом не ме слушате, ще разтърся земята. След като я разтърся 4–5 пъти, след като унищожа тия ваши пушки, топове, пак ще ви питам: ще ме слушате ли? – Ще слушаме. Как няма да слушате? Ще слушате, и оттатък ще минете. Ще кажа: слушайте новото учение! От сега нататък не се позволява на хората да се бият. Защо? – Ще разтърся земята. Така бих постъпил, ако бях един от третостепенните герои. Казвате: къде са тези герои? Ще дойде един от тези герои, които могат да носят земята на гърба си. Този герой ще оправи света. Този герой се приготовлява сега, и всички ясновидци виждат, че турят земята на гърба му. Вие ще видите този герой и ще знаете името му. Като дойде този герой, ще кажа на хората: Господ ми каза от сега нататък да живеете в мир и съгласие. „Да живеете в мир и съгласие“. – Това е учението на великите Учители от памтивека и до сега. Като се разтърси земята, всичко ще разберете. Това нещо ще бъде, и всички ще го видите. Като го видите, всички ще поумнеете. От сърцето ви ще изчезне старата култура на орела; всички ще станете гълъби и с крилете си ще се дигнете из въздуха. Ако сте змии, всички ще бъдете смазани на каша в дупките си; ако пък сте гълъби, ще хвръкнете и Господ ще каже: ето моите умни деца! Затуй ви казвам сега, че на всички ви трябва да израстнат крилца.

Той ще ви кръсти с Дух свят, с туй разумното великото. Ние трябва да вярваме в това! Първото нещо в света е човек да разбере и да опита Любовта. С Любовта трябва да направим един велик опит, но не трябва да се боите и да казвате: какво ще бъде положението на България? Какво ще бъде с човечеството? – Какво ще бъде положението на обществото? – Какво ще бъде положението на България, какво ще бъде положението на вашия дом, това са второстепенни въпроси. Важното е, какво ще бъде с нашата душа. Това е великият въпрос, който трябва да разрешим не само за себе си, но и за всички други души. Въпросите за човечеството, за България, за обществото, за дома ни, това са въпроси, които от хиляди години се разрешават и които не са разрешени и до сега. Щом, обаче, разрешите въпроса за вашата душа, тогава ще раздават на всички ви съответните партитури и всеки ще влезе в оркестъра и ще започне направо да свири – ще знае своята част. Затова днес се проповядва на хората разумния живот.

„Той ще ви кръсти с Дух Свят и с огън." Огънят е едно велико благословение, едно пречистване. Всички трябва да се подигнем! В какво? – В Любовта. Всички трябва да просветнем! В какво? – В Мъдростта. Всички трябва да се разширим! В какво? – В Истината. Няма ли да бъде хубаво, като се срещнем да се познаем? Вие казвате, например, че ме познавате. Но ако ме срещнете след 20 години, и аз съм хвърлил брадата си, изглеждам 25 годишен, вие дори няма да подозирате, че това съм аз. Ще кажете: дали е той, или не? Вие казвате сега, че се познаваме. Не, не се познаваме. Нашите костюми постоянно се менят, понеже сме на сцената, а това го изисква тази пиеса на живота. И тия, които са публика, по същия начин, са различно костюмирани и често менят костюмите си. Нашите костюми съответстват на това, което е написано върху тях. Един ден, когато излезем вън от театъра, дето нещата не са написани, ние ще се явим в истинската си форма, която не се мени. Тогава ще се яви Божественото. И тъй, човешкото трябва да се снеме, да се види онова

великото, Божественото. Виждаш някой човек навъсен, сърдит, недоволен е от нещо. Някому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; някому очите се изкривили; някому ушите разхвърлени на една, или на друга страна. И след всичкото това казват: красив човек е този! Не, ушите трябва да бъдат на мястото си – Мъдрост трябва да има у човека. Носът трябва да бъде прав, на мястото си да е – трябва да мирише човек само хубавите работи. Човек не трябва да прилича на орела. Защо ноктите на краката в орела са закривени? Защо яде мърша. Той хем с краката си, хем с клюна си я разкъсва. Като забие клюна и ноктите си, нищо не остава от жертвата. Не, прав нос ще имаш. Какъв е клюнът на гълъба, завъртян ли е? – Прав клюн, прав нос трябва да имаш, а не завъртян надолу. Закривеният надолу клюн или нос означава песимизъм. Очите ви, които изразяват Истината, трябва да бъдат отворени, всеки да познае, че сте човек на когото може да се разчита. Като срещнеш човека, да знаеш, че той ти е брат. Всеки за себе си трябва да каже: харесвам очите си, харесвам носа си, защото съм Божествен. Всеки сам себе си трябва да харесва. А сега вие се погледнете и казвате: не се харесвам. Не, ти ще измениш условията на живота си, ще бъдеш доблестен поне като гълъба. През хилядите години, през които е минал той, и при добрите, и при лошите условия на живота си, не е ял месо. Колкото пъти и да са го учили да яде месо, той все казвал: не, аз имам убеждения! Така и ние трябва да казваме: аз имам убеждения, служа на Бога на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Правдата, на Добродетелта, не искам да ям месо. Ще бъда гълъб, няма да върша престъпления. Ама ще ви колят хората! Нима не колят орлите? Ама вълк трябва да бъдеш! Нима вълците не ги убиват? Нима вълците не умират? Ама мечка трябва да бъдеш! Нима мечките не умират? Ама силен като лъв трябва да бъдеш! Нима лъвът не умира? Оставете тази площадна философия! Ако трябва да бъдеш лъв, бъди, но лъв на Любовта, лъв на Мъдростта, лъв на Истината, лъв на Правдата, лъв на

Добродетелта. Такива велики лъвове трябва да има! Такива лъвове трябва да бъдете всички!

И ако трябва да бъдете орли, бъдете орли на Любовта, орли на Мъдростта, орли на Истината, орли на Правдата, орли на Добродетелта. Това значи да се кръстите от Дух Свети, да се кръстите в Истината. Такива лъвове аз бих желал да бъдете! Не от онези лъвове, които прескачат в кошарите вътре! Не от онези орли, които слизат от небесните височини в някой двор, да сграбчат някоя кокошка, някое пиле или някоя дребна домашна птица. Не, не, идейни орли трябва да бъдете – орли на високата мисъл в света! Да имате широкия простор на орела, царят на птиците, но в този цар да има доблест! Има такива орли в света.

„Ще ви кръсти с Дух Святи."

Сега, мнозина от вас ще се кръстите. Някои от вас сте кръстени, но вие още не знаете. Така и детето, колко време след като го кръстят, си знае името? Детето го кръщават на първия, втория или на третия месец, но едва след 2–3 години си знае името.

Та вашият кръстник трябва да дойде, да ви каже какво ви е името. След като ви кръсти, трябва да знаете, каква е Божествената програма и да живеете според нея, да живеете според живота на гълъба, според Духът Святи. Тогава ще минете в нова фаза, ще бъдете хора, създадени по образ и подобие Божие и Господ ще каже: „И видя Господ, че всичко, което е направил този човек е добро, защото е положил Неговия закон, законът на Любовта".

Беседа, държана от Учителя на 12 април 1925 год. в гр. София.

ИСТИННАТА ЛОЗА

Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът. (Иоан 15:1)

В природата има три състояния, които засягат отблизо органическия живот. Под думата „органическо“ всякога разбирам съзнателното, защото само съзнателното е органическо. Под думата „съзнание“ в широк смисъл, ние разбираме онова вътрешно единение, което съществува между частите на едно живо цяло. Следователно, в това отношение има два велики закона, които определят Битието. Аз ги наричам: закон на цялото и закон на частите; закон на Безграничното и закон на граничното. Благото в света се определя от първия закон, законът на цялото. Ние наричаме това цяло „закон на Бога, закон на Любовта“. Безграничното е първото проявление, Любовта, която се проявява и която всякога носи със себе си благо. Благото пък, това е вечната хармония, която включва всички души. Следователно, този закон представлява пълнота на духовния живот, и всяко зло е изключено от него.

Вторият закон е законът на частите, законът на душите, законът на индивидите в света. От втория закон, от закона на ограниченото се ражда злото. Как се е родило злото в света? Законът на цялото включва частите, но същевременно всяка част има закон за себе си. Когато частта иска да наложи на цялото своя закон, тогава се ражда греха в света. Когато един човек иска да накара Бога да мисли като него, това е престъпление. Този човек седи и си мисли за Господа: Защо Господ не мисли като мене? Сляп ли е, не вижда ли, че аз страдам? Защо не ми влезе в положението, жена, деца имам? Това са ред разсъждения, чрез които хората искат да накарат Господа да мисли като тях, да ходи по техните щения, по техните своеволия. Такива и ред други глупости са минавали и минават в умовете на

хората от хиляди, хиляди години и до сега. Всички тия глупости съществуват още от панти-века, още от рождението на Адам и Ева, в мозъците на хората и родиха всички грехове и престъпления, които и до днес съществуват. Човек се заблуждава като мисли, че неговият закон е и Божи закон. Не е така. Когато дойдат страданията, те показват, че човека не е в съгласие с първия закон, с закона на цялото. Някой пита:Защо страдам? Защото не си в съгласие с първия закон, с Божия закон. Защо се радвам? Защото си в съгласие с Божия закон. Защо изгубих радостта си? Защото не си в съгласие с Божия закон. Защо придобих радостта си? Защото си в съгласие с Божия закон. Това е определението на тия два закона, които ще имате пред вид.

Сега, ще се повърнем към трите състояния на човека в разбирането на тия два закона от него. Първото състояние, това са чувствата, или материалния свят. Аз наричам хората на чувствата волевите хора в света, които се занимават с близките неща, както мравките се занимават с прашинките, да ги пренасят от едно място на друго. Виждате някъде един земеделец, който прехвърля пръстта с ралото от едно място на друго. Той е един волев човек. Виждате един млад цигулар, който цял ден свири със своята цигулка. Той е един волев човек. Той свири: дрън, дрън. Виждате една млада мома, която свири на пияното: дрън, дрън. Някой взел тъпана, дрънка на него. Вие вземете четката, мажете стаите с нея. Жената в къщи вземе тигана, нареже в него лук и го пържи на огъня. Това са все волеви хора, които работят, правят нещо с ръцете си. Онзи писател, който е седнал да пише с перото си, той е волев човек. И той бърка кашата. Пише, пише, малко разтърси перото си, после пак го потопи и продължава отново да пише. Така прави и жената, която готви в къщи. Тури малко сол, но после опитва и вижда, че е пресолила яденето. Тури му малко водица. После пак сол и т.н. Онзи, който пише, казва: Аз съм писател! Жената, която готви, казва: Добре, аз пък съм готвачка! Каква разлика има между един писател и една готвачка? Писателят казва: Ама моето е идейно! Готвачката отговаря: Ако моето идейно не дойде,

твоето идейно не може да се прояви. Ако моето идейно не се прояви в тигана, може ли да се прояви твоето идейно чрез перото. Следователно, първо ще се прояви идейното на тигана, а после ще се прояви идейното на перото. Онзи пък, който меси хляба, казва: Аз съм на първо място. Може ли да се прояви идейното на перото, може ли да се прояви идейното на тигана, докато не се прояви моето идейно на хляба? Хлябът казва: Онзи, който ме слуша, и тиганът му върви, и перото му върви, и всичко има.

Сега, вие ще се запитате: Що от това, ако знаем всичко туй? Що от това! Там именно се раждат всичките нещастия, като мислите, че всичкият ви живот седи само в това, да стоите пред тигана и да бъркате в него. Това е разбиране само на 1/9 от живота. Представете си, че вие сте най-добрия готвач. След като сте готвили, готвили и сте се научили да готвите хубаво, какво сте придобили? Представете си, че утре вашето състояние се измени, минете от една форма в друга, понеже човек не седи на едно положение, тогава вашето изкуство, готвачество, няма да струва нито пет пари. Ами че колко струва онова усилие на гъсеницата да направи своите челюсти, след като е преминала в пеперуда? Значи, има друго нещо важно. Следователно, волевият закон е закон на материята, аз го наричам „почвените условия на живота“. Това е животът на човека, който проучва материята, какви елементи има тя в състава си. Това са условия, за да се прояви човекът. Почвата е необходима за корените на вашия живот. Ние няма да кажем, че тигани не ни трябват, че хляб не ни трябва, но тези неща трябва да дойдат последователно. Всички тия форми, които сега съществуват в живота, човек е заимствал от природата, понеже и самата природа готви. Не мислете, че природата няма тигани. Отлични тигани има тя! Ако отидете един ден да видите всичките нейни съсъди, с които тя готви, ще видите, че те са отлично направени, само че не са калайдисани, както съдовете, в които ние готвим. И после, нейните тигани са тъй чисти, че никога не става нужда да се измиват в такива умивалници в каквито мием нашите.

Идеално измиване има в природата, но не такова, като нашето. В тиганите на природата няма никакви нечистотии. После, природата си приготовлява по особен начин един плод, една ябълка, круша или една череша. След това тя си приготовлява и други плодове, такива именно, които се развиват в земята: картофи, моркови, и ред други. Всички тия приготовления са необходими. В природата има един вътрешен план. Този план обема целия органически живот, понеже в целокупността на целия органически живот може да се прояви Божественото съзнание. Божественото съзнание не може да се прояви в един пръст; Божественото съзнание не може да се прояви в едно око; Божественото съзнание не може да се прояви в един нос; Божественото съзнание не може да се прояви в една клетка. Божественото съзнание може да се прояви в целокупността на човешкия организъм. Целокупността на човешкия организъм пък е символ на общия Божествен организъм. Следователно, всеки учен човек, всеки духовен човек трябва да разглежда нещата общо и всестранно. Той не трябва да се отделя – да мисли, че е най-важния човек. Той трябва да каже: Аз съм тъй важен, както са важни и всички други. Защо е така? Защото всичките части на Божественото са еднакво важни.

Сега, за да поясня тази си мисъл, ще приведа една малка аналогия, от която да схванете съотношенията, които съществуват между всички неща. Тези съотношения са следните: Ако една голяма река се влее в великия Тихи океан, какво ще му предаде? Тя все ще му предаде нещо, но няма да го направи много по-дълбок; тя няма да го направи плавателен; тя няма да го направи по-красив, но все ще го измени в нещо. При всяко вливане на тази река в океана, той ще тежи повече. Да кажем, че той има известно количество милиона тежест, сега ще тежи с няколко килограма повече. Следователно, тази река е предала нещо на океана в тежест, в обем, направила е някакво вътрешно изменение в него. Може ли тази река да каже на океана така: Слушай ти трябва да знаеш, че ако аз не се вливам в тебе, ще

пресъхнеш. Ако не ме слушаш, ако не ходиш по моите закони, след време ще пресъхнеш. Вярно ли е това твърдение на реката? – Не е вярно. Този океан няма да пресъхне. Има, наистина известни отношения между океана и реката, но въпросът не седи тъй, както го представя реката. От океана излизат известни течения, тъй че по-скоро океанът може да каже на реката: Ако аз не ти пращам от моите течения, ти по-скоро ще пресъхнеш. Тогава, може ли да намерите, какво математическо съотношение има между океана и реката? Според законите на природата, в колко милиона години може да пресъхне Великия или Тихия океан, и в колко години може да пресъхне една река, голяма като Амазонка в Америка? Значи, нашият живот представлява малки рекички, които се вливат в Божествения живот (първото положение). Ако нашият живот се влее в Божествения живот, какво му предаваме ние? Бог придобива ли нещо от нас? Не, вливането на реките в големия океан означава опресняване водата на тия реки. Затова тия реки се вливат в океаните и после чрез изпаряване отново се връщат на сушата. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен вливане на малките реки във Великия океан на живота, за да се опреснят и после пак да се върнат на земята. Това опресняване става чрез корените на живота.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза“. Туй е реалното, видимото, осезаемото. С какви качества се отличава лозата? – В лозата има две важни качества: в нея има известна гъвкавост, а от друга страна тя може да се увива – и на високо да се качва, и по ниско да ходи. Тия две положения се срещат в нея. При каквито условия и да поставят лозата, и при най-богатите условия, и при най-бедните условия, тя е готова да ги използва. В това отношение лозата има две естества. Туй нейно естество, което е включено в по-гъстата материя, подобно ли е на това ѝ естество, което е в по-рядката материя? То значи: Вътрешното състояние на лозата в почвата долу, в корените ѝ, такова ли е, каквото е състоянието на проявената лоза? Корените никога не могат да дадат плод. Следователно, хората, които са

пуснали своите корени в живота, аз наричам волеви хора, хора на чувствата. Когато някой пита: Защо трябва да страдам? Защо ми са чувствата? – Аз му отговарям: Ако нямаш тия корени, нямаше да имаш възможност да живееш! Чувствата, това са корените на твоя живот – ще ги пуснеш долу, за да извлечеш сокове за по-висшия живот. Като правя тази аналогия, че човек трябва да мяза на лозата, трябва да има нейните качества, да се увива и да се качва нагоре, да слиза надолу, искам да ви обърна внимание, да видите, как расте тя, как се качва по дърветата. Тя чака ли да ѝ помага някой. Не, не чака да ѝ помага никой. Тя като расте, пуща малки жилици, с които се обвива около близките предмети. Значи, в нея има известна интелигентност, не чака никой да ѝ услужва, а сама си помага. Христос прави една аналогия между тази лоза на земята и човека, като казва: Всяка добра лоза, която дава хубав, доброкачествен плод, господарят ѝ я обрязва, и тези пръчки, които не са плодни ги отрязва и хвърля настрана, за да могат соковете от тях да минат към плодните пръчки и да ги засилят. Много хора умират по единствената причина, че са безплодни. Следователно, техните сокове в дадена епоха трябва да преминат в други, плодни хора и да ги засилят. Тъй че този закон за лозата е общ и за човека. Соковете от почвата трябва да минат от лошите в добрите пръчки. Ето защо човек умира. Много лоши хора трябва да станат жертва за добрите хора. В края на краищата, на земята ще останат само добрите хора. Такъв е законът и тъй ще бъде.

И сега, цялата съвременна наука ни показва, че всички онези вредни месоядни, грамадни, ужасни животни на миналите епохи постепенно са изчезнали и от тях са останали най-благородните, най-меките същества. И между хората ще бъде същия закон. И между верующите ще бъде същия закон. Онези хора, които са искали с меч да се налагат на другите, да ги подчинят на себе си, няма да останат. Те постъпват като турците, които казват: „Който не се подчини на Аллаха, долу главата!“. Така и Мойсей е налагал своето учение. Той казвал: „Който не се подчини на Бога, долу главата! Да се изколят

всички мъже, за да не развращават, а да се остави само добитъкът, само красивите жени и красивите моми, които могат да раждат“. И сега, мнозина, които четат Стария Завет, казват: така казал Господ чрез Мойсей! Много добре, но когато аз изпратя един свой слуга да изтегли 1 000 златни лева от банката в мое име, а той изтегли 100 000 лева, тогава къде е Истината? Бог ли е казал така? Тъй че, когато Бог каза на Мойсей да каже на евреите да изгонят злото от себе си и да отидат в Ханаанската земя, Той не разбра Божия закон.

Да се повърнем към второто положение, където имаме тъй наречения „образния човек“, словесния или разумния човек, човекът, който мисли. Човек за да говори, за да може да изкаже едно разумно слово, трябва да мисли, затова разумният живот на хората се изказва чрез устата. Той се изказва още и чрез лицето. Образите всякога са носители на речта. Където има образ, има и реч: където няма образ, няма и реч. Някои ще възразят на това. Но вижте онзи момък, който, като срещне някоя красива мома, започва да пише, образите в него започват да текат. Поезия се ражда! Я покажете на този момък един умрял кон, който се разлага, в когото няма никаква красива форма, вижте, ще пише ли той? Не. Той ще затикне носа си, ще се отдалечи и ще каже: Нищо не мога да пиша! Следователно, образите са съзнателно нещо. Образите аз наричам разумния живот, който трябва да се прояви чрез нашата реч, чрез нашата уста. Образите, това са животът на пръчките, образният живот, който постепенно израства. Те се обрязват и дават плод. Че наистина образният живот е животът на пръчките се вижда по това, че само след като кажеш една сладка дума на човека той дава плод. Направете едно добро комуто и да е, кажете му една сладка дума, и този човек ще ви нагости добре, ще ви приеме дома си – плод има вече.

И тъй, образният език е необходим. Човек трябва да се стреми към него. Като казвам, че човек трябва да говори образно, подразбирам, че трябва да говори разумно. Не трябва да се подчинявате на онези горчиви чувства, които се пораждат във вашия

живот. Те са корените на живота ви. Някой път вие сте неразположени, гневни. Гневът е сила, която принадлежи към корените. Какво трябва да правите с него? Като корени, вие трябва да го пращате надолу, а вие го пращате нагоре и с това се подпушвате. Вие като пращате гнева нагоре, в една по-рядка среда, там става експлозия, избухване. Някой казва: Защо трябва да се гневи? – Не питай защо е дошъл гнева, но не го пускай нагоре. Гневът е сила, която трябва да се пусне надолу. Той казва: Аз съм един слуга, изпратен съм и вие ще ми покажете, на къде трябва да вървя. От чисто психологическо гледище, всяко гневно състояние показва, че в живота на човека има известни препятствия. Всяко движение, което се спира, създава топлина. Същото нещо е и у човека. Ако в него има едно силно движение и някой го спре, образува се топлина, която се изявява в гняв. Гневът е една неестествена топлина, която се развива в човека. И тогава ние питаме: Какво трябва да правим? – Праволинейните движения трябва да се превърнат в криволинейни. Следователно, в човека има три кръга. Във волевия човек всички движения трябва да отиват към центъра на земята. Всички тези материи, всички тези сили трябва да се пращат надолу в нашето естество. Във втория закон, който включва Любовта, образния език, разумното в човека, всички тия сили трябва да се пращат към клонищата, към сърцето на човека.

От това гледище, като казва Христос, че аз съм истинната лоза, какво подразбирате вие? Под думите „аз съм истинната лоза“, Христос подразбира: в мене е истинският живот. Всеки човек, който иска да живее един щастлив, разумен живот, трябва да познава тия закони. Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и ако не пребъдете върху тази лоза, нямате живот в себе си“. То значи: Ако не възприемете този живот, нищо не можете да направите.

Сега, дали вие познавате Христа, или не, това е безразлично, вие еднакво трябва да се подчинявате на тия закони. Защо? Допуснете, че аз съм сляп. Щом е така, необходима ли ми е светлината и топлината

на слънцето? За мен слънчевата топлина и светлина е тъй необходима, както и за този, който вижда. Тази светлина не е нужна само за очите, тя е необходима и за целия човек. Ето защо, и онези хора, които нищо не знаят за Христа, както и тези, които познават Христа, еднакво трябва да се подчиняват на Неговите закони. Аз не взимам думата „Христос“ в този смисъл, както хората Го разбират, но като един велик вътрешен принцип, който прониква цялото Битие. В този случай, ние чувстваме че има интелигентност, която работи вътре в нас. Някой път искаш да те обича някой, да ти каже някоя хубава, насърчителна дума. Това е много естествено. Ти търсиш Божествения лъч да те озари. Някой казва: Аз не искам да зная за хората. Това е човешкото щестлавие. Ами за какво искаш да знаеш? Някой казва: Да напуснем света! Да напуснете света, това не значи, че трябва да напуснете хората. Под думата „свят“, Писанието разбира онези преходни форми, които ни заблуждават, които хората са създали в света, но на които животът е кратковременен.

Допуснете следното изяснение. Влизате в една кръчма, и кръчмарят ви дава една чаша ракия. Той ви казва: „Вземете тази чаша ракия, тя ще ви даде сила, тя ще ви направи човек.“ Вие я изпивате, приятно ви е. След това вземете втора, трета, четвърта, пета чашка и започвате неговото учение. След няколко години вашият организъм съвсем се разнебити. Кръчмарят не ви е казал Истината. Ракията не е храна, тя е човешко изобретение. Следователно, има много идеи като ракията, които са опивателни. Туй, което преспива човешките души; туй, което преспива човешките умове; туй, което преспива човешката воля, да не върши волята Божия и да не може да възприема възвишеното и благородното в живота, това е онзи кръчмар с чашката. Всеки един от вас има по един вътрешен кръчмар, който е опасен във всяко отношение. И всеки един от вас може да опита този кръчмар. Кажете си, че искате да направите едно добро дело, че искате да услужите някому, ще видите, какво ще ви каже този кръчмар. Той ще ви каже: Много хубаво мислиш да направиш, но

чакай малко, ела днес да устроим едно богато угощение за това, което мислиш да вършиш, че след това ще го направиш. Ти направиш едно такова угощение и започваш после да разсъждаваш, като онзи циганин, който носил в града една кошница с яйца за продан. Както си вървял из пътя, пресмятал си, колко яйца имал, по колко ще ги продаде, колко ще спечели от тях. Като видял, че много ще спечели, зарадвал се, подскочил, изтървал кошницата с яйцата, счупил всички и останал и без тях. До като се надявал, че ще стане много богат човек, той останал без всякаква стотинка. Така и ние, по този начин, унищожаваме Божественото, възвишеното в нас. Само с една дума човек може да унищожи Божественото в себе си. Понякой път той се възгордее и каже някому: Ти знаеш ли кой съм аз? Не е грях, ако кажеш „ти знаеш ли кой съм аз", но моралът седи в следното. Излиза един богат търговец с коня си на разходка в гората. Напълва дисагите си с злато и скъпоценности, пред него минава с каруцата си един беден, хилав човек. Богатия като го вижда, казва му: Ти знаеш ли кой съм аз? Как смееш да минаваш през пътя ми с своята каруца? Знаеш ли, че може да ме нападне някой и да ми вземе дисагите с парите? Слиза от коня си и го набива добре. Още един път, като видиш юнак като мене, да не му се изпречваш на пътя. Бедният човек му отговорил: Господ здраве да ти дава! Търговецът продължава нагоре в планината пътя си, но изкача насреща му един разбойник, който чул за дисагите със злато, посочва насреща му парабел и казва: Дай сам скоро дисагите със златото, събуй обущата си, дай всичко, което носиш със себе си, защото иначе, виждаш ли този парабел, няма да ми избегнеш! Обира го напълно и след това го пита: Какво мислиш за мене? – Нехранимайко си, вагабонтин си, обра ме, какво ще нося на децата си, на жена си? Той го сваля на земята и го налага добре. След това пак го пита, ами сега какво мислиш за мене? – Много добър, отличен човек си, братко! Вземи си сега дисагите и си върви, но ще знаеш, друг път, като срещаш такива бедни хора по пътя си, да не ги биеш! Туй е, което върши великото в света.

Има една Божествена Правда в света, която е много точна, и според която, всяко насилие, което извършим в света, ще ни се върне отгоре. Тогава аз питам: Как трябваше да схване тази работа този богат търговец? – Той като настигна бедния човек по пътя си, трябваше да му каже: Чакай братко, аз от дълго време те търся. Тези пари, тези скъпоценности в дисагите ми, този хляб в торбата ми е за тебе: тебе търся аз. Заповядай, седни да си поприказваме малко и да си похапнем! Няма защо да чакам да ме снемат от коня и да ме налагат на земята, законът е такъв. Богатият човек трябва да каже: Братко, вземи всичко, каквото имам. Аз искам от сега нататък да ми бъде леко на душата. До сега, като имах, постоянно треперех за живота си, а от сега нататък искам да бъда свободен. Ти ще вземеш моите грижи. При такава една постъпка, богатият не може да бъде бит от никого. Ние сме бити в света. Защо сме бити? Защото не изпълняваме волята Божия, Божия закон.

Третото състояние е символическото. То се отнася до висшия, чисто разумния живот на човека. То е състоянието на символическия език, в който грехът е почти изключен. Например образът на една жена може да ви съблазни; образът на един мъж може да ви съблазни; много образи може да ви съблазнят, но един геометрически триъгълник, един геометрически квадрат, един геометрически петоъгълник не могат да ви съблазнят. Един геометрически кръг може ли да ви съблазни? – Не може. Една символическа единица, с която математиците смятат, не може да ви съблазни, защото в нея, както и във всички геометрически форми се излива чистата мисъл.

Следователно, когато човек дойде до третото състояние, когато иска да се избави от света, от неговото влияние, той трябва да почне да изучава символическия език на природата. То е чистото, възвишеното, Божественото. Или, казано на друг език, човек ще влезе в онази Божествена светлина, която ще озари душата му. Тогава отношенията, които съществуват между хората, ще бъдат ясни. Важното положение, което съществува в света, при условията на

сегашното ни развитие е това, дето Христос казва: „Аз съм истинната лоза“. Ние не успяваме всякога в живота си, защото избираме методи, които не съответстват на нашето сегашно развитие.

Сега ще ви приведа една аналогия, един разказ. Някой си древен съдия, наречен Хари Хамзибенами, осъжда двама учени, дворцови хора, престъпници, на смъртно наказание. Но понеже в тази държава не съществувало смъртно наказание, той ги осъжда на следното до живот наказание: да се движат тия двама души заедно в своя живот, без да се спират някъде, защото според тамошните закони не могло да се затварят хората в затвори. На единия престъпник било определено да носи на гърба си 100 кг жито без да го сваля, на другия било определено да носи на главата си една въшка, без да я сваля. Повикват двамата престъпници и им прочитат присъдата, като ги оставят свободни, всеки да си избере, което иска от двете наказания. По-ученият, по-умният си избира по-лекото наказание, а именно, да носи на главата си въшката, без да я свали до края на живота си. За втория вече нямало избор. За него останало да носи житото на гърба си, което наказание му се видяло доста тежко. Първият, който избрал въшката, като по-леко наказание, се присмял на втория. Тръгнали да вървят заедно, такова било наказанието им. Този, който носил чувала, постоянно се молил на Бога. Господи, аз съзнавам, че направих едно престъпление, но моля ти се, покажи ми един начин, как да си облекча положението, много е тежък чувалът с 100 кг жито на гърба ми! В присъдата, обаче имало едно облекчение, в този смисъл: те ще могат да се освободят един ден от наказанието си, ако се явят хора, които да поискат техния товар. По никакъв друг начин не могат да се освободят от товара си.

Той все продължавал да се моли на Господа, да го освободи от товара му. Молил се на Бога, казвал: Господи, помогни ми, обещавам да ти служа от всичкото си сърце! Не се минава много време, Господ изпраща един човек, който го запитва: Какво носиш в този чувал? – Жито. Дай ми тогава от твоето жито един килограм да го посея. Той

бръква в чувала си и му дава един килограм. Поотдъхва си малко и благодари на Господа. Този човек се обръща към другия пътник и го запитва: Ами ти какво носиш? – Въшка. А, не ми трябва въшка. Вървят по-нататък, и дето минат, все ще се спре някой човек да ги запита какво носят. И когато чуят, че първият носи чувал с жито, поискват от него по един килограм. Като запитват втория какво носи и чуят, че носи въшка, отсраняват се с думите: Не ни трябват въшки! Така продължавали те да вървят 2–3 години и в това време, от житото на първия останали само 30 кг, а въшките на главата на втория се увеличавали от ден на ден все повече и повече, и в което село и да влизали, никъде не го приемали. От житото, обаче, всеки се силил да си вземе по малко, така че товарът на този човек всеки ден олеквал. А за другия казвали: Въшки има той, не го приемайте! Въшката, това е крайното материалистическо схващане за живота. Въшката това е грехът, който хората носят. Всеки иска да живее охолен живот, та по какъвто начин и да е. Всеки казва: Да ям и да пия, това е смисълът на живота. Не, въшката представлява материалистическият живот, а чувалът, това е духовният живот. Всички добри хора, всички светии носят тези чували, носят своите благословения. И този, който избира най-лекия път, избира в същност най-опасния път. Да носиш една въшка 100 години, това е най-опасното нещо. Благословение е да носиш един чувал от 100 кг жито! То ще те запознае с всички хора.

И тъй, Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и всяка пръчка, която не пребъдва на мене, отрязва се.“ То значи, че тази лоза ще се подложи на известно обрязване и обработване. „Ако не пребъдвате на мене“, това подразбира, че човешкото трябва да пребъдва на Божественото. Ако сегашният ни живот не е тясно свързан с Божествения; ако всеки ден нямаме туй съзнание да извършваме волята Божия, както онзи, който носи житото на гърба си, а носим онази въшка и искаме с нея да се отървем лесно, на крив път сме. Някой казва: Ние не носим въшки. Ами когато си неразположен, какво показва твоето неразположение? Всяко неразположение е

въшката. Онзи, който носи въшката, ще го видиш постоянно прави гимнастика: Чеше се натук-натам. Онзи пък, който няма въшки, държи си ръцете нагоре, свободен е. Та в духовно отношение ще разсъждавате правилно и ще бъдете разумни. Щом вземате да се чешете, ще снемете въшката от главата си и ще турите чувала с житото на гърба си. Там е спасението сега.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът".

Когато в нас се яви това великото, хубавото желание да служим на Бога от Любов и без страх, това е Божественото. Когато ние почнем да служим на Бога разумно, разумно да изпълняваме Божия закон, това говори, че в нас е събудено вече Божественото. Мнозина от вас казват: Ние сме служили на Бога. В служенето на Бога има различие. В природата няма еднообразие, в нея съществува вечно разнообразие. Като четете Словото Божие, всеки нов ден ще го разбирате по различен начин. Има някои, които са чели Словото Божие и сега пак го четат и ми казват: „Едно нещо разбрахме от Него, че колкото повече Го четем, всеки ден откриваме по нещо ново в Него." Защо е така? Защото Словото Божие е живо. И в природата също така има един вечен растеж. Словото Божие е вътре в нас. Ние всеки ден се променяме в нашите схващания. Тези схващания също са вътре в нас.

Тази лоза, т.е. Словото Божие трябва да даде плод. Кои са плодовете на Духа? Писанието казва: „Плод на Духа е Любовта". Първият плод, който човек трябва да възприеме, е Любовта. Когато човек влезе в света на чувствата, т.е. в материалния свят, ще се създаде известна промяна. Каква трябва да бъде тази промяна? – Материята ще почне да се организира. Когато този плод влезе в нашия душевен живот, той ще роди красотата. Когато този плод влезе в нашия ум, той ще създаде онова велико желание в нас да изпъдим съвършено лъжата. Ние трябва да разсъждаваме правилно. Човек може да събира хората, без да се събира. Може да сте събрани на едно място, без да сме събрани. Може да има умножение, без да се умножават хората. Може да има деление, без да се делят хората. Може

да има изваждане, без да се изваждат хората. Всички процеси на живота, които стават вътре в нас, трябва да бъдат реални. Ти казваш: Аз ще направя това или онова. Казваш, но не го направяш. Направи го! Не го ли направиш, това е събрание, без да е станало някакво събрание. Когато някой човек тури чувала на гърба си и почне да се моли и да дава, този човек аз наричам „добрият човек“. Ти имаш тежест, скръб, мъчно ти е нещо – ще даваш от чувала си. Господ казва: „Излез!“. – Ама аз не съм разположен! – „Излез този ден вън и давай от чувала си!“ Не излезеш ли, този чувал ще те смъкне долу.

„Аз съм истинната лоза,“ казва Христос. Истинната лоза не седи отвътре, а отвън. Тя трябва да се пече на Божественото слънце.

И тъй, имате три състояния. Вие трябва да упражнявате вашата воля, да обработвате вашия живот. Не задържайте повече материални блага отколкото ви трябват. Някой казва: Нас не ни трябват материални блага. Не, това е крива философия! Значи другите братя да работят за вас материално, а вие да седите на готово. Така казва и вълкът: Аз не ям трева. Трева не яде, но месо яде. Кое е по-умно, трева ли да се яде, или месо да се яде? Овцата е по-умна от вълка. Ние казваме: Не ни трябва материалното. Не ни трябва, но щом ни дадат материално, веднага го туряме в джоба си. Всичко в живота е чисто. Ще работиш с труд и постоянство и ще знаеш, че всичко, което си извършил, изработил си го сам и с това си изпълнил волята Божия. Всички трябва да работим за Бога в света. Да кажем, че някой от вас е чиновник в банката. Ще кажеш: Господи, понеже Ти установи тази държава и всяка власт е Твоя, а в тази държава аз съм чиновник, аз ти благодаря, че ме остави на тази работа да ти служа. Какво искаш да направя днес? Ами че всеки от вас може да направи едно малко добро. Да кажем, че някому не идва на ум, как да реши известна задача. След като свършиш своята работа иждиви половин час заради него! Друг пример. Ти си господарка в една къща, искаш да направиш някое добро. Молиш се на Бога, казваш: Господи, покажи ми, какво да направя днес заради Тебе! Тази господарка има една слугиня вкъщи,

но този ден слугинята не може да свърши сама работата си. Нека господарката ѝ помогне, нека ѝ покаже, как да свърши по-скоро работата си. След като ѝ помогне, туй, което е направила заради нея, нека не го тури на сметката на слугинята си, нека ѝ даде повече, да я поощри в работата. А сега, ние се чудим, какво да направим заради Господа. Искаме с един замах да поправим света, с един замах да станем добри. Такъв закон не съществува. Ако съществуваше такъв закон, ние нямаше какво да очакваме, с един замах щяхме да станем добри. Ако това нещо можеше да стане с един замах, Господ би казал само две думи, и всичко щеше да се измени. Пък ние не сме и най-лошите хора в света. Лошото е една капка в океана. Извън земята всички са добри. Чудни са хората, като казват: Как Господ не поправи света? Онзи в болницата казва: Господ ще поправи света. Светът вън от болницата е поправен, и вие, които сте в болницата, ще се поправите. Аз не се запитвам, кога ще се поправи света, но питам: Кога вие ще излезете от болницата? Кога вие ще излезете от този свят, от земята и ще отидете в обетованата земя, където хората са здрави? Кои са здравите хора? – Които живеят в добродетелите, които носят чувал с жито. А тези, които носят въшки и пари в дисагите, които чакат да ги бият, не са от много умните хора. Тия хора носят тояги да бият всеки беден по улицата.

„Аз съм истинната лоза“. Това е положението, което всеки един духовен човек трябва да схване в себе си. Няма какво да се реформират болниците! Сега всички хора които са в болниците, искат да излязат от там час по-скоро, но за това трябва да им се слугува. На едни от тях гръбначния стълб е парализиран на други друго нещо. Какво ще се прави с тия хора? Може ли да се създава закон за болницата? Служители трябва на тия хора! Закон може да съществува за здравите, за умните хора. И Следователно, изпълнението на законите в света трябва да става само от духовните хора. Само те могат да ги изпълняват. Хората на света не могат да изпълняват законите. Аз мога да изпълня закона без стражари, няма защо да ме

бият, да чакам да ме съдят. Някои чакат съдът да им наложи това, или онова. Аз мога да съдя по-добре. Аз мога да нося 100 кг жито на гърба си, няма какво да чакам да ме товарят други. Всеки човек сам трябва да приложи закона. И тогава, аз прилагам следния морал. Някой път казвам, че и аз правя погрешки! Вие казвате: А, и Учителя прави погрешки! Знаете ли какви са моите погрешки? Седя някъде, виждам, че едно бедно момиченце си има 10 лева. Един апаш се приближава, иска да му вземе парите. Според закона, на който служа, аз не му казвам с думи: Не обирай това момиченце! С мисълта си само му казвам: Не обирай това момиченце! Той казва: И на мене ми трябват пари. Втори път му кажа. Трети път му кажа, но той ги взима. Това малко момиченце започва да работи, да изкара тия пари. Веднъж аз видях това престъпление. Аз съм вече съучастник и трябва да изправя престъплението. Длъжен съм вече да платя вместо него. Тогава аз казвам на момиченцето: Вземи тези 10 лева, този който ги взе е мой другар. Така и всеки от вас е длъжен да изправи престъплението на този, когото е видел, че го върши.

Казва Христос: „Аз съм истинната лоза“. всяка една пръчка така трябва да се насади във вечната Добродетел, че да могат Добродетелите на Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина, Божията Правда да минат от лозата в нас и да просветнат делата ни пред человеците. Тогава вашият живот ще стане красив, ще дойде Божията радост в нас. Към това трябва да се стремим, това е целта на нашия живот. Скърбите, това са само един метод. Скърбта всякога показва, че си изгубил нещо. Не е лошо човек да скърби. Скръбта всякога те подтиква да намериш загубеното. Щом го намериш, ти си радостен. Ето защо, всеки трябва да се присади на тази лоза, да бъде обрязан и да даде плод; да разбира законите на великата Божия Любов. Само така ще дойде в нас закона на вътрешния мир. Този мир няма да го чакате да дойде отвън, той още сега може да дойде. Още днес ще дойде този мир.

Сега, като излезете от събранието, желая да видя всеки едного от вас с чувал на гърба! Аз като изляза, гледам хората, носят ли чували на гърба си, или не.

„Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът“. Христос, това е Любовта, която се проявила в света. Отец, това е великото, възвишеното, разумното, което е изпратило тази Любов в света. Ние, това сме плодът на възвишеното. Следователно, плодът трябва да носи качествата на Духа в себе си.

Беседа, държана от Учителя, на 14 юни 1925 г. в гр. София.

И ОЗДРАВЯ ДЪЩЕРЯ Й

И оздравя дъщеря й от онзи час. (Матей 15:28)

Тия последни думи от стиха аз считам като един разумен резултат.

„И оздравя дъщеря й от онзи час“. За да оздравее дъщерята на тази хананейка, това показва, че тази жена имаше няколко ценни качества. Тя беше разумна жена, в нея нямаше онова болезнено честолюбие. При това тя имаше голямо смирение, познаваше своето положение и се задоволяваше с най-малкото, което можеше да й се даде.

В живата природа има един велик закон, който определя положението на всички тела, положението на всички сили и положението на всички разумни същества. Затова природата цели да постави всеки един на неговото място. Това е красивото в живота!

Сега, ако някой ви запита, кога дойдохте на земята, някои от вас ще кажете, че сте дошли преди 10 години, други преди 20, трети преди 30, четвърти преди 40–50–60 години. Питам: каква интелигентност може да има в един човек, у когото паметта се простира до 40–50 години само? От преди колко години се е родил на земята, това и един вол помни. И мухата помни от преди колко време се е родила. Човекът казва: има около 40–50 години от как съм се родил на земята, но преди това нищо не помня. Как е възможно при това, един човек, който не знае откъде е дошъл, да се явява като философ, който пише големи трактати, дава направление в живота на човечеството, показва им как да живеят? Не само това, но по някой път този философ се осмелява да покаже на хората пътя към невидимото, към Бога. Това са съвременните наши философи, съвременните наши държавни мъже. Желанието, което те имат, да

покажат пътя на човечеството, не е лошо, но нека покажат онзи истински път, който да има резултати.

„И оздравя дъщеря й от онзи час“.

Здравето, това е един плюс на живота. В човека има три състояния: едното наричам естествено състояние, което е здравето. Второто състояние наричам природно, или състояние на живата природа и третото състояние наричам разумното състояние на човешкия живот. Здравето, значи, спада към естественото състояние. То е основата, върху която човек трябва да започне живота си.

Тази хананейка се приближава при Христа и Му казва, че дъщеря й, идеалът на нейния живот, зле страда от бяс. Всяка майка живее за своята дъщеря, и всеки баща живее за своя син. Някои ще кажат: ами ние, които нямаме синове и дъщери? Все имате някъде някоя дъщеря, или някой син. Онази майка, която няма своя дъщеря, все ще намери да осинови някоя друга. Онзи баща, който няма свой син, все ще намери да осинови някой чужд син. Най-после, всеки ще намери по една свещена идея в себе си, за която да живее. Следователно, това е целта, това е смисълът, към който човек трябва да се стреми.

Ние трябва да разбираме върху какви закони почива здравето. Здравето почива върху почвата, на която живеем и върху храната, която приемаме. Щом човек не възприеме онази естествена храна, която е необходима за тялото му, непременно идват неестествените болезнени състояния, за лекуването на които съвременната медицина е посветила целия си живот. Питам: при всичките усилия на милионите лекари по целия свят да лекуват хората, сполучили ли са да ги излекуват? Статистиката показва, че болестите не само не намаляват, но се и увеличават. Вземете, например, пресаждането, което съвременната медицина употребява като метод за предотвратяване заболяването от шарка. Статистиката показва, че онези деца, които се пресаждат, умират повече, отколкото ония, които не са пресадени. Изобщо не присадените деца по-малко заболяват,

по-малко умират. При това, има един закон, според който, ако не дадеш твоето дете да го присадят, да го ваксинират, считат те невежа и те държат под отговорност, че не вървиш в пътя на науката. Статистиката, обаче, показва, че въпреки това резултатите не са по-благоприятни. Каква е тази наука? Човек трябва наистина да се присажда, но чрез какво? – Чрез храната. Ако лекарите искат да подобрят положението на човечеството, трябва да са в състояние да определят, от каква храна се нуждае организъма. Приема ли човек тази храна, никаква болест не може да го хване. Не приема ли тази храна, която му е необходима всякаква болест ще може да го хване. От този закон изваждаме правилото, че човек се храни не само с хляб, но и неговият ум се нуждае от здравословна храна. Много хора заболяват умствено. От какво? – От неестествени идеи. Има идеи, които не реагират еднакво благоприятно върху всички хора. Вземете, например, как се отразява върху някои хора идеята, има ли Господ, или няма Господ. Запитват някого: какво знаеш, има ли Господ? – Нищо не зная. Казвам тогава: има живот, няма живот; има пари, няма пари; има здраве, няма здраве. Това са все противоположности. Казват: какво значи това нещо? Казвам: внесъл си пари в банката, отидеш да си извадиш от тях, но ти казват, че няма никакви пари. Какво ще бъде твоето състояние? Това е едно лъжливо състояние, което ние, съвременните хора, прекарваме в живота си. Има и ред други лъжливи състояния, които всички хора, без изключение, прекарват. Всички се намират под еднакъв знаменател. И религиозните, и светските хора. Виждам ги в живота, всички се проявяват като герои. Кога? – Когато имат пари. Някой внесъл 200,000 лева в банката, отиде да вземе част от тях, но предварително чете във вестник, че банка „Гирдап" фалирала. Наведе надолу глава този човек, отчае се. На другия ден същия вестник пише: имаме погрешка, че банка „Гирдап" е фалирала, а друга някоя банка. Питам: защо този вестник наведе главата на този човек, и същият този вестник изправи главата на този човек? Това състояние ние изпитваме всеки ден.

Казвам: има вода, няма вода. Някое цветенце няма вода, изсъхне, наведе надолу главата си. Някой няма хляб, наведе надолу глава, като цветенцето. На другия ден чете във вестника, че банка „Гирдап“ не е фалирала, и той казва: нашето семейство е спасено! Има Господ значи. Питам сега: Господа ние ли създадохме? Учените искат да кажат, че хората сами са създали идеята за Бога. Много хубаво, отлично е това нещо. Нека дойдат тия хора и докажат, че това е така, че те са създали идеята за Бога. Ние се нуждаем от такива хора. Нека тези хора дойдат и спасят човечеството, ние ще ги турим на чело. Ако тези хора действително измислиха идеята за Бога, нека сега измислят друга някаква идея, как да станат хората добри. Тогава между хората ще има добродетели, няма да има войни, няма да има раздори, между тях ще съществува истинско братство. Щом съвременните учени не могат да измислят такава идея, право ли е, че хората измислиха идеята за Бога?

Смешни са съвременните хора, като казват, че ние не говорим логически, че нямаме логика в своите разсъждения. Когато аз кажа думата слънце и убедя хората, че има слънце, в същност аз ли го създадох? Тази идея аз ли я създадох? Не, мухите имаха идея за слънцето преди аз да говоря за него, понеже мухите се явиха по-рано от слънцето, така че тази идея те я създадоха. Мухите са по стари от човека, и млекопитаещите са по-стари от човека. Днес учените хора казват, че старият човек оглупявал. Прави са те, защото наистина много стари хора оглупяват, но аз казвам, че много млади хора се раждат глупави. Учени ли се раждат младите? – Не. Обаче, ако младият е роден глупав, глупав си остава. И като стар, пак глупав остава. Младият роден мъдър, мъдър остава. Така е законът. Тъй че, когато говорим за слънцето, ние не го създаваме; когато говорим за Бога, ние не Го създаваме. Идеята за Бога, а и сам Бог си съществува. Ние трябва да разбираме дълбокия смисъл, какво нещо е Бог и да не размишляваме като външните хора. Бог няма никаква форма. Единственото нещо, което трябва да знаем за Бога е, че Той

съзнателно внася живота. Там, дето прониква Божествения Дух, Той внася сила, здраве, мощ, крепост и интелигентност. Следователно, ако тази Светлина не съществува в човешкия ум; ако тази Добродетел не съществува в човешкото сърце, идеята за Бога не е проникнала. Ние в такива богове не вярваме, те са мъртви богове. В такива богове вярват всички езически народи. Каква е идеята ми? Турете пред един идол някой болен, ще видите, че колкото и да седи там, той няма да оздравее. Запалете една свещица пред някой болен, той няма да оздравее. Тази запалена свещица няма да излекува болния. Но ако поставите един болен на действието на слънчевите лъчи, той ще оздравее. Слънчевите лъчи носят живот в себе си. Всеки може да опита тия лъчи, всеки може да опита Божествената мисъл в света. Тя е мощна. Тази мисъл върви периодически, по известни закони.

Тази хананейка се приближава при Христа, съзнава, че Той е носител на тази Божествена идея и Му казва: „Помилуй ме, помогни ми!“ Христос ѝ казал: „Аз не съм пратен до езичниците, а само до израилския народ.“ С това Той иска да каже, че езичниците са глупави, а израилтяните са разумни хора. Значи, за езичниците още не е дошло времето. Тя доказва на Христа, че е умна жена, като Му казва: „Да, но Ти знаеш, че и псетата ядат трошиците от трапезата на господаря си“. Христос позна, че тази жена е умна и ѝ каза: „Жено, да ти бъде според вярата!“

„И оздравя дъщеря ѝ от онзи час“.

Ще ви приведа накратко един малък разказ от една съвременна европейска писателка. Този разказ се отнася до Христа, когато бил на около 12 годишната си възраст. Завела го майка му да разгледа Ерусалимския храм в цялото си величие, и той, като всяко малко момченце, се заинтересувал да го разгледа хубаво. Развела го тя навсякъде и най-после му показала една прашясала тръба. То я запитало: каква е тази тръба? – За тази тръба има предание, че който може да свири на нея, ще бъде най-великият човек, който ще управлява света. Ами защо е прашясала тази тръба? – Никой до сега

не е свирил на нея. Отива по-нататък в храма и вижда една сабя, турена на две крайнини под една пропаст. Христос запитва: какво означава това нещо? – Това означава пътя за рая, към Бога. Никой до сега не е минал през този път. Който мине по този път, той ще научи хората да вървят към Бога и да се обичат. Като го развеждала из храма, най-после го довела до две много красиви колони, тъй слепени една до друга, че никой не могъл да се промъкне. Какво означава това нещо, запитва Исус? – Това означава вечната Правда. Който може да мине през тези колони, той ще даде на света един закон, чрез който да се управлява. Ами защо и тия колони са прашясали? Никой до сега не е минавал през тях. Никой до сега не е могъл да мине през ножа, нито през тези колони, нито пък е могъл да свири на тази тръба. Излизат най-после от храма, но след малко Исус се връща отново, иска сам, по-спокойно да разгледа тия работи. Влиза в храма, доближава се до колоните, мисли си, как може да се мине през тях. Не се минава много време, един богат търговец довежда една бедна вдовица в храма пред първосвещеника и му казва: тази вдовица ми дължи пари. Но аз се заклевам, че както тези колони не могат да се отворят, така и тя не може да ми се издължи. Ако тя може да ми плати, нека се отворят тия колони! Исус слуша този разговор, разбира, че жената е права и се помолва тихо на Бога: „Господи, нека се отворят колоните!“ Доближава се до колоните, те се отварят и той минава. Отива при първосвещеника и му казва: видиш ли, че колоните се отвориха! Мнозина от вас може да се заинтересуват, как е станала тази работа, но питам ви: мъчили ли сте се вие като Исуса да минете през тези две колони?

Приближава се после Исус до сабята, разглежда я и размишлява. Тъкмо по това време пристига един беден, последен сиромах, носи една болна овца, която иска да принесе жертва за болния си млад син. Свещеникът му казва: „Мойсеевият закон казва, че не можеш да принесеш такава жертва на Бога, не се приема. Ако може някой да мине върху тази сабя, само тогава ще може да се приеме жертвата ти.“

Исус чува това нещо, наскърбява се за болното момче и започва да се моли на Бога: „Боже, покажи, че може да се мине през този път!“ Минава Исус върху сабята и с това показва на свещеника, че Господ приема в жертва и болните овци. И това чудо станало.

Най-после дохожда Христос до тръбата и размишлява. В това време идва един млад момък, езичник, при първосвещеника и му казва: „аз съм евреин, искам да вляза в школата.“ Езичници не се приемали в школата, затова той излъгал. Казва му свещеникът: „Не може, ти не си евреин.“ „Искам да вляза в тази школа!“ Не може. Исус слуша това и се моли на Бога: „Господи, покажи, че и други, освен евреите, могат да влязат в Твоето царство!“ Свещеникът казва на езичника: „Ако се намери някой да засвири на тази тръба, ти ще бъдеш приет в школата.“ Исус се помолва на Бога, приближава се до тръбата и започва да свири. С това показва, че и езичниците могат да влязат в Царството Божие.

Вие казвате: това само Христос, може да го направи. Не, това всеки може да направи в живота си. За да ни се простят греховете, трябва да се мине през колоната. За да ни се приеме жертвата, трябва да минем по острието на сабята. И за да влезем в училището, трябва да свирим на тази тръба. Тръбата е най-разумният език, чрез който може да се говори на човешката душа.

Ние посвещаваме 15–20 години от живота си само да се учим. Не е лошо учението, то си е на място, но трябва да го прилагаме. Ние трупаме милиони. Защо ни са те? В гроба си няма да ги носим. Още в този свят трябва да ги използваме. Добре, вие искате сега да влезете в Школата. Защо? – Да се учите. На какво? – На вечната Божия Правда. Правдата е една необходимост. Всеки един писател, за да пише добре, трябва да бъде справедлив. Има един закон, който гласи: всеки писател, който напише една незаконна, лъжлива строфа, ръката му ще изсъхне. Този закон ще се приложи. А всеки писател, който напише една свещена дума, едно свещено предложение, чрез което да научи хората на добро, ще се благослови. Па този писател и ръцете

му, и краката му, и умът му ще се разработи. Ще знаете вече този закон: всеки писател, който в името Божие каже една лъжа и поведе хората в кривия път, езикът му ще изсъхне за цели 10 поколения. Казвате: строг е този закон. Не е строг този закон, той е закон на Любовта. Всякой от вас, който не се храни, краката му не отслабват ли? Следователно, за в бъдеще, всеки който не говори Истината, умът му няма да се храни, и той ще отслабне. И ние, съвременните хора, не можем да разсъждаваме правилно, защото не говорим Истината. Ние не обичаме Истината. Казвате: с Истината не може да се живее, когато с лъжата можем да разбогатеем. Казвам: покажете ми един народ от историческите времена и до днес, който да е разбогатял с лъжата! Всички народи са лъгали, но са и пропаднали. Светът е пълен само с лъжи и то лъжи от най-учените хора и от най-религиозните. Дойде някой светия, говори, говори Истината и най-после казва: чакай да кажа поне една лъжа! То няма да мине без лъжа, ами да му пусна края! Цял живот посветил на Бога, и накрая каже една лъжа. Случи се, обаче, че тази лъжа разруши всичко. Някой казва: чакай да кажа една лъжа, не може без нея. Не, и с лъжа може, и без лъжа може. Може с лъжа, но ще бъдеш куц, сляп, хром, сакат, хилав и ням. Може и без лъжа, и тогава ще бъдеш богат и умен. Не лъжеш ли, щастието ще дойде в тебе. Няма изключение от това. Ако ние искаме да съградим една истинска култура, никаква лъжа не трябва да допущаме в себе си. Ние трябва да мислим само за Истината. И като лъжеш, ще казваш: не, Истината ще говоря, Истината ще говоря. Като повтаряш 20 години наред, че все Истината ще говориш, най-после ще я проговориш. Знаеш ли как ще я проговориш? Едно момче, било още на три години, преживява някакъв страх и от това онемява. Като станал момък на 21 години, баща му го спазарява слуга при един български чорбаджия. Момъкът всичко чувал, но не могъл да говори. Един ден господарят му го праща в гората да набере дърва. Идват горските стражари и го хващат в момента когато сече дърва. Кой ти позволява да сечеш дърва? Той не могъл да им отговори нищо,

понеже бил ням. Хваща го един от стражарите и му удря един страшен бой, но той все мълчал. Стражарят продължава да го бие. Най-после, от силно напрежение да проговори и да се помоли да не го бият, момъкът успял да проговори и казал: мо-мо-моля ти се не ме бий! След този бой, момъкът се връща дома си радостен, че може да говори и забравил, че толкова години наред не могъл да говори. Така ще бъде и с вас. Като дойде онзи горски стражар, като почне да ви налага, ще проговорите Истината и ще кажете: мога да говоря Истината! Чудни са хората, като казват: не може съвсем без лъжа, поне най-малката лъжа, но все трябва да се каже някаква лъжа. Някой казва: ами представете си, че си на моето положение, как ще говоря Истината? Представи си пък, че и ти си на моето положение! Не, друго нещо е важно. Представи си, какво ще бъде твоето положение, когато се явиш пред Бога и почне да те съди и тебе, и света за лъжа! Той ще каже: я да дойде там Иван Стоянов! Какво направи от толкова милиони години насам, като те пращах на земята да се учиш? Господ няма да говори тъй като мене, още по-страшно ще говори. Ще ти се разтреперят и парцалите от страх и ще проговориш. Нищо няма да остане у вас от страх. Казвате: аз искам да ям и пия. Не, смисълът на живота не е в яденето и пиенето. Господ е започнал вече да затваря стомасите на хората. Бог затвори стомаха на най-богатия американец – Рокфелер и цели три години той се хранил само с овесена чорба. Той казвал: цели три години ме храниха с овесена чорба, като кон. Някои казват: ние да имаме милионите на Рокфелер, че за друго няма какво да мислим. Питам: ако след като си свършил четири факултета, Господ ти отнеме ума, колко ти струват знанията? Ако Господ ти отнеме силата, колко ти струва пехливанството?

Сега някои от вас сте по-насърчени, казвате: ние тръгнахме вече в този път. Радвам се, че сте тръгнали в пътя, но това още не е достатъчно. Чудни сте, вие хората, със своите разсъждения! Не може да разсъждавате така. Питам: може ли човек да мине през реката и да не се окваси? – Не може. Казвам: има едно изключение, може човек да

мине през реката и без да се окваси, но кога? – Когато мине през моста. Вие мислите, че като минете през реката и се оквасите, та това е някаква философия. Казвам: който минава през плитки води, всякога се намокря, а който минава през дълбоки води, всякога сух остава. Защо? Защото само плитките реки са без мостове, а дълбоките реки са с мостове. Следователно, всеки човек който лъже е една малка речица без мостове, а който казва Истината е една голяма, дълбока река с мостове. Затова няма защо човек да лъже. Колко струват моите разсъждения, щом не говоря Истината? Колко струват и твоите разсъждения, щом и ти не говориш Истината? Казвам тъй: без мост мокър ще бъдеш, с мост сух ще бъдеш. Без мост болен ще бъдеш, с мост здрав ще бъдеш. Защо? Който минава без мост, ще се накваси, ще се върне потен, ще се простуди, а онзи, който е сух, никога не заболява. Българите имат друга една поговорка: „Мокрият от дъжд не се бои“. Вярно е, че мокрият не се бои от вода, но от болест го е страх.

Да се върнем към стиха, в който Христос казва: „Иди си дъщеря ти оздравя!“ В живота си ние трябва да спазваме онази велика идея, за която сме дошли. Под тази велика идея аз разбирам човешката душа, която трябва да пазим винаги здрава. Човек който обича душата си, ще се грижи за нея. Ако тази езичница-хананейка претърпя толкова страдания за своята дъщеря и получи нейното оздравяване, колко повече ние в този свят трябва да претърпим всички страдания, за да може нашата душа да оздравее! И когато душата ни оздравее, всички състояния, които сега съществуват в света, ще се изменят. Сега ние сме весели, но само привременно. Аз зная, че всички хора са весели, но кога? – Когато имат пари. Много хора са весели, когато са намерили онзи, който ги обича. Всички хора, които имат противоположни състояния на споменатите, все са скръбни. Майка, която изгубва детето си, е скръбна. Търговец, който изгубва парите си, е скръбен. Чиновник, който е уволнен, със скръбен. Свещеник, който няма кому да проповядва, е скръбен.

Аз бих желал да видя един уволнен чиновник, който се радва. Аз бих желал да видя един проповедник, който, като няма кому да проповядва, се радва. Аз бих желал да видя някой, който няма пари в джоба си и се радва. Вие казвате: как така само с пари човек може да се радва! Да направим един опит! Ще туря на гърба ви един чувал от 100 кг. злато, а пък аз ще взема на гърба си един празен чувал. Според закона, вие няма да сваляте от гърба си този чувал, той е ваша собственост, пък аз съм без собственост. Тръгваме заедно из пътя и се разговаряме. Кой от двамата ще бъде по-весел? Вие ще кажете: ама това са изключителни случаи. Да, изключителни случаи са те, но това е философията на живота. Туй което е вярно за физическия живот, не е вярно за духовния живот. Благото на земята не е благо и за небето. Щастието на земята не е щастие и за небето. Там резултатите са обратни. Следователно, жителите в небето нямат понятие, какво нещо е скръб. Какво нещо е радостта и за нея нямат понятие. Слепи са те в това отношение, невежи са. Обаче, какво нещо е блаженството, те го знаят. Нашите радости са чужди за тях, и нашите скърби и нещастия са чужди за тях. Те нищо не виждат. Например, когато един човек скърби, че във вестника писало, какво банка „Гирдап“ фалирала, или пък, когато този човек се радва, че банка „Гирдап“ не е фалирала, те нищо не разбират от това. Банката си е банка за тях, те нищо не виждат. Те не виждат никакви причини, които да ги правят радостни или скръбни. При даден случай, като се върти колелото, ние се движим нагоре; при друг случай, като слиза колелото надолу, и ние слизаме надолу. Такова е нашето състояние. Ангелите са невежи, те не знаят също и какво нещо е грях. Те не знаят още, какво нещо е опрощение на греховете. Вие казвате, знаеш ли, толкова време се моля за опрощение на греховете си! Те в това отношение не са учени, не могат да влязат в нашето положение, понеже не знаят, какво нещо е човек да се моли за опрощение на греховете си. Ние в това отношение, можем да им бъдем професори. Те казват: тази наука за сега не ни трябва. Един ден, когато Господ ни прати на земята, тогава

ще ви имаме пред вид, ще ви потърсим да ни проповядвате тази наука, но за сега ще ни оставите свободни.

Питам: този живот,който ние сега живеем, съществен ли е? – Не е съществен. След 50–60 години вие ще се измените, и от сегашното ваше положение няма да остане ни помен. От сегашното ви величие нищо няма да остане. Как мислите, каква ще бъде тогава вашата философия? - Ами като душа ще бъда! Хубаво, правил ли си опит да видиш, какво нещо е твоята душа? Правил ли си опит да се молиш за здравето на тази душа? Тази идея, – да се сродим с нашата душа – трябва да проникне в цялото ни същество. Ние и нашата душа, тия две понятия трябва да се слеят. Трябва да се сродим с душата си! За сега те са две различни неща. Без душа ти не можеш да имаш никакъв образ, никаква идея. Без душа ти не можеш да се движиш на никъде ще бъдеш една малка клетка турена на дъното на океана и ще съзнаваш само, че си едно малко, голо съзнание. Ако си с душа, целият свят, ще се открие пред тебе. Тази езичница-хананейка представлява именно тази идея, скрита дълбоко в нашата душа. Христос искаше да опита тази жена, до колко душата й живееше в нея, и тя отговори на Христа: „Господи, аз съм готова да заема всичките положения, минала съм през всякакви места.“ И наистина, тя показа на Христа, през какви места е минала.

Та казвам: онези, които са влезли в този път, трябва да разбират, какво нещо е духовният живот. Всички казват, че на света трябва да се проповядва едно учение, да знаят как да живеят. Аз няма какво да ви уча на търговия, вие я знаете. Няма да ви уча, как да строите къщи и по колко стаи да имате, вие знаете това по-добре от мене. Всички тия материални неща вие сами знаете, няма какво да ви уча. После, как се възпитават малките деца, и това знаете. Детската душа вие я знаете. Питам ви: какво нещо представлява детската душа? Казвате: душата, това е сбор от различни функции. Как, душата била сбор от разни функции? Казвам: не, това е една влашка мамалига, една каша. Ами какво нещо са функциите? Някои казват: функциите, това са

зависимости. Ами откъде се вмъкнаха тия функции? Сърцето имало своите функции. От де дойдоха тия функции? Тъй било наредено, да се свива и разпуща. Тъй наредила природата. Тъй казват нашите учени хора. Туй, което учените хора казват, то е само един факт. Туй сърце като се свива, кара кръвта да се качва нагоре. Ако останеше на човешкото сърце да движи кръвта нагоре и да я изпраща по цялото тяло, човек до сега сто пъти би умрял. Има друго нещо, което кара кръвта да се движи по тялото на човека. Човешкото сърце в този процес е само един ортак, то бие тъпана, а друг се мъчи. Аз тъй зная работата. Не казвам, че сърцето не върши никаква работа. Напротив, отлична работа върши то, но не е сърцето, което кара кръвта да се движи по тялото. Не е и човешкият мозък, който създава човешката мисъл. Не е и човешкият организъм, в който живее душата. Някои казват: в това тяло живее човешката душа. Не, човешката душа не живее в това тяло. Ако би живяла там, то би прокопсала тя. Тялото е само една временна станция за душата. Човешката душа живее в един такъв великолепен палат, който ако бихте видели, ще кажете, че това е някаква вълшебна приказка от книгата „1001 нощ“. Ако бихте влезли в тялото на душата, в този палат, то след като се върнете и разкажете всичко, което сте видели, ще ви турят в Александровската болница, да ви преглеждат там като нервноболен.

Питам тогава: какво е предназначението на съвременната религия? Да ни научи да вярваме в Бога ли? Какво е тогава предназначението на вярата? – Предназначението на вярата е да крепи нашия ум. Какво е предназначението на нашия ум? – Да ни научи да живеем добре, разумно. Какво е предназначението на нашия разум? – Да подтикне нашето сърце към добродетели. Какво е добродетелта? Защо ни е тя? – Добродетелта е основа на нашия земен живот. Следователно, тя е необходима за всинца ни. И докато човек не добие за себе си тези добродетели, той не може да си спомни, не може да разбере своето минало. До сега, в България съм срещал само двама души, които знаят от кога са дошли на земята и при какви

условия. Питам единия от тях: кога си дошъл на земята? – Родих се в първата епоха на ледения период и затова темпераментът ми е студен. Той описва дрехите на майка си и на баща си – всичко помни. Питам другия: ами ти кога се роди? – Когато изтичаше ледения период, в началото на горещия период, затова темпераментът ми е горещ. Родих се в една малка колибка. Това научни твърдения ли са? – Научни, разбира се. От тия научни твърдения аз мога да напиша цяла история. Ако хората само от една кост на някое предпотопно животно описват цялата епоха, условията, при които е живяло то и ред други сведения, защо и аз да не мога от тия научни данни на този, който е живял в ледената епоха, и на този, който е живял в горещата епоха да опиша техния живот, тяхната история, и при това да вярвам на всичко това? За мене тези данни са верни, научни. Аз казвам на единия: ти в това време беше едно овчарче, пасеше овците и се хранехте с месо, което печаха в специални за това пещи. Казвате: това вече са приказки от 1001 нощ. Може да бъдат верни, може да бъдат и неверни. Турците казват: олабелир. В математиката тия неща са възможности, вероятности. Но ние ще дойдем постепенно до нещата, според както се изявяват. Нашият живот носи своето минало, своето настояще и в зародиш и своето бъдеще.

За да изменим живота си правилно, ние трябва да зачитаме законите на живата природа. Има един естествен правилен начин на мислене. Аз като мисля, като говоря, зная в дадения случай право ли говоря, или не; право ли мисля, или не. И всеки един от вас знае право ли говори, или не. Никога не се извинявайте пред себе си, че не знаете, дали това, което мислите е право, или криво. Когато мисълта ви е права, турете я настрана; когато е крива, турете я пак на страна. Това изисква природата от всинца ви! Съзнанието ви всякога трябва да бъде будно. Някой път може да кажете нещо преувеличено, а някой път може да кажете нещо намалено. Не, вие ще казвате нещата тъй, както ги е турила природата. Вчера говоря с една сестра, тя има едно богословско верую за Бога и ми казва: аз искам да изпълня волята

Божия, но зная, че и добрите, и лошите неща все Бог ги е поставил, тъй че аз не съм виновна за нищо лошо, което върша и което се поражда в мене. Не само тя, но и много други мислят, че Господ е вършил греховете и престъпленията чрез тях, а те са светии. Пък аз ви казвам, че този Господ, който върши грехове, е много дребнав и аз мога да ви го опиша. Той е човек, подобен на нас, с мустаци и с брада. Ако мислите, че Господ прави грехове и убива хората, той не е Господ. Аз за Бога имам друго мнение. Бог е Този, Който дава живот на хората. Бог е Този, Който дава разум на хората. Онзи, който убива хората, не е Господ. Не е грънчар онзи, който смачква тестото, направя от него форми и след това ги разваля. Истински грънчар е този, който омесва добре тестото и направя от него най-хубави и доброкачествени форми. Не е писател онзи, който само драска и след това къса написаното. Истински писател е този, който пише най-хубавите съчинения, и те остават безсмъртни за вечни времена. Не е художник онзи, който само цапа с боите и с четките си. Истински художник е този, който може да рисува най-велики творения. Чудни са хората, като мислят за Господа, че Той правил грехове. Казвам: сестра, с този ум ти никъде няма да отидеш. За Господа вие трябва да имате едно правилно мнение, една свещена идея. Няма да мислите, че Господ прави грехове и престъпления. Вие ще кажете: Господ е най-умното, най-мъдрото, най-великото същество, но аз, със своя глупав ум, не мога да Го разбера. Имам, обаче силното желание да Го разбера. Христос имаше това разбиране. Той казваше: „Вие ме наричате благ, но чакайте, още не сте ме видели. Един ден, като взема камшика, ще ме видите“. Ако ви гладя и мажа, ще имате мнение за мене, че съм свят човек, но ако и аз един ден взема камшика, ще си измените мнението за моята святост. Аз виждам хората, разбирам ги. Аз употребих два метода: употребих и лошия метод и добрия метод. Едно нещо разбрах, че хората не разбират от добрия метод. Днес и лошо да направиш, и добро да направиш, все лошо го тълкуват. Вземете едно малко момиченце и го отглеждайте в къщи,

възпитавайте го и наблюдавайте, като почне да отраства, как ще разсъждава върху нещата. Ако тази мома не я осиновите, ще си каже: има си тук крушка опашка. Или, ако някоя жена превързва някого, той ще си каже хъм... Даваш пари някому, ще си каже: хъм... Говориш за Бога някому ще си каже: хъм... Всички знаят все това хъм... хъмбък. Хубаво, това е вярно. Едно нещо, което зная аз е това, че във всеки човек, даже и в най-големия престъпник, в известен момент се пробужда нещо благородно в душата му. Това именно благородното във всеки човек, то е Божественото, което се пробужда. Пробуди ли се Божественото във всеки човек, тогава ние казваме: този е пътят, по който трябва да вървите.

От тази хананейка ние трябва да научим урока си. Първо трябва да имаме абсолютно смирение в душата си. И после, нека запазим достойнството си, но как? Някой казва: аз имам честолюбие, достойнство, гордост. Нека имам достойнство, нека бъда горд, но това достойнство да не бъде опетнено от нищо. Да бъдеш горд в това, че никога не си казал една лъжа! Да бъдеш горд в това, че никога не си онеправдал някого! Да бъдеш горд в това, че никога не си изнасилил някого! Да бъдеш горд в това, че си заставал всякога към страната на слабите! Но да бъдеш горд в твоето насилие, това не е достойнство. Някой казва: аз имам достойнство. Достойнството седи в това, да служиш на Бога в името на великата Любов. Ти можеш да бъдеш търговец в света, но да си гений. Ти можеш да бъдеш лекар, жена, дете всичко можеш да бъдеш и всичко можеш да опиташ, но трябва да бъдеш господар на всички форми, от нищо да не те е страх. Да си толкова умен, че в каквото положение на живота и да изпаднеш, и при най-бедните условия да живееш, и при най-богатите условия да живееш, да можеш да ги използваш разумно. Това е великата наука, към която трябва всеки да се стреми. А сега, всеки от вас иска майка му и баща му да са богати. С пари ли? Не може. Господ иска баща ти да бъде богат с добродетели и с ум. Що се отнася до пари, беден е

човекът. Какво ще предпочетеш? – Умът и сърцето на баща си, но не и неговите звонкови пари.

И тъй, силата в света Господ дава само на онези, които Го любят. Такъв е законът. Бог дава сила, Бог дава знания на онези, които Го обичат от дълбочината на сърцето си и са готови да вършат Неговата воля. Да не мислите, че тъй лесно ще постигнете това нещо. Не, обаче, при каквито условия и да застанете, не трябва да се обезсърчавате, а да си кажете: аз ще живея за Бога. Как? Ако съм търговец, ще продавам по-евтино. Ако съм слуга, добре ще извършвам работата си. При каквито положения и да се намирате, не трябва да ви е страх. Ами че ако аз стана слуга при някой милионер, още на втората година той ще раздаде половината от богатството си. Аз ще му кажа: не трябва на мене да дадеш богатството си, раздай го за Бога, раздай го на сиромасите! Ще служа при него, ще го науча да дава и ще си изляза тъй, както влязох. Това значи служене на Бога! Хем ще му измивам тиганите, хем ще го науча да дава. Ако остана и втората година да служа при него, нито той, нито аз ще имаме пари в джоба си. Ще тръгнем двамата без пет пари в ръка, ще се представим като слуги при някой богат човек и на третата година ще станем трима. Така, година след година ще се увеличаваме и ще продължаваме работата си. Питам: ако светът така осиромашее, сиромах ли ще бъде? – Не, богат ще бъде. Тогава ние ще им кажем: ние имаме пълната вяра, управлявайте вие това богатство! Тъй трябва да бъде. А сега, богатите трябва да ги пазим. От кого? – От сиромасите. Сиромасите трябва да ги пазим. От кого? – От богатите. Изнасилват се едни други. Не, ние не разбираме още онзи велик Божествен закон, а при това казваме: Господ има! Не, нашата душа трябва да оздравее. Всеки трябва да намери Христа и да каже: Учителю, да оздравея сега!

Христос каза на тази хананейка: „Жено, голяма е твоята вяра! Иди си, да бъде моето благословение с теб. Дъщеря ти ще бъде здрава.“

Та сега и ние ще се молим да изпрати Господ повече добри писатели, повече добри и честни търговци, повече добри хора, добри майки, бащи, слуги – за всички се молете. Молете се, та като дойде всеки на местото си, душата му да бъде здрава.

Сега всички казват: кога ще дойде Царството Божие? Казвам: Царството Божие вече е дошло. Вие само отворете кепенците си! Аз виждам много ангели, които от 4–5 месеца тропат на вашите кепенци. Отворете ума си да ги приемете. Те минават покрай вас и ми казват: „Не ни отварят вратите си“. Някои сестри ме запитват: Учителю, кога ще дойде Царството Божие? Кога ще дойде някой ангел при мене? Казвам: този ангел е дохождал 100 пъти до сега при вас. – Ами аз не съм го чула. Кой ти е виновен? Аз ги виждам. Ако дойде още един път, няма да дохожда повече. Не казвайте така! Казвам: за някой ще дойде още само един път, а за други – още 99 пъти ще дохожда. Само не спете, бъдете будни! Казвате: не мога да разбера какво иска да каже учителя. Ако ви поканя на моята трапеза и на един от вас, като на вегетарианци дам ябълки, круши и други плодове, а на други, които обичат по-пищна храна и са месоядци, дам хубави пържоли или друго нещо подобно, трябва ли да ви кажа, как да ядете? Не, ще ви кажа: заповядайте! Вие като седнете, ще вземете ножа и вилицата и ще започнете сами. И вегетарианците, и месоядците са виртуози в тази работа. Ще бъде смешно, ако аз взема ножа и започна да ви уча и ви питам: научихте ли как да ядете? Ще кажете: научихме. Знаете ли в този случай на какво ще замязате? Ще замязате на онзи цар, на когото един циганин решил да занесе от своите череши в една табла. Като ги носил по пътя, от време на време си хапвал по една черешка и като стигнал до царя, останала само една черешка в таблата. Влязъл при царя, предложил му черешката, но царя го запитва: как се яде това нещо? Циганинът показал как се яде черешата, изял и последната, а за царя не останало нищо. Тъй се свършили всичките череши. Царят, това сме ние, глупавите хора в света. Като ни донесат едно благо, ние казваме: я ни покажете, как се яде това нещо! След

като ни покажат, не остава нищо, и трябва да чакаме втората година, докато получим пак същото благо.

Дъщеря ви трябва да бъде здрава. Вашата душа трябва да бъде здрава! Всички хора трябва да имате здрави души! Я разгледайте лицата си! Всички сегашни хора са болни; лицата, мускулите им са загрубели; всички са недоволни. Казват: темпераментът ми е такъв. Казвам: или си в ледената епоха роден, че си малко студен; или си в горещата епоха роден, че си малко сприхав, но при студения топлината трябва малко да се увеличи. Не е лошо да си роден в зимно време; не е лошо да си роден и пролетно време; не е лошо да си роден и през лятото, както не е лошо да си роден и през есента. Важното е, че вие трябва да разбирате условията на този велик живот. Вложете в ум си мисълта, че всички ме разбирате. Някой казват: не ви разбираме. Тъй както ви познавам, аз виждам, че всички ме разбирате много добре, само някой казват, че още не им е дошло времето. Да, не е ви дошло времето, но ако ви поканя на угощение, дошло ви е времето. Ако не ви поканя на угощение, времето не е дошло още. Когато аз съм при вас, времето е дошло; и когато вие сте при мене, времето е дошло. Когато аз дойда при вас, времето е дошло; когато вие дойдете при мене, времето е дошло. За Бога времето е дошло. Между Бога и вас трябва да има една вътрешна връзка. Бог идва, за Него времето е дошло. И за вас времето трябва да дойде. Когато дойде Бог, трябва да Го приемем. Някой братя и сестри казват: да ни остави Господ поне още 10–15 години за да се приготвим. Ти си приготвен. Приготовлението не става по един физически начин. То е един духовен процес, който става моментално и извън времето и пространството. За да се приготвиш, ще ти вземе 1/1000-на част от секундата. Някои хора, като станат сутрин, усещат, че са изминали голямо пространство и казват: за мене времето е дошло. За някои пък е обратният процес. Станат сутрин, казват: за мене времето не е дошло. И едното е вярно и другото е вярно.

И тъй, сега вие ме разбирате. Тия ваши колони няма да бъдат така слепени, че никой да не може да мине през тях. Не, първо вие ще минете и после всички други ще минават. Освен това, пътят ви няма да бъде толкова остър. Това острие показва, че вие не сте толкова честни. Затова Господ е направил толкова остър ножа, че да плаши всички, които минават за Царството Божие. За сега пътят е тесен. Но когато станете добри, тогава широк ще бъде този път. Когато пред прозорците ви има железни пръчки; аз зная, какви хора сте. Когато вляза в домовете ви и видя пушки, ножове, кобури, револвери, аз зная какви са хората. За всинца ви е необходима само онази живата Любов, онази живата Мъдрост, онази живата Истина.

„Иди“, казва й Христос, „дъщеря ти е здрава!“ „Идете в дома си!“ Това са думите, които е казал Господ на онези, които са искали по закона на смирението. Къде в дома си? – Не в света, но в онзи палат, във вашата душа. Дъщеря ви сега е здрава – това е резултат. Щом идете дома си, вие ще имате бъдеще. Ако сте болен, ще станете от леглото си; ако сте стар, ще се подмладите; ако сте сиромах, ще забогатееете; ако сте глупав, ще поумнеете; ако сте писател и не можете да напишете два реда и се оплаквате, че сте изгубили въодушевлението си, ще се вдъхновите и ще започнете да пишете леко и хубаво. Аз във въодушевлението не вярвам, а във вдъхновението. Въодушевлението е за ден и половина, а вдъхновението е постоянно. Вдъхновение трябва да имат нашите писатели и поети! Вдъхновение трябва да имат не само писателите и поетите, но и всички хора. Кой каквато работа върши, вдъхновение трябва да има.

Та сега като се върнете дома си, всички да напишете следните няколко реда: Аз, Иван Стоянов, например, колективно име е то, и дома ми, от сега нататък ще живеем в закона на Любовта. В нашия дом от сега нататък ще царува Божията Мъдрост. Божията Истина ще ни дава светлина, и ние ще ходим в Неговата Свобода за сега и през

всичките времена. Да бъде Името Божие благословено през всичките векове! – Амин!

Беседа, държана от Учителя на 21 юни 1925 г. в гр. София.

ПЛОДЪТ НА ДЪРВОТО

А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание; против таквива няма закон. (Гал. 5:22,23)

По отношение на живота, всяко дърво от плода си се познава, и всеки човек от своята мисъл.

Вселената не е създадена за мъртвите хора, нито за глупавите същества. Светът не е създаден за модерните дами. Светът не е създаден за днешните държавници, за днешните народи. Светът е създаден за възлюблените на Бог, а другите живеят по благодат, от любовта към възлюблените.

Някои ни питат: Тогава, какво търсите вие в света? Питам ви: Вие какво търсите в света? Светът не е за вас. Писанието казва да не любим света, а Бог възлюби света! Значи, ние не трябва да любим света, а Бог сам възлюби света! Едно противоречие има тука. Има нещо изопачено в това изречение, или не е казано така, както трябва, или не е написано, както трябва.

В Писанието на едно място се казва: "Не се съобразявайте с модата на този век!" Всеки век си има своя специална мода за живеене; всеки век си има свои теории, свои схващания, свой временен морал.

"Всяко дърво се познава от плода си". Думата "дърво" произлиза от един стар корен, не е славянска дума. Дървото означава онзи първичен, Божествен живот. Коренът на думата "дърво" произлиза от думата "дева". В английски език произтича от думата "тера" – tree (трий); в гръцки език от числото "три". "Тера" значи земя, а земята пък означава живот. Така че дървото означава първичния живот.

"Всяко дърво се познава от плода си". Има лъжливи дървета, има и истински дървета. Светът днес е пълен с лъжливи дървета. Виждали ли сте вие красиви хора? Тях мога да оприлича на онези хубави цветя, които никога не увяхват. Те винаги са весели и разноцветни: синички, червенички, зеленички. Изобщо в света понякога посаждат цветята в саксии и ги понапръскват с разни парфюми, та не можеш да познаеш, кои са истински и кои не са истински. Поставете пчелата срещу тях, тя ще ви покаже, кое цвете е истинско, и кое не. От истинското цвете мед бере, от изкуственото – нищо. Тези цветя, от които пчелата не може да събира мед, мога да уподобя на някакви човешки изобретения. Казват: Човекът е направил фонографа. Какво нещо е човешкият фонограф? Фонографът преди да заговори, шуми, съска и при това не е толкова ясен. Фонографът е отпечатък на човешката реч и то в изопачена форма. Ако тези плочи се изоставят 5–6 години без употребление и след това се завъртят, не зная, дали биха могли да произведат същата човешка реч, както сега. Но, да оставим това нещо, изобретението на фонографа е все пак крачка напред. Ние се възхищаваме от изкуството на фонографа. И действително, и мен ме възхищава фонографа, но не толкова това колело в него, което се върти и възпроизвежда речта, колкото мисълта, която е накарала една игла да говори. Как се е дошло до това изобретение, това ме интересува. Този, който изнамерил фонографа, е взел в съображение човешкия език. И човешкият език е една подобна игла, само че по-широка. Иглата на фонографа е малка и остра, а от човешкия език може да се направят няколко стотин хиляди игли, подобни на тези от фонографа. Така че и по съдържание, и по количество, иглата на съвременния фонограф не може да се сравнява с човешкия език; и речта, която произвежда фонографа, не може да се сравнява с речта, която излиза от плочите на човешкия мозък. Питам: Ако е чудно изкуството на онзи, който накарал една игла да говори, не е ли още по-чудна онази висша интелигентност, която отпечатила човешката мисъл върху плочите на мозъчните клетки? Вие още не сте се

замислили върху това, как се произвежда човешката мисъл, как минава през мозъчните нервни влакна и как най-после се предава през гортана във вид на глас. Върху колко работи вие не сте се спирали! Тези неща за вас са толкова прости, колкото да направите една баница. Казвате: Баница е това! При това, я да те накарам да наточиш една баница, тогава ще видиш! Някои ме запитват: Какво мислиш? – Мисля, как може да се направи баница от просо. Мисълта на някой хора е такава, че баница не можеш да направиш от него. Боза от него става, но баница – никога! Право са определили житото и царевицата на просото, каква е неговата задача. Един ден житото и царевицата, като заминали за екскурзия, оставили просото да храни света. То ги запитало: Каква длъжност ми оставяте? – Да храниш света. На баница мога ли да ставам? – Ти на хляб стани, че за баница не мисли! Просото не може да става на баница.

"Всяко дърво се познава от плода си". Значи, във всяко растение има едно качество, че то расте постоянно към слънцето, има стремеж нагоре. Същевременно в това растение има и стремеж към центъра на земята, двояко се развива. То разбира законите на слънцето, разбира и законите на земята. Аз няма да се спирам да ви говоря за това. Има ред митове върху произхода на растенията. Един ден, когато съвременните хора станат по-просветени, по-духовни или по-мистични, те ще разберат дълбокия смисъл, който се крие в растенията. Човека по някой път наричат растение. Бог го уподобява на растение. Той казва: "От плода си се познава". И действително, като се разгледа човек чисто органически, той е двояко растение. В него съществуват две растения, които се преплитат. Клоните на едното растение са горе в мозъка, а коренчетата – долу в стомаха. Корените на другото растение са в симпатичната нервна система, или в така наречения стомашен мозък, а клоните му отиват горе в мозъка, така че тези две растения са преплетени. И между това двойно растение именно, живее човекът, като мислещо същество. Значи, щом растението престане да расте, и животът престава. Щом човекът

престане да мисли, по същия закон и растението умира. До тогава, докато човек мисли, и растението живее. И обратното е вярно. Докато човек живее, докато има чувства в сърцето си, докато има мисъл в ума си, той е човек. Когато сърцето на човека изсъхне, той престава да е растение. И когато мисълта в човешкия мозък престане, той престава да е мислещо същество. Какво става тогава от него? – Той минава в Нирвана – едно състояние без съдържание. И мнозина от съвременните хора искат да живеят в Нирвана, т.е. да не мислят, да не чувстват, да не страдат – искат невъзможното. Те искат да бъдат радостни, без да бъдат скърбни; искат да мислят, без да чувстват. Това са две невъзможни неща. Да чувстваш, значи да мислиш; да мислиш, значи да чувстваш. Когато чувстваш, ти носиш товар, а когато мислиш, друг носи твоя товар. Следователно, тежката работа в този свят – как трябва да преживеем и какво трябва да мислим, това е предоставено на Бог. Бог, великият създател на цялата Вселена, мисли за всичко това, а ние носим малкия товар на ежедневния ни живот. Този товар е само за насъщния хляб. Ние мислим за ежедневния живот, а всъщност, нашият товар е само за това, какво трябва да ядем. Сегашната ни философия не е нищо друго, освен "философия на хляба". Каквото и да говорим, каквито култури и теории да разглеждаме, ние сме хора на хляба – нищо повече! Проповедници, философи, или каквито други и да сме, ние изучаваме още "хляб наш насъщний, дай ни го нам днес". Това е, което се изучава днес.

Следователно, цялата днешна наука е съсредоточена все около хляба, как да се гарантираме, как да се осигурим. И действително, хлябът съдържа всички необходими елементи за живота. Ако един порочен човек изучава тази философия, нищо няма да успее. Защо? Защото ние още не сме изучили съдържанието на хляба. Ние още не сме изучили езика или живота на житото. Ние още не сме изучили живота на всички онези растения, които ни помагат да живеем. Ние още се спираме върху един от стиховете на Писанието и казваме: "И направи Бог човека от пръст по образ и подобие свое и духна в

ноздрите му дихание". Значи, Бог се уподобява на човек, като нас. Колко дни е работил Бог върху човека, за да го създаде от тази кал? Тъй щото, Бог е бил скулптор. Бог вдъхнал дихание в ноздрите на този човек, и той станал жива душа. Така се предава на съвременното човечество в светената книга легендата за създаването на първия човек. От коя раса е останала тази легенда? – От семитите, четвъртата подраса. Те са хора крайни материалисти. От тези хора днес като остатък се явяват китайците, хора, които даже и за Бог нямат име. Когато китайците искат да кажат нещо за Бог, казват "тау" – това означава небето. За тях всичко на небето горе е Бог. У евреите пък, когато Яков отиваше при своя роднина Лавана, той сънува един сън, видя Бог и Му каза: "Там, където ме водиш, благоволи да ми дадеш овце и говеда, а пък аз като се върна, ще Ти направя един малък олтар и жертва ще Ти принеса". И действително, Яков направи олтар на Бог, даде десятъка си от овцете в жертва.

"Всяко дърво се познава от плода си". Плодът определя качеството на растението. Аз ще засегна духовния живот. Онези от вас, които са родени от Духа, ще вземат дълбокия смисъл на тази философия. Онези от вас, които още не са родени от Духа, а са в ембрио, в зачатие, ще вземете живота, а онези от вас, които сега се приготовят отвън, които съставляват тази кал, от която Бог за в бъдаще ще прави хората, ще гледате пръстта да бъде по-доброкачествена. Колкото е по-доброкачествена пръстта, толкова по-добър хляб може да стане от нея. Твърдата пръст, за която говори Христос, това е хлябът, който има отношение към стомаха. Христос казва: "Аз съм живият хляб". Това се отнася до сърцето на човека, "а живата вода" подразбира един още по-висок живот от хляба. Хлябът трябва да се превърне на вода, а водата трябва да се превърне на Дух. Затова и в Писанието е казано: "Ако се не родите от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Значи, водата е потребна за сърцето, а Духът – за ума. Следователно, ако се съединят тези два полюса – умът, който е почва за човешката мисъл, и сърцето, което е

почва за човешките чувства, ще се образува човешката душа, или съзнателното човешко его.

Сега, мнозина от вас сте много обременени от сегашните проявления на живота, т.е. сегашният живот е толкова важен за вас, че поглъща всичката ви мисъл. Вие мислите, че това, което имате, това, което знаете, съставлява целия живот. Представете си положението на онова малко дете, което сега учи в училището и направете аналогия със себе си. То отива на училище, и учителят му открива буквата "а". Връща се от училище, разправя на майка си, какво е научило. Взема плочата, пише, изтрива, казва на майка си: Наука е това! Буквата "а" е това! Значи тази буква му отваря вратата за разбиране на живота. Майката се обръща към другите които са около нея, казва им: Е, нека се радва, дете е. Питам: Ами кое е по-високото за майката в дадения момент? Майката казва: Аз трябва днес да пресея брашното, да омеся хляба. Елате тук да видите, как се меси хляб! И започва тя да проповядва. Замесва всичкото брашно, покрие го отгоре и го оставя да втасва. Най-после запали пещта си. Взема след това едно яйце, разбива само желтъка му и намазва с него хляба, за да се лъсне корана му и казва: Това е хляб! Хлябът е началото на живота. Децата в къщи казват: Това е хляб! Учителят казва: Това е "а"! Значи, тази първа буква е хлябът. Детето казва само: Мамо, хляб! Мъжът дойде в къщи, казва: Жено, хляб! Учителят казва: Хляб! Проповедникът казва: Хляб! - Защо всички искат хляб? - Защото, ако няма хляб, растене няма, мисъл няма. Значи, има нещо съществено в живота.

"Всяко дърво се познава от плода си". Какъв е този плод на живота? Най-първо човек трябва да има разположение на чувствата си. Всеки трябва да се стреми да има това разположение. Човек трябва да си ляга с разположение; да става с разположение; да яде с разположение. Аз не казвам, че човек трябва да мисли с разположение на чувствата си. При мисълта, законът е обратен. Мисълта не се проявява при разположение на духа. Най-хубавата мисъл се проявява при обратния закон, а разположението е

необходимо за живота. Когато човек развива живота си, той трябва да има разположение на духа, за да може животът му да се оформи. Щом животът образува тези форми, от които мисълта се проявява, тогава именно ще дойдат най-силните налягания в живота, тогава именно ще дойдат скърбите, страданията. Скърбите и страданията са Божествените рала, които разорават почвата и създават благоприятни условия да поникнат Божествените семена на Добродетелта. Само така се ражда мисълта. Кое заставя да мисли онази майка, на която предстои да ражда? Детето. Това дете, щом влезе в почвата, т.е. в утробата на майка си, заставя я да мисли, пък ако ще да е най-глупавата майка. Когато една птичка ще снесе яйцата си, тя веднага започва да мисли, къде да направи гнездото си, как да го направи. Щом се нареди, тя знае вече, колко време да лежи върху яйцата си, знае как да отглежда малките си, всичко това знае. Разбира тя тези закони! Всички тези грижи внасят в нея Божествени мисли.

Та казвам: При страданията този закон няма нищо общо с живота. Животът, напротив, трябва да се прояви в нежни, хармонични чувства. В какво седят хармоничните чувства? Ще ви дам едно малко сравнение. В живота има три категории фактори. Те са следните: вземете за пример хартията, на която се напечатва някоя свещена мисъл. Тази хартия е направена от хора, които не се интересуват, не искат да знаят, какво ще се печата на нея. Значи, качеството на тази книга не зависи от онзи, който пише, а от онези работници, които са я правили във фабриката. Тези работници са първата категория фактори в живота.

След това идваме до онзи мислител, който започва да пише върху хартията. За да изрази своята мисъл, той извиква някой по-висш дух, който му диктува. Значи, единият диктува, другият пише. Така че, как е замислена тази книга, как е написана, това не зависи от самия автор, който слага името си върху книгата, а от този, който е диктувал. Същността, която е вложена в книгата е самата мисъл, и не зависи от автора. Този, който предава тази мисъл, той е вторият

фактор. Следователно, онези фактори, които са създали нашето тяло, нашето сърце и нашия ум, произтичат от три категории интелигентности. Ето защо, когато мислим само за тялото си, ние сме свързани с най-нисшата интелигентност в природата, с първата категория фактори – с работниците. Тези същества ще ни покажат най-хубавите ястия, ще ни научат как да приготвим храната си, как да я добиваме. Те обаче, няма да ни покажат извора на живота.

Втората категория същества оприличавам на тези, които са писали книгата. Те ще ни покажат пътя на живота, т.е. вътрешното съдържание. Те са още по-напреднали от първите в своята еволюция, но не могат да ни кажат нищо за онази велика Божествена мисъл, която е предшествала образуването на материалния свят, образуването на силите в живота.

Най-после идваме до третата категория същества, които са създали човешката мисъл. И понеже човек сега е свързан с тези същества, за това той се нарича "същество на мисълта", но за в бъдеще той ще измени това си име и ще се нарича "човекът на Любовта" или "възлюбения син на Любовта". С мисълта си той трябва да се съедини с Божествената Любов, за да стане цял човек, защото за сега човекът е половин. В сегашния човек има борба между неговия дух и неговата плът. - Защо? - Защото вътре в него става един процес на обновяване. Когато този процес се завърши в нас, тогава ние ще съзнаем, че можем да бъдем господари на себе си. За сега ние не сме господари на себе си, нас всеки може да ни подкупи. Онези, които са родени от вода и Дух, тези думи не ги засягат, но те се отнасят за онези, които не са родени още. Следователно, ние можем да се подкупим от малките работи. Някой казва: Аз не се подкупвам. - Вие не говорите Истината! Не е грях, че човек се подкупва, но казвам, че той може да се подкупи с една ябълка, с едно бонбонче, с една карфичка, с едни фини чорапи, с една хубава шапка, с едни обувки или с едно стихче посветено в негово име и т.н. Мога да ви приведа хиляди начини, чрез които хората се подкупват. Дай на човека да си

хапне нещо, дай му една малка стаица, с хубаво, меко легло, и той веднага се подкупва. Хората лесно се залътеат. Лошото не е в залътеането, но в това, че когато ни залътеат, ние лесно се продаваме, а мислим, че сме осигурени. Никой от нас не е осигурен! Ние сме в една песъчлива почва, но много наши приятели – евангелисти, теософи, окултисти, хората на новото учение ни проповядват, че са намерили Бог. Питам: В какво седи новото учение? - Основата на новото учение, това е великата Божия Любов, великата Божия Мъдрост и великата Божия Истина – живата Любов, живата Мъдрост и живата Истина, всадени и проявени в сърцата, в умовете, в душите и духовете ни. Следователно, ако ти си човек от новото учение, тогава аз казвам: Плодът на Духа, на това Великото е Любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяра, кротост, въздържание и много други. Павел не ги изброил точно, той турил като качества на Духа девет категории, но всяка категория съдържа още по три качества, та стават всичко 27. Сумата на цифрите 2 + 7 = 9. Питам тогава: Кои са другите две качества, които влизат в категорията на Любовта? Вие мислете за другите категории, аз няма да се спирам върху тях. И така, лошото не е в това, че ни залътеат, но ние се самоизлътеаме, че сме намерили истинския път, че сме намерили Истината. Понякога аз се наблюдавам и така проучвам хората. - Защо? - Защото ретроспективно, чрез отражение на хората в себе си, виждам какви са. Дойде някой човек, приказва ми и аз се вдълбоча в себе си, поставям се в едно пасивно състояние, за да видя, какво е трептението на неговото сърце, какви са неговите мисли, изобщо каква е степента на неговото развитие. Като вляза така в неговото положение, аз започвам да мисля като него, да чувствам като него, зарегистрирам неговия живот, записвам всичко и си казвам: Познавам този човек. И всеки който ме види, казва: Ето, виждаш ли този? Казвам: Да, аз го видях, но и вие трябва да го видите. Грешката на един човек е грешка на хиляди същества, и доброто на един човек е добро на хиляди същества. В този свят ние не живеем за себе си. В

този смисъл, индивидуално, светии няма. Светията е колективно същество, в което Бог живее. Хора, у които Бог не живее, не могат да бъдат никакви светии, а не така както вие разбирате. Хора, у които Любовта не живее така, както Бог е определил, какви са? Хора, у които Мъдростта не живее така, както Бог е определил, какви са? Хора, у които Истината не живее така, както Бог е определил, какви са? – Такива хора не вярват в никакъв Господ! Какъв Господ ще имат те? Ами че съвременната европейска война показва какъв Господ имат тези хора. Техният Бог е като старите езически богове, които се бият, които имат същите страсти, като хората. И при това, съвременните християнски народи се осмеляват да казват, че имат Господ. Срамота е да казват така, никакъв Господ нямат те! Хора, които признават Бог, за които Бог е жив, казват като Христос: "Благ е този Господ". И христовите ученици, като съвременните хора, като отидоха да проповядват в едно село и не ги приеха, казаха: "Учителю, остави ни да пометем, да изгорим тези хора, защото не ни приеха. Ти си Учител, ние апостоли". Христос им каза: "Този Господ, на Който аз служа, не е като старите езически богове, Той е Бог на Любовта, Бог на Мъдростта, Бог на Истината. Син человечески не е дошъл да погубва души, но да спасява. Има други начини, по които можем да ги изгорим".

Сега, старайте се да не разбирате мисълта в изопачена форма. Страданието в света е допуснато, за да се създаде човешката мисъл. Нека има страдания, но никога да не въздействаме на една душа, с цел да я спрем от пътя, който Бог ѝ е определил. Нито себе си, нито другите! Често, ние се опълчваме против хората, защото грешат. Разрешете въпроса, защо вие грешите. Ето главният капитален въпрос, който трябва да разрешите. Казвате: Защо онзи греши? – Не е въпросът защо греши онзи, ами ти защо грешиш. - Защо онзи мисли така? – Не е въпросът, защо той мисли така, ами ти защо мислиш така. Нима твоята мисъл е безпогрешна? Хубаво, в едно отношение ти го превъзхождаш, но в друго отношение ти си по-долу от него.

Всички така разрешават въпроса, защо хората грешат, защо мислят така, а не се спират да разрешат този въпрос по отношение себе си. Всъщност, ето един въпрос, който трябва да разрешат.

Често хората на новото учение, хората на новите течения, казват: Трябва да се даде свобода на всички! Но тези хора на новото учение, както ги виждам тук в България, са крайно натрапливи хора. Аз виждам в някои съвременни писатели, музиканти, художници, свещеници, владици, проповедници, царе, князе, в някои просветени хора, уж хора на новото учение, голяма натрапчивост. По-натрапливи хора от тези на новото учение няма. Ако отидеш в дома на един прост, светски човек, той ще се отнесе братски, но ако отидеш в дома на един учен човек, на един човек от новото учение, и нарушиш едно от правилата му, че не си изтрил обувките си, ще ти каже: Господине, навън, моят дом не е дом за кал! - Аз похвалвам този човек, правилно е да се грижи за чистотата на дома си, но трябва да знае, че има външна кал, има и вътрешна кал – има външна култура, има и вътрешна култура.

Сега, да ви приведа един анекдот, случил се в България по време на Освобождението. Отива един български селянин при един лекар. Лекарят бил женен, и този ден жена му го раздразнила нещо, та бил малко неразположен. Селянинът влиза в стаята му и казва: "Господин докторе, жена ми е нещо болна, има огненица, силна треска, моля ти се да ми услужиш, някакви церове да ми дадеш". Церове ли? – удря една плесница на селянина, после още една и му казва: "На ти лекарства за жена ти! " - Бре, смръднаха ме тези нови лекарства!, - си казва селянинът. - До сега и майка ми, и баба ми бяха болни, но други лекарства им се даваха. Да те пази Господ от тези нови лекарства! Да не дава Господ да лекува човек жена си! Ще употребя това лекарство за жена си, да видя как ще ѝ подейства. Връща се дома си посреща го жена му, пита го: "Носиш ли ми лекарство?" – Нося ти. – Е, дай да видя какво е! Удря ѝ той една силна плесница. – Чакай, чакай, стига толкова! Тя се разлюлява от тази плесница, влиза в стаята и започва

да плаче. Случва се, обаче, че наскоро оздравява. Е, - казва си селянинът – помогна това лекарство, заслужава си. Господ здраве да дава на този лекар, жена ми оздравя от това лекарство! Наука е това! Не се минава и два месеца, отива той в града и си спомня за лекаря. Казва си: "чакай от благодарност да му занеса две пуйки и да му кажа, че жена ми оздравя от неговото лекарство". Влиза при лекаря, той го запитва: "Какво искаш?" – Преди два месеца идвах при теб, да ми дадеш лекарство за жена ми. - Е, та какво? – Ти ми даде едно лекарство, и тя оздравя от него. Аз употребих само едното, другото остана. – Да, това е наука, това беха от скъпите лекарства, те дават добър резултат, казал докторът. В същност, той забравил, от какво била болна жената на този селянин и какво лекарство ѝ дал. Като видел, че селянинът носи две пуйки, поканил го да седне и се разположил. – Ама, господин докторе, единият лек остана у мене – казва селянинът. – Е, ще го върнеш, щом не ти трябва, защото той е от скъпите лекове. Селянинът става, удря втората плесница на лекаря и си излиза. – Ако жена ми се разболее втори път, пак ще дойда при тебе. Като останал лекарьт сам, опомва се от плесницата и се поухилва малко.

Та и ние някой път с тази наша философия на живота разсъждаваме, действаме, все като този лекар. Не е виновен той. Това е за пояснение на въпроса. С това не искам да кажа, че сме лоши, но или ученикът, или майката, или жената, все ще се намери някой, който да ни разгневи, и после, като ни разгневи, ще излеем гнева си на всеки прът, който ни излезе насреща. Но постъпките ни се връщат после обратно.

"Всяко дърво се познава от плода си", казва Христос.

Откъде идват горчивите плодове на нашия живот? Страданията, които ни сполетяват в живота, откъде идват? По някой път жената не ни обича, учениците не ни обичат, децата не ни обичат, окръжающите не ни обичат, всички не ни обичат. Питам: защо е всичко това? Ще кажете: хората са лоши. Това не е разрешение на

въпроса. Ако хората са създадени от Бога, как е възможно да са лоши? Я ми обяснете това нещо! Когато животът не се проявява в своето Божествено естество, а се проявява по човешката мисъл, той е всякога лош. Лошевината произтича от това, че ние искаме да употребим Божествения живот за човешки изгоди, и вследствие на това този живот лесно се изпарява. Преди няколко дни аз взех в едно шишенце етер и го запуших отгоре с малко памучец. След известно време отидох да го взема, но го нямаше там. Имало една малка дупчица, и той изфирясъл от там. Така и ние, по същия начин, затваряме Божествения живот в едно шишенце, туряме му запушалка, но след време виждаме, че го няма. Божественият живот казва: не можете да ме държите затворен в шишенце. Аз ще си намеря и най-малката дупка ще излеза от там. Така и ние мислим за свобода, за широк простор в нашия живот.

"Всяко дърво се познава от плода си". Първият плод на Духа, това е Любовта. От основното разбиране на Любовта зависи смисълът на вашия живот; от основното разбиране на Любовта, зависи и вашето щастие. Сега вие ще кажете, че разбирате Любовта. Аз бих желал да дойде при мен този, който казва, че разбира Любовта и да я определи. Нека определи, какъв е животът при Любовта. Там, където има Любов, има и живот. Където има живот, има и радост. Гледаш, някоя домакиня, в чийто дом царува Любовта, цял ден пее, всичко в къщи е в хармония – децата ѝ са радостни, мъжът ѝ е радостен и слугите ѝ са радостни – всички в къщи са радостни. Щом Любовта излезе от къщи тя ходи със сбърчени вежди, намръщена, отваря Писанието и като някой моралист рови се в отделни стихове, цитира, кой как писал, за какво писал и т.н. Все ще намери някакви специални стихове за случая и ще ги цитира, като казва: Така е писано в Евангелието.

Та когато пророците са писали в тази книга, и те са имали такива настроения. Когато чета плач Иеремиев, виждам онзи пророк плаче ли, плаче! Защо? – Понеже заробиха евреите. Той казва: "Господ ни направи играчка на тези да им свирим" – и написа много

тъжни работи. Господ им казва: "Когато ви казах да живеете така, както трябва, вие не живяхте. Ето докъде ви доведе вашият глупав живот: да ви заробят Вавилонците. Ето откъде иде вашата скърб". Идват сегашните християни и казват: Знаете ли какво е писал пророк Иеремия? Пророк Иеремия отивал в плен, но ти, който не си в плен, какво разбираш от неговото положение? – Разбирам. - Нищо не разбираш! Казвате: Давид писал псалми. Да, Давид писал псалми, но защо? – Гонеше го цар Саул, гонеше го, като някой заек. Бягаше той, ти си седиш на мекото легло. Така че, за да разберете плача Иеремиев, за да разберете псалмите на Давид, трябва да минете през тяхната опитност. Но и това още е човешко учение, не е Божествено. Евреите трябваше да се подигнат, а не да плаче Иеремия за тях. Това е една слабост. И Христос си поплака, което показваше, че в Него имаше една чувствителна душа. Христос, като дойде между евреите, казва им: "Исках да ви помогна, но не ме разбрахте" – и заплака. Сълзите на Христос не изразяваха слабост, но с това той им казваше: "Както аз плача, така ще плачете и вие". Казвате: Това е слабост! - Не е слабост! Не е слабост. Истинският пророк, който говори на хората, трябва да им каже, какво ще стане. Със сълзите си Христос казваше на евреите: "Така ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте моето учение". Някои ми казват: Учителю, в сърцето ми нещо плаче. - А, плаче нещо в сърцето ти! Казвам: Ти си един израилски пророк, който не прие Христовото учение. Ще плачеш, и ще плачат всички около теб. Всички онези, които не възприемат Любовта; всички онези, които не възприемат Мъдростта; всички онези, които не възприемат Истината, ще плачат не само един ден, но още хиляди години ще плачат. И денят, в който възприемат Любовта, ще дойде истинската радост – "скърбта им ще се превърне на радост". Дотогава има да изтекат девет категории сълзи.

Аз бих желал да проучите характера и състава на тези сълзи. Те се различават по състава си. Когато човек плаче от скърб, от тъга или от радост, сълзите са различни. Когато човек плаче от любов, от

милост, сълзите пак се различават. Някой казва: Господи, аз плаках. Господ казва: "Вижте, защо е плакал този!" – В шишенцето ми има сълзи. - Вижте в шишенцето му, сълзи има. Като разгледат сълзите му, казват: "Разбрахме за какво е плакал". Друг някой казва: "Виж ме, Господи, че плача". Господ казва: "Разгледайте тези капки, които се леят от очите му, за какво са! Защо е плакал, от любов ли, от радост ли, от скърб ли, от що". Това се знае в невидимия свят. Изобщо, има девет категории сълзи, девет категории страдания и девет категории радости. "Обля се", казват, "сърцето ми с кръв". Действително, облива се сърцето с кръв. Когато скърбиш, облива се, но и когато се радваш, пак се облива. И когато любиш и си милостив, и когато мразиш, пак се облива сърцето с кръв. Казва се в Писанието: "Плът и кръв няма да наследят Царството Божие". Да, кръвта на плътта няма да наследи Царството Божие, но кръвта на Духа ще Го наследи. Плътта сама няма да наследи Царството Божие, но плътта и Духът заедно ще Го наследят. Тогава, как ще разберете думите на Йов, който казва: "Пак с плътта си ще видя Бог". На друго място Христос казва: "Във второто битие вие ще дойдете с мен". Кое е второто битие? Казва се: "Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново сърце от плът, което ще бъде толкова нежно, че Бог ще напише на него Своя Закон". Значи това сърце ще бъде толкова благородно, толкова фино, че върху него Бог ще напише своя закон и както ние, така и всички същества, ще четем от него.

"Всяко дърво се познава от плода си".

Какъв е тогава смисълът на живота? – Смисълът на живота е, че можеш да живееш за себе си, можеш да живееш за другите, можеш да живееш и за Бог. Има девет категории живот, но тези три категории са важни – да живееш за себе си, за другите и за Бог. Вижте най-после, че наистина, не може да се живее сам, все искаш да имаш при себе си поне едно същество. Най-голямото геройство на първия човек в Рая е било това, че след като видял, че сам не се живее и обмислял много години този въпрос, най-после едва се решил да каже:

"Господи, сам не се живее". Адам бил голям аристократ, макар някой да мислят, че бил прост човек. След като Господ го поставил да живее в Рая и да се занимава с животните, той прегледал всички и си казал: "Аз нямам другар, с когото да дружа, с тях не мога да дружа, те са нисши същества, те нямат никаква култура". Пък той трябваше да дружи с животните, трябваше да ги учи. Адам си казал: Господ създаде всичко много умно; и мене и животните, но едно нещо не Му дойде на ума: на мене, този богатия човек не даде другар. Тщестлавие имаше в Адам. Господ го чу, поусмихна се малко и си каза: "Ще имаш другар". И действително Адам имаше вече другар. Той си казваше: "Така, нека излезе моята избраница отвън, да видят славата, величието ми, да видят какъв велик човек съм, какво благоволение имам пред Бога". Това беше едно тщестлавно чувство, което той криеше в себе си. Господ му каза: "Другарка ще имаш!" Като я видя, той каза: "Плът от плътта ми, кост от костта ми!" Обаче, тази жена, направена от плът и кости, не беше като Адам. Тя си каза: Не, братко, не съм аз плът от плътта ти, ще ти докажа, че и в мене има малко-много ум". И му доказва. Отива тя при дървото, което ѝ посочва змията, и казва на Адам: "Ти си голям страхливец! На животните даваш ум, обработваш градината, а те е страх да бутнеш онова дърво!" "Не може, Господ е забранил да се бута това дърво" – преподава ѝ Адам първия урок на послушание. "Ти си плът от плътта ми, кост от костта ми, няма да буташ това дърво, ще ме слушаш!" – Колко си лековерен ти! Аз ще бутна това дърво и ще ти покажа, че не съм плът от плътта ти и кост от костта ти. Ще ти покажа, че съм жена, която мисли. Аз мисля, че и ти ще дойдеш подир мене. Както мисля аз, това мислиш и ти. И двамата нарушиха закона на послушанието и съгрешиха. След съгрешаването у Адам се пробужда друго едно чувство: в него нямаше доблестта да остави жена си сама да бъде наказана по Божиите закони, но си каза: Хайде, и аз ще страдам с нея, да намаля малко страданията ѝ". В него имаше борба, казваше си: "Да оставя ли Рая, или да отида с нея? С нея тежко, но без нея по-тежко. Тя

ми взе сърцето и където и да отида, сам не мога. И в Рая сега животът е тежък. Хайде, ще отида с нея, поне жертва ще направя, че каквато ще да става!" Жената сгреши, а той се лиши от благата. Господ не ги изпъди, но ги прати вън от Божественото училище, да растат и да се развиват.

И така, 8 000 години вече откакто вие се намирате извън Рая, но всичко сте забравили. Всички сегашни жени по целия свят бяха събрани тогава в Ева вътре като душички, и всички сегашни мъже по целия свят бяха събрани вътре в Адам като душички. Всички мъже и жени заедно гласувахте и сгрешихте. А сега всеки мъж казва: Е, този Адам! И всяка жена казва: Е, тази Ева! - Не, не мислите право, всички заедно сгрешихте, всички бяхте там. Всеки от вас трябваше да каже: Не, аз не давам думата си, не се съгласявам, не искам да постъпя така. Разрешаването на въпроса сега седи в признаването ви. Кажете: "Господи, сгрешихме! Ние не опазихме Твоите велики закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Ще ги опазим сега". Това е благородството на човека! Всеки човек трябва да мисли, как да изправи своя минал живот. Как ще го изправи? Аз гледам, някой отишъл в църква и там се моли, моли на Господ, но при това, като дойде да действа спрямо хората, не знае как да постъпи. Колко лесно ние се раздразняваме в живота! Колко лесно се съблазняваме! Има един закон: никой никого не може да излъже! Помнете това! Човек сам себе си може да излъже. - Защо? - Защото всеки човек разбира много добре своите интереси. Чудни са съвременните хора, когато искат да ни убедят че могат да ни излъжат! Вземете например, гъската, хвърлете ѝ нещо, което не яде, например боб или друго нещо, ще видите, че тя в първо време се нахвърля, но веднага се отстранява. Хвърлете ѝ царевица например, тя ще се хвърли и ще започне да яде. Значи, тази глупава гъска, както вие мислите, познава законите. Не, тази гъска не е така глупава, както мислят хората. Върви един голям паток със своята възлюблена и с 12 малки патенца. Тя върви напред с патенцата, а той подире ѝ. Затичва се един плъх след тях и хваща

едно от патенцата. Обръща се веднага патокът, хваща с клюна си плъха и го издига във въздуха. Отива с него в реката, потапя го във водата и го изважда, пак го потапя и изважда, дава му лекция, докато плъхът най-после казва: "Пусни ме, моля ти се, втори път няма да ям патици". И след всичко това казват, че гъската била глупава, а ние умните хора, понякога вършим такива големи глупости! Не, тази глупава патка поне може да хвърчи! Тази глупава патка поне може да си намазва тялото и крилата с мас, та като влиза във водата, да не прониква навътре, предпазва я от намокряне. Ние, съвременните културни хора, нямаме даже и това изкуство на патицата. Можем ли ние да намажем така нашето тяло и кости, че грехът да не прониква навътре в нас? Къде е нашата мас, с която можем да се защитаваме от греха? Патката намери онзи велик закон да се предпазва от студа, като си направи мек, топъл пух за тялото. Къде е нашият пух да ни предпазва от студа? Значи, ние не сме толкова интелигентни, колкото си мислим. Сега, всеки се спира в себе си и казва: Аз имам изкуство. - Какво изкуство имаш? – Цигулар съм, мога да свиря. - Че и аз зная да свиря. Питам: Когато имаш омраза към някого, или когато таиш едно горчиво чувство в душата си, свирил ли си на тази омраза с цигулката си, че да я превърнеш на една кротка мечка без букаи? Свирил ли си на това горчиво чувство, че да го превърнеш в сладко чувство? Ако твоята музика не може да стори това, ти не си цигулар, твоята музика е много слаба. Някой казва: Аз съм знаменит художник, имам хубави картини в чужбина, изложени в най-добрите галерии. - Хубаво, щом е така, нарисувал ли си такава картина, че като я види някой разбойник или престъпник, да се отврати от себе си? Опита ли по този начин силата на твоето художество? Нарисува ли омразата и Любовта, та да видиш резултата от тези две картини? Аз не съм срещнал до сега художник, който да е нарисувал омразата и Любовта и да съпостави тези два типа. Нека художникът нарисува тези две картини така художествено, че като погледнеш омразата, да умреш от нейното въздействие върху тебе, а като погледнеш Любовта,

в тебе да се зароди живот и желание да дадеш от този живот и на всички други. Тази смяна в състоянията да стане едновременно при вида на тези две картини. Това е изкуство! Когато в теб нещо бушува, когато се бориш с омразата в себе си, тя те гори и произвежда страдания, а ти казваш: Гори ме нещо! – Погледнал си към омразата. След това Господ ти казва: Я погледни към Любовта! Ти погледнеш към Любовта, оживиш се и казваш: Нещо гори в мене. Да, и омразата гори, и Любовта гори, само че омразата гори, изгаря и разрушава, а Любовта гори, съгражда и живот дава. Такива трябва да бъдат истинските картини на омразата и на Любовта. Това е изкуство! Така трябва да рисувате всички. А сега, вие казвате: Рисуваме ние. - Да, аз искам всички вие да бъдете велики художници, велики музиканти!

Някой казва: Аз днес съм вдъхновен, говоря красноречиво. Ами защо само днес си вдъхновен? Не само днес, но всякога трябва да бъдеш вдъхновен от Божественото, и всяка твоя дума да произвежда чудеса. Всяка твоя дума трябва да произвежда чудеса върху самия тебе! Вие говорили ли сте на себе си? Аз ценя хората по това, не какво ви говорят, не какво говорят на мене, но какво говорят на себе си. Не е важно, какво говоря на вас, то не е говор, но какво говоря на себе си. Когато говоря на себе си, по-красноречив човек от мене няма. Вие чували ли сте как говоря на себе си? То е слово! И това слово само аз го чувам. Когато говоря на вас, това е обикновена реч, но когато говоря на себе си, тогава да ме чуете! Когато говоря на себе си, не говоря много, съкращавам беседата си, говоря най-много 5–10 минути и едва издържам този говор. До сега съм достигнал до 10 минути най-много. Щом си говоря 10 минути, казвам: Стига толкова, доволен съм от своята реч. Защо? Защото тя е Божествена в себе си.

Някой ме запитват: Как се справяш с хората, когато говорят против теб? – Говоря на себе си. - Ами като нямаш парички? – Говоря на себе си. - Ами като нямаш легло? – Говоря на себе си. Най-красивото нещо в света е човек да говори на себе си! Казвам: Всички трябва да говорим на себе си и от сърцата ви да блика Любов, и то не

само временно, не само към хората, а постоянно и то към всички същества изобщо. Минавам покрай едно дърво, виждам на някое място една гъсеница, спра се при нея и размишлявам: Какъв пример дава тя! В нея съзирам усилено движение на нейния дух да се подигне. Но каква работа се изисква за това! И това е една малка гъсеница! Онзи велик Божествен живот ми казва: "Ти разбираш ли, защо този червей пълзи?" Някои казват за къртицата: Къртица е това! – и я отминават. Божественият Дух пита: "Ти разбираш ли, защо тази картица рови из земята? Ти разбираш ли, защо птиците хвърчат? Ти разбираш ли, защо растенията растат? Ти разбираш ли, защо е това разногласие и тази хармония в живота?" – Това е великото в живота, което трябва да разбереш и проучиш. Когато вашите сърца се изпълнят с Любов, само тогава ще разберете смисъла, който е скрит в тези неща. Всички трябва да разбирате, но не като онзи светия, който не разбрал смисъла на своето служене. Какъв трябва да бъде вашият морал? Ако ти си светия, посветил живота си на Бог, живял 20 години в пустинята, и при тебе дойде един богат български землевладелец и ти каже: Слушай, остави тези глупости, да живееш в пустинята, ела да ми прекопаеш лозята, аз имам толкова и толкова декари, ще ти дам 200 000 лева за това. Съгласиш ли се на това предложение, всичката ти святост отива на вятъра. Това не е моралът, който трябва да следвате вие. Но ако ти се съгласиш да работиш без пари и кажеш: Братко, аз не се нуждая от пари. Може да дойда да ти помогна, но после пак ще се върна. Кажеш ли така, ти си свят човек, у тебе има морал. Такъв трябва да бъде и вашият морал! Готови ли сте вие като този светия да направите някое добро без пари, вие сте възлюбените деца на Бог. Кажете ли: Аз направих толкова добрини на този човек, но той не е признателен – вие не сте възлюблен син на Бог. Ти признателен ли си? Всички вие сте непризнателни. Във вас не се е събудило това благоговейно чувство на светията. Някой казва: Защо Бог ме е създал такъв? – Недоволен е той от живота си и от

положението, което има. Казвам: Бог ти е дал толкова дарби, но ти още не си ги разработил. Ти не си обработил твоя ум.

"Всяко дърво се познава от плода си."

И сега, аз желая, онези от вас, които искате да носите това свещено име "ученици на Новото Учение", или, онези, които искате да носите това свещено име "носители на Любовта, Мъдростта и Истината", така ги наричам аз, бъдете образци! Бъдете онази запалена свещ, в която няма абсолютно никакъв дим, абсолютно никакъв остатък, която гори и издава онази мека светлина, която носи живот и възкресение на всички хора. Всеки от вас може да бъде една такава запалена свещ!

Онези от вас, които сте родени вече от Дух и вода, идете да бабувате на тези, които скоро ще се родят! Някои от вас сега са заченати, а трети сега се приготвят за това зачатие. Работници трябват на света! Ние няма какво да се занимаваме с това, какво се пише в нашата преса, какво се пише в чуждите вестници. Работа се изисква от всички!

Някой казва: Аз не съм толкова красив, черничък съм малко. Друг казва: Очите ми не са така хубави! Аз зная един алхимичен начин, по който мога да ви направя красив, но първо трябва да сте родени от Дух и вода. - Защо? – Трябва да сте готови да запазите тази красота. Каква полза ще имате, ако ви се даде едно богатство и после ви го отнемат? Това ще бъде голямо нещастие за вас. Следователно, от вас се изисква да бъдете силни и крепки, да можете да задържите онова благо, което имате. Тогава никой не ще може да ви отнеме благото, което Бог ви е дал. Аз наричам герой онзи, на когото никой не може да отнеме Любовта. Аз наричам герой онзи, на когото никой не може да отнеме Мъдростта. Аз наричам герой онзи, на когото никой не може да отнеме Истината. Някои казват: Отнеха ми Любовта! Моми и момци се оплакват: Отнеха ми любовта! - Някой ви я отне? На кое място я отнеха? – Изгубих любовта си, отивам в ада! – казва някой. Как, любовта си ли изгуби? Ти ходиш да търсиш любовта

в някой момък или мома там някъде из горите. Не, в момъкът няма да намериш любовта. Че и той сам я търси! Тогава, кой при кого ще я намеря? Това не е Любов, Любов за Любов не се жени. Мъдрост за Мъдрост не се жени. Истина за Истина не се жени. Разберете това! Сърцето и умът се съединяват, за да служат на Бог. Да се жени човек, това значи да се съединят две души, за да служат на Бог, да изпълнят Неговата воля. Разбирате ли това? Хората не се женят за свое удоволствие. Това е проституция! Женитбата е съединяване на две души да служат на Бог. Съединим ли се в името на тази Любов – да служим на Бог – всички ще бъдем едно цяло и един дух и тогава във всички ни ще действат великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Само тогава ще дойдем до онова истинско оженване на хората. Тогава няма да търсим, къде е мъжът, къде е жената. Ако мъжът ти е с Любовта, той е благословен мъж. Ако мъжът ти е с Мъдростта, той е благословен мъж. Ако мъжът ти е с Истината, той е благословен мъж. И ако жена ти е с Любовта, тя е благословена жена. Ако жена ти е с Мъдростта, тя е благословена жена. Ако жена ти е с Истината, тя е благословена жена. Ако син ти, дъщеря ти, приятелят ти или който и да е, е с Любовта, Мъдростта и Истината, те са благословени.

"Всяко дърво се познава от плода си."

Ако вие сте родени от Дух и вода, проявете се! Онези, които не са родени, родете се! Това е новият зов към света. Нас ни трябват хора не с ограничени умове, сърца, души и духове. Нас ни трябват хора, братя и сестри, със сърца любящи, с умове светли, с души благородни и с духове възвишени. Това е, което ще ни сближи, ще ни направи истински герои в света.

Аз наричам герой онзи, на когото сабята никога не се троши. Аз наричам герой онзи, който никога не умира. Аз наричам истински мислител онзи, на когото мисълта свети и озарява света. Аз наричам човек на новото учение, на новия живот онзи, от сърцето на когото извира Любов, която носи живот за всички. Аз харесвам в извора една

отлична черта – неговото пълно безкористие. Той хиляди години наред извира и никога не казва: "Дайте!" Но, кой как дойде при него, той все казва: "Братко, идвайте, вземайте си когато и колкото искате!" Този извор е заради вас. Той минава през села и градове, пои гори и градини, всички пои и чисти, докато най-после се влее в морето. Тази е отличната черта на извора, която трябва да бъде черта и на родения от Дух и вода, животът на когото трябва да минава през онези наскърбени души и ги утешава. Който няма този живот в себе си, как ще утеши тези наскърбени души? Той ще каже: Е, Господ казал така. - Не, не е казал Господ така. Роденият от Дух и вода, като види наскърбени души, няма да каже: Волята Божия е такава, - а ще ги утеши. Някоя майка плаче. Той ще я пита: Защо плачеш? – Детето ми умря. – Не плачи, то сега ще дойде. Ще тропне са пръчицата си и детето пристига. – Ето, твоят Драганчо е жив. Друга майка плаче. Защо? – Нейната мила Марийка умряла. Той тропне пак с пръчицата си, и Марийка дойде. Майката е радостна, и всички в къщи се радват. Това прави новото учение – възкресява мъртвите души! Така е, ще дойдат всички тези духове от пространството. Затова казвам: Ние живеем в един велик свят! Ние живеем при особени условия. Доста сме се скитали, доста тази омраза, това неразбиране между нас.

Ако сте българи, бъдете от тези, новите българи, които ще кръстим сега! Бъдете носители на новото учение, бъдете Синове на Любовта, на Мъдростта и на Истината! Бъдете растения, които от плода си да се познават! Бъдете хора, които от мисълта си да се познават!

"Плодът на Духа е Любовта!"

Беседа, държана от Учителя, на 28-ми юни, 1925 г., в гр. София.

И ОБХОЖДАШЕ ИСУС ВСИЧКА ГАЛИЛЕЯ

И обхождаше Исус всичка Галилея, та поучаваше в съборищата им, и проповядваше благовестието на царството, и изцеляваше всяка болест и всяка немощ между народа. (Матея 4:23)

В разумния свят има един велик закон, който определя отношенията на всички разумни същества. Този велик закон в науката наричат развитие, еволюция. Еволюцията подразбира движение, а движението е първият подтик на живота в известна посока. Втората стъпка, това е самият живот, който показва, че животът използува това разумно движение. И глупавият се движи, и разумният се движи, само че разумният има цел. Тъй щото, когато умът е насочен в известна разумна насока, това показва, че той има за цел постигане на някакво свое разумно желание. Често и в съвременната окултна наука употребяват думата „желание“ в двояко значение. Ние говорим за желанието в принципиален смисъл. Ние не говорим за илюзиите. Илюзиите, това са проекции, сенки на нещата. За сенките няма да говорим. В сенките няма реалности. Тук може да се спра да обясня разликата между сянка и реалност. Ако ви предложа една круша от мрамор, или от олово или от желязо, или от восък, какво ще ви ползува тази круша? Ако ви предложа един хубав самун от восък, или от гипс, или от хубава пръст, какво ще ви ползува този хубав самун? – Нищо. Следователно, това са илюзии, това са залъгалки за малките, за глупавите деца. И когато аз видя, че някое малко момиче се занимава със своите кукли, считам, че то е едно от малките глупави деца. То е един от онези глупави ангели, който, като не разбира работите на небето, Господ го пратил на земята да се учи, да се занимава с играчките. Не мислете, че е лошо да се занимава човек със сенките. Няма нищо лошо в това, но сенките изразяват

живота на страданията. Каквото и да вложите във вашата кукла от восък, тя е без душа, без сърце, без мисъл, без мозък; тя не може да даде никакъв отглас на това, което вие мислите, на това, което вие искате. Следователно, тя ще бъде ехо на самия вас, а това е най-тягосното нещо в света.

Под думата „красив свят“ разбирам света и на единството, и на множеството. Под думата „множество“ разбирам, когато цялото множество живее в закона на съгласието. Сега, да определя думата съгласие. Под съгласие, аз не разбирам съгласуване между двама души на почва на някакъв интерес, на някаква търговска сделка, или някаква търговска операция, защото това съгласуване е временно, а разумното съгласуване е една бръмка в живота. То е свързване. И тази бръмка върви през цялата еволюция на човека. Следователно, всяка една разумна постъпка, в каквато насока и да е, било в материалния свят, било в духовния свят, или в Божествения свят, това са скачени халчици, скачени верижки за подигане на човешката душа. Какво означава думата подигане? Да кажем, че се качите някъде горе, но седнете там. Това не е подигане. Подигане на човешкото съзнание е състояние, когато човек схваща правилно закона на Любовта. Първият признак на великия закон на Любовта е жертвата. Човек, който не е научил закона на жертвата, не може да познае закона на Любовта. Под думата „жертва“ аз не подразбирам тази жертва, която хората правят сега. Може да пожертвуваш едно агне, но това не е жертва. Може да изядеш някого, това не е жертва. В жертвата се съдържа следното качество: този, който жертвува, всякога жив остава, и колкото повече го ядат, толкова повече се размножава. Този, който се жертвува, расте. Казва някой: изядоха ме. Не, това вече не е жертва. Жертвата подразбира дълбоко познаване закона на Любовта. Вследствие кривото разбиране закона на жертвата, съвременните религиозни хора, като са изопачили този свещен език на небето, нямат ония идеи, които дават онзи висш подтик на душата да се развива правилно.

Защото всяка лъжлива мисъл, всяко лъжливо чувство се отразява върху човешката душа.

Казват, че Христос ходил в Галилея. Какво представлява в същност Галилея? – Галилея не е някоя голяма област, напротив една малка област. Галилея е символ на разумното в човека. Следователно, когато ние искаме да кажем, че някой човек е разумен, казваме, че той живее в Галилея. Затова Христос се нарича Галилеянин – разумен човек. Всеки разумен човек живее в тази област. Следователно, в природата има една разумна област. За да може човек да влезе в тази област, неговото съзнание трябва да се подигне.

„И обхождаше Исус всичка Галилея, та поучаваше в съборищата им и проповедваше благовестието на Царството". На кое царство? – На Божието Царство. По какво се отличава Царството Божие от всички други царства? То се отличава по това, че през всички векове в него има една непрекъснатост; в него няма пресекулки. Земните царства се качват и падат, държавните им мъже изчезват. В Царството Божие всички поданици, които Го съставляват, не умират. Това е една привилегия за тях. Да бъдеш поданик на Царството Божие, от Божествено гледище, не е нещо мъчно, не е и нещо непостижимо, затова то съставлява идеал за всинца. Тъй че всички ваши копнежи, които имате за наука, за изкуство, за музика, за скулптура, всички красноречиви оратори, всичко това, в сравнение с този идеал, са залъгалки за децата, в които няма нищо сериозно. Туй е един признак, по който се отличават поданиците на Царството Божие и тия на земните царства. Щом човек тук мисли за изкуство, като отиде в Царството Божие, ще намери друго изкуство. Някои от вас ще кажат: щом е тъй, ако между това изкуство и онова на Царството Божие няма никаква връзка, тогава да не правим нищо тука. Не е така. По-добре да вършим нещо, от колкото да спим постоянно. Има хора, които постоянно седят и мечтаят, като онези моми и момци, които въртят палците си и мислят само как да се оженят, в какви палати ще живеят, как ще се наредят и т.н. Въртенето на палците някога е имало смисъл,

но днес е изгубило този си смисъл. Някои въртят очите си. Защо си въртят очите? – За да видят някого, да видят нещо. Идете в някоя обсерватория. И там ще видите как астрономът върти очите си пред своята тръба, пред своя телескоп. За 24 часа все ще намери нещо в своя телескоп. Какво ще намери? – Или някоя комета, или някоя звезда, или някое слънце със своите спътници. Значи всеки от вас е в своята обсерватория. Все търси нещо. Вещият, умният астроном ще избере светлата нощ за своите наблюдения; онзи глупавият ще избере тъмната мъглива нощ. Някой се върти натук-натам, търси нещо. Какво търсиш? – Търся нещо, но не мога да го намеря. Че как ще го намериш? Ти го търсиш в тази мрачна тъмна нощ. Не е светло, за да намериш, каквото търсиш.

Та казвам: стремежите на един разумен човек трябва да бъдат строго определени. Сега мнозина културни хора очакват новата култура да дойде по един определен начин. Светът очаква един ден цялото общество да се подигне. Религиозните хора очакват да дойде Духът, Бог да се прояви по един или по друг начин. Но времето за проявлението на Бога не съвпада с механическото време. Часовниците на небето, и часовниците на земята са две различни величини. Когато на земята е ден, на небето има съвсем друго състояние. Когато хората на земята са весели, ядат и пият, на небето ни най-малко не мислят, че тия хора са културни. Небето трябва да плаща за хората на земята, които ядат и пият. Те ядат и пият за сметка на небето. Какво означава яденето и пиенето? – Яденето и пиенето в света е предаване на духовната енергия, която се възприема от храната. Човек трябва да се храни с такава храна от която да може да придобива духовна сила, необходима за неговото развитие. Яденето трябва да бъде постоянен процес, а не както тук на земята – прериввен – ядеш и после пак огладнееш. Всички противоречия в живота произтичат именно от въпросите: кога ще ядем и какво ще ядем. И как се решават въпросите най-после? – Нахраним се, пак огладнеем; отново ядем, наситим се, пак огладнеем и т.н. Във

физическо отношение нещата се съвпадат с тази прекъснатост. В духовно отношение, обаче, има една непрекъснатост. Във физическия свят, някой път мислим, че работим с Бога, а някой път мислим, че не работим с Бога, виждаме, че сме изгубили Духа. Това са положения, несъвместими със самия живот. Човек не може да изгуби живота си; човек не може да изгуби духа си, човек не може да се отклони от пътя си, който Бог му предначертал. Следователно, каквото и да вършим в нашия живот, ако този ни живот няма смисъл за самите нас, има смисъл поне за другите. Куклата сама не може да знае защо е създадена, но детето което играе с нея, знае защо е създадена тази кукла. Детето казва: тази кукла е създадена за мене, да развивам своите чувства с нея. Тъй че, ако ние не разбираме смисъла на нашия живот, има други, по-разумни същества от нас, които разбират защо сме създадени.

В нашия живот има две направления, от една страна ние сме обект на ангелите, които развиват своя живот, а от друга страна ние сме обект за самите нас. Каква е целта на този обект? Вие имате живота, имате и храната си. Мнозина от вас имат всичко, каквото живота може да им даде, а при това пак не са доволни? Защо не сте доволни? Значи има нещо, което ви липсва. Човек не е добил същественото, което му трябва. Някои хора може да са вкусили само от това същественото, но вкусването е един прекъснат акт в живота. Някой казва: предчувствувам нещо, предвкусвам нещо. Да, но вкусването е посока, към която ние се движим. Писанието казва: „Опитайте ме и вижте, че съм благ“. Защо трябва да вкусим? – За да видим Божията благост. Обаче ако ние се спрем върху думата вкусване, ще извадим едно съвсем механическо заключение за живота; ще видим, че животът може да се вкуси, както вкусваме една круша, или една ябълка. Някой път можем да вкусим и от един невидим плод. Например, някой щастлив човек напише едно съчинение, или направи някоя хубава къща и си казва: след като умра, 100 или 200 години след смъртта ми, как ли ще се произнесат

хората, като гледат къщата ми? Какво ли ще кажат за мене? И този човек се радва предварително, предвкусва от удоволствието, че ще харесат къщата му. Човек може да си фантазира за къщите, които е направил и оставил на своите близки, но всички те не са нищо друго освен един паметник. Питам: един паметник можа ли да увековечи човека? Всички слънчеви системи, които сега съществуват на земята, не са нищо друго, освен паметници. Нашата земя е също един паметник. На какво? – На човешкото падение. Слънцето е паметник на човешкото въздигане и изкупление. Сириус, тази по-далечна звезда, е паметник на човешкото развитие, на човешката култура. Всички тия системи си имат своето предназначение. В тях живеят напреднали същества, по-напреднали в своята възраст от нас понеже са излезли много по-рано от Бога. Тяхната мъдрост е толкова велика, че културата на съвременните хора, в сравнение, например с културата на Сириуса, е още в своите пелени. Съвременните хора пред съществата на Сириуса не са даже и като деца. Един ден, когато нашата слънчева система завърши своето развитие, своята еволюция, ще мине през пътя на Сириуса. Всички същества не са от една и съща категория. За да разберете тази вътрешна връзка, която съществува между всички небесни тела, трябва да сте в едно по-напреднало съзнание. Три вида слънчеви системи има според мене. Една от слънчевите системи изразява материалния свят – най-грубите желания, които съществуват във всички същества. Другите слънчеви системи са направени от по-фина духовна материя и спадат към духовния, ангелски свят. След време, когато вашите духовни очи започнат да се развиват, вие ще виждате всички светове. За сега вашите астрономи виждат само материалните светове. Някои астрономи прозират, че в пространството, някъде далеч, съществуват други планети, но те едва ги виждат със своите телескопи. Третите слънчеви системи, това са Божествените светове, които са създадени от най-висша, най-фина Божествена материя. Човек ще мине през всички тия слънчеви системи. Следователно, ние сме в предверието

на този велик космически свят. Нашата земя е на границите на космоса. Цялата наша слънчева система се намира на това място. Тъй щото, един ден, когато вашето съзнание се подигне, и вие минете от една слънчева система в друга, с по-висша култура от сегашната, ще имате съвсем други понятия за нещата. Сега се заражда друг въпрос: когато влезете в другия свят, ще се познавате ли? – Ще се познавате разбира се. В този свят хората познават ли се? – Именно в този свят хората не се познават. Познанието се добива само чрез закона на Любовта. Само ако обичаш, можеш да познаеш. Без обич, без любов не можеш да познаеш никого. Обичта, Любовта е която може да хвърли Светлина и топлина в една душа да се разтвори, за да я познаеш. Бог ни познава по закона на Любовта. Да не мислите, че Бог ни познава механически. Не, ние сме излезли от Бога, и Той ни се радва, понеже имаме същия образ като Неговия. За да познаваш някого, трябва да има образ. На едно място апостол Павел казва: „На мъки съм, докато се роди образа на Христа в мене“. Значи, всеки човек трябва да има Христовия образ. А как се познават хората днес, като нямат този образ? Без този образ те не могат да се познават. За сега всеки човек представя един образ, едно съдържание, но без ценност; една мисъл, но безсмислена; една форма, но неоформена. Разумният човек е вече оформен. Когато дойде в него онзи свещен трепет на сърцето, страхът изчезва. Едно от качествата на разумния човек е, че той няма страх. Страхът е изключен от него. Той не мисли какво ще стане с него, какво ще кажат хората за него. В него има благоразумие. В благоразумния човек има една характерна черта, той знае, че Бог никога не се изменя, днес да е един, утре – друг. Любовта, която Бог изпраща към всички същества, излезли от Него, е еднаква и непреривна. Като казвам, че Любовта на Бога е еднаква, разбирам еднаква не по количество, а по качество. Ако седна на обед да ям и една муха кацне на паницата ми, какво подразбирам от това? Аз ям и мухата яде в това време. И тя вкусва от яденето, възхищава се и казва: „Отлично е това ядене!“ Пък и аз съм доволен. Питам: колко мухи

могат да се наядат заедно с мене от паницата ми? Мухата казва: „Туй ядене е заради мен“. И аз казвам: туй ядене е заради мен. Мухата обикаля около паницата, кацне нейде по лицето ми, на яденето, но аз махна с ръката си и я прогоня. После тя пак кацне, аз пак махна с ръка да я прогоня. Тя е умна, казва ми: „Ако махаш толкова много с ръката си, и ти няма да се наядеш, и аз няма да се наям. Остави ме на мира, че и аз, и ти да се наядем“. Сега, каква е философията, която трябва да извадим от този пример? Ако дойде някой човек около моето ядене, и аз правя опити да го отблъсвам, това значи, че се занимавам с дребни работи. Не се занимавайте с дребни работи в живота си. Не си махайте ръката! Гледам, като дойде някой в това събрание, вие казвате: защо е дошъл този, той нищо не разбира? Не се занимавайте с този въпрос! Казвате: ами онзи защо е влязъл в музикалното училище? Не се занимавайте с този въпрос! Ами този защо почнал да пише? Писател няма да става! Не се занимавайте с този въпрос! Остави тези неща, не махай с ръката си! Нека тази мушичка се наяде! Това е благородство на душата. Пък ако искаш да не те смущават мухите, тогава не ги пущай в къщата си! Да се занимаваш с дребни работи в живота си, това е една велика опасност. Тази опасност не е в сила да ни повреди, но тя, по причина на неразбиране основния закон на живота, усилва нашите страдания и ги превръща в мъчения. Бог, Който е създал света, създал го е за своите деца и Му е приятно, като гледа всички тия хора, всички тия мушички, че съществуват. Бог се радва на всичко. Той не гледа на нещата тъй, както ние гледаме. Ние може да презираме някой вол може да презираме някой кон, да кажем: е, този кон, този вол! За Бога, обаче, тази душа, която е затворена във форма на кон, на вол, има смисъл, има съдържание. Бог гледа бъдещето. Ако вие разгледате развитието на човека от първоначалния момент до последната му стадия като човек, и проследят всичките 400,000 форми, през които е минал, няма да намерите никакъв признак от сегашната му човешка форма. Ако се спрете именно на първия момент от неговото развитие и го сравните

с последната му форма, когато се е определил като човек, няма да намерите нищо, което да напомня сегашното му състояние. От тази първоначална форма, докато се дойде до сегашното развитие на човека, са се минали милиарди години, а този милиарден живот сега се е съкратил на девет месеца. За в бъдеще този девет-месечен период може да дойде само до една минута. Значи, за в бъдеще човек може да мине всичката своя еволюция не в девет месеца, а само в една минута. Тъй че цялото му развитие ще бъде с интензивност равна на една минута. Вие ще кажете: какъв ще бъде този живот в една минута? Тази минута е Божествена. Знаете ли от колко хиляди векове се състои такава една минута? В Божествения часовник хиляди наши години съставляват само една такава Божествена минута в живота. Интензивна е тя!

„И обхождаше Исус Галилея". Галилея значи разумния живот. Защо обхождаше Исус Галилея? – Исус обхождаше Галилея, за да види всички несъобразности в живота и да ги изправи. Христос е дошъл на земята, да види, защо хората страдат и защо умират. Всички съвременни хора все роптаят. Всички търсят свободата, а при това не са свободни. Всички хора имат училища, а при това не са културни. Защо? Защото истинската Божествена култура изключва всяко насилие. Цялата земя е пълна с насилия. И между животните, и между растенията, и между хората, навсякъде съществуват насилия. Това не е правилно, това е борба между тях, борба за съществуване. Само между неразумните хора съществува насилие, само те воюват помежду си. Следователно, онзи истински Божествен живот подразбира разумност, а разумността изключва всяко насилие. Съвременните философи казват, че човек докато не се усъмни, не могъл да разсъждава, не могъл да философствува. Други пък казват, че човек, за да добие вдъхновение и умът му да почне да работи, непременно трябвало да изпуши една цигара. Наоколо му трябвало да се дигне малко дим, и тогава умът му да започне да се проявява. Трети пък казват, че докато човек не изпие една чаша винце, не

могъл да добие вдъхновение да пише. И тогава, за потвърждение на мисълта си привеждат капацитети, които, като изпивали едно, две или повече кила вино, могли да напишат някой хубав роман или някое философско съчинение. Аз пък зная тук в България, казваха за един професор, че след като изпивал най-малко около три килограма бира, написвал нещо ценно из науката. И наистина, той оставил много ценни изследвания за насекомите. Не, това са лъжливи положения. Аз зная за насекомите много повече, отколкото кой да е професор естественик, без да съм пил най-малко даже. Като гледам усилията на съвременните естественици, поусмихвам се малко и казвам: има и други начини, достъпни за изучаване на живата природа. Това не е самохвалство, но казвам, че има и други установени пътища за изучаване на природата, не от мене, разбира се, но от Бога. И Следователно, ние, разумните хора, трябва да вървим по този именно път установен от Бога. Нашите начини за изследване на живата природа са изкуствени. Значи, не е тютюнът, който кара хората да мислят. Не е виното, което кара хората да мислят. Аз не съм против виното, обаче ферментите, които предизвикват ферментацията на гроздения сок, остават във виното известни отрови. Тези отрови повреждат човека. Тия отрови се съдържат не само в бъчвите, но и в мислите на човека. Всяка човешка мисъл може да ферментира и да образува вино. Не мислете, че само бъчвите са пълни с винце. В невидимия свят също има хиляди бъчви, от соковете на които вие искате да пиете. В умствения свят, в сърдечния свят има много бъчви, от соковете на които също искате да пиете. Има вино на любовта, вино на младите, от което всички сте пили. Като пиете от него, дигнете знамето нагоре, извадите ножа и казвате: герой съм аз! Всички казват: герой е този човек, пише той, поет е станал! Обаче за колко време? След 2–3 години туй вино изчезва от човека, вдъхновението му се изпарява, той наведе глава надолу, започва да размишлява, философ става. Някои казват: както и да е, но приятни са тия неща. Кои неща са приятни? Аз правя следното сравнение: ако ви

дам един диамант, който тежи 10 килограма и ви кажа да го закачите на врата си, какво благо ще придобиете от този диамант? Той е голям, като някоя диня, и тежи при това. Ще кажете: е, ще го продам. Добре, но не е за продаване той. Какво ще правите, ще го носите ли? За предпочитане ли е? За предпочитане е да имате един диамант голям като лешник, или най-много като орех. Ако питате мене, аз бих предпочел един диамант голям като орех или като лешник, защото ще мога да го погледвам, да му се порадвам. А този големият като диня, как ще го нося на врата си? Големият диамант е за боговете, за големите герои. Човек, който може да носи такъв диамант, трябва да има ръст най-малко 100 километра височина и 25 километра широчина в гърдите си. Такъв великан трябва да бъде той! Какво мислите, какви са боговете? В света има такива големи богове, че ако рекат да седнат някъде, земята не може да ги побере. Какво мислите тогава? Ще кажете: това е приказка из 1001 нощ.

„И обхождаше Исус Галилея“ – разумния живот.

Това, което ви говоря, са вметнати изречения, вметнати думи. Тия думи изразяват някои наши желания, които са толкова големи, че са несъвместими с възможностите, които този живот ни представя. Някой момък иска някоя хубава мома. Казвам: тази мома е като онзи големия диамант, тежи 10 килограма, как ще я носиш на врата си? Малка, малка ти трябва, като някой орех. Някоя мома иска някой хубав момък. Казвам: голям, голям е той за тебе, трябва ти някой малък, като орех, или като лешник. Тя казва: не, без него не мога да живея. Казвам: от него ще умреш. Умирам от него, умирам без него. Защо ще умреш за него? Животът не седи във физическите блага. Като обикнеш една душа, тя няма да има никаква тежест в себе си. Душата, обаче, може да бъде тежка колкото земята; една душа може да бъде тежка колкото слънцето; една душа може да бъде тежка колкото цялата слънчева система; пък една душа може да тежи и колкото целия космос. Това е допустимо. Защо? Защото душата представлява интензивността на силите, които действуват в нея. Това

значи, че в човешката душа има сили, които са в състояние да движат целия космос. Когато казваме, че душата е, която върти земята. Ако взема да ви доказвам как се движи земята как се върти, това ще предизвика цял катаклизъм в съвременната наука. Учените хора казват, че земята се върти, но как се е завертяла, те не знаят това нещо. Не е лошо, че не знаят.

„И обхождаше Исус Галилея“, това е нашия разумен живот. Ние сме галилеяни, сега навлизаме в този разумен живот. За онези разумни, съзнателни души, които се стремят към Бога, които искат да знаят какви трябва да бъдат отношенията им към Бога, е дошъл вече Христос. Не е въпросът за заблужденията на миналите векове. Не се спирайте върху въпроса, как трябва да се служи на Бога. С Любов трябва да се служи на Бога! Ами какво нещо е Любовта? – Любовта е сила, която дава живота. Какво нещо е животът? – Животът създава съзнателното движение. Какво нещо е съзнателното движение? – Съзнателното движение дава съзнателни чувства. Какво нещо е съзнателното чувство? – Съзнателното чувство дава съзнателна мисъл. Това са положения, които мога да обобщя логически. Обаче съвременната логика казва, че ако една от предсилките на логическото заключение не е вярна, и цялото заключение не е вярно. Аз пък казвам? Предсилката може да е вярна, може и самото заключение да е вярно, но мисълта може да не е вярна. Има много заключения, които са верни на земята, но не са верни за самата Истина. Нашата логика не е логика на небето. Тогава казваме така: България е държава. В нея живее един народ, който трябва да съществува. За да съществува този народ, трябват му средства. Тези средства Бог му ги е дал, Следователно той има право, по който и да е начин, от където и да е, да си ги вземе. Че България е държава, така е. Че трябва да живее, така е. Но нейните държавници научили ли са законите, правото на небето? Тези държавници, които до сега управляваха България, питали ли са Бога, как да управляват? Тези свещеници, тези проповедници, които проповядват Словото Божие

навсякъде питали ли са Бога, как да проповядват? Тези ученици, които учат, новото учение, питали ли са Бога, как трябва да го изучават и как трябва да го проповядват, да го прилагат в живота си? Някой казва: аз съм питал. Ама как само един път? Чудна работа! Не само веднъж трябва да питате. Вие, като влезете в университета, само веднъж ли питате професорите за уроците си? Само един път ли сте чули лекция? Казват някои срамота е да се молим на Бога, срамота е да вярваме. Не, не така. Благородното в човека е неговата мъдрост. Благородното в човека е неговата интелигентност. Благородното в човека е неговата вярност. Благородното в човека са неговите добри постъпки, неговото добро сърце, а не едно да мислим, а друго да вършим. Не, вътрешните ни и външни отношения, към кого и да е, трябва да бъдат правилни, абсолютно чисти. Често, като кацне една муха на паницата ми, аз разсъждавам, разговарям се с нея, питам я: как си? Някои казват: как, може ли човек да се разговаря с мухите? – Може. В кръга на тяхното развитие, те са много интелигентни. Някоя муха кацне на паницата ми и казва: „Ще бъдеш тъй добър да ми позволиш да си хапна малко от яденето ти, аз не съм много от лакомите, ще видиш, с колко малко се задоволявам. Пусни ме само на края на паничката ти, да си вкуся малко. Нали знаеш, че всички блага са все Божии?“ Казвам: има право тази муха. Защо да не си хапне? Какво има от това? И по някой път, кога дойдат много мухи на паницата ми, аз не ям, отстъпвам си яденето на тях. Защо правя това? – Имам свои съображения. Тези мухи после се произнасят за мене: „Този господин е много добър човек, ние имаме особено мнение за него. Той ни даде хубаво угощение.“ И защо имат такова хубаво мнение за мене? Защото съм отстъпил яденето си. След това, тези мухи, за да изкажат благодарността си към мене, кацват по носа ми, по лицето ми, благодарят ми. Чудни са хората по някой път, когато ми говорят за морал! Ами че тези мухи не водят чист живот! – Защото наоколо им е само нечистота. Аз казвам на мухите: много добре, вие извършихте една отлична длъжност в този свят! Сега няма

да се спирам да обяснявам, каква длъжност вършат мухите в света. Естествениците имат думата за това нещо.

„И обхождаше Исус Галилея“. То значи, че Исус обхожда нашия живот, разглежда какви са нашите мисли и чувства. Исус живее в нашия живот, но не и в нашето тяло. Човек може да живее в тялото си, и извън тялото си. Как разбирате тази мисъл? Както човек може да живее в къщата си и извън къщата си, така може да живее в тялото си и извън тялото си. Човешката душа има това свойство, че може да се смалява, може и да се разширява, да става голяма колкото слънцето, колкото цялата слънчева система. Това зависи от мисълта на човека. Казвам: по закона на внушението вие може да си внушите да станете не физически големи, а духовно силни. Ако концентрирам силно мисълта си, аз ще мога да дигна своята лупа във въздуха. Някой казват: аз имам силна мисъл, всичко мога да направя с нея. Питам: можете ли с мисълта си да дигнете тази лупа? – Не мога. Тогава не се самозаблуждавай. Е, други неща мога да вдигна. Какви? – Сламки. Че кой не може да дигне сламката? В какво седи нашата философия? Можеш ли, като духнеш върху един човек да го дигнеш в въздуха? Не казвам да го дигнеш с някоя бомба, но така да го подигнеш, че този човек през целия си живот да ти е благодарен, че си го дигнал във въздуха. Това е разумна мисъл, която съществува в света, и която всичко може да направи. Ние не трябва да си губим ценното време за глупави работи. За какво трябва да го употребим? – За съществени неща.

Сега да определя, кое е същественото нещо у нас. Музикантът трябва да определи, кое е същественото в неговата музика. Художникът трябва да определи, кое е същественото в неговото художество. Свещеникът, учителят, майката, бащата трябва да определят, кои са съществени неща в техния живот. Във всеки човек има няколко съществени мисли. Те са меродавните, основните мисли. Тия мисли са всичко три, а всички останали се групират около тия три основни мисли, според великия закон на живота. Само че от

преди 2,000 години и до сега съвременното християнство още не е направило една положителна връзка между Бога и себе си. Частична връзка има в църквата, но положителна връзка между Бога и всеки едного от вас още няма. Онези, които са направили тази връзка, не живеят в църквата, те остават още невидими, незнайни за обществото. Те сами още не смеят да излязат, да се изявят пред обществото, защото ще бъдат опозорени. Даже и тази проповед, тази беседа, която днес ви държа, ще се подложи на критика. Ще кажат не е така, както казвате, науката е доказала това по друг начин. Хубаво, какво е доказала вашата наука? Колко пъти увеличава вашия микроскоп? – Най-много 3,000 пъти. Добре, аз пък имам един микроскоп, с който се увеличава няколко милиарда пъти, и с този микроскоп може да се видят много невидими работи. Той увеличава толкова пъти, че могат да се видят и най-отдалечените слънца. Това са твърдения за мене, но и всички вие може да опитате тия неща. Кога? – Когато развиете в себе си тия дарби, които Бог е вложил във вашата душа. Но за това нещо от вас се изисква разумност. В тази разумност трябва да изчезне всяко съмнение. Разумните неща са строго определени. Вземете, за пример съвременната математика. Вие изреждате числата 1, 2, 3 и т.н. дохождате до 9 и казвате, че 9 е по-голямо от единицата. Туряте после при единицата числото 9. Тогава стават 19. Питам сега, кое е по-голямо, единицата или 9-те? – Единицата. Защо единицата е по-голяма? – Тя изразява степен, градация. Значи единицата е първостепенно число. След единицата туряме, например 5, 6 и т.н., но колкото повече тези числа се отдалечават от единицата, толкова повече се намаляват. Защо? Защото те са части на едно цяло. Живи са тия числа. Следователно, в абсолютната, истинска наука, всяко число е живо. Всяко число, което съществува в своята абсолютна стойност, представлява едно разумно същество. То не може да се изменя в своята форма. После ние имаме други, механически числа, с които работим, тъй наречените проекционни числа. Какво представляват тия числа? Ако работите с

тази механическа математика, какво ще разрешите, ако знаете колко кости има в моето тяло? Какво от това, ако знаете, колко мускули, колко клетки има в тялото ми? Това не е наука. Но ако дойдете до онази абсолютна наука, тогава тия числа ще имат за вас значение. Защо? Защото аз съм в тия числа. Тези числа и аз сме едно и също нещо. Като кажа единица, аз вече разбирам едно разумно същество. Всяко число си има свое име и затова, като извикаме единицата или двойката по техните имена, те веднага ще се отзоват, и като дойдат, ще се разберем. Какво означава двойката? – Две половини от единицата. Какво означава тройката? – Три части от единицата. Какво означава четворката? – Четири части от единицата. Какво разрешават половинките? Какво разрешават частите от единицата? – Нищо не разрешават. Половинките части показват, че трябва да се сглобяват в едно цяло и да изразяват това цяло. В тази жива математика числата нито се събират, нито се изваждат, нито се умножават, нито се делят. Те не се събират, а при това в тях има събиране. Те не се изваждат, а при това в тях има изваждане. Те не се умножават, а при това в тях има умножение. Те не се делят, а при това в тях има деление. Това са разумните събирания, изваждания, умножения и деления. И според този велик закон, когато извадиш едно число по Божествен начин, ти усещаш радост в себе си. Когато един праведник бръкне в джоба си и извади нещо, той изпитва такава радост, каквато изпитва онзи светия, който пожертвувал своя скъпоценен камък, даден му от Учителя, да го пази, за живота на един човек. Дохожда при него една бедна вдовица и му казва: продават сина ми роб. Той е верующ, но нямам средства да го откупя. Какво да се прави? Светията погледнал камъка и си помислил: кого да пожертвува, камъка или сина на вдовицата? В това време чува един вътрешен глас, който му казва: дай тоз камък! Светията пак си помислил: дали не ми говори някой дявол? Гласът повторно му казва: „Дай този камък на вдовицата, той е заради нея, тя ще го пази“. Той бръква в пазвата си, изважда камъка, подава го на бедната вдовица,

като ѝ казва: „Вземи този камък, той е заради тебе, аз 20 години го държа“. И ако при вас дойде някой ваш беден брат, който страда, дайте му този камък, нека го продаде, да откупи сина си. Но вие всякога трябва да проверявате, кой ви говори. Вие всеки път може да знаете, дали ви говори Истината или не, дали моята беседа е права или не. Всеки музикант, всеки виртуоз може да знае, дали свири право, или не. Музикалното ухо не лъже никога. Човешкото сърце не лъже никога. Човешкият ум не лъже никога. Човешката душа не лъже никога. Човешкият дух не лъже никога. Това са общи положения, разбирате ли? Вие казвате: нашият ум е развей прах. Не е така. Умът, който Бог ни е дал, е Божествен, разбирате ли? Извеяни сме ние, които не разбираме, които не знаем, как да го нагласяваме. Казвате: сърцето ни е развалено. Не е така. Има едно сърце, което не е развалено. Ако това сърце е развалено, би ли казал Бог: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ Защо е на Бога едно развалено, едно миризливо сърце? Значи, човешкото сърце е един скъпоценен камък от първа степен. Ами че ако аз дойда и поискам сърцето ви, защо да не ми го дадете? Вие ще бъдете в положението на този светия, при когото дошла бедната вдовица и му казала: дай ми сърцето си, да откупя сина си! Ако тази вдовица поиска сърцето ви, защо да не ѝ го дадете? Ако един твой беден брат ти каже: дай ми сърцето си! – Защо да не му го дадеш? Ами че този твой брат е един човек, когото никой не обича, всички се сипят върху него, хулят го, никой не му е казал до сега една сладка дума. Дай му сърцето си и му кажи: „Братко, в тебе има нещо хубаво, нещо добро, ти си една отлична душа! И аз съм готов, или готова, да извърша за тебе всичко онова, което Бог иска“. Не разбирайте нещата по човешки, буквално, а по дух, защото буквата убива, а духът дава живот.

„И обхождаше Исус Галилея, та благовествуваше Царството Божие“.

Сега вие казвате: какво е приложението на този стих? Той е бил Христос, Той е бил Исус, затова е могъл да стори това нещо. Ами че

ако Исус е дошъл на земята, и ако Бог ни свързва с него, значи Бог съизволява към нас. Това е една привилегия за нас. Бог ни се изявява чрез цялата вселена, но ние не Го разбираме. Бог ни се изявява чрез слънцето, но ние не Го разбираме. Бог ни се изявява чрез плодовете, но ние не Го разбираме. Най-после Той изпраща един прост посланик на земята и му казва: „Иди, кажи на тези деца, защо слънцето грее, защо земята се върти, защо плодовете зреят, защо реките текат. Иди покажи на тези души, че моята Любов не е човешка любов, че моята Любов не се изменя; че аз, преди и след вековете, си оставам един и същ. Греховете на хората не ме изменят. Ако техните грехове са толкова тежки, колкото и цялата земя, или колкото и цялата вселена, аз ще ги дигна с малкия си пръст във въздуха. Заради техните грехове аз няма да ги намразя.“ Това е характер в Бога! А сега някой казва: Бог не ме обича. И Христос казва на едно място в Писанието: „Ще отидат във вечния огън“. Какво означава вечния огън? – Вечният огън е наука, училище, дето Господ праща хората да се учат. Но Писанието на друго място казва: „Няма да отнема милостта си от тях. И във вечния огън да ги пратя, няма да отмахна от тях Любовта Си“. Ако адът е наистина толкова страшен, защо Бог изпрати Христа там? Страшен е адът, но Христос не изгоря. Христос отиде в ада и казваше: „Братя, излезте от тука“! И мнозина излязоха с него заедно.

„И обхождаше Исус Галилея“. Сега, има много мисли, които ви смущават. Много от вас са млади, някой от вас са стари, а други са на преклонна възраст, но няма нищо от това. Най-красивият живот иде сега. Някоя жена казва: ами че аз до сега не можах да се разбера с мъжа си. Твоят мъж сега иде! Ти от сега нататък ще се ожениш, както трябва. Този мъж, който иде сега, е много красив. Някой казва: аз до сега не съм намерил Учителя си. Учителят сега иде. Ами вие до сега не сте имали никакви братя и сестри. Братята и сестрите ви от сега ще дойдат. Де са вашите братя? Идете в тукашните хали, ще видите, че вашите братя са закачени на куки, надолу с главата висят. Казвате: а, тъй било, закачени са за краката нашите братя! Да, продават ги

вашите братя там на кило. Не само в халите, но и по улиците и то, не само в София, но и по целия свят – бесилки правят, за да ги бесят. В затвори ги затварят. Казват: такава е волята Божия, лъжа е това! Никаква воля Божия не е това! Това което сега съществува, е изопачена култура. Бог, онази велика Любов на жертвата, казва: „Вие ще имате помежду си разумна Любов!“ Не трябва да се ожесточавате помежду си, но като пуснете някой брат от затвора, ще му кажете: слушай, братко, ти ще обичаш враговете си и ще имаш доблестта да научиш, че и по друг начин можеш да воюваш. Стани господар на твоите мисли, стани господар на твоите чувства, стани господар на онова благородното, което Господ ти е дал! Тъй трябва да гледате на нещата! Вие казвате: да се нагодим според сегашното общество. Тогава именно няма да се разбирате. Да се нагаждате според онова Божествено общество, според великите Божествени закони, това разбирам. Любовта ни трябва да бъде като Божията Любов. Бог казва: „Вашите грехове няма да изменят моето естество, няма да изменят мнението ми за вас“. Ние казваме: каквото и да става в сегашното общество, то няма да измени нашите убеждения. Вие казвате: как търпи Бог тия неща. Казваме: както Бог търпи всичко това, така и ние ще търпим. Нима Бог няма сила да спре тия неща? Бог е турил всички сили в действие, ще спре тия неща. Аз няма да обяснявам, защо Бог търпи всичко. Бог е приготвил една голяма реторта за българския народ. И вас ще турят там. След като излезете от тази реторта, ще минете през още девет реторти, а като излезете от последната, десетата реторта, други българи ще бъдете. През тия реторти ще минат всички държавници, всички свещеници, всички майки и бащи. Излезете ли от там, никакви бесилки няма да има вече в България. Туй нещо ще опитат всички българи, ще видят, дали моите думи са верни или не. Това нещо може да бъде след 10 години, след 100, след 1000, след 2000 години; не, 1000 години няма да се минат и всичко това ще се провери. Най-много 1000 години давам срок, за да се проверят моите думи. От днешните саби нищо няма да остане. Те

ще се превърнат на орала и с тях ще орат земята. За в бъдеще само със земята ще се воюва. От затворите няма да остане нищо. Тук таме ще остане някой паметник от тях, и хората ще ходят да гледат, както днес обикалят музеите да гледат старините. И от съдилищата ще останат по някой такива паметници. Ще гледат съдиите, какви са били по-раншните съдилища. И от съвременните бесилки пак ще останат някои такива паметници, които хората ще ходят да гледат и ще казват: много културни са били някогашните хора! Всичко това ще бъде като на представление.

„И обхождаше Исус Галилея и казваше на разумните хора: „Живейте, както Бог изисква. Любете враговете си!“ Сега казват: „Как врага си да любя? Куршум ще му тегля!“ Ами че кога ти стана враг? Кога овцата стана враг на вълка? Какво зло му е направила, че я яде? Вълкът подписва една присъда на овцата и казва: „Тази овца е осъдена да умре“. Защо? – За да живея аз. Какво зло му е направила? – Никакво. Защо тогава я яде? Защото вълкът иска да живее по-добре. Извадете тогава своето заключение! Вие ще кажете: преди 2,000 години, когато дойде Христос и говори на тия хора, те бяха прости, затова не можа да живее между тях. Да, ами като говори на нас, културните хора, колко Го разбирахме? Аз ще ви накарам да ми докажете, в какво седи съвременната култура, в какво седи истинската култура. За да се провери степента на развитието на съвременната наука, ще направим следния опит. Ще изпратим при тия учени хора една майка, която е изгубила своето дете, или някой ученик, който е изгубил своята майка, или някой народ, който е изгубил своите видни хора и ще им кажем: нали имате култура, нали имате знания, възкресете тази дъщеря, тази майка или тези видни хора, за които жалят! – Ама не можем. Защо? Де са вашите знания? – Ами че тия хора отидоха при Бога! Не, лесно се отървате вие. Ако тия хора бяха отишли при Бога, те щяха да се научат на ум и разум, но не са отишли при Бога, те живеят още тук на земята. Тяхното положение аз уподобявам на онзи син който иска да замине за странство, но майка

му го много обича, плаче, не го пуща. Бащата настоява да замине синът и най-после решават да замине. Името на този син е Христо. Окичат го с венци, дават му в ръцете букети, тръгват за гарата. Взима си сбогом с майка си, с баща си, с всички, които го изпращат, и тренът потегля. Майката се силно разтревожва, едва я отделят от гарата; бащата я завежда дома полумъртва, припаднала; в несвяст, залива я с вода и я докарва в съзнание. Синът, обаче, стигнал не стигнал на първата станция, връща се дома си. Майката, дошла в съзнание вече, оглежда се, вижда сина си в къщи. Прегръща го, радва се, че се върнал. Синко, върна ли се от странство? Не, не е ходил никъде, той е тук при вас. Това не е култура! Ние сме от тези хора, които заминаваме само на 4 километра разстояние към небето и скоро пак се връщаме назад. И след всичко това казват за някого, че отишъл при Господа. Не, аз не съм видял още нито един човек, който да е отишъл при Господа. Колко български държавници обикалят все из България, а вие мислите, че са отишли при Бога. Те си живеят тук измежду вас, и политика се развиват. Някои от тях не можеш да ги убедиш, че са умрели. Тия хора ще ги видиш, че още спорят, дали има задгробен живот, или не. Срещна някой свещеник от онзи свят, питам го: има ли задгробен живот, или не? – А, няма. Срещна някой писател в невидимия мир, като дух сега, питам го: не забелязваш ли, че в сегашния ти живот има някаква несъобразност? – Да, забелязвам нещо особено: денем срещам познатите си, поздравлявам ги, снемам им шапка, но те не искат да ми отговорят. Цели диванета са! Вечерно време ги срещам, поздравяваме се, разговаряме се. Казвам му, приятелю, не е така. Ти се намираш в друг свят, не си между живите хора на земята.

Ще кажете, че окултната наука изяснява нещата тъй или иначе. Може, но аз обяснявам нещата тъй, както ги виждам сега, а не както ги описва някоя философия. Светът е пълен с ненапреднали души, които трябва да се осветлят. И ние, които живеем тук на земята, трябва да имаме толкова светла мисъл, че да осветлим всички тия

души и да им дадем подтик да се развиват. В тия религиозни събрания, които стават тук, около всеки един от вас има много ненапреднали души, които искат да се осветлят, да се подигнат. Някой път се усещате скръбни, песимистично настроени. Това са души, които обикалят около вас и искат да им помогнете. Те хлопат на вашите врати и казват: помогнете ни! Крайна беднотия има около нас! Вие казвате: не, не знам какво ми стана, много ми е тъжно. – Това са вашите деди и прадеди, които ви искат помощ.

Исус, ходеше из Галилея, за да покаже на хората, че техните убеждения са криви. Проповядваше им, че има един Бог, около Когото трябва да се обединят всички. Вие ще ми проповядвате, че молитвата е безполезна. Не, молете се и към Бога се обърнете! Гледате някой писател пише, но вие не виждате, че около него обикалят до 100-ина ненапреднали, некултурни души от невидимия свят, и всяка от тях се изрежда и му казва: пиши, пиши това нещо! Напише той едно изречение, дойде друга някоя душа, казва му: напиши това! Дойде трета, четвърта, изредят се всички и най-после той привърши съчинението си. И всички хора казват: излезе едно хубаво философско съчинение, за просвета на българския народ! Да, съчинение на 100 глупави души, които не знаят своя път към Бога, а пишат. Не, има и други светящи души! В момента, когато сте в мрак, когато сте нападнати от някои ненапреднали души, ще дойде една от тия светли души и ще ви каже: Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина – ще ви внуши една нова мисъл, една нова идея и вие ще се подигнете. Тия светли души казват: погледни нагоре! Ние ще бъдем с теб! Това са помощници, ангели хранители на човечеството. Във всяко отношение, във всяко направление тия напреднали души ви заобикалят. Благодарение на това, че сме заобиколени с такива души, нашият живот може да съществува. Затова всички трябва да бъдем с чисти сърца, със светли умове, за да могат душите, умовете и сърцата ни да станат олтар на тия светли души, на тия напреднали наши братя, за да работят с нас заедно.

Сега Христос е тук на земята, в църквата е Той, но не в тази официална църква. Между душите на хората е Той. Не само Той, но и всички ония напреднали души, които са пострадали за това учение, работят заедно с Него. Всички ще имате положителна вяра, да опитате това учение, да видите, че Бог е Любов, която внася онази истинска топлина и разширява съзнанието. Бог е Мъдрост, която внася онази истинска светлина и тласка човечеството към знание. Науката се дължи на Божествения Дух. Любовта пък е силата, която постоянно коригира. Ако не беше тая Божия Любов, от хората нищо не би останало. При това, Бог е Истина, която дава истинската свобода. Няма сила, която може да Му се противопостави. Всичко друго един ден ще се стопи. Какво ще остане тогава? – Ще остане онази чиста, кристална вода, в която ще може да се живее. Всички утайки ще паднат на дъното, а ще остане онази хубава, фина материя, в която ще живеем.

Днес пред нас седи великият въпрос – да познавате Бога. Аз не казвам, че не познавате Бога. Познавате Го, молили сте се на Бога, но да познаваш слънцето в месец декември и да го познаваш в месец май, това са две различни положения на слънцето. Да познаваш Бога като Любов е едно нещо, и да познаваш Бога в онази студенина на зимата е друго нещо. Следователно, Любовта трябва да събуди душите ни.

Аз бих желал между всинца ви да се образува една вътрешна връзка на Любов, да има взаимно уважение и почитание помежду ви, да зачитате вашите добри чувства. Аз забелязвам в новото движение тук в България една лоша черта, тя е, че няма зачитане. Окултно движение, а започва да се разделя на особени мнения. Няма нищо от това, но важното е, че Любовта няма деление. Няма човек в България, който да проповядва Любовта по-добре от мене. Няма човек в България, който да свети повече от мене. Мислите ли, че има някой друг това е заблуждение. Аз мога да светя като Христа, не по-вече от Христа. Аз мога да светя като Бога, не по-вече от Бога. И като казвам,

че светя като Христа, аз се радвам, защото това е Божията светлина. Не, Божия светлина е тя! Аз светя като Бога. Защо? Защото Бог е вътре в мене. И вие можете да светите като Бога. Ако Бог е във всинца ни ние ще се обичаме. – Ще има помежду ни взаимно уважение и почитание. Нима аз мога да ви заблуждавам? Нима аз трябва да ви използувам и след това да кажа: тия глупавите нищо не разбират. Не, аз казвам: понеже вие не можете да използувате тази светлина и топлина, затова ще туря малко облаци над вас, та да я използувате съобразно вашите сили. Един ден ще можете да използувате всичката светлина. За сега всинца трябва да се стремите към абсолютната свобода! Не подразбирам слободията, но абсолютната свобода. Аз съм за нея. Всеки от вас ще бъде разумен да се жертвува за Истината; всеки ще бъде разумен да се жертвува за Мъдростта; всеки ще бъде разумен да се жертвува за Любовта. И ще бъдем готови сега, още днес, всички да изнесем великото дело, да проповядваме за този велик, жив Господ, Който е направил вселената заради нас и от благодарност да покажем, че както Той се жертвува за нас, така и ние сме готови да се жертвуваме заради Него. И Този велик Господ, Този Учител ще дойде за всеки едного от нас.

Та казвам: този Христос, Този Божествен Дух е навсякъде. За мен не е важен въпросът, към коя категория ще принадлежите. За мен формите на религиите не означават нищо. Не че те не са нищо, но не са те, които разрешават въпроса за Царството Божие. Православието не може да разреши въпроса за Царството Божие. Не е протестантизмът, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Не е католицизмът, който ще разреши въпроса за Царството Божие. Това са форми, които само приготовляват човечеството. Единственото нещо, което може да разреши този въпрос, това е Божият Дух. Само този велик Божествен Дух ще обнови света, и този Дух действува сега във вас. Тогава, нека не си правим илюзии. Нека отворим сърцата си за тази светлина, която иде отгоре, защото чрез нея Бог действува в нас. Нека създадем една нова форма и да покажем на съвременното

общество, че ние седим по-горе от него и по ум, и по сърце, и то не само привидно, а фактически. Аз мога да раздам всичкото си имане, но това още не е жертва. Жертвата е един вътрешен акт. Да се пожертвуваме вътрешно, това значи ние да отворим душата си за целия свят. Разумността е нещо вътрешно. Само между две души, които се обичат, може да се възстанови онази връзка на Любов. Не казвам, че трябва да презирате другите хора, но казвам, че трябва да обходите всичка Галилея, да обходите всички разумни души. Затова именно сте дошли в света. Да не мислите, че сте дошли само да се родите и да умрете, да ви погребат, да ви турят един надпис отгоре, или пък да напишете някоя книга за човечеството. Не, най-важното нещо за всеки едного от вас в живота ви е да изпълните волята Божия. Тъй както Христос е отишъл в Галилея да изпълни волята Божия, така и вие трябва да носите тая светлина. Онези от вас, които са разумни, могат да изпълнят волята Божия, а онези, които считат, че не са разумни, могат да кажат, че не са в състояние да изпълнят волята Божия. За тях въпросът седи малко по-другояче.

И тъй, трябва да схванем, че мощното в света, това е Бог, а Бог е Любов, която не се мени. Бог всякога мисли заради нас. Пак ще ви потвърдя, че в Бога има такова силно, непреривно желание ние да израснем, да се развиваме, да имаме непреодолим стремеж за знания, и то, не привидни знания, но такива, чрез които да разбираме живота. В Бога има непреривно желание да сме свободни и тогава да действуваме. Дето и да отида аз, трябва да имам тази истинска свобода в себе си, че да я предам и на другите. Тогава, дето отида аз, и Бог да бъде с мене. Човек, който отива да проповядва нещо, а Бог не е с него, това не е проповядване. Тази проповед нищо не струва. Ако аз служа на Бога, а Бог не е с мене, това не е никакво служене. Значи, ние трябва да бъдем навсякъде с Бога. Дето отидем, Духът Божий трябва да бъде с нас, и ние трябва да бъдем с Духа. Само тогава думите ми ще имат смисъл. И сега думите, които аз ви говоря, имат смисъл.

Та повтарям: нашите грехове, нашите заблуждения не са в сила да изменят Любовта на Бога към нас. Той е готов мигновено да заличи греховете ни, стига да има такова желание и в самите нас. Щом има в нас това желание, Бог всякога ги заличава. В това може да бъдете уверени. Но ако вие грешите съзнателно, това не е хубаво. Защо? Защото Бог ще заличи греховете ви, но вие пак ще страдате. Щом вие знаете, че Бог е добър, любящ, но съзнателно злоупотребите с тази Любов, вие ще страдате. У вас трябва да има туй съзнание, да не злоупотребявате с Любовта Божия. Не трябва да изпитвате Бога! Всяко насилие върху кое и да е същество, е насилване на Бога, изнасилване на Божия Дух. Благородно е човек да не насилва Духа Божий у когото и да е! У нас трябва да има това благородство! Само така ще можем да дадем подтик на новата култура. Ако съединим умовете си, волята си и разширим съзнанието си, тогава всички ще бъдем близки, без да сме близки. Ако не направим това, тогава ще бъдем далеч един от друг, макар и по форма да сме близки. Защо? Защото само волевите разумни мисли, желания и действия съединяват хората. И така, именно, ние ще бъдем една мощна сила да извършим волята Божия още сега. И при това, този е най-важният момент в нашия живот. По-важен момент от сегашния може да има, но бъдещето се определя от сегашното, от него зависи. Каквато насока вземете в сегашния си живот, тя ще определи бъдещето ви.

Преди 2000 години Христос обхождаше Галилея. Защо? – Да ви намери и да ви говори. Той ви говори тогава. Знаете ли какво ви говори? Ще си припомните сега. На всинца ви, които сте тук, ви е говорил Христос. Всички вие сте Галилеяни. Преди 2,000 години Христос ви е срещнал и ви е говорил. Вие сте забравили, какво ви е говорил, но ще си спомните. Някой може да каже: дали ще си спомня? – Стига да искате. Има неща които хората много лесно си припомнят. Кои? Неща, които имат да взимат, лесно си ги припомнят, а неща, които имат да дават, лесно ги забравят. Например, хората лесно забравят своите дългове. Но ако някой обещае да ви даде 100,000 лева,

ще забравите ли? Ако някой има да дава 100,000 лева, скоро ги забравя.

Сега, аз искам да си спомните за онова красивото, което Христос ви е говорил, а не за вашите дългове. Дълговете ви, това е за Бога, а вие обърнете онзи лист дето имате да взимате. Христос преди 2,000 години ви е говорил следното: „Ще настанат по-благоприятни условия за в бъдеще. И това което ви казвам днес, посейте го, то ще израсне и ще даде своите плодове. Тогава моите думи ще се изяснят, ще станат по-ясни, по-разбрани.“

И обхождаше Исус всичка Галилея, изцеляваше всички болести, изцеляваше всички беснуеми, изцеляваше всички тъги, скърби и страдания. Да се премахнат всички тъги, скърби и страдания, които измъчват човешката душа, това е мощното в света! И нека останат само тия мъгли, само тия облаци по небето, които са необходими за нашето растене. Всички други бури и сътресения трябва да се премахнат. Затова иде днес Христос на земята! Затова Бог праща великия, мощния си Дух, да подигне съзнателните души! Не сте само вие, на които Христос е говорил, Христос е говорил още на хиляди души. И сега Той ги посещава и им казва: „Време е вече!“ Вие казвате: дошло ли е времето? – Дошло е вече. Няма време да се чака. Времето за възкресение е дошло! И да видим, кой от вас ще възкръсне пръв. От сега вече очаквайте, да видим, кой ще възкръсне пръв. Да видим днес кой ще възкръсне; утре кой ще възкръсне. Очаквайте възкресението тъй, както бубите очакват излизането от пашкула. Казвате: ама дали ще излезем такива, каквито сме сега? Не, съвсем други ще бъдете. И апостол Павел казва: „Не живея вече аз но Христос живее в мене.“

„И обхождаше Исус всичка Галилея и благовествуваше Царството Божие“. И всеки един от вас трябва да проповядва Царството Божие! Всички спорове между вас да престанат! Не е въпросът за църквите, не е въпросът за народностите – въпрос е за Царството Божие. Има ли

Царство Божие, всички вие, и всички църкви ще се благословят. Няма ли Царство Божие, всички въпроси ще пропаднат.

Сега, като се върнете дома си, у вас, внесете Царството Божие в душите си! Спомнете си беседата, която Христос ви е говорил преди 2,000 години. Помислете върху нея ден, два, три, и каквото си припомните, ще ви зарадва, ще осмисли живота ви, и вие така ще се подигнете, че ще благодарите на светлината на този ден.

Нека днешният ден остави върху нас своето благословение на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина!

Беседа, държана от Учителя на 5 юли, 1925 г. в гр. София.

КОЕТО ВИЕ ВИДИТЕ

Обърна се после особно към учениците и рече: „Блажени очите, които виждат това, което вие видите“. (Лука 10:23)

Съдържателните думи в този стих са: „Блажени очите, които виждат това, което вие видите“. Виждането - това е процес на съзнанието. То подразбира будно съзнание, а степента на тази будност показва степента на разумността. Разумността пък показва какъв е човекът. Следователно, възвишеното, благородното, към което ние се стремим, показва разумното в света, което засега е неопределено в умовете ни. Всички човеци имат стремеж към една неопределена идея. Някои наричат тази идея Бог, някои я наричат бъдещ живот, някои я наричат реалното в света, силите в света и т.н. Изобщо същата тази идея е кръстена с хиляди имена, но малцина са онези разумни същества, или онези разумни човеци, които са я виждали. Някой запитва: може ли да се види реалността? – Може, стига да е будно съзнанието на човека. Във виждането има два процеса: процес на сенките и процес на ясното виждане, на реалността. Реалността има всякога сянка пред себе си. Онези, които не са запознати със същността на живота, всякога отправят погледа си към сенките на живота и вследствие на това произтичат всички разочарования в този свят. Онези, които отправят погледа си към самата реалност, те познават тази реалност отблизо и тя пребъдва в тяхното съзнание.

Христос се обръща към своите ученици и казва: „Блажени очите, които виждат това, което вие видите“. Какво са виждали техните очи? Запитвали ли сте се някой път, кое е онова, което ви радва в живота? Всеки от вас има една съществена идея, каквато и да е тя. И времето ще определи дали вашата идея, която сте избрали като пътеводител, е

реална или не. Децата в най-ранната си възраст си избират някакъв идеал и те имат свой идеал. По-нататък, към 10-та си година те си имат идеал, съответен на възрастта им. Към 21-та си годишна възраст имат друг идеал. Към 33-та си годишна възраст имат свой идеал и към края на живота си, старите пак си имат свой идеал. Младите растат със своите идеали, възрастните се радват със своите идеали, а старите остаряват със своите идеали. Защо старите остаряват със своите идеали? Те казват: ние ще постигнем своите идеали в другия свят. Старите всякога турят идеалите си в задгробния живот. Когато човек не може да постигне нещо в този свят, той казва: в другия свят ще го постигна. Възможно е да го постигне, възможно е и да не го постигне. Този и онзи свят, това са определения, които хората дават за живота. Кой е този свят? – Светът, който ние познаваме. Кой е онзи свят? – Светът на обезплътените същества, светът, който духовете познават. Обаче и двата свята не са реални: нито светът на духовете е реален, нито светът на хората е реален. Като казвам, че и двата тия свята не са реални, разбирам, че те са променчиви. А всякога туй, което претърпява промяна, причинява и скръб. Вие имате дреха, на която се радвате, обичате я, но тя се сяжда, изтрива се, изгубва своята красота. Имате хубави, лачени обуща, с които първоначално минавате, препоръчвате се пред хората за благородник, но след година, когато обущата ви прогледат, вече не обичате да ходите на гости с тях. Защо именно предпочитате слепите обуща пред прогледалите? Казват някои: не трябва да бъда сляп, очите ми трябва да са отворени. Питам: защо, като прогледат обущата ви, вашата философия се слага малко по-другояче? Защо прогледалите обуща не са за предпочитание? Аз казвам: това е недовиждане, недоразбиране на живота.

Съвременният културен свят, съвременният християнски свят имат особени схващания за живота. Ние търсим живота там, дето го няма, т.е. там, дето няма условия за живот. Всички търсим живота в богатството, в къщите, в храната и т.н. Но богатството е резултат на

самия човек. Човекът сам е създал богатството. Храната, на която ние възлагаме такива големи надежди, и тя не ни помага. Тази храна е в сила само тогава, когато ние сме здрави. Следователно, ако нашето тяло е здраво, тази храна може да се използва, но ако тялото ни не е здраво, каквато и храна да ни се даде, освен че тя няма да ни принесе полза, но ще ни принесе и страдания. Тогава, съвременният свят, наместо да проповядва, че трябва да бъде в съгласие с битието, той поставя въпроса, че всеки човек трябва да уреди своя живот, трябва да го урегулира и да се осигури. Обаче, сигурност има в живота си само онзи, на когото съзнанието е будно, който вижда. Осигурен е само будният човек, само живият човек, който се е пробудил вътрешно, който търси възвишения идеал. Разбира се, този идеал не е тъй отвлечен, както някои си го представляват. Всички съвременни хора говорят за идеал, но техният идеал не говори. Идеал, който не говори, идеал, който не се вижда, идеал, който не внася живот в своите последователи, не е идеал. Идеалът подразбира в себе си тази първична форма, в която Бог е вложил живот. Всеки човек е идеал за някого. Детето е идеал за майката, то я вдъхновява. Кога? – Когато това дете е разумно. Дъщерята някой път е идеал за бащата. Кога? – Когато тя е разумна, когато тази форма съдържа разумност. Питам: в какво седи тази разумност? – Разумността съдържа две качества: сила и мекота. Силата може да направи всичко, а мекотата може да изцери всяка рана, може да премахне всяка скръб. Следователно, идеал, който не съдържа в себе си сила и мекота, не е идеал. Това е образ който носи Божественото в себе си. И тъй, ние не само че трябва да търсим своя идеал, но същевременно всеки от нас трябва да бъде идеал за някого. За кого? – За себе си. Или, с други думи казано: всеки човек трябва да бъде отражение, израз на Божественото. Бог трябва да се изявява в всички ви. Значи, разумният живот почва да се изявява само тогава, когато дадем свободен достъп на Божественото в нас.

Сега, да обясня тази идея. Някои ще кажат: че как така, ние трябва да дадем достъп да се прояви Божественото? Божественото не

може ли да се прояви само по себе си? – Може, но ако Божественото рече да се прояви само по себе си, това ще бъде насилие. Няма защо Бог да се проявява сам по себе си. Когато Бог иска да се прояви, то е заради нас самите, да ни даде от своята благост, от своята разумност. Следователно, всички ограничени същества, дето и да са, се нуждаят от Божественото проявление в тях, но това проявление трябва да става по закона на Любовта. Божественото трябва да се търси и то не тъй просто, но с всички усилия и стремеж. И Писанието казва: „Божественото трябва да се търси с всичкия ум, с всичкото сърце, с всичката сила и с всичката душа“. И то всеки ден трябва да се търси. По това именно се отличават великите хора, че са търсили този велик идеал, и те сами са били идеал. Ако четете същата тази глава от Евангелието, ще видите как Христос е прекарал цяла нощ в молитва. Молитвата за сегашния учен свят е един анахронизъм. Те казват: защо човек трябва да се моли на Бога? Съвременните хора не могат да разберат, защо трябва да се молят на Бога. По същия закон аз задавам въпросите: защо човек трябва да се учи? Защо човек трябва да яде? Защо човек трябва да ходи? Защо човек трябва да спи? Защо човек трябва да се жени? Защо човек трябва да има деца? Защо човек трябва да слугува? Защо човек трябва да си прави къщи? Защо човек трябва да се облича? Защо човек трябва да ходи изправен на два крака? И защо, най-после, човек трябва да си държи главата перпендикулярно? Могат да се зародят хиляди такива въпроси. Вие ще кажете: тези въпроси не са важни. Кой е най-важният въпрос в света? – Да ни е добре, това е най-важното. Знаете ли, колко е смешно, когато някой човек каже, че най-важното в света е да ни е добре на нас? Един болен казва на друг болен: иди, кажи на лекаря да дойде да ни прегледа, да ни даде някакво лекарство, за да оздравеем. Този болен е инвалид, както и първият, и двамата не могат да станат от леглото си. Идва обаче лекарят, пипа пулса на първия, казва: тебе съм те изследвал. Отива при другия болен, пипне и на него пулса и с това свършва всичко. Вие може да се смеете, но аз считам за болни всички тия

съвременни хора, които проповядват за морал. Болен на болен проповядва. Той сам не знае, де е Господ, но казва: вярвай в Бога! Той сам няма идеал, но казва на друг: ти трябва да имаш идеал! Вследствие на това, всичко в нашата литература е разбъркано. Попитайте някого какво нещо е идеал, какви ли не определения ще ви даде. Попитайте някого какво нещо е сила, какво нещо е Бог, той ще ви каже това-онова, ще ви каже, че Бог е първичната причина в света, която е създала всичко. Вие ще кажете, че Бог е създал света. Не, това са ваши схващания. Аз казвам, че Бог не е създал света. Тогава Писанието казва, че Бог ни е родил. Ще мислим, значи, че Бог ни е родил. По същия начин, обаче, Писанието казва, че Бог е направил човека от пръст. Питам: кое е най-вярното от тия положения? Бог създаде ли човека, роди ли го, от пръст ли го направи? – От пръст създаде неговото тяло, чрез вдъхване произведе неговия живот, но не му вдъхна в устата, а в носа. Защо в Писанието се казва, че Бог вдъхнал живот на човека чрез носа? Какво означава носът? – Носът е емблема на човешката разумност. Когато Бог създаде разумното в човека, тогава Той му вдъхна дихание в носа, но това още не значи, че светът не е съществувал и по-рано. Мислите ли, че в онази семка, която държите в ръката си, не се крият потенциални, непроявени сили? В тази семка има скрити сили, които тя може да прояви. Кога ще ги прояви? – Като се постави при благоприятни условия; и във вас има много такива непроявени сили. Те само чакат условия, за да се проявят. За вашето пробуждане се изискват условия. За да бъдеш умен човек, изисква се съприкосновение с учени хора. За да бъдеш добър, трябва да бъдеш в съприкосновение с добри хора. Такъв е великият закон. Ако някой мисли, че това може да се постигне по друг начин, той е на крива посока. Вие може да оставите някой говедар с хиляди години да пасе овцете, той все ще придобие една малка опитност от това положение, но няма да спечели много нещо. Но ако поставите този говедар при условия да живее с разумни хора, той ще стане гениален човек. Ако пък поставим този човек в

съприкосновение с някои разбойници и с тях да дружи в продължение на хиляди години, той ще придобие някои опитности, но човек от него няма да стане. Поставите ли го отново между разумни хора, той ще стане светия. Питам тогава: кое преодолява в света, доброто или злото? – Доброто преодолява. Съвременните хора ще кажат, че злото преодолява. Не е вярно това, доброто преодолява. Че наистина доброто преодолява в света, се вижда от това, че когато хората умират, отново оживяват, доброто ги възкресява. Доброто седи зад границите на този свят. Доброто не е в материалния свят. То не е в нашите пари, то не седи и в хляба, който даваме някому. Доброто седи в моя ум, в моето сърце, в моята душа, в моя дух. Следователно, хлябът, който давам някому, мога да го направя и отрова, и благословение – от мене самия зависи. Сега, някои от вас, които не са запознати с окултната наука, може да мислите, че човешката мисъл е хилава. Не е така. Човешката мисъл е сила. Някой път човек тъй може да концентрира своята мисъл на злоба и завист към храната, от която ще яде някой човек, че като хапне този нещастник от тази храна, да се отрови. Това именно е нещастието в съвременния свят, че всички наши мисли са отрицателни. Ние казваме: хората са лоши. И тази мисъл тъй често я повтаряме, внушаваме си я, докато най-после в отношенията ни се създаде пълно недоверие. Ние вървим по обратния път и след всичко това искаме да се повдигнем. Казваме, че всички хора са лоши, а при това искаме да са добри. Ако двама души се сприятелят, ние казваме: тяхното приятелство няма да отиде дълго време, няма да трае дълго. Видим, че двама млади се обичат и се оженят, казваме: след 2–3 години те ще се разделят. Еди-кой си станал свещеник, казваме: от него нищо няма да стане. Той скоро ще зареже службата. Еди-кой си станал търговец, казваме: той няма да прокопса. Дете се родило някому, казваме: от него човек няма да стане. И действително, така излиза. Тия двама приятели се разделят. Мъжът и жената се напущат. Свещеникът си зарязва службата. Търговецът фалира. Детето умира. Питам: при такава обстановка на нещата, какво

общество може да се образува? Някои от вас, които ме слушат, казват: този човек не говори Истината. Де е Истината тогава? Не, приятелю, аз зная, де е Истината. Тази Истина аз не я търся в богатството; тази Истина аз не я търся в домовете; тази Истина аз не я търся в държавата; тази Истина аз не я търся в църквата; тази Истина аз не я търся в науката; тази Истина аз не я търся в сегашния живот; тази Истина аз не я търся в задгробния живот. – Тази Истина аз я търся във великата Божия Любов, която познавам, от която сегашният живот излиза. Тази Истина е толкова проста, че и малките деца я знаят, а съвременните културни хора, понеже са станали възрастни, напуснали са своето детинство и са забравили тази Истина. Ние, съвременните хора, мязаме на онзи българин, който така много се напил, че като се връщал дома си, срещнал една жена и я запитал: жено, де е майка ми? Тази жена била майка му, но той не я познал. Майка си и със затворени очи мога да намеря. В нас, съвременните хора, които често губим нормалното си състояние, Бог е вложил своята Любов, вложил е живот и дихание и въпреки всичко това още имаме нужда да ни казват, де е нашия Господ, има ли Господ или не, дали този Господ е добър или не, дали целият живот не е една самоизмама и т.н. Вярно, състоянието на пияния човек е самоизмама, но състоянието на трезвия човек не е самоизмама, то е истински живот. В истинския живот няма никакво вкисване, никаква завист, никаква омраза, никакво съмнение. Истинският живот съдържа една безгранична вяра, в която човек може да проверява Истината. В истинския живот човек може да има съобщения със същества, по-разумни от себе си, а не такива хилави като него. Ще кажете: защо ни са тия разумни същества? Нима не е красиво, когато сте на смъртно легло, да дойде един от тия разумните лекари на безсмъртието, да ви капне няколко капки от безсмъртието на живота и вие да възкръснете? Не е ли хубаво да имате познанство с него? – Струва си това познанство. При онзи от вас, който е изгубил смисъла на живота си, който е дошъл до отчаянието, до края на живота си, до края на

бездната и се колебае дали да се самоубие или да остане да живее, не струва ли да дойде при него онзи велик Учител, който носи светлинната и да му каже: „Животът има смисъл, струва да се живее, защото това, което виждаш пред себе си, то е самоизмама, това още не е самият живот“.

Казва Христос: „Блажени очите, които виждат това, което вие видите“. Какво видяха Неговите ученици? – Учениците Христови виждаха Божията Любов, те виждаха Бога в Христа, виждаха, че там Бог се проявява. Един от старовременните светии дълго време се молил на Бога да надзърне за малко някъде, да види какво нещо е небето, какво нещо е бъдещият живот. Дошъл неговият Учител, завел го в една стая и поставил окото му да гледа онзи свят през една малка дупчица, гледал той през тази дупчица цели 250 години, докато дошъл неговият Учител, бутнал го и му казал: стига вече! – Чакай, едва започнах да виждам. Следователно, този живот е толкова красив, че като съберете живот от няколко милиони години, на вас се струва, като да е един час само. Възвишеният живот не познава време и пространство по тази единствена причина, че той е красив. Някои казват: като отиваме често в онзи свят, и там ще ни омръзне. Не, приятелю, на човека може да омръзне само ако е при едно умряло магаре, което гние и мирише. Питам: когато това магаре е живо, ще ти омръзне ли? Не, ще се качиш на гърба му и приятно ще ти е, когато го яздиш и минаваш през пустинята. Даже ще ти е мъчно, когато това магаре каже: „Слез за малко от гърба ми!“

И тъй, при съвременния живот ние трябва да дойдем до истинското положение на нещата. Вие казвате: защо ни е наука? – Науката ще ни даде светлина да разберем физическия свят. Съвременната наука е изключително за физическия свят. Начините, които ние употребяваме, за да изучаваме физическия свят, не са начини, с които ще можем да проучваме духовния свят. Щом влезете в духовния свят, изведнъж ще разберете цялата обстановка. Духовният свят има едно качество, че туй, което съзнавате и виждате

в него, не се поддава на описание. Ако вие се опитате да опишете духовния свят, т.е. да му дадете външна окраска, вие веднага ще изгубите вашето съзнание. Допуснете, че имате красива жена, радвате ѝ се, но ако се опитате да я изнесете пред външния свят, да представите вън нейната красота, вие ще я изгубите. Питам: кои са подбудителните причини, по които вие искате да я представите на света и да опишете нейната красота? Това е вашето тщеславие, вие искате да се хвалите с нея, нищо повече. Мислите ли, че, ако опишете вашата жена на външния свят, няма да го съблазните? – Ще го съблазните. Следователно, външната красота, това е една съблазън. Когато говоря за красота, аз разбирам вътрешната красота, красотата на душата, която трябва да бъде достояние не само на един човек но на всички. Ако всички бъдем красиви, няма да се изкушаваме. Ако всички сме богати, няма да се крадем. Обаче, ако са богати само някои хора, има опасност да се крадем. Следователно, когато казвам, че трябва да бъдем добри, то значи, че трябва да се избавим от злото. Под „доброта“ аз разбирам, че всички трябва да бъдем добри, че всички трябва да бъдем разумни, за да се избавим от злото. Злото в света е един фактор, който седи вън от нас. Той е една самоизмама на човешкото сърце, той е една самоизмама на човешкия ум. То произтича от факта, че човек иска да стане велик като Бога, да бъде самостоятелен, да може да твори, както Бог твори. Това е желание не само на човека, то е желание и на духовете. От това желание на човека е произлязло злото. Всички същества, които са разбрали живота така, са влезли в стълкновение с първичния принцип на живота. Някой човек иска да завладее 10–15–100 души. Не, Бог е оставил този прерогатив само за себе си. Само едно същество може да владее други, то е Бог, а всички останали същества могат да владеят само себе си. И всяко същество, което може да владее другите, неговата сила се простира само до смъртта му. Онзи човек, който може да ви хипнотизира, който може да ви владее, неговата сила се разсипва след смъртта му.

И тъй Христос казва на своите ученици: „Блажени вашите очи, които виждат, които познават този закон на великата свобода“. Да бъдем свободни, да знаем, че в света трябва да познаваме само един господар – това трябва да турим като мото на бъдещата култура. Човек, който познава много господари, ще изпадне в много престъпления, затова той трябва да слуша само великото Слово, разумното Слово – Словото на Бога! Някой казва: какво ще каже тогава нашето отечество? Кое е отечеството ви? – В света има само едно отечество, то е разумното отечество, на което глава е Господ, на което служители са ангелите, светиите. Това е разумното отечество, дето праведните и разумните хора носят Божието благословение. Само при такова разбиране може да се създаде една истинска култура, а при сегашното разбиране, тъй, както сегашните науки разбират нещата, всякога ще има едно самоизтребление, което създава нещастието на сегашния свят, на съвременния културен човек. Туй не произтича от факта, че сегашното културно общество не съзнава това, че сегашната религия не съзнава това, всички го съзнават, но не са намерили метод, по който да заработят и затова казват: не му е дошло още времето. Не, времето е дошло и за мене, и за вас. Когато безсмъртната Божествена Любов похлопа на нашето сърце, на нашата душа и поиска от нас онази велика жертва на себеотрицание, ние трябва да бъдем готови да дадем тази жертва. Вие казвате: как да се жертваме за Бога? За войната всички се жертвате, за всичко друго се жертвате, но когато дойде въпрос да дадете великата жертва, щом дойде въпрос за свободен избор, вие казвате: ще си помислим!

„Блажени очите, които виждат това, което вие видите“.

Онези от вас, у които съзнанието се е събудило, не се спирайте там, дето сте сега. Тъй както малката ябълчна семка, посадена в земята, постоянно расте и не се спира, така и човекът, в който се е събудило Божественото, трябва постоянно да върви напред, трябва разумно да разглежда всички свои недъзи, които съществуват

дълбоко в неговата душа. Божественият човек не трябва да вижда злото в света. За него злото в света трябва да бъде една сянка, един повод да намери доброто. Защо съществува злото? Защото в живота съществува закон на възмездие: с каквато мярка мериш, с такава ще ти се възвърне. Някой човек ти причинява зло, защото някога и ти си му причинил зло, па макар и най-малкото. Няма човек в света, който да не е създал някому зло. Божественото в нас цели да разберем живота на другите тъй, както разбираме своя живот; да разберем сърцата на другите тъй, както разбираме и своето; да разберем душите на другите тъй, както разбираме и своята. Нима мислите, че онази вълчица, която седи при своите вълченца, в нея няма любов? И в нея има любов, само че по-ограничена. Един ден и нейната любов ще се развие повече. И ако един ден тази любов и във вълчицата, и в всички хора се развие толкова, че те се застъпват и за другите тъй, както и за своите, ето отде ще дойде спасението на човечеството. Ние сме силни в Любовта, но само за един момент, не за всички моменти. Аз съм виждал много праведни хора, които вървят добре до едно място и после казват: не си струва тъй да се живее, не струва да води човек такъв благочестив живот, я да си попийнем, да му пуснем края! И наистина, в края на живота си те живеят разпуснат живот. Защо? Защото в тях няма дълбоко разбиране на живота, в тях няма последователност. Една млада лекарка дава съвет на една млада мома: ти си поживей сега, докато си млада, че на стари години ще живееш според морала, тогава ще живееш добър живот, тогава ще живееш като старите хора. Че как живеят старите хора? – Старите хора живеят един егоистичен живот. По-егоистични хора от старите няма. Ако мислите, че на стари години ще живеете добър живот, на крива посока сте. Докато сте още млади, можете да живеете добър живот. Още от първата година на вашето раждане трябва да живеете добър живот, и на втората година, и на третата година също и тъй постепенно ще усилвате добрия си живот кресчендо, та като дойдете до стари години, да минете от състояние на буба в състояние на

пеперуда, да минете от едно състояние в друго. Тъй че аз препоръчвам едно учение, в което да не говорите за старост, за остаряване. Ако остарявате, аз ви съжалявам, но ако остарявате, за да минете като бубата от едно състояние в друго – да възкръснете – аз ви облажавам, аз ви поздравлявам.

Христос казва: „Блажени очите, които виждат това, което вие виждате“. Казвам сега: дали вие вярвате в мене или не, да оставим това настрана, но питам ви, дали вярвате в себе си? Вярвате ли всички, че Господ ви е дал ум? Вярвате ли всички, че Господ ви е дал душа? Вярвате ли в душата? Виждали ли сте я? Онзи човек, който има душа, не се дразни. Онзи човек, който има душа, не се нуждае от любовта на хората, той сам е Любов. Помнете, човек, който търси любовта на света, човек, който търси удоволствията, той е човек без душа. Какво придобива онази голяма яма, която търси водата, за да я напълни? – Нищо не придобива. Ние всички трябва да бъдем носители на Любовта! За нас е важно Бог да живее в нас и ние да живеем в Бога, да имаме общение с Бога и да чувстваме Неговата Любов. Като чувстваме тази Любов в себе си, като имаме общение с Бога, това е красивото в света! Когато видим, че един човек люби Бога, това трябва да ни радва. Някой казва: аз те обичам. Питам: ти обичаш ли Бога? – Аз не го познавам. Ако този човек не познава Бога, ако той не може да обича Бога, аз не вярвам в такъв човек. Човек, който не е във връзка с Бога, който не е почувствал Божията Любов и който не е проявил своята Любов към Бога, той не може да прояви своята любов към никого. Той може да счита, че мисли, че има мисъл в себе си, но това е една измама в живота. Без Бога никой не може да мисли. Тази измама всички вие сте я чувствали.

„Блажени очите, които виждат това, което вие видите“.

И благодарение само на тази Любов, която учениците Христови видяха, тия хора можаха да пожертват живота си. Без Любов човек не може да пожертва живота си. Без Любов човек не може да се учи. Аз не говоря за любовта в обикновен смисъл. Сегашните хора у нас се

учат до 30-та, до 40-та, най-много до 50 годишната си възраст и като дойдат тия години, казват: сега да се учат младите вече, ние старите се научихме. Тези стари, обаче, постоянно изгубват своите капитали. Те знаят това, което са писали старите писатели, а това, което са писали новите писатели, не го знаят. Само онзи човек, който се учи от Бога, той е човекът, у когото Божественото съзнание всеки ден влага по нещо ново. Туй знание иде непосредствено в света. Представете си две деца, които изучават живота. Едното дете изучава живота по картини, а другото дете всеки ден го извеждат всред природата, на полето, там да го изучава. Питам: кое дете ще има по-реални схващания за живота? Представете си, че един човек изучава живота в кинематографа, а другият го изучава реално, тъй както си е. Кой от двамата ще има по-точни схващания за живота? Колкото и да е точен кинематографът, все ще му липсва нещо. Колкото един писател и да е виден, колкото и да е психолог, мъчно ще може да опише подробностите, които се крият в гънките на човешката душа. Колкото и да е виден един писател моралист, мъчно ще може да опише в какво седи великия морал. Има тънкости, които мъчно се поддават на описание.

Ще ви приведа един пример за един светия, който живял цели 20 години в пустинята и дълго време се молил на Христа за своето спасение. Един ден Христос му се явил и му казал: „Остава ти още само един ден, когато ще ти се открият всички тайни и ще се прибереш горе на небето да живееш с мене“. Напуща той своята хижа и тръгва с радостно сърце, че отива вече при Христа. По пътя, обаче, го среща една бедна, болна вдовица с детенце в ръка, която му казва: „Аз умирам, вземи моля ти се това дете и го спаси!“ Тя умира и остави детето си в ръцете му! Светията си казал: „Нещастието на тази жена е и мое нещастие. Тя ме задържа да не отида на небето, като ми остави това дете на ръцете“. Светията имал възможност да се освободи от това дете, като го даде на други някои хора, но той го взел. И потекоха му две сълзи от очите, че не може да отиде на

небето. Питам: какво спечели светията с това дете. – Той спечели една велика Истина. В това дете беше Христос. След дълги страдания той разбра това нещо. С това дете го подложиха на изпитание, да видят дали е готов на тази велика жертва. Колко братя и сестри казват: скъса ми се сърцето, отиде всичко! Ти още не си изпитал тези страдания. Ти не си бил още пред прага на небето и да ти дадат това дете, да видят дали си готов на тази жертва. За колко глупости сме дали жертва, а за една истинска жертва не сме дали още нищо! Казва Христос: „Блажени сте, когато всички хули приемете“. Колцина се радват от това? Питам: колко от вас сте претърпели хулите на обществото, на хората, на майка си, на баща си? Всички да ви изгонят от дома, а вие като излезете на улицата, да благодарите за всичко това на Бога и да кажете: „Господи, благодаря Ти че всичко така се случи“. Вие казвате: „Господи, защо постъпиха с мене така, колко жертви съм направил, а се отнасят тъй лошо?“ Не, Господ ще ви даде това дете в ръцете. Там е жертвата. Господ знае великия смисъл на злото, но за хората най-голямата спънка в света е именно злото. Когато Божественият Дух проникне в това зло и го разложи, ние ще бъдем спасени. Когато човек вземе надмощие над злото, той ще бъде спасен.

„Блажени вашите очи, които виждат това, което вие видите“.

Какво видяха тия очи? – Видяха, че Божествената Любов проникваше в злото. И действително, Христос изтърпя всичкото зло. И когато Го оплюха, охулиха, Той обърна очите си нагоре към Бога и каза: „Отче, аз Ти благодаря. Прости им. Аз разбирам великия закон на Любовта, но те не я разбират. Заради Твоята Любов прости им!“ Той не се молеше за себе си. „Блажени сте“, казва Той на своите ученици, „заради това, което виждате“.

И от съвременните хора се изисква днес това, което Христос е направил. Питам ви: днес, 2000 години след Христа, можете ли да направите същия опит? – Можете. Направили ли сте го? Казвате: още не му е дошло времето. Поне днес има 10 вакантни места за служби.

Кои от вас искат да ви назначат на тия служби? Говори се, че учителските места ще се съкращават и това смущава учителите. Ето, сега в целия свят има 10 вакантни места. Колко от вас сте готови да ви назначат на тия служби? От 2000 години до сега не се намериха такива хора. И царе, учени хора, и свещеници, и владици, нито един от тях не си даде кандидатурата, понеже всички бяха заети с много по-важни работи, та не обърнаха внимание на това. Тези места още чакат. Това са 10-те вакантни места, дето седят 10-те велики Добродетели. Надявам се да дойдат вече кандидатите.

Блажени очите, които виждат Бога, Който ни се открива, Който ни призовава на един велик подвиг на света, подвиг на онова велико благо, на онова абсолютно добро. Ние трябва да бъдем абсолютно добри, абсолютно разумни. Разумни тъй, както Бог е разумен; мъдри тъй, както Бог е мъдър и благи тъй, както Бог е благ. Щом постъпваме така, ние няма да казваме, че не можем да бъдем като Бога. Това е човешката страна. Ние можем да бъдем едно с Бога, да няма разделение между Него и нас. Тъй както детето участва в организъма на своята майка, тъй и всеки от вас ще участва в Божественото тяло.

Блажени сте в това, което виждате със своето съзнание! От всички ни се изисква велик подвиг за великото самопожертване. Само тогава Бог ще се открие в тази велика светлина, която наближава да се яви пред човешките души. И когато се разкрие тази светлина, тогава ще дойде във вас вътрешна велика радост, вътрешно веселие, вътрешен мир, което означава ставане, оживяване и възкресение.

И Писанието казва: „Ще изтрия всичките им сълзи. И скръбта им няма да се спомене“. Тогава ще бъдете всякога весели и радостни пред Господа, всички ще се веселите и ще хвалите Бога. Христос казва: „Блажени вие, които виждате това, което пред вас сега се разкрива“.

Беседа, държана от Учителя на 19 юли 1925 г. в гр. София.

ДАВА ЖИВОТ – СКРЪБТА И РАДОСТТА

Ще прочета част от 10 глава на Евангелието от Йоана.

Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник. (2) А който влиза през вратата пастир е на овцете. (3) Нему вратарят отваря; и овцете слушат гласа му; и своите овце по име зове, и ги извежда. (4) И когато изкара овцете си вън ходи пред тях; и овцете идат след него, защото знаят гласа му. (5) А след чужденец не щат ходи, но ще побегнат от него: защото гласа на чужденците не знаят. (6) Тази притча им рече Исус; но те не разумеха що бе това което им говореше.

(7) Тогаз пак им рече Исус: Истина, истина ви казвам че аз съм вратата на овцете. (8) Всички, които са дошли преди мене крадци са и разбойници; но овцете ги не послушаха. (9) Аз съм вратата: през мене ако влезе някой спасен ще бъде, и ще влезе и ще излезе, и паша ще намери. (10) Крадецът не иде освен да открадне, да заколи, и да погуби: аз дойдох за да имат живот, и да го имат преизобилно. (11) Аз съм добрият пастир: добрият пастир душата си полага за овцете. (12) А наемникът, който не е овчар, на когото овцете не са негови, види вълка че иде, и оставя овцете и бега; и вълкът разграбя овцете и разпръсва ги. (13) А наемникът бега защото е наемник, и не го е грижа за овцете. (14) Аз съм добрият пастир и познавам моите; и моите мене познават. (15) Както ме познава Отец, и аз познавам Отца; и душата си полагам заради овцете. (16) И други овце имам които не са от този двор, и тях трябва да събера; и ще чуят гласа ми; и ще бъде едно стадо и един пастир. (17) За това Отец ме люби защото аз полагам душата си за да я взема пак. (18) Никой не ми я отнема, но аз от самосебе си я полагам. Имам власт да я положа, и имам власт пак да я взема. Тази заповед приех от Отца си.

Аз ще се спра само върху думата „живот". Животът, това е най-великото благо, което човек познава. И всички други блага се познават само чрез живота. Когато ние говорим за живота, подразбираме онова същественото, реалното, което не се губи. Думите съществено, реално са синоними. Реалното е отвън, същественото – отвътре. Но както външното се променя, така и вътрешното се променя. Животът има две фази, и той се мени външно и вътрешно. Следователно, външните промени на живота съответстват на вътрешните. А вътрешното изменение на живота всякога носи велико разширение в съзнателния живот. Някой път ние казваме, че еди-кой си човек се е изменил. Как, външно или вътрешно? Има изменения в света, които стават механически, без да взема участие съзнанието в тях. Един камък може да измени мястото си несъзнателно. Една дъждовна капка може да капне тук или там несъзнателно, но една човешка мисъл, изпратена някъде да помага, винаги идва съзнателно. Едно човешко чувство, изпратено някъде да помага, също идва съзнателно. От тук вадим заключение, че има разлика между всички сили, които се проявяват чрез живота. Всичко, което става в пробудената душа е съзнателно. Ние вземаме тази душа като представа на неизменната форма на живота, или същината на човека. Това е човешката душа. За да може човек да разбира тази същина, трябва да разбира самия живот, който е вложен в него. Не физическия живот, той е външната страна на живота, но вътрешния живот, духовният живот, великото, Божественото в него. И когато ние говорим за това велико, Божествено начало в човека, някои мислят, че то е нещо специфично. Не е така. Божественото именно е същественото в живота. То е безсмъртният живот, а безсмъртният живот подразбира онова висше съзнание, което обхваща всички закони. Следователно, никоя външна сила не е в състояние да видоизмени живота и да внесе някаква дисхармония в него.

И тъй, животът трябва да се разбира! Вие не можете да разберете Любовта, докато не разберете живота. Животът е най-малката

величина, най-малкото проявление, с което започва Любовта. Значи, животът е най-малката величина в космоса. Понеже хората не разбират същината на живота, казват, че животът се изменил. Ако измервам един плат с аршина и местя аршина по неговата дължина, аршина ли се мени или плата по него? Аршинът не се мени, той остава един и същ, но само минава от една позиция в друга, движи се по плата. И затова, когато някой казват, че животът се изменил, аз подразбирам следното: животът не се е изменил, но изменила се е само материята, която се измерва, която се организира чрез живота; изменят се мислите, които се проявяват чрез живота; изменят се чувствата, които се изразяват чрез живота. Защото, в дадения случай всяка мисъл, всяко чувство, това са елементи на един по-висш живот.

Христос казва: „Аз им давам живот и то преизобилно". Какъв живот? Обикновен живот ли? Нима жабата не дава живот на своите жабчета? Нима птицата не дава живот на своите малки птиченца? Нима вълкът не дава живот на своите малки вълченца? Нима червеят не дава живот на своите малки червейчета? Те дават живот, но има степени в живота. Истината е, че човек трябва да познава живота. Съвременните хора още не са се натъкнали на истинските прояви в живота. Това, което съвременните хора наричат живот, това е още предисловие на истинския живот. Ако в вашата градина се влива една река пълна с тиня, нима това е вода? Там има вода, но пълна с тиня. Тази вода, със своите утайки по-скоро ще внесе разлагане, смърт, отколкото живот. Съвременният органически живот, с който хората се хвалят е живот пълен само с тиня, с утайки и затова хората умират, разлагат се. Материалният живот на хората аз наричам „тинестия живот", с който хората като се поливат, разлагат се и умират на общо основание. И тогава учените хора казват, че животът почнал да се разлага. Разлагане има в материята, но в самия живот няма разлагане. Животът разлага нещата, но той сам не се разлага. Следователно, първото проявление в живота е, че в него се проявява един съразмерен ритъм, едно разумно движение. Ето защо първият ритъм в живота е

разумното движение. Туй движение се нарича волево разумно движение, което е отмерено. Затова всеки човек, който иска да изрази живота, трябва да има този ритъм на движение в себе си. Когато човек дойде да борави с ритъма на живота, той не трябва да си представлява, дали е млад, или стар. Той не трябва да мисли, кога е роден и кога ще умре. Такива идеи не трябва да влизат в ума му. Когато старият човек мисли, че е стар, животът му не може да има ритъм. Когато младият човек мисли, че е млад, животът му също не може да има ритъм. Ти ще престанеш да мислиш, че си млад или стар и ще почнеш с опитността на великия Божествен живот.

И тъй, ритъмът е първото движение в живота. Второто движение е разумността в живота. Животът е разумно движение на Словото. Всяко движение, всяко разместване, си има особен звук, и когато човек направи едно разумно движение, в това разумно движение има и разумно слово. Както онзи цигулар, който си движи разумно ръката по цигулката, дава смисъл на музиката, така и човешката ръка като се движи разумно, дава разумния живот. Много съвременни религиозни хора се спират пред науката и казват: Нас ни трябва само Божествената наука, не ни трябва човешка наука. В света няма никаква човешка наука, а има само една, тя е Божествената наука. Науката може да бъде само в такъв смисъл човешка, както когато хората изкопават златото от земята и си направят от него монети и разни други украшения и казват: Това злато е наше! Колкото това злато е тяхно, толкова и науката може да бъде тяхна. Ти завързваш един вол с юлар, държиш го една година в дома си и казваш: Този вол е мой. Твой? Отде го взе? – Купих го. Как, може ли да се купува живота на вола? – Ти си играеш с една посредствена величина. По същия начин ти си играеш и с науката, като казваш, че не искаш човешка наука, а искаш Божествена. Коя е Божествената наука? В човешката наука казват: 2 и 2 равно на 4. В Божествената наука казват: 2-те си е 2. Двете никога не може да бъде равно на 4. В човешката наука казват: 5 по 5 равно на 25. В Божествената наука 5-те

си е всякога 5, не може да бъде равно на 25. В човешката наука казват: 6 по 6 равно на 36. В Божествената наука 6-те си е всякога 6, не може да бъде равно на 36. Сега мнозина от вас могат да ми кажат: Как така 6 по 6 да не е равно на 36? Може и да е равно на 36, но кога? Аз мога да взема няколко огледала и да прекарам вашата сянка през тия огледала по такъв начин, че да се получават 36 отражения. Добре, но всички тия 36 сенки или отражения на вашия образ съществени образи ли са? Не, само единият е съществен. Тъй че когато ние казваме 5 по 5 е равно на 25, числото 25 е отражение на нещата, а само числото 5 е истинският образ. Някой казва: Знаеш ли какво нещо е 25 гроша? – Зная, едно време с 25 гроша можеше нещо да направиш, а сега с 25 гроша нищо не можеш да направиш. В турско време с 25 гроша можеше да купиш нещо, а днес с 25 гроша не можеш да си направиш нито един обяд, даже и една закуска не можеш да си направиш, нито пък можеш да си купиш една паста от първокачествените. Тогава казват: Ние трябва да разбираме Словото Божие, трябва да разбираме дълбокия смисъл на живота. Кой е дълбокият смисъл на живота ти? – Да имаш този правилен ритъм в сърцето си, че като станеш сутрин да си радостен и да не започваш с лошото в хората: Този е крадец, онзи е лъжец; този е вагабонт, онзи е вагабонт. Всички хора са лоши, а само ти си добър. Всички хора са лоши, то значи 5 по 5 е равно на 25, а само той е святият човек, числото 5. Че как тъй излязоха тия вагабонти от тебе? Ако 25-те са вагабонти, то и ти, 5-те, от когото излязоха всички други, също си вагабонт. За да бъде твоята репутация честна, трябва и другите да бъдат честни. Когато казваме, че хората са лоши, в какво седи лошевината им в живота? В какво се проявява тя? Всеки човек може да стане лош за тебе, ако не изпълни едно твое желание. Всеки човек пък, който изпълни едно твое желание, е добър човек за тебе. Тази е мярката, с която вие мерите нещата. Ако един войник не изпълни задълженията към отечеството си, както трябва, той ще стане лош, но ако изпълни задълженията си както трябва, той ще стане добър. Ако един учител изпълни

задълженията си към гимназията тъй, както ги изискват от него, той е отличен, благороден човек, но ако не ги изпълни, той е лош човек. Ако един свещеник изпълни задълженията си към църквата тъй, както тя ги изисква, ще кажат че той е отличен свещеник, но ако не изпълни задълженията си към църквата, той е лош човек. Тъй както мисли църквата, меродавна ли е тя? Коя е същината, по която ние трябва да мислим? Този, който убива другите, за него е добре, но когато него убиват, лошо е. Защо когато някое лошо действие се върши по отношение на другите, ние го намираме за добро, а когато същото действие се обърне по отношение нас, ние не го одобряваме?

Следователно, в света има друга една норма, по която ние трябва да живеем. Тя изисква да живеем според Божествения живот. Например, седят двама души, разговарят се и единият от тях казва на другия: Ама ти не ме разбираш. Питам: Могат ли да се разговарят двама души, които не се разбират? Някой говори, иска да ме убеди да повярвам в нещо в което не вярвам. Казва ми 5 по 5 е равно на 25. Е, как мога да вярвам в това? Как мога да вярвам, че ти, който седиш пред няколко огледала и ми показваш едно от отраженията в тия огледала, си друго нещо от това, което представляваш в действителност? Някой казва: Ами как така да не ми вярваш? Мене духът ми говори, аз разбирам добре нещата! Какво нещо е Духът? – Духът дава светлина. Хубаво щом, Духът ти говори, щом Духът дава светлина, нека довечера ние двамата, като философи, да си почетем без светлина. Той казва: Светлината на свещта е нищо, но да знаеш, какво нещо е светлината на Духа! В такъв случай, довечера ще дойда при тебе, ще изгасим лампата и ще четем на светлината на Духа. Загасваме лампата, но не може да се чете. Защо? Нали Духът ти говори, нали той ти дава светлина? Значи духът, това не е философия! Трябва да знаеш, че това, което аз говоря и това, което ти чуваш, това е Духът, а това, което не чуваш то е 5 по 5 равно на 25. Това, което мислиш и чувстваш, това е Духът, а другото нищо, то е отражение,

то е 5 по 5 равно на 25, или 6 по 6 равно на 36. Искам да разсъждавате здраво!

Аз днес ви държа една философска беседа, понеже виждам, че сте учени хора, както едно време апостол Павел казваше на онези културни атиняни: „понеже виждам че сте много учени хора, много културни, искам да се поразговоря, да пофилософствам малко с вас. Искам да бъдете тъй добри, да ме изслушате да ви поговоря малко за Този Великия, Единния Бог". И аз днес ще ви говоря като на хора с много знания. Да не ме разбирате криво, да мислите, че това е ирония. Не, наистина вие сте учени, много учени хора. Когато един ученик почне пред учителя си да доказва, че той знае нещата, разбира се, че той знае нещата, разбира се, че той е учен, знае много нещо, равен е на учителя си. Тъй както ние разбираме нещата, това са разни положения, които съществуват в света. Отраженията в тези огледала могат да бъдат по-малки и по-големи. Ако предметът е по-далеч от огледалото, отраженията се виждат по-малки; ако предметът е по-близо, отраженията се виждат по-големи. Някои хора в живота си се виждат по-големи, а други по-малки. Защо? Аз тълкувам това по следния начин. Когато някой човек се вижда много голям, и гласът му се чува добре, това показва, че той е пред първото огледало още, значи отражението му е голямо; щом някой човек се вижда много малък, и гласът му се чува слабо, той е пред четвъртото или петото огледало и отражението му е малко. Ние тогава казваме на най-отдалечения: Викай по-високо, да ти се чуе гласа! Добре, ако ти си едно отражение от четвъртото или петото огледало и говориш, можеш ли да кажеш нещо много хубаво? Ако един поет напише един хубав сонет, или една хубава любовна песен или възпява душата, или месечината, може ли да се прочуе? – Може. Мнозина хора започват да декламират, да цитират неговите стихове. Питам: Всички тия хора поети ли са? Не, те не са поети, но един и същ поет говори, в една и съща форма, но са хиляди гласове. Де кого срещнеш, все месечината възпяват. Казвам: Това е повторение, това е еднообразие в света.

Питам: Еднообразието не отегчава ли? Казва: Чакай де, мен Духът ми говори. Какво ти говори? – Че трябва да бъда добър. Срещна втори някой, и той казва същото: Мен Духът ми говори. Какво ти говори? – Че трябва да бъда добър. Срещна трети, пак същото говори. Това е същият поет, който възпява месечината. Питам: Като казвате, че трябва да бъдете добри, с това изчерпахте ли въпроса? Разбрахте ли философията на живота? Някой поет напише някои работи, но и той не ги разбира, сам не знае какво е писал. Шекспир писал някои съчинения, но сам не е знаел, какво иска да изрази чрез тях, а седнат някои коментатори, да коментират, какво искал да каже Шекспир в своите съчинения. Господ направил света и само Той знае, защо го направил, а седнем ние да коментираме, защо допуснал злото и доброто в света, защо допуснал някои работи, а други не допуснал и т.н. Господ не създаде хората да философстват в света, но ги създаде при днешните условия да се учат и да живеят разумно. Господ им каза: „Ще гледате на същественото в света, а няма да гледате на отраженията в тия огледала“. Мисловният свят на днешния човек ние наричаме „фантазиране“. Например, седнал някой млад човек да фантазира, че ще стане учен, красив човек, и тъй както е рус, с сини очи, с заострени тънки нокти, всички ще го харесват. После, мечтае, че ще свърши няколко факултета, ще знае философия, геология, ще стане добър музикант, художник, ще пише хубави работи, знаменит поет ще стане; но дойде до огледалото, въздъхне си, изпъшка си и се отдалечава. Разхожда се из стаята, но на другия ден, гледаш, вади си главата от мината, отишъл там да копае въглища. Обаче, нито едното, нито другото положение е реално. Никой не може да ме застави да сляза долу в рудниците да копая! Казват: Такива са условията. Не, ти можеш да мечтаеш и да не мечтаеш, но трябва да знаеш, че изборът е по твоя свобода. Ти ще излизаш от едно място и ще влизаш в друго. Не е лошо, че моето лице има отражения, но тия отражения трябва да ме познават. Отражението има това качество, че винаги познава реалността. Огледалото казва, за да бъдеш реален в моя ум, винаги

трябва да седиш пред моето лице, защото само тогава може да имам истинско понятие за тебе.

Ако аз философствам по този начин, мога да извадя такива изводи от живота на човека и от неговата мисъл, че съвсем да ви обезсърча. Вие казвате: Животът не струва нищо. Значи, мярката с която вие мерите нещата, не струва нищо. Мярката на живота ви не струва нищо. Щом казвате, че животът не струва нищо, тогава коя е вашата мярка, с която мерите нещата? Нека имаме една единица мярка, с която да мерим. И най-после, ние започваме да спорим, дали животът е физически или духовен. Животът не може да бъде нито физически, нито духовен. Той може да има физическа форма, може да има и духовна форма, но животът сам по себе си няма само една форма, но безброй форми и то толкова много, че и ангелите не знаят, колко са. Ако вие, като естественици разглеждате под микроскоп формите на живота, ще видите, че в природата съществуват толкова малки формички, безброй от които могат да се наредят на върха на иглата, и пак да не се виждат. Представете си, колко много форми още ще съществуват, като се изкачвате постепенно по лествицата на живота. Неизброими са формите на живота, и то една от друга по-красиви! Но красотата на нещата не е в формите, а в този вътрешен Божествен живот, който се крие в тях. Затова, във всеки живот има само един момент, в който може да се схване реалността. Щом се схване реалността човек минава от едно състояние в друго. Следователно, ти ще живееш в една форма до тогава, докато можеш да схванеш онзи реален лъч на живота, онзи реален лъч на светлината. Някои питат: Защо живеем? – За да схванете онзи реален лъч на живота и да минете от едно състояние в друго. Само така ще разберете реалността на онзи велик Божествен живот, който се таи в вас. Значи, реалността не е във формата на нещата. Аз не съм против формите на живота, аз не съм и против човешката наука, но казвам, че онзи, който изучава човешката наука, трябва да има велико смирение. Вие не искате да изучавате човешката наука, но се

ползвате от всички нейни изобретения, ползвате се от шапките ѝ, от обущата ѝ, от всички пътни и други съобщения – коли, автомобили и т.н. и казвате най-после: Аз не давам нито пет пари за човешката наука. Не даваш пет пари за себе си, а не за човешката наука. Когато един велик философ работи върху някоя теория, аз работя заедно с него. Аз съм само зрител, внушавам му, а той работи. Ако един майстор дрехар шие една дреха, той ли е майсторът, или аз, който носи дрехата! Ако не съм аз, той няма да е никакъв майстор. Когато един философ пише една теория, аз му казвам: Ти ще напишеш една теория за мене, аз ще я туря на себе си, ще я облека и ако е хубава, ще я нося през целия си живот и по този начин ще ти я платя. Следователно, у нас трябва да има онова крайно смирение да се учим. В българите, между всички ученици има един навик да употребяват в езика си чужди думи, повече от латински и гръцки. Например, космос, хиперестезия, ексмоза, ендосмоза, филиотика и т.н. И тогава някой пита: Ти знаеш ли какво нещо е саркос? – Зная го. Ами знаеш ли какво е немос? В саркос има болка, а в немос има мисъл. Когато дойде саркос коремът става голям, а когато дойде немос, умът става голям. Всички идеи трябва да съдържат в себе си живот, трябва да имат смисъл. Идея, която не носи живот в себе си, не е идея. Във всяка идея ти ще схванеш само една мисъл; във всяка идея ти ще схванеш само едно чувство. В всеки живот ти ще направиш само едно добро дело, но това дело ще те прекара от едно състояние в друго. Някой казва: Да, но аз съм направил хиляди добрини. Хиляди добрини си направил, но всички тия добрини пак ще те вкарат в ковчега, в гроба. Истинското добро никога не умира, то носи живот в себе си. Живот, на който формите се разрушават, не е живот. Не си правете илюзии! Ако днес имам една идея за Бога и утре я загубя, това не е живот. Когато аз схвана истинската идея за Бога, в мене ще настане такъв трепет, такава светлина, че ще имам възможност да направя истинска жертва. Тогава в мене няма да има никакви противоречия, и аз ще съм готов да направя всякакво добро. И когато хората ми говорят

много лоши работи, аз ще мога да филтрирам всички техни думи и ще изнеса истинската идея, която се крие в тях. Някой ми казва: Ти си вагабонт, ти си простак, невежа, ти си тъпак, ти трябва да се преобразиш, да се трансформираш, да се съобразяваш с наредбите и законите на обществото и т.н. Аз казвам: Братко, всичко това са философски изречения.

И Христос казва: „Аз им давам Живот". На кои? Той дава живот на онези, които искат да намерят пътя на Истината, която ще ги направи свободни. Истината именно е истинската форма, която носи живота. Защо търсим живота? Само истинската форма на живота може да ни даде разумност, свобода и простор. Просторът е необходим за живота ти. Малкият живот се простира в малки форми, а великият живот изисква велики форми. Като казвам велика форма, подразбирам форма, която е сложна в себе си. Някоя форма може да е малка, но в същност сложна. Истинският живот изисква сложна форма. По какво се отличава живота на човека от тоя на по-нисшите същества? Неговият живот е с хиляди пъти по-сложен от тоя на мравите например, на птиците, на млекопитаещите и т.н. Сложен е човешкият живот! В него има по-други разбирания от тия на животните. И животните съзнават, но те виждат само формата на живота, те не разбират, че в него има смисъл че има изобщо по-велик живот от техния. Животът на хората е сложен, но животът на ангелите е още по-сложен от техния. Те виждат неща, които ние не виждаме. Тия работи, които съставляват за тях смисъл, за нас не съставляват нищо, или нямат особен смисъл. Една малка звезда за нас представлява само един малък микроскопически диск, когато за един ангел тя представлява една планета с милиони, милиони разумни същества в нея. За тази звезда ние казваме: Трепти тази звезда. Но не е само това. В нея трептят милиони, милиони разумни същества, от една по-висока култура от нашата. Има и други същества като нас, които не схващат това положение. Има много същества, които гледат на въпросите като нас, даже те ни елиминират и казват: Земята няма

никакъв смисъл, тя няма никаква цена. Като не схващаме дълбокия смисъл на живота, ние губим кредита от онези истински разумни същества, които носят истинския Божествен живот, и които ни дават знанията.

Първото важно нещо в живота ви е, да искаш да знаеш живота на другите хора, защото е и твой живот. Ти трябва да знаеш смисъла на живота, понеже е по-висш, отколкото си го представляваш. В тази реалност, в която живеете, ако речете да направите един несполучлив опит, вие може да се осакатите. От този опит ще видите, че има една опасност в неестествените илюзии на живота. Ако вземете едно огледало да се огледате в него и после с един парабел стреляте в вашето отражение, вие ще осакатите своя образ, ще осакатите живота си. В дадения случай вие ще произведете една дисхармония в ума си. Ето защо, когато някой път казвам, че не трябва да мислите, нито да говорите лошо за някой човек, какво подразбирам? Когато говорите лошо за някой човек, вие говорите лошо за неговото отражение или за неговия недействителен образ, и по такъв начин осакатявате истинския му образ. Като знаете това, вие не трябва да говорите лошо за никого, защото образът на всеки човек е свещен. Макар, че тия лоши думи да се отнасят до неговото отражение, все-таки можете да му напакостите нещо. Така се осакатяваме ние. Често аз виждам някой човек се хванал за главата, казва: Мъчно ми е нещо. И тогава казвам: Де е истинската философия на нещата? Как ще се установи тя? Казваш: Вярвам в Единнаго Истиннаго Бога. Вярваш в Единнаго Истиннаго Бога, а не живееш според Единнаго Истиннаго Бога. Верую без живот не е верую. Живот трябва!

Ще ви дам един пример за уяснение на мисълта си, понеже мисълта ми е малко интензивна, естествено е, при това, че всяка интензивна мисъл, понеже предизвиква разширение в съзнанието, не може изведнъж да се схване, не може да има практическо приложение. Ако не следите хода на мисълта, вие ще се намерите в положението на ученици, които само пишат и изтриват. Напише

нещо на дъската, вземе гъба после и го изтрие. Пак пише нещо, пак го изтрие. Казвам: Не е така! Отново напише, пак го изтрие. Не, след като напише нещо, колкото и да е глупаво, трябва да го остави, вие ще познаете, дали е вярно то или не. Нямаш право да изтриваш нещо, до като не напишеш друго. Нямаш право да ядеш в някоя гостилница, докато не си платиш. Дали имаш пари да си платиш, или не, то е друг въпрос, но тури в ума си мисълта, че ще платиш на този гостилничар и то много добре. Вие казвате: А, той е гостилничар, може и да не му се плати. Не, аз трябва да си платя на всяка цена. Представете си, че аз съм една млада, 21 годишна мома, не опитна в живота, която съм тръгнала хубаво облечена, с нова шапка, нова рокля, ходила съм на разходка и по едно време искам да се отбия в някоя гостилница да си хапна. Вляза вътре, нахраня се, но нямам пари да платя. Искам да отида дома си да взема пари, и в този момент ми идва една свещена идея, приближавам се при гостилничаря и му казвам: „Аз нямам сега пари, ще отида дома си да взема, но за да ти покажа, че съм честна, ще те целуна. Тъй, както те целувам, тъй съм честна и ще ти платя“. Вие си казвате, като философи: А, млада мома! Да, но този гостилничар, я разбира, той се зарадва и казва: „Много съм щастлив, че посетихте гостилницата ми. Заповядайте и втори път“. Не взимайте този пример в лош смисъл. Мога да ви представя и обратния случай. Отива в същата гостилница една млада мома, но дебела, с дебели устни, криви очи и казва на гостилничаря същото, както и първата, но той я отблъсва, изпъжда я навън и казва: Втори път да не идваш в гостилницата ми.

Вие сега се смеете, но то не е за смях. Вие разсъждавайте философски и казвайте: умовете ни трябва да са пълни с истински благородни мисли, а лъжливите мисли трябва да изхвърляме навън. Красивите моми, които ни целуват, това са благородните, възвишените мисли, а ония моми с дебелите устни, това са лъжливите мисли, които трябва да се изхвърлят навън и втори път да не се приемат. Последните представляват грозотията в света. Защо

грозната и хубавелката мома не приемаме еднакво? Грозотията в живота произтича от промените на самия живот. Следователно, грозотията в живота представлява материалния живот, материалните форми. Злото в света, това е граница на преходното състояние в развитието на формите. Значи, всички преходни стадии в развитието, това са все зло. Материята се разлага, това е зло, но след туй се освобождава животът, като минава в една нова фаза. Значи, в първо време се образува линия на деформирането, и след това се образува линия на оформяването. Следователно, при линиите на стария живот образите са грозни, а от там дето започва новия живот, образите са красиви, и дохождат в пълната си красота при Божествения живот.

Ние се стремим към доброто. Защо? – За да може нашия живот да намери онзи пластичен израз, който е израз на Божествения живот. Доброто е форма. Без доброто животът не може да се прояви. Първата форма на живота е доброто. Втората форма на живота е мисълта. Животът не може да се прояви без доброто и без мисълта. Без тия две форми той не може да стане елемент на съзнанието ни. Аз не гледам как Бог разбира работите. Той ги разбира много добре, но гледам, как аз ги разбирам, и как трябва да ги разбера. Доброто за мене е една необходима Божествена форма, за да мога да разбера Божествения живот и да придобия радостта. Истинската мисъл е втората форма, също тъй необходима за моята душа, за да разбера другата половина на същия живот, за да придобия великото благо, което търся. Трябва да бъдем добри, за да може да се изрази Божествения живот в нас. Този живот е един извор. Щом този извор не тече, тогава нямаме живот. Ако ние сме добри, Божествения живот ще излезе от нас, и тогава всички хора, които са в хармония с нас, ще се напояват от Божествения живот, и те ще се радват. Тогава знаете ли как ще се преплете нашия живот. Всеки красив живот ще мине през твоя живот, за да внесе онези сокове, от които твоите мисли и чувства ще растат и ще се развиват. Ако ние не внесем доброто като един

основен елемент, в който Божественият живот може да се прояви, ние сме осъдени на страдания, разрушения и смърт.

Втората фаза на живота е истинската мисъл, която ние наричаме Божествената идея. Тя е също тъй необходима за нас, понеже трябва да мине през нашия живот като светлина. Затова всички трябва да бъдем добри. Ние сме добри, само че не се проявяваме. Ние сме като някой богат човек, който затворил парите си, пази ги за стари години. Пари за стари години не се пазят. Парите трябва да се турят на работа, за да се създаде благо на всички хора. Защо парите са направени кръгли, валчести? – Да могат да обикалят света и да се използват разумно. Те трябва да се търкалят, а не да седят затворени на едно място. Ако имам един наполеон, кое ще е по-хубаво да направя с него: Да го затворя в кесията си или да го дам на някой да го използва за работа? Аз бих предпочел да дам този наполеон някому, да го оживи, отколкото да седи в касата ми мъртъв. Този човек ще каже: Твоят наполеон оживя, а касата никога няма да каже това нещо. Следователно, хората трябва да станат живи каси. Кога ще стане това? – Когато всичкото богатство влезе вътре в нас. Ние минаваме вече в нова фаза на живота. Ние не се нуждаем вече от мъртвото злато, от физическото злато. Ако в кръвта ви се събере повече органическо желязо, то ще ви причини болка, страдания. Вас ви трябва сега органическо и психическо злато в кръвта. Някои от вас които ме слушат сега, ще кажат: Аз от кои съм?

В света има две категории души. Едните от тях които вървят по права линия, ние наричаме мъже. Те вървят по правия, по късия път, затова френологически и физиологически техните лица са продълговати, ръцете им също – у тях изобщо преобладават правите линии. Кривите линии в тях са изпочупени. Другите души вървят по криви линии, по една вътрешна спирала около правата линия. Тях наричаме жени. Около една права линия всякога се образува една спирала. Следователно, правата линия е перпендикуляр на спиралата. Около една права линия всякога ще има крива линия. Значи, около

който и да е мъж все ще се върти някоя жена. Някой казва: Да ме пази Господ, жена не ми трябва! Ти си мъж, т.е. права линия и като така, все ще има една крива линия около тебе. Ако кривата линия не съществува, ти не можеш да се проявиш. Защо? Защото кривата линия, жената, това е доброто в света. Правата линия, мъжът, това е мисълта в света. И затова казвам: Ако доброто в света изчезне, ще изчезне и мисълта. Кое се е родило по-рано в света? – В Божествения свят по-рано се е родило доброто, и после мисълта, а в човешкия свят по-рано се е родила мисълта, и после доброто. Някой казва: Аз трябва първо да мисля и после да правя добро. Казвам: Първо трябва да направиш доброто и после да мислиш. Кое е по-добре: Да мислиш по-рано и после да направиш доброто, или да направиш доброто и после да мислиш? Аз мисля, че е по-добре да изхарча първо парите си за бедните хора и после да мисля, как ги изхарчих. Защо? Ако остане първо да мисля и после да ги харча за бедните, аз няма да направя това добро. Като ги раздам тогава ще седна да мисля кому дадох и ще си кажа: На този дадох, на онзи дадох. И току виж, тия хора ще се изпречат насреща ми, ще се усмихнат и ще кажат: Братко, тези пари не са изгубени, те са в нашите банки, един ден ние можем да ти ги върнем назад. Вие казвате: Според новия морал по-добре е да направиш доброто, че после да мислиш. Ще дойде след това някой и ще каже: Не, по-добре е първо да мислиш и след това да направиш доброто. Аз казвам другояче: Без живот нито можеш да мислиш, нито добро можеш да правиш. Следователно, веднъж живея, аз едновременно и добро правя и мисля. Тъй седи въпросът. Аз живея, възприемам Божествения живот, и тогава доброто съставлява за мене една необходимост; и мисълта също съставлява за мене една необходимост. Бог мисли, и аз мисля. Бог прави добро, и аз правя добро. Какво ще правя да не мисля? Господ не мисли ли? Аз по-горе ли ще бъда от Бога? Ами като видя тези хубави светове, да не мисля ли? Ами като наизскочат пред мене онези хубави моми, да не мисля ли? Цяла нощ ще мисля, коя е по-хубава, и коя не. Ще кажат някои:

Ами откъде се взеха тия моми? Как, без моми можеш ли да мислиш? Като казвам моми, аз разбирам доброто в света. Казват за някого: Той все за жени мисли! Ами какво нещо е жената? Някой казва: Аз зная, какво нещо е жената, тя цял ден готви. Слушай, аз познавам твоята жена, но тя съвсем не знае да готви. Тази, която ти знаеш, че готви, тя е твоята кашаварка, твоята слугиня, а същинската ти жена никога не си цапа ръцете с готвене. По някой път само тя прави такива малки бонбонки по сливите, по крушите и по другите плодове, след което те узряват. Тя само пипне или с духане си служи. Духне върху тях, и те узряват. Това, което наричат жена, това е Божествената Дева, това е Божественият Дух, Който работи в света. В Божествения свят жената работи, мъжът го няма там. Той работи във физическия свят. Вие мъжете ще кажете: Къде са тези, жени побелеха ни главите от нашите! – Те работят в духовния, Божествения свят. Вие трябва да знаете, че Духът, това е онзи мекият елемент, доброто в света. Когато Духът дойде, Той не философства, но ще ти каже: „Ти си скърбен, но ние ще премахнем твоята скръб. Ти ще станеш тъй добър, както съм и аз“. Когато си скърбен ти ще си кажеш: „Нека да поутихна малко в себе си, че тогава ще прочета нещо от Писанието, ще се помоля на Бога“ – още тоз час Духът ще ти проговори, или ти е проговорил вече. Той ще ти каже: „Ела с мене аз ще те заведа на едно място при друг някой по-скърбен от тебе и тогава, ти с своята по-малка скръб, и той с своята по-голяма скръб ще се зарадвате и двамата“. Само скърбите раждат радостите. Такъв е законът в духовния свят – обратен на този в физическия свят. Само скръбните хора се радват, и само радостните хора скърбят. И тогава аз казвам: Вие, радостните, ще скърбите, а вие, скръбните, ще се радвате. Как ще бъде тази работа? Казвам: Вие, богатите, ще осиромашеете, с железни гребени ще се решите, а вие бедните ще забогатеете. Вие, слабите, силни ще станете, а вие, силните, слаби ще станете. Тогава? Казвам: Вие, философите, глупци ще станете, а вие, глупавите, философи ще станете. Сега, някои от вас, които сте учени, не ви харесва това нещо, но ония от вас, които сте

глупави, които не сте свършили никакъв факултет, ще кажете: Значи, ние свършихме вече един факултет. Не, не е така. Човек трябва да стане много учен и много прост, за да научи тези две противоположности в живота. Той трябва да бъде много радостен и много скърбен, за да опита тези две форми на живота. Тези две форми представляват доброто и мисълта. Доброто се ражда всякога в скръбните хора. Туй трябва да знаете! Само скръбта ражда доброто. И когато ние говорим за онази мирова скръб, подразбираме, че в мирова скръб именно се ражда великото Божие добро. Затова и светът скърби. Защо е скръбта? – За да роди доброто. Защо е радостта? – Радостта ражда светата Божия мисъл. Защо се радвам? – За да се роди Божията мисъл в тебе. И като се роди тази мисъл, тя ще светне в тебе, ти ще четеш в твоята книга, а Духът ще заговори на твоята душа. Някой се радва. Защо? – За да се роди в него доброто от Божествения свят. Разбрахте ли сега, защо трябва да се радвате и скърбите? Това е философия! Ако разбирате живота така, той ще има смисъл за вас.

И тъй защо трябва да скърбя? – За да се роди доброто в мене. Защо трябва да се радвам? – За да се роди Божията мисъл в мене. Защо трябва да се радва този брат или тази сестра? – За да се роди мисълта в тях. Защо трябва да скърби този брат или тази сестра? – За да се роди Божието добро в тях. Това е обяснението на скръбта и радостта – двете форми на живота. Ще кажат някои: Ама това вярно ли е? – Вярно е 101%. Това е философия, която не търпи никаква критика. Това са максими, норми, с които самите ангели си служат. Това са максими, с които Бог си служи. И когато аз питам: Господи, защо скърбя? – За да се роди моето добро в твоята душа и ти да ме почувствуваш, и аз да те почувствувам. Господи, защо съм радостен? – За да се роди моята мисъл в тебе, да светне, че да се зарадваш и ти, и окръжаващите тия.

Осмисля ли се така доброто и мисълта? Тогава вие, жени, скърбете, за да се роди Божието добро в вас! Вие, мъже, радвайте се, за да се роди Божията мисъл във вас! И тогава, доброто и мисълта

съединени заедно, скръбта и радостта съединени заедно, дават израз на великия Божествен живот, а този живот е безсмъртието на човека. Когато ние разбираме тези две фази и ги усвоим, ще бъдем безсмъртни.

И затова казва Христос: „Тия, които се сподобят с този живот, с това разбиране, и Духът ги обгърне, те ще се нарекат Синове Божии, които живеят и в доброто и в мисълта, и скърбят и се радват, и доброто раждат и мисълта раждат“.

Беседа, държана от Учителя на 26 юли, 1925 г. в гр. София.

XI СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1925-1926)

ВЕЛИКИЯТ ЗАКОН

А той отговори и рече: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближнаго твоего както самаго себе си“. (Лука 10:27)

Съвременното човечество разрешава много важни въпроси, но още не са се спрели да видят, кой е най-важният въпрос, коя е най-важната задача, която трябва да разрешат – спор има за това. За сега разрешават икономическия въпрос, въпросът за хляба, като мислят, че този въпрос е най-важният. Така е, но питам: въпросът за хляба, който от хиляди години насам се разрешава, разрешен ли е напълно до сега? Той се разрешава само временно, само частично и в резултат пак остава неразрешен. Други някои казват, че най-важен въпрос за разрешение е въпросът за просветата. И действително хората от хиляди години все се просвещават, но разрешен ли е този въпрос? – И той не е разрешен. Трети пък разрешават друг въпрос. Те казват, че всяка държава трябва да бъде силна, мощна, да има силна армия, да може да отстоява на неприятелите си. Така е, но коя държава чрез силата си е разрешила въпроса за своето съществуване? Кажете ми една държава, която да е засилила своето съществуване поне за през 2–3 хиляди години. Всички до сега съществуващи държави са се повдигали и изчезвали. Следователно, има един важен въпрос в света, който и до сега още не е разрешен. Този въпрос нито е народен, нито обществен, нито е въпрос на учените хора. Народите имат с какво да се занимават; обществените хора също тъй имат ред въпроси, с които да се занимават, па и учените хора имат с какво да се занимават. Но най-важната задача, с която хората трябва да се занимават е въпросът за човешката душа, или ако щете кажете, въпросът за човешкия дух, но не и за човешкия ум, защото човекът е нещо повече от човешкия ум. Човешкият ум е само един слуга на човешкия дух. Човешкото

сърце е също слуга на човешкия дух; и човешката воля е слуга на човешкия дух. Човекът по произхода си, по своето естество е нещо велико! Ако вие разбирате човека, ако вие вярвахте в него, но не в това, което външно се проявява, щяхте да видите, колко велико нещо е човекът! Нима вие ще наречете човек онзи търговец, който ви продава плат? Нима вие ще наречете човек, онзи професор, който преподава в училището и ви нагрубява? Нима вие ще наречете човек онази майка, която на 5–6 месеца помета своето дете и го изхвърля някъде? Нима вие ще наречете човек онзи баща, който използува сина си? Нима вие ще наречете човек онзи държавник, който издава неразумни закони?

Трябва да се определи, какво нещо е човекът. Казва се, че човекът е същество, което мисли. Не, той е нещо повече от това, което мисли. Следователно, великото в света не може да се определи напълно. Най-важният въпрос, който занимава учените хора в света, това е въпросът за висшия съзнателен живот. Вие ще кажете, че този живот се ражда от подкрепата на светлината, топлината, храната, облеклото и т.н. Живот, който се ражда от подкрепата на топлината не е живот. Това е известна енергия, която се нуждае от подкрепа. Животът сам ражда всички тия неща. Когато приемем живота, той сам носи в себе си светлината; той сам носи в себе си топлината; той сам носи храната; той сам носи своето облекло. Животът е нещо мощно, когато го разберете. Сега вие казвате: ами учените хора какво говорят за живота? Учените хора ще ме извинят, но те не разбират, какво нещо е животът, ще им кажа: заповядайте да възкресите този мъртъв! Как лекуват те болните хора? Какво знаят за болните? – Нищо не знаят. Болните днес и с лекари умират, и без лекари умират. Тогава защо ни са лекарите? И с учители хората умират, и без учители умират. И с учители хората крадат. И с учители злословят, и без учители злословят. И със свещеници крадат, и без свещеници крадат. И с държавници крадат, и без държавници крадат. Тогава де е заслугата на човечеството? Ще каже някой, че трябва да има ред и порядък в

света. В какво седи редът и порядъкът? Че и най-лошите хора, като си направят съдружие, и те си турят ред и порядък. Та и мравките имат ред и порядък. И пчелите имат ред и порядък. Когато ви турят близо до един кошер, вие веднага избягвате. Защо? – Ред и порядък имат. Картечница имат те! Ще ми кажете: важният въпрос да разрешим ние, въпросът за живота. Най-после вие казвате: човек умира и се свършва всичко. Съгласен съм, умират хората, но вие разрешили ли сте, какво нещо е смъртта? – Смъртта именно показва, че хората не са разрешили истинския въпрос, за живота, не са намерили още живота.

Ние се спираме върху стиха: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближнаго твоего както самаго себе си". Защо? Защото източникът на този велик живот, за който става въпрос е Любовта. Някои питат: какво нещо е Любовта? – Любовта е източникът на този живот, който носи светлина, и топлина, и храна, и облекло, и сила – всичко носи в себе си. Тъй се определя и животът и на опит. Всички онези, които са разрешили въпроса така, за тях е казано в Писанието: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога!" Ние под думата Бог не подразбираме едно същество отвън, на което хората могат да се кланят, но подразбираме извора на Живота, който може да се прояви в нас, туй безграничното. Това показва, че безграничното може да се прояви като гранично. Следователно, ние хората на този свят, като проява на това Безгранично, решаваме една велика задача – Вечният Живот да се прояви в граничното вътре. За да се прояви този Живот, непременно трябва да имаме знания, Мъдрост, които ще създадат хармонични отношения между всички хора. Всеки човек трябва да знае, защо е дошъл на земята: Ако ви попитат, защо сте дошли на земята, вие ще си повдигнете главата и ще кажете: това не е важен въпрос. Чудни сте вие! Ако ме запитате, защо съм дошъл на земята, аз ще ви кажа защо съм дошъл. Ако запитате малкото дете от първо отделение, защо отива на училище, ще ви каже: отивам да се уча. Това дете веднага ще

извади буквара си. Ами кой ти е учител? И това знае. Ами баща ти и майка ти кои са? – Знае. Всичко знае това дете. Ако ви запитат, кой е баща ви, коя е майка ви, ще кажете: не зная. Ами де отивате? – Не зная. Дошли сте тук на земята, какво ще учите? Не зная. След като свършите земния си живот, къде ще отидете? – На онзи свят. Това положение не е само с вас, не е и с философите. От хиляди години философите в своите трактати разрешават въпросите: има ли Господ, няма ли Господ, има ли душа, няма ли душа, и най-после, някои от тях казват: няма Господ, няма душа. Всички въпроси се решават много лесно. И пияниците като се напият, набият се добре и всичко се свършва. Не, с това не се свършва всичко. На другата вечер пак същото, напият се, набият се и работата се свършва. На третата вечер пак същото. Казвам: да, свърши се само за тази вечер, но не и за утре. Вие казвате за някой човек: свърши този човек, умре. Да, свърши само временно но не и за вечни времена. Нищо в природата не се губи. Вие питате: ами де отиде този човек? Аз питам: от къде е дошъл? – От където е дошъл, там е и отишъл. Къде отива този човек? Законът е следният: нещата всякога отиват там, от където са дошли. И всички неща, разумни или каквито и да са, се връщат все към Бога. Туй разумно начало, което е без край, безконечно, ние наричаме закон за Любовта.

Сега всички хора признават, че по въпроса, какво нещо е животът, има спор. Ние казваме, че няма никакъв спор. Защо? Защото качествата на живота са разумност, светлина, топлина и др. Може ли да има спор за живота при това положение? Щом има спор животът не е разумен. Всички хора имат еднакви схващания за живота и всички го желаят. Всички признават Любовта и я желаят, но кога? – Докато са млади, признават любовта; щом остареят, отричат я. В Любовта има едно качество, то е следното: когато обикнеш един предмет, или едно лице, то придобива ценност. Защо? Защото ти можеш да обичаш само тия предмети, които носят живот в себе си. А всяко нещо, което носи живот в себе си, придобива цена. Щом го

обикнеш, ти се грижиш за него, пазиш го. Щом обикнеш някой свой приятел ти му пишеш писма, говориш му все хубави работи. Щом го разлюбиш, забравяш го. Какво нещо е Любовта? – Любовта е сила, която разширява човека, дава му подтик. Някои хора казват, че човек като се влюби, не учи вече. Това не е вярно. Любовта носи подтик за знание. Онзи човек, на когото сърцето се запали, той учи, той работи. Някои казват, че Любовта прави хората разсеяни. Това което прави хората разсеяни, не е Любов. Когато някой вълк иска да изяде някоя овца това не е любов. Когато някой се влюби в парите на някого, че иска да ги открадне, това не е любов. Когато някой се влюби в нивата на някого, че иска да я вземе, това не е любов. В Любовта има това качество, че когато човек залюби, не само, че оценява нещата, но неговото сърце се разширява, и той става щедър. Онзи който люби, кесията му е всякога отворена, и той прилича на извор, който постоянно изтича. Той не е като онези варели, в които се налива вино, и в които постоянно се мери, колко изтича и колко остава. Той прилича на чешма, която постоянно тече и не изтича. Следователно, можеш ли да течеш като един извор, любовта е дошла в тебе. Можеш ли да виждаш доброто във всички хора, можеш ли да виждаш смисъла на нещата, като погледнеш горе на небето, ти си при вратата на този велик Божествен живот и Любовта е дошла в тебе.

Аз ви говоря за една велика наука, която има основа във вас. Вие имате опитности от живота и аз считам, че това е така. Дали вие признавате това, или не, то е друг въпрос. Вие сте идвали много пъти на земята в разни форми. Дали помните това или не, дали го признавате или не, това е написано в аналите на природата. Какво вярвате вие, това не е важно, важно е какво е писала природата. Може да ми възразите: ние не помним. Че и онзи, който е пил, нищо не помни, но кръчмарят всичко помни, той е писал всичко в своя тефтер. Писал е: на еди-коя си дата, вие изпихте с еди кой си, еди-колко си вино и ракия. – Нищо не помня. Той те дава под съд, и съдът казва: ще му платиш парите! – Ама нищо не помня. Помниш, не помниш,

ще платиш! Че и природата има една велика книга, в която записва всичко. Вие защо не признавате? Защо не помните? Защото имате да плащате на кръчмаря. Тия, които помнят, са ония кредитори, които имат да взимат, а тия, които не признават и не помнят са ония, които имат да дават. Човекът е едно същество, което много пъти е излизало от Бога и се е връщало. Така е писано. Какво е вашето верую и в какво вярвате, то е личен въпрос, защото всички същества имат по едно верую. Не е важно да вярваме в нещо, но истинският въпрос за нас е въпросът за Любовта. Ние се занимаваме с най-важния въпрос. Ние не се занимаваме с въпроса, кой ще дойде в България на власт. Кой е най-богатият човек в света, и с това не се занимаваме. Кой е най-ученият човек, и с това не се занимаваме. Защо? Защото това са въпроси, които и децата могат да разрешат. Ние разрешаваме един от най-важните въпроси – Животът – основните закони на живота. Искате ли да живеете, искате ли да се осмисли живота ви, искате ли да се подобри живота ви, ние ще ви посочим начин. Ще ви кажем: възприемете Любовта! Вие ще ми кажете: коя любов? Любовта на младите? – Не. Любовта на старите? – Не. Защо? Защото младите изневеряват, и старите изневеряват. Младите изневеряват, че се оженват за други, а старите изневеряват, че не си плащат дълга и си заминават. Ние казваме за някого: Бог да го прости! Стар беше, обещал на някоя мома, че ще се жени, а той умрял. Няма защо да умира. Човек, който обещава нещо, не трябва да умира. Той трябва първо да си изпълни обещанието и после да умре. Щом обещава нещо и умира, той има задни цели. Вие може да го извините, но ние не го извиняваме. В закона на Любовта всяка благородна мисъл, всяко благородно чувство, всяко благородно желание трябва да се изпълни, без разлика на това, дали то се отнася за майка, за баща, за деца – законът за всички е един и същ. Ние трябва да покажем на света, че носим в себе си великия Живот на Бога, че Той живее в нас, и ние трябва да живеем като Него. Защо отричат Бога? Хората отричат Бога, понеже имат да му дават. Защо вярват в Бога и Го приемат? Защото

искат да вземат от Него пари на заем. Тъй щото, според мене, и едните, които вярват в Бога, и другите, които Го отричат, са все заинтересувани хора. Ние, обаче, имаме друго мнение за Бога. Ние искаме да Му служим, защото вярваме, че всичко сме приели от Него. Ние не отиваме при Бога да Му искаме пари на заем, ние не се отказваме от своите задължения, но ние знаем, че в света има една велика Мъдрост, която ни очаква за в бъдеще. Какво знае съвременната наука? – Много неща знае, но туй, което днес знаят и най-учените хора, и най-големите философи след 2000 години и децата ще го знаят. Децата тогава ще бъдат по-учени отколкото съвременните философи. Питам тогава: де е нашата наука? Това не е упрек, но казвам, че човек още не се е проявил. Когато аз дойда в дома ви, и вашето сърце трепне от недоволство, защо аз съм дошъл, как мислите, човек ли сте вие? Излизате и ме питате: какво търсите? – Моля ви се, има ли едно място в дома ви за мен? – Няма място. Или, друга причина: жена ми, децата ми не са тук. Ще ми кажете, че няма място за мен, че има хотели, дето мога да отида и т.н. Моля ви се, това човек ли е? Но ако кажа, че нося да ви дам 100,000 лева звонкови, веднага ще ми намерите място – жена ви, децата ви веднага ще се съберат някъде, и ще се освободи за мен място. И цяло агне ще заколите даже. Защо? За стоте хиляди звонкови. В какво седи вашата човещина и вашето благородство тогава? Сега вие ме гледате и си казвате: дали този човек говори Истината, или не? Аз ви питам: кой от вас е постъпил тъй, както Бог иска? Този въпрос трябва да разрешим най-напред. Вие, русенци, разрешили ли сте този въпрос? Вие, благородните тук, разрешили ли сте този въпрос? И когато всички хора, във всички градове и села, живеят тъй, както Бог иска, тогава няма да има бесилки, няма да има затвори и всеки ще бъде на своето място. Тогава вратите на всички хора ще бъдат отворени и като те срещне някой, ще каже: братко, заповядай у дома, аз от дълго време те чакам. Много съм доволен, че те срещнах. И ще започнете да се разговаряте. Вие ще кажете: де ще му излезе краят? Чудни сте вие! Аз

като вляза в този дом няма да го подям, аз ще донеса своето благословение. Един от великите адепти на древността, някой еврейски пророк бил той, живял някъде из Палестина. Пътувал дълго време. Една вечер, за да пренощува някъде спира в дома на един беден човек и го помолва: „Човече Божи, мога ли да пренощувам при теб тази вечер“? – На драго сърце, домът ми е отворен, но нямам нито една трошица хляб. „Виж, потърси някъде из кюшетата, не е ли останало поне едно парченце?“ Намира най-после едно малко парченце. Пророкът го взима, благославя го и веднага на трапезата се явява един голям хляб. „Събуди и децата си, нека дойдат всички да ядат!“ Човекът, който живее по Бога, като влезе в някой дом носи и своето благословение със себе си. Вие можете да ми възразите на това, но то е самата Истина в света. Ако дойде този адепт в света и донесе едно житно зърно, ще каже: „Вземете това житно зърно, то ще разреши икономическият въпрос за хляба“. В колко години? – В 12 години. Няма да го изядете, но ще го посадите в земята и след 12 години то ще даде толкова изобилно плод, че ще можете да ядете и вие, и роднините ви, и приятелите ви. Знаете ли колко тежко ще бъде това житно зрънце? – Колкото цялата земя. Следователно, всяка малка частица от живота съдържа грамадна енергия, и ако ние живеем по Божия закон, по закона на Любовта, тази сила ще може да се развие.

И сега, съвременните хора, които не разбират живота, казват: нас ни трябват пари. Действително парите се наплодиха, но храната се намали, и вследствие на тази алчност нашият организъм се развали. Сега ние имаме много, но не можем да ядем. Най-големият милиардер в Америка, Рокфелер, който разполага с гори, с имения, с къщи, страда от стомах, нищо не може да яде, и лекарите му препоръчват да се храни само с овесена чорба. Той казва: при такова голямо материално богатство аз съм принуден да се храня като кон само с овес поради болния си стомах. Питам: какъв смисъл има сега живота? Казвате: човек трябва да има богатство! Много добре. Действително, търсенето на богатството, в това е смисълът на живота,

ние го търсим криво. Любовта, това е великият живот, това е смисълът на живота, това е богатството на човешката душа. Когато намерим Бога, или казано по друг език, когато Бог се всели в нас, ще се образува онази истинска връзка, която ще даде подтик на живота. Тогава хората няма да се запитват, има ли Господ или не. Когато някой ме пита, има ли Господ, аз им казвам: ела утре вечер при мен! Като дойде, нахраня го, разговоря се с него приятелски, и го изпратя. „Ами ти нищо не ми каза за Бога“. Казвам му: ела утре вечер при мен! Дойде, пак го нахраня, разговоря се и си отиде, аз никога не разрешавам въпроса за Бога. Чудни са хората, които ме питат, има ли Господ, или не. Че това е най-важният въпрос! „Какво нещо е Любовта“? – Ела утре вечер при мен! Аз не разрешавам и въпроса за Любовта. Ако аз съм човекът на Любовта, ако аз живея според Божия закон, ти ще ме познаеш. Ако моите възгледи за тебе са неизменни, аз ще ти дам достъп в дома си, и ще ти кажа: опитай ме! Не какво аз мисля, но как живея, това е важното. За да се разреши един въпрос, три важни фактора трябва да се съединят в едно: вашата мисъл, вашето чувство и вашето действие, и вие трябва да бъдете последователни във всички моменти. Ти можеш да питаш, има ли Господ, или не, но ще познаеш по това, когато поискаш 1,000 лева на заем и чуеш: заповядай! После поискаш други 2,000 лева и пак чуеш: заповядай! Тогава ти ще се намираш като пред чешма, при която можеш да дойдеш с един голям джобур, или с една голяма кофа и да я напълниш, колкото искаш, но с условие сам да си ги носиш. Изобилие трябва на хората! Такова изобилие, че да се изморят хората и да кажат: достатъчно е това!

Казва Христос: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкия си ум, и ближния си както самаго себе си“. Значи, човек цел трябва да се изпълни с Божията Любов. Някой хора казват, че като залюбят не могат да работят. Не тогава именно ще дойде истинската работа в света. За сега има само труд, а не и работа. Работата ще бъде една

велика задача на бъдещето поколение, на тези велики души с които няма да се спори, има ли задгробен живот, или не. Те ще бъдат душите, които ще разрешат въпроса за живота. Ако запиташ един такъв човек, да ли те познава, той ще ти каже: ела утре вечер в дома! „Ама ти от къде идеш?" – Ела утре вечер у дома! Ти ще отидеш при него, той ще те нагости добре, ще се разговори с тебе и ще се разделите. И най-после, като се разделите, ще ти каже ела при мен, когато имаш нужда. Това е подтик в света. Кой каквото има, трябва да го изнесе на обшия жертвеник. Сега хората имат крива представа за жертвата. Те мислят, че това, което жертват, ще пропадне. Да ви определя какво нещо е житното зърно. Ако житното зърно не се пожертвува и не падне на земята и умре, какво ще бъде положението на земеделеца? Онзи, който умира, той влага своята сила и тази сила се увеличава. Това е едно от качествата на жертвата. Някои учени хора казват: не трябва да се прави жертва, никому нищо не трябва да се дава. То значи никой да не сее, никой да не оре. Не, ще сеем, ще орем, но разумно. Следователно, ние трябва да имаме една солидна основа в живота си. Това, че ти си българин, не е основа; това че ти си учен човек, не е основа; това, че имаш нови схващания за живота, не е основа. Истинската основа е Любовта, а това е живот. Този живот ние го имаме, но още не сме го проявили. Сегашните научни теории за живота аз считам като локви, които са се образували от дъжда, и хората, от нямай къде отиват от там да пият вода, но вътре жабите крякат. Според, мене, жабите са онзи материализъм, който съществува в хората и който ги кара да желаят за себе си все повече и повече неща. Знаете ли, как хората схващат материалното в света? Ще ви приведа един пример.

В царството на 10-та династия в Египет, във времето на фараона Зинобий, бил издаден един закон, според който, всички престъпници се наказвали със смъртно наказание. Двама египтяни сгрешили, опорочили с нещо Аписа и ги наказали със смъртно наказание. Фараона определил да бъдат осъдени на доживотен затвор, но съдът

издал следното решение: на един от престъпниците се определило да носи на гърба си един чувал с жито от 100 кг. тежест, а на другия – да носи на главата си една въшка. При това, те трябвало да носят наказанието си до тогава, докато някой поиска от тяхната тежест и ги облекчи. Съдът предоставил на двамата сами да си изберат наказанието, кой което пожелае. Единият от тях, по-умният, си рекъл: „Кой ще носи този чувал на гърба си? Носи ли се такава тежест?“ – и поискал въшката. На другия не оставал никакъв избор, той трябвало да вземе чувала с жито. И така станало. Те трябвало да пътуват непрестанно. Според присъдата, никой нямал право да сваля товара си на земята, докато някой не ги спре и не поиска от това, което носят. Тръгнали двамата. Онзи, който носил въшката на главата си, запитва другия: „Как ти е товара?“ Въшката не тежи разбира се. Онзи, който носил чувала с житото, понеже много му дотежало, обръщал се често към Бога с молитва: „Боже, моля Ти се, облекчи ми малко товара!“ Повярвали малко, и един пътник ги спира: „Какво носиш в този чувал?“ – Жито. „Дай ми малко от него!“ Той бръква с лъжицата си, изважда му малко жито и продължава пътя си. „Ами ти какво носиш?“ – Въшка. „Не ми трябва въшка“ – и продължава пътя си. Работата е там, че тази въшка почнала да се размножава и в продължение на една година тя се размножила в 200–300 въшки. Чувалът с житото на другия престъпник след една година намалял на половина от първоначалната тежест. Където отивали по селата, всички, които чували, че един човек носи чувал с жито, спирали го и си поисквали по малко, тъй че в продължение на 2–3 години, нему останало само едно житно зрънце. Другият престъпник, с въшките на главата, никъде не намирал прием. В което село влизал, като виждали, че има толкова много въшки, не го приемали. Той се видел в чудо от своето положение.

И ние, съвременните хора, разрешаваме въпроса по този начин. Материализмът, това е въшката. Тази въшка ще изяде всички сокове на живота в човека. Когато въшката влезе в човека, тя се размножава,

размножава, до като човек изгуби от себе си всяко благородно чувство. Ако ние изгубим всичко онова възвишено и благородно в нас, ако изгубим най-възвишените си идеи, чувства и мисли, ако изгубим Божественото от себе си, питам: за какво живеем ние в този свят?

Казва Христос: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила, с всичкия си ум, и ближния си както самаго себе си". В съвременната религия са изопачили това учение и казват: вярвайте в Бога! Не е казано да повярваш в Бога, но великият закон, който разрешава въпросите, казва да възлюбиш Господа! А сега хората взели този стих „да възлюбиш Господа" и го претълкували: „вярвай в Господа"! Когато се отнася до служение на Господа, вярно е, че не може без вяра, но когато разрешаваме най-важния въпрос, необходимо е друго верую, с което ще можем да го разрешим. А то е: да възлюбим Господа! Някои ме питат: ти в какво вярваш? В нищо не вярвам: че как тъй? Нищото е нещо. Питат ме: ти не вярваш ли в Бога? Покажете ми кой е вашият Господ, в когото вие вярвате! Покажете ми пътя в който вие вървите! Казвате: ние вярваме в този Господ, в Когото вярваха майка ми, баща ми, дядо ми... Добре, майка ти и баща ти изпълниха ли закона на този Господ, в когото вярваха? Я отворете тефтерите да видя, какво направихте вие за този Господ, в когото вярвате? Има една интересна случка с такива тефтери, станала някъде из България. Един богат българин, търговец заболял сериозно и се пренесъл временно в онзи свят. Като се събудил, първата му работа била да извика синовете си и да им каже: „Синко, я ми донесете двата тефтера, в които си държа сметките!" Донасят тефтерите му, изгаря ги той, раздава каквото се пада на синовете си и им казва: „Вземете, каквото е ваше, за да не ме разкарвате по съдилищата след смъртта ми. Аз ходих на онзи свят и видях кое е съществено за нас, искам да живея тъй, както Бог иска". Питам: де са вашите тефтери? Вие казвате: ние нямаме тефтери. Аз ще изнеса вашите тефтери, да видите, какво сте писали в тях. Вашата

съседка казала нещо за вас. Скоро изваждате тефтера си и пишете. Еди кой си човек ви каже нещо обидно. Скоро написвате това нещо. И търговецът по същия начин вади тефтера си и пише, кой колко маслини взел, кой колко захар взел и т.н. Питам: каква разлика има между тази жена, този човек и търговецът, които записват всичко това в своите тефтери? Ами че и свещеникът има свой тефтер. Той казва: този човек не вярва в Бога записва си. Да, но като отиде в църквата да опява някого, иска след това пари. Казват му: нямаме пари. Не, аз без пари не опявам – и отбелязва в тефтера си. Тогава нека да бъдем последователни във великия живот, във великата Любов, която разрешава основно въпросите, която туря за основа на живота братството, не това братство, което съществува само ден и половина, но братството, което устоява на всички изпитания. Един свещеник ми казва: „Вашето учение не е право“. Не е важно, дали е право или не, но аз ще ти дам едно правило: като опяваш, освен, че не трябва да взимаш пари, но на всяка бедна вдовица ще дадеш нещо от джоба си. После, като отидеш на съда да кълнеш някого, освен, че не трябва да направиш това, но ще напълниш джоба си и ще дадеш на тия, които се съдят, за да не се смразяват. Тогава вие ще кажете: ами де ще му излезе краят? Краят ли? Имайте вяра, че Господ не ви е поставил на земята да вършите тия неща, но да изпълните Неговата воля, както трябва. Да изчезнат тия лъжи от света! Онзи, когото Бог е поставил на известна служба на земята, трябва да постъпва другояче. Ще ми цитират няколко стиха, че всяка власт е от Бога дадена. Не, има нещо пропуснато в този стих: „Всяка праведна власт е от Бога дадена“. Че и болшевиките в Русия имат власт! Ще кажете, че вашата власт е от Бога а тяхната не е. Не, законът е следният: всяка праведна власт е от Бога дадена. Във всяка праведна власт влиза законът на Любовта. Не е въпросът съдията непременно да осъди престъпника. У турците имаше един добър закон. Дойде обвиняемият и съдията го пита: ти имаш ли да даваш на този човек? – Имам. Върни, каквото му дължиш. Такова разрешение на споровете по турския закон е много

добро. А сега отлагат делото, мине година, две, докато най-после казват: де е правото? – Няма никакво право. Казвам: това е само преминаване на времето, а ние сме дошли тук на земята да разрешим един от важните въпроси. Сега, като ви говоря така, вие ще кажете: тежко е това учение! – Тежко е, защото тежки тефтери имате. Ще изгорите тефтерите си! Ще кажете: не хващаме вяра на такива бабини деветини. Ще хванете вяра, защото утре като те затворят в гроба, ще те питат изгори ли тефтерите? Там ще гниеш час след час и червеите ще те ядат. Ще кажеш: върни ме Господи на земята, да изгоря тефтерите си! Не, други ще ги изгорят. Всички вие, и майки, и бащи, и деца сте на парила. Защо? Защото имате много тефтери. Господ има две книги, едната е книгата на живота, а другата книга на доброто и злото. Господ има право да държи тия книги. Той държи сметка за всичко. Бог има всичкото добро желание по отношение нас. Той не ни пита, защо вършим престъпления, но ни учи. Това, че има съдба, Божий съд, показва, че Той иска да ни научи чрез тази опитност да изпълняваме Неговата воля. Колкото и да е грешен един човек, но в момента, когато реши да живее по Бога, Бог заличава всичките му грехове. Бог казва: „Ето един човек, ето едно мое чадо, което е решило да живее според моя закон!“ Бог е богат, Той може да плати за всички. За този, който иска да живее по Бога, има една книга на живота, която се отваря, и Господ написва, за този човек всичко, което е нежно.

Днес не само българите, но всички съвременни хора са нещастни. Всички народи са нещастни. Защо? Защото най-важният въпрос не е разрешен. Този въпрос трябваше да го разрешат всички свещеници, владици, проповедници, не само в България, но и по целия свят. Те не го разрешиха. И държавниците не го разрешиха. Още два фактора има, които трябваше да го разрешат. Това са майките и бащите от една страна, и учителите от друга, но и те не го разрешиха. Онези моми и момци, които се женят, които искат да разрешат този въпрос, трябва да се запитат, защо се женят. Казват за

някоя мома: да ожеником тази мома! Защо? Не, женитбата, която днес съществува в света, това е продажба. Не се минат и 4–5 години, виждаш този мъж бяга от жена си, развежда се, оженва се за друга. После и от нея бяга, казва: побеля ми главата от тези жени! Ужасни змии са те. Хубаво, жените са ужасни змии, и мъжете са ужасни змейове, ами тогава де са хората? Ако всички мъже са лоши, и ако всички жени са лоши, тогава де е човечеството? Това не е разрешение на въпроса. Под думата „змия“ се разбира, че мъжете и жените са умни, но не са добри. Това е важното. Доброта трябва да се вложи във вашите отношения! Труден е този въпрос за разрешение, той е така труден, както са трудни за разбиране и някои парчета в музиката. Той е така труден, както са трудни за разбиране, например, някои парчета от Паганини. И за пияно има такива трудни парчета за разбиране и за изпълнение. Видиш някого, по цели дни свири, и едва след 10 години може да изпълни нещо хубаво. Мислите ли, че без усилие можем да разрешим въпроса за живота и Любовта? Този въпрос е най-хубавият. Когато дойдете до въпроса да разберете Бога, сърцето ви ще трепне, ще се смекчи, и такава светлина ще просияе в ума ви, че ще видите такива неща в света, каквито никога не сте виждали. Ще кажете: ако живеем така, как ще се прехранваме? Живеете ли по Бога, при вас ще дойде един велик Учител, ще ви даде една малка пръчица, която ще има магически свойства. Дойдеш ли до някое затруднено положение и се почувствуваш гладен, ще тропнеш с тази пръчица и веднага пред теб ще се сложи богато наредена трапеза. Ще се нахраниш и пак ще тропнеш с пръчицата. Всичко това ще се прибере отново. И пак продължаваш пътя си. Питам: въпросите не се ли разрешават лесно? Вие ще кажете: то така е писано само в книгите, в приказките. Ами сегашният ни живот не е ли една приказка? Има ли нещо реално в него? Не е важно, дали вярвате, или не в другия свят, но един ден, когато се намерите там, вие ще се смеете на сегашния си живот. Разправяше ми един българин един свой сън. Той имал много дългове и често се молил на Бога, да му помогне да си ги заплати.

Една вечер, сънува че идва някой и му носи една голяма торба пълна със злато. Но едно време, изкача от някъде един негов съсед и казва: „Тази торба е моя“. Започват да се карат, да се борят двамата и в тази борба той ритва, но на масата, близо до леглото му имало една графа с вода. Пада графата на земята, счупва се, водата се разлива и той като се събужда, вижда всичко това, вижда, че държи чаршафа на масата, но торбата със златото я няма. Така и вие след смъртта си, като се събудите в онзи свят и като се огледате, ще видите, че нямате никакви пари от тия, които сте имали на земята, а държите в ръката си само чаршафа на масата и на пода водата разляна от графата. Смешно е положението, в което ще се намерите. Право е, че съвременните хора трябва вече да се свестят. Едно помрачение има сега в тях. Стремежът им да се осигурят е прав, но те вървят по един крив път в постигането му и затова по този начин той никога няма да се осъществи. Че трябва да бъдем богати, съгласен съм с вас; че трябва да се осигурим, съгласен съм. Аз не съм за сиромашията. Ако е да сме богати, най-богати трябва да бъдем. Най-богат, според мен е този, който носи живот в себе си. Най-богат е този, който носи светлина в себе си. Най-богат е този, който носи топлина в себе си. Най-богат е този, който носи храна и облекло в себе си. Най-богат е този, който носи Любовта в себе си. Това е най-голямото богатство. Това проповядваме ние. Щом имате това богатство, всички други работи на земята лесно може да ги постигнете. Онзи човек, който е придобил живота в себе си, ще бъде едно благословение и за себе си, и за всички свои ближни и приятели.

И тъй, на всинца ви трябва вяра! Вие питате: всичко това, което се говори, вярно ли е, или не? Аз ви питам: това, в което вие вярвате, вярно ли е, или не? Ще ги поставим на опит. Ако искате да знаете, какво е моето верую, аз ще ви кажа: елате довечера у дома! Не само довечера, но и цяла година. Ние така разрешаваме въпросите, и вие трябва да ги разрешавате по този начин. На опит трябва да се подложи всичко! Въпросът не се разрешава с пари. Да ви дам една

полица от 2–3,000 лева, па даже и от 25,000 лева, това не е правилно разрешение на въпроса. Парите спор ще родят. Аз мога само да ви дам една идея, аз мога да ви дам само едно житно зрънце, но това житно зрънце ще бъде за вас голямо благословение, стига да знаете как да го развивате.

Ще ви приведа един пример още от времето на Зинобий, египетски фараон. В негово време законите в Египет били много строги. Всеки престъпник се наказвал със смъртно наказание. Един от видните ученици на Бялото Братство, наречен Ешуа Бентам бил изпратен в Египет да държи своя изпит. Той трябвало да разреши тази именно задача: да намери някакъв разумен начин, по който да облекчи положението на тия хора, които се наказвали и за най-малката грешка със смъртно наказание. Като разреши задачата си, ще се върне пак в Школата на Бялото Братство и ще каже, как я разрешил. По едно време, дъщерята на фараона заболява от една неизлечима болест и Ешуа-Бентам отива при него и му казва: „Аз ще излекувам дъщеря ти, но искам една услуга от тебе“. Зинобий му отговорил: „Готов съм на всичко!“ – Искам от тебе, да дадеш заповед да донесат при мене всички ония престъпници, които според закона се осъждат на смърт с отрязване на ръцете, на краката или с изваждане на очите и т.н. В този вид ги донасяйте при мене. Ешуа-Бентам излекувал дъщерята на фараона. Тогава фараонът издал заповед: „Всички престъпници, които се осъждат на смърт, след като се изпълни присъдата по отношение към тях, да се занасят на Ешуа-Бентам!“ И започнали да ги пренасят един след друг в стаята му. Ешуа-Бенгам знаял законите, по които могат да се излекуват и започнал да ги лекува: на един възстановил очите, на друг – краката, на трети – ръцете и след като възвръщал здравето им напълно, изменял лицата им и ги освобождавал, като им казвал да не разправят никому, как е станало тяхното излекуване. Всички тия хора станали негови ученици и тръгнали подире му. Запитвали ги: как ви привлече този човек? Те им отговаряли: тебе слизала ли е главата ти

от раменете? – Не е. Когато главата ти слезе от раменете, тогава ще разбереш, кой е Ешуа-Бентам. На друг отговаряли: тебе ръцете били ли са отрязани? – Не. Като ти отрежат ръцете, ще разбереш, кой е Ешуа-Бентам. Ами на тебе краката били ли са отрязвани? – Не. Като ги отрежат, тогава ще разбереш, кой е Ешуа-Бентам. Ами на тебе очите, сърцето изваждали ли са? – Не. Като ти извадят очите, като ти извадят сърцето, ще разбереш, кой е Ешуа-Бентам. Онзи, който носи Любовта в себе си, трябва да намести главите на хората; той трябва да намести краката и ръцете им; Той трябва да постави очите и сърцата им на своето място. Нашите мисли и нашите чувства трябва да се наместят! Нашите умове и сърца трябва да се наместят!

Следователно, съмнението, което съществува в съвременните хора трябва да изчезне, и като се срещнат, да имат вяра един в друг. Като ме срещнете след година, две да не намерите никакво противоречие между мислите, чувствата и постъпките ми и да бъдете готови да жертвате всичко за Бога. Бог е най-познатото, най-възвишеното същество в света. Всичко онова, което ни кара да се възхищаваме от хубавото в света, всичко онова, което ни тласка към възвишеното, към благородното, това е Бог, това е Божественото в нас. Туй тихото, което говори в нас, това е Бог. Този тих глас говори във всички. Колко пъти съжалявате, че не сте Го послушали и сте направили някаква погрешка! Божественото в нас не говори като някоя гръмотевица, но говори тихо и някой път, като сгрешим, то казва: няма нищо, има начини да се поправи тази погрешка. Някой не иска да отстъпи някому нещо. Тихият глас отвътре пак казва: дай му, отстъпи му! Аз, умният човек, който виждам една мравка на пътя си, трябва да отстъпя, не трябва да я стъпча, да заобиколя. Тя даже няма понятие, че някакво грамадно същество се движи към нея, но аз, който виждам, трябва да отстъпя. Значи, Бог, Който вижда всички наши нужди и слабости, се е заел да оправи света. Светът ще се оправи, няма да остане така, но вие трябва да опитате това учение и да го приемете. Опитайте радостта и ще разрешите един от най-

важните въпроси, който ви занимава – да възлюбите Господа с всичкото си сърце. Питам ви вие любили ли сте Бога до сега? Казвате: аз съм Го любил. Любил си, но какво? – Ледът си любил. Любил си, но какво? – Крушата си любил. Ледът се стопи, няма какво да любиш. Крушата изгни, няма какво да любиш. Когато залюбите Бога, туй безграничното, никога няма да изгубите. Той всякога ще ви говори и вашето лице ще придобие една особена светлина. И тъй, казвам: всички трябва да възлюбим Бога! Само тогава животът ни ще придобие смисъл. Тогава Бог ще ни научи, как да любим, и ти ще възлюбиш ближния си, както самаго себе си. Туй е най-голямото изкуство. За да се научим да любим, Бог трябва да влезе да живее в нас, защото ние не сме Любов, Бог е Любов. Ние не сме живот, Бог е Живот. Той ще ни научи като Учител, как да любим, как да живеем. От нас сега се изисква да възлюбим Господа Бога своего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум. Това е най-лесното изкуство, което всеки от вас може да придобие. Вие може да ми възразите: аз ще почакам малко, ще си поседя, ще прочета този-онзи философ, че тогава. Хиляди философи може да прочетете, но и те не са разрешили този въпрос. Той е разрешен: възлюби Господа! То значи: да възлюбиш всичко в света, да разбереш че всичко в света е разумно в своето проявление. И като излезеш вън и погледнеш звездите, сърцето ти да трепне. Като излезеш вън и погледнеш на слънцето, сърцето ти и цялото ти същество да трепне. А вие как гледате на слънцето? Някой казват, че слънцето било огнено тяло. Аз виждам всяка сутрин, как Господ взима слънцето, като една голяма светеща свещ и обикаля с нея навсякъде. Той излиза от изток! Тъй виждам слънцето. Зад това слънце има друго нещо по-велико. И зад нашия живот по същия начин е скрито нещо велико. Зад това обикновеното проявление на живота има друго нещо, което всеки от вас съзнава. То е Божественото в човека.

Някои ме питат: в кой Господ вярваш? Ние вярваме в онзи Господ, Който е Любов, Който е Живот, Който е Светлина, Който е

Топлина, Който е Храна, вода, облекло и всичко, което е в нас. Ние вярваме в онзи Господ, Който не се нуждае да Му служим по външен начин, но този Господ се нуждае от това, да изявяваме Неговата Любов навън. Той иска Неговата Любов да минава през нас тъй, както водата минава през земните пластове и се прецежда, за да излезе на повърхността чиста. Той иска всички да бъдем проводници на Божията Любов. Ако ние позволим на Божията Любов да мине през нас, ние ще имаме Божието благословение, ще имаме Неговия кредит, и всички ще се наречем Синове Божии. Какво по-хубаво от това да бъдем Синове Божии? Какво по-хубаво от да живеем по Бога?

Ето един от най-важните въпроси, който трябва да се разреши! Всеки от вас може да го разреши моментално. След като разрешите този въпрос, вие ще влезете в света и ще се учите. Пред вас седи една велика, дълбока наука. На първо време вие ще трябва да придобиете вечната Любов, вечния живот, да познаете Бога, да познавате вечната Истина в нейната целокупност.

Беседа, държана от Учителя, на 11 октомври 1925 г. в гр. Русе.

И БОГА ЗА СВОЙ ОТЕЦ КАЗВАШЕ

И затова юдеите още повече искаха да Го затрият, защото не току че съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен Богу.(Йоана 5:18)

В този стих има три основни мисли. Аз ще се спра върху мисълта: „И Бога за свой Отец казваше."

Първата Причина, Която дава живот на всички същества, определя посоката на тяхното движение, както и техните качества и способности. Тази Първа Причина наричаме с различни имена: Бог, Господ, Отец, Баща, Господар и др. Всяко име има свой вътрешен смисъл. Какво име ще дадеш на тази Причина, това зависи от твоето разположение към нея. Следователно, не е безразлично, как ще се обърнеш към нея. Онези хора, които не са много развити умствено, не правят разлика в тънкостите на тези понятия, затова ги смесват. За тях не е важно, как ще нарекат Първата Причина. Има диваци, които не знаят нито едно от имената на Първата Причина. Така има и духовни хора, които в духовно отношение могат да броят едва до десет. Така и някои икономисти лесно решават въпросите на живота. Като кажат „икономическите условия", с тях всичко обясняват. Какво се разбира под „икономически условия"? Според мене, икономическите условия не са важни. Важна е икономиката. Който не знае да прави икономия, никога не може да разреши въпросите на живота. В какво се заключава икономията? Кога икономисват. хората? Истинската икономия се крие в добрия живот. Който води лош, разпуснат живот, не е икономист. Той е богат човек, който пилее своите средства и сили. В духовно отношение, икономията подразбира добродетелите.

„И Бога за свой Отец казваше. " Мнозина, за да се покажат пред хората, да минат за вярващи, наричат Бога свой Баща. Те се наричат царски синове. Обаче, какво означават думите „Баща", „царски син", не знаят. Кой може да бъде Баща? – Само мъдрият, в абсолютен смисъл на думата, може да бъде баща. Не е достатъчно да се наречеш баща, но да изразиш всичко онова, което се съдържа в това понятие. Носиш името баща, но това не показва още, че си истински баща. Колко хора минават за вярващи, без да са такива. Те ходят по три пъти на ден в черква, палят свещи, молят се, но дали са истински вярващи, не се знае. – Ама ние искаме да угодим на Бога. – Как ще Му угодите? Да угодиш на Бога, това е отвлечена идея. Ще кажеш, че Той е твой Баща. Разговарял ли си с Него? – Вътрешно съм Го чувствувал. – Какво означава вътрешното чувствуване? Ти имаш баща на земята. Как му угаждаш? За да угодиш на баща си, първо, трябва да бъдеш умен. Бащата се радва на умния си син и казва: Умен е моят син, много е досетлив. Обичам сина си. – Обичаш го, защото е умен, може да те разбере, да влезе в положението ти. Когато синът е глупав, бащата е недоволен от него и казва: Отде дойде този син? Глупав, непослушен, голям невежа е. Значи, умният баща се радва на умния си син. И тогава, ако ти наричаш Бога свой Баща, какъв син трябва да бъдеш? Казваш: Глупав съм, но Бог ми е Баща. – Не е така. Невъзможно е да бъдеш син на Бога и да си глупав. Какъвто си ти, такъв е и твоят баща. Щом си глупав. друг е твоят баща, а не Бог. Щом наричаш Бога свой Баща, трябва да си толкова мъдър, да покажеш на хората, че твоята мъдрост се отличава от тяхната.

Събрали се няколко души и започнали да спорят, има ли Господ, има ли друг свят и т. н. Между тях бил един от старите светии. Той слушал и мълчал. Те поглеждали на него отвисоко, считали го невежа, глупав човек. Разисквали по различни научни въпроси, изказвали различни мнения. – Ти какво ще кажеш? – запитвали светията. – Аз съм на друго мнение. – Да, защото нямаш знания. По едно време всички тръгнали на път. И светията тръгнал с тях. Вървели до едно

място, решили да си починат. Понеже ожаднели, започнали да търсят вода. Тук - там, никъде не намерили вода. Какво да се прави? – Нали сте учени, нали имате знания? Защо не си доставите сами вода? – Няма откъде. Тогава светията взел един камък, стиснал го, и от него потекло вода. Елате всички да се напиете! Питам: Кое знание е истинско? Можете ли с вашето знание да стиснете камъка, и да потече от него вода? Ако можете, вашето знание е истинско. И те имали знания, и светията имал знания, но важно е онова знание, което помага на човека при всички условия на живота му. Трябва ли да се обиждаш, че те считат невежа? Не се обиждай, но тръгни с тях. Когато ожаднеят и никъде не могат да намерят вода, ти вземи един камък, стисни го и, като пусне вода, дай им да пият. Ако се обиждаш и нямаш знание, твоето положение ще бъде по-лошо от тяхното. Истински ученият не се обижда.

Казвам: Хората трябва да се пазят от онази философия на миналото, която ги е тласнала в крив път. Те трябва да се пазят и от съвременната философия, която също ги води в крив път. Пазете се и от онази религия, която проповядва фалшиво смирение. Често ни се проповядва, че сме грешници, че трябва да се покаем. – Кой човек е грешник? Според мене, само богатият, здравият, енергичният могат да грешат. Те имат богат материал, който влагат в работа. Естествено, че като работиш, все ще направиш погрешки. Болният, лежал десет години, нито греши, нито върши престъпления. Казват за него, че е свят човек, че лицето му свети. – Как да не свети лицето му? Той само лежи: майка му, баща му, близките му прислужват, носят го от едно място на друго, задоволяват всичките му желания. При това положение, всеки ще стане светия. Какво ще кажете за онзи човек, който по цял ден вдига и слага мотиката, копае лозето, нивата? Лицето му свети ли? – Не, лицето и ръцете му огрубяват. Като работи, той прави погрешки. Когато Бог праща проповедници в света, от кои хора ще избере: от онези, които лежат с години на легло, или от тези, които работят на нивата и лозето? – Разбира се, че ще избере от

работниците. Като купуваш кон, какъв ще избереш: слаб, или охранен – с широки гърди, здрави зъби, силни крака? Кой човек може да свърши повече работа: ученият, или простият? Ще кажете, че и простите хора са нужни. И от тях Бог ще изкара нещо. – Вярно е, че и простият ще бъде научен от Бога, но не е ли по-добре да се яви човек при Бога учен и да продължи да се учи, отколкото да започне отново да се учи?

„ И Бога за свой Отец казваше. " Значи, Христос си позволи да нарече Бога свой Отец, да приеме Неговата Любов и да стане подобен на Него. Какво престъпление има в това? Нали се казва, че сърцето на човека трябва да бъде всякога отворено? Сърцето, т.е. вратата му трябва да бъде отворена, Това се отнася до духовния свят, а не до физическия, – Защо? – Как ще държиш вратата на къщата си всякога отворена, ако вън е студено или духа силен вятър? Трябва ли да оставиш цялата къща да се напраши? Ще я затвориш, разбира се. Къща, на която всичките врати са отворени, е запустяла, никой не живее в нея. Само на запустялата къща вратите са всякога отворени. Аз отхвърлям мисълта, че вратите на къщата трябва да бъдат всякога отворени. На физическия свят това е невъзможно. Устата е врата на човешката глава. Може ли да бъде тя всякога отворена? Какво ще кажат за човек, който държи устата си отворена? Ще го нарекат „лапни - муха. " Само в духовния свят сърцето на човека може да бъде всякога отворено, защото атмосферата там е кристално чиста, без никакъв прах. Тогава, за всеки, който дойде при тебе, сърцето ти трябва да бъде отворено, да го приемеш с любов и, ако има нужда, да му помогнеш. Такъв човек ние наричаме духовно богат. Затворена ли е голямата чешма, от която тече студена, хубава вода? Ден и нощ тя тече, щедро дава на всички. В този смисъл, доброто сърце е голяма чешма, голям извор, който постоянно тече и изобилно дава. Такова било сърцето на Христа, затова Той имал право да изрече Бога свой Отец. Обаче, всяко сърце, което се отваря и затваря, тече и пресъхва,

не може да бъде проводник на Божията Любов. Небето има особено мнение за него.

И тъй, който може да нарече Бога свой Отец, трябва да знае, че Той е най-великият, най-силният в света. Тази мисъл води към ред още мисли, които обясняват идеята, защо човек е дошъл на земята. Вие задавали ли сте си този въпрос и как сте си отговаряли? Все за нещо е дошъл човек на земята. Религиозните ще кажат, че човек е дошъл, за да се научи да люби и да придобие Божията Любов. – Кой не е опитвал любовта? Кой не е опитвал мъдростта? Кой не е опитвал истината? И то, по колко пъти! Обаче, грешката е там, че нито любовта, нито мъдростта, нито истината се задържат дълго време в човека. Като казвам, че любовта не остава дълго време в човека, това не значи, че тя не съществува. Любовта съществува, но резултат не е дала. – Защо не е дала резултат? – Условия не сте ѝ дали. Каква растителност и какви плодове очаквате, ако сте изложили вашата цветна и плодна градина на север, дето слънцето я огрява малка част от деня? Слънцето грее цял ден, но цветята и дърветата ви слабо се огряват, не могат да възприемат слънчевата светлина и топлина. За количеството на приетата слънчева светлина и топлина ние съдим по резултатите, т.е. по количеството и качеството на плодовете. Ако любовта не може да украси нашата душа, нашият ум и нашето сърце със своите плодове, каква любов е тя? Следователно, когато кажем, че Бог е наш Отец, трябва да бъдем хубави градини, с прекрасни цветя и плодове, или хубава, здрава и хигиенична къща. Днес човек греши в едно отношение, че иска всички хора да бъдат добри, да служат за пример. И най-напредналият човек иска да има образец, как да живее. – Бъди ти образец, не чакай да дойде друг пред тебе. Закон е: Не изнасяй навън нито добродетелите на хората, нито техните грешки. Ако нарушиш този закон, сам ще се спънеш. Да изнесеш погрешка на човека, това значи, да се изпречи една сянка пред очите ти и да не виждаш, какво става пред тебе. Трябва ли сам да се лишиш от възможността да виждаш? Тебе те очаква едно благо, а ти ще седнеш

да се занимаваш с погрешките на Стояна и Драгана. Тури погрешките на хората далеч от очите си, на разстояние най-малко половин до един километър, да ги гледаш с далекоглед. През това време мястото пред тебе да бъде свободно, да виждаш нещата чисто, ясно. Само така ще виждаш великите Божии блага. Само така ще разбереш великата Божия добродетел.

Ето какво правя аз всяка сутрин. Като се събудя, веднага се запитвам: Какво прави днес Господ? Каквото прави Той, това и аз ще правя. Отговарям си: Бог изпраща своето благословение по целия свят, към всички живи същества. Той отправя погледа си към всички бедни и богати, прости и учени, болни и здрави, и на всеки отдава нужното. Той им изпраща храна, сила, утеха.– Ама защо трябва да страдам? – За да те утеши Бог. Който не страда и не скърби, не може да разбере живота и любовта. И ангелите, толкова възвишени същества, скърбят. Те имат любов в себе си, но пак скърбят. Аз още не съм ви говорил за тяхната скръб, да знаете, какво значи скръб, какво значи страдание. – Може ли ангел да скърби и плаче? – Може. Обаче, скръбта на ангела се различава от тази на човека. Ангелът скърби, когато пропусне момента да направи едро микроскопическо добро. – Едно ще пропусне, друго ще направи. – Не е така. В хиляда години ангелът има възможност да направи само едно добро. Щом го пропусне, ще чака други хиляда години, за да направи едно добро. – Щом е така, нека ангелите слязат на земята, между хората. Тук има милиони случаи за правене на добро.

„И Бога за свой Отец казваше." Всеки човек трябва да нарече Бога свой Отец, да стане подобен на Него. Няма по-велико нещо за човека от това, да подражава на Бога. Той трябва да има светъл ум и чисто сърце. Качества на Бога са светлината, топлината и силата. Затова е казано, че Бог е абсолютна светлина, абсолютен живот, абсолютна свобода. Той е създал всичко. Щом е така, защо виждаш грешките на своя ближен? Защо го подиграваш? Не се подигравай с брата си, със своя ближен, на когото Бог обръща толкова внимание, колкото и на

тебе. И животните са създадени от Бога. Тогава, защо ще се смееш на кравата, че има рога и опашка? Щом се смееш на нея, ти се смееш на Бога. Кравата казва: Бог ми заповядя да си направя рога и опашка, и аз ги направих. Казвам: Човек няма опашка. – Да, днес няма опашка отзад, но неговата опашка е на лицето му – неговият нос. Господ казва на човека: Понеже ти научи вече да си махаш опашката, сега ще бъдеш без опашка и ще мислиш. Ти обърна ли внимание на носа си? Едно време той беше дълъг, като опашка, сега е къс. Питате: Защо носът е къс? – Защото го гледате отдалеч. Забелязали ли сте, колко се удължава носът на горделивия човек? Той става много дълъг и толкова тежък, че за да не наведе главата си надолу, човек се изпъчва и вдига главата си нагоре. Хората се нуждаят от образец, от добър пример, който да им даде подтик към великия живот.

Сега ще си послужа с числата. Всички знаете да броите от 1 до 10. Като съберем 1 + 1, какво ще се получи? Две еднакви числа, с еднаква величина, раждат противоречие. Ако съберете двама мъже на едно място, те ще започнат да спорят за нивата, ще я делят, цял ден ще се разправят. Двете единици, написани една до друга, дават числото 11 – число на борба. Двете единици никога не могат да се примирят. Двамата мъже ще се бият. Какво трябва да се направи? За да ги примириш, трябва да ги събереш. Тогава 1 + 1 = 2. Числото две, е закон за примиряване на две единици. Ако не се съберат, те всякога ще спорят. После ще съберете числата 1 + 2. Като ги съберете, ще получите числото 3, което ще ви даде цел в живота, ще знаете защо живеете. Без това число ще живееш и няма да знаеш, защо си дошъл на земята. Числото три е посоката, към която трябва да се движиш. То е аксиома. Значи, двете единици постоянно спорят. Двете двойки постоянно се борят. Дали ще събереш 2 + 2 или ще ги умножиш, получаваш все четири, което показва начин за примиряване на тези числа. Ще ви дам едно малко обяснение. На младо семейство – мъж и жена им се ражда син. Бащата казва: Този син е мой. Майката остава сама, тъгува, иска да си има дъщеря. Без дъщерята, майката и бащата

спорят, не живеят в хармония. Щом се роди дъщерята, животът на младите се подобрява. Това показва числото четири. То означава семейството, което се състои от майка, баща, син и дъщеря.

Числото две е отрицателно. Химикът трябва да изучава това число, да знае, как може от две основи да получи едно съединение. Числото четири пък е положителна, активна сила. То е положително число. Ще ви дам значението на следните числа. Единицата, четворката и седморката са положителни числа. Значи, в числата от 1 до 10 имаме три положителни числа и три отрицателни: 1, 4 и 7 са положителни; 2, 5 и 8 са отрицателни. Има и три числа от среден род, неутрални – 3, 6 и 9. От числата 1 до 9 на бащата се падат три числа – 1, 4 и 7. Той разбира смисъла само на тези три числа. Майката разбира смисъла само на числата, 2, 5 и 8. Синът разбира смисъла само на числата 3, 6 и 9. Бащата не разбира числото 2, той има само идея за него. Какво е 5, 8 също не разбира. И майката не разбира, какво са числата 1, 4 и 7. Ще кажете: Ние разбираме тези числа. Да разбереш, значи да направиш. Можеш ли да стиснеш един камък, и да потече от него вода? Казваш, че разбираш числото две. Давам ти две въшки. Какво ще направиш от тях? Не са кози, да им вземеш млякото; не са овце да им вземеш вълната; не са волове, да ги впрегнеш; не са каси, да туриш парите си в тях; не са чешми, да наливаш вода от тях; не са езера, по които да плуваш; не са птици, които летят. Какво ще направиш от двете въшки? Казваш: Ще ги чукна на нокътя си. – Не, няма да ги убиеш, но ще помислиш, в какво ще ги превърнеш. Който разбира алхимията, ще ги превърне в смарагди или диаманти и ще ги носи на пръстите си. Казват: Много хубави камъни! – Видях и патих, докато ги превърнах в скъпоценности, да ги оценят хората. Дето влезеш с двете въшки, ще те изпъдят. Какво ще кажат хората за тебе? Но като ги превърнеш в скъпоценен камък, голям като кокошо яйце, всички ще искат да го видят. Това значи, да разбираш значението на числото две. Както виждате, мъчно се справя човек с числото две.

И тъй, дето влиза числото две, непременно ще създаде борба, противоречие. Не е ли същото и с човека? Всеки човек има в себе си по две желания, които взаимно се борят. Той иска да бъде красив и силен. Това е вложено не само в човека, но и в животните. Всеки иска да бъде красив, да обръща внимание, че като го видят, да се възхитят от красотата му. Друг иска да бъде толкова силен, че каквото пожелае, да го постигне. Който има тези две качества, всичко може да направи. И мечката, като види красив човек, ще се стресне и ще каже: Много си красив, не съм срещала толкова красив човек. Ще се приближи при него и ще почне да му лиже краката. Ако си силен, ще клекне пред тебе, защото ще я вдигнеш с двата си пръста. На място е да бъде човек силен и красив. Питам; Кой е истински красив? – Само онзи, в когото истината живее. Силен е само онзи, в когото мъдростта живее. Следователно, двете качества – сила и красота всякога могат да се придобият. Докато се придобият, докато заставите истината да влезе във вашия ум, знаете ли, какво се иска от вас? Умът ви трябва да бъде без недостатък. Истината е крайно взискателна. Като дойде истината в дома ви и намери най-малкия недостатък, тя си излиза, без да каже дума. Ти плачеш, страдаш, без да знаеш защо. Всъщност, причината е там, че истината дошла и си заминала. В това време дойде един ангел при тебе и ти казва: Не плачи, потърси грешката си. Имаш една грешка, която трябва да изправиш. Ти започваш отново да чистиш, да нареждаш къщата. Истината дохожда втори път, обиколи къщата, намери друга погрешка и пак си излиза. Ти отново чистиш и нареждаш къщата си. Това ти струва векове и; като се зададе отново истината, сърцето ти трепва и казваш: Тя иде, пак ще намери неизправност. Но голяма е радостта, когато един ден истината дойде, прегледа къщата ти и я намери в изправност. Ти си помислиш: Какво ли ще ми каже истината? Тогава тя ще те погледне и ще каже: Ще остана в къщата ти. В целия дом ще настане радост и веселие, и ти ще придобиеш красотата. Да дойде Бог да живее в нас, това означава истинско, вътрешно познаване на Бога. Тогава всички можем да

кажем, че Бог е наш Баща, че Неговият живот, Неговата Мъдрост, Истина и Любов са в нас. В нашия живот няма да има противоречия, и ние всякога ще бъдем готови да изпълним Неговата воля. Колебанията и съмненията могат да дойдат, но ние не отговаряме за тях.

„И Бога свой Отец казваше. " В прочетената глава Христос говори на евреите, но косвено, Той говори и на своите ученици. Любовта говори и на вас: Трябва да бъдете съвършени. Сега имате дефекти, но ако искате истината да дойде във вас, да ви направи красиви и свободни, няма да имате никакъв недостатък. Съвременните хора търсят свобода и човешки права, но само истината може да даде права на човека. Казвате, че обществото трябва да бъде изправно, да се приложат законите. – Ама ние трябва да живеем в любов. – Кой ще приложи любовта? – Да бъдем умни, добри учители.– Кой учител е умен и добър? Кой учител може да донесе светлина? – Има добри учители, с добри желания, но те сами нямат нужната светлина. – Да бъдем добри, любещи майки. – Коя майка не обича децата си? Но колко майки могат да предадат на децата си учението за любовта, да знаят, че има Бог в света, че Бог е Любов? Ще въздъхнеш и ще си кажеш: Трудно е да бъдеш -майка. – Наистина, трудно е да бъдеш истинска майка. Да упътиш някого в живота, това значи, да бъдеш майка. Ще го упътиш към Бога и ще му станеш майка. Да покажеш на човека правия път, това значи, да го научиш да люби Господа с всичкото си сърце. Той ще ти бъде син, а ти – негова майка. Той ще ти каже: Благодаря ти, че ме упъти към Бога, животът ми вече се осмисли. В този смисъл, всеки може да бъде майка и баща.

Христос казва: „ Всеки, който изпълнява волята на Отца ми, е моя майка, мой баща и брат. " Този стих има широко разбиране. Майка е тази, която носи любовта; баща е този, който носи мъдростта, а братът – истината. Трябва да разберете, че който изпълнява волята на Бога, той носи в себе си любовта, мъдростта и истината. Той е мой близък. Следователно, основата на нещата.е в близостта на душите.

Само така хората ще се разбират добре. Често се оплаквате, че никой не ви обича. Любовта се явява при три условия: Бог да живее в нашите сърца, да бъде наш Баща. Мъдростта да живее в нашите умове, а Истината – в нашите души. Само при тези условия, можем да се обичаме без никаква съблазън, без никакви съмнения. И аз ще ви докажа, че вие не може да се съблазните в мене, но мога да ви накарам да се съблазните в мене. Например, дойда в дома ви окъсан, бос, гологлав. Вие сте богат човек, и като ме видите в това положение, ще се усъмните в мене и ще кажете: Защо ли е дошъл този окъсан и бос човек тук? Веднага ще затворите касата си и ще кажете на слугите си: Следете този човек, да видите, за какво е дошъл. Слугата се усмихва и ме гледа да не пипна нещо. И обратно, влизам в дома ви с тежка торба на гърба си, пълна със злато и казвам: Моля, вземете тази торба, тя ми тежи; турете я във вашата каса. Сега ще накарате ли слугите си да ме следят? Като внеса парите си във вашата каса, вие ще имате пълно доверие в мене. Всички в дома ви ще бъдат разположени към мене.

Днес се проповядва, че богатият трябва да приема .добре бедните в своя дом. Законът е верен, но той има и. друга страна: когато сиромахът влезе в дома ти, трябва да отвори кесията си, т. е. сърцето си, да тури парите си във вашата каса и да каже: Заминавам по работа, може да се върна след една година. Ползувайте се от парите ми, докато се върна. После ще ми ги върнете. Кой няма да приеме такъв беден в къщата си? Като го видят, отдалеч още му се радват. А сега, като дойде сиромахът, все записи носи. Изобщо, богатите хора са изложени на голямо изкушение. Един виден проповедник в Америка искал да прекара почивката си в един от видните курорти. През свободното си време, той проповядвал на курортистите. Цялото лято проповядвал, и хората се показали много разположени към него. Като се върнал от курорта, той очаквал писма и благодарност, понеже за проповедите не взимал никакво възнаграждение. Един ден той видял, че служителят на църквата иде при него и носи една книга. –

Слава Богу, сетили се за мене! Обаче, служителят му подал една сметка, да плати наем за салона и за електричеството, което изразходвал във време на проповедите. Питам: Кой богат не е плащал така? Вие критикувате богатите, казвате, че са лоши хора, а хвалите бедните. – Защо? – Защото Христос казал: „Блажени нишите духом." С тези думи, Христос искал да каже: Блажени са тези, на които умът е пълен с любов, с мъдрост и истина. Хората пък казват: Блажени са тези, които нямат любов, мъдрост и истина в умовете и сърцата си и очакват да ги напълни някой. – Това е криво разбиране.

Казано е още: „Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Синове Божии”.

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. " Това са все окултни изречения. В неразбирането си, хората казват: Богатият няма да влезе в Царството Божие, но сиромахът ще влезе. Питам: Как ще влезе сиромахът в Царството Божие, ако сърцето му е пълно със завист? Сиромах си, но пипаш на едро, на едро крачиш. Влезеш в гората и обереш богатия, вземеш сто хиляди лева от него. Друг сиромах влезе в чуждия курник, задигне една кокошка – на дребно пипа. После той се извинява, че неговата погрешка е по-малка- от тази на първия. . Все едно, престъплението е налице, и двамата еднакво са сгрешили.

Истинският живот започва с работа върху себе си. Всеки трябва да работи върху себе си и може да работи. Пречката е в нежеланието да работите и казвате: Нека дойде един ангел да ни помогне, изведнъж да стане работата. Колко пъти е изпращал Бог по един ангел до вас, да ви помага. Ангелът отдавна е дошъл. Той ти казва: Имаш ключ, завърти го само! – Да завъртя, или не? Дали му е дошло времето? – Завърти ключа, нищо повече! Не чакай да дойде ангелът, той да завърти ключа. Това никога няма да бъде! Ти сам ще го завъртиш, и след като светне, тогава, и ангелът ще дойде, и Господ ще дойде. Не казвам, че всички не сте завъртели ключа. Онези, които не са го завъртели, да го завъртят. Които са го завъртели, ще светне пред

тях, и гости ще им дойдат. Казвате: Още не са дошли гостите, закъснели са. – Не са закъснели, ще дойдат точно навреме. И, като дойдат, ще донесат своето велико благословение.

„И затова юдеите повече искаха да Го изтребят, защото не само съботата престъпваше, но и Бога за свой Отец казваше и правеше себе си равен на Бога. " Казват за Христа, че имал високо мнение за себе си. Обаче, в Писанието е казано, че като се намерил в рабски образ, Той се смирил. Сега ние се намираме в последната фаза на живота, когато любовта трябва да възкръсне в душата ни. Когато искаш да направиш нещо, запитай се: Ако Христос беше на моето място и искаше да направи нещо, как щеше да го направи? Значи, всяко нещо трябва да става в името на любовта. И тогава, ако Христос го направи, и ти можеш да го направиш. Ако Той не го направи, и ти не трябва да го правиш. Христос да бъде мярка за всичко, което мислите да правите.

Ще ви приведа един пример за Христа, който и друг път съм предавал, Един страдащ търсил дълго време Христа, да му помогне нещо. Най-после той Го намерил, но Христос бил вече прикован на кръста. Като разбрал, за какво Го търси, Христос помолил да Го отковат за малко. Желанието Му било изпълнено: отковали ръката Му, за да помогне на страдащия, след което отново я заковали. Ако вие бяхте на мястото на Христа, щяхте да кажете на страдащия: Късно си дошъл. Ние виждаме Христос да казва: Откoвете ръката ми. И после: Заковете я пак. Когато се отнася да направиш добро, ръката ти не може да бъде закована. Следователно, и да сме заковани, ние имаме вече пример, как да постъпим. В първата серия беседи съм ви дал пример, защо заковават хората: Заковават ги, за да не правят зло. Като те заковат, не можеш вече да мърдаш, но постепенно започваш да се владееш, след което изваждат гвоздеите. Ако започнеш да викаш, отново ще те турят на кръста. Христос стоеше на кръста тихо, спокойно. Това е характер, който заслужава похвала. Това беше силна операция, която Той понесе достойно. Когото заковат на кръста,

непременно трябва да издържи. Освен това, Христос издържа на всички подигравки и хули на войниците. Казваха Му: Нали дойде да спасиш света? Той отговори: „Свърши се всичко. В бъдеще Бог ще се прослави, и ще прослави Сина си."

Казвам: От всички хора се иска послушание. Да бъдем послушни, да считаме Бога за свой Отец. Като ставаме сутрин от сън, сърцата ни да трепнат и да кажем: Бог е наш Отец. Като кажем това, ще се примирим с всички хора. Тогава ще видим, как ще ни приемат хората. Това значи, да бъдем извори, големи чешми. Кой няма да дойде при такава чешма? Този е пътят – да признаем Бога за свой Отец. Ако Христос нарича Бога свой Отец, и ние трябва да Го наречем свой Отец, не само на думи, но с живота си. Само така ще победим света. Тази победа, именно, ще внесе радост в душата ни.

„И Бога свой Отец казваше. " Следователно, когато приемем Бога за наш Баща, всички страдания, мъчнотии и противоречия в живота ще изчезнат. Докато тази мисъл не стане плът и кръв за нас, Духът няма да дойде. Духът – това е кръвта. Както кръвта внася живот в човека така Духът е субстанцията, която ще преобрази нашия живот – външно и вътрешно. Бъдещата култура е на Духа. Сегашната култура е на плътта и противоречията. Културата на Духа ще донесе Божествените блага в света. Тогава Бог ще бъде наш Баща, а ние – Негови синове. Ние ще изпълним волята Му абсолютно, както Той иска. Тогава ще има братство, равенство и свобода. Вратите ще бъдат отворени и навсякъде ще срещате хора с мили лица и чисти, светли погледи. Това ще внесе радост във всички сърца, но дотогава има много време. Много страдания, много скърби, много сълзи ще се излеят. Много вода ще изтече, но ще дойде това време.

Христос казва: „Иде Божията Любов в света и показва пътя на избраните. " Това е абсолютната истина. Нищо не трябва да ви разколебава. Дойде някой да ви разколебава. Кажете му: Братко, има нещо по-високо в света. – Какво? – Божията Любов. – Има още по-високо нещо. – Какво? – Божията Мъдрост? – И от него по-високо

има. – Какво? – Божията Истина. Всички други неща са второстепенни. Това трябва да занимава нашата душа. То ще донесе мир и радост в света. Когато се възцари Любовта на земята, тя ще донесе всички блага.

Беседа от Учителя, държана на 1 ноември, 1925 г. В. Търново.

ЗАВЕДОХА ИСУСА

“Тогаз заведоха Исус”.

Казва им Исус: “Аз съм!” Когато щастието в света следва някои хора, те казват: аз съм! Щом дойде нещастието, няма ги, из миши дупки се крият. Ние виждаме Христа във време на опитност, казва: “Аз съм!”

“Тогаз заведоха Исус”. Този е един знаменит стих. Върху него има хиляди проповеди писани, хиляди красноречиви проповеди, държани и то толкова красноречиви, че са затрогнали сърцата на хората, толкова красноречиви, че са извиквали сълзи в очите на хората. Питам: коя е онази подбудителна причина, която предизвиква сълзите? Мнозина страдат, че Христос плакал, а ние знаем, че Христос никога не е плакал за себе си. Чудно е да плачеш за човек, който сам за себе си не плаче! Няма нужда да плачат хората за героите в света. Можем да плачем за себе си – благородно е. И в действителност, в края на краищата, ние плачем винаги не за другите, плачем за себе си. Пред хората се представляваме, че плачем за другите, а то за себе си. В това не може да има спор. Виждате, някоя майка плаче за детето си. Не, за себе си плаче тя. Някой, който е изгубил парите си, плаче. Казват: плаче за парите си. Не, за себе си плаче той. Нима ако вие плачете за вашите загубени пари, имате някаква полза? Или, ако плачете за някой умрял, ще му допринесете ли някаква полза с вашите сълзи и с вашата скръб?

“Тогаз заведоха Исус.” Исторически, аз бих се произнесъл другояче върху този стих, но ще го разгледам символистически. Аз мога да ви опиша исторически, кои са били подбудителните причини, защо и за какво е бил развеждан Исус, но ако някой от вас искат да знаят тия подробности, ще ги намерят в някои съчинения в

библиотеките на Ватикана, в някои от библиотеките на Вашингтон, в някои от библиотеките на Филаделфия, някои от библиотеките на Лондон. Там има доста беседи, доста проповеди, от там ще можете да се осведомите, аз ви давам упътвания. Но това, върху което сега ще ви говоря, за в бъдеще ще можете да си правите свои изложения и да ги поставяте в своите библиотеки.

"И заведоха Исус". Защо, един от великите Учители, Който идва да спаси света, хващат и го завеждат? При кого? – При първосвещеника, глава на една църква. Вие ще кажете: колко са жестоки тия хора? Не е въпросът в това, това е един символ. Ние разрешаваме другояче въпроса. Аз бих ви задал следния въпрос: защо заведоха Исус там? Аз ви говоря символистически и вие няма защо да си задавате въпроса, дали моята мисъл е свързана или не. Там, дето не е свързана, вие свързвайте. Аз ви давам камъни от това здание, а пък вие, дето трябва, свързвайте тия камъни и съграждайте от тях зданието. Аз ще гледам, до колко може да градите. Хайде сега на работа с вашите мистерийки! Не само да казвате, че това здание не е хубаво, онова здание не е хубаво, но вземете вашите равномери и турете всичко на работа! Нали когато ви дойде един приятел, вие го завеждате някъде? Срещнеш един приятел, хванеш го за ръка и го завеждаш. Къде? – Дома си. Онзи възлюбен като срещне своята възлюбена, нали я хваща и я завежда някъде. Къде? – Дома си, при майка си, или баща си. Учителят като намери своя ученик, нали го хваща и го завежда някъде? Ученикът като намери своя учител, нали го хваща и го завежда някъде? Вие ще кажете: завели Исус. Много хубаво. Въпросът е сега, защо са Го завели?

Един от прочутите виртуози в Европа, няма да му кажа името, като се разхождал една вечер със своята цигулка, хванали го няколко души пияници и го завеждат в онези места там долу, в онези изби, как се казват кабарета ли ги наричате вие? Аз ги наричам увеселителни места, дето се събират мъже и жени, които пият винце, които се разговарят там, прекарват по-весело живота си. Завеждат го

те в едно от тези необикновени места, и един от тях изважда своя пистолет и му казва: "Ще свириш сега тук много хубаво." Той цял трепери, но свири много хубаво. Всички изваждат своите чашки пред него, пият, пеят и играят, а той свири ли свири. Ще ме попитате: колко е взел този виртуоз за своето свирене? Той ще благодари, че със свиренето си е спасил живота си. При това тия, които го слушали, останали доволни, защото те пили и играли. А всички хора, които играят и пият, ще ти направят добро. Те му казали: "Ние мислихме да те убием, но понеже ни свири тъй хубаво, всички признаваме, че като тебе подобен свирец няма."

И заведоха Исус." Къде? Някои от вас може да роптаят, но нима някои хора не завеждат Исус? – Завеждат Го. Къде? Щом всичко ви върви, Господ ви благославя. Казвате: знаете ли ние кои сме? Щом дойде Исус, ние ще Го приемем. Но щом дойдат нещастията ви, колко пъти сте завеждали Христа? Колко пъти сте Го залагали! Колко пъти религиозните хора, които вярват, са изнасилвали тази Истина!

Сега съвременните хора мислят, че Истината, това са само думи. Те мислят, че Истината е нещо отвлечено. И ако ние попитаме духовните хора, какво нещо е Истината, те ще ни кажат: Истината не е нищо друго, освен стремеж на човешката душа да се освободи. Казвам: има и друго разбиране за Истината. Истината съдържа в себе си онези Божествени методи, чрез които душата може да стане свободна. Истината съдържа от памти-века всички методи на вечността за развиването, освобождението на човешката душа и постигането на вечния живот. Или другояче можем на кажем, че Истината е най-възвишеният първичен Дух, Който е излязъл от Бога. И следователно, квасът, началото на всички неща, е Истината. И от когато се проявило туй начало в света, от тогава се явява Любовта, да даде живот на Истината. Защото Истината, сама по себе си, произтича от Бога като един вечен принцип, но за да се оживи този принцип, да станат тези методи живи, трябва една среда, а първичната, вечната среда, в която всичко може да живее, това е

Любовта. Следователно, когато казваме, че трябва да имаме любов, ние не подразбираме афекциите на хората.

Някой казва: аз говоря вярно. Да, човек може да говори вярно, без да говори Истината. Онзи, който говори вярно, той говори 50% и лъжа. Значи, онзи, който говори вярно, говори и Истината, но говори и лъжа, а онзи, който говори Истината той всякога говори вярно. В Истината няма никакво изключение. Някой път ние смесваме верните неща с истинните неща. Ще ви представя едно сравнение. Донасям ви една празна стомна. Вярно е, че тази стомна е празна. Донасям ви после и една пълна стомна, с отлично съдържание за нашия живот. Вярно е, че и двете са стомни, но питам: двете стомни имат ли еднакво съдържание? Пълната стомна съдържа Истината в себе си, а празната стомна е вярна по форма – по форма само е стомна. Вярно е, че по форма е стомна, но не е истинна и по съдържание, а другата, пълната стомна е вярна и истинна и по съдържание. Следователно, много хора са верни като празната стомна, а други са верни и истинни и по съдържание. Писанието казва: "Верен и истинен." Някой казва: аз съм верен. То е на половина прието. Не само верен, но и истинен трябва да бъдеш в нещата. Някой пита: имаш ли вяра в Бога? Че кой няма вяра в Бога? Зайците имат вяра повече отколкото хората. Ще ви докажа това. Отива един млад конт от Европа в една гора да се самоубива. Пред него изкача един заек и веднага избягва.Този млад конт се стресва, изпуща революера от ръката си, замисля се и си казва: "Значи от мен имало по-страхливи!" Този заек, когото всички хора гонят, продължава да живее, аз не мога ли да живея? Тогава той се връща в дома си и написва: "Аз ще живея и ще бъда герой поне като този заек." Вие ми казвате тъй: аз искам да бъда търпелив. Я ми кажете, кой е пътят на търпението, как мога да бъда търпелив? Казвам: идете при онзи бук, при онази ябълка, които при всички условия, при всички бури устояват със своите малки дарби, а вие, разумните хора, с всички способности и дарби, които Бог ви е дал, не можете да издържите, не можете да търпите. Казвам: ако един

човек не може да търпи колкото един бук, де е неговата културност? Ако един човек не може да устои колкото един заек, а отива да се самоубива, де е неговата културност, де е неговата човещина? Защо Господ създаде дърветата? – За да ни покаже пътя на търпението. Защо господ създаде заека? – За да ни покаже, че страха ражда благоразумието. Той със страха си при всяка опасност мисли, наблюдава. Казват, че заекът бил глупав. Не е глупав той, вие не сте го виждали колко е умен. Някой път го виждаш, прави един кръг, обикаля, обикаля около него и после през центъра на този кръг се хвърля, офейква. Дойде онзи копой, но заекът е вече половин километър далеч от него. Избягал е той. Този заек разбира и геометрия, и математика. Математически разрешава той въпроса, прави си своите изчисления. Играе си той с този хрът. Ловджията, след като го гони час, два непрекъснато, най-после казва: "То се вижда, че не можем да го уловим, ами хайде да си вървим." Не си играе този заек, не се хваща лесно той.

"И заведоха Исус." Де заведоха Исус? Преди 2 000 години Го заведоха при Каиафа, а днес съвременните културни хора де са завели Исус? Христос и днес е на същия позорен стълб и то от Неговите последователи. Понеже Христовото име и днес се позори, затова именно светът блудства. Ето защо Бялото Братство е решило да даде такъв урок на съвременните културни хора, та да Го помнят за хиляди години. Не може Истината да се опозорява, не може Истината да се престъпва. Сега някои ще кажат, че Христос щял да дойде в света. Чудно! Христос щял да дойде. Кой ви каза това? Еди-кой си учен в Европа, адвентист, казвал, че в 45-та година Христос щял да дойде в света. Излязоха те с бели дрехи да Го посрещнат, но Христос не дойде тъй, както Го очакваха. Не дойде ли Христос? – Дойде, но те не го видяха. Христос мина през една врата, през която те не Го видяха, защото тия хора, със своите органи, с които разполагаха, не можаха да Го видят, слепи бяха. Затова казаха те, че Христос не дойде. После, други учени казваха, че Христос ще дойде в 915-та година. Аз казвам:

Христос и тогава дойде, само че през друга врата. Светът не е прогледнал още. Тогава аз няма да ви казвам, кога ще дойде Христос, но ще ви кажа като дойде Христос в света, какво ще донесе. Помнете хубаво, това е важното за вашия живот. Решава се една от великите съдбини на живота ви. Вие сте живели много пъти на земята, вие може да сте богати, но помнете, че вашата участ, може да се реши днес тъй, както се реши участта на вашия кмет. Вашата участ може да се реши тъй, както се реши участта на онзи полковник. Това са възможности в света. И ако вие ме попитате, какво нещо е слънцето, аз ще ви кажа, че слънцето съдържа в себе си всички възможности на органическия свят. Всичката енергия, която е складирана в органическия живот, всички възможности и методи, при които нашата слънчева система може да се развие, това е слънцето. Когато всички тия възможности могат да се осъществят, това е слънцето. Питам тогава: какво нещо е човекът? Човекът съдържа всички възможности на един разумен живот; човекът съдържа всички възможности на един любещ човек, на един човек, пълен с Истина. Когато човекът не казва само “аз мисля”, но когато той осъществи, реализира всички тия неща, всички тия методи, тоя човек се трансформира от едно състояние в друго, той става светия или ангели – има всички възможности.

И тъй, когато дойде Христос в света, какво ще донесе? Когато слънцето изгрява, какво донася? – Светлина и топлина. Какво донася топлината? – Разширение на организма. Когато организма се разширява, кръвта почва да се движи по-усилено. От друга страна пък светлината осветява човешката мисъл. Когато дойде Христос, този новият Христос в света, Той трябва да носи три неща: живот безграничен - без смърт; светлина без тъмнина; свобода без робство и ограничение. Значи Христос трябва да носи живот, светлина и свобода. Светлината подразбира знание, понеже знанието произтича от светлината. Има ли светлина, ще има и знание – няма ли светлина, няма и знание. Знанието е резултат. И тогава аз казвам така: Любовта

не може да говори прямо на сегашния човек. Следователно, Любовта говори на човека само по един начин – чрез живота. В живота пък има движение, затова животът говори на човека по два начина. Чрез езика на земята, и чрез езика на слънцето. Езикът на земята е наречен език на страданията, а езикът на слънцето е наречен език на радостите. Казват някои: що са страданията? – Страданията, това е езикът на земята, езикът на живота. Животът казва на човека така: да ме разбирате, трябва да изучавате моя пръв език на страданията, а след туй езикът на радостите. Тези две неща, това са две движения, две течения. Дето се срещат тия две течения, там се ражда органическият живот. Някой казва: не може ли без страдания? – Не може. Без страдания органическия живот не може да се зароди. Това е една аксиома. Аз не искам да я приемете без доказателства. Има доказателства, и аз ще започна с тия доказателства, както в математиката. Ще започна с простите числа, както се занимават децата: 1/1000, 2/1000 и 3/1000 колко правят всичко? - 6/1000. Питам сега: де става промяната, в числителя или в знаменателя на тия дроби? – В числителя. Значи, колкото дроби и да имате, винаги промяната става в техните числители, а не в знаменателите им. Знаменателите им остават едни и същи. Защо знаменателите не се изменят? Казвам: всяка дроб може да бъде като цялото, но не може да бъде по-голяма от цялото. Кой е числителят? – Това е човекът. 1/1000 това е един човек; 2/1000 – това е друг човек; 3/1000 – това е трети човек и т.н. Когато имате дроби с различни знаменатели, вие искате да ги преведете към еднакъв знаменател. Защо? - За да можете да ги съберете. Питам: защо числителят се изменя? За да се прояви цялото. Цялото може да се прояви само в своите части. Цялото само по себе си не може да се прояви. И когато дробта стане толкова голяма, колкото и цялото, тогава числителят и знаменателят изчезнат от нея, и тя става равна на единици. Питам ви: вие сте математици, кажете ми, колко е равен вашия знаменател? Вие ще кажете: Бог. Бог, това не е знаменател, това е дума. Изразете ми математически, кой е вашият

знаменател? Ще оставя този въпрос, вие да го разрешавате. Ами вие на колко сте равни? Добре, казваме, че знаменателят не се изменя. Ако разделя една единица на 1000 равни части и отделя една част от хилядата и получа 1/1000 тогава знаменателят изменя ли се? – Не се изменя. Когато казвам, че единицата се отделя, че се проявява във вид на дроб, 1/1000, това показва усилието на тази единица да се прояви. Единицата се отделила, но не е направила нещо от себе си. Едната хиляда показва работата, която единицата е направила за една малка част от времето. Тогава хората питат: с какво се занимава Господ? – С малките работи. И действително, целият свят е свят само от дроби. Като погледнете света от единия край до другия, всичко е все дроби.

След това иде символистическата математика, символистическата геометрия, в която цялото се проектира в своите отношения. Какво е цялото? – То е само отношения на живота. Вън от живота няма никаква математика; вън от живота няма никаква геометрия. Сам животът е родил онази вътрешна математика. И онзи, който иска да разбира живота, трябва да разбира съотношението на математиката, туй, което животът е произвел. Следователно, вие не трябва да гледате на себе си като на форми. Човекът трябва да се разглежда като символ. Какво представлява неговият нос? Той е един символ, като един знаменател. Неговите вежди, това е също един символ, това е една дроб. Какво означава вашият нос? Той показва степента на вашата интелигентност широтата на ума, който действа във вас. Какво показват вашите вежди? – Те показват съпротивлението, което може да се даде на известни енергии, да се допущат, за да се създаде зрението. Веждите са създали зрението. Ще кажете: не може ли да има зрение без вежди? Въпросът не се отнасят до външните вежди, те са само един резултат. Ако не беше така, веждите на всички хора щяха да бъдат създадени по един и същ начин. По веждите може да се познае какъв е човекът. Като бях в Търново, завеждам един ученик при един орех и го питам: можеш ли да познаеш на колко години е този орех? Казвам му: по законите на

органическия свят всичките клони на този орех трябваше да бъдат прави, ти виждаш, че всички тия клони са все надолу. Можеш ли да кажеш защо е така? – Не мога. Казвам му: този орех живее при много неблагоприятни условия, затова трябва да развие в тази посока своите клони, да се съпротивлява. И ако разкопаете почвата, ще видите, че под неговите корени има една канара. От тук ще видите, че у всички хора, които растат при неблагоприятни условия, веждите им са като у старите хора, надолу. Какво нещо е старостта? Старостта е отклонение от онзи велик закон на живота, от онези Божествени методи, които създават подпушване на Божествената енергия в човека. Старостта е резултат от изопачаване на онези правилни методи на живеене на мислене, вследствие на което именно хората остаряват.

И сега виждаме, че съвременните хора са взели Исус и Го развеждат от едно място на друго и Го запитват: я ни кажи, защо няма любов в света, защо е така? Защо няма Любов! Че хората живеят в Любовта. Любовта е среда на нашия живот. Но казвате: аз те обичам, сърцето ми гори за тебе. Та и огънят гори. Нима горенето е любов? Не, любовта не е никакво горене. Смешно е да уподобявате любовта на горене. Любовта произвежда горенето, но тя само не е горене. Тя съдържа великите условия на живота, тя ражда живота. В нея са скрити ония елементи, които могат да дадат потик на нашия живот. Следователно, когато разглеждаме Любовта окултно, разглеждаме я като основа, в която се развива животът и от която той черпи своите сокове. А животът е необходим, понеже корените на нашия разумен живот са вложени в него. Умът не може да се развива правилно, ако животът не расте правилно. В такъв случай, ако животът не се развива правилно, страстите се развиват, а те спъват човека. Ще кажете: тогава да нямаме сърца! Не, страстите са изопачаване на човешките чувства. Сега ние трябва да разберем Христа, този разумен принцип, Който носи живот в себе си. Трябва да разберем светлината, която Христос носи.Трябва да разберем свободата, която Христос носи. И при това,

Христос носи Любов, едно още по-висше състояние, Христос носи Мъдрост и знание. Той е проявление на Бога. Когато говоря за Христа, аз подразбирам онзи велик, вечен принцип, който се изявява. Казват някои: знаете ли, че този е Христос? И сърцето им трепва. Един приятел от Америка ми съобщава, че някой си бил провъзгласен за Христос. Ами знаете ли, че там има вече 4-5 христовци? И американците не се смущават. Той се прокламира сам за Христос чрез афишите, и светът не се смущава. Какво лошо има в това! "Ама, дали той е Христос?" Нека целият свят, нека всички станат христовци! Що има от това? Когато всички хора станат христовци, тогава ще дойде истинският Христос. Понеже за сега само неколцина са христовци, а другите са обикновени хора, затова има спор. И тогава се заражда въпросът: можем ли да бъдем като Христа? Как! Да ни турят кръстове, икони, да ни направят църкви и да ни кажат: ние те уважаваме! – това не е почит към Христа, това са външни забавления. За онези истински души, които търсят пътя си, които искат да осмислят живота си, които искат да знаят, как да работят при сегашните условия на живота, те не се задоволяват от тия външни обряди, те трябва да възнасят своята молитва направо към Бога. Аз гледам лицата на някои от вас са отчаяни, обезсърчени, някой път не искате да живеете, защо е всичко това! Нали от 2 000 години сте християни, обичате Христа, защо дигате шум? Защо се карате, мъже и жени, я ми кажете? Срамота е! Ние, които имаме благословението на Бога и които седим милион пъти по-горе от зайците, караме се. Зайците всяка сутрин благодарят на Бога. Аз съм виждал зайци, които се молят повече, отколкото хората. Те седят по-високо от верующите. Ще кажете: Чудна работа! Ние до сега сме мислили, че само хората се молят на Бога. Не, аз съм виждал как се молят зайците на Бога. Те казват: "Господи, благодаря Ти, че ни даде този живот! Наистина ушите ми са дълги, но сърцето ми е толкова страхливо, всякога бягам, краката ми се продължиха, но благодаря Ти, че мога да нося теготите си, и каквото ми дадеш, все ще го нося, Господи, благодаря Ти че мога

да паса тази тревица!” И след това пак си помаха ушите и се скрие някъде из гората. Аз казвам: молитвата на този заек е приета повече, отколкото на някой патриарх и тем подобни владици, защото той се моли от дълбочината на сърцето си. Той казва: “Гонят ме, Господи, всички ме гонят, но благодаря Ти и за това.” Господ казва: “Иде ден, когато зайците, със своите дълги уши, ще бъдат спасени.” Те няма да се смущават от тия огнестрелни оръжия на съвременните културни хора и от техните тенджери. Всичко това ще изчезне.

“И заведоха Исус.” Къде? Аз виждам онзи Исус заведен в църквите, турен там на иконите, прободено е сърцето Му, и всички хора плачат. Казвам: това беше преди 2 000 години, но сега ти не живееш истински живот; поне живееш живота на един заек, или живота на едно дърво, или на една ябълка, поне толкова самопожертване да има в тебе, поне толкова вяра, колкото в тях, ще считам, че си разбрал Христа. Аз намирам, че ябълката има повече вяра отколкото вие. Тя казва: “Деца, качете се на дървото ми, откъснете си колкото ябълки искате и като слезете, направете, каквото Бог ви научи." Ние съвременните хора, които вярваме в Триединния Бог, които вярваме в идването на Христа и очакваме да бъдем Негови ученици, като ни дадат една полица и ни кажат да се подпишем, казваме: а, ние не хващаме вяра! И това сме ние, културните хора, хората на разните общества. И после казвате: знаеш ли в какво вярваме, знаеш ли колко неща знаем? Да, до толкова, колкото растенията знаят, не знаете. До толкова, колкото заекът знае, не знаете. Заекът има специални знания. Та вие не разбирате химия толкова, колкото и растенията. Те разравят почвата и извличат от нея най-хубавите сокове. Защо казвам, че вие не знаете толкова, колкото знае заекът? Питам: защо заекът е направил ушите си толкова дълги? Ще кажете: тъй го е създал Господ. Аз няма да ви кажа защо ушите на заека са толкова дълги, но в тяхната дължина има дълбок смисъл вложен. Те са най-красивото нещо на заека. Ако отидете при някой съвременен физиогномист, който изучава човека, той най-първо ще

те погледне в ушите, ще каже: какво искаш ти? Искаш 10 000 лева на заем, нали? Дайте му тия пари! Ти си честен човек. Ако имаш ушите на заека, ще ти дадат пари на заем, но ако нямаш ушите на заека нищо няма да ти дадат. Защо? Защото заекът е честен, той никога не краде. Колко милиона е откраднал до сега заекът? Гледаш го някой път, като ходи из горите, охлузил няколко дървета, или някой път влязъл в някоя градина и обелил кората на две-три дървета – това са неговите пакости. И затова ние му теглим куршум, казваме: заек е влязъл в еди-коя си градина, обелил е няколко дървета. Скоро хрътът! Господ създаде тия дървета. С какво право човекът ги монополизира? Скоро смъртно наказание за заека! А на онзи човек, който до сега е убил повече от 10 000 души, ще турят кръст за храброст! Е, мислите ли, че като се явим пред Онзи великия Господ, Който е създал света, Той ще одобри нашите работи? И сега ще ни убеждават, че такава била волята Божия. Не, от памти-века, от как светът светува, Бог изисква от нас да живеем по закона на Любовта, да си служим в светлината на Мъдростта и да имаме в себе си този велик потик на Истината. Затова ни е направил по образ и подобие свое.

Аз ви питам сега: де сте завели вашия Христос? Не мислете, че искам да ви осъждам, да ви кажа, че сте лоши хора. Не, аз имам за вас отлично мнение. Не мислете, че ви подигравам. Вие сте добри хора при добрите, но сте лоши при лошите. Не е ли така? Така е, аз говоря Истината. Когато някой ви дава подарък, вие се усмихвате, прегръщате го и казвате: аз имам отлично мнение за вас, добър човек сте. Но когато някой накърни вашите интереси, вие свивате вежди, погледнете го накриво и казвате: господине, ти не мислиш като мене, аз имам лошо мнение за тебе и втори път да не стъпваш в къщата ми! Онзи, който мисли като мен, той е добре дошъл, той може да дойде в къщата ми, но онзи, който не мисли като мен - вън! Аз се различавам малко от него. Кога трябва да мислят хората като мен? В три случая трябва да мисля като другите хора, а във всички други случаи аз ще мисля другояче. Аз трябва да мисля като ангелите; аз трябва да мисля

като зайците, аз трябва да мисля като дръвчетата. Бог ме е заставил да мисля като пръста; Бог ме е заставил да мисля като водата; Бог ме е заставил да мисля като облаците; Бог ме е заставил да мисля като звездите и най-после Бог ме е заставил да мисля и като самия Него. Та като мисля от туй велико начало, отгоре до долу, аз съм длъжен да мисля като всички и най-после аз съм длъжен да мисля, както намирам за добре. Аз трябва да мисля за Любовта, тъй както вие мислите; аз трябва да мисля за Мъдростта, тъй както вие мислите; аз трябва да мисля за Истината тъй, както вие мислите. Едно мнение трябва да имаме всички! И следователно, ако аз мисля за Любовта тъй, както и вие мислите, като дойда в дома ви и видя, че сте беден човек, а аз имам 10 000 лева на разположение, ще кажа: братко, според Закона на Любовта, аз трябва да разделя тези пари с вас. Тия 5 000 лева са ваши, вземете ги. Поздрав от домашните ми! Снемам шапката си и си излизам. Отида в друг дом. И там намеря бедни хора. Ще направя същото нещо. Ще дам половината от 5-те хиляди лева и ще си изляза. Навсякъде ще постъпя по същия начин. Това е Божественото. И най-после, като отида в последния дом, знаете ли каква ще бъде последната дроб? Последната дроб ще оставя за себе си. Тя ще бъде подквасата. Тази дроб ще се увеличи. Тя ще бъде равна на едно от житните зрънца, което се съдържа в един килограм жито. Ако вие вземете едно кило жито, в което се съдържат от 16-18 000 зрънца, то едното зрънце ще представлява 1/16 000 от килограма. Знаете ли колко енергия се съдържа в това зрънце? В това зрънце се съдържа повече енергия, отколкото в целия килограм. Ако на това зрънце се дадат условия, да ражда в продължение на 12 години, то ще стане толкова тежко, колкото е тежка цялата земя. Каква грамадна енергия има в него! Колко тежи земята? Ще оставим този въпрос. Учените хора не са ни оставили тези изчисления.

И тъй, време е вече за вас съвременните хора да се приближим до Бога. Да не чакаме, да ни доказват, има ли Господ, или не; ще дойде ли Христос, или не. Христос ще дойде, Христос е дошъл вече в

света. Вие ще питате: ще намерим ли ние Христа? – Ще Го намерите. Когато слънцето изгрява, то изгрява и в Америка, и в Англия, навсякъде. Като дойде Христос, навсякъде ще Го виждате, и Той ще носи в себе си живот, светлина, знание, Любов, Мъдрост и Истина. При това, Христос ще донесе сближение между народите, Той ще ги обедини, ще ги слее в един общ организъм. Не че стремежите на съвременните народи са криви, но те не са обобщени. Сегашните народи не знаят, защо живеят, па и ние съвременните хора не знаем защо живеем. Нашите знания за живота за много смътни! Много от окултните ученици говорят за разни светове, но тия знания не са положителни. Те трябва да имат една жива опитност. В Царството Божие има мъчен път за влизане, но има и един лесен път за влизане. Един генерал или един маршал може ли да стане царски син? Той може да стане, но трябва дълго време да пъпли по земята, трябват му такива усилия, че много нещо да види и пати. Царят може да го осинови, но не е лесно това нещо.Онзи генерал, който е осиновен от царя, се моли на баща си, а царският син, който е роден царски син, бащата се моли на него. По това се различават те.

Бог живее в хората по два начина. У едни хора живее отвън, а у други хора отвътре. Сегашните хора търсят Бог отвън. Едни хора боготворят някой философ, него имат Бог, други – майка си, трети – баща си, а някои отиват на другата крайност и казват, че Бог е вътре в човека. Казвам: да, Бог е и отвън. Едни хора боготворят някой философ, него имат Бог, други – майка си, трети – баща си, а някои отиват на другата крайност и казват, че Бог е вътре в човека. Казвам: да, Бог е и отвън, и отвътре. Бог трябва да бъде за нас един символ, един образ. Когато аз говоря за Любовта, нея подразбирам единствения начин, чрез който можем да се домогнем до Бога. Ако не се домогнем до Бога по този начин, т.е. чрез Любовта, ние ще останем чужди за Него, за Любовта Му, и Той няма да може да ни предаде знанието, което има. И Писанието казва: “Когато ме потърсите с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, и с всичката

си сила, тогава ще ме намерите.” Какво ще намерим? Най-първо ще намерим Любовта, и когато тя дойде в нас, ще внесе онази вътрешна радост, онзи вътрешен мир и ще прозрем, че във всички хора прониква един и същ принцип. И тогава във всички хора ще се забележи една мощна сила, която ги обединява. Тази сила ще се прояви като светлина, в която няма никаква сянка. Тя е една светла нишка, която прониква целия органически свят. На всички места тя е еднакво светла, еднакво интензивна, в нея няма по-тъмни и по-светли места. Тя е като един обръч, в който са съединени всички същества, тя ги държи. От тази нишка всеки черпи сила за живота си. В Писанието се казва: “Заведоха Исус.”

И сега аз желая и вие да заведете Христа. Къде? Аз желая да заведете Христа дома си тъй, както завеждате един ваш приятел. Аз желая да заведете Христа тъй, както един учител завежда ученика си. Аз желая да заведете Христа тъй, както завеждате баща си и майка си. Аз желая да заведете Христа тъй, както онзи възлюблен завежда своята възлюблена дома си, с ония чисти намерения.

Вие трябва да имате висок морал! По някой път, когато ние говорим за Любовта, някои казват: тази обикновена любов ние я знаем! Аз ще ви приведа един окултен разказ. Когато се създавала нашата вселена или нашия сегашен свят на дъщерята на цар Велмур, Далвира, било определено да й дойде на гости един от великите духове на небето, един от великите ангели на светлината, който пръв излязъл от Бога. Той бил наречен Ем-руха. На нея й било казано да се пази от всякаква друга светлина, за да може да схване неговите лъчи, а не друга светлина от физическия свят, която да я оскверни. Казват, че падането на света станало по тази причина именно, че тя не могла да схване светлината на Ем-руха. Тя видяла първо светлината на слънцето и не могла да схване светлината на Ем-руха. Там именно седи заблуждението и на цялото съвременно човечество, че ние не можем да видим светлината на Ем-руха. Казвате: как тъй? Христос казва: когато дойдеш до този лъч, ти трябва да се освободиш от

всички временни връзки, които те обвързват, и душата ти да бъде чиста и светла, приготвена като на онази невеста, която чака младоженика. И сега, тази царска дъщеря се приготовлява за този втори изпит, да види светлината на Ем-руха. Всички съвременни окултисти поддържат, че този изпит ще бъде сполучлив.

И сега искам, когато Далвира отиде да посрещне този ангел на светлината, Ем-руха, всички вие да бъдете готови, да бъдете облечени със светъл ум, с чисто сърце, с благородна душа, да се наречете всички Синове Божии, пратени на земята. Не считайте, че това нещо ще бъде физическо, то е нещо духовно, защото само духовните неща са реални. Скоро ще бъде това нещо. Онези, които не са разбирали това, са се отрекли от живота, по горите са ходили, светии са станали, за да научат закона на търпението; при езерата са живели, за да научат закона на движението; при животните са ходили, за да научат методите на животните; молили са се. Всичко това са все методи, но за да служим на Бога, Любов се изисква. Без Любов на Бога не може да се служи. За да се изпълни волята Божия, човешкото сърце трябва да бъде пълно с любов. Човек не трябва да бъде тъй малодушен, при най-малките изпитания да падне. Може да го тъпче целият ад, може да се гаври с него целият свят, може да направят с неговото тяло всичко, но той трябва да каже: всичко може да направите с мене, но моят дух познава само Едного, Който е Любов; моят дух познава само Едного, Който е Мъдрост; моят дух познава само Едного, Който е Истина. Моят дух познава сам Ем-руха.

Беседа, държана от Учителя, на 15 ноември, 1925 година в гр. София

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ ГОДИНИ

“И там имаше някой си човек, болен от тридесет и осем години”

“И там имаше един човек болен от тридесет и осем години.” От тридесет и осем години! Този стих е един костелив орех, от който едва ли можеш да извадиш нещо. Съвременните хора искат да изучават лесни работи. Те изучават красиви поетически работи от разни поети и ги декламират. Всички им ръкопляскат, но това е похвала за тези поети, които са ги писали. Обаче хората се радват на тези плодове. Крушата ражда плодовете си, но хората им се радват, декламират ги. Всеки от вас издекламира едно стихотворение и най-после изпее една свещена песен. Значи хората не декламират само, но и пеят.

Съвременните хора искат да знаят вътрешния смисъл на живота. Казват: кажете ни вие, какъв е смисълът на живота. Какъв е смисълът на живота? Някои казват: е, родил съм се. Че кой не знае, какъв е смисълът на живота? Кой не знае, че се е родил? Има много животни, които не знаят даже, че са се родили. Това, дето хората знаят че са се родили, и то е крачка напред, защото пияният човек не знае даже, че е пиян. А онзи, който е изтрезнял, знае, че е пил. Онзи, който се е напил, ходи из улиците, търкаля се натук-натам, казва: тесен е пътят, какво са направили хората улиците такива, не са направили пътя, както трябва. Не му не идва на ум, че е пиян. Той се сблъсква с някой човек и си казва: какво се блъска този човек, как се е объркал из пътя! Как са тръгнали тия хора така, че не знаят пътя си? Другите хора му казват, че е пиян, а той им казва: а, пиян съм, вие сте пияни. Най-после той дойде до дома си, свести се и казва: как съм се напил!

Казвам: този човек е вече пробуден, съзнанието му е една стъпка по-високо, той знае, че е пиян.

Сега вие казвате: този е некултурен човек. Не, ние гледаме малко по-другояче на живота. Вие казвате: този бил добър, онзи бил лош. Какво от това, че някой бил добър? Какво от това, че някой бил лош? Някой казва: аз съм добър. Отде знаеш, че си добър? Друг казва аз съм лош. Отде знаеш , че си лош? Има ли някаква максима, има ли някакъв аршин, с който мериш тия неща? Я покажи тази максима. Ама Мойсей писал така. Че ти видял ли си Мойсей? Някой от историците писал! Че де са тези историци? – Има факти, има доводи. Хубави са тези неща, но за онзи, който седи горе на сцената в театъра и декламира. Казват: какъв смисъл имат тия неща за живота. Ако смисълът на живота е в това, да живеем, то и русите имат думата “живот”, но под живот те разбират своето благоутробие. Ние казваме: да живеем, но русите, като кажат “вот живот!” - под тези думи те подразбират онези хубави пържоли, посипани с малко червен пиперец и отгоре с онова старо шест годишно винце. Някои от вас ще кажат: това не е сериозно. Че кои неща са сериозни? Аз мога в един момент да ви направя сериозен. Как? Ще ви кажа: знаеш ли, че жена ти падна и умря. Как! Веднага се стресваш. Знаеш ли че синът ти, който е студент някъде в странство, паднал от третия етаж и си строшил главата! Ти веднага скачаш и отиваш да провериш, дали е вярно това нещо. Сериозен ставаш. Тази сериозност има ли смисъл, на мястото си ли е? Питам: ние, които се безпокоим цял ден, тичаме наляво надясно, нагоре-надолу, има ли смисъл тази сериозност? Някой казва: жена ми умря. Ами че твоята жена беше направена от лед и се стопи. Ами че тя беше едно цъфнало цвете и увяхна, та какво от това? Ами че тя беше един плод още зеленичък, сега зрее някъде и като узрее, ще ти каже, къде да отидеш да я откъснеш, да я изядеш, и да видиш колко е сладка. Казвате: този човек ни забавлява. Ама вие не се ли забавлявате? Седите цял ден с перото си пред тефтерите си цър-цър-цър. Казвате, няма смисъл да се проповядва. А има смисъл да

седите цел ден пред тефтерите си и да ровите в тия сметки! Казвате: забатачи се главата ми в тия тефтери! Че как може да се забатачи главата на един банкер в тефтерите вътре? Аз не виждам никаква кал, никаква тиня в тия тефтери! Значи, символистически, алегорично взето, все става някакво забъркване, някакво забатачване в главата, в ума на този човек. Други някои седят, питат: какъв е смисълът на живота? Те си забъркали пътя и отде идват , накъде отиват, нищо не знаят, изгубили компаса на живота си. Ако попитаме приятелски съвременните учени хора, де е северният полюс на вселената, те не ще знаят да отговарят. Де е северният полюс на земята, в която ние живеем, те знаят, но де е северният полюс на вселената, в която живеем, не знаят. Около този северен полюс именно става всичкото движение. Значи, за да определим живота, движението му, най-първо трябва да определим посоката на нашето движение. В света има несъзнателни движения и всички страдания произтичат именно от тия несъзнателни движения, когато ние като пияни хора се движим по една улица оттук-оттам и не знаем накъде сме. Наоколо ни има пълен безпорядък, а ние мислим, че причината е в улицата. Ние не съзнаваме че нашият ум, нашите способности, нашите клетки са в дисхармонично състояние, и целият ден умът ни, клетките ни, способностите ни се стягат, целият ден седим в тъмнина и не можем да си дадем отчет, защо ни е толкова тъмно. Защо ти се стяга главата? Майка ти е жива, баща ти е жив, сестра ти е жива, брат ти е жив, милиони имаш в касата си, но все пак нещо те стяга и не можеш да си дадеш отчет, казваш си: има неща тайнствени! Да, има тайни неща, има тайнствени неща, но за разумните хора, за неразумните няма тайни. За разумните хора, за чистите хора, за възвишените хора, за благородните хора, има велики идеи в света, а за глупавите хора няма никакви идеи, за тях всичко се разрешава с една единица. Глупавият човек казва: животът се свършва със смъртта. Като умреш, всичко се свършва. Ето животът за него, той свежда всичко към един знаменател. Тогава и аз казвам: като умрете всичко се свършва. Да, но

тия, които подържат тази философия сами не вярват в нея. Ако е вярно това, че със смъртта всичко се свършва, защо казват тогава: я да ядем и пием! Щом всичко се свършва, де е смисълът тогава в техния живот.

Ние се приближаваме към 38-те години. Какво има в числото 38? Какво съдържат тия 38 години? – Крие се нещо в тях, крие се една велика добродетел. Имате един велик характер! Имате един човек, който седи цели 38 години при една къпалня и чака там реда си. И учен човек е при това той! Вие ще кажете: какво ще ни занимават с този човек при къпалнята там? Цели 38 години седял там, глупав човек бил! Ако беше в наше време, този човек щеше да влезе в една клиника, и до сега щеше да бъде здрав. В една година време щеше да се излекува. Казвам: да, в една година щяха да го изпратят на "Орландовци". Този човек седя при къпалнята цели 38 години да се учи. Той научи, какво се крие в тази къпалня. Той чакаше да се гурне в тази къпалня, да види какво има в нея. Друго нещо има в тази къпалня. Обаче, други, по-учени хора от него, го изпреварваха и влизаха преди него. Какво имаше в този човек? Защо цели 38 години чакаше пред тази къпалня? – Той възпитаваше търпението си. Търпение имаше в него! Образец беше този човек! Кой от вас би могъл да търпи като него? Някой казва: нямам вече търпение. Цели 34 години откак живея, нищо не научих. Бял ден не видях в живота си! Казвам: чакай, до 38 години има още време.

"И там имаше някой си человек болен от 38 години." И пита го Христос: "Какво чакаш?" – Чакам да влеза в тази къпалня, но други влизат преди мене, изпреварват ме. И те са хора, и те искат да оздравеят. Христос му каза: "Аз съм онзи ангел, който 38 години наред слизам да размътвам тази къпалня, но хората не ме познават. Това сега на тебе казвам. Ти никому няма да кажеш това." Ангел е той, но този болен Го вижда като човек. Христос му каза: "Стани, дигни одъра си и ходи!" питат го всички: "Кой ти каза да си вземеш одъра?" – Един човек – Кой е този човек? Този болен е умен, той не

смее да каже, че ангел е този, който му каза да си дигне одъра. Той е обективен човек. Евреите го питат: "Кой беше този, който ти каза да си вземеш одъра и да си вървиш? – Той е онзи, който слизаше да размътва водата. Как, който размътва водата ли? Че Той никому до сега не е казвал да дигне одъра си и да ходи. А, не е казвал! Виж сега хората как казват! Как да не е казвал? Че на всеки, който е оздравявал, този ангел все е казвал: "Дигни одъра си и си замини!" Кой как излезе от болницата, всекиму е казвал: "Дигни одъра си и си върви!" Чудни са хората, като казват, че този ангел никому не е казвал тия думи, каквито каза на този болен от 38 години. Ако Господ кажеше това нещо на сегашните хора, и те кажеха, че Бог им проговорил, какво щяха да кажат тия, които ги слушаха? Щяха да кажат: как, Господ ли ни говори? Ако ти си един професор в нашия университет и кажеш, че Господ ти проговорил, всички ще кажат за тебе: дъската на този професор май е мръднала малко. Ние мислехме, че е свестен човек като се занимава с положителните науки, с естествените науки, с математика, с химия, но някаква нова наука е влязла в ума му, разправя, че Господ му проговорил. Този учен човек се извеял малко. Понеже Господ му проговорил, всички намират, че се е извеял. Да, когато Господ ти проговори, всичко в тебе е извеяно. Аз ще ви докажа, че наистина когато Господ проговори на хората, те стават извеяни. Зимно време, когато земята се покрие с лед и със сняг, нищо не расте, но пролетно време, когато дойде онзи малък вятър, всичкият сняг, скреж, всичко това си отива. Де е сцеплението на частиците тогава? Всички учени хора казват, че животът съществува вследствие това сцепление, това тегнение между частиците на телата. А, господа, знаете ли що е сцепление? Казвате: сцеплението носи нов живот. – И без сцепление може да се живее. Да се свързваме един с друг, това не е живот, това е една физическа верига. Когато искаме да заробим един човек, ние го свързваме по такъв начин именно, че го заробваме. Ние го заробваме така, както оплитаме влакната на конопите.

Друг някой казва: да се съединим като брънките. Ние казваме: да се съединим! Да, съединението прави силата. Ние трябва да разбираме тази дума. Законът, обаче, почива на друго нещо. Великият закон на живота не седи в сцеплението. Сцеплението е само едно преходно състояние на живота. То съставлява само една трилионна част от самия живот. Питам ви сега: ако вие разделите една секунда на трилионни части, каква част от времето ще представлява тази трилионна част? Вие сте математици, свършили сте университет, някои работи разбирате по-добре от мене, кажете ми тогава, каква част от времето съставлява тази трилионна част от секундата? Ако аз ви говоря за това време, какво ще разберете? За такова разбиране знаете ли какво казват турците? Едно време един турчин казал на един българин мукалитин: знаеш ли, че нашият султан има войници хиляда хиляди милиона, т.е. хиляда милиона по хиляда милиона? Българинът му казва: и орехи да беше това нещо, пак нямаше да се съберат на земята, а още повече, щом са войници, според както казваш ти. Турчинът тъй разбирал това, тъй си казвал. Знаете ли какво нещо е да умножиш хиляда милиона по хиляда милиона? Не е смешното там, че турчинът казал тъй, така си мислел той, но по някой път ние се поставяме в положението на хора без смирение и мислим, че сме много учени. Аз не искам да осмивам учените хора, напротив, радвам се, когато срещна учени хора. Да срещнеш учен човек е приятно! Да срещнеш културен човек е приятно! Да срещнеш набожен човек е приятно! Да срещнеш обществен човек е приятно! Да срещнеш човек, на когото съзнанието е пробудено, в каквато и да е степен, това е приятно! Животът, според мен, на каквато степен на развитие и да е, в каквато форма и да се проявява, щом дойде онзи ученият човек в съприкосновение с него ще го разбере. Ако аз съм жаден и се доближа до известен пласт на земята, който дълго време е бил сух, и видя по едно време, че из този пласт се яви една капка вода, ще се зарадвам. Защо? Защото тази капка ще внесе въодушевление в мен. Аз зная, че зад тази капка има

още хиляди капки вода. Тази капка ще се увеличи, след нея ще дойде втора, трета, четвърта и още много капки вода. Не беше ли тази капка носителка на една нова велика идея за живота? Следователно, всяка идея, която е кацнала във вашия ум, във вашето съзнание, колкото малка и да е, колкото нищожна и да е, тя е първата капка вода във вашия сух пласт. Тя носи живота. Спрете се върху нея, зарадвайте ѝ се. После ще дойде и втората, и третата капка.

Ще ви цитирам една песен, в която певецът запитва: "Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа!" Какъв е отговорът на този въпрос? Аз ще ви кажа тази Истина сега за пръв път в живота. Тази Истина от Любовта излиза и от Мъдростта просиява и носи вечния живот и свобода за тебе. И продължава по-нататък този поет, този пророк, който е говорил в миналото. Тази Истина е насадена дълбоко в твоята душа, нейният език ти научи, всека нейна дума добре разбери и за нея всичко посвети; напред върви в живота без страх и ти ще имаш свобода за всякога. Нейния език ти научи, всяка нейна свещена дума – добре разбери! Аз казвам, че онази Истина, която вие търсите тя е всадена вътре във вашата душа и вие трябва да научите нейния свещен език. Аз ви говоря за този език, затова всяка нейна дума добре разберете и напред вървете! За вас е знанието в света, за вас е създаден този свят, не този човешки свят тук, но светът на ония далечни слънца и звезди, които постоянно ви говорят: "Колко има да се учи!" И наистина какъв пълен живот има там! Оттам говори Господ. Казвате: де е Господ? – Горе на небето, в звездите. Де е Господ? – В човешките сърца. Де е Господ? – В човешките умове. Де е Господ? – В човешките души. Де е Господ? – В човешките духове. Де ще търсим този Господ, я ми кажете вие. – Там, в сърцата си. Ако твоето сърце е слабо в даден случай, че не може да извърши нещо, призови твоя ум! Защо? Защото умът седи по-високо от сърцето. Ако и умът не може да извърши работата, която искаш да извършиш, Господ живее в твоята воля, призови и твоята воля на помощ. Ако и с нея не можеш да постигнеш, което желаеш, Господ живее и в твоята

душа, в твоето възвишено съзнание, което носи светлина, призови този Господ, Който живее и в духа ти, и тогава всичко ще можеш да направиш. Кое всичко? – Най-първо онова, което Любовта върши. Тя внася мир. И когато аз стана мирен човек, аз ще нося благото на всички хора. Някои хора ги наричат мирни. Мирен е онзи тихият, чистият извор, който минава навсякъде през градове и села и ги пои. Този мирен извор дава живот на хората. Някои хора казват: опекоха ме вече. И аз някой път искам да бъда опечен, но не като песмет, не като баница, не като кокошка, не като прасе, по никой начин така не искам да бъда опечен. Да ме пази Господ от такова опичане! Искам да бъда опечен, както е опечено житното зърно. Има едно приятно опичане в света. То съдържа живот в себе си. Аз не говоря за това опичане, че да се огънеш. Всяко нещо, което живата природа е опекла, носи живот в себе си.

Та казвам: онзи огън, онова опичане, което може да внесе в нас възвишеното и благородното, то е свещеният огън на Любовта. Защо именно трябва да търсим Любовта? – Защото от нея излиза Истината. Защо трябва да търсим и Мъдростта? Понеже от нея просиява Истината. Истината пък е всадена дълбоко в нашата душа, и тя има свой свещен език. Докато ние не научим нейния език, тя не може да ни говори. Туй е един от нейните велики закони. Истината очаква да научим нейния свещен език и да разберем всяка нейна дума. И тогава, напред в живота, да видим, какъв смисъл има в Истината! Истината води към живота. Тогава и животът има смисъл, защото може да бъде безсмъртен. Той може да хване онази старовременна змия, която ражда страданията в света. Ние не трябва да се отричаме от живота, а да търсим истинския живот. Отричаме се ние от сламата, а не от житото. Някой пита: от какво да се отречем? – Да се отречем от тази слама, с която ни забавляват. Дойде онзи благородният, донесе ни пълен кош с плява и ни казва: хубаво нещо е това, добър е животът! Казвам: зная, плява е това, хиляди години съм ял тази плява. Изсъхнало и тялото ми, ребрата ми се четат, па и лицето ми е станало

като на светия. Да, светии са това, но светии на плявата. Аз почитам тия светии, но за други светии говоря. Аз проповядвам за светии, които светят, които имат светещи лица, които светлина носят. Аз не говоря за тия жълтите светии. И аз съм светия, пък и вие сте светии, даже някой от вас сте повече светии и от мене. Аз се радвам, че човек има подобни на себе си. Е, и без масълце може, само със сух хлебец.

И тъй, този човек седя пред къпалнята цели 38 години. Намери го там Исус и му каза: "Слушай, аз съм пратен при тебе, дигни си одъра и на работа! Не стой!" Този болен каза: "Свърших най-после университета, моят Учител дойде и ми даде диплом."

"Дигни одъра си!" Чакай да видя, дали ще мога да го сдипля! Започва той да сгъва възглавниците си. Колко възглавници имаше? Той си казваше: "Тук има 10 съдрани и две здрави възглавници. Здравите ще подаря някому, но след като изляза вън. Имаше един дюшек още и един сламеник. Май тежко ще ми е, но ще опитам. Този ми каза да го дигна и мога да го дигна." След това събра походното си легло, натовари го на гърба си и каза: "Варда!" Варда значи отворете път. Този болен, който цели 38 години е чакал пред къпалнята излиза най-после и казва: "Аз съм този видният професор, който съм свършил четири факултета. Сега разбирам живота, видях онзи ангел, който всяка година слиза във водата и я размътва. Виждате ли, благодарение на Него мога да нося одъра си." Питат го евреите: "Кой ти позволи да носиш одъра си?" – Онзи, който размътва водата! Кой е той? – не го зная, не зная името Му. Ще отида да науча името Му и тогава ще дойда да ви кажа." Той занесе одъра дома си и тръгна да Го търси. Намери Го, и Исус му каза: "Слушай, преди няколко съществувания ти беше много учен човек, но каза една голяма лъжа, излъга хората и трябваше цели 38 години да изкупваш греха си. И сега си учен човек, но пази се вече да не излъжеш пак, защото ще ти стане зле." Не, аз няма вече да лъжа, а ще отида да проповядвам. Ще отида да кажа на евреите, че Онзи, Който ме излекува, е Исус. Какво направиха евреите? Те казаха: "Дръжте този човек, той разклаща

съвременния порядък на нещата! Дръжте този човек, заради Него ще ни изпотрепят римляните!" Като че римляните по-рано не ги трепеха. Кое е характерното в този болен, на когото не знаете името? Аз се рових в своята архива, в акашиевите записи и в записите на природата, намерих името му, но не зная, дали ще повярвате. Името на този виден професор е Исавар Бел-Аму. Той е бил виден адепт, виден учен, който се ровил из своите книги и чакал да дойде неговия виден Учител. Учен човек е бил този болен. Ще кажете: какъв учен, той е бил един хилав болен човек. Не, 38 години да седиш при къпалнята, да не изгубиш вярата си и да не се води в тебе едно горчиво чувство, това всеки не може да изтърпи. Лежи той на одъра си, не гледа да дръпне, да бутне този или онзи, чака реда си. Казвам: когато вие се обезсърчите, четете Писанието. Красиви работи има в него. Няма какво да се обезсърчавате. Този свят е една къпалня. Защо сте дошли на този свят? – Да се учите. Най-първо този свят е за учение. Вие казвате, че сте дошли на земята, за да живеете. Да, дошли сте и да живеете, но живота ви се дава само като едно условие. Живота ви е даден като почва, а учението е смисълът, целта в живота ви. Яденето е на местото си, то означава гориво и поливане. Да ядеш и да пиеш, това е на местото си в почвата. Някой казва: аз ям много добре. Не, не поливай много цветето, най-много два-три пъти трябва да го полееш. Като изсъхне много, полей го с малко водица. Пък някой път можеш да го полееш и с малко сладко винце. И то не е лошо.

В живота има две крайности. Някои хора се отказват от работа та и казват: човек не трябва да работи, той трябва да бъде благороден – и без работа може. Онзи, който не работи, ръжда го разяжда. Други пък казват: не, човек трябва да работи. Те пък от много работа се изтриват. Някои хора казват: много сън не трябва. Други хора пък много спят. Живата природа не обича крайности. Ти ще спиш толкова, колкото ти трябва. Ти ще работиш толкова, колкото ти трябва. Ще работиш така, че нито да ръждясаш, нито да се изтриеш. Това е истинското

състояние в природата. Сега ние искаме да свършим бързо науките си. Бъди уверен, че ти, който искаш да свършиш бързо науките си, ще се изтриеш. Друг някой казва: мене не ми трябва никаква наука. Ти пък ще ръждясаш. Това е още по-лошо. Ще се учиш! Тогава казвам: целта на живота ви е да се учите – нищо повече. Вие сте пратени още от преди 2 000 години тук на земята в Божественото училище, в тази забавачница да се учите. Ако ви попитам сега, през кой път минахте, за да дойдете на земята, вие сте забравили. Кога сте тръгнали, и това сте забравили. Как е името на баща ви? Ще кажете: баща ми се казва Иван Стоянов. Друг ще каже друго някое име. Че колко бащи имате вие? Един баща имате всички вие. Неговото има искам аз да знаете. Един Баща имате, а не хиляди бащи!

Дошли сега математиците да ме убеждават със своите дроби с различни знаменатели. 1/5, 2/6, 1/8 и т.н. Казвам: съберете тия дроби! – Не може така да се събират, различни знаменатели имат те. Подведете ти тогава под общ знаменател! – Ама не знаем как. Нали имате много учени хора, извикайте ги! Казвам: намерете един такъв общ знаменател, който да включва отделните знаменатели на всички дроби. Ако имате един ред от 100 дроби, подведете ги под общ знаменател! Какъв ще бъде този знаменател, по-голям или по-малък от всички знаменатели на отделните дроби? – По-голям. Да, вярно е. Следователно, общото заключение е следното: когато подвеждаме известен брой дроби с различни знаменатели към един общ знаменател, всякога общият знаменател е по-голям от общите знаменатели на отделните дроби. Общото заключение оттук пък е следното: общият знаменател от всички вярвания на всички благородни и възвишени хора в света е по-голям от нашите частни знаменатели. Значи, твоето сърце има един знаменател; твоят ум има друг знаменател; твоята воля има трети знаменател; твоята душа – четвърти знаменател. Само така ти ще се помогнеш до общия знаменател. Само така ще намериш туй възвишеното, Божественото. Само така ще намериш Бога. Твой Баща е Той – Баща, от Който си

излязъл. Само така ти ще знаеш на какво си равен. Ти трябва да знаеш себе си като една определена единица, като една определена величина в света, защото за всеки едного от нас не важи това, колко сме малки, не важи формата, но всеки трябва да знае точно определено, каква единица представлява в живата природа. В този Божествен реален свят, да знае на колко се равнява. За себе си той трябва да знае това нещо. Ако ви запитат, на колко си равен, ще кажеш: не зная . Това, че не знаете, не е лошо, не е упрек, но казвам, че всеки трябва да знае своята величина. Че не знаете Бога, това не е лошо. Че сте Го забравили, това не е лошо. Аз зная един учен американски професор, с когото се случило следното нещо. Един ден отива той на пощата да си получи едно писмо, и началникът на пощата го пита: “Моля ви, господине, кажете си името!” Този учен, обаче, си забравил името и казва на началника: “Моля, почакайте малко!” – и веднага излиза на улицата. Решава да отиде в къщи да пита жена си, как е името му. Значи, това име, което носи днес, не е толкова съществено. По пътя го среща един познат господин и му казва: “А, господин професоре!” – споменава името му. Благодаря ви, извинете ме, господине, казва професорът и се отдалечава. Връща се при началника на пощата и му казва: “Господине, имам честта” – и му казва името си. Вие ще кажете: този човек е смахнат. Не е смахнат. Някой ме завежда на Витоша и ми казва: слушай, да запомниш тези игла на това място! Връщам се после сам, не мога да я намеря. Завеждам хора да им покажа де беше иглата. Казвам им: ето, тук някъде беше иглата. Търся я, но не мога да я намеря, не помня де беше иглата. Отивам при онзи, който ми я показа и му казвам: ела да ми покажеш, де е иглата. Какво означава това, че забравям? Философски означава, че моето съзнание не е толкова развито, затова забравям.

Та и ние сега сме забравили сега смисъла на нашия живот. Вие си казвате: този човек от себе си ли говори тия неща, или ги измисля? Ще бъде смешно да ги измислям. Това не е правилен начин за разсъждение.Ако аз съм щестлавен човек, разбирам, но Истината не е

и в нашите разсъждения. Тя е нещо Божествено. Ако аз се спра при вашата чешма и кажа: отде ли взима тази чешма водата? – Право ли е това разсъждение? Изворът и без тази чешма може, и без коритото й може, и без крана на тази чешма може, обаче той може сам да си направи корито. Аз казвам: истинското корито е това, което този извор сам може да си направи което никой друг не може да му го направи. Коритото, кранът и самата чешма, които могат да се вземат, не са потребни, а туй корито на извора, което никой не може да вземе, то е истинският път. То е реалното в живота. Следователно, всяко нещо което хората могат да ви вземат, то не е истинското, не е реалното, то е направено от хората, затова могат да го вземат, а това, което става в извора вътре, което бъбли, което никой не може да ви го вземе, то показва пътя на хората. Голям е този извор! Това сте вие. Сега аз ви гледам, вие сте красиви чешми, направени от злато и от сребро, от безценни камъни и като дойде някой при една такава чешма, или при някой такъв извор, кръсти се. Питам го: защо се кръстиш? Как да не се кръстя пред такива големи безценни камъни, като паче яйце, да ми се падне поне един от тях! Че какво от това, ако ти се падне? – ще се осигуря през целия си живот. Вярно е, че можеш да се осигуриш, на не е Истина, че можеш да се осигуриш. Утре, като се осигуриш, смъртта ще дойде, и ти ще отидеш заедно с този камък. Заради него и ти ще отидеш. И знаете ли в какво положение ще се намерите? Един ден една щестлавна жаба хванала едно малко, красиво пиленце, вързала го на гърба си и казала: "Да си имам и аз поне нещичко!" Обаче, за беля, вижда я отдалеч един сокол, който обичал пиленцата, спуща се да го улови, хваща го с клюна си и заедно с него задига и жабата. Казвам: ако тази жаба нямаше туй пиленце на гърба си, щеше да си бъде във водата, а сега, като турила туй пиленце на гърба си, соколът, като задига пиленцето, задига и нея. Ах, тези яйца, сега всички говорят за яйцата. Гледам някои казват: хубави са кокошите яйца! В Америка имат особен начин за разпределението на яйцата. Там не ги продават всички на една цена, както в България, но

според големината. Имат си особени машини, и според големината ги разпределят по номера и така им се определят цените. Различни яйца има днес! Някои казват: туй яйце е цяла бомба, като се пръсне, 200 души може да убие. С ония кокоши и пачи яйца най-много двама души могат да се наядат, а тия яйца новите и 200 души наведнъж могат да убият. Гледам друго някое паче яйце, казвам: паче яйце е, но като се пръсне, пълно е със задушливи газове, 2 000 души може да отрови. Питам: как почнаха да се снасят тия яйца? Едно време кокошките и патиците снасяха яйца, които хранеха света, а сега, когато хората почнаха да ги снасят, взеха да се унищожават с тях. Човешкият ум снася яйца вредни за съвременното човечество. Тези газове можеха да се турят на друго място. Хубаво направиха тези учени хора, че туриха своя ум на работа и познаха величието на природата, но те не трябваше да турят енергиите на природата в тия пачи и кокоши яйца. Най-първо ние трябва да убедим тия учени хора, че не по такъв начин, с тия отровни , задушливи газове ще могат да спасят света. Нека мислят за други газове, за други яйца.

На учените хора трябва да се даде един пример. Аз сега алхимически приготовлявам едно кокоше яйце. Ще кажат някои: а, залъгва ни този човек! Какво залъгване? Кокоше яйце е това. Реално нещо е туй! Знаете ли какъв ефект има това яйце? Влезеш някъде между хора, които се карат, които не се разбират, спорят за нещо: някъде син баща си изпъдил, другаде син майка си изпъдил, трети брата си изпъдил и т.н. Карат се, бият се и аз, като вляза между тях, покажа им яйцето. Всички се затичват да го вземат, но аз им казвам: вземете туй яйце, нека мине от ръка в ръка, разгледайте го и тогава ще го разберете. В това време, докато това яйце обиколи всички хора, неразположението между тях изчезва и в тях се заражда едно братско чувство. Казвам им после: хвърлете това яйце на земята и вижте какво ще стане! Ще убие ли хората? Не, хората няма да се избият, но ще оздравеят, ще поумнеят и братски ще живеят.

И тъй, този болен е лежал цели 38 години. Казвам: всички вие, които имате това съзнание, трябва да разнасяте туй учение. Време е вече за това! Вие дължите нещо на невидимия свят. Вие може да отричате това нещо, но то е факт. Ние сме събрани тук именно от този невидим свят, и затова му дължим. Че това е така, ще видите, че според съзнанието, което имате, вие сами ще разберете, че има един вътрешен свят. Туй вътрешното във вас именно е красивото, то е, което не се изменя, което остава при всички условия едно и също. Кога ще бъда аз все същия човек? Ще ви приведа един пример, да ме разберете по земному. Ако аз съм сиромах човек, а вие сте един богат човек и дойдете в дома ми, и аз ви приема добре, поканя ви в своята стаичка при огъня, разговарям се с вас любезно, това още не показва, че аз съм човек и че вие сте ме познали като такъв. Това е само едната ми страна. Аз имам интерес от вас като богат, и затова всякога като идвате в дома ми ще ви приемам любезно и ласкаво. Ако един ден вие заемете моето място, т.е. осиромашеете, и аз не ви приема по същия начин, като по-рано, а кажа, че не ви познавам, това показва, че аз сега съм друг човек. Не, аз трябва и сега да ви приема по същия начин, както и по-рано. Ако ви дам същия прием, същото почитание, както и по-рано, това показва, че аз съм истинският човек, при всички условия си оставам един и същ. И когато съм сиромах, и когато съм богат, трябва да бъда един и същ. Има една сиромашия, с която хората могат да влязат в Царството Божие. Има едно богатство, с което хората могат да влязат в Царството Божие. Има една сиромашия, чрез която хората не могат да влязат в Царството Божие; има и едно богатство, чрез което хората не могат да влязат в Царството Божие.

Та ние трябва да имаме пред вид примера на този болен с онова велико смирение. Ние мислим, че много знаем. Не, малко знаем, а това трябва да радва всинца ни. Защо? – Понеже има много да учим. Ние сме в първата фаза на развитието си, дето може да се радваме, че Бог ни е дал този велик живот, да видим онази велика Божия благост, която съществува в Него. Това не трябва да бъде подкуп, но да видим,

че Бог, Който ни е дал този малък живот, е вложил в нас ред сили и способности. Следователно, ние сме още в предисловие на този велик живот.

И тъй, Христос ще дойде в тази къпалня и какво ще каже? – Дигни одъра си и върви! И като излезете вън ще кажете: Духът ни проговори. Не, след като Го намерите ще кажете: Онзи, Който ни каза, дигни одъра си и си върви. Той е Исус. Исус, на еврейски Ешуа, е символ, Той означава онзи принцип, който съдържа в себе си творческите сили, позитивните сили, които създават; Той съдържа в себе си онази формативна сила, която сглобява, която съгражда туй велико съзнание, което ражда хармонията и туря в ред и порядък всичко. Всички тия сили е подчиняват без никакъв капелмайстор, т.е. има капелмайстор, но той само дигне и сложи своята пръчица, всички свирят в такт, без никаква грешка. И тогава имаме буквата w, вавът, не нашето "в". На еврейски език това "в" означава кука, гега, с която овчарят хваща онази овца, която кръшка от пътя си и й казва: "Само при мене, само при своя овчар можеш да си в безопасност, а там в гората вълците ще те изядат. Тук стой при мене, аз ще те науча." В нашата буква "в" ние сме скрили малко вътрешния й смисъл. Тази буква в латинската азбука означава противоречие, рогите на козата. В окултната наука, този човек, който има два рога, както в козата е в противоречие с Бога. То означава две единици, които се борят една с друга, които са в противоречие, или двама пехливана, които се борят на хорото, за да покажат, кой е по-силен. Ти ще се бориш, ще работиш, докато намериш Учителя си. Кой Учител? Аз не искам да ви поставя в противоречие, ще ви кажа, кой Учител. Вие ще намерите не самозвания ни учител, но Онзи, Когото Бог е поставил за вас от вековете. Той е този Ешуа, Който съдържа в себе си тези формативни, позитивни, козативни и воативни сили. Това, тъй казано, нищо не значи, но да ви го преведа на български. Това значи: силите, от които всичко произтича; силите, които всичко съграждат и хармонират;

силите, които всичко държат и запазват, без да се изменят. Тъй, да се размърда малко ума ви. Запомнете това нещо!

И тъй, този човек седял цели 38 години пред къпалнята. Всички вие , като хора, трябва да имате неговия характер на търпение. Нали сте българи, които се отличавате с мъжественост, покажете, че сте смели! Нека те пекат, но нека всички знаят, че тази Истина, която търси – намери, и сега разбра, че тя е посадена в твоята душа. Някой ще ти каже: какво разбра? – Търся Истината, която е посадена в моята душа, търся Учителя си, Който ще ме научи на този свещен език на Истината. Придобиете ли това, да можете да се разговаряте на този език, това ще бъде най-голямото благо, най-великия ден за вас. Тогава ще чуете гласа на Бога, Който каза в началото. Какво е казал? То е на Божествен език, аз не мога да го изкажа, но хайде да ви го преведа на български език. И рече Бог: "Да бъде светлина!" В нас думата светлина подразбира да се видят нещата само. Свещеният език под думата светлина подразбира друго нещо. Да бъде светлина! – значи "Аум".

Сега, аз ви пожелавам като на този болен да си дигнете одъра! Аум!

Беседа, държана от Учителя на 22 ноември, 1925 година в гр. София

ТОЙ ЗНАЕШЕ

„Защото си знаеше какво щеше да прави“. Йоан 6:6

Изобщо всички същества, от най-малките до най-големите все знаят, какво да правят. В това отношение, малките същества даже превъзхождат големите, защото те знаят по-добре от тях да си вършат работата.

Казва се, че Христос искал да ги изпита, за да види, дали знаят, какво трябва да правят. Това е един велик закон в природата; тя обича да изпитва всички същества, за да види дали знаят, какво трябва да правят. Обаче, има друго едно положение, което бърка на хората, то е лошият навик. От лошият навик се ражда мързела в света, а мързелът спъва всяка култура. Мързелът е качество само на тъмнината, на покоя. Всички съвременни хора изобщо имат мързел, и всички се стремят към мързела, затова тази култура ще умре — нищо повече. Когото и да запиташ, все казва, че иска да се осигури. Защо иска да се осигури? — Иска да стане мързелив, нищо да не работи. Това нещо се забелязва у лекарите, у художниците и другаде. Някой лекар, щом поработи няколко години и си създаде добра клиентела, отпуща се. Някой художник, щом нарисува 5-6 картини, казва: човек не трябва да работи. Защо? — За да не се изтощава. Какво ще се изтощи един човек, който с четката си маже върху платното? Пък жената казва: не трябва много да се маже в къщи, защото като се маже много, може да се скъса никоя жилка. Други казват: разходки не трябва да се правят, защото човек може някак да пострада и да си изгуби живота. Всички се стремят към този вечен живот и казват: блажени мъртвите, починали в Господа. Облажават мъртвите, защото са пред лицето на Бога.

Значи, ние сме научили закона на мързела, знаем го. То не е нищо ново. Всички животни също се трудят, за да се осигурят.

Ще ви приведа два примера из руския живот, из живота на двама професори, видни личности — професор Велмиров и професор Пастовски — това са псевдонимите им, аз не давам същинските им имена. И двамата са знаменити руски естественици и химици, писали видни съчинения. Обаче, след десет годишен труд, един чичо на професор Пастовски умира и му оставя наследство от 10 милиона лева. Той веднага закачва естествените науки и химията на един гвоздей и казва: безсмислено е да се занимава човек с естествените науки и химията. Защо са станали безсмислени естествените науки и химията? — За 10-те милиона лева. И професор Велмиров наследил едно богатство от 15 милиона и повече, но той продължава да се занимава с науката. Питам сега: защо единият престава да се занимава, а другият не престава?

Аз зная друг пример за един американец в Америка, който наследил 15 милиона лева злато, но ги раздал всички, а сам той пак си остава метач по улиците. Този човек може да го вземете като образец на характерен човек.

От това състояние, от този стремеж към покой, към мързела произлиза смъртта. Тук се ражда смъртта, понеже няма условия за живота. Ако в покоя имаше живот, нямаше защо да се създава светът. Следователно, всяка вселена, след като седи милиарди години в покой, най-после излиза от този покой и по такъв начин от покоя, от мързела излиза животът. Туй е на човешки език казано. Но какво може да добие човек от един мързелив живот, като не работи, като си почива? Е, казват някои, човек трябва да си поспива. Добре, какво се добива от съня? Наистина, човек все трябва да спи, но какво се добива от съня? — Почивка е, казват. Човек трябва да яде. Добре, какво се добива от яденето? Всяко нещо трябва да има смисъл. Следователно, истинското знание седи в друга посока, да знае човек да служи. На какво? — На Истината. Аз ще употребя думате „да служи на

Истината“. Някои ще кажат: ние знаем, какво нещо е Истината. Вярвам, че някога сте я знаели, но сте я забравили и сега не знаете. какво нещо е Истината. Вие даже не можете да произнесете думата „Истина“. Ами че от хиляди години насам се произнася на български език думата „любов“, но кой българин до сега е произнесъл тази дума на нейния език? Защото всеки народ, всеки мислител, всеки гений като е създавал една дума, той имал ключа на тази дума. Я ми кажете, кой е ключът на думата “любов”? Извадете от една пиеса ключа сол и вижте, как ще свири по нея цигуларят. Най-после махнете и тактовете, оставете, само нотите. Какво ще излезе от тази пиеса? Сегашните хора говорят без ключ и без такт. Казват някои: отличен музикант е той. Отличен философ е, философски работи говори. Казвам: философски работи говори без ключ и без такт. Няма никакъв ключ, никакъв определен такт.

Някой казва: знаеш ли какво нещо е любовта? Казвам: любовта е нещо направено от картошки. Той казва любовта носи живот. Хубаво, как се проявява животът? – В живота има движение. Вярно е, че движението е качество на живота; то произвежда живота. Значи, може да става пренасяне на материали, но в живота има друго нещо съществено. Същественото в живота, това е разумното, това е светлината. От това гледище, във вселената няма абсолютно никакво движение. Това нещо може да ви смути малко. Ще кажете: как във вселената няма движение? — Във вселената има само едно малко мърдане. Всяка частица се мърда на мястото си. Тя трепти и никъде не отива. От слънцето, например, не идват никакви частици. Всяка негова частица само трепти на местото си и туй наричат движение. Вие ще кажете: че как, аз ходя от едно място на друго, аз дойдох от къщи тук. Това са философски твърдения, които трябва да се докажат. Може ли да се разберат? В тази мисъл има едно крайно противоречие. На пръв поглед това противоречие е грамадно. Вие казвате: аз се движа, а той иска да ни докаже, че няма движение. Допуснете сега, че нашата вселена, колкото и да е голяма, има свой радиус, в вид на

права линия, която се движи. Представете си, че тази линия е материална, дълга няколко трилиони километри, и по нея са наредени живи същества. Да кажем, че завъртите тази линия с такава скорост, че да може в 24 часа да обиколи един път цялата вселена. Можете ли да изчислите крайната точка на това движение? Когато цялата линия, целият радиус направи едно голямо обръщание, точката, в която радиуса е опрян, няма да направи никакво движение, тя само ще се мърда на едно място. Ако това е само една проекция на нашия ум, то ние само мислим, че има движение. Например, вечерно време когато спиш, ти ходиш по планини, по гори, на гости тук-там, а тялото ти седи на едно место. С какво ходиш? Ти казваш: аз ходих на слънцето и се върнах. Питам: действително, ходил ли си на слънцето? Но, тези неща не са съществени. Въпросът е, дали има движение. В света има движение, има и далечина, така е. В психологията, обаче, има други едни състояния, които ние определяме. Човек някой път казва: аз съм паднал, потънал съм много долу. Къде си паднал? — Тъй дълбоко съм потънал, че едва ли ще мога някога да изляза навън. Туй падане за него е тъй реално, че той вярва в това. Друг път човек казва: аз съм високо, горе на небето. Питам: как е възможно сега този човек да падне в една такава голяма дълбочина, с милиони метри надолу и да говори с мен в тоз момент, и как е възможно при друг случай този човек да е толкова високо, горе на небето и пак да се разговаря с мен? Как да обясним тези неща? Знания трябват! В хората трябва да се създадат съответствуващи органи. И действително, някои учени, някои окултисти забелязват, че в човешкия мозък почват да се образуват бели нишки, образуват се формите на известни нови органи за бъдещето ново човечество. Докато у хората не се създадат нови органи, много неща ще останат за тях необяснени. Новите хора трябва да бъдат създадени от нова материя. Старата материя трябва да мине. Не е все едно да носиш един прост камък, или да носиш един скъпоценен камък. Материята им не е една и съща. И силите, които са

вложени в тези камъни, не са едни и същи. Значи, във вселената между разните материи и сили, които действуват в нея има разлика. Тогава ние разграничаваме истинския живот по следното качество: в него има работа, която се отнася само към реалното, към неизменното в света. То е служенето на Бога. То е онова, в което няма абсолютно никакво користолюбие. Аз трябва да служа на Бога не за заплата, не за похвала. Според туй схващане, когато аз се моля Богу, ако се изправя пред вас да ме видите, че се моля, всичката ми молитва е отишла. Като ме виждате тъй изправен на молитва, вие ще кажете: какво се е изправил този като някой истукан? Ако се изправя на молитва в църква, някои ще кажат: какво бъбри този там? Кажат ли така, всичко е развалено. Каквото и положение да заемеш, който те наблюдава, все ще си направи някакво криво тълкуване; ако си много весел ще дадат друго тълкуване. Това, че човекът се смее, туй още не е истинският човек. Ако плаче, и това не е човекът. Ама той е много замислен! Че коя е формата на истинската мисъл? Де е онази характерна черта на мисълта? Ама той е благороден. Де е тази линия на благородството, която не се мени. Щом се мени, тя не е благородство. Следователно, линиите в истинският свят, всякога имат еднаква интензивност.

В този свят човек може да бъде едновременно навсякъде. От това гледище движението е тъй бързо, че няма никакъв промеждутък и изглежда, че човек не се движи. В другите светове, дето материята е по тънка, човек по-лесно се движи и едновременно той може да бъде на много места. Ето например, тия ангели, които имат 6 милиона криле, в една минута могат да обходят всичките слънца на нашата вселена и да се върнат със знания и с факти. Вие ще кажете: как е възможно, за една минута отгоре да се измине такова голямо пространство? Ами че това време от една минута може да се разпредели на още по-малки части. Съвременните учени хора са почнали да доказват, че една секунда от времето може да се раздели на няколко милиарда части, и в това време всека частица направила

няколко трилиона обръщания. Туй казват учените хора. Ако го каже някой религиозен човек, ще кажат, че той е изветрял. Какво ще бъде туй пространство, което тази частица ще измине, като се движи с такава голяма бързина? Казвате: това са предположения. Не, има един закон, според който човек никога не може да каже туй, което не съществува. Следователно, учените хора са в права посока. Аз казвам: една частица може да се движи не само с бързина няколко трилиона обръщения в секундата, но и още по-бързо. Тази бързина, с която тази частица се движи, в невидимия свят е бързината на охлюва. Какво ще кажат тези учени професори и философи? Ще кажат, че не може. Може, човек не ложе да предполага неща, които не съществуват. Следователно, ние никога не можем да измислим и не можем да кажем неща, които не съществуват. Кога се казват глупави неща? Когато се въздържаме да казваме Истината, ние казваме глупави неща. Глупавите неща не са нищо друго, освен отричане на реалния живот. Някой казва: няма Бог в света! Казвам: не, това е една квадратна глупост. Щом казва някой, че няма Бог, това значи, че той признава друг някой Господ. Той сам ще стане Господ на себе си. И всички онези хора, които отричат Бога, те са богове на себе си и казват: ние трябва да бъдем силни, богати хора, да се наложим на света. Казват: да се наложим на света! Добре, каква разлика има между онези, които се налагат и онези, които не се налагат? В края на краищата и едните, и другите свършвате еднакво. Аз бих желал да видя как свършват някои, които не се налагат на света. Няма какво да се налагаме! В този смисъл реалността не позволява да се налагаме.

Та ние казваме: сега трябва да се върнем към онова истинско разбиране на живота, ако искаме да бъдем щастливи. За да бъдем щастливи, хората, с които дружим трябва да бъдат щастливи, разумни, всичките техни частици, всички техни клетки трябва да бъдат разумни. Всички клетки на един разумен човек, трябва да бъдат разумни. И докато хората не почнат да мислят с краката си тъй, както с главата си, светът няма да се оправи. Аз мисля, че в света ще дойде

една раса, на която и краката ще мислят, както и нашити мозъци. Питам тогава: краката ще ходят ли по земята? Не, няма да ходят. Аз ви казвам, че първата култура, която се роди, влезе да живее във водата, за да избегне да се хроникирват всички престъпления, да не стане нещо известно за живата природа. Онези които създадоха тази култура, направиха всички същества безгласни. Никакъв език, никакъв глас няма там. За всички престъпления, които се вършат там, нищо не се знае. Там е цял ад, там всички се гълтат. Всички тия големи сомове, всички големи шарани, всички тия китове, мечоносци, всички тия електрически риби, са все философи на миналото. Те създадоха една баснословна култура, за която няма да се спирам, но всички тия същества, като дойдоха до крайния предел, казаха си: няма да се мине така, няма нищо да научим. Като мислиха дълго време, казаха: трябва да излезем от този ад, да си създадем свой език. Тогава тези учени риби предизвикаха едно излизане от водата, пилигрими станаха и се превърнаха на птици. Като риби, те нямаха домове, семейства. Като посеяха 200 — 300,000 семена, свои деца, оставяха ги на произвол и казваха: Господ да се грижи за тях! И знаете ли какъв разврат е във водите? Всичките риби измряха от разврат. И Бог като видя, че тази култура е на разлагане, посоли морето, за да не се вмирише. Тогава питам аз: защо трябва толкова сол на океана? За да не се вмирише тази култура, та да поквари всичко наоколо. Това е мое тълкуване, което учените могат да отрекат. Като излязоха тия риби от там и се превърнаха в птици, те имаха богата опитност и минаха в една по-висока стадия. И като птици, те разрешиха семейния въпрос тъй, както и хората не са го разрешили. Умно го разрешиха те! Направиха си хубави перца, направиха си хубави крилца и литнаха с тях високо из въздуха, като с аероплани. Туй, което ги отличава от хората е, че разрешиха семейната проблема. Те казаха: туй, което беше във водата, няма да го продължаваме повече.

Сега, дойдоха тия два противоположни полюса, мъжът и жената, направиха си гнездо, полочка, снасяха си там яйцата и като си свършваха работата, излизаха си навън. Между тях няма бой, няма тояги, кой да управлява дома. Тук мъжът не казва на жената: хайде навън! И в тях има разводи, но те са честни помежду си. Като карат заедно една година, на другата година едната от тях си избере друга другарка и казва на първата: аз си избрах нова другарка.

Единствената птица, която води еднобрачен живот, това е орелът. Той като се ожени един път, вторият път не се жени. Другите се женят по няколко пъти. На едната умряла другарката, ожени се втори път. И тя умре, ожени се трети път. В семейния живот на птиците нима никаква лъжа. Като си свършат взаимно работата, те си казват: аз мога сега да обикна и друга някоя птица. В тях има голяма искреност. Обаче как е между хората? Вие ще кажете: не трябва да се говори тъй! Че как трябва да се говори? Ами да се не съблазняват хората! Ами онзи сарафин, който е изложил парите си там на улицата, не съблазнява ли хората? Ами онзи търговец, който окачил хубавите дрехи и шапки не съблазнява ли хората? Ами онзи там, който е окачил саламите във витрината на своя дюкян, не съблазнява ли хората? Ами онзи касапин, който окачил прасетата, за краката не съблазнява ли хората? И съвременните хора отгоре на това минават за много големи моралисти! А, зная къде седи моралът. Аз ще дам една нова форма за морал. Ще разгледам как постъпват лекарите, те нека да се сърдят. Ще ги изкарам, не да ги съдя, а само да покажа, как седят работите. Разболее се Иван, Стоян, трети, скоро викат лекаря. Лекарят се зарадва, отиде там. Благодетел ли е лекарят? Не, той ще си вземе за визитата 100 — 200 — 300 лв., според това, до колко е важен някой лекар. Колкото е по-учен, толкова повече взима. Колкото е по-неучен, по-невежа, толкова по-малко взима. Най-после той изцери болния и му казва: трябва да знаеш, какво стори моята наука заради тебе! Болният си казва: да не бяха моите пари, аз зная, какво щеше да

сториш ти заради мене. Той си мисли това, не казва нищо нему, мълчи си.

Ще дойда сега до свещениците, до проповедниците, нали ги има навсякъде в света. Аз не говоря специално за тукашните, принципално говоря, за тия и в Индия, и в Япония, и в Германия, и в Америка, навсякъде. Дойде някой при свещеника, казва: Стоян еди-кой си се поминал. Свещеникът се зарадва, вземе си епатрахила, кадилницата, Евангелието, отиде, чете му молитви и все за Господа върши това. Казва: ама ще платите! Мисли си после: извърших волята Божия. На втория ден дойдат при него, кажат му, че еди-къде си се родило дете. Отиде да кръщава той, но пак му плащат. На третия ден го викат да венчава. Венчава, но пак му плащат. Питам: де е моралният кодекс, по който трябва да се служи на Бога? Де е онова безкористие, с което ние трябва да служим на Бога? Казват: християнска култура! Та християнската култура в това отношение е такава, каквато е и у езичниците. Действително ние не сме толкова груби, колкото езичниците, но според светлината, която имаме, нашите малки погрешки могат да имат по-лоши последствия, отколкото на езичниците. Техните грешки са по малки, отколкото на съвременните моралисти. Дойдат в Америка видни проповедници, проповядват, но им се плаща. И аз сега съжалявам, че няма да ми платят. Както и да е, но казвам, че на тия видни проповедници от Америка им плащат на една проповед по 100 доларчета, това са 500 златни левчета. Всеки златен лев на българска валута е 30 лв.; значи 15,000 лева гори — долу на седмица. Как мислите, не биха ли говорили красноречиво тия проповедници, като вземат 15,000 лв. С какво въодушевление биха говорили! Като взимат 15,000 лв. всяка седмица, за месец правят 60,000 лв. в една година колко ще станат? — Близо 600—-700,000 лв. Да, но според мене това не е култура. Това е натрупване на материал. Всяко едно желание в мене за пари носи друга проказа в себе си. В онези благородни нишки на моя мозък става вече едно натрупване. Аз отварям вече прозорците на моята

душа, и там се натрупва един тънък пласт от една материя много фина, но много отровна и вредна за този свят. Знаете ли колко е тънък този пласт? Той по дебелина съставлява една десетомилиардна частица от милиметъра. Толкова е тънък този слой, с микроскоп не може да го видите. Но като се натрупа тази материя, тя вече създава едно недоволство. Например, ако аз погреба един човек, безразлично, дали съм светия или престъпник, и му взема 100 лева за молитвите, като се върна у дома, всичкото благородство от мене ще изчезне. Не само това, но някои казват: хората трябва да ни видят, като се молим. Не, хората не трябва да те знаят, не трябва да те, виждат, като се молиш. От това гледище, светът не трябва да знае, когато се молим. Съвременният свят разбира само езикът на мотиката. Щом вземеш мотиката и отидеш с нея на нивата, ще те питат: какво правиш? — Копая. Много добре правиш. Вземеш чука, питат те: какво правиш? — Чукам. Много добре правиш. Но ако седнеш някъде в размишление, казват: този будала какво е седнал там? Цял ден седи като някой истукан. Туй са схващания! И всички хора, които работят, все за будали минават. Защо? Днешните хора мислят, че религиозните хора не работят. Не е тъй. Истинската работа е само в служене на Бога. Е, кое е по-хубаво? И аз мисля, че ако някой светия разоре някога само един декар земя, то житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца. И като ядеш, това жито ще мяза на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи и в устата си ще изпитваш такава, приятност, която ще те ободри и ще ти държи сито за цяла седмица. Питам: след това няма ли да се разреши въпросът за хляба? Днес казвате: хлебец, хлебец! И — по три пъти на ден ядете. И въпросът за хляба пак не се разрешава.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави".

Ще ви приведа друг един пример, за професор Блякстон, псевдоним на един виден химик и физик, новатор, който се занимавал с дълбоки въпроси на живата природа. Той имал своя отлична, голяма лаборатория, добре наредена с шишета от разни

големини и с различни съдържания. Един ден заминава на екскурзия за цял месец, да прекара времето си из природата, и оставя ключа от лабораторията си на своята любознателна слугиня, да наглежда от време на време. Тя отваря лабораторията и вижда, че малки и големи шишенца са наредени едни до други. В нея било развито чувството на реда и като видяла този порядък в лабораторията, казала си: види се, професорът не е имал време да нареди тия шишенца по ред, ами чакай аз да ги наредя. И започва тя да нарежда малки шишенца с малки, големи с големи; малките туря в една фиритка, големите в друга, и по такъв начин разчиства хубаво, по свой вкус, лабораторията. Като наредила всичко, както трябва, разглежда наоколо си, поусмихва се самодоволно, казва си: ще сюрпризирам професора. Дохожда си професорът гледа, новаторско нещо има в лабораторията му, всички шишета разместени. Питам сега: тази слугиня разбрала ли е дълбокия смисъл, защо професорът е наредил така шишетата си? — Не е разбрала.

Така и ние, когато дойдем в живата природа, взимаме да разместваме всичките шишенца. И знаете ли, колко време на професор Блякстон отнело новото нареждане на лабораторията? Някой път и ние, като тази слугиня, тъй нареждаме своите мисли. Ние имаме особени понятия за морала. Ние имаме особени понятия за молитвата. Да се молиш без да те види някой? Не външно, но в душата си да нямаш абсолютно никакво желание и да се усещаш абсолютно самотен. И за в бъдеще светиите няма да се молят тук на земята, Истинският светия, когато се моли, се качва горе. Оставя тялото си тук, а се дига на височина най-малко 12,000 км. и там се моли. Вие молили ли сте се така? Излизали ли сте 12,000 км. над земята? Трябва да попитате съвременните авиатори, какво изпитват, когато се издигат на известни височини из въздуха? Ами какво ще е на височина 12,000 км. Някой казва: аз принесох на Бога една гореща молитва. Аз бих желал да пренесеш твоята гореща молитва на 12,000 км., че тогава да видиш, каква е тя. Ако се качите на 12,0.00 км.

височина, знаете ли какъв студ ще има там? Ако тъй прогресивно се увеличава студът и с хиляди градуси студ може да има. Някои учени казват, че под 200 м. надолу нямало студ. — Има. Казват, че най-големият студ могъл да бъде -270°. Не, и с хиляди градуси има студ. И -10,000° студ има. Ние сме в разрез със съвременните учени. Някои учени казват, че ако се дойде до -270° студ, цялата вселена щяла да изчезне. Тези учени хора разсъждават като онази българска баба, която повикала няколко свои съседки и им казала: с вяра аз мога всичко да направя. Молитвата ми е тъй силна, че вие ще видите, тази чукара няма да я има до утре сутринта. Стават сутринта, чукарата си е на местото. Обаче, тя изхитрила и им казала: чукарата си е на място, защото се смилих над вас, боях се да не ви стане нещо от учудване. Тя съзнавала, че с думи само чукарата не може да се мести. Някои мислят, че с думи могат да преместят планина. Някои даже мислят, че с думи могат да преместят и земята. Да, може, обаче човек, който работи с вяра, не с простата вяра; такъв човек трябва да има абсолютни познания. Вярата подразбира Христос.

Някой казва; аз повярвах в тебе. Е, какво повярва? — Че всичко можеш да направиш. Какво ме интересува, че ти вярваш, какво аз мога да направя всичко? Ти какво можеш да направиш! Това, което аз мога да направя, то е, което ме подига в моите очи, но ако ти вярваш, че мога да направя нещо, а не стане, тогава падам в твоите очи. Хубаво, аз не казвам, че трябва да мислим така, но важното сега за нас хората, които сме вече до прага на новата култура е, да излезем от старата култура тъй, както рибите излязоха от водата навън. И ще излезем! Писанието казва: „Всички ще бъдат грабнати горе, във въздуха“. Ще излезем из гъстата среда на този живот, както рибите, и ще разрешим един важен въпрос в света — братство и Любов. Този въпрос ще се разреши само в новата култура. Важният въпрос за нас не е този за спасението, както проповядват някои. Спасението не е въпросът то е едно състояние на земята. За нас важен въпрос е новият живот, който Бог внася в света. Защото желанието на Бога, Който е

направил света и хората, е всички негови чада да не умират. В Писанието се казва: „Бог не благоволява в смъртта на своите чада. Той има за цел, всички тия деца да живеят“.

Сега Христос изпитва своите ученици, могат ли тия всички хора да се нахранят с пет хляба и две риби? Казва един от учениците Му: „И 200 динарии няма да стигнат на тези хора за хляб“.

„Христос знаеше, какво щеше да прави“.

Казват, че Христос никъде не се е учил. Други казват, че Той се учил в Египет, Индия и др. Не, великите Учители изобщо, не се учат на земята. Някои от тях ходят, може би само за 5 — 6 години на слънцето да се учат и после идват на земята. Ако някои казват, че великите Учители се учат тук на земята, те са много прости хора. Сега вие можете да ме запитате, по кой начин те отиват на слънцето. Това нещо един ден вие ще проверите, няма какво да ви се казва. Туй е една Истина. Както рибите станаха птици, както птиците станаха млекопитающи, както млекопитающите станаха хора, както хората станаха ангели, по същия закон ще стане всичко това. Същественото за нас не е да доказваме всичко това, но да имаме един език,с който можем да се споразумяваме.

Сега, например, като ви говоря, вие разбирате ли, вярно ли е всичко това, или не е вярно? Говоря ли ви Истината? Някои неща са верни, някои са преувеличени. Аз ще ви кажа кои неща са преувеличени. Има някои неща преувеличени, само за да събудят мисълта ви. Запример аз от толкова време ви говоря за Любовта, но същественото за Любовта още не съм засегнал. Аз съм още в предисловието на Любовта. Ако бих произнесъл думата любов, както трябва, знаете ли какво щеше да стане с вас? Най-първо от вас ще почне да се дига дим, всичко у вас ще изгори и ще останете голи. Като произнеса втори път думата любов. Тялото ви ще почне да се нажежава, от него надалеч ще се разнася една топлина, но не като обикновената, а като произнеса трети път думата любов, вие ще светнете, ще станете светещи същества и ще се облечете в ангелски

форми. Този салон, в който се намирате, ще изчезне, не че ще изгори, но вие ще бъдете вън от салона. Хубаво, готови ли сте за едно такова състояние? Мнозина са толкова готови, колкото е готова онази младата мома, за която момъкът иде вече. Дойде младият. момък, казва й: ела с мене! Тя му казва: ти готов ли си да ме осигуриш, да не си някой бедняк? Всяка мома си мисли за царския син и за него се готви. Действително така трябва да бъде, но царски син е само онзи, който има истинското, Божественото познание, който има душа в себе си, който има Божествен ум, неопетнен от никаква лъжа! Няма нещо по-отвратително от лъжата! Най-първо ние трябва да ликвидираме с лъжата. Всеки от вас трябва да види, какви са неговите чувства, постоянни ли са те или изменчиви. Защото ако те са променчиви, един ден ще ни причиняват вреда.

Защо Христос нахрани толкова хиляди души не можа ли да ги изпрати някъде? Този народ, тия хора, които бяха събрани около Христа, бяха жаждующи души, бъдещи ученици, които Той трябваше да нахрани. Тия души, които Христос нахрани, Го помнят от преди 2,000 години и до днес. Тия души нахранени по този начин от Христа, никога няма да Го забравят. Те се нахраниха духовно, за това в тях има един вътрешен копнеж. Казва Христос на едно място: „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко живо слово”.

И тъй, има една фаза, в която сега живеем, тя е стремежът на душата към Божественото, към Бога. Не казвам, че трябва да напуснем сегашния си живот, защото в света всичко изведнъж не може да стане. Преходни периоди, прескачания няма в живота. Живата природа обича последователността, тя никога не бърза. Туй ще помните! Това е един от нейните методи — тя не бърза. В нея е вечността, тя разполага с време, колкото иска. Тя икономисва своите сили, защото силите не са в такова изобилие в каквото е времето. Следователно вие можете да разполагате с нейното време, но не и с нейните сили. По тази причина онези хора, които не живеят според както тя иска, които бързат много, скоро изтощават силите си и

умират много рано. Никакви молитви не помагат тогава за продължение на живота им. В това отношение природата не жертвува силите си. И когато искаш да живееш по-дълго време, трябва да се намери някое любящо същество, което да ти даде на заем от своите сили. Затова, за да продължим живота си, ние не трябва да бързаме. В това отношение, аз смятам добродетелта в света като икономия на живата природа. Като ме пита някой, що е добродетелта отговарям: добродетелта е икономията в живата природа, да знаеш, как да икономисваш силите й. Според тази икономия, и свещеникът, и писателят, и бащата, и майката трябва да знаят, как да работят. Като схванете живота тъй, няма по-добри методи за икономия от добродетелта. Когато някой каже, че за в бъдеще трябва да се изучава икономията, аз казвам: трябва да се изучи добродетелта като икономия в природата.

„Защото си знаеше, какво щеше да прави“.

Каква била интимната мисъл на Христа? В Христа нямало никакво желание да привлече хората при себе си. Неговата интимна мисъл била да извърши волята Божия, да служи на Бога без-заветно, без никаква заплата. Някои казват: все трябва да ни платят. Питам тогава: ако богатият човек, ако някой цар, които имат всички средства, работят, за какво трябва да работят, да спечелят повече нещо ли? Аз казвам: когато най-богатите хора в света почнат да работят, те ще работят безкористно. Когато най-добрите хора в света почнат да работят, те ще работят безкористно. Следователно, ние не можем да работим безкористно, докато не станем добри. Щом станем добри, от нас ще изчезне всякаква тревога, завист, злоба, омраза. Някой казва: аз не мога да търпя еди-кого си, не го обичам. Защо? Ами че Бог го търпи! Щом Бог го търпи, как така ти да не можеш да го търпиш? Може да има нещо в него, но Бог го търпи. Когато Бог го търпи, и ти ще го търпиш. Когото Бог учи, и ти ще внимаваш в този морал. Ти може да си недоволен от него, пък други са недоволни от тебе. Много ангели са недоволни от хората. По някой път и у ангелите, които са

толкова напреднала в своята култура, се заражда едно отвращение, едно желание Господ да им позволи да ометат хората, да създадат нещо по-хубаво. Господ ги възпира, казва им да почакат. Сега, ако ме попитате, какво правят ангелите, ще ви кажа, че те точат своите огнени ножове. И като дойдат на земята, в една минута отгоре цялата съвременна култура ще стане на прах. Те, без всякакви оръжия ще извадят хората от техните черупки и всички ще тръгнат след тях много смирено, както цели полкове войници вървят смирено след своя началник. Това ще бъде! И царе, и владици, и патриарси, и проповедници, всичка тия величия, които са лъгали през всички времена, от памтивека до сега, на всички тия лъжи в името Божие, на цялата тази лъжлива култура трябва да се тури кръст. Това ще стане! Майката не трябва да се гневи на дъщеря си, но от дълбината на душата си трябва да ѝ каже: дъще, ето ключът! Музикантът като повика ученика си, как му дава ключа? Майката ще започне да произнася пред дъщеря си думата любов. Ще я произнесе първи път, за да се задимят дрехите ѝ. После втори път, да изгорят дрехите ѝ и да остане гола. След това трети път, да се нажежи тялото ѝ, да свети и да изпуша топлина, та да познае, че нищо не знае, но да остане в нея онова велико желание да намери Истината. Това е истинската придобивка. Когато тялото ѝ почне да се стопля отвътре тогава ще се зародят в нея онези най-възвишени чувства. След туй ще дойде светлината, т.е. тогава ще дойде онова истинско цъфтене на душата. Когато душите цъфнат, тогава ще се опознаем. Казват: защо цъфна този цвят на слънчевите лъчи? Цветът познава онези слънчеви лъчи, които носят живот в себе си. В дадения случай и душата познава онези Божествени лъчи, които носят живот в себе си. Тогава няма да бъдем тъй своенравни, тъй ексцентрични, както сме сега: Ако ти имаш този Божествен Дух в себе си, когато някой човек иде при тебе, още от 1/2 км. разстояние неговата мисъл ще се измени, и като погледнеш този човек ще му изпратиш тази Божествена светлина.

Казва се в Писанието: „Христос знаеше, какво щеше да прави“. Някои казват: едно време Христос е знаял, обаче, ако Той дойде сега, в наши дни, няма да знае, какво да нрави, Той не беше много учен човек. Не обратното е: първите хора, които дойдоха на земята, бяха много учени; последващите бяха малко глупави, а ние сега сме най-глупавите. Обратен процес на еволюция. Първите хора, които дойдоха създадоха земята; вторите създадоха само градините, третите, които излязоха от рая, научиха се да орат; четвъртите — да се бият, а петите научиха мързела. Сегашната култура аз наричам „култура на духовния мързел“. Всеки човек работи, бърза да забогатее и като добие пари, удари го на широко, на живот. Питам: това работа ли е? — Не е работа. В работата не трябва да има никакъв материален обект. Аз казвам: в света, в нас трябва да има само един материален обект —-Мъдростта. Тя ще дойде като сила, която ще ни направи свободни, самостоятелни срещу несгодите в този живот. По този начин ще опитаме Любовта в света. Някой казва: ние знаем това, но утре трябва да ядем. Кой не знае, че трябва да яде? Аз не казвам, че не трябва да се яде. Някой казва: не можа ли Господ да направи света по друг начин? — Може, аз не мисля, че не е могъл да го направи по друг начин, но направен е вече така. Какво лошо има в яденето? Ако човек прояде умира, и ако много пости — пак, умира. Това са две. крайности. Човек всякога трябва да яде толкова малко, колкото да подкрепя своя организъм, да няма никакви излишъци и да прекъсва яденето си при най-сладката хапка, повече да не хапва. Ако хапне повече това ще бъде за него отрова. И в природата трябва да бъде така. Дойдеш ли до най-високия връх, дето добиваш най-голямото задоволство, спри там.

Сега, мнозина искат да отидат при ангелите, какво ще научиш? За да отидеш при ангелите, трябва да имаш техните органи. Казвате: ами като отидем при тях, ще ни посрещнат ли? Ами ти можеш ли да възприемеш тяхната Любов? Един ангел може да се спре при тебе само ако разбираш, неговия език. И при Бога е същото. С този език никъде няма да ни приемат. Като проповядвам Божията Любов,

подразбирам, че трябва да научим Божествения език. Като научим този език, само тогава ще влезем във връзка с Бога. Някой казва: аз трябва да се науча да се моля. Да, ще се молиш, но затова трябва да научиш свещения език на молитвата. Само една свещена дума е останала от молитвата – „амин“. И египтяните имали думата „амин“. В това време имало някои фараони с това име „амен“. Индусите имат същата свещена дума „аум“. Те произнасят тази дума преди служенето, а християните, като четат „Отче наш“ всякога на края казват „амин“. Какво подразбират под тази дума? Когато някой индус чете свещената книга на ведите, той започва с думата „аум“. Какво означава тази дума? Тя е свещена дума, останала от една възвишена култура. Всички казват „амин“, „да бъде така“. Само тази свещена дума е останала от свещения език. И сега трябва да се повърнем назад, да възстановим всички свещени думи на този свещен език, да разберем, как са започнали нещата, и тогава ние ще бъдем послушни към Бога. А сегашната култура ще се измени. Сегашните думи, които произнасяме, носят разврат в себе си. Почнете да говорите на кой да е българин за Любовта, той ще се съблазни. Например някой казва: аз те обичам много. Тия думи веднага произвеждат смут. Някоя сестра е свободна в отношенията си към някой брат, но заговори ли й той за любов. произнесе ли тази дума пред нея, тя става вече малко сериозна, студена. Къде отиде любовта? Ти изговаряш думата, а любовта я няма. Значи, думата „любов“ е опетнена. Ако пък произнесеш думата „омраза“, тя има обратен ефект. Кажеш ли никому „аз те мразя“, тази дума има обратна сила. Като срещнеш този човек втори път, той вече е по-топъл, гледа да ти услужи, отваря се към тебе. Значи, като си произнесъл думата „омраза“, произнесъл си я по-правилно, отколкото думата „любов“. Питам: де е силата на тази любов? Има нещо особено в човешката душа, има един вътрешен език, на който ние трябва да си говорим. Аз считам това нещо за едно от най-добрите качества – то е почитанието. Като срещна някой човек и го погледна, да познае, че му го говоря

Истината. Не той да ми казва: кажи ми Истината! Казвам: ти готов ли си да ме разбереш? Аз ще ти кажа само една дума: „аум, аумен“. И като ти кажа тази дума, ти трябва да ме разбереш. „Аумен амин“ — тази дума съдържа всичко в себе си. „Аумен“ — това е ключът.

Ще ви преведа тази дума на наш език със следното сравнение. Ти си пътник, пътувал цяла седмица и замръкнал всред пътя в една тъмна, бурна нощ, сняг, виелица, краката ти замръзнали, едва се държиш на тях. Аз те срещна, казвам ти: вземи този ключ, там на 100 крачки от тук има едно здание, един великолепен палат, отключи си и като влезеш вътре ще намериш ядене, пиене, топлина, баня, библиотека — всички удобства — никой друг няма да намериш там. „Аумен“ — това е ключът — човекът, който е избавен от всички несгоди на този живот. Ще отключиш и ще влезеш в палата. Щом почнеш да ме питаш: ама по кой начин да отворя, ръцете ми измръзнаха, не мога да държа ключа — тогава аз ще дойда с тебе, но няма да ти кажа „аумен“. Няма да чуеш тази дума, а ще чуваш само „кръц-кръц“. И сега, вие не произнасяте думата „аумен“, друг някой я произнася заради вас, а вие чувате само „кръцъ-кръцъ“. Вие казвате: “амин — така да бъде!“ Аз ви казвам: ще ви завещая една голяма къща. — Амин! Ще ви оставя 10 милиона наследство. — Амин! Не, вие требваше да кажете „амин“ преди да започна аз. Учениците запитаха Христа: „Този народ, който дойде тук, може ли да бъде нахранен?“ — Може. Христос произнесе една свещена дума. Защо Христос се молеше всякога вечерно време? Той денем никога не се молеше. Считаха Го малко еретик. Той се молеше вечерно време, за да не Го види никой. При това, всякога предпочиташе облачни, тъмни нощи. Даже вечерно време когато имаше месечина, Той никога не се молеше на месечина. Тъмните нощи обичаше! Казвам: ами по-голяма тъмнина от скръбта има ли?

Някой пита: защо е скръбта? — За да се молиш. За да се молиш, за да не бъде опетнена твоята молитва, трябва да имаш такава голяма скръб, душата ти да бъде тъй разтърсена, че ти да почувстваш

дълбоко, вътрешно желание да се молиш в тайно, никой да не те види и да кажеш на Господа: аумен! Господи, обичам те за всички добрини, които си направил заради мен от толкова хиляди, и милиони години. Благодаря Ти за всички милости, за всички блага, с които Си ме обсипвал и ограждал. Единственото същество в света, което ни обича, това е Бог, и Той никога не ни е запитвал: ти обичаш ли ме? Той седи наблюдава, дано се прояви в нас това човешко съзнание, да се спрем и да кажем: аз трябва да направя на този човек едно добро заради онази безпределна Любов, с която всякога са ме ограждали. Щом кажа това нещо, ама себе си, в тайно, по същия скрит начин трябва и да му помогна. В душата ми и след това трябва да остане една свещена радост. Когато съм наскърбен, тогава трябва да направя най-големите добрини. А сега, кога очакват хората да направят най-големите добрини? — Когато са радостни. Това не е правият път.

И сега, вие ме запитвате: защо са скърбите? Казвам: скръбта е един велик метод за разбиране великата Истина в Света. И всички велики Учители, всички светии, всички пророци, всички учени са минали през училището на скръбта и станаха хора. Всеки трябва да обикне скръбта и като я срещне, да й се зарадва. Ако й кажеш, че я обичаш, тя става студена, затваря вратата си за тебе, не можеш да я познаеш, скрива се от тебе. Ако пък кажеш на радостта, че я мразиш, тя отваря вратата на стаята си за тебе, посреща те, дава ти угощение. Тъй че, кажеш ли на скръбта, че я обичаш, тя ще отвори стаята си, ще те нахрани, но ако й кажеш, че я мразиш, че не я обичаш, тя ще затвори вратата си, ще се качи на гърба ти и ще ти наложи десетократно страдание.

Сега как ще разберете този живот? Вие, понеже мислите по човешки, ще кажете: Господи, не виждаш ли страданията ми? Вие мислите, че Господ се грижи само за вашите малки страдания. Той вижда всичко. Тъй и при Христа едно време дойдоха всички тия хора и Той каза: „Хляб трябва да се даде на тези хора!“ Христос и днес вижда всички несгоди и страдания на учените хора, на лекарите на

болните, на страдащите на умиращите. Казвам: всички вие трябва да разбирате ключа на Любовта, и когато намерите този ключ и произнесете тази дума, и в най-лошото състояние на душата си да се намирате, тя ще я тонира. Някой път сте близо, много близо до това състояние на радост, но лесно го изгубвате и с години го няма.

Та време е сега, време е някои от вас да учите този свещен език. После, казвам на тези, които мислят, че са се родили от Духа Божий, позволено е вече за тях да учат този свещен език на Любовта и да се учат да служат на Бога. Дойдем ли до това служене, ние ще разбираме този свещен език, между нас ще се роди тази вътрешна връзка и ще се познаваме. Тогава няма да казваме: направи това, или онова. Всеки ще знае сам, какво ще трябва да прави. Не, вие трябва вече да живеете в новия живот. Казвам: новият морал е абсолютно безкористно, не бездействие, не безработица, но работа чиста, благородна, възвишена, без да се спъваме от сегашните мъчнотии. Сегашните, мъчнотии са предшественици на нещо велико в света. Ние сме дошли до крайния предел на съвременния свят. Няма да се мине дълго време, и ние ще влезем в една нова вълна, в едно трансформиране, затова трябва да бъдем готови. Който не е готов, ще се намери в положението на онзи, който за пръв път се качва на някой аероплан. През цялото време той ще трепери от страх и нищо няма да види, ще иска по-скоро да слезе. Който е готов, ще усети един поглед на духа си.

Мнозина искат да изучават живата природа, искат да изучават математиката, естествени науки, астрономията и др. Отлична наука е астрономията! Какво ще учите хората на нея? Какво ще учат, от какви елементи е съставено слънцето ли? Хората са смешни, като казват, че слънцето е съставено от водород, кислород и други някои елементи. То е същото, както когато някой дойде и каже, че къщата на еди-кого си е съставена от дървета, керемиди и други материали. Щом къщата ми е създадена от тия елементи, и аз съм създаден по същия начин. Не, проявлението на това слънце, което виждаме и за което казваме, че е създадено от кислород, водород и други елементи, това е само

една форма на един и на друг род енергии, които се наричат водород, кислород, азот, въглерод и т.н. Това са род енергии, които се проявяват по особен начин. Тия малките първични проявления на енергиите, ние наричаме елементи. Това, което ние наричаме елементи, във всъщност не са елементи. Де ще се спрем тогава? При атомите не можем да се спрем, те са цели светове, създадени от йони. После ще дойдем до суперйоните. Де ще се спрем тогава? Тези елементи са набрали енергии. Научно, или атомистически, или по който начин и да разглеждаме света, идеята е една и съща.

Туй, което сега светът ни придава, то е само по себе си важното В слънцето, вън от тези елементи, има и други елементи, които човек трябва да знае. Аз съм казвал и друг път, че слънцето може да ни даде живот, но разумност не може да ни даде. Освен, че не може да ни даде разумност, но слънцето внася и мързел.

Щом те нагорещи, вече не искаш да работиш. Всички живи същества стават мързеливи под благоприятните слънчеви лъчи, и културата трябваше да се пренесе от по-топлите страни, от Африка, в по-студените места, да се намали неговата светлина и топлина. Тъй че разумността не е от слънцето, от друго место иде тя. От друго място иде тази култура. Като казвам, че разумността не иде от слънцето, в моя ум седи друга идея. Ако ви кажа, че аз виждам друго слънце, какво ще кажете вие? Ще кажете: ами ние защо не можем да го видим? Аз го виждам при известни условия, тъй щото и вие може да го видите при тези условия, при които го виждам аз. Ако някой вижда един микроб, той го вижда при известни условия, под своя микроскоп. Или ако някой вижда една звезда, той я вижда при известни условия, под своя телескоп.

Следователно, във вселената има друго слънце, което носи разумност. Ние трябва да дойдем в връзка с живото слънце, а не с това, което виждаме, и което се казва в Писанието: „Да не послужите на това слънце“. То е предшественик на другото слънце.

Та в окултната наука има ред методи за ония ученици, които се занимават с нея. С тия методи те ще могат да проверят всички неща, които се говорят, а не да останат само на думи, но там човек трябва да бъде смел, като авиаторите, и да не казва: аз толкова години вече съм посветил на това учение и какво съм направил? Не, ще кажеш: аз съм посветил толкова години, за да проверя един факт в живата природа, дали има друго слънце, но този факт е жив, той върви заедно с мене. Че съм изживял 100 години, какво от това, една тайна съм добил. Че съм изживял един живот, какво от това, едно богатство съм добил, придобил съм една опитност, която става плът от плътта ми, кост от костта ми, дух от духа ми. Туй знание живее с моето съзнание. И тогава ние вярваме в един Господ, християните вярват в друг Господ, мохамеданите вярват в свой Господ, и аз не зная всъщност в кой Господ вярват хората. Не че този Господ е лош, всички Го виждат. Всяка религия е добра, тя е на своето място, принесла е полза, но въпросът не е в това, въпросът е за онези напреднали души, които са израснали. Те трябва да излязат. Няма какво да се спираме, да казваме на другите: вие сте невежи. За мене не е въпросът да отричам нещата, за мене е въпросът, какво трябва да зная сега. При сегашните условия трябва да изпразним шишенцата си, за да ги напълним. Значи, дойде някой при мене, ще му кажа: изпразни своето шишенце, че да ти туря друго знание. Аз наричам идеално шишенце това, което никога не може да се напълни. Аз наричам тия шишенца скачените съдове в света. Били ли сте вие в такива малки шишенца в такива малки съдове? Защо не могат да се напълнят те? Това са милиарди шишенца, които са тъй скачени, че всички се пълнят едновременно. Та всички ние сме скачени съдове в света. Следователно, добродетелите на хората, и злото и доброто, което иде в света, като се вложи в тия скачени съдове, в тия шишенца, равномерно се разпределя. И затова всички трябва да се стремим към своето цяло, към добродетелите, понеже туй добро е общо за цялото човечество, а ние сме частици от цялото.

В една от беседите си аз говорих за частите, и за цялото („Истинната лоза“). Всички тия правила трябва да се изучават, та не е важно, кой каква служба заема. Службата е само временно нещо. Някои от вас сте жени, други мъже, учени хора, поети, художници, лекари, но погледна в очите на кого и да е от тях, виждам нещо лошо. Защо? Някоя сестра е отлична художничка. Какво й липсва? — Нищо не и липсва, освен това, че няма възможност да се прояви.

И сега, всички ние сме набрали толкова много енергия, че искаме да се проявим. Не е въпросът само да ни обичат, но ние, които сме дошли на земята, всички трябва да се проявим. Проявлението е в това, да изразим Божията Любов. Христос преди 2000 години е казал: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. Ето начин, да проявим тази Любов! И сега, като говорили, за тази Любов, у вас веднага се явява мисълта: този човек ни заобикаля много, говори ни за Любовта много, но той има навярно някакво намерение. Или, след като говорим за Любовта, някой казва: ние се обикнахме, аз те обичам много, ти не можеш ли да ми дадеш 5 —10,000 лева на заем? Тебе те жегне нещо, казваш си: много скъпо си продаваш любовта. За сега у всички хора има само един материален възел. Онзи обича красивата жена все за нещо. Онзи обича търговеца все за нещо. Ученикът обича учителя си все за нещо. Навсякъде все користолюбие, а то трябва да изчезне! Трябва да познаваме учителя си вън от това, което носи в себе си, вън от неговата професия. Трябва да познаваме лекаря вън от неговата лекарска професия. Трябва да познаваме майката не само във формата на майка, трябва да познаваме тази душа, тя е свободна, в нея има нещо по-високо от проявата на майка. Христос казва: „Онези, които изпълняват волята Божия, са мои майки, братя, сестри“. Какъв е дълбокият смисъл на тези думи?

Та казвам: има нещо по-високо от бащата; има нещо но-високо от майката; има нещо по-високо от брата; има нещо по-високо от

сестрата; има нещо по-високо от приятеля. Какво е това? — Е, не го знаем. Туй е толкова свещено, че не може да се каже, но има нещо!

Тогава, какво казва Христос за онзи свят? Ще кажат някои: сродните души, нали? Да кажеш онова най-великото, значи да кажеш думите: „Господи, Боже, мой?“ На български език няма по-свещена, по-висока дума от тази. Тази е думата, която съдържа всичко. Тя е по-висока от майка, баща и брат. Българинът, като дойде до някъде, дето не може да разреши въпроса, въздъхне си и каже: Господи Боже! Тогава в неговата душа настава облекчение. Българинът трябва да превърне тия две думи в едно. Той казва: Господи Боже, ох! — туря обекта отпред. Казвам: сега ние всички сме дошли до това положение, до каквото е дошъл българинът. Той е практичен човек. Като се объркат работите му, той казва: „Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Тебе, ще Ти служа за винаги!“ Щом обаче, се оправят работите му, той казва: е, то не беше нищо особено. Аз произнесох тези думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост — и се отказва. Но не се мине много, Господ втори път го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тази дума — въздъхне и падне — умира. Тъй свършват всички онези, които са рекли „Господи Боже“ и след това се отрекли. Те кажат най-после „ох“ и умират. Тъй ще свърши и сегашната култура. Вие ще кажете: дали всичко това, което ни се говори, е Истина? Аз ви давам само 10 години срок да проверите. Все 10 години! Колкото минават, все 10 години остават. Не се лъжете от думите на никого! Ще дойдат някои ще ви говорят, че всичко това са празни думи. Не се лъжете! Всичко това, което хората ви говорят, са празни думи, измама. От техните думи именно се покварят най-благородните, най-възвишените идеи. Това, което ви говоря сега, не е човешко, то е Божествено, било е някога. Това, което хората говорят, то носи за в бъдеще смърт за всекиго. Кажеш ли веднъж „Господи Боже“, бъди смел човек! Решително застани и кажи: от сега нататък аз ще служа смело, безкористно на тази свещена идея, която търсех и намерих, че ако ще

светът да се обърне наопаки! Започни да пееш, бъди радостен и весел и кажи: „аумен“! Като станеш сутрин, кажи: „аумен!“ Може да нямаш обуща на краката си, нищо от това, кажи: Господи, много Ти благодаря, че виждам краката си тъй, както Си ми ги създал. Можеш да нямаш дрехи, кажи пак така. Защо не? Туй наричам любов към Бога? Като виждаш парцалите на дрехите си, които наоколо изглеждат като панделки, засмей се, считай, че си облечен, както онзи, който е с нова форма, с модни дрехи и си кажи: тия мои дрехи не са толкова долни, те може да са парцаливи, но в тях съм вложил моите най-свещени идеи! И наистина, с тия негови парцаливи дрехи, като накадят някой болен, оздравява, а от тия модерните, дрехи умира. Затова, с дрехите на светиите, които е носил той, колкото и да са парцаливи хората издържат и с тях лекуват болни. Тия дрехи на светиите, насадени с най-хубавите свещени идеи са по-хубави, отколкото най-хубавите модерни дрехи на кого и да е. Както виждате, с тия хубави дрехи сега аз мязам на вас.

„Знаеше! И всинца трябва да знаем! И аз желая сега всинца да знаете тази свещена дума и като я кажете, да знаете, че в един ден слънцето заради вас ще изгрее, заради вас е то! И като изгрее слънцето, да знаете, че първия лъч е заради вас. Защото като изгреят толкова милиони лъчи, вие не можете да благодарите, няма да знаете, кой е първият, те ще бъдат тъй много!

И тъй, всички ние трябва да бъдем носители на новата култура и да не се срамуваме. Желая на всинца ви сега да знаете какво трябва да правите. Като се върнете дома си, кажете: Господи Боже! Кажете ли това, след туй кажете третата дума, новата дума „аумен амин“ и започнете с ключа „сол“, да произнасяте думата „Любов“. Не да ви любят хората, но като произнесете тази дума, вашите дрехи да почнат да димят, после вашето тяло да се нагорещи, да се нажежи и да почне да свети, да очистите всичко от себе си и да разберете, че животът има смисъл. Само тъй произнесете тази дума, ще осмисли живота ви. Туй аз наричам „възкресение“. Тъй ще започне истинският живот.

Казва се, че Господ щял да изпрати ангелите си с тръби да затръбят, и човек щял да възкръсне. Туй е възкресението. Този ангел ще говори с тази нова дума на живите, на праведните, а тръбата е за глухите, за умрелите, на които ще да тръби тъй силно, че те ще изскочат от гробовете си, никой няма да може да се скрие. Тъй както рибарят с мрежата си извлича рибите навън из водата, така и ангелът с тази тръба ще ни извлече из водата и ще ни изправи пред съдовището Христово. Тъй го представят религиозните, по техните схващания, но пред мене седи друга една картина. Най-първо всичките нечистотии на хората ще се изчистят, после дрехите ще вземат да димят, след туй телата ще се стоплят, ще светнат и всички ще усетим, че в нашите парцали се крият тези свещени мисли, с които можем да оживяваме.

И тъй, Христос е казал: „Кажете им да насядат!“ И нахрани 5,000 души с пет хляба и две риби.

Беседа, държана от Учителя на 29 ноември, 1925 година в гр. София.

ВИДЯ ГО ИСУС

И като го видя Исус, че се наскърби, рече: "Колко мъчно ще влязат в Царството Божие тези, които имат богатство!"

Ако се зададе въпроса, какъв е смисълът на разбирането, или смисъла на живота, какво ще отговорите? Един предмет, или една вещ, или един въпрос може да разглеждаме от разни гледища, но всичките отговори нямат еднакво отношение към въпроса. Вие ще кажете: кажи ни кое е съществено в живота! Аз ви казвам: същественото е, че вие сте една въпросителна. Всеки човек е една въпросителна – нищо повече. Когато стане студено, човек мяза на въпросителна. Той пита: защо се родих? Казвам: ти се роди, за да опиташ студа. Това отговор ли е на въпроса? Срещнеш ме лятно време, хвърлил си дрехата си, питаш ме: защо е топло? Казвам: за да се изпотиш. Отговорил ли съм право на въпроса? Вие казвате: това са маловажни въпроси, ти ни кажи кои са важните въпроси. Нека съвременните учени хора разрешат всички тия въпроси. Учените хора са разрешили въпроса, какво разстояние има от земята до слънцето, но не са го разрешили точно. Те са изчислили туй разстояние, но с една разлика от 1-2 милиона километра. Те казват: разстоянието между земята и слънцето е около 92–93 милиона километра. Това изчисление точно математически ли е? Това не е за подигравка, но казвам, че съвременната официална наука със своите приблизителни изчисления е станала за подигравка. Съвременната официална наука се продала като някоя жена и вече не работи за доброто на човечеството, но за неговото разрушение. Всички ония учени, които са посветили целия си живот за благото на човечеството, аз ги похвалявам, нямам нищо против тях.

Сега пристъпвам към въпроса, защо богатият не може да влезе в Царството Божие? Върху този стих има писани много хубави работи, красиви работи, и то все от бедни хора. Богатите хора никога не са засягали този стих. Никой богат милионер не е засягал този въпрос. Всички богати свещеници, проповедници или владици никога не са побутвали този стих. Те казват: не бутайте този стих, той е тъй случайно вметнат в Евангелието, не е трябвало да го вмъкнат, но влязъл е вече в свещената книга, няма какво да се прави. Обаче всички бедни хора, кой как мине, все за него се закачват. Много естествено е! Този стих има три отговора. От чисто материално гледище, един богат човек, натоварен с един чувал злато на гърба си, може ли да го пренесе от едно място на друго? – Не може. Един богат човек, с богатство на гърба си, може ли да преплава океана? – Не може. Един богат човек с богатство на гърба си, може ли да хвръкне из въздуха? – Не може. Значи, Христос е наблюдавал нещата тъй, както са. Той е взел някои работи из общия живот. За да се роди туй различие между богатия и бедния първоначално е имало някакъв вътрешен смисъл. Христос констатира фактите тъй както са. Като говори за Царството Божие, Той подразбира новите условия на живота. Питам тогава: какъв е смисълът на живота? Човек, който се е родил на земята, трябва ли да пита, какъв е смисълът на живота? Щом станеш сутрин от леглото си, какъв е смисълът на твоето ставане? Какъв въпрос разрешаваш най-първо? Всички говорят за философия, но като станат сутрин, какъв въпрос разрешават? Въпросът от "Чистия разум" на Кант ли, от философията на Шопенхауер ли, защо злото владее в света, или от Милтон за "Изгубения рай", или от Данте "Пътуването през ада" ли разрешавате? С кой въпрос започвате? Този въпрос аз няма да го разрешавам, понеже вие толкова пъти сте го разрешавали той е ваша специалност. Тъй щото, аз признавам специалността на целия свят. Този въпрос се разрешава сутрин. Като излезе мъжът от къщи, какъв въпрос разрешава жената? Правото на жената ли разрешава тя, или коя жена е най-нещастна, или колко

хора са измрели, или как трябва да се подобри положението на човечеството, или кога Господ е създал света, или колко звезди, колко планети има на вселената, или кои философи какво са писали? Не, не разрешава тези въпроси. Въпросът, който ѝ предстои да реши, е решен за нея, тя знае решението му. Как го разрешава? – Тя влезе в своята лаборатория, взема едно гърне, в което има една бяла течност в сгъстено състояние, гребне с лъжицата от това вещество и хайде в своята реторта, поставена върху накладения огън и започва да се чува "цър-цър-цър." Онзи, който гледа това нещо, казва си: какво прави тази жена там? Казвам: тази жена е алхимик, чакай да видиш, какво ще направи! После взима нещо извадено из земята, накълцва го и поставя в това масло – прави си своите опити. Тя се занимава с магии, ред магии прави и после казва: аз имам един възлюбен, той е толкова опърничав, от толкова години се занимавам с него, дано изменя характера му; и днес турям от това масло по малко, тъй нареченото "омниус профандум", или както англичаните го наричат "ониен", дано се успее. Но като се върне този ученият, който разрешава въпроса вън, в света, и тя която разрешава въпроса в своята лаборатория, виждат, че и двамата още не са разрешили този въпрос. Отношенията на хората в семейния живот още не са разрешени. Питам: защо не разрешиха въпроса? Не че не знаят как да го разрешат, но не искат.

Ще ви приведа един анекдот да ви покажа, защо хората не разрешават въпроса. Едно време, животните поставили слона за съдия. Овцете подали до него заявление, в което се оплакали от вълка, че се отнасял неделикатно, некоректно спрямо тях, използвал тяхната доброта и ни в туй, ни в онуй време влизал в кошарата им и ги давил. Издава се призовка, с която викат вълка като обвиняем. Той повиква лисицата като своя доверителка да го защищава пред съда. Явява се лисицата пред съда и казва: "Господин Съдия, обвиняват моят довереник, че прескачал плета и влизал в кошарата. Какво зло има в това? Някои твърдят, че всеки трябвало да мине пред вратата на

кошарата. Хубаво, но тази кошара трябва да е заградена отгоре, а тя е отворена. Птиците никога не минават през вратите на кошарата, все отгоре влизат, а при това никой не протестира. Моят довереник като прескача плета, всички го обвиняват. Аз не виждам никаква вина в него. После от съдебните аналии мога да приведа ред други доказателства, че вълкът понякога е много учтив, добре се обхожда с овцете, влюбва се в някоя овца и тя се разхожда заедно с него, прескочи през плета и той я хваща за врата. Какво има от това?

Питам ви сега: онези, които са съставили тази басня, какъв вътрешен смисъл са скрили в нея? Те описват все човешкия живот; но в една басня какво може да се опише? В някои отношения вълкът има много прави понятия. Всички казват, че трябва да се ядат пресни плодове, че храната трябва да е чиста. И вълкът е съгласен с това. Той казва: "Най-здравословната храна е топлото месо на овцете, а затова след като одера кожата им, аз веднага изяждам туй месо, за да ми даде повече живот. Като умре тази овца, нейното месо вече става безполезно." Питам: ако ние разсъждаваме, че отношенията на вълка са жестоки, ако осъждаме неговото поведение, тогава защо оправдаваме поведението на един човек? Един вълк задигнал някоя овца някъде, осъждаме неговото поведение, а тук в София някой господин заклал някоя овца, никой не обелва зъб. Значи, ако една постъпка е морална, тя е валидна едновременно за целия свят, всички трябва да ѝ се подчинят. Под думата "морален свят", разбирам всички същества да се подчиняват на едни и същи норми, правила и закони. Ние не говорим за вълците, за мечките, под тях ние разбираме един неразумен живот. И Бог казал: "Да стане това, да стане онова" – и всичко станало. И когато разумното в света, което е идеалът на човечеството, се е проявило, Бог казал: " Ще направя човека по свой образ и подобие." Това е идеалът, към който човек трябва да се стреми. Някои казват, че Господ като направил човека по образ и подобие свое, свършил вече работата си. Обаче, Неговата работа още не е свършена. Ако тъй разбираме учението на Мойсей, тогава как ще

разберем онова твърдение в Писанието, дето се казва: “Бъдете съвършени, както е съвършен и Отец ваш Небесни”! Следователно, когато казваме, че човек трябва да живее, за да се усъвършенства, подразбираме, че в себе си той има известни максими, известно мерило, с което определя постъпките си, като съвършени, или не. За да се изпита човешкият характер, човекът трябва да бъде поставен на изпитания. Ако вие сте неблагодарни от своите изпитания, какво разрешавате, какво печелите? Да допуснем, че казвате какво законите на природата не са разумни. Добре, какво печелите от това? Да допуснем, че казвате, какво има, или няма задгробен живот. Какво печелите? Твърденията и отрицанията много пъти не допринасят нищо на човека. Да допуснем, че аз правя следното твърдение: аз съм сиромах човек. Станах ли сиромах? Или казвам: аз съм богат човек. Станах ли богат? Същината на нещата е вътре, вътрешно какъв е човекът. Другото, това са външни отношения на нещата. Аз съм добър човек. Станах ли добър? Или, аз съм лош човек. Станах ли лош? Това са твърдения само, но ние трябва да дойдем до положението да определим живота тъй, както си е. Как ще го определим?

Ще ви приведа друг един пример, той е предание, но до колко е вярно, не зная. Когато синът на прочутия еврейски цар Давид Соломон станал възрастен, баща му решил да го изпрати в странство, в Египет, там да учи, както правят това сегашните бащи – пращат синовете си да се учат в странство. Соломон бил изпратен с препоръка до най-видната школа. Египтяните са били изобщо хора много взискателни, те се отнасяли много недоверчиво към гърците, а малко по-доверчиво към евреите. При пристигането си, Соломон трябвало да се яви с препоръка при един от великите адепти на училището, Учителят Мах-Земру. Този Учител му дал един буквар, подобен на този, по който се учат нашите деца, и му казал: “Ще научиш този буквар наизуст и ще видиш, какво съдържа.” Соломон, като царски син, имал много познания, но като отишъл в Египет,

трябвало да изучава този първоначален буквар. Цели три години Соломон изучавал буквара, научил всички точки и запетаи в него, научил формата на всички йероглифи, а след това се явява при Учителя си и му казва: “Всичко, каквото съдържаше този буквар, научих; кажи ми сега нещо по-сериозно.” Учителят го запитва: “Прочете ли го?” – Прочетох го. “Изследва ли го?” – Изследвах го. Тогава Учителят престъпва към него и му показва, че между тия едри букви, които вижда в буквара, има други букви и му казва: “Сега ще четеш наново буквара, и то не според първите букви, но според вторите, според второто съдържание.” Казва си Соломон: “Много сериозен стана този буквар.” Три години след това Соломон пак се явява при Учителя си и му казва: “Изучих вече това, което се съдържа в буквара, но аз търся още по-дълбоко нещо в света.”Учителят му го запитва пак: “Ти изучи ли този буквар?” –– Изучих го. “Обърна ли внимание на всичко, което се съдържа в него?”- Обърнах. Обаче Учителят пристъпва към него и му показва, че листата на този буквар не били направени от еднакво вещество и формата на всеки лист се различава един от друг, и Той му дава упътвания да почне да учи книгата по самите листа, по вътрешното им съдържание. И знаете ли колко години е трябвало Соломон да учи този буквар? И най-после Соломон се върнал в Палестина без да довърши този нов език. Като не могъл да го научи, казал: “Суета на суетите, всичко е суета. Учих, но не довърших нищо.” И като разправя във всички свои тези, че изследвал живота, че научил това-онова, щом дошъл до най-същественото в живота, не могъл да го разреши. Защо не могъл да го разреши? На всички, които влизали в школата, според законите на Бялото Братство, строго се забранявало да имат работа с жени, но Соломон, като баща си, обичал жените, и се влюбил в дъщерята на Фараона. Затова той не могъл да довърши третия език на буквара.

И съвременните хора сега, някои от тях четат още буквара с първите букви; други четат буквара с вторите букви, а всички тия, които идват до листата на буквара влюбват се в някоя Фараонова

дъщеря и после какво казват? – Като Джон Веслей. Джон Веслей бил знаменит английски проповедник, комуто се доревнало като другите хора, да си намери някоя другарка, за да може да проповядва по-добре Словото Божие в Англия. Потърсил той в Англия някоя красива англичанка и намерил, но три дни след женитбата си среща един свой приятел и му казва: “Не струва да се жени човек.” Ако някои от вас искат да знаят нещо за жената на Джо Веслей, нека прочетат книгата на неговия живот, тя е преведена на български език. Той си мислил, че тя ще му бъде сътрудница в проповядване Словото Божие, но наскоро още след женитбата му казала: ”Слушай, ти нямаш право да гледаш чуждите жени, да се разговаряш с тях. Ти не си вече свободен, като неженените мъже. За женените мъже има други правила, други кодекси.” И почнала тя да му чете. Какво да му чете? – На български език казват “молитва.” Не зная до колко е вярно всичко това, но понеже той получавал много писма от видни англичанки, тя го хванала един ден за косата, развъртяла го из стаята и го питала:”Защо ти пишат тия писма? Защо им отговаряш?” Питам ви: Джон Веслей и жена му разрешиха ли важния семеен въпрос в живота си? Та нима Господ създаде света, за да се женят хората? Ще кажете: така е наредил Господ, хората да се женят. Не, ние правим научно възражение срещу вашето твърдение. Най-после, онези най-малките, дребни клетки, женят ли се? Ако женитбата е един установен закон в природата, чрез който може да се работи, и няма друг метод освен този, разбирам, но в същност, не е така. Ние като кажем нещо, веднага го навият на пръст, тъй се казало, иначе се казало, и като погледнете цялата философска литература е пълна с различни работи. Отлични неща са те, но ако ги пресеем, колко ценни работи ще излязат? Има ценни неща в света, но всички не са такива. Казва поговорката: “Не всичко, което блещи е злато; и не всичко, което свети е диамант.” Клетките никога на се женят. И ако вие запитате невидимия свят нещо за женитбата, те ще ви кажат следното: “На Бога никога не е идвало на ум да устройва някаква женитба в света.”

Той е направил някакво съчетание между разумните същества, с цел да използват всичко разумно; Той ги е турил като архитекти, като ваятели, да направят каквото искат, но ако един ваятел вае нещо, какво особено е направил?

Аз гледам малко по-другояче на живота. Едно малко житно зрънце паднало на земята. Около него имало листа нападали от дървото. Започнал се между тях един разговор. Листата казали на житното зрънце: "Не бъди глупаво като нас! Ние преждевременно слязохме от дървото на живота и тук изгубихме всички условия, но ти гледай по друг начин да използваш живота, да намериш условия, да влезеш в земята, защото, останеш ли така, ще изгниеш и няма да постигнеш целта на живота." Ами какво да правя? – запитва житото. Земята не ме иска, пък няма да вляза вътре. Вятърът чул този разговор, задухал и започнал да търкаля житното зърно, да го занесе в някоя цепнатина на земята и там да го мушне. Казват хората: защо духа вятърът? – Да вкара житните зърна в пукнатините на земята, за да израстват и да се развиват. Е, така ли е сега? Някои, като ме слушат, ще кажат: това са баснословни приказки – вятърът духал, за да вкара житните зърна в пукнатините на земята. Дали затова духа вятърът, това е въпрос, но вярно, че вятърът като духа, може да вкара някои житни зърна в земята, може да им помогне. Защо духа вятърът? – На този въпрос можем да отговорим толкова, колкото когато се питаме, защо тече водата. Водата тече, защото в нея има склонност да слиза надолу и затова, като срещне някой наклон в низходяща степен, водата започва да слиза. Щом й се даде този наклон, тя върви надолу по него, туй е нейната насока. Следователно, водата, по своето естество, седи малко по-долу от твърдото вещество. Твърдото вещество е малко по-устойчиво. Питам: ако нямаше течно, жидко вещество, щеше ли да има някакво течение? За да има течение, трябва да има някаква субстанция.

В миналата си беседа аз казах, че няма движение в природата, но има само някакво мърдане. Някои не са ме разбрали добре. В света

има движение, но то е само частично, тъй го разбирам аз. Всичко в това безпределно пространство не се движи, ако цялата вечност, ако цялата вселена, ако целият космос се движи, накъде ще отиде това? Толкова повече, че всичкото пространство е изпълнено с една субстанция. Едни философи поддържат движението, други го отричат. И едните са прави, и другите са прави, но едновременно има нещо в света, което се движи. С това подразбирам абсолютната субстанция или реалност, от която е направена цялата вселена. Когато се говори за движение, подразбирам промяна на формите. Само там има движение. Движението всякога подразбира нов живот или то е признак на някакъв нов свят, който се заражда. Аз казвам: когато вечното реши да се ограничи, само тогава има движение. Следователно, ние казваме: движат се само частиците на цялото, а цялото всякога седи в покой. И в човека става движение. Питам тогава: вашите крака накъде се движат? Вие имате едно механическо движение навън, ходите навсякъде, но вътре във вас има друго едно съществено движение, едно предвижване на клетките, които образуват краката ви. Ако вие сте, например, един хикс, по този закон клетките на краката на едно поколение от редица същества, за в бъдеще, след няколко хиляди поколения, ще образуват клетките на техните ръце. Това нещо не е доказано математически, това са само предположения. Значи, станало е едно придвижване на клетките от краката към ръцете. Клетките на ръцете, понеже са от по-висша еволюция, влизат в мозъка.

Тъй щото, всяка клетка минава от една йерархия в друга, от една градация в друга, както това става и у самите хора. Един ден когато умрете, тези клетки ще ви срещнат някъде в пространството, ще ви се усмихнат и ще кажат: едно време ние бяхме във вашия дом. Ще ме попитате: ами ще можем ли да се разговаряме с тях? Да, тези клетки са разумни същества в невидимия свят. Там те са ангели, които разрешават по-сериозни въпроси от тези, които вие разрешавате тук. Вие ще кажете: тези неща са въображаеми. Вярно е, но

въображението, фантазията е отровата на всички идеи в света. Туй, което индусите наричат “мая”, това е въображението. Човек без въображение не може да прогресира. Казват за някого: той си въобразява. Да си въобразява, в това именно седи културата. Нали ние си въобразяваме, че Господ създал Адам? Нали ние си въобразяваме, че еди-кой си човек разрешил някой научен въпрос? Ами като учим за философите, те не си ли въобразяват? Чудни са хората като казват, че еди-кой си е в заблуждение. Че кой не е в заблуждение? Ти седиш и си въобразяваш, че можеш да свършиш университет. Всичко това го няма, но в ума ти седи. Ти си въобразяваш, че ще направиш някоя машина, че ще напишеш някоя поезия, или някой роман, или някое музикално съчинение и т.н. Онази младата мома е грозна, черна, но седи тя, въобразява си: аз днес съм черна, грозна, но каква хубава мома ще стана! Питам: какво лошо има във въображението? Казват някои, че въображението е носител на всички идеи в света. Да, вярно е, но въображението е и носител на всички добрини в живота. Злото не е във въображението. Тогава ние казваме: само разумните, само високоморалните хора в света могат да правят погрешки. Само най-учените хора, само най-видните философи могат да правят погрешки, а глупавите не могат да правят никакви погрешки , понеже в тях всичко е глупаво. Чудни сте вие като казвате, че еди-кой си направил погрешка. Този човек , който е направил погрешка аз считам, че е учен човек. Ама сгрешил! Да, затова е учен човек

Вие, които ме слушате, ще извадите заключение: този човек тика хората към безморалие. Не е така. Съвременните хора хванат някого в някоя грешка, осъждат го и хайде на бесилката. За тях това не е престъпление, а като казвам, че и най-ученият човек може да греши, казвам: ето едно развращение, ето един човек, който съсипва съвременното общество. За нас въпросът седи другояче. Защо се убиват хората? Трябва да се даде едно разумно обяснение, за причините, защо стана това. По този въпрос ние разсъждаваме така: защо трябва да обесят този човек и каква полза има от това

обяснение? Ако обесването или убиването на един човек е за благото на човечеството, и 100 пъти може да го обесите, стига това да допринесе действителни резултати, а да не е само въображения. Хората си въобразяват, че нашето отечество имало врагове. В същност, всички хора в света искат да живеят, а после се явява в тях друго желание – да бъдат богати. Понеже в дадения случай те не могат да бъдат богати, то в това отношение половината от тия, които искат да бъдат богати, стават сиромаси. По отношение на какво? – На богатството. Това са извращения. Ние сме дошли до положението да казваме: хубаво е човек да бъде богат. Казвам: не е лошо, човек да бъде и сиромах. Това са крайности, това са понятия само за земята. Сиромашията и богатството това са само две състояния на нашия ум. В същност, ако ние искаме да намерим онова, което Соломон е намерил, това е задачата ни в живота.

Кой е истинският начин, за да се прояви човек на земята? Да допуснем, че някой мъж има жена като на този Джон Веслей. Три начина има, по които той ще може да разреши въпроса си с нея: 1) Той може да бие жена си всеки ден по 10 пъти и най-после тя да дигне ръце от него и да каже: аман, не се търпи този човек! – и да избяга. Това е философия. 2) Да заведе по законен ред едно разумно дело против жена си и да се освободи от нея. 3) Тя да си замине. Къде? – За другия свят. Питам: хората разрешили ли сте въпроса по тези начини? – Не. Съчетанието на хората е тъй, както съединението на елементите. Когато два или повече елемента се съединят, те образуват устойчиви и неустойчиви съединения. Съвременната химия казва: еди-кои си съединения са устойчиви и еди-кои си са неустойчиви. Но тя не е дала никакво обяснение, защо е така. По този въпрос има много хипотези, много теории, изобщо много от учените се досещат, на какво се дължи тази устойчивост или неустойчивост на съединенията. То е същия въпрос, защо някой мъж обича жена си повече, а друг не я обича. Ще кажат някои, че някой мъж обича жена си, защото е красива. Не е въпросът в това. Обичта не седи в

красотата. Устойчивостта не седи в красотата. Ама тя е благородна. Не е и в това. Да обичаш някого, значи, че ти не можеш да живееш без него. Това е обич, това е вътрешния смисъл на обичта. Щом мислиш, че и без него можеш, ти не го обичаш. Следователно в абсолютната смисъл на думата, ние казваме, че обичаме нещо или някого само тогава, когато не можем без него. И когато казваме, че Бог е Любов, ние разбираме туй великото, абсолютното, без което не може да се живее, нито може да се мисли, нито да има свобода. И когато говоря, че трябва да обичаме, аз разбирам три неща: Любов, без която живот не може да има; Мъдрост, без която светлина не може да има; и Истина, без която свобода не може да има. Ако можем да развием в една теза, какво нещо е свободата, мога да ви говоря на третия език, но вие трябва да бъдете изпразнени шишета и да чувствате, че без мене не можете да живеете. Но да не мислите, че трябва да се качите на гърба ми. Това е механическо нещо. Ако аз се кача на гърба ви, това не е разрешение на въпроса. Ами че всеки от вас се е качил на нещо. На какво? – На едно животно, което се нарича плът. Духът се е качил на плътта, а тя скача, скача отдолу. Някой път успее да хвърли духа долу и тогава той казва: тази плът е много лоша. Казват: този човек е много лош. Не, духът е трябвало да бъде умен, да не слиза отгоре. Това е човекът който не е разбрал още Божията Мъдрост. Това е човекът, който едва чете първите, едрите букви на буквара. В какво седи четенето на първите букви? Този човек, като стане сутрин, хубаво ще се нахрани, добре ще се облече, ще се докара, ще се поогледа в огледалото и ще каже: тъй, хубавичък съм, носът ми е класически, очите ми хубави, чернички - заглади си косата и излиза вън по работа. Седне някъде между познати, между приятели, тъй се държи, като учен човек, с някаква тежест. Никаква тежест няма, той си представлява само. И ние си въобразяваме, че имаме някаква тежест, че имаме някакви знания. Не е лошото в това, но ние гледаме от по-високо положение на нещата и се заблуждаваме. Туй гледане е един потик, една добродетел. Ако човек гледа по този начин на нещата,

никога не трябва да се обезсърчава. Някой се огледва. Нима трябва да се присмиваме за това? Човек, който се огледва в огледалото е разумен човек. Някой говорят против огледалото, но в света има едно физическо огледало, има и едно духовно огледало. И за да спасите дъщеря си, или сина си от какъв и да е порок, ще ви съветвам да спазвате едно правило: нека се оглеждат! Срещам някой човек, огледам се в него, видя хубава черта казвам си: бих желал и аз да имам тази черта. Единственото нещо, което ни препятства е, че не можем да запомним своя образ. Като се оглеждам в огледалото, ще видя една своя черта, която не харесвам и ще искам да я поправя. За в бъдеще, учителят трябва да казва на своите ученици, момченца и момиченца, да си носят в джоба по едно хубаво, кръгло огледалце. Скарат се някое момченце и момиченце, учителят ще им каже: я си извадете огледалцата и се огледайте! Децата като се огледат, ще се поусмихнат и учителят ще започне своята лекция. А сега, като се скарат някои деца, учителят ще каже: "Слушай там, Добчо, знаеш ли защо баща ти те е изпратил в училището?" Хем-хм – не знае. – Не зная, Господин Учителю! Ти там, Марийке, защо те е пратил баща ти на училище? – Не зная, Господин Учителю! Аз зная и други случаи в живота на българските учители. Учителят се кара на тия двама ученици, те не могат да му отговорят нищо, но става трети ученик и, без да го питат, казва: Господин Учителю, аз зная защо дойдохме на училище. Да ни учиш, Господин Учителю. Но и ти, господин Учителю, няма да си гърчиш лицето, няма да правиш същото като нас. Ние се караме и бием, защото сме глупави, но ти няма да употребяваш пръчката. Ние не сме толкова глупави и разбираме и без пръчка." Ние туряме като свещено правило в живота си следното положение: пръчката е благословено нещо, защото е излязла от рая. Какво разбирате от това? Откак Адам излезе от рая, той взе пръчката и я употреби като остен за млекопитающите. Магите направиха една малка пръчица и я скриха в своята мантия. Владиците туриха тази пръчица на своята патерица Всички носят тази тояга и казват: жива

трябва да бъде тази тояга! Какво показва тази тояга? Който носи тази тояга, той трябва да показва пътя към истинския живот, към Бога, към Любовта, към Мъдростта, към Истината. Да биеш с тази тояга мъжа си, жена си, децата си, учениците си – не! От тази тояга – която е направена от трите елемента - Любов, Мъдрост, Истина – ще показваш правия път!

Казва сега Христос: "Богатите няма да наследят Царството Божие." Кои са богатите? Богати хора са онези, които мислят, че имат богатство, когато в същност нямат никакво богатство. Вие ще кажете: то е за светските хора.Ами по някой път ние можем да мислим, че сме учени хора, но туй знание, което имаме, не е наше. Ние сме запомнили, какво е писал Шекспир в своите драми, какво е писал в съчиненията си Гьоте, или какво е писал някой музикант, и всичко това го декламираме, възпроизвеждаме, но то е чуждо нещо, взето на заем. Тия хора са се трудили, това е тяхна слава, слава на Гьоте, на Шекспир и др., аз ги похвалвам. Писали са хората, те са складирали всичко това в тия банки, в тия книги които остават за общо ползване на човечеството. Аз пък ще чета Шекспир, ще чета Гьоте, ще чета Кант, ще чета всички философи , ще отида при тях да се уча, ще взема поука от тия разумни хора, все ще извлека от тях нещо. Ще отида да чета, да уча, от книгата на великата природа, и от там да използвам за себе си нещо. И действително, не съм дошъл в света само да декларирам българското стихотворение: "Парице, парице, всесилна царице, с тебе в рая, без тебе на края!" Но в кой рай с парицата? – В човешкия рай. Ти, който си в човешкия рай с парицата, в божия рай си на края. Тогава аз превеждам: "Парице, парице, всесилна царице, с тебе влизам в човешкия рай, и с тебе излизам от Божия рай." Ние, обаче, след като се издекламира нещо, казваме: туй е глупаво, не е хубаво нещо. Не е така. Ние, религиозните хора, по някой път сме смешни, като вземем едно важно положение и казваме: аз слушах лекцията на еди-кой си виден професор. Това е лекция! Отлична е тя, вярно е, но за тебе е важно да приложиш онези методи, които този

виден професор е приложил. Туй е, което ще те подигне. Не е достатъчно само да чуеш неговия глас. И Адам чу гласа на Бога в рая: "Адаме, Адаме!" Но Адам се криеше зад листата на зелените дървета. Вие много пъти си правите заключения, защо Адам мълчал. Смешно е положението на Адам: Ще направя едно сравнение. Аз съм минавал покрай някои гори във Варненско, там хората наоколо, които се занимават със земеделие, работят с с биволи, та вечерно време ги пущат в гората, а сутрин този земледелец взима торбата, пълна със зоб за биволите си и ги вика: де, карманчо, де! Те чуват гласа му, познават го, знаят защо ги вика, но онези биволи си захапали хубаво зелената тревица, не мърдат. Подигнат главата си казват: знаем ние, от толкова време си ни лъгал с тази торба! Селянинът се чуди, къде ли отидоха тези биволи! Казвам: и те като Адам, скриха се там зад някое дърво. Той ги вика, докато ги намери и след ½ час гледаш, впрегнал ги цял ден на нивата. След като върне бивола, питам го: какво научи днес на нивата? Какво е научил той? Колко е сложен съвременният живот! Ами че ние не орем ли цял ден? Прехвърляме пръстта, караме се - примиряваме се, караме се – примиряваме се, и най-после казваме: аз не мислих, че това било тъй. Примирим се, на другия ден пак се скараме. След всичко това заминаваме си за другия свят и казваме: какво научихме? – Е, за следното прераждане. Или, Господ ще ни научи. Че какво ще ни научи Господ?

Аз правя своите наблюдения и си вадя заключение от всичко, което наблюдавам. Някои казват: ти не си женен, нямаш нашата опитност. Да, не съм женен, нямам вашата опитност, признавам, но имам наблюдения. Аз гледам, някоя майка изчистила, окъпала своето дете, казва: нашето ангелче! Не се минава и един час време, нашето ангелче съвсем мирише и майката казва: нашето дете не се е научило още, но след време ще се научи. Казвам: да, след време. И пак почне своята операция, почва да го мие. На другия ден, пак мирише. Като стане на 10-15 години, вече не мирише, започва да се пръска с парфюми. Вие ще кажете сега: трябва и да се говори за такива работи?

Ами че в морално отношение и ние миришем за невидимия свят. Дойде един ангел, тури те в коритото, измие те, казва: дете е, не разбира! Той те изкъпе, ти пак сгрешиш. Падаш, ставаш, казваш: от мене човек няма да стане! Ангелът пак дойде, измие те, казваш: от мене човек ще стане! Еди-кой си моралист казва, че като сгрешиш еди-колко си пъти, повече не се прощава. Не, при първото четене на буквара се прощава по един път на ден; при второто четене на буквара се прощава по 1 път на ден, а при третото четене на буквара се прощава безброй пъти. В този дълбок смисъл, ако ние излизаме от Бога и влизаме в света, има друго разбиране на живота. И в този смисъл, аз говоря на разумните от вас, които можете да разбирате, у които има тази интелигентност. Аз разбирам думата "интелигентност" в онази висша смисъл; тя се отнася до онези от вас, които имат разумни души, които са пробудени, които имат стремеж. Ще кажете: ама ние сме родени от Бога. Оставете това! Щом си роден от Бога, това показва, че си влязъл в живота, влязъл си в правия път и сега трябва да работиш! От сега именно ти предстои една велика работа. Тези хора, които са родени от Бога, аз ги поканвам на истинска работа, а онези, които не са още родени, те нека пъплят по земята. Те са като онези дини и пъпеши, които след 6 месеца умират. Ние не сме против дините и пъпешите, ние не сме против тиквите, и аз ги обичам, но казвам: че те не разрешават въпроса. Казвам на онзи новородения човек: ти си изникнал, за тебе е животът. Казвам: ние трябва да разрешим въпроса за живота. Как го разрешавате вие?

Ще ви приведа един пример из английския живот, за един виден професор по моралните науки, наречен Бляк-Бери. Той имал в дома си една млада слугиня, която се влюбила в него, но била толкова внимателна, че не знаела как да изрази вниманието си. Тя искала някой път да се приближи до него, да направи нещо, но тъй умно да го направи, че да не забележи той. Тя мислила дълго време – дни, седмици, месеци, цяла година. Един ден ръцете ѝ били очернени, нечисти и тя трябвало да полее на господаря си да се измие. Отива да

му полее, но същевременно се навежда, целува го по врата и скоро се дига. А, как! – ще извините, видях един косъм на врата ви, но понеже той е лош проводник на топлината, за да не сбъркате нещо лекциите си, взех го с устата си, защото ръцете ми са нечисти. Защо, ако този косъм се вземе с ръцете е морално, а ако се вземе с устата е неморално? Този професор даже и не подозирал нейното желание. Но, питам, разреши ли се правилно въпроса? – Не.

Казва Христос: "Богатите няма да влязат в Царството Божие." Когато ние обсебим знанието, когато ние обсебим силата, когато ние обсебим материята, когато мислим, че ние сме всичко и разполагаме с този свят, разбира се че няма да влезем в Царството Божие. Не, че ти не трябва да бъдеш богат, но богатството и сиромашията трябва да бъдат за тебе условия в живота ти. Това подразбира, че ти трябва да седиш по-високо от богатството и от сиромашията. Новият човек трябва да бъде по-горе от богатството и от сиромашията. Защото сиромашията за него ще бъде едно условие, за да се прояви: и богатството за него ще бъде едно условие, за да се прояви. Казвал съм и друг път: сиромашията продължава живота. Затова е тя в света – за да не се съкрати човешкият живот. Богатството, това е изобилието на живота. Туй богатство трябва да се раздаде, но понеже хората не го раздават, няма да влязат в Царството Божие. Всеки човек трябва да раздава своето богатство. Защо? – За да мине от този живот във вечния. С това той ще стане по-добър. Сиромахът трябва да се радва на своята сиромашия, понеже с това продължава живота си. Сиромахът пита: докога ще върви сиромашията с мене? До кога ще се продължава този мой живот? Вие ще научите този морал във водата. Вижте водата в реката! Какво казва тя? – Вие само ме пуснете да тека надолу, аз ще правя своя път! Тя обича да продължава пътя си, стига да има наклон. И ние трябва да имаме този морал, да вървим по тази наклонена площ, да изпълним волята Божия. Може да се минат хиляди години, то не е важен въпрос. За нас това е безразлично. Може да прекъснете тази рекичка, може да я направите къса и дълга, това е

безразлично за нас. Известна работа може да ни отнеме един ден, една седмица, един месец, една година, 10 години, хиляда години, за нас този въпрос трябва да ни бъде безразличен. Никой не трябва да пита, защо е сиромашията. Щом се затрудниш, обърни се към Господа и кажи: Господи, достатъчно е това положение. Той ти отнеме товара. Ти се разпериш, излизаш от великия океан на живота и влизаш в покоя, отдето си дошъл. Тогава не желай да бъдеш богат! Ако това е правило, питам: кое натоварено животно, кой вол би желал неговата кола да се товари повече? Ние казваме: да бъдем богати! Но кога? – Когато другите носят нашия товар. Богат човек е само онзи, който сам носи своя товар на гърба си, за да знае, колко е тежко това богатство.

Бих желал богатите хора да влязат в положението на сиромасите, които с години са работили, чоплили, за да извадят туй богатство от земята. Бих желал богатите хора да влязат в положението на ония хиляди, хиляди животни, на които кожите са одрани. Ще дойдат сега богатите и ще ни казват: спечелихме това! Има ли някакъв смисъл с тази философия? И тогава жената казва на мъжа си: ти трябва да бъдеш богат, та от нивите ли ще вадиш това богатство, кожите на животните ли ще дереш, не зная, аз искам да бъдем богати! Аз нямам нищо против това. Човек в света все трябва да бъде богат, туй е едно благо заради него. Той може да бъде и сиромах. И това е едно благо заради него. Защото има едно богатство, в което грехът обитава; има и една сиромашия, в която грехът обитава. Има едно богатство в света, в което Добродетелта живее; има и една сиромашия, в която Добродетелта живее. Следователно, аз съм за сиромашията и богатството, в които Добродетелта живее.

Сега казвам на всички: нас ни трябва учение! Ще учим! Но кое учение? Някои казват: нас не ни трябва учение. Вярно е, нас не ни трябва това учение, което покваря, но ни трябва онова истинското учение, което просвещава умовете, облагородява сърцата и подига душите. Някои ще кажат, че в света няма такова учение. Не, намира

се. Ние трябва да помогнем на света, не трябва да се отказваме от него. Ние трябва да му помогнем тъй, както онова житно зрънце, като падне в почвата й помага. Почвата, това е съвкупност от мъртви клетки, които еволюират. От това гледище, цялата наша земя не е нищо друго, освен мъртви, заспали духове, които от преди хиляди години са паднали. Житните зрънца събуждат тези мъртви клетки. Всички разумни, живи същества в цялата вселена трябва да свършат тази работа – да събудят тия спящи духове. Дали всички ще се събудят, то е друг въпрос, но ние ще изпълним своя дълг. Когато събудим тези наши братя, голяма радост ще настане. Какво казва Христос? – голяма радост настава на небето, когато можем да издигнем един наш паднал брат. И когато един богат човек се събуди и разбере, че неговото богатство не е нещо, което може да го повдигне, той влиза в Царството Божие. И когато един сиромах се събуди и разбере, че беднотията не е наказание, а едно благо, голяма радост настава в света.

И тъй, вие трябва да живеете с този нов импулс, с това ново схващане. Той трябва да влезе тъй дълбоко във вас, че да ви преобрази коренно. Вие казвате: то така се говори, но така не може да се живее. Хубаво, ако не можем да живеем тъй, как ще живеем тогава? Ще живеем като актьорите ли? Аз не съм против актьорите, те извършват отлична работа, но техния живот е живот на сцената. Някой актьор тази вечер ще го произведат цар, актьорката – царица, но на другия ден ще ги детронират. На сцената са нещо, а вън от сцената са нищо. Тогава вие казвате: ние искаме реален живот. Кой реален живот? В реалния живот има нещо красиво и възвишено. Нека разберем този живот, нека разберем скрития му смисъл. Не говоря за живота на децата. Някой път и този живот ме интересува. Някога обичам да наблюдавам, как се карат мъж и жена, как се изменят физиономиите им. Те са актьори на сцената. Казвам: много хубаво си отговаряте, много хубаво си играете ролите. По някой път се намесват и децата, че дойдат и сватовете отвън. Не мине много време, казват ама ние

станахме посмешище на децата! Че кой актьор не е станал посмешище на света? Излиза един актьор на сцената, играе ролята на крадец. Казват: ама то е на шега. Ами един апаш като влезе в един магазин и обере касата, това не е ли на шега? А, това е действително, не е на шега. Какви са неговите подбуждения? Той опитва богатия по два начина. Казва му: "Ти употреби ли тези пари, както трябваше? Аз дойдох да те науча, как трябва да ги употребиш. И мене може да ме затворят, но трябва да знаеш, че аз сега съм пророк и Господ чрез мене ти казва, че за да влезеш в Царството Божие, трябва да изпразниш касата си." Не се минава много време, пак обират този човек. Хората казват: не му върви на този човек! Как, върви му, сега именно му е тръгнало. Аз ни най-малко не поощрявам хората да крадат, те и без това си крадат, но съм за дълбокото разбиране на онзи велик Божествен живот, да се разтворят сърцата на хората и да познаем, че ние сме дошли на земята и може да живеем по друг начин. До сега ние сме отричали, че съществува Любов в света. Ние сме отричали и Мъдростта, а сме признавали само една обикновена интелигентност, колкото да можем да живеем и по-нататък не му мислим. Не е така. Ние сме отричали и свободата, и Истината, всичко туй отгоре-отдолу. Не е така. Любовта у нас трябва да бъде пълна и съвършена. Мъдростта у нас трябва да бъде пълна и съвършена. Истината у нас трябва да бъде също тъй пълна и съвършена. Туй трябва да бъде великият идеал, към който да се стремим. Туй можем да направим! Ама кога, ще кажете вие? За в бъдеще ли? Някои ще кажат: да, било е време, когато хората са живели добре. Не, туй трябва да направим сега! Не е ли хубаво, всички вие тук, всички хора, които живеят в София, всички хора из целия свят които имат туй вътрешно дълбоко разбиране на живота да се сплотят и да заживеят в името на тези основни закони на Любовта, Мъдростта и Истината? Хората пак ще строят къщи, пак ще строят училища, пак ще строят църкви, но какви ще бъдат те? Какви църкви ще имат? Знаете ли какви ще бъдат иконите в бъдещите църкви? Пред амвоните, пред олтарите ще бъдат

наредени се живи мъже и жени, боядисани не с такава боя, с каквато рисуват днес иконите. Най-възвишената, най-благородната сестра ще представлява нещо като св.Бородица, и кой как мине, ще се прекръсти, ще я целуне. И от братята ще изберем най-възвишения, най-благородния, св.Иван или св.Никола, и кой как мине, ще се прекръсти, ще го целуне.Туй наричам аз "жива църква", с живи икони. Вие, като ме слушате, казвате: тъй било то, този човек обърна света с главата надолу! А вие туряте света с главата нагоре, нали?

Казвате: кога ще дойде Христос? И да дойде Христос, вие все ще му казвате: Господи, направи това чудо да оздравея! Христос ще дойде, ще тури ръката си върху главата ти и ти оздравяваш. После пак ще кажеш: това не е Христос, лекарят ме излекува. Някои нямат своя къща, хазяите им ги пъдят, притесняват ги и веднага се обръщат с молитва към Бога: Господи, Исусе Христе, пъдят ни от къщата, моля Ти се, повели на тия хора да се смилят над нас! Повелява Господ на хазяите да не ги безпокоят, и те пак си остават в къщата. И после пак казват: че как, то не е чудно нещо, това и човек може да го направи. Пъди ви хазяинът. Защо? – Иска по-голям наем. Колко плащате? – Пет хиляди. Добре, аз давам за вас 6 000 лв. Хазяинът си отива усмихнат, много е доволен. Лесно може да уредите въпроса с хазяите си. Той ви иска 5 000 лв., дайте му 6 000 лв. Ама отде ще вземем тия пари? – Изровете ги от някъде, земята е пълна със злато.

Какво може да направи Христос за вас, за да познаете, че Той е Христос? Има нещо, което Христос може да направи, а другите не могат да го направят. Вие може да сте свършили и един, и два факултета в университета, па и повече дори, но когато дойде Христос, когато дойде Син Человечески, Той ще внесе нещо съвсем ново в този свят. Аз ще ви оставя да мислите, какво ще е това новото, което Христос ще донесе. Ако до идущата събота не можете да измислите, какво ще бъде новото, което Христос ще внесе, тогава в неделя аз ще говоря върху него, но ако го намислите, ще говоря за съвсем други работи.

И тъй, за да влезете в Царството Божие, трябва ви Любов и Живот; за да влезете в Царството Божие, трябва ви Мъдрост и Светлина; за да влезете в Царството Божие, трябва ви Истина и Свобода!

Беседа, държана от Учителя на 6 декември, 1925 година в гр. София

ОТКЪДЕ ИДА

„Защото зная отде съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете отде ида и накъде отхождам“.

В този случай думата „зная“ нито е славянска, нито е българска, нито е английйска, нито латинска, нито френска, нито германска; тя не е дума и от еврейски произход, а произлиза от един стар език. Значи, коренът на тази дума се намира в санскритски език. И гърците са я взели от там. Да знаеш, значи да преживяваш нещата съзнателно, т.е. да разбираш висшето, Божественото в света. Според сегашната философия - че от несъзнателния живот произлиза съзнателния, т.е., че от малката микроба, която няма съзнание, произлиза човекът, който има съзнание - това е вярно 50 0/0, според както развиват тази идея; но вярно е и другото положение, че от съзнателното излиза и безсъзнателното. Питам: когато онзи герой, или онзи учен професор, или онзи светия заспи на своето легло, де отива той, де отива неговото съзнание? Отивате при него, побутвате го, но съзнанието му го няма. Той диша, изпълнява всички процеси, обаче е в безсъзнание. Ти го буташ, но няма го в тялото. Де е отишъл той? Значи, има нещо в човека, което е безсъзнателно, и то трябва да се определи. Следователно, два живота са свързани един с друг. Единият живот е безсъзнателен, а другият е съзнателен. В безсъзнателния живот причините са вън, а в съзнателния живот причините са вътре, но понятията „вън и вътре“ трябва пак да се определят. Например, вземете вие простата готварска сол, разтворете я във вода и после изпарете този разтвор на слънце или на огън. Какво ще стане с готварската сол? - Тя отново ще кристализира. Колкото пъти и да я разтваряте, тя все ще кристализирва по един и същ начин. Това показва, че силите на солта са вътре в нея, затова формите й във

всички случаи са едни и същи. Но вземете една проста морска мида, или един охлюв и ги счукайте на дребно и после се опитайте от тях да възпроизведете първоначалната им форма. Ще можете ли да направите същата форма? - Не, от счупените парченца охлюв никога няма да можете да направите първоначалната форма. Същото нещо е и с мидата. Ето защо ние казваме, че причината, която е образувала охлюва или мидата е извън тях, не е вътре в тях. Причината, която е сформирувала вашите тела, вън или вътре във вас ли е? Във вашето тяло ли е тази причина? Ако причината е вън от вас, тогава, да вземем когото и да е от вас и да направим с него същия опит, какъвто направихме и с готварската сол. Да вземем някой учен професор, да го разтопим в едно голямо гърне и после да го изложим на слънцето, да се изпари водата му. При този процес, ще може ли той отново да се възстанови? Ако той може да се възстанови, силата на живота е вътре в него, но, ако не стане това, той е една мида или един охлюв. Следователно, този професор казва: аз не съм завършил още своите опити. Всички тия черупки, които образуват мидата, това са само забавления за децата. Едно време аз съм събирал тия черупки, за да забавлявам с тях децата. А сега, хората събират тия черупки и казват: много нещо знаят учените хора за тия миди и охлюви. Питам ви: какво са мислили тия старовременни миди и охлюви? - Те са мислили, как да завладеят морето. Много учени са тия миди и охлюви! Вие сега ще кажете: ние не виждаме никаква ученост в тия миди и охлюви.

Аз ви питам: ако един ангел погледне в мозъка на един човек, ще види ли някаква ученост? Пък и вие, ако разтворите вашия мозък, ще видите ли някаква ученост? Ако го разтворите, вие ще се отчаяте, никаква интелигентност няма да видите в него. Интелигентността се забелязва само на лицето на човека, а в мозъка стават само известни конвулсии, известни напрежения, каквито и с водата, когато ври в затворен котел. Тази пара иска да се освободи от котела, вследствие на което, предизвиква известно напрежение. Същото е и у нас. Тази

енергия, която ние наричаме мислова сила, иска да се освободи. Значи, интелигентността се изразява на човешкото лице; то е огледалото. И тогава аз казвам: човек може да направи огледалото, и всичко, което е в огледалото, той може да го направи, но огледалото не може да направи човека. Каква реалност се съдържа в едно огледало? В това огледало се отразява цялата вселена, както и човекът, както и всички негови движения. Каквото направи човек, огледалото го отразява. Огледалото показва нещата точ в точ. Огледалото е толкова разумно! Накъдето мръдне човек, точно същото и то прави. Човек не може да направи нещо, което и огледалото да не направи. Ако огледалото тъй отразява, тогава питам: човекът, който е пред него, интелигентен ли е? Аз няма да разрешавам този въпрос, оставям го на вас. Всички вие сте хора, свършили четири факултета. Всички вие, които ме слушате, ходите все инкогнито, но сте много учени. Вие сте толкова учени, че някой път разрешавате задачата на света с един калем, тъй както турците. Например, вие някой път казвате: животът няма никакъв смвсъл. Това е факт. Питам този, учения професор: защо животът няма смисъл? - Животът няма смисъл, казва този учен професор, понеже, имах един другар, на когото преди няколко дни дъската му мръдна. Утре може да мръдне и моята дъска. Каква е сигурността за това? Че мърдат дъските на хората, мърдат, разбира се, но каква загуба представлява това нещо? Ако аз обеля задната част, амалгамата на едно огледало, наистина, то няма да може повече да отразява, но питам: какво се е изгубило? Пострадал ли е светът с това? Де е реалността, в огледалото, или в мене? Реалността е вътре в мене, а не в огледалото. Огледалото е едно приятно забавление за децата. И аз мога да кажа, че едно от великите изобретения на човека, това е огледалото. По-хубаво, по-красиво изобретение от огледалото, човек не е могъл да измисли. То причинява радост, но по някой път, причинява и скръб на човека. Младият, като се поогледа, зарадва се, усмихне се, а старият като се огледа, потекат му четири реда сълзи и казва: е, добър е Господ, за вбъдеще може да се подмладя. Това

огледало, все-таки ми е нужно, за да ми покаже, като се огледам в него, дали съм се подмладил. И наистина, ако това огледало му покаже, че е млад, значи, подмладил се е.

Сега Христос казва: „Аз зная отде съм дошъл и накъде отивам, а вие не знаете отде ида и накъде отхождам“. Каква е била интимната мисъл на Христа, като е казал, че „аз зная отде съм дошъл и накъде отивам“? Това е един от най-важните въпроси, които съществуват в окултната наука, и всички адепти, всички велики Учители се подвизават, за да се пробуди в тях туй, великото, Божественото съзнание, да знаят - отде са дошли и къде отиват. Не е достатъчно само да мислиш върху този въпрос, но той, в своя дълбок смисъл, съдържа една велика идея, която трябва да се разбере.

Ще се поспра сега и върху самите идеи, да видя, какво представляват те изобщо. Казват, че идеите създават света. Въпрос е, дали идеите създават света, но идеите поддържат света. Ние можем да кажем, че хлябът е създал човека, но това не е вярно. Че хлябът поддържа живота на човека, това е вярно, но хлябът да е създал човека, това е само привидно така. В какво седи силата на онази, добре екипирана армия, която има хиляди свои оръжия, картечници и топове? В самите топове ли седи силата, или в самите картечници, или в самите оръдия, или най-после, в самите хора, които я управляват? И ние правим следната аналогия: всички ония всевъзможни идеи, с които сега работим, това са само оръдия, пособия. Идеите са нещо външно, а зад всяка идея, зад всяка една мисъл, всъщност, седи нещо разумно. И както казват някои, зад всяка една мисъл в човека седи човешката душа, човешкия дух. И тези идеи, тези мисли са важни доказателства, доколко вие можете, в дадения случай, да си служите с тях. Вие можете да си служите с всяка една идея, с всяка една мисъл. В Божествения свят, идеите, мислите не са създадени, да разрушават. Идеите и мислите в Божествения свят са създадени да съграждат, за да се домогнем до онзи прав път. Но известна идея, известна мисъл може да се изопачи. Една свещена

мисъл, една свещена идея, щом се материализира на физическия свят, има вече възможност да се изврати. И следователно, при това извращаване на мислите, по някой път, ние попадаме в грешки. За да можем да се избавим, ние, които живеем на земята, както и всички останали хора, трябва да имаме известен стремеж. Вие ще кажете: добре, аз искам да осигуря живота си. - Отлична идея е да осигуриш живота си! Аз искам да добия образование. - Отлична идея е! Аз искам да стана културен човек. - Отлична идея е! Аз искам да стана благороден човек. - Отлична идея е! Питам: всичко това, което вие желаете, можете ли да го осъществите? Всички отговарят: можем. Но от всички хора, които сега съществуват на земята, и които поддържат тези идеи, ние не сме срещнали до сега нито един човек, който да е доказал, че е разбрал тази идея. Какво виждаме ние в света? Съвременните учени хора изгубват знанието си. Съвременните богати хора изгубват богатството си. Съвременните хора изгубват своето здраве, изгубват своите добродетели, изгубват своята чест, изгубват своята разумност. Питам: где са се изгубили те? Значи, това, което се губи, няма основа в себе си. Ако могат да ме подкупят с някакви земни блага, значи, аз съм човек без всякаква идея. Ако аз мога да ходя от едно заведение в друго и да мисля, че спасението е там; и ако мога да вярвам в един, а после в друг Господ; и ако мога да вярвам в един човек, в друг човек, това е изгубена работа. Онзи човек, който е на земята и живее в тази слънчева система, в колко слънца може да вярва? Аз не говоря за същества, които живеят в друга слънчева система. Там може да има две слънца и тия същества ще вярват и в двете слънца. Но тия, които живеят на земята, ще вярват само в едно слънце, ще вярват само в това, което виждат. Вие нали сте реалисти? Питам: в какво вярват съвременните учени хора? Всички техни герои не са ли умрели? Съвременните хора отричат живота след гроба, като поддържат, че зад гроба не остава нищо, няма никакъв дух, а при това, когато умре някой, казват, че неговият дух витаел около гроба. Аз съжалявам тези герои, на които духовете

витаят около гроба. Ще ви представя една картина. Представете си един богат човек, който след смъртта си витае около своята къща. Още приживе, той си направил една хубава, богата къща, но след смъртта си духът му витае около нея, макар че сега са я взели други някои. Той обикаля около къщата си, въздъхва си и казва: ах, аз направих тази къща! На другия ден пак витае около къщата си. Питам: този човек герой ли е? Аз съжалявам този богат човек. Може ли такъв един народ, или такова едно общество, или такъв един човек, с такива идеи да се повдигне? - С такива идеи те не могат да се повдигнат.

Ние разсъждаваме здраво върху въпроса. Можете ли вие да живеете, ако майка ви ви храни постоянно с шоколадена кашица или със сладки бонбончета? Мислите ли, че това дете, което се храни постоянно с шоколад или със сладки бонбончета, може да стане някой виден професор? Онова дете, което се храни с българска пита, печена в жаравата, има сто пъти по-голяма възможност, да стане от него някой виден професор, отколкото от това дете, което се храни с шоколад и сладки бонбончета. Казвам: шоколадената кашица, това е едно модерно изобретение. Ако се храниш с такава шоколадена кашица, никакъв професор не може да стане от тебе. Ако се храниш с българска пита - и професор, и художник, и музикант можеш да станеш. Храниш ли се с такава шоколадена каша, само на каша ще станеш. Това са само форми. Няма какво да ви доказвам тия факти, те са толкова на лице, но казвам, че този хляб, тази българска пита, трябва да бъде хубаво опечена. Какво седи зад този хляб? Всеки хлебар не може да прави хляб. Зад хляба седи едно велико изкуство, което хлебарят е вложил в този хляб. Аз казвам: тези, които правят хляб, за в бъдеще трябва да са свършили четири факултета, трябва да имат докторат. Те трябва да са свършили правните науки, да са свършили философия, да познават естествените науки и математиката. Само такъв човек може да бъде кандидат за хлебар. Само той може да прави хляб. При това, той трябва да бъде здрав, да

не боледува никога. Той трябва да бъде човек със светли идеи, които да вложи в хляба, та като ядеш от този хляб, тия негови докторски идеи да влязат вътре в тебе и да просветят ума ти. Вие ще кажете: е, то е лесна работа. Не, ето един въпрос за майките. В това отношение, всяка мома, преди да се ожени, трябва да е свършила четири факултета и да знае да меси хляб. За вбъдеще, в шестата раса, ще има следния закон: всяка мома, която иска да се ожени, трябва да е свършила поне четири факултета и да знае да меси хляб. Как ще се жените тогава? А сега онази, младата мома, с бялата шапка, без да знае да меси хляб, разхожда се нагоре-надолу и всички казват за нея: да оженим тази мома, че да се поддържа човешкия род, да се продължава човечеството! Хубаво, природата няма нищо против това, да се женят хората, тя е за това; но когато дойдем до онзи, разумен човешки живот, има други правила, които човек трябва да спазва. Той не трябва да ходи по пътя на животните. Животните са разрешили въпроса за себе си. Пеперудите, рибите, птиците са разрешили въпроса за себе си, а ние разрешаваме друга една задача. Каква? Ние разрешаваме отношенията си към Бога, връзката си с Бога. Каква е тази връзка? Тя е връзка, която ще освободи човека от онова материално робство, от онзи вътрешен гнет, под който се намира. Тази връзка ще даде простор и свобода на неговия ум, на неговото сърце, простор и възможности на неговата душа и сила на неговия дух, за да се прояви. Аз взимам думата „човешки дух“ не в неговата първична проява, но в неговата вторична проява, когато духът изразява живота.

Христос казва: „Аз зная отде ида и накъде отхождам“. Питам: как е научил Христос тази велика тайна? Той все я е научил отнякъде. Тогава аз ще ви запитам: защо са създадени тия пустини, като Сахара и други някои? Защо са създадени тия високи планински върхове, дето нищо не расте? Пустините и високите планински върхове са създадени за най-разумните същества в света. Когато искат да изпитат някой адепт, или някой учен човек, дали той е разбрал

живота, пращат го в някоя пустиня, дето нищо не живее, дето всичко умира; изпращат го там, при най-бедните условия, дето никой не може да живее, и там го изпитват. Освен в пустините, този адепт го пращат още и по най-високите места, по най-високите върхове на планините, дето само мъховете и мъхообразните растения живеят, от тях да се учат, как да растат - те да им бъдат професори. Мъховете имат тия знания. И наистина, колкото се качвате по-нагоре, виждате, че млекопитающите, разните животни, птиците и всички останали растения, се намаляват все повече и повече, докато стигнете до най-високите върхове и виждате, че там живеят само мъховете. Само те могат да живеят по тия места, те са много учени. Там трябва да отиде този адепт, да потъне дълбоко в своето съзнание и да се научи на великите закони, как трябва да се живее.

Сега, съвременните учени хора, искат да научат тайната на живота и мислят, че тя се крие в парите. Всеки говори за златото и казва: „Парице, парице, всесилна царице!“ Парите, които те търсят, са дълбоко скрити в земята, затова, ако искат да ги намерят, не трябва да се опитват да пробиват човешките каси, но да слязат дълбоко в земята и там, да питат някоя от тия златни жили, как се е образувало това злато. Защото, това злато все иде отнякъде. Ако ви запитат, какъв е произходът на златото, какво ще кажете? Как ще обясните, какво нещо е златото? Вие ще кажете: златото е един елемент. Добре, но това злато, същевременно, представлява емблема на човешката разумност. И защо съвременните хора не са разумни? Защото имат много малко злато в ума си. Днес в човешкия ум има много повече желязо, отколкото трябва. И всичкото зло в света днес се дължи на това, че в човешкия ум, в човешките мисли има чрезмерно желязо, вследствие на което, започва един процес на ръждясване. Като ръждяса желязото, заемат се да го чистят. Като се очисти желязото в ума на хората, те казват: хайде да се обичаме! Започват да се обичат, но после пак ръждясват. Отново се очистват, пак ръждясват - и така -

непрекъснато се продължава този процес, който именно дава влияние на отношенията на хората помежду им.

И тъй, ние виждаме в живота един непрекъснат процес на изтриване и ръждясване. И когато някой човек най-после напълно се изтрие, хората казват за него: Господ да го прости! Професор бил този човек, свършил най-после лекциите си, изтрил се. За него казват: еди-кой си професор починал. Аз казвам: еди-кой си професор се изтрил; нека дойде на негово място някой професор, който не е изтрит. И най-после, виждаме - всички проповедници, свещеници, майки, бащи - всички се изтрили, а хората казват, че заминали за онзи свят. Другаде, виждам, носят някой герой, издигат му паметник и пишат на него: „Тук лежи еди-кой си герой, въздигнал българския народ". Какво направил за него? - Освободил го от турското робство. Ами вижте в историята, колко пъти освобождаваха евреите - ту от римско робство, ту от египтяните, но освободиха ли ги като народ? Не, има едно вътрешно робство, за което хората още не са намерили този мехенк-таш, който турците наричат „пробен камък".

Христос казва: „Аз зная отде ида." Отде иде Той? Къде е добил това знание? Христос доби това знание в пустинята. След своето кръщение къде отиде Той? - Цели 40 дни Христос пости в пустинята, но къде отиде след това? Никой от вас не се е спирал, да мисли, върху този въпрос. Между хората ли отиде Христос? - Не, Той отиде в едно пусто място, дето нямаше никакъв живот. Вие ще кажете сега: това унижава престижа на Христа. Не, това не унижава престижа Му. Вие не разсъждавайте така лекомислено, така плитко. Всеки зародиш носи условията в себе си, но се изискват специални, съответни условия, при които той може да се пробуди. Житното зърно си носи своите условия. Ябълката, крушата, всички плодни растения, от какъвто бит и да са, те имат съответни условия за своето развитие. Като дойдем до човешкия дух, като дойдем до човешките мисли, и те си имат съответни условия за своето развитие. Значи, Христос отиде при онези условия, при които човешкият дух може да се пробуди. Докато

вие ядете кокошки и пиленца, докато пиете винце и други питиета, никакъв дух не може да се пробуди във вас. Едно време и рибите в морето са яли сурови пражоли, както и до днес ядат. Един евангелски проповедник, като разказвал за Финландия, как живели там хората в любов, казвал: културни хора са финландците. Като отидат в някоя гостилница, поръчват си някоя пражола, изядат я, турят парите в чинията и си отиват — никой не взима тия пари. Честни, културни хора били те! Нима в това седи културата? Не, в умовете, в духовете на тия хора седят велики мисли, велики чувства. Туй ядене, тия пражоли, това е външната страна на тези велики идеи, които стоят зад тях. Тия хора имат убеждения! Казвам: като е отишъл Христос на това място, Той е научил нещо. Някой път вие се оплаквате - защо са тия мъчнотии, защо са тия страдания в света. Ако вие искате да живеете без никакви мъчнотии, без никакви страдания в света, можете; но вие ще бъдете един глистей. Като ви прережат, пак ще продължите живота си. Един глистей, който живее в човешкия стомах, не е нищо друго, освен една пражола, която постоянно расте и никога не умира. Но питам: каква философия разрешава този глистей, в човешкия стомах? Той става ли учен там? Ти ядеш, а той се храни, изсмуква соковете ти. Питам? Ако ние в света заемем това положение - на глистея - че искаме да живеем в утробата на природата, да смучим от нея наготово соковете й; тя да работи, а ние да ядем - мислите ли, че можем да заемем някое благородно положение? Всеки от вас, у когото е влязъл един такъв глистей, гледа ли с благовидност на него и казва ли, да не го смущават? - Не, той е недоволен от този глистей и казва: няма ли някой виден професор, който да ме посъветва, как да изхвърля навън този глистей? Той отива при някой виден професор и му казва: Господин професоре, в мен се е загнездил един глистей, та ме измъчва, кажете ми как да го изкарам. Професорът си изважда един тефтер, предписва някое лекарство. Препоръчва му някой път 3 - 4 дни пост, а след това му

дава тиквено семе. Някой път болният изкарва глистея навън, някой път не може. Защо този глистей е влязъл в неговия стомах?

По този начин природата, невидимият свят го запитват: ти и тя не си ли мязате? Ние сме чудни! Съвременните хора искат, някой път природата да ни стане роб, да ни даде лекички удоволствия, а ние само да ядем и да пием; да ни даде дрехи, автомобили, къщи, да не пипне децата ни. Ние искаме, небето да гледа на нас с всичкото си почитание и уважение, а ние само да се разхождаме, да ядем, пием. Отлично това, което искаме, но питам: това, което желаем за себе си, искаме ли го и за другите? Постъпваме ли съобразно небето! Това, което небето прави, това, което небето изисква, правим ли го и ние? Аз ще ви оставя сами да си отговорите, понеже вие сте умни хора. Всеки от вас знае, до колко изпълнява волята Божия. Казвам: когато Христос отишъл в пустинята, Той влязъл в съприкосновение с Божествения Дух. Когато Христос излезе от водата, Духът слезе отгоре Му като гълъб и рече: „Този е моят възлюбен Син, Него слушайте!“ Защото Христос, като излезе от водата, не отиде да проповядва своето учение, а отиде да пости! Той трябваше да пости 40 дни и после да възприеме Божия Дух, за да резбере, кои са причините, които спъват хората да изпълнят волята Божия. И разбра Той. Там се яви изкусител при Него и Му рече: „Направи тези камъни на хляб!“ Той каза: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко живо Слово“. „И аз до сега мислих, че без хляб не може да се живее, но сега разбрах, че и с друг хляб може да се живее“.

Второто положение, което Христос научи е, че трябва да уповава на Бога и то разумно. Този дух по-нататък взима Христа, изкачва Го на едно високо място на храма и Му казва: „Хвърли се отгоре, защото е писано в Писанието, че ангелите ще те носят на ръце, да не би да препънеш в камък ногата си“. Христос му отговори: „Мене много пъти е носила майка ми на ръце, но аз разбрах, че спасението седи в това, да не изкусявам Господа, а с Духа си да живея в Господа и да изпълнявам Неговата воля“. Само в това седи спасението. „Значи,

волята Божия не е в това, аз да се качвам по високите места. Ти ме качи горе, ти ще ме снемеш долу, няма защо аз да се хвърлям отгоре". Какво подразбира това? Някоя мома се влюбва в някой знатен момък. Той е високото място на някой храм. Дяволът я качва на това високо място и й казва: „Хвърли се от това място, да му покажеш, че го обичаш". С това ще покаже ли тя, че го обича? Че колко хора не са се хвърляли от храма? Във вода са се давили, сублимат са гълтали, от третия етаж са се хвърляли, от скала се хвърляли, за да покажат, че се обичат, но любов ли е това? Това е една извратена идея в ума на хората. Ти няма да се хвърляш! Ще седиш на това място и ще кажеш: аз разрешавам въпроса между Бога и мене, няма какво да Го изкушавам, няма какво да се съмнявам в Него, аз Го познавам; няма какво да казвам: Господи, ако ме обичаш, прати отгоре ангелите, да ме хванат! Какво научи Христос в пустинята? Духът Му каза: „Ще дойде онзи, който изкушава хората". Високото място на храма, това е гордостта. Ние се гордеем със своите къщи, със своето богатство, със своите знания, със своята сила. Дойде изкусителят и ти казва: „Ти си учен, ти си велик, ти си пратен за спасител, да носиш великата култура". Той ти прави по този начин инжекции, инжектира те. Аз съм виждал тия спасители, светът е пълен с тях, но те не са могли и до сега да го спасят. Защо не могат да го спасят? Христос разбра това. Духът Му каза: „Ти няма да се поддаваш на тия слабости".

Сега, като развивам тези идеи, някои ще кажат, че и този начин на живеене не е прав. Добре, аз правя едно научно възражение. Ако ние трябва да се установим върху известни форми, ако трябва да ги възприемем и да считаме, че те са неизменяеми, питам тогава: защо природата не се спре върху първичните форми, които създаде и върху тях да прояви всичкия живот, ами създаде този, почти безконечен ред от форми, докато дойде до човека? Защо създаде всички тия форми? - Тези форми представляват училище, през което е минал човешкия дух. Тези форми са листата на една велика книга. Трябва да знаете, че всяка форма има два начина на разбиране. Вие може да разглеждате,

какво е устройството на всеки лист, а след това, можете да четете, какво е написано на него, какво е съдържанието му. В един лист, в една черупка, в рогата на един вол може да четете много нещо. Защо волът носи рога? Защо конят носи копита? Върху копитата на коня, върху рогата на вола вие може да четете за условията, при които те са живяли. Ние можем да се смеем на вола, на коня, но много нещо е написано върху тях. Те представляват листата, по които може да се чете. Най-после, като дойдем до нас, и върху нас има много неща написани. Върху всеки едного има много нещо написано. Е, какво е написано? Ние не знаем да четем, защото, от сутрин до вечер, сме заняти само с мисълта: какво ще ядем и пием, с какво ще се облечем, каква къща ще си направим и т.н. Дъщеря ни се родила, син ни се родил, постоянно мислим за тях.

Хубаво е това, което мислим, но ние още не сме намерили тия условия, при които нашите синове и дъщери могат да бъдат щастливи. Аз съм за щастието на хората, аз съм за живота па хората. Ще каже никой, че трябва да служим на старото. Нямам нищо против старото, но, ако този стар живот, в който вярваме, може да внесе в нас разумност, нямам нищо против него. Ако в паленето на свещи може да се внесе разумност в живота, нямам нищо против, нека всинца палим свещи! Но питам: онези, които цели 30 - 40 години палят свещи и не са придобили тази разумност, необходима в живота им, какво са придобили. Аз не осъждам нещата, но разгдеждам въпроса принципално, питам: какво се постига с този стар живот? Като разглеждам всички въпроси на живота, като вярвам в един, във втори, в трети, какво се постига с това? Най-после, ние се спираме и казваме: ти не мислиш като мене. Че ти не мислиш като мене - това е красивото! Аз като зная, че ти не си едно огледало, което да ме отразява, а си едно разумно същество - това ме радва. Представете си, че аз предложа на съвременните учени хора един автомат във форма на човек - с ръце, крака, очи, уста и вътре в него поставя един грамофон; и го заведа така, че този автомат да произвежда най-

видните речи на някои философи, на някои богослови, декламира стихотворенията на най-видните поети, питам: този автомат учен ли е? Аз мога да накарам този автомат и да нарисува нещо, но той художник ли е? Пък мога да го накарам и да изсвири нещо, но той музикант ли е? Красивото в света е, не да има ехо на нещата, но да имаш насреща си един разумен отговор. Когато аз мина покрай някоя долина и извикам: жаден съм! - Какво ще ми се отговори? - Жаден съм. Аз казвам: пие ми се вода! И автоматът отговаря: пие ми се вода. Това не е ли подигравка? А щом има едно разумно същество, на което кажа: жаден съм! - то веднага ще се отзове съчувствено. Ще ми каже: „Братко, тук наблизо, има един отличен извор, еди-на кое си място е той". Отиде, донесе ми една чашка вода и ми каже: „Заповядай"! - и аз вече имам пред себе си бистра водица. Това значи, да имате насреща си едно разумно същество, което да схваща вашите нужди и в дадения случай, пожелава да ви услужи. Не е ли хубаво това нещо? Не е ли хубаво да виждаме във всеки наш ближен един хубав, възвишен свят. Ние изучаваме Бога, изучаваме най-отдалечените звезди, а за най-близкия си човек казваме: е, той няма никакви идеи. Как да няма идеи? Той е цяла вселена! Красив е този човек, Господ го е пратил на земята, има в него идеи. Дойде някой човек в дома ти, а ти казвнш: няма какво да се занимавам с него. Питам: постъпил ли си благородно? В дадения случай, какво ще кажат ангелите за тебе? Нека вземем пример от съвременните учени хора, как те се интересуват и наблюдават и най-малките явления в природата. Когато става някакво явление на небето, те веднага взимат своите тръби и наблюдават. Те са точни като часовници, следят и най-малката промяна. Аз няма да кажа, че се учудвам на тия хора, защото не съм от тия, които се учудват, но ги похвалявам за тази им точност и казвам: ето една отлична черта в тия хора! Те навреме насочват телескопа си и от малките работи чоплят, оттук-оттам, гледат да научат поне малко нещо, да разберат, как се движи някоя звезда или комета, следят, как тя се отдалечава или приближава. Красиви са тия неща! Когато някой

философ създава своята теория за слънцето, той разправя неща, които не съществуват, като да са от 1001 нощ, но между всички тия факти, все има нещо вярно, все имат някои верни заключения. Питам ви тогава: тази душа, която вие сте срещнали и за която казвате, че не искате да се занимавате с нея, разбрали ли сте, отде иде тя и накъде отива?

Често сегашните християни плачат за Христа, че преди 2000 години страдал много. Че Христос страдал преди 2000 години, Той е забравил тия свои страдания, даже и не ги поменава, но Христос, като гледа съвременното човечество, в душата Му се заражда една тъга, че тези хора, които са живели вече 2000 години след Него, не са се възползвали от Неговата опитност, и не могат още да вървят, тъй както трябва. Една тъга се вижда по лицето на Христа, малко замислено е, не е така весело. В онова предание от Сенкевича, какво се разправя за Христа и за апостол Петра? Апостол Петър бягал от Рим. Христос, като го среща, запитва го: „Къде отиваш, Петре?“ Петър му отговорил: „Господи, отивам някъде навън да проповядвам“. Христос му казва: „Тогава, аз ще отида в Рим, втори път да се разпна“. Петър веднага се досети и каза: „Господи, няма защо ти да се връщаш, аз ще се върна назад“. Колцина от вас, като Петра, бягате от Рим! Ами че, вашият мъж е Рим и вие бягате от него, като казвате: не искам този мъж, не искам неговите идеи; той е толкова долен, толкоз гаден, той е непоправим. Възмущава се тя. Бяга тя от Рим, но Христос я среща и пита: „Къде отиваш, жено“? - Отивам да търся своето щастие. Казва й Христос: „Аз ще отида при твоя мъж“. Велики герои изисква днес светът, и мъже, и жени! Герои, не страхливци, изисква светът! Светът изисква морални герои, а не герои на парите, не герои на силата. Изисква се геройство в онази непоколебима вяра, в онази непреодолима Любов, вътре в човека! Не е важно, какво вие може да мислите заради мене в дадения случай, важното е, какво съм аз всъщност. Какво съм аз, това зная. И казвам: велик закон е да служим на Бога! Няма по-велико нещо в света от това, да служим на Бога! И

питам: ако ние си подадем ръце, да служим на Бога, няма ли да оправим света? - Ще го оправим. И ако ние се съединим помежду си, ако се съединим с небето, няма да има нищо невъзможно.

При сегашните условия на живота, ние трябва да се съединим! Не говоря за това съединение, което прави пакости, но за онова съединение, което може да ни направи носители на великото, Божественото в света. Ние трябва да се съединим, и това съединение, за в бъдеще, ще даде още по-добри методи. Аз не разбирам съединение като тия телефони, като тия електрически жици, които носят отоплението и осветлението. Един ден ние можем да премахнем тия електрически жици, и тогава великото, Божественото, ще преминава през нас, като през жици. Ние ще бъдем възприематели и ще предаваме тази Божествена енергия. Вие искате да приемете Божествената енергия, но готови ли сте за жертвата? Аз не говоря за тази обикновена жертва; за жертва, която изисква юначество, никога да не се колебаете и съмнявате в Бога. Смели и решителни да бъдете!

Нима онзи човек, който е изнамерил някакво изобретение, с което може да спъне човечеството, е учен човек? Аз похвалявам онези, които измислиха кинематографа; аз похвалявам онези, които измислиха телефоните, печатането, фабриките за платове; аз похвалявам всичко онова, което подтиква човечеството напред; аз похвалявам и всички онези изобретения, които ще дойдат в бъдеще - за подтик на човечеството, но важно е, какви трябва да бъдат нашите отношения. Нали нашите отношения трябва да бъдат любовни. В какво седи тази любов? Христос казва: „Аз зная отде съм дошъл и къде отивам“. Че Христос знаеше това, с туй именно, Той разреши една велика задача, и когато Го туриха на кръста, Той каза: „Прости им, Господи, защото те още не са разбрали великата Истина, както аз я разбирам, нека имат още една малка благодат, за още 2000 години. Трябва да се знае, обаче, че прощава се само на онзи, който прощава, а на онзи, който не прощава - не се прощава. На онзи, който е

показал милост, прощава се, но на онзи, който не е показал милост, не се прощава. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, каквато и погрешка да направи, щом иска да служи на Бога, ще му се прости. Всяка една душа, каквато и да е тя, трябва да се приближи при Бога. Ще ви приведа тогава онзи пример - за цар Соломона, по отношение на неговото съчинение: „Песен на песните“. Соломон е писал Притчите, писал е Еклисиаст, но „Песен на песните“ представлява един малък любовен роман. Различните тълкуватели се произнасят различно върху „Песен на песните“, но аз вземам мистическата страна на въпроса, туй, което повдигна Соломона в света - сунамка. Той, царският син, се влюби в тази мома, млада овчарка, която пасеше стадото си и го накара цял ден да обикаля около нея. Соломон ходил в Египет, да се учи, но не могъл да научи уроците си, не могъл да научи, според светото разбиране, онази велика книга на живота, и предлага сърцето си на тази млада овчарка. Той имаше слабост към жените, беше човек на влюбването и разлюбването. Сегашните хора казват: красивото в живота не седи в жененето, но ние искаме да се влюбим, за да почувстваме, какво нещо е Любовта. Тяхната любов аз уподобявам на състоянието на тия, който пият шест-годишно винце, седнат на масата X,У,Z, заръчат си, всеки от тях, по 1/2 килце винце, пийнат, развеселят се и започнат: „Ой, вино, вино, руйно вино!“ - замислят се дълбоко; пият една чаша, че втора, че трета и започват отново да пеят. Ако е някой българин, провикне се някоя българска песен: „Заплакала ми е горага, горага, още и планината.“ И наистина, плаче гората, това е много вярно. Плаче гората, че е изсечена, че е изгорена. Плаче гората, но от кого? - От човека. Такива са сегашните любовни чувства на хората - чувства на винцето. Няма нищо установено. Да обичаш един човек, значи, да виждаш в неговата душа нещо красиво, хубаво, да внесеш в нея нещо ново, да му пожелаеш доброто. И той като те обича, ще види в тебе същото. Туй е красивото, Божественото в живота!

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: кажи ни нещо реално! Добре, да ви кажа нещо реално. Представете си, че аз съм един милиардер и взема да подписвам: на този един чек от няколко хиляди лева, на онзи един чек от няколко хиляди, на трети - няколко хиляди, и то все звонкови, златни; всички, като излезете от тук, ще кажете: има смисъл да се слушат такива проповеди, те са нещо реално. Аз казвам: господа, виждате ли тази пражола? Дам на едного една пражола от 1000 лева, на другиго 2000 лева, на трети 10 000 лева и т.н. Всичките пражоли са хубави, отлични. Да, това нещо е хубаво от моя страна, хубаво е от ваша страна. Щом се свършат пражолите, пак настава първото положение - на недоволство. Следователно, въпросът седи другояче. И ние не трябва да се самозабдуждаваме. Любовта е вложена вътре в човека и човек най-първо трябва сам да прояви любовта си, а също и другите да я проявят. Ние сме хората, които сега трябва да проявим любовта си към Бога. В Писанието се вижда, че още Мойсей е заговорил на своя народ: „Да възлюбиш Господа Бога твоего." Христос като дойде, и Той потвърди този закон. И ние казваме: всички ние трябва да проявим Божията Любов. Само така можем да имаме една наука в света. Каква наука? - Наука за действителния живот. И тогава, всички науки пред нас ще се оформят. Днешната математика също ще се оформи. Ако аз съм един народен учител, щях да кажа на един от своите ученици: „Стоянчо, я ми напиши една единица!" Какво нещо е единицата? Как трябва да му обясня, какво нещо е единицата? - Най-първо, ще му обясня единицата с едно житно зрънце. Ще му дам едно житно зрънце и ще го накарам да го посади. После, ще му дам едно ябълчно зрънце, или едно зрънце от круша и след 10 години ще му кажа: „Слушай, Стоянчо, единицата, това е отношение на две разумни същества". Да можеш да напишеш единицата, това значи да познаваш Бога.

И тъй, единицата е отношение на човека към Бога. Единият полюс е Бог, другият сме ние. Тази част, която се вижда сме ние, а другата, невидимата, е Бог. Следователно, от тази единица се

произвеждат всички други числа. Единицата ражда 2-та, 3-та, 4-та, 5-та, 6-та, и т.н. Аз ще оставя сега тези работи, защото това е толкова дълбока философия, но казвам: в този смисъл, научили ли сте, какво нещо е математиката? Какво нещо е единицата? Някой ще каже: аз познавам Бога. Ами че - като хванете, при електричеството, положителния и отрицателния полюс едновременно - ще имаме ток, хванем ли само единия полюс, ток няма да имаме. Щом, обаче, хванем едновременно и двата полюса, туй течение може да бъде толкова силно, че да светнем, без да изгорим. Тъй да светнем, че от нас да излизат пламъци. Казвам: ти си намерил този огън, който носи живота. И тогава, от главата ти, от очите ти, ще излиза светлина, и около тебе ще излиза една температура около 100 000°. Питам тогава: кой ще бъде този герой, който ще може да те пипне? Ще кажем: това са само предположения, това са само хипотези. Казвам: само при такъв един огън могат да се родят свещените идеи. През такъв огън са минали и пророците, и апостолите, и Христос. Огънят, страданията не са нищо друго, освен превръщане, омекчакане на твърдите вещества в организма на човека. Защото умственият, духовният свят не търпят никакви съединения. Всички елементи във въздуха не се намират в съединения. Следователно, материята в умствения свят трябва да бъде свободна, а не в съединено състояние. Само тогава ще се роди в нас онази възвишена, благородна и свободна мисъл. И когато се качваме към възвишеното, към благородното, ще почувстваме Божията Любов. Ако опитаме тази Любов само за една минута, или само за една секунда, никога няма да я забравим. И всеки от вас, който само веднъж е близнал от този Божествен мед, той е готов вече да стане мъченик. Това са мъчениците. Те са видяли този свят и за това казват: за този свят сме готови да пожертваме всичко. Те няма защо да плачат. Ако дъщеря ти, синът ти или мъжът ти не те слушат, ти не трябва да бягаш от тях, но ще ги учиш. Ако бягаш, Христос ще те срещне. Какво трябва да правиш? - Ще хванеш двата полюса на този ток и ще кажеш на мъжа си: ела и ти да се хванеш!

Ако успееш да го накараш само веднъж да се хване, ще каже: жено, аз вярвам в твоя Господ и съм готов, като тебе да жертвам всичко. Този мъж ще се промени, ще познае Господа. Ще дойде това време.

Та казва Христос: „Аз зная отде ида“. Христос знаеше отде идеше и накъде отиваше, защото носеше Любовта. Той носеше тази Любов, която свързва всички хора на земята. И днес Христос е едно звено, което свързва, примирява всички хора, обединява всички народи, привлича ги към Бога, за да ги направи разумни, да внесе в тях тази велика идея на живота. Тъй щото, Бог да живее навсякъде в света и да бъде все и вся за нас — това е великата задача, която съществува сега в света. Бог да бъде Бог на Любовта, Който се изявява като живот, като Мъдрост и като светлина. Бог да бъде Бог на Мъдростта, Който се изразява в тази Светлина. Бог да бъде Бог на Истината, Който носи свобода. Тази вътрешна свобода подмладява, защото, само свободните хора може да се подмладяват. Човек, който няма тази Истина в себе си, той ще се ражда и умира, а човек, който има тази Истина в себе си, той постоянно ще се подмладява. Човек, който носи тази свобода в себе си, той никога няма да остарява, никога в света няма да срещне мъчнотии, които да го обезсърчат. И Любовта, като влезе в него, трябва да бъде разумна. Той не трябва да изкушава Бога - да се качи в една малка шлюпка, в една малка черупка и да каже: аз ще премина с тази черупка Атлантическия океан и Господ ще ме пази. Не, ти ще се качиш на един голям, модерен параход и като капитан на този параход ще преплуваш океана. Бог не се занимава с такива малки работи, затова, ще вземеш голям параход. Ти можеш да се качиш и на един малък кораб, но кога? Когато намалиш милиарди пъти този океан, когато го превърнеш в едно малко езеро, което и децата могат да преплуват. Когато този океан стане малък, като някой шадраван, тогава и децата ще го преминават от единия край до другия. Вие ще кажете: аз преплавах великия океан. Аз ще ви кажа: да, голям герой сте. Но, ако искаме да преплаваме Великия или Тихия океан, който е между Бога

и нас, там се изисква един голям, модерно построен параход, който да се кара от огъня на Любовта. Този параход трябва да бъде построен от материята на светлината, и всички матроси трябва да са хора на свободата. Само с този параход може да се преплава Великия или Тихия океан и да се отиде до онзи бряг - на Вечния Живот.

Христос казва: „Аз зная отде съм дошъл и къде отивам, а вие не знаете отде сте дошли и къде отивате". Защо не знаете? Сега, след като ви говоря тъй, вие ще кажете: то се говори така, но още не му е дошло времето, човек може да живее и по друг начин. Не, човек може да живее само но един начин - той е най-красивия начин, той е начинът - човек да служи на Бога. Туй е съзнателният живот. Човек не трябва да бъде ексцентричен. Човек, който служи на Бога, в каквото общество и да влезе, нито ще се окислява, нито ще ръждясва, нито ще се изтрива.

Сега, аз желая, всеки от вас да си зададе въпроса: аз зная ли отде ида и накъде отивам? Аз не ви решавам този въпрос, той е личен за всеки едного от вас. Задайте си този въпрос, разсъждавайте върху него ден, два, три и повече, не се смущавайте, той е един от кардиналните въпроси.

Христос си зададе същия въпрос и отиде в пустинята, дето пости 40 дни. Там Той учеше този въпрос. И при това, когато беше разпнат на кръста, пак учеше. Някои казват, Христос знаял всичко. Само Бог знае всичко. Само Бог не може да се разпъва. Но всички Негови служители има какво да учат. И Христос, като дойде на земята, имаше какво да учи, и Той учеше нещо. Онзи, който е вътре в Него, Той никога не се учи, но Онзи, който Го изявява, всякога се учи. Вие трябва да знаете, че всички се учим. Туй е красивото в живота, че ние всякога ще се учим да познаваме Бога в Неговата безгранична Любов, да познаваме Бога в Неговата безгранична Мъдрост и светлина, да познаваме Бога в Неговата Истина и свобода. И всички форми, който съществуват в света, от най-малките до най-големите, във всички тия

градации на интелигентност, ние ще изучаваме красивото и хубавото в света. Няма по-хубаво нещо от това, човек да обмени само две мисли с Бога, и Бог да му каже само две думи. Туй е достатъчно! Много пъти някои ангели, които са живели хиляди, милиони и милиарди години, са чули, направо от Господа, само две думи, но две съдържателни думи, които съдържат цялата вечност. И върху тия две думи те работят. Някои от вас искат да говорят цял ден с Господа. Не, само две думи ще ти каже Господ. Знаете ли какво ще ти каже Господ? - Люби Бога! Люби ближния си! В интонацията, с която са изказани тия думи: „Люби Бога, Люби ближния си“, всеки ще разбере вътрешния смисъл на живота си. И действително, думите „люби Бога“ значат - да вземеш нещо от Бога. Да любиш ближния си, значи - да проявиш Божественото навън. Единият начин е Бог да се прояви за нас, а другото положение е - да проявим Бога.

Днес вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото онези, преди 2000 години. Тези хора са били герои, а вие, които се върнахте на земята, имате много работа; много важни въпроси има да разрешавате. Например, вие имате да разрешавате семейни, обществени, научни въпроси, и можете да ги разрешите само по начина на Божията Любов. Ако ги решите по този начин, ще разберете вътрешния смисъл на живота, на науката, в тяхната благородна страна. И ако имате любов към ближния си, вие ще имате един реален метод на разрешение, с който ще може и да се проявите. И тогава, между вас няма да има никакви противоречия по въпроса, как трябва да живеете.

И тъй, аз искам да ви оставя с онази мисъл, с онова чувство, което имал Соломон към сунамката, около която обикалял по цели дни. Тя му дала една светла идея. Тя не се поддала на неговите слабости, не се оженила заради него. Заради нея той написал книгата „Песен на песните“, която считат, че представлява отношение на църквата към Христа. Тази сунамка, която живя преди 2000 години, имаше един висок идеал, една възвишена идея в себе си. И тя не се

реши да се ожени, даже и за най-разумния цар, какъвто беше цар Соломон и затова му казва: „Ти имаш едно предназначение в света и, ако се ожениш за мене, ще го изгубиш“. Тъй както аз паса тия овци, така и ти трябва да се научиш да пасеш тия хора.“ И действително, Соломон най-първо поддържаше това учение, после надойдоха леки жени от Египет, от Асирия и Соломон започва да се храни с шоколадени каши, но и сам той на каша стана. И раздели се тогава царството му. Преданието казва, че след това, той втори път срещнал тази сунамка, която му казва: „Ти направи една погрешка, не вървя по правия път“. Той се разкаял от тия думи и казал: „Като дойда втори път на земята, аз ще бъда един добър и умен ученик“. Преданието казва, че Соломон, във времето на Христа, е бил един от най-добрите Негови ученици и проповядвал Неговото учение. Кой е бил този ученик, не казвам.

„Аз зная отде ида“, казва Христос.

Сега и на вас пожелавам да знаете, отде идете и накъде отивате. Няма по-хубаво нещо от това, да знаете - къде отивате и отде идете. Да знаем, че идем от онзи светъл, възвишен свят на Любовта, на Мъдростта, дето светлината царува; от онзи светъл свят на Истината, дето свобода царува, дето братство и равенство царува, за което хората копнеят, дето хората се познават, един за друг животът си полагат и с любов се обграждат, и за Бога живеят.

Беседа, държана от Учителя на 13 декември, 1925 г. в гр. София

ДОБРАТА ЗЕМЯ

„Друго падна на добрата земя, и като израстна, стори плод стократен.”

Семето, което паднало на добрата почва, на добрата земя, дало плод стократно. Обикновената истина може да се разбере по няколко начина. Обикновената истина е тази, която хората са пипали по няколко пъти, затова е станала обикновена. Тази обикновена истина хората наричат факти. Това е факт, казват те - нищо повече. И този факт ходи от ръка на ръка, тъй както обикновената златна монета минава от ръка на ръка, влиза в касата на един, на втори, на трети, на четвърти банкер, навсякъде услужва. От чисто материалистично гледище, една монета, която е ходила от ръка на ръка и минала през ръцете и на най-учените и на най-простите, пострадала ли е? От гледището на материализма тази златна монета нищо не е пострадала, обаче от гледището на духовния свят, тази златна монета е пострадала много. Тогава аз ще ви запитам следния факт: защо някои малки деца, като ги целуват мъже или жени, не казват нищо, оставят се да ги целуват, а други деца, (като ги целуват), плачат, креслят, не се подават. Защо последните не са доволни от тази целувка? Аз няма да обяснявам това нещо, то е факт, нищо повече. Аз мога ли да ви обяснявам, какво нещо представлява числото едно? Да кажем, че всинца тук сте професори, и аз почна да ви обяснявам числото едно, как ще се почувствате вие? То значи да уроня вашия престиж, вашия авторитет. Има неща, които аз не ви обяснявам, за да не уроня вашия престиж. Някои питат: защо той не ни обяснява тези неща? – За да не уроня вашия престиж, професори сте вие. Как ще ви говоря какво нещо е единицата? Да седна да ви обяснявам, какво нещо е единицата, какво нещо е двойката, няма смисъл, вие знаете тези

неща. Да седна да ви обяснявам, какво нещо е жената, пак няма смисъл. Защо? Защото много писатели, много философи обясняват, какво нещо е жената. Не бутайте този въпрос! Не бутайте двойката! Жената в аритметиката е двойката. Адам в Писанието е единицата. Не бутайте нито единицата, нито двойката! Защо? Защото хората, сами по себе си, са професори. Като ви говоря тъй вие ще ме разбирате в правия смисъл. Някоя двойка пита: ти познаваш ли мъжа ми? Не питай никого, познава ли мъжа ти. Как ще го познава? Той е единица. Не поменавай името му. Защо? Когато слънцето изгрява, за тебе ли изгрява? Ще кажеш, че изгрява за тебе. Добре, като е така, повикай го тогава на гости. Но то не идва. Значи, не изгрява за тебе. – Ама аз мисля така. Да, всеки може да мисли като тебе. Реално в света е само това, което може да дойде при нас. Реалното същество за нас е само това, с което можем да обменим две разумни думи, и което не може да дойде при нас. А всяко нещо, с което не можем да обменим две разумни думи, и което не може да дойде при нас, по отношение себе си може да е реално, но по отношение нас не е реално. Тъй съвременната наука определя кои неща са реални. Що е реалност? Реалността е отношение на живи същества, отношения на съзнанието. Аз мога да съзнавам две неща, че нещо е вътре в мене или извън мен. Например, когато болката е вътре в мене, в стомаха ми, тогава съзнавам, че нещо ме боли. Значи, тази болка е реално нещо. Защо се проявяваш – болка усещаш. Казваш: имам една реалност, пред която се покланям. Да, аз се покланям пред всяка реалност, която чувствам, или която усещам. Мен ме боли стомах, та съм се превил от болка, а някой ми казва: стой прав, де! Когато дойде тази реалност в тебе, и ти ще се превиваш. Той казва: не, аз не се покланям пред реалността. Но гледам, на другия ден тази болка дошла и в него, и той се превива и казва: превивам се пред реалността. Някой беден човек, на когото жена му умира, отива при доктора и казва: "Господин докторе, жена ми умира!" “Е”, казва докторът, “файтон можеш ли да ми пазариш?” – Не мога. “Щом не

можеш, и аз не мога да дойда у вас". – Ама нямам нито пет пари в джоба си. За бедните хора има определени доктори от държавата, иди на еди-коя си улица, там ще намериш някой от тия лекари, който ще може да прегледа жена ти. Този професор е от високопоставените, той не се занимава с дрипавите единици. Той казва: аз не се занимавам с дрипавите единици. Ами с кои? – С облечените единици се занимавам.Коя е дрипавата единица? – Която няма съдържание. А коя е облечената единица? – Която има съдържание, разбира се.

Та казвам: сега ние ще се приближим към реалността, която има отношение към нас. Тази реалност може да има чисто материални отношения, подразбирам външния живот, животът на формите. Тази реалност може да бъде и вътрешна както я наричам субективна или интроспективна, както щете я наречете, това е съдържание на самия живот. При това, тази вътрешна реалност, която съдържа и формата и съдържанието, прониква всичко, а ние я наричаме смисъл на живота. Тогава имаме форма, съдържание и смисъл. Всички ние в съвременния живот сме достигнали до първата стъпка на реалността до формите. Всичко онова, което ни радва в живота, това са формите. Външното е което ни привлича. Каквото и да казвате, каквото и да мислите, нас може да ни радва само това, което има образ. Не мислете, че в образите няма реалност. Образите са израз на разумния живот. Когато имате една хубава картина, на какво се радвате? – радвате се на разумността, която е вложена в нея. Ако тази картина най-първо е микроскопическа, и вие я увеличавате колкото цялото земно кълбо, какво ще видите? – Ще видите вече нейните черти, но тъй груби, тъй дебели, че ще изгубят своята предишна красота. Когато тази картина е малка, сбита в един малък мащаб, в това именно седи красотата. Красотата седи в разумното съчетание на тия малки, живи черти.

Аз ви говоря на един разумен език. Когато вечността се ограничава или когато вечността се проявява, или когато вечността проявява своята разумност, трябва да я вложи в една форма. Там

именно е най-голямото изкуство в света. Изкуството не е в създаването на великите светове, създаването на слънцата и на планетите, но в създаването на онези дребни нищожни форми, дето не виждаме никаква интелигентност. Обаче във всяка форма, колкото и да е малка, тя има толкова интелигентност, колкото и в човешкото естество. Нека съвременните хора, които отричат всякаква интелигентност на малките същества погледнат на тия малки мидички и видят каква форма, каква култура, какви дрехи имат те, колко хубаво са полирани! Как ще си обясните всичко това? Ще кажете, че това е инстинкт, или че това е природа. Турците наричат това "бошлаф", празни приказки. Какво нещо е инстинктът? – Е, то е, казват, нагон. Какво нещо е нагонът? – Подтик. Разумността не е нито инстинкт, нито нагон, нито подтик. Тя се изразява във всички тия неща, но не е нито едно от тях. Ако човек има нагон, това още не е разумност. Та нима онази граната, която хвърчи във въздуха с голяма бързина, е разумна? Нима онзи часовник, на който показателят се движи, е разумен? Нима онзи автомобил, който се движи по улицата, е разумен? Нима онзи параход, който се движи по морето, е разумен? Ако е разумен, нека го оставим сам да се движи. Нека извадим всички хора, които го управляват. И да го оставят сам, да видим какво ще направи. Някои от вас ще кажат, че аеропланите станали разумни, защото могли да се движат в пространство и без авиатор. Да, но авиаторът отдолу пак мисли за аероплана, напътства го със своята мисъл. Я да го остави сам на себе си, та да види!

Всички съвременни хора искат да разрешат реалността, да разрешат смисъла на своя живот, но вървят по един крив път. Всичко в живота седи в това, че хората са се отклонили от своя прав път, и вследствие на това отклонение днес се зараждат всички нещастия. И науката им фалира, и религията им фалира, и убежденията им се развалиха, всичко пропадна. Защо? Само поради единственото обстоятелство, че са се отклонили от правия си път. Това не е защото съвременните хора нямат наука. – Имат наука. Не че нямат и идеали.

– Имат идеали. Не че нямат и стремежи. – Имат стремежи. Какво им липсва тогава? Какво липсва на съвременната европейска култура? Всичко имат, но им липсва съзнанието, че се отклонили от правия път на живота си, вследствие на което те забатачиха и не могат да си изкарат кораба. Те сега седят и мислят, накъде да го изкарат. Ако вървят напред – ще потънат; назад не могат. Тогава? Ще кажете: нагоре! Съвременната култура се забатачила така, както се забатачиха рибите едно време. В миналото имало една култура, на която хората тъй се забатачили, както съвременните хора, и Господ им казал: "Само чистотата може да ви избави от тая проказа!" И тогава всички хора решили да станат риби, да минат през водата и така да се изчистят. Но като влезли във водата, изгубили своята реч и онемели. Те добили външна чистота, но изгубили словото си. Следователно, с това не се постига целта. Когато човек пожертва една истина, за да спечели друга истина, или когато човек пожертва едно благо, за да постигне друго благо, това не е правилен път. В математиката по някой път ние заместваме едно число с друго, но в истинския живот не можем да заместваме нещата тъй безразборно. Трябва да ви приведа някой по-съществен пример, за да разберете мисълта ми по-ясно. Ако те заболи окото и отидеш при някой свой съсед и му кажеш: хайде да разменим очите си! Едното ми око недоволно е нещо от мене, затова извади ми това око и го тури на себе си, пък аз ще извадя твоето и ще се разменим. Питам: вие двамата, които разсъждавате така, вашите работи ще се уредят ли? – няма да се уредят по никой начин. Единственото важно нещо за вас е това, че очите ви не трябва да се местят. Даже ако очите се движат много, изтриват се. От какво ослепяват хората. Много съвременни хора ослепяват от това, че искат да виждат всичко. Аз наблюдавам хората в театъра или в някой концерт. Уж отишли за театър или за концерта, но насочили своя бинокъл към публиката и гледат натук-натам, а като се върнат дома си, очите им се изтрили. Защо? Защото гледат много. Нали отишли за концерта? Кой е главния актьор там? –

Виртуозът. Ако са отишли на театър, кой е главният актьор? Който играе. Какво ще разглеждаш другите? Публиката и ти сте едно и също нещо. Вие сте един и същ числител. Важното нещо е героят, актьорът. А колко са ти актьори? Може да са 10–15. Гледайте тях, и очите ви няма да се развалят. Защо се развалят семейните отношения? Аз ще ви кажа сега. Но вие ще кажете: кажи ни нещо за добрата земя! Чакайте малко! Понеже сега, 2 000 години след Христа сме на земята, аз обяснявам какво значи "добрата земя." Христос е дал по-хубаво обяснение за това, и някои неща аз не искам да ги обяснявам, за да не уроня вашия престиж.

Аз ви казвам, че няма да засягам единицата и двойката, но ще засегна един въпрос, който ще подигне вашия престиж, като професори. Да не ви се види обидна думата "професор". Професор значи човек, който изповядва нещо. Идете в Америка или в Англия и ще видите, че там всеки християнин казва за себе си: аз съм професор по християнството. Защо се нарича професор? – Понеже изповядва това нещо. Изобщо всеки американец или англичанин казва за себе си, че е професор. По какво? – По каквото и да е. Обаче в България, за професор считат само този, който чете лекции в университета. В Америка всеки е професор. Там има толкова доктори, че ябълка да хвърлиш, все доктор ще удариш. Когото срещнеш, все е доктор, все "ди", "ди". И тогава , за да различат, кой по какво е доктор, казват: "ди ди" – доктор по богословието; "ел-ди" – доктор на правните науки; "ем-ди" доктор по медицина и т.н. В България всеки земеделец казва: "дий-ди". Значи всички български земеделци са произвели своите рала в богословски доктори. Туй е едно съвпадение на нещата. Защо, обаче, се развали семейния живот на хората? Някой път жената е актьор на сцената, а мъжът е публиката. Ако той гледа само своята актьорка, те ще имат ангелски живот, но понеже мъжът, като дойде в театъра, вземе си бинокъла и започва да гледа и другите. В тази актьорка се явява ревност, защо той не гледа само нея, а гледа и на другите. Подига се въпросът: как тъй публиката да гледа и на другите

хора? Най-после той няма ли право да гледа и на другите актьори? Няма ли право той да си даде мнението? Той има право и да гледа, и да фотографира. Друг път законът е обратен, мъжът е актьорът, а жената е публиката. Ако жената гледа само на актьора, тогава няма да стане нищо, но ако тя поглежда и към публиката, главно към женските посетители, да не би да гледат към нейния актьор, тогава става голям спор и се явява недоволството. Как тъй те смеят да поглеждат към този актьор! Чудни са хората! Бог е дал свобода на всички хора да гледат. Турците казват: да гледаш хубавото, това е щастие, има нещо добродетелно в него. Това спасява човека, подиква го към нещо хубаво. Казвам сега: туй нещо можем да пренесем и в нашите религиозни убеждения. Дотогава, докато ние вярваме само в един Господ и се държим в Него, мисълта ни се развива много правилно, но вземем ли всеки ден да мислим, какъв е този Господ, дали има само един Господ или повече, в нас става цяла каша: И започваме: единият Бог бил Брама, другият бил Кришна и т.н.

Сега ще ви приведа на български език един митически разказ, според който астрономите обясняват образуването на света. Той е следният. Когато Брама направил света във всичката негова красота, той повикал на угощение в своя дворец всички богове във вселената. Брама се облякъл в своята старческа тога, а другите богове, млади и стари по възраст, се облекли в най-хубавите си дрехи. Явяват се те при Брама, за да получат своите подаръци, да им се даде кому какво трябва, да им се определят службите. По едно съвпадение, тъкмо този ден бил рождения ден на първата дъщеря на Брама, най-красивото същество в света, наречена "Зората". Тя била толкова красива, толкова хубава, че нямало същество в света, което като я види, да не се влюби в нея. И самият Брама се влюбил в дъщеря си. Когато дъщеря му влязла в двореца при Брама, понеже го много обичала, приближила се при него, прегърнала го и го целунала. Когато другите богове видели това нещо, паднали на лицето си от уплаха. Това било голямо светотатство от страна на тази мома. Те имали особена представа за

Брама. Да дойде при Брама една млада мома, да си позволи да го целуне и той да позволи да стане това нещо – това било голямо сътресение за тях. Питам: меродавно ли е за морала на Брама мнението на тия богове, които Той поканил на угощение в двореца си? Те са разбрали външната страна на живота. Брама пришепнал на своята дъщеря: "Дъще, ти си много красива, ти си единственото благо на света. Ти много сълзи ще изтриеш, но и много сълзи ще създадеш в света. Мнозина ще направиш щастливи, но и мнозина ще направиш нещастни. На едните ще откриеш красотата на тяхната душа, на техния ум, на техния дух, а на други ще откриеш техните недъзи и техните отвратителни черти, за което те ще те намразят и ти сама ще бъдеш нещастна в живота си, докато се върнеш при мене и ти предам втория урок."

Питам ви сега: какво разбрахте вие? Ако ме питаш, защо днес си неспокоен, ще ти кажа: дъщерята на Брама те е посетила, открила е някоя лоша черта в тебе, и ти си недоволен от нея. Огледаш се в огледалото и виждаш, че не си красив, че си черен, а онези, които ще те ценят, ценят те по лицето. Хайде сега, какво ще кажете? Човек трябва да има достойнство! Какво достойнство имате, лесно ще го проверите. Как? Идете на някой бал и вижте, ако нямате хубаво, красиво лице, ще можете ли да играете на този бал? Може да играете, но само с посредствените хора, а онези високопоставените даже няма да ви обърнат внимание. Но ако вие, ти или той, в женски или мъжки род, сега говорим за женски род, ако имате красотата на дъщерята на Брама, на това непристъпно божество, всички ще ви обърнат внимание. Защо се уплашиха тия богове? Понеже който погледне Брама, му затреперват гащите, на български да се изразя. Външно той е толкова страшен, но тази светлина, която излиза от него, не показва, каква е външната му страна, а какво има вътре в него. Страшното в Брама е частичният живот на онези същества, които живеят неразумно. Страшното в Брама е онзи великан кораб, който като е пътувал с години по морето и се е върнал най-после на

пристанището, цялата му повърхност от пояса надолу е обрасла с миди. Той е изгубил своята приятна, чиста външност и трябва да се тури на силен електрически ток, за да се очисти.

Та казвам: всеки от вас, като минава през живота, все ще се натъкне на някакви противоречия. На първо място ние говорим, че човек трябва да обича Бога, трябва да обича своята душа, трябва да обича ближния си. Така е, но вземете простия факт: ражда ти се син или дъщеря, и някой път ти си доволен, а някой път си недоволен. Защо? Някой път бащата не е доволен, че се родила дъщеря, а някой път и майката не е доволна – и двамата не са доволни, че се родила дъщеря и казват: да беше поне момченце! На тия години да имаме момиченце, как ще го опазим? То е цяло нещастие за нас. Питам ви тогава философски, според езика на съвременните хора: как овцете опазват своите милички? Как тези нежните кокошки и птици опазват своите милички? Опазват ли ги ? – Не ги опазват. Но някой път техните милички, техните дъщери стават угощения на трапезите на вълците; някой път техните милички стават угощение на трапезите на мечките; по някой път техните милички стават угощение на трапезите на тигрите; по някой път техните милички стават угощение на трапезите на лъвовете; по някой път техните милички стават угощение на трапезите на змиите и т.н., а по някой път техните милички стават угощение на трапезите и на хората. И всички казват, че това е в реда на нещата, че по-малките същества трябва да стават жертва на по-големите.

Сега, ние не се интересуваме от външните прояви на живота, нас ни интересуват вътрешните прояви, които ще дадат стабилност на нашия живот. Ние, съвременните хора, искаме да живеем. Преди нас хората на земята са имали нашите стремежи, след нас хората ще имат същите стремежи, но законите на миналото, законите на настоящето и законите на бъдещето са едни и същи. Значи, животът трябва да се разбере по форма, по съдържание и по смисъл. Разумният живот тогава ще има отношение към добрата почва, към добрата земя.

Разумното слово може да расте на разумна почва. И ако ние имаме тази основа, тази почва всичко може да ни даде. На земята вие може да посадите и най-хубавите ябълки, круши и сливи. Под “почва” разбирам външните и вътрешните условия. Ако тези условия се развалят, кои са причините? Казвате, че тия причини се крият в самата природа. Да допуснем, че оста на нашата земя, вместо да е перпендикулярна спрямо своята еклиптика, е наклонена с 23 градуса. Накъде е наклонена тя? Онези, които изучават астрономията, ще видят накъде е наклонена земната ос. Пък нали казвам, че всинца сте професори, знаете това нещо. Хайде да не бутам този въпрос, но факт е това. Казвате: земята е наклонена само на 23 градуса. Да, но тия 23 градуса са създали нещастието на съвременната култура. Някои казват, че отклоняването на земната ос съвпада с грехопадението на човека. А пък аз ви казвам, че две линии са успоредни само тогава, когато перпендикулярът на тия две линии никога не се изменя. Щом той се изменя и е перпендикулярен само към едната страна , а не е перпендикулярен и към другата страна, тия две линии не са успоредни. Щом е перпендикулярен и към двете линии, тези две линии са успоредни. Те не само че са успоредни, но са и разумни. Защото има успоредни линии без да са разумни. Разумните линии се отличават. Следователно, когато в математиката се казва, че две линии са успоредни, подразбира се, че те не се пресичат, освен във вечността. Онези професори, които се занимават с висшата математика, се справят с този въпрос в своите библиотеки. Впрочем, като професори, вие знаете, че две успоредни линии са разумни линии и като така, те ще намерят един метод да се срещнат във вечността. Казвам: ако една царска дъщеря се влюбва в сина на един овчар, привидно взел овчарска форма, а в същност той е ангел, дошъл от небето, от висшите светове за да прекара един живот на земята, и ако този царски син скрито обича царската дъщеря, те няма ли да намерят благоприятни условия да се срещнат, да се разберат, макар че тази царска дъщеря живее при най-строгия морал, при най-строгите

обичаи, които владеят в двореца? – Ще намерят. Как? – И на земята, и във въздуха, и в другия свят, те ще намерят начини да се срещнат, понеже са разумни. Няма само един начин за срещане в света. Начинът за съобщението на две души не е само един – много начини има.

Някой казва: да целуна този човек. Ами как ще го целунеш? Целувката е само в твоето съзнание, тя съществува в тебе само като една идея. Някой казва: аз го целунах в устата. Не, никого не можеш да целунеш в устата. Ако целувката е нещо истинско, нещо реално, то ако целунеш един умрял човек, той трябва да се съживи. Аз виждам как роднините, приятелите на някой умрял се изреждат да го целуват, но това не е целувка, това е предателство. И Юда целуна така Христа. Онези, които целуват умрелите по тоя начин, това е предателство в моите очи, т.е. не в моите очи, но в очите на небето. И Юда предаде така Христа. Христос каза: "С целувка ли предаваш Син Човечески?" Ако тази целувка е израз на Божествената Любов, този умрял трябва да стане, да се съживи и да възкръсне. Ако целунеш някого, който е наскърбен, натъжен, тази целувка трябва да му подейства като ток, трябва да го съживи. Ние говорим това за разумните обичаи, а за обикновените обичаи то е друг въпрос. Ние не искаме да разрушаваме сегашните разбирания, сегашните обичаи, това не е метод на природата. Природният метод е еволюцията, която постоянно възобновява нещата.

Следователно, ние трябва да преобразим света, защото в него има много недъзи. Ще ми кажете: вие съдите света. Не, за да съдя света, трябва да извикам пред вас хилядите родове, произлезли от този първоначален родител Адам и от тази първоначална майка на поколенията Ева, и тогава да видим, кой какво е допринесъл за човечеството. Казвате някому: ти си виноват. Не, аз не съм виноват. Ако разгледаме моята вина, ще видите, че тя е много малка; трябва да я турите под микроскоп и така да я търсите. Въпросът не се разрешава тъй лесно. И Бог, Който разбира този закон, ще съди

праведно. Ние казваме: всички хора сега колективно съдят. И наистина, колективно трябва да се съди, а не индивидуално. Ако трябва да има съдба, цял народ трябва да се съди; ако трябва да има съдба, цялото човечество трябва да се съди! При това, дажбите трябва да се разхвърлят на всеки едного, та кому по колкото се падне. На мене колко ще ми се падне? – Много малко. На втори, на трети – също.

И тъй, аз казвам: семето, което паднало на добрата земя, е разумното слово. Най-първо нека се роди в нас едно силно желание да познаем Истината. Чрез тази Истина да познаем Бога, но не тъй, както Го познаха поканените богове в двореца на Брама, които отидоха да добият нещо, но когато видяха, че дъщерята на Брама дойде и го целуна, те паднаха на очите си от страх и излязоха вън. Не сме ние които създаваме този меродавен морал за света. В новия морал трябва да има по-голяма дълбочина и по-голяма широчина. Защо, обаче, тия богове изпопадаха на лицето си и останаха недоволни? Тия богове не подозираха, че младата мома е дъщеря на Брама, а мислеха, че е чужда за него мома, а всеки в себе си беше влюбен в нея и имаше скритото желание да я вземе за жена. Като видяха, че Брама шепне нещо на тази мома, те си казаха: "Този, най-силният от нас, ще я вземе за жена, и като се научи, че ние сме влюбени в нея, всички ще ни очисти, и нито косъм няма да остане от нас." Затова те си казаха: "Ние ще мълчим и ще излезем от тук незабелязано." Ще кажете: какъв е дълбокият смисъл, който ги е заставил да излязат навън? – Страхът, че Брама е по-силен от тях. Но в ума на Брама ни най-малко не е имало такава идея. Боговете са мислили за едно, а Брама си мислил за друго. И тогава, Брама като видял, че тия богове скрили едно зло в себе си, от очите му паднали две сълзи. За да увековечи тия сълзи, Брама създал човешките очи. Заради греховете, които били скрити в боговете, които Брама поканил на гости в двореца си, той пролял две сълзи, от които се образували човешките очи. Ето, разбрахте ли сега произхода на вашите очи?

Та ние, които сме дошли до тази фаза на своето развитие, които сме поканени днес на това угощение, ще мислим ли като тези богове? – Не. Христос казва: Ако аз кажа, че не Го познавам и трябва да живея за себе си, ще бъда подобен на вас, няма да има помежду ни никаква разлика, но аз го познавам и изпълнявам Неговата воля.” Каква е волята на Бога? Каква е волята на Христа? – Каквато е волята на светлината. Каква е волята на дъщерята, която е целунала Брама? В нея имало доблест! Брама, който работил толкова години, като се явил в света, явил се в своята стара, окаляна дреха, и дъщеря му, като знаела, че той създал света, дошла при него, целунала го и му казала: “Татко, много ти благодаря, че създаде света заради мене. Аз ще се старая да го украся.” Той се зарадвал, че има умна дъщеря и я нарекъл “светлина – зора”, проява на живота, като й казал: “Носи всичкото това благословение навсякъде по света, дето те очакват! Носи радост и веселие на скърбящи и тъжни и разправяй, че всичко е създадено за добро на онези, които разбират. Казвам: сега и вие сте нещастни. Защо? – Влюбили сте се. Вие сте поканени на гости в двореца на Брама и сте се влюбили в неговата дъщеря. Някой казва: аз съм нещастен. Гледам го, влюбил се, но не иска да каже Истината. Аз не се подигравам, но казвам, че сте се влюбили. Влюбването е хубаво, красиво нещо.

В Писанието се казва: “Горко на богатия.” Кой е богатия в света? Аз казвам: младите, това са богатите. Старите, това са сиромасите. Горко на вас богатите. Горко на вас младите! Че кой ще се бие в света? – Все младите. Кой ще се напие? – Все младите. Старите хора могат ли да се бият? Не, те са светии. Гледам някой млад, напъчил се, напълнил кесията си с пари,върви, готов с всекиго да се разправя. Горко на вас младите! “По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели млад да влезе в Царството Божие.” Какво ще кажете сега? Ако тълкуваме тия неща така, то ако един баща ражда богат син, какво ще очаква от този син? Не богат, но разумен трябва да бъде съвременният млад човек. И когато ние казваме, че човек не трябва да

бъде богат, ние подразбираме, че на младите не трябва да им се дава само сила, но силата всякога трябва да бъде придружена с разумност, защото силата в човешката душа без разумност е богатство, което може да се употреби за зло, за лоши работи. И Христос казва: "Силните физически, без разумност няма да се спасят, защото само разумността дава сила, само тя въвежда в Царството Божие." Следователно, ако богатите хора не се отрекат... От какво да се отрекат? – Да се отрекат от своето безумие. Безумие е да се разрушава онова, което Бог е създал в света! Безумие е да се разрушават добродетелите! Някои казват: няма добродетели – кради, убивай колкото искаш! Няма Истина – лъжи колкото искаш! Как? Кражба, лъжа, това е най-големият срам за света! Лъжата е най-големият позор в света! Единственото велико, хубаво нещо в света, това е Добродетелта. Да направиш едно добро дело, колкото и да е микроскопическо, това е един благороден акт, за който всички от небето стават на крака, понеже в доброто е скрит Бог. Като направиш една добра постъпка, каквато и да е тя, не е важно, дали хората виждат или не, обаче тя е видяна от небето. Ангелите, които са толкова будни, или казано на друг език, онези Разумни същества, които са завършили своята еволюция, или онези възвишени братя, на които днес Брама дава второ угощение, за което сега няма да ви говоря, всички следят, всички виждат това нещо. Всяка добродетел, всяка добра постъпка е една целувка, дадена на Брама от неговата дъщеря светлината на живота. Каква целувка? – Такава, каквато една дъщеря може да даде на баща си - целувка на светлината. От тази целувка човек ще се издигне в очите на Брама, или в очите на Онзи, Който е вътре в него. Че ние искаме да бъдем щастливи, права е мисълта. Че ние искаме да бъдем блажени, права е мисълта. Че ние искаме да бъдем богати, права е мисълта. За какво богатство се говори? – За разумно богатство! Ние искаме да бъдем красиви, но красота, която да е израз на човешката разумност. Нека в туй красиво лице да се чете разумността на една възвишена душа, на един ангел, който е слязъл

да прави добро. Не говоря за красота, в която е облечена някоя нисша сила.

Ще ви приведа един малък пример. Един адепт живял в древността между англичаните, отива един ден на разходка със своята възлюбена из някои хубави места на Индия, както това често правят англичаните. По едно време чува, че неговата възлюбена издава един плах вик на уплаха и забелязва, че една голяма боа конструкт се обвива около нея, и понеже тази мома била много хубава, змията взела да мисли, дали да ѝ строши костите или само да я клъвне някъде и така да свърши с нея. Питам: ако сте вие на това място, какво ще направите с тази боа? Ще избягате ли? Този адепт, обаче, бил голям герой, той веднага хваща боата за врата и за да покаже, че има голяма сила, започва борба с тази боа-конструкт. Съвременните хора уподобяват страстите на тази боа конструкт, която обвива човешките души. Кой е този адепт, който се бори с човешките страсти? Не е ли човешкият дух? Съвременните хора не се ли борят да имат повече деца? Казва се за Бога, че имал само един Син. На всеки човек, който иска да има семейство, се позволява да има само една дъщеря и един син. Онзи човек, у когото едновременно има много желания, това не са ли много синове и дъщери? Някой казва: какво да правя, като имам много деца? Той трябва ли да отхрани всички тези деца? Когато един човек има много деца, децата на тия деца също се увеличават. И тогава учените хора казват: ако се увеличават много рибите в моретата, както и всички други животни, какво ще ги правим? Нали трябва да ги колим, да ги ядем, за да не се размножават много? Това не е заключение, това не е осмисляне на живота.

Казва Христос: “Доброто семе, което паднало на добрата земя, дало плод стократно.” Добрата земя, това е разумният живот. Всеки човек, още откато е дошъл на земята, трябва да е вложил в себе си идеята, че неговото съзнание трябва да бъде будно, че той трябва да води един разумен живот. Той трябва да си постави за девиз следното положение: моят живот и всички мои постъпки трябва да бъдат

разумни! Като си напише този девиз в съзнанието, не трябва да се плаши от студа. Когато е студено вън, той не трябва да се пита, какво да прави. Да се предпазва от студа, да се плаши от него, това не трябва да бъде програма на живота му, защото разумният живот включва само разумни условия в себе си. Студът няма влияние върху разумния човек. Той се намира извън него. Разумният човек е извън съвременния обществен строй. Него не могат да го убият, него не могат да го окрадат, не могат да му направят нищо лошо. Той е извън всички тия условия. Той е едно с Бога или казано на друг език, той е едно с всички добри хора в света. Съвременният свят се управлява от разумни същества. Туй нещо ние още не съзнаваме. Ние мислим, че всичко можем и сами се управляваме. Не, светът се управлява от разумни същества – туй трябва да турим като верую в своя живот. Вие казвате: аз искам да видя всичко това и тогава да повярвам. Ако искаш да видиш всичко предварително и тогава да повярваш, ти не си от разумните хора. Ако искаш да знаеш, колко съм честен, ще ти кажа: утре ще ти дам 100 000 лева. Ама дай ми сега! Щом ги искаш сега, ти не си от разумните хора. Ама не мога да ти повярвам. Щом не можеш да ми повярваш, ти не си разумен. Аз те каня у дома на гости в 6 часа вечерта, но ако като дойдеш и не ме намериш, ти се усъмниш и кажеш, че втори път няма да дойдеш, ти не си от разумните. Ако ти си разумен човек, като не ме намериш дома първия път, ще дойдеш втори път. Ако и тогава не ме намериш, пак ще дойдеш. Ще дохождаш до тогава, докато най-после ме намериш. Този, който един път не ме намери и се обиди, той не е разумен човек, а този, който идва постоянно и не се обижда, той е разумен човек. Онзи, който постоянно търси Бога, той е от разумните хора. Вие още не сте намерили Бога. Ето, всички имате покана да дойдете в 6 часа. Някой казва: ама аз съм сънувал. Оставете сънищата, те не са реалност. Вие сте професори. Аз не говоря за вашите сънища, нито за вашите вярвания. Ако говоря за вашите вярвания, ще ви обидя, но аз не внасям нещо ново във вашия живот. Има ли нещо чудно в новото? –

Няма. Онази река, която приижда и внася нещо ново в езерото, престъпление ли прави? Чудно ли е това? Ами защо да дойде сега? Че кога да дойде? Тя казва: “Аз не съм виновна в нищо. Мен ми дадоха отгоре много блага, затова идвам да внеса нещо от тях и в езерото.”

Та казвам: как трябва да разберем новия живот, в който сега влизаме? Вие търсите Бога, нали? Бог ви е казал да дойдете в 6 часа, но няма Го там. Не че Го няма там, но Той ви изпитва. И вие тогава казвате: това е празна работа! Учените казват, че търсили Бога в небето. Тази дума “небе” е толкова обширна. На кое небе? Съвременните астрономи казват, че търсили Бога на небето, но не Го намерили там. На кое място Го търсили? Това е безсмислица. Когато учените хора търсят някоя звезда на небето, те не я търсят на някое точно определено място, но тъй приблизително, както ние казваме за нещо, че е на разстояние една педя от друго. Това разстояние “една педя” в небето е равносилно на милиони километри. Не, нещата трябва да се търсят точно, най-много с разлика 1/10 или 1/100 от милиметъра. Туй значи геометрия! Някой казва: нас не ни трябва много математика, много геометрия. Защо? Какво ти трябва тогава? – Трябва ти да знаеш да кълцаш лук, да знаеш да вадиш масло от гърнето, да бъркаш в кесията на мъжа си, да знаеш да туряш шапката си, дрехите си и т.н. Туй ли наричате вие култура? Слушайте, това е първоначалното учение. Тази наука – кълцането на лука – жените са я започнали много отдавна. Нали вие плачете при кълцането на лука? Ами туй именно е учението на Брама. Вие не сте разбирали още защо трябва да се плаче. Когато плачете при кълцането на лука, това сте вие. Лукът ви казва: “Вие ме кълцате, защото не ме разбрахте. Туряте ме на огъня и казвате, че не заслужавам по-голяма почит.” Защо кълцаш лука? – Е, лук е, казвате, проста работа е той! Тогава кой плаче? – Лукът е, който плаче у тебе. Духът на лука, като излезе от него, дойде в себе и ти почваш да плачеш.

Казвам: всички вие сега сте получили покана да отидете на гости при Брама в 6 часа вечерта. Да кажем че не Го намерите, какво ще

направите? – Ще оставите писмо и ще кажете: утре в 6 часа вечерта пак ще дойдем. На другия ден пак ще Го търсите. Ще ходите, ще хлопате, докато най-после тази Истина прозре във вашите сърца. Това е един велик закон, който действа в сърцата ни. Само хората на постоянството, на великото търпение могат да намерят Истината. За Бога се казва, че е дълготърпелив. Защо? Велика философия се крие в тия думи. Когато станем като Бога търпеливи, само тогава ще разберем тази философия. Като казвам "търпение", не подразбирам да носим неволята на света, но всяко нещо, което носим да ни радва. Ще ви приведа един пример. Разбойници гонят една млада мома, искат да я хванат, да я опозорят и да я убият. Тя бяга от тях, но дохожда до една река, на която вместо мост има една тясна греда и тя трябва да мине. Тя се страхува. Вижда я един млад, красив момък и я хваща, за да я пренеса през реката. Щом дохожда до средата на реката, той я пита:да те хвърля ли долу? Тя се обвива с ръце около врата му, целува го и му казва: "Аз виждам, че ти си красив и добър момък, зная, че няма да ме хвърлиш." – Да, щом знаеш да прегръщаш и целуваш, ще те спася. Какво лошо има в това? Вие казвате: дали от сърце го целуна тя, или не? Няма да ви казвам, но ще ви оставя на нейното место, та сами да разберете. Ако сте на нейното място, какво ще направите? – Ще го целунете и оттатък ще минете. Това ви се вижда малко противоречиво. Ами че кое дете не е хванало майка си и не я е целунало? Майката в този случай е момъкът и казва на детето си: да те хвърля ли? То е момата и й казва: моля ти се, недей ме хвърля, гонят ме онези разбойници там! Това е в реда на нещата. Туй наричаме ние човещина и благоразумен живот. Този млад момък представлява мъдростта свързана с разумността. Тя му казва: "Ти си разумен, ти имаш сила, няма да употребиш тази сила за зло. Красивата форма, която Бог е създал, ти няма да я хвърлиш във водата и да я обезличиш, защото ще имаш онази участ на боговете, поканени в двореца на Брама. Ти ще ме оставиш да допринеса онова благо на човечеството, което Бог ми е определил." Тя го целува и му

казва: “Аз трябва да изпълня в света онзи закон, който ми е определен от Бога.” Значи, тя целува Брама. Той й казва: “Дъще, ти си същата, аз те познах. Носи своето благословение по лицето на земята!” Туй е разрешението на въпроса. Геройство трябва: Съмнението не е геройство. Съмнението е малодушие. Хора, които се съмняват, това са страхливците в света. Без съмнение вече! Най-дребнавите хора са тия, които казват, че науката не може да съществува без съмнението. Каква наука може да има в съмнението? Съмнявам се, че едното е едно, че двете е две, че трите е три и т.н. Какво може да се работи със съмнението? Съмнявам се, че имам една уста, че имам две очи, съмнявам се, дали някой ми говори Истината, или не. Съмнението е един порок, един недъг на души, които са изостанали далеч в пътя на своето развитие. Това са паднали духове, души на непослушанието. Доблест се изисква от човека! Човекът трябва да се подигне и да каже, че Бог е Любов. Следователно, светът е създаден за мене. За кого е създаден? – За мене, но аз трябва да бъда израз на тази велика Любов, която действа в света, за да заслужа този свят. Целия свят е за мене. Но кога? – Когато живея по закона на Любовта, когато живея разумен живот. Не живея ли разумен живот, ще бъда в положението на онези богове, които били поканени от Брама и които изчезнали веднага вън от двореца. Те си казали: “Стига да се научи Брама, че сме влюбени в тази красива мома, ще ни изпотрепе” и излезли навън.

Съвременните философи казват: определено е на човек само веднъж да се роди, да живее и да умре. Затова и религиозните хора казват: веднъж човек се ражда, после умира и с това всичко се свършва. Не, приятели, това учение е за децата. Отлично учение е, педагогическо е, аз нямам нищо против него, има и прави схващания, но в живота има и друго нещо. Красив е животът на едно дърво; красив е животът на една ябълка; красив е животът на една пеперуда; красив е животът на един извор; красив е животът на един камък, но казвам: красив и още по-велик е животът на разумния човек, който ходи изправен на краката си и мисли. Неговият живот е хиляди пъти

по-красив от живота на всички останали същества, защото има по-велики условия. Ако вие, които ходите с два крака, ми се оплаквате, че сте нещастни, какво остава за всички по-малки същества от вас? Аз виждам, обаче, че всички миди се радват, че са миди; аз виждам, че всички дървета се радват, че са дървета; аз виждам, че всички извори се радват, че са извори, а хората не са доволни от положението си. Какво трябва да бъдете? Ще бъда несправедлив, ако кажа, че всички хора са недоволни, но много пъти у вас прониква недоволството, лицето ви добива израза на Каина и вие казвате: аз ли трябва да бъде най-нещастния човек? Мене ли съдбата отреди за това? Не сте вие най-нещастният човек. Според вашата философия, ако има някой най-нещастен, това трябва да бъде Бог. И ако има някой най-щастлив, това пак трябва да бъде Бог, Който е създал света. Ако вие сте недоволни от света, това показва, че Бог, който е създал света, е създал нещастен свят. Това, обаче, не е ли най-голямата лъжа, която разпространявате в света? Това не е ли една квадратна лъжа, която развращава хората? Не, при всичкото си нещастие трябва ли имате онова усмихнато лице на зората и да дадете една целувка на Брама. Трябва да знаете, че и при некрасивите неща в живота, когато сте най-тъжни, все пак има нещо красиво, велико, обвито в мантията на скръбта. Какво е това нещо? – Целувката на дъщерята на Брама. В тази целувка ще видите и лицето на Брама, който осмисля живота. Ако разберем живота така, само тогава ще чуем онзи тих глас на Брама, който ще ни каже, както на зората: "Идете, носете тази светлина навред из света и направете човешките сърца радостни и весели в надеждата, че разумната Любов, която слиза от Бога и иде сега в света, почвата, върху която ще се насадят всички добри семенца." Тогава и сълзите на Брама ще създадат по-добри условия в света и хората ще гледат с други очи на него. И всички ние ще се зарадваме, защото ще видим, че има една разумност между хората, че можем да живеем един чист и свят живот. Значи ние можем да живеем един братски живот. Само чрез разумния живот можем да се

спогодим. И тогава няма да имаме онези криви схващания на неразумните богове, а ще имаме онова правилно схващане на светлината, която носи благото за целия свят.

Когато светлината изгрява, някои ме питат: кажи ми какво мислиш за светлината. По някой път аз казвам: Днес ми предстои да извърша само едно добро дело! Всеки ден ми предстои на върша само по едно добро дело. Не го ли извърша, не съм направил нищо – всичко съм изгубил. Направя ли това добро дело, всичко съм извършил. За всеки ден има определено само по едно добро дело. Направиш ли го, ти осмисляш живота си. Туй добро дело е първата целувка, която трябва да дадеш на Брама или на ваш език казано, то е първата целувка, която онази мома дава на момъка, който я пренася през моста, като му казва: ти си добър, ти си благоразумен, недей ме хвърля през моста! И ако някой път вие се намерите в това положение, не се срамувайте, бъдете доблестни! Вие като се намерите в това положение, ще се обидите и ще кажете: как, аз да се обвия около врата на някои човек и да го целуна! По-добре ме хвърли долу! Ще се обвиеш, това е разумното! Външните неща са израз на един вътрешен живот и ако ние разберем този вътрешен живот, Бог ще ни проговори на един Божествен език или с други думи казано, ние трябва да разберем добре живота, да разбираме Божествения език и да не караме Бога да учи нашия език. От 8 000 години ние искаме да научим Бога на нашия език и казваме:Бог не разбира ли нашия език? Защо не ни отговаря? Вие знаете по няколко езика, но от сега нататък ще си кажете:ние ще се заемем да изучаваме Божествения език. Ще дойдат много професори от небето, които ще ви кажат: имаме чест да ви се представим като професори, да ви научим Божествения език, чрез който да се съобщавате с ангелите. За в бъдеще ще има съобщения с небето, като с радиотелеграфа. Това са възможности.

Христос казва: “Семето, което паднало на добрата земя, дало плод стократно.” Какво се казва в 18-та глава? Онези, които разбират Словото Божие, те го държат в разумното сърце, благото сърце, и то

принася плод стократно. Кое е благото сърце? – Което принася плод на търпението. Кое търпение? – Разумното търпение, на което истината е майка. В света Истината е добита чрез търпението. И всеки от нас, който иска да намери Истината трябва да намери нейното дете. Намерите ли нейното дете, търпението, ще намерите и Истината. Нямате ли нейното дете, никога не можете да започнете с Истината. Когато говоря за търпението, аз разбирам същественото в Истината. Търпеливият човек е човекът на Истината.

Днес ви пожелавам да бъдете радостни, весели, бодри, да отхраните това слово и да се зарадвате на дъщерята на Брама. Коя е тази дъщеря? Ще ви приведа тия думи малко по-близо до нас, за да ги разберете. Първата дъщеря на Бога, това е Любовта, която вие постоянно търсите. Първият син на Бога, това е Мъдростта, която също постоянно търсите. А синът на Истината, това е търпението. И когато Любовта, тази царска дъщеря ви стане приятелка и когато Мъдростта, този царски син, ви стане приятел, и когато търпението, този син на Истината, ви обикне и намери някоя стая във вас да живее, тогава вие ще бъдете най-щастливият човек в целия свят.

Беседа, държана от Учителя на 20 декември 1925 год. в гр. София.

ПОКАЗА ИМ РЪЦЕТЕ СИ

"И това като рече, показа им ръцете и ребрата си."

Да си покажеш ръцете, да си покажеш ребрата, в това повидомому/привидно/ няма никаква наука. Кой от вас не си е показал ръцете някому? Когато лекарят дойде в дома на болния, болният веднага си показва ръката и лекарят я хваща, и опитва пулса му. Кой от вас не си е подавал ръката на своя приятел? Навсякъде, изобщо, има подаване на ръце. И това е толкова маловажно, че ние не му даваме никакво значение. Да си подадеш ръката, това е едно от обикновените събития в света. Когато хората правят някакъв договор помежду си, те си подават ръка. Когато се здрависват, също си подават ръка. Казва се в Евангелието, че Христос си е показал ръката. Какво означава това? От чисто научно гледище, ръката има голямо съдържание. Да си подадеш ръката на един хиромантик, това значи, да прочете по нея твоето минало, твоето настояще и твоето бъдеще. Той, от ръката ти ще познае, какъв човек си. Обаче, сегашните хора крият вътрешната страна на ръката си, защото хиромантиците четат по вътрешната страна на ръката. Някои си стискат ръцете, защото тази книга трябва да бъде загърната, не всеки трябва да чете по нея. И действително, хубавите книги са за учени хора. Когато казвам, че науката е за учените хора, разбирам, че тя е за високоблагородните, за висшестоящите хора, за хората, които имат душа. Човек, който няма душа, за какво му е наука? В онази велика и истинска наука на живота, не се гледа на външната форма, не се гледа, какво е външното лице на нещата, а се гледа на вътрешното съдържание. Сега, ние говорим за формата, но формата, сама по себе си, е една необходимост за проява на реалността.

Аз сега ще направя едно малко отклонение, ще внеса едно вметнато предложение, а именно, ще кажа, че съвременните учени хора твърдят, какво всичко в света се движи. Това твърдение на учените хора е наполовина вярно, защото, ако действително всичко се движи, тогава ние не бихме познали това движение. Значи, има нещо, което се движи върху нещо, което не се движи. Следователно, по онова, което е постоянно, ние познаваме това, което се движи. Тъй че, има нещо в света, което се движи върху недвижещото се. Има нещо, което се изменя върху неизменяемото. И тъй, в самите вас онова, което се движи, което се изменя, ви радва. Но същевременно, във всяка душа, във всеки ум има нещо, което не се движи. Нима дъното на онази река, в която тече водата, се движи? Не, дъното ѝ е постоянно.

Вярно е, значи, твърдението, че само развиващият се живот се движи, а живот, който не се развива, не се движи; той е една постоянна величина. Следователно, развиващият се живот се определя от онзи, който не се развива, или който не се диференцира, или който няма нужда да се проявява. Това нещо, на един окултен език означава: има същества, които са доволни от себе си, следователно - те нямат нужда да се проявяват; а има същества, които не са доволни от своето положение - и те искат да се проявяват. Сега, да преведа това философско твърдение на един по-обикновен език. Има богати хора, които не искат да бъдат богати и има сиромаси, които не искат да бъдат сиромаси. Защо сиромасите не искат да бъдат сиромаси? Защото те считат богатството като едно благо в живота си. Добре, ако това е вярно и всичките хора бяха еднакво богати, ако всичките хора бяха еднакво учени, какво щеше да бъде положението на съвременния свят? Възможно ли е всички хора да бъдат еднакво силни в света? По закона на мисълта, допустимо е, но то е само една концепция, едно понятие, едно твърдение, но дали то има своя реалност, то е друг въпрос. От казаното по този логически начин, какво следва? - Че само разумното расте и се развива, а неразумното

седи на едно място. Какво заключение ще извадите от това? Че онова, което не се проявява, е неразумно. Нали така? Щом кажем за някой човек, че е неразумен в живота, ние подразбираме, че той не се развива, а щом кажем, че е разумен подразбираме, че той се развива. Когато кажем "мъртъв" човек, подразбираме човека, у когото движението е престанало, а когато кажем "жив" човек, подразбираме човек, у когото движението е започнало. Само в разумния човек има движение. Само разумното, живото се развива, а дето има живот, има и разумност. Животът и разумността са тясно свързани. Така седи този въпрос в човека. И много пъти, мъртвите тела се движат не по своя воля, а по волята на разумния. Един мъртвец може да се пренесе от Германия в България, може да му направят венци, туй-онуй, но всичко това не е по негова инициатива, той не иска да го местят от едно място на друго, това е по желанието на живите хора. И когато ние, мъртвите хора, се движим, как мислите, ние ли се движим, или ангелите ни носят от едно място на друго? По някой път вие мислите, че сте живи. Сега ние престъпваме към една област, аз я наричам "област на бездънните предмети" и като хлътнем там, долу, отиде вече. Хлътнеш ли долу, не знам къде ще стигнеш. Затова, ще се пазим от тези работи. Ще надникнем само донякъде и ще кажем, че това място е без дъно.

Христос показал ръцете си на своите ученици и ги запитал: "Вие познавате ли тия ръце?" Понеже те не можаха да Го познаят, Той им каза: "Четете линиите на ръцете, понеже те никога не се изменят." И наистина, гласът понякога може да се измени, лицето може да се измени, но човешката ръка никога не се изменя. Най-мъчно може да се измени човешката ръка. Следователно, туй, което е написано в човешката ръка, освен че не се изменя, то остава за хиляди поколения - както е написано; и от хиляди поколения. То е тъй точно, тъй неизменно написано. Някой ще каже: защо аз не мога да го видя? Не можеш да го видиш! Виждането подразбира знание, будност на съзнанието. Как може ученият, под своя микроскоп, да вижда и най-

малките бублечици? Ти казваш: понеже не виждам нищо във водата, не мога да вярвам, че има в нея някакви микроби. Но микроскопа казва: погледни чрез мене; питам: този микроскоп вярва ли в микробата, която виждаш? Следователно, има начини, чрез които ние можем да се доберем до онази, велика реалност в живота. Релността всякога се отличава по следното качество: Щом човек се домогне до същинската реалност - тъй както учените твърдят - без разлика на това, дали ти си в будно или в сънно състояние, дали си учен или прост - тя ще произведе в него една малка радост. Това е един неизбежен закон. Значи, всяка малка радост, от какъвто характер и да е, показва една допирна точка с онази реалност, от която животът произтича; или от която разумността произтича; или от която произтичат условията за проявяването на тази реалност. Но, понеже ние сме в движение, не можем да бъдем в постоянно съприкосновение с реалността. Ето защо, при това движение, следната фаза ще бъде едно отдалечаване от реалността и човек ще се намери в една крива линия. Линията на еволюцията не върви по един прав път, но по един крив път. Сега у вас може да се сложи идеята: ами нали е казано, че трябва да вървим по един прав път? Обаче, правият път не подразбира правата линия. Нима онзи разбойник, който върви по правия път, по най-късия път - това означава "прав път"? В окултната наука под “прав път” разбират онзи път, който има най-много допирни точки с реалността. Този път може да обикаля, да върви и по крива линия, но щом има най-много допирни точки до реалността, той е правият път.

И тъй, Христос показва ръката си на своите ученици и им казва: “Вие можете ли да четете?” Те Му казаха: “Можем, Учителю!” Те четоха по нея. И како казаха? - Тази е ръката на нашия Учител. Но какво означава човешката ръка сама по себе си? Човешката ръка, това е изявяването на човешкия дух. Това е мощното, това е великото в света. Ръката е тясно свързана с човешкия дух, затова човек трябва да държи в себе си великата мисъл, че той има ръка и то, съдържателна

ръка, върху която е написано всичко. За човека не е достатъчно само да знае, какво е написано по тези линии, но да знае, какво означават тези линии, какво означават формата, гънките на самата ръка, да разбира цялата й външна и вътрешна страна. Някой казва: тази ръка е грозничка. Не, красивите ръце не са съдържателните ръце и грозните ръце не са безсъдържателните ръце.

Аз ще се отделя за малко от въпроса за ръката и ще ви представя два примера. Те са следните: Имате един човек - малко сприхав, малко чувствителен, нервен по натура - естеството му е такова. Той скоро се възбужда, скоро избухва, сече направо - де кого завари, този-онзи, всички ги е страх от него. Кой как го бутне, на всички отговаря. Ако ти го бутнеш един път, той ще те бутне два пъти, ти му кажеш една дума, той - десет. Този човек е готвач, държи гостилница, но готви хубаво, чисто, пък и евтино продава, затова, кой как мине, все го обикаля, неговата гостилница постоянно се пълни. Всички обичат яденето му и казват: сприхав човек е, но хубаво готви и евтино продава. За кого отиват тия хора: за неговата сприхавост ли или за яденето му? - За яденето му, защото всеки може да си вземе от него.

На другата страна имате един благороден човек, с класическа физиономия, неговите деди и прадеди са били от знатен род, в думите му няма да намериш нито една погрешка. И той е един гостилничар, и той готви много хубаво, но продава много скъпо, затова никой не влиза в гостилницата му. Който влезе, кесията му се изпразни. За него казват: много добър човек, но много скъпо продава. Казвам: тия двама души се различават. Единият е благороден по наследство, но по проява е много скържав, а другият по наследство е сприхав човек, по проява е благороден, евтино продава и казва: “Нека си вземат всички!” Като правя сравнение между тия двама гостилничари, вие казвате: много е пресилено това. Да, може да е пресилено, но по някой път трябва да се направи едно преувеличение в нещата, за да се видят и проучат добре. Някой път учените хора, когато искат да представят някоя микроба на дъска пред своите

слушатели, те я написват голяма, такава, каквато е наблюдавана под микроскоп. Казвам: тази микроба под микроскопа е голяма, но с обикновено око гледана, тя е малка.

Ще ви представя други два аналогични примера. Срещате една красива дама, или една красива “леди”, както я казват на английски език, няма да употребя думата госпожица. Турците употребяват в този случай “ханъм”. Тази “леди” е благородна, красива, хубава. Тя има съзнание за своята красота. Който я погледне, всички се чудят на нейната красота, но тя не обръща никому внимание, никого не поглежда. Всички казват за нея, че е горда. Тя казва: “Нямам нужда от вас.” Но въпреки всичко това, всички тичат подире й. Защо? - Да вземат нещо от нейната красота. Има една друга “леди”, но тя не е красива. Като съзнава своята грозота, тя гледа да бъде добра, любезна с всички. Питам: защо тя пък е тъй любезна, тъй учтива? Казвам: грозната, за да балансира своята грозота, туря на лице своята доброта, а красивата, за да пази своята красота, понеже всички я търсят, тя ги презира, туря на лице една лоша черта - гордостта. Тя казва: “Не искам да ги зная.” В природата има един такъв закон на балансиране. Разбира се, че щом съм богат няма да искам да зная хората, защото всеки ще се интересува да знае, какво има в моята каса. Кой как мине, ще бърка. Кой как дойде до парите, пръстите му ще се привлекат от парите.

Христос посочи ръката си на своите ученици. Съвременните хора казват: посочете ни реалността в света! Ето ръката, това е една реалност. Няма по-голяма реалност от човешката ръка! Но до колко учените хора вярват в тази реалност? До колко вярват те в тия линии? Това, че човешката ръка има пет пръста, за тях е една случайност. Човек може да има и шест пръста. Така разсъждават хората, които мислят, че всичко е в движение, че целият свят се движи; а хората, които разсъждават, че светът в едно отношение е постоянен, а развиващият се живот е в движение, те мислят, че тази ръка може да расте и се развива.

Тогава ще ви приведа едно сравнение, като отличителна черта между физическия или механическия и органическия свят. Ако вземете 10 пясъчни зрънца и ги турите в една кутия, и после други 10 ябълчни зрънца и ги турите в друга кутия, като ги оставите да седят там няколко месеца или една година, тези зрънца ще се увеличат ли? Няма да се увеличат. Но между пясъчните и ябълчните зрънца има едно съществено, отличително различие. Кое е то? Ако посеете пясъчните зрънца в земята, ще се увеличат ли? - Няма да се увеличат. Ако посеете ябълчните зрънца в земята, ще се увеличат ли? - Ще се увеличат. Следователно, казват за някого: той иска да се покаже. Какво означава това? Когато някой човек иска да се покаже, то е отлична черта. Аз бих желал всеки човек да се покаже. Защо? Нека се покаже, той е жив човек. Всеки човек трябва да покаже, че е жив. Той е една ябълчна семка. Всеки човек трябва да има стремеж да се покаже, в каквото и да е направление. Като посадя едно ябълчно зърно в земята, след време то се покаже отгоре над земята, започва да расте и казва: “Господарю, благодаря ти, че ме посади, че ми даде възможност да се развивам.” И след няколко години то дава плод. Между дървото и мене има известно съотношение, ний се разбираме. Аз поливам това дърво и то се радва. Следователно, между видимия и невидимия свят има едно съотношение. И туй съотношение се изразява само по един вътрешен начин.

Значи, цяла книга е написана по ръцете на хората. И съвременните майки трябва да знаят, какво е написано по ръцете на техните деца. Те казват: каквото Господ даде. Не, не е така. На ръката на тяхното дете, например, природата е написала: твоето дете има недъг. Какъв? - То ще обича да поизлъгва малко. После и друго е написано. Какво? - Твоето дете ще обича да пооткрадва малко. Понеже е майка, тя казва: а, моето ангелче не може нито да краде, нито да лъже. Да, сега не може, но за в бъдеще ще може и да поизлъгва, и да пооткрадва. Нима мислите, че онзи сокол, който е вътре в яйцето, може да направи някому зло? Не, докато е в яйцето,

нищо не може да направи, но като се измъти, ще покаже своето естество. Следователно, природата, като е написала това нещо на ръката на туй дете, с това иска да му каже: "Ти ще работиш върху себе си, за да премахнеш тази склонност да поизлъгваш и да пооткраднеш." Майката казва: ама не може да бъде това нещо! Ние сме се молили на Бога за това дете, Той не може да ни даде такова дете, с такива лоши наклонности, да краде и да лъже. Но като порасне това дете, майката вижда, че то и поизлъгва, и пооткрадва, излиза тъкмо така, както природата е написала на ръката му. Тогава майката и бащата казват: Защо Господ ни даде това дете? Защото си го искахте. Коя мома, като се ожени, не иска дете? Ама ние мислихме, че ще бъде някой ангел. Чудни сте вие! Ангелите нямат друга работа, ами ще напуснат небето, онзи светъл, смислен живот и ще дойдат при вас, при някоя неодела-майка, като някое малко бебенце, да го потупва всеки ден, да го праща да оре на нивата, или да го праща да пасе някому биволите и воловете. Майката казва: ангелче е моето дете. Да, ще го видиш. Ние, хората, сме много взискателни, искаме да дойде при нас някой ангел. Благородно е това желание, да дойде някой ангел у нас, възможно е и това, но кога? По какъв начин може да дойде един ангел у нас? Ангелите няма да се раждат като нас, но писано е в Писанието: "Когато ние се обърнем към Бога и се новородим, тогава Господ ще изпрати по един ангел да живее във всеки едного от нас." Тогава ще бъдем радостни и весели. И действително, няма по-хубаво нещо от това, да дойде един ангел да живее в тебе, да си всякога бодър и весел, а когато искаш да проследиш един научен въпрос, ще запиташ този ангел: кажи ми нещо по този въпрос? Няма нещо, което този ангел да не знае. Той знае и музика, и изкуство, и наука - всичко знае. Тия хора, в които се вселява по един ангел, ние наричаме "гениални хора". Вие казвате: този човек е гениален. Аз казвам: в този човек живее един ангел. Ама той е свят човек. Да, в него живее един ангел, затова е свят човек. Следователно, във всички хора живее по един велик дух, които духове

също са на йерархии. Някой човек иска да бъде музикант. Музикант, в пълен смисъл на думата, може да бъде само онзи, у когото живее един ангел. И всичко възвишено и благородно в света, в какъвто и да е смисъл, се дължи само на ангелите. Обаче, ние ще кажем: тогава, де е нашта индивидуалност? Какво подразбираме под думата "индивидуалност"? Има ли в това нещо несъобразно? Ангелите са почерпили своето знание от Бога, а ние го черпим от тях. Какво лошо има в това? Когато един ангел влезе в някой човек, и той се прояви като поет, напише една много хубава поема, ангелът няма да подпише името си, но ще каже на своя ученик:"Ти си подпиши името, тази работа е твоя"! Ангелите са много щедри, много благородни. И като напише този човек нещо хубаво, всички казват: "Колко е гениален този човек, глава има в него!" Да, тази глава е на ангела.

Христос показва своята ръка на учениците си и казва: "Ще се научите да четете!" Некои искат да познаят Христа. Как ще го познаете? Христос, като дойде, ще ви покаже ръката си. Научихте ли се да четете на Христовата Ръка? Какво ще видите на нея? - Първата линия - линията на сърцето - е идеално развита, което показва една идеална любов - любов към цялото човечество. Тя е една от най-дългите линии. Най-правилната линия на ръката е тя. Тази линия по своята форма показва, че във всички условия на живота тя може да се прояви правилно, нормално, т.е. разумно може да се прояви - да обичаш, без да се встрастяваш; да обичаш, без да ограничаваш! Да обичаш така, това значи, да даваш подтик на всяка душа да се повдига. Туй е написано на сърдечната линия на Христовата Ръка. Втората линия, която ще ни обърне внимание в Христовата Ръка, е линията на ума, която също така е гениална, в смисъл - много правилно развита. Тази линия върви паралелно с линията на сърцето. Линията на сърцето и линията на ума требва да вървят паралелно, но в две противоположни посоки. В сегашната математика се казва, обаче, че две линии, за да бъдат успоредни, трябва да вървят в една и

съща посока, а в живата математика може да имаме две успоредни линии, които вървят в две противоположни посоки, и пак да са успоредни. Следователно, разумните хора, които се движат в две противоположни посоки на своето битие, спазват същите отношения. Това движение привидно само е противоположно.

И тъй, да определим сега, какво означават двете линии на ръката. Линията на сърцето показва, че то борави с по-гъста материя, а линията на ума показва, че той борави с по-фина материя. От тук виждаме, че единият свят почива върху другия, строеж има. Друга важна линия в ръката на Христа е линията на живота. Ще забележим, че в линията на живота у Христа се подчертава идеята, че Той дава живот преизобилен. И тази линия е добре, правилно развита, тя определя възможностите на Любовта. Линията на ума слиза към долината на Марса, което показва, че умът трябва да ограничи войната. Хората трябва да воюват, това е вярно, но как трябва да воюват? Линията на сърцето пък ще определи, какви трябва да бъдат отношенията на хората - благородни отношения с всички и навсякъде. Линията на сърцето, също така, ще определи и каква трябва да бъде религията на хората в света. Сегашните хора казват, че трябва да има религия. Не казвам, че не трябва да има религия, но преди да съществува религия, хората трябва да бъдат духовни, разумни, защото религията се включва в духовния живот на хората. Човекът седи по-високо от своята религия. Религията, това е външното изявление на човека в света, на неговите схващания.

И тогава казвам: има три вида отношения към света: Първо: отношение към Бога, към Любовта. Второ: отношение към своята душа. Трето: отношение към своя ближен. Казвам: много мъчно е да се познае, какво нещо е Бог, и какви трябва да бъдат нашите съотношения към Бога. Често ме запитват: кажете ни, как трябва да се служи на Бога? Да се служи на Бога, това и малките деца знаят. То не трябва да се доказва. Служенето на Бога е служене, което иде най-естествено и се проявява и в най-малките неща. Значи, служенето на

Бога е естество не само за човека, но и за най-малките животни. Наскоро, един мой познат ми разправяше, един пример за служене на Бога от страна на една мечка. Доколко този факт е верен, не зная, но той седи в следното: отива един българин, някъде из гората, да сече дърва, но ето - насреща му излиза една мечка, отправя се към него и му посочва дланта си. Той спазва присъствието на духа и поглежда, в лапата на тази мечка стърчи един доста голям трън, забил се доста надълбоко. Той се приближил до нея, изважда трънa от лапата ѝ, подухва малко мястото, позаглажда го, да не я боли и се готви да тръгва. Като се освободила мечката от тръна, повела този селянин нагоре в гората и се спряла пред едно място, дето имало много готови, насечени дърва. Той си натоварил лесно колата. После го повежда навътре в гората и се спира под едно голямо дърво. Обръща му вниманието да погледне нагоре. Той се учудва, какво ли иска още от него, но забелязва на дървото една пчела с мед. С това тя му благодарила, като му казва: “Ето, тук има дърва, а тук мед, вземи си колкото искаш!” – и си заминала. Значи, тя си плаща, като на доктор. Какво ще кажете отгоре на това? Че туй е измислица? Не, доказано е, че в животните има много голяма признателност. Има случаи, дето плъхове са хранили гълъби. И ред други наблюдения са правени върху животните, при които е констатирана тяхната признателност. И в животните има разумност. Щом и в животните има разумност, ние, по-разумните същества от тах, няма ли да имаме разумността поне на тази мечка? Ние няма ли да имаме поне и толкова признателност към Бога, Който ни е изпратил на земята, дал ни е живот, на който да се радваме и да проучваме неговото величие и дълбочина? Хайде да не произнасяме постоянно думата “Бог”, защото може би ще кажете: гръмна ми главата от тази дума! Тогава ще кажа: не трябва ли да имате благодарност към тази жива природа, която ни е дала всичко? Не трябва ли да определим отношенията си към нея, към всички наши по-напреднали, по-възвишени, по-разумни братя, които са били тъй благородни, тъй доблестни да ни помагат в нашето

развитие? Как трябва да им се отплатим? Ако една мечка, за изваждането на един трън от крака й, показва на този българин, де има дърва да си ги насече и събере, де има мед да си похапне, какво трябва да направим ние, за да изразим своята благодарност? Този българин е бил толкова благороден, че не е взел всичкия мед от хралупата на дървото, но оставил и на мечката да си хапне. Обаче ние, съвременните хора, как бихме постъпили в този случай? - Бихме взели всичкия мед и за мечката нищо не бихме оставили. Не е така. Вземете толкова, колкото ви трябва, а излишното оставете за другите.

Аз ще ви приведа друг пример, от който ще видите, че и в мечката има човещина. И туй се е случило в България. Някой си добър, благочестив българин пътувал из една гора, но по пътя му станало лошо и той паднал на земята. Наоколо му нямало нито един човек - местността била планинска. Като се видял сам, изоставен, обърнал се към Бога с молитва, дано някак му се помогне, иначе бил осъден на смърт. По едно време, от гората се задава една мечка, която иде право срещу него. Побутва го малко, но той не се мърда. Тя разбрала, че е болен и го задига. Този българин си казал: ти остави треската, тя премина, но с мене всичко се свършва, аз отивам вече. И наистина, от страх го претресло. Оставил се най-после, да става, каквото ще. Мечката го понесла и се приближила към една овчарска колиба. Овчарят, като видял мечката, хукнал да бяга. Тя влиза вътре, слага болния на земята и си излиза навън. Овчарят след това се връща в колибата си и пита болния: как те носеше мечката? - Трябва да станеш като мене болен, за да разбереш. Питам сега: това нещо възможно ли е? Да, възможно е. И в животните има благородни пориви, и в тях има пробуждане на съзнанието, както и у хората. Казвам: не трябва ли и ние, поне колкото онази мечка, да имаме благородни чувства?

Сега, в съвременния живот, ние мислим, че сме най-разумните хора. Хубаво е да мислим така, но същевременно, трябва да постъпваме и разумно. Най-разумното в света, това е Бог. Това

съвременната наука нарича “постулат”, т.е. това, което всякога и във всички времена остава неизменяемо, това е Бог. Той е последователен, хармоничен във всички свои постъпки. Той прави добро, без да има нужда от доброто. Проявява своята разумност, без да има нужда от тази разумност. Хората Го славят, без да има нужда от тази слава. Всичко това, което той проявява, прави го все заради нашето благо. В Неговото битие седи благото на всички малки и големи същества, за да се радват на всичко това, което Бог има. Те се радват на всички възможности в Бога. Бог съдържа много велики блага в себе си, но ние още не сме ги изпитали. Един ден, обаче, вие можете да опитате и тия блага, които ангелите имат. Тогава вие ще живеете в един свят, дето има абсолютна свобода. Знаете ли, какво нещо е абсолютната свобода? – То значи, да живеете в един свят, дето ще бъдете напълно обичани от всички, а не както сега – любовта ни се разваля всеки ден. Вие казвате: ние сега се обичаме. Да, но не се знае, колко време ще трае тази любов. Някой път някой те обича за година, а друг - за две години, трети - за три години, а някой - за 20 години, но, в края на краищата, и тази любов се разваля. Обаче, в ангелския свят, Любовта никога не се изменя, никога не се разваля. Тя е постоянна, даже постепенно се усилва и расте, понеже е разумна. Няма по-разумно нещо от Любовта. Когато Любовта влезе в човешкото сърце, какво прави? – Тя произвежда един свещен трепет в сърцето, един разумен акт в ума. Любовта е, която образува тази линия на ръката. Като разгледате тази линия, от горното ѝ разклонение, до долното ѝ разклонение, тя показва пътя, който човек е минал през всичките епохи, как се е подвизавал в Любовта и т.н. Много степени има в Любовта. Линията на ума пък показва, как се е развивал човек и до колко разумно е използвал условията на своя живот.

Вие казвате: човек требва да има душа! Някой път учените хора не признават душата, понеже не я виждат. Пък и религиозните хора, някой път, не вярват в душата. Понякога ние вярваме само в човешкия

ум, понеже той се проявява в мисълта. Ние можем да познаем човешката душа по човешкото сърце. Там, дето има душа, има и сърце. Думата "сърце" не е толкова сполучлива, защото показва постоянните промени. Да обичаш човека, това значи, той да може да расте и да се развива под твоята обич. Без любов не може да има растене и развиване. И без мисъл пак не може да има растене и развиване. Някой казва: защо трябва да обичам? - За да растеш. Защо трябва да раста? - За да се проявиш, да се пробуди съзнанието ти, да разбереш, защо си дошъл на този свят.

И тъй, Христос им показва ръцете си. Те познаха формата на ръката Му. Вие разглеждали ли сте си ръцете, за да видите, че всички ръце не са еднакво устроени? Онези хора, които обичат удоволствията, които обичат да си похапват, да си попийват, да говорят за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, техните ръце са дебелички и много добре устроени. А онези хора, които са сатурнови типове, т.е. критици, които не могат да видят нищо хубаво в света, а виждат само лошото, те имат дълги, сухи, кокалести пръсти, с възли. Те казват: дълги ни са пръстите. Не дълги само, но и кокалести. За такъв човек казват: той е цял светия. Не само, че не е светия този човек, но е голям критик. Лошото не е в това, че е критик, но човек трябва да бъде разумен критик. И всяко нещо, за което той се изказва, не трябва да го говори от злорадство. Има начин за казване на нещата. Ние можем и трябва да бъдем благородни в отношенията си. Всеки от нас се стреми да живее един разумен и благороден живот. Това са едни от най-хубавите подтици. Всеки иска да се прояви. Това е най-благородното желание. Всеки иска да бъде учен, да бъде благороден. По-добро нещо от това няма.

Вторият принцип е - да служиш на ближния си. След като се научиш да служиш на Бога, тогава ще се научиш да служиш и на ближния си. Представете си, че една муха кацне на ръката ми. Най-първо, в мен ще се зароди едно желание, като у децата, да я хвана. Духна ли я, с нея се свършва. Обаче, когато в мене действа този

божествен принцип, първото желание, което ще се яви, ще бъде - да я оставя на ръката си и да не я бутам. Тя ще си ходи по ръката ми и аз ще се радвам. След това, аз излизам от гората и виждам едно малко цветенце. Първо в мен се заражда едно желание - да стъпча това цветенце, да опитам силата си. Не, ще го оставя тъй, както Господ го е създал. Заради Господа няма да го бутам. Друг път се приближа при някое дърво и взема да го чопля. Не, няма да го чопля, няма да чупя клоните му, но ще го изчистя, ще го полея с чиста вода. Някога пък се спра при някой извор. Какво мога да направя? - Мога да го запуша, а мога и да го изчистя. Кое ще предпочета? - Ще го изчистя, ще го оградя наоколо с камъни. През което място мина, всичко ще пречистя. Ще кажа: всичко това Господ е направил и аз се радвам на всичко, сторено от Господа. След това Господ казва: "Ти вече се научи да служиш на мене, сега ще ти покажа, как се служи на ближния." Аз наричам "учение за служене на Господа" това, което никога не се доказва; а "учение за служене на ближния" това, което се доказва наполовина. Що значи мой ближен? Да позная своя ближен, значи да позная, че този, същият Господ, Когото обичам, е ограничен в моя ближен. Следователно, както обичам да служа на Бога, така трябва да служа и на своя ближен. Какво е писано в Писанието? - Да служиш на ближния си тъй, както и на себе си. Какво значи това? - Да му дам половината си богатство. Когато служиш на Бога, ти не можеш да Му дадеш само половината от своето богатство. Ти на Бога ще дадеш всичко, което имаш - нищо повече. Като дадеш на Бога всичко и всичко вземаш. Когато дойде да служиш на ближния си, ще му дадеш половината си благо. Ако той иска да ти вземе всичкото бгатство, той не ти е ближен. Ближният ти също трябва да познае, че има един човек, у когото Бог живее. Той не трябва да се усъмни в тебе и да каже: какво ли намерение има този човек? Каква ли задна цел има? Ако аз дойда като един лекар при тебе, да не казваш, какво ли намерение има този човек? Не, между ближния ми и мене трябва да има последователност и пълна хармония във всичките ни постъпки.

Когато аз направя нещо за ближния си, трябва да го направя за Бога, Който живее в тебе. Служи така и ти на Господа в себе си!

И най-после, човек като се научи да служи и на ближния си, ще служи и на себе си. В "учението за смирение на себе си" се иска най-голямото доказателство. В това учение Бог се проявява в най-малката си форма. Най-мъчното учение в света, това е служенето на себе си. Най-първо, човечеството трябваше да започне със служенето на Бога, после със служенето на своя ближен и най-после със служенето на себе си, но понеже човечеството се отдалечи от Бога, отклони се от правия си път, то започна с най-мъчното учение – служене на себе си, вследствие на което, дойдоха най-големите страдания и земята се обърна с главата надолу. И те казаха: не може да се служи на Бога. Не, най-благородното учение е да служим на Бога и да съзнаваш, че си в един разумен свят и служиш на всички. Под думата "служене на Бога" аз разбирам, да служиш на всички. Да служиш на "ближния си", разбирам, да служиш на половината свят, и да служиш на "себе си", разбирам - да служиш на една единица. Някой казва: аз искам да служа на себе си. Добре, ще служиш на себе си, но най-първо ще се научиш да служиш на Бога, Той ще ти бъде Учител. После ще отидеш при ближния си, той ще те учи, и най-после ще се учиш от себе си. Да служиш на себе си, това е най-мъчното учение, което старите гърци са проповядвали, като са казвали: "Познай себе си!" Какво се изисква от тебе, когато ще служиш на Бога? Първо - ще бъдеш доблестен човек. Човек, като служи на Бога, не казва, че без пари не може, че без знание не може. Ако служиш на Бога, ти ще имаш и пари, и знание, и сила. Онзи човек, който служи на Бога, има всичко.

Ще обясня своята мисъл. Да служиш на Бога, значи, да имаш всичките благоприятни условия за работа - както онази жена, която има къща, пълна с вълна и може да работи. Какво й трябва сега? - Да се опретне да изпере, да очисти, да изпреде, да изтъче тази вълна. И стан, и всичко, което й е нужно за тъкане, тя ще го има. Следователно,"служенето на Бога" подразбира възможности при

всичките условия. За такъв човек няма да има условия, от които да е лишен. При служенето на ближния има по-ограничени условия, а при служенето на себе си се създава характер. Ти си един малък свят, в който владее пълен хаос, и ти, при тия условия, трябва да създадеш своя характер, трябва да преобразиш този свят, да го направиш по образ на Бога, по образ на своя ближен. Кои са твоите ближни? – Твоите ближни са ангелите. Най-първо ще служиш на Бога, после на ангелите и най-после на себе си. В древността е съществувала една култура, във времето на която хората са напуснали Бога и са служили на ангелите, а после на себе си. Туй е едно ограничение. Най-първо ще служиш на Бога, Който съдържа всичко в себе си, после на ангелите и най-после ще влезем при себе си, като човек, и ще видим, какви са нашите отношения в света. Като се разбере живота така, ще се уредят всичките ни отношения и всичката дисхармония, сама по себе си, ще изчезне.

Тогаз Христос им посочи ръцете си и им каза: "Всеки от вас пипнал ли е ръката си?" Аз ви питам: вие разглеждали ли сте сърцето си? Вие казвате: аз искам да имам Божията Любов. Вие можете да имате Божията Любов всякога, но разумност се изисква от вас. Ние се спираме само върху някои дребни факти и казваме: аз не съм добър човек. Да, аз мога да призная, че в известна своя постъпка не съм бил добър, но не, че целокупно не съм добър. Да кажа, че целокупно не съм добър, това е лъжа! Като казвам, че в еди-коя си своя постъпка не постъпих добре, това е благородство на характера. Трябва да си кажа: в еди-коя си своя постъпка бях добър, но в еди-коя си не бях добър. Следователно, човек по естество, по Бога, той е добър, но в проявлението на своя характер, той, някога може да бъде добър, а някога не. Някой казва: аз съм много лош човек. Не, разумно трябва да постъпваш в живота си. Сега като проповядвам, че трябва да се служи на Бога, някои от вас, които ме слушате, може да кажете: ти, като проповядваш от амвона, че всичко трябва да се даде за Бога, че трябва да се служи на Бога, ето: аз искам да следвам в университета,

имам нужда от 10 000 лева, услужи ми тогава! Мислите ли, че този господин, който ще дойде при мен с такава молба, е разрешил въпроса правилно? Аз ще го попитам: в коя Божествена книга е писано, че трябва да му дам 10 000 лева? Писано е, че ти имаш нужда от хляб. В такъв случай, ти ела при мене, аз ще те нагостя, ще ти дам хляб. Но, ако ти вложиш в ума си мисълта, че аз трябва да те пенсионирам тъй, както държавата прави, ти си на крив път. Ако ти дойдеш при мене, аз ще ти дам това, от което имаш нужда, без да го искаш. Искаш ли ми сам това-онова, искаш ли да ме заставиш да ти услужа, въпросът не е сложен по Бога.В такъв случай, аз служа на Бога, а ти служиш на себе си. Благородството от моя страна е там, че като зная твоите нужди, да ти услужа сам, без да уроня твоите добри чувства, без да уроня твоя престиж. Не говоря за човешките ти чувства, а за онези Божествени чувства, които се таят дълбоко в душата ти.

Защо се яви Христос на своите ученици? - За да им покаже, че след смъртта има живот и то, разумен живот, и че ръката никога не се изменя. Той им показа, че Неговата ръка сега е още по-хубава, по-четлива, а всички онези утайки, които имаше на физическия свят, изчезнаха. В него остана само онази част, префинена материя, с която Той можеше да става видим и невидим, и с която можеше да изменя коефициента на пречупването на сънчевите лъчи. Понеже всички частици на тялото Му бяха в състояние на пропущат всички слънчеви лъчи, Той ставаше невидим. Такъв живот можеше да имаме само тогава, когато бъдем разумни. Тази разумност ще внесе в нас радост, че за в бъдеще, ще имаме всичките възможности да живеем и в другия свят. Ние можем да бъдем в съобщение едновременно и с Бога, и с ангелите. Когато говоря някой път, че ние можем да имаме съобщения с Бога, опасното за нас е, да не станем много фамилиарни. Пазете се от тази фамилиарност! Щом се приближаваме към Бога, трябва да забравим всичко за света. Когато се приближавам към Бога, аз изгарям всичките си тефтери, нямам никакви отношения към

света, забравям всичко. Тогава, аз съм като едно новородено дете, животът ми се осмисля и в ума ми изпъкват само онези добри дела, които хората са ми направили, а злото пред мен се утаява и аз виждам човекът в неговото бъдеще; виждам, че Бог работи във всяка душа, и то най-много при най-големите мъчнотии на хората. Ти си се отчаял, обезсърчил, но дохожда Божественото при тебе и ти казва: "Не бой се, има възможности и за тебе." Дойде някой човек при теб и ти казва: знаеш ли, баща ти беше луд, майка ти охтичава, от тебе човек няма да стане. Божественото казва: "Не бой се, всичко това ще се поправи!" Защо баща ти полудя? Защото работеше в противовес на Бога. Защо майка ти стана охтичава? Защото беше в противоречие с ангелите. Когато хората изгубват любовта си - охтика ги хваща, а когато изгубват разумния стимул на живота – полудяват. Вие казвате: ама никаква разумност няма в света! Значи, вие отричате разумността. Щом отричаш разумността у другите, това подразбира, че само ти си разумен. Мислиш ли така, ще дойдеш в стълкновение с целокупността на живота. Христос дойде в света, за да покаже на хората разумността, като им показа ръката си. Защо? - Ръката изразява разумността. Най-хубавото, най-красивото нещо, което изразява Любовта, това е човешкото лице. Ръката е образ на разумността, а лицето е образ на Любовта. Разумният човек, онзи вещ цигулар, като вземе цигулката и засвири, всички казват: "Да, ръката прави всичко!" От тази ръка започват да се изливат онези хармонични звуци и ти се учудваш. Онзи, знаменитият художник, като вземе четката, ти се учудваш, казваш: "Да, ръка!" Вярно е, но от ръка до ръка има разлика. Онзи техник, като взема чука и започва да сглобява и разглобява и най-малките частици, излиза нещо. Значи, от ръката излиза една велика разумна сила, и ние трябва да отпушим тази ръка. Прекарай през ръката си всичкото добро. Искаш да направиш едно добро, направи го! Искаш да нарисуваш нещо хубаво, нарисувай го!

Искаш да направиш едно добро, но нямаш възможност за това. Ще ви кажа, как да го направите. В древността, един царски син се влюбил в една циганка и я направил царкиня. Обаче, навикът ѝ да проси, бил по-силен от нея и надделява над положението, в което се намирала. Какво да прави? Влиза в една от своите стаи, затваря се вътре. Взема една торба брашно, разпределя го по малко на всичките столове и почва да обикаля от стол на стол, да проси, представяла си, че това са хора. Казва: "Моля ви се, дайте ми малко брашно!" В същата торба събира брашното, което счита, че ѝ е дадено. По такъв начин тя напълва торбата си с брашно и си казва: "Е, изкарах прехраната си." Така и вие направете някой път. Турете в стаята си на всеки стол - по един лев и кажете: на тебе, приятелю - един лев, на тебе - също един лев и т.н. Ще кажете: е, такава жена! Не, това е отлично занимание. Ако един човек може да остави на всеки стол по един лев, той ще може и вън да даде някаква помощ. Ако не може да остави на стола един лев, той и вън не ще може да даде никаква помощ. Това е едно хубаво упражнение.

Та, има много такива естествени методи, които ние, за в бъдеще, трябва да приложим. За тия методи, които живата природа е вложила, тя е мислила много време, докато ги създаде. От хилядите начини, които тя е измислила, най-после е създала нашия живот и е вложила в него тази форма, която ние имаме, и в която се крият несметнати богатства. Сегашните учени хора, обаче, гледат малко скептически на много неща: те гледат също тъй скептически и на ръката и казват: тези линии на ръката са произволни, те са създадени от свиването на ръката. Да, всички хора си свиват ръцете, но тези гънки не са еднакви във всички. Има друго нещо, което е сформирало тези линии, тези гънки. Зад тези линии седи друг един свят, още по-красив. Христос представя пред сегашните хора, пред сегашната култура ръката си, разумното в човека и ги пита: "Познавате ли ръката ми?" Какво означава това, според езика на съвременната култура? То значи: вие живеете ли според великия закон на Божията Любов? Вие живеете ли

според великият закон на божията Мъдрост, които са написани върху нашите ръце? И най-после, вие живеете ли според тази велика Божествена линия на живота, която е написана също на ръката ви, и която включва възможностите на разумния живот? Тъй запитва Хритос разумните хора.

И сега, всички съвременни учени хора изучават слънцето, изучават звездите, изучават малките буболечици и т.н. Всичко това е хубаво, обаче, всички трябва да се върнем и изучаваме първоначалното учение за служене на Бога. Нека изучаваме астрономията, но заради Бога! Нека изучаваме слънцето и всички други звезди и планети, но заради Бога! Нека изучаваме всички науки, но заради Бога! Нека ставаме майки и бащи, но заради Бога! Нека Бог изпълни сърцата и умовете на всички ни! От там да започнем – от служенето на Бога. По друг начин не може. Не може да има друго учение, което да разреши всички въпроси на земята. И казвам: Ако се намерят само 12 души, които да възприемат това учение, светът в 29 години ще се оправи. Как? Ако всеки един от 12-те души се наеме, всяка година, да обръща по един човек към Бога. Тия, новообърнатите, от своя страна, да се наемат да обръщат всяка година по един човек към Бога. Тия, новообърнатите, от своя страна, да обърнат други 12 и по такъв начин, в 29 години светът ще се оправи. Последващите, които идват, те ще служат по-малко. Ако се постъпва така прогресивно, тия 12 души значи, в 29 години, ще обърнат целия свят към Бога. Това нещо ще стане много лесно, но всеки един ще трябва, всяка година, да обръща по един човек към Бога. Има проповедници, които са обърнали някои хора към Бога, но не знаят как и до колко са ги обърнали. Да обърнеш един човек към Бога, значи да му предадеш същия импулс, какъвто и ти имаш, или да му предадеш такъв стремеж, такова благородство, каквото и ти имаш. Та казвам: сега, от целия свят, се изискват 12 души, които да го обърнат към Бога, в продължение на 29 години. Кои са тези 12 души? Тия 12 души, като ходят, ще дигат само ръката си и всеки, който ги срещне,

ще бъде обърнатия и ще им каже: "Я ми кажи нещо за Бога!" - Аз искам да живея според тази велика Истина на живота. Ти ще му кажеш: първото най-велико нещо е - човек да служи на Бога и да пожертва всичко заради Него. И то не само на думи, но и в ума си, и в сърцето си, и в душата си - ще мислим само за Бога. Тогава няма да има никакъв спор. Щом спорим, това не е учение за Бога. Аз, който дигам ръката си, няма да се спирам, но ще продължавам пътя си. Онзи извор, който тече, няма какво да се спира. Някой го пита: кажи ми, отде идеш? – Той си върви. Къде отиваш? – Той пак си върви. Той казва: "Ако искаш да знаеш отде ида, намери извора ми! Ако искаш да знаеш къде отивам, ела с мене!" Тъй че, който иска да знае отде ида, да отиде там, отдето и аз дойдох; ако пък иска да знае, къде отивам, да дойде с мене.

И тъй, аз ви казвам: поканват ви да отидете там, отдето сте дошли. Вашите домашни ви канят да се върнете, но не тъй, както на погребение. Вие трябва да се върнете тъй, както се връща онзи студент, който свършил в странство своите науки и донася пред баща си диплома си. Аз пък искам да излезете и да тръгнете в света тъй, както синът отива да се учи в странство. Този син, като свърши своите науки, връща се при баща си, в своя дом, да помага на ближните си. Доста вече сме учили в този университет, осем дълги години стават вече, всяка от тях от по хиляда години! Доста сме учили вече! Време е да настане един обратен процес и да се върнем при домашните си. Мислите, че сме прости хора? Не, много учени хора сме. Ще се върнем дома си с този диплом и баща ни ще каже: "Синко, я си покажи дипломът!" Той ще го прочете и ще каже: "Много се радвам, че всички предмети си свършил отлично." Ти ще оставиш диплома при баща си и там, в света вече, ще се учиш по друг начин, без всякакъв диплом.

Време е, когато всеки от вас трябва да остави диплома на баща си, за да не се изгуби и да отиде да помага на ближните си. Българите казват: "Горе ръцете!" Какво означава то? "Горе ръцете" значи: хайде

сега да те видим, какво си, колко струваш! Това е хубаво. И Христос показа на своите ученици ръцете си. И ние трябва да покажем своята ръка. Да покажем своята ръка, аз разбирам, да я покажем на онзи, който ни обича. Да покажем ръката си, разумното в нас на онзи, който ни обича и с това да му докажем, че Бог живее в нас и ний сме готови да направим всичко, което Той иска от нас.

Беседа, държана от Учителя на 27 декември, 1925 год., гр. София.

ДО СКОНЧАНИЕТО НА ВЕКА

"И учете ги да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето аз съм с вас през всичките дни до скончанието на века. Амин!" Матей 28:20

Няма по-страшно нещо в света от пресищането. Най-страшната отрова в света, това е пресищането. Даже и най-хубавите неща, най-красивите неща могат да произведат пресищане. Пресищането често произвежда втръсване. Втръсването произвежда отвращение. Отвращението произвежда бездействие. Бездействието произвежда смърт. Смъртта произвежда разлагане, а разлагането произвежда воня. Онези хора, онези християнски културни народи, които се мислят за много учени, някои от които имат по 2-3 дипломи, а някои нямат нито една, аз бих желал, всички тия народи и хора да имат по четири диплома, а именно: да имат един диплом, че са свършили факултета на разумността; да имат един диплом че са свършили факултета на честността, да знаят какво нещо е човешкото достойнство; да имат трети диплом, че са свършили факултета на справедливостта, да знаят, какво нещо е морален устой и какво нещо е морален остен, и най-после да са свършили последния факултет на университета, да знаят какво нещо е интелигентността.

Казва Христос: "Идете и учете ги." На какво? На съвременния свят се втръснало вече от учение! Учение, учение, учение, но какво е това учение? То е цяла галиматия! Кое най-напред да учиш? Има специални училища, в които се учи, как да се готви: как да се готвят кокошки, гъски, как да се кълца и приготовлява агнешко месо, как да се готви свинското месо, по кой начин да се консервират ябълки и разни други плодове. После, има други училища, в които се проповядва, как да се шият дрехи, най-красивите, най-изящните, с които да се самоизмамваме. Онази млада мома, вместо да се накичи с

най-хубавите добродетели на разумност, на честност, на справедливост, на въздържание, на скромност, се накичила с онези красиви парцалки и перца. Всичко туй е хубаво, но това не са добродетели. Тези краски, тези перца са само за птиците, само за пеперудите, но не и за хората. Това са добродетели за тях, а за хората трябват други добродетели. Имате ли вие добродетелта на гълъба? Имате ли неговата устойчивост, неговият характер, който преодолява всички условия и мъчнотии в живота? Гълъбът от памти века, от незапомнени времена, е единствената птица, която не се е съблазнила от месото. През всичките мъчнотии, през които гълъбът е минал, той имал доблестта да си остане вегетарианец. Той никога не е казвал: условията на живота са тежки и аз трябва да си хапна малко месце. Напротив, той казва: "Каквито и да са условията на живота, аз ще ги преодолея. Понеже Бог е разумен, и аз съм разумен, ще ям зрънца – и нищо повече." И когато Господ създал света, повикал гълъба и го посочил на всички като емблема на твърдост в убежденията. Тогава Бог казал: "Понеже гълъбът устоя на своите убеждения, аз го поставям като символ на Духа Божий." И досега гълъбът седи като емблема. Когато искат да покажат, че върху някой човек слиза някой гений, или някой велик дух, винаги представят, че върху този човек слиза гълъб. Питам: ако, обаче, речете да сравните главата на гълъба с тази на човека, колко пъти главата на човека е по-голяма от главата на гълъба? Главата на човека е много пъти по-голяма от главата на гълъба. Измерено е, че мозъкът в човешката глава тежи 1 ½ кг., а някъде и до 2 кг. Мозъкът на слона пък тежи до 9 кг. Някои хора мислят, че човешката интелигентност може да се тегли. Действително, право е донякъде, че тежестта на мозъка оказва известно влияние върху интелигентността на човека, но голямо влияние има и това, как е организиран този мозък, как е организирана онази вътрешна разумност в човека. Природата е толкова внимателна към всека придобивка! Тя е отбелязала всяка една благородна черта, всяка наша придобивка. И когато човек направи

някое добро в света, когато извърши един разумен акт, в Невидимия свят настава голямо тържество. Когато човек завърши някаква своя работа, или някое свое добро начинание, ангелите издават един указ, една похвала за него. Някой беден човек извърши някое благородно дело, той и не подозира даже, че на небето става такова голямо тържество заради него.

Сега, вие като ме слушате, ще кажете: де е този разумен свят? – Във вашата глава. Де е вашата глава, обаче? Мислите ли, че тази глава, която носите е вашата глава? – Не. Някои мислят, че всичко, което вършат, вършат все под влияние на тази си глава, която виждат и затова казват: е, глава камък! Казвам: ти не знаеш още де е главата ти. След 50-60-100 години главата ти ще се изпразни. Не, това, което може да изчезне, да се изпразни, не е глава. Казват: главата е начало на нещата. Значи, туй което никой не може да ти вземе, то е глава. Следователно, ако моята глава може да се изпразни, ако моята глава може да я вземе някой, ако моята глава може да се мени по 20 пъти на ден, каква глава е тя? Казала ли е много нещо тази глава? Питам тогава: нима една патка не може да каже, че и тя има глава? Че и свинята казва: знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да ровя? И волът казва: знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва, да бода с рогите си? И конят казва: знаеш ли, че аз имам глава, и тази глава ми заповядва да ритам? Питам: коя от тези хиляди глави в света, които заповядват, трябва да се слуша? Коя е разумната глава? Някои от вас ще кажат: животът е създаден тъй, условията в живота са такива. Какво подразбирате вие под думите, че животът е създаден така? Според мене, животът никога не е бил създаван, а животът само се проявява от Бога. Животът не може да се създаде, той не е нещо механическо, той излиза от Бога, той е велико проявление на една висша разумност. И всеки от вас, който иска да живее, на първо място трябва да бъде разумен, и то не в обикновената смисъл на думата “разумен”, но в пълната смисъл, разумен тъй, както гълъбът е разумен.

И тъй Христос казва: “Учете ги да пазят това, що съм ви казал.” Кой Христос? Аз не ви говоря за онзи Христос, Когото евреите разпнаха преди 2000 години. Този Христос беше много слаб човек. Аз ви говоря за един Христос, Който никога не е бил разпъван в света. Него може да наричат Христос, но Той има друго име, свещено име има Той, което вие трябва да знаете. Казвате: вие ни говорите за Христа. Не, слаб човек беше този Христос, Когото евреите разпнаха. Апостол Павел гонеше този, именно, разпнатия Христос и си казваше: “Аз зная този Христос.” Не, той видя, какво нещо беше Христос, видя Го като светлина и падна от коня си с лицето на земята. Видя той тази светлина! Светлината не може да се разпъне, светлината не може и да се изгаси. Хората, обаче и тази светлина изопачават, използуват я за зло. Ще кажете: как? Ами този човек, който гони неприятеля си, не използува ли светлината, за да го намери някъде по пътя и да го убие? Как употребяваме ние светлината, която Бог ни е дал да използуваме като разумни човеци? Срещнеш своя неприятел в гората, теглиш му куршум и го убиваш. Казват: тъй е писал Господ. Не, не говорете така! Това не говори онзи Христос, който е бил разпъван, а говори онзи Христос, който никога не е бил разпъван.

Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: “Учете ги да пазят благото, което съм ви дал, и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!” То е името на онзи Бог, Когото египтяните знаеха. Те Го наричаха “аминъ”, но то не е така. “Амин “ го наричаме ние. И когато някой човек бактиса, както българите често казват бактисах от живота, употребяват думата “аман!” Като каже българинът “аман”, той се обръща към Бога и казва: “Господи, помогни ми Ти в тази беда, никой не ми помага!” Като каже “аман”, избавлението идва. “Аман” е името на Бога. Едно време в Сирия имаше някой си Аман, носеше свещеното име на Бога, и той искаше да избие евреите, но този Аман окачиха на една бесилка за едно престъпление, с което се наруши Божия закон. И съвременните хора,

които се кръщават с името на възкръсналия Христос, които носят свещеното име на Бога, а проповядват смърт, ще увиснат горе на въжето, като този Аман. Онази бесилка, която сте приготвили за другите, сами ще увиснете на нея, сами ще паднете в собствената си клопка.

Вие ще кажете: кажете ни нещо ново! Ето, ново ви казвам: никой няма право да разрушава онова, което Бог е създал! Никой няма право да позори чистия и светия живот, който Бог му е дал! Никой няма право да изопачава и да осквернява своя ум, който носи светлина и свобода за неговата душа! Никой няма право да опетнява и опозорява своята чиста душа! Никой няма право да греши! Никой няма право да безобратствува, да върши престъпления, да осквернява своите братя и сестри! Никой няма право да осквернява, да обезчестява своята майка и своя баща! Де е този морал на съвременните хора, които казват, че това учение, което се проповядвало не било право? Аз викам днес тези хора на съд пред Господа! Де е моралът на съвременните хора? Де е моралът на съвременната църква? Защо изпрати Господ на земята тези свещеници, да се облекат в златни дрехи ли? Най-после, защо ви изпрати и вас Господ? Ние всички седим пред престола на великия Господ, Който ни даде живот. Защо седим ние тук, да служим на хората ли, или да служим на Бога? Първо трябва да служим на Бога, да знаем, че имаме един чист и свят живот, че имаме един велик идеал, който трябва да постигнем. Какъв е този идеал? Да, велик идеал е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствувате, поне за половин час от живота си, поне за един момент, какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия свят. Велик момент е това, да почувствувате тази висша интелигентност, да почувствувате връзката между всички същества, от най-малките до най-големите, да почувствувате това Великото което наричаме "Амен", или "Амин", или както индусите го наричат "Аумен", или както други Го наричат "Аум", или както евреите Го наричат "Иехова-

Иаве”. Българите пък казват “наяве”, значи всичко разумно трябва да бъде наяве, всичко разумно трябва да стане, пред онази разумна виделина, която носи топлина в себе си, която носи още светлина и свобода за човешката душа.

И този живият Христос, Който никога не е бил разпънат, се обръща днес към вас и ви запитва: “Вие, които ме слушате днес да ви проповядвам, какво направихте заради мене откак сте дошли на земята? Опазихте ли моето Слово, опазихте ли моя закон? Просветнаха ли вашите дела пред человеците?” Някой ще каже: Е, братко, остави тази работа! Не, аз питам всички ви, няма да гледаме, какво са направили другите, няма да се съдим, но всеки от нас трябва да си даде отчет, какво е направил. Аз не искам да ви съдя, но този живият Христос на справедливостта ви пита! Той казва: “Братя върнете се от този път! Не е този пътят който води към Бога, към Любовта. Върнете се и погледнете към Бога, Който още преди 2000 години е казал: “О, Израилю, върни се към мене!” Той се обръща към онзи Израил, който вършеше всякакви престъпления. Прочетете цялата свещена история, да видите, какъв разврат, какво насилие е съществувало тогава! “Върнете се към мене, обърнете се към мене и живи ще бъдете!” И днес този живият Христос се обръща към цялото съвременно християнство и казва: “О, вие, които се именувате синове на светлината, върнете се към мене!” И аз чета по вашите лица тревога, недоволство, смущение за дребни работи. Някой написал някоя книга и книгата му не се разпродала много, той е смутен. Някой не е произведен в по-висок чин, смущава се. Някой изгубил службата си, смущава се. Някой мъж не живее добре с жена си, смущава се. Някой ваш близък е болен и умира, смущавате се. Някой проповедник се смущава, че не искали да го слушат. За тия и за много още неща се смущавате, но единствената тревога за вас трябва да е тази, че не вървите в правия път. Единствената тревога, която действително може да ви смущава е тази, че вие сте се отбили от Божия път. Туй отбиване не е постоянно, но във вас има едно

лъкатушене, ние искаме да примирим злото с доброто; ние искаме да примирим безобразието с красивото; ние искаме да примирим любовта с омразата; ние искаме да примирим мъдростта с безумието. Примирие може да съществува само между двама разумни хора. Любов може да съществува само между двама интелигентни, честни, справедливи, благородни хора. Между безумни хора любов не може да съществува. Това трябва да знаете! И сега, ние трябва да изменим това направление на живота си и да искаме да се научим от този живият Христос, Който ни говори. Чудни са хората, когато някой казва: аз чух гласа Божий. Да, чул гласа Божий. Пророк Илия чу гласа Божий, но се възнесе на небето. Този живият Христос чу гласа на Бога и възкръсна от гроба. И всички онези апостоли, пророци, светци, праведници, които чуха гласа Божий възкръснаха, станаха и напуснаха земята и сега живеят на небето. Някой казва: аз чух гласа на Бога. Не, приятелю, ако ти беше чул гласа на Бога, ти нямаше да бъдеш един обикновен човек, ти нямаше да бъдеш човек на условията, ти щеше да възкръснеш. Ти щеше да бъдеш човек на какво? Аз ще ви оставя сами да си разрешите въпроса, на какво щяхте да бъдете хора.

Казва Христос: "Учете ги да пазят!" Какво трябва да пазят? Какво трябва да пазим на първо място? Настана вече ден, когато трябва да осветим Любовта. Ние трябва да се повърнем, мъжът към жената, братът към сестрата; всички хора, от най-малкия до най-големия, трябва да определим един ден на освещение на Любовта. Нали е казано, че Бог е Любов? Любовта винаги се отличава със закона на изобилието и примирието. Дойде ли Любовта ние ще почувствуваме, че сме в един велик свят красив сам по себе си, свят на мир и изобилие. За да има мир, всички трябва да отворят хамбарите си, и то доброволно, а не с насилие, не с остен. С морален остен и волът оре, и проповедникът проповядва, и свещеникът служи, и войникът се бие на бойното поле, и жената готви в къщи, навсякъде има ред и порядък, но това не е живот. Ние знаем този остен. Не, морален устой трябва да има! Този остен е за полуразумните хора. Тоягата е за

полуразумните хора. Любовта, Мъростта и Истината, това са за пълно разумни хора, които разбират тия закони, защото само те ще осмислят нашия живот, и ние само така ще възкръснем. Сега всички говорят, че трябва свобода. Всички хора по света, във всички камари, търсят начин за придобиване на свободата, търсят начин за създаване на една истинска вътрешна връзка в домовете; всички търсят начин, за да живеят добре, по един любовен начин, майка със синове и дъщери мъжът с жената си, братът със сестрата и т.н. Слугата търси начин, как да угоди на своя господар. Има един начин. Кой е той?

"Идете и научете ги да пазят всичко, що съм ви рекъл; и ето, аз ще бъда с вас до скончанието на века. Амин!" Някой казва: до скончанието на века ли? Да, този живия Христос, Който никога не е бил разпъван, казва: "Понеже разпънаха онзи човек, когото бях пратил на земята, за да им каже моята заповед, идете вие сега да проповядвате, и аз ще бъда с вас до скончанието на века. Всичкия този ред и порядък аз ще го изменя. Ще скончая този век." Вие днес сте свидетели, ние сега сме пред скончанието на този век. Иде сега новата епоха! Всички хора искат да задържат старата култура. И ако някой се осмели да каже, че иде нещо ново, те са в състояние да го обесят. Новото ще донесе спасението на човечеството. Новото ще доведе онова истинско братство, не да се подкупват хората, но онова истинско братство, което ще даде условия на всеки да се прояви тъй както трябва.

Та казвам: всеки от вас трябва да събуди в себе си Божественото. Той трябва да се запита: защо съм пратен на земята? При първата спънка вие ще си кажете: аз съм пратен да оправям света. Господ не ви казва да оправяте света, но ви казва: "Идете и се учете!" На какво? – Да пазят това, що съм ви казал. Да кажем, че някоя сестра не може да живее с мъжа си. Какво трябва да направи? Тя трябва да повика своя възлюблен и да му каже: "Слушай, Господ те създаде по образ и подобие на себе си. Той внесе Любовта, Мъдростта и Истината в твоята душа, ти трябва да пазиш всичко това, което Господ ти е дал,

което е вложил в тебе. Доста си се перчил пред мене с тия панделки, доста си ме плашил със своя остен и със своята тояга! Този остен може да показваш на воловете, а на мене покажи тази Истина, която е вложена в душата ти. Ако ти не искаш да ми покажеш това нещо, втори път няма да ме видиш.” Веднъж каже ли това нещо, тя трябва да го направи. Сегашните жени са големи герои. Тя каже това нещо на мъжа си и си излезе, но не се минават и 4-5 дена, тя вече праща сватове до мъжа си да го уговарят. И мъжа прави същото. Напусне жена си, но след 4-5 дена и той се връща. Това са героите на съвременния свят. Не, не е така. Когато една жена напусне дома си и каже на мъжа си, че повече няма да я види, какво означава това? От туй тя иска да му каже, че такава, каквато ме знаеш, да се карам и сърдя, повече няма да ме видиш. Ако дойда втори път, ще дойда с Любовта, с Мъдростта и с Истината, и ти няма да ме познаеш. И мъжът като напусне жена си и й каже, че втори път няма да го види то значи, че такъв, какъвто съм бил до сега, както съм те бил хукал, няма да ме видиш вече, но втори път ще дойда при тебе с Любовта, с Мъдростта и с Истината, а ти няма да ме познаеш. Ти ще ме видиш вече по образа на Любовта. И когато светът каже на баща си: татко, ти няма да ме видиш повече, то значи: аз изядох и изпих богатството ти, но втори път ще ме видиш с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Това е новото учение! За да може да се разбере учението на живия Христос, Който никога не е бил разпъван, изисква се една свещена душа, чиста като кристал. Някой казва: какво нещо е моралът? Аз ще ви кажа, какво нещо е моралът.

Има два вида морал. Ще ви дам сега една максима, тъй, както аз схващам морала. Аз взимам числото 10. Представете си, че имате 10 извора, които дават чиста, хубава вода. Първият извор е този, който дава нектара на живота. Като пият хората вода от него възкръсват. Всички останали извори са малко или много опетнени. Ако някой е пил от първия извор и дойде да пие от останалите, той върши едно морално престъпление. Той е изгубил своята духовна

интелигентност. Той няма право да пие от другите извори! Хора, които не пият от другите извори, освен от първия са идейните хора в света. И Писанието казва: "Първият извор е Бог." Той е единственият, от който като пият хората възкръсват. Онзи, който се учил от Бога, и отива да се учи от хората, той се опетнява вече. Наученият от Бога, няма защо да се учи от хората. С хората той може само да се разговаря по един разумен начин, може да им покаже любовта си.

Сега ще ви представя другия морал, по който светът върви. Аз започвам пак с числото 10. Има 10 извора с хубава вода. Човекът в света започва да пие от десетия, после от деветия, осмия, седмия, докато най-после достигне до първия. Дойде ли до първия, повече няма право да се връща назад. Вие сте пили вече и от десетия извор, пили сте някога и от първия. Сега отново дойдохте до кой извор? – До първия. Там седят ангели със своите мечове. Казвате: страшни мечове! Да, онзи, който дойде да пие от този извор, ще мине през огън. Той трябва да се пречисти и да покаже, че неговата душа е абсолютно чиста и е готов вече да извърши всичко за Бога, за своя ближен и за себе си. Той е готов за славата божия и за доброто на своя ближен да извърши всичко, което се изисква от него.

Та казвам: ако ние бихме слушали Този живият Христос, неразпънатия Христос, лесно бихме постигнали всичко това. Някой казва: защо не се оправи света? Че как ще се оправи света? Ние и до сега още се молим на разпънатия Христос, а не на живия. Ние навсякъде виждаме все разпънатия Христос. Не се лъжете! Време е вече да се снеме от кръста разпънатия Христос! Апостол Павел казва: "Ние вече не познаваме Христа, както по-рано Го познавахме." Някой казва: ти вярваш ли в Христа? В кой Христос? В разпънатия Христос ли? Не, аз вярвам в онзи Христос, Който никога не е бил разпъван. Аз зная, че онзи посланик на Христа, когото хората разпнаха, дойде да им покаже, че техните сърца са развалени, затова Го разпнаха. Той беше един пробен камък, който показа, че хората още не бяха готови за тази велика Любов. Туй е, което може да ни съживи и да ни покаже,

че време е вече да приложим това учение. Някои от вас са чели Библията и Евангелието, някои не са ги чели, но всеки може да разбере, дали е истина това, което ви говоря, или не. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие живеете. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие мислите. Има една велика Истина в света, тя е следната: вие страдате. Великата Истина е това, че вие живеете, но за кого? – За Любовта. Велика Истина е това, че вие мислите, но за кого? – За Мъдростта. Великата Истина е това, че вие страдате, но за какво? – Че сте се отклонили от Божия път. Следователно, страданията ви показват, че между вашия живот и вашата мисъл няма единство. И сега, като естествено, психологическо последствие от това иде законът, че навсякъде по света, в Германия, във Франция, в Англия, в Америка, се явяват ред писатели, философи, учени, които посочват на хората ред несгоди и правила, как трябва да се постъпва, как трябва да се живее. Но с всички тия методи се е злоупотребило и днес се вършат престъпления повече от колкото когато и да е било друг път. Тогава хората се запитват: какво трябва да вършим, за да не правим престъпления? – Всички трябва да бъдем разумни! Всички трябва да обичаме поне същество в света. Ние не можем да обичаме себе си. Човек не може да има себе си като обект. Трябва да има една жива душа в света, която да обичаме, но не както сега се обича. Вие трябва да обичате една душа тъй, както обичате Бога. Образец да е вашата любов! Онзи, когото обичам, трябва да бъде за мене идеал. Идват някои при мен и ми казват: "Учителю, ти трябва да ни обичаш." Аз казвам: аз мога да обичам само онези хора, които са чисти, идеални. Чудни са хората, когато говорят за Любовта! Аз не зная, какво мислят за Любовта, какво понятие имат за нея! Дойде при мене някой, който е пил от десетия извор и ми казва: пийни малко от тази вода! Казвам: не мога да престъпя свещения закон на числото едно. Мога да извикам други някой да пие заради мене, но такъв който още не е пил от числото едно. Има начини, чрез които мога да угодя на нашите желания. Но кога? – Когато не съм пил от чистата вода,

когато не съм пил от извора на числото едно. Но когато съм пил, не мога; колкото да ме викате и молите, не идвам. Следователно, онази душа, онзи човек, който мога да обичам, трябва да е пил от извора на водата от числото едно. Казвате: каква е тази Любов? – Ще я познаете. Друг някой казва: аз те много обичам и за тебе имам високо мнение. Да, но ако в стаята ми влезе някоя млада мома и остане при мене цяла нощ, този същият ще каже: аз измених мнението си за този човек. Снощи при него имаше една млада мома.

Тогава, аз ще ви покажа един друг, морал, по който да съдите нещата. Вие, които ме съдите, ще ви дам да изпиете една чаша с чиста вода и ще ви накарам да проверите, дали тази вода излиза от вас тъй чиста, каквато е влязла през устата ви. Ако водата излезе така чиста, както е влязла, тогава аз приемам прегрешенията си, но ако не излезе така, тогава какво ще кажете? Тогава вие ще си носите греховете. Разбирате ли ме? Аз имам морал, аз имам норма, по която съдя. И когато някой ми каже, че еди кой си брат е крив, аз ще си кажа: преди да се произнеса, трябва да видя тази вода, която ще изпия, дали ще излезе чиста от мене, или не. Дали един човек е грешен, или не, аз веднага мога да проверя. Следователно, когато вие се произнасяте за престъпленията на някой човек, спрете се в себе си и си кажете: Божествената вода, която ще изпия от чашата, чиста ли ще излезе от мене? Този опит ще направят и ангелите с вас. Аз не говоря за обикновеното наше тяло, не говоря и за обикновените наши чувства, мисли и действия, но говоря за нашето духовно тяло, за нашата душа, която е толкова чиста, но по някой път и по нея се намират прашинки, и тя трябва да се чисти. Туй учение, значи, не е за нашите тела, то е за нашите умове, за нашите сърца.

Преди няколко време аз посетих една млада, неженена сестра, болна, която казвала, че Господ ѝ говорил. Господ я поставя на изпит, дава ѝ една болест, заболява я силно корем. Тя употребява всички методи, които знае, прави си молитви, но нищо не помага. Най-после казва: викайте Учителя! Отивам при нея, казвам ѝ: вяра трябва! Тя ми

казва: моята вяра не помогна, но дано твоята вяра помогне. Пита ме: Ти ще се молиш ли за мене? – Нищо не й говоря. Казвам й само: вяра се изисква, вярата на онзи живият Христос. Ти си поставена на изпит. Ще обикнеш болестта, ще й дадеш едно голямо угощение, ще й дадеш един банкет, ще й покажеш любовта си, а ти искаш тъй изведнъж да я изпъдиш навън, но тя е по-силна от тебе. Болестта казва: не излизам от тук! Решиш ли да я приемаш, ще се разберете с нея. Тази сестра ме пита: компреси да си турям, топли или студени? – Топли компреси, защото студенината е омраза, а топлината е любов. Покажете й любовта си и работата ще тръгне добре. Всички съвременни лекари, обаче, препоръчват студени компреси. Те казват: клин клин избива. Действително така е, но то се отнася при цепене дърва, но не и при болестите. Клин не може да урежда човешките работи.

Сега, в света се изисква едно учение, според което да знаем, как да уреждаме живота си. Има правила за това. На всички съвременни хора, които се родили вече, както и на тия, които в бъдеще ще се раждат, ние можем да им покажем начини и методи, чрез които грехът никога да не стъпва в тях. Всека жена, която иска да стане майка, която иска да роди едно Божествено дете, което да служи на Бога, никога не трябва да допуща нито едно лошо чувство в сърцето си, нито една лоша мисъл в ума си, нито едно лошо действие в душата си. Тя никога не трябва да се съблазнява! Е, как мислите, ние съвременните хора не се ли съблазняваме в Бога, не се ли съблазняваме в този живия Христос? Всички хора казват: защо Господ направи такъв света? Не, Господ ни изпитва. Мислите ли, че всичките престъпления, които се вършат в света, се вършат все от този живия Христос? Казват: Господ е наредил нещата така. Не, аз, доколкото зная на Господа никога не е дохождало на ум да измъчи някоя душа, нито да извърши някакво престъпление. Да, когато някой човек греши някога, Господ ще му изпрати страдания, но за да го спаси.

Иди, когато някой човек е болен и Господ го лекува, ще му изпрати страдания, но те са необходими за неговото лекуване.

Та казвам: туй учение трябва да се приложи! Къде трябва да се приложи? Христос казва: "Идете и научете ги да пазят всичко което съм казал." И вие, които излязохте от нашия дом знаете ли преди колко години сте излезли? Ще кажете: ние сега се родихме. Че как тъй, ако сте се родили сега, за толкова кратко време се огрешихте? И вашата философия ще мяза на разсъжденията на онзи турчин, който като слушал един грамофон да пее турски песни, казал си: "Че кога дойде този грамофон тук и вече се научи турски език?" Не, онзи, който е накарал този грамофон да говори и да пее, той е знаял турски, а не тази плоча. Плочата само нищо не знае. Така също и онзи, Който е написал всичко в нашите мозъци, онзи Който е написал всичко в нашата душа, Той всякога е вътре в нас, Той никога не е идвал на земята, Той никога не се е въплотявал. Мнозина са идвали на земята, мнозина се въплотявали и са носили Неговото име, но Онзи абсолютният, на когото хората не знаят името, никога не е идвал в човешка форма на земята. Той само се е проявявал. И нас сега искат да ни убедят, че Онзи непостижимият, Който е създал всичко в света, ще се облече в една човешка форма и ще дойде на земята да го хванат хората и да Го разпнат. Не, това е несъвместимо с Божествените закони. Писанието казва: "Ще се всели Бог, но няма да се въплоти." Как ще се всели? – Той ще живее между човешките души, ще живее и между ангелите. Той може да живее навсякъде. Той изпълва всичкото битие, изпълва всичките светове, изпълва всичките слънчеви системи, и все пак остава още една непроявена част от него. Има още нещо непроявено в този велик Господ и в цялата вечност Той не може да се прояви. Следователно, вечността е един начин, чрез Който Господ може да се прояви, но и в тази вечност пак няма всичките форми, чрез които Господ може да се прояви напълно. То е най-красивото в света.

“Идете и ги научете!” – казва Христос На какво? – Че Бог е Бог на Любовта. Идете и ги научете, че Бог е Бог на Мъдростта. Идете и ги научете, че Бог е Бог на Истината. Идете и ги научете, че този Бог обича милосърдието, обича кротостта, обича въздържанието, обича всичко онова, което е възвишено и благородно, обича всеки подтик, колкото и да е малък. Някои от вас, които ме слушате, казвате: речта на този човек е тъй впечатлителна, той иска да запечати нещо в нас. Не, пазил ме е Господ от това! Аз не съм някой печатар, та да запечатвам. Ако запечатвам във вас, вие ще замязате на някоя книга. Аз съм от онези, които пиша свещената книга, но пиша тъй, както пише светлината. Моето писане не се отпечатва, но събужда, то е живото слово. Казвам: проявете онова, което е всадено във вас! То е Божественото във вас. Всички имате в себе си нещо добро. Облечете тази Божествена дреха! Всички вие търсите любовта, нали? Проявете се в любовта си! Най-първото нещо в света: всички трябва да дойдем до този закон – да обикнем Бога! Всички казват, че Бог не може да се обича. Питам тогава: кое обичаме ние в света? Нали обичаме светлината? Нали обичаме топлината? Защо обичате Бога? Вие казвате: ние направо не можем да обичаме Бога, но Го обичаме чрез светлината, чрез топлината. Щом е тъй аз ще си отворя очите на четири, за да възприема светлината, ще си туря после ръцете срещу топлината, за да възприема повече топлина. Всичко, което носи живот се обича. И сегашните хора казват, че Бог не може да се обича! Може да се обичат само онези души, които обичат огъня на Любовта. Ние казваме: нека влезе тази топлина в мене, аз съм готов да я възприема. Мога ли да обичам онзи студен камък? Мога ли да обичам леда? Мога ли да прегърна студения труп и да кажа: ох, колко те обичам? Вие сте чудни! Отива някой и целува мъртвия труп. Казвам: не целувай мъртвия труп! Казвате, какво непочитание към мъртвия! Някоя жена измъчвала мъжа си, пържила го на шиш, а като умре, ще отиде да го целува по десет пъти и ще казва: ох, колко много скърбя! Ако ти действително обичаше мъжа си, ако наистина скърбиш за

него, той нямаше да умре, но щом умрял, значи ти не го обичаш, нито скърбиш за него. Някоя жена плаче, скубе си косите за мъжа си, но аз казвам: ако ти го обичаше, той нямаше да умре, а това сега са само далавери. Ти ще обичаш този твой мъж, този твой брат, докато е жив! Ще го прегърнеш, ще му дадеш една свещена целувка, като на брат, ще му кажеш, че в тебе Бог живее и ще му кажеш: "Братко, аз искам ти да живееш и аз да се радвам с тебе." И той да й каже същото: "Сестра, аз искам ти да живееш, и аз с тебе да се радвам." А какво прави днес някоя жена? – Пред хората си скубе косите, плаче за мъжа си, а вътре казва на своя любовник: добре че умря мъжа ми, та да сме свободни. Вие ще кажете, че не трябва да се разправят тези неща. Да, но тези неща се разправят горе на небето. Там говорят, че хората не пазят Божия закон тъй, както трябва.

Днес, като аз държа тази беседа, какво ли ще кажете? Този човек иска да ни сметне нещо. Не, аз като говоря, имам страх. От какво се страхувам? – Да не би да кажа нещо, което да не е вярно. Аз се страхувам да не кажа нещо, което да не е съгласно с Божията Любов, с Божията Мъдрост, с Божията Истина. Само пред Бога имам страх, затова претеглям своите думи. Всички трябва да имаме един свещен страх! Та когато казвам, че трябва да бъдем герои, повтарям: нека бъдем герои, нека имаме пред себе си един меч, нека бъдем военни, но за да защищаваме Истината! Нека Истината бъде за всички на едно бойно поле, на което да се подвизаваме! Тя е една велика наука за живота. В туй учение всички можем да се подвизаваме. И всички съвременни науки, и всички съвременни изкуства, и всички съвременни занятия трябва да минат през този свещен огън, за да се облагородят. Всичко това трябва да се прояви в нас.

И казва този живия Христос на своите апостоли: "Идете и проповядвате!" Вие вярвате ли в това? Аз не казвам, че вие не вярвате, но питам: съвременният християнски свят вярва ли в това? Съвременните християни пият от водата на тия извори. Те са започнали от десетия извор, но до първия номер още не са дошли.

Съберете из целия свят разните християни и вижте, колко различни вярвания имат, на колко различни езици говорят, та като се съберат, цяла галиматия става между тях, не могат да се разберат. Като дойде някой съботянин, той ви говори за съботата. Като дойде някой православен, той ви говори за иконите, за светиите. Като дойде някой евангелист, той ви говори, че трябва да слушате Писанието и от Него да не се отделяте нито на йота. Като дойде някой баптист, той ви говори, че ти трябва да бъдеш кръстен, и то от някой баптистки проповедник, но не като дете, а на 33 годишна възраст. Аз не казвам това за упрек, но това са човешки схващания.

И този живият Христос днес казва: "Идете и учете!" И аз турям думите на живия Христос и казвам: "Научете себе си на Божията Любов, научете себе си на Божията Мъдрост, научете себе си на Божията Истина! Възприемете Божествения живот и живейте в съгласие с Бога!" Това е, което живият Христос днес говори на сегашния свят. Щом възприемем това учение, всички страдания, които имаме, всички неволи които сега съществуват, всички терзания, ще изчезнат. А те са действително ужасни. Разгледайте съвременните болести и вижте, каква язва представляват те за човешката душа и как я разяждат. Ако гледате като ясновидец ще видите, че в човешката душа, туй духовно тяло на човека, човешкото сърце и човешкия ум, са пълни с такива язви, които ги разяждат. Те са резултат на човешките мисли, чувства и желания, които правят човека неспокоен, недоволен от себе си. Единственото нещо, което може да ни излекува, то е Божията Любов, която трябва да проникне цялото ни същество. Някой казват: Божията Любов е само за стари хора, не и за млади. Божията Мъдрост е само за умни хора, не и за млади. Значи Божията Любов и Божията Мъдрост е за тези, които сега умират. Не, Божията Любов е за всички! Тя е за млади, които са родени чисти и стари, които са изживели своята младост в един разумен живот. Тя е за младите, които носят сега тази чиста вода.

Нека пият от нея. Тя е и за стари, които са запазили до края на живота си този възвишен идеал. Нека всички пият от това чисто учение!

Този Христос, Който трябва да възприемем в себе си, ще стане едно звено между всички ни. Той ще се всели във всинца ни. И тогава някой казва: да видим Христа! Можете да Го видите. Ще кажете: ние сме много грешни. Нима онези хора, които гледат слънцето, са праведни! В сегашния свят, това , че много хора не могат да видят и да чуят Господа, то е защото техните господари са ги затворили. Когато някои крадци открадват овце от стадото на някой овчар, те затварят тия овце някъде на дълбоко за да не могат да чуят гласа на овчаря си, та като го познаят да тръгнат подире му.

И тъй, спасението на света ще стане само тогава, когато ние от душа извикаме към Бога: "Амин!" Когато и цялото човечество извика същото, тогава Господ ще го чуе и ще спаси света. Няма да кажем: Аман, бактисахме от света! Не, трябва да кажем: "Господи, Ти, Който създаде света, спаси ни и ние ще живеем от сега нататък само за Тебе!" И сега, аз няма да кажа, че живият Христос иде отвън, но Неговата светлина прониква навсякъде. Няма животно в света, което да не чувствува Неговата Любов. Има известна мъртва материя, която още не е почувствувала Любовта на Бога, но тя тепърва ще я почувствува. Всички живи същества, които имат любов в себе си, ще почувствуват тази Любов. Тогава ще се създаде един нов организъм, едно ново тяло. Старото ще изчезне, ще мине, а новото се трансформира като буба.

Следователно, всички хора ще се трансформират вътрешно, духовно и по мисъл, и по чувство, и по воля. И тогава, питам: кое е най-хубавото в света? Не е ли най-хубавото да имам познанството с този Христос на живота! Има ли нещо по-хубаво от това, да бъдеш в съприкосновение с Любовта, която стопля сърцето ти? Има ли нещо по-хубаво от светлината, която осмисля всичко? Има ли нещо по-хубаво в света от свободата? – Няма!

И тъй, като се върнете сега дома си, аз ви поканвам да научите себе си на три неща: да имате Любов без омраза; да имате светлина без сенки и да имате свобода без ограничения!

Беседа, държана от Учителя на 3 януари 1926 год. в гр. София.

ДАВАМ ВЛАСТ

“Ето давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии, на всяка чужда власт и нищо няма да ви повреди.” Лука 10:19

Животът, в обширен смисъл, има своя дефиниция или, свое определение. От онези три думи, които Христос е казал в стиха: “Аз съм Пътят, Истината и Животът,” Той поставя живота на най-висока точка. Някои съвременни светски хора са недоволни от живота. Има и религиозни хора, които са недоволни от живота, но това означава неразбиране на живота. В основата си, всичко в света живее, няма мъртва материя. Мъртва материя съществува само за невежите хора, които не разбират устройството на вселената, които изведнъж разрешават въпросите и казват, че известни неща са живи, и известни – мъртви. Всъщност не е така. Желязото живее тъй, както и човекът живее. Свържете сега животът с човешката интелигентност. Желязото чувства скърби и радости тъй, както и човекът. Това е доказано чрез редица опити, направени в това отношение. Един виден индуски професор е доказал това, чрез ред научни опити. Няма да се впущам в обяснения, какви са неговите опити, но той научно е доказал, че желязото може да се отрови тъй, както и човек може да се отрови. Желязото може да се екзалтира тъй, както и човекът може да се екзалтира. То може да възприема всички промени, които стават в човека. Това е проверено в стрелката на галванометъра, с който се отбелязва всяка промяна, която става в човешкото тяло. Тъй чувствителна е тази стрелка! Тази стрелка показва, че като се турят върху желязото известни киселини, и то чувства радости или скърби, и то се весели и страда. На някои от вас това нещо може да се види чудно, но питам: нима не е чудно състоянието на онзи, който се напива и започва да залита из улицата? Нима не е чудно, да видите

някой учен човек, професор, който е свършил четири факултета, но се е напил и ходи по улиците, залита от единия край до другия? Залита той, понеже е изгубил равновесието на своята нервна система. Умът на този професор не функционира правилно, затова той ходи от един дувар на друг, залита от едно място на друго. Той като се доближи до някой дувар, казва: "Този дувар живее толкова, колкото и аз." И после, като падне на земята, казва: "Тази земя живее толкова, колкото и аз." Стане, продължи по-нататък пътя си, докато залитне в друг някой дувар. Тук залитне, там залитне и най-после казва: "И калта, и камъните, и земята, и птиците живеят тъй, както и аз живея. Всичко в света живее! Трябваше да се напия, за да ви докажа това нещо." Хората като видят, че се е напил, казват: този човек е пиян. Обаче този професор, със стрелката на своя галванометър, прави своите опити и казва, че и желязото е живо.

И тъй, ние идем до онази мъдра философия, че целият живот е един жив организъм, а ние сме частици на този жив организъм. И ние живеем по причина на общото. Следователно, каквито са проявите на общото, такива са и нашите прояви. И в този случай, заключенията ни за живота и за нашите прояви не могат да бъдат различни от общото. С други думи: нашата интелигентност не може да се прояви вън от общата интелигентност. Обаче, какъв е смисълът на живота, тези работи ще оставим за по-последно време. Кога? Вие бихте казали: е, след като умрем и ни турят в гроба, след като станем там на малки частици и дохождат да ни палят свещи, да проливат сълзи заради нас и най-после, след като ни вземат ангелите горе, все ще разберем смисъла на живота. Чудни сте вие, ако чакате ангелите да ви вземат горе след като умрете! Че ангелите могат да ви вземат и сега още. Те могат да ви вземат тъй, както седите. Гледаш, изгуби се някой изведнъж. Защо да не може да стане това? Защо да не се изгуби някой, тъй, както седи тук? Коя смърт е по-хубава: да не плащаш нито пет пари за погребение, или да пазарят за тебе колесница, че кръст, че свещи да палят и да тръгнат след тебе приятели и близки, да плачат,

да нареждат? И тъй, гледаш някой човек - както седи, изгуби се, никакъв го няма. Кое е по-хубаво от двете? Аз казвам: при сегашното състояние, най-хубаво е човек да се изгуби изведнъж, незабелязано да се изпари. Вие ще кажете: да не знаем, къде е гробът му, туй не е по Бога. Каква философия има в този гроб? Та нима съвременните хора, като знаят гроба на Христа, се поправиха? От 2000 години хората все ходят и се връщат от гроба на Христа, но питам: какво научиха от това ходене и връщане? Гледам някои, от религиозните, казват: дано спечеля малко пари, та да отида на гроба на Христа. Какво от това? - Ще отидеш там с едни изкривени идеи, ще се върнеш с други изкривени идеи. Ще отидеш с един довод, ще се върнеш с десет. Някои ще възразят на това.

Казвам: в света ние няма да живеем за себе си. Като казвам, че няма да живеем за себе си, разбирам, че ще живеем за Бога, и схващанията ни ще бъдат разумни, тъй както и във великия организъм. Ние не сме дошли в света, да смущаваме Божественото тяло. Ние не сме дошли, да смущаваме Божествения ред и порядък. Всички онези малки мушици, всички онези най-дребни същества ние почитаме, защото знаем, че те влизат в Божествения организъм. Някой път аз казвам, че волът е ителигентен. Като казвам, че волът е интелигентен, подразбирам, че е интелигентен като вол. Но подразбирам още, че ако му се дадат условия като на човек, и той ще се прояви тъй, както и човекът. Като казвам, че мушицата е интелигентна, подразбирам, че ако й се дадат условия като на човек, и тя ще се прояви тъй, както и човекът. Ако на човек се дадат условия като на един ангел, и той ще се прояви като ангел. Или, ако му се дадат условия като на Бога, и той ще се прояви като Бог. В условията е всичкото. Че какво се подрабира под “Бог”? Да си Бог не значи, че трябва да запалиш света. Да бъдеш Бог, подразбирам - да можеш да твориш, да разбираш законите на Любовта. Едно от качествата на Бога, това е Любовта.

Следователно, в света има три принципа, които няма да ви кажа със същинските имена, но в преводи. Казвам ви: Любовта е първия принцип. От Любовта произтича живота. Този живот прониква целия космос, прониква всяка частица. И ако ние не спазваме правилността на този Божествен закон, възможно е, с нашите мисли, с нашите желания някои от тези частици да почне да се умъртвява. Съвременните лекари казват, че когато човек дойде на възраст около 40-50-60 години, започва да се развива в него болестта "arterio-sclerosa", докато най-после умира от пропукване на тялото. Защо умират тези хора? – Старите хора умират от страх - нищо повече. А младите от какво умират? – Младите умират от пресищане, от преизобилие, от задръстване. И действително, много майки уморяват децата си от много хранене. Тя храни малкото си дете по 10-15 пъти на ден. "Хайде, мама, хайде хапни си!" Тя се бои да не умре от глад. "Нека яде, да порастне!" Не, три пъти на ден е достатъчно за едно дете да се храни. Не е в многото, не е и в малкото. В природата има един закон, според който е определено всекиму, колко трябва да яде. В това именно седи разумността на живота, че природата е определила на всички същества, каква доза ядене трябва да употребяват. И ако ние, съвременните хора, познаваме този велик закон на хранене, всички щяхме да бъдем здрави. Аз не говоря за това здраве, което хората подразбират - да е дебеличък вратът на някого, или лицето му да е пълничко, румено, или тялото му да е тантуресто, или да има благоутробие, да е по-мазничък. Забележете, почти всички богати, заможни хора са пълнички. Какво влияние упражняват условията, за по-силна илюстрация на мисълта си, ще ви дам един пример. Още от турско време е забелязано, че всички чорбаджии, всички кметове са дебелички, тантуресті. И наистина, ако някой сух, слаб човек стане чорбаджия, не се минава и година време, той става тантурест, хваща шкембе. От там е останала и поговорката: "Направете някого чорбаджия, за да се оправи." Тъй също и богатите затлъстяват, трябва да знаете, обаче, че щастието на човека не седи в богатството. В този

Божествен организъм, в който живеем, ние сме осигурени. Ние сме хиляди пъти по-осигурени отколкото ония, които са вложили влоговете си в най-сигурни банки. По-сигурна от нашата банка няма. Сега вие ще кажете: докажи това! Всички неща, които се доказват, са фалшиви, а всички ония, които не се доказват, са реални, итински. Затова именно тия неща, които са истински, не ги доказвам, защото те сами по себе си съдържат Истината. Аз не доказвам Истината. Защо? Защото съм съгласен с нея. Пък, ако искате, аз мога да ви докажа тази Истина. Как? Елате с мене и аз ще ви докажа Истината. Вие казвате: аз имам правилни възгледи за живота. Добре, може да имаш правилни възгледи за живота, ще провериш на опит твоите правилни възгледи. Ето, пред тебе седи един болен. Положи ръката си върху главата на този болен и ако той оздравее, твоите възгледи са прави. Полагаш ръката си, но болният не оздравява. Аз, който имам, според вас, криви възгледи, турям ръката си върху главата на този болен, и той оздравява. Чии възгледи са правилни сега? – ама това е една случайност, това е от дявола. Вие срещали ли сте се някъде с този дявол? Знаете ли, какво нещо е той? – Той е едно същество, излязло от Бога. Следователно, какво е отношението на вълка спрямо овцата, такова е и отношението на дявола към човешката душа. Вълкът като влезе в някоя кошара, сграбчва една овца, опапа я и като си вземе от нея, каквото му трябва, казва й: "Сега ти ще отидеш в друг свят, да работиш с всичкото си трудолюбие, като някоя пчела, и като събереш достатъчно мед, като разбогатееш, след няколко години аз пак ще те навестя." Значи, доброто и злото, това са два противоположни живота. Аз няма да ви доказвам това. Защо? Защото то е една Истина. Смъртта подразбира, че доброто се е трансформирало в зло. Някой път и злото може да погълне живота на доброто, така че и злото може да се трансформира. Но ще знаете, че в този случай злото не е изчезнало. И когато доброто се погълне от злото, и то не е изчезнало. Злото и доброто, в този велик Божествен организъм, имат съвсем друго отношение. По отношение на нас

обаче, злото е една опасна сила, и ние трябва да боравим с нея тъй внимателно, както ученикът борави с някоя силна киселина, или както някой учен борави с най-силния електрически волтаж. Вие опитвали ли сте най-силния волтаж?

Та казва Христос: "Ето, давам ви всяка власт!" Всички искате да имате власт, но властта почива върху знанието. Не е достатъчно само да имате власт, но трябва да знаете, как да задържите тази власт и как да я използвате. Нима в света не са идвали видни личности? Нима Провидението до сега не е давало никому власт? – Давало е, но тия хора са я изгубили. Нима и на вас Провидението не е дало власт? Забележете, по отношение на мравите, на мушиците, Провидението ви е дало власт. По отношение на тях, вие сте хора с власт. Туй, което и милиони мравки нямат възможност да направят, вие можете да го направите. Ще кажете, ама те са мравки. Да, но туй, което вие, само за един момент, можете да направите, за тях се изискват милиони години. Могат ли милиони мравки да направят една цигулка? Могат ли милиони мравки или милиони мушици да създадат един Паганини, или един Микеланджело? Могат ли те да създадат такива велики художници, музиканти или скулптори? – Не могат. Значи, в човешката душа са вложени известни сили, каквито в тия мушици и мравки няма. Туй, което човек може да възприеме, по-нисшите същества не могат да възприемат. В тази фаза, в която човекът се намира днес, той може да се прояви, да се разцъфти. Като извод от всичко това, аз изваждам следния закон: Любовта на Бога към всички същества е еднаква. Значи, туй е общ закон. Това е един постулат. Разликата е в това, че всички същества не използват еднакво Божията Любов. Понеже Любовта съставлява база на Божията Мъдрост, то в степените на Любовта се проявяват и степените на Мъдростта. Има степени на Любовта, има степени и на Мъдростта, има и степени на Истината. Истината, това е най-високото нещо в разумния човешки живот. Любовта, това е проява на Бога. Бог се проявява само в Любовта. Като говорим за Мъдростта, трябва да знаем, че тя е

проявление на всички Синове Божии. А когато говорим за Истината, ние разбираме всичко живо в света, което се проявява. Всичко живо трябва да бъде свободно, понеже то представлява част от общия Божествен организъм.

Христос казва на Своите ученици: "Ето, давам ви власт!" Вие сте чели този стих от Евенгелието. За каква власт се говори? - Да настъпват на скорпии. Христос говори ли тук за външните скорпии, за външната отрова?

Сега аз ще се спра върху следното положение. Често, в живота се явява спор между две разумни същества, между двама мъже, или между две жени. Спирали ли сте се вие да разграничите дълбоките причини на този спор? Защо изпъква той? Представете си вие, че две жени спорят за един мъж, делят го. Разгледайте този спор чисто научно, със стрелката на галванометъра и вижте, какви са резултатите от този спор. Ако изследвате главите на тези две жени и главата на този мъж, ще видите, че една малка част от долната страна на мозъка е възбудена и сега, тия две жени се стремят да се съединят с този мъж и да станат едно с него. Но в природата това нещо не е произволно. Във физическия свят трима души не могат да се съединят в едно, но могат да направят едно химическо съединение. Вследствие на това, започва се една война: едната горе, другата долу. Не стига това, но намесват се и техните майки и бащи. Най-после, едната е по-силна, надвива, успява да направи едно химическо съединение, образува се азотна киселина. Другата се изхвърля навън като свободен елемент. За нея казват: горката жена, строшено й е сърцето! Не, сърцето й не е строшено, но не е могла да се съедини с този мъж, да образува едно съединение. Да допуснем сега, че тия две жени биха успели да се съединят с този мъж. Какво биха направили с него? Ще кажете: ще бъдат щастливи. Аз бих желал да зная, колко щастливи жени има до сега, от падането на нашата стара, почтена майка Ева? Я ми кажете, колко такива щастливи жени има до днес? Ние ще разрешим този въпрос само тогава, когато разрешим щастието като едно разумно

разбиране между мъже и жени. Аз засягам въпроса принципално. Кое прави жената - жена, и кое прави мъжът - мъж? В едно отношение жената е основа, а мъжът е киселина, т.е. киселинен окис, и между тях може да стане едно химическо съединение. Следователно, мъжът и жената се различават по степента на своите вибрации. Вибрациите на жената се различават от вибрациите на мъжа, и обратно. У мъжа всякога преобладават правите линии; той е праволинеен. Той мяза на радиоактивни сили, които излизат от центъра на един кръг. Жената обича кривите линии; тя се движи по спирала. Ще кажете: значи, тя се лута. Не, то е закон на движение. Когато Господ праща някоя душа на земята, пита я: по кой път искаш да вървиш, по радиуса или по периферията на окръжността? Тази душа казва: "Аз искам да се движа по периферията." Добре, тогава ще бъдеш жена. Друга душа казва: "Аз искам да се движа по радиуса." Добре, тогава ще бъдеш мъж. Следователно, жената определя движението на мъжа, докъде той може да върви. Мъжът като върви, дойде до периферията, до жената и скоро гащите му започват да треперят – връща се назад, към радиуса, към центъра. Вие казвате: мъжът не се бои от жената. Трепери сърчицето на мъжа, бои се той от жената. Вземете някой генерал, от когото треперят толкова войници, толкова офицери, като срещне някоя мома, затрепери му сърцето, хвърля шашка, всичко хвърля, казва: "опасна е тази мома, очите ѝ горят като огън." Трепери човекът! Ще трепери, разбира се, и оттатък ще мине. Защо? Защото Божественото е в жената. Ще дойдеш със смирение до нея! Ти ще знаеш, че Бог се проявява в нея. Докато жената знае, че Бог се проявява в нея, тя ще има всичкото смирение, но и всичката сила; каже ли обаче, че тя е, която се проявява, колелото се обръща, и мъжът вече не се плаши от нея. Погледнеш, мъжът се явил с някаква пръчица, и той сега я плаши. Това вече не е проявление на жената. Значи, щом жената определя дейността на мъжа и казва: "Извън този кръг ти няма да работиш, това е полето на моята деятелност" - тя изгубва своето смирение и своята сила. Жената трябва да знае, че

външната деятелност се определя от деятелността на радиусите. Жената не трябва да ограничава деятелността на мъжа, защото с това ограничава и себе си. Расте ли радиуса, с това се увеличава и окръжността.

Когато казам, че ние живеем еднакво, аз разбирам, че всички страдаме еднакво, но не използваме еднакво тия страдания. Много пъти вълкът, като изпитва някои страдания, прегризва задния си крак и предпочита да остане с три крака, но да не търпи. Научава ли урока от тия страдания? - Не научава. И при това положение, той казва: "Аз мога и с три крака да крада овци." Но като остане с три крака, вижда, че не може да краде както по-рано, защото с три крака той вече влиза в границите на разумния живот. И вълкът има религия, има и вярвания. И той става сутрин рано и отива в гората, да се моли на Бога, като казва: "И аз ходя всяка сутрин в гората, да се моля на Бога, дано ми прати някоя овца." И между хората има такива, които се молят на Бога за пари, за власт, за сила. Защо е нужен Господ на тия хора? Аз сега не говоря, защо ни трябва Господ, но казвам: щом вие живеете в Божествения организъм, трябва да живеете съобразно Него. Това топло време, каквото е днешното, ражда всички болести. Заболеете ли, вие започвате да викате един, два, три, четири и повече лекари и да се лекувате, докато най-после се яви някаква криза, някакво усложнение и казвате: тъй решил Господ! Всички съвременни хора кават: тъй е решил Господ! Че Господ е решил нещо, аз съм съгласен, но дали именно това е решил, това е друг въпрос. Решил е Гопод днес да ви говоря, това е важното. Решил е Господ днес да ме слушате, но как ще ме слушате, това е важното. Сега, ако аз се домогна до условията и искам нещо да ви сметна, това не е съгласно с Истината. Пък, ако и вие искате нещо да ме сметнете, и то не е съгласно с Истината. Но, ако аз ви говоря Истината и вие ме слушате, тогава ние влизаме във връзка с кого? – С други разумни същества в света, с ангелите. Най-после, няма какво да говорим за ангелите, те са тъй високо от нас. Мислите ли, че българите са тъй културни, поне

като англичаните? Изобщо англичаните, като народ, седят по-горе от българите. Те имат по-големи възможности. Че седят по-горе от българите се вижда по това, че имат по-голяма държава, по-голяма империя, която могат да управляват. Тъй както днес англичаните управляват своята държава, то е, защото имат интелигентност, но ако един ден изгубят тази си интелигентност, ще изгубят и своята сила.

Сега ние трябва да приложим този закон и по отношение на нашето тяло. Здравето на който и да е човек зависи от неговия разумен живот. Ти най-първо ще вярваш, че имаш дадена власт от Бога, че имаш власт да настъпваш над змии, над скорпии, на всяка сила вражеска. Тук Христос употребява думата "змия" в смисъл на всички онези лъжливи учения, които отдалечават хората от правия път, които разрушават дома. Е, как се разрушава дома? Казват за някого: трябва да оженим този човек! Много добре, той трябва да се ожени. Той трябва да има деца, жена. Хубаво, съгласен съм, да се ожени! Но мъжът и жената трябва да се оженят по любов. По коя любов? - По Божията разумна Любов. И те трябва да имат деца, родени по тази любов. Те трябва да имат такова съгласие помежду си, че който от невидимия свят и да ги погледне, да разбере, че те вършат волята Божия, че не Го смущават; защото, ако Го смущават, Господ един ден ще каже: отрежете тези там, оставете ги вън, да не смущават! Какво е това място вън? – Там ще заспите и с милиони, с милиарди години ще чакате друга някоя епоха, докато поумнеете вътрешно. За да ви научат да вършите волята Божия, вътрешно ще ви стегнат. И тогава, като се създаде някоя нова вселена, като сегашната, там ще ви пратят и ще кажат: гледайте да не направите същата погрешка, като по-рано, защото повторите ли я, ще ви изпратят в абсолютното битие. Ние, съвременните хора, мислим, че можем да правим, каквото искаме. Да, можете да направите каквото искате, но трябва да знаете, че и Бог е силен, и Той може да направи, каквото иска. Знаете ли какво ще стане тогава? Когато слабия се бори със силния, какво става? – Слабият става на каша. Това е закон. Ако

дървото се бори с огъня, какво стане с него? - Дървото ще стане на пепел и на дим. Ако земята се бори с водата, какво ще стане със земята? - Тя ще стане на каша.

Вие сега ще кажете, че въздухът, водата, земята, огънят, това са нищо. Но земята е живот. Това е най-нисшият живот. Водата е също живот. По някой път, аз съм ви казвал, че с водата може да се говори. Водата се радва тъй, както и вие се радвате. Вие можете да направите с нея следния опит: ако дадете на някой добър човек да пие вода, тя се радва. Това може да проверите с галванометъра - ще видите, че стрелката на галванометъра се мърда, прави известни люлеения, които се предизвикват от нейната радост. Ако пък дадете на някой лош човек да пие вода, водата скърби; и в стрелката на галванометъра няма да се забележат същите люлеения, каквито при радостта. Някой път, като пиете вода, казвате: тази вода не е сладка. Защо не е сладка тази вода? Защото ти не си добър. Някой път казваш: ядох днес много сладко. Защо? Защото този ден ти си бил добър. Някой път хлябът е доволен от тебе, а някой път, ти не си доволен от хляба. Защо? – Не вървиш в правия път. Аз турям като правило, за себе си, следното положение: щом хапна нещо и не ми е сладко, няма да ям. Така прави и ти. Ами какво да правя, какво да ям? - Ще постиш, затова именно е постът. Ще постиш, за да възстановиш здравето си, да повишиш вибрациите на своя живот. Иначе, ако ядеш хляба си тъй, неподготвен, той ще бъде за тебе отрова. Съвременната наука казва за някой човек, например, че нямал апетит. В какво седи апетитът? Апетитът, това е един Божествен импулс. Когато Господ вижда, че ти вървиш по Божиите закони, Той ти отваря апетит и казва: "Яж, ти заслужаваш това!" А когато не живееш по Божиите закони, хлябът ти се вгорчава и Господ казва: "Аз съм недоволен от тебе". И тогава ти казваш: окръжаващите ме хора не са съгласни с мене; хората не ме разбират, природата не ме разбира, ангелите не ме разбират, Бог не ме разбира. Ето един човек, който не е разбран от никого. А от кого трябва да бъде разбран? - От себе си. Ето де е великата философия!

И тъй, тази власт, която Христос ни е дал, седи в това, най-първо да се домогнем до Любовта. И чудни са някои път хората, като се питат, обичат ли се. Някой пита някого: ти обичаш ли ме? Аз наричам това - едно механическо питане. То значи, като запаля вечерно време своята свещ, да я питам: ти светиш ли ми? Туй, което свети, не говори. Туй, което люби, не говори. Защо? Ами че Любовта не е един механически процес, да каже, че аз те любя. В Любовта има светлина, в Любовта има радост, в Любовта има разширение, в Любовта има живот, в Любовта има условия за растене и възможности да опиташ и да използваш всички блага; но в Любовта има и друг един закон - да не ставаш чрезмерно лаком, за да не изгубиш всичко. Любовта желае, щото всички хора да опитат еднакво всички блага. Любовта дели и най-малките трошици, тя е готова да раздели всички блага. В нея има един закон. Какъв закон е този? Ще ви го обясня. За пример, някой път вярующите казват: аз съм нищожен човек, от мене нищо не може да стане, Бог не мисли за мене. Вземете пример от ябълчената семка! Тя казва ли, че аз съм нищожна? Тя казва: ти ме посей и не гледай, че днес съм толкова малка. Един ден ще стана много голяма. Казваш: а, толкова малка! Да, ти днес ме посей, че ще видиш, какво се крие в мене! – Ама аз не ти вярвам. Ти ме посей, че ще видиш; аз съм правила този опит, аз зная, какви сили се крият в мене. Аз още не съм достигнала до степента на човек, но посей ме и ще видиш, какво може да излезе от мен! Тази семка говори за възможностите на ябълката. Добре, ние, които сме достигнали до тази фаза на своето развитие, ще бъдем ли по-слаби от ябълката? Ами че Любовта е почва, в която ти, нищожният грешник, трябва да се посееш, да изникнеш и да израстнеш, да се превърнеш в едно дърво. Смисълът не е само в това, да седиш, да се радваш или да скърбиш и да кажеш: днес съм радостен или скръбен. Това са екзалтации, това са дим и пепел. Ние не говорим за неорганизирания живот, но за живота в Бога. И всеки от вас трябва да знае, че живее в Божествения организъм и затова, като стане сутрин, да каже: какво трябва да бъде

днес моето отношение към Бога, Който ми е дал живот? А ти ставаш сутрин и казваш: за мене никой не мисли. Това е една самоизмама, от която се ражда грехът. Всяка сутрин, като станеш, Господ вече мисли за тебе. Че Господ мисли за тебе, се познава по това, че си станал. Ако не мислеше, ти нямаше да станеш. Това, че Господ ви говори, показва, че Той мисли за вас. Не е само този процес, че аз ви говоря, но след мене ще дойде Духът, да разработи тия думи, които сега аз ви казвам. И след това, ще остане една малка радост у вас. Духът работи от години във вас. И вие виждате, някоя мисъл се загнезди дълбоко във вас, а вие казвате: какво се загнезди тази мисъл в мене, че не ме остава на мира? Господ ти е проговорил. Ако не разбираш Господа, всички светии ще ти заговорят. Ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички праведни хора. Ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички обикновени хора. Пък ако и тях не разбереш, ще ти заговорят всички дървета, камъни, извори, животни. Ако и тях не разбереш, ще дойде, най-после, вятърът и ще те отвее някъде, че няма да се върнеш. А знаете ли, какво нещо е вятърът? В движението на въздуха главно, което хората наричат вятър, се проявява Божият ум. И когато във въздуха има силно проветряване, туй показва, че Господ мисли. Значи, щом има буря, ветър, Божията мисъл се проявява. Това е според индуското учение. А какво ще кажете вие? Божията мисъл не е в самото движение на въздуха, но в тази първоначална сила, която е произвела тази обмяна. Забелезали ли сте някой път, как движението на въздуха произвежда приятно разположение? Значи, Божественият живот прониква в нас чрез въздуха. И тогава, въздухът е пълен с живот, със сила и като вдъхнем въздух, доколкото е нашата любов, ние можем да живеем. Ето, на болните от охтика им се препоръчва дълбокото вдишване, чист въздух. Най-първо охтиката се лекува с чист въздух, а също така и със слънчеви лъчи. Колко пъти съм казвал на някои охтичави - да излагат гърба и гърдите си на слънце, в продължение най-малко на 1-2-3-4 месеца, за да видят, какъв преврат ще произведе слънцето в тях! В това време, обаче, умът трябва да бъде

съсредоточен. Кажи: Господи, помогни ми да изпълня Твоята воля, да ти служа! Кажеш ли така, ще видиш, какъв преврат ще стане с тебе. А ти искаш да правиш сума глупости, да вършиш каквото искаш, да разбогатяваш, да ядеш и да пиеш, и пак всичко да ти върви добре. Тогава Господ казва: да си върви този човек от тук! Чудни са хората, когато искат да ядат и да пият. Когато ти изпълняваш волята Божия, Господ ще ти даде един банкет и тогава, в Божието присъствие, ти ще можеш да ядеш и да пиеш, колкото искаш. Но онзи, който е без Бог, той да му мисли!

И сега Христос казва: "Дадох ви всяка власт." Тази власт трябва да бъде индивидуална за всеки едного, а също тъй, трябва да бъде и колективна. И ако всички ние се съединим в едно, и ако всички ние опитаме тази власт и повярваме в нея, и във всички Божии думи, само тогава щяхме да видим, какъв преврат може да произведе тя. Най-малкото, което можеше да произведе, то е, че доколкото е възможно, щеше да се прояви в нас разумния живот. Ако повярваме на това, ще видим, че нашите очи ще се отворят и всичко това, което ние считаме мъртво - дървета, камъни - всичко това ще проговори. Казваха на Христа: "Кажи на своите ученици да млъкнат!" Какво им отговори Христос? - Ако аз кажа на тях да млъкнат, тия камъни ще проговорят. Да, камъните ще проговорят. Това не е само символи, това е една философия, това е един велик Божествен живот. Питам ви: възможно ли е, всред всичко това, в което живеем и се движим, ние, хората на 20-ти век, да продължаваме да живеем в неверие, в грях, в неправда, в безлюбие, в това вечно съмнение, което внася отрова в живота ни? Всичко това наука ли е? Всичко това култура ли е? Аз бих желал, бъдещите писатели, като вземат перото си - да пишат, от него да излиза пламък. Аз бих желал, онези от вас, които ми говорят, пламък да излиза от устата и от езиците им. Гледам, някои от вас като ми говорят, от устата им излиза черна светлина. Казвам: стой настрана! Духай повече, за да се усили горението, та от устата ти да излиза пламък! Някой като ми говори, казва: чакай малко, да го смотолява.

Казвам: какво ще ме смоталяваш? Кажи си опитностите искрено, кажи ми нещо разумно! Чудни са хората! Дойде някой при мене, гледам го - тъжно, скръбно му е; но се представлява, като че няма никаква тъга. Казва: е, условията са малко такива. Не, братко, кажи си: тъжно ми е, можеш ли да ми дадеш някакъв цяр? Кажи си Истината! Е, аз съм свършил университет, как ще уроня престижа си? Не, кажи си Истината. Щом си служиш с лъжа, престижът ти ще се урони още повече. Кажи си: скръбен съм, паднах, че си изкълчих малко крака. Знаеш ли да разтриваш? - Зная.

“Даде ви се всяка власт.” Ще ви приведа сега един пример. Наскоро, идва при мене един наш брат, инвалид от войната, да се посъветва нещо, търси начин, как да лекува крака си, който го заболял при изпълнение на службата му. Той постъпва някъде в провинцията на служба, по уреждане въпроси за фонда на сираците, останали такива през време на войната. Когато някой човек го заболи крака, това показва, че той не е доуредил работите си. Тогава Господ казва: “Стиснете този човек, да се погрижи за уреждане работите си.” Кракът го заболява сериозно, набъбва, явява се оток. Туря компреси, лекува се, но никаква полза. Отива при лекар, показва му крака си и той казва: “Някъде дълбоко вътре има инфекция, затова трябва кракът да се разреже, та да изтече навън всичката нечиста материя.” Той ми пише: “Учителю, да се подложа ли на операция?” Казвам: на никаква операция няма да се подлагаш! Какво да правя тогава? - Ела тук, един виден професор ще ти направи такава операция, при която, ни най-малкото парче живо месо няма да се отреже. Но за тази операция и 20 - 30 000 лева няма да стигнат, за да се разплатиш. Преглеждал се той там на рентгенов апарат, но нищо не могло да се познае. Дохожда най-после и в София. Пита ме: "Каква операция ще ми направите?” Казвам: ще вземеш мляко, ще го свариш и после ще го пресечеш с лимон. Ще вземеш пресеченото мляко и от него ще си направиш компрес. Няколко такива компреси ще подобрят положението ти. Тези млечни компреси ще ти покажат, има ли нечиста материя там,

или не. И наистина, той направи 2-3 такива компреси и положението му се напълно подобри. Кракът набъбна на това място, дето е нечистата материя, отвори се една малка дупка, отдето изтече всичко нечисто. Температурата му спадна, мястото се пречисти и след няколко дни раната започна да заздравява.

Та, кой е този виден професор, на който с никакви пари не може да се отплати? - Той е живата природа. Всеки, който вярва в Бога, всеки, който вярва в живата природа, тя може да му направи такава една операция, каквато никой от съвременните хирурзи не може да я направи. Аз не съм против хирурзите, но казвам: дойдоха от невидимия свят същества, които направиха на този наш приятел такава сполучлива операция, каквато никой хирург не може да направи. След това му казвам: слушай, сега да внимаваш, добре да оправиш работите във фонда на сираците от войната! - Да, добре ще ги оправя. По-нататък му казвам: внимавай, на онзи, който е тръгнал в пътя на Истината, не се позволява да прави никакви погрешки! И ако направи някакви погрешки, лошо е за него самия. По аналогия на това, казвам: нашите нечисти мисли, нашите нечисти желания, по някой път, остават също такива утайки и върху нашето съзнание, вследствие на което се създават ред болезнени състояния. Онези нечисти мисли, онези нечисти желания, които човек храни в себе си, могат да се наслоят не само във физическото, но и в духовното му тяло. Защото физическото тяло е сандъкът, в който се крие същинското, духовно тяло на човека. Тъй щото, тия нечистотии, тия утайки могат да се натрупат, всъщност, върху духовното тяло на човека, а не във физическото, и да произведат тия пертурбации, които човечеството днес минава. Всички промени стават именно в нашето духовно тяло. Следователно, допуснем ли в нас нечисти мисли или желания, колкото и да са малки те, произвеждат вътрешни пертурбации. Вие казвате: е, нима една малка мисъл може да произведе нещо лошо? Да, но ако аз пусна в салона само една хилядна част от милиграма от някой силно отровен газ, той, въпреки

малкото си количество, ще може да изтреби всинца ни. Силата не е в неговата тежест, не е и в количеството му, а в това, какво влияние упражнява той. От тук: силата на материята не се заключава в нейната тежест, но в нейната интензивна дейност. Има известен род материя, която не тежи, но в нея има такъв интензивен живот, че може да премахне всинца ни от лицето на земята.

И тъй, Христос казва: “Давам ви власт.” Каква власт? - Власт в разумното, власт в Любовта. Всичката сила е в тази власт, именно, и всички трябва да се стремите да изучавате този велик закон на Любовта. Сегашната наука и бъдещата наука, това е науката на Любовта. И този закон на Любовта седи в следното: трябва да обичаме Бога като едно цяло. А законът на ближния, това са външните условия. Когато говорим за нашите ближни, разбираме проявлението на Бога в целия космос, а когато говорим за нашия ближен, разбираме точката, към която се стремим в този космос. Това е Любовта. “Бог толкоз възлюби света, че даде в жертва своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.” Защо направи това? - За да покаже, че люби света. Целият свят, това е Синът. Всеки от нас индивидуално представляваме центъра на Божията Любов, и ако аз любя себе си, то значи, че любя Божественото, което се проявява в света.

И тъй, да любим Бога, значи, да любим това първо начало, което се проявява в света. Да любим ближния си, значи, да използваме правилно условията на живота и да любим себе си, значи, да пазим резултатите на тази Любов. Това е онази узряла ябълка, която трябва да пазим, да не изгние. А тя трябва да се пази в тази Божествена житница, за далечни времена. Защо трябва да се пази? - Поне един ден, ние ще бъдем посяти в новия живот.

Казва Христос: “Давам ви всяка власт.” Аз съм ви говорил много пъти, но като ви гледам по някой път, виждам - лицата ви измършавели, очите ви хлътнали, идеите ви замъждели и казвате: от нас нищо няма да стане. Казвам: имайте вярата на житното зрънце, имайте вярата на ябълченото семе, имайте толкова вяра, колкото

растенията имат. При сегашния живот, за вашите души има нови условия за развиване. Питам ви: вярвате ли в думите на Христа? Ако не вярвате в моите думи, вярвайте в думите на Христа! Ако не вярвате в думите на Христа, вярвайте тогава в думите на Бога! Пък, ако и в думите на Бога не вярвате, тогава, ще се спрем на онзи стих от Писанието, дето се казва: "Който не вярва на Бога, направил Го е лъжец." Такъв човек е вън от всички възможности, вън от Божественото развитие.

Сега, онези от вас, на които Духът говори, аз желая проявление на Божията Любов тъй, както вие я разбирате. Казвам: кое е туй, разумното? - Слушайте Господа във вас! Някой път, като ви казвам да слушате Господа във вас, вие казвате: ние нямаме нужда от никого. Не, вие разбирате криво въпроса. Когато аз почна да вярвам на Бога, Който е в мене, аз ще вярвам и на всички хора. Ако Духът говори в мене, а пък аз не вярвам на хората, значи никакъв дух не говори и в мене. Когато аз вярвам в Бога, вярвам и в себе си и взимам Бога като един жив организъм. И тогава, като ставам сутрин, казвам: "Господи, какво искаш днес от мен? Аз ще изпълня всичко, което е Твоя воля." Та, като ви говоря за Бога и като ви казвам, да вярвате в него, то е, за да направите душите си толкова свободни, че да включите в себе си едновременно и Божията Любов, любовта на всички същества. Вие ще кажете: Божията Любов може ли да се събере в мене? - Може, аз ще ви кажа, как ще се събере. Ако на един малък кюнец, широк около 10 см, кажа: знаеш ли, че през тебе може да премине всичката вода на света - той ще ме пита: възможно ли е? - Възможно е. Ако дам на този кюнец цялата вечност, която представлява едно число с 15 нули на ред, мислите ли, че през този кюнец, не ще може да премине всичката вода? - Ще може. Следователно, през цялата вечност, във всяка една душа, може да премине всичката Божия слава и величие. Та като казвам, че през този кюнец може да премине всичката вода, не подразбирам, че в този момент може да стане това нещо, но през течение на цялата вечност. Ами какво ще кажем ние за живота на

онези дръвчета, на онези минерали, на онези животни, на човека, докато най-после стигнем до живота на ангелите? Всичко това представлява една цяла йерархия. Това са възможности за нашия живот, за равитието на нашия ум, нашето сърце и нашата воля. Та казвам: каквито и да са нашите възгледи на миналото, ние трябва да се простим с тях! Сега трябва да възприемем новите възгледи! Някой от вас, като погледне дрехите си, може да тъжи, как ще се прости с тях. Какво ще тъжите, какво ще ми препоръчвате онези ваши парцаливи дрехи, които сте носили цели 10 години и на които има повече от хиляда кръпки? - Да, но това е една отлична материя, за която скъпо съм заплатил едно време. Казвам: братко, колкото много да си платил, те днес са стари вече, сега има една по-хубава материя, от нея ще си скроиш нови, хубави гащи. – Ама жалко ми е за старите! Казвам: тури старите си дрехи в своя стар гардероб, а всяка сутрин, като ставаш, обличай новите дрехи. Някои хора не искат да се разделят със своите стари възгледи. Че какви са твоите възгледи? - Ама, не искам да се откажа от своята вяра. Че каква е твоята вяра? - От твоята вяра умряха и дядо ти, и баба ти. Къде са твоите близки? – Те са при Господа. Хубаво, аз виждам нещата, всичко виждам, но твоите близки не срещам при Господа. Де са те тогава? Не, виждам аз твоя стар дядо, плаче ли, плаче, че не му сложили да яде. Виждам, друг някой дядо - плаче, че му взели парите, че му взели къщата, та останал вън, на улицата. Ако речеш да разправяш на някой човек, че дядо му плаче, той ще се хване от ужас за главата. Е, плаче човекът, факт е. - Не ми разправяй такива бабини деветини! Не ми говори нищо за духовете, аз не вярвам в тях. Под думата “дух” аз разбирам, онзи разумен живот в света, в който нищо не умира. Дядо ти може да се трасформира от едно състояние в друго, може да се намира в един активен живот, тъй както е бил и на земята, а може и да е в едно пасивно състояние, в един латентен живот, та не може да се прояви.

Дадох ви всяка власт, да се справите с всички лъжливи теории. Днес аз говоря на вас. Вие нали не сте деца? Сега вие искате сила в

света. Сила в света, без любов, всякога носи разочарования, страдания, а сила, която е свързана с Божията Любов, всякога носи велико благо. Този закон се проверява навсякъде - като започнете от човека, от дома, от народа и стигнете до цялото човечество. Сила без Любов носи нещастие на човечеството. Време е вече за всички ви да носите учението, че в света има един велик съзнателен живот, има един общ Разум, според който, всички хора могат еднакво да се развиват, имат всичките възможности.

И тъй, за в бъдеще ви остава едно положение, което трябва да приложите в живота си: ако човек иска да бъде здрав, трябва да бъде положителен в своите вярвания. Той ще прави опити и ще се увери в това. И аз често правя опити със себе си. И всеки от вас също може да прави опити. Някой път можете да имате някой малък бодеж в гърдите си, или в гърба си, или някоя болка в стомаха или в главата си, направете един опит, да видите, до колко е силна вашата вяра, доколко можете да премахнете болката си, в името на тази вяра. Кажете тъй: в името на моето верую, в името на моя Господ, в когото вярвам, заповядвам на тази болест да излезе! Ако болестта ти те послуша, значи имаш вяра. Че как? Всяка болест е жива и разбира, като ѝ се говори. В какво седи тази болест? Тя седи в следното: някои от клетките на стомаха, например, са се повече индивидуализирали, станали са по-активни, вследствие на което, не искат да се подчиняват. От това се ражда болестта. Аз, като зная това, ще кажа на тия клетки: слушайте, вие, които сте се възгордели, които вдигате толкова шум, аз ще ви дам повече храница, само да мълчите и да си гледате работата. Те казват: хубаво, щом ни дадеш повече храна, ние ще се умирим. И виждаш - коремът те преболял. Но каква храна? На някой стомах дават малко житена чорбица, на друг някой - малко дървено масло в една супена лъжица. Вие казвате: как, живее ли се с тази житена чорбица, или с една-две лъжици дървено масло? - Живее се, разбира се. Чудни са хората! В една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана енергия в себе си.

Тази енергия ще почне да се проявява. Ние сме един конгломерат, един общ организъм, съставен от милиони, милиарди душички, които живеят заедно, на едно място. Всички вие сте една цяла държава. Сегашните хора трябва да се научат да се разговарят със своята глава, със своя стомах, докато се запознаят с всички клетки. Вие казвате: ние имаме толкова главоболия, че това ли ни остана, да се разговаряме с клетките на нашия стомах! Добре, питам ви: наука ли е тогава това, да се обличаш по 10 пъти на ден с разни костюми, с разни рокли? Някоя дама стане сутрин, облече се с бяла рокля; на обед – със синя; вечер – с жълта. Ходи, оглежда се в огледалото и казва: хубава изглеждам днес! Това наука ли е? Тази дама не мисли ли, в този случай, за времето, което губи? Казвам: ако ти знаеш да се разговаряш с главата си, със стомаха си, с гърдите си, с пръстите си, с ръцете си, да видиш какво има писано в тях, всичко това струва повече, отколкото да се обличаш 10 пъти на ден с разни дрехи. Пък, като се научим да се разговаряме, ще си направим една хубава дреха, която никога не остарява. Ще си направим една такава дреха, каквато птиците имат и с такава хас боя, каквато е на перцата и на крилцата им, и колкото повече време минава, тази боя да не избелява. И колкото повече време минава, тия дрехи да стават все по-красиви. И нашите дрехи трябва да бъдат тъй съвършени, както е цигуката на Страдивариуса. И наистина, една цигулка, направена от един велик майстор, струва повече, отколкото много прости цигулки, направени от обикновената ръка на работника. Казвам: едно тяло, направено от един разумен човек, носи благословение и за самия човек, и за дома му, и за обществото, и за народа, и за цялото човечество.

Следователно, всички ние трябва да живеем разумно, да живеем, от сега нататък, за Бога, а не за своя народ. Този въпрос трябва да го разрешим коренно, основно. Като станеш сутрин, първото нещо, което трябва си кажеш, е следното: Господи, ето, явявам се при Тебе. Какво трябва да изпълня днес? Ти казваш: къде требва да търся Бога? - Господ не се търси. Той казва: “Търсете ме!” - но на кои казва така? -

На онези, които не Го знаят, а вие вече Го знаете. Ти ще кажеш: “Господи, аз вече живея в Тебе. Ти си ми дал този ум, който имам, Ти си ми дал тази сила, която имам, Ти си ми дал живота; и в името на всичко това, което Си ми дал, искам да ти служа. Дай ми една малка мисъл, с която да разбера, да почувствам, че Ти Си благоволил към мене! И довечера, като се върна при Тебе, пак ще Ти благодаря.” И ако всеки постъпва така, всичко ще върви като онази река - по мед и масло. Това да ви бъде молитвата. Ако жената, като стане сутрин, постъпи така, мъжът й ще бъде като светия, децата ще бъдат като ангели - и всички вкъщи ще бъдат весели и доволни. Или вие ще ми кажете: “Учителю, ние сме правили този опит, но не върви!” Не сте го правили. Ето, аз съм го правил и върви, той дава добри резултати, без никакво изключение. Но трябва да бъдете искрени. Като отидете при някой ваш приятел, погледнете го тъй, че той да почувства Любовта ви. Не е достатъчно само да го прегърнеш. Като отидете при чешмата, тя казва: "Аз извирам, аз давам, но трябва да вляза във вас."

“Давам ви всяка власт.” Туй благо, тази власт, която ни е дадена, трябва да се използва над змиите, над скорпиите. Всички отрицателни качества на нашето сърце, на нашия ум, трябва да се подчинят на Божественото в нас. Някой казва: аз съм малко сприхав човек. Много хубаво, отлична черта е това, че си сприхав, но сприхавият човек трябва да се превърне в един деятелен човек. - Ама аз съм малко гневлив. Гневливият човек тряябва да се превърне в един горещ, любящ човек. Този човек, който се гневи, той може да люби много силно, той може да обича интензивно. Той трябва да трансформира своята енергия от гняв в любов. Всичко, което имаме в себе си, колкото и да е отрицателно, то е едно благословение. Не ви казвам, че трябва да корените злото, но казвам, че трябва да използвате всичко в света за добро. И Писанието казва: "Всичко, което се случва на онзи, който люби Бога, съдейства му за добро." И тъй, всичко, което ви се случва в света, не считайте, че е лошо. Че ви заболял стомаха, че се е явила някаква болест у вас, че сте със скъсани

обуща, всичко това е за ваше добро. Хубаво е, някой път, да бъдеш със скъсани обуща. Пък, някой път, е хубаво и да си със скасани гащи. Виждам някой със скъсани обуща, погледне ме, следя го, какво си мисли. Казва си: много нещо ще ме научат тия скъсани обуща! И прав е този човек. Аз се възхищавам от това разсъждение. Та нима не са скъсани гащите на онази скръбна душа. Та нима не е скъсана ризата на онази обезсърчена душа? - Скъсана е и то, на колко места.

Аз бих желал, да има думи във вашия език, с който да ви предам състоянието на онази душа, която е пълна с Любов, с жива вяра в Бога! Да видите, колко е хубава нейната дреха! Това нещо не трябва само на думи да се предаде, но да почувствате импулс при вида на тази душа тъй, както бих предал импулс на онази ябълчена семка, която посявам в земята, та след 10 години най-много, да се превърне в голямо ябълчно дърво. Всичко това няма да стане изведнъж, но постепенно, по малко. Туй именно е красивото.

Казвам: идете и направете първия опит! Да възлюбим Господа с всичкото си сърце! И да възлюбим ближния си като себе си! Само така ще разберете тази велика философия на живота. Като направите този опит, да почувствате най-малката радост и да чуете, вътре в себе си, следния глас: "Дадох ви всяка власт." А вие да кажете: “Слушам, Господи, аз ще изпълня Твоята воля, както си казал.”

Беседа, държана от Учителя на 10 януари 1926 год., гр. София.

БЛАГ

А Исус му рече: “Що ме казваш благ? Никой не е благ, тъкмо един Бог.”

Ако запитате съвременните културни хора, или съвременните хора върху “благостта”, те ще ви дадат точно определение, ще ви кажат: тази дума е известна нам, знаем, че трябва да бъдем благи. Разбира се, разгледана тази дума в разните езици, от най-древни времена и до най-модерни, тя се е видоизменила. И днес, всеки народ има съответствуващо понятие за думата благост, според неговото вътрешно схващане. Благостта е свойство само на Бога, на Вечния, на Любящия, на Всемъдрия, на Онзи, у Когото Истината живее. Може да кажем, че благостта е едно от великите качества, което определя разумното в света, защото в съвременната култура, според сегашните ѝ схващания, думата “Бог” е опорочена. Но когато едно свещено Божие име се опорочи, Бог обезличава всички форми, цялата култура се заличава от лицето на земята и се създава нова култура, с ново име.

Този израилтянин се обръща към Исуса и Му казва: “Учителю благи!” Днес има много тълкувания върху думата “благ”. Христос му казва: “Благ е тъкмо един Бог.” Затова и ние ще се спрем върху онова благото, възвишеното у нас. И някога, когато ние проявяваме някоя доблест, някое възвишено и благородно качество, това е Божественото в нас. А между Божественото и нас има грамадна разлика. Човек по естество, тъй както говори, тъй както се проявява сега на земята, е едно дребнаво, своенравно дете, но не от зла воля; своенравието му произлиза от съзнанието, че той е от високо произхождение. Не е достатъчно, обаче, да има само съзнание за своето високо произхождение, но трябва да има качествата за това високо

произхождение. Ако един човек има високо мнение за себе си, той трябва да има съответствуващи качества на това високо мнение.

Та казвам: благостта е едно от качествата на Бога. Той не може да бъде друго освен благост. Сега вие ще кажете: кажете ни нещо ново! Ето, аз ще ви кажа нещо ново: да знаеш и да прилагаш, това са две различни състояния. Да кажем, че вие чувате някой път една обикновена песен и казвате: тази песен съм я слушал толкова пъти! Зная я аз. – Добре, изпей ми тогава тази песен! Щом я знаеш, аз искам да ми я изпееш, да видя докъде се простира твоето знание. Щом не можеш да я изпееш, щом не можеш да я възпроизведеш, ти имаш едно обикновено знание. Няма нищо по-опасно в света от онези хора, които казват че знаят всичко. Такъв човек знае за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за кротостта, за милосърдието, а всъщност нищо не може да приложи от това свое знание. Ами колко видни господарки днес ще ги видите, вкусят от яденето, което готвачката и готви, но не могат да се произнесат, трябва ли или не трябва нещо да се прибави, за да стане по-хубаво - не разбират, не знаят да готвят. Готвачката пита: господарке, я ми покажи един начин, как да наготвя това ядене! – Не зная. И ще видите между съвременните хора, някоя видна господарка се учи от готвачката си, как да готви. Готварството е една възвишена наука, едно велико изкуство, което трябва да се учи от природата. Вижте как природата готви, как майсторски е сготвила своите плодове! Това готвене на съвременните хора аз наричам буламач, една забъркана каша – да ме извините за тия мои думи, но така е. Като вземат да кълцат месото, че като турят в него лук, червен пипер, черен пипер, разни миризми, че картофи варени и ред други приправки – кюфтенца ще правят. Друг път ще приготовляват баница. Ще вземат орехи, че после и ябълки, ще ги смесят и след това казват: вкусни кюфтенца, вкусна баница! Казвам: да, забъркана каша!

Така е, но когато дойдем до положение да говорим Истината, някои хора се обиждат. Обиждането показва едно болезнено

състояние на човешкото сърце, или на човешкия ум, или на човешката душа. Здравият човек, дето и да го пипнеш, за ръката било, за главата, или дето и да е, все му е приятно, но болния човек, по който начин и да го пипнеш, колкото и да го гладиш, все му е неприятно, все го боли. Той се обръща и ти казва: господине, трябва да знаеш, как се пипа. По-деликатно пипай, не знаеш ли гърбът ме боли? Значи има едно почитане, с което трябва да се отнасяме към болните гърбове. Де ще се изрази това почитание? – В болниците, в меките легла. Питам ви: ако е въпроса за меки легла, де ще ги намерите в света? Вие ще ми кажете, че най-мекото легло е от памук. Аз казвам: най-мекото легло е от слънчевата светлина и като легнеш на това легло никакво сътресение няма да стане в организма ти. Но я ми кажете, де е това легло? Всеки от вас, който иска да ощастливи болните хора в света, трябва да им направи слънчеви легла. В такъв случай ние ще дадем на тия хора един импулс нагоре. Човешкият дух, човешката душа, ще се намери в едно състояние, което индусите наричат "сатуа", аз го наричам на български език "вечното възходящо състояние на човешката душа и на човешкия дух." В съответствие на туй състояние в природата има друго едно състояние, което индусите наричат "тъма"; аз го наричам "вечно низходящо състояние на човешката душа". Туй състояние в науката определят на сгъстено, твърдо състояние на телата. Значи, когато телата се втвърдят много, тогава природата ги осъжда на едно вечно изгаряне, т.е. животът в тях се обезличава. Когато се минава от едно вечно низходящо състояние и обратно, индусите наричат това състояние "ръжа", аз го наричам" активно състояние на човешката душа". Лошите хора са "активни", всичко правят; някой път и добрите хора са активни, зависи на коя страна са. Това средно състояние е състоянието на човека, когато се определя на разни места. "Ръжа", това са военните хора в природата – на която страна отидат, там се проявяват. Ако един военен се проявява в състоянието на "тъма", всички последствия в него са тъй катастрофални, че се изискват хиляди, хиляди години, докато се

изгладят всички наслоения от натрупалата се в тях карма. Другото състояние “сатуа” е тъй приятно, но се изискват също тъй хиляди години, докато се внесе това щастие и блаженство в човешката душа. В съвременните хора се развива туй състояние на “тъма”, което се е натрупало в тях от хиляди векове, та днес носят лошите последствия. За всичко това съвременните хора искат да осъдят природата, Господа, защо е създал така светът.

Тъй както ние знаем, светът първоначално беше създаден много хубаво. Откак съвременния свят е създаден има приблизително 250 милиарда години. От толкова години насам човешкият дух е слязъл на земята. Той не е бил в това състояние, в което днес се намира. През тия 250 милиарда години през колко фази е минал той, колко опитности е набрал? Не са малко тия 250 милиарда години за земята, но ако се вземат в сравнение с мярката на ангелите, тия години не са нищо друго, освен една възраст от около 2 1/2 години. Следователно, от гледището на ангелите, съвременният човек е едно малко детенце на 2 ½ години, което пада, става, клатушка се. Вие казвате: е 250 милиарда години, това е много нещо! След като сме живели 250 милиарда години, всичките знания и опитности са струпани в тая малка главица. И като претеглите всичкото богатство, което е складирано в човешката глава ще видите, че то тежи само 1 ½ кг., а всичкото останало, което е изживял през вековете е отлетяло, то е един преходен капитал. Всичко онова богатство, което е спечелил през вековете, е на заем взето и затова се губи. Всеки един капитал, който най-малко даже се мени, това е маска на човека, а всичко друго, което не се мени, което човек носи всякога и през всички времена със себе си, това е неговият истински капитал. Гледате някой човек тежи 50-70-100 кг., но хване ли го някоя тежка болест, той остава до 30-40 кг., мяза вече на светия. Един болен, за да остане да живее на земята, трябва да тежи най-малко 30-40 кг., иначе ще го носят въздушните течения.

Благостта, това е най-възвишеното състояние на човешкия дух, към което ние ще се стремим. Благост към всички, това е един вътрешен стремеж у човека. Защото в закона за любовта, тъй както сега съществува във всички народи, това е едно самоограничение на личността, самоограничение на дома, самоограничение на народа, самоограничение на ангелите, самоограничение на Бога. Това е именно проявлението на Любовта.

Днес в българския език няма дума, която да означава проявлението на Бога, онова абсолютно проявление на онази пълна Любов, която да включва всичко в себе си. В туй състояние на благост, в Бога няма нито най-малкото желание да стори някому най-малкото зло. Той като мине покрай най-малката, най-нищожната мушица, все ще ѝ се позасмее, ще ѝ даде условия да живее. И дето има смърт, разрушение, нещастие, Бог се притича на помощ на всички. Защото разрушенията в света произтичат от съвсем други причини. Няма да се спирам да обяснявам, кои са причините за разрушенията, затова има много теории. Аз няма да се спирам и да обяснявам, кои са причините за греха. Аз не искам нито да поддържам тия теории, нито да ги опровергавам, засега те са приятно занимание на човешкия ум. Обаче има нещо съществено във всичко това. Туй, което човек е преживял през всички векове, това са придобивките от тия 250 милиарда години. То остава у нас безсмъртно, то съставлява у нас основата на една безсмъртна велика наука, в която участвуваме не само ние, но и всички по-велики, по-възвишени същества. Та казвам: да проявяваме и да прилагаме всеки ден закона на Любовта, това е нашето предназначение в живота. Някой казва: аз зная това, слушал съм какви ли не беседи за Любовта. Казвам: ти изучавал ли си тия 35 милиона проявления на Любовта? Любовта има 250 милиарда приложения. Понеже казваме, че човешкият дух е живял 250 милиарда години до сега, значи всека година отговаря на едно приложение на Любовта – според възрастта му. Какво богатство е това! Сега вие ще се уплашите, ще кажете: замота ни се умът! Няма защо да ви се замотае

умът. Ако аз ви покажа онази изобилна вода на Великия или Тихия океан, то не е за да я изпиете. Тази вода не е създадена, за да я пият хората. Тя не е създадена и за да плуват корабите по нея. Ще каже някой: тя е създадена, за да живеят рибите в нея. - И за това не е създадена. Ами за какво е създадена тогава? – Водата е създадена за светлината, водата е създадена за живота – нищо повече. Понеже водата е носителка на живота, тя е в съприкосновение с нас, с разумния живот.

Съвременните хора имат едно материалистическо схващане, те считат водата безсъзнателна като материя само, обаче според онова окултно съзнание, водата не е само материя, тя не е само и животът, но тя е още високо интелигентна и разумна. Че е разумна, това показва, че щом влезе в океана първия кораб, където и да мине, навсякъде се раздава глас: "Тук е влязъл един нехранимайко, не е тъй чист." Пък и между вятъра и водата по някой път има съгласие. Те като духнат върху кораба, та на миш-маш го направят. И какво става с хората там? – По някой път се хванат за някоя бръмка, за някоя халка, държат се, а по някой път обичат да се покланят на парахода клатушкат се насам-натам. Учените хора обясняват тия неща с това, че в морето ставало буря, вследствие на което се произвеждали големи вълнения и т.н. И след като излезе човек от океана, казва: още веднъж не влизам в този кораб не минавам през океана! Защо се вълнува морето? Защо се вълнува океана? Вълнението е най-красивото нещо в океана. То показва, че в него има живот. Това вълнение в морето, в океана е най-красивото нещо. Ама вятър духа! Че в туй духане седи красотата! Че това духане на вятъра внася живот! Този кипеж на водата е също живот! Водата като падне на суша донася живот, опреснява го. Тази вода не пада само на сушата, но влиза и в нашия организъм, освежава го. Бъдещите физиолози ще обясняват едно от великите свойства на водата, с което хората ще могат да се лекуват. Много неврастеници стават от какво? – От нямане достатъчно вода. Суша има в тях! Тези хора, които са

изсъхнали, нямат вода, т.е. влагата е потъвала дълбоко в пластовете им. Те имат много малко влага. У други хора пък има застояла вода, която аз наричам "жабунясала вода". Водата у тях е жабунясала, защото като няма възможност да се разнася из организма им, понеже е подпушен, застоява на едно място. Те имат вода ¾ от теглото на целия организъм. Някой казва: не знам защо моето състояние е особено. Казвам: ти имаш в себе си ¾ по тегло от теглото на целия организъм. Мнозина може да оспорват това, но аз поддържам, че ¾ и повече от теглото им е вода. И ако всичката вода се изпари, какво ще стане с човека?

Сега, аз не искам да оставя във вас мисълта, че в света няма нищо реално. Всичко в света е реално, само че в едно отношение реалността е вечна и неизменна, а в друго отношение – временна и преходна. Или с други думи казано: в света има две посоки на движение - възходящо и низходящо. В едното състояние, което е състояние на "тъма", низходящото състояние, се раждат скърбите, страданията, мъките, болестите, всичките несполуки, неблагодарността, всички лоши прояви. А в ляво дето е Духът на Благостта, Бог, на Когото се казва, че е благ, тази посока е възходяща: тя определя стремежа на човешкия дух към Бога. Всеки човек може да провери себе си, да види кое от тия две състояния преобладава в него. Сегашните хора изглеждат много благи. Да, но благият човек трябва да бъде като едно море, най-малко като едно голямо езеро, на което диаметърът да е 100 км. широчина. Питам: ако човек представлява едно такова голямо балканско езеро, може ли някой да го размери? Колцина от вас могат да не се размътват? Направете наблюдения върху себе си и се сравнете с едно такова голямо езеро! Вие сега казвате: аз съм човек свършил, опитал съм живота, имам големи опитности, Духът живее в мене. Знаете ли какви книги съм чел, знаете ли какви сънища имам? Зная, много добре зная всичко, но не са минава и ½ час, дойде някой, каже някоя обидна дума, а всичко се разваля – лицето ви почернява, разположението на духа се изгубва и вие казвате: кръвно ме обиди

този човек! От какво ви обиди? Човек, у когото една дума може да произведе такава пертурбация, да го размъти от дъното, той е от много знаещите, който всичко знае и нищо не знае. И знаете ли на какво мяза такъв човек? Имало един българин който се хвалил, че знае всичко, минава за голям философ в селото. Разправял, че знае всички езици, че знае също и турски език. Този българин се наричал Цветан. Ще ме извините, ако някой между вас е Цветан, да не мисли, че говоря заради него, че нарочно съм скроил това име. Не, така се казвал този българин. Идва един “дели-бей” в селото, но никой от селяните не знае турски. Викат Цветана, казват му: “Хайде, разговорете се този турчин “дели-бея”, ние сме готови да му услужим. Турчинът разправя, разправя на Цветана нещо, но той не разбира. Излиза пред селяните, казва им: “Дели-беят иска да му опечете един голям куркой от 12 кг, да му опечете още и четири кокошки, пълни с ориз и смокини, едно агне, да му извадите 4-5 кг. мед от някой кошер. Като донесли всичко това, турчинът се наял добре и казал на Цветана: “Аз съм много доволен от всичко това, благодаря ви, вие сте много добър човек, но друго нещо искам от вас” – и започнал да разправя. Говори му на турски, но Цветан нищо не разбира. Излиза пак пред селяните и им казва: “Дели-беят е много доволен от всичко, но дошла му някаква идея, иска един сак за риба, та сам да отиде на реката да налови риба.” . Донасят му сак за риба. Предлага Цветан сака, но дели-беят, като не разбира какво означава това, счита, че се подиграват с него, затова набива добре Цветана и го изпъжда навън. Питат го селяните : защо те наби? Защото го наддумах. Така и ние, съвременните хора, като ни сполети някое нещастие, казваме: е, светът е такъв, няма кой да ни разбере, не се живее между хората! Това е Цветан, който казва, че знае всичко, че разбира всичко. Няма нищо в това, но туй е една погрешка в нас. Вземете колкото добрини и да ни е направил Господ в живота, ако някой път ни се случи някое нещастие, което да не е в програмата ни, което не сме предвиждали, ние правим въпрос: как си позволява Господ да не чуе молитвата ни?

Не е било време през тия хиляди и хиляди години откак светът съществува, Господ да не е имал търпението да слуша молитвите на всички. Господ е отговорил, задоволявал не само нашите молитви, но не е оставала незадоволена нито една просба и на най-малките мушици. И ако някой път вам се чини, че Бог не ви е задоволил, то е защото вашите подчинени са опапали всичко. Казвате: ами защо Бог е допуснал тая работа? Бог абсолютно не се занимава с лошите работи на хората. Този, който се занимава с лошите работи на хората, е друг. Българите наричат Бога "Всевишний", аз Го наричам "Скришни". Той е Бог на Любовта. И всички работи, които се вършат на "скришно" са работи, които успяват. И съвременната окултна наука говори тъй: "Искаш ли да направиш една работа, трябва да я направиш на скришно, т.е. с Бога, а ние сме изопачили нещата, вършим работите си сами." Не, с Бога реши работите си! Хората мислят, че като направим една работа сами, без Бога, ще се качат на небето. Не, под думата "скришно" се подразбира с Бога. Тогава ще се качиш на небето, тогава ще бъдеш на скришно място.

Сега съвременните учени хора с какво ли не се занимават. – Те се занимават със слънцето, със звездите. Казвам: я вижте, обаче, какво казват вестниците на слънцето? И там имат афиши, и там се интересуват от живота на земята. Те пишат за благополучния състав на българския кабинет, че българският кабинет се е сменил, че е настъпила една малко по-топла вълна и българите живеят малко по-свободно, искат да живеят по Бога. Там се интересуват, искат да знаят, какви ще бъдат методите на новия кабинет, държат точна сметка за всички промени, за работата на всички тук. Вие, които ме слушате, ще кажете: на слънцето няма хора. Хора няма, но има разумни същества, с много по-добре организирани тела от нашите, които огън не гори. Ако ние бихме отишли при тях, от атмосферата, при която те живеят, нашите тела биха се изпарили. А те, при тази голяма температура там, живеят един отличен живот. И техните дами се разхождат там без чадъри. Ще кажете: е и дами имало там! И какви

дами има! Аз ще ги нарека като тия английски лейди, или като французките контеси, или като руските княгини, като княгиня Бурковская например, и др. такива. Цялата вселена е пълна с познания, с един толкова интересен живот. Някой съвременен учен за да покаже своето величие изучава живота на някой микроб, напише цял том върху него, и всички казват: браво на този учен! Като ни открива тези научни неща, прави светът толкова интересен за нас, толкова красив! Когато този учен говори за един свят, който те не виждат, всички се учудват, щом ние заговорим за онзи свят, казват ни: баш не е така. Ами това, което пише онзи учен, тъй ли е? Той разговарял ли се е с тези микроби? – Не, наблюдавал ги е само, как се движат, как мърдат насам-натам. И аз имам един микроскоп, който увеличава 3000 пъти, но питам: коя е подбудителната причина, дето тия микроби се движат от една на друга страна? – Търсят си храната. Наблюдавал съм някой път, как морските чайки прехвръкват от едно място на друго. Казват: блазе й! Не, не й блазе, тя наблюдава, де има риби. Види някоя риба, спусне се надолу. Рибата я забележи, скрие се. Пак се дигне нагоре, пак се спусне. 20-30 пъти прави това и като не успее, гледам я дигне главата си нагоре, грачи. Защо грачи тя? Тя казва: кажи на Господа да ми даде една рибка! И действително, като пограчи 2-3 пъти, изкочи една рибка на повърхността на водата, тя я сграбчи, изяде, и след това кацне на водата. Защо? – Почива си. Вие ще кажете: това е с животните, но с нас културните хора, не е така. Питам: вие защо свършихте университета? За да си изкарвате хляба, нали? Не е лошо това, но главната идея е да направите живота си по-сносен, по-приятен. Първата задача на науката, обаче, не е да направи живота си приятен, но да ни научи, как да служим на Бога. Ако има за в бъдеще една наука, тя трябва да бъде такава наука, която да ни научи, как да използваме условията на Любовта, за да живеем един добър живот. И тогава, ако създадем един дом, какъв трябва да бъде той? Вие казвате: е, да си съградим една каква и да е колибка, да има де да живеем. Не, ако един културен човек рече да си съгради един

дом, той трябва да представлява нещо ново. Ако не съградиш такова нещо, по-добре ходи под наем. Ако ти учиш, учи, но придобий една велика наука! Ако е да придобиеш най-обикновените знания, та който те запитва, дали има друг живот, да дигаш рамене и да отговаряш, че не знаеш, по-добре не учи. Има ли Господ? – Не зная. Какъв е смисълът на живота? – Не зная. Какво ти е състоянието? – Гладен съм. И сега, гледам някое куче си маха опашката. Питам го: какво ти е? – Гладно съм. Гледам някоя кокошка ходи насам натам из двора, рови. Питам я: какво ти е? – Гладна съм. Хвърля й малко царевица, отива си. Какво нещо е гладът? – Гладът е една проява на живота, стремеж към придобиване на Божествената Любов. Вечният глад показва, че ние сме изпускали много от условията, при които Любовта трябва да се прояви. И сега, наместо да имаме едно естествено чувство, което да произвежда в нас радост и веселие, ние изпитваме един неумолим глад, който постоянно ни мъчи. Гладът, значи показва, че ние сме пропуснали условията, при които може да се прояви Божията Любов в нас. А това показва, че материята в нас се е достатъчно сгъстила. Вземете един съвременен човек, нахрани се най-първо, но не се минава много време, започна да усеща голяма жажда, храносмилането се затруднява, кръвообращението му не става правилно и след време усеща болка в краката, в пръстите, започва да не вижда, да не дочува, додето най-после лекарите се произнасят: нервната система на този човек се е съвършено разстроила, той има такава и такава болест, осъден е да умре. Преди повече от 20 години един българин от Ново-пазарско заболява сериозно и отива във Варна да се лекува. Лекарите му препоръчват да остане на лечение в тамошната клиника. Той се съгласи, остава там, но положението му не се подобрява. От ден на ден положението му става все по-лошо и лекарите пишат на домашните му в Ново-пазарско: Положението на нашия болник се усложни, той е осъден да умре, затова елате да си го вземете, да не умре тук, защото ние имаме обичай да режем телата на много от болните които умират при нас, правим научни изследвания.

Понеже българите не обичат да режат телата на покойниците им, домашните му веднага отиват да си го вземат. Занасят го в селото си, чудят се, как да го лекуват. Събират се 12 баби от околните села на консулт какво да го правят. Болният седи вцепенен, само пъхти, охка. Започна най-първо баба Цветана, след нея тази – онази, всички си изказват мнението, докато най-после консултът решава: за да се спаси болният, трябва да се свари в една голяма харания, с вместимост около 50 – 70 кг. ечемик. След това болният ще се завие добре с юрган, в дебели завивки и ще го турят на парата на тази ечемична вода. Той трябва да се изпоти много добре, но докато не се отдели студена пот от него, няма да се спаси. Отдели ли се студена пот, болният е спасен. Тъй направили. Завили болният, турили го на парата, и той се изпотил няколко пъти, докато отделил студена пот. След това консултът решава: да се свари на болния около ½ килограм зелена чорба, да се тури в нея червен пипер и да му се даде да пие. И това направят. Не се минава и седмица, болният оздравява, става на краката си. Питат го лекарите: как оздравя? – С ечемик и зелена чорба. Така е, но и тия 12 баби със своя консулт го спасиха. Всичките седят около него, чакат да излезе тази студена пот, молят се на Бога. И като му помогнаха, казват: "Господи, благодарим Ти, че ни помогна!" След това се обръщат към болния, казват му: "Хайде, синко, благодари на Бога сега и гледай повече да не грешиш, защото ще дойде пак този консулт и пак ще намериш коритото. Това е малко смешно за вас, но такова е положението на един болен. Няма някой от вас, който да не е турян над коритото с ечемика.

Ние сега ще се повърнем към Божията благост. Туй което може да внесе един здравословен живот в нас, това е Божията благост. Когато дойдат изпитите, изпитанията в живота ви, радвайте се, не защото ги искате, но те ще ви дадат възможност да проверите силите си, да видите, до колко можете да приложите Божията благост и да пренесете всичко с търпение. Не подразбирам да пренесеш всичко с пасивно търпение, но с разумно търпение. Възприемеш ли и

приложиш ли Божията благост, тя ще внесе в тебе едно добро качество. Тогава ти ще попаднеш в състоянието на “Сатуа”, което ще внесе в ума ти едно размишление. Някой казва: аз зная много, но памет нямам; толкова много се говори, толкова много слушах тази беседа беше отлична, но нищо не можах да запомня от нея. Щом нищо не си запомнил, това не е памет, това което имаш, не е ум. В една беседа все има нещо, което можеш да запомниш. Разсеяността на ума е едно лошо качество, което показва, че вие вървите в низходяща степен. Никой да не се заблуждава, да не мисли, че при едно разсеяно състояние, той върви добре. Когато духът на човека е във възходящо състояние, всичките неща, към които той се стреми, колкото и да са надалеч от него, както са надалеч и звездите от него, все пак ще има известно съотношение между него и между тия възвишени неща, към които се стреми. Когато човек дойде в съотношение с когото и да е, не само с хората но и с цялата окръжаваща го среда, всичко това влияе за създаването на характера му. Ние казваме, че чрез всички неща в света, колкото малки и нищожни да са, се проявяват разумни сили, разумни същества. За пример, ти вървиш, съсредоточен си в мисълта си, много важна работа имаш, но виждаш едно дете на улицата, страда, плаче. У тебе се породи едно малко желание да се спреш, да му помогнеш, но веднага си кажеш: нека друг някой се спре да го утеши, аз имам високо предназначение. Кажеш ли така, ти не разбираш Божията Любов, ти си изгубил един велик Божествен импулс. Не, каквато важна работа и да имаш, ти ще се спреш. Спреш ли се да помогнеш на това дете, ти си помогнал и на себе си.

Ще ви приведа един пример за един от индийските царе, който е живял преди потопа, след което време става в света една голяма промяна, тъй разправя индийското предание. Този индийски цар се наричал Сатиаврас. Той бил един от най-възвишените, най-разумните царе в тази епоха. Считал се за член на една от школите на йогите, школата на “Сатуа”. Един ден, като седял при реката Ганг,

вдаден в дълбоко размишление, как да подобри положението на своите поданици, от реката изскочила една рибка и паднала право в ръката му. Той я хвърлил назад във водата и й казал:"Нямам време сега да се занимавам с тебе." Обаче, като продължавал да разсъждава, тя отново изскочила от реката и паднала пак в ръката му. Той пак я хвърлил във водата. Тя и трети път изскочила от водата и паднала в ръката му и този път му проговорила: "Аз имам един голям враг, гони ме, иска да ме изяде, а понеже ти си един от най-умните и добри царе на земята, помогни ми, спаси ме! За тази услуга, която ще ми направиш, аз ще ти благодаря." Той я взел и я занесъл в едно малко езеро, близо до реката. Тя расла свободно там, станала грамадна и като нямало повече место за нея, помолила пак царя: "Занеси ме в грамадния океан." Същевременно добавила: "Наскоро в света ще настане голям потоп, затова приготви се, аз искам да ти помогна." Това бил Бог Всевишний, Бог Вишний, Който дошъл чрез тази рибка да го спаси, да стане родоначалник. Казвам: тази малка рибка изскочила от водата и го помоли да я спаси, но той отначало отказа, под претекст, че е човек занят с големи работи. Великият Бог Вишна решил да се прояви чрез тази малка рибка в Индия. Защо? Няма да се спирам да обяснявам вътрешния смисъл на този факт, но важното е, че ако ти дадеш възможност и на най-малката мисъл в тебе, може да е и една малка рибка, да се развива, тя ще се превърне в едно велико, мощно качество и за в бъдеще ще те избави от най-големите напасти, ще те подигне и облагороди. Та казвам: в сегашния живот, тъй както сте, всички хора трябва да имат едно постоянство. В какво? – Да трансформирате енергиите си. Когато говоря за трансформиране на енергиите, вие ме разбирате криво. Какво подразбирам под трансформиране на енергиите? – Да се трансформират нисшите енергии във висши. И вие можете да ги трансформирате, но трябва да учите. Забележете, нито един от вас не знае условията, при които се е родил. Родило ви се е дете, но каква ще е съдбата му не знаете. Някое дете има сини очи, не знаете, защо са сини. Друго има кафяви очи, не

знаете защо са кафяви. Трето има черни очи, също не знаете причината. Казват някои: когато е била майката бременна, видела е някой човек със сини, или кафяви, или черни очи, та са се впечатлили в нея. Други пък казват, че детето мяза на майка си или на баща си, затова има такива очи. Не, защо едно дете има сини, кафяви или черни очи, има причини за това. После, защо едно дете е малко тантуресто, и това си има причините.Лицето на някое дете, например, не трябва да бъде много дълго, брадичката му пък трябва да е малко заострена, с дупчица в средата, очите му не трябва да са разногледи, тебе да гледа, мене да вижда и т.н. Разногледите очи показват една анормалност в човешкия ум. Вие трябва да проучвате себе си, за да се поправяте. А какво виждам? Гледам, някои идват при мене, не да се учат на онази велика Божествена Мъдрост, а да гледат и ловят слабостите на този-онзи, защо някой си как казал, как постъпил. Казвам: вие сте цели професори, защо идвате тук? Тук идват тия, които искат да учат. Някой ме слуша и после критикува, че не съм турял на място съществителните, прилагателните и местоименията. С тия местоимения, съществителни, прилагателни и глаголи аз се разговарям, по особен начин ги разбирам. Някой път казвам на глагола: макар че ти си от много високо произхождение, но ще чакаш. Аз ще викам най-напред прилагателното или местоимението, с него ще се разговарям, а после с тебе. "Ами кога ще дойда"! – Когато ти дойде времето. Немците, например, в речта си турят глагола на края. Някой немец ти говори, говори, каже ти някое километрическо изречение и на края ще тури глагола. Някой ме пита: ти знаеш ли немски? Казвам: преди няколко хиляди години съм го учил, но сега трябва да си го спомня. Французите пък имат друг строеж. Българите пък имат свой специален строеж – изобщо всеки народ се отличава по конструкцията на своята реч.

И тъй, Христос казва: "Благ е тъкмо един Бог." Как се изразява Неговата благост? – Той иска да ни предаде своята благост, да ни направи здрави. И апостол Павел Казва: "Бог иска да ни предаде

своята благост, и ние да я възпоменем." Тогава казвам: Любовта, благостта на вечния Бог е еднаква към всички същества, но всички не я възприемат еднакво, вследствие на това произтичат тия лоши разположения, тия дисонанси в тях. Следователно, ако при най-големия упадък на духа ти можеш да си кажеш: Велики Боже на Любовта, макар че аз съм Те забравил, макар че нямам телефон с Тебе и не ти чувам гласа, но съм напълно убеден, че в Тебе няма промяна и измена и Ти мислиш заради мен. Кажеш ли, че Господ те чува и мисли заради Тебе, Той действително те чува и мисли за теб; кажеш ли, обаче, че Той не те чува и не мисли заради теб, ти сгъстяваш материята около себе си и се отдалечаваш от Бога с такава бързина; че гласът Му не може да се чуе и да те стигне. И тогава всичката благост, която Бог ти изпраща, остава неизползувана.

Днес, вие сте хора на отрицанието. Нямам нищо против това, ще дойде ден, може би след 250 милиарда години, когато вие ще бъдете по-умни, отколкото сега. Някои от вас, както ви гледам, и сега сте разумни. Нали искате да бъдете щастливи? Аз ви препоръчвам за тази цел да бъдете разумни, но не разумност като тази на лисицата, нито като тази на тигъра; или на змията или на паяка, нито разумността на овцата, нито тази на вола, нито тази на орела. Каква разумност трябва да ви препоръчам тогава? – Ще ви препоръчам разумността на светиите, на ангелите. Ние няма какво да се учим от животните. Някой път за упрек казват някому: виж онази овца! Вземи пример от нея! Аз няма какво да се уча от овцата. Състоянието на овците ние сме минали преди хиляди години. Ще си спомняме как едни стригали, ще си спомняме ножа на тогавашните, па и на съвременните културни хора. Хиляди пъти е минавал той през врата ни. Било е време, когато сме изпитвали и зъбите на вълка, на тигъра, както и отровата на змията. Било е време, когато сте мърдали опашката си. Ще кажете: е възможно ли е това? Че какво лошо има в мърдането на опашката? Чрез опашката се изразява интелигентността у животните. Ако кажеш на някой човек, че си

мърда опашката, или че в него се проявява някакво животинско състояние, той се обижда, а да избива по 20-30 души на ден във време на война, това е благородно. Отгоре на това ще го възнаградят с "Георгиевски кръст". Не, това е позор! В такъв случай по-хубаво е да бъдеш една овца. Една блага дума струва хиляди пъти повече, отколкото хилядите горчиви думи, които можеш да кажеш на хората. И какво можете да им кажете? Може да кажете някому, че е невежа, че е вагабонтин, това – онова, но какво ще спечелите от всичко това? Не, кажете в душата си: има един велик идеал за нас. Той е Божията благост, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, Благостта е Божието величие. Тя носи за нас условия за разумния живот, да се разширим и да бъдем свободни. Тя съдържа в себе си нашето щастие, нашата свобода. Съвременните хора свободни ли са? Аз имам друго понятие за свободата. Някой човек казва, че е свободен, но как? – Той е свободен да ходи само в София от единия до другия й край. В друг град той не може да отиде. Друг някой е свободен да ходи и в други градове из България, дето иска, но вън от България не може да излезе. Той не може да отиде например в Америка, в Австралия, в Англия или където и да е другаде. Трети някой може да ходи в която държава пожелае, но пак не е свободен, не може да отиде до месечината, до слънцето, до някоя звезда, напр. до Голямата мечка, до Сириуса или до друга някоя планета или звезда. Ако можете да ходите и по тия места, вие ще имате и в този случай една обикновена свобода, но какъв велик човек ще бъдете тогава, каква велика наука ще имате! Някой казва: аз видех снощи една звезда. – Нищо не си видел! Ти си видел тази звезда сега, а това е светлината й, която тя е изпуснала от преди хиляди години. Ти трябва да отидеш на тази звезда със своя ум и тогава да говориш, че си я видел. Ходил ли си да видиш? Да мислиш, че си я видял, без да си я видял в действителност, това не е най-голямата наука. Питам някого: коя е най-великата наука в света? – Най-великата наука седи в това: да умреш, да се разложиш и да се разпръснеш на елементи в

природата. На какви елементи ще се преобърнеш? – На кислород, водород, азот, въглерод, на злато, сребро, желязо, мед и ред други елементи. Когато станеш на кислород, ти ще започнеш един нов живот – отличен живот ще живееш! Човек в среда от кислород може да живее един разумен живот, в който ще се прояви една приятна, хубава светлина. Ти ще започнеш, както кислорода, да влизаш в дробовете на хората, да изучаваш човешките тайни. Много поети искат да знаят тайната на женското сърце. Казвам: който иска да знае тайната на женското сърце, трябва да стане на кислород. Докато не се разложиш и превърнеш в кислород, нищо няма да научиш от женското сърце. И на жената казвам: докато не стане на кислород, нищо няма да научи от мъжкото сърце. И не само на кислород трябва да се превърне, но още и на водород, на азот и на въглерод. Тия четири елемента, това са четири различни живота. Значи, ще паднеш на земята и ще се разложиш; земята все ще ти даде нещо.

Вървим вчера из града с един приятел и той ми казва: чудно нещо, ако си в някой европейски град и завали дъжд улиците се измиват добре, приятно ти е да ходиш, а в София, всичко се разкаля след дъжд. Аз вадя заключение: като влезеш в едно общество, дето улиците са павирани, това показва че и техния умствен свет е чист и павиран, а когато влезеш в едно общество дето улиците са кални, това показва, че в него няма морален устой. Затова казвам: когато улиците са много кални, не ходи; когато улиците са много прашни, не ходи.Ами кога да се ходи? Идейното ходене е когато няма кал, когато няма прах. Състоянието на улиците изразяват физическия свят.

Във водата пък има друго едно свойство - користолюбие. Тя като те види, казва: господине в тебе има доста кир, аз няма да ти взема пари, но влез в мене и всичко, каквото смъкна от теб, ще го задържа за себе си. Ако обичаш, влез в дома ми, аз ще ти взема всичката кир и ще я задържа като спомен. Водата изобщо много обича човека. Като го види, любезно го показва и казва: много умен човек е този. Но ако седиш по-дълго време в нея, тя ще ти отнеме всичката топлина и ще

се простудиш. Тя казва: влез в мене, но след като се измиеш дълго време не стой!

Във вятъра има друго едно свойство: той нищо не иска, всичко дава. Вие носите широки, големи шапки. Той не ги обича. Като види някого с такава голяма, широка шапка, казва му: господине, кой ти даде право да носиш тази широка шапка? Хайде долу, бъди, както Господ дал! Никой път туриш някоя дълга, широка мантия. Той я развява, докато я свали от гърба ти. Вятърът не обича модите на хората, затова постоянно ги развява, отдето е излязла и българската поговорка: "Вятър го вее на бял кон". Кой е белият кон? Казвате: е поговорката си е такава. Не, колко съдържателна е тази българска поговорка!. Белият кон, това е чистият, възвишеният човешки ум с онези възвишени добродетели в него. Значи, човек мисли с този бял възвишен кон. Аз бих желал българите да ги вее вятъра на бял кон. А може да ни вее вятъра на бял кон само тогава, когато се стремим към Божията благост. И при сегашното състояние, в което се намираме ние всеки ден трябва да мислим за Божията благост. У вас има честолюбие, мрачни състояния и затова някой казва: искам да умра, да не живея. Не, умри за злото, живей за доброто, за Господа, за този велик Божи Син, да опиташ хубавото и красивото в него. Питате: какво да правя? Ще ви кажа. Излизай всяка вечер да наблюдаваш звездите, погледни към Сириуса и кажи: Господи, нищо не разбирам, но нека от тук да капне малко медец. После се обърни към друга някоя звезда и пак се помоли да ти прати малко медец. И като се върнеш в дома си, ще се усетиш по-обновен. А сега някой казва: тази звезда там какво ли е? Какво голямо смирение се изисква от нас, да бъдем разумни деца, с отворени сърца, за да възприемем онази велика благост, с която Бог се обръща към нас. С това се отличават хората на "сатуа". Онези индуси, които изучават науката за Любовта седят там с крайно смирение, учат тази наука. И всеки един вярващ трябва да бъде с крайно смирение, да се радва на всичко, каквото погледне, и от всичко да взима поука.

Аз ви оставам сега с мисълта: “Благ е тъкмо един Бог.” И Бог от Когото е излязъл нашия живот е благ. И Бог, към Когото отиваме е благ. И Бог, Който ни дава Мъдрост, Светлина и знание е благ. И този благ Бог, към Когото отиваме, има тази вечна свобода за развиване на човешката душа. Затова не казвайте, че много знаете, но приложение трябва. Аз не казвам, че не знаете, но трябва да знаете още толкова, колкото знаете сега.

Благ е Бог. И ние трябва да бъдем благи, или да носим Божията благост навсякъде, а като я носим, ще покажем, че аз вярвам в Бога. Защото ако аз говоря и не изпълнявам, това е лъжа; ако пък говоря и изпълнявам, това е велика Истина. Щом е велика Истина, това е свобода за мене, свобода и за всичките.

Желая сега всички да вървите към вечно възходящото, и душата ви да се пълни с Божията благост. И като излизате вечерно време да си поискате от всека звезда по малко медец, по малко светлинка, да се разшири ума ви, да се облагороди сърцето ви, да се засили волята ви и тогава ще можем да се разбираме по-добре.

Беседа, държана от Учителя, на 17 януари, 1926 год. в гр. София.

МАРИЯ ИЗБРА

„Но едно е потребно; а Мария избра добрата част, която няма да се отнеме от нея“

Реалността на живота не може да се обясни по един конкретен начин, както някои съвременни философи, или както някои съвременни общественици изискват. Великата реалност на живота може да се обясни само символистически. Ще питате: защо така? Това е един незавършен процес. Как ще обясните положението на една ябълка, като разглеждате нейната семка? За да обясните какво нещо е ябълката, трябва да дадете време на нейната семка да се развие. Следователно, сегашният реален живот е в процеса на развитието си и трябва да се минат милиони години, за да се разбере. За да знаем, да видим, какви ще бъдат крайните резултати, трябва да бъдем някакви възвишени богове. От стремежа на хората да разберат живота още сега, в тях се забелязва една вътрешна, скрита гордост. Даже и в най-смирените, в най-малките буболечици и същества се забелязва една вътрешна, скрита гордост. Някои мислят, че само хората са горделиви. Не, горделиви са и дърветата, горделиви са и най-малките мушици. По някой път дърветата казват: ние ще израснем високо, ще стигнем небето. Мушиците пък казват: ние ще пребродим целия свят. Това е гордост, нищо друго.

Сега, вие казвате: ние искаме реалния живот. В какво седи реалността на живота? – Реалността на живота седи в това, че той е безсмъртен. Смъртният живот е пък полуреален. Безсмъртието крие в себе си онзи живот, който не е ограничен от условията. Следователно, безсмъртният живот е онзи живот, в който човек може да се развие правилно, а в правилното развиване има една закономерност, един правилен домашен бит, едно правилно вътрешно разбиране, едно

индивидуално схващане на душата, че във всеки даден случай човек да знае какво да разбира.

Вземете думите „Марта и Мария“ от прочетения стих. Често хората се спират на тия думи и казват, че между Марта и Мария има спор. Марта и Мария, това са символи. Мария значи сол, тя посолява нещата, а вие знаете, че за всяко нещо трябва малко солчица. Наблюдавайте животните, които дълго време пасат трева, и те искат малко солчица. Марта пък означава „мара, горчива“. Когато някой човек се разболее, лекарите му дават малко горчивина. Тогава той става „Марта“, т.е. става много активен, ще го видите, движи се нагоре-надолу, присвива се, вика един лекар, друг лекар, всички го прислушват, цяла тревога се дига около него. Това работа ли е? Как да не е работа! Казват: не знам какво е станало на нашата Марта. Как, вашата Марта е отлична, отличен педагог е тя! Марта, това е символ.

„И тъй Мария избра добрата част“. Това значи, Мария избра да служи на здравите хора, да ги учи. Марта избра да служи на болните хора, а на болните хора, колкото и да служиш, и светия да си, и ангел да си, никога няма да ги задоволиш. Вие поне сте прислужвали на болни, познавате ги. Оставали ли са някога доволни? Все ще ти кажат, че нищо не си направил, че лекар не си извикал, че не си им дал това-онова, все ще намерят нещо, от което да са недоволни. Кои са благодарните хора? – Това са здравите хора. Казвам, съвременните хора са неблагодарни, защото са болни, защото Марта в тях не си е свършила работата. И когато казвам, че трябва да бъдете благодарни, разбирам най-възвишеното състояние на човешкия дух. Аз похвалявам тази Марта, но къде? – В болницата.

„Мария избра добрата част“. Коя е добрата част? Сега, вие можете да си правите загадки, да казвате: Мария избра Любовта, тя е добрата част. Да, Мария избра живота на възкресението, живота на светлината, живота на Мъдростта, живота на свободата. А какво избра Марта? – Марта избра живота на ограниченията – горчивия живот. Тя избра службата да погребва хората, да опява, да им кади тамян, да им

кърпи съдраните обуща, да им кърпи съдраните ризи и гащи, да събира оттук-оттам останало ядене от вчерашния ден и от него да направи някакъв буламач, та като ядат от него хората, да кажат: отлична жена е тази Марта, оттук–оттам събира и пак наготвила някакво ядене. Тя мяза на онзи банкер, който оттук открадне, оттам открадне, този излъже с една полица, онзи излъже и току виж, разбогатял. Това е Марта! Навсякъде по целия свят е горчива тя. Не, естественото положение в живота, това е Мария.

Сега, аз не се спирам до имената, но трябва да знаете, че зад всяко име седи една идея. Аз не се хващам до буквата на нещата, та да кажете после: тази е Мария, тази е Марта. Не, зад тези имена аз подразбирам някаква идея. Зад всяко име се крие една идея, тъй както зад всяко шише се крие някакво съдържание. Докато в шишето има вода, то е съдържателно, но щом водата се излее, шишето остава едно празно шише, нищо повече няма в него. Това шише може да съдържа и сладка, и горчива течност.

„Мария избра добрата част“. Коя е добрата част? – Тя е Божественото в човека. И сега аз казвам, че всички вие трябва да изберете като Мария – Божественото, но щом се безпокоите, вие сте Марта. Щом се тревожите за много неща, вие сте Марта. Щом казвате, че еди-кой си не върви в пътя като вас, вие сте Марта. Щом казвате, че еди-кой си не вярва като вас, вие сте Марта. Следователно, когато вие искате, щото хората да вървят точно по вашите убеждения, вие сте Марта. Когато вие сте доволни от живота, този живот вече върви по един велик закон. Какво има да се безпокоите? Най-първо вие сте си поставили едно предубеждение за живота и мислите, че светът не е добре уреден, че съвременният обществен строй не е добре уреден, но всичко това е едно индивидуално схващане, едно криво схващане за нещата. Ако пътувате през Африка или през Америка, ще се натъкнете на някои пустини, дето изобилства толкова много прах и пепел, че може да се заблудите в пътя си. И всеки пътник, който се е заблудил в този терен, остава с мисълта, че цялата област е все такава,

само прах. Не, не е така. Този път е прашен само на около 20 км разстояние, по-нататък той се подобрява. Така и вие, като минавате през пространството, казвате: светът се е развалил. А, светът се е развалил, като че вие сте някакво божество, та да оправите света! Някой път вие ми казвате: ти ли ще оправиш света? – Не, аз пея на света, аз свиря, аз говоря на хората. Някой път вие казвате: аз не те разбрах. Казвам: ще отидеш при Марта. „Ама не съм разположен". – Ще отидеш при Марта. „Гладен съм." – Ще отидеш при Марта! Който дойде при мене, не трябва да бъде гладен, дрехите и шапката му не трябва да бъдат скъсани. Той трябва да бъде с нови дрехи, човек на новата култура, да разбира всичко и като седне между другите хора, да каже: ето, сега ще ви изсвиря еди-кое си парче от еди-кой си виден музикант или пък ще ви прочета еди-кое си произведение на еди-кой си виден писател, да вникнем в съдържанието на тия велики работи, да разберем всичко това, което те са искали да изразят. А сега Марта не се нуждае от никаква наука. Тя, като стане сутрин, седне пред огъня, вторачи очите си в тигана и започва да следи. Наблюдава, грижи се и току си приказва: ох, отиде яденето! По-видните господарки пък поставят слугините си пред тигана и като дойдат мъжете им, казват: ох, побеля ми главата от тази глупава слугиня! Мъжът се чуди какво да прави. Доведе втора, трета слугиня, но Марта си е все Марта, тя все горчива си остава. Комуто дадете горчивия хап, той сладък не може да стане. И нашият съвременен живот е пълен с такива горчиви мисли и чувства и на всеки едного от вас животът е пълен с горчиви мисли и чувства. Не ме разбирайте по буквата. Човек всеки момент трябва да прави избор и то правилен избор. В това именно седи великото в света. И в природата, в това велико непрекъснато течение има един избор. По какво се отличава хубостта на чешмата? – Че в нея има едно непрекъснато течение. В такава чешма водата е всякога нова, тя постоянно тече, не е стара вода. Казват за някой човек: той е отличен човек, идеите в него са постоянни, не се менят, постоянен човек е той. Аз съжалявам хора, у които идеите не

се менят. „Ама той има стари идеи“ – Аз съжалявам тия хора, у които идеите са стари. Бог, Който е толкова велик, който постоянно твори, Който е създал великия космос, всичко в Него, всеки ден, всяка минута се мени. И слънцето всеки ден се мени. Това слънце, което видяхме вчера, днес не е същото. В тази промяна именно има един обновляющ живот, една вътрешна красота и интелигентност. Следователно, в сегашния бит на космоса са влезли по-разумни същества, отколкото са били по-рано. И ние, тъй както познаваме законите, имаме особени разбирания за земята. Нашата земя пътува из пространството като един голям параход и то с много голяма бързина и движение, които не усещаме. При това пътуване из пространството ние дохождаме в съприкосновение с други слънчеви системи, които по развитие се намират в по-висока стадия на интелигентност, отколкото всички досегашни слънчеви системи, през които сме минали. Ето защо, ние с право казваме, че земята ще се измени, както и цялата слънчева система и ще дойде до по-високо стъпало на развитие. Защо? Защото е във връзка с по-велики сили, които действат в тези невидими за нас слънца. Вие ще кажете: де са тези слънца? – Вие не можете да ги видите в този салон, разбира се. Изисква се за това нещо време и специални инструменти. Ако за да дойде светлината от слънцето до нашата земя се изисква известно време, така и за да дойдете в съприкосновение с тия по-висши от вас същества се изисква време и условия. Светлината от слънцето до земята дохожда за 8 минути. Това представлява една приятна разходка. Ако едно същество от слънцето, с голяма интелигентност, рече да направи една разходка до земята, ще му трябват само 8 минути, а колко време ще е нужно за вас, за да отидете до слънцето? Някои учени хора правят изчисления, че за да се стигне до слънцето с най-бързия трен, изискват се най-малко 250 години. Ако пък се отиде до слънцето с бързината на мисълта, трябват само 8 минути. Вижте, каква е грамадна разликата!

Сега, вие като слушате беседата, ще се намерите в едно голямо противоречие, ще кажете, че не сте я разбрали, че не е свързана. Нещата са свързани сами по себе си, аз не ги свързвам. Чудни сте вие, когато искате нещата да са свързани! Аз ще ви направя едно възражение. Когато вие ядете, храната у вас свързана ли е? Вие взимате хапка след хапка, дъвчете ги и по-после казвате: колко ми е приятно, дойде ми една приятна идея! Значи, тази несвързана храна, тази каша, която ядете, внася с вас една нова идея, вие усещате една голяма приятност, а по-рано бихте отпаднали духом. Нещата само по себе си са свързани, това трябва да знаете! Между хиляди неща в света, дето и да са те, щом са хармонични, между тях има една вътрешна връзка, която никое същество в света не е в състояние да развали. Значи, щом един човек в света има живота на възкресението, няма сила в света, която е в състояние да му отнеме този живот. Никой друг, освен той самият, е в състояние да отнеме този живот.

Разбирайте ме сега, аз говоря за онзи вътрешен живот, за онова дълбоко разбиране на живота, което ако бихте приложили в живота си индивидуално, би ви дало сила, каквато всеки от вас желае. В това именно седи силата на живота! В съвременната окултна наука се казва, че човек сам може да се магнетизира и демагнитизира. Това нещо, казано на ваш език, или преведено с ваши думи, означава, че човек сам може да се съблича и облича. Питам ви: ако вие се съблечете на този студ, както има днес тук, па и по цяла Европа, около 15–20 градуса, какво ще бъде състоянието ви? Един наш приятел отиде по това време на екскурзия по Витоша и като се върна, ухото му течеше. Защо? – Трябваше да завие добре ухото си, за да не се простуди. Следователно, човек всякога може да се облече в една възвишена мисъл. Всеки човек трябва да бъде облечен като в броня в своята възвишена мисъл. Неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух трябва да бъде облечен. В какво? – В онова възвишеното, благородното, което живее в него. Той може да каже: ама аз не зная как да се облека. Това не е оправдание. Онова, малкото

дете, знае ли да се облича? – Не знае. Кой го облича? – Майка му. Да, но като порасне, майка му вече не го облича. Вие може да кажете: ама ние нямаме майка. Добре, ами онова малко птиченце, което живее вътре в яйцето като зародиш, кой го облича? Това малко птиченце, още преди да излезе от яйцето, е турило костюма си и така се явява на белия свят. Чудни сте вие, като казвате, че не можете да се облечете. Не, вие ще се облечете още докато сте в яйцето, като малкото птиченце и после ще излезете готови – нищо повече. Вие сте забравили това изкуство, но ще си го припомните и ще се облечете.

Ще ви приведа един пример за Наполеона и един от неговите инженери. През едно от големите сражения Наполеон казва на своя инженер: „В продължение на 20 минути ти ще построиш един мост над реката, за да могат войниците да я преминат. – Нямам никакви инструменти, не ще мога за толкова кратко време да направя този мост. „Казвам ти, за 20 минути ще построиш този мост, иначе ще те застрелям!“ Нямало какво, трябвало да се построи този мост и взел инженерът да мисли как да го направи. Отива при реката, размишлява. Веднага му дохожда една идея. Взима една от тия руски шапки, с козирка, допира я до челото и наблюдава, прави своите изчисления и веднага скроява плана за построяването на моста. И действително, в няколко минути мостът бил готов. Често и природата ни казва: ако ти в 20 минути не си направиш плана, ще бъдеш застрелян. Как мислите вие, няма ли да го наредите? – Ще го наредите, как не. Най-първо вие сте един горделив човек, не искате от никого услуга и никому не искате да направите услуга, но като дойде лекар около вас, започвате да му се молите, да искате да ви спаси. Лекарят казва: ще ви помогна, ако в 20 минути направите мост. С това подразбирам, че вие сте човекът, който не искате да направите никому услуга, но ако не направите този мост, т.е. ако не направите връзката между този и онзи свят, и то в 20 минути отгоре, животът ви ще се вземе. Тъй казва Господ, тъй казва живата природа. Идва значи, Наполеон, т.е. някоя болест и ви казва: „В 20 минути ще построиш

този мост!“ И какво става? Идва след това лекарят и казва: „Слушай, ако не направиш моста след 20 минути, твоята работа е свършена, животът е фалирал!“ И като излезе лекарят, ти се молиш, молиш, казваш: Господи, прости ми, всичко, което искаш от мене, ще направя. Аз ще посветя живота си в служене на Тебе, ще раздам имането си на бедните. Не се минават и 20 минути, кризата настъпва. Каква криза? – Спасителната. Болният заспива и не се знае, де е. Заминал някъде, няма го цели 4-5-6 часа, ходил някъде и след това, гледаш, пулсът му бие равномерно, диша правилно и добре. Значи, ходил този болен на другия свят, направил моста между този и онзи свят и казва: не може така да се живее, мост трябва да се построи! Ако няма мост, застрелват човека. Ние с този пример ви обясняваме де се крият причините за нещастията, за болестите и за смъртта в света.

„И тъй, Мария избра добрата част.“ Сега, представете си, че вие се намирате пред една голяма река, каквато е Дунавът и неприятелят ви гони. Като дойдете до реката, какво ще направите? Ще се хвърлите ли в реката? Вие седите сега пред реката и казвате: „Защо Господ ни даде такива големи нещастия?“ Казвам: тия нещастия ви дойдоха защото нямате мост. Щом нямате мост, всички ще пострадате; ако имате мост, нито един от вас няма да пострада, всички ще преминете благополучно реката и ще се спасите от неприятеля. Искам да ме схващате правилно, аз не говоря за своя изгода, нито пък за ваша изгода, но аз ви говоря, за да изпитате красотата на вътрешния живот, та като излезете оттук, искам да имате един хубав обяд и да носите една велика идея да не мислиш за утрешния ден. Доста е, казва Христос, злото на деня, няма какво да мислите за утре. Всички трябва да възприемем великата идея, да направим един мост от този за онзи свят. За тебе, като човек, няма по-велико благо от това, да направиш мост от твоя живот за Божия живот. Собствен мост трябва да си направиш и през него да минаваш, а не да търсиш чужд мост! Всяка душа може да си направи такъв мост! Когато Господ направил едно време паяка, пратил го да живее на земята. Той, като дошъл тук,

намерил се в доста трудно положение и дълго време мислил как да излезе от тези трудни условия. Най-после решил да направи една нишка, която да служи за мост между този и другия свят. Господ го посетил един ден и го вижда, че работи нещо. Запитва го: какво правиш, синко? – Искам да направя едно съобщение от този на онзи свят, преда си нишка, която ще закача на някое дърво и ще минавам по нея. Тя ще се духа от вятъра все по-нагоре и по-нагоре и така ще държа връзка с онзи свят. „Много хубаво си намислил“ - му казал Господ. И действително, първоначалната идея на паяка е била много хубава, той искал да направи връзка между видимия и невидимия свят, но впоследствие, когато направил нишките си по стрехите на хората, и той станал културен като тях и казал: да не мислите, че съм толкова прост! Аз стоя тук за стража и тежко на този, който падне в моята мрежа.

Та казвам: главната идея за всеки едного от нас е да направи един проход от този живот за другия, защото само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. Не разбирам, че трябва да разделите този живот, но да добиете в себе си безсмъртие, т.е. да направите този си живот безсмъртен. Ще кажат някои: този човек говори за друг свят, за онзи свят, а трябва да се знае, че ние само след като умрем на онзи свят, само тогава ще можем да се спасим. Не, това е неправилно схващане на живота. Трябва още докато си жив да придобиеш онези алхимически свойства на живота, че колкото и да боледуваш, нищо да не е в състояние да те умори. При това, никаква болест да не те хваща. Ти трябва да дойдеш до положение да умираш, без да се разлагаш, без да се унищожаваш; да страдаш, без да се разрушаваш. При това, колкото пъти и да умираш в живота си, в края на краищата пак да възкръсваш – и от нищо да нямаш страх в живота си. Хората на новия живот трябва да бъдат безстрашни, но разумни. Бог е дал като награда на всички хора възкресението, безсмъртния живот. В безсмъртния живот се крият условията за постигане на най-възвишената култура, каквато човек може да постигне някога. Всичко

възвишено и красиво в живота се постига. Но кога? – Когато се живее един разумен живот. Нещата, обаче, не трябва да стават тъй бързо. Да кажем, че някой велик художник е дошъл да завърши своята картина, но ослепява. Какво става с картината? – Спира се. Или пък някой виден цигулар дошъл да завърши своето велико произведение, но ръката му се парализира. Какво става тогава? – Произведението му се спира. Съвременните учени, гениални хора, спират своята работа наполовина. Казват някои: Бетовен създаде нещо велико! Не, туй, което той написа, е само един предговор на великото. Като дойде до най-великото, той спря, смъртта го хвана за гушата. Така е и с всички велики поети и музиканти. Като дойдат до най-великото, до най-красивото, смъртта ги хваща за гушата и им казва: ти няма да разправяш тия велики работи на хората! И знаете ли на какво мяза смъртта? Когато Мойсей се зае да освобождава еврейския народ от египетското робство, дойде Фараон и каза на народа си: „Я задръжте тия хора, не ги пущайте, те ми трябват да правят тухли“. И Мойсей запита тогава Господа: „Защо ме прати, Боже, тук?“ Отговори му Господ: „Аз ще покажа на Фараона и на всички хора в света, да знаят и да разберат, че има една разумност, която ръководи съдбините на всички същества. Всички трябва да видят и разберат, че има една велика сила, в чиито ръце се намира всичко.“ Тъй че, това понятие, което ние имаме за Бога, не е такова, каквото искат да ни покажат и на което искат да ни научат. Всеки човек има за Бога особено схващане. Аз имам за Бога друго име, но не смятам да ви го кажа, ще ви говоря за Него с това име, което вие знаете. Този Бог, зет на своя Учител, това е символ, който показва, че в душата на този човек трябва да се зароди онази възвишена велика мисъл, той да бъде абсолютно добродетелен. Сегашните хора казват: ние не можем да бъдем добродетелни. Това е отрицание на Истината. Нозете изразяват добродетелта в онзи истински мъдър живот. Значи, Мъдростта ходи с краката на Добродетелта. И онзи, който иска да има крака в пълния смисъл на думата, трябва да бъде направен само от онази велика

материя на Добродетелта. Следователно, човек, на когото краката са направени от тази материя, смъртта не го хваща. Та, Мария седнала при тия велики добродетели. Това сядане означава едно символическо състояние. Някои хора казват: краката на един мъж или краката на една жена. Това са извратени мисли. Чудни сте вие, като схващате нещата по този начин. Това не са краката нито на мъжа, нито на жената. Съвременните хора, даже и най-святите, все имат някаква слабост. Вие знаете онази приказка на онзи отшелник човек, който живял цели 20 години на една планина, дето прекарал съвършено чист и свят живот. Той през това време успял да придобие известна чистота и святост и пожелал да слезе в града при брата си, който бил обущар и да му проповядва за възвишения, за чистия живот. За да изрази своята святост, взел в ръката си една топка сняг, с което искал да покаже, че тази топка сняг няма да се стопи. Брат му бил прочут обущар и при него идвали много видни клиенти да си поръчват обуща. Отшелникът говорил на брата си за Божията Любов, за чистия и свят живот, но брат му казал: „Почакай малко, аз имам да изпълня някои свои задължения в света и след това ще заживея такъв чист и свят живот.“ В това време пристига царската дъщеря да си вземе мярка, но според тогавашния обичай трябвало да си събуе крака и да се вземе мярка. Светията се загледал в крака на царската дъщеря и не усетил как снегът му започнал да се топи. Брат му, обущарят, като видял това, казал му: „Братко, снегът ти се топи“.

Така е и със съвременните хора. Като бутнат крака на някоя красива жена, снегът им почва да се топи. Добродетели няма в тях. Колко са смешни те! Ако един светия може да се повлияе от крака на някоя дама, той не е никакъв светия. Ако един разумен човек може да се повлияе от крака на някоя дама, той не е никакъв светия. Ако един разумен човек може да се повлияе от крака на една дама, той не е умен човек, в него няма никакъв ум. Ако един човек е светия, ако един човек е разумен, той, като види крака на някоя дама, в него трябва да се зароди една възвишена свята мисъл. Краката, това са

символ на Великата Добродетел, върху която е построен целият свят. Това са великите крака, великите добродетели, на които е построено днес цялото общество. Казвате: всички трябва да бъдем добродетелни! Ако един банкер няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако един военен няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако онзи учител няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако онези майки и бащи нямат краката на добродетелта, какво ще правят? Ако онзи свещеник няма краката на добродетелта, какво ще прави? Ако всички хора нямат краката на добродетелта, какво ще правят? Туй, което говорим за другите, е вярно и за самите нас. Всякога, когато ние се разколебаваме, у нас настава цяла катастрофа. Дотогава, докато ние вървим с краката на тия възвишени добродетели и казваме, че живеем тъй, както светът е построен от Бога, ние сме стабилни и у нас има един морален устой, едни правилни схващания за живота. Сега ние искаме да видим Христа, това е добродетелта, приложена в обществения строй на живота. Вие трябва да схващате Христа като възвишена, абсолютна добродетел, приложена в домовете ви, във вашия индивидуален живот. Схващате ли Христа така, вие ще имате Неговото велико присъствие в себе си. Знаете ли какъв ще бъде тогава вашият живот? Всички вие щяхте да бъдете алхимици. А знаете ли какво значи алхимия? Алхимикът е маг. Смъртта не може да хване този алхимик, този маг за гушата и да го души. Този маг е свободен от всякаква сиромашия и страдания. За този маг, който е в безсмъртието на живота, и най-големите вълни на живота са само едно приятно наслаждение. Той седи горе над вълните и колкото по-големи са вълните, толкова по-добре за него. Той, като се качва над тия вълни, може да си играе с тях. Той може да си играе и с ветровете, които донасят тия вълни. Този маг, човекът на добродетелта, като влезе в огъня, и с него си играе – огън не го гори. Огънят за него е само условие на чистене. Вие ще кажете: това са само поетически изречения.

Ако аз бях събрал хиляди и милиони паяци и им проповядвам като на вас, като на хора от съвременната култура, те биха ми казали: това нас не ни трябва, нас ни трябва нишка, да ловим мушиците, да се храним и ние пък да изхраним и нашето младо поколение. Питам: какво направиха паяците, каква култура внесоха те досега? Все направиха нещо, внесоха една идея в човечеството, направиха мостове, показаха им как се правят пътни съобщения, телеграфи, жици. Хората се научиха нещо от паяците, как да правят своите железници, своите аеропланни съобщения. Паяците от милиони години знаеха това изкуство. Като се разговарям един ден с един паяк, питам го: знаете ли какво е съвременната култура на човечеството? Той ми казва: ние тази култура я преживяхме още от преди милиони години. Казвам, от толкова години я преживяхте, но пак паяци си останахте! – Е, нямаше кой да ни научи на по-велика наука, но и хората няма да отидат по-далеч от нас. Ще кажете: верни ли са тези неща? Питам: всички тия мисли, които имате вие, верни ли са? Всички материалистически мисли, които имате за Бога, верни ли са? Всички материалистически мисли, които имате за Христа, верни ли са? Всички символи, които имате за Бога, верни ли са? Всички символи, които имате за Христа, верни ли са? Всички символи, които имате за живота, верни ли са? Всички мисли, които имате за светлината, верни ли са? Не, половината от това не е вярно. Следователно, ние, хората живеем в едно невежество и после искаме да кажем, че този или онзи е невеж. Приятели, всички ние в едно отношение сме невежи. Защо сме невежи? – Понеже мислим, че всичко знаем. Ти казваш: еди-кой си философ писал тъй и мислиш, че знаеш много. Не, ти трябва да разбираш тази философия. Аз влизам някой път в положението на някои философи. Много философи са писали много хубави неща, но техните последователи са извадили криви заключения от тяхната философия. Шопенхауер писал, например, че в света съществува една зла воля. Коя е тази зла воля? Той подразбирал човешката воля, която изопачава Божията

воля. А неговите последователи разпространили идеята, че във вселената съществува една зла воля и тя е, която е създала света. Ако е така, ние трябваше да видим, че в пространството съществуваше нещо разбъркано, някакъв хаос, а напротив, ние виждаме, че в живота и на най-малките същества дори съществува една хармония, тъй че не една зла воля съществува и управлява света, а една блага воля. И Шопенхауер казва, че ако човек не се съгласява с тази блага воля, ще дойде злата воля върху него. Това е учението на великата природа, което поддържат и някои от източните народи, но онези хора, които не са във връзка с миналото, забравили са този език на великата жива природа и затова са обезсолили думите.

В прочетения стих, например, имате две сестри, родени от една майка и един баща, едната Мария, другата Марта. Първата схваща възвишеното, Божественото и се определя да служи на него, а другата не схваща Божественото и се определя на служи на човешкото, на материалното в живота. От какво произтича това? — То е резултат на техните индивидуални схващания. Това произтича от техния конкретен ум. Когато ние искаме в даден случай да опитаме всички добрини, ние опитваме едно голямо зло. Например, ако седнеш на трапезата и искаш в дадения момент да опиташ всичкото благо на яденето, ти ще опиташ най-голямото зло. Ти опитай най-малкото благо на яденето, най-микроскопическата част от това благо! Вземи една ябълка и малко хлебец и бъди благодарен, а довечера пак ще ядеш. През тия 50 или 100 години на живота си и все ще опитваш благото на яденето, все ще ядеш. Не опитвай всичкото благо наведнъж! Някои хора искат да бъдат щастливи, казват: кажи ни как да бъдем щастливи. Казвам: мога да ти кажа как да бъдеш щастлив за една минута, за един час, за един ден, за една седмица, за един месец или за цяла година, но да ти кажа как да бъдеш щастлив за цял живот, това не е право, нито е позволено от Бога. И защо страдат майките? — Те искат да направят дъщерите си щастливи. Това е най-голямото зло. Бог не е създал дъщеря ти, за да бъде щастлива. Бог, като изпратил

вашите дъщери на земята, като разбира тия малки хора, казва им: „Вие ще живеете по този и този начин, както е наредила живата природа, ще имаш такива и такива отношения с хората и няма да се стремите да бъдете щастливи!“ Майката изопачава това нещо, изменя тия закони и казва на дъщеря си: не, ти ще живееш по начина, който аз ти определям. Вълкът казва на своя син: „Синко, ела с мене, аз ще те науча по какъв начин да живееш, как да одираш кожата на овцата“. Овцата казва на своя син: „Ела с мене да живееш, аз ще ти покажа но какъв начин да пасеш тревата.“ Паякът казва на своите малки: „Елате с мене, аз ще ви покажа по какъв начин да ловите малките мушици“. Аз наричам тия неща фази на един живот, който още не е оформен. Аз не осъждам този живот, но казвам, че това е живот, който още не е оформен, който не е разрешен. Ще дойде ден, когато няма да има гълтане на мушици; ще дойде ден, когато няма да има закачени овце и агнета на куки. Ще дойде ден, когато няма да умираме, но всички ще се изменим в онзи възвишен и разумен живот.

Вие ще чакате да дойде Христос на земята. Някои си представляват идването на Христа буквално и казват: щастлива е била Мария! Аз съм слушал много жени, млади и стари, които казват: щастлива е била Мария, дето е седяла при нозете на Учителя! Намери се само една Мария в целия Израил. Имаше ли друга някоя? Да, ако разбираме нещата буквално, така е, но не трябва да ги схващаме буквално. Всяка една жена, в каквото и положение да е, може да бъде Мария, може да седне при нозете на Учителя и да учи тази велика Мъдрост на живота. Следователно, всички ние можем да седнем при нозете на Учителя. Казва се по-нататък в стиха: „Мария избра добрата част, която никой не може да и отнеме“. Значи, възвишеното, великото никой не може да ти отнеме, то е твое.

Та казвам: ще се върнем към думите: да се облече човек и да се съблече; да се магнетизира и да се демагнитизира. Ти няма да се съблечеш гол – нищо повече! Защо? Голотата, това е най-голямата срамота. Но да бъдеш гол и след това да се облечеш, това е най-

великата промяна, която става с тебе. Ти усещаш, че си човек, същество, което може да мисли. И при най-големите мъчнотии, и при най-големите страдания, които ти турят, ще кажеш: аз съм в състояние да нося не само тия мъчнотии, но и цялата земя на гърба си. Но кога? — Когато пътува с тия велики крака на Добродетелта. Щом вървиш с тия крака на Добродетелта, ти ще можеш да носиш и земята на гърба си. Не мислете, че тази земя е тежка; не, тя е много лека. Земята е много тежка, това е тъй, но е по отношение на нейните силови линии, но тъй, както тя плава в пространството, тя е много лека и едно дете може да я носи. Ето, преди няколко дни, един изобретател математик ми разправя своите изчисления и казва, че с един килограм въглища и с един трен от 60 вагона той може да обиколи земята три пъти. И доказва това нещо човекът математически. Казвам му: ако софийската публика те чуе да разправяш това нещо, знаеш ли какво ще те направи? Но модерен човек той, не се бои, доказва своята теория. Не само това, но аз мога да кажа, че с един килограм въглища мога да отида три пъти до слънцето и да се върна, като водя със себе си един трен от 1000 вагона. Това прави само разумният човек. Само разумният човек може да прави такива силни съобщения. Това е въпрос само на времето. Та казвам сега: Марта и Мария, това са две положения, две състояния у човека. Първото състояние е материалистическо, когато човек става материалност и казва: трябва да се живее! Че трябва да се живее, е вярно, но разумно трябва да се живее! Ако аз живея живота на вълка, живот ли е това? Ако аз живея живота на овцата, живот ли е това? Ако аз живея живота на паяка, живот ли е това? Ако аз живея живота на глистея, живот ли е това? Това е само една микроскопическа част от онзи истински разумен живот. Кой е разумният живот? Разумният живот е целокупният живот, който включва в себе си всички отделни части на живото, като едно цяло. Разумен живот е онзи, който включва всички безбройни проявления на живота в едно цяло. Онзи, който се занимава с музиката, вижда, че всички музикални тонове не

са еднакво силни, не са еднакво звучни, но той борави с някои от тия тонове, в които има известни повишения и понижения и ги съгласява в едно, акордирва ги. Следователно, животът е една велика музика, една велика симфония. Аз ще ви разправя някой път подробно за тази велика симфония, за която се говори и на небето. На небето се говори, че земният живот е една велика симфония, създадена от най-великите богове и сега тя се туря на сцената, за да се изпълни и чуе от всички. А вие прибързвате и критикувате земния живот. Казвам: чакайте, той е една целокупност, вие сте чули само някои части от тази симфония и се произнасяте. Не бързайте, това засега е само едно приготовление. Ние сме в края на една репетиция и няма да се мине дълго време, ще се продават билети за този велик концерт и ще го чуете. Всички ще бъдете хубаво облечени. Няма да бъдете Марта със скъсаните дрехи и чепичета, но ще се облечете с най-хубавите си дрехи и ще се явите с онова възвишено разположение на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух. Само така ще се образува от вас едно възвишено, благородно общество, което ще разбира вътрешния смисъл на живота. Тогава всички ще се спогледате помежду си и ще кажете: много добре свирят тия музиканти, това е една велика симфония. Сега вие ще си въздъхнете и ще си кажете: дали ще мога да си купя един билет? Помнете, онези от вас, които нямат пари, за тях ще има гратис билети. За всички ще има по един билет, не е важно на кое място ще сте, дали ще сте на последното или на първото място; където и да сте, на края да сте, всички ще чуете този велик концерт. Той е нещо повече от 1001 нощ. Важното е да имате един билет, с който да влезете, та и на крака да сте, нищо не значи. Вие, като влезете там, няма да търсите стол да седнете, а ще благодарите, че сте влезли. Вие, съвременните хора, мислите, че най-красивото състояние е да седне човек. Опасно е сядането в живота. Аз ще ви приведа един анекдот за такова сядане. Разправят за един магьосник, който владеел законите, че изнамерил един стол, на който като седнел някой, не могъл да стане, докато не го дигне той сам. Един ден

дошъл при него един демон, който не вярвал в силата на този стол, но магьосникът му дал един добър урок. Този демон седнал на стол, но повече не могъл да стане докато не го освободил магьосникът. Сядането не е едно от най-красивите състояния. Кога хората сядат? – Когато паднат. Видях преди няколко дни един млад момък, както вървеше по пътя, подхлъзна се и падна. Бързо скочи, изтърси се от праха и каза: аз не паднах. Ами какво? – Седнах. Има едно състояние в живота, което е по-хубаво от сядането. То е да седиш прав. В стоенето прав, в тази идея има нещо по-хубаво, възвишено. В това положение всички удове са в едно хармонично състояние, човек се чувства възвишен, независим от окръжаващата го среда. Казва Христос: „Мария избра добрата част“. Та, вие ще се облечете с тази велика, мощна идея в себе си и няма да казвате, че от вас човек няма да стане. Няма да се демагнетизирвате и обезсърчавате. Грехота е! Ще кажеш: Господ ме е направил човек и няма да мисля, че не съм способен за нищо. Бог е турил в мене един отличен ум и аз ще му дам всички условия да мисли както трябва и да се прояви, когато е нужно. Няма да казваш, че сърцето ти е развалено, но ще кажеш, че Господ ти е дал едно благородно и възвишено сърце и ти ще му дадеш всички условия да се прояви в най-благородни и възвишени чувства. В Писанието се казва, че Господ е дал на хората хубави сърца. Всеки ден Господ дава нови сърца на хората. Аз всеки ден виждам хората с обновени сърца, с меки, благородни сърца, жест има в тях, жертва, култура има в тях. Но ако всеки ден се обезверявате, вие ще загубите всичко, което Бог е вложил във вас. Вие трябва да бъдете тази Мария, която да учи при нозете на Учителя си. Този Учител вие ще Го намерите. Къде? – Знаете къде. Няма да схващате нещата буквално, но ще ги схващате по вътрешен смисъл, по дух.

Често в своите беседи аз говоря за триъгълника, за четириъгълника и за ред други геометрически фигури. Ами че в човека има един жив триъгълник, който не е равностранен, но равнобедрен. От този триъгълник ние съдим за степента на

човешката интелигентност. От този триъгълник ние още съдим и за здравето на човека, какво е състоянието на неговите дробове и на всичките му удове. От този триъгълник ние съдим още и за човешката мисъл, за човешките чувства, за човешката душа, за човешкия дух. От този триъгълник ние съдим какъв ще е бъдещият живот на човека. Всичко е написано върху този триъгълник. И този, който може да прави своите математически изчисления, всичко може да каже и да предскаже. Той знае всичко. Значи, в живата природа се крият всичките условия, всичките възможности за един отличен, идеален живот. Ние боравим с възможностите на един възвишен, идеален живот. Анормалностите, които ние срещаме в живота, те са изключени от природата. Всички анормални състояния, всички болести, всички дисхармонични състояния, които минават мимолетно, те са изключени от живата природа, а всичко възвишено и красиво в живота, влиза в нейния план. И всичко, което Бог е създал в света, от най-малкото до най-голямото, цели да изрази този план на живата природа. И ще се изпълни Божият план! Защо, защото във всеки човек, във всяка душа има вложено това Божествено начало. Колкото и да е паднал човек, колкото и да е заспал, в него има едно вътрешно Божествено чувство, което го подтиква да се стреми към един красив, към един възвишен живот.

И тъй, за всинца ви има тази възможност да бъдете Мария. Ако тази ваша сестра Марта услужва временно, и тя е на мястото си. Един ден, когато дойде тази велика симфония в живота, Марта и Мария ще живеят заедно – в едно тяло, в една душа, в един дух. Сега те живеят в две отделни тела. Тогава във всеки човек ще има един мощен дух и между всички хора ще има едно вътрешно разбирателство. Дотогава ние трябва да имаме тази мощна идея в себе си. Там е спасението на света!

Сега всички трябва да се стремите да направите този мост. Усъмните ли се, вие сте при брега на живота, вие сте пред прага на гроба и казвате: всичко се свърши с мене, аз ще изгния вътре, ще се

разложа и нищо няма да остане от мене! Не, това са детински разбирания на неразумните хора. В този смисъл на думата, смърт няма. Смъртта, това е едно преходно състояние от един но-низш живот към друг по-велик живот. Тя се явява всякога като една служителка на живота. Следователно, смъртта всякога показва един по-висок етап, т.е. преминаване от един но-низък живот към друг по-висок. И когато един ангел минава от един по-низък живот към един по-висок, той също тъй умира, както и когато едно висше същество се самопожертва и дохожда на земята, при което минава от едно по-висше състояние в едно по-нисше, пак умира. Щом влезем във висшия живот, обаче, смъртта престава. Следователно, смъртта съществува само между границите на две възможности, между един живот на ограничения и между един живот на разширения. Смъртта е предел на два свята. Права ли е тази идея? – Права е.

„Мария избра добрата част, която няма да й се отнеме“.

Добрата част, това е светлината на живота, това е свободата, дето съществуват всички блага.

Беседа, държана от Учителя на 24 януари 1926 год. в гр. София.

СВИДЕТЕЛСТВОТО НЕГОВО

„Който приеме свидетелството Негово, запечатил е, че Бог е истинен". (Йоана 3:38.)

По някой път запечатват дюкяните на търговците; по някой някой път запечатват касите на банкерите; по някой път запечатват, мисля, и касите на банките; по никой път запечатват и гробовете, както беше запечатан и гробът на Христа. Думата „запечатам" има двояк смисъл. Онзи, който не разбира великия Божи закон, запечатва със съмнение; онзи, който разбира великия Божи закон, запечатва с вяра. Целият съвременен културен строй живее с вярвания и казват: може, кой знае. И в науката, и в музиката – навсякъде хората живеят не с вяра но с вярвания и със суеверия. Повечето от младите живеят със суеверия, чакат да дойде някой аероплан да ги вземе, да ги тури на някой висок връх, на някое високо обществено положение. И старите чакат да дойде някой с огнена колесница да ги вземе, както Илия, и да ги занесе на небето. И това е възможно, случва се в историята, но в цялата библейска история имаше само един такъв случай – случаят с пророк Илия.

Сега, аз ви представям една трезва мисъл. Когато Господ създал света, една пчела кацнала на един цвят отгоре и се усмихнала. Когато Когато Господ създал изворите на земята, едно малко жадно цветенце като видяло един от тия извори, усмихнало се насреща му, но вода не пило от него. И най-после, когато Господ направил светлината, дошъл първият ден, светлината изгряла и една млада девойка, като видела първия лъч, усмихнала се. Питам: защо се усмихнала пчелата, защо се усмихнало теленцето, защо се усмихнала младата девойка? Аз няма да отговарям, това са емблеми. Вие можете да се усмихнете като пчелата; вие може да се усмихнете като теленцето и вие може да се

усмихнете като младата девица. Това са три велики състояния на човешката душа. Само тия три състояния не са най-важните, но те са трите кардинални велики състояния на човешката душа. Да се усмихне човек, разбирам, но на какво? – На онзи цвят, който е цъфнал.

Друго положение: в математиката има известни числа, наречени малки и големи числа, тъй както имаме в света малки или обикновени и големи или велики хора. Какво е съотношението между едно голямо и едно малко число? Има съотношения между тия числа, както има съотношения и между един ангел и един човек. Между строежа на тялото на един ангел и на един човек има математически съотношения. Например, по строеж, тялото на един ангел е по един начин създадено, а тялото на един човек – по друг начин. Какво мислят богословите по този въпрос тук на земята, то е друго нещо. Те имат право да създават хиляди теории, но ние не се занимаваме с теории, ликвидирали сме с тях. Теорията, това е вярване, нещо може да е така, може и да не е така. Но понеже ние ходим с вяра, знаем нещата. И във вярата, и в знанието, обаче, има степени. Това, което казвам, че зная, зная го, аз подразбирам малките величини, не говоря за големите. Когато човек изучи всичките малки величини, той пристъпва към първата степен на онова дълбоко математическо схващане, да разбере първата единица, с която трябва да се занимава.

Сега има друго едно съотношение, което нас интересува, а именно: какво съотношение, каква връзка съществува между един ангел и един човек? Ангелите се отличават с трезва, с абсолютно чиста мисъл. Те са същества на онази велика мисъл, която едва сега ни засега. Когато ние говорим за съвременната култура, подразбираме мислите, културата на ангелите. „Ангел" е гръцка дума, тя не изразява онази идея, която аз искам да вложа. Думата „ангел" означава „вестител, служител". Хубава дума е тя, но гърците нямат такава подходяща, която да изрази същината на това понятие. В санскритски език има такава дума. Тъй че аз говоря за вътрешната

същина на тази дума, подразбирам мислите, които ангелите изпращат на земята. Следователно, в това отношение не може да се насади известна култура у нас, т. е. нашите умове не могат да се просветят, не можем да бъдем носители на каква и да е култура изобщо, докато не възприемем културата на ангелите. Но това е вярване. Ако речем сега да говорим за ангелите, някой ще каже: за ангелите ли ще ни говорите? – Да, за ангелите. Ами за кои ангели? – За крилатите ангели. Те не само че са крилати, но из устата им излиза огън, а из очите им – светлина. Това е ангел! Някой път ние си представляваме ангела същество в човешка форма, като жена, много красива, но без брада и мустаци. Те нямат нито брада, нито мустаци, нито вежди, нито клепачи, нито коси – това е техен недостатък. Вие ще кажете: как, нима ангелите са без коси, без бради и мустаци, без вежди и клепачи? Каква е тази философия тогава? Ами че ако едно млекопитаещо животно днес би описало един ангел, как ще си го представи? Ако някой вол описва един ангел, ще го представи с рога, с козина. Питам сега: ангелът може ли да има рога? Защо не, воловете могат да турят роги на ангелите. И хората могат да турят на ангелите и мустаци, и бради, и вежди, и клепачи, но не им турят, защото всичката им красота ще изчезне. И сега хората мислят, как да нарисуват ангелите, че да им турят брада и мустаци. Турят ли им, обаче, всичкото изкуство в света ще изчезне. Туй не е подвиг. Ангелите не носят външно, мустаци защото те представляват емблема на нещо. Само боговете могат да носят брада и мустаци. Хората носят наистина брада и мустаци макар че не са богове, но те у тях служат като символ само, като нещо, към което вътрешно да се стремят. Защо и за какво хората носят мустаци, не е важно; в същност те изразяват закони, правила, по които човек трябва да живее. По колкото косми има човек на брадата си, по колкото косми има на мустаците си, по колкото косми има на веждите, на клепачите, на главата си, по толкова правила и закони трябва да живее. Жените ще кажат: значи ние имаме по-малко закони от мъжете. Ние ходим по законите на

главата си, а не по законите на брадата и мустаците. Не, трябва да се ходи по всички Божии закони, независимо от това, да ли те са писани, или неписани. Има, обаче, известни ограничения в света, които трябва да признаем, ни стесняват.

Да се върнем към стиха, който казва: „Който приеме свидетелството Негово, запечатил е, че Бог е истинен." Аз искам вие да имате за Бога едно правилно понятие, не по форма, обаче. Бог е същество, от което произтича всичкия живот във Вселената. Като започнеш от всички същества, от най-малките до най-големите, животът им произтича от Бога, затова Той се нарича истинен. Истинен подразбира квас, начало на всички неща. Когато Бог чрез Истината ограничава нещата, т.е. когато един човек се ограничава, то е, за да се повдигне на по-висок чин, да му се даде свобода, а свободата всякога носи ограничение. Свобода без ограничение не съществува. Ако вие разбирате свобода без граници, тогава нямаше защо да се създава един космос. Всеки можеше да се движи в пространството, което е безгранично. Не, свободата, в пълната смисъл на думата, подразбира ограничение. Следователно, всеки, който се ограничава, крие свободата в себе си. А сега някой казва: аз не искам да ме ограничават. Не, ще се ограничиш. Туй е новото гледище. Аз искам да мислите правилно, а не тъй, както вие знаете, ще кажете, че вие знаете. Да, аз не отричам нашето знание, но колко хиляди неща още има, които вие трябва да знаете! Вие сте направили много халки, но колко халки още трябва да направите, за да образувате една верижка.

За обяснение на мисълта си, аз ще си послужа с едно от изкуствата на жените. За да се оплете една тантела, нали най-първо жените оплитат синджир? Синджирът пък се състои от множество халчици. Тия халчици събрани, дават едно цяло. После този синджир така се съчетава, че образува една, две и повече примки, от тях се образуват дупчици, колелца и т. н. Като ме слушате сега, ще кажете: остави тези примки, знаем ги ние! Не, ще плетем сега, това е едно

изкуство. Умът, това е съвкупност от множество примки, които тъй ще съчетаеш, ще образуваш от тях синджир, че дупки, колелца, докато изплетеш едно шалче, като моето, за врата. Човек ще се облече във всички свои мисли, във всички свои желания, които изтъкава. Ние казваме, че трябва да мислим. Защо? Защото ще се облечем в своята мисъл, Ние трябва да чувствуваме. Защо? Защото ще се облечем в своите чувства. Ние трябва да любим. Защо? Защото ще се облечем в своята любов. Какво подразбираме под думата любов? Защо ни е необходима любовта? – Любовта в света е необходима, за да дойде живота. Щом животът дойде, той ще произведе първото ограничение, т.е. първо ще внесе свободата. Мнозина съвременни хора казват: дотегна ни вече да живеем на земята в това ограничение, искаме да отидем в онзи свят. Че как ще отидат в онзи свят, като не вярват в него? Чудни са хората? Аз съм слушал много хора да казват, че им дотегнал живота на земята, та искат да отидат в другия свят някъде, да си починат. Казвам: какво ще си починат там? Като умрат, ще дойдат около тях толкова хиляди червеи и ще започнат своята работа върху телата им. Вие разговаряли ли сте се с червейчетата, да видите, колко са културни? Те са толкова културни, че могат да ви дадат понятие, какво нищо е свободата. Да се разговаряш с хората, иди дойди, но да се разговаряш с червейчетата, не е лесна работа. Значи, това, което вие наричате ограничение, то е един от великите признаци, че сте свободни. Щом съзнаваш ограничението си в едно отношение, това показва, че си свободен в друго отношение, понеже в тебе изпъкват две мисли, за да разбереш, какво нещо е свободата. Следователно, ако се ограничаваш при злото то е да разбереш, какво нещо е доброто Някой пита: какво нещо е ограничението? – Ограничението е необходимо, за да познаеш, какво нещо е безграничното. Защо е потребно безграничното? – За да разбереш граничното. Като разбереш безграничното, ще се яви и свободата. Защо е необходима свободата? – За бъде човек носител на Божествената мисъл.

И така, ако вие не ограничите една река, как ще може да кара едно колело? Тази река ще каже: защо ме ограничихте? Не е ограничение това, че тя изменила пътя си и минава през едно колело. Ако ме ограничат като една река и ме накарат да завъртвам хиляди пъти едно колело, за да превърна тази своя енергия в светлина, че да осветля цяла София или друг някой град, лошо ли е това ограничение?

В какво ще познаем, че Бог е истинен? – Дава свобода. Ами в какво седи тази свобода? Ние разбираме свободата в това, че условията ни са добри. Хубаво, но условията, които ние имаме сега, дават ли ни тази свобода? Следователно, още в този свят трябва да се внесе съзнателното ограничение. Нас сега ни ограничават, но как? – Като онзи вол, на когото турят юлар, юзди, впрягат го и хайде с остена на нивата, ще го учат на изкуството на ограничението. Идва ден, когато човек като става сутрин, ще вземе остена, ще тръгне сам и ще си каже: слушай, знаеш ли какво нищо е свободата? Ти доброволно ще се ограничаваш, ще отидеш на нивата и сам ще се впрягаш, и разпрягаш ще работиш, колкото искаш, ще ореш, ще жънеш, ще копаеш, колкото искаш, но ще работиш, както трябва. Ще вярвам в каквото искаш, защото и вярването е едно ограничение Ще мислиш, както искаш; ще любиш, както искаш. И мисленето, и любовта са ограничения. Някой съвременни хора казват: ние искаме да бъдем свободни. Можете да бъдете свободни, но щом някой ви залюби, той ви ограничава. И вие когато залюбите някого, трябва да се ограничите. Ще ви запитам сега: коя майка не ограничава детето си? Майката като вземе детето си, че го повие в пелените, стисне го в ръцете си, прегърне го, казва: моето детенце! То вряка, плаче. Как няма да плаче – ограничават го! „Ама обичам те" казва майката. – Не разбирам твоята любов. – Ще я разбереш. Аз те запечатвам сега с един велик закон, че Бог е истинен. Той ти е дал този живот и аз искам да дам израз на този живот. Майката не създава живота, тя само дава израз на живота.

Та казвам: първото важно нещо за нас хората е, че Бог ни е дал този живот. Второто положение е, че този, когото ние отричаме, за когото често спорим дали съществува, или не съществува, по никой път, когато няма никаква работа из световете, слиза тук на земята, пообиколи всички същества, вслушва се в техните мисли и разговори, даде ухо, какво говорят, как се произнасят за Него. Отиде при някой философ, разбере какво мисли заради Него, поусмихне се и се оттегли. Отиде при никой бръмбар, при някоя пчела, те мислят по един начин заради Него; отиде при някой вол, той мисли по друг начин; отиде при рибите, те мислят по трети начин; отиде най-после и при хората, те мислят съвсем другояче заради Него. Бог се усмихне на всички, оттегли се и казва: „Много добре мислят." Вие ще кажете: да, много добри мислим за Бога.

Сега ще направя една нова дефиниция за разните видове добро: имаме добро, по-добро и най-добро. Освен тия три степени на доброто, имаме още и идеално, мистично добро. Последното е начало на доброто. Когато Бог каже за нещо, че е много добро, Той подразбира, че това нещо е материална работа. Затова казва Господ: „Много добре вършат работите си хората, нека се забавляват със своите теории." Един ден ще дойде водата, и тя ще заглади, ще заличи всички тия неща. По някой път и огънят заличава нещата, и той върши същата работа. Аз гледам някой път, съберат се деца, пишат поезия. Често съм се спирал пред някой ученик, петокласник, шестокласник или пред някой студент, гледам го, пише, пише, съчинява нещо. Другаде виждам някой религиозен човек пише нищо върху Библията. На трето място някой учен седи, решава своите задачи: подига числа в степени, изважда от тях корени – всички работят. Но дойде някоя голяма вълна, изведнъж всичко заличава. Мине вълната, те отново започват. Това не е губене време, много добре правят, но водата като мине, казва: аз отпечатах първия лист. Втори път мине, заличи всичко, казва: аз отпечатах втория лист. Там невидимия свят има същества, които отбелязват всичко, правят си

своите доклади и ги носят горе на Господа, да покажат, с какво се занимават хората при морето. Вие казвате: с какво се занимават тия деца, които стоят при морето? Ами вие, които живеете в живота, с какво се занимавате? Сутрин като станете, започвате да пишете на пясъка при морето, което се вълнува; днес ще има такава и такава чорба, такива кюфтенца, хлебец ще има и т. н. Написвате с колко менюта ще разполагате днес. Мъжът пише едно, жената пише друго. Жената написала някой протокол, но мина вълната, всичко заличи. Писанието казва: „Един ден, като дойде огънят, ще заличи всичко това, ще направим нов свят, ще започнем нещо ново." Но казвам: ние трябва да се повърнем към онази велика Истина, да познаем, че Бог е истинен. Под думата „Бог" аз разбирам Великото, което движи света – Любовта. Бог е начало на Любовта. Аз взимам думата Бог като единствената сила в света, която не може да се поквари; като единствената сила, която не може да се извратти; като единствена сила, която се ограничава, без да се ограничи, която се смалява, без да се смали и т. н. Всичко това е Любовта, която протича в нас, затова ние трябва да изучаваме този велик закон на Любовта. Когато Любовта дойде в света, ние ще съзнаем, че Бог е истинен.

Всеки от вас може да бъде тъжен. Защо? – Всеки от вас има известна идея, която трябва да постигне. Онази грозна девица тъжи. Защо? — Иска лицето и да бъде красиво. Онзи ученик, който не е завършил успешно гимназията, тъжи. Защо? – Иска с успех да свърши гимназия. Онзи студент от университета тъжи. Защо? – Че не е завършил изпитите си добре. Онзи лекар тъжи. Защо? – Че няма клиентела. Онази майка тъжи. – Защо? – Че няма деца. Някой търговец тъжи. Защо? – Че няма клиенти. Някой земледелец тъжи. Защо? – Че нивите му не родили. Всички тъжим за нещо. И приятно е да се тъжи! Не казвам, че това е някакво ограничение. Човек все трябва да тъжи за нищо. Съзнава, че нещо му липсва, тъжи за него. За хляб тъжи, за вода тъжи, за знание тъжи, за добро тъжи, за сила тъжи и т. н. Някои казват: дотегна ни това робство! Защо?– Не трябва да

бъда тъй див, да минават през мене като през мост. Чудни са хората! Ами, че да бъдеш мост, това значи, че си силен човек. От сламки мост правят ли? Най-първото нещо: като станеш силен, Бог ще те направи мост. Тъй че като минават хората по твоя гръб, ти силен ще станеш. Смешни са хората. Те дори поговорка направили от тия думи: „аз мост няма да ставам никому!" Казвам: докато не станеш мост от света към Бога, светът няма да се поправи. Кое тогава е характерното в тази басня? – Тя е криво изтълкувана. Трябва да се каже: „Сламките за мост не стават, а гредите за мост стават". Вие днес казвате: какво искате, мост ли да стана на хората? Нима онази камила, която натоварваш, нима онзи кон, който яздиш не стават мост? Силен е конят, носи те, от него сила добиваш. Нима като се качиш на някоя кола, не черпиш сила от нейните коне. – Черпиш сила и после се въодушевляваш. Когато се качиш на някой трен, черпиш сила от него, силен ставаш и ти. Не, нашите идеи трябва да се изменят! Вие казвате: не ставам мост на другите хора, няма да работя за тях. Когато работиш за другите хора, ти си силен човек, а силата е качество на разумните хора. Разумните хора представляват голяма сила в света. Те ще носят своите по-малки, по-слаби от тях братя, ще им помагат. Следователно, силните хора ще носят по-малките от тях, ще работят за тяхното благо. Бог по същия начин употребява своята сила за нашето благо. Ето защо сега ни трябва една трезва мисъл на вярата.

Аз гледам, като говоря тук, от толкова време, някои от хората, които идват да ме слушат, са големи психолози, измерват ме от главата до краката. Като ме гледат, че чета с тази лупа, казват си: той омагьосва тия хора с лупата. Не, аз и без лупа мога да чета, и с лупа мога да чета. Но какво представлява тази лупа в дадения случай? Тя е четириъгълна и онези, които разбират законите, знаят, че тя представлява мярка, с която се мерят нещата, кои са правдиви и кои не. Всичките страни на тази лупа са перпендикулярни една на друга. После, гледат ме, как си държа главата, на едната или другата страна. Всичко това омагьосвало хората. Други пък следят, как съм си вадил

кърпата и как съм си изтривал носа. Всички тия неща, както ги предполагат, са възможни, не се сърдя за това нещо, защото и един фокусник си има своите долапи, от които вади едно или друго нещо. За един фокусник, обаче, всичко може да се предполага, но за един човек, който разбира законите, нещата седят по-другояче Аз ако си изтривам носа с тази бяла кърпа, с това искам да кажа: както е бяла тази кърпа, тъй и вашият нос да стане чист, та да можете да мислите правилно. Най-първо казвам: мислите ви трябва да станат чисти поне като кърпата. Синият цвят по края на кърпата показва, че вие трябва да имате любов към Истината поне толкова, та като ви дойде някоя болест, да викате само един лекар и да му вярвате, а вие викате по няколко лекари, дори десетина. Десет души лекари ще ви излекуват толкова, колкото и един лекар. Казвате: трябва да се викат няколко лекари на консулт! Питам: като се роди едно дете на българска почва, колко баби викате да го повият? – Една баба. Викайте един лекар, но такъв, на когото душата да е пълна с любов, най-умният лекар с най-голямо съзнание за дълга си. Туй е по отношение на лекарите, но в съвременния начин на лечение, трябва да има лекари, които абсолютно да не се занимават с болести, в речника им абсолютно да не се среща думата „болест", а да се занимават изключително със здравите хора, не с болните. Трябват лекари за здравите хора в света, а не за болните. Ще ми кажете сега, че Христос казал тъй, Христос казал иначе. Всичко е казал Христос е много право, но настанала е една фаза в която трябват лекари за здравите хора. Чудни сте вие! Нам трябват учители за кого? – За здравите, за умните деца. Под думата "лекар" в широк смисъл не се разбира лекар за тялото. Това са само положения. Не казвам, че трябва да се изхвърли сегашното разбиране за лекуване, време е обаче новото да се приложи в живота ви тъй, както растенията, които като растат всяка година, внасят по нещо ново в своя ръст. Изпитвали ли сте каква е вашата любов? Изпитвали ли сте какво е вашето послушание? Изпитвали ли сте какво е вашето милосърдие? Изпитвали ли сте каква е вашата вяра?

Вашата вяра трябва да се изпита, но по един разумен начин. Вие имате известни предвзети разбирания, идеи за нещата и казвате, че това е по този или по онзи начин. Казвам сега: трябва да се запечати у нас новото, но не както се запечатва дюкяна на някои търговец, който е заподозрян в несъстоятелност, но както написаното в една книга или в едно писмо, да се види, че нещата в нашата душа са хубави.

Казва се в стиха: „Който приеме свидетелството Негово, запечатил е, че Бог е истинен". Съвременните ученици имат свидетелства, и всеки християнин трябва да има свидетелство. Ако ви попитат, кое е вашето свидетелство, какво ще кажете? Сега не се произнасяйте, но като се върнете дома си, мислете върху това! Аз определям: свидетелството на всеки човек, това е неговата вяра. Колкото е по-голяма вярата на един човек, това показва, че е учил повече. Как ще се познае вярата на един човек? Когато се срещнем, според вярата, която имаме, ние ще се изпълним с уважение един към друг. Когато вярвам в един човек, аз имам най-възвишени мисли заради него. Когато имам вяра, като срещна един човек, в мене няма да се яви нито капка съмнение. Аз ще го поставя високо в своите очи, ще му дам най-хубавия прием в себе си, в своя ум и в своето сърце. Трябва да вярваме във всеки човек! Вие казвате: най-първо трябва да вярваме в себе си, после в своите ближни и най-после в Бога. Не, обратно, първо ще вярвате в Бога, после в себе си, в своята душа и най-после в ближния си. Каква е вашата вяра, щом допущате най-отрицателни мисли? Вие казвате: тъй е определил Бог, тъй е създал светът. Не, това е вярване, което може да опетни Бога, може да е опетни и тебе. Защото, щом допущам такова вярване, утре хората ще кажат и за мене нищо подобно. Вие според вашата наука, казвате: за сега този човек е честен, но утре какъв ще бъде, не знаем. Това не е никаква наука! Честният човек всякога е честен. Добрият човек лош не може да стане. Добрият човек можеш да го окаляш, но той пак си е добър. Злият човек можеш да го посребриш, но той пак зъл си остава.

Това се отнася до вътрешното съзнание на човека. Човек сам може да се изопачи и да каже: аз мост ли ще ставам на хората? Или, говедо ли съм да се оставя да ме водят? Сега именно си едно говедо, защото другите те водят. В моите очи тъй изглежда работата. Ти трябва да станеш такова говедо, че сам да се водиш и да махнеш тия рога. Мина вече това изкуство, когато хората се бориха с рогата си. Беше време, когато хората се биеха „по пет на нож", но мина вече това време, сега хората ще се крият от всякакви картечници, от всякакви задушливи газове. Ще ви кажа, защо не може да се практикува вече това изкуство. Представете си, че вашият неприятел се мобилизира и излезе насреща ви с тия далнобойни оръдия, с тия усъвършенствувани картечници, с тия отровни газове, какво ще прави българската войска насреща им? Няма ли да бяга? – Ще бяга, иначе всички ще станат инвалиди. Ще чака, докато всички се демобилизират и тогава ще излязат насреща им. Някои ще кажат: виж какво говори, да нямало мобилизация! Не, нека има мобилизация, но да се мобилизират всички добри хора за правото, за Истината, за науката; да се мобилизират всички честни, всички правдиви хора! Млади и стари, да се мобилизират!

Сега някои, които ме слушат ще кажат: хубаво говориш, но знаеш ли какви са съвременните условия? Ти ял ли си попарата на нашите хора? – Че аз съм ял попара от всички. Няма попара, която да не съм ял, която да не съм опитал. Питат ме: ти мост ставал ли си? – Да, ставал съм, всичко съм опитал, всички са минали по гърба ми. Казва се в Писанието: „С какво не са орали хората по гърба Ми!" Въпросът, обаче, не е в това. Любовта забравя всичко. И аз твърдя това. Но при какви условия? – Когато онзи, който ме е обидил, когато онзи, който е извършил всички престъпления по отношение на мене, ме възлюби тъй, както аз го любя. И кога Господ ще забрави всичките ви грехове и престъпления! – Когато ние любим тъй, както Той люби; когато ние почнем да мислим тъй, както Той мисли; когато ние почнем да чувствуваме тъй, както Той чувствува и когато ние почнем

да действуваме тъй, както Той действува. Само тогава Бог ще заличи всичките ни грехове и няма да ги поменава.

Да си върна към мисълта си. Божието свидетелство се отнася само до Истината. Единственият обект в свита, за които ние можем да свидетелствуваме, това е Истината, понеже тя е носителка на ограничението. Любовта е изразителна на живота, Мъдростта създава формите, начина, по който човешката мисъл може да се възпитава, а Истината ограничава, дава насока на човешката мисъл.

В света има една велика книга, в която Бог е писал и в която са написани най-ценните, най-хубавите неща, избрани от вечността. Буквите на тая книга са живи, написани са от най-хубавите семенца на всички растения. Като погледнеш в тази книга, ще видиш, че всяко растение има изпратено по едно живо семенце в нея. Това е не само с растенията, но като почнем от кристалите, ще свършим с ангелите. И кристалите са живи същества. Значи по ред вървят: кристалите, растенията, животните, хората и най-после се дохожда до ангелите. Следователно, онзи, който иска да прочете, да изучи великата Мъдрост на живота, трябва да отвори тази книга и да чете в нея това, което Бог е написал.

Сега в срвъзка с тази свещена книга, ще ви разправя един разказ. Това нещо, за което ще ви говоря, е станало в предисторически времена, във времето на тъй наречения цар Алтасар. Той имал единствена дъщеря, Замра-фу, най-красивата, най-благочестивата, най-умната мома в това време, но по едно съвпадение, името, което носила, не й звучало добре на душата. Тя за всичко се радвала, но щом произнасяли името й, нещо я бодвало в душата, изпитвала някаква скръб. Тя била щастлива иначе, но постоянно се молила на Бога, по някакъв начин да смекчи звуковете на нейното име. Вие ще кажете: в България много лесно сменяват имената. Да, така е, но в Божествения свят, щом дадат едно име никому, това име мъчно се сменява. Тя се молила дълго време на Бога, и най-после, от невидимия свят изпратили един ангел, наречен Адонаил – ангел на

светлината, да посети земята, да научи някои неща и да помогне по някакъв начин на царската дъщеря. Той бил изпратен нарочно за нея. Носил той тази свещена книга, и трябвало от нея да й чете, да й даде известни наставления, да й покаже път, начин, по който да се смекчат никои от буквите на нейното име, и по този начин да придобие такова име, каквото иска. Обаче, като идвал той, още отдалеч видял нейната красота, захласнал се в нея и по невнимание, книгата се отворила и всички плодни семенца паднали в тази местност, през която той минавал. Тази местност била пустиня. Като се сетил той, че направил тази погрешка, отваря книгата, но не може вече да чете по нея, липсвали доста много букви – това били семенцата, които изпаднали от книгата при невнимателното й отваряне. Цялата местност се покрила от тия плодни дървета и той си казал: „Да, положението на царската дъщеря се подобри, но моето се влоши". Като учител, той се намерил в трудно положение, защото туй, което веднаж падне на земята, повече не може да се взима. Той затворил книгата и не могъл да чете от нея на царската дъщеря.

Ако вие бяхте на мястото на Адонаила, какво щяхте да кажете? Най-малкото щяхте да кажете: що ми трябваше да идвам на земята, да направя такава погрешка? Да, но благодарение на тази погрешка на Адонаила, ние имаме всички плодни дървета и растения по лицето на земята. По едно невнимание от страна на този ангел, ние имаме днес и жито, и царевица, и всички други плодни дървета, които представляват за нас едно голямо благо. Но, както ангелът се захласнал от красотата на царската дъщеря и пожелал да разбере, коя е причината, дето тази мома е нещастна и толкова много се моли на Бога, същите тия качества се срещат и в донесените от него блага, затова и ние искаме да продаваме житото, царевицата си, за да станем богати и силни хора. Някой продава житото си, но за какво? – За да добие учение. Друг продава житото си, за да стане силен човек. Трети продава житото си, за да стане богат човек. Четвърти продава житото си, за да стане щастлив, иска да се ожени. За какво ли не се

продава житото в света? И най-после, за какво ли не се продават плодовете в света? От толкова хиляди години, за какво ли не се продават ябълките и крушите в света! Няма по-лошо нещо в света от това, да се продават нещата.

И съвременните хора трябва да се отвикнат от мисълта да продават нещата. Хората продават своето жито; хората продават своето знание; хората продават своята любов; хората проповядват и по този начин продават Истината. И след всичко това дигат ръцете си нагоре. Онзи, който дига ръцете си нагоре и се моли, той е Замра–фу, а Онзи, Който иде отгоре и дава своите блага, той е Духът който жертвува всичко заради нас. Положението на Замра-фу се подобри; но положението на този ангел се влоши и трябваше да дойде друг някой да изправи тази погрешка. Този, който дойде да изпрани погрешката му, съзна положението на Адонаила и казваше: „В Адонаила имаше доблест, той се обвърза, за да помогне на царската дъщеря, но аз ще изправя неговата погрешка чрез закона на Божията Любов. И тогава името му наместо Адонаил стана Адонай. Вие имате ли чертата на този ангел на светлината? Вие постоянно сте недоволни. Недоволна беше и царската дъщеря. Тя имаше един трън в плътта си, който се криеше в някои от звуковете на името, с което хората я наричаха и трябваше дълго време да се моли в пустинята, за да се смекчат някои от мъчнотиите й в живота.

Питам ви сега: и вие имате мъчнотии в живота си, как ще ги смекчите? Всеки от вас има по един трън в плътта си. И колкото ограничението е по-малко, толкова туй ограничение е по-тежко. В духовния свят пък законът е обратен. Тук на земята, най-грамадните неща са тежки, а в невидимия свят, ако турят едно житно зърне на гърба на някого, едва ли ще може да го носи. Ако на гърба на един ангел турят цялата земя, той ще може да я носи и радостен ще бъде. Вие ще ни кажете: докажи това! И най-поеле ще ме питате: може ли да се тури целата земя на гърба на един ангел? Аз ви питам сега: ами на кой гръб седи сега земята? Съвременните учени казват, че земята

се движи в празното пространство. Чудни са хората в своите заключения? Аз ще направя едно възражение. Ако се изчерпи водата от един океан и след това се тури един параход, ще може ли той да се движи? – Няма да може. Движение става само в пълно пространство, в празно пространство няма движение. Това, което учените поддържат е едно заблуждение. Следователно, мястото, в което земята се движи не е празно пространство, крив е техния превод. Пространството е пълно с една мощна сила, с една разумна сила, върху ръцете на която се крепят не само нашата земя, но и всички останали велики светове. По нямане на думи, ние си представляваме нещата фигуративно, представляваме си идеите изопачено.

Та в какво седи свидетелството Божие? Ти седиш, живееш в света; но знаеш ли кой те крепи? Ти стъпваш на краката си и казваш: аз се крепя на краката си. Не, приятелю, имаш голямо заблуждение, ако мислиш, че се крепиш на краката си. „Ами ти знаеш ли, аз имам глава, която ме крепи?" – Не, в заблуждение си, ако мислиш, че главата те крепи. „Ами ти знаеш ли, че аз имам гръбнак, който ме крепи? – Това е заблуждение, ако мислиш така. Не са краката, не е главата, не е гръбнакът който те крепи. Това е също такова заблуждение, каквото учените твърдят, че земята се движи в празно пространство. Не е така. Има една велика сила в празното пространство, която е толкова мощна, че държи земята и всички останали светове. И в пространството има разумна борба на сили, които искат да прокарат своята теория. Има, известни същества, които искат да отклонят земята от нейната орбита, а това е много нещо. По някой път земята прави едно малко закъснение, или едно малко ускоряване. И в такъв случай колкото земята е по-далеч от Божията Мъдрост, от Божията хармония, толкова тези отклонения са по-големи, а колкото е по-близо до Божията Мъдрост, толкова и тия отклонения са по-малки. Вземете един човек, у когото моралът е слаб. Той казва, например, че в еди-колко си часа ще дойде, но не издържа на думата си. Англичаните са точни. Англичанинът като даде дума,

че в толкова и толкова часа ще даде представление, или някакъв обяд, или никаква вечеря, той ще бъде точен на времето, ще издържи думата си. Българинът, обаче, няма понятие за време, той ще дойде най-малко половин или един час по-късно и после ще се извинява, ще казва: ще ме извините, гости ми дойдоха. Англичанинът, когато иска да удържи на своята чест, и гости да му дойдат, ще им каже: ще ме извините, в толкова и толкова часа имам работа, ще изляза да си я свърша! Невидимият свят иска от нас да бъдем честни. Изкуството е при мъчнотиите да се издържа. Казвате: при сегашните условия не може да се живее честен живот. Не, ще живееш точно като англичанин! Ако ти, при тези условия, в които се намираш, не можеш да покажеш доблест в характера си, не си честен човек. Ако ти в безлюбието си не можеш да покажеш, че имаш любов, не си честен човек, в тебе няма любов. Ама няма любов в света, казвате вие. Че хората не любят в света, Бог люби! Много сте смешни, като казвате, че няма любов в света. Има любов, но вие не я знаете. Има души, които любят. Има честни, добри хора, ние ги знаем, и в България, и в Англия, навсякъде по света ги има, макар че вий не ги виждате. Аз говоря принципално. Това е характер, да се проявиш при един живот на ограничения, какъвто е сегашният. Ние трябва да се повдигнем на тази височина – към Бога, към Любовта. В Бога всичко е възможно. И когато човек залюби, всичко е възможно за него, а когато загуби Любовта си, всичко за него става невъзможно. Следователно и наука, и сила, и богатство, всичко в света се дължи на тази велика сила – Любовта. И за това в живота си, ако искате да успеете, проектирайте Божията любов във всяка ваша мисъл, във всяко ваше чувство. И ако във всеки урок влагате Божията Любов, вие ще имате Божието благословение. Ако като ученик в гимназията, във всеки урок влагате любов, туй знание ще бъде благословение. Ако в къщи си, при извършването на най-маловажната работа, влагате любов, вие ще имате Божието благословение. Ако пък в света извършвате и най-великата работа, но без любов, вашият гръб ще се наклони тъй, както

се наклонява гърба на никой слаб човек, когато му турят никаква голяма тежест.

И така, ние ще запечатим, че Бог е исинен. Това показва, че Бог, който ни е пратил в света, има голямо доверие в нас. В Бога има голямо търпение. От хиляди години Той търпи всички престъпления на хората. Има хора, има ангели, които се молят на Бога, казват: „Господи, очисти света от тези престъпления, от тези хора!" Бог нито за момент не се поколебава и казва: „Всички тия същества, които аз съм създал, могат да живеят. Аз съм още в началото на Любовта си." Колко е светло неговото лице, когато хората представят пред Бога някой грешник. Но трябва да ме разбирате добре. Аз говоря за грешник, който съзнава своето положение, който плаче, иска да поправи своята грешка. Този човек е благороден. Аз не говоря за такъв грешник, който не иска да признае своята грешка. Ами де е твоята честна дума? Ти като студент излъга една мома. Де остави твоята честност? Преди години ти обра касата на един богаташ. Де е твоята честност? Ти изигра баща си, приятеля си, разпръсна своите братя и сестри. Де е твоята честност? Ти ходиш по три пъти на ден в църква, обра свещите, восъка на църквата, задигна парите и скъпоценностите й. Де е твоята честност? Не, в твоята душа може да има и трябва да има доблест, честност! Ти можеш да направиш жертва! Само човекът на Любовта може да жертвува. Това, може и не може, то е въпрос на времето.

Така казвам: сега и ние, като този ангел, Адонаил, можем да направим една погрешка. Възможно е това, всички живи същества правят погрешки и то но няколко погрешки на ден. Този ангел се върнал на небето при Господа така скърбящ, че Бог като го видял, казал му: "Няма нищо, аз ще изправя тази погрешка!" Затова, Господ решил на мястото, дето попаднали семенцата от свещената книга, да направи райската градина и да създаде след предисторическите времена първите хора в нея, Адам и Ева. Ако вие имате доблестта на този ангел, Господ ще направи върху вашата погрешка един рай и ще

тури в него първите хора да се проявят. Вложете тази идея във вас! Искам да бъдете мощни, силни в любовта си. Искам да бъдете мощни, силни във вярата си, в надеждата си! Искам да бъдете мощни, силни в мислите си, та при най-големите си страдания, несполуки, неверие, нека изникне в ума ви царската дъщеря, нека изпъкне в ума ви този ангел на светлината, нека изпъкне във вас мисълта, че върху вашите грешки Господ ще създаде рай. Кажете си: има за мен рай! Тепърва Господ ще го създаде. И тогава, името на тази царска дъщеря ще се измени и ще стане Рада. Радвайте се сега, царската дъщеря ще се нарече с българското име „Рада".

От тук е произлязла и думата радост, с едно вътрешно съдържание. Тъй станалата царската дъщеря Рада. Този ангел принесъл тия страдания само за един слог. И този слог, който царската дъщеря не харесвала, бил слогът „ѳу" - Замраѳу. Този слог създал цяло нещастие на земята. Какво може да направи един слог? – Той може да разтърси и небето и земята; може да разтърси и всички човешки сърца, а по никой път може да смути и нашата мисъл.

Та казвам: благородно било нейното желание. И в всички вас има това желание, да се махне от имената ви слога „ѳу", и всички да станете "Рада".

И тъй, ако ви питат някои, каква беше днес беседата, ще отговорите: Рада! Какво каза учителят? – Рада! Какъв трябва да бъде светът? – Рада! Какво трябва да правим? – Рада! Рада, Рада – навсякъде Рада. И този свят напред с Рада ще върви. Ние ще бъдем Рада и Господ ще се радва, ще се весели, пък и ангелите ще ни пеят. Тогава ще имаме една нова култура. И сегашната култура не е лоша, хубава е, но бъдещата ще внесете едно ново благо.

И тъй, аз мога да ви поздравя днес с „Рада".

Беседа, държана от Учителя на 31 януари 1926 г. в гр. София.

ПОЗНАТ ОТ НЕГО

„Но ако люби някой Бога, той е познат от Него". (I послание Коринтяном 8:3)

Един основен въпрос, едно основно звено, което може да свърже цялото човечество, това е Любовта. Ние виждаме, че цялата вселена е разделена на единици, на тела, които плават из пространството. Ние виждаме ред слънчеви системи, безброй метеори, опашати звезди и други, разхвърляни навсякъде. Съвременните учени хора искат да ни докажат, че тия неща движат по-известни орбити, и се подчиняват на известни закони. Каква е задачата на вселената? Сега вие ще отговорите: какво ни интересува задачата на вселената? Каква е моята задача, това ме интересува. Добре, и това е важно. Каква е вашата задача? Да бъдеш чиновник, да свършиш университет, или да станеш министър в някоя държава? Ще кажат някои: нали трябва да се живей, но как? Всички живеят: и рибите живеят, и мушиците живеят, и мушичките живеят. и птиците живеят, и човек живее, но всички същества, от най-малките до най-големите, са все недоволни от живота. Ако някой иска да ни докаже, че има доволство, той не е изучил органическия живот.

Сега въпросът се отнася до съзнанието на хората. Тази е една велика задача в света, и когато се докоснат до нея, тя става безпредметна, понеже за това се изисква един гениален ум, който да схване нейното вътрешно съдържание. Когато се зачекне въпроса за Бога, не се изисква само един гол ум, едно голо сърце, една гола душа и един глупав дух. Не, когато зачекнем този въпрос, изисква се един светъл ум, едно благородно сърце, една широка душа, толкова обемиста, като цялата вселена и един дух толкова обемист, който може са изрази Божията сила в себе си - сила, която може да издържа

Любовта. Всички вие се занимавате с малки работи, искате да бъдете обичани: бащата иска да бъде обичан от сина си да има право. Майката иска да бъде обичана от дъщеря си–има право. Учениците искат бъдат обичани от учителите си, и учителите искат да бъдат обичани от учениците си. Господарите искат да бъдат обичани от слугите си, и слугите искат да бъдат обичани от господарите си. Военните, офицерите, искат да имат обичта и почитта на техните – всички имат право. Владиците и те искат да имат любовта на подчинените си, както и на своето паство – всички желаят по нещо и мислят, че с това са разрешили този въпрос. Питам: тия хора домогнали ли са се до истинската цел на живота? Уважават ли се и обичат ли се съвременните хора? Не, любовта им е още фиктивна. Не казвам, че тя не съществува в съзнанието на сегашните хора. Аз говоря за множеството, в него Любовта е фиктивна. Тя се обосновава на едно чувство. което не е израснало до там, че да обичат Бога. У всички хора няма още това съзнание. Следователно, трябва да определим, в какво седи тази Любов, Любовта към Бога се отличава. Тя е едно ново схващане в съзнанието на човешката душа, което, може би води своето начало от времето на пророците. Тази идея – любовта към Бога – е почнала да прониква още от времето на пророците. Тя е обща идея на човечеството. Христос е предал тази идея в новите времена. Всички духовни братства, тайни и явни, например братството на Масоните, също тъй поддържат тази идея. Между всички тия братства има различия: едни туриха за основна идея любов към Бога, други отхвърлиха Бога, оставиха като основна идея „братството". Но у всички идеята за Бога е неразбрана. Те имат криво разбиране за Бога. Бог не е предмет, нито вещ, Той не е нещо, което можем да поставим после да отхвърлим.

Сегашните учени хора казват, че ние сами създадохме идеята за Бога и сега можем да я премахнем. Това е един фетиш. Хората наистина сами си създават идоли, но те са неща, които сами по себе си изчезват. Всеки народ си има такива идоли, такива богове. Защо

страда Англия? – От многото богове, които има. Защо страда Франция? – От многото богове. Защо страда Америка? – От многото богове. „Всички народи страдат все от същото. Днес няма единство на вярата. Хората на общо основание, без да мислят говорят за Бога. за Любовта, но утре като дойде да се проявят в живота, обръщат своята картечница, своите огньове, своите ножове, после си налагат някакви контрибуции и пак вярват в някакъв си господ. Обаче този Господ на Любовта държи сметка за всичко това. Той е толкова точен и взискателен по отношение на любовта, за всичко държи сметка. В него има едно качество, че онези, които Го мразят най-много и които не Го признават, Той ги привлича най-близо до себе си. Казва някой: ех, да съм близо до Бога! да си под краката на един слон, много близо си при слона, но това близост ли е? Да си на гърба на слона е едно нещо, а да си под краката на слон е съвсем друго нищо. Да си над водата е една нещо, а да си под водата е друго нещо. Да си близо при Бога –- разбирам, но не и да си под краката на Бога! Били ли сте под краката на Бога, на Любовта? Всички, които не признават Любовта, за тях Бог има особени реторти. Той е решил да им даде едно педагогическо възпитание. Тъй ще ги обедини, че ще накара всички да имат едно верую. Най-първо Той е решил да тури младите в тази реторти, после старите: учители, военни, генерали – всички вътре! Решил е да изкара от тях само един човек, но свят човек ще бъде той. Вие ще кажете: свърши се с нас! Не, тогава вие ще влезете да живеете в този голям човек като една малка единица. Някои хора, когато им говорим, имат едно особено схващане за живота. Нима, ако живеете в един добре уреден град, ще ви бъда зле? Нима, ако живеете в един град, дето прехраната на хората може да се доставя по един лесен начин, ще ви бъде зле?

Сега трябва добре да се разбират основните закони, добре трябва да се разбират и причините за това вътрешно разединение между хората. Малките причини в света, малките прояви в живота, нисшето съзнание, обикновените мисли. обикновените желания, този

обикновен прах всичко това ни заслепява и пречи да разбираме великата Истина. Човек трябва най-първо да почувствува тази велика Истина отвътре. Казва Писанието: „Бог никой никога не е видял". В този стих има едно противоречие. Иоан на едно място казва: „Как можем да любим Този, когото не сме видели?" Има една любов на виждане, има и една любов, която съществува и без виждане. Следователно, ако във виждането знанието е резултат на Любовта, питам : кое по-рано се е явило в света, знанието или живота? – Животът, разбира се. След това знанието се явило като резултат на тази вътрешна опитност на човешкото съзнание И тъй, знанието е извод от нашите преживелици. И всеки казва: в празни работи не вярвам. В какво вярваш? – В това, което съм преживял. И само това, което е преживяно от вас, то е оформено като знание. За да обясня моята мисъл. ще ви дам един пример. В миналата си беседа ви говорих, какво е станало с един от един ангелите на светлината – Адонаил. Сега ще ви разкажа нещо за друг един ангел – Аниел.

На този ангел, Аниел, била дадена една много трудна задача Той трябвало да разреши следната задача: колко милиарда години целият космос ще може да преживее? Какво ще бъде състоянието на всички същества, които живеят през тия милиарди години във всички системи и какъв успех ще направят през това време. Такава задача именно била дадена, и той трябвало да я изчисли точно математически. Разбира се, той трябвало да направи няколко справки, за която цел трябвало да намери свещената книга на Адонаил. Той намерил тази книга, но като я разгърнал, видял, че липсва нещо от нея. Той се намерил в голямо учудване и съмнение. Казал си: как е възможно да изчезнат някои основни букви от една свещена книга! И де са изчезнали? Как е възможно да изчезнат т между ангелския свят, дето царува Любов, знание, Мъдрост? Не се минало дълго време, и той почнал да слиза към световете долу. Въпросът се разрешил така: той трябвало да слезе на земята между хората. Ще кажете: как само поради това че дошъл в недоумение, и взел да се привлича от земята?

Той се въплътява на земята като един човек хилав, куц с единия крак, сляп с едното си око, едната му ноздра запушена, дробове хилави, стомашна система разстроена и от устата му излизал такъв вонящ дъх, че всички бягали от него, обаче той не съзнавала това, нямал тази опитност да види, какво нещо е да бъде човек слаб, хилав, куц. Той мислил, че това е в реда на нещата. Той не правил разлика между едно здравословно състояние и едно хилаво състояние. Така в него се зародило желание да помага на хората, но в която къща влизал да помага, веднага гледали час по-скоро да го изпъдят навън Казвали му: ние не искаме твоята воня, махни се от тук! Чуди се той на хората, но си казва: може би това е в реда и порядъка на хората, но аз съм глупавият, че не мога да ги разбера. И пак, дето могъл, правил добро. Така той живял 80 години наред, ходил от къща на къща, все го изпъждали, нищо не могъл да разреши, докато най-после умира и се връща на небето. Задачата му останала неразрешена.

Вторият път той пак се връща на земята и се въплътил като царска дъщеря в същото царство, при същия цар Алтасар, дето станала погрешката на Адонаила. Но цар Алтасар бил много строг човек. Неговите астролози предсказали, че той ще има само една дъщеря и един син, като му казали, че ако той иска неговото царство да успява, дъщеря му трябва да остане неженена, и той трябва да я пази тъй, че тя никога да няма работа с млади. Тя трябвало да бъде съвършено изолирана от всички. Само сегиз-тогиз могло да излиза тя с баща си и отдалеч да гледа хората. Тя била много красива, милосърдна, имала желание да помага на хората, но била заобиколена все от висши офицерски дами, тъй че ако някой се осмелявал да отправи поглед към нея, непременно се умъртвявал. Така тя живяла 30 години далеч от хората. Когато излизала с баща си, всички бедни идвали при нея, покланяли й се ниско, и тя не могла да си представи, защо й се кланят хората, защо й отдават тези почести. Но това са били всички ония хора, на които тя в миналото си съществуване, като хилавия човек, правила добро, и сега, като я

виждат, те й благодарят. Но това нещо го нямало в съзнанието на Аниел и той не могъл да си обясни тяхното внимание. Тя казвала: „Тия хора са големи будали, само се покланят!

Между всички, обаче, тя видяла само един млад, много красив момък, но не го гледала, защото знаела, че нейния поглед може да коства живота му. След 30 години той пак се връща на небето, без да разреши задачата на света Защо се е родил първият път хилав, и защо се родил втория път красива мома? Вие ще кажете, че това са митове. Защо някои хора се раждат грешници, а други праведни? Защо едни хора са добри, а други лоши? Злото не е ли една вътрешна проказа в самия човек? Как ще обясните вие постъпката на онзи брат, който може да убие сестра си? Или, как ще обясните постъпката на онази сестра, която може да убие брата си. Въз основа на какъв закон става това? Ще каже някой: нали аз трябва да живея? Нима за да живее един човек, трябва да убие друг? Жертва разбирам, но в жертвата смърт няма. Когато един човек убие друг, за да живее, той създава най голямото зло в света. Ще знаете едно нещо: и в невидимият свет, и във видимият свет, най-малкото съмнение, което можете подхраните във вашия ум ще ви навлече най-голямото нещастие.

И тъй, този ангел е трябвало да прекара ред съществувания на земята, за да изглади своето съмнение. Даже той не съзнава, че направил една погрешка. Той се усъмнил в своя събрат, помислил си: нима тук се е направила някаква погрешка, че са изчезнали някои букви? Той не е трябвало да помисли това, не е трябвало да се съмнява. Като дойдем до Божията Любов, там никакво съмнение не се допуща. На земята можем да спорим, какво нещо е Любовта, но щом ние знаем, какво нещо е Божията Любов, вече спор няма, съмнение няма. Любовта образува обща връзка между всички същества. Първото нещо: щом тази Любов проникне в твоето съзнание, всички хора, всички души ще се обединят в теб и ти ще ги видиш като светлинки в съзнанието си, всички групирани в едно. Всичка хора, един милиард

и половина, могат да се съберат в една орехова черупка. Не мислете, че хората представляват много единици. Сегашните учени хора по някой път се замислят: ами като се върнат хората на земята, как ли и де ли ще се съберат? Вие имате едно лъжливо понятие за хората. В един орех може да съберете всички хора и да се разговаряте с тях. Там може и да им се държи една красива реч. Но, понеже вашата идея за хората е много крива, това нещо сега ви е непонятно.

Сега, като сте дошли на земята, всички вие имате едно заблуждение, искате да бъдете физически големи, грамадни, за да импонирате пред света. Ако отидете в Америка, ще видите, че там хората постоянно си упражняват мускулите, да станат силни. Днес хората търсят външната сила, мощ. Такива бяха и старите римляни. Такива са били и всички останали древни народи, но тази култура погина, тя сама по себе си е осъдена на израждане. Пък и ние, които имаме тази съвременна култура, по същия начин сме осъдени на погиване. Не е въпросът в желанието на хората да бъдат силни. Да желаем сила е хубаво, но ние трябва да изберем един метод, по който да живеем правилно и да се развиваме всестранно. Този метод е да се домогнем до тази основна идея – любов към Бога! И щом тази идея проникне във вас, тя ще осмисли живота ви ще ви задоволи, защото ще разбирате дълбокия смисъл на живота. Същевременно във вас, във вашата душа ще се родят най-възвишените идеи. Щом проникне във вас тази идея – любов към Бога – вие няма да се именувате българи, нито пък ще казвате, че сте англичани, французи, американци или каквито и да е други. Че по какво се отличават французите, българите и англичаните? Англичаните седят по-високо от българите, но ако ги сравните с онези култури, които ще дойдат за в бъдеще, те са още далеч от тях. И англичанинът си има комфорти, както и българина; и американецът си има комфорти, както и българинът, но в това не седи истинската култура.

И тъй, основната идея е, която ще внесе това благо, което ние търсим. Тогава всички вие, които ме слушате, имате свои възгледи,

свои убеждения и свое верую. Аз се абстрахирам от вашите възгледи. Всички ваши възгледи, всичката ваша опитност ще се стопят тъй, както се стопява леда и после изпарява, без да остане нещо от него. Да кажем, че вие сте православни. Мислите ли, че като умрете и отидете в онзи свет и кажете, че сте православен ще ви пуснат в Царството Божие? Не, щом кажете, че сте православен, ще ви върнат на земята. Или пък, ако кажете, че сте евангелист, или българин, или англичанин, мислите ли че ще ви приемат в Царството Божие? Не, ще ви върнат на земята. Може да кажете: ама аз съм от новото учение на земята. Каквото име и да си турите, ще ви върнат на земята. Ще се въплъщавате, като Аниела. Тъй седи великата Истина. – Ама аз съм била майка, толкова деца съм родила! – нищо от това. Ще кажат: „Върнете я назад!" – Ама аз съм бил баща, долу на земята! – Ама аз съм бил един виден проповедник! „Върнете го на земята, той не е за небето." Всички трябва да се върнат на земята. Защо? Защото небето е място на любов към Бога. Разбирате ли вие, какво нещо е Любовта? – Любовта обединява в себе си всичко. Тя съдържа в себе си най-съвършените неща от незапомнени времена в миналото. Ако ние се хвалим с днешната музика, какво представлява тя? Ако вие отидете горе, между ангелите и там слушате един симфонически оркестър, като се върнете на земята, няма да пипнете повече вашите инструменти. Вашата музика е отлична, но в сравнение с Божествената музика тя е едно дрънкало. Ще ме извините, но така е. Тя представлява един тъпан, една обтегната магарешка кожа. И пияното е такова нещо. Аз правя само едно сравнение. После, вашите идеи, вярвания, възгледи, всичко това представлява в небето цял смрад. И когато вие говорите или мислите върху вашите идеи, ангелите затварят всички дупки и прозорци, да не влиза тази воня при тях. Па и молитвите ви какви са: Казвате Господи, Ти не знаеш ли колко страдам? Не, не трябва така. Настанало е време, да се опростим с глупостите на този живот. Аз говоря само за ония души, които искат да се поправят, а другите могат да опитват още, могат да се

занимават със залъгалките в света. Бъдещето е тяхно. Те все ще се връщат на земята. На тия, които желаят да се учат, Господ ще даде възможност да се прераждат и да учат толкова, колкото искат. Но ако вие искате да разберете вътрешния смисъл на живота, непременно трябва да дойдете до онази велика идея – любов към Бога. Това е вътрешно единение с Бога.

Преди няколко дни дойде при мене една сестра, която минава за много напреднала. Аз и казах една истина и тя се смути. Казвам й: така, както вървиш, тъй, както проповядваш, ще те върнат от небето на земята. И така, както ти изявяваш любовта си към мене,. това е една обикновена любов. Вие трябва да разбирате Бога! Разберете ли Бога, ще разберете, как да изявявате любовта си, защото в сегашното ви разбиране на любовта има едно противоречие. Казвате: нали те обичам! Че какво от това? Ако вие ме обичате, то е ваша работа. Какво сте направили с тази любов? Любовта, това е една ваша задача. Да любите, това не е ваше изкуство. Ние трябва да любим Бога, за да се научим на изкуството – да любим и другите. Какво се разбира под думата „любов"? – Да обърнем погледа на съзнанието си по-нагоре, към Бога, да търсим този извор на живота. И като го намерите, тогава ще се появи в вас втория закон – любов към ближния. Най-първо в вас ще се зароди едно вътрешно ограничение, един силен стремеж нагоре, и тогава вашият ум ще се разшири, сърцето ви ще се обнови и вие ще почувствувате, че сте силни. И аз ви казвам: ако вие се домогнете до Божията Любов, вие ще разрешите правилно задачата на Любовта.

Казват някои, че в Индия се явили някакви си „нестинари", играят в огън и не изгарят. Те взимали със себе си и други няколко души, прекарват и тях през огън, и те не изгарят. Запалват няколко кола дърва, влизат в тия големи, буйни пламъци и нищо не им става. Ако това ставаше в България, българското правителство щеше да ги вземе за чудо и ще каже, че това е дяволска работа. Действително, и дяволът ходи по пламъци, но и ангелите също тъй стъпват в такива

пламъци и не изгарят. Та казвам: ако ние добием Божествената Любов, тя ще ни освободи от сегашните страдания и недоразумения, които сега съществуват. Смъртта също така ще изчезне, всички болести ще изчезнат. Вие казвате: аз любя Бога. Казвам: ако Любовта ти в Бога е вярна, смъртта ще дойде, тя ще бъде първият пробен камък, който ще те опита, дали имаш любов към Бога или нямаш. Тя ще ти каже: ако имаш любов към Бога, аз няма да ти направя нищо, ще отстъпя; но ако нямаш, ще те стъпча тъй, както всичките тъпча. Ако имаш любов към Бога, на гърба ми ще бъдеш; ако нямаш любов към Бога, под краката ми ще бъдеш. Казват: много светии има на небето. Колко светии има сега по църквите? Проверявали ли сте, дали има поне 100 светии? Не е достатъчно само тъй да твърдите, без да сте проверили. Нещата в света могат да се познаят само по онзи велик закон – любов към Бога. Всеки от вас може да провери, дали е в небето, или не; дали е праведен, или не. Нещата могат да се проверяват само по закона на Любовта. И ако всинца ние сме направени по образ и подобие Божие, тъй както казва Писанието, много лесно ще проверим нещата. Вие правили ли сте проверка, дали вашият образ е същия или се е изменил? Ще кажете: ама някои християни подържат, че са новородени. Аз ги поздравявам, но зная, че новородените грях не правят. Сега не искам да се смущавате. Тези, които са новородени, знаят Истината. Някои хора са на път да се новородят. Новороденият в Бога всякога, за вечни времена трябва да се храни с млякото на Любовта и ако не се храни с него, ще пропадне. Тъй е и на земята: майката не трябва само да роди едно дете, но трябва и да го храни със своето мляко. Същото е и с всяко новородено дете от Бога – трябва да се храни със словесното мляко на Любовта. Някои мислят, че като се родят, всичко е свършено, а един вечен непрекъснат процес. Не, раждането не е един временен процес. Безброй пъти човек се ражда, като минава от фаза във фаза, от сила в сила. В раждането трябва да става постоянно разширение. А сега правят въпрос, как може човек да се прероди. Това е неразбиране на

нещата. Този въпрос е за едно пробудено съзнание, той е въпрос на бъдещата наука. Въпроса за Любовта към Бога е въпрос за просветения човешки дух, въпрос за просветената човешка душа, въпрос за просветения човешки ум. Когато всички тия неща се съединят целокупно, когато всяко противоречие и всяко съмнение изчезне, само тогава ние ще се домогнем до въпроса за Любовта и ще се съединим с Бога. Някой казва: и аз се занимавам с Любовта, търся своята сродна душа. Та ние виждаме какви са сродните души. Сродната си душа човек ще намери само тогава, когато възлюби Бога. Никой не може да намери сродната си душа без Бога. Сега светът е пълен с любовни писма, хората все търсят сродните си души. И колко пъти вие сте писали такива любовни писма! „Изгоря ми сърцето без тебе, не мога без тебе!".... Не, за в бъдеще момите ще пишат любовни писма със следното съдържание: „Гори сърцето ми от любов но не изгаря. Или, сърцето ми свети от любов и се разширява. Сърцето ми може да обхване всички и съм готова на всички жертви. Аз мога да живея само с Бога." Като казва, че може да живея с всички подразбира Бога.

Като ви говоря тази велика Истина, моята мисъл не е само да засегна на ума ви, но тази идея – Любов към Бога да стане във вас тъй жива, тъй интензивна, както кръвта, която се движи по цялото човешко тяло. Тази мисъл върви по цялата вселена, обикаля навсякъде. Аз не я говоря само пред вас, за да произведа ефект или за да ви омотая, или да ви накарам да вярвате. Това не е вяра. Че всички са говорили така. Ако аз целя едно от тия неща, моята мисъл тогава представлява нищо друго, освен едни джибри, пращини. Знаете ли какво значи джибри? След като изцедят гроздето, каквото остане от него, чепките му се наричат пращини. Това обаче, не е верую. На света сега трябва една религия, която да съедини в себе си всички религии, но тази религия може да добие само при едно условие – Любов към Бога. Любов обща, която да свърже всички хора в едно Павел, който бил дълбок познавач на духовните истини, казва, че

всички хора нямат туй знание. И в сегашния свят всички хора нямат това знание, нямат това разбиране. Но това съзнание вече слиза отгоре прониква в умовете на хората. И всички хора сега търсят един нов път за обединение; всички търсят този велик закон, който ще обедини хората, а той е Любовта.

И вие трябва да проучвате Любовта, като една вътрешна сила. Например, колцина от вас са проучвали своето естество? Знаете ли, колко главни нервни системи има в тялото ви? Някои ги делят на три, някои на седем, а именно: мозъчна, мускулна или двигателна, дихателна, кръвоносна, храносмилателна система за очистване и система за чувствуване. Тия системи съставляват седемте здравословни темпераменти у човека. Тия темпераменти в своя състав, са съединени с сегашната материя. Например, изучавали ли сте, какво влияние упражнява желязото в човешката кръв, когато е в съединение и когато е в свободно състояние? Изучавали ли сте, какво влияние оказва оловото, среброто и другите метали в човешката кръв? С какво сте се занимавали тогава? Някоя от вас е много изкусна шивачка, знае много хубаво да бродира, много хубави работи може да ушие. Друг някой е краснописец, пише много хубаво; трети пък е поет, съчинява много хубави стихове, знае всички правила, как да нарежда римите; някой пък проповядва много хубаво, логически се изказва; друг някой е музикант, знае как да свири, всяка нота туря на мястото ѝ и т.н. Но трябва друго едно звено във всички тия работи, За кого трябва на пише поета? За кого трябва да свири музиканта? Някоя майка ще каже: да си имам едно детенце! Е хубаво, всички ония майки, които имат деца, благодарни ли са от децата си? Всички ония учители, които имат ученици, благодарни ли са от учениците си? Всички ония свещеници, доволни ли са от слушателите си в църквата. Защо е тази разхалтавеност навсякъде? Вземете, например в България, аз следя от 20 години насам какви ли не хули се пишат в вестниците? Това е една културна България, която иска да се подигне. Свещениците, като слушат за това учение, казват: туй не е Истината,

тук се крие някаква лъжа! Казвам: тогава кажете вие Истината! Аз нямам нищо против, излезте вие да кажете Истината. Който и да е тук в България и навсякъде другаде, нека излезе да каже Истината! Защо се явили българите на земята? Да станат велик народ ли? Не, българите са слуги на Бога, и трябва да слугуват на. Бога на Любовта – нищо повече! Защо се явили англичаните, французите, русите? Всички народи са слуги на Бога и трябва да слугуват на великата идея – Любовта. Всички трябва да бъдат носители на Божественото. Защо са тия свещеници и владици? Те са служители на Бога! Те трябва да носят тази велика идея и да учат хората на великата Истина. Защо са тия проповедници? Защо са тия правници, които пишат закони? Защо са тия млади и стари? Вие се намирате пред една велика фаза на човешкия живот и нима да се мине дълго време, всички вие ще минете през огъня. Цялата земя ще бъде в пламъци. Питам ви: вие ще можете ли да изпъплите през огъня, както онези индийци? Ще кажете: дано не е в наше време. – Във ваше време ще бъде. Ама след колко години? – Не е въпрос след колко години, но като питате ще ви кажа: след 10 години ще мине тази огнена вълна и ще очисти света. Земята е опетнена. Всички нечистотии, които съществуват от хиляди години, не само у хората, но и у животните, всички човешки мисли и желания и чувства ще минат през пречистване, ще се дезинфекцират по най-добрия начин. Ами какво ще каже онази певица, която днес има хубав глас, но не се минават и 5 – 6 години и не ще може да пее? Какво ще каже онзи цигулар, който днес свири хубаво, но след като му направят операция на ръката, повече не може да свири? От немай къде пише поетът; от немай къде свири цигуларят; от немай къде пее певицата; от немай къде говори проповедникът. Всички служат на сила. От любов никой не служи. Ще ме извините за тия думи и да не разберете, че само аз съм, който служа от любов. Не, има и мнозина други, които служат на Бога от любов. Поне в Евангелието се казва, че има 144,000 души, които служат на Бога. От толкова хиляди години 144,000 души изявяват Божията Любов и направляват своите мисли

към Бога с едно сърце, с един ум, с една душа с един дух. Това са 144,000 души, на които ние знаем имената! Сега, ако река да ви ги изброявам, трябва да направя един поменик, както правят свещениците. Аз ще оставя това за друг път. Те не са един, не са 100, ни са нито 1000. Колко дни трябва да ме слушате да ви ги изброявам? И то само имена! Но аз ще ви кажа едно име в света, което трябва да знаете, не сега, може би в следната, във втората, в третата, в четвъртата беседа или в друга някоя. Едно име ще ви кажа, пригответе само сърцата си! Един ум трябва да имате всички! Туй име ще произведе във вас същия резултат, какъвто резултат произвежда онази бистра, студена водица за жадния пътник. Туй име ще произведе такъв ефект, такова утоляване на глада, каквото произвежда прясният хлебец за гладния човек, Туй име ще внесе едно осмисляне в живота ви, защото без вяра живота ви ще се обезсмисли. Ако направите 1000 халки и не ги съедините, не ги турите в работа, или ако направите 1000 колелца и не ги впрегнете в работа, останат неизползувани всичкият ви труд от хиляди години, всичките ваши мисли не ще могат да се съсредоточат към една велика цел, която ние наричаме „любов към Истината”. И самият ви живот ще се обезсмисли, и вие ще прекарате най-тъмните часове на отчаяние, туй което хората наричат „ад на земята или смърт"

Обратно пък: когато вие се домогнете до Божията Любов. Когато обикнете Бога, на което същество и да погледнете, вие ще видите в него най-красивото лице, което до сега не сте виждали. Вие ще видите в него израз на благост, на сила, на мощ, на интелигентност и ще кажете в себе си: заслужават страданията на хилядите години, само човек да види това велико и свято лице на Бога! Не някое страшно лице, но лице което ще измени цялото ви естество. Ако някой млад цар пада на колене пред една млада мома и й казва, че без нея не може да живее, питам ви тогава: не заслужавате ли всяка душа да се поклони пред туй велико лице на Бога? Сегашните момци, когато се покланят, гледат към земята, но онзи, който се покланя на Господа, не

трябва да гледа към земята, а трябва да гледа Господа в лицето. И Давид казва: „Гледах Господа пред лицето си." Апостол Павел казва: „Ние имаме това знание". Някои хора имат това знание, и вие може да го имате. Това е една от най-простите Истини, но и от най-великите Истини.

И сега, след като съм ви проповядвал, казвате: кажете ни една истина! Ето, казвам ви една Истина, но във вас остава едно съмнение, дали е тъй, както Учителят казва? Аз питам: ти разбра ли ме, какво исках да ти кажа? За да ме разберете, вие трябва да гледате на Бога тъй както аз гледам Неговото лице. За да разберем слънцето, трябва еднакво да възприемаме неговата светлина. Ние трябва да знаем положителната страна на живота, а сегашните учени хора казват: ако ние гледаме Бога, всякаква култура ще се спре, затова по-добре да Го не виждаме. Ето първата и най-голяма лъжа в света! Значи, вън от Бога има култура, а вътре в Бога няма култура. Не, всяка култура в света, всяко възвишено чувство на човешкия дух започва с онзи дълбок стремеж на духа към Любовта. Човек иска да обича някого в света. Туй е Божествено в нас, което иска да се прояви. То е едно вътрешно стремление на духа. Оставете всеки човек свободен! Нека Божественото работи в него! Вие не знаете той кого обича, той не се е изявил още. Не се самоизлъгвайте! Той има един идеал в своята душа. Вие може да любите само душа, която е съвършена и чиста, както Господ е чист. Ако някой от вас мисли, че може да го обичат такъв какъвто е, лъже се. Докато някой мисли, че ти си идеален, че ти си чист, той те обича, но в момента, когато съзнае, че имаш някакъв порок, той не може да те обича, и всичкото щастие помежду ви изчезва. Някой казва: аз мога да обичам някой човек макар да е и с порок. Да, едно дърво може да вирее и с червеи, но неговите плодове стават хилави и клоницата му почват да съхнат. Вие ще кажете: е, при сегашните условия може и така. Всички разумни същества съставляват условия за нас. И всички, разумни същества са създали най-добрите условия за нас в света. И тъй, Божията Любов, за която аз

ви говоря, внася разширение в съзнанието, затова човек трябва да се стреми към абсолютна чистота в себе си. Той трябва да гледа на Любовта като на един вътрешен принцип, като на една вътрешна сила, която трябва да работи в него, без да го смущава външната природа.. Онзи човек, който има Любовта в себе си, е като огънят, всичко ще пояде и така ще изчисти живота си, ще изчисти цялата среда, в която живее. Това се отнася до праведния, до любящия човек – той всичко изчиства: И човекът на Любовта за в бъдеще ще се познава по това! : ако неговата любов може да те очисти, тя е Божествена. Опетнява ли те неговата любов, тя е човешка. Някой казва: побеля ми главата от любов. Тази любов я знаем ние. Любов, която внася топлина в сърцето, светлина в ума, младост в душата и крепкост в духа, това е Божията Любов. Любов, която омаломощава човешкия дух, която смалява човешката душа, която опорочава човешкото сърце, която изопачава човешкия ум, която внася всички болезнени състояния, неврастения, която съществува в света не се лъжете, това е една фиктивна любов. И ще кажат някои: Христос ни спасява. Да, спасява, но с какво? – Със своята Любов към Бога. Бог е, Който чрез Любовта може да ни спаси. Когато влезем в Божията Любов, всички ние ще бъдем спасени. Не само „спасени" нещо повече се изисква от Любовта. Спасението е за децата. Възрастните души, обаче, търсят онзи велик живот, дето всички трябва да станат силни. Силни в какво?–Силни в Любовта.

Та казвам: понеже всички вие искате да бъдете щастливи, аз ви показвам пътя на щастието. Понеже всички вие искате да имате знание, аз ви показвам пътя на знанието. Понеже всички вие искате да бъдете богати, аз ви показвам пътя на богатството. Понеже всички вие искате да бъдете млади, аз ви показвам пътя на младостта. Този е пътят сега! Тук се изисква вяра, а не вярвания и суеверие. Вера! Сега някои ще кажат: дали е така? Онзи, който ама това съзнание, трябва да знае, че в нас има само една мисъл: Бог е Любов, в която абсолютно няма никаква злоба. Бог е любов, в която няма никакъв порок. Бог е

Любов, в която царува абсолютна чистота, абсолютна светлина и радост и веселие и всичките блага в света. Това наричат закон на онова вътрешно блаженство. Това е онази велика наука – Любов към Бога, която всички възвишени души са изучавали. Този е великият път, по който са минали всички възвишени души. И вие трябва да учите това знание, тази наука – нищо повече. Веднага турете въпроса ребром и си напишете: Любов към Бога! Станеш сутрин, кажи си; любов към Бога! Любов към Единния Бог! Този Бог ще туриш в себе си. И тогава ще се изпълнят думите: „Ако люби някой Бога, той е познат от Него". Бог ще ви познае. И щом тръгнете от тази свят за горе Той ще каже: „Нека дойде при мене! Аз го познавам. Отворете му вратата. Той е онзи младият син, който е ходил в странство и е научил великият урок на Любовта и със смирение казва: „Отче, аз познах, че само любовта към Тебе е великият смисъл на живота". Който люби Бога, щом отиде в другия свят, ще има „carte blanche" ще има една отворена врата за него, и Господ ще каже: „Нека дойде този син при мене!" А всички ония, които нямат това знание, ще се намерят отново на земята – в много църкви, в много народи. С хиляди години ще прекарат там, докато дойдат до положение да познаят, че само Любовта свързва хората, осмисля живота и дава благоденствие, сила, крепост, благост и мощ на човешкия дух. Аз ви желая, няма да кажа. че желая, това значи да ви се налагам. Ако ви кажа „ако обичате", то е да ви туря във вярвания, и него не искам да направя. Ако ви кажа, че някой ангел ще дойде отгоре, то е суеверие. Какво да ви кажа? На български език няма подходящи думи, с които да ви изкажа тази велика Истина, че да останете абсолютни свободни, да не остане никакво съмнение във вас. Мога да се изкажа и другояче, но кажете ми едно предложение в български език, с което да кажа тази Истина, че да няма двусмислие. Сега, след като си отидете, ще ме критикувате, че някъде нямало запетайка, че логика нямало, че еди–кой си какво е казал. И аз зная, кой какво е казал, мога да го цитирам, но аз не искам да цитирам кантовци, лапласовци и разни други

философи и ред учени поети и велики музиканти. Казвам: запознат съм с тяхното учение, зная отде са го взели и докъде са стигнали и им се радвам. Дребнавост е да кажа, че не знаят. Като казвам това за тях, аз не им се смея, но казвам: мъчили са се хората, толкова са израснали. Като видя една круша, която е израсла донякъде, казвам и: радвам се че си постигнала нещо с усилията си. Някой път минавам покрай някоя река, радвам се и на нея, че е достигнала и толкова, защото зная, че и реката е жива. После, видя там на брега някое малко бръмбарче. Няма да го повикам да ми стане другар по пътя, но в дадения случай се спирам малко при него питам го: как прекарваш? Е, условията са такива, прекарвам по бръмбарски. И на него се радвам. Всички съвременни хора не са от еднаква култура, нямат еднакво съзнание, затова от всички се изисква будно съзнание и големи усилия. У вас има едно суеверие, вие чакате да дойде някой ангел, специално изпратен във вас от Господа, да ви донесе един плик и да ви каже, че вие сте възлюбени от Господа. Така е, но това ще бъде само тогава, когато вие можете да възлюбите Господа и той да ви познае. Това е вярно само за онези, които любят Бога.

И казвам сега: оставям ви с едно предложение, което да си намерите сами. Оставям ви една мисъл, която да си разгадаете сами. Оставям ви един път, който да си намерите сами. Нали първоначално Учителят, великият музикант, показва всички пътища, по които може да се изпълни едно парче, но след това ученикът сам ще си намери пътя, по който ще може да го изпълни. И онзи духовен човек, онзи учен човек най-после се оставя сам на себе си тъй както и малките деца се оставят на краката си, сам да разреши някой важен въпрос, и в разрешението си да каже, само един път има – той е пътят на Любовта! Само едно постижение има – то е постижението на мъдростта, само една мисъл има – и тя е мисълта на великата Истина, в която силите се сгрупирват и обединяват всичко в Бога, в тази вечна Любов, която осмисля човешкия живот!

Желая мнозина от вас, които сте смутени, тъжни, обременени с мъчнотиите на физическия живот, кажете си: има спасение заради нас! Има Един, който мисли заради нас, Когото ние можем да любим, Който всякога може да ни бъде верен и никога не ще ни изневери! Има Един! Кой е? –Ще потърсите Неговото име и ще Го прочетете, То е написано във вашите души. Само така ще видите, че моите думи са верни. Потърсете Го в книгата! Която е носил този ангел! Може и вие да намерите, като Аниела, че някои букви липсват, но това да не ви смущава. Ако малко се учудите, непременно и вие 60 години наред ще прекарате пак на земята в противоречия и нищо няма да разрешите.

И тъй, Бог е любов, Бог е Живот, Бог е Светлина!

Беседа, държана от Учителя на 7 февруари, 1926 г. в гр. София.

ПОЗВАХ СИНА СИ

„Из Египет позвах Сина си.“ (Матея 2:15)

Природата е обоснована на закони. Законите разбират разумни същества, т.е. разумните същества стоят зад законите. Природата е пълна с методи за познаване, за знания. Следователно, всеки човек трябва да изучава тия методи.

"Из Египет позвах Сина си." Какво чудно има в туй? За обикновения ум няма нищо особено, из Египет позвал Сина си. Някой казва: аз съм ходил в Египет, видял съм пирамидите, видял съм мумиите, видял арабите, които живеят там. Той мисли, че това е Египет. Някой може да казва, че е видял ябълчните семенца. Не, има друг метод за разглеждане на нещата. Ако вие носите ябълчно семенце хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите един скъпоценен камък хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите една скъпоценна книга хиляди години в джоба си, какво ще научите? Ако носите някои ценни идеи в душата си хиляди години и ги държите като светиня, какво ще научите?

Изобщо хората казват: ние сме културни, учени хора. Добре, съгласен съм, но какво от това? Някои казва: аз съм човек. Хубаво, съгласен съм, радвам се, това е отлично нещо, но в какво седи твоята човещина? Друг някой казва: аз съм българин. Добре, съгласен съм, но в какво седи твоята българщина? Някоя жена казва: ама ти не знаеш ли, че аз съм майка на пет деца? Добре, това, че си майка на пет деца е отлично нещо, но в какво седи твоето майчинство? Вие ще кажете: това са обикновени работи, ние ги знаем. Вие ги знаете толкова, колкото знаете и стиха: из Египет позвах Сина си. Египет, това е мощното, това е красивото, това е израз на светлината, на великия човешки дух. Египет, това е символ и най-великите хора е

трябвало да минат през Египет. Мойсей, един от най-видните законодатели и водители на човечеството трябваше да се учи в Египет. Каквото и да се казва за Христа и той трябваше да отиде в Египет, там да се учи. Ангелът казва на Йосифа: вземи детето и бягай в Египет! Той не му казва да отиде в Асирия, във Вавилония или някъде другаде, но в Египет. Под Египет се разбира силното, крепкото, където човешкия дух може да се кали. Някой казва: ще отида в Египет, при това плодородие, да се наям поне на плодове. Та нима това е Египет? Че и в България има плодове! Египет е място на знание. Египет е място на мъдрост. Египет е място на работа и труд. Евреите са учили там цели 400 години и затова са станали днес най-умния народ. Те служиха 400 години на египтяните, кирпичи правеха и то без слама. Като четете тяхната история, ще кажете: горкият народ! Не, не са горки те. С това служене те придобиха големи знания. Този дух, този ум, който имат евреите, се дължи на Египет. Египет, това са условията, където човешкия дух може да укрепне, да уякне и да стане мощен. Вземете примера с Йосифа. Като четете неговата история, какво обяснение си давате за него? Защо трябва да отиде той в Египет? Той трябваше да отиде в Египет, за да стане силен, крепък, да стане виден човек. Ако беше останал в Палестина при баща си, какво щеше да спечели? Казвате: братята му го мразеха, затова го продадоха. Какво зло му направиха с това? Те без да знаят му направиха едно добро. Йосиф беше много гален. Баща му го обичаше много и го обличаше с пъстра дрешчица, за отличие от другите, но един ден братята му казаха: хайде долу тази дрешчица, ще отидеш в Египет, човек да станеш. Като отиде в Египет, как го посрещнаха там? Трябва да повикате Йосифа, той сам да ви разправи своята история. Той мина там през известната дисциплина. Сега, ако вземете думите ми буквално, няма смисъл в тях, но знаете ли, че целият свят, в който живеем, това е Египет? Земята, в която сега живеем, това е Египет, нищо повече. Следователно, всеки дух, всяка душа, която иска да укрепне, трябва да отиде в Египет. Като отиде в

Египет, там ще намери и затвора. Две години седя Йосиф в затвора. После като Мойсея, царската дъщеря ще ви намери в кошницата и най-после у вас ще се яви желание да спасите народа си. Първо ще бъдете герой, но после страх ще ви нападне и ще бягате в пустинята. Много противоречия ще срещнете в живота си.

"Из Египет позвах Сина си." За да изясня мисълта си казвам: всеки човек има своя добра и лоша страна. Лошата страна аз наричам слабост. Най-първо в човека се явява съмнението. Кога се явява съмнението? Съмнението се явява като контраст при различни психически състояния. Човек като разбогатее, съмнението непременно ще му гостува, защото съмнението обича богатите хора. Човек като стане учен, съмнението ще го посети. Някой човек като стане много религиозен, много набожен, съмнението непременно ще го посети. Човек като стане красив, съмнението ще му дойде на гости. И тъй, всеки ще знае, че ако е богат, съмнението ще похлопа на вратата му. Най-първо то ще дойде много учтиво, ще похлопа на вратата и ако не го приемете ще влезе през някоя дупка като някой неканен гост. След съмнението какво иде в света? Ревността. След ревността в човека иде малодушието. То е състояние на слизане, то представлява една долина. След малодушието идва ожесточението. След ожесточението идва отмъщението. След отмъщението идва разкаянието за сторените постъпки. Това са ред състояния, които човек изживява.

Съвременните хора не се спират да направят един анализ на своя живот, да видят защо идва съмнението в тях. Майката има дъщеря, която много обича и дъщерята също обича майка си, обаче една вечер дъщерята закъснее някъде. У майката веднага се явява съмнение. Защо съмнението е проникнало в майката? То е една възможност. Съмнението обикновено се явява в слабите хора. По някой път ние се съмняваме и в Бога. Защо? Какво показва това? Това показва, че ние сме преписали на Бога един характер като нашия и мислим, че и той като нас обещае нещо и после не може да го изпълни. Казвате: е, и

Бог е като нас. Туй показва, че имаме едно слабо верую, а не едно принципно верую. Например, в една от своите беседи, аз един път казах, че човек не трябва да има за любовта никакъв обект. Обектът е нещо материално. Защо човек не трябва да има за любовта си никакъв обект? Понеже обектът е подложен на известно изменение, вследствие на което ти не можеш да разчиташ на този обект. Ако разчиташ на този обект, ще изгубиш любовта си.

Да ви обясня какво нещо е обект. Да вземем например водата, която има три състояния на Земята. Обикновеното, нормалното ѝ състояние е житко, течното ѝ състояние. Няколко градуса над нулата, а именно при 4 градуса, това е естественото ѝ състояние. Водата обаче при известно състояние се втвърдява. Другото състояние на водата е, че тя се превръща във въздухообразно състояние, в пари. Водата се изпарява от нула до сто градуса. Допуснете сега, че във водните капки има известно съзнание. Как биха си обяснили те, защо преминават от течно във въздухообразно и от течно в твърдо състояние? Може ли да им се даде отчет за това нещо? Причините са чисто външни, температурата се е изменила. Водата като се втвърдява се превръща в лед и изгубва топлината си. След туй се втечнява и най-после дохожда до въздухообразно състояние, изпарява се. Когато в душата ви прониква омразата, вие сте в едно подобно на леда, ледено състояние. Тогава всеки ще може отгоре ви да си играе на кънки. После, като дойде топлината, онзи, който си играл върху вас ще ви намери толкова мек и отстъпчив, че ще рискува да отиде на дъното на морето. Вие ще му изневерите. Защо ще му изневерите? Понеже вие ще се намерите във вашето естествено състояние, като дойдат хора в дома ви да се карат, вие ще им кажете: господа, аз не обичам хора, които се бият отгоре ми, които дигат шум. Хайде слезте долу! И те ще се намерят долу на дъното на морето. След това като се изпарите, като се намерите в друго състояние казвате: Господи, аз искам да се извися, да се дигна към тебе! Вие можете да се повдигнете на 1-2-10 километра нагоре, после трябва да се превърнете във водни капки и

като такива да паднете на земята, да извършите своята служба. Следователно, тия две състояния на водата са като полюси за акумулиране на енергията, т.е. те са необходими като обнова на енергията при сегашното й състояние.

И тъй, за да опознае човек божията любов, омразата трябва да изчезне от неговата душа. За да познае човек божията любов, трябва да се превърне във вода, която да прониква през цялото растително царство, да мие листата на всички растения, да прониква целия органически живот, да има съприкосновение с целия живот изобщо, за да разбере благото в света. Следователно, ако искате да разберете любовта в най-широкия й смисъл, трябва да разбирате водата, трябва да имате познанието на водата. По-слабо същество от водата няма и по-силно същество от водата няма. Един адепт хванал една малка водна капчица и я затворил в едно малко шишенце. Тя започнала да му се моли и да му казва: моля ти се, пусни ме, че ме чакат у дома моите братя и сестри! Е, кой ще мисли за тебе? Но голямо предчувствие има между частиците на водата, голяма връзка имат те помежду си. Пусни ме, казала му тя, защото ако моите братя и сестри разберат, че си ме затворил, нищо няма да остане от тебе! Не, не давам нито пет пари за тебе. Аз няма да казвам името на този адепт, обаче това бил първия му опит. Той станал причина за първия потоп на Земята. Как станало това? Като научили водните капки, че е една от техните сестри е затворена, започнали да идват една след друга при този адепт и да му казват: пусни нашата сестра! Той в първо време започнал да им се смее, но след като те го бомбардирали усилено, най-после я пуснал. Ние казваме някой път, че всяка водна капка, това е божествен лъч, това е израз на божествения Дух. Какво трябва да подразбирате? Че в този смисъл, божественият лъч прилича на една водна капка. Казват за някого: той е много слаб човек. Да, ако ти си слаб като една водна капка, знай, че след тебе една след друга ще дойдат много водни капки, с милиарди, стига да повикаш към тях. И тогава казвам: не само един адепт, но много адепти ще се

премахнат от света, пардесютата на много адепти ще бъдат хоризонтално, само ако си позволят да затворят една капка вода. Казвате: много дяволи има в света. Да, дяволът е един адепт, един учен човек. Дяволът има своя лаборатория, туря в нея мъже, жени и деца, коли ги, пече ги вътре и те блеят. Щом проблее една човешка душа, гласът й е толкова силен, че всички други братя и сестри ще я чуят. Призовеш ли Бога, призовеш ли божието име, проблееш ли, всички водни капки от цялата Вселена ще се притекат, ще се оживят и ти ще бъдеш свободен.

Сега ще ви приведа един анекдот, предаден по моему. Исуф-Али Белхами, тъй се наричал един ходжа, се занимавал с окултните науки. У него се зародила идеята, да напише една велика книга, с която да се прослави, че да стане пръв между живите. Цели 20 години той '''иждивил''' за книгата си и когато я завършил казал: благото на моя живот дойде. Тъй както се радвал на своята книга, дохожда при него един странник наречен Муса-Един и със своята малка тояжка мръднал към тази книга. Тя изведнъж потънала във водата. Исуф-Али Белхами се хваща за главата и си казва: отиде ми книгата! Всички букви ще се заличат и нищо няма да остане от нея и започва да плаче. Защо плачеш, го запитва странникът? Той му казва: върху тази книга беше съградено моето щастие. Муса-Един му отговаря: много зле си съградил своето щастие. Книга, която може да потъне във водата не е истинска книга. Твоята книга не трябва да потъва във водата и буквите не трябва да се заличават. Аз ще ти покажа едно ново изкуство. Този странник бил от видните адепти учители. Той поставил жезъла си над водата като Мойсей и веднага книгата изскочила из водата суха, неповредена, с нито една буква заличена или зацапана. Аз ще ти покажа един по-добър път, по който ще можеш да постигнеш своята цел в живота, но за да ти покажа истинското изкуство да станеш най-видния човек в света, ето какво трябва да направиш: ще отидеш в града, ще купиш едно гърне с мляко, ще го туриш на главата си и през целия път докато го носиш

ще играеш кючек. На Исуф-Али се доискало това благо, но го досрамяло да направи тъй, както адепта му казал. Той си помислил: аз, такъв виден ходжа да тръгна с гърне мляко на главата си и да играя из пътя кючек! Това му се видяло невъзможно и взел да мисли каква хитрина да намери, как да изпълни тази задача, да се добере до това изкуство, без обаче да се изложи сам в тази работа. Той дава пари на един от своите слуги и му казва: ти ще купиш едно кило мляко, ще го туриш в едно гърне на главата си и тъй ще ми го донесеш. Слугата изпълнил всичко според заповедта и донесъл млякото на ходжата. Той го взема от него и го занася на Муса-Един, който веднага познал хитрината и му казва: слушай, ти няма да ме лъжеш! Туй гърне не го донеси ти на главата си, затова, ако искаш да научиш изкуството, което мога да ти дам, ще трябва сам да донесеш едно гърне с мляко на главата си, като играеш по пътя. Взема той гърнето, което слугата донесъл, хвърля го на земята и го счупва. Ти или ще донесеш гърнето с млякото и човек ще станеш, или няма да го донесеш, но от тебе нищо няма да остане. Тогава ходжата си казва: няма нищо най-после, цели 20 години изкарах в тази работа, няма какво да се прави, ще донеса едно гърне с мляко. Взел гърнето с млякото, но понеже се срамувал много, вързал очите си с кърпа, но веднага се сетил, че не трябва по този начин, за това хвърлил превръзката и започнал да играе по пътя. Така донесъл млякото на своя учител. Учителят му казва: понеже ти пожертва своето честолюбие и своята гордост, ти си достоен за истината.

Така и вие все трябва да пожертвате нещо в света. Какво трябва да пожертвате? Трябва да пожертвате онова състояние на егоизъм в себе си, онова животинско състояние, наречено още сатанинско, както и онова противоречие, онази омраза, онази завист, на които се натъквате в живота. Щом ви обиди някой, низшето съзнание идва веднага. Докато човек не може да примири тези две състояние в себе си, той не може да направи крачка напред. За това той идва на

Земята, да научи тези методи, тези велики закони, по които ще може да примирява всички противоречия в живота.

Казва се в Писанието: "Из Египет позвах сина си." Моисей живя в Египет, но трябваше да отиде в пустинята и там да прекара цели 40 години. Той дълго време пасеше овцете на тъста си Йотова, но дойде на гората Хорив и му се яви там ангел господен. Той се беше много обезсърчил. Защо? Понеже мислеше чрез насилие да спаси израелския народ. Когато Господ му се яви и му каза да отиде при Фараона и да му каже да освободи евреите, Мойсей му отговори: Господи, аз не съм толкова способен човек, при това съм и гъгнив, прати някой по-способен от мене! Казва му Господ: не, ти си учил в Египет, ти ще отидеш, пък ако е въпрос за красноречие, аз ще намеря друг. Брат ти Арон ще дойде с тебе. Буквата М в думата Мойсей означава субстанциално състояние на материята, от което се редят нещата в света. Думата Арон означава човек на мъдростта. Всякога поне два елемента трябва да се съединят в света. Единият елемент срещаме в сърцето, а другият елемент срещаме в ума. Умът и сърцето на човека трябва да се съединят. При това и човешката воля трябва да се съедини с тях, за да има едно вътрешно съчетание помежду им.

Има едно противоречие в света. Едни хора казват: нас ни трябва само сърце. И прави са. Други казват: нас ни трябва само ум. И прави са. И едните са прави и другите са прави. Не трябва да има едно съчетание между ума и сърцето. При това човек трябва да изучава всички свои състояния, за да знае защо е създаден по този начин. Задавали ли сте си въпроса вие, къде сте и какво правите? Вие сега сте в Египет и се учите. Колко време Христос е седял в Египет да се учи? Той седя дотогава, докато ангелът се яви на Йосифа и му каза: вземи детето и се върни в Ханаан. Ханаан, това е обетованата земя. Той е символ и означава, онези благоприятни условия, при които може да се проповядва истината. Като няма тези благоприятни условия, човек трябва да отиде в Египет да се учи, да придобие знания и мъдрост, че да се върне в Ханаан и да занесе това богатство със себе си. Какво

трябва да придобием ние на Земята? Трябва да придобием онази вътрешна връзка, която сме изгубили. Ние сме изгубили вътрешната връзка със самите нас. Човек не познава себе си. Колцина хора има в България, па и из целия свят, които познават себе си. Аз не казвам, че няма, но са малцина. И вие трябва да дойдете до това изкуство да познавате себе си. И когато у вас се роди това познание, да работите за развиването на вашите вътрешни органи, вашите вътрешни мощни сили, тогава и вашите желания напълно ще се постигнат. Да допуснем, че вие сте един виден цигулар и давате един концерт на дърветата в гората, а после давате един концерт във военния клуб и свирите на хората. Тия два концерта еднакви ли ще бъдат? В гората вие ще свирите за себе си, а във военния клуб ще свирите за хората. И в единия и в другия случай обаче, все трябва да има някой да ви слуша.

Вие искате да обичате някого. Онзи, когото обичате, като първо условие трябва да бъде абсолютно умен и абсолютно добър човек. Дух и душа трябва да бъде той. При всички условия на живота си, той не трябва да се изменя. И ледът, който запазва своята топлина, и водата, която запазва своята топлина, и парата, която запазва своята топлина при всички условия е все едно и също нещо. Аз се чудя някой път на хората, които когато са богати казват: Господ е много добър. Когато дойде и най-малкото нещастие върху тях, казват: Господ не е тъй благосклонен по отношение към нас. Сега питам ви, когато едно магаре е натоварено със злато на гърба си, по-красиво ли е то от едно магаре, което е разтоварено от това злато и гърбът му е свободен? За вас, които се считате собственик на това злато, разбира се, че е по-красиво магарето, което е натоварено със злато на гърба си. Отлично нещо е това магаре да влезе в двора ви. То е най-голямото щастие за вас. Обаче, от гледището на магарето, най-голямо щастие е когато гърбът му е свободен, когато е разтоварено. Повикали едно време магарето на сватба с билет. Срещнал го някой и го запитал. Къде отиваш? Поканено съм на сватба. Ами каква ще бъде длъжността ти?

Е, най-малко вода ще нося, за какво друго ще ме канят? Отива то на сватба и веднага му турят самара. Но магарето има изкуство да пее. Затова, когато носело водата, запяло из пътя. Запитват го: защо ревеш? Пея, отговорило то. Да нося вода, това е моя длъжност, а да пея, това е мое изкуство, което аз давам даром на хората. Без да ме бият и без да ме мушкат, аз пея. Наистина, когато магарето иска да прояви нещо от себе си, то пее. Аз казвам: ревът, това е най-благородното, отличното нещо на магаретата. То не реве, а пее. Има една тъга в това магаре. Ако аз бих бил един поет, бих написал няколко куплета за магарето. Магарето казва за хората: и вода им носих, и им пях, но песента ми не разбраха и мене не разбраха, все магаре си останах. Нито мене разбраха, нито песента ми одобриха. Не е ли същото, което и Христос казва в една от притчите: пях ви, не пяхте, плаках ви, не плакахте.

Питам: какво иска светът от добрите хора? Аз мисля, че добрите хора заемат местата на магарето в света. Къде какво става в света, все добрите хора са виновни, все те са лоши. Ако в една война измрат 50 милиона хора, никой не обелва зъб, нищо по това не се казва, но ако в едно религиозно общество умрат 10 души или им мръднат дъските като на Исуф-Али Белхами и почнат да играят с гърнето мляко на главата, казват за тях: полудяха тези хора! Казвам: не, тия хора носят мляко на главата си. Питам: кое състояние е по-добро, да краде човек или да проси? Като хвана един крадец, питам го: защо крадеш? Че няма да прося я! Хвана един просяк, питам го: защо просиш? Няма да отида да крада я? Спра се и казвам: и двамата имат право и двамата мислят добре. Това са разбирания за живота. Хвана трети и го питам: ти какво правиш? Няма да крада, няма да прося, а ще работя. Това е човекът, това е най-правилното решение на въпроса. Който нито краде, нито проси, а работи, това е най-правилното разбиране. А онзи, който краде, има право да краде, обаче кражбата има свои последствия. Онзи, който проси има право да проси, обаче просията

има свои последствия. И онзи, който работи, има право да работи, обаче и работата има свои последствия.

Сега онзи, който ме слуша и не струва хас от мене, взема книжката си и пише в нея и току погледнеш и видиш в някой вестник като “Утро” или някой друг, че пише там: този човек руши обществото. Разбиране е това.

"От Египет позвах Сина си!" Значи, от място, където трябва да се учи. Да оставим тия неща, те са възгледи на хората. Онзи, който може да се нарече човек в пълния смисъл на думата, който е дошъл на Земята, трябва да има един мощен дух. Аз наричам герой онзи човек, който като носи страданията си в света, и да го ударят, пак да се повдигне. И като се повдигне, пак да пее. Това е човекът с мощен дух. Магарето в окултизма играе важна роля. То е символ, емблема, него считат за емблема на четвъртото посвещение. Онзи човек, който не разбира живота на магарето, а обръща внимание на неговата форма, на ушите му, на копитата му, на неговия глас, както и на това което върши, той нищо не разбира. Трябва да обърнете внимание на онзи живот, който е вложен в тази форма. Разбирате ли вие, какво нещо е животът на магарето? Казвате: е, магарешки живот! Знаете ли, че в някои отношения в това животно има красив живот? Да оставим неговите слабости, понеже ако се домогнем до слабостите му като животно, питам човекът няма ли слабости? При най-големите слабости в човека, ние трябва да виждаме и онези красиви пориви в неговата душа. Когато говорим за противоположностите в човека, ние още не разбираме самия човек. Когато говорим за водата и за леда, аз разбирам поляризиране на две състояния, т.е. преминаване на едно състояние в друго. Защото, парите и ледът, това са нищо друго, освен две състояния на водата. Значи, животът при парата и при леда постоянно се мени.

Ние сме дошли на Земята. Какво трябва да научим? Първо трябва да придобием онова истинско знание, което ни дава разширение на съзнанието. Вие научили ли сте изкуството да разговаряте с една

ябълчна семка например? Можете ли да я накарате да ви проговори? Казват за Едисон, че той турил една желязна игла на плочата на един фонограф и като завъртял тази плоча, иглата имала изкуство да говори или да пее, т.е. да имитира човешкия глас. Казвам: между тази игла и между плочата на фоногрфа има някакво разумно съчетание, но зад това разумно съчетание седи едно разумно същество, което е създало това съчетание. Казват, че Едисон измислил това нещо, но той сам не могъл да си обясни, как е възможно фонографа да говори. Ами, че първият фонограф е човекът.

Като се завърти колелото на живота и човек почва да говори. Хиляди плочи има в този фонограф. Като се завърти една от тия плочи, веднага се явява дядо ти, който е живял преди хиляди години. Той започва да говори, ти чуваш неговия глас и започваш да живееш неговия живот. После завъртиш друга плоча, дойде баба ти, започва да ти говори и ти захващаш да живееш нейния живот, придобиваш нейния характер. Въртят се плочите една след друга, стари и нови песни и разговори се произвеждат. Казваш си: не зная какъв дявол влязъл в мене? Никакъв дявол не е влязъл в тебе, но плочата на баба ти е дошла и тя ти говори. Жива е баба ти! Сега ако ви представя една картина за духовния живот, вие ще се учудите, този живот ще ви се види смешен. Та и баба ви и дядо ви почват да говорят. Те казват: чуден станал светът! Всичко, каквото сме правили едно време, сега излиза на лице.

"Позвах Сина си от Египет." Този син, който е отишъл да се учи в Египет, трябва да слезе в материята, да мине през страданията, за да се научи. Страданията представляват една велика божествена наука. Без страдания човек не може да се научи. Туй трябва да имате като правило. Всякога знанието е свързано със страдания. Страданието носи знание, а знанието само по себе си представлява условия за живота. Животът носи условия за придобиване великото благо, а благото създава условия за проявяване на божията любов, а любовта ни въвежда в условия да влезем във връзка с ония разумни същества,

които са минали по този път, за да се радваме. Кога човек се радва? Нали като намери една разумна душа, с която може да се разбира? Кога една майка се радва? Когато има една разумна дъщеря, с която може да се разбира. Кога един учител се радва? Когато има един ученик, който може дълбоко да разбира. Кое е онова, което може да причини радост на нашите братя? Когато един наш брат е жив, а не умрял. Има умиране, но има и оживяване. Онзи, който се учил в Египет знае какво нещо е смъртта, знае какво нещо е животът. Учителите от египетската школа са пращали своите ученици да учат методи, по които да напущат своите тела за един месец най-малко. След това като се върнат отново в телата си, по такъв начин да оживеят, да възкръснат телата им. Египтяните са имали смелостта да балсамират телата на своите покойници, като са вярвали,че един ден ще се върнат в същите тела и ще възкръснат с тях. Но европейците развалиха техния план. Те като дойдоха, развалиха гробниците им, започнаха да режат телата на мумиите им, искаха да проникнат в тайните , които са криели. И после се чудят, защо тия мумии имат такова злобно изражение. Те си казват, развалиха ни плана! Европейците нямат търпение да дочакат да възкръснат тия тела, та да видят божията слава. Па и за съвременните учени няма никаква тайна. Те започнаха да режат и живия организъм и казват: няма нищо в него, той е само материя, в каквото се превръща и след смъртта. Със смъртта всичко се свършва, казват те. Така разсъждават онези учени хора, които не са запознати със законите на природата, на които липсва нещо. Липсват им методи.

Казвам: ако някой ангел дойде сега при вас и ви каже да отидете в Египет, ще отидете ли? Вие ще станете сутринта и ще кажете: сънувах снощи, че един ангел дойде и ми каза, да отида в Египет. Който ви слуша, ще каже: какво ти трябва да слушаш глупави сънища? Умните американци не бяха ли глупави пред очите на хората, когато преди години в Клондай се откри една златна руда и хиляди хора от тях изпродадоха своето богатство и се стекоха там да

извлекат злато от повърхността на земята. Всички се заразиха от тази мания да печелят. Та стига да дойде този ангел да им каже, че ще спечелят нещо, тогава няма да се съмняват в този сън. Има нещо, което човек може да спечели. Но тъй, ние сме чужди един на друг. Вземете, ако някой човек разправя за своите страдания, тия, които го слушат се запитват: защо страда този човек? Майка му е жива, баща му е жив, има хляб да яде, защо страда? Те не могат да разберат неговите страдания. Някой поет написал една книга или някоя своя поема представя я пред света, но всички се нахвърлят върху него, започват да го критикуват. И той най-после си казва: защо ли ми трябваше да пиша? Защо страда този поет? Вложил е той нещо в своята работа и никой не го разбира. И какво става с него? После, някоя майка роди едно дете, то влезе между хората и почват да го мушкат тук-там. Връща се то дома си цялото в рани. Майката се хваща за главата, започва да превързва раните му. Цялото е продупчено от хората. Такова е положението и на един художник, и на един музикант, и на един поет, надупчени са те на много места. Опасно е сега да бъдеш и религиозен или духовен човек, може да те намушкат на общо основание. Започват да говорят по твой адрес: той е идиот, глупав човек, такъв, онакъв. Казвам: в какво седи умния човек, как се познава той? Днес един човек, който може да опропасти живота на хиляди хора, минава за учен, а един човек, който посветява живота си или като лекар, или като художник, или като музикант, или като поет, или като майка, минават за глупави хора. Но това не се отнася до цялото човечество. Има и благородни души в света.

Та сега ние трябва да се стремим към създаване на ония разумни връзки, които съществуват отгоре, които са необходими за проявяване на разумния живот. И всеки от вас може да го създаде! Сега вие ще кажете: има два вида живот, има два вида хора. За това именно са пратени учителите в света, да учат хората на разумния живот. Потребни са учителите на света.

Всяка майка, всеки баща, всеки наш приятел, който може да ви упъти в правия път, който може да ви даде един добър съвет, той е учител. Аз взимам думата ”учител” в най широк смисъл, подразбирам хора, които могат да говорят на един положителен език. Целият свят днес е пълен само с разочаровани хора. Вие ще срещнете и млади и стари хора с разнебитени сърца, за които казват: Господ да ги утеши! Как ще ги утеши Господ? Не сме ли ние носителите на тази божия благодат? Не сме ли ние божествените лъчи, които трябва да изпълним волята божия тук на Земята? Едно време ангел господен слезе от небето и каза на Йосифа: вземи детето си и бягай в Египет! И днес ангелът слиза и казва на всички майки и бащи: вземете детето и се върнете в Израел, в Ханаанската земя, защото настанаха вече онези благоприятни условия”. И сега този ангел ви казва да се върнете в света, за да работите. И всеки от вас трябва да дигне знамето на любовта, не червеното знаме, нито бялото знаме, а знамето на любовта, което трябва да бъде светлина. Та като се дигне това знаме, всички трябва да четат на него. Неговата светлина е толкова приятна, защото само по себе си, то носи свобода. И аз казвах: за да се образува това знаме, трябва да се съединят в него всички човешки умове и всички човешки сърца. Това божествено знаме ще бъде направено от нишките на всички човешки умове и всички човешки сърца. То ще бъде най-красивото знаме, под което трябва да се събере цялото човечество и да каже: ние ще воюваме в този свят за онази велика истина, която носи човешката свобода.

И туй ще се изпълни! Само тогава имат смисъл думите: от Египет позовах Сина си. Защо го позовал? Защото се изучил. Думата Син в този случай, това е любовта. Та казвам, настана вече моментът всеки от вас да се запита, защо е дошъл на Земята? Защо си дошъл? Да проявиш божията любов. Защо си дошъл? Да проявиш божията мъдрост. Защо си дошъл? Да проявиш божията истина. Защо си дошъл? Да проявиш божията правда, да се застъпиш за страната на правото. Защо си дошъл? Да проявиш божията добродетел. Дошъл си

да проявиш качествата на всички добродетели, да проявиш всички таланти и всичко онова най-хубаво, което имаш вложено в твоята душа от хиляди години. Всичко това трябва да го изнесеш, не да го раздадеш, но то трябва да бъде като заложба за благото на твоите братя. Само тогава ще се образуват следните няколко връзки. Първата връзка е от Бога към хората. Втората връзка е от нас към Бога т.е. от създаденото към Бога. Третата връзка е от човека към човека и четвъртата връзка е най-възвишената, от Бога към Бога. Направим ли тия връзки, това значи да се съединим с този мощен божествен Дух, та като ви срещна, в ума си да ви държа тъй, както държа себе си. Да ви почитам тъй, както почитам себе си. Да ви обичам тъй, както обичам себе си. Във вашето лице да виждам Бога тъй, както го виждам в своето лице. Тогава всички ще носим божието благо. И само тогава светът ще се оправи. Не че сегашните условия ще се изменят, но ние можем да поправим, да подобрим тия условия. Засега обаче, тия условия са необходими за вашето развитие. Тези мъчнотии, които имате, са необходими за заякчаване на вашия дух. Ако в света няма известни налягания, никаква работа не можете да извършите. Ако всички хора в света са богати, нищо не може да се постигне. Ако всички хора са бедни, пак нищо не може да се постигне. Богатството предизвиква един род способности у човека. Сиромашията предизвиква друг род способности у човека. Вътрешното доволство предизвиква трети род способности у човека. Вие често казвате: аз остарях. Що е старостта? Старостта представлява за тебе възможност да се проявиш, т.е. ти имаш възможност да станеш млад. Като казваш, че ще остарееш, подразбирам, че имаш възможност да станеш умен. Ти трябва да правиш опити да се подмладяваш. Вие правили ли сте опити да се подмладявате? Казвате: глупости, ще се подмладява човек! Че как тъй? Най-красивото състояние е да се подмлади човек! Ние съвременните хора, като дойдем до една определена възраст очакваме вече да умрем. Не, онзи, който не е умирал, не е бил в Египет и онзи, който не е възкръсвал не е бил в Ханаан. В Египет ще

отидеш да научиш закона на безсмъртието, а в Ханаан ще отидеш да научиш закона на възкресението, великия закон на любовта. Земята е една велика лаборатория.

Сега ние чакаме да дойдат ангелите и да ни освободят. Че кой ви е вързал? Всички вие сте свободни. Гледам някоя жена седи замислена и казва: аз съм ограничена, вързана съм. Питам: като дойде на Земята към кого бяха първите ти връзки? Кой ти даде живота? Бог ти даде живота и затова първото отношение, което имаш е към Бога. Следователно, първото задължение, което имаме в света е към Бога. Ако аз не спазя своите отношения, своите задължения и обещания към Бога, мислите ли, че ще мога да спазя задълженията си към другите хора? За в бъдеще бих желал хората да постъпват по следния начин. Някой млад момък като срещне някоя млада мома, която го харесва и иска да се ожени за него да й каже: аз вече съм престанал с такива суеверия, за такава мома не се женя. И момата като срещне някой млад момък, да каже: аз за такъв момък не се женя. Що е женитбата в света? Женитбата първоначално е представлявала една разумна връзка, едно разумно отношение. Ако мъжът има една другарка, тя трябва да е такава, че да го повдига в живота, а не да му туря един юлар и да го подтиква с него напред. Аз като говоря за мъже и жени, говоря за всичките. Този юлар се среща навсякъде. Жената като намери, че мъжът е по глупав от нея, туря му един юлар и го води. После, от време на време го понашари с камшика.Той мълчи, няма какво да прави. Питат го: как си? Силно нещо е жената, бре! На друго място пък мъжът туря юлар на жена си, понашари я с камшика си от време на време. Питат я: какво нещо е мъжът? Силно нещо е мъжът! На друго място учителят вързал ученика си, другаде пък ученикът вързал учителя си. Питам: с тия юлари разрешили ли сте всички ваши въпроси? Казват: оставете: всеки човек да се проявява тъй, както му диктуват неговите отношения към Бога. Един ден, когато той свърши своята работа, ще бъде и с тебе. Отидеш някъде, виждаш, че някой се моли на Бога. Застани някъде далече от

него, не му бъркай, укажи най-голямото уважение и почитание към неговото сърце, към неговото разположение. Вие казвате: какво застанал онзи глупак там да се моли? Какво мисли той? Мисли той, разрешава една от най-великите, от най-трудните задачи. Това значи да се молиш. Молили ли сте се вие? Казвате: срамота е да се моли човек. Да, като те прострат на земята на някой участък и ти ударят с камшика 25, тогава казваш: моля ти се, недей! Защо се молиш сега? Значи, с камшика се молиш, а без камшик не се молиш. Аз бих казал: удряй, братко удряй, но ще знаеш, че един ден този камшик ще засегне и твоя гръб. Ако ударят на мене един камшик, на тебе – два. Ако ударят на мене три, на тебе-шест. Ако ударят на мене 100, на тебе - 10000. Такъв е великият божи закон. Глупавият няма право да бие. Само умният има право да бие. Аз наричам художник, скулптор или музикант, този човек, който като бие с чука своята статуя, изкарва от нея нещо хубаво. Аз наричам велик поет този човек, който знае какво да пише и изкарва нещо хубаво. Ние не се нуждаем от глупави хора, които бият. Горко на онзи строй, в който глупавите хора бият!

"От Египет позовах Сина си!" Той дойде от Египет дето е завършил своето образование. И всички вие трябва да завършите своето образование, за да бъдете мощни духове. Има нещо по-мощно в света, отколкото съвременното образование. Тези сабли, които днес носят военните, едно време ги носиха магите. Те са магически пръчици, емблеми. Магите работиха с живите закони на природата. Но днес хората като изгубиха това изкуство, те не знаят какво да правят даже и с един нож. Сега всички мъже носят тояжки, но не знаят какво да правят с тях. Едно време Моисей като дигна своята тояжка, раздели морето на две части, отвори път за да мине народа му по сухо. Той като дигна тояжката нагоре, произведе цяла буря в природата, но знае как и на кое време да я дигне. Има времена, когато човек само като дигне пръста си, може да произведе цяла катастрофа в природата. Но благодарете, че не знаете кога е това време. Някой казва: ти знаеш ли какво мога да направя? Ако такъв човек би знаел

кога да дигне ръката си, би произвел цяла катастрофа, но благодарение, че не знае времето за това, той дига преждевременно ръката си. Вие ще се научите да дигате тояжката си не само за катастрофи, но и за добрини. Само за това има време. Соломон е казал: има определено време за всичко. Затова трябва да отидете в Египет да се учите на мъдрост и на знание, на този вътрешен морал, на този устой. Тогава само ще имаме една нова вътрешна култура и няма да бъдем малодушни.

И тъй, ако сегашните възгледи, които имате за нещата са искрени у вас, задръжте ги. Ако са купешки, ако са стари, набрали прах, утайки, освободете се от тях! Оставете във вас само онези вътрешни заложби, които Бог ви е дал. Работете с тях и за тяхното разработване. Това е законът на великата свобода, който сега иде в света. Силните , мощните души аз наричам героите в света. Те са душите, които влизат в другите хора, разбират ги, считат ги като души, които също тъй страдат. Те считат, че и в тях има някакви хубави заложби, че и тия хора могат да се обърнат към Бога.

Та аз желая днес да не ви пущам празни. Всяко празно гърне, всяка празна стомна ще я напълня с нещо. Всеки от вас трябва да занесе дома си поне по един килограм мляко на главата си. Ами вие трябва да знаете, че сте хора! От хиляди години какво очаквате на Земята? Ако разберете живота си, криле ще ви израстнат, ако не разберете живота си, главата ви ще побелее, гърбът ви ще се превие, краката ви ще отслабнат и един ден всички ще свършите безславно и на гробът ви ще напишат: тук е гробът на забравения, на незнайния. Във време на войната германците направили един паметник на своите паднали войници в Сърбия и написали върху него имената на всички. Писали: тук почиват германските герои. Идват след това сърбите, заличават туй, което германците писали и отгоре написали: тук са падналите незнайни герои. Който не вярва в думите ми, ще има такъв паметник, на който ще бъде заличено името му. Да бъде човек без име, това е състояние на смърт. Да зовеш човека по име,

това значи този човек има достойнство. Само умните, само възлюбените от Бога хора имат име. Казва се в Писанието: и ще им дам име и всеки сам ще го знае.

"Из Египет позвах Сина си." Аз желая да ви повикат от Египет всички, да се върнете в Ханаанската земя и да бъдете носители на онова, което сте научили там.

Беседа, държана от Учителя, на 14.02.1926 г. в гр. София.

БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ

"Бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш небесни." "Искайте, хлопайте и търсете!"

Ще ви изнеса две положения за разбиране. В един стих от Евангелието се казва: бъдете съвършени и вие, както е съвършен Отец ваш небесни!

Второто положение се изразява в друг стих: искайте, хлопайте и търсете! Думата съвършенство представлява един незавършен акт, т.е. акт, който сам по себе си не може да се завърши. Съвършенството, това е един вечен идеал не само на хората, но и на всички разумни същества. Той представлява външната страна. Идеалите са необходими в живота. Човек все таки трябва да се стреми към нещо, все трябва да има каква да е идея. От това гледище човек трябва да има една широка душа, т.е. той не трябва да бъде дребнав. Когато ние разискваме по някои обществени въпроси или върху някои домашни въпроси, или върху някои духовни или морални въпроси, всякога има опасност да се породи някакво недоволство. Недоволството стои в дребнавостта или във вътрешната критика, или в критика на другите. Само критиката може да се превърне в едно вътрешно изправление на живота, което може да ни доведе до едно пълно съвършенство.

И тъй, ще имате предвид, че думата съвършенство означава един вътрешен последователен процес. Човек може да бъде съвършен в даден момент, но не може да бъде съвършен във всички моменти. Той може да бъде съвършен в своята специалност, а именно, той може да бъде съвършен като химик в своята лаборатория. Той може да бъде съвършен като богослов или като свещеник, или като проповедник. Той може да бъде съвършен като музикант. Той може да бъде съвършен като търговец и т.н. Някоя жена може да бъде съвършена

като домакиня в дома си и т.н. Изобщо, човек може да бъде съвършен в своята специалност, каквато и да е тя. Като говорим за съвършенство, ние не подразбираме това съвършенство, за което хората говорят. Хората говорят за едно съвършенство, което не разбират. Казват за някого: ама той е съвършен. В какво? В обходата си, в характера си. Откъде знаете това? Че вие сте видели много малко нещо от този човек, видели сте само как се отнася външно, но вижте вътре какъв е, как се отнася със своите слуги. Той е съвършен отвън като дипломат, вие го виждате външно.

Та често в този смисъл и вие сте така съвършени. Има моменти, когато всеки от вас е съвършен. Съвършен е само за миг, но не и завинаги. Вие не можете завинаги да запазите това съвършенство. Благодарете, че не можете да го запазите завинаги! Защо? Ако вие можете да запазите туй състояние завинаги, не зная какво би станало с вас? Да мислим човека за съвършен и да не може да покаже това свое съвършенство, това е едно тежнение на човешкия дух. Под съвършенство аз разбирам простор, широта, най-голямата възможност, в която човек може да се прояви. Когато човек казва, че иска и може да се прояви, аз считам това като най-добра страна на живота. И наистина, само съвършеният човек може да прояви любовта. Само съвършеният човек може да прояви мъдростта. Само съвършеният човек може да прояви истината. Само съвършеният човек може да прояви правдата. Само съвършеният човек може да прояви добродетелта.

Разбирайте съвършения човек в този смисъл, в какъвто аз го употребявам. Всички вие може да се проявите като съвършени, нищо не ви пречи. Никой от вас не може да се оправдае, че има нещо в живота, което му пречи, което го спира. Какво ви спира? Нищо. Че не може да направите това или онова, туй е една фикция. Това е едно самозаблуждение. Ако аз не мога да дигна 1000 кг на гърба си, това не показва моята слабост. Тези 1000 кг аз мога да ги дигна, но как? В продължение на известно време. По този начин аз ще мога да дигна

не само 1000 кг, но и 10 000 кг, както и 100 000 кг, па и милиони килограми. У човека обаче има едно тщеславие и той казва: чакай да видя, мога ли да вдигна 1000 кг изведнъж. И изведнъж мога да ги вдигна, но това е друг въпрос. Ако една мравка разглежда живота, тя ще го разглежда от свое становище. Някой ме пита: можеш ли да вдигнеш 1000 кг? Казвам: да, и 1000 кг и 10 милиона килограма мога да дигна изведнъж, но мравешки! Това вече е извъртане на въпроса. То е вече относителна сила.

Във втория стих се казва: искайте! Как трябва да се иска? Искането трябва да бъде разумно. Само разумният човек може да иска. Само разумният човек може да хлопа. Само разумният човек може да търси. Това са вътрешни положения на нещата, това са мерки. Човек трябва да се установи в какво трябва да вярва, към какво трябва да се стреми, какъв трябва да бъде неговият идеал? Той непременно трябва да се установи. Само тогава външният му живот може да стане красив. Сега, някой може да каже: хлопам, но не ми отговарят. Казвам: така е, има условия в живота, когато може да хлопаш и да не ти отворят, а има условия в живота, когато при първото чукане ти отварят. Представете си, че аз отивам на гости някъде, където съм обещал да занеса една торба със звонкови монети. Ще ми отворят ли там? Да, там всички ме чакат. При първото похлопване още, веднага ми отварят и казват: той е! Но представете си, че аз отивам с един парабел някъде да обера някого. Как мислите, колко трябва да хлопам, за да ми отворят? Колкото и да тропам, доброволно няма да ми отворят. Следователно, ако вие искате невидимият свят да ви отвори, трябва да имате един вътрешен идеал. Идеите са, които дават вътрешен смисъл и красота на живота. Нашите шапки са направени съобразно нашите идеи. Нашите къщи са направени съобразно нашите идеи. Нашите училища са направени съобразно нашите идеи. Стоките в търговията са направени според нашите идеи. Нашите учители, нашите свещеници, всичко това е създадено съобразно нашите идеали. И след всичко това

съвременните хора казват, че с идеали не се живее. Хлябът, който ядем сега, е създаден съобразно идеалите, с които живеем. Онзи орач, който оре земята също така има известни идеали. Даже и онази къртица, която рови земята, има свои идеали. Онзи грънчар също тъй има известни идеали. Казват: само ние хората имаме идеали. Не, всички живи същества си имат идеали, само че идеалите им се различават.

Сега ние се спираме при човешките идеали и казваме: нека се даде възможност да се проявят всички разумни човешки идеали, които могат да дадат почва и условия на човешкото съзнание да се просвети, за да се дойде до онези истински идеали, които водят към постигане на божията любов. Щом се яви това съдържание в хората, тогава те ще имат един материал, от който ще се образуват разумните нишки, разумните връзки между тях. Не може да се образуват разумни вътрешни връзки между хората, докато не се създаде един висок идеал помежду им. Сегашните връзки между хората не почиват на много здрава основа. Следователно, ние имаме да работим още много. Не само връзките ви с другите хора не са здрави, но не са здрави още и връзките с невидимия свят, пък и връзките ви със самите вас не са още здрави. Някои ще кажат: здрави са нашите връзки, как не! Че вие още не сте се научили да пазите своя ум! Вие още не сте се научили да пазите своето сърце! Вие още не сте се научили да пазите своите дробове! Вие още не сте се научили да пазите своя стомах, своята храносмилателна система и т.н. Я вижте, какво означава това голямо количество лекари днес? Това показва, че съвременните хора са изгубили своя идеал, те са влезли в курника на грубия материализъм. Тъй наричам аз материализма днес.

И тъй, под думата съвършенство аз разбирам съвсем друго нещо. Представете си, че вие четете една книга като Библията, в която са изложени всички правила, методи и начини за разумно живеене във всяко отношение. Да допуснем, че съществува такава книга, в която са изложени истинските методи за правилно живеене. Всеки от вас ще

може да намери цяр или правила за себе си в тази книга. Такава книга действително съществува в света, но дали вие я знаете, дали я признавате, това е един друг въпрос. Съществува такава книга, в която са изложени всички основни идейни правила как трябва да живее човек, в какво и да е отношение. Ти можеш да четеш тази съвършена книга, която се състои от хиляди и милиони листи и не мисли, че като обърнеш един лист от тази книга, цялата си я прочел. Ти казваш: аз чета тази книга. Казвам: много добре, но това още не показва, че си я прочел цялата. Питам едного: на кой лист четеш? На първия. Питам втори: на кой лист четеш? На втория. Питам трети: на кой лист четеш? На третия. Други питам: на кой лист четете вие? Те казват: на четвърти, на пети, на шести и т.н. Всички четат тази книга на съвършенството, но още не са съвършени. Тази книга аз наричам "Книга на разумния живот". Щом я четеш, значи ти съзнаваш нещата. Имаш ли известни страдания, това показва, че ти съзнаваш своето несъвършенство и си недоволен от себе си. Всеки човек има един идеал. Какъв е идеалът на търговеца? Идеалът на търговеца е пари и стока. Какъв е идеалът на един адвокат? Идеалът на един адвокат е да разбира законите и правилата, да може да ги складира в своя ум, за което трябва да има отлична памет, а същевременно и да има повече клиенти. Какъв е идеалът на един лекар? Да има повече пациенти и колкото повече, толкова по-добре. При това той желае да бъде такъв лекар, че където влезе, да има една магическа пръчица, със силата на която да направи всичко изведнъж и всички да казват за него: този лекар има изкуство! Където влезе, на всички помага. Какъв е идеалът на една шивачка? Ние, като отидем при една шивачка, не искаме тя да се изправи пред нас и да ни се кланя, но искаме да ни скрои и ушие дрехата хубаво, а след това може да прави поклони, колкото иска. Не ушие ли дрехата добре, никакви поклони не помагат. Като отидем при един адвокат, какво искаме? Не искаме да ни прави поклони, а искаме да спечели нашето дело. Ако спечели, и ние и той можем да правим колкото искаме поклони, но ако изгубим делото, ще

махнем с ръката си и ще кажем: знаем ние този адвокат, не го искаме повече. Онзи философ, който пише по някакъв въпрос, трябва да владее този материал, за да може да го изложи.

Та всички обикновени хора наричат великите хора "чукари", тъй ги уподобяват. Те казват, че всеки велик човек е един чукар или един планински връх, повече или по-малко висок, който складира в себе си всичката благодат. Между тия чукари има долини и полета. Някои хора сега са по тия чукари, по тия високи планински върхове. Други остават незабелязани, понеже се намират по тия долини и полета. Питам: между тия чукари или между тия високи планински върхове и между тия долини и полета има ли някакво съотношение? Има, разбира се. Представете си, че нашата Земя беше навсякъде валчеста, никъде нямаше тия чукари и високи планински върхове, какво щеше да бъде нейното положение? Земята щеше да бъде обиколена навсякъде с вода. Обаче, онези същества, които са създали Земята, както и онзи, който я създал са направили и високите и ниските места по нея. Като казвам онези, които са я създали и онзи, който я създал, искам да употребя думите единство и множество като свойства на Бога. Това са две идеи, които аз свързвам, защото според мене единство има само в Бога и множество има само в Бога. Когато единството иска да прояви своята сила, то се проявява в множеството. И когато множеството иска да прояви своето сцепление или връзка, която съществува между него, то се проявява в единството, за да покаже, че източникът на всички същества е един и същ.

Защо хората са слаби и умират? Защото като се отделят от единството, от Бога, отричат го от себе си, а по този начин се отричат от себе си. При това, като се отделят от единството, отричат и мнозинството и казват: с много не може да се живее. Тогава, според тях излиза следното: с един не можеш да живееш, с много също не можеш да живееш, остава да живееш само със себе си. Щом дойдеш до положението да живееш само със себе си, ти ще приличаш на една мокра кокошка. Всеки от вас, който живее сам и който отрича тия две

идеи, той прилича на омокрена кокошка, нищо повече. И тогава никакъв идеал не можете да постигнете, никаква наука, никакво щастие. В какво седи хубавото и красивото в света? Той е един въпрос, който тепърва се разработва. Досега, както и в миналото, имаше много неща, които ви радваха, но сега, като минавате в тази нова фаза на живота, какво може да ви радва? Сега може да ви радва само единството. Под единство аз разбирам да имаш онзи вътрешен възвишен живот, да имаш съприкосновение с едно разумно същество, на което основните качества да бъдат любов, мъдрост и истина. При това туй същество да бъде толкова разумно, че във всеки случай да ти бъде като другар, с когото можеш да споделиш известни идеи, известни мисли.

Съвършенството, към което се стреми всяка душа, учените хора го намират в човешкия строеж. Те искат да докажат, че човек е създаден чудно, а религиозните хора се спират върху този въпрос и често казват, че човек бил чудно и страшно създание. Че е чудно създание, тъй е, но че е страшно, с това не съм съгласен. Онзи, който е превеждал думата страх, не я употребил сполучливо. Страхът се появил, когато енергията в своите проявления е била чрезмерно силна. Значи, страхът се е появил или вследствие на голяма сила, на чрезмерна енергия, или вследствие неизвестността на нещата. Аз пък бих казал, че човек е едно разумно и красиво създание. Всеки съвършен човек трябва да знае как е устроен неговият мозък, неговите уши, неговите очи и прочие. Аз не говоря за онези външни уши, но той трябва да знае как е устроен онзи вътрешен апарат за слушане, как е устроена говорителната система. Той трябва да проучи тази сложност на прояви. Сега ние минаваме покрай нещата, проучваме ги, но все отвън. Искаме по този начин да подобрим положението на обществата, да подобрим света, но трябва да се знае, че светът не може да се подобри отвън, а отвътре. Чудни са съвременните хора като искат да подобрят нещата отвън, по един механически начин. Чудно е, когато един механик иска да изобрети

нещо изведнъж. Той дълго време мисли върху известна идея, върху известен принцип, докато най-после започват в ума му да се търкалят онези малки колелца, онези части от машината, онези плоскости. Цели образи рисува той в ума си и едва след 20 години изнася своята идея навън. Идея има в този човек!

Сега и ние искаме да подобрим света. Този свят трябва да се подобри вътре в нас, във всеки поотделно, всеки за себе си да го пресъздаде. Или, казано на друг език, той трябва да копира нещата. Съвършеният свят създава нещата, а нам предстои да ги копираме. Онзи механик, който изработил нещо, не го е копирал изведнъж. Той е мислил дълго време, изучавал е небесната механика и когато успял да копира в ума си известни идеи, когато най-после ги оформил напълно в себе си, тогава ги изнася на бял свят. Вие се лъжете ако мислите, че този механик сам е измислил тия неща. Питам ви: вашата механика откъде е знаела всичко това, с което днес разполага. Ами вие като не бяхте на Земята, с каква механика се движеше Земята? Вижте колко умно са устроени всички Слънчеви системи, които съществуват днес!

Казват за някого: този човек е отличен човек. Оставете вашата философия! Преди да съществуваше вашата философия, имаше друга една философия, която създаде всички Слънчеви системи. Днес всички умни хора, които живеят в курниците на грубия материализъм, страдат благодарение на този материализъм именно, понеже той, със своя морал, отричаше единството. На него се дължат всички страдания на съвременното човечество, чрез които днес си изкупуват греховете. Като казвам, че в света има материалисти, този упрек хвърлям навсякъде, защото материалисти има в църквите и в домовете, и между учените. Този груб материализъм съществува навсякъде. Между свещеници, проповедници и богослови има материалисти. Между майки и бащи има материалисти. Между учени и философи има също тъй големи материалисти. Аз не визирам само известен род хора, но казвам, че всеки човек, у когото няма възвишен

идеал, чрез който да разбира какво нещо е единството, какво нещо е множеството, какво нещо е да обича своите ближни, идеалът на такъв човек е подобен на този на материалиста.

Та, ние сме дошли до едно положение да искаме да живеем на Земята. И право е, идеал е това. Аз уважавам всеки човек, който иска да живее. Животът е най-хубавият стремеж у човека и у всяко живо същество. Да искам да живея, това е съзнание. След като човек пожелае да живее, той ще дойде до ред други идеи, които пък ще го доведат до прекрасни, красиви положения в живота. Тогава аз казвам: какво трябва да направим, за да се живее разумно? За да живее човек разумно, трябва да знае как да черпи онези богатства, които съществуват в природата. Той трябва разумно да приеме своето богатство, откъдето е определен. Ето например българите сега ходят да хлопат в странство за пари. Те нямат пари и казват: между търговците е настанала голяма криза. Искат да направят един заем отвън, но хората не им вярват, не им дават. Това са финансови тънкости, които се спазват. Има нещо, поради което не им дават заем. Българите от ред години хлопат за пари. Добре, щом ние искаме да живеем, нека направим един заем от природата. Като говоря за природата, аз подразбирам едно общество. Под думата природа в моя ум всякога възниква една особена идея. Природата представлява една съвкупност от всички разумни същества. Те направляват целия сегашен Космос. Това аз наричам разумна природа. Деятелността на всички тия същества е така разпределена, че всяко същество знае как да работи, какво да работи и по кое време да работи. Тези съвършени същества по някой път могат да направят някои малки погрешки, които науката нарича изключения, а аз наричам опущения. Тези същества, макар и съвършени, има какво да учат, при това учене те могат да сгрешат нещо. Понеже и вие влизате в тази жива природа, по някой път тия съвършени същества турят и вас на работа, та като направите някоя погрешка, тя се отразява и върху тяхната дейност, защото всички представляваме помежду си скачени съдове. Тези

същества са толкова деятелни, че каквото и да стане, каквато погрешка и да се направи, в края на краищата те я изправят. Те бързо изправят нещата с един магически жест. Тези погрешки идват по закона на свободата, понеже всички ние трябва да живеем в свободата. Знаете ли какво нещо е да живеем по закона на свободата? Да живееш по закона на свободата значи всеки момент да знаеш, какво трябва да правиш, да можеш математически да разпределиш какви съществуващи мерки да вземеш за нещата. Представете си какви тънки умове се изискват за това! Представете си какви схващания имат те за нещата!

Да се върнем към въпроса, защо с тази философия ние ще отидем толкова далеч, ще се намерим като петел в кълчища, няма да можем да излезем навън. Сега вие ще кажете: ние искаме реалното в живота, хляб искаме! А колкото се отнася до това, че имало такива разумни същества, това ни най-малко не ни интересува. Да, ето, аз ви казвам как трябва да се нахраните. Аз подлагам това учение на един свещен опит, който и вие трябва да направите. Това учение е един път, който аз ви соча. Този път не е лъжлив. Това учение не е една лъжлива философия, но то е едно идейно учение без погрешки. Вие можете да направите опити и да се уверите. Като казвам, че това учение е идейно, не мислете, че като направите първия опит и не сполучите, сте се излъгали и да кажете: той само така проповядва, излъга ни той нас. Не приятели, ако един механик е учил при някой виден учител цели 20 години и след това нищо не може да направи, къде седи грешката? Къде е вината? В него самия. Той не е учил както трябва. Може да е някой механик, може да е някой пророк, но всички трябва да учат. Пророците са учили, докато са дошли до тези знания. Често съвременните религиозни хора казват: Господ взел един говедар и го направил пророк. Турците имат следната поговорка за случая: и да видиш, и да чуеш, пак не вярвай! Тъй било, ще вземат един човек от говедата и пророк ще го направят. Лесно става това! Але-пасе хоп! Не е така. Нещата в света стават разумно. Ние трябва да

знаем законите за това. Този пророк, преди да е станал такъв, е бил способен човек. Учителите са го взели от говедата, но цели 20 години най-малко той е учил и след това той е станал пророк. Да станеш пророк не е тъй лесно. Това, че той бил взет направо от своя занаят на говедар, от едно най-долно положение, то е само едно насърчение. Какво лошо има в това, че някой бил говедар. Нищо лошо няма. Този пророк по погрешка е отишъл при говедата, затова Учителите са го извадили от това място, като му казват: не ти е мястото тук. Тъй правят и с диаманта. Изравят го от земята, шлифоват го и го използват. Ценен е вече той. Опасността да бъде някой говедар седи в това, че говедата имат особено ниски вибрации. Техният живот е на особен ключ и с това влияят на своя говедар. В техния живот има едно ужасно противоречие и когато човек стане говедар, постепенно започва да се приспособява към вибрациите, към вълните на своите говеда и след 20 години той и говедата му започват да си приличат, този човек огрубява. Често той взима кривака си, че на едно от говедата счупва рогата, на друго от говедата счупва рогата и не иска да знае за нищо. И говедата започват да постъпват като него: виждаш едно животно ритнало друго, после второ, трето и т.н. Не само това, но и лицето на този говедар заприличва на говедата, ако той ги обича. Между каквито живееш, такъв ставаш, казва пословицата.

Та в това отношение, като живеете в това общество, трябва да се стремите да възприемете от него всичко това, което е възвишено и благородно и да го прилагате. А всичко онова от обществото, което е вредно за времето, туряйте настрана! Пазете се за самите вас! Аз наричам тия последните неща неприложими. Те са остатъци, те са атавизъм, опити на човешката мъдрост. Такива неща има и в науката, и в религията, и в обществения живот и в домашния живот. Затова ще се върнем към онова положение на нещата, което е вложено във вас. Всеки трябва да знае, че начините и методите за приложение се намират в самия него, а само за онези семена, които се намират вложени във вашата душа и във вашия организъм се изискват

външни условия, които да спомогнат за тяхното израстване. За пример, вие слушате някой виден музикант, но трябва да знаете, че не е учителят му, който го е направил музикант. Той е музикант благодарение на онези дарби, които са вложени в него. Учителят само подпомага. Всеки човек, който е музикант, челото му го издава за такъв. Степента на развитието на неговите музикални органи показва доколко той е музикант, доколко той може да твори или не, доколко той е един обикновен или един велик музикант. Това се определя от широчината на челото му или от издадеността на музикалния му орган, или пък от нишките и дължината на слуховите нерви. И ред още съчетания определят по-нататък неговата творческа способност и сила като музикант. Другаде виждаме някои хора, които искат да имат нежна, деликатна обхода към другите. Това е отлично чувство, но у всички хора не е еднакво развито.

Тогава, аз определям хората в това отношение на четири категории. Първо хора, на които животът се движи в кръг, кръгообразни типове. Второ, хора, на които животът се движи в спирала, спиралообразни типове. Трето, хора, на които животът е радиален, тъй както радиусите в една окръжност. И най-после, четвъртата категория хора, на които животът се движи по начупени линии. Аз имам съвсем друго понятие от вашето за начупената и кривата линия. Когато казвам, че някой човек се движи по крива линия, аз подразбирам, че той при известни условия трябва да се огъне, тъй както Земята някъде се огъва, а на някои места е изпъкнала. Ако си един връх, ти ще се огънеш при известни условия и ще станеш малко валчест. В растенията има такова огъване. Някъде пък трябва да се пречупиш. Да се огънеш, аз разбирам да бъдеш перпендикулярен на своето движение, да измениш първата си посока. И наистина, ако не можеш да постигнеш известни идеи по един начин, ще вземеш точно перпендикулярно движение на първото, ще вземеш точно противоположно движение на първото, ще се движиш по обратна посока на тази, по която си вървял. И тогава казвам,

мъжете трябва да се пречупват, а жените трябва да се огъват. Господарите трябва да се пречупват, а слугите трябва да се огъват. Учените и духовните хора трябва да вървят по спирална линия и да се проявяват радиоактивни, т.е. те трябва да имат светлина.

Сега, това изяснение е мъчно за разбиране. Това са форми, това са външни линии. Да се свърже една крива линия с един вътрешен душевен акт, това не е лесно за разбиране. Когато човек огрубява, лицето му става продълговато, тия криви линии се изгубват и се образуват прави и начупени линии. Тогава той е като една динамическа машина или като една бомба, готова да се пръсне. Когато седне на някой стол, постоянно се движи на него, върти се, няма никакво търпение. Постоянно бърза, уж някаква бърза идея има като някой американец. Не че има някаква идея, но тъй бърза човекът, няма търпение. Такъв човек трябва да използва тия сили. Той, през където мине, си отваря път. Ако си вземе билет или ако отиде в някоя бакалница за захар, ще прередии всички и пръв ще излезе. Където и да отиде той, било като адвокат или като свещеник, навсякъде ще прояви своето естество. Казват за него: много груб човек е този. Не, не е груб, но такова му е естеството. Той казва: аз нямам време да чакам. Изобщо, в това отношение англичаните казват за такива хора, че са марсианци, обичат да воюват. Тия хора искат да се проявят. Не е лошо това, но трябва да се знае, че в природата не съществува само един начин за проявление. При меките характери, туй което обединява, което примирява, което дава вътрешен смисъл е изразено в кривите линии. Тия криви линии придават известна красота на човешкото лице. Такива лица са приятни за гледане, създават известно вдъхновение. В устата им и в брадата им има нещо приятно. Челото и лицето им имат приятно строение, на лицето им играе приятна усмивка.

Няма да се спирам върху тия тънкости, но искам да ви обърна внимание на това, че има известни математически линии, които са разумни линии. Върху лицето на човека те представляват писмо.

Например, честността у човека, не тази обикновена честност, а онази по-висша честност, се изразява на челото му. Честният човек ти не можеш да накараш да си вземе думата назад. Каквото обещание даде, ще го изпълни. Българинът, и той горкият обича да бъде точен, но неговият часовник е другояче направен. Той, като обещае да отиде някъде, поне половин час ще закъснее. И като пристигне, ще почне да се извинява и ще каже: моля да ме извините, че закъснях, гости имах. Това, че имал гости, не е извинение. Той трябва да им каже: добре дошли, да им се извини и да си излезе, но да остане точен на думата си. Англичанинът, като обещае да направи нещо, и гости да му дойдат, той се извинява, като им казва: господа, ще ме извините, в толкова часа имам обещание да се срещна с едно лице, затова ще изляза. У нас обаче, ако речеш да се извиниш на гостите, те ще кажат: няма нищо, постойте малко тук, онзи нека ви почака. И българинът уж по часовник се води, но всякога закъснява, а после се извинява. Разумните същества, живата природа изобщо, е много точна в своите действия. Разумните същества абсолютно не се извиняват. Те казват: всеки трябва да бъде точно навреме, нищо повече, нито по-късно, нито по-рано. Природата казва: ние не приемаме хора, които не чакат при вратата. Ние не приемаме хора, които закъсняват. Онези, които не чакат, толкова по-зле за тях. Колкото по-рано отиваш, толкова е по-добре, а колкото по-късно, толкоз по-зле за тебе.

Ние, съвременните хора, сме от тези, които постоянно отлагат. И англичаните отлагат. Казвам: българите правят една погрешка външно, а англичаните вътрешно. Ще ви кажа къде я правят. Да допуснем, че аз съм дал обещание да направя някому едно добро, но не го направя навреме. Невидимият свят вече счита, че не съм устоял на думата си. Мислите ли, че Англия и Германия, които можеха да направят някои неща във време на войната, за да се избегнат тия кръвопролития и не ги направиха не са отговорни? Отговорни са. Разумните същества ги държат отговорни за това нещо. Ако направят това, което са обещали, добре. Ако не го направят, за тях е лошото.

Тези свещеници, служители на Бога, както и папата в Рим, можеха да направят много нещо за избягване на войната, но те си казаха: е, за благото на църквата. Да, имат си те своите съображения, но казвам, че благото на църквата седи по-долу от благото на Царството божие. Аз уважавам благото на всеки, но трябва да знаете един по-възвишен идеал. Той е благото на Царството божие и от това благо зависи щастието на всеки народ. Върви ли се по този идеал, ще бъде добре за всеки народ: и за англичаните, и за германците, и за американците. Това е една идея, която трябва да се вложи в умовете на всички верующи хора. Честният човек носи своя образ. Питат някого: честен ли си? Той казва: вижте ми главата, вижте ми ръцете. Вие ще му кажете: нека видим какво пишат вестниците за тебе! Не, има учени хора, хиромантици, които четат по ръцете. Има учени хора, физиономисти, които четат по лицето. Има учени хора, астролози, които четат по звездите. Казват някому: ама ти се криеш. Не, няма нищо в света скрито-покрито. Скрито-покрито има само за глупавите хора. За умните хора няма нищо скрито-покрито. В тази свещена книга всичко е открито. В човешкото лице има написани квадрати и ред други неща, които обикновените физиогномисти не виждат. По лицето на човека има пори, известни линии, известна квадратура и всичко това си има смисъл. У някои хора ръцете са устроени по един начин, а у други по друг начин. Защо са така устроени? Съответствие има между всички линии, които определят характера на човека. Каквато е ръката, такъв е и стомахът. Каквато е ръката, такива са и дробовете, такива са и ушите и т.н. Всякога между частите на тялото има известно съответствие, което отговаря на известни качества в човека. Ако човекът е разумен и досетлив, на това отговаря устройството на частите на тялото му. Ако той е художник, музикант или поет или общественик, във всички части на тялото му има съответствие.

Всеки човек има особено устроен лоб. Всеки човек има особено лице. Всички хора се различават по своята проява и всеки човек, като

влезе в едно религиозно общество, започва да мисли как да прояви Христовото учение и как да го приложи. Как да приложим Христовото учение, че да подобрим обществото, да подобрим живота си? Христос на времето си не е дал всички обяснения за живота. Някои мислят, че Христос е разрешил всички въпроси. Не е така. Някои от пророците са казали много неща. Христос също, но има неща, които не са казани. Вярно е, че пророците са казали много работи, но за в бъдеще има да се кажат още хиляди неща, не всичко е казано. Казват: как да не е казано? Как, нима Свещената книга не съдържа всичко? Не е напечатано всичко в тази книга. Аз често правя възражения на правоверните, които казват, че Христос е казал всичко. Питам: имате ли всички речи на Христа? Нямаме ги. Имате ли всичко, което са казали пророците? Нямаме го. Имаме ли всичко това, което много умни, учени хора са казали? Къде се тия хиляди неща? Пазят се в хранилището на тази велика книга на живота. Няма умни неща, казани в света, които да не са запазени. Има определени хора, писатели, които каквото чуят, дори от вас казано, стига да им харесва, веднага го отбелязват, както правят тук моите стенографи. Един ден ще ти кажат: преди толкова и толкова години, ти направи това, каза това и т.н. Тъй щото, ако влезете в тази велика библиотека на живота, ще видите ред ваши съществувания от миналото, ще видите как сте живяли и как сте действали. Веднага целият ви сегашен живот ще стане ясен. Вие не вярвате в това, но то ще дойде. Един ден вие ще влезете в тази велика библиотека, но само от едно нещо ще ви предпазя: гледайте кандилниците ви и маслениците ви да бъдат пълни с масло, защото е казано, че комуто масленицата не е пълна, т.е. комуто главата не е пълна със знания, няма да бъде приет в Царството Божие. Аз не считам за знание това, да бъдеш натоварен като камила. Това не е знание. Аз наричам знание, да знаеш къде има заровено богатство в земята и да се ползваш от него всеки момент, но разумно. Има хора в света, които знаят къде има заровено богатство, но те са много честни. Такъв човек си има една магическа пръчица,

направена от мед. Той я взема в ръката си, държи я на това място, където предполага да има пари и наистина тази пръчица започва да се извива към тази страна, където са парите. Той познава на каква дълбочина в земята е златото, взема си злато колкото му е нужно и пак заравя откритото място. Вие ще кажете, че аз ви залъгвам. Това не е залъгалка, това е факт. Ето и учените хора започнаха с тези магически тояжки да намират къде има златни жили в земята.

Та казвам: всеки от вас трябва да има такава магическа тояжка! Неговият ум трябва да бъде пълен с това божествено знание. И когато една светла идея се лансира от някъде, възприемете я, откъдето и да е тя. Приемете я на радостно сърце. Не чакайте да добиете нищо голямо, пари или какво да е друго. Не гледайте материалистически на нещата. Радвайте се за вашите знания! Всяка сутрин като погледна към Слънцето, което изгрява, аз изпитвам голяма радост. Знаете ли какво богатство се крие в това Слънце? Може би първите лъчи на това Слънце да ви подтикнат към един възвишен живот и като се върнете в дома си, може би вашия живот ще се подобри.

Казва се в Писанието: бъдете съвършени! Ако вие бихте турили тази идея в ума си, като ставате всяка сутрин, да казвате: аз ще бъда съвършен, това е идеалът на моя живот! Вие наистина ще успеете в това. Ама може да ви каже някой: ти си нервен човек, ти не живееш добре с жена си. Ти си кажи в ума: нищо, аз ще бъда съвършен! Ама ти не си изплатил още дълговете си. Знаеш ли какво мнение имат хората за тебе? Ти ще си кажеш: нищо, аз ще бъда съвършен! Ама ти не си добър музикант. Нищо, аз ще бъда съвършен! Ама ти не знаеш нищо, ти си прост. Нищо, аз ще бъда съвършен! Който повтаря често тия думи в себе си, те са една велика сила, която повдига. Ще бъдете съвършени се казва в Писанието, както е съвършен и Отец ваш небесен. Кой е съвършен? Господ до сега обезсърчил ли се е от вашите грехове? Господ досега обезсърчил ли се е от Земята? Не, той не се е обезсърчил от нищо. Изпраща ни светлина, изпраща ни звездите, изпраща ни Слънцето, приготвя храна за всички. Човек

трябва да иска, но да иска разумно. Когато изискваме разумно, всеки е готов да ни го даде, да ни услужи. Разумният човек е способен човек. Когато някой учител по музика види онзи ученик, когото природата е надарила, който е работил в миналото, той веднага познава, че може да свири. И ако този учител има две цигулки и ученикът му поиска едната, той веднага му я дава. Защо? Защото неговото искане е разумно. Ако ученикът знае да рисува и учителят му разполага с четки и бои, с масла и с ред други принадлежности и ученикът поиска нещо от Учителя си, той веднага му казва: вземи! Защо? Защото неговото искане е разумно. На разумното, на красивото, на хубавото ние сме готови веднага да услужим. Мога да ви приведа ред такива примери, където хора с най-затворени сърца при едно разумно искане са в състояние да отворят сърцата си и да направят хиляди жертви. Така се отварят човешките сърца.

Та вие ще турите в себе си мисълта: аз ще бъда съвършен! Това е необходимо за вас, понеже в живота, в който живеете, ще се явят хиляди обезсърчения. Най-първо ще започнете да изучавате вашите деца. Не си правете илюзии за вашите деца. Не им туряйте дарби, каквито те нямат. Не очаквайте да се проявят другояче, освен каквито са. Вашите деца засега ще проявят точно такъв живот, какъвто им е даден. И вие самите не може да проявите друг живот, освен този, който ви е даден. За в бъдеще вашите деца ще бъдат други, също тъй и вие ще можете да проявите други качества. Засега вашият живот е само един лист от тази съвършена книга. Ще го прочетете и ще проявите това, което е написано на него. За в бъдеще ще бъдете друг някой лист. Следователно, вие ще изучавате себе си, ще изучавате и живота на вашите ближни. И с който човек влезете в съприкосновение, ще постъпите според учението за съвършенството. Изисква се от вас, като срещнеш един разумен човек на пътя си, да обърнеш сърцето си към него и да си кажеш: благодаря, че срещнах този разумен човек. Като срещна на пътя си този човек, аз го познавам без да му кажа нито една дума. После, като срещна едно

плачещо същество, казвам: аз съм с тебе. Вземам половината от неговите скърби и си заминавам. Това същество ще се зарадва и казва: срещнах един разумен човек, който има същите схващания за живота, каквито имам и аз. Това е любовта. Любовта не борави с много думи. Това същество плаче там. И аз, без да искам, изпитвам съжаление към него. Това е едно проявление на любовта. Това, че съм срещнал този човек, е една привилегия за мен. Без да искам, без да правя някакво усилие, моето сърце се разтваря и тази душа чувства любовта.

Та казвам: вие имате поне един случай в живота си да проявите вашето съвършенство. Съвършеният човек помага на другите. Вие казвате: аз не мога да помагам, аз не съм съвършен. Това е самоизмама. Когато някой казва, че не е съвършен, питам: постъпваш ли съобразно Волята Божия? Несъвършен си, ако не постъпваш съобразно Волята Божия. Съвършен си, ако постъпваш съобразно Волята Божия. Писанието казва: бъдете съвършени! Там не се казва, че ти си съвършен. То не е едно съвършеното действие, а продължава и за в бъдеще. Ти сега само започни! Ама аз не съм съвършен. Вложиш ли тази мисъл в себе си, ти ще спреш правия развой на твоето сърце, на твоя ум и на твоята воля и в тебе ще се зароди едно объркано състояние. Ще усетиш главоболие, ревматизъм, бодеж в стомаха си и т.н. След едно такова отказване ще се явят при тебе на консулт десет лекари.

Всички съвременни хора страдат от отричане на идейния живот в себе си. Навсякъде казват: пари трябват! Хубаво, не съм против парите, но това е идея, която е израснала в човека и съответства на онзи труд, който е излязъл от нас. Ние, хората, седим зад парите. Парите имат стойност за нас, понеже ние ги проектираме. Ако хората не дават цена на златото, и то няма да бъде ценно, и парите нямат да бъдат ценни. Следователно, парите, това сме ние. Обществеият живот, това сме ние. Религията и науката, това сме ние. Казват: ти вярваш ли в тази религия? Религията не съществува извън човека.

Науката не съществува извън човека. Любовта не съществува извън човека. Мъдростта не съществува извън човека. Истината не съществува извън човека. Всички тия неща съществуват само у човека. Има някои неща материални отвън, които са емблеми.

Някой казва: аз вярвам в еди коя си религия. Вярвам в Христа. Христос и неговото учение са едно и също нещо. В мъртвия свят не съществува Христово учение. В живия, в разумния свят, под “Христа” ние разбираме божественото, неизменното, идеалното, което означава единство и множество, което и в своето единство е едно, и в своето множество е едно, няма различия в него. Ако едно от тия възвишени същества би слязло на Земята, то ще слезе като слуга. Ще свърши работата си, ще се прояви и ще си замине. Голямо смирение има в тези същества! Ако пратят на изпит във вашия дом за една седмица само, то ще слезе, ще ви стане слуга, ще прояви смирение, ще ви остави своята веселост и след седмица ще изчезне, като казва: аз имам работа, трябва да замина! В неговия ум има благородство! Като влезе във вашия дом ще ви остави мир и радост. Всички ще кажат: много добър е този слуга, дано остане за по дълго време да ни пошета.

Ние, съвременните хора, които имаме аристократически или обществени, или религиозни, или научни, или философски идеи, като вървим по пътя, за много хубави се представяме. Аз бих желал хората да се представят така, но и всяка една работа трябва да се извърши присърце. Казват хората за мен: той там омагьосва тия хора, омотава ги. Не, аз казвам на хората: бъдете съвършени! Омотавам хората в истината, а ги размотавам от лъжата. Омотавам хората в любовта, а ги размотавам от омразата. Омотавам хората в мъдростта, а ги размотавам от тяхната глупост и безумие. Туй върша аз, но да ми казват, че омотавам хората в лъжа, в безумие, в глупости, не приемам. Аз не съм от тези, които могат да внушат това. Аз зная истината. Всеки от вас трябва да бъде честен в себе си. Това е човещина. Честен трябва да бъде човек.

Има един идеал за мене: Господ живее в мене и аз живея в него. Като срещна хората, аз ги държа в сърцето си и аз живея в тях. Искам те да бъдат така, както и аз. Не е въпрос до стойка и до облекло, но до вътрешно разположение. Искам хората да бъдат разумни, щастливи, да имат всички блага, сегашни и бъдещи, които и аз имам. Да имат всички възможности, които Бог ми е дал. Да имат културата не на хората, а на ония възвишени същества, защото само по този начин ще можем да минем в тази Земя, към която се стремим.

Та казвам на всеки от вас, че няма вече скрито-покрито! Всеки от вас носи своето свидетелство. И за в бъдеще, като дойде у дома ти един слуга, той няма да носи своето препоръчително писмо, но ще носи своето свидетелство и ще каже: ето, чети сега по моето лице! И ти ще четеш по лицето му, по очите му, по веждите му, по ръцете му и най-после ще кажеш: доволен съм от тебе. Препоръката, която ми представяш, е добра. Ти можеш да останеш при мен, ето ти службата. Това е един начин, по който се съкращава времето. Тогава и той ще каже: чакай господарю, да видя дали аз ще мога да живея с тебе. Ако и той намери, че господарят е такъв, какъвто трябва, ще каже: много благодаря, че намерих такъв господар.

Казвам: ние трябва да бъдем доблестни, да изповядваме погрешките си един на друг, да ги признаваме. Ще ви приведа един пример за дядо Тричко и за слугата му Марин. Ще ме извините, ако има някой между вас на име Тричко или Марин. Цели 20 години прекарал Марин при дядо Тричко, но дядото бил много скържав, стиснат, та постоянно използвал Марина. Най-после Марин започва да краде. Дядо Тричко бил земеделец и затова Марин взема една крина жито от него, утре друга и по този начин незабелязано си пооткрадвал по нещо. И дядо Тричко обирал Марина като го използвал, но и Марин го обирал. Обаче, един ден Марин си купил едно Евангелие и започнал да чете. Тъй, както четял, казва си най-после: лошо направих аз, тъй не се живее. Един ден отива при дядо Тричко и му казва: слушай дядо Тричко, много зле постъпих аз по

отношение на тебе. Аз от известно време взех да те обирам. Днес си пооткрадна жито от хамбара ти, утре друго нещо, но така не се живее. Това не е живот. Аз тръгнах вече в нов път и не искам да живея по старому! Дядо Тричко му казва: е, синко, ти не направи добре, но и аз знаеш ли колко ти изядох? Я вземи да прочетеш колко време си служил, колко ти се пада и колко си получил? Изважда кесията си и му заплаща всичко като му казва: за в бъдеще ще ми станеш син, ще бъдеш мой храненик.

Такъв дядо Тричко и такъв Марин трябват на света. Това са идеали. Аз бих желал за в бъдеще в България да има такива дядо Тричковци и Мариновци.

Беседа, държана от Учителя на 21.02.1926 г. в гр. София.

ПРИЕХ ОТЦА СИ

"Тази заповед приех от Отца си".

Ще ви прочета 5-та глава от Посланието към римляните. Тя е една схоластическа глава, мъчна за разбиране. За нея се изисква повече мислене. "И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез Господа нашего Исуса Христа". /1ст./ - Туй е встъплението на апостол Павла. Той започва така, както когато някой влезе в някой дом и каже “добър ден”.

"Защото, когато ние още бяхме грешници, Христос умря за нас. /8ст./ - Някои от вас може да се запитат: защо трябва да умираме за другите? Аз ви запитвам, според моята философия: защо трябва да умре някоя кокошка или някое агънце заради вас? Вие сами ще си направите заключението.

"Защото се оправдахме чрез кръвта Му". /9ст./ - Онези, които не разбират този стих, ще се спрат върху този стих и ще го вземат в буквален смисъл. Под "кръв" всякога се разбира Словото, не онова студено слово, но чистото Слово, което изтича от човешката душа. Под думата "душа" ние взимаме онзи безсмъртен принцип в човека, който едновременно е вплетен и в самата природа на човека. Всеки човек има такава душа. Вие можете хиляди пъти да я отказвате, вие може хиляди пъти да умирате, но тя не умира. Вие може да страдате, но тя не се плаши от страдания.

"Грях обаче, не се счита, когато няма закон. /13 ст./ - Значи, и преди да е имало закон, хората са съгрешавали, но те не са признавали греха, защото закон не е имало. От когато е дошъл законът, той смущава хората.

"Тази заповед приех от Отца си". Аз наричам тази заповед “заповед на единство”, заповед на съединително звено в разумния

живот. Когато ние говорим за заповеди в живота, ние включваме съзнанието, в какъвто ограничен размер и да е. Всички живи същества, каквито и да са по форма, все имат някакви разбирания за специфичния живот, който те живеят. До скоро време, науката отказваше съзнанието на нисшите същества. Тя казва, че тия същества се ръководят в живота си само от инстинкти. Според науката, инстинктът в света е нещо механическо. Обаче не е така. Ние виждаме, че тия малки животинки промислят за себе си тъй разумно, както и самия човек. Разбира се, тяхната разумност не е такава, каквато на човека.

Христос казва: "Тази заповед приех от Отца си". Тази заповед се отнася до единството, обаче в света има един закон на раздробление, от който е произлязъл греха. Върху този закон апостол Павел прави своите философски разсъждения. Кое докара греха в света? Разклонението, раздроблението, различието във формите, различието в половете, различието в желанията на хората, различието в мислите и чувствата на хората. Всички стълкновения на тия сили докараха греха в света, нищо повече. Тъй щото, когато някои питат - как е влязъл грехът в света, казвам: насадете една градина и ще видите, как е влязъл греха в света. Онези деца, които минават за много почтени, щом минат покрай една градина, насадена с хубави плодове, винаги ще се изкусят. Някое от тях, като мине покрай плодовете, ще се поспре; другото ще пожелае да си откъсне. Третото ще влезе в градината и ще си откъсне, а градинарят ще си каже: какво става? Кой научи тия деца да крадат? Той ги нарича крадци, но това е неговото специфично разбиране за кражбата. Добре, кое е по-хубаво сега, да има плодни дървета и да стават кражби, или да няма плодни дървета и да не стават никакви кражби. Да има живот, но да има и смърт, или да няма живот и да няма смърт?

Вие казвате: ще се живее и ще се умре. Не, вие не разбирате, какво нещо е смъртта. Смъртта не е най-страшното нещо в света. Зад смъртта има нещо по-страшно и то толкова страшно, че и най-

видният философ ще трепне от страх. Вие ще ми кажете: докажи ми това! - Много наши идеалисти доказаха, в участъците, доколко техните идеи можаха да издържат. - Защо ги биха? За идеите им. Покажете ми вашите идеи! Идеята, за която умирате, може да е реална, но може и да не е реална - не можете да я хванете с ръката си. Обаче, тя е реална. Единственото реално нещо в света, това са идеите. Има един свят, където идеите са толкова реални, колкото са реални и ябълките във физическия свят. В този свят хората се хранят с идеи, тъй както ние с ябълките. В този свят има идеи на Милосърдието, идеи на Правдата, идеи на Добродетелта, идеи на Любовта, идеи на Истината и т.н. Там хората се хранят с идеите като с плодове. Ще кажете: и таз хубава! Това обаче, са ред разсъждения. Някои от вас могат да ми кажат: какво отношение имат тези идеи към нас? Питам: какво отношение има махането с ръка на диригента, по отношение на оркестрантите? Махането на ръката изразява последователни тактове, по отношение на които музиката е нагласена. Тия тактове идват последователно един след друг, с което определят времетраенето на свиренето. Следователно, във всички неща в света има известни съотношения. Разумните хора се събират, създават си своя музика и си определят тактове. Казват, че онзи, който ще дирижира тази музика, трябва да се води по правилата, по които тя е написана. Значи, в разумната природа има закони, които определят нашите мисли, нашите чувства и нашите действия. Те определят посоката, към която трябва да се движим. Те определят времето, кога трябва да си лягаме и да ставаме. Те определят как трябва да се обличаме и т.н. Някои мислят, че когато казваме, че всичко в света е определено, това значи, че всичко става механически. Ами когато дойдохте на Земята, не намерихте ли всичко готово? Речта, граматиката например, с която си служите, не беше ли готова? Вие започнахте да изучавате наготово българския език и станахте българи. Или започвате да изучавате английски език и ставате англичани. Или започвате да изучавате френски език и ставате французи и т.н. Всичко това механически ли

е? Под думата "българин" се разбира една определена мярка. В невидимия свят има една определена мярка за българина, на която той трябва да отговаря. Например, като се каже българин, трябва да се знае, колко сантиметра трябва да бъде висок, колко дълги трябва да бъдат пръстите му, какъв трябва да бъде носът му, колко косми трябва да има на главата, на мустаците си, на веждите си, колко дебели трябва да бъдат устните му. Как трябва да бъдат устроени стомаха, дробовете, черепът му, мозъкът му; всичко това, като на тип, е подробно определено. Като се каже англичанин или американец - и за тях всичко това е точно определено. Не само това, но известна е културата на всеки едного, като тип, от преди хиляди години.

В това отношение, народите на Земята представляват скачени съдове. Вие сте изучавали скачените съдове и знаете, че според законите на скачените съдове, като налеете течност в някои от тия съдове, тя се пренася и в другите съдове и се намира във всичките на еднаква височина. Следователно, когато една идея проникне в един народ, тя се пренася във всички други народи, по закона на скачените съдове. Когато злото проникне в един народ, по същия закон, прониква в другите народи. Когато злото проникне в бащата, прониква и в сина. Когато злото проникне в майката, прониква и в дъщерята. И онези велики добродетели, които минават през главата на някой добър човек, по същия закон, минават през главата на всички останали хора. И когато някой ме запита, що е грехът, що е престъплението, казвам: грехът и престъплението, това са неизползвани добродетели. Що е омразата? - Неосъществена Любов. Що е лъжата? - Неизявена Истина. Когато ти не искаш да кажеш Истината, на нейно място непременно ще дойде лъжата. Когато не искаш да приемеш Мъдростта, непременно невежеството ще те огради. Ако се откажеш от Светлината, тъмнината непременно ще дойде. Тъмнината, сама по себе си, е една сила в света.

Та Христос казва: "Тази заповед приех от Отца си". Коя заповед? Великата заповед на онова вътрешно единство, на онова велико,

вътрешно разбиране на разумния живот. Всеки човек трябва да има една велика, разумна идея в себе си. Вземете някой човек, с една велика идея в себе си, и го оставете на най-ниското стъпало в човешкия живот, ще видите, че той ще се издигне от това стъпало и ще заеме своето място. Той е като маслото. В каквато вода да го пуснете, все изплува на повърхността. Не може да бъде другояче. Не само това, но ако един човек, с велика идея, оставите на дъното на ада, даже при най-големите тартори на дяволите, този човек ще излезе оттам и всичко ще вдигне нагоре. Той е като един пуснат кон, цяло страшилище е за тях. Ако един такъв човек се намери между дяволите, всички ще затреперят от страх.

Ще ви приведа един малък анекдот, за да видите, защо се плашат тарторите. Впрочем, това не е анекдот, а една велика истина, взета от ирландския живот. Намислили дяволите да вземат при себе си някой си ирландец, който минавал за голям грешник и да го оставят завинаги в ада. Обаче, преди това, една вечер този ирландец се напил и като се връща у дома си, случайно се препъва в нещо и пада. Запитва се: "Коя ли ще е причината, дето се препънах"? Връща се няколко крачки назад и вижда - един човек, паднал на земята. Той си казва: "Никога досега, в живота си не съм правил никакво добро. Нека поне тази вечер да направя едно малко добро". Взема този човек на ръце и го занася у дома си. Оказва се, че този човек бил един ангел. Ангелът му казва: "Понеже ти ми направи това голямо добро, поискай нещо от мене, с което да мога да ти се отблагодаря"! Ангелът си помислил, че той непременно ще иска спасение. Ирландецът си помислил: "Да искам спасение, да вляза в Царството божие, не съм готов още за това, не ми е дошло времето. Да искам цар да стана, глава нямам за това. Да искам философ да стана, умът ми не е дошъл до там. Да искам богат човек да стана, при този хал, в който се намирам, ще изхарча всичките си пари". Мислил, мислил и най-после казал: "Имам един гвоздей, на който си закачам обущата. Искам, който пипне този гвоздей, освен мене, да залепне там и само аз да

мога да го освободя. После, имам един стол, на който сядам. Искам, който седне на този стол, да се залепи и само аз да мога да го отлепя. И най-после, имам в градината си една хубава ябълка и искам, който се опита да откъсне дори една ябълка - без разрешение, ръката му да залепне там и само аз да мога да го освободя". Ангелът му казва: "Тъй да бъде"!

Когато дяволите чули, че този ирландец не иска никакво спасение, пращат един дявол, от ада, да го вземе. Явява се при него този дявол и му казва: "Нашият господар те вика да дойдеш". Той му отговаря: - "Още не е време". "Ами ти си изгубен човек, трябва да дойдеш". - "Хубаво, ще дойда; ето тук, на гвоздея, са закачени обущата ми, подай ми ги"! Дяволът хваща обущата, да му ги подаде, но не може да се откачи. Ирландецът взима една тояга и хубаво го набива. Пита го: "Втори път, ще ме безпокоиш ли"? - "Не, няма повече да те безпокоя, бъди уверен, само ме освободи да си ида". Връща се дяволът при своите другари и им разказва: "Който от вас отиде при ирландеца, да се пази от гвоздея"! Дяволите, обаче, не са от тия същества, които лесно се обезсърчават. Пращат втори посланик при ирландеца, който му казва: "Слушай, ти няма да си играеш така с нас, хайде, веднага тръгвай"! - "Добре, заповядай малко да поседнеш на стола, докато се приготвя". Дяволът сяда на стола, но не може да се отлепи, тъй здраво се залепил. "Моля те, пусни ме"! - "Ти ще дохождаш ли, без време, да ме безпокоиш"? "Не, няма, само ме пусни"! Връща се той при другарите си и им казва: "Ще се пазите от стола"!

Най-после, други двама посланици се решили, още един път да отидат, но вече с главния си тартор, който останал отвън къщата и тъй силно изревал, че цялата се разклатила. Казал: "Излизай вече! Твоите гвоздеи и твоите столове нищо не струват, не ни плашат"! Ирландецът излязъл, впрегнал каруцата си и всички заедно тръгнали. Минава покрай ябълките в своята градина и казва: "Чакай, да си откъсна няколко от тия ябълки! Или по-добре, ако искаш, откъсни ми

ти няколко". Тарторът посегнал към ябълките, но веднага ръката му останала там и не могла да се отлепи. Тогава, ирландецът дава едно строго възпитание и на тартора, като му казва: "Още един път, ще пращаш ли твоите посланици, да ме безпокоят"? - "Няма"! И наистина, като се освободил, тарторът казал на своите посланици: "Ще знаете, няма да безпокоите този човек"! След време, когато ирландецът умрял, главният тартор издал заповед до всички свои служители: "Ще затворите ада и няма да приемате вътре, този човек"!

В този анекдот е скрита идеята, че в ада, не може да се приеме никакъв човек, с велика идея в себе си. Ако такъв човек помисли да влезе в ада, веднага затварят вратата за него.

Христос казва: "Тази заповед приех от Отца си", т.е. Той приел онова вътрешно единство в живота. С какво се отличава това вътрешно единство? С хармония, с организиране на нашите мисли, чувства и действия. Съвременните хора искат да организират обществото. Ние сме израз на нашите идеи и ако не можем да организираме тях, как ще организираме външния свят. Може ли неученият човек да учи учените? Може ли слабият човек да води силните? Може ли болният човек да лекува здравите? Това са ред противоречия, резултат на различни разбирания. Такива неща в света не съществуват. Следователно, първото нещо е: човек трябва да организира мислите си. Какво трябва да организира в своите мисли? Вие трябва да знаете, какви са съотношенията между една ваша мисъл и друга ваша мисъл. Например, един музикант знае, кои тонове са хармоничи и кои не са хармонични в дадена гама и затова, когато съчинява една пиеса, знае как да съчетава тоновете. По какъв начин ще съчетае той своите идеи? Да кажем, че вие сте музикант или свещеник, или военен, или търговец, или пък заемате каква да е друга служба. Всички тия служби са все почтени, но вие трябва да знаете, как да ги изпълнявате. Това значи, да умеете да съчетавате тоновете правилно, за да излиза една хармонична песен. От наше гледище, всички служби са почтени, но и най-високата служба, ако не

се извърши както трябва, е непочтена. В това отношение, всички служби са на мястото си. Но кога? - Когато човек изпълнява длъжността с дълбоко, вътрешно съзнание на душата си. Вие казвате, че някои хора са несправедливи, но аз казвам, че тези хора не са несправедливи, но мислите и желанията им не са организирани. Обаче, има ред правила и ред закони, по които нашата мисъл и нашите желания могат да се организират. Вие не можете да бъдете добър търговец, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър лекар, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър адвокат, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Вие не можете да бъдете добър управляващ или какъв да е друг, ако не знаете, как да организирате мисълта си. Никоя държава не може да се повдигне, ако не организира своята мисъл.

Казвам: не е достатъчно само да се вярва. В какво трябва да се вярва? Трябва да разбирате закона за сцеплението на идеите, защото и идеите имат свое сцепление и чувствата имат свое сцепление. Между тях има известно вътрешно преплитане. Ако взема да ви доказвам, как е създаден човекът, трябва да имам ред картини, но това не е схоластическа беседа. Във връзка с това, аз казвам, че когато правя своите изчисления, за мене числата от 1 до 20 имат свой вътрешен смисъл. Например, когато кажа 166 см, аз имам вече един нормално развит на височина българин. Когато кажа 45 см, разбирам - широчината на гърдите му. Когато кажа 2,5 или 3,5 см, имам предвид - широчината на неговия нос. Когато кажа 35 см, имам предвид - неговото теме. Когато кажа 55-60 см, имам предвид - окръжността на неговата глава. Когато кажа 14-15-16 см, имам предвид - широчината на напречния разрез на главата му. Когато кажа 16-22 см, имам предвид - диаметъра на главата му. Това са ред числа, които, като съпоставим в известни съотношения, от тях изпъква целия строеж на човека, силите, които са работили върху него и т.н. На основание на същия закон, по-далгобойното оръдие прави по-дълги линии, а по-

късото прави по-къси линии. Следователно, колкото едни линии са по-дълги, били те прави или кръгообразни, толкова и енергиите, които са работили върху тях, са по-интензивни, по-интелигентни и по-разумни. От тук, колкото един организъм е по-сложен и по-добре устроен, туй е признак за по-голяма разумност. Същото нещо ще забележите и по кожата на тялото, по квадратчетата по нея, по космите, по тяхната дължина и т.н. Всичко това определя разумността на човека. Защото, колкото един човек е по-разумен, толкова и материята, с която работи е по-префинена и по-деликантна; и колкото един човек е по-слаб по своята интелигентност, толкова и материята, с която работи, е по-груба.

И така, хората, като влязат в духовния, в идейния свят, казват: ние имаме известна идея. Имаш известна идея, но имаш и известен страх, да направиш едно добро заради нея. Каква идея е тази тогава? Великата идея не се страхува никога от правене на добро. Хора с велика идея, никога не се страхуват от това, че ще осиромашеят. Хора с велика идея, никога не се страхуват от това, че могат да оглупеят. Българите казват: направи добро, да намериш зло. Аз не зная, откъде е произлязла тази поговорка. Когато някой ми каже - направи добро, за да намериш зло; аз подразбирам, че този човек е един лихвар, който дава пари с големи лихви. Тази философия съществува днес навсякъде. За това всички казват: направи добро, да намериш зло. Не е въпросът да не правиш добро, но като направиш добро, тъй го направи, че да не ти плащат за него нищо. В доброто, което си направил, не внасяй никакъв елемент на користолюбие. Учител си – служи на този народ без пари! Свещеник си – служи на този народ без пари! Казваш: ама как ще живея тогава? Щом искаш да ти се плати, значи, ти не си българин. Тъй разбираме ние. Ако един народ е създаден идейно, ако всички хора, които го съставляваха, бяха хора на една велика идея, между тях щеше да има това вътрешно единство. Те щяха да изкарат всичко на място и щяха да имат всичкото Божие съдействие. Какво вижда Господ в българите? Нищо друго, освен едно

раздробление. Едната партия ще катурне другата. После, двама ще се сборят и ще се върнат в дома си с наранени глави. Единият от тях ще каже: аз надвих! И другият ще каже същото. Турят си една идея и уж, за нея се борят. Борят се тия двама пехливани, ту единият горе, ту другият горе и най-после, единият казва: аз надвих! Пехливанджилък проявяват, но после и двамата умират. Аз казвам: това са пехливани, които умират. - Ама те са реформатори! - Умряха тези реформатори. Те се схоластици и спорят, кое верую е по–правилно. В света има само едно правилно верую. Ако ти не можеш да живееш в живота на Любовта, ако ти не можеш да ходиш в светлината на Мъдростта, ако ти не можеш да възприемеш свободата на Истината и да я приложиш в живота си, каква идея може да имаш.

Следователно, Христос подразбира, че тази заповед - на единство - трябва да се зароди във вашия ум и да се уверите, как всички работи в света могат да се поправят, при едно условие: единство в нещата. Ние казваме, че съвременния религиозен, морален, разумен живот не е съвместим с обикновения живот. Така е. Любовта е несъвместима с омразата. Мъдростта не е съвместима с глупостта. Истината е несъвместима с лъжата. Това са противоположности. Истината е съвместима сама със себе си, Мъдростта е съвместима сама със себе си и Любовта е съвместима сама със себе си. Първото нещо, което ще забележите в човека на Мъдростта е, че лицето му има една особена светлина. От всички хора, които мислят, излиза една мека, приятна светлина. От онези хора пък, у които живее Божествената Любов, лъха една особена топлина, едно особено разширение. Където и да влезе такъв човек, носи мир за всички окръжаващи го. Всички същества, даже и най-малките, чувстват тази любов. Ако прилагате закона на Любовта и можете да се концентрирате, всички същества, даже и най-малките, ще възприемат тази любов. Те могат да я почувстват така, както малките змийчета чувстват майка си, която се приближава при тях, да ги храни. Те я чувстват тъй, както малките паячета чувстват своята

майка. Те я чувстват тъй, както пиленцата чувстват приближаването на своята майка и тъй, както децата чувстват приближаването и грижите на своята майка. Питам: кой е заставил всички тия същества, по-нисши и по-висши, да се грижат за своите малки? - Божествената Любов.

Казва Христос: "Тази заповед приех от Отца си". Казвам: това е единството, към което ние се приближаваме. Щом човек живее в тази заповед, в това единство, няма повече какво да се съмнява. Навлезеш ли в закона на единството, ти ще разбираш нещата и от техните резултати, от техните последстия - ще разбираш причините. Например, всеки от вас може да направи един опит. В какво? - В закона на единството. Всички вие имате толкова неприятности в живота си! Животът ви е пълен с физически, морални, сърдечни, умствени терзания, неприятности, безпокойствия и мъчнотии. Направете един опит. Ако направите един опит - да възприемете това единство, за което ви говори Христос, веднага върху вас ще дойде една светлина, която ще окаже такова действие върху организма ви, каквото действие оказва чистият, свежият въздух върху човек, който е стоял дълго време затворен, в стая с нечист, задушлив въздух. Тъй освежително действа единството върху човешкия организъм. Законът на единството показва пътя на човешкото избавление.

Та казвам: всички трябва да проповядваме закона на единството! Как ще го проповядваме? Вие трябва да знаете, че сте един орган от този Божествен организъм; ще имате известна мисия, която, колкото и малка да е, трябва да я изпълните. Вие трябва да изпълните своето предназначение! И ако сте верни на своето предназначение, този Божествен организъм ще промисли за вас. В света, никой не живее за себе си и никой не умира за себе си. Никой не греши за себе си и никой не прави добро за себе си. Всичко, което се прави в света, е общо. Умираме ли, за Бога умираме. Живеем ли, за Бога живеем. Аз вземам думата Бог в най-тесен смисъл. Под думата "Бог" аз разбирам това, в което живеем и това, което се крие в нас. Всичко това,

едновременно, ни повдига. Бога можете да познаете в най-големите страдания и мъчения. За да познае човек, дали има Господ в света или няма, трябва да го оставят всички хора, да го оставят всички животни и всички дяволи, и всички ангели. Да остане сам-самичък и да няма на кого да уповава. Само тогава, в дълбочината на душата си, той ще чуе онзи тих глас да му проговори. Той ще почувства, дълбоко в душата си, нещо нежно и топло, което го сгрява, оживява и вдъхновява. Само така човек може да разбере, какво нещо е Бог. Когато всички млъкнат, Бог проговаря. Когато всички те изоставят, Бог те приема. Когато те заровят в гроба и налеят отгоре ти вода и вино, и кажат, че от този човек нищо не остана, Господ дохожда при тебе и ти казва: "Не бой се! Ако ме слушаш, аз ще те извадя от това място".

Сега, вие ще ме питате: всичко това възможно ли е? - Опитайте и вижте! Аз ви говоря една истина, която съм опитал. Казвате: докажи! - Това не е теория, това е опитано нещо. Аз казвам: това, което се доказва, е лъжа, а това, което не се доказва, е истина. Какво ще ви доказвам аз, че живея? Трябва ли да ви доказвам философски, че действително ви говоря тук и не сте в едно сънно състояние? Вие можете да мислите, че сте омагьосани, но аз ви казвам: докажете ми сега, говоря ли ви, или не? Вие може да ми кажете, че се заблуждавате, или че сте будни, или че сънувате и т.н. Да, едно е вярно от всичко това, но кое именно, е вярното? Вярно е, че 75% сте будни, а 25%, че спите. Като казвам, че спите, разбирам, че у вас има едно малко съмнение и затова казвате: нека този човек ни каже нещо по-съществено! Съществените неща и баба ми, и дядо ми могат да докажат. Пък, ако е за доказателство, да ви доказвам, дали има Господ или не, това мога да ви докажа, 10 пъти по-добре, от най-видните проповедници и от най-видните философи. Но ако търсите някого, който може да намести ума ви, ако търсите някой, който може да намести сърцето ви, ако търсите някого, който може да намести волята ви, това съм аз! Вие ще кажете: големи претенции има този

човек! Да, големи претенции имам, правя това нещо. Намествам умовете и сърцата, и волята на хората. Ужасно страдание е, да се измести ума на един човек! То е цяла лудост. От какво още произтичат страданията на хората в света? - Разместени са сърцата им. Ами още от какво произтичат страданията и разрушенията в света? - Разместена е волята на хората. Това изкуство, да намествам умовете, сърцата и волята на хората, не искам да задържа само за себе си, но искам да го предам и на вас, да ви покажа метода, как да намествате умовете, сърцата и волята на хората. Аз давам няколко метода за самовъзпитание на хората, които не са сухи теории, но живи, приложими методи, които съм извлякъл от самата природа и сега искам тъй да ги трансформирам, че да им предам една нова форма; да станат приложими в живота.

Питате: как може да се намести ума на човека? Казвам: не внасяй непотребни идеи в ума си! Как може да се намести сърцето на човека? - Не внасяй непотребни желания в сърцето си! Как може да се намести волята на човека? - Не предприемай работи, които са неосъществими. Някому дойде на ум, да спаси българския народ! Не се заемай с тази идея! Едно време и апостол Павел се беше заел да спасява евреите, но най-после каза: "Боя се, да не изгубя и своето спасение". Христос му каза: "Не предприемай работа, която не е за тебе"! Спасението на един народ или на един човек, не става от човека. Спасението не е един механически процес. То не става с перо. То е работа само на Бога. Аз ви казвам една велика Истина: ако има някой, който може да спасява, това е само Бог, Този, Който прониква навсякъде в света. Само Бог има този атрибут - да спасява, а всички други, които идват в света, те са носители, те са органи на този велик, Божествен организъм. И когато аз казвам, че мога да намествам сърцата, умовете и волята на хората, то е, защото работя с Бога. Аз не давам ум на Бога и не критикувам неговите дела, но разсъждавам заедно с Него и казвам: всичко, което Бог е предвидил, е разумно. Всички велики проповедници, всички велики свещеници, всички велики философи,

всички велики писатели трябва да възприемат тази велика заповед - на единство и да учат хората на тази велика Истина. На коя Истина? - На тази Истина, която намества умовете на хората; на тази Истина, която намества сърцата на хората; на тази Истина, която намества волята на хората. Щом се наместят умовете, сърцата и волята на хората, те ще се обединят.

Защо спорят хората днес? Ако някой е велик, даровит музикант, нека дойде да свири! Всички ще се съберем да го слушаме и ще му дадем подтик. Ако някой е велик земеделец, нека дойде, да му дадем семе за сеене, а след това, ще му изпратим всичкото си благословение. Ако някой е велик държавник, ще му кажем: изпълни длъжността си, както трябва, ние сме с тебе! Кой каквато работа изпълнява, всички ще се съберем около него и ще му дадем подтик, да я изпълни. Ако някой е майка или баща, също тъй, ще му дадем всичкото си съдействие, да изпълни своята длъжност, както трябва. Някой казва: майката и теле ражда и човек ражда. Не, това не е Божествена философия. Знаете ли, какво означава раждането? - Само разумният човек, само човекът с една велика идея, може да ражда, а другите донасят само недоносчета. Когато ние говорим, че човек трябва да се роди, когато говорим за брак между мъже и жени, ние разбираме съвсем друго нещо. Бракът подразбира - една велика Божествена идея, която може да се приложи само с един свещен трепет и то тогава, когато хората придобият това единство, когато мъжът и жената не гледат един на друг с пренебрежение. Друга картина трябва да изпъкне в умовете на хората. Да знаят, че са изпратени на Земята, като спасители на човечеството, като творци на новото в света. Не е музикант онзи, който цяла нощ мисли за ония 7000 лева, които му предстои да получи на концерта. В това свирене няма една велика идея. Всеки музикант трябва да знае, че свири за Господа, където и да отиде - в някое кафене, или в някой локал, или в някой салон. Той трябва да свири така, че всички, които го слушат, да оставят чашите си, да забравят всичко дребнаво в света и да кажат:

всички ние живеем за тази велика идея! Ще кажете: възможно ли е това? - Възможно е! Аз съм правил опити, със своята цигулка, но трябва настроение. Всякога човек не може да свири вдъхновено. За да свири добре, неговата душа трябва да влезе в цигулката. Не може ли душата на музиканта да влезе в цигулката, ако не е добър музикант, той не може да свири хубаво. Влезе ли душата ти в пианото, ти можеш да свириш; влезе ли душата ти в перото, ти можеш да пишеш; влезе ли душата ти в прането, ти можеш да переш. Някоя жена казва, че знае да готви. Да, но от нейното готвене, цялата къща се разболява. Това не е готвене. Само онази жена знае да готви, чието ядене никога не се забравя. Днес хората казват: да имаме жена, която да ни готви! Да, но как да ви готви, като Ева ли? Едно време, нашата стара майка Ева, или по право - вашата стара майка Ева, аз не я признавам за моя майка, сготви първото ядене на мъжа си. С това ядене го изпъдиха от рая. Тя си позволи да внесе в това ядене един нов елемент, който не беше позволен от правилата на рая и с това ги изгониха от рая. Не мислете, че тогава, в рая е имало малко хора. Според Писанието, в рая, заедно с Адам и Ева, е имало много хора. Всички хора тогава са живели в райската градина, но са били абсолютно чисти. Те били от висока ангелска култура. На Ева се доревнало да живее физическия живот, поради което, заедно с Адам, ги изпъдиха от рая.

Другите хора останаха да живеят в райската градина и до днес. И когато говорим за Всемирното Бяло Братство, ние разбираме именно ония хора, които и до днес живеят в райската градина. Съвременната църква казва, че 9 чина от тия ангели са паднали. И когато останали само някои от тях, казали: "Со страхом Божий!” Не е така. Михаил - един от тия, които и до днес живеят в райската градина, казал: "Да застанем при Бога с Любов, за правата Божия кауза и да покажем на целия свят, че има правда в света"! От тогава падането спряло. От този момент, Адам излязъл навън от рая заедно с Ева и много още грешници, които дошли да живеят на Земята. Сега някои ще кажат, че това са хипотези, теории, недоказани истини. Казвам: може да не е

вярно това, но и другото не е вярно. Вие казвате, че 9 ангелски чинове паднали. Питам ви: когато тия ангели падаха, вие бяхте ли там? Аз пък ви казвам, че когато падаше Адам, аз бях в рая. Ще кажете: ами какво търсиш тук? - Дойдох да ви видя. Ами вие какво търсите тук? Това са само ред разсъждения. По тези въпроси има много хипотези, теории, но важното за вас е - да живеете в единство. Господ ви пита сега: защо сте се събрали в този салон? Защо сте дошли да слушате? Христос е казал на времето си: "Ако не се отречете от себе си и не дигнете този кръст, няма да придобиете Царството Божие". Аз пък ви казвам: ако не се облечете в Любовта и не възприемете нейния живот, ако не възприемете светлината на Мъдростта и не носите тази светлина пред себе си, и ако не възприемете Истината и не живеете в нейната свобода, не сте достойни за Царството Божие. Някой казва: какво значи да се отрека от себе си? - Да се отречеш от себе си, значи, да възприемеш Любовта. Какво значи да дигна своя кръст? - Значи, да възприемеш светлината на Мъдростта. Какво значи "да ме последваш"? - Значи, да възприемеш свободата и да живееш в Истината. В това има смисъл.

Сега всеки от вас иска да знае, в какво седи живота. Всички вие имате велико предназначение. Не е достатъчно да преживеете само около 50-60 години на Земята, да съберете малко пари, за да ви погребат и да си заминете. Такива хора аз наричам - заровените деца в избата на природата. Ще дойде Господ при някое от тях и ще каже: извадете го! Но, до това време, вие дълго ще плачете, докато дойде някой ангел при вас и ще ви пита: какво правите? Понеже ангелът знае само да полива цветя, ще ви превърне в едно цвете, ще ви посади и ще ви полива. Вие ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде някоя мома при вас, ще ви откъсне и ще се накити. После вие пак ще плачете. Ще дойде сега някой арахангел при вас и ще ви превърне в едно малко бръмбарче. Вие пак ще се зарадвате, но още не сте спасени. Ще дойде някой гарван и ще ви клъвне. Вие пак ще плачете, докато най-после дойде Гспод и ви превърне в човек, по образ и

подобие свое. И вие пак ще се зарадвате. Колко години човек е плакал, страдал, докато е придобил днешната си форма! Затова, гледайте да не изгубите туй, което тъй трудно сте добили. Някой казва: що ми трябва този живот! - Не, този живот, който имаш, е много ценен.

Та казвам: в тази велика заповед на единство трябва да дойдете до онова положение - на самопознаване. Някои хора мислят, че са съвършени. Който е съвършен, не живее на Земята. Всички, които са дошли на Земята, те се доусъвършенстват. Ако някой каже, че е близо до съвършеството, разбирам, радвам се за това, но трябва да знае, че той още не е довършил курса на своето съвършенсто. Преди всичко човек трябва да има голямо смирение. Духовният човек трябва да бъде смирен! Когато той говори, неговата душа трябва да трепти от радост. Като вижда, че има страдания в света, той трябва да се радва, че може да работи за Бога. Когато виждам, че хората грешат, радвам се, че е дошло времето, когато Господ може да се изяви. Аз съм ви говорил много пъти за страданията и техния смисъл, сега няма пак да ви говоря, но казвам, има един велик закон, на който може да построите вашия живот, за да придобиете този вътрешен мир, тази вътрешна светлина и тази вътрешна свобода. Гордостта у човека, съзнанието му, че много знае, му пречи в живота. Докато човек не приеме великата Истина в себе си, до тогава той е смъртен, живее в ограничение и няма достойнството на човек. Ако ти си един първокласен глупак, а мислиш, че знаеш много, утре ще те заведат в участъка, ще те набият и като излезеш от там, ще умреш сетен сиромах. Къде остава твоето знание? Ти ще кажеш: такъв е животът! Не, ако имаш Истината, ще бъдеш свободен човек, търсен от всички. Ако имаш Мъдростта, ще носиш светлина за всички. Ако живееш един посредствен живот, без Любов, твоят живот ще бъде живот на един вълк, на една мечка, на един паяк, на една трихина, на един скорпион и т.н. Питам тогава: какъв смисъл има този живот? Ако

живееш в закона на Любовта, това е животът на един ангел, на един светия, на един праведен човек.

Някои болни идват при мен и мислят, че ще ги излекувам, за да повярват в мене. Аз съм готов да им помогна, ако те повярват в Бога, а не в мене. Аз виждам, че те още не са си изучили урока, затова казвам: нека да поболедуват още, за да залюбят Бога. Ако някой иска, първо да го излекувам и после да повярва в Бога, никога няма да го излекувам. Преди години, дойде при мене един човек, иска да го лекувам. Казвам му: слушай, приятелю, моите визити струват много скъпо. Колко искаш - 1000 лева? - Не, повече! Колко тогава, 10 000 лева? - Повече! Ами 100 000 лева? - Повече! Готов ли си да дадеш всичкото си имане? Готов ли си да заложиш сърцето, ума и волята си и да служиш на Бога, през целия си живот. Ако ти си готов на всичко това, ще те излекувам с една дума, но ако не устоиш на обещанието си, ще се схумиш и от тебе нищо няма да остане. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Любовта. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Мъдростта. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Истината. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Правдата. Ние искаме хората да служат на великия идеал на Добродетелта и всички да бъдем велики музиканти и поети! И тогава, като видиш един брат пред себе си, трябва да изпиташ едно трепетно чувство, като че си пред Бога. А вие сега, като се видите, хванете се за ръка и казвате: добре дошъл! След малко питате: кога ще си ходиш? - Не, благородни сърца трябва да имат хората, сърца, пълни с тази велика Любов. Велики умове трябва имат хората! Всеки може да има този велик и свещен ум. Аз беседвах с вас миналата седмица за съвършенството, а сега ви проповядвам за вътрешното единство. Бъдете каквито искате, но се стремете към съвършенството, стремете се и към единството! В моите очи и вълкът, по някой път, се реформира. Аз съм виждал такива сцени, където вълкът, като влезе в някоя кошара между овцете, погледне малко, позамисли се и казва: аз

решавам, от днес нататък да живея по-благороден живот! Човек не може ли да каже така? - Може.

Ще ви приведа един пример: когато Араби-Шак бил повикан от руските князе на угощение, един от князете го запитва: "Как ще ни обясните този стих от Евангелието, където се казва, че вълкът и агнето ще пасат заедно? Той им казва: - "Вие сте вълците, а аз съм агнето. Ето, сега вие ме храните! Значи, стихът се изпълни". Това може да стане, когато хората живеят по закона на единството. Когато това единство действа в света, този стих ще бъде напълно приложим. Нека говорим всички искрено и чистосърдечно! Силата на една беседа не седи в онова, вътрешно убеждение. Тя е нещо повече от убеждение. Силата й се съдържа в онази вътрешна светлина, в онзи вътрешен простор, в онова велико, вътрешно самопожертване. Човек трябва да бъде един велик извор, който постоянно да извира. Човек трябва да бъде едно Слънце, което постоянно да пръска светлина. Човек трябва да съдържа в себе си, онази необятна широта и простор, в която всички сърца да се вместят. Когато някой ми говори за своята душа, аз разбирам - цялата Вселена. Когато някой ми говори за Божията Мъдрост, аз разбирам - всичката светлина на безпределното пространство, която светлина никога не угасва. Когато някой ми говори за Божията Истина, аз разбирам - тази вътрешна свобода, която съществува между всички същества. Има светове, съществата на които са толкова напреднали, че постоянно отправят своите телескопи към Земята, радват се, като гледат хората как се движат, радват се на тази малка планета - Земя. Те се радват, като гледат, как хората се стремят нагоре и казват: ние ще им дадем подтик, ще им пратим своето благословение. Има много слънчеви и други системи, далеч от нас, които се интересуват за нас и за всички други същества на Земята. Например, Млечният път е една от тези системи. Вие ще кажете, че това са предположения. Да, за вас са предположения, но за мен са реалност. Един ден, вие ще достигнете до степен - да се съобщавате с тия планети и системи, тъй както сега хората се

съобщават с Париж, Лондон и някои други места. Както днес, хората се разговарят едни с други на далечни разстояния, така и вие ще разговаряте със съществата от разните системи. Там има същества, много по-разумни и с много по-висока култура, отколкото са тия, на Земята. Вие ще кажете: да, в този случай, животът действително има смисъл. Но сега, вие още не сте готови, мозъкът ви няма туй устройство, да издържа големи напрежения.

Сега, много от съвременните хора, като заболеят, започват да виждат различни същества от невидимия свят, виждат много техни близки, заминали, които идват да ги вземат. Това обясняват с някакво разстройство в мозъчната система и казват: този човек е изгубил съзнание. Казвам: не, този човек се е оплел. В неговите идеи няма яснота. Същата опасност има за някои светски и религиозни хора, защото идеите им са разхвърляни, а всичко в човека трябва да бъде свързано. Иначе, при такива блуждаещи мисли, с които те живеят, умът им може да изхвръкне. Когато дойдем до истинското здраве, всичко, което става с нас, трябва да ни бъде ясно. Всички образи в съзнанието ни, трябва да бъдат отчетливи и разбрани. Когато виждаш нещо, не е достатъчно само да го виждаш, но да го виждаш през очите на Любовта, през очите на Мъдростта и през очите на Истината. Имаш ли тези три велики добродетели, няма никаква опасност от забъркване. Действаш ли, обаче, без тях, умът ти може да хвръкне. Светските хора сега страдат от безверие, а религиозните хора страдат от суеверие.

Аз ще направя едно уподобление: ако си млекопитаещ и искаш да бъдеш свободен, краката ти трябва да бъдат дълги и здрави, за да бягаш. Ако си птица и искаш да бъдеш свободен, крилата ти трябва да бъдат здрави. Ако си човек и искаш да бъдеш свободен, трябва да бъдеш разумен. Следователно, бягането е за животните, хвъркането - за птиците, а разумността - за човека. Разумни трябва да бъдем в своето единство, за да придобием свободата си! Само по този начин ще я добием. Дълги години още ще я изучаваме. Мисълта, която ви

оставям, е: всеки от вас да вложи в себе си туй единство. То е като слънчевата светлина. Не се стремете да определяте, какво нещо е Слънцето, а се ползвайте от светлината. Щом турите в ума си мисълта - с вяра и единство - този закон, тази заповед ще проработи във вас. И тъй, единство между всички хора, единство по Любов, единство по Мъдрост и единство по Истина.

Беседа, държана от Учителя на 28.02.1926 г., гр. София.

ДОМОВИТ ЧОВЕК

"Имаше някой си человек, домовит, който насади лозе и огради го с плет, и изкопа в него жлеб, и съзида стълб, и даде го под наем на земледелци, и отиде".

В този стих има две положения: "насади лозе" и "даде го под наем". Софиянци разбират това изкуство - градят къщи и ги дават под наем. Главният въпрос е, какъв наем ще вземат. По някой път, има спор между хазяи и наематели. Хората казват: това са инцидентни, случайни неща. Аз наричам тия неща съвпадения.

Сега, под думата "домовит", аз разбирам - разумен човек, който насажда лозе. Само разумните хора садят. Само разумните хора градят. Само гениалният скулптор, който разбира, може да извае от непотребните камъни, нещо хубаво. Само гениалният майстор може да съпостави няколко дъски така, че те да издават звуци, да направи от тях един инструмент. Само разумните хора могат да направят от нищо - нещо, а глупавите хора, каквото им дадеш - и най-доброто да им дадеш, ще го развалят. Те са като малките деца.

И тъй, този домовит човек насадил лозе. Лозето е емблема на духовният живот, който съдържа в себе си условия за прогрес и развитие. Лозата се отличава с качеството - да пуща надлъж своите клонища. Нейните корени са по-къси, а клонищата ѝ са по-дълги, докато у другите растения има една съразмерност между корените и клонищата: колкото са дълги корените, толкова и клонищата. У лозата, пък, е обратно. Тя се взима, изобщо, като емблема на живота. Затова Христос казва: "Аз съм лозата". Той не казва: аз съм крушата, или ябълката, или смокинята, или маслината, а казва: "Аз съм лозата, а вие пръчките". Христос е разбирал много добре естествените науки. Съвременните естественици имат едно схващане за растенията, но то

е повече механическо. Те разделят растенията на известни категории, но какво се крие в тези категории, това за тях е "терра инкогнита". "Терра инкогнита" не е българска дума; означава - непозната земя, нещо непознато, незнайно. Учените хора наричат това нещо "инкогнито". Те го произнасят различно. Можеш да туриш ударението на първия, на втория слог, или накрая на думата. В английски език има думи, у които, ако произношението е малко меко, турят накрая буквата t или d. Често окончанията дават противоположно значение на думата. Мнозина от вас сте чели този стих: "Имаше един домовит човек, който насади лозе и го даде под наем". Ще кажете: защо го дават под наем? Защо учителят съгражда училището и вика учениците си? - Той дава училището под наем на учениците си и преди да е дошъл той, те дигат шум до Бога, но щом дойде, утихват. Значи, училището не е за учителя, но за децата, за учениците. Всички чинове, карти, дъски, всички пособия са все за учениците. Тъй че, този домовит човек е насадил лозе и го дава под наем на наемателите, те да го работят. Вие ще кажете: какво отношение има между този домовит човек, който насадил лозето и между нас? - Вашето тяло е една лоза, насадена от самите вас. Всяка ваша клетка, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяко ваше волево движение, тава са силите в това лозе, които са дадени под наем. Като четете този стих, ще кажете, че тези наематели не са били добросъвестни хора, че не си плащали данъка навреме.

Казва се в Евангелието: "А когато наближи времето на плодовете, проводи слугите си до земеделците, да вземат плодовете му. И земеделците уловиха слугите му, едного биха, другиго убиха, а върху другиго камъни хвърлиха. Пак проводи други слуги, по-много от първите, но сториха и тях същото. Най-после, проводи при тях сина си и думаше: - Ще се засрамят от сина ми. Но земеделците, като видяха сина, рекоха помежду си: - Този е наследникът, елате да го убием и да усвоим наследството. И като го уловиха, изведоха го, вън от лозето, и го убиха. И тъй, като дойде стопанинът на лозето, що

ще стори със земеделците? Казват му: - Злите зле ще погуби и лозето ще даде под наем, на други земеделци, които ще му въздадат плодовете на времето си". Вашият живот, това е лозето, което е дадено под наем. Всички вие, които ме слушате тази сутрин, сте наематели. Бог ви е дал едно лозе, да го обработвате. Въпросът е, дали вие си давате наема навреме. Вие ще кажете: много жестоки са били тия хора, които са били слугите на своя господар. - Хубаво, когато една възвишена и благородна мисъл дойде във вас и вие я изпъдите; когато едно благородно желание дойде във вас и вие го изпъдите и най-после, когато и Духът дойде във вас и вие го изгасите, не сте ли и вие в положението на тия слуги? Какви ще бъдат последствията? Писанието казва: "Ще отнема Духа си". Какво става тогава? Ще дойде най-после господарят, умният човек, и ще ви изгони.

Това е всичката философия на вярующите и невярующите в света. Някои казват, че са вярующи. За да познаеш, дали един човек е вярующ, той трябва да има едно вътрешно, а не външно схващане за Бога, защото всеки човек, който има едно външно понятие за Бога, той е идолопоклоник, той е човек от една стара култура. Щом един човек има една външна форма, един външен образ за Бога и мисли, че той може да го наказва; такъв човек е идолопоклонник. Казвам: вие ще познаете вярующия, когато е болен, когато е на смъртно легло. Ако роптае, когато е болен, той няма никаква вяра. Съмнява ли се, никаква вяра няма. Няма ли мир в душата си, той няма никаква вяра. Ама той може да казва, че е роден от Бога няколко пъти - това са лъжи, това са преструвки от негова страна. В такова раждане ние не вярваме. Той не може да изнесе най-малките изпитания в света, не може да прояви най-малкото търпение. Ние не вярваме на такава вяра. Величието на човека в света, трябва са се прояви в неговия характер. Величието на човека се показва, само във време на страдания. Кога се показва ученият човек? - Когато решава най-мъчните задачи. Лесните задачи и децата могат да решават. Колко правят едно и едно? - Две. Колко правят две и две? - Четири. Колко

правят три и четири? - Седем. Тия задачи и децата решават. Кой от вас не знае да събира?

Но, ако ви задам една задача, например: след десет хиляди години, на кое място ще се намери земята при своето движение? Или, в кой полюс ще се намери земята след седем хиляди години? Ще можете ли да решите тия задачи? Тук има дума ученият човек. Значи, само ученият човек, в пълния смисъл на думата, или мъдрецът, както аз го наричам, може да реши тия задачи. Само той може да определи, какво ще бъде вашето положение, вашия живот след хиляда години, например; онзи човек, който е заучил наизуст някои неща от Писанието, или от други някои книги, не може да решава такива задачи. Истинско знание е това, което изтича отвътре на човека и изисква външни условия, за да се прояви. Знанията трябва да изтичат от човешкия дух, т.е. трябва да излизат отвътре - навън. Външните условия са пак от Бога. Бог е мислил дълго време отвътре, после се проявил навън. Така и ние, когато мислим дълго време отвътре, после се проявяваме навън.

Следователно, има две реалности в живота: едната навътре, а другата - навън. Какво образуват, най-после, те? - Образуват един творчески принцип. Значи, когато Бог е започнал да мисли, светът се е създал. Казват някои, че Бог е създал човека. Под думата "човек" аз разбирам, че Бог е създал света, т.е. цялата Вселена, чрез Мъдростта. Човек без мъдрост не е човек. И ако ние говорим за човека, подразбираме Мъдростта. И в Писанието се казва: "Веселях се в обитаемата Негова земя със синовете на Мъдростта." Следователно, Бог е създал Вселената заради синовете на Мъдростта. Като създал света, той дал под наем земята и слънчевата система. Слънчевата система дал на ангелите, а земята - на хората. Значи, има едно съвпадение, има допирни точки във вселената.

Сега, вие си мислите, защо сте дошли на земята. - Дошли сте, за да обработвате вашето лозе. Може да кажете: Най-после, ние не трябва ли да живеем? Че в какво седи животът? - Животът седи в

разумното съчетание на онези елементи, с които трябва да градиш, да създаваш себе си. Ако от ден на ден ти не ставаш по-здрав, по-умен и по-изобилен с живот, какво разбираш от живота. Аз често ви говоря за Любовта, но не за онази Любов - от картошки, не и за онази Любов - от мамалижена каша. Вие трябва да ме разбирате добре - аз нямам нищо общо с такава любов. Любовта, за която ви говоря, това е една велика сила, това е едно свещено чувство - най-свещеното, най-мощното чувство, Божествено чувство, което твори в света и пред което, ангелите се прекланят с благоговение. Когато Бог заговори на някой човек, той става силен, мощен и никога не отпада. Любовта никога не отпада. Всички слънчеви системи могат да изгаснат, целият космос може да изчезне, всичко може да се измени, но чувството на Любовта остава за вечни времена и от него произтича всичко в света. Не ми говорете за каша, от която хората умират. Има религии, които са направени от просена каша или от картофена каша. И тия каши, хората наричат, любов към Бога. Някой ти говори днес за Бога, а утре ще те обеси на въжето. Онзи съдия ти говори днес за Бога, а утре ще те осъди за кражба. Той те съди за кражба, а сам краде. Друг някой те съди за престъпване на закона, а сам той, десет пъти на ден, го престъпва.

Всеки Съдия, който подписва една присъда, трябва да има чиста ръка, трябва да бъде чист като светия. Нека такъв човек те съди! Но, когато един престъпник подписва присъдата на другиго, той сам си е заличил живота.

Някои от вас често казват: "Господ е благ". В какво седи Божията благост? - Благост в Бога има, Той всякога е благ, но когато ние сме разумни. Между Бога и нас трябва да има известно съотношение. Ако ние не зачитаме това велико и свято чувство, което съществува в Бога, с което Той се проявява, как ще разберем Божията благост? Ако не се отнасяме с дълбоко уважение към онова лозе, което Бог ни е дал, да обработваме, как ще разберем Божията благост? Казва се в Писанието: "Ползувайте се от благата и каквото ви остане от изобилието, това ще

пратите на мен." Вие ще ми кажете: "Господ има ли нужда от това"? - Разсъждавайте разумно! Когато онази велика река изтича от своя мощен извор и влезе в твоята каца, за да я напълни, питам: трябва ли да спреш тази вода в своята каца, или да я пратиш в морето, отдето е излязла? Всяко благо, което си приел и използвал, трябва да оставиш, да се върне към Бога. Ти ще вземеш от всяко благо толкова, колкото ти трябва. Вземеш ли повече, ще си създадеш най-голямото нещастие. Колко ти трябва днес, за да преживееш? - Трябва ти 1 кило хляб, 3 глави лук, 2 - чесън, 3 ябълки, 2 круши, 5 сливи, 20 гроздени зърна, 3 портокала, 1 лимон, 2 банана, 1 плод от хлебното дърво, 1 алабаш, 1 зелка, 3 глави праз лук. Друго какво ти трябва? Вие ще кажете: "Ами много малко нещо е това". Не, не бързайте, че като наредя още 20-30 такива неща, това малко ли е? Колко трябва на човека? - Малко му трябва, като се има предвид, че от всеки чешит ще вземе по малко. Разнообразие трябва на човека, а лакомията всякога разбира еднообразие. Така хранят прасетата. Дойде тяхната господарка, тури им в едно корито трици и те, пъхнат муцуните си, ядат ли ядат и благодарят, като казват: много добра е нашата господарка! Казвам: това е свинска мамалига!

Сега, някои, като ме слушат, докачат се. Не, приятели, вие трябва да се докачате от онези низки сващания, които имате за Бога! Вие трябва да се докачате от онези низки добродетели, които проявявате. Вие трябва да се докачате от онази слаба интелигентност, която проявявате. Вие трябва да се докачате от онази слаба вяра, която имате в живота. Какви трябва да бъдете тогава? За вас има само едно, велико бъдеще. Казвам: кой от вас, като онзи добър майстор-благодарник, знае условията, при които растат пръчките? Всеки от вас трябва да изучи всички видове пръчки. Добрият майстор трябва да знае условията, при които всяка пръчка расте и се развива. Но, когато дойдем до човека, имаме вече друга една наука. Наблюдавали ли сте, вие по себе си, при какви условия могат да растат чувствата у човека? Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива ума в човека?

Наблюдавали ли сте, при какви условия се развива волята у човека? Вие ще кажете изведнъж: е, както даде Господ. Не, това е едно външно, повърхностно схващане за нещата. Господ не дава нещата отвън; отвътре трябва да дойде всяка проява. Най-първо, подтикът е отвътре, а после иде оттвън. Когато подтикът дойде отвън, ние имаме един механически живот. Това е животът на пясъка, на скалите, на кристалите; а когато подтикът иде първо отвътре, а после отвън, ние започваме с онзи разумен, вътрешен живот. Питам ви: вие, като интелигентност, разглеждали ли сте вашия мозък, да видите, в какво се проявява неговата сила? Например: знаете ли, на кое място във вашия мозък седи добродетелта? Тя се намира в мозъка ви, но на кое определено място, именно?

Всяка добродетел е като пръчка във вашия мозък. Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира милосърдието? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира твърдостта? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира чувството на приятелство? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира майчината любов или Любовта ви към Бога? Знаете ли, на кое място в мозъка ви се намира центъра на разсъдъка, или центъра на паметта и ред други центрове? Кажете ми, де се намират всички тия чуства? Не само вие не ги знаете, но и най-видните философи, като Канта или други някои, не ги знаят. И те са били невежи в това отношение. Кант е знаел толкова, колкото и вие. Той е написал една отлична книга за чистия разум; но преди да я напише, трябваше да напише, на кое място в мозъка се намират всички тия пръчки.

Съвременните хора искат да възпитават децата си, но как ще ги възпитават? Ако вие окопавате лозата си, но не обрязвате пръчките ѝ, какво ще стане с вашата лоза? Пръчките на самата лоза не се окопават, те се обрязват, а самата лоза се нужде от окопаване. И колкото повече окопавате, т.е. обработвате лозата, толкова повече растат и бурените около нея, защото имат по-добри условия. Същото нещо се забелязва и у добрия човек. Едновременно с развиването на

добродетелите му, се развиват и някои лоши качества. Туй зле ли е? - Не е зле. И злото в човека също тъй има право да расте, както и доброто. Аз няма да се спирам, да обяснявам, какво нещо е злото. Злото е един живот. Според моите схващания, злините, които сега съществуват в света и у нас, са неизползвани добродетели на миналото.

Следователно, сега трябва да се навлезе в един нов период, дето добродетелите имат условия да растат. Те са взели обратно движение в нас. Злото не може да се изкорени сега, но за в бъдеще. И когато Христос говори за бъдещето, за свършека на света, Той подразбира, че за в бъдеще ще дойде една нова вълна и туй, което сега е зло в света, ще мине в друга фаза на своето развитие. Туй е едно условие, една възможност за ония хора, които днес са лоши, за в бъдеще да станат добри. Всеки човек, който закъснее в своя път на развитие, става лош. Това може всеки да провери. Например: представете си, че вие имате условия да спечелите, но като се изгубят тия условия, у вас се заражда едно недоволство и като дойде сиромашията, вие започвате да крадете и казвате: ние можем да бъркаме тук или там, Господ позволява това.

Да, Господ позволява всичко, може да бъркаме навсякъде, Господ дава щедро, но онзи, който е дал да му обработват лозата, той не дава. Когато аз вляза в някоя чужда градина, да си набера ябълки, Господ казва: "Много добре направи!" Но онзи, на когото съм дал тази градина под наем, ще дойде да те хване и ще те набие. Всички казват: Господ дава щедро! Да, така е; и ние казваме, че Господ дава на всички щедро, но дали хората са разделили земята си право, това е друг въпрос. И затова днес хората казват: Господ дал на този в изобилие, а на онзи нищо не е дал.

Господ е дал право на всички същества да живеят, но аз взимам онази кокошка и казвам: Господ ми дава право да я коля. Не, това не е в съгласие с Божията воля. Ще дойде ден, обаче, когато хорото няма да ядят кокошки. Защо? - Защото кокошки няма да има. Ще дойде ден,

когато хората няма да ядат агнета. Защо? - Защото агнета няма да има. Ще дойде ден, когато хората няма да се избиват. Защо? - Защото вълци няма да има. Е, кой ще остане в света? - Само разумните хора, които ще се разбират помежду си. Те ще разбират и ще прилагат правилно Божиите закони. Кога ще настане това време? - Когато храната и водата бъдат в тях и няма да имат нужда от тия елементи отвън. Храната ще бъде вътре в хората и тогава те ще се хранят отвътре, тъй, както Господ се храни. Следователно, Царството Божие ще дойде на земята. Когато се проповядва Царството Божие, подразбира се, да живеем по този вътрешен начин. И днес хората, като са налучкали този закон, започвот да ядат по-малко и казват: малко трябва да се яде! Идват при мене такива светии и ми казват: аз не ям зехтин, не ям готвено с масло, а само картофена чорбица. Този човек няма да яде зехтин, но оттук ще направи една търговска сделка, оттам ще направи една търговска сделка и погледнеш, изкарал толкова много, че и с кравешко масло може да се храни. Не, ние не схващаме така религиозния живот, ние започваме отгоре. Сега, слушайте ме, аз ви говоря за недъзи, които съществуват даже и в най-святи и чисти хора.

Ние трябва да ядем всичко, с благодарност. Ако ти ядеш само маслини, но с благодарност, това е едно благословение. Ако ти ядеш с неблагодарност, това често се явява и като отрова за вас. Всеки от вас трябва да знае, какво трябва да яде днес. Някой си, до вчера ял кокошки, а днес вече проповядва - че не трябвало да се ядат кокошки, защото образували някакви си отрови в организма, които, изобщо влияят зле. Не, според мене, религиозният човек не трябва да се спира върху това, как му действа една храна, но трябва дълбоко в себе си да съзнава, че не трябва да причинява никакво страдание, комуто и да е; било на някоя кокошка, или на някое агне. Защо? - Понеже, туй страдание, по обратен път, ще се върне и към него. Той не трябва да изкоренява тази пръчка. Бог е създал всичко в света; ние нямаме право да изкореняваме пръчките, които Той е посадил.

Знаете ли, на какво се дължи упадъка на днешната култура. Днес се избиват най-малко 40 - 50 - 100 000 милиона същества. Това са един голям брой живи същества, които всяка година стават жертва на хората. В тях се зараждат чувства на страх, на омраза. Тия същества, като влязат в невидимия мир, създават много лоши условия за развитието на всички хора на земята. Не казвам, че ние трябва да плачем за изкланите говеда, но казвам, че ние сами, в миналото си, създадохме лоши условия за нашето развитие. Ние сами сме причина за нашите нещастия. Нещастията, които идат в света, не са за говедата, но за нас, за човечеството. За съвременната култура иде едно израждане, едно голямо нещастие, иде един порой. Ние трябва да знаем законите, чрез които да се примирим с Бога. Казвате: това е за грешните. Не, всеки от нас трябва да изправи своите отношения към невидимия свят. Питам ви: ако един велик цигулар отиде при Ниагарския водопад и започне да свири там, какво ще чуете вие? Какво ще разберете от неговото свирене? Или, ако някой виртуоз започне да свири при някое здание, което се гради, какви звукове ще се чуят? Какъв концерт ще излезе от неговото свирене? Или, ако вие сте устроили един концерт, за някакво благотворително дружество, но отвън хората се бият и се чуват само топовни и пушечни гърмежи, какъв концерт ще излезе?

Аз правя сега следната аналогия: всички бурни страсти, всички противоречия в живота - това са неблагоприятните условия. Те трябва да се премахнат и да дойдат онези меки, тихи влияния, които са подобни на първите слънчеви лъчи. Само тогава ще можем да мислим правилно. Всички ние трябва да утихнем, да станем тихи и спокойни в душата си. Когато Христос седна в лодката със своите ученици и навлезе в Генисаретското езеро, как укроти бурята, която се яви? - Той простря ръката си и повеля на вятъра - да утихне. Затова, когато вашето море се развълнува, прострете ръката си върху вашия ум и кажете: защо трябва да скърбя? Господ не скърби, ангелите не скърбят, само малките деца скърбят, само малките деца плачат. Не е

лошо да плачеш, но, казвам - ако плачеш върху ръцете на своя ближен - този плач има смисъл. Плачи, за да измиеш ръцете му! Но, ако твоите сълзи падат на софийските прашни улици, ти си първокласен глупак. Тръгнала някоя жена из улицата, турила кърпа на очите си, плаче, не иска да я видят хората.

Казвам: защо трябва да проливаш сълзите си по улиците? Изгонили някой чиновник от служба; и той тръгнал по улицата, плаче. Казвам - ти си първокласен глупак! Защо трябва да плачеш по улицата? Не, аз искам да цените сълзите си! И после, вие казвате: да любим хората! Как да любим тия грешни, мъртви хора! Не, нашата любов е за онези, които сега живеят. Нашата любов е за Божиите деца, които сега са на лозето. На тях трябва да изпратим Божиите лъчи, както слънцето изпраща нам лъчите си. Казвате: да се любим един друг. Разбирате ли, какво нещо е Любовта? - Любовта трябва да се изрази с едно велико, свещено чувство и тогава, да изпратим заедно, моето свещено чувство и вашето свещено чувство, из цялата вселена.

Но, ако моето свещено чувство и вашето свещено чувство не са пробудени, как да дойде Любовта? Любовта се изразява чрез онова свещено чувство, което никога не умира, с онази сила, която никога не отпада и с онази мисъл, която винаги е светла. Това е Божественото в нас. И всеки от вас може да бъде силен, само по този начин. Аз ви се чудя, като ви гледам - някой заболял от хрема и виждаш, веднага тръгнал да търси лекар. Дойде лекарят, но и той хремав. И той сам страда, но предписва лекарства. Не, не викайте никакъв лекар за вашата хрема. Даже и треската си не лекувайте. Защо? - Болестите, това са чисто вътрешни процеси, върху които ще приложиш волята си. Ще кажеш на хремата си: слушай, аз съм господарят тук! Давам ти всичко 7 дни срок; през това време можеш да се считаш като моя гостенка, за което ще ти окажа всичкото внимание и след този срок, ще си излезеш!

На седмия ден ти ѝ даваш един банкет, угощаваш я добре и след това ѝ казваш: хайде сега, носи си много здраве; друг път, пак можеш

да ми погостуваш. На треската пък ще кажеш: на тебе давам срок от 21 дена, през което време, ще ти давам по два пъти на ден угощение; значи, за всичкото време ще ти дам 42 угощения, но след това, ще си излезеш с много здраве, вън от мен. Хремата, треската - това са живи същества, които са яли и пили, разполагали са на мои разноски. След като си излезе треската, ще дадете още едно угощение. Тя ще ви направи слабичък, сухичък като светия. Ако изпъдиш треската преждевременно, ти ще се намериш в още по-опасно положение, ще вземеш да мислиш, дали няма да умреш - ще остане в тебе един страх. Не, ти ще знаеш, че и при треската можеш да живееш, и при хремата можеш да живееш. Чудни сте вие! Ако една треска може да ви умори, ако една хрема може да ви умори, какви служители ще бъдете? Каква служба ще можете да принесете на Бога? Ако една треска може да ви умори, от вас нищо не може да стане. Лекарят има друго предназначение. Той трябва да научи болния, как трябва да се лекува, как трябва да се бори с болестта.

Той трябва да му даде такова лекарство, което да усили неговата воля, да облагороди ниговите чувства и да просветли неговата мисъл. След това лекарят трябва да пристъпи към лекуване на болестта. Тъй, разумно, трябва да бъде лекуването. За да лекуваме един човек, ние трябва да го освободим от всички чужди елементи, от всички утайки, които са се наслоили в него. Цели 20 години, той живял един нередовен живот и в него се натрупало: излишно желязо, олово, мед и ред други отровни соли, които се образували при окислението на тези метали. Всички тия отрови трябва да се изхвърлят навън и да остане само онова, чисто, органическо злато и сребро; да остане само азотът и водородът, в онова чисто състояние, каквото е било първоначално в човека. Само тогава, човек ще може да възприеме онази Божествена светлина, която твори в него.

Ако, след като изляза оттук, вие почнете да се питате - дали всичко това, което говоря, е Истина, казвам ви: ако вие мислите добре за мене, това е добре и за вас; ако вие мислите лошо за мене, това е

лошо и за вас. И за мен е същото - ако аз мисля добре за вас, и за мене е добре, ако пък мисля зле за вас, и за мене е зле. Такъв е законът! Никой никого не може да увреди! Всеки човек сам себе си уврежда. Следователно, аз сам трябва да се грижа за туй лозе, което ми е дадено и да не оставям другите, да злоупотребяват с него.

Та, казвам: между нас трябва да съществуват само разумни отношения. Като четете Свещеното Писание, главно Стария Завет, той се отличава с ред примери. Прочетете живота на Давида, или на Якова, или на Аврама, или на Исака; вие ще видите, че техният живот е един отличен пример и за другите. Прочетете, най-после, живота и на други велики хора и там ще видите, че има примери за подражание, за поука. Давид беше едно малко овчарче, което ходеше да пасе овцете и развиваше силата си. Един ден, сам той се хвали, вълк нападнал една от неговите овци и той се хвърлил да я спасява - борил се значи, с вълка и надвил, спасил овцата си. После, според неговите твърдения - тогава имало и лъвове; той се борил и с лъвовете, за да освободи една овца от устата на лъва. Доколко е вярно всичко това, трябва да се питат ония ясновидци на времето, които виждат в миналото, но нека вярваме и на думите на Давида. Той беше един смел и решителен човек, който се борил с лъвовете и с вълците. Не само това, той бил и добър музикант.

И когато Саул бивал нападан от лоши духове, викал Давида да му свири. Когато Давид започвал да свири, Саул изпитвал добро разположение на духа си. Щом Давид преставал да свири, Саул имал пак своето лошо разположение на духа. И това разумно, малко дете, след като прекара една дисциплина, дойдоха срещу него гонения от страна на Саула. И този млад овчар, след като стана цар, забрави, че Саул го гони, забрави, че е бил овчар и каза: "Не съм ли аз цар, не съм ли минал през толкова страдания, нямам ли право и аз да си поживея!" Един ден, Давид видя една хубава, красива жена, която била женена и той я пожела за своя жена. И заповяда на слугите си, да турят мъжът й на първата бойна линия, та дано бъде убит в

сраженията. И наистина, мъжът ѝ бива убит. Давид взима тази красива жена за своя и заповядва на придворните си - да казват, че той направил едно благодеяние на тази бедна вдовица. Тази жена зачева от него. Но окото на Господа вижда всичко. Той знае самата Истина, затова праща пророк Натан при Давида, да му каже, че не е направил добре. Натан разказва на Давида следното нещо: "На един богат човек дохождат гости. Той иска да ги нагости, но за това угощение, не взима някоя овца от неговото стадо, а взима единствената овчица на един беден човек - и нея закаля." Давид, като чува това нещо, извиква: "Осъждам този човек на смърт!" Натан му казва: "Знаеш ли, че този човек си ти!" По същият начин постъпвате и вие. Дойде, някои път, при вас Натан - пророкът и ви казва: "Вие направихте такива и такива престъпления!" Изрежда ги той в една или в друга форма и вие казвате: смърт на този човек! Този човек сте вие самите! Вие издавате строга присъда за другите, но това престъпление е ваше. Като четете 51 Псалом, виждате, че у Давида е имало смирение, доблест, да признае своите погрешки и затова казва: "Господи, съгреших пред Тебе! Аз бях едно малко дете, Ти ме взе, възпита ме и сега съзнавам греха си, няма да греша повече така! От сега нататък няма да правя такива престъпления!"

Вие казвате: Давид направи такова голямо престъпление! Я ми кажете, кой човек е чист от престъпления? Чисти са само светиите. Те са абсолютно праведни хора. Аз не поддържам слабостта на Давида, но казвам, че не трябва да го осъждаме, защото, който и да беше на мястото на Давида, щеше да сгреши, щеше да направи едно такова престъпление.

Ами, когато минавате покрай къщата на някой богат човек и видите неговото богатство, въздъхвате си и казвате: ах, защо не е моя тази къща? Това не е ли онази красива жена, която Давид взе за себе си? Ами, когато вие, които имате една млада, хубава дъщеря, минете покрай къщата на вашата съседка, която има млад, хубав син, си въздъхвате и кажете: ах, да ще този момък, да вземе моята дъщеря!

Това не е ли красивата къща? Това не е ли хубавата жена, която Давид видя? Тази къща ще бъде за вас едно изкушение. Бог ще ви даде друго нещо. Зарадвай се, че този човек си е направил една хубава къща! Най-първо, като ведеш тази къща, обърни внимание - накъде са поставени прозорците - на изток или на юг; и ако е така, зарадвай се! Кажи: аз се радвам, че Господ е дал такава хубава къща на този човек. Нека Бог му даде повече имане, та да зарадва и децата си. Не минавай покрай къщата му със завист и не казвай: ах, защо не е моя! Господ е предвидил за тебе нещо много хубаво! Зарадвай се на богатството на своя ближен!

Казвам: в едно събрание седят много хора, свързани с една и съща идея, но като им се направи една малка забележка, те веднага се докачват. Аз не съм срещал досега нито един човек в България, на когото, като кажа някоя по-строга дума, или, като му направя една бележка, да не ми се разгневи. Даже и на най-близките си, като кажа нещо, сърдят ми се. Казвам някому: приятелю, ти не можеш да свириш с мене, ако нямаш ухо. "Ама, кажи ми някои велики работи!" - Какви велики работи? Аз не мога да се спра с тебе, да обмислям великите работи. Ако ви кажа някоя велика мисъл, нищо няма да разберете от нея и ще кажете, че това са "празни работи". Да, но, ако извадя кесията си и я поразмърдам малко, това ще е пълна работа! Имам 10 златни монети в нея, давам ви ги и вие казвате: а, това, сега разбирам, това е философия! Казвам: това са задачи за малките деца. Ученият всякога може да си достави тия златни монети, когато и в който момент му потрябват.

Как? - Той ходи със своята магическа пръчица по земята, разхожда се и чукне някъде с нея. Веднага, отдолу му се обаждат: "Какво има"? - "На мен, ученият човек, ми трябват 10 златни монети. Тия златни монети веднага изскочат и хоп, в джоба му. Дойде другаде някъде, пак тропне с пръчицата си. - "Ало! Какво има"? - Трябва ми една книга! Този учен, идва в София като непознат и пожелава да отиде на някое представление. Пак тропне с пръчицата си. - "Какво

има"? - Искам един билет от първо място, за еди-кое си представление! Веднага билетът се доставя и този учен е на първо място в представлението.

Пътят му е отворен навсякъде. Аз наричам учен човек този, на когото пътят е отворен навсякъде. Туй разбирам - учен човек - средно място не приемам. Туй е идея! Например, задайте си задачата - цяла година да не боледувате от нищо. Или, задайте си задачата, да направите опит за цяла една седмица: да не минава в ума ви - нито една лоша мисъл, в сърцето ви - нито едно лошо чувство и във волята ви - нито едно лошо действие. За да не се лъжете, направете този опит поне за един ден, или за един час, да видите, за колко време ще можете да издържите. Някои мислят, че са много силни. Не, трябва да бъдете тъй чисти, като един ангел, като един светия. Ако пък можете да издържите за един час, или за един ден, или за една седмица, или за една година, това ще бъде още по-добре. Ето една велика наука! Ако постигнете това нещо, Небето ще се отвори за вас и вие ще разберете степента на онези велики съзнания, които минават през ума ви.

Аз зная, че в растенията има съзнание, в кристалите също има съзнание. Може да мислите за мене, каквото искате, но казвам ви: аз разбирам съзнанието на растенията, аз разбирам съзнанието на кристалите, аз разбирам съзнанието на животните - на всички риби, на всички птици и най-после - разбирам съзнанието и на всички хора. Всички тия съзнания се хармонизират по особен начин. Има един велик закон, който ги хармонира. Външно, между хората и животните има само една допирна точка, но вътрешно, духовно, има три допирни точки. И с растенията, външно има само една допирна точка, но вътрешно, има три допирни точки.

Та, казвам: отде ще започнем нашето верую? Казва се, че един домовит човек насадил лозе и го дал под наем. Ако вие, през целия си живот, не сте могли да моделирате вашия нос, ако, през целия си живот, не сте могли да изправите мисълта си, какво сте направили

тогава? Когато те засърби носа, това показва, че искаш да кажеш някоя лъжа, искаш да направиш някоя дяволия. Какво трябва да направиш? - Няма да се дразниш, да чешеш носа си, но ще го хванеш и ще си кажеш: ти ще мислиш тъй, както мисли един разумен човек. Сърби те ухото; ще го хванеш и ще си кажеш: ти ще слушаш и ще разбираш тъй, както разбира един разумен човек. Щом искате да се самовъзпитавате, тъй трябва да постъпвате! Сега вие ще кажете: този човек ни говори смешни работи, забавлява ни. Като отидете на кинематограф, или на някое представление, не ви ли забавляват? Само тук ли ви забавляват? Бих предпочел, хиляди пъти повече, да се хвана за носа си, или за ухото си и да си повеля, да разбирам нещата правилно; отколкото да ходя по кинематографи, или представления, или даже да слушам най-хубавите концерти на Паганини.

Като си потегля носа или ухото, аз слушам неразборията на целия свят. Като искам да проявя един жест, аз пак ще хвана носа си и ще си кажа: слушай, ти си турен тук, горе, помни, че трябва да изразиш Божията мисъл! Сърцето ти затупа по-силно и ти веднага казваш: олеле, заболя ме сърцето, скоро инжекция! С това туптене, сърцето ти иска да каже: господарю, дойде време и аз да се проявя. Туй лозе иска да цъфне и да узрее. А ти, като не разбираш закона, казваш: олеле, заболя ме сърцето! Като те заболи главата, пак казваш: заболя ме главата, какво да правя? С тази болка, главата ти иска да каже, че трябва да мислиш. После, ще се хванеш за двете уши и ще си кажеш: слушай, време е за работа, трябва да се опретнем на работа.

Ами, ако онзи скулптор не вземе чука и не удря своята статуя, тя, сама по себе си, може ли да стане? Трябва да вземе чука и майсторски да удря. Онзи художник, също трябва да вземе четката и да рисува, но да знае как. Онзи, който иска да пише, също трябва да знае, как да пише. Носът само за секнене ли е създаден? Аз, като държа кърпата на носа си, казвам: Господи, пази ме, да не наскърбя този мой приятел! Нека мисълта ми бъде тъй светла, тъй чиста, като тази

кърпа! Някои, като гледат моята кърпа, казват: този човек прави някаква магия. Да, магия правя, но на себе си. Казвам си: слушай, ще говориш на тези хора Истината, тъй, както и Господ на тебе я говори! Тези са външни неща, но има и един вътрешен живот. Един ден, ние ще се освободим от това тяло, няма да има нужда да се секнем с кърпите си. Животът ни ще бъде идеален, няма да имаме никакви излишъци и ще бъдем напълно свободни.

И тъй, Този, Който е насадил лозето, това е Господ. Наемателите сме ние, а слугите, които Господ ни е пратил, сме ги набили. Духът сме изпъдили и сега се питаме: какво ще правим, като дойде наемателят? Няма какво да ви обвинявам, но казвам, че вие сте възприели този начин на действие, като правило. Тъй постъпвате вие, но от вас се изисква, да обработвате лозето, което Господ ви е дал и да Му изпратите от плодовете. Плодът на Духа, това е Любовта. Любовта е първият плод, който трябва да изпратим на Господа. Бог, като одобри този плод, ще каже: дайте този плод на децата! Той ще прати един ангел при нас, който ще ни даде право, да раздаваме от плодовете си на всички хора.

И всички, които ядат от нашите плодове, ще станат добри хора. Като разберете тази притча по този начин, сега, като се върнете у дома си, хванете се за ухото и си кажете: да работим! Когато се продължава надолу ухото и животът се продължава. Когато ухото се продължава нагоре, чистотата се увеличава. Когато ухото се разширява и активността в човека се разширява. Когато ухото се скъсява и животът става хилав. Ето, затова, вие трябва да си теглите ушите. Забележете, на онези хора, които умират рано, ушите се скъсяват. Някой пита - колко години ще живее; като измеря ухото му, тогава ще му кажа, колко години ще живее. Понякога е страшно да се каже, на някой човек, колко години ще живее. Забелязано е, че хора, у които ушите са дълги, живеят дълги години; а хора, у които ушите са къси, живеят малко време. Това е така, природата никога не лъже!

По същия закон - интелигентността на хората се изявява в лицето им. Природата е поставила по лицето на интелигентните хора повече бръчки. Техните очи също изразяват интелигентността им. Ще бъде смешно, силната свещ да не изразява силна светлина. Ученият човек се познава по своята светлина. Добродетелният човек се познава по своето сърце. И ние, хората на земята, можем по същия начин, да живеем с онова възвишено и свято чувство на Любовта.

Желая сега, като се върнете дома си, всички да мислите за Бога. Не искам да мислите за мене, но, ако любите Бога, ще мислите и за мене; ако не любите Бога, няма да мислите и за мене. Приди всичко, Бог, Който живее вътре в нас, по някой път се оттегля. Когато идват страданията, Бог се оттегля от нас. Значи, щом Бог се оттегли, това показва, че Той не е доволен от нашия живот. Ти можеш да се оправдаваш, както искаш, но Господ казва: "Този човек е грешен, трябва да се накаже, за да почувства своите прегрешения!" Ето, и Христос дойде до дъното на ада, за да се изпита и Неговата Любов.

Христос каза: "Господи, аз предавам Духа си в Твои ръце, да става с мене, каквото ще. Аз искам, тия хора да опитат това, което и аз съм опитал и познал. Искам, щото всички хора да познаят Твоята Любов!" Христос е човека на беззаветната Любов. Аз искам и вие, да не сте малодушни, а смели и решителни. Какво от това, че ви изпъдили от тази или онази къща? Какво от това, че в еди-кой си вестник писали нещо за вас? Щом имат мастило, нека пишат. За нас е важно друго нещо. Човекът се познава във време на изпитанията си. Няма по-голямо изкуство от това, когато някой човек ти предложи, да му платиш един дълг и ти веднага повярваш на думите му и кажеш: ще го платя. Това аз считам велик характер.

Или, когато някой човек се обърне към Бога и Му остане верен през целия си живот, това също считам велик характер. Ако един банкер се обърне към Бога и Му остане верен през всички времена, аз наричам този човек - велик; но, ако един религиозен човек се обърне към Бога и каже, че е писано наистина, в Писанието: да раздаде човек

всичкото си имане на сиромасите; но не и аз мога да направя това, защото трябва да оставя и за себе си; този човек не е велик. Когато един човек дойде при мене, аз съм длъжен да му дам хляб - щом той е нуждаещ се; но не съм длъжен да му дам и маслини, или друго нещо. После, аз съм длъжен, ако няма где да нощува, да му дам легло; но не съм длъжен да му давам юрган и разни меки завивки. Тъй е писано и в Господнята молитва "хляб наш насъщний"... Щом хората ме приемат с любов, това ми е достатъчно, нямам нужда от юрган или от каквито и да са други завивки и удобства. Щом влезеш в моята къща и те обвия със своята любов, нямаш нужда от юрган. Тогава и 10 юргана да ти дам, нямат смисъл за тебе. Но и 10 юргана, без любов, не струват нищо, ти пак ще трепериш от студ.

Разумна Любов трябва на всички ви! Ние не трябва да чакаме тази Любов нито от Индия, нито от Америка, нито от Европа. Тази Любов е в нас. Всички трябва да кажем: Да бъде благословено името Божие! Да се слави името Божие! И Господ, който ни даде това лозе, нека изпрати Сина Си, да Го приемем, да Го угостим и да Му кажем: "Каквото ни даде, ето го!" И след това, да Го изпратим като "добре дошъл" или да Го задържим, пак като "добре дошъл". Сега, какво мислят в България? Ще дадат ли, каквото трябва, или ще изпъдят слугите Божий? Можете да опитате и едното, и другото. Ако дадат своята дан на Бога, ще бъдат велик народ, пък, ако играят на боб - като евреите, и това ще опитат. И вие сте българи, нали? Българин, значи, човек на Духа!

И тъй, нека остане във вас мисълта - всички да бъдете като този домовит човек; да има връзки между Бога и вас, та Божието благословение, което пада върху лозето ви, да дойде и върху вас!

Беседа, държана от Учителя, на 7-ми март, 1926 г., София.

САВААТ-АМОН-РА

„Защото Духът Свети ще ви научи в истия час, що трябва да речете.“

Ще взема само няколко думи от 12-и стих, 12 глава от Евангелието на Лука: ще ви научи. Аз взимам тия думи в техния безличен смисъл, понеже туй, което е безлично е реално, неограничено. Личността ограничава човека т.е. съзнанието на личността е по-низша проява.

“Ще ви научи”. Аз вземам думата наука като проява на съзнателния живот. В животните няма наука. Там има опитности, има знания, но наука няма, т.е. в животните няма това нещо, по което хората се различават. Идването на Христа на Земята се отнася до съзнателните хора, а съзнанието съществува извън времето и пространството. Когато учените хора казват, че Христос е дошъл на Земята преди 2 000 години, в това няма никаква философия, никакъв смисъл. Те казват, че Христос е дошъл преди 2 000 години на Земята, но не знаят дали точно преди толкова време. Това са исторически данни. Има една разлика от около 100 години, не знаят точно датата. И съвременните историци не знаят кога точно е дошъл Христос на Земята. Това не е наука. Да знаеш нещата, значи да ги знаеш точно математически. Окултната наука обаче знае точно времето, когато Христос е дошъл на Земята. Там има регистри, в които е записано кога Христос е тръгнал за Земята. Той се е подписал, дали са му паспорт, задграничен билет, с който да дойде на Земята.

Сега разбира се, ние няма да се спираме върху въпросите, какви са схващанията на хората за Христа, защото съвременния свят няма еднакви схващания за това. Евреите схващат по един начин Христа, християните го схващат по друг начин. Християнските схващания за

Христа не са искрени. Под думата искрени разбирам, че те не са будни, не са се спрели да дадат един сърдечен отчет какво нещо е Христос, какво означава дохождането на Христа на Земята. Идването на Христа за тях е толкова от значение, колкото е от значение идването на Александър Велики, на Аристотел, на Платон и др. Ние обаче, ще се спрем на известни факти върху известни данни и няма да спорим кое е по-вярно. Мнозина често спорят, кой син е по-умен, коя дъщеря е по-хубава, но хубостта не разрешава въпросите; хубостта не е нещо съществено. Сипаницата разрушава всичката хубост на една мома, тъй щото хубостта е лустро отгоре на човека. Даже и човешката интелигентност е нещо външно. Аз не говоря за разумността. Никой не може да отнеме разумността от разумния човек. Едно качество има в разумния човек, той може да трансформира своето тяло. Разумният човек не можеш да уловиш, не можеш да вържеш, не можеш да затвориш. Той днес е там, утре тук, никой не може да го улови. А интелигентният човек понеже е собственик, има своя къща, има и документи за тази къща, та не може да я остави. Ако рече някой път да я остави, трябва да намери купувач, кому да я продаде, не може без пари. При днешните условия не можеш да отидеш никъде без пари. В Америка не можеш да отидеш без пари. В Германия не можеш да отидеш без пари. В никое село даже не можеш да отидеш без пари. И без хляб никъде не можеш да отидеш.

Вие ще ми кажете, че това са обикновени неща в живота, но трябва да знаете, че обикновените неща в живота именно не са разрешени. Вие трябва да разрешите обикновените въпроси. Някои хора казват: ние не трябва да бъдем много учени. Не, обратното е вярно, много учени трябва да бъдем. Не трябва само учени да бъдем, но съвършени трябва да бъдем в учението си. Не трябва да знаем всичко, аз това не твърдя, но съвършени трябва да бъдем в учението си, а това значи, онова, което знаем трябва да го прилагаме. Онзи поет, който пише, не трябва само да поетизира, не трябва да разбира

само външната страна, само ритъма на поезията, как да съпоставя думите в стихове и куплети, но в него трябва да има идея. Ако той напише: висини небесни, дълбини черни, т.е. висини небесни, които доброто расте и дълбини черни, в които мъки се берат, има ли тук някаква поезия? Идея има разбира се. Та казвам: важно е онова, което знаем. И ако знаем нещата, ние няма да се смущаваме. Следователно, Христос казва: ще ви научи. Кой? Няма да повдигам този въпрос. Всеки от вас знае кой ще го научи. Значи, знанието започва с един вътрешен акт. За да обясня мисълта си ще ви приведа една алегория, т.е. ще ви приведа един древен бит. Когато Господ създал Слънчевата система, когато създал разните светове и планети, най-напред направил Юпитер, после Марс и дошло време за Земята. Венера и Меркурий още не съществували, за тях само се създавали условия. Както се създала Земята, тя не била като сегашната, но много хубава, много красива, а сега е малко юмрук, както казват турците. Кракът и е малко изкълчен, оста й е наведена малко, хромав е малко гръбнакът й. Едно време тя била много стройна, млада и хубава. Тогава един от небесните богове се влюбил в нея и решил да слезе на Земята и да я устрои. Аз не смея сега да изнеса същинското му име, но го наричам под друго име Саваат-Амон-Ра. Туй име се среща и в египетската митология. Той като слязъл на Земята, направил си един отличен палат от мрамор, бял като мляко. Всички прозорци на този палат били от диаманти и от злато. Този палат бил толкова красив, че славата му се разчула навсякъде и отишла чак до Слънцето. Един ден, когато се разговаряли в Небето за този палат, двете сестри, светлината и водата чули този разговор, чули за Саваат-Амон-Ра, че имал толкова красив палат, подобен на който нямало в цялата Слънчева система. Двете сестри, светлината и водата, решили да слязат на Земята и да видят този палат. Те се облекли с най-хубавите си дрехи и тръгнали инкогнито за Земята. Като стигнали до Земята, отишли на това място, където бил палата и светлината веднага влязла през прозорците. Като дошла до северната страна на палата, която била

направена от мрамор, не могла да проникне през нея, затова се спряла в палата сестра ѝ водата, не могла да влезе в палата и останала вън. Светлината като се спряла в стаята на Саваат-Амон-Ра, извадила фенерчето и с него осветила цялата му стая и започнала да я разглежда. Гледа навън и вижда там сестра си. Водата като останала навън, станало ѝ много мъчно и започнала да плаче. Като плакала, започнали да текат по прозорците на палата изобилно капки. Колкото повече плакала, толкова повече те се измивали, а диамантът и златото почнали повече да светят, да блестят, но тя все пак не могла да влезе в стаята на Саваат-Амон-Ра. Водата запитва своята сестра светлината: сестро, как влезе в палата? Тя ѝ разправя, че влязла по този и този начин. Мъчи се водата да влезе, но не може. Питам ви защо водата не може да влезе там, където светлината влиза? Понеже е по-плътна. Тогава водата разбрала, че между светлината и нея има разлика в състоянията и че там, където светлината влиза, водата не може да влезе. Светлината била много благородна. Като излязла в двора, осветила всичко наоколо си. Така започнали да се събират жители от околността на града, където живеел Саваат-Амон-Ра и видели, че по прозорците на палата тече изобилно вода, от която се образувал един хубав извор. Те започнали да се питат от къде иде тази вода и не могли да научат как се е събрала толкова много вода. Водата текла навсякъде. Хората взели да се радват на тази вода, взели да пият от нея, но тя все плакала.

Защо? Защото не могла да влезе в стаята на Саваат-Амон-Ра. Тогава царят казва на водата: съжалявам, че ви причиних толкова страдания, но то е защото не сте влезли в правия път. В моят палат има място и за водата, и за светлината, но понеже вие искахте да влезете инкогнито, през прозорците, затова се случи с вас това нещастие. Законите на водата и светлината в невидимия свят, в Слънцето са едни, а тук на Земята са други, различават се. Тук се влиза през вратата, а на Слънцето може да се влиза и без врата.

Сега много философи искат да разрешат въпросите през прозорците и стоят вън да плачат. Голяма част от съвременния свят са вън, поглеждат през прозорците. И бащи и майки, и деца, и свещеници, и проповедници, всички са отвън, всички плачат, проливат сълзи, защото не могат да влязат в този красив палат на Саваат-Амон-Ра.

Този разказ е окултен. Той дава разрешение на съвременния живот. Вие трябва да го преведете, да разберете символите, които се крият в него. Ние искаме нашия живот да бъде щастлив, но искаме да придобием това щастие по един произволен начин, а в света няма произвол. В света има разумност. Нашето сегашно съществуване, нашата сегашната разумност се обуславя от една предшестваща разумност в света. Нашите мисли, нашите желания, нашите действия се обуславят от мислите, желанията и действията на ред други същества, които и предшестват. Никой в света не може да действа самостоятелно. Който и да е от нас, ако рече да извърши едно произволно действие в света, това действие се отразява върху съзнанието на всички разумни същества. Затова всеки разумен човек когато иска да възприеме някоя мисъл или когато иска да изрази някое чувство или когато иска да изпълни някое действие, той трябва да се спре и да помисли, има ли някаква връзка в дадения момент между неговото съзнание и съзнанието на другите разумни същества? В съзнанието на човека не трябва да има разпокъсаност. Например, разпокъсано е съзнанието, когато казваме, че всички хора са вълци. Това заключение не е вярно. Ако това заключение, че всички хора са вълци е вярно, тогава и ти като човек си вълк. Питам: какво разрешават хората с този въпрос? Ако това е така, защо Христос нарича хората моите овце?

За какви овце говори Христос? Не, не е така, всички хора не са вълци. Има някои хора, които са облечени с вълча кожа. Има някои хора, които са облечени с овча кожа. Какво значи това? Това са иносказателни думи и подразбират, че някои хора в своите подтици,

в своите размишления, в своите действия имат нрава на вълка, т.е. нямат човешко съзнание. Ние оставяме настрана този несъзнателен живот. Няма какво да се занимаваме с него.

Христос казва: ще ви научи. Кой? Има един, който може да ви научи. Ние можем да го намерим всякога. В него има едно особено качество. Какво е това качество? Този, който може да ни научи всякога носи радост за душите ни. Представете си, че някъде в Земята има заровено едно богатство и този, който може да ви научи ще дойде и ще ви каже, къде се намира това богатство. Вие веднага ще се зарадвате. Когато вашият живот е завършен в едно отношение и дойде някой и ви избави от това положение, повдигне ви на по-горно стъпало, по-същия начин у вас се заражда радост. Следователно, онзи, който ще ви научи, онзи, който ще внесе в ума ви и в съзнанието ви една светлина, всякога ще внесе в душата ви една малка радост. Дойде ли във вас тази божествена светлина, вие ще почувствате тази радост в душата си. Не почувствате ли тази радост в душата си, значи не е този, когото очаквате. Това са чисто психологически процеси, които всеки от вас може да провери. Ние няма какво да проверяваме историята, как живял Александър Велики, как живял Платон, как живял Кант и т.н. Има някои сведения за тях, но ние не знаем техния интимен живот. Ние знаем само "Критиката на чистия разум" от Кант, но как е дошъл той до тази теория, нищо не знаем. Ние не знаем, че той е бил под строга дисциплина. Ние не знаем, че той е минал един редовен живот като часовник. Ние не знаем, че той е мислил дълги години, докато напише своята "Критика върху чистия разум".

Та казвам: всеки от вас има известни задачи, които трябва да реши. Когато чета Кант, аз го похвалвам и си казвам: много добре е извършил той своята длъжност. Когато чета Исая, казвам: много добре е извършил своята длъжност. Когато чета Иеремия, Иеззекиила, пророците, апостолите, светиите, или когато чета книгата на кой и да е човек, това ме радва, виждам, че всеки е изпълнил своята длъжност,

всеки е решил задачата си по някакъв начин. Аз не критикувам, не се спирам върху дребнавостите, не питам, защо някъде е турена запетая, когато мястото й не е там, но гледам, каква е основната идея в нещата и казвам: всеки има своя задача и важното е, как ще я извърши. Ние трябва да изучаваме себе си, ние трябва да изучаваме условията на живота, но при сегашно време. Нас не ни трябват средните векове, за тях имаме сведения. Ние не трябва да изучаваме времето на Христа, времето на апостолите, или времето на пророците. Ние трябва да изучаваме сегашната епоха, сегашните времена, сегашните условия, при които живеем, с тях трябва да бъдем запознати много добре. За нас не е важно, как се е проявявал някога Бог, как се е проявявало някога Битието, за нас е важно, как се проявява любовта днес. Оставете тези неща, които ви смущават. Има смущения, които нямат нищо общо с вашия живот. Имате в крака си забит трън. Този трън няма нищо общо с вашето съзнание. Казвате: боли ме. Това не е важно. Аз ще туря на вашия трън малко кокаин и болката ще престане. Ако един трън може да прекъсне вашето съзнание, да измени вашия живот, вие не сте човек на съзнателния живот. Ако 25-те хиляди лева, които сте изгубили могат да изменят вашето съзнание, вие не сте човек на съзнателния живот. Ако дори изгарянето на вашата къща, или ако всички страдания, които минавате, могат да изменят вашия живот, могат да скъсат онази връзка, която ви държи с онова велико Битие на живота, вие не сте човек на съзнателния живот. Аз наричам велико Битие онова, което представя известна норма в живота. Има едно същество в света, което е норма на живота. Има разумни същества в Битието, в Слънчевата система , които имат известни форми. Те са завършили своето развитие. Ако вие влезете да живеете между тях, те ще могат да ви дадат един разумен отговор на всички въпроси, които смущават душата ви. Те могат да ви научат, как можете да използвате вашия живот най-добре. Ако отидете при някои от тия същества и ги запитате, къде е майка ви, те веднага ще вземат ключалката, ще

кажат: алло! И веднага майка ви ще се яви. Те ще ви кажат: заповядайте! Ще ви дадат слушалката и вие ще започнете да се разговаряте с майка си. След като говорите с майка си, вие ще се уверите в това, в което сега не вярвате. Едно време и еврейският цар Саул не вярваше в задгробния живот, но когато се намери на тясно и нямаше къде да отиде, една вечер отиде при една врачка. Впрочем, тази жена не беше обикновена врачка, но един адепт, който разбираше окултните закони. Тя беше запозната с окултната наука. Саул беше издал една заповед, според която, където се намери някой врач или някоя врачка из царството му, да бъдат избити. Врачките, това са истинските хора, които имат общение с Небето. И в България има такива врачки, които служат на хората без пари. Тези врачки са истинските хора, които могат да ви кажат нещо. На тях, ако искате може да дадете нещо, а можете и да не им дадете нищо. Те не работят за пари.

Да оставим сега българските врачки, но да се върнем към Саул. Саул отиде при тази жена-адепт и й каза: искам да повикаш бившия еврейски пророк Самуил да се поразговоря с него, да ми каже, какво да правя. Той мислеше: Самуил ме тури на това място, той ще ми каже, какво трябва да правя. Тя знаеше, че този, който седи пред нея е еврейският цар Саул, който издаде заповедта да се убиват врачките в неговото царство и се зае да му услужи. Тя знаеше как се викат умрелите. Казваше: алло! Самуил се яви. Тя извика Самуил, но като разбра, че еврейският цар Саул седи пред нея, каза му: ти защо не ми каза, че си еврейският цар или искаш да разбереш, дали и аз не съм от тия адепти, та и мене да подложиш на смъртно наказание? Не бой се, каза й Саул, животът ти ще бъде запазен. Той приказва със Самуил, който му каза: съжалявам, че ти не изпълни божиите заповеди, наруши ги, вследствие на това утре ще бъдеш заедно с мене. И така, на другия ден той отиде при Самуил.

Сега някои ще кажат: това са халюцинации. Аз ви казвам: ами вие сега не сте ли под една халюцинация? Мислите ли, че аз съм

нещо реално? Най-после и вие нещо реално ли сте? Ако разсъждавате така и вие сте една халюцинация. Но между реалността и халюцинацията има една съществена разлика. Ако туриш един човек под някаква халюцинация и започнеш да го претегляш, ще видиш, че той постепенно олеква, става все по-лек и по-лек. Но ако този човек е в реалността и почнеш да го претегляш, ще видиш, че той постепенно става все по-тежък. Турете двама души, единият от тях в реалността, а другият в халюцинациите, ще видите, че този от тях, който започва да олеква, да съхне, той е в халюцинациите, а този, който расте, зрее и плод дава, той е в реалността на живота.

Има един закон в живота: никой човек не може да се съмнява в себе си. Ако човек се осъмни в себе си, той или ще полудее или ще се самоубие. Защо някои хора полудяват? Защото се осъмняват в себе си, в своето развитие, отказват се от себе си. Никой няма право да се осъмни в себе си! Това е една свещена идея, която не трябва да се опорочи, защото дълбоко вътре в тази канара живее онова велико същество, което дава подтик и на поети, и на музиканти, и на проповедници и на народи, и на ангели и на цялото Небе. Всичко се движи под действието на тази вътрешна сила. Това е великата наука в света!

Та казвам: той ще ви научи! Как ще ви научи? Този час, който прекарвате тук, вие може да се съмнявате дали това, което ви говоря е вярно или не. Аз не искам да се съмнявате. Престанете да се съмнявате! Съмнението, това е една временна игра на безсъзнателния живот. То е сянка, бълникане на морето. Това, че вие съществувате, е една реалност. Че имате живот, това е една реалност. Че имате ум, това е една реалност. Че имате душа, това е една реалност. Че духът действа сега и работи във вас, това е една реалност. Че още хиляди години ще живеете, това е една реалност. Има още много реалности във вас, които вие не съзнавате. Тези въпроси засега може да се оставят, но важна е сегашната реалност, туй тяло, което сега имате.

Този мозък, който сега имате, трябва да го разработите. Трябва да се занимавате с него.

Съвременната наука разполага с ред данни, с ред факти, които още не са систематизирани в една стройна наука, но могат да се използват, да се правят с тях ред опити, за да се види тяхната истинност. Нека майките направят ред опити било със своите деца или да следят случаите, които срещат в живота на други някои деца. Например, следете какво става с някое дете, на което космите от едната вежда по една или друга причина са оскубани, а на другата са останали. Или пък, обръснете с бръснач косата на някое момиченце и наблюдавайте след това, какво ще бъде неговото състояние? Или пък проследете какво е състоянието на някой човек, у когото ноктите са изрязани дълбоко до основата. Аз в миналата си беседа ви говорих, че ако човек си потегли носа, има известни резултати. Но казвам, че човек трябва да знае кога да потегли носа си. Има моменти в живота на човека, когато е опасно да потегли носа си. Ще кажете: това са суеверия в живота. Не, това са данни проверени и доказани. Има моменти, когато ако хванеш окото си, ще те сполети най-голямата катастрофа, а има моменти, когато ако хванеш ухото си, ще ти дойде най-голямото благословение. Ще кажете: ами ние не вярваме в това. Аз не искам да вярвате, ама това са съвпадения. Що е съвпадение? Ако днес мина покрай някоя къща и от нея падне една керемида и ме удари по рамото, ще кажа: това е едно съвпадение. Добре. Днес това нещо е съвпадение. Утре мина покрай същата къща и друга някоя керемида падне върху мене и пак ме удари. Аз ще кажа: и това е едно съвпадение. На третия ден мина покрай същата къща и също така някоя керемида падне и ме удари по рамото, пак ли ще кажа, че това е съвпадение? Не, зад последователността на тези факти има един велик разумен закон, който обуславя нещата. И ако в твоя живот идват някои нещастия, това са керемидите, които падат върху тебе. Разумният, невидимият свят иска да те застави да мислиш, да видиш, че има едно съчетание на нещата. Ако те уволнят като чиновник, това

наказание ли е за тебе? Не, това не е наказание. Понеже ти си дошъл до едно висше положение, до едно по-високо съзнание, невидимия свят казва: в интереса на този човек е да се уволни от служба, да остане без служба на Земята. Нека се качат други на неговото място. Ако ти съзнаваш, че великото има ръка в тази работа, че това е негов акт, ти ще намериш една много по-голяма служба от тази.

Друг случай: искаш да се жениш, намериш някоя много видна богата мома, която ти обещава голяма зестра. Тя казва: милички, любезни ми, аз ти давам половин милион лева, жертвам ги за тебе, ще те пратя в странство, например в Германия, във Франция или другаде да специализираш. И гледаш този момък се пременил с пъстричка много хубава вратовръзка, а не като моята бяла. Турил на главата си едно хубаво бомбе, радостен, весел е. Замине за странство, но не минава много време, тази мома си намери някой момък, по-хубав от него и току виж дала пътя на първия. И виждаш, след време този момък вече не е с бомбе, паднал му е кефа. Защо? Случайността дойде и керемидата падна върху него. Какво показва това? Че съзнателните същества от невидимия свят казват: тази мома не е за този момък. Аз съм проверявал този факт много пъти. Един англичанин отива при Йоан Веслей и му казва: аз намерих една много добра мома, благочестива християнка, искам да се оженя за нея. Йоан Веслей му казва от своята опитност: тази мома може да е много благочестива, но може да живее само с Христа, но не и с тебе. Нима вие мислите, че тези възвишени моми и момци са за вас? За кого ги е създал Господ? Някои казват, че Господ е създал ябълките да се ядат от всички. Аз разбирам, какво искат да кажат с това. Те искат да кажат, че момите са създадени за мъжете, и всеки мъж може да се отнася с тях, както намери за добре. Не е така. Не се обвързвайте сами! Човек сам може да се върже и сам може да се развърже. В света има един велик закон, който върши всичко.

Сега ще се повърнем към истинските данни, които потвърждават този закон. Някой ден ти искаш да четеш една книга, но този закон

ти казва: не чети днес тази книга! Ти казваш: не, аз днес съм разположен да я чета. Друг път той ти казва: днес не започвай тази работи! Не ходи днес на работа! Или не минавай по тази улица! У всички хора има този вътрешен глас, но те не смеят да го признаят. Ти искаш да се скараш с някой човек, но този глас ти казва: недей, постъпи благородно, бъди търпелив! Ти казваш: не, аз не обичам да търпя. Добре, какво сме придобили с нашето нетърпение? Та казвам: откъде се зараждат нещастията в живота? Всички ние сме като трудни, бременни жени. Всички ние учени и неучени, които имаме съзнание мязаме на бременни жени. Искаме да изнесем нещо велико и хубаво в света, но казвам: има една опасност в закона на раждането. Да допуснем, че някоя мома е бременна на 3 месеца и в този момент мине покрай някоя кръчма и като ѝ замирише на винце казва: ех, да си пийна поне една чашка! Обаче, тя е въздържателка затова веднага се опомня и си казва: не, не искам да пия нищо! Но злото вече се е родило. Това мимолетно желание внася вече отрова в организма на детето ѝ. В туй тримесечно дете, когато стане на 30-годишна възраст се заражда желание да пиянства. Този човек започва да пие, да прави разни оргии. Онзи, който разбира закона, трябва да вземе този 30-годишен момък и да му каже: слушай приятелю, когато ти беше още в утробата на майка си, едно тримесечно дете, майка ти мина през кръчмата на дядо Цуко в село Помарица и пожела да пийне малко винце. От този момент се започва твоето нещастие. Като кажеш истината на този човек, той трябва да се върне към това село, към тази кръчма и по такъв начин, като се върне до положението, в което се намира днес, ще се освободи от своето нещастие. И онези хора, които проповядват въздържанието, трябва да разбират този закон, трябва да знаят кога се е породило пиянството. Пиянството на този момък се зародило още в утробата на неговата майка. Всички престъпления - убийства, пиянства и ред други, стават в утробата на майката. Следователно, когато се проповядва, че не трябва да се вършат престъпления, трябва да се създават онези висши

благоприятни условия на майката, при които тя трябва да зачене. Когато майката зачене, трябва да бъде като жрица. Не само майката, но и бащата трябва да бъде един жрец. Не само майката и бащата, но и братята и сестрите трябва да бъдат като жреци. И най-после, не само те, но и цялото общество трябва да бъде жреци на чистотата и на възвишения живот. Всички трябва да работят за създаване на тези велики условия, които да родят великите идеи в света.

Та казвам, само по този начин можем да се избавим за в бъдеще от злото, което съществува в света. Днес ние като водата искаме да влезем в палата на Саваат-Амон-Ра, искаме да влезем в чистия възвишен живот. Но за да влезем в този живот има ред закони, които трябва да знаем. Знаете ли например, колко трябва да бъдат отворени вашите очи? Наблюдавали ли сте това нещо физиогномически. Ако очите на някои хора са турени наблизо, те приемат малко впечатления, но ги задържат за дълго време. Много впечатления обаче пропущат. Ако очите на някои хора са далеч едно от друго, те приемат много впечатления, но ги задържат за малко време. Природата има един закон: очите на човека трябва да бъдат поставени точно на меридиана на зрението. Когато очите са поставени точно на меридиана на зрението, ние имаме един идеален човек. Аз изследвам този закон в природата, но до сега не съм срещнал нито един човек, на когото очите да са поставени точно на този меридиан. От 11 години насам правя своите изследвания и още не съм срещал такъв човек. Очите на някои хора са близо до този меридиан, но казвам: те трябва да бъдат поставени точно на този меридиан. Когато очите на някой човек са точно на този меридиан, тогава ще имаме един човек с широк кръгозор в своите схващания. Такъв човек ще може да разрешава лесно въпросите на живота. Вземете например, проследете, как се карат религиозните хора в света. Когато светските хора се карат, ние не им обръщаме внимание, не ги зачекваме. Но когато се карат набожните, религиозните хора в света, ние виждаме, че те се карат по особен начин. Светският човек е

много по-деликатен. Той пристъпва с по-голяма дипломация. А един религиозен човек пристъпва към тебе грубо, нахално казва: аз трябва да ти кажа истината и ти забива ножа. Всички религиозни хора твърдят, че те знаят истината, че Господ им говори, че са във връзка с Небето. Когато срещнеш един православен, той казва: като нашата църква няма и като мен човек няма. Когато срещнеш един евангелист и той казва: като нашата църква няма и като мене човек няма. Туй не е упрек, но казвам, че един евангелист, един православен, това се течения в живота. Щом казвате,че живеете в Бога, трябва да бъдете ясновидци. Дойде при мене преди няколко дни един господин и ми каза: извинете ме господине, аз няма какво да ви се препоръчвам, зная, че вие имате вътрешно зрение. Искам да се поразговоря с вас, а пък вие ще съдите какъв съм според както ме схващате. Той не спори за нищо, но ме попита: как трябва да се схваща според вас истината и правдата в живота. Той говори с мене върху ред философски въпроси, поблагодари и си отиде.

Та казвам, тия религиозни хора, които мислят, че са ясновидци в това отношение постъпват много лошо. Всеки от вас трябва да знае, какво е състоянието на човека, с когото говори. Според мене да знаеш недъзите на един човек, това не е никаква наука. Според мене великата наука седи в това, да намериш доброто във всеки човек и да го извикаш. Да виждаш лошото в човека, това всеки може. Това е наука достижима за всички хора. Да виждаш доброто в хората и него да извикаш, това е велика божествена наука на съзнанието. При сегашните условия на живота, ние сме поставени на един много голям изпит. Казвате: няма честен човек в света. Не, не е вярно това. По отношение на несъзнателните хора това е така, но по отношение на съзнателните не е така. Вълците не са честни. Ти не можеш да оставиш овцете си да ги пази един вълк. Ти не можеш да оставиш кокошките си да ги пази една лисица. На малките деца, у които съзнанието не е развито, ти не можеш да оставиш да разтършуват

яйцата. Но казвам: на онези хора, на които съзнанието е пробудено, които копнеят за истински живот, Христос казва: те ще се научат.

И тъй, сега дойдохме до истинските данни. Ако човек стесни своите вежди, т.е. ги направи по-тънки, той смекчава характера си, но неговата воля става по-слаба. Ако направи веждите си много дебели, тогава волята му става много силна. Той става много наблюдателен, но груб. У наблюдателните хора няма голяма разсъдителност. Хора с тънки вежди имат голяма чувствителност, интуиция, но нямат разумност. Следователно, за всеки човек, който е дошъл на Земята в божествената книга има точно определено, колко големи, колко дебели трябва да бъдат веждите му и по колко косми трябва да има на тях. Всичко това не е случайно, то е точно математически определено. Вие броили ли сте по колко косми трябва да имате на веждите си? Един съвършено честен човек трябва да има точно определено количество косми на веждите си. И на онези хора, които не живеят такъв живот, липсват известно количество косми. Тъй щото, като прочетете количеството на космите по вашите вежди, вие ще знаете, до колко сте се отклонили от честността. В невидимия свят е точно определено количеството на космите на веждите. Аз няма да ви казвам, колко е това количество, но казвам, че по количеството на космите, които липсват у вас, дали една единица, две единици или повече се познава отклонението, наклона на вашата ос. Не мислете, че веждите обуславят вашия живот. Не, вашите мисли, вашите чувства всякога се изявяват в един външен резултат. Някои хора имат сини очи, други черни. Питам ви: защо е така? Това произвол ли е? Сега сините очи се заместват с черни. В света преобладават повече черните очи. Хората на север имаха сини очи, но сега постепенно почнаха да изчезват, да се изгубват. Какво показва това? Хората със сините очи са повече идейни, а хората с черните очи са повече на чувствата, те са по-жежки хора. Ако хората вървят така, един ден и черните очи ще се превърнат в други някакви. Черните очи не определят характера на човека, но чернотата се явява като израз на известни промени, които

стават в човешката душа. Тогава питам: какви трябва да бъдат идеалните очи? Според мене, сутрин човек трябва да има сини очи, на обяд- кестеняви, а вечер черни. Човек трябва да мени очите си по три пъти на ден. Това е характер! Да имаш сутрин сини очи, на обяд кестеняви, а вечер черни, ти си истински човек. Като станеш сутрин и се огледаш в огледалото, ще кажеш: сутринта моите очи трябва да бъдат сини. Тогава душата ти ще бъде свързана с Небето. На обяд очите ти трябва да бъдат кестеняви и да кажеш: сега трябва да живея с хората добре и да бъда мек. Вечер очите ти трябва да бъдат черни и да кажеш: хората страдат толкова много, затова аз трябва да им дам нещо от себе си. Питам: колко християни има, които могат да правят очите си сутрин сини, на обяд кестеняви, а вечер черни! Че това именно е наука! Това е християнство, това е изкуство! Да можеш да променяш очите си сутрин на сини, на обяд на кестеняви и вечер на черни, това е наука! Аз си променям очите всяка сутрин на сини, на обяд кестеняви и вечер черни. Не е било време, когато да не направя сутрин очите си сини, на обяд кестеняви и вечер черни. Когато стана сутрин и не направя очите си сини, в мене настава тъга. Щом ги направя сини, в мене настава приятно, меко разположение. Това е една физиологическа наука, върху която човек трябва да работи дълго време. Да не мислите, че това са фокуси. Не, ние трябва да изучаваме физиологията, анатомията.

Аз не искам да ме разбирате буквално и да мислите, че това е само говорене, но казвам ви: няма да минат и 10 години и хората ще заговорят върху тия неща, понеже човешкото съзнание се е вече пробудило. Има хора и в Америка, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия, които говорят, тъй както аз говоря, мислят тъй, както и аз мисля. Не мислете, че само аз съм, който говоря по тези въпроси в България и да кажете: дошъл тук един човек, говори по някои особени въпроси. Ако е за авторитети, аз мога да ви приведа много имена на видни индийски адепти, на видни йоги. Дошли са много такива хора, които искат да помогнат на човечеството, да донесат

великата наука. Съвременният обществен строй трябва да се разреши по един много разумен начин. Сега хората не са турени на своето място. Има много хора, които са свещеници, но не са родени за свещеници. Има много хора, които са учители, но не са родени за учители. Тези, които са родени за свещеници, нека излязат да заемат своето място! За в бъдеще всеки трябва да заеме своето място, всеки да се определи за каквото е роден. Когато аз говоря за това, разбирам, че в съзнателния живот всеки трябва да заеме това място, за което е роден, всеки да заеме своята длъжност за която е предназначен, защото само така ще може да допринесе много нещо. Като работиш така, всички хора ще знаят за твоята работа. А сега ти работиш и казваш: каква полза от моите усилия? Аз работя толкова много, никой не дава нито пет пари за моята работа. Не, братя, не се лъжете! Когато ти си честен, има хиляди братя, които знаят за твоя честен живот и казват: напред върви, това е животът!

Та казвам за нас трябва една нова наука. Например, какъв трябва да бъде носа на един свещеник? Свещеникът трябва да има свещенически нос. Какви вежди трябва да има един свещеник? Той трябва да има свещенически вежди. Под думата "свещеник" не разбирам служител на църквата, но разбирам човек с такова съзнание, с което да служи безкористно, безукоризнено на своите ближни. Какви трябва да бъдат неговите очи? Какъв трябва да бъде неговият нос? Какъв трябва да бъде неговият ръст? Какви трябва да бъдат неговите пръсти? Всичко това трябва да отговаря точно на нормата, та като видиш пръстите на един свещеник, или на един учител, да кажеш: това са пръсти на свещеник, това са пръсти на учител и т.н. Лицето на един учител не може да бъде като лицето на един свещеник. Като срещнеш един адвокат, или един военен, те трябва да се различават един от друг. Всички хора, които заемат служби на бащи, майки, сестри, братя, трябва да се различават едни от други. Истинският брат трябва да има лице на брат, истинската сестра трябва да има лице на сестра, истинският приятел трябва да има лице на

приятел. В природата това е строго определено. Аз не искам да изнасям тия данни, понеже ще ме разберете криво. Вие ще ги прилагате криво и ще търсите във вашите близки само престъпнически проявления. Ломброзо, като правил своите опити, отишъл при Толстой и почнал да го наблюдава, дали има престъпнически прояви. Накъдето мръднел Толстой, Ломброзо все записвал, а това много стеснявало Толстой. Ломброзо описва паталогическите, болезнените състояния на човека, но това не е наука. Наука е да изучаваш здравословното състояние на човека, а не неговите болезнени прояви. Болезнените прояви не ни интересуват. Всяко отклонение представлява съвсем друго нещо. В света има една норма. Коя е тази норма? Когато стана сутрин и моите очи са сини, това е една норма. Когато на обяд моите очи са кестеняви, това е една норма. И когато моите очи вечер са черни, това пак е една норма. Целият свят да се опълчи против това, то е за мене една норма. Нямам ли сутрин сини очи, казвам: изгубих нормата! Нямам ли на обяд кестеняви очи, казвам: изгубих нормата. Нямам ли вечер черни очи, казвам: изгубих нормата. Тогава какво ще се роди? Една каша.

И сега учените хора вървят в едно ново направление. Физиогномистите, хиромантиците, физиолозите, учените хора изобщо се стремят да изучат човека. Да изучат цялото Битие и с това са допринесли много нещо за науката. Ботаниците, зоолозите, изобщо учените от всички отрасли на науката са допринесли много неща за общата наука. Те са допринесли много за упражнението на човешкия мозък. Човешкият мозък трябва да има работа и то разнообразна. Ако вие се занимавате с еднообразна работа, ще се развие само една малка част от вашия мозък, а другата част ще остане атрофирана от безделие. В човешкия живот сега стават много пертруции, вследствие на което днес ни занимават хиляди и хиляди мисли. Някой човек казва: много мисли ме занимават днес. Радвай се, че много мисли те занимават днес. Това са божествени мисли, които

искат да събудят ума, сърцето и волята ти, за да разбереш , че в света има един велик закон, който направлява твоя живот.

Христос казва: той ще ви научи. Кой? Ние имаме само едно изречение, което и на вас сега казвам: само светлият път на мъдростта води към истината. Този е пътя, който може да научи съвременните хора. И сега у всинца ни трябва да се роди едно желание, да учим! Това желание съществува в нас, но трябва да му дадем възможност да се прояви. Всички ние трябва да станем млади. У млади и у стари трябва да се зароди силно желание за онази истинска наука, с която можем да преобразим живота си. И най-мощното нещо, което е потребно за хората е онази наука, която е вложена в тях самите. Не говоря за знание, което не им е потребно! Знание, което няма приложение е един товар за човека. Христос казва: Духът святий ще ви научи. Под думата Дух святий разбирам изявения Божествен Дух. Като се приближаваме към този Дух, той ще ни научи на великите закони, как можем да си поправим живота. Засега, за 120 години вие имате два елемента, чрез които сте осигурени. С въздух сте осигурени и с вода сте осигурени, само с хляб не сте осигурени. Всеки от вас трябва да работи за хляба си. И благодарете на Бога, че работите за хляба. Един ден и хлябът ще ви се дава тъй, както въздуха и водата. Мисля, че това време няма да бъде далеч. Като казвам, че няма да бъде далеч, то е защото ние мерим с мярката на сините очи, с мярката на кестенявите очи и с мярката на черните очи. В шестата раса хората ще имат изобилно хляб. Когато дойде шестата раса на Земята, хората както и всеки човек отделно ще си има къщица от етаж и половина с четири стаи и една кухня. Пред къщата си ще има градинка, насадена само с плодове. В шестата раса хората ще имат общи съобщения и то от най- хубавите. Също така ще има и общо осветление. Където и да минеш тогава през градове или села, всички ще се надпреварват да им отидеш на гости. Като си отиваш ще си кажат: дано не ни забрави, да дойде и втори път. Библиотеките, училищата ще бъдат навсякъде отворени. И тогава отношенията между ученици и учители няма да

бъдат такива, каквито са днес. Между служителите на църквата и свещениците няма да има такива отношения, каквито днес. Когато дойде шестата раса, тя иде вече, Царството божие ще се всели в миниатюр на Земята. Тогава всеки от вас ще живее 120 години за да се насити от живота и ще каже: слава Богу, предоволен съм, сега вече свободно мога да си замина от Земята! Пък ако искате да живеете още 120 години, могат да ви се дадат. Ако искате и още 120 години, пак могат да ви се дадат. Тъй щото, можете да живеете 999 години. Пък ако не сте се наситили на живота могат да ви оставят да живеете и 9 999 години. Ако и тогава не сте доволни, могат да ви дадат и 99 999 години, но аз мисля, че като дойдете до милион ще кажете: достатъчно е вече! Защото дотягва на човека да живее на Земята даже и 120 години. Има и други земи, където човек може да живее. Има неща по-красиви от тия на Земята. Въпросът обаче е, че ние сме в това училище, не сме влезли в шестата раса.

Та казвам: ние трябва да придобием качествата на светлината - безкористие и качествата на водата, която плакала отвън прозорците - мекотата. Туй, което е направила водата отвън, че измила този палат и вие го направете. Туй, което направила светлината, че осветила целия палат и вие направете! После направете с вашите очи това, което ви казах по-горе. Аз наричам щедрият човек вода, а човекът, който дава знания на хората наричам светлина.

Аз бих желал вие да бъдете щедри и да давате знания на хората и тъй да се образуват тези прекрасни хубави връзки, които ще ви направят за в бъдеще братя на Земята и братя на Небето.

Беседа, държана от Учителя на 14.03.1926 г. в гр. София.

ЗАКОН НА СЪПОСТАВЯНЕ

„Бягай в Египет!” „Иди в земята Израелева!”

Закон на съпоставянето, това е зазоряването на съзнателния, на разумния живот. Това е проявление на великото съзнание не на самия живот, но на онези граници, откъдето започва проявата на разумния живот. По нямане на онези още точни думи, които да изразяват този вътрешен подтик на живота, той не може да се сложи на книга. Изразните думи, това са форми, в които всяка мисъл трябва да се излее, да се оформи, да се изяви. Значи, законът на съпоставянето, това е зазоряването на живота. И всеки от вас трябва да знае как да съпоставя своя живот. Например, бягането, това са скърбите на живота.

„Стани, вземи детето!” Страхът кара човека да бяга. Сърцето ти трепери от страх дали ще се спасиш или не.

„Стани, вземи детето и бягай в Израелевата земя!” Това е връщане в Отечеството ти, където ще се видиш със свои приятели, със свои близки. Това вече е веселие, радост. Онези, които не са запознати със закона на съпоставянето, казват: „Не може ли да не бъде така?” Когато разглеждаме проявите на самата природа по някой път ние критикуваме нейните постъпки и казваме: не може ли това нещо да стане по друг начин? Ако може по друг начин, ти направи своя живот по друг по-умен начин. Бъди ти по-умен от самата природа! Вие казвате: животът не може ли без скърби? - Може, но кога? - Когато ти си разумен, когато ти не правиш погрешки в живота си, когато спазваш всички закони. Тогава няма да имаш никакви скърби и радости. Природата ще върви винаги по твоите стъпки. Тя ще те признава. Но щом правиш много погрешки, скръбта ще върви по твоите стъпки. Казват за някого: той е праведен човек. Да, той е

праведен човек, но баща му не беше праведен човек. Ами и баща му беше праведен човек. Да, тогава дядо му не беше праведен човек, има си крушка опашка. Не е въпросът само краят на въжето да бъде здрав, но цялото въже трябва да бъде здраво. Ама половината въже е здраво. Не трябва само половината въже да е здраво, цялото въже трябва да бъде здраво. То трябва да бъде здраво и в началото, и в средата и в края. Между частиците на въжето трябва да има силно сцепление, за да бъде пригодно за работа. От това вие изваждайте своите изводи, защото духовните работи могат да се обяснят само чрез закона на съпоставянето. Вие не трябва да разглеждате живота от ваше гледище, защото тъй както живеете сега, вие живеете със стари предразсъдъци на вашите деди и прадеди. Във вас още няма един широк жест да се откажете от себе си. Вие още треперите. Като ви хване някоя треска, цял се разтрепервате и казвате: опасно ли е положението ми? Казвам: не, не е опасно, имате малко бацили в носа. Вие сте малко уплашен и казвате: треска имам, пулсът ми се увеличи с 5-6 биения, температурата ми се увеличава, става 38,39 дори 40 градуса. Положението ми се влошава. Скоро викайте лекар! Болният трепери, трепери и майката и бащата. Казват:температурата му се увеличава. Какво от това? Колко градуса температура има? 39-40 градуса. Че какво опасно има в повишаването на температурата до 39-40 градуса? Този страх се дължи на неразбиране на онзи велик закон на съпоставяне. Щом температурата ти се увеличи на 39 градуса, ако разбираш закона на числото 39, ще събереш числата 3 и 9 и ще получиш числото 12. После ще събереш 1 и 2 и ще получиш 3. Числото 3 изразява закона на равновесието.

Сега аз правя едно съпоставяне. Когато човек има температура 39 градуса, разбирам, че този човек, както и неговите баща и деца цял живот са яли кокошки и агнета, пили са и са гуляли и сега в организма му поради натрупването на излишни утайки става едно горене, при което всичко това трябва да се пречисти. В този организъм настава един химически процес и затова казвам на този

болен: ти ще пазиш строга диета: 1-2-3-4-5-6-7 дни няма да ядеш нищо. После прозорците ти на стаята ще бъдат отворени, за да влезе повече светлина. Няма да спиш много. Умът ти ще бъде всякога буден, ще се молиш, ще поправиш всичките си погрешки и ще видиш как температурата ти ще спадне. И всичко това е много естествено. Казвате: ама днешната наука не е доказала още това нещо. Това, което хората на Земята наричат наука, на Небето не е наука. Това са играчки, забавления за малките деца. Аз не ви говоря за някаква наука на хората, които живеят по софийските улици. Не, аз ви говоря за такива учени, от които едва ли ще намерите 1 или двама. Такива учени хора едва ли ще ги има в Лондон и Париж, а тук в България има само един такъв учен и аз го зная. Учена глава е той. Когато посетих един ден този учен, той ми каза: на този народ главата му е много дебела, но все ще поумнее някога. Като казва той, че главата му е дебела не говори на присмех, но факт е това, че този народ още не разбира закона на съпоставянето. Този народ има изблик на енергия. Той иска да живее, но не може да разбере как да съпостави страданията т.е. не може да намери начин как да канализира своята енергия. Но той ще се научи. Често съвременните хора правят силни бетонни крепости, както при Вердюн и казват: е, крепост е това, но българинът е много дълбок в своите тълкувания. Когато французите обсадиха Вердюн, един българин пророк, който е фелдшер казва: твоето пророчество и моето пророчество трябва да се подчинят на факти.

Противоречията в живота ни най-малко не трябва да ни изненадат, защото противоречия съществуват само за неразумните хора. За разумните хора, всичко което става в света е една симфония. Противоречия в света няма. Туй, което за едного е противоречие, за разумният човек е благоприятно условие за работа. Това за него е едно условие. Ако вие турите един килограм тежест над една мравка, тя ще се спити под нея, но ако турите тази тежест на гърба на един юнак, той няма да усети нищо. Мравката казва: ужасно нещо! Знаете

ли каква тежест нося на гърба си? Каква тежест? - Един килограм. Гърбът на една мравка от един килограм тежест става на пихтия, а един юнак с един килограм тежест на гърба си става герой. Защо? Защото мравката не е разумна. Мравката обича да бута там, където не й е мястото, затова е мравка. Туй значи мравка. И пчелата по някой път обича да събира мед от там, откъдето не трябва. Тя е много трудолюбива, много чистичка, но по някой мед събира мед от там, където не трябва. Казват: пчелите са трудолюбиви и чисти. Да, трудолюбиви са, чистички са, но по някой път те влизат там, където не трябва и се опиват. Когато пчелите влязоха в нашия свят, те почнаха като хората да пият, станаха пияни. Казвам: пчелата е влязла в някой човешки университет да се учи. Да, влязла е при някой винар, който прави вино, да пие. Влязла е в неговите джобури.

Та по някой път и ние слизаме в джобурите на дявола, да събираме мед и после ставаме въртоглави, започваме да философстваме. Докато в твоето сърце не дойде мир, не настане тишина, не изчезнат противоречията и докато мислиш,че светът е лош, че животът не е добре организиран, а само ти си умен и добър, ти не си на права посока. Аз казвам: всички онези философи, писатели, които имат противоречиви възгледи за живота или за природата, те са под един знаменател. Те са хора от школата на мравките, от школата на пчелите. А всички онези философи, които казват, че ние започваме от сега нататък науката, това са хората на истинската наука, това са хората на бъдещето, хората на съзнателния живот.

„Стани, вземи жена си и детето и бягай в Египет", каза ангелът на Йосифа. Ангелът се яви на Йосифа в сънно състояние, а не на яве, защото Йосиф не беше готов да издържи присъствието на един ангел. Само на Аврама се явиха в будно състояние ангели и той приказваше с тях, угощаваше ги. А на Йосифа във време на сън се яви един ангел и му каза: „Стани, вземи жената и детето и бягай в Египет!" Защо? - Това дете трябва да отиде в Египет и там да научи египетската

мъдрост. Че излиза от едно място и отива на друго, това не е нещастие. Египет представлява земният живот. Всеки от вас е един изгнаник. Ангелът е казал на майките и на бащите, на всеки едного от вас: „Вземи това дете и бягай в Египет!” Законът е такъв. Ако искаш да се избавиш от голяма напаст, тъй трябва да постъпиш. Ти трябва да бягаш в най-голямата тъга, за да се избавиш. Че и най-големите разбойници и апаши не бягат ли? И те бягат.

Но да се повърна сега на закона на съпоставянето. Ангелът се яви втори път на Йосифа и му каза: стани, „Вземи детето и бягай в Израелевата земя!” Какво са мислили баща ви и майка ви, какво е мислил и дядо ви, какви са вашите възгледи, това оставете за себе си. Какво мислите вие в този момент и това задръжте за себе си, но какво подразбира закона за съпоставяне на нещата, него учете сега. Дойдете ли до този закон в живота, намерите ли в себе си закона за съпоставяне на нещата, първото нещо, което ще почувствате в себе си то е: ще придобиете един вътрешен мир, едно вътрешно просветление на вашето съзнание, деятелност на вашия ум и ще забележите, че това, което досега ви е тревожило, - беднотия, болести, лошите думи на хората, - всичко това ни най-малко вече няма да ви смущава, ни най-малко няма да ви засяга. Преди това състояние обаче, всяка лоша дума казана за вас ще ви размъти, ще създаде една вътрешна енергия във вас, ще почувствате едно вътрешно преливане на тази енергия. Защо е така? - Понеже в разумния живот колкото повече се увеличава злото, толкова повече се увеличават и положителните низходящите енергии към центъра на Земята. И в центъра на Земята има разумност. Така говори окултната наука. Тя казва, че центърът на нашата Земя е едно разумно място и този център привлича всичко. Това разумно начало сцеплява хората.

Законът на сцеплението не е физически, но духовен закон. Кой е вързал онзи вол, някъде в обора с въже? - Някое разумно същество го е вързало. Капанът, в която е уловена една мишка, пак е поставен от някое разумно същество. Следователно, всички ограничения в света, в

един или друг смисъл, се дължат на разни видове енергии и то разумни енергии. Значи, тия енергии, които ограничават аз наричам „положителни енергии в низходяща степен.” Има обаче и „положителни енергии във възходяща степен”, които отиват към Слънцето. В тези два вида енергии именно, законите са обратно пропорционални. Тогава, ако искате да знаете къде е вашия център, трябва да знаете, че вашият център на Земята, това е вашият стомах. Помнете, че аз съпоставям нещата. Центърът на Земята съответства на вашия стомах. Там се намира нашата симпатична нервна система, нашият стомашен мозък. И докато всичката ваша енергия е съсредоточена към вашия стомах, вие имате една положителна енергия в низходяща степен и следователно вие ще се ограничавате. Щом всичко е съсредоточено към вашия стомах, вие няма да имате никаква наука. Следователно, и рибите и месоядните и тревопасните животни и птиците, както и всички хора, - майки и бащи и свещеници, дори и всички хора с най-възвишени пориви, ще имат един и същ общ център. Не е лошо, че този център съществува, обаче според закона на съпоставянето трябва да има известна хармония. Колкото енергии слизат към стомаха, толкова енергии трябва да възлизат и към мозъка. Казвам: вземете за пример туй малко дете, което майка му взе и избяга с него в Египет. Казвам: след като си боледувал дълго време, ще пиеш всяка сутрин половин литър прясно мляко от някоя здрава крава или някоя здрава биволица или някоя коза. Добре ще гледаш твоето малко детенце. Защо? Защото твоят стомах е твоето малко детенце. И ти ще го храниш с хубаво прясно мляко. Млякото може да е от каквото и да е животно, но трябва да е здраво.

Сега всички ония от вас, които са вегетарианци нека ме разберат добре, да не стават фанатици. Майката как отхранва своето малко дете? - С мляко. Птичките как отхранват своите малки? - С мушички. Някои от вас мислят, че и мляко не трябва да ядем. Не, можем да ядем и мляко. Казвате: храната ни трябва да бъде чиста. Да, вярно е, че ние

трябва да намерим онази съответна за нашия организъм храна. Ние трябва да определим коя храна се нарича вегетарианска. Под „вегетаринаска храна" аз не разбирам непременно чисто растителна или строго плодоядната храна, но под „вегетарианска храна" бих нарекъл храната на съпоставянето, храната на разумния живот. Вегетарианска храна наричам онази, чиито трептения напълно съответстват с трептенията на нашите мускули т.е. на органическата материя. Значи, между клетките на храната и клетките на нашия организъм трябва да има пълно съответствие или пълно изтичане на енергиите към Слънцето. Тази храна именно е вегетарианска. Тя е и плодна, тя е и храната, която прави хората светии. Има такива храни обаче, на които трептенията на клетките отиват към центъра на Земята. Такива храни носят отрова в себе си. Такива храни могат да бъдат и растителни и вегетариански. Най-голямата отрова, която съдържа месото и за която учените хора даже и не подозират, седи в това, че се посяга върху живота на онези млекопитаещи, каквито са например овцете, козите и други, у които има силно желание за живот. Съзнанието в тия животни е будно. Те искат да живеят, вследствие на което всичката им енергия е съсредоточена в центъра на Земята. Те мислят само за живот т.е. само върху това, как да се размножават повече и да се нахранят, а не мислят нищо за рая, нито за спасението на душите си. Всичкият им живот е съсредоточен само към мисълта за хранене и като си доставят храната, заспиват. За тях може да се приложи поговорката: „И целият свят да изгори, това не е важно, стига чергата ми да е здрава." Забележете, тези животни щом се нахранят, закриват главата си и заспиват като казват: по нататък каквото Господ даде.

Та казвам: понеже у тези животни се заражда ужасен страх, ужасна омраза и отвращение към всички, които искат да им отнемат живота, всичко това се възприема като отрова от тия, които ядат месото им. Това нещо учените хора трябва да го знаят. Онези учени хора в Америка, Англия, Париж, за които ви казвам, че съществуват,

знаят това нещо. И онзи учен в България, който има събрана цяла библиотека по този въпрос също знае това. Този учен е най-благородния човек. Той представлява тип, какъвто трябва да бъдат българите. Аз бих желал българите да бъдат като него. Та казвам: вие трябва да знаете как да постъпвате с всяка ваша мисъл и с всяко ваше желание. Вие трябва да знаете как да съпоставяте вашите желания, как да съпоставяте вашите мисли. Между вашите мисли и желания непременно трябва да има едно съпоставяне. Между мозъка и стомаха ви трябва да има едно пълно определение, едно пълно съответствие. Мозъкът и стомахът са двата полюса на живота ви. Ако ви боли главата, трябва да знаете, че и стомахът ви е в безпорядък. Ако ви боли стомахът, трябва да знаете, че и главата ви не е в порядък. За да бъде човек здрав в пълния смисъл на думата, той не трябва да има нито главоболие, нито стомах да го боли. Боли ли го нещо, той не е напълно здрав. Ако имате главоболие, има начин за лекуването му. Ако имате разстроен стомах, пак има начин за лекуването му. Методите за лекуване са тъй прости, че всеки от вас може да ги приложи. Имайте предвид, че след като сте живели 20 години безпорядъчен живот, не ще можете за 1 седмица или за 1 месец да се изправите, да подобрите вашия организъм. Поне в това не вярвам. За да изправиш животът си, трябва ти поне 20 години още, да започнеш оттам където си направил погрешка. Ти ще се намираш под действието на един кръгообразен закон на движение. Ще станеш, ще се подемеш отново и като се върнеш на същото място, ще започнеш с голяма бързина. Ще ти трябват 20 години за да се върнеш назад и да изправиш погрешката си, не трябва много време. Ще можеш и в един ден да я изправиш, стига да си разумен. И тогава, стига да има съзнание в тебе, ще се върнеш на същото място.

Сега у всинца ви има съзнанието, че познавате истината. Велико нещо е да познаваш истината! Аз бих желал да познавате истината. Да познава човек истината, значи да бъде свободен. Познанието подразбира свобода. Онзи, който е свободен, той е и разумен човек.

Свободата, светлината и разумният живот, това са възходящи сили, които отиват към центъра на Слънцето, отиват към друг един център на Вселената, която ние наричаме Божественото.

И най-първо, ние трябва да се освободим от своите минали предубеждения. Всеки земеделец знае, че ако тури силен тор на някое крехко растение, то ще изгори, т.е. това цветенце няма да изгори, но ще се отрови. И затова всички земеделци казват, че за растенията трябва такъв тор, който е стоял на Слънцето известно време и се е преобразил под действието на неговите лъчи. От този тор, през който са проникнали слънчевите лъчи става нещо, а от този, през който слънчевите лъчи не проникват, никакъв тор не става. Та казвам: ти трябва да се попечеш на тия божествени лъчи не само един ден, но много години наред. Чудни са хората! Някой човек се развесели един ден и казва: е, намерих най-после живота. Казвам: не, приятелю, прозорците на твоя живот трябва да бъдат постоянно отворени и между Бога и тебе трябва да съществува едно постоянно преливане на сили. Някои хора казват: щом мислим за Бога, нашият живот се свършва. Не, щом намериш Бога или както аз го наричам, щом намериш „закона на съпоставянето" или „закона на любовта", в тебе ще се вложи тази божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиват правилно. Тогава каквото и да пипнеш, всичко ще ти се отдава, защото никой в света не работи сам. Ако всеки работи сам, нищо няма да излезе. За тебе работят майка ти и баща ти. Онзи, който казва, че може да работи всичко сам, ние ще турим в един остров и ще видим какво може да направи сам. Ще видите, че нищо няма да излезе. Но турете при него една от тези сестри, които го съблазняват в света, нека работят заедно. Ще видите как ще превърнат това място на рай. Значи, същото това място някой път може да се превърне на остров на страданието. И наистина, хората някой път го превръщат в място на страданията. Законът на съпоставянето гласи следното: не изисквай в дадения случай това, което е невъзможно! Има неща в света, които са невъзможни. Ще кажете: кои са те? Ще ви

кажа една невъзможна работа. Комарът не може да изпие цял океан. Може ли един комар да изпие цял океан? - Не, не е възможно. Колкото и да ме убеждавате, ще ви кажа, че това е невъзможно! Има неща невъзможни. Някои ще ми доказват сега, че за Бога всичко е възможно. Не петнете името божие! Когато Бог създаде комара, той написа за него така: комарът не може да изпие океана. Това чета на комара. И понеже божиите думи няма обратно решение, то няма сила в света, която да може да накара комарът да изпие водата на океана. Когато Господ създаде вола, написа на рогата му следното: „Волът никога не може да бъде в положението на човека." И ако ти искаш да ни доказваш, че този вол със своите рога може да стане член на обществото и да влезе в Софийския университет като професор по естествените науки, ще ти кажа, че това е невъзможно. Защо да е невъзможно? Понеже тъй е писал Господ на рогата на вола. Това са две от невъзможните работи. Кои са възможните работи? Върху лицата на хората пък е написано, какво е възможно днес да стане от тях. Има много хора, които са далеч от разумния живот. Кривата линия на лицето показва, че много хора едва са излезли от животинското състояние. Аз няма да се спирам да обяснявам този въпрос, но казвам, че кривата линия на лицето показва, кой кога е почнал своето движение към разумния живот. Този учен българин има много научни данни върху кривата линия на лицето. Тъй щото, по тази крива линия ние определяме точно, кой от кога е почнал да се движи към разумния живот и с каква бързина се движи към него. Някои и от вас са едва до границата на разумния живот. Някои от вас са на 100 километра разстояние, някои на 200 километра, а някои на повече от 200 километра, но един ден ще дойдат в самия разумен живот, обаче всички няма да се движите с еднаква бързина.

Някои казват: от нас нищо няма да излезе. Какво се подразбира под тия думи? Аз подразбирам следното: ако се държите за това разбиране, което сега имате, от вас нищо няма да стане. Тогава какво трябва да направим? - Ще измените своето състояние, ще изявите

своите разбирания. Ти седиш при баща си, който всеки ден те праща да пасеш овце, говеда, свини и казваш: от мене нищо няма да стане. Духът ти казва: „Ти ще напуснеш овцете, говедата, свинете на баща си и ще отидеш в града при един благороден човек. Ще му слугуваш 2-3 години, докато намериш Учителя си." Ти ще кажеш: ама с това ще огорча баща си. Нищо, огорчи този баща, който те праща да пасеш свинете му!

Ще ви приведа един пример за онзи блуден син, когото бащата изпратил да пасе свинете. Доколкото си спомням тази история, която ми разправяше един българин, казваше ми, че от очите на бащата капнали няколко сълзи, когато изпращал сина си. И като дошъл при него младият му син, той въздъхнал и си казал: дано поне се върне разумен! Ако ви се паднат само няколко рошкови, вие не обвинявайте невидимия свят, не обвинявайте Провидението, Духа, а обвинявайте себе си. Причината за вашето нещастие сте вие. Турете тази мисъл в ума си! Всеки, който иска да се спаси никога не трябва да счита като причина на своето падение, на своето нещастие другите хора. Има причини отвънка, но има причини и отвътре, в самия тебе. Главната причина си ти. И щом ти си главната причина, щом ти можеш да се обуздаеш, всякога можеш да измениш своето лошо положение. Тогава всички сили, които действат отвън могат да се премахнат. За да се роди едно съгласие, една хармония в самия ви живот, аз ви проповядвам закона на щастието. Аз искам да бъдете щастливи! За страданията аз съм ви говорил много пъти. Как трябва да ги понасяте също съм ви говорил, но трябва да знаете, че закона на щастието започва със закона за съпоставянето на нещата.

„Вземи детето и бягай в Египет!" Това значи: иди при лошите хора, не ги осъждай, изучавай живота им и ще видиш, че във всички тия хора има едно въздишане. Вечерно време като се върнат те си казват: не вършим ние добро, не живеем както трябва, но такива са условията на живота! Има едно малко разкаяние в тях, а в религиозните хора има едно по-голямо разкаяние. Обаче не е само в

разкаянието, но трябва искрено да пожелаем да подобрим живота си. Туй разкаяние не е само в раздаване на имота си. Онзи, който не разбира закона на съпоставянето и раздаде имота си по-рано отколкото е готов за това, той ще се спъне сам. Ако онова пиленце вътре в яйцето е толкова щедро, че който дойде при него, то му каже, че всеки може да вземе яйцето му, питам: какво ще излезе от това пиленце? - Нищо няма да излезе. От него няма да се излюпи пиле. Неговото богатство ще отиде напразно. Не, ти ще разчупиш яйцето сам, ще се излюпиш и каквото остане, него дай. Следователно, богатството, което ни е дадено в света е дадено за нашето развитие. Сегашните богати хора не използват своето богатство разумно. Колко време трябва да седи яйцето здраво докато се излюпи. Кокошката след като снесе яйцето си, трябва да го мъти 21 дни и след това се излюпва. Ако го оставите да седи под нея повече от 21 дни, то става запъртък. Значи, природата не търпи никакво богатство в банката си. Повече време отколкото трябва, запъртък ще стане. Ти трябва да туриш своето богатство в живота си! Може ли твоето богатство да ти влезе в твоята мисъл, в твоето чувство, в твоята воля, ти си богат човек. Има само едно истинско богатство в света. То са тия учени хора, за които ви говоря. Това богатство съществува в света. Тази енергия, от която житното зърно черпи тия сладки сокове, от които ябълките, крушите и другите плодове черпят, съществува в света.

И ако вие разбирате закона на съпоставянето, можете като отивате на Витоша например, да не носите никаква храна със себе си. Необходимата храна за вас сама ще си дойде. Как? - Като разгънете кърпата си, тази храна ще напада отгоре върху кърпата ви като мана и вие ще имате един прекрасен обяд. И към която чешма да се отправите, вие ще отворите ръцете си, ще концентрирате мисълта си към Бога и веднага ръцете ви ще се напълнят с вода. От тази чешма ще потече чиста, бистра вода. Ще пиете и ще благодарите на Бога. Някои казват: как ще преживеем в този свят? А, приятели, аз съм преживял в този свят по този начин, както ви казвам. Отличен свят е

той! Прекрасен и разумен свят е той! Казвате: е, де да имаме и ние този живот! Вие го искате, но без да бягате в Египет, без да се върнете в Израелевата земя. Не, ще бягате, ти детето и майка му! В Египет ще отидете. След това ще се яви ангелът втори път и ще каже на Йосифа: „Ще бягате, ти, детето и майка му, ще се върнете сега в Израелевата земя, понеже лошите условия на живота се измениха вече." Бягането в Египет е излизане от бащиния дом, отиване в странство да се учим, а връщането в Израелевата земя е възвръщане към Бога, връщане в бащиния дом. Господ иска да учим, затова е създал света.

Казвам: ако вие имате онова дълбоко разбиране, за великото Битие, за великата интелигентност в света, за онази велика душа, подразбирам Бога, която трепти с такава нежност, с такава любов за всички и в която душа се заражда дълбокото желание да притече на помощ на всяка форма, колкото малка и да е, за да дойде един ден и тя в съзнание, да се развие, вие ще разберете и великия закон на съпоставянето.

Казва Христос: „Ако Господ се грижи така за малките тревици, за малките мушици, колко повече заради вас!" Питам ви: когато казвате дали Господ мисли за мен или не, дали се занимава с мене, това не е ли едно ограничение, това не е ли едно престъпление? Никога не се съмнявайте в Бога! Всички нещастия в света започват със съмнение в Бога. Не ме разбирайте криво! Аз не говоря за официалния Бог. Аз говоря за този Бог, от когото излиза съзнателния живот. Аз говоря за този Бог, който влиза в сърцето ти, отваря го и тогава ти си готов да се жертваш за всички хора и да направиш всичко за тях. Защото законът на жертвата е атрибут само на Бога. И всеки човек, който иска да се пожертва за Бога, прилича на него, в него работи божественото. И всеки човек, който иска да стане учен непременно трябва да има ума на Бога.

Откъде идват кривите схващания в света? Аз още не съм се изказал. Още много има да ви говоря. Сега ще ви преведа 1-2 примера за обяснение на кривите съпоставяния в живота. Граф Амен, това е

псевдонимът му се влюбва в една млада мома, но от много бедно произхождение и бил готов да се пожертва, да даде всичко за нея само и само да я издигне. Граф Амен имал сестра, която заминала в странство няколко години преди той да се влюби в бедната мома. Тя решила да навести брата си инкогнито, без да му се обади. И пристига един ден, но тъй преоблечена и изменена, че той не могъл да я познае. Тя дохожда при него и той веднага бърза да й представи своята годеница и казва: „Тази е моята годеница, моята бъдеща другарка в живота." Сестра му отговорила: „Много добре, тази мома е отлична, добра мома си избрал." Обаче неговата годеница като вижда тази приятелка, аристократка го запитва: „Коя е тази госпожица?" - Тя е една моя приятелка. „А, ти имаш нещо с нея! Не знам, не ми харесва тази мома, тя има нещо отвратително в себе си." Ето как действа законът на съпоставянето. Сестрата препоръчва годеницата, а годеницата казва: „Не искам да дружиш с тази мома, има нещо отвратително в нея". Това сме ние хората. Тези, които искат нашето щастие, ние им казваме: надалеч да сте от нас. Тъй е, духовните хора пред външните минават за извеяни хора. Не, приятели, има ли духовност във вълците, в псетата? Духовното, възвишеното във вас, Бог го е създал. Възвишеното в нас е създало нашата глава. То е издигнало божественото в нас и е причина за нашето развитие. Божественото в нас създаде ръката. Божественото в нас създаде краката. Ние сме двоен човек. От пъпа надолу сме животни, а от пъпа нагоре сме човеци. Вие ще кажете: как е възможно аз да съм животно! Да, има животинско у тебе. Свързани сме ние. Аз не вземам това нещо в лош смисъл, но казвам, че животинското, човешкото и божественото в нас са преплетени в едно и всичко това работи в човека.

Ще ви представя друг пример за закона на съпоставянето. Вземам го от една евангелска църква. Връща се един благочестив евангелист от църква и казва на жена си: „Много ми е мъчно, че днес не можах да се помоля както трябваше." Жена му го пита: „Защо не

можа да се молиш?” - Не зная дали да ти кажа или не, но видях едно нещо, че има много хора, които могат да се молят по-хубаво от мене. Като гледах как се молеха днес пред мене двама млади, отиде ми сърцето! „Кажи да видим!” Двама млади, мома и момък, около 21 годишни, стояха пред мене и се молиха. Той й казваше: Миличка, ти си моето божество, аз без тебе не мога да живея.” И тя слуша. Слушам ги и аз и си казвам: „Ето на, този момък познава божеството си, казва, че не може без него да живее, а аз никога не съм се молил така на Бога, никога не съм признал в себе си, че без него не мога. Аз не познавам Бога така, както този момък познава своето божество, което седи до него.” Казвам: закон на съпоставяне е това.

Втори пример. Връща се един стар евангелист от духовно събрание и казва на жена си: „Знаеш ли, аз сега съм много доволен. Никога в живота си не съм се молил на Бога тъй, както днес. Благодаря на Бога, че ми даде възможност днес да го позная, да излея душата си към него!” - Какво има?- запитва жена му. И той попаднал при тия двама млади и разправя на жена си: „Научиха ме тия млади, как да се моля на Бога.” „Как?” - Младият момък разправя на своята възлюбена: „Ние тъй ще живеем, иначе ще живеем, ще се разбираме добре, ще се обичаме и т.н”. Аз като ги слушах, обърнах очите си нагоре към Бога и казах: „Господи, благослови тия двамата! И аз се присъедининявам към тяхната радост.” Каква е разликата между двамата евангелисти? Първият се върнал дома си обезсърчен, че не може да се моли като тия млади. Той си казвал: Боже, благослови ги, но и на мене липсва нещо. А вторият разбрал смисъла на молитвата. Тяхната радост и тяхното веселие било и негова радост и негово веселие. Той си казал: Господи, и аз прибавям своя живот към техния. Благослови ги! Значи, тук се вижда закона на съпоставянето. Питам: какъв е смисълът на живота при разбирания като тия на първия евангелист? На този човек липсва нещо. Значи, ти не можеш да се радваш на радостите на другите хора, не можеш и да изнесеш страданията и скърбите на другите хора. Когато хората плачат,

плачете и вие с тях! Какво значи да плачеш с хората? То значи да можеш да им помагаш. Какъв смисъл има, ако аз постоянно роня сълзи върху ръцете на някой човек? Обаче, ако пророня само две сълзи и взема след това два или повече хляба и отида заедно с този човек в дома му да го утеша, това плачене има смисъл.

Ангелът казва на Йосифа: „Вземи детето и майка му и се върни в израелевата земя!” И в живота на всинца ни също така има един вътрешен, разумен закон, един подтик към добро, затова Бог иска всинца ни да направи щастливи и да го познаваме. Щом го познаем, ще видим, че в Бога няма никакви тъги, никакви скърби, никакво лицеприятие. В него има всичкото желание да ни направи весели, радостни и щастливи. Той е вложил всичкото си богатство за нас и всеки ден всички по-напреднали от нас братя идват да ни донесат това благо. И ако вие разбирате закона на съпоставянето, ще видите, че те всеки ден ви говорят тия неща. За разумния човек всичко говори Разправяше ми един българин от варненско следния случай: връща се той един ден от работа и рекъл да си полегне малко след обед на кревата. Ляга си, но по едно време чува като да му говори нещо: „Стани от леглото си и бягай навън!” И не се минават 15 минути, целият таван се събаря върху леглото му. Така се спасил той. Говори ли ти този глас, не питай защо трябва да излезеш навън. Излез навън и не питай! Ако ние слушаме този вътрешен закон, много нещастия щяха да се избегнат. Търговец си, искаш да вършиш някакво предприятие с някой човек, но този вътрешен глас ти казва: „Не предприемай нищо!” Ами защо? - Не върши никаква работа с този човек, нищо няма да излезе от това! Искаш да отидеш в Америка, но този вътрешен глас ти казва: не бързай, не е време сега! Неразумните хора всякога бързат. Те са като някоя муха. Тази муха след като кацне на 20 места, какво става? Какво е направила? Тя след като кацне на няколко места, все ще остави по нещичко. Жените знаят, какво оставят мухите. Често трябва да перат своите перденца. По същия начин дойде някой нерелигиозен човек при тебе и ти казва: нищо

няма в религията! И току видиш оставил нещо на перденцето ти. Ще дойде някой, ще каже: този брат не върви както трябва. И той оставя нещо на перденцето. Ще дойде някой свещеник, някой проповедник, ще каже: каква е тази нова философия, която се явила? И той оставя нещо на перденцето. Ами твоята философия каква е? Мислите ли, че онзи нож, който реже книгите и онзи нож, който реже главите на овцете и на говедата вършат някаква работа? - Нищо не вършат. Те само се изтриват. Какво върши точилото? - Изтрива се само. Такова нещо представляват страданията, които произлизат от неразбиране на закона на съпоставяне на нещата. Най-после, ти искаш да бъдеш щастлив. В какво седи закона на щастието? - Ще обикнеш един човек, не той да те обича, но ти да го обичаш, и тъй да вложиш енергията си в него, че никаква сила в света да не е в състояние да те разедини. Да обичаш, както Бог обича. После тия двама да намерят други двама, които се обичат. Тия четирима сега да намерят други четирима, които се обичат и т.н. Бог е поставил свята енергия в нас и щом обичаме него, ще обичаме и другите хора. Щом срещнете двама, които се обичат, ще им кажете: братко, елате сега при нас!

И тъй, законът за съпоставянето е един преходен етап в развитието на човека. Щом се разбере и научи този закон, тогава знанието и мъдростта ще се увеличат. В какво седи музиката например? За кого свирят хората? Всички онези велики композитори, всички велики писатели, всички велики поети, всички велики майки и бащи в света, които са създали нещо велико, създали са го за някого, когото обичат. Аз не съм срещнал никъде в аналите на целия човешкия род или в науката да е станало някакво добро или благородна дело без да е имало някакво разумно същество зад него, за което да е извършен този акт. Без любов не може да стане никакъв разумен акт. Без любов никой не може да се повдигне. Все трябва да има някой в света, когото да обичате. Герои трябват сега, а не страхливци! Много страхливци има в света. Животът не се състои от страхливци. Казвам: ние познаваме Бога. Хубаво, щом познавате

Бога, аз ще дойда утре при вас, да видя колко го познавате. Ще проверя това нещо на опит не само на думи. Като запаля своята свещ и тя дими, аз познавам колко голяма е моята любов и моята сила. Ако моята свещ свети без да дими, пак познавам своята любов и сила. Свещ, която дими, познавам колко струва. Свещ, която не дими и нея познавам. Храна, която като приемеш в устата ти е сладка, а в стомаха ти се вкиселява, аз я познавам. Храна, която като приемеш дава смисъл на живота ти, дава ти възможност да мислиш и да чувстваш правилно и нея познавам.

Следователно, по този закон на съпоставяне, ще ядем сладко, ще спим сладко, ще мислим сладко, ще чувстваме сладко, ще пеем сладко. И когато светът навсякъде се изпълни само със сладчина, ще дойде и красотата в живота. Да бъдеш красив човек, това е истинският човек. Това е човекът у когото чувствата, мислите и делата му са тъй хармонично съпоставени, че като видиш този човек, неговият образ представлява божествен образ. Като видиш такъв човек си казваш: колко красив е този човек! Ако един обикновен човек види някоя напудрена жена, веднага в него се събуждат всички нисши страсти. Ако този възвишен човек види една такава жена, макар и да е най-падналата, вижда в нея душа, от която живот блика. Той не я гледа като обикновена форма. Така и с всяка жена или с всеки мъж, или с всяка сестра или с всеки брат. Така ще бъде, когато дойдем до положението да разбираме онзи закон на съпоставянето, в който се заключава и закона на нашето щастие. И тогава, като се заемем да изучаваме всички науки, те ще придобият за нас друг смисъл. Когато един зоолог изучава животните, той трябва да разбира качествата на всички животни и приложението на зоологията в живота. Онзи българин, на когото не смея да кажа името, другояче разглежда животните. Вие съпоставяли ли сте всички животни, които изучавате, - вълци, мечки, лисици и други, да знаете защо ги изучавате? Вие изучавате ябълките, крушите, сливите, но знаете ли защо ги изучавате? Вие изучавате тревите и разните растения, но защо ги

изучавате? Те имат известни съотношения към нас. Вълците имат известни съотношения към нас. Овцете имат известни съотношения към нас. Изворите и разните планински върхове също имат известни съотношения към нас. Мусала има известно влияние върху нас. Витоша оказва друго влияние върху нас. Разните реки упражняват различни влияния върху нас, при това тия от тях, които текат на изток имат едно влияние. Тия пък, които текат на запад или към север или към юг имат съвсем друго влияние върху нас. Всички тия неща трябва да се съпоставят. И като погледнете на бреговете на тия реки, ще знаете какви са и хората. Ако погледнете на бреговете и видите, че те са ронливи и отвесни, това не препоръчва много хората покрай тия реки.

Тия изводи са мои, но аз ви питам: как можете да обясните научно защо бреговете на едни реки са от един вид, а на други от друг вид? Вземете Дунава например, той е текъл едно време зад Букурещ и цялата тази равнина е все негова. Кои са причините, че той е изменил своето движение и постоянно подронва бреговете? Всички реки в България са с ронливи брегове. Защо е това? Това не казвам аз, Дунав го казва. Дунав пита: какво ще ми даде за в бъдеще България? В България е силно развито качеството да руши. Той трябва да превърне тази разрушителна сила в творческа. Той трябва да смекчи тази разрушителна сила и да я превърне в съграждаща и ако българинът успее да я смекчи от него ще стане велик човек. Защото киселините, които има българинът могат да се използват само при благоприятни условия. Казвам това обаче е едната страна само. Българинът е поставен при известни условия и той трябва да ги разбира. Трябва да разбира тия динамически сили, които минават през него. Той трябва да разбира всички течения, които минават през България. Българите още не знаят, че под тях живеят множество същества.

Но да оставим тия въпроси. Нека разгледаме някои от отличителните черти между българина и англичанина. Като се

срещнат двама англичани, които са огорчени един от друг ще ги видиш, че единият удря с юмрук в лицето на другия и той му отвръща със същото. Няколко минути "трака-трука" "трака-трука" видиш, че се задоволили. Като се удрят в носа с това искат да си кажат един на друг: ти ще мислиш добре, разбираш ли! – и работата се свършва. Българите пък като се огорчат един друг, другояче се разправят. Единият вземе един кол и другият вземе един кол и се набиват хубаво, кой къде завърне. Българинът казва: ако не ме разбираш, ще видиш колът. Питам: какво искате от един човек, който се бие с колове, с цепеници? Англичанинът като те срещне казва: ти трябва да мислиш добре! Той удря меко. Българите се разправят със сопи, както по Радославовото време. Туй е характерната им черта. Това не го иска българинът, но трябва да знае, как да разполага със силите си. Когато аз искам някой път да обясня правилно тия неща, да им дам научно обяснение, започват да пишат за мен във вестниците туй-онуй. Те мислят, че аз съм някой попарко. Не, не съм попарко, но трябва да знаете, че това, което ви давам е за самите вас. Аз нямам никакъв интерес от това нещо. То е за доброто на българския народ. Вие сте българи. Вие искате да повдигнете вашия народ, вашите жени, братя и сестри. Ето аз ви казвам: желая вашето щастие и ще ви дам един метод, само го приложете! Опитайте дали е верен и тогава говорете. Защо ще говорите предварително туй или онуй за мене? Казвам: ако искате да пишете нещо лошо за мене, аз сам ще ви кажа как да пишете, защото и за това се изисква наука.

Аз бих желал да имам един неприятел, но поне да е разумен! Казва Писанието: един разумен неприятел струва повече, отколкото 10 глупави приятели, а пък 100 глупави неприятели не струват и колкото един глупав приятел. Следователно, най-глупавият приятел струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Та казвам: изисква се разумно прилагане на закона на съпоставянето. Изобщо, разумност се изисква! И тогава, от всинца ни се изисква да бъдем благодарни за това, което сега се крие в нас. В

дадения случай у нас има скрито, складирано толкова богатство, че дори е грешно и престъпно да се спираме върху малките неща. Ако ти търсиш любов, аз ще ти кажа как да я намериш. Ако търсиш някого, аз ще ти кажа как да го намериш. Ако някоя майка иска да роди някое дете, аз ще й кажа как трябва да го роди. Ако искаш да градиш една къща, аз ще ти кажа как да я съградиш. Ако искаш да градиш една църква, аз ще ти кажа как да я градиш. Ако искаш да учиш, не бързай, аз ще ти кажа как да учиш. Аз ще ти дам методи как да учиш, че сам да бъдеш доволен.

Ние можем да създадем живота си по най-разумен начин, за което има ред правила. Не мислете, че аз искам да ви залъгвам, но ако у вас има желание да прилагате закона на жертвата, трябва да бъдете герои, а не да мислите, че днес ви говоря едно, а утре ще ви говоря друго. Така правят само глупавите хора. От единия край на живота си до другия аз съзнавам, че в живота има разумност. Не съм само аз, който работя в света. Има безброй разумни същества, цяла градация съществува, по лицата на които се чете благородство и велика красота. Навсякъде между тях има надпреварване във вършенето на добро. И ти като се намериш между тях ще се въодушевиш. Богати са те, но всеки от тях жертва своето богатство разумно. Ти си отчаян, обезсърчен, искаш да се самоубиеш, но ако срещнеш една красива възвишена жена в пълния смисъл на думата и тя дойде да те целуне, а ти след това станеш разумен човек, какво ти дава тази целувка? - Тази целувка е постигнала целта си. Аз считам тази целувка чиста и свята. Вие казвате: този човек говори за целувки. Да, за такива целувки говоря, за целувки на щастието, които могат да повдигнат, да възкресят човека. Аз говоря за целувки, които събуждат разумния живот в човека, които събуждат разумното сърце. Това е истинската целувка. Аз наричам правилно ръкуване, да се ръкуваш с един човек така, че да прелееш всичката си енергия в него и той запомни завинаги това ръкуване и да каже: ръкувах се с един човек, но никога няма да забравя този момент. Това е истинската целувка, това е

истинското ръкуване. И от там нататък, каквото вършиш, всичко да бъде велико благословение за тебе. Този е великият закон на съпоставяне.

И ангелът казва сега на някои от вас, които не сте ходили в Египет: „Вземи детето и бягай в Египет!" Аз ви казвам сега в будно състояние: „Ти, детето и майката идете в Египет!" А на тия, които са ходили вече там, казвам: „Ти, детето и майка му върнете се вече в Израелевата земя, там вашите братя ще ви посрещнат." От там, където се кръстосват енергиите в човека, започва този кръстопът. Това е законът на великото съпоставяне на нещата. Не трябва да чакаме утрешния ден. Днешният ден е най-хубавият ден. Той е една нова епоха в живота ви. Туй, което е скрито в нас е нещо велико. За него не трябва да чакаме утрешния ден. Утрешният ден ще се погрижи за себе си. Днешният ден е ден на щастие. Той е денят на Слънцето. Утрешният ден е денят на Месечината. Той е денят на постоянните промени. Днес си богат, а утре си сиромах. Днешният ден е денят на богатството. Тогава, кажете ни кои бяха причините, че господин Нептун се отдели от Слънцето? След него се отделиха Уран, Сатурн, после и нашата майка Земя, както я наричате. Защо се отделиха всички от Слънцето? След тях се отделиха Венера и Меркурий. Питам: защо се отделиха всички тия планети от своята майка и баща? Защо ги напуснаха и излязоха от този дом? Не можеха ли да живеят на едно място? Можеха. Но те излязоха и после пак ще се върнат. И ако ме попитате след колко милиони години ще се върнат, ще ви кажа, че те ще се върнат след толкова милиона години, колкото употребиха за да излязат. Един ден, когато се върнат ще живеят всички заедно.

Сега трябва да научите закона на съпоставянето и да живеете съобразно него. Щом разбирате нещата чисто материално, вие казвате: ние си съградихме къща. Защо я съградихте? Да я давате под наем ли? Най-първо ти съгради къщата за себе си и ако тя е благоприятна за тебе, след като ти живееш първо в нея, тогава я давай

под наем на другите! Вие сега минавате за благородни хора и казвате: аз направих къща, за да се ползват от нея другите хора. Не, най-първо ще градиш къща за себе си. Туй е законът на съпоставяне на нещата. Най-първо човек трябва да съгради най-благородното, най-възвишеното в себе си. Да съгради най-възвишени мисли чувства в себе си. Да стъпи на краката си, да стане морален човек. Само тогава всички хора, които живеят в закона на съпоставянето, ще могат да се хванат за ръка и да си помагат. Само така ще можете да развивате всичко възвишено и благородно, което се крие във всеки от вас. И тогава няма да постъпвате като онзи евангелист, който като чул ония млади в църквата, върнал се в дома си обезсърчен, отчаян, че изгубил всичко. Не, ще отвориш душата, сърцето и ума си за тях и ще се молиш Бог да ги благослови.

Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога." Ако и вие разсъждавате така, тогава ви питам: как изпъкна злото в света? Знаете, че в абсолютния, в божествения свят злото не съществува. В света злото е само една десета, а доброто е девет десети. Следователно, когато ние кажем, че светът лежи в лукаваго, ние разбираме един много малък свят. Злото е отрицателната страна на живота, а доброто е положителната страна на живота. Във всеки от вас има добро, има нещо божествено. Тъй, че вие сега не си създавайте илюзии. Знайте, че сте в едно преходно състояние, не сте напълно самостоятелни. Онази малка черупка лодка и онзи велик гигант параход, които минават океана, не са в едно и също състояние. Гигантът ще мине свободно, а ти с черупката ще се люшкаш. Затова ще се качиш на гиганта и така ще минеш през океана. Писанието казва: вие силните помагайте на вашите по-слаби братя! Слабите казват: ние можем и без силните. Не, това са горделивците. Ще се смириш, защото само разумният човек може да бъде смирен. Някои мислят, че смиреният човек е слаб. Не, смиреният човек е много силен. Всички хора на добродетелите са смирени хора, те са най-великите, най- силните! Чудни сте вие! Човек с добродетели е най-

силният човек. Тъй разбирам аз. Онези хора пък, които минават в света за най-велики гиганти, стига да имат един малък порок, те са най-слабите хора. Тях червеят яде. И ние знаем, че рано или късно те ще отидат там, където трябва. Ние разбираме закона.

Казва ангелът на Йосифа: „Вземи майката и детето и иди с тях заедно при великите условия на живота." И сега аз бих желал, всички вие да сте такива българи, че да направите бреговете на Дунава неронливи. Кога ще стане това? Аз ви казвам: когато българският народ, когато всички учени хора в България изменят своя живот и бреговете на Дунава ще се изменят.

И тъй, започвам с този велик закон за съпоставяне на нещата. Съпоставяйте нещата на мястото! Вярвайте в своя вътрешен глас, който ви говори. Вярвайте на божественото в себе си! Вярвайте на това, което не се колебае във вас, което никога не ви излъгва! Колко пъти сте казвали: ако бях послушал този вътрешен глас, който ми говореше, нямаше да сгреша. Бъдете верни на божественото в себе си! Вземете детето и мислете върху него. За в бъдеще аз пак ще се спра и ще говоря върху тази беседа, върху закона на щастието, как да се съгради този велик живот, за да бъдете всички богати, щастливи и здрави. Всички да имате сестри и братя и нито един от вас да не бъде болен или нещастен, та да мисли кому да остави завещанието си. Аз искам онези от вас, които ще пасат говедата на баща си, да хвърлят тоягата си, да вземат торбата си и хайде при баща си, нищо повече.

Беседа държана от Учителя на 21.03.1926 г. в гр. София.

ПЕТТЕ РАЗУМНИ

"А от тях пет бяха разумни и пет безумни." (Матея гл. 25)

Изобщо обикновените хора имат смътни понятия и разбирания за наредбите на живата природа. Законите, които господстват в природата или методите, с които тя си служи се различават от методите, с които обикновените хора или даже съвременните учени хора се сплитат. Често съвременните учени хора се сплитат. Често съвременните учени хора казват за някого: той е в забавачница. Но както виждам аз, природата има една забавачница. Не виждам никакви университети в нея. В забавачницата на природата и най-високо учените хора и най- най – малките, най-дребните същества са заедно. Често и най-учените хора се качват и слизат тъй, както и най-малките същества. Че ученият човек представлява една от най-малките буболечици по отношение на великата природа, макар да се казва за него, че като човек има два крака и две ръце. Ние мислим, че имаме най-красивата форма, че имаме образ и подобие божие, но човекът на Земята днес няма образ и подобие божие, какъвто трябва да има. Един човек, който може да те обере, който може да те окраде, който може да те изнасили, какъв човек е той? Един човек, който отначало ти е бил добър приятел, а после може да злослови против тебе, какъв приятел ти е той, какъв човек може да бъде? Никакъв човек не е той, никакъв приятел не ти е. Даваш ли му хляб, доволен е. Не му ли даваш хляб, не е доволен. И след всичко това казват, че това са хора, но те са тъй злопаметни, както и животните. Удари някое куче с един камък, то ще те помни с години. Значи и кучето иска да се отнесеш човешки с него. Аз не казвам, че хората не трябва да бъдат злопаметни, нека бъдат, но да са справедливи. Ако злословиш за един човек, злослови го, но както трябва според законите на

справедливостта. Трябва да има правда в света. Човек не трябва да бъде мек, но трябва да бъде справедлив. От меката каша нищо не става. Разумният живот е живот на щастието. Всеки човек, който иска да бъде щастлив трябва да бъде разумен. Аз искам да ви обясня какво разбирам под думата разумен. Разумният човек разбира своето минало във всички детайли тъй, както математикът разбира всички правила, по които се работи в математиката. Ако не разбира всички правила, то когато почне да работи, той ще се натъкне на известни проблеми, които не ще може да реши.

Сега религиозните хора искат да влязат лесно в Царството божие, но в него не можеш да влезеш, ако не разбираш геометрия. В Царството божие не можеш да влезеш, ако не разбираш математика; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не разбираш музика; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не разбираш пеене, ако не си честен човек; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не си справедлив; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не си истинолюбив; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не любиш; в Царството божие не можеш да влезеш, ако не си разумен - нищо повече! Там глупави хора не се приемат. Сега някои казват: ние сме умни хора. Да, умни трябва да бъдете, но не при един случай, но при всички случаи. Не е достатъчно да бъдеш само добър при един случай, защото при един случай всички хора са добри, но при всички случаи трябва да бъдеш абсолютно добър. Често хората поставят тезата, че само Господ е добър, а ние можем и да грешим. Аз не зная от кой кодекс извадиха това заключение, този закон, че хората могат да грешат. Значи, учениците, които учат музика за пример могат да свирят криво, могат неправилно да вземат тоновете. Учениците, които смятат могат и криво да смятат. Не, не е така. Ученикът трябва да бъде като учителя си! Синът трябва да бъде като баща си! Дъщерята трябва да бъде като майка си - нищо повече.

Та казвам: тази забавачница е най-добрата. Широка е тази забавачница! И учението в света е забавление, едно развлечение и да

не мислим, че като се учим, ще научим нещо ново. Питам ви: когато слушате един концерт, какво придобивате. Ставате ли музиканти? Не, ще придобиете само едно приятно настроение на духа. След като сте смятали ред години, станали ли сте най-добрият математик? Какво сте придобили? - Придобили сте навика да решавате мъчните задачи и затова като се изпречат известни мъчнотии в живота ви, ще можете да си послужите с математиката или с геометрията.

В съвременния живот има две крайности. Набожните хора казват: Господ всичко ще направи. Туй е вярно, но питам ви: Господ досега нищо ли не е направил? Други пък казват: ние всичко сами трябва да направим. И туй е вярно и тия хора са прави. Питам последните, които казват, че ние ще направим всичко: световете ние ли направихме? Тия слънца ние ли направихме? Земята ние ли направихме? Най-после аз запитвам, които не знаят и тия, които знаят: откъде и как дойдохте вие на Земята? По някой път се спирате върху това, какво е казал Мойсей. Трябва да знаете обаче, че всичко това е една голяма алегория. Аз ви питам, на кое пристанище се спря Земята, та вие дойдохте тук? Вие знаете как параходите спират на някои пристанища и после пак продължават пътя си. В това отношение Земята е един голяма параход, който пътува непрекъснато. От кое пристанище дойде човекът? Вие ще кажете: тия въпроси са лесни. Човек е излязъл от божията уста. Питам тогава: Господ има ли уста като хората? Какво трябва да се подразбира под думата уста? Казва се в Писанието: “Очите Господни са върху праведните.” Питам ви още: Господ има ли очи като хората? Аз ще оставя тия въпроси вие да ги разрешите. В старо време пророкът е казал: “Онзи, който направи очите, не вижда ли?” - Вижда, но Господ вижда без да има очи и говори без да има уста. Защо? Ще кажете: ами нашите уста се развалят. След като умрете, къде отиват вашите уста, я ми кажете? След като умрете, къде отиват вашите очи? По някой път ние сме смешни в своите заключения. Някога отправяме тръби към звездите и наблюдаваме, но питам: без тръба не можеш ли да

виждаш? Ще кажете, че без тръба не може да се вижда. Да, не могат да се виждат звезди от величина 10-15 степен, но могат да се виждат звездите от величина 7-8 степен. Добре, но ако пред тази тръба поставите един сляп човек, той ще може ли да вижда? - Не може. Значи, човек без тръба и с очи не може да вижда, но и слепият пред тръбата не може да вижда. Как ще разрешите тогава въпроса? Сега ние казваме, че без тръба звездите не могат да се виждат, обаче ние говорим, че и електричеството без жици не може да се предава.

Всъщност ние виждаме, че електричеството се предава и без жици през пространството. Самите вълни служат като жици. Съвременните учени астрономи правят изчисления, че за в бъдеще, за да се види най-близката вселена, трябвало да се направи един телескоп дълъг 25 километра. Можете ли да си представите, какъв трябва да бъде този обект, за да се види през този телескоп? Това са човешки чисто материалистични заключения. Човек може да вижда и без телескоп. Той може да си направи един телескоп от 1 см. дължина и 1 мм широчина и с този телескоп да вижда не една вселена, но и 10 вселени. Какво ще кажете на това отгоре?

Христос казва: "Петте девици били разумни, а петте били глупави." Глупави хора са ония, които са така свързани с материалния живот, че мислят всичкият живот е само тук на Земята. Те мислят, че всичкото щастие е само тук на Земята. Вярно е. Те казват: без къщи не може. Вярно е, че без къщи не може. Без хляб не може. Вярно е, че без хляб не може. Без вода не може. Вярно е, че без вода не може. Без обуща не може. Вярно е, че без обуща не може. Аз приемам всичко това, но казвам: при всички тия верни неща, онези, които имат къщи, не умират ли? - Умират. Онези, които ядат, не умират ли? - Умират. Онези, които имат парички, не умират ли? - Умират. Онези, които имат шапки, не умират ли? - Всички умират. Но и онези, които нямат къщи и те умират. Онези, които ходят боси и те умират. Всички онези буболечки, барбазунци, мушички също умират. Техните облекла са по-съвършени от нашите. Един барбазуняк като си тури

веднъж една дреха, с нея умира, тя никога не овехтява. А човекът всяка година трябва да си прави по един костюм. Тогава каква е разликата? Всички същества, малки и големи, умират. Хората казват: ние поне като ядем и пием, това ще ни остане. Как ще ви остане?

Ще ви приведа един разказ от източните народи, на един от източните езици. В този разказ се говори за турския султан Махмуд, който бил един от умните царе в турската държава. Понякога той обичал да се разхожда инкогнито из града, да обикаля навсякъде, да се вслушва в страданията и нуждите на хората, за да подобри положението им. Един ден, както се разхождал из града, спира се пред дюкяна на един търговец, който продавал вехтории на дребно. Той седял пред мангала си, греел се и си казвал: "Запушено и запушено, не върви!" Почудил се Махмуд, какво говори този човек, кое е запушено. Запитва го: "Какво има?" Търговецът му отговорил: "Слушай, виждам те, че си учен и благороден човек, моля ти се изслушай ме, дано ми дадеш някои наставления, как да поправя живота си." Започва да разказва: "Преди две вечери сънувах, че отивам на Небето. Като влязох там, видях всичката слава и величие на рая. По едно време виждам една чешма, направена от мрамор, с километри дълга и с хиляди курни. Наблюдавам курните, виждам от някои тече изобилно вода, от някои едва капе, я някои съвършено пресъхнали, никаква вода не се излива." Запитва го Махмуд: "Какво означават тия курни?" - Пророкът, който ме развеждаше, ми каза, че това е животът на Земята. Всяка от тия курни съответства на живота на всеки човек. И според това, колкото един човек е по-умен, толкова повече вода тече от неговата курна, а колкото е по- глупав, толкова по-малко вода тече от курната му. Тия курни, които съвсем не текат, те са на хора съвършено неразумни. Тогава, искам да видя, каква е моята курна! Пророкът ме заведе. Поглеждам, моята курна едва цицерика. Искам да я отпуша. Взимам една пръчка, пъхам я в гърлото на курната и бъркам в нея. Обаче, както бърках, пръчицата се счупи и остана в чучура, вследствие на което водата съвсем престана да тече.

Идва след това пророкът и ми каза: "Който е недоволен на малкото, остава и без него" – и изчезва. Събуждам се сутринта, отивам на работа. Какво забелязвам? До този ден все идваха хора в дюкяна ми, но от там нататък никой вече не влиза в дюкяна ми, съвсем се запуши. "Кажи ми, как да си помогна, че децата ми ще умрат от глад!"

Намислил Махмуд да му помогне по някакъв начин. Праща му с един от слугите си печена гъска, която отвътре напълнил с жълтици, та като я изядат, да намерят жълтиците. Като я получил, търговецът си рекъл: "Тази гъска не мяза на нашето положение, ами я да я продам, та да взема поне малко парици от нея." Продал я. След известно време Махмуд минава покрай дюкяна му и го вижда пак беден, пак запушен. Казва си: изпратих гъската, но го намирам на същото положение. Нищо пак ще му помогна. Праща му един плик банкноти. Той ги туря в старото си палто и там ги забравя. По едно време жена му взима старото палто и го продава на една циганка за едно сито. Минава втори път Махмуд покрай него и го вижда пак в същото положение. Той му казва: "Слушай, аз те виждам , че ти обичаш да лъжеш! Два пъти ти се притекох в помощ, а ти си все в същото положение. Търговецът тогава му разправил цялата история: как първият път продал гъската, как вторият път по незнание продала старото палто, в което били парите. Махмуд пожелал и трети път да му помогне. Той му дава своята тояга и му казва: "Ще захвърлиш тоягата така, че всичко което закачи е твое. Това място докъдето стигне тоягата всички дюкяни са твои." Той взел тоягата и така се засилил, че да обхване повече дюкяни. Но тоягата се отплеснала от ръката му и се закачила на едно дърво. Тогава Махмуд му казал: "Когато Господ не помага, тогава и царят не може да помогне." Колкото и да помагаш на един неразумен човек, все не можеш да внесеш истината в неговия ум. Най-първо ние съзнаваме, че нашия живот е запушен, че не ни върви. Но защо не ни върви, не си задаваме въпроса. Ние сме недоволни от малкото.

Та всичко в света започва все от тези малки величини. Всички търсят великите величини. Всички искат да бъдат велики, богати хора, музиканти, писатели, да блеснат в света. Питам: колко царе могат да царуват при днешните условия на Земята? Казвам: днес на Земята има място най-много за 10-15-20 царе. За колко първи писатели има място? За колко първи хора има място? Значи, голямото болшинство от хората са онези, които трябва да преминат през обикновения живот. Всички не могат да бъдат царе. Защо? Защото царете, това са най-умните хора на Земята. Под думата цар аз разбирам най-умния човек, който никога не греши, който трябва да знае своето минало, своето настояще и своето бъдеще, който разбира всички закони и ги прилага най-правилно. Тъй се е разбирало още от най-старо време думата цар. Тъй трябва да се разбира днес, тъй трябва да се разбира и за в бъдеще. Царят трябва да бъде колективен човек, който да живее за благото на своите ближни. Той трябва да бъде като машинист, който да дава директива, направление в живота на всички хора. Животът на всички пътници е в дръжката, която той държи. Ако този машинист е пияница, човек, който всеки момент може да се напие, не зная колко пътници могат да достигнат до своето местоназначение или по-право, до своето предназначение.

Та казвам: сега ние се намираме в тази велика забавачница на живота и всекиму е дадено по нещо. Всеки трябва да е благодарен от своите малки дарби, които Бог му е дал, за да ги разработи. Всеки ден си има своя определена програма, която човек трябва да изпълни. А ние искаме да бъдем щастливи. Ние не сме дошли на Земята да служим на себе си и да се удоволстваме. Няма да мине дълго време и всички вие ще бъдете викани. Не само вие, но и всички млекопитаещи, всички мушици, дори и до най-малките същества, всички ще се викат по същия закон, да дадат отчет за делата си. Сега някои, които не разбират божия закон казват: човек може да върши каквото си иска. Не, престъпленията и на един паяк се записват. Престъпленията и кражбите на една мравка или на една пчела също

се записват. Престъпленията на птиците, на всички същества в света се записват. Няма престъпление в света, последствията на което да могат да се избягват. Даже престъпленията и на растенията, на онези паразити, които се качват по другите растения, за да изсмукват соковете им се записват. Такъв е великият божи закон. Вие ще кажете: възможно ли е този закон да е толкова строг? Питам: прокопсали ли са всички ония същества, които са злоупотребили с божия закон? Някои от тях са се така изродили, че са станали бълхи, въшки и други паразити. Че е действително така виждаме от това, дето всяко същество, което не върви по божиите закони или по законите на природата постепенно се изражда, изменя своята форма. В света над паразитите живеят други паразити.

Онези, които изучават законите на природата виждат, че има паразити, които живеят на гърба на други същества. Над тях пък живеят други паразити и т.н. Питам: ние, които сме дошли сега на Земята към кои спадаме? Ако човек не живее един възвишен божествен живот, той е паразит на кожата на Земята. Един ден Земята ще се отвори, ще привлече този човек и ще му каже: "Слушай, понеже твоят господар не е доволен от тебе, ела при мен и аз ще ти дам първия урок, да знаеш, че не трябва да бъдеш паразит." Защото казано е в Писанието, че всички грешници ще изчезнат от лицето на Земята. Туй трябва да знаете! Всяка форма, която живее на гърба на другите, няма да остане. И всяка душа, която не се развива правилно ще спъне своята еволюция. Всеки ум, който не се развива правилно, ще спъне своята еволюция. Всяко сърце, което не се развива правило, ще спъне своята еволюция.

Сега като ви говоря така, някои от вас ще се уплашат и ще кажат: бре страшна работа било това! Не е въпросът да се страхуваме. Страхът не разрешава въпросите. Всичко седи в изпълнението на волята божия. Младоженецът ще дойде. Под думата младоженец, ние разбираме новият живот. При всяка сватба, която хората правят, винаги се отпразнува начеване на нов живот във фигуративен смисъл

казано. Значи, животът започва с онова вътрешно подмладяване, а не с онези стари възгледи за нещата. Питам: ако в душата ви се зароди омраза, тя нещо ново ли е? Не, омразата е един остарял живот. Съмнението също е един остарял живот. Безверието е един остарял живот. Неправдата е един остарял живот. Лъжата е един остарял живот. Всички престъпления, с които съвременно общество се кичи са останки от един стар живот, в който даже и една лукова глава не може да се отгледа. Онези хора, които крепят съвременно общество, които крепят държавата, това са честните, справедливите и благородните хора, които жертват своя живот за благото на другите. Това произлиза от изблика на онзи вътрешен Божествен живот, който се таи в дълбочината на техните души.

Миналата седмица ви говорих за щастието. Само разумният човек познава щастието. За да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш в хармония с Бога, трябва да го познаваш. Ако затвориш очите си и изложиш гърба си на Слънцето как ще го познаеш? По неговата топлина. Значи, дали виждаш Слънцето или не, ти веднага ще възприемеш известна вътрешна сила от него, която ще измени твоето настроение. Ако си отвориш очите, ти ще възприемеш най-прекрасните изгледи и твоето настроение ще се измени. Вън от това ти възприемаш други лъчи, други сили, които внасят в теб нов живот. Ако твоите крака са били схванати от ред години и започнеш да се печеш на Слънце няколко дни наред, веднага ще вземеш да ставаш по-бодър, а разположението ти ще стане по-радостно. Такова е състоянието на всеки човек, когато се обърне към Бога. Вие, които казвате, че познавате Бога, как ще ми отговорите на следния факт: възможно ли е да размътиш бистрата вода, която може да кара 20 воденични камъни? - Не е възможно. Ако тази вода се размъти, какво означава това? Туй не е вода, която може да кара 20 камъни, а една малка вадичка, през която само мухите могат да преминават. Така хората си въобразяват, че са много нещо. Дайте си отчет на колко души сте направили добро, на колко души сте подобрили живота,

колко души сте възкресили? Някой казва за някого: ама аз го научих. На какво сте го научили? Аз бих желал съвременното общество да ми покаже своите резултати, но не привидните, а истинските резултати.

Ще ви разправя сега един митически разказ от времето на Бен-Адета, за когото съм ви разправял и друг път. В негово време за пръв път се явило злото в света. Този разумен цар, който същевременно бил и адепт, приложил в своето царство божествените закони, според които кой каквото престъпление направи, престъплението ще му се изяви навън. Например, ако един човек мине край някоя градина и без позволение прескочи оградата да краде ябълки, тази ябълка ще израстне в устата му. Кой какъвто плод открадне, същият плод ще израстне в устата му. И започнали в устата на хората да растат ябълки, круши, сливи, лози, смокини. И видял той всички хора в своето царство с отворени уста, а в устата им израстнали разни плодни дървета. Питам: ако този закон днес се приложеше навсякъде в света, колко българи щеше да има, на които устата им да са свободни от някое дърво. В това е нещастието на сегашния свят. Ние сме хора, които никога не благодарим и не сме доволни от това, което имаме. Аз не зная, може да има хора, които са доволни и благодарни, но често ние забравяме да благодарим, а това произлиза от прекъсване на съзнанието в човека. Съзнанието на всеки човек трябва да бъде много будно. Онзи, който иска да стане добър писател трябва да има будно съзнание. Онзи, който иска да стане добър музикант, трябва да има будно съзнание. Онзи, който иска да стане добър баща или добра майка трябва да има будно съзнание. На всинца ви съзнанието трябва да бъде будно!

Казвам: има сега ред ясновидци, които знаят например кога някой човек ще умре, но само това знаят. Има други ясновидци, които знаят кога ще се роди някой. Трети пък знаят, кога ще се разболее някой, а не знаят кога ще оздравее. Други пък знаят кога ще се излекуваш и как ще се излекуваш. Някои знаят кога човек ще изгуби ума си, кога ще полудее, а други знаят кога умът му ще се върне на

мястото си. Питам: кое изкуство е по-хубаво? Да знаеш кога ще се разболееш и ще умреш, кога ще изгубиш ума си или как ще се излекуваш, кога умът ти ще се възстанови и т.н.? - Разбира се, че второто изкуство е по-хубаво. Сега всички хора са все гадатели от първата категория. Те казват: сега съм религиозен, но след време няма да бъда такъв. И действително така става. Виждам някой човек, който се е молил на Бога цели 10 години и после туря точка на всичко това. Казва: не си струва да се моля повече, всичко е празна работа, съжалявам за гдето изгубих тези 10 години. Аз слушах изповедта на един свещеник, който служил цели 50 години в една църква и най-после казваше: съжалявам, че иждивих цели 50 години за това служение в църквата. Само повторения и преповторения на едни и същи неща, все кадене с кандилницата и нищо ново не научих. Втори път като ме прати Господ на Земята, поп не ставам. Ами какъв искаш да станеш? Искам да стана учител, да помагам на хората и да ги просвещавам, пък и аз сам да се просветя. Сега всички хора казват: не прави това, не прави онова, не лъжи, не кради. На това нещо всички сме майстори. В това да проповядваш да не се краде, да не се лъже няма никаква философия. Да не крадеш, това е старият живот. Да не лъжеш, това е старият живот. Да не мразиш, това е старият живот. С това всички започваме.

Христос казва: "Петте девици били разумни." Разумният човек не дава маслото си назаем. И аз се чудя на добродетелите на съвременните хора, които казват: ние помагаме на бедните. Не, това е лъжа. Ще дам аз съдраните си дрехи някому и ще мисля, че съм направил добро за Господа. Ще ви приведа един пример, който ми разказваше един стар православен българин. Той не вярваше в това, което аз вярвам, но ето какво ми разправяше. Отидох в един български манастир, където прекарах известно време. През времето, което престоях там, цървулите ми се скъсаха. Игуменът на манастира ми подари едни нови дрехи и едни нови цървули. Аз като се видях с нови цървули, подарих старите си цървули на един беден човек. След

една неделя сънувам следния сън. Отивам на небето и виждам там сложена една голяма богата трапеза за ядене и пред всеки едного седи хубава нова чиния. Сядам и аз на трапезата и веднага пред мен вместо чиния се слагат моите стари цървули, които подарих на бедния човек. На всички насипаха в чиниите ядене, но при мене никой не се доближава. Запитвам едного от тия, които сипват яденето: защо не даде и на мене чиния? И аз съм гладен, нищо не съм ял. Той ми отговори: тук на Небето не даваме чинии, каквото си пратил от Земята в това ти сипваме. Ще кажете, че този разказ не е верен. Колкото се отнася за примера до Бен-Адета, аз отговарям. Колкото се отнася и до примера за цар Махмуда, също отговарям, но що се отнася до този последен разказ, той е цяла истина, факт е това. Казвам обаче: ако българите отидат на онзи свят, не знам в какво ще ядат. И тогава срещам хора, които казват: да бъдем морални! Аз съм срещал православни, които се отказват от православието, срещал съм теософи, които се отказват от теософията, срещал съм евангелисти, които се отазват от евангелизма, срещал съм окултисти, които се отказват от окултизма, но въпросът не седи в това. Питам: ти можеш ли да се откажеш от Любовта? Ние не проповядваме едно учение на имане. Ние проповядваме едно учение на божията любов, ние проповядваме едно учение на божията мъдрост, ние проповядваме едно учение на божията истина. И като говорим за божията истина , не говорим напразно, факт е че с нас е Бог - нищо повече! Ние ще посеем семето, а Господ ще се заеме за това семе. Той ще определи, какво ще стане с него. Ще стане туй, което той е определил. И тъй става! Всички народи са като тесто в ръката на това разумно същество. Господ може да направи от всеки народ, каквото гърне иска. Българите мислят, че всички народи имат велики стремежи и могат да направят, каквото искат. Извадете тази идея от главата си и знайте, че всеки човек на Земята, колкото и да е красноречив, какъвто философ и да е, сам не може да направи нищо. В света само Бог е всесилен да направи онова, което ние искаме. И ако ние правим

избор, кой човек говори Истината и кой не говори Истината, ще бъдем на крив път. В разрешението на този въпрос няма противоречие. Всеки човек на когото умът е запалена свещ, няма какво да се съмняваме, той говори истината. Аз съм готов да отстъпя своята катедра на когото и да е, стига той да говори истината. Аз не държа за тази катедра, всеки може да се качи на нея и да говори. Всеки може да отвори гостилница, но да не готви с кокосово масло от преди 4-5 години, или пък със слънчогледово масло, изстискано педи няколко месеца, от което като ядете да повръщате. Не, всеки трябва да готви с чисто, прясно масло. Семето на слънчогледа трябва да се мели най-много един месец преди употребление, да не се образуват в него утайки, които биха разстройвали стомаха. Всички хора днес говорят все за моралния живот.

Казано е в Писанието: "Идете да си купите!" От кого? Значи, това се отнася до петте неразумни девици, които са изостанали в своя живот. От какво са изостанали? - От новия живот. Първите пет девици са влезли вече, а последните пет са изостанали, но и те могат да поумнеят. Който е в положението на тия глупави девици, трябва да се запретне да работи, за да поумнее. И в този човек има вложени способности, само че трябва да работи за тяхното развитие. Не трябва да се проповядва учението, че всички сме добри. Не е така, всички не сме добри, но всички можем да бъдем добри, от нашата воля зависи да бъдем добри. Някои казват: всички сме умни. Не, всички не сме умни, но всички можем да бъдем умни. Ти си умен, но само при дадени условия, а трябва да бъдеш умен при всички условия. Всички сме музиканти. Не, всички не сме музиканти, но можем да бъдем музиканти. Аз мога да проявя за себе си хубавото в музиката, стига да имам любов към нея. Питам: днес не се ли продава изкуството? Онова, което стимулира музикантите, не са ли парите? Дойде някой знаменит музикант да даде концерт с благотворителна цел, но му плащат скъпо и прескъпо. Казват, този музикант направи нещо за бедните. Похвално е това, но този човек аз не наричам още музикант.

Красноречивият проповедник в Америка или в Англия, аз не наричам още истински проповедник, защото и на него пребогато заплащат. Питам: онези хора, които продават Божественото слово с пари, могат ли да служат на Бога, както трябва? Такъв човек не се ли ограничава? Отива той да проповядва в някоя църква и там му казват: ние ти плащаме, затова ще проповядваш съобразно законите на църквата. Прави са тия хора. Никой, обаче, не му казва: ти ще проповядваш съобразно законите на Бога!

Христос казва: "Син Человечески ще дойде на Земята." Когато дойде Син Человечески, Той ще бъде справедлив. Неговото идване няма да бъде физическо, но ще бъде каквото е идването на светлината, която прониква отвътре. То ще бъде идване каквото е това на топлината, чиято магнетическа сила прониква отвътре. Аз съм ви казал, че един от признаците, по който ще се познае, че тази вълна приидва е увеличението на страданията. По това именно ще се познае, че новият живот иде. Това, което наричате днес живот още не е живот. Когато аз ви говоря да имате търпение да чакате, подразбирам да чакате този живият, Христос, който иде да ви освободи. Всички връзки, които държат днес вързани вашите сърца и умове ще изгорят, ще се развържат и вие ще се освободите. Как ще ми обясните следния факт, който съвременните учени хора не могат да разрешат: в Америка някой си млад, богат американец се оженва и тръгва със своята възлюбена да прекара за един месец своето сватбено пътешествие. Обаче с трена, с който те пътуват става едно сблъскване и младоженикът полудява. Завеждат го в една лудница, дето да прекарва като луд цели 16 години, а неговата възлюбена се връща сама у дома си. Един ден той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бяга. Слугите от лудницата тичат след него да го гонят, но той пристига на гарата и там успява да се качи на един трен, готов за тръгване. Този трен обаче из пътя също се сблъсква с друг и от това сблъскване умът на този човек се намества. Значи една и съща причина произвежда два различни резултата. Едното сблъскване

измести ума от главата му, а другото сблъскване го намества. Мога да ви приведа ред такива факти, но казвам изобщо: ако ти не можеш да употребиш навреме добродетелите, които Бог ти дава, непременно ще полудееш.

В София имаше един евангелист, който полудя. Защо? - Самите евангелисти го подлудиха. Как? Този човек се занимаваше със спиритизъм и докато вярваше в него, той беше весел и радостен. Един ден някой от евангелистите се заема да го разубеждава от неговото верую и успява да стори това. Но от момента, в който той се разочарова от своето верую, той изгуби ума си и полудя. Питам: този евангелист намести ли ума на човека? Не, размести го. Ние благодарим за такова разместване. Такива случаи има навсякъде в живота. Ще вземеш да разубеждаваш един теософ от неговите разбирания. Не го разубеждавай, но приложи нещо ново към неговите разбирания! Няма какво да разубеждаваш един православен, но приложи нещо ново към неговите разбирания. Няма какво да разубеждаваш един евангелист, но приложи нещо ново към неговия евангелизъм. Не се старай също да разубеждаваш онези хора, които вярват в обществения живот, но съгради нещо ново в техния живот. Целият съвременен живот, тъй както е създаден, не е лош, но трябва да се съгради нещо ново върху него. Смисълът не е в това да съсипваш, да събаряш и отпосле да градиш. Природата не върши такова нещо. Тя не съсипва, не разрушава изведнъж, но постепенно гради новото, а старото само по себе си пада.

И тъй, петте разумни девици, които очакваха новия живот, младоженекът, влязоха в него. Питам сега: какъв е новия живот? - В новият живот съмнението изчезва. Дотогава докато човек се съмнява, докато се оплаква от другите хора, той е в стария живот. Не си правете илюзии. Вие имате неща размесени и трябва да очистите живота си. Само тогава ще дойде щастието. Как започват живота си двама млади? Вземете например, младият човек на своята възлюбена преди да се оженят - какво казва. - Не мога без тебе, умирам! И

започват те живота си: Първият ден те започват добре, вторият ден също, но един ден тя поглежда другиго, веднага идва съмнението и щастието изчезва. Питам: умен ли е този неин другар? - Не е умен. Същият закон можем да прекараме и за друг случай: Ако ти се съмняваш в своя приятел, щастието изчезва; ако ученикът се усъмни в своя учител и ако учителят се усъмни в своя ученик, щастието също така изчезва; ако майката се усъмни в своя син, щастието изчезва; ако свещеникът се усъмни в своето паство, на какво ще прилича този народ? На какво ще прилича това общество? Най-после, ние се усъмняваме и в Бога и тогава идват всичките нещастия, всички полудявания в живота ни. Аз мога да ви кажа само едно: обърнете живота си към Любовта! Живейте само един ден в Любовта! Ако не можете един ден, живейте само един час! Ако не можете един час, поживейте поне една минута с Бога! Поживейте само една минута с Любовта, отворете сърцата си! Поживейте с всички разумни същества в света, за да видите какво нещо е божествената светлина, да видите какво нещо е божествената Любов. Това е само един момент и всеки може да го направи, но затова се изисква доблест. Ако речем да направим този опит, ще дойдат разни хора и ред окултисти и ще започват да ни казват: този опит не може да се направи без учител, ще полудеете. Казвам: ти сега именно си луд, сега си в лудницата. И ако не излезеш от тази лудница и не се качиш на трена, за да избягаш, ти никога няма да се поправиш. Сега е времето. Излез от лудницата и се качи на този трен! Онези от вас, които имат нужното просветление, казвам ви, приложете това. Не мислете, че аз искам да руша вашите възгледи! Дръжте божествените възгледи и направете първия опит! Нима България не се нуждае от жители, на които да възложи живота си? Нима тя не се нуждае от добри патриоти? Аз наричам патриоти тия хора, които служат на народа си без пари. Тия, които служат с пари, това не са патриоти. Турчинът казва: с пари и в джендема влизам. Това е безморалие. И казвам: ако днес дойде Христос, колко души ще влязат с него в Царството божие? Половината

от десетте ще влязат, а именно петте разумни девици, петте неразумни няма да влязат. Питам: колко от обикновените граждани ще излязат от Царството божие. На колко хора в България душите са девствени. Девствен човек аз наричам този, за душата на когото няма никаква съблазън. Когато минаваш край отворените каси нищо да не те привлича. Когато минаваш край жените, твоите сестри, нищо да не те привлича. Това е въпрос на времето. Дойде при мене една сестра българка, оженила се за един благороден човек, учен, интелигентен, красив по външност и човек с богато на чувства сърце, от което блика живот и енергия, но породило се нещо в неговата душа, което тя не харесва, та иска съвет. От известно време той много се заглеждал в жените. Когато чуел да приказва някоя жена на пътя, той веднага отивал към прозореца. И така направил живота си нещастен. Питам тази сестра: ти можеш ли да избавиш мъжа си от тия жени? Половината свят е само жени и ако един мъж иска да избави жена си от съблазън, ще може ли? Половината свят е пълен с мъже. Казвам ѝ: ето какъв съвет ще ти дам. Ти не обръщай внимание на това негово поведение, а си мисли, че когато той гледа някоя жена, това си ти. Зарадвай се, нали живееш за Господа? Ами от това, което вършиш какво ще излезе? Ще направиш живота си още по-нещастен. Ти ще препишеш по адрес на мъжа си ред грехове, които може да се верни, а може и да не са верни. Тя ме запита: да го напусна ли? Какво ще спечелиш, ако го напуснеш? Ти ще започнеш да го следиш като някой детектив и какво ще спечелиш от това следене?

Та ние социално сме поставени на известни големи изпити в живота. Всеки дом се нуждае от нещо. Аз не зная колко домове има в България или само в София, които да живеят в мир. Някой път като отправя вниманието си към хората, навсякъде чувствам само страдания и страдания - общи страдания и си мисля как да помогна на тия хора. Ще ви приведа един пример. Минава един господин по улицата и вижда едно малко момиченце сираче трепери от студ изпъдено, никъде никого няма. Той го взема в къщата си като

храneниче. Но след една година това дете започва да бие неговото. Питам: защо това дете не е благодарно? Защо иска да бие другото? Нали този господин го взе от улицата. Този закон аз виждам навсякъде в света. Всички хора си отмъщават, но казвам: от тия лоши мисли, желания и чувства ще израстнат от устата ви дървета. Най-после мозъкът, сърцето, стомахът, белите дробове, нервите ви, всичко това ще атрофира и ще придобиете артериосклероза. Това е все резултат от нечисти мисли. Човек, който иска да живее чист живот трябва да изхвърли от ума всяка скверна мисъл, от сърцето си всяко скверно чувство и да тури като основа на живота си Любовта. При един богат извор всеки ще може да пие, но ти си едно изворче, което едва цицирка, или ако и ти си един чучур, който не пуща никаква вода, кой ще дойде при тебе?

Сега, онези от вас, които искат да продължат живота си, трябва да живеят в закона на Любовта, а някои казват: ние да умрем, та да се освободим от тежките условия на живот. Няма отърваване. Ако влезете в земята, там е още по-опасно. На онези, които не разбират законите казвам: не се лъжете да желаете смъртта, няма по-лошо от нея. Вие умирали ли сте, за да знаете какво нещо е смъртта? Знаеш ли какво нещо е да влезеш в земята? Съзнанието ти да е свързано с тялото и там да преседиш най-малко 4-5 години, да присъстваш на целия процес на разлагане, докато най-после се отвори този затвор и душата ти излезе свободна да продължи живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прекара в този гроб! Теософите казват, че като умре човек, със смъртта се скъсвала нишката на живота. Не се скъсва нишката на живота. За праведните се скъсва, но за грешните не се скъсва. Запишете си това, та като влезете един ден при тия условия на живота, ще си припомните моите думи. Ако сте добри, ще дойдат посланици, ангели да ви вземат! Ако ли не, ще останете вътре в затвора. Вие не можете да разберете основния закон, че ако човек има нечисти мисли и желания, те ще го задържат на Земята. И засега, всяко морално учение, всяка религия има за цел да освободи

човечеството от настоящето и бъдещето робство. А ние чакаме след като умрем да бъдем свободни. Не трябва да бъдете мъртви за доброто, а мъртви за греха.

Та казвам, тия десет девици се готвеха да посрещнат младоженика. И сега Христос чака тия девици. След като умрете и вие ще бъдете една от тия девици и тогава или ще влезете с младоженика или ще останете навън. И като дойдете да хлопате, Той ще ви каже: "Не ви позволявам!" Какво ще бъде положението ви тогава? Всеки човек, който отива за другия свят или бива приет или бива отхвърлен. Няма по-страшно нещо от това, човек да бъде изоставен от Бога. Ще кажете: това не е ли жестоко? Ами, че ако ние се съмняваме в божественото, тогава къде е живота? Ние, добрите хора, трябва да работим и да дадем пример на целия свят. Добрият човек не трябва да бъде мързелив. Във всички области на живота, той трябва да бъде образец: и в дома си, и в училището, и в обществото, неговото съзнание всякога трябва да бъде будно. Той трябва да служи за великата Любов;.той трябва да служи на своята възлюбена или на своя възлюбен. Аз не считам, че тия възлюбени са на Земята. Те са вътре във всеки един? Някой път виждате, че в някой човек се проявява божественото, а на другия ден го няма. Значи, този възлюбен идва и си отива. Благородното, възвишеното в човека се проявява, но в един съзнателен човек, то трябва всякога да присъства, да не го напуша. Гледате днес един ваш приятел, че се отнася с вас благородно, внимателно, но на другия ден ви обръща гръб. Значи, възлюбеният не живее на физическото поле. Той никога няма да си оцапа краката на Земята, да дойде да живее тука. Той не се подкупва с малко. Често вашите възлюбени се съблазняват от парите, друг път от лицата на хората. Тях всичко може да ги съблазни, но истинският ваш възлюбен само едно може да го съблазни: вашето сърце, вашият ум, вашата душа и вашият дух.

Беседа държана от Учителя на 28.03.1926 г. в гр. София.

ДАВА ПЛОД

„Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то не дава плод.“

Ще говоря върху стиха: ако житното зърно не падне или казано на съвременен език, ако житното зърно не се посее. Условията на живота са велик подтик за реализиране на разумния живот. Защото майката, която ражда има идея. Бащата, който съгражда дома, има идея. Писателят, който пише, има идея. Държавникът, който управлява, има идея. Войнът, който воюва, има идея. Каквато постъпка и в каквото направление да се извърши, зад нея всякога седи един малък подтик. Значи, човек трябва да има подтик. Не само подтик трябва да има, но трябва да разбира основните закони, върху които се гради разумния живот. Човек не трябва да има едно повърхностно разбиране на нещата. В това отношение, ако вземем индусите, според както изучават човешкото естество, те имат по-правилна философия от европейците. Наистина, те не са изучили толкова физическото тяло на човека, но са изучили духовните му тела, т.е. неговите по-тънки тела. Тях те са изучили добре и за тях имат една вътрешна физиология и съобразно тази физиология, могат да извършат неща, които европейците не могат. Те се занимават от хиляди години с тия въпроси, докато в нашата съвременна наука едва сега започват да изучават строежа на човешкото тяло по-подробно, отколкото до сега.

Христос прави едно сравнение, казва: Ако житното зърно не падне на земята, не може да се размножава. Размножението е закон за разумния живот. Плодете се и се множете, казва Писанието. Само разумният човек може да се размножава, а неразумният човек само се

дроби. Да дробиш попара, това не е разумен живот. Да чупиш камъни, това не е разумен живот. Да градиш, това е друго нещо!

Ако житното зърно не падне. На какво? На добра почва подразбира Христос. То само остава и не дава плод. Следователно, всеки живот има свои специални условия за развитие. Забележете, всеки индус може да ви разправя за 7-те тела, които човек има, но при това всеки индус очаква някой велик учител да дойде и да им говори. Значи това знание нищо не ги ползва. Човешките тела прогресират епохално. В тях има известни творчески вълни, които ги подтикват, тъй както силите в природата подтикват пролетта да се прояви. Има вълни на физическото тяло, има вълни на астралното тяло, има вълни на умственото тяло, има вълни на причинното тяло. Значи, човек може да знае строежа на своето тяло, но това тяло има нужда от хранене. Ако не го храниш, това знание е на половина знание. Същото нещо се отнася и за умственото тяло, както и за другите тела. Човек не може всякога да се развива умствено. Този закон е верен и по отношение на индивидите, и по отношение на народите и по отношение на цялото човечество. Следователно, когато говорим за цялата епоха, разбираме, че в света иде нещо велико, което не е било досега. Ето защо човек трябва да се стреми да схване божественото, а не трябва да се спира върху формите. Мнозина се спират върху това, през коя чешма минавала водата. Не е въпросът в това, през коя чешма минава водата. Не е въпросът и в това, чрез коя църква, чрез кой народ ще дойде спасението на света. Всеки народ, който мисли, че е изпратен с мисия да спаси света, в дадения случай той е една чешма. Обаче туй, което спасява света не са народите. Спасението иде от божественото начало. Бог спасява хората. Божественият Дух спасява хората. Любовта ги повдига, Мъдростта ги съгражда, а Истината ги освобождава. Тъй разбирам аз въпроса.

Всички съвременни хора сега се бият само за свобода. Цялото общество днес иска свобода. Нали всички сте българи. Едно време българите се оплакваха от турците, които ги управляваха, че ги

направили роби. Добре, българите сега сами се управляват и са няколко сантиметра по-горе, но все още не са доволни. Ако отидете в Англия, ще видите, че англичаните не са доволни от английското управление. Ако отидете в Америка, ще видите, че американците не са доволни от американското управление. Може да кажете, че англичаните са виновни. Не, донякъде само са виновни, защото и те не разбират напълно божествените закони, по които трябва да се управлява един народ. Когато някой народ иска свобода, знае ли защо я иска? Когато някой човек иска знания, знае ли защо ги иска? Когато някоя мома иска красота, знае ли защо я иска. За едно разумно общество, красотата е благословение, но за едно неразумно общество, красотата е опасно нещо. Красотата на един момък е опасно нещо за харема. Чрез нея той може да подмами жените в харема. Та казвам: ние разумните хора трябва да разрешим въпроса за живота правилно. Всеки за себе си трябва да разреши правилно този важен въпрос, защото освен него ние имаме материални въпроси, които засягат личността. Ние имаме още и обществени отношения, които засягат нашите чувства. Ние имаме общочовешки отношения, които засягат нашия ум. И най-после имаме отношение към един възвишен свят т.е отношения, които се отнасят до Бога. Това са ред степени, ред йерархии нагоре в нашия живот. В този смисъл никой в света не може да бъде абсолютно свободен, да прави каквото иска. Ти, който в този момент можеш да подвижиш ръката си нагоре, знаеш ли през колко процеси е минало това разрешение, докато най-после реализираш това движение във физическия свят? Най-първо заповедта за движение на твоята ръка трябва да е излязла от Слънцето. Някой ще каже: смешно е да се говори, че за движението на ръката трябва да вземе участие и самото Слънце! Да, трябва да знаете, че за движението на ръката се дава заповед отгоре, от главната квартира, от Слънцето. Когато аз искам да дигна ръката си, трябва да запитам Слънцето мога ли да вдигна ръката си? И когато ми отговорят, че мога, аз я вдигам. Искам да изляза от къщи, питам: мога ли да

изляза? И веднага ми отговарят: можеш да излезеш. Получа ли отговор, само тогава вземам шапката, бастуна си и излизам. Ако нямам разрешение от главната квартира, от Слънцето, не излизам. Ще кажат, че някоя жена не може да излиза из града, понеже мъжът й не разрешава. Не, Слънцето не й разрешава.

Та казвам: можем ли да изразим всичко онова, което става в нас? Защото домът и животът трябва да бъдат съградени на разумни начала. Ако искам да живея като човек трябва да зная за какво и защо живея. Ако живея в едно общество, трябва да зная защо живея, трябва да имам разумни отношения към него. И ако вярвам в Бога, трябва да имам разумни отношения към него. Някои хора имат правилни понятия, правилни схващания за Бога. Изобщо, тази велика идея прониква в основата на живота и ние някой път я наричаме човешки дух, или човешка душа, или човешки ум, или човешко сърце или човешка воля. Някой път я кръщават с името обществен морал или държава. Хиляди имена й дават, с хиляди имена я кръщават, но тя е една и съща сила, която действа в света. Тази сила е еднакво важна, както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човек. А ние според нашите схващания мислим, че когато природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, природата е същата и когато създава едно малко бръмбарче и когато създава един човек, само че бръмбарчето е предговор към създаването на човека. Някои питат: защо бръмбърът бръмчи? Той като хвърчи покрай ухото ти бръмчи и казва: слушай, за да живееш един щастлив живот, трябва да мислиш, а пък моят живот се обуславя само в моето бръмчене. Аз съм създаден да бръмча.

Христос казва: ако житното зрънце не падне. Да, туй житно зърно трябва да се посее. Някой път любовта може да бъде като почва. Вие изучавали ли сте какво нещо е почвата на любовта, от какви елементи е съставена тя? Някои градинари изучават например каква трябва да бъде почвата, в която ще виреят известни растения. Например, те изучават на каква почва вирея лозите, на каква

ябълките, крушите, лимоните, портокалите, бананите и ред други плодни дървета и растения. Те проучват почвата, както и климатическите условия, при които виреят разните растения. Казвам: пред нас седи една широка област за проучване. Ние трябва да изучаваме условията, които съществуват в двата полюса на Земята, а именно екваториалните условия, както и условията при студените северни места. Между тях ще изучаваме и условията при умерените пояси. Такива три вида условия има и в обикновения живот.

Мнозина поддържат, че ние трябва да вярваме в Бога и да му се молим. Добре. Да допуснем, че всички ние се молим на Бога, а не работим. Какво ще бъде положението на Земята? Ако разберем в буквален смисъл, че трябва постоянно да сме в молитва и речем всички, мъже и жени, където и да сме, било по улиците и по домовете си, да отправим погледа си нагоре към Бога и съзерцаваме, какъв смисъл щеше да има нашия живот? Да допуснем и другото положение, че по цели 12 часа на ден не се спираме, а само се движим от едно място на друго. Знаете ли какъв хаос, каква бъркотия щеше да има в света. Някой казва: с молитва само не става. Казвам: но и с движение само не става. Философията седи в това да разбирате какво значи движение и какво значи молитва. Когато разумният човек разбере великия закон на молитвата, той ще стане истински човек, той ще стане един от великите адепти. И когато човек разбере, какво нещо е разумното движение, той пак ще стане един велик адепт. Да се мести човек от едно място на друго, това не е движение. Молитвата пък не подразбира, че ти трябва да се спреш на едно място и по цели часове да се молиш. Ти можеш да се движиш и пак да се молиш, както можеш да работиш, а едновременно и да се молиш. Работата не изключва молитвата. Ти можеш да копаеш и едновременно да се молиш. Някой казва: аз трябва да отида на църква. По-добра църква от отвореното небе няма. Най-хубавото кандило в света, това е Слънцето. Има ли по-хубаво нещо от това, да излезеш вечерно време и да погледнеш към всички запалени божии кандила? Ти се молиш и

чувстваш навсякъде божието присъствие. И какъв по-добър свещеник от Божия Дух, който започва да ти говори и да събужда в тебе онова божествено, свещено чувство към Бога? И какво по-хубаво нещо от това, да виждаш Бога горе на планината, както Мойсей го е видял? Някой казва: Бог никой никога не е видял. Казвам: слепите никога не са виждали Бога, но които имат очи, те са го видели. Казвате: Писанието казва, че Бог никой никога не е видял. Да, вярно казва Писанието, че слепите хора не са виждали Бога, но всички хора, на които духовните очи са отворени са видели Бога. И затова Христос е казал: чистосърдечните ще видят Бога. Виждането подразбира дълбоко знание.

Ето защо ние трябва да изучаваме Бога в Неговото проявление. Да се съгласяваме с Неговата воля, с Неговото съзнание и с Неговата мъдрост. Ние трябва да изучаваме Бога, чрез един свят живот, чрез едно Царство, чрез един народ. Но освен едно обикновено общество, или един обикновен народ, или едно обикновено царство има и едно Божествено общество, един Божествен народ, в които се събират всички общества, всички народи и всички царства. Така седи въпросът. Следователно, за да може дадено царство на Земята да благоденства, трябва да има законите на божественото царство в себе си. Същото нещо се отнася за всеки народ, както и за всяка религия. И в Божествения свят има религия и там се служи на Бога. Аз питам всички ония правоверни, които казват че знаят как да вярват, знаят ли те как трябва да се молят? Виждали ли сте някой ангел как се моли? Аз съм виждал картините на някои художници, които представят как се моли някой ангел. Те го представляват паднал на колене, тъй както едно време учителите са туряли своите ученици на колене, когато не си знаят урока. Това обаче не е истинско художество, това не е молитва. Всеки, който рисува не е истински художник. Под "молитва" в духовния свят ние разбираме изучаване на Божествения език. Молитвата е първият метод, чрез който ние започваме да изучаваме Божествения език. Щом започнеш да се молиш, ти изучаваш буквите,

а после и първите слогове на Божествения език. Ако не се молиш, никога няма да изучиш този език. Някой казва: защо трябва да се молиш? Защото само чрез молитвата ще научиш Божествения език. Ако учителят ти те постави в положение да изучаваш този език, какво лошо има в това? Някой казва: ние знаем да се молим. Добре, кажете тогава какъв е първия слог на думата любов? Не зная. Значи, още не си започнал да учиш. Някой те бие и ти казваш: братко, моля ти се не ме бий? Той не обръща внимание и продължава да те бие. Туриш му в ръката 4-5 000 лева и той престава да те бие. Като туриш злато в ръцете на хората, те вече не те бият. Питам: мъжът бие ли онази домакиня, която знае да точи хубави баници, която знае хубаво да готви, добре да нарежда и чисти къщата, да услужва на мъжа си по най-модерен начин. Кога мъжът бие жена си? Когато по цели дни ходи из махалата, не готви, не се прибира в къщи. Затова, когато се върне в дома си, той я кръщава. Това е особен начин на кръщение, който не е много приятен. С добрата домакиня не се постъпва така. Кой е добрият домакин? Който може да направи хубава къща на жена си и като влезе в къщи събува обувките си още отвън или ги изчиства, за да не внася кал и прах в стаите. Този домакин зачита труда на жена си. Той сваля още отвън прашното си палто и влиза вътре чист. В ръцете си носи зюмбюл пълен с провизии и около него се събират всичките му деца, радостни и весели. Не е добър онзи домакин, който се връща в дома си с празен зюмбюл и още от вратата започва да дига шум, вика, кара се, защото няма нищо наготвено.

Та казвам: ако обществения строй днес е такъв, това не е никакво разбиране на живота. В божествения свят не може да се живее така, но в човешкия може. В човешкия живот може да се бием, да се охулваме, да се одумване, както виждаме това да става от хиляди години насам. Какви ли не побоища, горения, затваряния и какво ли не виждаме, но с това света оправи ли се? Колко бой са изяли досега жените в света, но с това внесе ли се подобрение? Пък и мъжете колко бой са яли по бойните полета, но поправиха ли се с това? Мъжът е биел, но и той е

бит. Жената е дъщеря на Бога и онзи мъж, който си позволи да бие дъщерята на Бога, Господ му отнема краката, ръцете и т.н. Господ не позволява да бият дъщерите му. Сега аз поддържам жените, наричам ги дъщери на Бога и затова те ще кажат: така е това! Да, но има и синове Божии. Ето защо, онези дъщери, които си позволяват да бият синовете Божии, да му мислят! Ще видят те как се бият синовете Божии! Еднакво трябва да почитате и дъщерята Божия и синът Божий. Ще почиташ тези два принципа, ще ги считаш като свой идеал, защото те са свещени. Значи, ако житното зърно не падне на земята т.е. в любовта и не разбере тези два велики принципа, че в света идват две вълни, то ще остане само. Когато Христос дойде, той носеше една вълна и онези народи, които приеха тази вълна се повдигнаха и благословиха. Всички онези народи, които не приеха тази вълна, сега бедстват.Тази вълна е накрая си вече. Приемете тази вълна и тя ще ви приеме. В света няма повторение на нещата. Всеки момент, всяка минута носи нещо ново. В божественото именно се крие вечната красота, вечното разнообразие, а в човешкото е вечното еднообразие, вечния недоимък и глад. В божественото има изобилие, в него няма гладни хора. Божественото подразбира ред и порядък на нещата.

И сега Христос се обръща към окръжаващите го, към своите ученици, които го разбират и казва: ако житното зърно не падне, само ще остане, но ако падне, ще даде плод. Ако падне, ще даде плод. Това подразбира: когато аз се кача горе при Отца, ще привлека всички хора към себе си. Когато ние имаме в себе си принципа на любовта, ще привлечем всички хора към нас. Този принцип е един и същ навсякъде. Той действа еднакво в и ангелите, и в човека. Не смесвайте любовта с това, което хората наричат страсти. Някой казва: гори ми сърцето! Че сърцето ти гори, това не е любов. Някой казва: от много любов главата ми се замая, шашардисах се. Че главата ти се замаяла, това не е любов. Някой момък видял на улицата една мома, той се шашардисал и тя се шашардисала. Не, когато любовта влезе в

сърцето ти, тя ще те научи да говориш много хубаво. Умът ти ще се отвори и ти няма да се шашардисваш. Когато искаш да поздравиш онзи, когото обичаш, няма да си наведеш главата до земята, но ще му отправиш един нежен поглед, за да познае, че ти носиш за него най-хубавите мисли най-хубавите чувства и пожелания.

Сега бих ви запитал: как са у вас синовете Божии и дъщерите Божии? Писанието казва:"Не огорчавайте в себе си Духът Божий, с който сте запечатани!" Какво трябва да подразбираме от този стих? Щом влезе човешкото в нас, ние веднага огорчаваме божественото. Умен човек ли е този, който заради човешкото жертва божественото? Не е умен. Любовта на Бога и човешката любов се различават по следното: Божията Любов включва в себе си всичко. За да бъде любовта ти съвършена, трябва едновременно да обичаш всички. Ти трябва да обичаш не само своите ближни, не само себе си, но всички същества по целия свят, за което съзнанието ти всеки момент трябва да бъде будно. Само тогава ти ще чувстваш една вътрешна радост. Съзнанието на всички същества ще образува едно цяло и ти ще се разговаряш с това общо съзнание. Чрез това съзнание именно Бог ще ти проговори. И тъй, щом се слеем в едно общо съзнание, Бог ще проговори на всички. Бог ще говори само в една частица, а всички ще приемат говора му. Това нещо Бог може да направи, а човекът не може. Това значи съзнание. Ако любовта ти е човешка, ти ще се влюбиш в една жена и ще я обичаш ден до пладне. След това твоята любов ще се измени. Защо? Ти ще я любиш само докато е млада и красива, но щом изгуби младостта и красотата си, няма да я любиш повече. Някой казва: аз ще те любя до гроба. Питам: дайте ми една статистика, да видя колко от тия обещания са запазени! Как ще ги опазиш? Аз уподобявам човешката любов на една малка вадичка, която и от най-слабото слънце изчезва. Някой казва: моята вадичка ще остане и при най-горещото слънце. Да, но като изгрее и припече силното слънце, казвам: виж, от твоята вадичка вече и помен няма. Божията любов е велика река, която тече навсякъде, пои всички хора и

всички живи същества. Тя е еднакво изобилна и при най-горещото слънце, както и при най-слабото. Слънцето разбира тази вода.

Та казвам: ние сега ще изучаваме човека. Ще кажете: ама аз имам особени разбирания за света. Радвам се на вашите особени разбирания, но казвам: аз пък имам божествени разбирания за света. Аз искам да разбера, какви са моите отношения в даден случай не само към Бога, но към всички същества. Онзи човек, който живее божествен живот като мине през някоя гора, ще знае какво да прави. Той ще полее най-малко 40-50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извора. На някои реки пък ще направи бродове. Това е разумният човек. Знаете ли какво нещо представляват тия извори? Това са изворите на всеки човек в света. Ако ти изчистиш един запушен, прашасал извор, откъде знаеш, може би този извор съответства на живота на някой държавник в обществото. Този човек като не знае начин да си помогне, чувства живота си запушен, затруднен. Ако ти изчистиш извора на този човек, ще помогнеш да се просвети ума му. Нему не дохожда на ум да отиде горе на планината да изчисти своя извор. Къде е този извор? Може да е на Витоша, може да е на Мусала някъде, а може и да е на друга някоя планина. Аз бих желал българите да чистят тия извори. Ако всяка година българите биха ходили да очистват Горното езеро на Мусала, знаете ли какво щеше да стане с тях? Няма да кажа, какво биха придобили те. Вие ще кажете: малко ли работи има да чистим, че ще трябва да се занимаваме и с тия неща? Аз доколкото виждам, работите на българите се оправят само наполвина. Доколкото е изчистено онова езеро на Мусала, дотолкова са очистени и техните работи. Това може да е някакво съвпадение, но доколкото съм наблюдавал, така седи работата. Колкото ледовете се стопяват на това езеро, толкова ще се оправят и работите на българския народ. Казвам: обръщайте внимание на малките работи в живота!

Друго нещо, което забелязвам между духовните, между религиозните хора е това, че те се скоро обиждат поради това, че

стават много чувствителни. Но духовният човек трябва да седи на своята висота и да знае, че думите омраза и обида в Небето не съществуват. Думата куче в ангелския свят не съществува. Аз правя превод на тази дума. Думата куче в ангелския свят означава приятел. Когато някой ти каже, че си куче в ангелския свят значи: ти си ми приятел. Думите куче и приятел са синоними. Ти можеш да биеш кучето по 20 пъти на ден, но то има една слабост, лесно прощава. Ти го биеш, а то се прислонява при тебе и казва: При тебе ще дойда пак, няма де другаде да отида. Кучето не носи никаква омраза и никаква обида към домашните си, към приятелите си и това е една отличителна страна у тях. За тази любов към господарите си, понякога то се хвърля на външните хора. Питам ви сега: как ще преведете думата куче в Божествения свят? Аз няма да ви я превеждам. Казват за някого: той е цяло куче. Казвам: не, той е един добър приятел. Ако разбираме живота така, ние ще можем да приложим в него своето индивидуално разбиране. Всеки трябва да възприеме тази вълна, която иде сега в света. Някой иска да бъде писател и взема перото. Пише ли, пише, но този ден не му върви нещо, никакви рими не идват в ума му. Погледне написаното, сам не е доволен, нищо не излиза. Някой цигулар вземе цигулката си да свири, но нищо не излиза. Казвам: този цигулар няма вдъхновение. Някой път жената шие, но нищо не излиза от това. Друг път готви в къщи, но и от това нищо не излиза. Някой път и работите на учителя не вървят. Соломон е казал: за всяко нещо в света има определено време. То значи: за всеки човек има една Божествена вълна, която го подема. За това ти трябва да чакаш тази Божествена вълна да те подеме и ти тогава ще свършиш работата си. Станеш ли сутрин не бързай да отидеш веднага на нивата си. Спри се да видиш дошла ли е тази Божествена вълна, която ще те подеме и даде подтик за нивата. Някои казват: как е възможно да чакам да дойде някаква си вълна, когато толкова много работа ме чака! Казвам: представете си, че сте в някоя местност в Америка, която обикновено бива суха, но понякога,

когато дойдат приливи и отливи на водите, случва се, че тази местност се залива с вода, която достига на височина около 20-30 метра. Как ще пътувате през тази област. Нали ще трябва да чакате прилива на водата или да настане отлива? Може ли да вървите през времето когато има голям прилив? Ако има прилив няма да минаваш със своята кола, ще чакаш отлива. Тогава ще впрегнеш колата си и ще минеш на другата страна. Такива приливи и отливи стават и в човешката душа, в човешкия живот. Ако ти си човек, ще чакаш да настъпи отлива и тогава ще пътуваш. Ако си птица, има ли нужда да чакаш отлива? Не, ще прехвръкнеш и ще отидеш на другата страна. Значи, човек, който е ограничен на Земята и се занимава само с материални работи, ще чака отлива и тогава ще мине на другия бряг. А човекът, който живее в Божествения свят прилича на птица, която може да мине на другия бряг и при най-неблагоприятните условия на живота.

Другата страна на житното зърно е тази, че то трябва да излезе от хамбара, да напусне своето спокойствие, да мине през процеса на разрушението, през процеса на страданията и след това вече да влезе в новия живот. Днес хората не разбират страданията. Страданията са предисловие за един вечен хармоничен живот. Ако ти разбираш, че в страданията се крие едно Божествено благо и че Божия Дух ти говори чрез тях, няма да се мине много време и за тебе ще дойде такова благо, което никой не може да ти отнеме. В тебе ще се развие една дарба, един талант. Ти може да си бил и най-простият човек, някакъв орач или говедар, но посети ли те Божествения Дух, от тебе все ще стане нещо. Това срещаме и в Писанието, дето се казва за Давид, който като го посетил Духа, от обикновен говедар станал пророк. Той сам казва: прост говедар ме взе Господ и пророк ме направи. Какво се подразбира в дадения случай под думата говедар? Говедар е най-простият човек, който се занимава с неразумни неща в света. Питам ви сега: кое е по-хубаво в света, да съграждаш къщи на хората, да възпитаваш децата им или да покажеш правия път на хората? Аз зная

един предприемач в София, който поел направата почти на половината къщи в града. Но какво от това? От коя работа, обаче трябва да започнем? Ние трябва да започнем в живота си от закона на любовта, от него да изхождаме за всяка своя работа. Под думата Бог аз не разбирам, че трябва да вярваш в нещо. Да вярваш в нещо, това е процес на мисълта. Под думата закон на любовта аз разбирам среда, в която да можеш да растеш и да се развиваш. Любовта е почва, в която ти можеш да живееш и да използваш всички нейни сокове. Само така ще разбереш първата степен на любовта, която се проявява във физическия свят. Като дойде мъдростта, ще се прояви любовта във втората фраза и ти ще почнеш да изучаваш външните отношения на света. Питам: колцина от вас знаят, дали има хора на Марс, дали изобщо има живот там или не? Астрономите са изчислили, че оста на нашата Земя е наклонена 23 градуса към Слънцето, а оста на Марс е наклонена на 24 градуса и според този закон условията на Марс са два пъти по-лоши от тия на Земята. Там хората са много войнствени. На Земята всеки мъж бие жена си един път през годината, а на Марс всеки мъж бие жена си 10 пъти през годината. На Марс стават много войни, най-малко хиляда войни през годината. Аз изваждам тия заключения въз основа наклона на оста на 24 градуса. Не ви говоря тия неща със сигурност. Още не съм ходил на Марс, да видя как живеят хората там, но предполагам да е така. Може да има нещо вярно, а може да има и някой преувеличени неща, това са вероятности. И действително, тия неща не са само предположения, но всички и астролози доказват, че Марс указва едно ужасяющо влияние върху хората на Земята. Туй влияние само по себе си е зло, но във връзка с другите влияния в света, то е благо. Астрологията е съществувала като наука още от древността, от което време е била добре разработена и математически и геометрически. Всеки астролог може математически да изчисли, какъв ще бъде животът на една мома или на един момък, за кого ще се оженят, на каква служба ще бъде мъжът, например, колко деца ще родят, щастлив или нещастен

живот ще прекарат, какъв приход ще имат през годината, колко пъти през годината ще боледуват, кой лекар ще ги лекува, каква операция ще им прави, към какво верую ще принадлежат, по какви науки ще свършат и т.н. Всички тия подробности и ред други един астролог може да ги изчисли по един математически начин. Питам: този астролог отде знае всичките тия неща? Той ги черпи от невидимия свят. Невидимият свят е затворен за нашия ум, за нашите схващания, но за един ум, който е организиран по-добре, който вижда малко по-далеч, нищо не е скрито от неговия поглед. На Земята има същества, телата на които са по-ефирни, по-светещи от другите. Забелязвали ли сте, как някой път сте много по-леки отколкото в обикновено време и току се търколите на Земята. Казва си: изгубих равновесие. Не, това е, защото някое от тия по-ефирни същества е нахълтало в тебе и ти създава това състояние. Някога отиваш на някое планинско място или на някоя хубава поляна, но някое същество от невидимия свят е седнало на същото това място и се занимава. Ти се разположиш на това място, извадиш своята торба с хляба и лука и се готвиш да ядеш. Не се минава много време и те хваща главоболие или друго нещо, заболи те кръст, корем или друго нещо. Българите казват: уроки го хванали. Не, ти трябва да разбираш законите. Като седнеш някъде, най-първо ще запиташ, позволено ли е да седнеш на това място или не? Някой казва: аз мога да седна където искам. Не, ти можеш да седнеш само там, където има празно място. Чудни сте вие! Като отивате на театъра къде сядате? Сядате ли отгоре на някой лорд или друг някой господин, който вече е заел своето място? Можеш ли да седнеш на място, което е заето от някого? Не, квесторът на театъра веднага ще те изхвърли навън. Някой път казвате: ние можем да вършим в природата, каквото искаме. Не, квестор има природата и ако ти си позволиш да правиш, каквото искаш, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урок, къде трябва да сядаш. Като се върнеш у дома си или кракът ще те заболи, или кръстът, или главата и т.н. Ти си седнал без позволение на едно свещено място и стъпил

там, където не трябва. Някой казва: това е заблуждение. Нека бъде така! Ами когато влизате в някоя кръчма или в някое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има в това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа един пример за една млада госпожица, Зандавеска, както аз а наричам. Тя отива един ден при чичо си, богат банкер и още при влизането си вади кърпа и плаче, разказва му: чичо, аз и майка ми сега се намираме в голяма беднотия, моля ти се да ни помогнеш с колкото ти е възможно! Той изважда една сума от 10 000 лева и й ги дава. Тя взима парите, благодари му и си излиза. След това намира приятелите си и отива с тях заедно в една сладкарница. Тя вече е засмяна, весела. Това е втората картина. Защо сега е весела и засмяна? Защото има богат чичо. Приятелите й казват: ти забогатя вече. Да, забогатях. Всички се радват, но тя си казва: със сълзи изкупих аз това нещо. Питам: защо при чичо си плачеше, а тук се смее? При чичо си плаче, за да произведе ефект на неговото сърце, да го умилостиви, а тук трябва да се радва, защото е богата. Според мен две женски сълзи струват милион, а чичото се е отървал с малко, той е платил само 10 000 лева. Често, дойде някой при мене и заплаче. Казвам: чакай, недей плака, нямам толкова пари, ще ми направиш някоя беля. Аз чета сълзите: една, две, три...... Чакай, не плачи, не мога да откупя тия сълзи! Ама да си поизплача малко! Не, опасно е да се изплачеш в моята къща.

Сега, в шестата раса ще трябва да се създаде един свещен храм за сълзите. И когато някой иска да си поплаче, нека отиде в това свещено място и там да се изплаче. А сега хората плачат там, дето трябва и не трябва, сеят там дето трябва и не трябва. Ние изтощихме земята с това безразборно сеене. От невидимия свят е определено, колко трябва да се сее и колко не. Не може да се насади всичката земя едновременно. Законът е следния: трябва да се насажда половината земя, а другата половина да бъде в почивка. И американците, които минават за умен народ, като не разбират този закон, изсякоха богати, хубави борови гори, за да засеят тия места, а с това изтощиха земята.

Питам: коя е причината днес за тази голяма неврастения в Америка? Няма друга страна в света, където неврастенията да е толкова разпространена. Причината за това е именно туй изсичане на боровите гори. Аз казвам на американците: в някои отношения сте умен народ, но в някои отношения не сте умни. Например, що се отнася до чистотата и други неща те са на първо място, но за други неща, те не са умни. Например, един американец ще отиде в някое кафене, ще изпие едно горещо кафе и веднага след него едно студено ледено. И какви са резултатите от тази им постъпка? Зъбите им са изпопадали. От тези резки промени зъбите им са развалени. Какво добро ще донесе свиването и разширяването на глечта на зъбите? Няма американец със здрави зъби. Изобщо природата не обича резките промени. И затова, сега всички учени американци са започнали да следят за тия работи и да упътват хората в правия път. Сега и в България изсичат горите безразборно. Това, което вършат не е добро. Те искат да превърнат всички места в ниви. Оставете някои полета за пасбища. Това е разумното в света. Лакомията е един недъг за обществения, за разумния живот. Да ядем толкова, колкото трябва! Да градим толкова, колкото трябва! Ядем ли повече, от колкото трябва, градим ли повече, отколкото трябва, това е нещастие за съвременния свят.

Казва Христос: ако житното зърно не падне на почвата. Казвам: ако сме като това житно зърно, трябва да излезем от обикновения живот и да се посеем в условията на бъдещата нива. Това е животът на шестата раса. И тъй, ние трябва да излезем от обикновените условия на живота и да работим. Някои чакат да умрат и като дойдат отново, тогава да работят. Човек може да умре всеки момент, когато пожелае. Тази промяна може да стане съзнателно у него и той да я почувства. Значи, Христовите думи имат смисъл само за онези хора, които са разумни. Колко работи има, които трябва да проучим! Например, ние трябва да проучим строежа на нашето тяло, външно и вътрешно като едно общество, да проучим отношенията на нашите

дробове към другите органи, да проучим разумните отношения на сърцето, понеже и то има разумни отношения, да проучим разумните отношения на стомаха, защото и той има разумни отношения и т.н. Вие считате, че стомахът ви не е разумен. Не, лъжете се, след като дадете сдъвканата храна на стомаха, вижте какво отлично нещо приготовлява! Такова нещо и най-вещия химик не може да направи. Стомахът върши отлична работа.

Вие ще ми цитирате Писанието, където се казва, че Бог ще унищожи човешкия търбух. Под търбух се разбира онова неразумно желание, което живее в човека и го кара само да яде и да пие, когато стомахът, разумното в човека, казва: слушай, аз работя за тебе, а ти ще работиш за Бога. Стомахът е бръмбърът, който бръмчи около тебе и ти казва: слушай, аз свърших своята работа, а ти ще свършиш разумната. Следователно, какво трябва да направим след всяко ядене? Какво трябва да направим след всяко заспиване? Какво трябва да направим след всяко ставане? След всяко отиване и връщане от университета? Не трябва ли да се замислим защо учим? Защо ходим в църква? Да се молим на Бога. Хубаво, съгласен съм с вас, трябва да се молим на Бога, но кажете ми, каква е първата дума от учението на любовта според Божествения език? Нали се молите на Бога? Кажете ми първата дума на любовта? Който патриарх или владика, или свещеник иска да каже първия слог на любовта, нека излезе да го каже. Бог ще го изслуша. Казва се в Писанието: ако пътищата на един човек са богоугодни, Бог ще го слуша. Аз не говоря само за пътя на владиката. Ако мислим така, ние сме в друго заблуждение. Всеки от нас трябва да бъде владика! Владика на какво? Да влада себе си.

Всеки от нас трябва да бъде свещеник, да свети, да служи безкористно на Бога. И когато всеки от нас стане свещеник, в пълния смисъл на думата, тогава и светът ще се оправи. И до тогава, докато ние имаме свещеници и проповедници и очакваме само на тях, светът няма да се оправи. Докато вие чакате само аз да ви проповядвам, а не работите, нищо няма да постигнете. Това са само

временни отношения. Например, един цигулар ще дойде да ви свири, но онези, които разбират неговата музика и те трябва да дадат нещо от себе си. Онзи поет, който иска да пише трябва да има среда, в която да се прояви. Сегашните лекари се занимават само с болните хора, но в това не е смисълът на лекуването. Майката се занимава с децата си, но само това не е предназначението на майката. Тя има по-висша служба, тя трябва да се занимава и със своята душа. Тази е нейната по-висока служба и предназначение. Тя трябва да внесе в душата си такива качества, че при всички изпитания на живота си да знае, как да се справя. Туй аз наричам геройство. Като дойдат ред изпитания върху тебе, да не се помръднеш, не само привидно, външно, но и вътрешно. Аз мога да ви посоча ред английски дипломати, които външно имат отлично самообладание, но вътрешно нямат. Онзи, дипломат, който има вътрешно самообладание, трябва да бъде окултист, но не само на име, а да разбира и прилага законите на живата природа, да разбира причините и последствията на нещата и да постъпва съобразно тях.

Та казвам: всеки от нас трябва да бъде посят в земята като житното зърно. Вие може да бъдете посяти на пътя и тогава вашата участ е зла, птици ще ви изкълват. Вие може да паднете между тръните, но те ще ви задушат. Вие може да паднете между камъните, дето ще израстнете, но корените ви ще изсъхнат, няма откъде да черпите сокове. Само онова житно зърно, което падне при благоприятни условия, на добрата почва, може да даде плод 30, 60 и 100. Това са трите условия на живота. Като съберем числата 3, 6 и 1 получава се 10, един цикъл в живота. Следователно, всеки от вас трябва да знае, на кое място да бъде посят. Всеки, който не е посят върху почвата на любовта, ще бъде или на пътя, или между тръните или на камъните. А всеки, който е посят на почвата на любовта, той ще даде или 30 и ще бъде велик човек, или 60 и пак ще бъде велик човек, или 100 и ще бъде трети велик човек. И тия хора ще имат правилни разбирания за живота. Ако ние можем да се разберем и да

се споразумеем така, по този начин ще може да се образува само бъдещото общество. Нови училища трябва да се създадат и на сцената трябва да излязат само най-разумните хора. Нека излезе един астролог да изчисли и определи какво ще е бъдещето на България. Той може точно математически да изчисли през какви перипетии ще мине България. Туй, което България досега е минала, не е нищо още пред това, което има да минава. Този астролог може да определи какво ще бъде тогавашното влияние върху Земята, на Марс, Слънцето, Венера, Юпитер и другите по-отдалечени планети. Някои ще кажат тогава, че всичко това е играчка. Да, всичко, което ние не разбираме все е играчка. В миналото хората си играеха с пясъка, от който днес правят стъклото, но дойдоха разумните хора и го използваха за добро. Направиха от него стъклото. Хората на миналото си играеха със златния пясък, но дойдоха разумните хора и извлякоха от него златото. Направиха парите, които днес се търкалят из целия свят. Онези, които не разбират цената на парите ги туриха в касите си. Други пък разбиваха касите, но тия които разбраха цената на парите, отвориха касите и туриха парите в действие. Онези, които не разбират какво може да донесе знанието, напечатаха книги, туриха ги в библиотеките. А онези, които разбират цената на знанието, извадиха тия книги от библиотеките и с тях учат хората. Туй знание трябва да се напише в нашите умове, в нашите сърца, в нашите души и по този начин ще се приложат Божиите закони.

Та казвам: човешки, приятелски отношения ни трябват сега на Земята, но не само към себе си да бъдем внимателни, но и към всички останали. Приятелски, братски трябва да се отнасяме според онзи велик божествен живот. Това е искал да каже Христос с думите: ако житното зърно не падне на земята, само остава, но ако падне, обаче то се размножава и дава блага на света. Казва се още: когато грешниците в света се увеличават, светът страда. Когато праведниците се увеличават, светът благува. Ние искаме щото житното зърно в света да се увеличава, а щом житното зърно се увеличи, това са праведните

хора. Ние искаме като дойде тази вълна в света, всеки от вас да вземе толкова, колкото му трябва. Да не мислите, че и втори път ще дойде тази вълна. Не, тя няма да дойде втори път. Тази вълна ще повдигне не само вас на една по-висока степен, но и всички животни, всички растения и минерали. Ония, които не подеме, ще останат за в бъдеще. Помнете: втора вълна няма да дойде, защото природата няма повторение на нещата. Ако останете за бъдещето, тогава условията ще бъдат по-тежки.

И тъй, аз ви желая да бъдете посадени в почвата на Любовта като житното зърно и едни от вас да принесат плод 30, други 60, а трети 100.

Беседа държана от Учителя на 4 април 1926 година, гр. София.

И ЗЕМЯТА ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ СЪС ЗНАНИЕ

Ще прочета 6 глава от Първо послание към Тимотея.

Това послание е писано при изключителни времена, при изключителни условия на Римската империя.

Ако бих говорил върху някое положение върху съвременния живот, бих го озаглавил "пробуждане на човешкото съзнание". Същата тази идея е прокарана и в Стария завет. Пророкът казва: "И земята ще бъде изпълнена със знание за Господа". В Евангелието на Йоана, Христос каза: "Аз дойдох да им дам живот и да го имат преизобилно".

Съзнателният живот започва със съзнанието на човека. Да живее човек, това е изкуство, това е велика наука. Цялото творение, от единия край до другия, от началото и до края, това са все методи, чрез които се преподава тази велика наука - как да се живее. Бог учи хората, как да живеят. Всички науки, преподават и на най-малките животни, как да живеят. Аз започвам от най-малките буболечици, пък и преди тия буболечици, и след тия буболечици, до човека и до ангелите, във всяка наука, Бог учи хората, как трябва да живеят. Под думата "ангели" не разбирам "служители" в обикновения смисъл на думата, но разбирам същества, у които, съзнанието се е тъй разширило, че те светят като слънце. Тяхното разбиране за живота е особено. Техният обществен строй е особен. Ако бихте посетили едно ангелско общество, ще намерите при тях друг ред и порядък, различен от този, който съществува на Земята.

Съвременните хора, или съвременната култура, имат за ангелите такова понятие, каквото имат мравките за нас. Както и да си представяме ангелите, ние си ги представяме подобни на нас, с тази разлика само, че имат някакви крилца. Крилцата, обаче, не са нещо

особено, те са човешко изобретение. Ние си представяме ангелите като хора, но сме им махнали мустаците и брадата, турили сме им хубави лица, пълнички, добре охранени, нежнички; като царски дъщери, на които служат 10 слугини и те нищо не пипат с ръцете си. Ръцете им са бели, чистички, като да не ги е видяло това наше слънце, което хапе и гори. Това палещо слънце хапе. То одира кожата на лицето и на ръцете ни, то прилича на нас. Като се излагаш от 2 до 10 дни направо на слънцето, почерняваш. То дава нещо, но и взема нещо. Днес, другояче се говори за Слънцето. То може да има друго разположение към нас, да е приветливо във всички случаи; но, понеже, ние още не сме склонни да го разбираме, нашето естество е такова, че още не знаем, как да възприемаме слънчевите лъчи, затова то ни хапе и гори. Причината за това е, че около нашата Земя се образува един черен пояс - от изпаренията на нашите мисли, на нашите чувства и на нашите желания и вследствие на това, се образуват тия палещи лъчи на Слънцето. Тъй че, ние възприемаме слънчевите лъчи чрез отражение.

Та казвам: човешкият живот започва с пробуждането на съзнанието. Всички хора не мислят еднакво. Туй е вярно, както по отношение на индивидите, тъй и по отношение на видовете животни - всички не мислят еднакво. Туй е вярно и по отношение на обществата. Всички общества не мислят еднакво. Туй е вярно и по отношение на народите. Всички народи не мислят еднакво. Туй е вярно и по отношение на всички същества изобщо. Всички същества не мислят еднакво. Вземете пример с най-простото наблюдение. Вие виждате един мъж и една жена, но какво можете да кажете за тях? Ако един физиогномист погледне някой човек, той ще види това, което вие не виждате. Той ще може да опише и миналото на този човек. Ще види майка му, баща му, дядо му, или прадядо му и ще може да каже, как е живял този човек в миналото и т.н. А вие, какво ще видите? - Ще видите един човек с хубаво лице, със сини очи, с хубави устни, добре угоен човек и т.н.

Но не това е човекът. Физиогномистът, като го види, ще може да опише, какви са основните качества на този човек, какво се крие в него и т.н. Вземете, после, един френолог, той другояче ще опише човека. Ти можеш да кажеш за този човек, че има валчеста или продълговата глава, но един френолог ще види това, което ти не виждаш. Като дойдем до учените хора, които гледат под микроскоп и вие, които също може да погледнете под микроскопа, каква ще бъде разликата между вашето виждане и това, на учения? Вие ще кажете: тук виждам една малка животинка. Ученият човек, като погледне под микроскопа, ще каже: много неща има тук. Той ще види това, което ти не можеш и да си помислиш. Вземете онзи астроном, който гледа през някоя тръба. И ти можеш да погледнеш през тази тръба, но ще виждаш обикновени неща, а този астроном, като погледне през тази тръба, ще види движението на тази планета и ще направи своите изчисления. Изобщо, той ще види това, което ти не виждаш. И схващанията им за живота също се различават. Трябва да се пробуди съзнанието на човека, за да се разбере, какво нещо е животът.

Вземете, например, думата "любов", за която ние говорим толкова години. Макар че Любовта се е явила най-рано, тя е една сила, още непозната на човеците. Туй, което сега хората наричат "любов", аз наричам "проявление на човешките чувства". Човешките чувства имат специфични качества. Онова, което майката чувства към детето си, обикновеният човек никога не може да го чувства. То е специфично чувство. Това, което приятелят чувства към приятеля си, обикновеният човек никога не може да почувства. То е специфично чувство. Онова чувство, което слугата чувства към господаря си, обикновеният човек не може да почувства. То е специфично чувство. Онова чувство, което ученикът изпитва към учителя си и онова чувство, което учителят изпитва към ученика си, обикновеният човек не може да почувства. То е специфично. Специфичност има в чувствата. Има специфична проява на чувствата. И ние мислим, че е лесно нещо - да се обичаме. Не, това е една наука.

Който знае тази наука, може да се постави в съответстващи условия. Ако вие искате да посадите каквото и да е семе, ако вие искате да отгледате някое благородно растение, трябва най-първо да проучите неговата почва, на каква почва то расте и се развива, да проучите специфичната топлина, при която то се развива, специфичната светлина, при която расте, и тогава да се отглежда това растение. Ако не спазите съответните условия, вие можете да повредите целия зародиш. Чудни сме ние, съвременните хора, като говорим за любовта и мислим, че тя може да влезе в нас тъй, както когато отваряме прозореца, за да влезе слънчева топлина и светлина. Да, действително любовта влиза, но има свой особен начин, по който влиза. Тя има свой специфичен начин за влизане. Питам тогава: кои са причините, по които загубваме любовта? Защо любовта изчезва? Защо животът изчезва?

Днес виждаме един човек, който живее, но утре, или след няколко, дни той изчезва. Къде е отишъл? Ние казваме: той е отишъл на другия свят, при други, специфични условия. Това са предположения още, но казваме: ние тук засягаме низшия живот. Онези от вас, които, от толкова години се занимават с духовния живот, с онази велика наука за Бога, които са достигнали до известни познания за Бога, трябва ли да се спрат до там? Вие трябва да имате онзи вечен импулс - на малките деца. Трябва у вас да дойде онова разширение, което ще внесе истинска светлина. Това, което се казва в стиха, че "земята ще бъде пълна със знания за Господа", тази Земя сме ние. Под думата "земя", в първоначалния език, се разбирало - всеки човек, който е роден на Земята, и на когото е дадена земя. Всеки човек е родена, проявена земя и в неговото съзнание трябва да се прояви знанието за Господа. Във всички негови мисли, във всички негови чувствания, трябва да проникват Божиите закони. Съвременните хора говорят, че какъвто е малкият свят, такъв е и големият, какъвто е микрокосмоса, такъв е и макрокосмоса. Макрокосмосът е външния свят, микрокосмосът е вътрешния свят. Малкият свят не е отражение,

но има нещо подобно на големия свят. От неразбиране на живота, от непробуденото съзнание на хората се раждат всички противоречия в света. И малките неща в нашия живот могат да станат причина за раждане на една вътрешна дисхармония. Сега, в съвременното общество, във всички учени хора, във всички общественици, във всички религиозни хора, има желание да се подобри света. Всички хора желаят това и от хиляди години те правят опити - един, два, три и повече, и всички тия опити са допринесли нещо за културата. Приготовление е това! И преди Христа, до идването Му, имало такива приготовления, но когато Христос дойде, хората не бяха готови да възприемат този изобилен живот. Когато Христос дойде, хората можаха да издържат, едва три години, такъв живот и казаха: доста е вече!

Питам: сега, след толкова хиляди години очакване на Христа, ако дойде Той, колко време ще го търпят хората? Казват: нека някой математик направи едно изчисление, да види, колко време хората биха могли да изтърпят Христа, да живее между тях. Всеки от вас, който се занимава с висша математика, може да направи едно изчисление, според закона на вероятностите. Пък и за себе си може да направите едно изчисление. Ако Христос дойде, ще можете ли изведнъж да Го познаете, или не. Трябва да знаете, че всяко познание изисква наука. Вие може да кажете: този прилича на Христа, и да започнете да доказвате това с аргументи. Туй, което се доказва чрез аргументи, то е по закона на вероятностите. За да познаеш Христа, трябва да Го познаеш, като Петра. Христос го запита: "Ти какво мислиш за мене"? - "Ти си Син Божий" - отговори Му Петър. Христос му казва: "Това плът и кръв не са ти го открили". Значи, това не си открил по пътя на човешкото знание. И Христос му каза: "Ти сега ще мълчиш, никому няма да казваш за това, докато аз си замина. След като си замина, ти можеш да говориш за твоята опитност". Знаете ли, защо Петър трябвало да мълчи?

Аз ще ви приведа един пример, за разяснение на мисълта си. Представете си, че вие сте син на много богат баща. По едно съчетание на обстоятелствата, баща ви е станал гарант на една фирма и така се е оплел, че след време, всичкото му имущество е отишло подир тази фирма. И синът се оплел в тази фирма, за да покрие всичките дългове, за които бащата станал гарант. Така е, щом познават сина на този богат човек, и той ще се оплете. Затова се казва: мълчете, не казвайте, че баща ви е богат. Когато ние изгубим това, което очакваме, всякога можем да се разочароваме в своите идеи. Разочарованието иде от чисто физическия свят. Казваме: в това време, даже и Христовите ученици не можаха да се повдигнат, да разберат смисъла на Христовото учение. Те Го разбраха след смъртта Му, след страданията Христови. Тогава дойде пробуждане на съзнанието им. След Христа са изминали вече 2000 години. Две хиляди години, това са два Божествени дни. От гледището на хората, 2000 години са много, но от становището на Бога, това са два Божествени дни. И на третия ден, Христос ще се върне. По какво ще се отличава сега, идването на Христа в света; или, казано на друг език: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога, при сегашните условия? - Специфично е сегашното проявление на Бога. Сегашното проявление ще бъде - прославянето на Синовете Божии на земята, или, казано на съвременен език, то ще бъде побратимяването на всички хора. Туй е едно от качествата.

Всички хора искат едно побратимяване в икономическо отношение, уравновесяване на всички условия. Всички хора искат да се задоволят, всички хора искат да имат своя къща, да имат къде да живеят, а не, както сега, да те хука този-онзи хазяин. Така е и с птиците. Чудни сме ние, съвременните хора! Птиците са разрешили този въпрос. Всяка птица има свое гнездо. Тя предварително ще го направи и тогава ще снесе в него яйцата си. Докато хората, предварително снасят яйцата си, без да имат къща. И ако ние приложим в живота си закона на птиците, ще кажем: първо си

направи къща, а после се жени. Сега хората се женят, без да имат къща. Ти нямаш никаква дупка и ще ходиш от къща в къща, та ще харосаш. Не е въпросът, да се плодят хората, но въпросът е - да се раждат хора в света. Не е въпросът да раждаме синове и дъщери, които да дойдат, да се удоволстват в света, но да се раждат синове и дъщери, които да изпълняват волята Божия, да почитат баща си и майка си и да работят разумно.

Казва се в Писанието, че земята ще бъде изпълнена със знание за Господа. Значи, нашият съвременен живот е засегнат от друга култура, по-висша от нашата, с която ние сме дошли в съприкосновение. И тази висша култура действа вече в нашето съзнание. Първото нещо, което доказва, че ние сме под влиянието на тази висша култура е това, че има увеличение в страданията. В известна зона на бялата раса страданията са увеличени 100%. По времето на Христа страданията са били 50%, а в наше време са 100%. Тогава хората не са били тъй чувствителни, а сега страдат повече. Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда с един свещен трепет, а не, като страдаш, да се ожесточаваш. Ожесточението не носи живот. Мъчението също не носи живот. То не е страдание, то е разрушение. И аз изваждам следното заключение: от 2000 години насам, животът се е увеличил с 50% в страданията. Страданията, това е повдигане валутата на живота. Когато страданията се увеличат 100%, ние ще дойдем в онази област, която сега търсим, щастие и радости. И мирът Божий ще дойде на земята.

Христос казва: "Аз дойдох, за да имат живот". Това е обикновеното съзнание, което сега хората имат. "Да го имат - преизобилно". Това е събуждане на съзнанието. Защото, когато човек има преизобилно, започва да мисли, какво да прави. Всякога, в преизобилието, се ражда мисълта. И в Любовта също се ражда мисълта. Аз не говоря за обикновената любов. Всички хора имат обикновена любов, т.е. специфични чувствания, но Любовта се отличава с едно специфично качество, а именно: когато Божествената

Любов засегне човека, когато той я почувства, в него се заражда желание, да се помири с всички хора и казва: няма нужда да се мразим, да се сърдим. Но после, когато Любовта изчезне, туй качество изчезва и той казва: няма защо да се помирявам, няма защо да бъда тъй малодушен! Когато обаче, у човека се прояви чувството на примирение, Любовта е дошла в него и тогава той ще разбере, какво значи, да се примириш с всички хора. Не е лесно да се примириш с всички хора. Примирението е цяла наука.

Не е достатъчно да кажеш на някого, когото си обидил: извинете, аз ви обидих. Допуснете, че при вас дойде някой беден, чувствителен човек, който дълго време се е молил на Бога и най- после, се решава да попроси нещо отнякъде, да дойде при вас, а вие, веднага започвате да му четете морал и да му казвате: ти трябва да работиш, да не си мързелив и т.н.! Този човек си излиза от вас огорчен, наскърбен и вие почувствате скръбта му. Разбирате, че не сте постъпили добре. Какво ще правите? Ще го настигнеш и ще почнеш да му се извиняваш ли? - Не, това е по човешки. Ти ще постъпиш по Божествено. Ще отидеш при него, ще му занесеш една кола дърва, един чувал с брашно, малко масълце, това-онова. Туй е примирение. Това ще направиш не само един път, но девет пъти. При това, не само един път през годината, но девет години наред, ще трябва да правиш това. И той ще каже: да, имало душа у този човек. Той наистина ме нахока, но в него имало и добра страна. - Това се отнася до външния начин, но другояче стои въпросът в съзнанието. Туй, което Христос е имал предвид, за нашето съзнание, Той е изрекъл в изречението: "Това, което не искате да правят вам, не правете и вие на другите". Или: "Туй, което искате да направят вам, правете го и вие"! Всеки отива при Господа и се моли: Господи, туй да ми дадеш, онова да ми дадеш, да ме благословиш и т.н. Първото нещо - хората започват все с материални работи. Всички молитви започват все с материалното. Първоначално, никой не отива да се моли за нещо духовно. Например, ако душата ти е пълна с любов и умът ти е пълен със знания, и ако си богат, ти няма да се

молиш. Ще си кажеш: за какво да се моля на Господа? Но щом осиромашееш, щом децата ти се разболеят, щом дойдат страданията, ти веднага ще отидеш да се молиш, специално за децата си, за пари, че да можеш да дадеш образование на децата си, или пък, ще се молиш, да се подобри обкръжаващата среда.

С това започва човек. Това състояние, в което човек се намира, аз го наричам "анормално състояние". Ние още не се намираме в същинските условия на живота. Ние се намираме при условия, които, според източната философия, се наричат закон на кармата. Значи, от хилядите години, които човек е прекарал на Земята, почвата, на която е живял, толкова се е покварила, че ние сега, трябва да употребим големи усилия, за да я подобрим. Тази почва се е видоизменила.

Как е започнал човек живота си, преди хиляди години? Най-първо, той е живял в една висока сфера в етера и тогава, неговото тяло е било друго. След години, той е живял във въздуха. След много години е живял във водата - най-благоприятните условия, докато най-после, го срещаме в твърдата почва. В разните среди, човек придобива различни качества. В етера човек придобива едно качество. Във въздуха - друго качество. Във водата - трето качество и в твърдата почва - четвърто качество. По този начин, човек изминава един кръг. След това, наново той ще живее във водата. Къде ще бъде тази вода вече? - Тази вода няма да бъде тук, в твърдата почва. Човек ще се превърне на риба и ще живее в астралния свят. Той ще живее там хиляди години, докато в астралния свят, тази вода се оформи и превърне в твърда почва. Тогава човек отново ще започне да живее на твърдата почва, но вече в астралния свят, а не на твърдата почва на Земята. Под думата "вода" разбирам - добрите условия. Човек не е запознат с тия, по-добри условия, които се намират във водата. Питам: този, който твърди тия неща, как ще ги докаже днес на съвременните, учени хора? Съвременните учени хора искат да ни докажат, че човек някога е живял във водата и някои вярват в това, а някои не вярват. Някои казват: тъй, както Бог е направил човека, той

не може да живее във водата. Човекът живее в Бога. Хубаво, ние приемаме това. Окултистите, които слушат твърденията на съвременните хора, запитват: ако това, че човек живее в Бога, е вярно, а Бог е една съвършена среда, как е възможно тогава, този, същият човек, да живее един такъв изопачен живот? Значи, тяхното твърдение не е вярно. И Павел казва: "Всички ние се движим и живеем в Бога". Кои ние? - Когато апостол Павел е казвал това нещо, под "ние" той е подразбирал, че всички ония хора, у които съзнанието е пробудено, те живеят и се движат в Бога. Да, но и онези, у които съзнанието не е пробудено, и те живеят в Бога. Ако ние кажем, че и животните живеят и се движат в Бога, тъй както ние, тогава и резултатите трябва да бъдат еднакви.

Сега, тъй както започва живата природа, в нея има друг един закон. С какво започва Божествения живот? Аз ще направя едно сравнение, една аналогия, като си послужа с някои примери от растителното царство. Ако вземете едно обикновено растение, ще видите, че коренчетата в него се развиват съразмерно и то, според тяхната големина. Ако вземете едно малко коренче, което е израсло 25 см на големина и го сравните с друго някое, което е израснало повече, какво ще видите? Ще забележите, че между тях има една съразмерност. Изобщо, има една математическа съразмерност в растенето на коренчетата и клончетата на което и да е растение. Едно малко клонче може да израсне до 5-10-15 см, например. Добре, но ако туй малко клонче се намира на едно дърво, което е расло 10-15-20 години, колко голямо може да стане? При обикновения живот, това малко клонче може да израсне много малко, но ако вие вземете това малко клонче и го присадите на някое голямо дърво, то ще стане много голямо и ще може вече да се развива правилно и самостоятелно. Следователно, ако вземем когото и да е и го присадим при Божествените условия, той ще може да се развива добре. Значи, разширение става в него. Тъй щото, сега в живота, става едно такова присаждане. Христос е казал, че който не напусне баща си и майка си

и не тръгне подир Него, той няма живот в себе си. - Той е подразбирал, именно, закона на присаждането и за него е говорил. Онези, които не разбират присаждането, ще кажат: ние не разбираме тия неща. Когато дойде Онзи, който присажда, ще те пита: ти искаш ли да се откажеш от майка си и от баща си; от брата си и от сестра си; и да те присадя на тази дивачка?

И ако кажеш, че си готов, Той ще те клъцне и ти ще изпиташ една малка болка. Той ще те тури на тази присадка и дълго време ще боледуваш, но ще се свържеш с този живот, който не се диференцира, но живот, който дава условия. Аз наричам "дивачките" непроявен Божествен живот, който трябва да се прояви чрез нас и който има условия за проявяване. Ще те турят като присадка на тази дивачка.

Следователно, в това отношение, всеки трябва да се присади. И тук действа същият биологичен закон, както и в растенията. Ти ще седиш на тази дивачка, докато се измени твоето естество. Павел казва на едно място, че "ти си едно маслинено дърво". Ти трябва да седиш на тази дивачка ред поколения, та, като минава Божествения живот през тебе, след време, сам ще станеш подобен на Бога, ще заприличаш на Него. Един ден ти ще дойдеш при условия, при които, плодовете като падат, ще могат да израстват отново. Тогава и корените, и присадката, няма да имат нужда от ново присаждане. Докато хората дойдат до тези условия, дълго време ще трябва да се присаждат. И тези страдания сега в света, произтичат от този закон - че човешкото съзнание се присажда. И когато усетиш в себе си едно голямо страдание, това показва, че нещо ново се внася в твоята душа. Другояче страданието няма смисъл. При всяко страдание се внася, или по-право - присажда - едно ново качество. Тази е философската страна на страданието. Щом дойде страданието, ти трябва да си радостен и да кажеш: доволен съм на страданието, защото то внася нещо в мен. Ще бъдеш разумен, да не вдигаш много шум, иначе ще счупиш присадката. Като почувстваш тази скръб, това страдание, ще

зараснеш отгоре на дивачката. Тогава ще дойдат дъжд и бури - условия, при които страданието започва да расте.

Казвате: всички ние очакваме Христа. Да, очакваме Христа, това е тъй естествено, както е естествено да очакваме слънцето всяка сутрин. След като залезе слънцето, какво настава? Имате ли ясна представа за движението на слънцето? Как се движи слънцето? Всички вие, или поне повечето от вас, сте учили астрономия. Как се движи слънцето? Струва ми се, че слънцето, като че ли, прави своите обръщения от изток към запад. Но, ако вие сте горе, в пространството над земята, ще видите, че слънцето обикаля от север към юг, от северния полюс към южния. В нашето полушарие цялото движение става около половината земя и всички звезди, и слънцето, се завъртят все около една хоризонтална плоскост на движение.

От гледището на Земята нам се вижда, като че Слънцето се движи около нея. Учените хора казват, обаче, че Земята се върти. На какво се дължи това въртене? Това нещо окултистите обясняват, като казват, че Земята е жива и в нея има едно живо съзнание, както и у хората, и тя обръща ту едната си страна, ту другата си страна към Слънцето. Тя не се движи механически, но с едно вътрешно условие. Значи, този процес на движение става съзнателно в нея. И в това движение, с което тя се движи, ние, някой път, изгубваме този такт на движението на Земята. И щом изгубим този такт, в нас се зарежда една вътрешна дисхармония. Съвременните учени хора забелязват това нещо и по цялата земна повърхност. Че става едно движение на твърдата почва на около 25-30см дълбочина, това и окултистите знаят. Цялата почва се вдига и спада, става тъй нареченото "дишане" на земната повърхност. Ето защо, в духовния живот, ние трябва да дойдем във връзка с туй специфично движение на Земята, със специфичното движение на Слънцето, със специфичното движение на слънчевите лъчи, да вземем в съображение, какво влияние упражняват човешките мисли изобщо. И онези, които се упражняват в окултната наука, които я прилагат, имат особен начин, по който

могат да се обновяват. Те сега развиват духовното си тяло - вечерно време оставят физическото си тяло на Земята, а с духовното си тяло излизат извън земната зона, на планинска разходка. Там те се обновяват и после се връщат отново в тялото си. Това обновяване става и с хора, които нямат ясновидство; за тях този процес става несъзнателно. Такива хора стават сутрин доволни и разположени духом и казват: много добре спах тази вечер. Това показва, че този човек е направил тази разходка, извън зоната. Някой казва: снощи не спах добре, цяла нощ ме гониха. Значи, той е останал под тази зона. В това седи истинската хигиена. Казвам: като си лягаш вечерно време, ще се освободиш от всички земни тревоги, които си имал през деня и тогава ще отидеш на разходка. Там ще подишаш чист въздух, ще се обновиш и като се върнеш в тази рудница, ще бъдеш бодър и весел, готов да работиш. Земята е тази рудница. Аз наричам тази разходка - излизане из тази рудница, отиване горе, на повърхността, и после връщане отново. И тъй, ние имаме едно постоянно излизане и връщане. В този случай, спането представлява един метод за почивка. Туй е обикновен метод.

Та, като казвам, че нашето съзнание трябва да бъде будно, да живеем хармоничен живот, това ще ни помогне да отиваме за 10-15 мин. на такава разходка и да се обновим, за да продължим успешно дневната си работа. Хората отиват на курорт, на разходки, но, ако биха знаяли този начин за обновяване, те биха го използвали. Как именно? - Ще отидеш под някое дърво, ще се облегнеш на него, ще излезеш извън тялото си и след като направиш разходката си, ще се върнеш пак назад, но вече обновен, с пресни сили и здраве. А сега, хората, какво правят? - Ще отидат на курорт, ще ядат, ще пият, ще се простудят и най-после, ще кажат: не можахме да използваме курорта, както трябваше. В какво седи техния курорт? - Само в ядене и пиене. Да, това е само едната страна на курорта. За всеки човек, за всеки индивид, има специфична храна, определена от самата природа и ако ние пазим своето съзнание будно, и ако сме свързани с това

съзнание, за всеки ден ще ни се дава специфична храна, която аз наричам "царска", идеална. Добийте това съзнание, за което ви говоря и ще видите, че закона е много верен. Вие ще имате тази специфична храна. После, направете опит, да видите, до какви размери са достигнали вашите мисли и чувства, изобщо, вашето развитие.

Може да направите следния опит, за да видите, докъде е достигнала будността на вашето съзнание. Насадете, например, някое деликатно растение и вижте, как ще се развива от вашите грижи и внимание. Какво става обикновено. - Вие насаждате едно цветенце във вашата градина, не се минава много време и то изсъхва. Защо? - Аурата ви е груба, то не може да издържи на тази среда. Има ред такива факти. Някои хора насаждат круши, ябълки и грозде, но всичко измира, не може да вирее в техния дом. Защо се яви филоксерата в Европа? Още когато се роди в човечеството идеята за война, което стана в 45-та година, за пръв път се яви филоксерата по лозята и зарази всички лозя в Европа. Оттогава лозата почна да чезне. Лозата е емблема на човешкия живот. Филоксерата пък показва, че ще дойде една такава филоксера и в света, между хората и ще ги поразява. Това са убийствените мисли, които пресушават хората. Сега у нас присаждат лозите на особени подложки. Важният въпрос сега е, че ние изучаваме живата природа, учим, как да присаждаме лозите, как да обработваме крушите и ябълките, как да орем нивите си, а най-важното е, как да орем и обработваме себе си. Този въпрос е изоставен. Като гледам съвременните методи на възпитание, намирам ги много примитивни. Като наблюдавам, как се прилагат тия методи, чудя се, как тия деца са останали живи, но си казвам: благодарение на природните методи, които живата природа противопоставя срещу човешките, та има едно примирение в резултатите.

И в цялото човешко съзнание има такива пертурбации. Днес не може да намериш двама души, които да са в унисон. Те само привидно са в хармония, но като се срещнат, наблюдават се един друг,

разглеждат се от главата до петите, единия взема обратна позиция срещу другия. Няма преливане помежду им. Какво особено има в тази сериозна позиция? Не приличат ли на онези неприятели, всеки от които взема пушката си и се изправя срещу неприятеля си? Ти виждаш дулото на пушката и казваш: господине, ако не постъпиш добре, ще знаеш - и аз съм въоръжен. Питам: при такова въоръжение, какъв живот ще имате? Че тогава и във всеки дом има такова въоръжение. Вземете, например, когато говорим Истината, или когато проповядваме в обществото, ние нямаме желание да кажем самата Истина, а си служим с нея дотолкова, доколкото нашия свещен егоизъм позволява. Сега, не си правете илюзии, знайте, че свещеният егоизъм още царува в съвременното общество. Той е фаза, която хората трябва да преживеят, докато дойдат до онова висше съзнание - да се пробуди онова чувство, което ние наричаме "алтруизъм" - пробуждане на свръхсъзнанието, или проявление на Божественото съзнание. Човек, у когото е пробудено това съзнание, трябва да преобрази и своя ближен. Двама души могат да живеят в хармония само тогава, когато тяхното съзнание е нагласено в унисон. Туй разногласие донякъде съществува само между хората. Между животните има по-пълна хармония. Дисхармонията между животните се ражда, понякога, само от нуждата им за храна. Когато вълкът търси своята прехрана, по някой път, може да нападне някоя овца.

Ще ви приведа един анекдот. Оплакала се овцата на кучето и му казала: "Много съм ти благодарна, че ни пазиш. Ние служим на хората даром, даваме вълната и млякото си даром, но децата ни, нашите роднини, нашите ближни, всяка година изчезват и не се връщат". Кучето й отговорило: "Какво да правя, аз ви пазя, но, по някой път, господарят повиква някой от вас и ги праща в странство, да се учат". "Не зная, но досега, нито една от нашите дъщери или синове, не са се върнали"! - Както виждате, аз ви пазя, но има някакъв закон. Кучето е закон. То варди от вълците, но от господаря не може да варди".

Казва Пророкът: "Земята ще бъде пълна със знания за Господа". Във всинца ви има Божественото, но само дайте условия, за да се прояви то. Направете усилие, да учите Божествената наука. Тя трябва да се тури като основа в живота ви. Всеки човек трябва да направи едно усилие. И къде ще се яви Христос? - Христос ще се яви там, където условията са най- добри. Трябва да знаете, че Той, най-първо ще посети най-добрите хора в света. Няма изключение в това. Най-после ще посети и най-лошите хора. Защото, след смъртта си, Христос посети първо небето, добрите хора, а после посети и ада. Адът, това е най-долното място на земята, то е непробуденото съзнание на хората. "Аз дойдох", казва Христос, "за да имат живот". Ние казваме: ами ако Христос дойде днес, какво ще донесе? Христос няма да дойде с празни ръце. Той няма да дойде сам. Едно време, преди да дойде Христос на земята, дойдоха ангелите, съобщиха, че Христос ще се роди и се върнаха назад на небето. Те казаха: "Ние сега не можем да дойдем". И сега, като дойде Христос и ангелите ще дойдат заедно с него, и ще работят. Питам тогава: Христос ще дойде ли на земята? Ще бъде ли разпнат втори път? Аз ви казвам: Христос няма да дойде на земята. Той ще дойде в земя, в която съзнанието у хората е пробудено. Днес, някои казват, че Христос ще дойде. Други казват, че Христос е дошъл вече. Да, за всички онези, у които съзнанието е пробудено, Христос ще дойде, ще говори с тях и те ще слушат беседите и проповедите Му. А за онези, у които съзнанието не е пробудено, Христос може би друг път ще дойде. Ония, които го чакаха 2000 години, за тях дойде Христос. За онези, които не го очакваха тогава, Той ще дойде след други 2000 години. Те са пак същите, ония преродени хора, които са живяли преди 2000 години. Идването на Христа, тъй както го очакват мнозина, подразбира физическата страна. Под "идването на Христа", ние подразбираме проявлението на Любовта, на Божествения принцип, което ще стане условие за развиване на човечеството. В човека има набрани енергии от 2000 години, които предизвикват известни подпушвания и, ако не

им се даде изход, ако човек не заеме своето място, ако тази фаза не мине, то ще стане такъв разгром, какъвто хората не са виждали досега; но казва се, че в Божия път разгром не става.

И казва апостол Павел: "Ще бъдат грабнати във въздуха". Под "грабнати във въздуха", той подразбира - процес на пропукване на съзнанието. Тогава всички учени хора ще си подадат ръка и ще създадат условия, за проявяване на Божествения принцип. И когато Христос дойде, всички хора трябва да го видят. Ако го видят само няколко души, ще има същия спор, както и сега. Идването на Христа е вътрешно отношение, каквото е отношението на Слънцето към нас. Това е същият закон. И тогава, между Бога и нас ще се образуват правилни отношения.

Та сега, великата наука, която трябва да изучавате, седи в това, как трябва да се пробуди съзнанието или, как трябва да се култивира това съзнание. Ето въпросът, който предстои за разрешение от всички. И затова, религиозните хора, като присъстват на някоя духовна проповед, като не разбират, заспиват. Станат веднъж да се молят, станат втори път и най-после, като не издържат, казват: не си струва да се моли човек! Не, вие трябва да разбирате, защо се молите. Ако човек чете Писанието и го преповтаря по няколко пъти, той трябва да намери в него методи и начини, чрез които да работи. Мозъкът, това е почвата, чрез която той трябва да работи. Какво е развил всеки от вас? Любовта развил ли е? Чувствата си развил ли е? Своята интелигентност развил ли е? Музиката развил ли е? Изкуствата развил ли е? Има много работи, които човек трябва да развие в себе си.

Сега ние, съвременните хора, се плашим за здравето си и търсим лекари. Туй, което знаем, е следното: в човешкото тяло им специфични клетки, които изпълняват длъжността на лекари. Те са най-добри лекари и от най-отличните лекари на земята. Ако ние се разболеем и се оставим на тия клетки, те могат отлично да ни излекуват. Те си имат лаборатария, където приготовляват своите

медикаменти и с тях отлично заздравяват всяка рана. Това е закон! Ако човек има една рана и я предостави на тия клетки, те ще се съберат, ще направят своя превръзка и по този начин, ще я излекуват. После, има специфични клетки и за музиката. От двете страни на черепа има два органа, в които се крият тези клетки. Те съставляват тия органи. Някой иска да стане музикант. Нека се остави на тия клетки. После, искаш да помниш, да развиваш паметта си. Остави се на клетките на паметта. Те ще свършат тази работа. Помоли им се и им кажи: моля ви се, съберете всички данни, необходими за усилване на паметта ми и създайте всички условия за работа. Почнеш ли ти да се грижиш, всичко ще стане на каша. Също така и за математиката има специфични клетки. За изкуствата има специфични клетки. За милосърдието има специфични клетки. За зрението има специфични клетки. За говора има специфични клетки. Човек е господар, заобиколен с такива разумни клетки, които седят около него и казват: господарю, ти само ни дай твоите мнения и разпореждания. Каквото искаш, ние ще направим; но ако се бъркаш в нашите работи, ще направиш една каша, за която ще плащаш. А сега, събират се редица хора и казват някому: ти ще помниш добре, ще развиваш правилно паметта си. Не се помни така.

Ще се върнем към Божественото. Бог, който е създал човека, добре го е създал. И тогава, като изучаваме математиката, ще я изучаваме по друг начин. Като изучаваме астрономията, ще я изучаваме по друг начин. Като изучаваме биологията, физиологията и анатомията, ще ги изучаваме по друг начин. Всички науки ще изучаваме по начина, по който е устроен нашия мозък и по начина, по който нашите клетки схващат. Тогава казвате: Бог ще ни научи. Как, сега ли ще ви научи? Отдавна Бог е турил идеята да ни научи. Ние засега сме деца и още хиляди години ще минат, докато ни научат. Тия малки клетки аз наричам "ангелчета на смирението", които напущат своята благодат на небето и дохождат на земята, за да учат хората. После се връщат на небето и казват: ние живяхме еди

къде си, помагахме. Ако един романист се заеме да опише човека, той ще напише най-хубавия роман за него. Някой ще каже: това са недоказани неща. Единствените неща, които са доказани в света, това са човешките престъпления. Навсякъде се доказват само човешките престъпления и разрушения. Никакви други доказателства нямаме. Някой казва: докажи това! - Само престъпленията са доказани досега. Как ще докажете добродетелта? Паметник на добродетелта няма. Има храмове на разрушенията, има училища, има обществени здания. И от миналата култура и от сегашната култура, навсякъде срещаме паметници на разрушенията, навсякъде срещаме недоволство. Това не е модерен строй. Това е едно преходно състояние, но Божественото работи в цялата култура. Сега Божественото работи в света! Светът няма да пропадне. Навсякъде в света има добри хора. Не гледайте само на лошата страна в света. По целия свят, навсякъде по света, има добри хора, у които съзнанието е пробудено. И на земята, и в другия свят, съзнанието на хората се буди. Пробужда се съзнанието на всички и когато вие се обезсърчите, нещо отвътре ви казва: не бойте се, има добри хора на земята, има добри хора и на небето.

Та казвам: някой от вас сега, седят на кръстопът и мислят, кое учение в света е право. Учението, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя ум и разширение на твоето сърце, то е Божественото учение. Учението, което внася всеки ден, този Божествен нектар на живота; учението, което внася в тебе този импулс - да преодоляваш всички мъчнотии и да растеш, то е Божественото учение. Учението, при което не остаряваш, не губиш смисъла на живота, но всеки ден се подмладяваш, разбогатяваш и растеш, това е Божественото учение. Някой път, когато някои от вас се безпокоят, дали ще видят своите заминали, аз казвам: те живеят, живи са, но вие не ги познавате, не знаете, какви са горе на Небето. Ще дойдат времена, когато хората ще живеят най-малко 120 години. В Писанието се казва, че хората, които се обичат, Господ ще ги тури да живеят на Земята най-малко 120 години и когато се наситят на този

живот, целокупно ще напуснат Земята и ще се преселят горе, на Небето. Докато са тук, на земята, ще си направят една колиба, ще ходят, ще обикалят света, накъдето си искат - докато се наситят. Това е животът.

Смъртта за нас е само една възможност, да се освободим от своите ограничаващи условия. По някой път, човек трябва да умре, за да се освободи от лошите условия, в които се намира. Да се освободи от своето хилаво тяло, от своя хилав ум, за да може, Божественото в него да му създаде, за в бъдеще, един отличен организъм, с който да служи на Бога. Казвам: сега е време да служим на Бога. Кога друг път можем да служим на Бога? Сега е най-благоприятното време. Задавали ли сте си въпроса, кога можем да служим на Бога? Истинската философия седи в това, като станеш сутрин, да отправиш ума си към Бога, към този Велик принцип и да си кажеш: днес ще обичам всичко, заради Бога! Бог ще бъде за теб един обект и изобилието на живота ще се разлее наоколо ти. Направете този опит и ще видите, че ако Бог живее във вас, във вашия дом, вие ще имате любов. Няма ли Бога във вашия дом, любов няма да имате. Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него; ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. И ако сега, в България стават размирици, какво показва това? - Че Бог не живее в този народ. Българският народ трябва да стане мек. Този народ, с тази си грубост, не може да се повдигне. Под думата "мек" не разбирам мекушав, но народ с едно благородно и отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народ ще стане, но ако Бог не го присади, от него нищо няма да стане.

А сега, че трябвало да се решават социални въпроси, че трябвало пари, това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари, откъдето искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Един народ може да се размножава или намалява, но, ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура в него, от този народ нищо няма да стане. Ако, обаче,

дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.

Питам сега: от къде ще дойде спасението на България? Всички казват: ако се свали това правителство, България ще тръгне по-добре. Казвам: 50 години, откакто България се е освободила и през тези години са се сменявали толкова правителства, обаче, България спаси ли се досега? Положението й от ден на ден се влошава. И във Франция, и навсякъде, стават смени на управляващите. Сменяването означава снемане превръзката на един болен, но не означава още онова лекуване, което иде отвътре. Превръзката е само едно условие. Новите управляващи, които идват, трябва да имат пробудено съзнание и такава широта, че каквото предприемат за народа си, да е продиктувано от следния девиз: днес ще извършвам тази работа за Бога! Ако всички служещи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършат днес, ще бъде за Бога, знаете ли какво щеше да бъде положението на България? - Тя щеше да бъде най-малко 99 пъти по-добре, отколкото е сега. А сега, какво се готви от българския народ? Те цял ден мислят, срещу кого, как да постъпят. "Тези – онези секти да избием, да ги изчистим, че да остане само православната църква"... Та, като изчезнат всички сектанти, България ще хароса ли? Когато изчезнат всички сектанти, и България ще изчезне. Това да знаят всички! Когато разгониха богомилите из България, българският народ падна под турско робство - цели 500 години. Едно време евреите разпънаха Христа, но какво ги постигна след това? - Две хиляди години робуваха. И Христос, който иде днес, казва на съвременния свят: "Вложете Любовта в света и секти няма да има". Щом вложите Любовта в света, сектанството ще изчезне. Вложете Любовта, вложете Светлината! Дайте изобилие! Откъде се раждат кражбите? Откъде се ражда разврата? Чудни са съвременните хора! Ще избият 50 милиона хора и после ще кажат, че имало разврат. Как да няма разврат! Толкова мъже се избиват, а остават толкова хиляди жени, на които

енергиите остават неизползвани. След всичко това, разбира се, че ще има разврат и то, полов разврат! Не само в Америка, но това зло е във всички страни. И после, социалистите ще казват: сектантите внесоха това зло в света. Не, приятели, така не се разсъждава. Вие искате да подобрите този народ? Трябва да знаете как да турите ножа в корените. Там е злото. Ама сектантите имали грехове. Може те да имат грехове, това не е чудно, но другаде лежи злото. Кое е хубавото сега в света? Един народ, който има любов, той ще може да се развива правилно. Той ще се увеличава. Народ ,който няма любов, той ще се смалява, такъв е законът. Къде е най-богатото растително царство? Там, където има светлина и топлина. Където има извори, там има дървета. Където няма тези условия, там няма тази растителност. Коя е причината, че в Сахара, където има толкова топлина и светлина, няма живот? Вода няма там. Било е време, когато в Сахара е царувала култура! Един ден, когато европейците започнат да изкопават Сахара, ще видят че там са заровени цели градове. Там е имало култура! Как е попаднала тази култура? Няма да разглеждам тези неща, но казвам: в миналото Египет извърши едно престъпление, с което плати с унищожението си. Онези, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически божественият закон работи. С каквато мярка мериш, такава ще ти се отмери. Ние знаем , че величието на който и да е народ, величието и на която и да е култура може да се запази само тогава, когато този народ или тази култура се съобразява със законите на живата природа, когато вървят в унисон с Божиите заповеди и повеления. Само тогава религията ще бъде религия. Само тогава науката ще бъде наука. Само тогава ще има истински обществен строй. Справедливост трябва да има навсякъде! Но ако един човек седи в къщи и се страхува, не зная какъв обществен строй е този? Внесете любовта навсякъде! Още сега при сегашните условя трябва да се внесе любовта. Всеки от вас може да се свърже с невидимия свят и да стане един фактор, да внесе любовта в света, да внесе подобрения в човечеството. Все може да направи един опит и да

види, че може да подобри живота си. Ако можете да проповядвате така, това е най-доброто. Ние искаме да се проучат методите за превъзпитание на всеки човек поотделно и по този начин, да се подобри положението и на народа. Аз гледам, че у мнозина има много дарби, но те се ограничават в старото. Е тъй ще си умрат от скука и от недоволство. Цялото човечеството представлява едно условие на божественото дърво, на което може да расте. Ти не можеш да растеш без да обичаш човечеството. Божественото в света се крепи на човешкото, тъй както човешката глава е символ на цялото тяло и се крепи на него. Човешката глава, която е символ на Божественото се крепи на човешкото. Аз говоря за едно здраво, а не за едно хилаво тяло. Здравата глава се крепи на здраво тяло. Та казвам: божественото се крепи на човешкото. И когато ние имаме една клетка, която може да извърши волята Божия, имаме всичките блага, на които се крепи цялото човечество. И тогава всеки болен, който се разболее но върши Волята Божия, няма защо да търси лекари щом е в унисон с Божиите закони. Ще отправи своята мисъл в Америка или другаде. Ще се свърже с всички добри по лицето на Земята и горе на Небето и ще оздравее. Да кажем, че някой човек е в лошо финансово положение. Тогава той ще отправи мисълта си към всички добри хора в България. Те ще възприемат мисълта му и ще му се притекат на помощ. Те ще кажат: да се отпуснат на еди кой си господин тия пари. Ако вие сте чиновник без работа, тия братя като разберат положението ви ще кажат: назначете този брат. Тия хора действат навсякъде по света. Това са сили, които действат. А сега някой като види друг, че страда казва: тъй трябва да бъде. Не, ще се подчините на тия сили, които действат за добро. Някой казва: няма какво, ще се приспособим към условията на живота. Не, смешно е това. Каквато и да е твоята длъжност, приспособи се към условията на любовта. И тогава, на онези хора, на които искаш да слугуваш, ще можеш едновременно със своята работа да се отзовеш и на тях. По този начин ще изпълниш Волята Божия и ще имаш божието благословение. Сега има едно

изопачаване на нещата, което седи в неразбиране дълбокия смисъл на живота. Казва Христос: дойдох да им дам живот преизобилен. Това значи да ги научи как да живеят. И за бедните и за богати има условия. Благочестието е една придобивка. Онези от вас, които сте нещастни, които сте бедни, които имате малко знания, аз се обръщам към тях и според това учение ви облажавам. И тия от вас, които нямат това учение нека се съединят със своите братя, които са завършили развитието си, за да се подобри и техния живот.Те ще видят едно учение, което има най-първо физическо приложение, после духовно и най-после Божествено приложение. Най-първо ще опитам истината във физическия свят, после в духовния свят и най-после в Божествения свят. Това са три положения, в които човек може да провери истината. И тогава, според принципите на хиромантията, на френологията и на физиогномията, когато един знак съществува на три места в човека, а именно на ръката, на лицето и на главата, този знак има важно значение за него. Когато обаче един знак съществува само на ръката, а другаде го няма, той съставлява 1/3 от истината. Когато се намира на ръката и на лицето, той представлява 2/3 от истината. И най-после, когато се намира на ръката, лицето и на главата, той представлява 3/3 от истината или цялата истина.Тъй щото и в природата е същото нещо. Когато нещата са реални във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят, тогава има тясна връзка между тях. Такава връзка съществува между дробовете, стомаха и главата т.е. такава връзка съществува между физическия, духовния и Божествения свят. Това е философия! Когато говорим за физическото, ние разбираме ред условия, които природата доказва. Всички минерали, извори, дървета и камъни в природата представляват методи, чрез които трябва да работим. Съвременната наука още не ги е приложила, пък и съвременните религиозни хора не са ги приложили още. Съвременните религиозни хора разглеждат въпросите: в колко лица е Бог, колко хиляди години са изминали от как Христос е дошъл на Земята, колко души са се обърнали към

Христа и т.н. Да съвременните християни са отлични. Много добре се бият. Много хубави аероплани имат, много отровни газове са открили и т.н. Не зная дали тия хора могат да се нарекат християни. Христос е употребил всички тия сили в друго направление. За в бъдеше ще има други начини за воюване. Хората от шестата раса, които ще дойдат след вас, знаете ли с какви средства ще си служат? Те ще приспиват хората. Цяла армия да се яви пред тях, те ще могат да я преспят. Те ще могат да преспят и цял народ. Какво могат да направят против тях? Не е ли по-добре да дойдат те при нас, да работим заедно с тях преди да ни преспят? Ще бъде смешно, когато неприятелите ни заобиколят и ни питат: ще се предадете ли или да ви заобиколим с картечен огън? Трябва да се предадете, защото иначе целият град ще отиде. Приспиването означава процес на съзнанието. Казвам: Христос, който иде сега в света носи мир, светлина, свобода и разбирателство. Той иде да възкреси всички, които от памтивека са паднали и да даде нови условия на живота. Това е Божественото.Всички вие, които слушате трябва да бъдете готови за новото и да учите другите. Сега всеки пита в какво вярвате. Тъй всеки ще пита и вас в какво вярвате? Аз ще ви оставя с този въпрос, вие сами да го разрешите за себе си. В какво вярвате, какво обичате, какво желаете, какво искате да учите и каква свобода искате? Тези въпроси всеки от нас трябва да ги разреши правилно. Разрешили ги правилно, той ще има вътрешен мир и ще добие Божественото. Няма нищо по-хубаво от това, човек да чувства своето положение като човек, да чувства своето достойнство като човек. Туй е състояние, което всеки човек може да има. Първото, което ще разбере, то е, че като човек той е едно мислещо същество, че има правилни схващания за живота и изпълнява Волята Божия, тъй както е писано в живата свещена книга.

Беседа държана от Учителя на 11.04.1926 г. в гр. София.

И земята ще се изпълни със знание Исая 11:9

САМ ИЗТЪПКАХ ЖЛЕБА

„Аз сам изтъпках жлеба.“ (Исая 63:3)

Туй се отнася до онази първична сила, която действа разумно в света. Аз наричам това “закон за превръщане на енергиите”. Всяка енергия в света, която не може да се превърне, която не може да влезе в полза на живота, действа вредно. Когато жлебът се стъпчи, какво излиза? - Излиза онзи сладък сок, който отпосле ферментира и се превръща във вино. От този сладък сок хората правят вино, понеже не знаят как да го превърнат в нещо по-красиво, отколкото е бил по-рано. Ферментирането на виното е символ. Самата лоза символично представлява човечеството, и затова, каквото е състоянието на сегашното човечество, такова е състоянието на лозата. Значи, гроздовият сок не може да остане за дълго време сладък. В него попадат едни малки бактерии, малки микроорганизми, наречени ферменти, които превръщат гроздовата и плодова захар в алкохол, а после в киселина. Тъй щото, туй което е вярно за лозата е вярно за самото човечество. Първоначално хората като се раждат биват тъй сладки, както гроздето, но като ги турят в жлеба и ги стъпчат стават кисели. Всички хора първоначално започват много добре. Децата в първо време са сладки, но щом влязат в живота и те се вкисват. Има известни хора, които при всички условия на живота си остават сладки, но то е при особен специалитет, при особени духовни усилия от тяхна страна. И вие често се усещате тъй вкиснати, че не можете да се търпите.

Сега онези, които не разбират закона за превръщането на енергията се смущават от противоречията, които съществуват в света. За кого съществуват противоречията? Най-после по какво ще се познае умният човек? Умният човек ще се познае по мъчните задачи,

които му предстоят да реши в живота си. Създаването на един параход от някой човек показва, че той е умен. Написването на някоя велика книга от някого, показва, че този човек е умен. Направата на един аероплан от когото и да е показва, че този човек е умен. Свиренето, отглеждането на разни растения от хората показва, че тия хора са умни. Тъй щото като разглеждаме целият органически свят според преодоляващите мъчнотии можем да съдим за интелигентността, която е вложена във всяка форма. Формите определят границите на божествената интелигентност. Следователно, всички хора по същество произхождат от един и същ принцип, но по проява те не си приличат, а коренно се различават.

Някои от съвременните химици искат да докажат, че всички елементи са произлезли от един и същ елемент. Какво ще докажат с това? - Нищо няма да докажат. Какво от това като докажат, че всички елементи произлизат от един и същ първичен елемент. Та и религиозните искат да докажат, че всички хора произлизат от Бога. Това още нищо не значи. Не, хората не произлизат от Бога. Учените пък искат да докажат, че хората са произлезли от някакви си буболечици. Това нещо вярно ли е? В този случай и всички елементи не произтичат от един първичен елемент, но се явяват като проява на един и същ елемент. Значи, Бог е една същина на вечното разнообразие. Той е единство по своето проявление, но разнообразие по своята същина. И там е красивото! Да бъдеш разнообразен по своята същина, това е великата добродетел в света. И когато хората искат да бъдат добри, да създадат доброто в себе си, вместо това те създават злото. Например, някои искат да бъдат кротки.. Кроткият човек нищо не струва. Кроткият човек е онзи, който може да укроти вълните на морето. Кроткият човек е онзи, който може да изгаси пламъците на някоя къща. Не е достатъчно само да си мислиш, че си кротък човек, а нищо да не можеш да направиш. Не зная каква кротост е тази. Някой минава за много благороден човек и казва: аз съм от високо произхождение. Майка ми беше благородна жена, баща

ми също беше благороден човек. Питам: за какво благородство говори този човек? Че той още не е започнал с кротостта. Само кроткият човек може да бъде благороден. Ако ти се намираш в онова бурно развълнувано море, то е защото си поставен от онази първична причина, да опиташ своята кротост. Всички вълни в това море говорят на един разумен език, понеже са съставени от разумни частици. Частиците, от които е съставена водата са интелигентни, но за да разбереш техния специален език, трябва да слезеш на техния уровен. Техният език от гледището на съвременните учени представлява нещо глупаво и затова те се отнасят с недоверие към моите думи и казват: възможно ли е елементите да говорят? А да казвате, че човешката душа произлиза от човешкия мозък, това било велика мъдрост! Отворете тогава човешкия мозък и вижте къде се намира душата? Как е възможно от неразумното да се образува разумното? Ако така разбираме въпроса, тогава аз мога от всеки камък да изкарам по една душа. Защо едното твърдение да е вярно, а другото да не е вярно? Нито едното твърдение е вярно, нито другото е вярно. Когато казваме, че ние сме подобни на Бога, че сме направени по образ и подобие божие, какво трябва да подразбираме? Аз няма да разрешавам тия задачи, но ги поставям пред вас като задачи в живота ви, да мислите какво нещо е Божия образ.

И тъй, законът за превръщане на енергиите е свързан с формите. Не можеш да превърнеш една сила в друга, без да знаеш закона за превръщането на въздухообразните тела в течни, на течните в твърди и твърдите най-после в какво могат да се превърнат? Те могат да се превърнат в едно още по-твърдо състояние, при което частиците се отделят една от друга. В твърдите тела най-първо има едно силно сцепление между всички частички, вследствие на което те представляват едно цяло, но после, щом това състояние премине, дохожда се до едни толкова твърди частици, че сцеплението не може да действа между тях, те се разединяват една от друга и не могат да влязат за полза на живота. Ето защо казват, че от студ хората

измират. Защо измират? Няма да ви отговоря на това, понеже ние имаме за смъртта малко по особени схващания. При смъртта става разглобяване на формите. Под умиране ние разбираме, че човек откакто се роди, докато остарее, всеки ден умира. Всяко страдание е умиране. Умирането подразбира усмърдяване, което произтича от това, че човек постоянно се разлага. Човек постепенно се смалява, докато най-после се усмърди. Усмърдяването първоначално подразбирало превръщане на едно състояние в друго, но понеже този процес не става по някои благовидни причини, затова Господ казва: "Този човек трябва да премине от едно състояние в друго. Затова го турете в една реторта, а вие стойте далеч от него." Защо? Защото усмърдяването всякога предполага оставане на един излишък, който именно е причина за миризмата. Това е за обяснение. Трябва да знаете, че всеки човек, който иска да стане добър или учен във всяко отношение, всякога в него ще остане един малък излишък, с който трябва да знае как да се справи. И ако не може да се справи с този излишък в себе си, той ще му създаде най-големите страдания. Представете си един човек, който обича да яде много, има отличен апетит, но по невнимание и небрежност към своя стомах, той е задръстил каналите на червата си и ги е направил много тесни. Какво ще бъде неговото състояние, ако не може да изкара този излишък? Той ще изживее едно тежко състояние. Същото нещо е и с чувствата на човека. Когато човек работи със законите на любовта, всякога в него остава един малък излишък, с който той трябва да умее да се справи. Когато в природата остава тор, тя знае законите как да се справи с него, как да го използва. И в умствения свят остават такива излишъци.

Съвременните възпитатели, съвременните моралисти още не са зачекнали този закон за излишъците. Всички очакват от другите тъй, както онази млада мома, която се жени и мечтае да се облече с бяла рокля, да излезе от дома на баща си и майка си и да отиде при своя възлюбен. Той да я посрещне с венци, с гайди и свирни, като й

обещае, че ще живее само с песни и свирни, без да работи. Такъв живот, такъв морал препоръчват и на нас, но няма такъв живот в света. Друго очаква нас! Казват ни: ти ще вярваш в Бога и когато трябва да заминеш за онзи свят, ще дойдат ангели да те поемат и там на Небето ще свириш на китара, песни ще пееш и само ще се веселиш. Хубаво, аз съм съгласен с това, че на Небето ще има свирене на китари, но питам: ако ти не знаеш да свириш на Земята, как ще можеш да свириш на небесните китари? Турците имат една поговорка за случая. Казват: ако всичко това е истина, тогава то е голяма лъжа. В живота има една последователност за превръщане на енергиите. Туй, което не можеш да направиш на Земята и на Небето не можеш да направиш. И туй, което можеш да направиш на Земята и на Небето ще можеш да направиш, защото ако не можеш да направиш нещо при най-хубавите условия на живота, както и на Небето, къде ще можеш да го направиш? За нас Небето е нашата глава и в такъв случай казвам: ако ти не можеш да мислиш правилно с твоята глава, то ако излезеш от главата си навън в света какво ще можеш да направиш?

Следователно, законът за превръщане на енергиите е закон, който съвременните общественици трябва да изучават. Например, съвременното общество не може да разбере, че нито една форма в света не е постоянна. Едно управление, което днес съществува след време ще се измени. Религиозните форми, които днес съществуват след време, след векове ще се изменят. Вярванията на хората също тъй ще се изменят. Аз не говоря за общия принцип, но за формите на нещата. Вземете например формите, по които се развиват домовете, обществата, църквите, народите, държавите и ще видите, че всичките подлежат на изменение. Представете си сега една канализация направена преди много години. От дългото употребление нейните канали са задръстени с пясък, с ред нечистотии. Задръстили са се нейните тръби, че нищо не може да мине през тях. Какво трябва да се прави с тази канализация? Всички я поглеждат и казват: отлична

беше тази канализация, тя се направи преди 50 години и толкова време служеше добре, но не знаем какво й стана сега? Хубава вода течеше през нея! И какво ще направят в този случай? Събират се тия хора, разискват, ходят при извора да намерят причината, но нищо не помага. Изворът горе е хубав. Нови тръби ще турите, защото старите вече са задръстени. Ама хубаво бяха направени! Да, хубаво бяха направени, но тези тръби вече са изтрити. Те са задръстени, запушени. Ама да ги отпушим! - Не, нови тръби, нова канализация трябва! Всеки човек знае, че кола, която е карала 20-30 години трябва да се смени.Пък и нови коне трябва да се впрегнат, а най-после и конярят трябва да се смени. Обаче съвременните хора казват, че в религиозно отношение формите не могат да се изменят. Хубостта на живота седи именно в това, че според вътрешното развитие на духа и ние ще се изменяме постоянно, защото както виждаме създаването на Вселената е процес, поставен в постепенно развитие, в който и Бог постоянно се изявява. Тъй се изявява в живота хубавото и красивото и в това изявяване ние живеем.

Казва се в стиха: “Аз сам изтъпках жлеба.” Пророкът говори от името на Бога. Значи, като нямало кой да го стъпчи, Господ се заел сам да го стъпчи. Той се зачуди, че няма кой да му помага. Затова се зае сам за работа и показа на хората нов начин на действие. А ние, които не разбираме този стар език, казваме: как, Господ може ли да стъпква жлеб? Питам ви тогава: на Господа може ли да се принасят агнета като жертвоприношения? Подаръци, къщи може ли да правим на Господа? Господ има ли нужда да Му завещаваме това или онова? Често казваме: аз ще направя това или онова за Господа. Не, това е едно детинско разбиране. Господ не се нуждае от нашите подаръци, но ние започваме да се учим от материалните неща как трябва да се служи на Бога. И когато ние се научим да служим на Бога, ще знаем как да служим и на своите ближни. Сега именно трябва да прилагате закона за превръщане на енергиите. Щом дойде у вас едно състояние на мъчение, вие трябва да знаете защо ви е мъчно. Задайте си

въпроса защо ви е мъчно? Синът на някоя майка заминал в странство, мъчно ѝ е. Нека си зададе въпроса защо ѝ е мъчно. Търговец изгубил 10-15-20 хиляди лева, мъчно му е. Трябва да си зададе въпроса защо му е мъчно? Писателят написал някое съчинение, което не може да се пласира или не го признават хората, мъчно му е. Нека се запита защо му е мъчно? Някой проповедник държал някоя проповед, но слушателите му не го разбрали, мъчно му е. Изобщо, няма човек в света, който да не е усетил в себе си известна мъчнотия, но никой не се спира да намери причината на тази мъка и да я отмахне, или по-право да я трансформира по закона за превръщане на енергиите. Всеки търси този или онзи като причина за неговата мъка. Не, всяка мъчнотия произтича от онзи излишък, който остава в човека неизползван. Следователно, ще се заемеш да изучаваш закона за превръщане на енергиите.

По кой начин ще ги трансформирате? Аз ще ви приведа един пример за някой си богаташ американец, комуто името няма да кажа, псевдонимът му обаче е Шмидт. Той бил много богат, но през целия си живот не е направил никому едно добро дело. Постепенно той започнал да се парализира и то най-напред се парализирал левия му крак, после лявата ръка, след това и лявото око. Здраво само останало дясното му око и дясната ръка, която слабо се движела. Лежи той и си размишлява: какво ми остава сега? - Остава ми само едно око и една слабо движеща се ръка. Сега разбрах смисъла на живота. Цял живот живях, ядох и пих и никому добро не направих. Чакай поне сега докато още мога да движа дясната си ръка да направя едно добро дело. Извикал човека, който го гледал и му казал: "Дай ми един чек!" Донася му се един чек и той със слаба, трепереща ръка написва на него сума от 20 милиона долара, като му се помолва: "Моля ти се, понеже аз не мога да стана от леглото си, бъди тъй добър, извади тия пари от банката и скрито, без да те види някой ги раздай на някои бедни свои приятели." И какво става с него? Започват постепенно да се раздвижват краката и ръцете на този болен. Това е начин за

трансформиране на енергиите. Сегашните хора не разбират това нещо. Дойде им някоя болест и те не знаят как да я лекуват. Какво означава болестта? Като ви дойде някоя болест, вие веднага тичате при лекарите и след това казвате: много ни оскубаха тия лекари. Казвам: чакайте вие много лесно се освободихте. Трябваше да дадете на тия лекари най-малко 10-20 хиляди лева, че тогава да се оплаквате. Само по този начин ще разберете защо е дошла болестта. Вие трябва да разберете защо идват болестите?

Ние, съвременните хора, имаме едно криво понятие за щедростта. Щедростта е едно благородно качество, което като проявим, трябва да се радваме. Значи, едната ръка у болния, която е останала здрава, направила първото добро. Тя подписала един чек.Така и вие трябва да постъпвате, имането ви да се раздава не след смъртта ви, а още приживе. Питам: колцина от вас, на които краката и ръцете са здрави са направили едно добро? Или колцина от нас, на които ръцете и краката са здрави сме направили едно добро? И след всичко това някои питат: какъв е животът на Слънцето? Те разбират, че там има отличен живот. Някои питат: какво има на Венера? Отлични работи има там. Какво има на Марс? Там хората са доста силни. Ами на Меркурий? Там хората са много по-хитри, отколкото тия на Земята. Един меркуриянец ще те сметне 10 пъти по-хитро, отколкото един човек от Земята. Ами какво има на Юпитер? Там хората са благородни. Те имат такава религия, каквато вие тук не сте сънували. Ами на Сатурн? Там има такава философия, такава наука, толкова реторти в които разлагат света, че който иска да философства да отиде там. В главите на онези, които изучават философията тук на Земята, остават толкова много утайки, които създават един вътрешен песимизъм в човека. Философите са най-големите песимисти. Те разрешават философски въпроси, но като няма кой да ги разбере, в главите им се събират много утайки и като нямат слуги, които да ги изхвърлят навън наоколо им се натрупват цели бунища. И най-после

казват: “Светът не струва нищо!” Казвам на тези философи: очистете бунището си наоколо!

Сега и ние по същия начин казваме: всички хора са лоши. Това е едно бунище. Ако всички хора са лоши, а ти си един от тях, значи и ти си лош. Какво заключение можем да извадим от това? Хората се различават едни от други по степента на своето развитие. Ние трябва да се радваме на учените, на благородните хора. Всеки от вас все ще попадне под влиянието на някой учен, на някой благороден човек. Някои хора казват: ние трябва да се пазим от сегашните учени, да не се повлияем от тях. Ама, че ти си чуден! Твоята майка и баща ти повлияха, твоите братя и сестри ти повлияха, твоите учители ти повлияха, а сега казваш: да се пазя, да не се повлияя. Ами ти яде свинско месо, ти се повлия вече! Ти яде кокоше месо, ти се повлия вече! Всяка храна оказва известно влияние върху хората. Най-после казваш: да не се повлияя. Щом ядеш, ти ще се влияеш; щом не ядеш, няма да се влияеш. Питам: какво общество може да се образува от такова учение? Какъв морал може да има в такова учение? Казват сега: нека има повече детективи, да хващат лошите хора! Хубаво, съгласен съм, нека има много детективи, но питам: ако в България има един милион детективи, какво ще стане с този народ? Най-лошите хора са детективите. Срещне те някой човек и в качеството си на детектив ти казва: “Какво имаш в кесията си? Я извади парите! Дай ги тук!” Обере те и след това ти казва: “Върви си сега и никому нищо да не казваш, ще си мълчиш.” Няма какво да прави човекът. Ще си мълчи, детектив е това. И най-после, детективите като няма какво да правят, сами ще създадат някоя афера, за да си отворят работа. На детективи нямайте вяра! И наистина, сега всички държави имат детективи, но ако те надминават няколко хиляди, това може вече да провали държавата. Този не е моралният въпрос, който разрешаваме. Не е въпросът, дали трябва да има детективи или не, но всеки трябва да знае закона за трансформиране на енергиите и да бъде детектив сам за себе си. И като разбираме този закон, ние ще създадем едно

красиво положение и за себе си и за другите. Като създадем този закон, няма да одираме кожата си, защото ще знаем, че всяко одиране на кожата си е носене на товар върху самите нас. И трябва да знаете, че не сте вие хората, които спасяват народите. Бог спасява всички. В това отношение ние сме за всички божествени закони. Ние сме само против онова, което носи вреда, защото вредата засяга народите, засяга и личния живот, понеже всички искат да живеят. Ако е добре за един народ, добре ще бъде и на личността; ако е зле на един народ, зле ще бъде и на личността. Следователно, всички управляващи, всички свещеници, всички майки и бащи, всички учители, трябва да имат желание щото целокупно да действат за общото благо.

Та казвам: когато хората почнат да вярват в едно учение и да мислят, че то е единственото, те изпадат в заблуждение. Лекарите помагат на света. Учителите помагат на света. Свещениците помагат на света. Майките и бащите помагат на света. Всички хора изобщо помагат, но да мислим, че само бащите и майките ще спасят света, изпадаме в другата крайност. Ако това учение беше вярно, тогава питам: онези майки, които родиха своите деца, спасиха ли ги от смърт? Онези учители, които учиха своите ученици, спасиха ли ги от смърт? Онези държавници, които ръководиха съдбините на своя народ, каквито бяха старите римляни и персийци, спасиха ли ги от смърт? Историята ни служи като указател как трябва да живеем. Сега, някои като ме слушат може да кажат: ето едно учение, което руши съвременния обществен строй! Съвременният обществен строй е задръстен отвътре. Казвам: в тези тръби има пясък и корени, затова направете нова канализация! Нека старата вода изтече и да дойде в изобилие чиста прясна вода, да могат всички хора да пият. Следователно, при сегашните условия всички хора трябва да желаят да дойдат умни управници. Умни хора трябва да управляват! Някои ще каже: аз да дойда на власт! Не, оставете да дойде на власт най-умния човек, който знае как да трансформира обществените енергии. Има хора родени за това. Те знаят как да трансформират разните

енергии. Например, има учени хора, които знаят как да трансформират научните енергии. Дали ще бъдеш майка или баща, лекар и какъвто е да е друг, това са работи, разпределени от самата природа. Природата е турила всекиго на своето място. Но когато турите държавниците за учители, а учителите за държавници, вие разваляте общия ред на нещата. То е все едно да поставите ръката на мястото на крака и кракът на мястото на ръката, да ги разместите. Питам: какво може да стане тогава? Вие можете да обърнете живота си с главата надолу.

Казва стихът: "Аз сам изтъпках жлеба." При изтъпкването ние всякога имаме за цел да възстановим хубавото и възвишеното у нас, да изхвърлим всички излишни джибри от нас и да оставим само сладкия сок. Аз уподобявам сладкия сок на знанието. Действително, на съвременно човечество трябва знание, но не като сегашното. Ако вие се задоволявате с една проста, чиста и доброкачествена храна, каквато трябва да бъде същинската храна, или пък се задоволявате с месна храна, вие ще имате два различни резултата. Ако вие се задоволявате с опивателни питиета или с чиста хубава вода, вие пак ще имате два различни резултата. Следователно, истинското знание е само онова, което ще внесе във вас безсмъртието. И онзи, който иска да се запознае със закона за превръщане на енергиите, той трябва да потърси три неща, с които да се запознае, той трябва да потърси най-първо Божията Любов, от която произтича вечния живот на безсмъртието. Той трябва да потърси Божията Мъдрост, която носи истинското знание, разширение и усилване на светлината, той трябва да потърси Божията Истина, от която произтича свободата и повдигането на човешкия ум. От там трябва да се започне, защото свободата се гради върху Истината. Знанието се гради върху светлината, а животът се гради върху Любовта. Ние не трябва да ги размествáме, да мислим, че като намерим светлината, ще намерим и живота. Не, всяко нещо е на своето място. Любовта носи живота. Мъдростта носи светлината, а истината носи свободата. Свободата

пък води към закона на разширението и за трансформирането на енергиите. Ако един народ не е свободен, как може да живее той. Ако българите имаха това знание, не биха ли могли да живеят заедно? И богати и сиромаси щяха да живеят много добър живот и да бъдат образци. При сегашните условия, те не могат да живеят заедно. Защо? Защото всеки търси щастие само за себе си, а това не е божествено. Божествено е, когато нашето съзнание се прелива изцяло в Бога. Аз разделям живота на материален, духовен и божествен. Човек, който обича само себе си, се движи в материалния живот. Това е живота на крайния материализъм. Майката, която ражда дете живее по закона на задължителността. В този случай има нещо по-морално да обича само себе си. Ние наричаме майчиното чувство "обществена добродетел". В този морал обаче има известно ограничение, дълг, но свобода още няма. Божествен живот е този, когато нашето съзнание се прелее в Бога и ние живеем в цялото и за цялото. И тогава ние знаем,че има и друг начин, чрез който животът може да се прояви. Първоначалната клетка, когато се прояви в света нямаше нужда да се ражда, тъй както човекът. Тя се размножава по друг начин. Птиците намериха един начин, по който да се размножават. Рибите намериха втори начин, по който да се размножават, а човекът намери трети по-съвършен начин, по който да се размножава.

И тъй, излишъците създават лошите хора. Тогава, какво трябва днес на бялата раса? - Не и трябва морал, но и трябва божествен начин на живеене, чрез който да се трансформират енергиите. За това апостол Павел казва: ние силните трябва да носим слабите. Но по какъв начин силният трябва да носи слабия? Аз мога да нося слабия на гърба си, а мога да го возя и в количка. Съвременните деца и на гръб са носени и в количка са возени. Аз гледам всички съвременни майки. По-богатите от тях возят децата си с колички, а бащите ги носят на гръб. И двата метода обаче още не са оправили света. Кой метод тогава е за препоръчване? Дете, което иска майка му да го вози с количка или да го носи на гръб, всякога ще живее или по закона на

необходимостта или по закона на ограничението или по закона на задължението, но свобода няма да има. По този начин именно ще ви изнеса онзи закон, който обяснява, защо със създаването на жената дойде злото в света. Най-първо Бог създаде мъжът и жената в една плът и им каза: "Живейте и двамата в една плът и използвайте всички блага на рая!" Обаче мъжът излязъл толкова умен, че пожелал да обсеби цялата къща за себе си. Той искал да бъде господаря и казал на Господа: "Господи, нека излезе жената от тази къща, направи й отделна къща, сама да си живее и ще си ходим на гости." Обаче и жената пожелала да си направи своя къща, да бъде собственичка. И от тогава досега се води спор между двете страни, дали всеки да си остане в своята къща или жената да се върне в къщата на мъжа. Засега мъжът все взема жената в къщата си, но щом влезе тя, веднага го запитва: ще препишеш ли къщата си на мое име? Не е ли така? Така е. Това е атавизъм, който изопачава у нас божествения живот. Това изопачаване пък създава тия кървави разбирания в живота. Хората трябва да се върнат към първия закон, когато живееха заедно и да си кажат: ето тук можем да живеем заедно. Те първоначално живееха в едно тяло, в един ум, в едно сърце, значи и сега могат да живеят така, да се разбират и да си служат. Какво подразбира да живеят в един ум? Единият ум подразбира разнообразие, а многото умове разбират еднообразие.

Сега някои ще кажат: как може да бъде това? Ще ви представя това нещо нагледно. Имам едно хубаво, красиво шише. То е еднообразно, нали? Но после го взема, удрям го в земята и то се строшава на хиляди парченца. Сега вече имате разнообразие. Да, но за какво може да служи всяко от тия парченца? Всеки може да си вземе по една малка частица от това шишенце и да я държи като нещо свещено, като някаква светиня. Какво ви ползват тия малки частици? Не е ли по-хубаво тия малки частици да са в цялото шише и всички заедно да си служим с него, като всеки вложи своето разнообразие в това видимо еднообразие? Туй разнообразие, за което

вие говорите аз считам за разнообразието на тия малки частици от счупеното шише. И всеки казва: ти знаеш ли от какво шише съм аз? Казвам: да, от много голямо шише си. Сега трябва да дойде онзи велик, голям майстор, да събере тия малки частици и да ги тури в онази първоначална фурна и да живеят всички заедно в едно тяло.

И тъй, казва апостолът: "В Исуса Христа ще се образува един общ организъм и тогава ще се създаде онова истинско разнообразие. В Стария завет имаме примери, които ни показват какви ще бъдат последствията от едно голямо разединение и какви от един общ живот. Имаме примера с тримата момци: Анани, Мисаил и Азарий, които туриха в огнената пещ, поради това че не изпълниха закона на царя, а изпълниха закона на Бога и Нему се поклониха. Запалиха пещта и ги туриха вътре, обаче те не изгоряха. Обаче, като туриха в пещта техните неприятели, те изгоряха. Имаме и друг пример с Данаила, когото туриха в рова при лъвовете, но те не го изядоха. Когато обаче туриха неговите неприятели, лъвовете ги изядоха. Ако ти живееш божествен живот, по Бога, лъв няма да те изяде и огън няма да те гори, но ако не живееш по Бога, да му мислиш. Аз ви казвам какъв е закона. Ако жената тури мъжа си в рова при лъвовете, той ще излезе невредим, но тя да му мисли. Влезе ли в рова при лъвовете, нищо няма да остане от роклята й. Ако пък мъжът тури жена си в рова при лъвовете, тя ще излезе невредима. Роклята й ще остане цяла. Но ако той влезе при лъвовете, нищо няма да остане от неговите дрехи. Ето защо, сега в света вие гледате само драми. Следиш тук героя, там героинята, се отровили, самоубили. Вие казвате: ами това е най-хубава трагедия! Казвам: не, това е най-хубавата комедия, която може да се разиграе в света. Един човек, който е създаден по образ и подобие Божие, който е надарен от Бога, от самата природа с толкова много блага, да вземе всички тия блага и да ги захвърли, той ще прилича на онзи блуден син, който почти цял живот яде и пие. И като изяде всичкото богатство, което беше взел от баща си, видя, че на свинете туриха да ядат рошкови, а за него

нямаше, той извлече един добър урок и си каза: “На свинете дават да ядат рошкови, а аз човек от такъв богат род, нямам и даже и рошкови.” Той отиде при баща си разкаян, с пробудено съзнание и му казва: “Сгреших, изядох и изпих всичко, направи ме сега последен роб при себе си. Ще ти работя със всичкото съзнание, което имам в душата си.”

Та казвам, вие трябва да разбирате закона за превръщането на енергиите. Всеки от вас индивидуално има някакво нещастие, но докато ръката му още държи, нека подпише един чек за 10 милиона лева и ги раздаде на бедните. Не след смъртта си, но още приживе подпиши един чек и го раздай на бедните. Направиш ли това, ти ще възкръснеш. Възкресението е закон за превръщане на енергиите. И когато една по-нисша енергия се превърне в по-висша, човек се спасява. И учените хора сега се занимават с този закон. Ако лекарят разбира този закон, той лесно ще помогне на болния. Има известни утайки, известни излишъци в човека, както във физическо, тъй и в морално, тъй и в умствено и в сърдечно отношение. Тия утайки именно създават страданията на съвременното човечество. Трябва да се знае обаче, как да се използват всички божествени сили в организма на човека! Туриш ли в ума си мисълта да живееш само за себе си, ти си турил началото на своята смърт. Туриш ли в ума си мисълта да се прославиш, ти си турил началото на своята смърт или началото на своето нещастие. Туриш ли в ума си мисълта да бъдеш силен, ти си турил началото на всички смущения. Няма какво да се стремя аз да бъда силен. Човек, който живее в Бога е силен. Човек, който живее в Бога ще бъде разумен. Туй сега е логическо схващане.

Някой казва: ние трябва да бъдем обществени хора. В това отношение можем да бъдем такива хора и нека бъдем, но казвам, че един държавник най-първо трябва да служи на Бога! Владиката трябва да служи на Бога! Свещеникът трябва да служи на Бога! Ще ви представя една фигуративна картина, да видите как дяволът и тъмните сили изобщо изопачават умовете на хората. Дяволът е

интелигентен, човек с маниери и похвати. Той дойде при някой българин, който е свършил четири факултета и започва да му разправя. България има нужда от хора като тебе. Тя очаква на тебе, ти си този, който ще я спасиш. Пък и толкова хора още все на тебе очакват. Знаеш ли това? Само ти можеш да свършиш тази работа. После отива при другите хора и им казва: Знаете ли, там онзи нехранимайко се готви за пръв министър на България. Иска да създаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова пазете се от него. Настрои тези хора против него и отново се връща да му говори. Онези там те чакат, те са ти напълно предани, с най-голяма готовност ти се предават. Ти ще им бъдеш спасител. И най-после като го убеди да стане министър се оттегля. Този човек става министър, но скоро започва да се проваля, докато му изнесат всичките му кирливи ризи навън. Че майка му била такава, че баща му бил такъв и т.н. Като изнесат всичките му кирливи дрипи, най-после го турят в затвора и след като излезе от там вижда, че нищо не е направил и не е спасил България. Ние виждаме, че все такива държавници спасяват България, но още не са я спасили. Защо? Защото не дойдоха по божествен начин да спасят България, а гледаха повече за себе си. Не е въпросът да осъждаме, но аз изнасям фактите тъй както са.

Сега някои хора ще кажат, че българския цар е виновен. Не е българския цар виновен. Ами у другите народи все царете ли са виновни? Хубаво, ами ти, който живееш в своя дом без цар, защо няма мир между децата ти и тебе? Въпросът не седи така. Ние трябва да знаем да обръщаме злото в добро. Ние трябва да имаме вяра, без никакво съмнение и колебание. Ще ви дам пример да видите как работи съмнението. Върви един брат с мене и иска да му направя една услуга. Казвам му: тази услуга не мога да я направя сега. Нямам нито минута свободно време, ангажирам съм. "Поне малко време не можеш ли да ми отделиш?" Той не вярва. Казвам му: от днес нататък около един месец всичкото ми време е абсолютно ангажирано. "Отдели малко от това време, което си определил за други!" Казвам:

това вече е изкушение. Този брат трябваше да каже: Учителю, аз нямам много работа, имам доста свободно време, ще дойда да поработя с тебе, за да си свършиш по-скоро работата. Обаче, той не повдига даже и пръстта си за работа, а иска от моето време. Ако той дойде да работим заедно, работата ще се свърши по-скоро и ще остане много свободно време. Тогава за половин час ще можем да отидем няколко пъти до Слънцето и да се върнем. Та когато говорим за Божествената Любов, подразбираме герои хора.

Сега, като ме слушате да ви говоря така, някои от вас ще кажат: ние знаем това нещо. Добре, като го знаете, като го разбирате, правете следните опити: Имате например, някъде по тялото си някаква подутина, цирей или каквото и да е друго нещо. Турете ръката си върху него и опитайте дали може да премине. Циреят е резултат на един излишък у вас, който трябва да се отправи в друго направление. Или имате някакво възпаление, температурата ви е около 39-40 градуса. Вземете само рициново масло и не викайте никакъв лекар. Опитайте се сами да трансформирате това болезнено състояние. Аз не съм против лекарите, но казвам, че онези от вас, които са ученици трябва да правят опити за трансформиране на енергиите. Ученикът трябва да знае как да трансформира своите състояния. Ако пък ви се случи да се залеете с вряла вода, направете следния опит: постарайте се веднага да се предпазите от образуването на каквото и да е възпаление или от образуването на някакъв мехур от изгорялото. Как бихте направили този опит? Аз давам следното обяснение. В тялото на човека се намира известна топлина, която аз наричам “топлина на живота”. Тази топлина е разпределена правилно из цялото тяло. Когато тя е нормална, ние сме здрави. Ако сега се случи да се залеем с врялата вода, да залеем например пръстите си, какво става в повечето случаи? - Явява се мехур. Защо? Защото врялата вода всмуква естествената топлина на ръцете и се повдига мехур. Но ако в този случай имаш будно съзнание, топлината на ръцете ти, специално на пръстите ще всмукне онази естествена топлина на врялата вода,

наречена еликсир на живота и ти ще усетиш върху ръката си една приятна хладинка. Тогава нито мехур ще ти се издигне, нито рана ще ти се образува. Има хора, които могат да направят този опит, но съзнанието им всякога трябва да бъде будно. Не е ли будно съзнанието им, това вече е захласване. Ако ти искаш да станеш богат, да спечелиш 10 милиона лева - захласване е това. Ти искаш да бъдеш красив - захласване е това. Ти искаш да прочетеш всички книги в света – захласване е това. Ти искаш да напишеш най-хубавите стихове – захласване е това. Не е въпросът да пиша най-хубавите работи. Не е въпросът как ще ви проповядвам, но казвам, ако от моята проповед можете да задържите за себе си най-малкото зрънце, с което да се нахраните, аз ще се радвам. Това е проповед. Не задържите ли едно зрънце от нея, вие може да я хвалите, че била отлична проповед, че подобна на нея няма, това нищо не значи. Колкото може да е отлична, толкова може и да е глупава. Важното е какви резултати произвежда тя.

В Писанието се казва: "Аз сам изтъпках жлеба." Ако Господ сам тъпче своя жлеб и ние сами трябва да тъпчем своя. Това значи, че ние сами трябва да трансформираме своите енергии. Ние ще можем да стъпчем сами своя жлеб, понеже Господ живее в нас. Къде живее Господ? В нашето съзнание. Щом имаме велико смирение на духа, ние ще можем сами да стъпчем своя жлеб.Според мен най-великото качество, което човек може да има е смирението. То не е слабост. Смиреният човек е най-еластичния, най-пластичния човек в света. Всичко каквото му се тури да носи, той издържа. И беднотия може да дойде, и болести могат да дойдат и смърт може да дойде т.е. за смирения човек смърт няма, но казвам , че каквото и да дойде до главата на смирения човек, той всякога е тих и спокоен, всичко издържа. Това е истинският човек. Той казва: Бог, който живее в мене, не умира. Бог, който живее в мене, сиромах не става. Бог, който живее в мене, роб не може да стане. Бог, който живее в мене, не може да се обезсили, не може да се обезсърчи, нито да се отчае. И десет пъти да

ме връзват, и в затвор да ме турят, като кажа: Господи! - всички тия въжета веднага ще паднат.

И тъй за всички онези, които разбират закона на смирението и закона за превръщане на енергиите и искат да ги прилагат, има известни методи, тъй както в химическите лаборатории има методи и начини за извършване на химическите реакции. И всички вие трябва да се заемете да трансформирате всичките ваши сегашни състояния. Да трансформирате всичките ваши мисли минали и настоящи, да видите каква светлина ще прозре в ума ви. Ние силните сме длъжни да носим теготите на слабите. Божественият човек трябва да управлява, а човекът на плътта трябва да се подчинява на Божествения човек. Ще си кажеш: слушай, ти ще живееш и ще ходиш по законите на Бога, тъй както той е наредил! Ако го слушаш, ти ще можеш да направиш всичко. С Бога всичко можем да направим. Като казвам, че с Бога можем да направим всичко, подразбирам: човекът, който е съединен с Бога, може да изправи живота си. При сегашното състояние, в което се намираме, няма по-хубаво нещо от това, да изправим живота си и да придобием вътрешен мир и знание. Имаме ли това истинско знание и парите ще дойдат. Щом дойдат парите и хлябът ще дойде. Що са парите? Те са знание. Парите, златото и знанието са синоними.

Аз сам изтъпках жлеба си. Стъпчете вашия жлеб така, че виното ви да не ферментира, а да си остане сладък сок, който да употребите за вашето добро, за доброто на вашите ближни и за славата божия!

И тъй, закона за превръщане на енергиите е велик закон в света!

Беседа държана от Учителя 18.04.1926 г. в гр. София.

ЗАЗОРЯВАНЕ

Днес ще ви говоря на два езика: на един старовременен и на един съвременен език. Според съвременния език бих озаглавил днешната си беседа "Зазоряване", а според стария език бих я озаглавил “Да се любим, да се обичаме!”

Светът, това е един университет, universum, не зная как определят съвременните коментатори в своите диксионери думата университет. Uni значи един, versum значи същински живот. Тъй че думата университет означава проявление на същинския живот.

Сега, ние не говорим за нашата земя, ние не говорим за нашия малък свят, който е толкова тесен, че хората в него не могат да живеят в мир, но ние говорим за широкия свят, за цялата Вселена. Щом хората не могат да живеят в мир, това показва, че светът е тесен. Там, дето има много грехове, това показва, че хората са се събрали натясно. В един обширен свят не може да има разногласие между хората. Следователно, светът, това е нашият свят. Вселената е Божественият свят, великото, идеалното в човечеството, към което всяка душа се стреми. Аз не взимам думата "душа" в такъв смисъл, в какъвто я разбират всички. Не, аз говоря за онази душа, за която учените днес доказват и за която спорят дали тя съществува или не, дали човек има душа или не. Такава душа и животните имат. Думата "душа" произлиза от дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря аз, нито се мъчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е един вечен извор. Тази душа е идейното, Божественото в човека. Тази душа всеки от вас я усеща. Всеки от вас чувства нейното вътрешно влияние. Нейното вътрешно влияние, това са онези красиви моменти, при които чувствате, че в душата ви нещо блясва и вие сте готови да се примирите с цял свят. Но после, като премине този момент, вие казвате: дали това е действителност, дали е реалност, дали не съм

спал и само тъй почувствах това нещо? Според вас реален живот е този на страдания, на мъчения, на загуби, на скърби и на смърт. Това, обаче, реален живот ли е? Това е живот на промени, на измъчвания. Това е някакъв далечен живот. Следователно, от това гледище, как трябва да обясним сегашния живот? Всички промени, които сега стават в света, не са нищо друго, освен фази на този вътрешен живот, който постоянно се мени, развива, както картините в един кинематограф.

Не зная колцина от вас сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложите на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвам да я четете и като научна книга, понеже и в това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. В нея често човек се уподобява на овца. В действителност овца ли е той? Там често държавата се уподобява на звяр. Държавата звяр ли е? Често един народ се уподобява на планина. Народът планина ли е? Често животът се уподобява на река или на море, или на извор. Е, животът река ли е, извор ли е, море ли е? И тъй, онези, които не са запознати с този стар език, ни казват: да се любим! И действително, ние се любим. Да се обичаме! И действително, ние се обичаме. Как? Както разбираме - нищо повече.

Казвам сега, думата зазоряване в живота означава внасяне на нещо ново в човешкото съзнание. Спирали ли сте се вие по някой път да мислите, каква роля като човек, като елемент в живота, може да изпълните? Съвременните учени хора казват, че светът е създаден от около 70-80-100 елемента. Всеки от вас може да отвори химията и там, в периодичната система на елементите от Менделеев, ще види, че има още празни места, които отговарят на неоткрити засега елементи. Може би за в бъдеще друг Менделеев ще открие някои от тия елементи, но все пак може да останат и още празни места. Защото наистина във Вселената има доста празни места.

Какъв елемент, обаче, сте сам по себе си! Вие казвате, че имате душа. Ако някой ви попита, какво нещо сте като душа, какво

обяснение ще дадете? Как ще определите понятието душа? Вие ще кажете: аз съм човек, мисля. Не, определете се добре! Да мислиш, това още не значи, че си човек. Като казваме да любим, това още не значи, че ние любим. Да се обичаме, това още не значи, че ние се обичаме. Да си учен човек, това още не значи, че си учен. Ти може да си изучил теорията, това са хубави, красиви неща, но в общия живот има две положения: човек може да бъде и вътре в битието, човек може да бъде извън живота, а може да бъде и вътре в живота. Когато човек страда, той е извън живота. И когато човек се радва, той е пак извън живота. Значи, от едната страна извън живота отляво, именно има страдания, мъчения, ад, от другата страна на живота отдясно има радост, веселие блаженство, рай. Питам тогава: какво е същинското положение на живота? Значи, онзи който не знае къде да се постави в живота, ако се постави вляво, ще опита живота по един начин. Ако пък се постави надясно в живота, ще го опита по друг начин.

Сега, вие искате да бъдете щастливи. Освободете умовете си от всички заблуждения и знайте, че всички вие сте щастливи. Вие можете да бъдете щастливи. Как? Вземете дясната страна на живота и всеки от вас ще бъде щастлив. Ако пък някой от вас се е наситил на щастие и на блаженство и иска за малко да се освободи от него, казвам му: лявата страна на живота! И сега аз виждам едни хора вървят вляво, други вървят вдясно, едни хора отиват в ада, други - в рая. Едните казват на другите: какво ви трябва да проповядвате, елате тук, има ядене, пиене, блаженство. Значи, те са лявата страна, това е животът в ада. Другите им казват: що ви трябва ядене, пиене, елате тук да проповядвате! Те са дясно в живота, това е раят. Значи, има два вида проповеди. И едните, и другите, обаче, имат кандилници и одежди. Едните, които проповядват за ада, имат кандилници и одежди. И другите, които проповядват за рая, имат кандилници и одежди. Гледам, някой кади със своята кандилница и го питам: колко ти плащат за това кадене? Все трябва да му плащат нещо! Ами онзи кръчмар, който ти проповядва за своето винце, т.е. който кади със

своята кандилница, колко ще му платиш за това кадене? Колко ще му платиш за това винце? Туй не е упрек, но казвам, че все трябва да се плати за проповядването. Кръчмарят казва: аз съм проповедник. Който иска да слуша моето учение, да дойде при мен, а който не иска да го слуша, нека излезе вън от кръчмата. Защо? Че държавата е узаконила неговото право да продава, дала му е патент и седи човекът, продава на законно основание с патент. Някои казват: това не е морално. Хубаво, ако не е морално, как тъй държавата му е дала патент? Значи, морално е. Държавата е узаконила неговите права. Тя го е признала за морален проповедник, който кади в кръчмата си и праща хората в ада. Учение е това сега, няма какво да се прави! Някои ще кажат: това е заблуждение. Как да е заблуждение? Патент има човекът! Има обаче някои неща, които не са патентовани. И онези, които вървят вдясно, и те имат църкви, и те са патентовани. Тия църкви също са държавни. Такива църкви има навсякъде: и в Англия, и в Германия, и в Русия, и в Сърбия, и в България, навсякъде ги има. Отлични проповеди се държат там.

И тъй, сега ще ви говоря за двата езика. Ние трябва да разберем живота! Питам: кога хората бяха по-учени, в началото или в края на живота си? Ще ви задам друг въпрос. Кога крушата дава по-добри плодове, в началото на своя живот или в края? Когато казваме, че съвременната наука се развива, ние ще се намерим в една нова обстановка, не такава, каквато е била преди хиляди или милиони години. Сегашната обстановка се различава от предишната. Каква е сегашната обстановка в живота? Вие все говорите за българския народ. Какво липсва на българския народ? Щом страда, значи липсва му нещо. Какво му трябва? Запитват онзи орач, който отива на нивата и се връща без да е работил нещо: защо не пося нивата? Има много буци, не мога да я посея. Значи, той чака благоприятно време за да я посее. Какво липсва на нивата? Дъжд, влага. Той посява нивата, но гледа че зърното не никне. Какво се изисква, за да поникне? Топлина, влага и светлина. Аз говоря принципно. Всеки народ на Земята, който

и да е той, трябва да придобие нещо. Българският народ, английският народ, американският народ и всички останали народи по целия свят, все трябва да придобият нещо. Не само народите, но и всеки човек в един народ все трябва да придобие нещо. И наистина придобива нещо. Какво трябва да придобиете в този си живот? Ще кажете: да придобием любовта! Знаете ли откъде да вземете и как да приложите законите на любовта? Аз зная, че топлината и светлината трябва да придобиете от Слънцето, но откъде ще вземете любовта? Все трябва да вземете любовта отнякъде. Вие намерили ли сте този метод? Учените хора ходят, търсят начини и методи как да намерят светлината, за което можем да ги похвалим, но питам онези от вас, у които съзнанието вече е пробудено, как и откъде са намерили начини да внесат любовта в живота си?

Сега, вие казвате: да се любим! Не може да любиш човек, на когото душата не трепти като твоята. Или не можеш да любиш човек, умът на когото не е в същия път като твоя, или който не мисли като тебе. Не казвам, че този човек трябва да мисли точно като тебе, но неговият ум, неговата мисъл трябва да бъде на същия терен, на същата площ като твоята, а въпреки това в мислите може да има голямо разнообразие. Има хиляди начини, по които човек може да се прояви. Следователно, човекът, когото обичаш, трябва да мисли тъй, както ти мислиш, той трябва да чувства тъй, както ти чувстваш и да действа тъй, както ти действаш. Това не значи, че той трябва да мисли, чувства и действа точно като тебе, но трябва да има едно съгласие, една хармония между твоите и неговите мисли, чувства и действия. Ти можеш да обичаш само такъв човек. Казва се в Писанието, че можем да обичаме Бога. Кога? Когато вършим Неговата воля. А изявлението на Божията любов ще бъде само тогава, когато ти вървиш в съгласие с Бога. Значи, ако ние сме съгласни с неговия път, с неговия живот, с неговата истина, той всякога ни слуша. В света има много християни, много вярующи, които казват: има една велика сила, която е направила всичко, която е създала целия свят. Това са

само твърдения. В един смисъл това е вярно, а в друг смисъл не е вярно. Ако аз посея едно житно зърно и кажа, че аз направих това зърно, вярно ли е това? Не, това е погрешно схващане. Когато казвам, че аз направих тази къща, то е все едно да мисля, че аз направих това зърно. Да, но когато кажа, че аз посадих това житно зърно, туй вече има смисъл. След като го посея, аз мога да го поливам и да го наглеждам. Когато кажа, че възпитавам и морализирам един човек, какво придобивам от това? Някой иска да му покажа начин как да вярва в Бога. Не поставяйте човека в заблуждение да мисли, че Бог е извън него. Не поставяйте Бога вън от човека. Значи, ти поставяш Бога вдясно или вляво. Щом го поставиш вдясно или вляво, ти имаш вече криво схващане за Бога. Нима онези, които са в ада, нямат Бог? Имат, как не! Онези, които са вляво, имат Бог също тъй, както и онези, които са вдясно. Когато искаме да възпитаваме хората, когато искаме да вдъхнем в тях онова истинско възпитание, онова истинско понятие за Бога и за религията, подразбираме, че трябва да събудим в тях онова, което от памтивека живее дълбоко скрито в душите им. Бог е вложил нещо хубаво във всяка душа. Във всяка душа има сили, които трябва да се развият. Туй трябва да се вдъхне във всеки обезсърчен човек. Всеки болен, всеки отчаян човек е спънат. Следователно, няма какво да го морализираш, но иди при него и премахни препятствието. Виждаме един учен човек, който изучава тиквите, например и намира един род тикви, които са малко притиснати през средата. Чуди се той, защо са така притиснати? Коя е била причината за това? Един селянин, като садил тикви в градината си, една от тиквите израснала до един доста голям прът, та като расла, този прът останал през средата и по този начин тя се притиснала през средата. Станало едно вдлъбване през средата на тиквата. Тъй че тиквата израснала от двете страни на пръта. След този селянин ред поколения садили все такива и разказвали на децата си, че се раждат особен род тикви, притиснати през средата.

Туй е един недостатък, който се предава по наследство. Така се предава и пиянството. Прадядото пил, дядото пил, бащата пил, всички пили по една, и по две, и по няколко чашки, докато най-после синовете проявят същите недостатъци. И след това хората казват, че това нещо е наследство от рода му. Откога? Още от времето, когато дядото садил тикви и един прът влязъл в средата на една тиква, та по този начин се създала тази черта, която учените хора наричат наследствена черта. Има ред други черти, които се наследяват, но последното не е реално. То може да се прояви и след това да изчезне. Например, някои хора се раждат с шест пръста, други със седем, а някои с осем. И сега някои философстват и казват: човек е създаден с пет пръста, с две ръце и с два крака и т.н. Питам учените хора: каква нужда имаше щото природата да създаде човека с два крака, млекопитаещите с четири крака, а стоногата със сто крака? Сега да оставим настрана стоногата, защото ако се занимаваме с нея, тя ще стане толкова голяма, тъй много ще се проточи в ума ви, че ще достигне размерите, каквито е била едно време. И като се върнете в дома си, няма да можете да спите и в резултат нищо няма да придобиете. Тази стонога е дяволът. За да върви бързо, той има сто крака. Всички го познавали по тия сто крака. Как влязъл в рая? За да не го познаят, се скрил в змията, която била без крака и по този начин искал да мине за светия и казвал: ето, аз нямам никакви крака. Някои питат: защо дяволът се преобразил в змия? За да не го познаят, да мине скрито, инкогнито. Ето една нова мисъл, която богословите могат да вземат в своето богословие и да обясняват на хората защо дяволът се преобразил в змия.

И тъй, днес ние имаме крака. Защо ни са те? Много естествено е да имаме крака. Аз ще ви обясня защо човек има крака. Той има два крака, за да бъде във връзка със Земята, защото тя е негова майка. Човек е свързан с положителните и отрицателните сили на Земята. Аз вземам положителните и отрицателните сили на Земята в низходяща и във възходяща степен. Краката на човека представляват най-

красивото нещо в земния му живот. По-красиво нещо от краката на човека няма. Като се отрежат краката му, той представлява нещо грозно, труп. Краката се нещо ценно в Божествения живот. И за да балансира силите в човека, Бог е създал ръцете. Някой казва: не зная къде е Господ. Казвам му: вдигни дясната си ръка нагоре и тя ще ти покаже накъде е Господ. Ако и тогава не знаеш накъде е Господ, вдигни и лявата си ръка нагоре, тя ще ти покаже. Ако и тогава не знаеш, вдигни и двете си ръце нагоре, те ще ти покажат накъде е Господ. Щом вдигнеш ръцете си нагоре, ти вече си във връзка със Слънцето, с онзи велик свят. Дали ти познаваш Бога или не, дали го съзнаваш или не, това е друг въпрос, но Бог от себе си не може да се отрече. Той всякога ще те поддържа. Бог казва: дали това малко дете ме познава или не, то това нищо не значи. Той е много благ и казва: поспи още малко! Така постъпват и майките, които имат малки деца. Отиват при тях, погледнат ги, погалят ги и казват: поспете още малко, моите деца! Спете хубаво, за да си починете, че като се събудите, велика работа има пред вас. Туй е красивото в света! Тъй трябва да разглеждаме реалния живот. Някой път ние употребяваме методи, чрез които сплашваме хората и казваме: ти ще отидеш в ада. Или, когато искаме да окуражим някого, ние казваме, ти ще отидеш в рая. Това е подкуп. Ако раят може да ме подкупи със своята външност, това не е рай. Турците си представят рая като една голяма планина от ориз, варен със захар и отгоре полят с масълце. Седне турчинът пред тази планина, вземе златна лъжица в ръка и там с години яде от този ориз. Не само това, но около него ще бъдат наредени и най-красивите моми, нимфите, каквито светът не може да си представи. Той ще яде и ще блаженства, а те ще играят наоколо му със своите зурли и тъпани. Питам: това рай ли е? Рай е, но турски рай. Всеки си има по един такъв рай.

Да се върнем сега към мисълта си. На всеки народ липсват известни качества. И на всеки човек в света липсва нещо, т.е. не му липсва нещо, но има нещо недоразвито. Например, понякога ни

липсва справедливостта. Някой път вие сте несправедливи спрямо себе си, някой път спрямо домашните си, някой път спрямо своите приятели, някой път спрямо своите слуги, някой път спрямо държавата, някой път спрямо своите убеждения. Навсякъде може да се яви несправедливостта. Днес човекът е несправедлив, а той трябва да бъде справедлив! Вие искате всички хора да бъдат към вас справедливи, да ви обичат. Отлично е това, идеално е да ви обичат, да ви любят. То е реалното в живота, но вие поставяли ли сте се сами на такъв изпит? Любовта, това е положителната, дясната страна на живота. Това е силата, която твори. Обичта пък е лявата страна на живота. Любов има и долу в краката. Десният крак има любов. Ако вие говорите за семейната любов, за тия приятни представления, които стават по някой път, това е друг въпрос. Някой път се водят приятни разговори между баща и син. Такива разговори се водят между десния и левия крак. Някой път бащата, като влезе в къщи, мълчи, неразположен е духом. Вземе стола, седне на една страна в стаята, мисли. Майката седнала на друга страна в стаята, и тя е неразположена, мисли. Обърнала гръб към мъжа си, недоволна е нещо. Синът седнал на друго място в стаята, и той мисли. Дъщерята на трето място, и тя мисли - всички мислят, мълчат, имат едно квакерско събрание на мълчание. Не се минават и 1-2 часа, току-виж бащата се обажда: няма ли тук хора, какво сте замълчали всички? Обажда се от другия край неговата другарка: какво искаш да кажеш с това? Подир нея се обажда дъщерята, после синът и виждаш започнал един приятен разговор. Ние можем да се увлечем от това положение, а онзи, който не е опитал тия неща, може да се смее, но това не е за смях работа, това е сериозно нещо. Вие трябва да знаете, че всеки ще мине през това гърне. Всеки, който е дошъл в живота, трябва да знае, че ще мине през всички положения. Това е една фаза на живота: ще те поставят и в мълчание, ще те поставят и в разговор.

Та казвам: какво ни липсва в живота? Положителна вяра липсва на хората. В живота, на едни хора вярват повече, на други по-малко.

Защо? Когото обичаш, вярваш му повече, а когото не обичаш, не му вярваш или изобщо вярваш му по-малко. В даден случай, ако на някого любовта е на дясната му ръка, тогава ти можеш да имаш пълно упование в думите на този човек. И действително, този човек може да ти каже истината. Но ако любовта на този, който ти говори, е в десния крак, той 50% няма да ти каже истината. Значи, любовта на Земята не говори всякога истината. Там, именно, е заблуждението, че когато хората се обикнат, мислят, че всичко ще им върви идеално. Какво излиза обаче? Щом се обикнат, те започват да се лъжат. Туй е и с младите. Това не показва, че любовта е само по себе си лъжа, но понеже онова, което ще придобият от нея, е много хубаво, то, за да го запазят и за да задържат любовта в себе си, прибягват до лъжата. Хората прибягват до лъжата, защото имат известни слабости в себе си.

Та, по някой път и ние принасяме жертви на Бога, молим му се, дано го излъжем, но не се лъже Бог. Ще ви дам сега един пример, който и друг път съм ви привеждал. Оженват се двама млади. Мъжът бил с черни очи, а жената със сини. Мъжът имал едно изкуствено око и жената имала едно изкуствено око, но и двамата старателно скривали недостатъка си един от друг. Така прекарали заедно цели десет години, без да открият недостатъка си. Всеки от тях мислил за другия, че и двете му очи са здрави. Обаче, една вечер те отиват на представление и оттам се отбиват при един свой приятел, дето си пийнали малко, поразвеселили се и се върнали доста кефлии. Вечерта, като си легнали мъжът, си свалил изкуственото око и го оставил някъде на масата. И жената направила същото. Свалила си изкуственото око и също тъй го оставила някъде на масата. Сутринта става той, бърза да си тури окото, но по погрешка взел синьото око на жена си. Забравил, че не е турил своето око на това място. Същата грешка направила и жена му. И тя забравила къде си оставила окото си. Поглежда мъжа си и го запитва: защо едното ти око е синьо? Той запитва нея: ами защо твоето е черно? Едва сега те открили, че

единият и другият имат по едно изкуствено око. Та по този начин ние, съвременните хора, се пазим. Има известни дефекти в нас, които заместваме с изкуствени очи. Някой път ние си представяме, че сме любещи, че сме щедри, но животът, този велик университет сам по себе си ни заставя да изнесем великата истина. И когато я изнесем, ние се разочароваме.

И тъй, важно за вас е да знаете, че всеки човек представлява един елемент в природата. Явяването на толкова милиарди хора в света, това не е случаен акт. Всеки човек е точно на мястото си. Той играе известна роля в природата. Без него Вселената не може. Ти като човек, като душа, без твоя ум, без твоето сърце и без твоята душа, Вселената не може да се прояви в своята хармония. Аз говоря за онези първични типове във формата на първия човек. Вие ще кажете: и да умра, пак може без мене. Не, това не е философия. Ти като един елемент в живота, никога не трябва да желаеш да умреш. Някой казва: аз не искам да живея. Казвам: та ти още не си живял. Ти си се мъчил, скърбил си, отсега нататък настава време да живееш и да се радваш на живота. Чудни са хората със своето лековерие! Те, като се мъчат и скърбят тук, си мислят, че като отидат на онзи свят ще благуват. Те цитират известни стихове от Писанието и казват: Лазар се мъчи на Земята, но затова на Небето благуваше. Не, вие не знаете истината. Лазар никога не се мъчил. Лазар беше един възвишен дух. Той седеше зад вратата на богатия ред години, за да види дали той ще го познае или не. Лазар беше едно предметно обучение за богатия. Онзи, който се мъчи, той е недоволен. Завижда на хората и казва: като отида на другия свят, няма да завиждам. Не, какъвто си тук на Земята, такъв ще бъдеш и горе на Небето. Ти можеш да кажеш, че ще бъдеш друго нещо, но не е така. Ако съберете яйцата на всички птици, на всички змии, на всички животни, ще има ли някакъв спор между тях? Не, всички яйца са морални, духовни. Между тях има мир и пълно съгласие. Оставете обаче всички тия яйца да се излюпят и ще видите какво ще стане с този мир и с това съгласие. Оставете,

например, да се излюпят яйцата на змията, на всички птици, а именно на орела, на сокола, на кукумявката и ще видите след това какви отношения ще съществуват между тях. Защо яйцата живеят в мир и съгласие помежду си, а излюпените не живеят?

И сега гледаш духовни хора събрани заедно и вместо да живеят в мир и съгласие, те казват: чудно нещо, едно време живеехме в мир и съгласие и бяхме добри хора, а сега какво стана помежду ни, че не се разбираме? Сега, след като повярвахме в Бога, не живеем в мир и съгласие. Казвам: едно време вие бяхте яйца. Сега се излюпихте и като познахте своето естество, не се разбирате. Казвам: сега именно, след като познахте вашето естество, вие трябва да работите върху себе си, да го измените, защото вълкът е едно отклонение от тоя тип. Вълкът и овцата това са два противоположни типа. Вълкът е гъсеницата, а овцата е пеперудата. Това са две фази на един и същ живот. Вълкът много обича овцата, но и той сам може да се превърне в овца. Кога? Може да се изчисли математически, след изяждането на колко листа една гъсеница може да стане пеперуда. Следователно, докато вълкът живее при условия да се храни с листа, ще ги яде, а като се превърне в пеперуда, той ще измени и своя живот. Значи, вълкът е едно отклонение на овцата и дотогава, докато съществува това отклонение, той ще бъде вълк, а после, след като се повърне от това отклонение, ще стане овца, т.е. от гъсеница ще се превърне в пеперуда. Този биологически закон съществува и между хората. Ако ти имаш в себе си едно лошо желание, не трябва да го изкореняваш, но ще му противопоставиш някое добро желание. Някой казва: да унищожим вълкът! Ако унищожиш вълка, ще унищожиш и овцата. Ако унищожиш гъсениците, ще има ли пеперуди? Няма да има пеперуди. Аз вземам тези неща като символи за разясняване на нещата. Това са само научни данни, от които за в бъдеще съвременната наука ще се възползва, за да обуслови произхода на видовете. Казват някои: всичко е наредено така, защото Бог е казал да бъде така. Всичко, което виждаме днес в света, това са преходни

състояние. Енергията на вълка са енергии, които отиват към центъра на Земята. Той е в десния кръг. Вълкът е силен в това направление. Енергиите на овцата произтичат от левия кръг, от лявата ѝ страна. Следователно, те отиват нагоре. Значи, енергиите на вълка отиват към центъра на Земята, а тия на овцата отиват нагоре. Трябва да мине много време, докато вълкът се превърне в овца. Аз вземам тия два типа, за да обясня вътрешното състояние. Ако имате една мисъл, каквато и да е, която ви безпокои, не се стремете да я изхвърлите от себе си по механически начин, защото тя ще ви създаде някаква пакост, т.е сами на себе си вие ще си причините пакост. Загнезди ли се във вашия ум някоя мисъл, която ви безпокои, вие трябва да намерите точно противоположна на нея, която да я замести. По този начин ще се излекувате. За да се излекуваш, трябва да съединиш центъра на Земята с центъра на Слънцето.

Сега, за обяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Един млад богат американец се оженил за млада и красива американка. Тръгват заедно да направят своето сватбено пътешествие. Обаче за нещастие става сблъскване на треновете и младият американец от силната уплаха полудява. Завеждат го в една лудница и там прекарва цели 16 години като луд. Един ден той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бяга. Служещите от лудницата тръгват подире му да го гонят. Той отива на гарата. Намира един трен, готов за заминаване, бързо се качва в него и заминава. Пътува той около 15 километра с този трен и става едно ново сблъскване на треновете. При това сблъскване обаче, той се излекува. Умът му се намества. Питам сега: как е станало полудяването? Съвременните психолози обясняват това заболяване по следния начин: в човека има друго едно тяло наречено двойник на човека, което служи като проводник между същинския човек и физическия човек. Когато човек е в щастливо или радостно състояние, този двойник излиза извън неговото тяло и в това състояние той не трябва да се стресва. Защо? Двойникът на всеки човек е свързан с

много нишки и когато човек излиза и влиза в тялото си, трябва да се внимава да не стане някакво силно сътресение, за да може двойникът да се намести правилно. Ако стане някакво стряскане след като излезе двойникът, той не може да влезе на мястото си и затова става преплитане с нишките от двойника на някой друг човек. В случая двойниците на тези млади хора били преплетени и затова, когато станало сблъскване на треновете, двойникът на момата, която била по-силна, веднага влязъл в тялото си, но двойникът на младоженеца се преплел с този на момата. При второто сблъскване на треновете умът му се наместил и той се върнал в дома си вече здрав и подобрен. Жена му казала: цели 16 години аз усещах голяма тежест на сърцето си, но от този момент тежестта ми се отне. Значи, при второто сблъскване на треновете двойникът му влязъл в тялото си, затова на жената олекнало. Такова обяснение дава съвременната окултна наука, но ако това обяснение се даде на съвременните учени хора, те ще кажат: докажи това! Доказателството може да се даде само чрез ред примери, от които да се види, че действително става преплитане в двойниците на хората. Простият народ, който разбира този закон като събужда някого от сън, никога не го стряска изведнъж, а го събужда постепенно. Ето защо ние трябва да действаме в живота си всякога благо. Благостта трябва да бъде метод в нашето възпитание. В чувствата си трябва да бъдем благи! Когато отиваш при един човек с цел да поправиш погрешката му, трябва да бъдеш към него внимателен, благ, защото ако го стреснеш изведнъж, ще му причиниш най-голямото зло. До този момент твоят приятел не е съзнавал грешката си и ако ти изведнъж му я посочиш, той може да се уплаши, да се обезсърчи, да се отчая и да каже: аз не знаех досега, че съм бил такъв развален човек.

Та казвам: всички съвременни хора казват, че трябва да се проповядва на света. Аз бих желал всички съвременни религиозни хора, всички съвременни учени хора да проповядват, но да знаят как се проповядва. Как трябва да се проповядва? Истината трябва да се

проповядва с голяма мекота и с пълно съзнание. Когато аз отивам при някой човек да му проповядвам, най-първо трябва да го обичам, да имам всичкото съзнание в себе си, че трябва да бъда в негова услуга и да го свържа с живите сили на природата, т.е. да го свържа с живата природа. Само тогава аз ще мога да му помогна. Не е нужно да се говори много на един човек. Кажи му само две думи, но тъй ги кажи, че каквото и да му говориш после, да ти повярва. Остане ли в душата му едно малко противоречие, ти ще влезеш в противоречие със себе си и с хората. Но казвам: при туй състояние, в което сега се намирате, има известни идеи, за които още не сте готови. Например, мнозина търсят любовта. Че нали я опитвате! Младите опитват любовта, но не могат да я задържат. Старите опитват любовта, но също не могат да я задържат. Не е въпросът само да се опитва любовта, но тя трябва да се задържи. Като дойде любовта, човек се пропуква и не може да я задържи. Всички вие сте опитали любовта, но колко от вас сте я задържали? Колко от тази любов сте задържали за себе си? Всички сте чувствали нещо хубаво, но това още не е любов. Аз наричам любов онази сила, която е непрерывна във всички свои действия и каквато е била от началото, такава да си остане и до края. Тази сила никога не се намалява. Тя е единствената мощна сила в човека. Кога човек изгубва тази сила? Когато нишката на любовта се огъне, соковете й се пресичат, престават да текат. Същото нещо и в растенията. Докато коренчетата на едно растения са здрави, не са огънати, то може да черпи соковете, които отиват да хранят растението нагоре. Престанат ли тия сокове, растението умира. Ние учим, докато любим. Престанем ли да любим, преставаме да учим. Бащата и майката са мощни, докато има за кого да работят. Учителят е мощен, докато има ученици. Адвокатът е мощен, докато има да защитава дела. Войникът е мощен, докато се бие. Държавникът е мощен, докато има кого да управлява. Писателят е мощен, докато има кой да чете произведенията му. Свещеникът, проповедникът е мощен, докато има на кого да проповядва. Всички хора си имат свое определено поле

на действие. И сега, при този живот, в който се намираме, всеки трябва да знае какво представлява той. Всеки човек представлява един важен елемент в живота и в това трябва да се убеди. Да вярваме в Бога, това още не е задачата ни. Най-първо човек трябва да вярва в това, какво е неговото предназначение като човек. Не е важно какъв е той в обществото. Като държавник или като адвокат, но е важно каква е неговата работа като елемент във Вселената. Съзнаеш ли това, ти ще бъдеш в хармония с всичко, което те окръжава и ще бъдеш силен.

И тъй, казвам: зазоряване може да дойде само у тия от вас, у които съзнанието се е пробудило и у които прониква идеята за тяхното предназначение и кажат: ето, от толкова години вече се молим, какво сме придобили? От толкова години вече живеем за народа си, какво сме придобили? Не, в живота ви има една степен по-висока, а именно: вие трябва да живеете за цялото човечество. Вие трябва да живеете за Вселената. Значи, има по-висок идеал в живота ви от този, с който сега живеете. Тъй, както сега живеете, какво ще мислите след като прекарате на Земята 90-100-120 години? Какво ще ви занимава, когато зъбите ви окапят? Когато останете в живота си сам, като кукувица и не го разбирате, както трябва, ще кажете: да умра по-скоро, че да отида в другия свят. Не, само един реален свят има за мене, няма два свята. Този малък свят, в който сега живеете, е един малък остров, една малка проекция от великия свят, но ние като сме го разделили, казваме: има друг свят, има задгробен живот. Казвате: онзи свят и този свят. Не, ние не разбираме света така, не го делим на онзи свят и този свят. Има само един божествен свят с лява и дясна страна. Като кажа този свят, разбирам вляво, а като кажа онзи свят разбирам вдясно. Значи, като кажа онзи свят, задгробния, духовния, разбирам дясна посока - нищо повече – или на краката или на ръцете вляво или вдясно. Ако вие изучавате четвъртото измерение, трябва да имате една основна идея, да знаете в каква посока се движите. Съвременните учени хора изучават, например, в каква посока се движи нашето слънце. Те имат известни теории, известни

правила: макар че още не са установили посоката на движението, но са близо до истината. Вярно е, че Слънцето се движи нанякъде. И всеки от вас по същия начин се движи нанякъде. Накъде е вашата посока? Вие ще кажете: към Бога. Да, но това е много неопределено. Накъде е Бог? Слънцето се движи към известна посока във Вселената. И всеки от вас се движи в известна посока, която той трябва да знае. Всеки трябва да излезе извън Земята. Някои от вас, като излязат от Земята, ще се спрат във Венера, други – в Юпитер, трети – в Сатурн, четвърти – в Меркурий, пети – в Уран и т.н. Някои от вас пък ще отидат в друга някоя Слънчева система и там ще се установят. Питам ви сега: ако вие влезете в някоя Слънчева система, за която не сте готови, ще се намерите в още по-големи пертурбации от тия, които тук преживявате.

Та сега, в този голям хаос, който чувствате, е защото временно се съединявате с някои други светове, които ви въздействат. Някои ще кажат: как е възможно да ни въздействат тия светове? Ако месечината може да повдигне водата в моретата на височина около 20 метра, това не е ли въздействие на Луната? Такова въздействие тя указва и върху някои хора, наречени лунатици и по този начин изменя състоянието им. Не само Месечината, но и други небесни светила и планети произвеждат известно влияние върху някои хора. За в бъдеще, онези които искат да възпитават младото поколение, трябва да основат възпитанието му върху тия научни данни. При такова възпитание ние ще имаме гениални деца, понеже ще бъдат поставени върху най-добрата обстановка. Засега, човешкият мозък още не е готов да възприеме тия нови мисли. В нашия мозък постоянно се произвеждат известни сътресения, които ни изкарват от нормалното състояние. Вземете вестниците, които всеки ден се четат. В тях няма да срещнете нищо друго, освен ред сензации, които изкарват хората от релсите на техния живот. Там ще срещнете само катастрофи: този се убил, онзи се убил, там се сблъскали два трена, много пътници убити, ранени и т.н. Ти ще се върнеш в дома си и всички тия образи възкръсват в ума

ти. Как ще можеш да бъдеш спокоен? И тогава казваме: да създадем едно поколение, което да люби народа си. Не може да се създава така лесно общество, ако не познаваме законите на любовта. Не, ние трябва да дойдем до положение, като прострем лявата си ръка, например, да знаем, че чрез нея изразяваме законите на любовта. Но ако днес ти простреш ръката си и някой те види, ще каже: слушай там, Михале, какво правиш? Простреш крака си, пак те питат: какво правиш там, какво искаш да кажеш? Човек трябва да знае как да простре крака или ръката си. В Земята има сили, които ще можеш да отнемеш с простирането на крака си и по този начин ще трансформираш състоянието си. Аз ви давам закони, които можете да използвате. Ти си тъжен, в отчаяние си, но ако знаеш как да простреш лявата си ръка и левия си крак, Земята ще привлече всичката тежест от краката ти и ще почувстваш едно облекчение, една радост. После, ще простреш дясната си ръка или крак и пак ще почувстваш една радост. Няма да простираш изведнъж двете си ръце и двата си крака. Но това е въпрос на вярване. Ти трябва да вярваш в това. Ако не вярваш, някой трябва да ти го доказва с ред доказателства, с ред аргументи. По този въпрос има писани доста книги: на английски, на френски и по-малко на други някои езици. Следователно, майката, която иска да възпита своето дете, приятелят, който иска да задържи своя приятел, господари и слуги, учители и ученици, свещеници, всички трябва да знаят в какво седи божественото и да могат да го проявят.

Казва се в прочетената глава: който люби брата си. Най–първо човек трябва да вярва, че Бог живее във всеки едного. Божественият живот минава като велика струя през всички. Та казвам: величието на нашия живот, величието на нашето сърце, величието на нашия ум, величието на нашата воля зависи от нашите бъдещи вярвания и убеждения, да имаме една положителна наука. Аз не искам да ме разберете криво, да изнесете мисълта, че сега няма наука. Не, съвременните учени правят големи усилия, което е за похвала. Те

изучават микробите и ред други научни въпроси, но казвам, натрупването на микробите в известен уд от човешкото тяло се дължи на ред причини. Когато човек употребява една неестествена храна, в него се събират много утайки, които привличат тези отрицателни бацили и от това се зараждат ред болести: холера, чума, петнист тиф и др. Обаче, всички хора не умират от холера, от чума, от петнист тиф и други подобни. Защо? Защото кръвта им е чиста. Чистият човек нищо го не хваща. Човек, който е погълнат с вяра, може да ходи между холерични и нищо да не го хване. Той не трябва само да проповядва това, но и да го опита. Той трябва да е направил опит, да е минал между хора, заразени от различни болести и нищо да не го е хванало. Ако е влизал между десетина болни от различни болести и нищо не го е хванало, само тогава той ще може да говори и на хората. Той трябва да е опитал това. Аз съм срещал много чисти натури, но в тях има знания. Някой казва: защо съм дошъл в света? Ти си един елемент в света и трябва да живееш за славата Божия. Като елемент, извършил ли си работата си? Сутрин, като ставаш, колко добри мисли минават през ума ти? Изпълнил ли си поне една от тия мисли? През деня ти се представиха хиляди случаи да направиш добро. Поне едно добро направи ли? Не е достатъчно само да говориш, но направи това, което казваш. Например, някой иска да се хареса някому. Хубаво, това е отлична черта, но аз мисля, че най-отлична черта да желаем да се харесаме на Бога. Всеки трябва да има едно огледало, в което да се оглежда и да знае, че ако Бог го хареса и хората ще го харесат. И като се оглеждам, моите очи не трябва да бъдат нито като очите на орела, нито като очите на сокола, нито като очите на кукумявката, нито като очите на кокошката, нито като очите на гълъба, но те трябва да бъдат като очите на ангела и от погледа им да лъха любов. Като срещнеш такива очи, ти ще съживяваш, възкръсваш. Аз казвам: има такива очи в света, от които се съживяваш. И като срещнеш такива очи, не трябва само да се съживиш, но да станеш радостен и да кажеш: има защо да се живее. И този човек като те

погледне, да бъде за тебе зазоряване и да ти каже: дерзай братко, стани! Аз съм първият лъч. Кой си ти? Аз съм първият лъч, който съм изпратен от Бога за тебе и за тебе ще ходя навсякъде.

Станете сега, иде това Слънце. Зазоряване е това! Не трябва само да се афектирате, но да знаете, че всичко хубаво, красиво, което е посято във вас, ще израстне. Вложете обаче повече вяра! За всеки от нас, когато дойде този пръв лъч, той трябва да стане и да благодари на Бога. Това е вечният ден, в който човек става и благодари на Бога. Един млад момък писал нещо за вечния ден. Всеки от нас трябва да бъде един лъч от вечен, от този божествен ден. Тези лъчи идват вече в света. Те са проникнали и във вашите души. Имайте вяра в божественото, което е вложено във вас. Всички вие сте важни елементи, без които не може. За да образуваш една мисъл трябват няколко елемента. За да образуваш една киселина също трябват няколко елемента. За да се образува една ябълка или круша, или слива, също тъй трябват няколко елемента. Тези елементи носят сладките сокове. Следователно, ние сме елементи, които носим хубавото, красивото за един идеален свят. И тези божествени лъчи идват във вас, за да ви събудят. И нека сега вашият хоризонт бъде широк! Вие искате да знаете защо живеете? Казвам: за Бога живеете. Казвате: аз не съм почувствал неговата любов. Казвам: излез да посрещнеш първия лъч и ще почувстваш Божията любов. Прочети първата дума на писмото, което Бог ти е написал тази сутрин! Вие как пишете на майка си? Как пишете на баща си? Любезна мамо! Или любезни татко, любезни татенко! И когато майка ви пише, тя се обръща към вас със следните думи: любезни, миличък синко или миличка дъще! Такива са и писмата ви, които идват от невидимия свят. Прочетете, за да видите каква е първата дума, която е написала майка ви от невидимия свят. Аз видях щемпела на писмата ви, видях, че всички имате писма от невидимия сят. Днес за пръв път в България е дошла поща от невидимия свят. Прочетохте ли я? Ако не сте я прочели, след като се върнете от беседата прочетете я и вижте

какво ви пишат. Втори път пак ще ви питам, какво ви пишат майка ви и баща ви. Ще ви питам само каква е първата дума на писмото, повече не искам. Мене ме интересува само първата дума, а съдържанието е нещо свещено. То се отнася до вас. Аз искам да го прочетете. Като го прочетете ще имате ангелски очи. И когото погледнете с вашите очи, той ще оживее, ще възкръсне. На стар език ви казвам, че той ще възкръсне, а на нов език ви казвам, че в живота му ще има едно вечно зазоряване. Вие ще видите, че вашият живот започва от сега нататък. Учените хора казват, сега започваме. По това именно се отличава новата култура, че сега започва новото в нея. Новата фаза иде сега, а новата култура сега започва. Желая всички да имате очите на ангелите. Желая всички да имате тази светлина, тази вътрешна интелигентност, с която те проявят живота си и тази воля, с която те извършват своята служба.

Само така можем да носим името чада божии, както е писано в Свещената книга. Вие казвате: ние сме чада божии. Казвам: не се е явил още този, който казва това, но като се яви, ще бъдем подобни нему.

Беседа, държана от Учителя на 25.04.1926 г. в гр. София.

ИЗБАВЕНАТА ДУША

Темата на днешната ми беседа ще бъде избавената душа. Тъй бих я озаглавил на съвременен език. Преди повече от три хиляди години Бог казал на Мойсей: Аз съм Бог ваш. Евреите разбраха,че Бог е Бог само на евреите. Преди 2 000 години пък апостол Павел е казал: Бог, който говори нам в миналото по много начини, последните дни говори нам чрез своя син. Човек за да може да разбере Божията мисъл, трябва да има един толкова широк ум, колкото е широка цялата Вселена и толкова широко сърце, колкото е просторен Божествения свят.

Съвременните вярующи хора се ограничават в дребни работи, т.е. те се ограничават в една църква, в една малка държава, в своята къща и считат тия неща за святи. Зданията не могат да бъдат святи, тялото не може да бъде свято, шишето не може да бъде свято, лампата не може да бъде свята. Лампата свети, но всъщност кое свети – друго нещо свети в нея. Щом престане туй, което свети и стъклото вече не свети. А святите неща винаги означават нещо, което свети. Съвременните хора са в заблуждение, като считат костите на светията за святи. Чудни са хората, когато вярват в костите на умрелия светия, а не вярват в живия. Докато Христос живееше на Земята, гониха го, какво ли не правиха с него, а когато умря, започнаха да му пеят песни, да го наричат Син Божий. Докато беше на Земята, спориха дали е Син Божий или не. И до сега даже спорят по това. Но, благодарение, че не сме само ние вярующите хора на Земята. Ние мислим, че тук на Земята представляваме нещо велико и отделно от другите хора. Не е така. Цялата Вселена, която Бог е направил е пълна със същества, които стоят много по-високо от нас. Те са много по-добре организирани от нас и по сърце, и по ум, и по дух, и по душа, та ако речем да се сравняваме с тях ще приличаме на съвременните

бръмбазъци. Когато един човек на Земята почне да разсъждава, то значи, че той е един бръмбазък, нищо повече. Ако някой би отрекъл тази истина, че хората приличат на бръмбазъци, аз ще му докажа. Вижте, цялата Земя е покрита с гробища, цялата Земя е място на смърт. Навсякъде спорове, недоразумения, смърт. Цялата Земя е обляна само със сълзи и кръв. И всички тия хора, наречени бръмбазъци, се делят на православни, на протестанти, на католици и tuti puanti. Има православни на Земята, но кой човек може да се нарече православен? Православен е този, в сърцето на когото живее Божията любов, в ума на когото преодолява Божията светлина без никаква тъмнина. Православен е този, душата на когото истината владее и навсякъде е свободен. Той не се управлява от закони писани от хората, но се управлява от един велик неизменен закон написан в неговата душа. Такъв човек право слави Бога. Ако вземете този смисъл на думата православие, това го разбирам, но ако някой мисли, че е православен само за това, че може да прочете Веруюто, така всеки може да бъде православен. Ние съвременните хора, приличаме на онзи стар философ Талес, който си задал задача да намери от какво е направен света. Той толкова се задълбочил в идеята си, че слугинята му го считала за смахнат човек, та постоянно ходела подире му да не би да стане нещо с него. Един ден, като ходела подир него, той паднал в един кладенец. Слугинята отишла подире му и му казала: ето на, с твоята захласнатост ти падна в кладенеца. Той отдолу ѝ казал: намерих, че светът е направен от вода. В търсенето на своята идея, той не мислел нищо друго. И това, че паднал в кладенеца не му обърнало внимание. Само една идея го занимавала. Слугинята му отгоре говори едно, а той отдолу ѝ казва друго.

Та казвам: какво трябва да разбираме когато Бог казва “аз съм във вас”? Писанието казва: Бог е любов. Ако е истина, че Бог е любов и ние казваме, че Бог е Бог наш, туй казва, че любовта, трябва да изпълни душата ни. В друг стих се казва: Бог е Бог наш, а ние знаем, че Бог е светлина, Бог е мъдрост. Следователно, тази Мъдрост, тази

Светлина трябва да бъде в нашата душа. По какво се отличава мъдрият човек? Ако всички хора станеха мъдри, в света нямаше да има спорове. Ако пък се явяха някои спорове, лесно щяха да се разрешат. По какво се познава любовта? Едно качество има любовта, а именно: където има любов има изобилие. Където няма любов, има сиромашия, ограничение и смърт. Значи, когато ние умираме, когато страдаме и се отдалечаваме от Бога и ни нападне сиромашия, това е признак на безлюбие. Казва се в Стария завет: когато вие ме любите, аз ще ви изпращам и ранния си дъжд навреме и късния си дъжд навреме. Тогава и добитъкът ви ще бъде добър. Всичко ще бъде в изобилие. Жито ще има изобилно. Не ме ли любите, ще има беднотия.

Сега съвременният свят казва: да правим икономия. Добре, да правим икономия, но кой прави икономия? Бедният. Богатият прави ли икономия? Кое ще разреши въпроса? Икономията ли ще разреши въпроса или изобилието? Един съвременен богаташ, който имал всяка година по няколко милиона разходи, търсел начин кои пера да съкрати през годината, но все не могъл да ги намери. Когато обаче изгубил 10 милиона от своето богатство, веднага съкратил своите разходи с 10 хиляди лева годишно. Защо? Защото нямал откъде да харчи.

Сега всички спорят и разискват върху въпроса да не крадем. Аз не бих поставил въпроса тъй, да не се краде. В света има закон, който казва: да не се крадат пари, да не се краде хляб, да не се крадат плодове, но криво турят въпроса там. Според мен, няма нищо в това, че някой откраднал 10,20 или 100 хиляди лева. Въпросът не е в парите, но в лъжата. Внесеш ли лъжата, кражбата е узаконена. Не казваш ли истината, лъжеш ли, узаконена е лъжата. А в света няма по-голяма отрова от лъжата. И ако вие искате да проверите един закон решете в себе си да говорите истината, не пред хората, но в съзнанието си. Съзнанието ви винаги трябва да бъде будно, никога да не си позволите да кажете една лъжа. Направете този опит за един месец и

вижте, каква промяна ще стане във вашия душевен живот. Ще видите, как Небето ще почне да гледа на вас. Сега вие чакате да дойде Христос. Там, където има лъжа, Христовият крак няма да стъпи - туй да знаете! Там, където има лъжа, Христовата светлина няма да влезе - туй да знаете! Там, където има лъжа Христовата свобода няма да дойде - туй да знаете! Защо? Защото и да дойде свободата, няма да ви ползва.

Ако ви се даде свобода, вие ще приличате на онази жаба, която дошла при една кокошка и й казала: хвани ме, прибери ме при себе си, аз искам да стана страж на твоите пилци, да ги пазя. Свържи ме за крака на едно от твоите пиленца, че като ме дръпва то, няма да ходя във водата. И така станало. Кокошката свързала жабата за крака на едно от своите пиленца, но дошъл един сокол, хванал пиленцето, хванал и жабата. Задигнал пиленцето, задигнал и стражата. Така и ние, съвременните хора, казваме на другите хора греха, изобличаваме ги. Казваме за тях: чакай, да не би да дойде дяволът да ги вземе! Да, като дойде дяволът, и тях взима, и тебе задига. Този дявол, с когото хората се борят не е вчерашен. Едно нещо има, с което можеш да победим дявола. То е да не говорим лъжа, абсолютно никаква лъжа! И само онзи, който не лъже и който има вяра, той ще бъде силен човек.

Съвременните хора си поставят някаква религия и казват, че религията е необходима за човека, докато се усъвършенства, докато се пречисти, докато повярва в този, или онзи светия, и като се минат хиляди години, тогава ще станат добри и святи хора. Проучете, обаче историята на великите хора и ще видите, че те са започнали с това правило - без никаква лъжа! И когато лъжата изчезне от нас или я извадим вън, ние ще усетим вътрешна свобода, а умът ни ще почне да работи по-добре. Сега, когато ние говорим за истината, ние разбираме съвременната истинска наука. Лъжата, това е заблуждение, а истината, това е една велика божия наука. И Бог създаде света, за да познаем неговата истина, която носи великата свобода на душата. Следователно, истината и лъжата са две неща несъвместими.

Истината носи красота в себе си, носи богатство в себе си, носи сила в себе си, носи знание в себе си, носи мощ в себе си, носи безсмъртие, носи всички блага в света. Тя обема целокупния живот. Аз засягам този въпрос, защото някои казват, че истината не е за Земята. Да, ние живеем на Земята, но истината е за вашите души. Ние можем да искаме истината, можем да търсим истината и можем да живеем с нея.

Ние, съвременните хора, мислим, че лошите хора на Земята са повече, отколкото добрите. Не е вярно. В света има само един лош човек и трима добри - това е математическа пропорция: един лош човек се пада на трима добри. В света има само един, който мрази, а трима, които любят. И затова злото в себе си остава всякога безплодно. Злото е осъдено на вечно безплодие. И когато Писанието казва, че грешните хора ще се изтрият от лицето на Земята, това подразбира, че всички безплодни неща ще изчезнат от Земята. Защо? Защото те се изтриват. И онези от вас, които сте стари, то е по причина на това, че не вярваме в истината, а вярваме в лъжата. Мислите, че без лъжа не може. И казвате: поне една бяла лъжа не може ли? Питайте, коя и да е жена, на колко години е, тя ще ви каже: не зная, баща ми не е записал точно годините ми. Попитайте един депутат, на колко е години, той ще каже: аз съм на повече от 33 години, защо? Защото ако каже, че е на 29 години, ще го изхвърлят от Камарата. Питайте онова младо момиче, което иска да се жени, на колко години е? То ще каже, че е на 21 години. Няма да ви каже, че е на 15 или 16 години, защото иска да се жени. Това число от 33 години нагоре е опасно за жените. Това са психологически, вътрешни настроения у човека.

Сега, човек иска да разбере живота си. Той иска да живее щастливо на Земята. Някои разбират религията като една външна форма, но аз не я разглеждам като едно външно проявление. Религията не може да съществува на физическия свят, тя не може да се вложи в църквата. Ако мислите, че зданието, църквата,

свещениците съставляват религията, вие сте на крив път. Не, всичко това е външно проявление на религията. Религията е отношение на душата към Бога. Тя е един избор на душата, която слиза отгоре. Религията е отношение на човека към неговата същина, тя е отношение на човека към Бога. Тя не е нещо, което хората могат да създават. Никой човек в света не може да те направи религиозен. Следователно, каквото е избрала всяка душа отгоре, това и проявява. Баща ти и майка ти могат да бъдат много религиозни хора, но ти си свободен да се проявиш какъвто си. Религията е акт на човешката душа. Тя се проявява така, според както се ражда. Някой казва: аз съм добър човек. Добрият човек при всички условия си остава добър. Нищо не е в състояние да измени неговите условия. Заблуждение е, когато мислят за човека, че условията могат да го изменят. Човек сам може да измени себе си. Някой път си казвате: искаме да опитаме лъжата. Може да я опитате. Някой път си казвате: искаме да опитаме омразата. Може да я опитате. На човека е позволено да опита всичко. Но щом опита, всяко нещо си има свои последствия. Следователно, правата философия на живота е следната: не съжалявайте за погрешките, които сте направили, но ги изправете! Да изправи човек една своя погрешка, в това има велика сила. Че ако нямате препятствия в живота, къде ще покаже вашата сила! Ако допуснем, че всичко работи за вас, от какво ще се ползвате вие? Няма да се ползвате от нищо. Тъй щото Божията сила седи в изпълнението на великия Божи закон, който работи в душата ни. Само така ще придобием Божествено знание. Божественото знание седи в това, да се опознаят хората на Земята.

Питам ви: вие, които живеете на Земята, познавате ли се? Не се познавате. Аз често виждам в домовете бащи и майки, които не познават своята дъщеря. Хокат я, викат ѝ, обвиняват я в едно или друго, карат я да стане слугиня някъде, но ще се намери някой външен човек, който да я оцени. Баща ти и майка ти не те познават, но този външен човек те познава. Той те люби. Не ви ли познава един

човек, той не може да ви люби. Познава ли ви, той ви люби. Казва се в Писанието: това е живот вечен, да позная тебе Единнаго истиннаго Бога. Казва се по нататък: онези, които Бог познава живеят, а онези, които Бог не познава умират. Значи, живот има и в непознаването. И като умира човек пак живее. Нима мислите,че болният човек не живее? Живее, но всяка вечер най-малко 500 пъти ще си прибере краката, ще ги разпусне, ще се обръща на една, на друга страна, измъчва се. Това живот ли е? Ако една грешна душа влезе в задгробния живот и си припомни своите престъпления едно след друго, питам: какъв живот има в тия мъчения? Това е живот само на мъчения. Когато говорим за живота на любовта, това е животът без никаква лъжа.

Сега като ме слушате, аз бих желал да има поне един човек свободен от лъжата. Не зная, може да има някой от вас, който да е свободен от лъжата. Аз бих се радвал на това, но нека турим днешния Великден като ден на ново начало, от което да живеем без лъжа. Да направим този опит до идната година. Днешният Великден да бъде Великден без лъжа. Великден с какво? С любов към истината. Дойде ти някоя мъчнотия, спри се в съзнанието си. Не изучавай какво казват философите, дали има задгробен живот или не. Ти сам можеш да провериш дали има или няма задгробен живот. Не питай дали твоето съзнание е свързано със съзнанието на Бога. Ти сам можеш да провериш, дали твоето съзнание е свързано със съзнанието на Бога. Някой от вас е болен. Сам може да провери дали може да оздравее или не. Вие сами може да намерите какъв е лекът за вашата болка и дали има лек или не? Имате някаква мъчнотия в душата си. Сами можете да проверите, дали можете да я премахнете или не. Как? Ако вие положите днешния Великден като ден на истината. Ама вие ще ми кажете сега: каква полза от това, човек да говори истината? Засега човек като търгува с хората, все трябва да замотае малко работата. Аз не казвам за замотаване. Вие като продавате вашите портокали, можете да ги опаковате в хартия, но вътре те трябва да са здрави.

Идеите ви вътре трябва да са здрави. И ако давате скритом, ако давате по Господа, повече давайте. В истината всякога трябва да има едно вътрешно изобилие, да се познае, че вършим всичко заради Божията любов. Съзнанието ни всякога трябва да бъде будно и да поставим като вътрешно начало на своите постъпки мисълта, че вършим всичко заради Бога. С това да бъде заето винаги нашето съзнание.

И онези от вас, които изучават закона на любовта трябва да знаят, че този закон е несъвместим с любовта на съвременното човечество. Казва апостол Павел, че Бог от древността е говорил чрез пророците на хората, но те не вярваха. После им говори чрез своя Син и те пак не вярваха, имаше едно разколебаване. Сега Бог иде да говори на хората по друг начин. На съвременните хора Бог ще говори чрез истината. Истината, това е най-високия връх, който ще бъде видян от всички. Законът за истината е следния: онзи, който ще я възприеме възкръсва, а онзи, който не я възприема умира. В Писанието се казва: Бог говори на хората чрез своя Син. Защо именно чрез своя Син, а не чрез другиго? Задавали ли сте си въпроса, защо бащите и майките искат да имат деца? Най-първо вие живеете сами, но след това искате да имате син или дъщеря. Това е един много дълбок въпрос. Синът, това са новите условия на живота. Това са условията, при които душата може да живее. В Сина е скрит вечният живот. Там е скрита младостта. Там е скрит Божествения живот. Затова всяка майка иска да роди един син, да роди Божественото. Какво означава Синът? Това е най-великото в човешката душа,а хората, които не разбират този закон, са го изопачили и казват: да родя едно дете, та да се забавлявам. Но когато майката роди един син, тя ще бъде свързана с вечните условия на живота. Когато се раждат братята и сестрите, това са двете страни на вечната, великата истина. И когато майката каже, че има син, тя всякога в душата си трябва да разбира Божественото. И сега се казва, че синът ще я спаси. Да, Божественото спасява. И когато ражда сина си, бащата ли е по-голям

или синът? Майката, която ражда дъщерята, майката ли е по-голяма или дъщерята? Това са човешките разсъждения.

Следователно, когато ние кажем, че сме чеда Божии или деца Божии, подразбираме, че вечното или Божественото е вече вложено в нас и ние представляваме този Божествен елемент. Божественото в света има за цел да уподоби всичко на себе си. Казвам: само в Божественото се крие истинското знание. Знанието е потребно за всички. По какво се отличава добрият човек? Съвременната наука е достигнала до известни задачи, до известни данни по този въпрос. Добрият човек се отличава по известни белези. Той има особен строеж. Любещият човек има особен строеж. Човекът на мъдростта има особен строеж. Човекът на истината също така има особен строеж. Не само това, но те се различават и по ръцете си и по очите си и т.н. Ако аз подложа кожата на един добър човек под моя микроскоп, който увеличава 3 000 пъти, кожата му коренно ще се различава от кожата на един престъпник, а именно по геометрическата си форма, по множеството на клетките си, по множеството на порите и т.н. Кожата на добрия човек има повече пори, повече клетки отколкото кожата на престъпника. Нервната система на добрия човек има повече разклонения, повече образувания и е от по-фина материя. В лошия човек нервната система е първообразна и с по-малко разклонения. Същото е с артериалната и с венозната система. Същото е и с гънките на неговата мозъчна система. В мозъка на добрия човек има повече клетки, отколкото у лошия. Пръстите на лошия човек са съвсем отънели. Той не е тъй чувствителен, както добрия. В клетките на неговия език, на неговия нос също става известно отъпяване. Той не вижда нещата надалеч. Вижда само близките работи. Неговият ум е затъпен. Той не вижда далечните неща. Ето защо под думата добър човек или човек на истината, или човек на мъдростта, или човек на любовта разбирам хора със съвсем друг строеж от този на обикновения човек. На такива хора и носът е другояче устроен. Аз не говоря само за външната

форма, но подразбирам съвършенството на носа. Ако отрежем носа на един такъв човек и го претеглим, специфичната му тежест се отличава от този в обикновения човек. Носът на един лош човек тежи най-малко с 25 грама повече от носа на добрия човек. Ръката на лошия човек от лакътя надолу е два пъти повече, отколкото ръката на един добър човек, но ръката на добрия човек по сила е много по-силна, отколкото ръката и на най-силния пехливанин. Ако един добър човек хване в ръката си и най-силния пехливанин, който може да спре с ръката си един кон, ще може да го вдигне във въздуха. Някои от вас може да се чудят на тия неща и да мислят, че това са приказки от 1 001 нощ.

Преди 15 години в Америка имаше една млада, много красива и добра мома, в ръката на която се развиваше особена сила и затова учените правеха с нея много научни опити. Например, 8 души мъже държаха в ръцете се едно дърво и тя като поставяше ръката си отгоре движеше това дърво. Те не можеха да го задържат. После те вземаха това дърво и го притискаха здраво в едно менгеме, но тя и от там свободно го движеше. Не е само този случай. Ще дойде време, когато всеки ще почувства добрите хора в света. Има ги вече. И когато тия добри хора дойдат в едно такова голямо събрание като нашето, достатъчно е само да махнат с ръката си, за да повалят всички на земята. А сега съвременните хора мислят, че добрите хора са баби в света, че те са първите глупци, които търсят неща извън света. Не, не е така. Ние разбираме тия закони. Ние разбираме защо съвременния свят е така устроен. Ние разбираме защо има съдии. Ние разбираме защо един народ се е организирал. Ние разбираме защо човечеството се стреми към знанието, защо се стреми към мъдростта, към истината и към любовта. Ние разбираме вътрешния смисъл на живота. Кои ние? Когато говорим ние, разбирам всички онези хора, които схващат живота по този начин.

И тъй, този велик живот е за всички. Ние не изолираме никого от живота. Всеки човек сам може да се изолира. Хората се изолират по

следната причина. Те мислят, че като се откажат от Бога, като станат лоши, тогава ще бъдат свободни. Запитват някого: ти дъновист ли си? Няма да казваш дали си дъновист или не, но ще кажеш: аз вярвам в Божията любов, аз вярвам в Божията мъдрост, аз вярвам в Божията истина. Понеже всички хора са братя, затова аз вярвам във всеки човек, който говори или проповядва за Бога. Ще кажете: ама това е заблуждение. А, заблуждение! Този човек е в заблуждение, а ти знаеш истината. Питам: ако стопите днес всички хора, ще направите ли от тях един Христос? Може да направите тялото на Христа, но в него няма да има ума Христов, няма да има сърцето Христово. От това гледище съвременните хора са автомати, съвременните хора са страхливци. На кого слугуват те? И когато се говори истината, някои ще кажат: закон има в това! Не, никакъв закон няма за истината в света. Тя сама е закон. Всички закони са обосновани на истината. Всички закони съществуват по причина на великата истина. Ако ти отнемеш истината, законите вече не съществуват. Те са израз на Истината. Истината се отличава по това, че тя не строи, но като влезе в един дом, ще го направи щастлив. Тя ще направи майката любяща, защото Любовта сама себе си не може да люби. Любовта може да възлюби Истината. Някой казва: направи ме да любя! Аз ще ти кажа как можеш да любиш. Иди при Истината и тя ще те научи как да любиш. Идете при Истината, възлюбете я и тя ще ви покаже как да любите. Като я възлюбите, вие ще приличате на един вечен извор, на една велика река, която през каквито и местности да минава, все ще ги пои. Ще бъде едно велико благословение за тях. Питам тогава: изворите, които текат мътни ли са? Всички извори са бистри. Всички реки, които текат бистри ли са? Ти можеш да познаеш колко е дълга една река по следното: колкото е по-мътна, толкова е по-дълга и колкото е по-бистра, толкова е по-къса. Като срещна един човек, който обича да лъже, аз казвам: дълго време е минало, откак този човек е излязъл от Бога, т.е. от извора си. А като срещна един човек, който всякога говори истината, аз казвам: този човек скоро е излязъл

от извора си. Съберат се майката и бащата днес и казват на сина си: синко, ти няма да бъдеш тъй глупав и да казват истината. Ще замотаваш работите по малко. Не, тази година ще турим в живота си началото - без лъжа!

Да говорим истината, не значи всякога да говорим с думи. Щом те видя, това значи, че аз ти говоря вече. Защото светлината се изявява с думи. Представете си, че аз ви видя! Как ще изразя това, че съм ви видял? Нали чрез езика на истината? Ами ако аз чуя, че ти говориш, как ще оповестя това на света? Нали чрез музиката? Чрез очите и чрез говора се изразява знанието. А когато човек слуша, той трябва да пее. И когато някой ме пита: ти чу ли еди кого си? Като отговор аз ще му запея най-хубавата ария. И когато някой ме запита: ти видял ли си еди кого си, като отговор аз ще му цитирам един от най-хубавите стихове от философията на някой виден философ от древността. Това значи, че съм видял или че съм чул. И ако някой ме запита: ти помириса ли хубавото в живата природа, аз ще му кажа: я ми опечи една хубава баница! Следователно, помирисването в живота може да се изяви чрез яденето, значи по обратен път.

И тъй, знанието се изразява чрез говора, слушането чрез музиката, а процеса на помирисването чрез яденето. Ние сега изучаваме първия закон, съвършенството на яденето. И ако ме питат, защо хората ядат, аз ще им кажа: хората ядат, защото изучават великата наука на обонянието. В стомаха при този случай се държат отлични речи. Най-голямото угощение е в стомаха. Там присъстват около 10 милиона клетки. Там има голяма трапезария с много поканени гости, със своите вилици и лъжици, ядене и пиене, пеене има в тази велика трапезария. На това угощение присъстват графове, князе, царе, барони, но и свещеници има там. Държат се похвални речи. Всички говорят за великия готвач, който е сготвил хубавото ядене. И всички казват: отличен е този готвач!

Та казвам: ние сме дошли до положението да изучаваме обонянието.

Казва се в Писанието, че Бог е вдъхнал дихание в носа на човека и той станал жива душа. И му казал после Господ: ще ядеш и ще опиташ всичко в света. До там сме дошли днес. В света иде едно друго Писание, според което Господ ще създаде новия тип човек. Бог ще му вдъхне дихание чрез ушите и този човек ще се научи да пее. И най-после ще дойде епоха, през която ще създаде най-новия човек и тогава Бог ще му вдъхне дихание през очите. И този човек ще говори най-сладките и най-разумните слова. Сега Господ ще вдъхне дихание на хората през ушите. Затова те трябва да се научат да пеят. Всички хора трябва да се научат да пеят. Затова именно аз говоря за музиката. Всеки човек, на когото гласа хъхри, той не може да влезе в Царството божие. Човек, който не пее това не говори добре за него. Аз не говоря за старата култура, но говоря за новата култура, в която пеенето е необходимо. Лягате ли, ставате ли, идеята за пеенето трябва да се втълпява в ума ви. Вие трябва да се приготовлявате за певци, не като онези европейски певци, които пеят само за пред сцената. Вие трябва да се приготовлявате за един концерт пред ангелите. Те да ви харесат. Някои казват: аз съм добър човек! Казвам: изпей ми една песен, да ти кажа какъв си! По пеенето ти ще позная дали си добър човек или не? Той казва: гласът ми е малко развален. Казвам: да, разбирам. Вижте онези, груби хора, убийците, престъпниците, песента изчезна в тях. Ръцете им се скъсяват, изобщо в тях става едно израждане. В човек, който е убил десетина души, всякаква песен изчезва. Когато змията направи най-голямото престъпление, ръцете ѝ изчезнаха и краката ѝ се изгубиха. Тя скри краката си и така, без ръце и без крака можа да влезе в рая. Ужасно нещо е, когато човек започне да лъже! Всички негови чувства, всички негови способности започват да се атрофират. Лицето му обрасва с косми. Брадата му ляга назад, а носът му става къс. Челото му малко, ушите му стават също малки, очите му изпъкват навън, докато най-после този човек съвсем се превръща в животно. Туй наричаме закон за израждане. Когато човекът върви по закона на самоусъвършенстването, челото му става

голямо и широко, брадата се издава напред, ушите се оформят. Всичко това са външни признаци, външни промени, които стават в човека. Но, ако погледнете на онези промени, които стават в човешкия мозък, които стават в стомаха, както и в самите мускули, когато човек се самоусъвършенства, вие ще имате ясна представа за великия човешки организъм. Туй наричам аз дело на живата природа.

Ако ние можем да проектираме на платно човешкия организъм в своето развитие, щяхме да имаме една велика картина. Щяхме да видим нещо много красиво. Ако можем да разгледаме човешкия мозък в неговото развитие, щяхме да имаме една от най-великите картини. Ако можем да проектираме човешкото око в процеса на неговото развитие, тъй както то схваща светлината, щяхме да имаме една от най-красивите прояви в живота. И ако можем да видим човешкия гръклян или човешкия ларинкс, тъй както се проявява, щяхме да видим какво велико нещо се крие в неговите клетки, които са изпълнени от идеята да пеят. Това не се постига само с упражнения. Това се дължи и на онзи велик певец, който е изпълнен от идеята да пее. Той като владее законите, чрез своята мисъл внушава на всички тия клетки да пеят. И тези клетки като разумни същества от своя страна казват: добре, и ние ще пеем заедно с тебе. И когато клетките на този човек започнат да пеят, всичко излиза много хубаво. Тия клетки ни учат да пеем. Аз ги наричам малките Божествени слуги. Някой казва: аз слушам пеенето. Не, Господ туря тия малки душички на пеенето да те учат. Те са специалисти, затова те ще те научат, как да пееш и как да слушаш. Клетките на окото по същия начин ще те научат как да гледаш.

Ние съвременните хора мислим, че ние сме, които мислим, че ние сме, които пеем, че ние сме, които слушаме. Не, не е така. Ние още сме деца, които имаме голямо мнение за себе си, но всъщност малко знаем. Че сме деца, вижте на какво приличаме като се родим. Майката трябва най-малко три години наред да мие, да разтрива

детето си докато го събуди. Тя трябва поне до двадесет и първата му годишна възраст да го разтърсва. И майката го разтърсва и учителите го разтърсват, а след това и обществото, докато най-после стане човек готов за работа да напише някоя книга, да свърши някоя по-важна работа. Като дойде до старини, започва да се оплаква, че силите му го напускат, че мозъкът му почнал да отслабва. Не е така. Къде остана ученият човек? От новото гледище ученият човек всякога е учен. Той знае своето минало, знае своето бъдеще, а учи своето настояще, понеже настоящето е у Бога. Следователно, ние, съвременните хора изучаваме настоящия живот, както и това, което можем да направим през този живот. От Божествено гледище най-важният живот е днешният, а от човешко гледище бъдещия живот.

И тъй, казвам: спасената душа или избавената душа е тази, която трябва да има свобода. Това, което ви говоря е, че вие трябва да имате основа. Вие имате вече поставена една Божествена основа, а сега ви давам начин, как трябва да градите. Който няма основа, нека тури за основа истината и върху тази основа да гради. На онези от вас, които искат да станат ясновидци, да виждат право, казвам днес: престанете да лъжете и да се лъжете! Никаква друга философия! А това дали ще можете или не, дали обществото е готово или не, оставете този въпрос настрана. Ние не живеем за обществото, ние живеем за Бога. Казвате: дали мога да направя това нещо или не мога? Чудни сте вие! Ако една мома може да напусне бащиния си дом и да тръгне подир един нехранимайко, защо вие да не можете да направите това заради Бога? Гледам някой религиозен човек говори за Бога, а като го турят на един изпит цял се разтреперва. От къде е влязъл страхът у хората? Страхът е турен само като препятствие, да се опита вашия характер, да видите до колко сте силни. Без страх в света не може. Бог е вложил в страха една сила и ти трябва да хванеш страха, за да извадиш тази сила от него за своето самоусъвършенстване. Страхът ще ходи с тебе, но ти няма да се страхуваш. В омразата също така Бог е вложил една сила, която ти трябва да използваш. Затова и омразата ще ходи с тебе,

но ти няма да мразиш. И в лъжата също така има едно богатство, една сила, която е потребна. Ти ще използваш лъжата, без да лъжеш, само ще използваш нейната сила. Следователно, ако лъжата те побеждава и взема от тебе нещо, ти губиш. Ако пък ти вземеш от нея, печелиш. Кажете ми сега: кое е по-хубаво, търговецът да дава или да взема? Да взема, разбира се. Кое е по-хубаво за ученика, да придобива знания или да дава? Да придобива. Кое е по-хубаво за един велик писател, да придобива знания и да пише, или само да дава? Да придобива. Ние трябва да придобием нещо в този свят. Придобивката всякога носи едно благо. Тази придобивка е истината. И наистина през тази година, ние трябва да придобием истината в нейната нова форма. И когато всички хора казват, че ще възкръснем, какво разбираме под възкресението? Че ще придобием истината.

Казва Христос: които чуят гласа на тази истина, ще оживеят и ще възкръснат. И тъй, както Талес, аз казвам: бъдещият свят ще е направен от истината. За това всеки човек, който търси истината, трябва да влезе в най-дълбоките места на Земята. Човекът на истината е човек на съвършеното безстрашие. Той не е страхлив човек. Това не значи, че страхът не се проявява в неговата душа, но като дойде страхът, той го побеждава. Някой казва: да ме освободят от страха! Няма какво да те освобождават. Страхът ще ходи с тебе, но ти няма да се страхуваш. Пък и от омразата няма какво да те е страх. Ще ходиш с нея, без да мразиш.

Сега, ако Бог е наш Бог, какво трябва да направим? Какво каза Бог на Мойсей? Чух въздишките на моя народ, иди да им кажеш моята добра вест, че аз съм решил да ги избавя от фараона. Какво каза Бог на Христа? Аз чух въздишките на падналите духове. Иди и им кажи, че аз съм решил да ги избавя от страданията чрез моята любов. От тях ще направя един нов свят и ще ги поставя граждани на това ново царство, което съграждам. Те ще бъдат избраните в това царство. Какво каза Христос на учениците си, като дойде на Земята? Идете и кажете и на другите, че Отец ме прати да ви кажа, че той ви е избавил

чрез своята любов, че той е възлюбил всички души и тия, които му се надеят и уповават нему, той ще ги избави. Туй трябва да знаете! И ако Христос е дошъл да избави света, всички вие трябва да обичате истината, защото тази истина е свързана с вътрешната свобода на душата.

И в последните дни, казва се Бог говори нам чрез своя Син.

Знаете ли онази повест за осъдения на обесване, за когото присъдата трябвало да се приложи точно в 10 ч. сутринта, но майка му подала петиция за помилване пред царя, та чакали отговора. Часът бил девет и половина, всички очакват отговора. Часът минава девет и половина, остава още една минута до десет часа, но ето пристига вече адютанта, размахва една книга, в която се съобщава, че осъденият е помилван. Казвам: последната минута е тази! Питам: тази последна минута не донесе ли радостната вест, че тази душа вече е избавена? Още една минута трябваше, за да увисне този човек на въжето. Каква е вестта, която е написана на тази книга? Тази вест е любовта, която казва: тия души вече са избавени, свободни са.

Та казвам: най-голямото благо е да бъдем всички свободни и да имаме Божията Любов в себе си. И всеки ден можем да направим най-малкия опит. И като живеем така, ще преобразим тялото си. Трябва да преобразим тялото си! И Павел казва: нашето смъртно тяло трябва да се облече в безсмъртие. Нашият ум трябва да се облече в светлина, а сърцето ни трябва да се облече в Божествената любов. Само тогава ще настане безсмъртието в света. Казвам: нека в днешния ден отпразнуваме не възкресението на Христа преди 2 000 години, а възкресението на Христа като вечно възкресение в нашите души, което възкресение ще ни покаже пътя към истината, а този път ще ни донесе свобода и щастие не само за днес, но и за вечни времена. И всеки, който приеме тези думи, той ще бъде човекът, за когото иде книгата, в която пише, свободен е! Няма нищо по-хубаво в света от Божията истина. Тя дава свобода, а свободата е свързана със знанието. Знанието е свързано със светлината. Светлината само по себе си дава

всички условия за живот, а Божественият живот сам по себе си носи всички блага. А всички вие търсите тия блага. И като създадем тези условия, ще имаме новата наука за изучаване на нещата по новия начин, по особен начин. Тогава животът ни няма да бъде еднообразен, а разнообразен. Та благата, способностите, които се крият у нас, могат да се развият само по този начин: да вдъхне Бог във вас, чрез вашите уши новия живот. И които чуят, това са хората, които няма да се раждат, но ще възкръснат. Когато Бог вдъхна на хората дихание през носа, те станаха живи души, а тия на които Бог вдъхне дихание чрез ушите, те ще възкръснат. Това е възкресението. Нашите тела това са гробищата, с които ние сме свързани, мъчим се и живеем в тях. Всеки от вас знае колко ужасен е този гроб!

И тъй, в последните дни Бог говори нам чрез своя Син. И на Мойсей каза: аз съм Бог ваш. И сега Бог казва: аз ще проговоря на тези хора чрез истината и всички ще познаят светлината.

Беседа, държана от Учителя на 2 май 1926 г., Великден, в гр. София.

ЩЕ БЪДЕ ЖИВ

"Праведният чрез вярата ще бъде жив"

Апостол Павел казва: "Праведният чрез вярата ще бъде жив".

Мъчно е да се разбере, как тъй праведният чрез вярата може да бъде жив. Когото и да запитате днес, има ли вяра, казва: аз имам вяра. Да, всички хора имат вяра, но при това не живеят, а умират; в Христа вярват, а умират; в народа си вярват, а умират; в баща си вярват, а умират; във всичко вярват и пак умират. За каква вяра тогава говори апостол Павел? Аз наричам тази вяра "обикновена вяра", от която всички хора умират. Аз я кръщавам с думата "вярвания", защото вярата е един процес, основан на опитности от миналите векове. Тя е нещо преживяно, в което няма никакво съмнение. Щом има съмнение, то не е вяра. Тогава аз турям като максима в живота следните положения: чистота, която се опетнява, не е чистота. Вяра, която се обезверява не е вяра. Казвам: ако най-малката спънка в живота може да те спъне и ти да се обезвериш, това не е вяра. Чудни са хората като казват,че имали вяра. Ако вярата се губи така лесно, тогава твоят конец е много тънък. Така и съвременните философи употребяват някои думи или термини в един смисъл, а други учени ги употребяват в друг смисъл. Някой учен човек употребява едно изречение в един смисъл, а друг учен го употребява в друг смисъл. Та съвременните учени хора говорят още на вавилонски език! Между учените хора няма единомислие. Някои учени хора доказват едно нещо, а други доказват друго нещо. Вземете най-учените хора и ги запитайте, от какво произтича живота. Едни казват, че животът произтича от материята, други казват, че животът произтича от Духа т.е. те считат думата "Дух" за религиозен термин и затова казват, че животът произтича от силата. Те водят помежду си спор. Попитайте

един учен човек, какво нещо е материята, ще схванете от него,че тази дума е полуопределена. Както и да е, но в края на краищата учените хора все ще дойдат до някакви заключения.

Сега ние казваме, че Слънцето изгрява от хоризонта. Питам: хоризонтът ли е причината за изгряването на Слънцето? Вие драсвате една кибритена клечка и запалвате огъня на огнището си. Клечката ли произвежда огъня в огнището? Ще кажете: този огън се накладе. Вие ли сте причина да се накладе този огън? Вие сте само една малка причина - драсвате клечката кибрит и дървата пламват. Дърветата с хиляди години са събирали енергия и сега тя се прояввява във вид на топлина. Някоя майка казва: аз родих това дете. Такова раждане прилича като работата на онзи, който драсва клечицата и запалва огъня. Туй семе е расло с години, като е създавало постепенно своите условия. И сега службата на майката е като на онзи, който драсва само кибритената клечка и казва: аз родих това дете. Добре, ако ти си го родила, трябва да го задържиш, пък ако ти не си го родила, не можеш да го задържиш. Чистота, която се опетнява, не е чистота. Ти не знаеш, какво нещо е чистотата. И знание, което се явява и изчезва, не е знание.

Питам ви: кой е важният въпрос, който занимава съвременните учени хора? Съвременните учени хора се стремят, както се стремели и учените от миналите векове, да намерят оня жизнен елексир, с който да продължат живота си. И може би, десетки хиляди хора по целия сят се стремят да продължат живота. И всички религиозни хора проповядват безсмъртието на душата, като казват, че няма смърт вече. Но какво проповядват те? - Че след като умрат хората, пак ще бъдат богати и ще живеят. Значи, ако сега съм богат, след като ме оберат разбойници, пак ще бъда богат. Как ще бъде това нещо? Преди всичко смъртта е обир. Питам: имате ли съобщение от баща ви, който ви е обичал тук на Земята и заминал за онзи свят? Пише ли ви, какво има там? Пише ли ви и майка ви, която също тъй е заминала за онзи свят? Като ви задавам тези въпроси някои от вас, които ме слушат, ще

кажат: виж, този човек отрича онзи свят. Та вие още не сте намерили онзи свят!

"Праведният чрез вярата ще бъде жив." Вярата е един процес на опитности. Значи, вярата почива върху знанието на миналите векове, което е опитано, което е доказано и обосновано. Вярата почива само върху неща, които са опитани и проверени вече. Ти вярваш в един човек, понеже си го опитал веднъж и dваж. Не можеш да вярваш в неща, които не си опитал. Ти вярваш, че Слънцето ще изгрее. Защо? Защото майка ти, баща ти, дядо ти са опитали това нещо. И ти, на основание на тяхната опитност, вярваш, че Слънцето ще изгрее. В това отношение, вярата е една опитност на целокупното човечество и частична опитност на всеки едного индивидуално. Има неща, в които ние можем да вярваме. Има неща, в които ние не можем да вярваме. Ние не можем да вярваме в неща, за които човечеството не е говорило. И в неща, които не сме опитали, също не можем да вярваме. Вие казвате: ама аз мога да хвъркам във въздуха. Как не! Ако птиците хвъркат, защо и ти да не хвъркаш? Някой казва: аз мога да живея и да плувам във водата. Защо не? Ако рибите могат да плуват във водата, защо ти, човекът да не можеш да плуваш? Ама аз мога да направя един тунел и да ходя под земята. Защо не? Това не е възможно! Ако къртовете ходят под земята, защо и ти като човек да не можеш? Вярваш ли обаче, че можеш да носиш Слънцето на гърба си? Не е достатъчно само да кажеш, че можеш да носиш Слънцето на гърба си. Трябва да го туриш и свободно да се разхождаш с него из пространството и леко да го носиш. Ако допуснем, че аз мога да нося Слънцето на гърба си, това е само едно предположение, едно допущане, но не и вяра. За сега ние се занимаваме с по-близките неща, със самия живот.

И тъй, праведният чрез вярата ще бъде жив. Вярата е една опитност набрана от миналото, една мисъл, която е свързана със живата материя. Следователно, всякога, когато човек повярва, се образува една обща възможност, чрез която живите сили на

природата протичат към него. Безверният човек е изолиран от самата природа. Безверието говори за един човек, който няма никакво съобщение с Божествения свят; човекът на живата вяра пък е този, който има общение с Божествения живот. И така е. Щом един човек изгуби живата вяра, вярата на външния свят, той е обсаден, той е в смущение. Същото е и с един град, когато го обсадят. Щом го обсадят, всички се изпоплашват. Защо? Защото нямат общение с външния свят. Така също и всеки човек, който изгубва вярата си, се намира в някакво смущение. Вие не се спирате да разгледате въпроса, защо сте смутени, но отдавате вашето смущение на някакви външни причини. В този смисъл, ние не трябва да изолираме живите същества. Аз считам всеки съзнателен, всеки разумен човек като живо същество, което може да помогне в напредването на нашия живот. Следователно, безсмъртието е колективна опитност на цялото човечество. Когато ви се роди някое дете, вие не искате да се движат само краката и ръцете на това дете, но искате и цялото му тяло да се движи, цялото дете да бъде живо. Всяка частица от тялото му трябва да бъде жива. Значи, вярата трябва да проникне в цялото ни вътрешно същество. Ако по този начин вярата проникне в нас, ние ще имаме една хубава опитност. Страхът ще излезе вън от живота и ние няма да се плашим от смъртта. Смъртта сама по себе си е процес, който показва нарушение на закона на вярата, или законите на разумния живот, или законите на Божествения живот.

Та казвам: не е достатъчно само да вярваш, че има Бог. Някои казват: аз вярвам, че има един Господ в света. Тази е обикновената вяра. Истинската вяра всякога образува една вътрешна връзка между две разумни същества. Това се нарича закон на вярата или закон на разумния живот. Силата, която образува тази именно връзка, ние я наричаме Любов; условията, които продължават този живот, ние наричаме разумност; пътят, по който този живот се развива, ние наричаме Истина. Следователно, ако вие не можете да намерите този път, ако вие не се развивате правилно в живота си, вие ще се раждате

и ще умирате, ще се подмладявате и ще остарявате, но това не е живот. Някой казва: аз вече остарях, много време живях на Земята. Не, ни най-малко не си живял, но ти си едно точило, което само ножове точи. Ти си една наковалня, на която само гвоздеи се правят. Ако това наричаме живот, в този живот няма никакъв смисъл. Тогава, в какво седи животът? Животът седи в онази вътрешна хармония с Бога, от когото си излязъл. Вие ще ми възразите: ама аз не познавам Бога. Щом не Го познаваш, ти си от смъртните хора. Твоят живот ще важи дотолкова, доколкото важи живота на жабата, или на кое да е друго млекопитаещо. Ама ние като хора имаме по-големи правдини. Някой казва: аз съм човек! Чудни сте вие! Ако умираш, никакъв човек не си. Ако умираш, никакви права нямаш, никакви правдини нямаш. Чудни са хората, като търсят права, като търсят свобода. И от кого ги търсят? - От хората. Събират се народи, събират се отделни общества, стачка ще правят. Ето на, в Англия сега има стачка. За какво? - Да се увеличи надницата на работника в мините с осем шилинга. Вие направете сметка колко струва една английска лира и оттам вижте колко са тия осем шилинга. Една английска лира струва всичко 20 шилинга, а те съставляват около 650 лв. българска валута. Питам ви: може ли това нещо да представлява някакъв идеал? Има един вътрешен идеал във всеки човек, но съзнанието на хората още не се е събудило, та да могат да го разберат. За пример, в сегашното общество се явяват болести и страдания, но нито един философ, или по право някои само, нито един писател не са се спрели да разгледат, кои са болезнените състояния в съвременното човечество. Причината за всичко това е, че нашите отношения към живата природа, към разумния живот не са такива, каквито трябва да бъдат.

Следователно, ние търсим подобрението на живота чрез палиативни средства. Стачки е имало още по времето на египтяните. Стачки има и в наше време. Всяка болест не е нищо друго, освен една велика стачка. Това, че стачкуват 3 милиона и 500 хиляди хора, то не е нищо още, но, когато нашия стомах или сърцето ни се разболее,

когато толкова милиарди клетки се откажат да работят и обявят стачка, това разбирам стачка! Като се разболее стомаха, 10 милиона клетки стачкуват. Те казват: ние искаме от нашия господар да подобри положението ни. Ние искаме щото той да престане да ни дава биволско месо или изсушено свинско месо или тем подобни. Ние не можем да обработваме тази храна. Не искаме вече той да ни измъчва, да ни кара да вършим работи, които не са по нашето естество, нито са по нашите сили. Господарят казва: не, аз ви заповядвам! Хубаво, тогава ние няма да работим. Работата вече се усложнява. Сега господарят започва да преговаря със своите работници - слуги и ги пита, какво искат? - Ще ни даваш ли по малко варени картошки? После какво ще бъде второто меню? -Малко варен ориз с вода и малко сол. Господарят казва: добре, съгласен съм. Ами третото меню? - Варени сливи с малко масло. Добре, тъй ще направя. Никакво точено! - Слушам. -Никакво винце! - Ами какво друго вместо вино? - Прясна топла водица. Това е резюмето на стачката. Господарят и работниците направят един протокол и отношенията се подобряват. Като се съгласят всички стачници на това нещо, отново започват работата си и господарят казва: най-после и моят стомах се подобри. Като се подобри малко, не се минава много време и господарят казва: чакай сега да си похапна и да си попийна малко. Но тогава се обявява още по-голяма стачка. Към стачниците на стомаха се присъединяват стачниците от белите дробове и тогава идва голямото зло.

И тъй, праведният човек ще живее според своите разумни разбирания на законите. Ние, съвременните хора, искаме да устроим живота си, но всеки се страхува от външните условия и казва: как ще прекараме живота си? Какво ще се страхувате? Това, което предстои да минете е определено. Ще кажете: как нима всичко е определено? Ето, в Америка и другаде по света, има учени англичани и всякакви други, които могат да четат по лицето, по ръцете, по главата на хората какво е написано за техния живот. Някои от тия учени могат да четат и по звездите, астролози се наричат те. Други учени,

хироманти, физиогномисти могат с най-големи подробности да предскажат всичко, което може да ви се случи в живота. Те могат да предсказват, дали ще станеш професор, доктор, или какъв и да е друг; дали ще се ожениш или не; ако се ожениш, могат да ти кажат, какви ще бъдат очите на жена ти, сини или черни, колко деца ще имаш, ще живеят ли или не, ще имаш ли свекърва, как ще живеете с жена си и т.н. Всичко това може да ви се предскаже с точност, почти 90%. Един богат американец, дъщерята на когото се влюбва в един млад богат търговец отива при един американски френолог и му казва: господине, в името на вашата наука, определете по този портрет, може ли дъщеря ми да се ожени за този човек, или не може? Френологът разглежда портрета и казва на бащата: дъщеря ви не трябва да се ожени за този човек, защото след две години той ще я убие. И дъщерята послушва, не се оженва. Действително, друга някоя жена, за която този човек се оженва, след две години пострадва от него, той я убива. Казвате: това е едно съвпадение. Не е съвпадение, но е наука. Тази наука познава всичко. Пред нея са открити всички ония потайни качества, които се крият дълбоко в човешкия характер. Вие не гледайте, че някой човек се моли, ли че плаче, разкайва се като светия. Не, тази наука не се лъже. Това още не показва, че този човек може да бъде добър.

Ще ви разкажа един анекдот за такъв, привидно набожен турчин. Това станало във варненско някъде, още в турско време. Един евреин отивал за едно село и трябвало да мине през една гора. Той носил в чантата си много злато и се боял да не го срещнат някои разбойници. По едно време вижда наблизо пред себе си един турчин, който хвърлил на страна от себе си халата си и се молил. Евреинът си помислил: ето този човек ми е спасител, той ще ми помогне, набожен човек е. Като свършва молитвата си, евреинът се приближава при него и му казва: господин ефенди, виждам, че си набожен човек. - Да, набожен съм. Ще ми направиш една услуга: в тази чанта имам много злато, искам да ме придружиш, да минем заедно с тебе през гората,

да не ме срещнат разбойници и колкото струва труда ти, ще ти платя. Турчинът взима чантата в ръката си, но същевременно насочва пушката си към евреина и му казва: дай парите и веднага си върви! Ако не, ще те убия. Как, ти нали си набожен човек? Нали се молиш на Бога? Да се моля на Бога, това е моя длъжност, а да те обера, това е моя занаят. Това са схващания, това се разбирания на живота, това е морал.

Ние съвременните хора, мислим , че в изобилието, което имаме, седи животът. Не, външните условия, в които сме потопени, съдържат богатството на нашия живот. Човек може да бъде богат и да живее един нещастен живот, а може да бъде и най-сиромах и пак да живее един благочестив живот. Ще кажете: как тъй, човек да е сиромах да живее един щастлив живот? Да, някакво изкуство има този човек. Той е лекар, или някой виден художник, или някой виден цигулар и в което село отиде с това изкуство, може да се нахрани. Отиде в едно село, огладнее, отбие се при някой гостилничар и започва да свири. Гостилничарят остава доволен от неговата музика и му казва: "Ела да се нахраниш!" Друг път остане без дрехи, отиде при някой дрехар, започва да му свири и дрехарят казва: "Ела за това изкуство аз ще ти подаря един чифт нови дрехи!" Вие казвате: да, но съвременният живот не е така устроен! Питам ви: какво ще кажете за онзи голям скъперник, който никому пет пари не дава, но като срещне някоя красива, хубава мома, сърцето му трепне, разшири се и той отваря кесията си, с хиляди дава. Ще кажете: това е една слабост. Не, не е слабост, но този човек обича красотата и всичко жертва за нея. Тази красива мома не е глупава, очите ѝ играят, а той разбира движенията ѝ. Вие, които ме слушате, ще кажете: това не е набожно. Кое е набожното в света? Аз наричам набожен човек този, който никога в живота си не е казал лъжа; аз наричам набожен човек този, в ума на когото никога не е проникнала една изменчива мисъл и който е бил всякога чистосърдечен, не като някоя баба, но като човек с будно съзнание. Аз наричам набожен човек, този, който каквото е казал,

изпълнил го е; той е човекът, който никога не е изменил на своите вътрешни убеждения. Само такъв човек аз мога да нарека истински набожен, истински религиозен. И тъй, религиозните хора не се създават, но такива се раждат. Те идват готови със своята религиозност.

Чувството на справедливост се среща даже и в най-нисшите животни. Ако вие обикнете едно нисше животно, в него ще се пробуди чувство на признателност. В Индия има много опасни отровни змии, които човек може да привлече към себе си и те да станат за него безопасни. Аз срещнах един американец, който беше приближил при себе си една малка катеричка, която като го видеше, качваше се на гърба му, скачаше по него, скриваше се в палтото му и после слизаше долу на земята - радваше му се. Как е успял той да я привърже към себе си? Преди 15-20 години един американец среща професор Бъкли и го пита: Откъде идеш? - Ходих да гледам как маршируват бълхите. Защо се шегуваш? Да вярно е това, бълхите маршируват и то по всички правила на военната дисциплина. Хайде да отидем двама, да видиш, не е ли тъй, както ти казвам. Отиват те и наистина професор Бъкли вижда този господин, който говорил, заповядвал на бълхите, и те под неговите заповеди се строили на взводове, на полкове, разпределяли се по чинове: ефрейтори, офицери и други. Това става в една културна Америка! Казвам: ако бълхите могат да разбират езика на човека, как да не можете вие разумните хора, да разбирате езика на небето, на духовния свят! Някой казва: не мога да разбера този език. Значи, в човека има една вътрешна разумност, която може да се пробуди при специални условия.

Та когато ние говорим, че праведният ще бъде жив чрез вярата, ние разбираме сегашния живот. Ние не говорим и за миналото, ние говорим за настоящето, за сегашните условия, при които се намираме, защото при тия условия именно животът ни може да се изправи най-добре.

Ще ви приведа един пример, да видите откъде иде злото в света. Дядо Цоко, един български гражданин, който живял в един провинциален град, изпраща един ден своето 15-годишно момче на бакалина със следната поръчка: ще отидеш на бакалницата ”Бяла риба”, където има четири качества дървено масло - от 40 лв., от 50 лв., от 60 лв. и от 70 лв. Ти ще вземеш един килограм от най-хубавото масло, което струва 70 лв. Синът му отива на бакалницата, взима едно кило масло от 60-те лв., а 10-те лева задържа за себе си като ги скрива в джоба си. Връща се при баща си и му подава маслото. Бащата го пита: взе ли синко? Взех. От кое масло? От 70-те лева. Питам: защо синът лъже баща си? Защо не му каже: татко, дай ми 10 лева, трябват ми за нещо? Кои са вътрешните причини, които карат това дете, едва 15-годишно, да не поиска от баща си 10 лева, ами да ги скрива? Той търгува с баща си. Кой от вас, обаче не е взимал скришом от баща си пари? Няма нито един, който да не е взимал нещо скришом от джоба на баща си. Туй чувство у децата, да пооткраднат нещо от баща си, аз наричам невъзпитаност. Такова дете няма любов към баща си, няма любов и към майка си. С тази кражба то е внесло първата отрова в себе си. Ако това дете не се изповядва, не може да изправи живота си.Така човек спира своята еволюция. Много народи, като са лъгали, спрели са своята еволюция и по този начин са изчезнали.

Когато Бог въведе евреите в Хананската земя, каза им как трябва да живеят, как трябва да служат на Единния Бог. Единният Бог е Бог на любовта. Да повярваш в Единния Бог, ние подразбираме да повярваш в Бога на Любовта, в Бога на светлината, В Бога на свободата и в Бога на Истината. В Единния Бог се крият условията на безсмъртния живот. Днес се проповядва на хората: вярвайте в Бога, макар че ще умрете! Не е така. Да повярваш в Бога, значи да придобиеш живота и по този начин да намериш Бога в пълния смисъл на думата. Този, който вярва в Бога, в пълния смисъл на думата, ако страда от някоя епидемическа болест, било от чума или от холера, или от петнист тиф, с тази вяра именно той ще може да

унищожи болестта. Петнистият тиф се предизвиква от бацили, които се размножават много бързо. Ако вярата на даден човек е силна, тя ще бъде в състояние да унищожи тия бацили. Вярата е процес, който спира размножаването на всички бацили и човек чрез нея се лекува. Заразителните бацили предизвикват отравяне на кръвта, която като се разнася из целия организъм предизвиква смърт. Но, вярата може да предизвиква обратни процеси. Тя предизвиква силно изпотяване, чрез което отровните вещества се изхвърлят навън от тялото.

Някои питат: как можем да се лекуваме чрез вярата? Ние трябва да правим ред такива опити, да се лекуваме чрез вяра. Например, можем да направим следния опит: да лекуваме скарлатината с топла вода, но приготвена по особен начин и да правим инжекции с нея вода. Има един особен начин, по който може да се вари водата. Няма по-хубаво лекарство в света от топлата вода, но трябва да знаеш как да я възваряваш , как да я топлиш. Най-сигурно лекарство, което аз зная за днес, това е топлата вода. Някой казва: хининът е добро лечебно средство. Не, хининът не струва нищо пред топлата вода. Опитали ли сте силата на това лекарство? Аз не говоря за студената вода от някой извор. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я турите не върху някой пушлив огън, не в обикновен гюм или тенджера, както вие правите, но върху силен огън и в съд от най-чисто злато. Следователно, вие ще сварите тази вода в златен съд и при това не при залез слънце, защото тогава тази вода няма да ви ползува, но когато слънцето изгрява, когато е на зенита. Ще кажете: това е суеверие! Да, суеверие, но според вас. Това е наука, която старите, вещите хора са знаели, но днес, след като са я изгубили, след като са я забравили, считат я за суеверие. Затова днес хората казват: хининът е едно сигурно лекарство. Да, сигурно лекарство е, но само временно, колкото да спре болестта т.е. да я подпуши. Казвам: най-мощното лекарство в света, това е горещата вода. И ако ние знаем, къде се намират най-хубавите извори, трябва да я донасяме оттам, даже и ако те са на разстояние 5-10 км. В селата трябва да има най-хубава вода.

Съвременните хора не знаят, каква сила се съдържа във водата. Има известни земни пластове, които са отровни, затова и водата , която минава през тях е отровна. Хората трябва да знаят, че водата е първият елемент на живота и винаги трябва да пият чиста вода.

"Праведният чрез вярата ще бъде жив." Господ желае хората да живеят и затова е създал толкова много вода в света. Това показва, че всичкият живот е скрит във водата. Водата е най-добрият проводник на живота. И когато тя започва да изчезва от организма ви, той изсъхва, но след като внесете малко вода, в организма настава омекчаване. И онези хора, които по характер, по темперамент са кисели, имат малко вода в тялото си, онези пък които са съвсем флегматични имат застояла вода в тялото си. Водата в организма трябва да се намира в течащо състояние т.е. тя трябва да бъде в обръщение. Христос казва: "Вие ще бъдете живата вода. И тази вода ще извира от вас". Съвременните верующи искат да им се даде "вечния живот". Те мислят, че вечният живот ще бъде като парите или като житото, тъй ще се сипе той в хамбарите на хората. Не, вечният живот ще дойде, когато човек придобие истинското вечно знание. Някой запитва: ти вярваш ли в свети Никола? Русите не вярваха ли в свети Никола? И колко милиони риби му опекоха, но спаси ли ги той? Това е езичество. И когато ние спазваме божиите закони, няма да има робство в света. И когато повярваме в живия Господ, съвременният егоизъм няма да съществува. Господ е толкова великодушен, че само слуша, какви са нашите възгледи за живота. Той се интересува, когато някои спорят дали има Господ или няма. Някой учен казва, че има Господ, а друг казва, че няма Господ. Тогава Бог хване за космите този философ, който го отрича, поразмърда го малко и казва: "Моето философче!" Другаде пък някой държавник спори, Господ го хване за космите поразтърси го малко и казва: "Моят държавник!" Свалят този държавник от власт и казват: нека дойде друг на негово място! Кой създава кризите в света? - Господ. Някоя жена философства, не вярва в Бога. Господ казва на мъжа й: "Я стегни

малко гема й, да видим колко знае!” Някъде мъжът философства. Господ казва на жената: “Я му стегни малко гема, да видим колко знае!”

Сега навред където погледнеш и жени, и мъже, и деца все плачат. Някой човек не върви в Бога, казва: сърцето ми се строши! Някой жена казва: сърцето ми се строши! Как може сърцето да ти се строши? Чудни са хората, които вярват, че сърцето може да се троши, да се чупи! Някой казва: умът ми се забърка! Как може да се забърка ума? За учения човек, за верующия човек сърцето не може да се чупи, нито умът може да се забърква, но щом вярва в 100-те хиляди лева и умът може да се забърка, и сърцето може да се чупи. Парите са сила за тия, които вярват в тях, а не вярват в Бога. Вървя по улицата еди ден, гледам – човек плаче. Защо? - Парите си изгубил. Показвам му една златна монета, подавам му я и той се усмихва. Казва ми: вярно ли е това, че ми я даваш? - Вярно е, давам ти я. Взима я той и се усмихва. Този човек вярва в парите, а в мен, в думите ми не вярва. И като взе парите, не остана повече при мене, но ми каза: господине, имам работа в къщи, нямам време да седя тук. Питам: каква сила имат тия хора, които вярват в златото? Златото може да им се вземе, може и да им се даде. Та казвам: когато ние турим живота си в знанието, да вярваме в него, а не в парите, те ще изгубят за нас силата си. Сега хората са вложили живота си в парите , те имат цена за тях. И понеже се подчиняват на този закон, станали са идолопоклонници. Ние вярваме във всичко, но в Бога не вярваме. Срещнете когото и да е, който вярва в Бога и му кажете: моля ти се, в името на Бога дай ми 100 или 1000 лева на заем! И вижте, колко такива хора ще намерите. Пък и вас да опитат. И едните и другите сте такива. Защо ще опитвате хората? Аз няма да опитвам, в какво вярват хората, това не ме интересува. В какво вярвам аз това ме интересува. Аз често се проверявам, казвам си: може ли моята вяра да издържи на всичките мъчнотии, които срещам в живота? Аз вярвам в едно нещо, а именно: че цялото човечество не може да се обърне против мене. Половината

може да се обърне против мене, но останалата половина няма да се обърне. Половината от човечеството ще ме обича, другата половина ще ме мрази. Омразата и обичта, това са двете страни на любовта. Туй е закон на поляризиране. Любовта не може да се прояви по един и същи начин.

Сега аз предавам думите на апостол Павел, който е казал: "Праведният чрез вярата ще бъде жив". Можем ли ние съвременните хора да приложим тази вяра в икономическия живот? - Можем. Тя може да се приложи и в държавата. Свещениците, учителите също могат да я приложат. Тази жива вяра може да се приложи навсякъде. И тогава учителите и учениците ще застанат на почвата на взаимно уважение. Учителите ще имат уважение към учениците си, както и към себе си. Свещеникът ще има уважението на своите пасоми, но и той ги уважава. Държавникът ще бъде уважаван от гражданите, но и той ще ги уважава, без да прави разлика между богати и бедни. Всички хора трябва да имат еднаква почит като души. Казват: пред закона всички хора трябва да бъдат еднакви. Да, в съзнанието на държавника, в съзнанието на свещеника трябва да живее свещения закон на Бога: всички хора трябва да бъдат еднакво почитани пред Господа. И всеки съдия, всеки държавник не трябва да прави разлика между хората. И казва Писанието, че Бог не гледа на лице, но на сърце. Следователно, онези, които изпълняват волята Божия, които служат на закона на Любовта, винаги трябва да имат на своята страна Божията подкрепа.

"Праведният чрез вярата ще бъде жив." Онзи, който има семейство, не е ли добре за него да има Божието благоволение в дома си и жена му да е здрава, разумна, да го обича и да бъде в мир с него? Онези семейства пък, които имат деца, синове, дъщери, не е ли добре за тях да имат Божието благоволение, децата им да ги обичат и почитат и да им върви всичко по мед и масло? Щом се смущавате, това показва, че живеете в една гъста материя, че имате някакви слабости. Всяко съмнение, всяко разтревожване показва слаба вяра.

Всяко безверие пък показва, че имате някаква слабост. Вие казвате: ама може да ме срещне някоя мечка, може някой да ме нападне и да ме убие. Това са само предположения. Вярата изключва всякакви противоположности в живота. Не е достатъчно само да вярвам, но като тръгна на екскурзия, аз ще взема в чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хляб, десет ореха, три ябълки. Това ми е достатъчно. После, като стигна на определеното място, сам ще си наклада огън, сам ще си стопля вода, ще сваля ризата от гърба си и сам ще я изпера, няма да чакам помощта на никого. Най-добрият майстор съм аз. Най-после ще пия и от еликсира на новия живот - топлата вода. Попитали вълка, защо вратът му е дебел? Защото сам си върша работата. Някои изопачили тази поговорка. Дебелият врат подразбира разумно организиран врат, който държи здраво главата. Казват за някого: дебел му е вратът. Дебел му е вратът, но утре чуеш, че умрял от апоплексия. Казвам: не, вратът му не е дебел, напротив, много е слаб и тънък. Хора, които не умират, имат дебел врат, а такива, които умират имат тънък врат. Всички трябва сами да си вършим работата. Ние трябва да имаме свещени възгледи за истината. Например, знаете ли какво нещо е истината? Някой казва: не може без лъжа в живота. Как да не може? Че лъжата е най-голямата отрова в света! Някой казва: да се обичаме! Всякога можем да се обичаме. Като обичаш, ти правиш добро на себе си. И като се стремиш към Истината, ти пак повдигаш себе си. А като повдигаш себе си, ти ставаш стълб на човечеството. Сега няма да се занимаваме с това, да говорим, че трябва да се обичаме, но всеки трябва да даде пример на другите. Мнозина от вас като слушате казвате: до тези неща още не сме доизрасли. Тогава докъде сме доизрасли ние съвременните хора? - Израсли сме до мястото на съмнението. Никога не е имало век с толкова големи съмнения, какъвто е сегашният. Каквото и да говориш на хората, всеки ще те погледне със съмнение и ще си каже: дали говориш Истината или не? Ако отидеш при някой търговец да купиш нещо и той никога няма де ти каже Истината.

Сега, преди Великден влизам в дюкяна на един евреин да купя чинии. Избрах едни чинии, питам го: колко струват тия чинии? - Едната 20 лева. Не скъпи са, казвам му. Не струват толкова. Виж колко трябва да платим, направи си точна сметка, ние не сме богати хора. Той отстъпи по 2 лева, значи по 18 лева едната. Казвам му: слушай, аз виждам фактурата на стоките ти, зная колко струва всяка паница. Те не ти струват повече от 7 лева. Аз ти давам по 12 лева на чиния. Значи, печелиш по пет лева, това ти е достатъчно. В това време, когато се пазарувахме, евреинът бутна една от своите чаши, тя падна на земята и се счупи. Казвам му: видиш ли, това, че чашата се счупи показва, че ти не говориш Истината. Ако дадеш чиниите по 12 лева, ние ще ти платим и счупената чаша. Така и ние, съвременните хора, като речем да излъжем, веднага счупваме една чаша. Лъжем ли, ще се чупят нашите чаши. Какво нещо са чашите. Кажеш ли една лъжа щом се върнеш дома си или чаша си счупил, или жена ти се разболяла, или детето ти заболява и умира и т.н. Внесете ли истинската жива вяра в света, ще внесете и истинските хигиенически условия. Първите хигиенисти трябва да внесат живата вяра в Бога без никаква лъжа! Отвикнеш ли един човек от лъжата , той ще вярва в Бога. Човек, който иска да се учи, ще вярва в Бога, ще живее без никаква лъжа. Трябва да направите един опит. Как ще опитат един българин, например? Най-първо ще му дадат 10000 лева, да отиде до едно място и да се върне назад. После ще му дадат 100000 лева, да видят, дали ще бъде честен във всичките си отношения, да не каже нито една бяла лъжа. Та казвам: при една жива вяра може да се вложи друга култура, различна от сегашната. Само така може да се възпита бъдещето поколение. За да се възпита новото поколение, изискват се други условия, различни от тия, които засега съществуват. Затова, обаче трябват и съответни учители и свещеници. Какви са те? - Трябват ни учители, свещеници, военни, родени за своята работа. Нека имаме военни, но такива, които да носят Любовта, Мъдростта и Истината в себе си. И нека воюват те,

но без да убиват. Нека свещеникът проповядва, но по всички правила на Любовта, Мъдростта и Истината! Туй значи вяра!

И тъй, праведният т.е. разумният човек чрез вярата ще бъде жив. Следователно вярата има практическо приложение в живота. Ако работите са забъркани, ако си болен, хилав, ако си фалирал като търговец и всичко ти върви назад, приложи живата вяра в живота си и виж, как работите ще тръгнат напред. Разправяше ми един приятел следното нещо: по едно време всичко ми беше тръгнало назад. Каквото предприемех, все не ми върви. Най-после ми дойде почти до самоубиване. Решавам, обаче да живея по друг начин, да се обърна към Бога. И когато измених възгледите си за живота, когато реших да живея по Бога, всички спънки, всички мъчнотии в живота ми се измениха, взеха друг характер. Затова казвам: разумната вяра е нова посока на живота. Когато тази вяра дойде, тя ще внесе стабилност в умовете ни, стабилност в чувствата ни и стабилност в нашите постъпки. Не казвам, че съвременният стой е лош, но и най-лошият строй при идеалните хора ще се смекчи, пък и най-добрите условия при неразумните хора ще се развалят. Сега трябва да излязат на лице най-разумните хора и да учат човечеството на този нов път.

Та всички трябва да бъдем мощни! В това трябва да се вярва. Сега у нас, някой професори разискват по въпроса за душата. Едни казват, че има душа, а други казват, че няма душа. Води се спор. Казвам: душата се отличава по това, че тя ще внесе смъртта в живота. Тя е виновница за смъртта. Духът пък е внесъл живота. Следователно, щом има смърт има и душа, щом има живот, има и дух. И понеже хората не вярват в душата, тя всеки ден ги души. От мое гледище, питам: има ли човек в света, който да не умира? - Няма. Защо? - Защото душата ги души. Понеже хората не вярват в душата, смъртта всеки ден ги души. Значи те умират, защото има душа. Като не вярват в нея, тя по закона на духа, ги души. Седнали сега професорите да спорят, има ли душа или няма. - Има, как не! Защо? Защото хората се удушват. Има ли живот? - Има. Защо? - Защото хората се раждат.

Когато хората умират, те живеят по закона на душата, а когато живеят, то е по закона на духа.

Аз би трябвало да ви говоря по новите биологически закони, защо човек умира. Умират клетките само, а живее целият организъм. И когато човек умира, умират само влоговете на фирмата, а не и самата фирма т.е. не и самите членове от фирмата. Следователно, щом се занимаваме с въпроса има ли душа или не, трябва да знаем, че душа има, защото има смърт. Живот има, защото има и дух. Човек трябва да умре, за да отвори пътя на новия живот. Когато едни умират, други се раждат. И тъй, в едно отношение смъртта е условие за живот; и животът в едно отношение е условие за смъртта. Това са промени, които стават в живота. В моите очи душата ражда смъртта, а духът ражда живота. Можете ли да приемете това? Когато Бог направи Адам, остави го сам в рая. Бог вложи жива душа в него, но той като не можа да задържи тази душа в себе си, извади я навън. Жената е тази жива душа, която Адам извади извън себе си и с това създаде смъртта. Жените са проводници на смъртта. Някои казват: жената е носителка на културата. Да, тъй е казано само, че жената внесе културата, но в същност тя внесе смъртта.

Какво нещо е смъртта? - В смъртта човек научава велики неща. Когато дойде смъртта, човек започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи още, а щом дойде живота, хората започват да мислят за по-леки работи. Следователно, всеки ден душата мени формите си, а това сменяване ние наричаме смърт. Душата още не е дошла до една постоянна форма. Тя не е завършила своето развитие. Ней предстои да мине още през милиони форми. И когато дойде до своята последна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слее с духа. И тогава вече няма да има душа и дух. Какво ще има? - Вечният живот ще излезе на сцената.

“Праведният чрез вярата ще бъде жив.” И тъй, постарайте се да внесете тази жива вяра в себе си, защото само тогава вашият живот ще се осмисли.

Беседа, държана от Учителя на 9 май, 1926 г. в гр. София.

ЩЕ МИ ИЗЯВИШ

"Ще ми изявиш пътя на живота."

Ще ви прочета 16 псалом - един от красивите псалми.

Аз наричам красиви неща тия, които не умират, които във всички времена имат една и съща стойност.

"Ще ми изявиш пътя на живота."

Аз бих направил малък превод на този стих. Той бил изказан преди 3000 години, когато псалмопевецът е очаквал да му се изяви живота. Сега, можем да преведем стиха по следния начин: изявил си ми пътя на живота. За да имаме правилно разбиране на човека и да не се самозаблуждаваме, трябва да имаме три идеи предвид. Те са следните. Първо, ние имаме физически живот. Обект на физическия живот е тялото, то е видимото, за което сега се грижим. До известна степен физическият живот е съществен и необходим за Земята. Следователно, без тяло човек не може да живее на физическия свят. Когато някой каже, че човек може да живее духовен живот на Земята без физически живот, това е несъвместимо. Както е невъзможно да живееш физически живот без тяло, така също е невъзможно да живееш духовен живот без физически. Тия, които не разбират тази идея, казват, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея.

И тъй, обект на физическия живот е тялото. Това представлява 1/3 от истината. Но животът не седи само във физическото. Има още и тъй нареченият духовен живот. Това е втората идея. Обект на духовния живот е душата. Спорният въпрос засега е има ли душа или няма душа. Тези, които имат духовни очи, виждат душата, а които нямат духовни очи, т.е. на които очите още не са отворени, те не виждат душата и я отричат. Значи, обект на духовния живот е

душата, а онези вътрешни сили, които работят в душата, които осмислят живота, това е любовта. Някои хора казват, че нямат душа. И действително, право е, че някои хора нямат душа. Съвременният свят е пълен с физически, с интелигентни автомати. И аз виждам много хора в света без души. Те са като тренове без машинисти. Често в Америка пущат някои тренове без машинисти, правят експерименти с тях. Сега са направили и аероплани, които пущат нагоре в пространството без пилоти. Те са приспособени автоматически. Вътре в тях има някаква сила, която ги управлява.

Най-после, третата идея, че съществува и божествен живот. Обект на божествения живот е човешкият дух. Тъй щото духът, от гледището на физическия свят, е невидим, но от гледището на божествения свят той е тъй обективен, както тялото във физическия свят и както душата в духовния свят. Вие можете да пипате тялото, но така обективни са и духът, и душата на човека. Тези са три идеи, които трябва да имате в ума си. Дали ще ги възприемете, то е друг въпрос. Вие имате много теории за светлината, много теории за енергиите, за живота и т.н. Тогава имайте и тази теория, която аз ви давам сега, тя няма да ви попречи нищо. Ще знаете, че обект на физическия живот е тялото, обект на духовния живот е душата и обект на божествения живот е духът.

Сега ние ще се спрем върху физическия живот. Той е основата, откъдето трябва да започнем. Онзи, който не е разбрал смисъла на физическия живот, той не може да разбере и смисъла на духовния живот. Така вървят нещата. Ако има хора, които мислят, че без да разберат физическия живот ще могат да разберат духовния живот, те се лъжат. Човек трябва да разбере физическия живот основно: и биологически, и геометрически, и астрологически, и математически, и психологически. Като казвам, че човек трябва да разбере физическия живот, аз подразбирам, че той трябва да владее всички негови елементи. Това значи разбиране! Той трябва да знае как да манипулира с елементите на този живот. Един човек разбира

физическия живот само тогава, когато може да управлява своето физическо тяло - очите, ушите, стомаха, дробовете си и т.н. Човек, който не може да управлява своите органи, той не разбира физическия живот. Има хора, които не могат още да управляват дробовете си, затова и дробовете им заболяват; има хора, които не могат да управляват стомаха си, затова стомахът им заболява; има хора, които не могат да управляват краката си, затова краката им заболяват; има хора, които не могат да управляват гърба си, затова гърбът им заболява; има хора, които не могат да управляват очите, ушите и носа си, затова тези органи ги заболяват. И тогава имате вече лекарската наука, която идва да ви научи как трябва да се справяте със себе си. Всички лекари са асистенти на живата природа. Те учат хората как трябва да се живее. По някой път тия асистенти имат големи губерки, с които правят инжекции на хората. Те впръснат някакъв серум в кръвта на някой от учениците и той веднага се свестява. И тогава тия асистенти му казват: ако ти не се научиш да живееш съобразно законите на живата природа и да ѝ служиш, ние ще дойдем при тебе със своите губерки. И сега съвременните хора постоянно запитват: защо идват болестите? Това е един духовен въпрос. То е все едно да ме питате защо са турени камъни по релсите на железницата? Те са едно препятствие. Кой ги е турил? Турил ги е някой неразумен човек, а трябва да дойде някой разумен да ги отстрани. Ако имаме някакви препятствия, турени в пътя на живота си, трябва да знаем, че туй са камъни, турени от някого. Ние, обаче, трябва да знаем защо са турени и как да ги премахнем. Следователно, ако човек, който не разбира законите на природата, се наяде с мъчносмилаема, отровна храна, кой е причина за това? Или, ако някой човек е живял дълго време в стая, пълна със задушливи, отровни газове, вследствие на което гърдите му заболяват, кой е причина за това? Или, ако някой е чел само песимистически книги, вследствие на което неговият мозък се е напълнил все с такива отровни мисли, та изгубил смисъла на живота си, кой е причината за

това? Всички тия автори, които определят смисъла на живота, разбрали ли са го всъщност? Знаят ли те самите какъв е смисълът на живота? За пример, често чувам някои да казват какво е писал Шопенхауер за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте какво е знаел Шопенхауер. Толстой е писал донякъде под влиянието на Шопенхауера, но след като изменил своите възгледи и станал духовен, той сам разбрал смисъла на живота.

Та казвам: засега всички хора дават важност главно на физическия живот. Той е важен, но не е и съществения̀т. Ако физическият живот беше съществен, тогава не трябваше да умираме. Какво ще кажем, ако ние посветихме целия си живот само за другите хора? Например, какво щеше да бъде, ако майката посвети целия си живот само за дъщеря си, бащата само за сина си, учителят за учениците си и т.н.? Добре щеше да бъде, но в края на краищата всички тия хора умират. Какво ще кажем тогава? Казвате: природата е наредила така. Я ми кажете: разговаряли ли сте с природата? Ако влезете в къщата на един богат банкер, където слугите му изпочупили 20-30 паници съдове и други потреби и после за свое оправдание казват: нашият господар е наредил така, да чупим паниците и съдовете. Питам ви: тази мисъл права ли е? Възможно ли е банкерът да нареди да му се чупят съдовете? Той, който е събирал оттук оттам по 20-30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерът не може да нареди тия неща, а ние сами правим тия погрешки. Ние за свое оправдание казваме: природата е наредила така. Създадем си един лош навик, служим му и после казваме, че природата го е създала. Казвам: природата не е създала този лош навик, но са го създали твоят дядо и прадядо преди толкова хиляди години. Онова, което природата е създала, то е само по себе си вечно, безсмъртно. Тъй е писано в Божествената книга. Тъй е писано и в свещената книга, Библията, която ако четете, ще видите, че това, което Бог създава, е вечно, а това, което хората създават, е смъртно. Това, което човек създава, е смъртно, това, което ангелите създават, е

вечно, а това, което Бог създава, е вечно и безконечно. И ангелите създават много неща, но те са конечни. Кои неща са конечни? Ти следваш университет, ще прекараш там 4-5 години и ще излезеш. Конецът, краят създава делата.

И тъй, най-първо ние трябва да разберем физическия живот. Най-важна роля във физическия живот играе човешкият мозък. Изобщо, съвременните учени хора изучават мозъка само от анатомическо и физиологическо гледище. Те не го изучават като едно динамо, като съвкупност от динамически сили, те го изучават като един акумулатор, в който природата е складирала разновидни сили. Досега френолозите са открили в човешкия мозък около 39-40 центрове, способности. Те са разграничили в тия центрове разните видове енергии на човешката душа и на човешкия дух. За пример, те са намерили, че човешката разумност се проявява в челото и затова от устройството на челото зависи и разумността на човека. В тази разумност, обаче, се включват и ред други елементи. Всички хора не са еднакво разумни, всички хора не са еднакво паметливи, всички хора не са еднакво идеални. Когато говорим за идеален човек, разбираме разумен човек. И твърдостта не е еднакво развита у всички хора. Художническите способности, музикалните способности, са проявления на умствения живот у човека. Френолозите са така разпределили способностите, че като погледнеш на един човек, ти веднага можеш да познаеш дали той е поет или художник, или инженер, или правник, или съдия, или свещеник и т.н. Челото на човека напълно показва какъв е той. Който може да чете по челото на човека, ще каже кой човек какъв е. И действително, челата на всички свещеници са направени по един терк, също тъй и челата на правниците, на художниците, на музикантите, на писателите са направени по специален за тях терк, тъй както са определени и моделите от парижката мода. Във всички тия теркове има голямо разнообразие. И в проявлението на човешката разсъдливост, като започнем от философите, виждаме, че тяхната философска мисъл е

създала отпред на челото два центъра, които френологията нарича центрове на каузалност, на причинност, или на български език наречени центрове на разсъдителност. От тези центрове се отделя особена енергия, но същевременно излизат и различни цветове.Когато философът е зает с някаква важна материална мисъл, от тези центрове излиза една особена червена светлина и колкото мисълта става по-интензивна, по-възвишена, толкова и светлината става по-ясна, по-светла, по-мека, докато дойде до една мека, виолетова, а понякога жълта светлина. Значи, цветовете на мисълта минават целия слънчев спектър. Всички тия краски в цветовете показват степента на човешката разсъдливост. И следователно, когато казват за някой човек, че е отличен философ, аз питам: в коя краска се движи той? Ако живее в червения цвят, той се движи в своя физически, материален живот; ако е в портокаления цвят, той се движи в обществения, в политическия живот, той вдига и сваля правителства; ако е в зеления цвят, той се движи в търговията, в банките и във всички осигурителни дружества. И най-после, когато започнете да виждате жълтия цвят, вие ще се натъкнете на хора, които влизат в духовния свят. Жълтият цвят ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Та казвам: за в бъдеще ние ще имаме една наука, която ще разполага с толкова чувствителни пластинки, че ще могат да се фотографират всички краски на мисълта у човека. И тогава ще познаваме степента на човешката интелигентност. И действително, онези хора, които преждевременно заживеят духовен живот, се разстройват. Енергията от тяхното тяло започва да изтича много бързо и неправилно, без да спира, вследствие на което по някой път цялото тяло пожълтява. Лекарите наричат това болезнено състояние жълтеница. Този човек, вместо да води разумен духовен живот, той става жълтеничав, черният му дроб се разстройва, кръвообращението му се покваря и тогава лекарите му казват: ти не си готов още за

духовен живот, трябва да се върнеш малко назад. И наистина този човек трябва да се върне да повтори класа.

Сегашните хора имат особени схващания за живота и казват: човек трябва да се роди даровит! Да, всички хора са създадени даровити, потенциално състояние, но трябва да се развият. Аз разбирам, че те са даровити потенциално, но трябва да бъдат даровити кинетически. Някой казва: аз съм философ, даровит човек съм! Питам: писал ли си нещо? Не съм писал още, но мисля да пиша. Добре, като започнеш да пишеш, тогава ще станеш кинетически философ. В това отношение, за човека са важни две неща, с които ще си служи, а именно: неговият ум и неговата воля. Това са две найвисши сили, с които човек трябва да работи: волята, с която работи на физическия свят и разумността, с която работи в духовния свят. Ние можем да изразим тези две сили по геометрически начин. Те са равни на един ъгъл от 180 градуса. И тогава взимаме от геометрията следната теорема: сборът от вътрешните ъгли на триъгълника се равнява на два прави ъгли или на ъгъл от 180 градуса. Значи, тези сили са вътрешни и сумата им се равнява на два прави ъгли. Те вървят под диагонал. Ако вземете човека перпендикулярно, тогава лявата му страна, страната на ума, представлява разумната, духовната му страна, а дясната, това е волевата страна на човека. Ето защо човек трябва да впрегне на работа и двете страни на своя мозък. Ако мозъкът на човека не е правилно развит, т.е. ако не е симетричен, този човек и във физическия свят, и в духовния свят ще загазва в големи мъчнотии. Например, дойде му на ума някаква идея, рече да я приложи, но веднага се поколебае. Значи, неговата цел не върви по определения диагонал. Този диагонал е целта към Бога, към божествения свят. Извън физическия свят има само една цел, понеже според схващанията на новото учение, извън нас има други разумни същества, с които ние сме свързани още тук, на Земята. Преди нас са живели хиляди и милиони хора, които и досега живеят. Техните тела са изчезнали, но душите и духовете им живеят и днес. Като казвам, че

те живеят, подразбирам, че те ни въздействат от невидимия свят. Псалмопевецът казва: ще ми изявиш пътя на живота. Как ще намерим този път в съвременната наука? Попитайте кой и да е поет защо пише и вижте, какво ще ви отговори той. Попитайте кой е да е музикант защо свири. Попитайте коя и да е майка защо ражда. Попитайте кой и да е учител защо учи учениците. Попитайте кой и да е свещеник защо служи в църква. Нали всички тия хора все имат служене на великото, на божественото у нас. То осмисля живота. Да служим на Бога, значи да служим на безсмъртното, на вечното, на онова, което ще осмисли живота ни, което ще ни направи мощни. А силата, това е благото, към което ние се стремим. Някой ще каже: и без сила можем. Да, и без сила можем, но да бъде човек инвалид цели 10-15 години и другите хора да го вдигат от едно място на друго, аз мисля, че това не е някаква голяма слава. Да бъде човек умствен инвалид и това не е голяма слава! Да бъде човек сърдечен инвалид и това не е голяма слава! Не, сила се изисква и в нашата воля, и в нашите чувства и нашите мисли! Разумна сила се изисква и в нашата мисъл, която трябва да приложим, за да опитаме нейния плод.

Сега някои ще запитат: защо този човек е отворил пред себе си свещената книга и чете от нея? Казвам: братя, тази свещена книга е животът на всички заминали хора, живели преди нас. В нея е вложена силата и опитността на техния живот и ние трябва да се ползваме от тази опитност, както пък други ще се ползват от нашата опитност. Но между всички същества, които са живели и които сега живеят, има една тясна, непрекъсната връзка на чувства и на обичаи. Тази връзка именно подтиква хората към дейност. Поетът пише не само за своя народ, поетът пише не само за своето отечество, поетът пише и за един по-висок свят. Този поет пише и за дърветата, и за Слънцето, и за хората. Питам: ако мислим, че Слънцето наистина е неразумно, тогава какъв смисъл има да се пише за едно Слънце, което не струва нито пет пари? Ако в Слънцето няма никаква идея, защо поетът го възпява?

Аз наричам истински поет този, който, ако възпее един умиращ кон, конят не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: аз ти благодаря много, че ти, като поет, ме възпя и за в бъдеще по някакъв начин ще ти се отплатя. Докато всички хора ме хокаха и биеха, ти ме възпя. Отворете Писанието, ще видите, че там взимат коня като емблема на просветения човешки ум.

Казва псалмопевецът: ще ми изявиш пътя на живота. Казвам: в нашите времена Бог е показал пътя на живота. Колцина от вас сега знаят за какво са родени? Това не е упрек, че не знаете, но у вас трябва да се събуди желание да знаете. Има много примери в живота, които показват как се пробужда съзнанието у човека. Един от видните астрономи бил прост музикант на времето си, но отпосле му дават идеята да се занимава с математика и той впоследствие станал виден астроном. Ти може да си прост човек, но един малък стимул се изисква от тебе, за да се повдигнеш и то не пред хората, а пред себе си, пред Бога, да знаеш, че си човек, който може да използва условията. От ваше гледище ние сме изпратени отнякъде да учим. Ако ви запитат откъде сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. Ами знаете ли кой е вашият господар? Господ. Да, но това е общо казано. Казвате: ама аз вярвам в Бога. Това е все едно да кажете, че вярвате в Слънцето. Слънцето занимава ли се с тебе! Слънцето говори ли с тебе? Не е говорило, но виждам го като изгрява и залязва. Слънцето не влиза специално в никоя къща. Слънцето не се разговаря специално с никого, но всеки, който излезе да се грее на Слънцето, все ще получи нещо от него. Колкото и да е малко едно същество, колкото и да е грешно, колкото и да е престъпно или най-после колкото един човек и да е светия, като излезе на Слънцето, все ще получи нещо от него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Някой казва: аз познавам Бога. Не, да познаваш Бога, ще рече да знаеш неговото свещено име. И когато произнесеш това име, ти няма да бъдеш вече смъртен човек. Никога един смъртен човек не може да произнесе божието име! Само човекът, облечен в безсмъртието, може

да произнесе божието име. И когато го произнесе, в неговата душа ще стане такова разширение, ще се роди такова изобилие, че той ще влезе във връзка с всички живи разумни същества. Този човек ще бъде способен за всичко: той ще бъде и поет, и художник, и музикант, и първокласен юнак. Такъв човек може да тури на гърба си цялата Земя и да я носи. Как? Като възприемем онази съвършена наука, към която се стреми всеки човек. Ако умът на човека стане толкова силен, че да се уравновеси със силите на Земята, той туря Земята на гърба си и всичкото противодействие, което тя би му указала, изчезва. Защо? Когато две сили в противоположна посока, но с еднаква големина, си противодействат, резултатът ще бъде равен на нула. Щом тия две равни сили си противодействат, те ще изгубят теглото си, т.е. теглото им ще бъде равно на нула. Следователно, когато казвам, че човек може да носи Земята на гърба си, подразбирам, че силата на неговия ум е равна на противодействието на Земята. На онзи човек, на когото силата на ума не е толкова голяма, гърбът му ще се пречупи от тежестта на Земята.

Сега аз ви изяснявам тия неща, защото за в бъдеще това ще представлява наука, която ще докаже всичко това. Засега това е само блян, подтик за човешкия ум, за да има какво да работи в света. Онези от вас, които са изгубили смисъла в живота, ще кажат: какво от това, че ще придобия такива знания? Какво от това, че ще стана богат? Казвам: човек все трябва да намери един начин или една идея, с която да се повдигне в света. Някоя млада мома се обезсърчи и казва: ще стана учена. Какво от това? Ще стана силна. Какво от това? Ще отида в другия свят. Какво от това? Всичко ми е все едно. Казвам: ами лошо ли ще ти бъде, ако имаш една красива млада душа, с която Господ може да те постави до себе си? Момата казва: да, този живот сега има смисъл. Значи, да живееш за Бога, в това има цел, има смисъл. Има смисъл в живота, който засяга душата на човека. Момата казва: тук има нов идеал, за който аз още не съм разсъждавала. Това е моята душа. Ако я намеря, моят живот ще има смисъл, но няма я, не съм я

намерила още. Ако я намеря, готова съм да жертвам живота си за нея. Също тъй и за нас идеята за Бога включва в себе си великата душа, която ние търсим и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъжен, скърбен, изоставен от всички в живота си, в пълно отчаяние, паднал духом, гладен, жаден, на умиране, ако се намери някой да ти донесе малко хлебец и водица, да ти услужи, казвам: това е онази идеална душа, която ти търсиш и очакваш. Питам: има ли сега животът смисъл? Има. Писанието казва: никой не живее за себе си. И най-голямото нещастие е там, когато помислим, че живеем за себе си. Всеки, който се е опитвал да живее за себе си, е свършвал катастрофално. Част извън цялото няма никакъв смисъл. Ние, като част от цялото, сме лъчи, които са излезли от великото. Какво е цялото, за това не можем да говорим. Ние не можем да говорим за великото, за Бога. Това е светотатство! Но аз казвам, ние сме лъчи, излезли от Бога. Тези лъчи вече са се оформили. Всеки човек има право да живее на Земята и затова съвременните хора се стараят да живеят смислен живот. Следователно, ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция. Съвременните хора не знаят още как да живеят. Че ние още се избиваме, водим войни. Войната е проказа за човечеството. Да отрежеш крака на един човек, това не е наука, да извадиш очите на един човек, това не е наука, да отрежеш бъбрека на един човек, това не е наука! Някои казват: човек може да живее и с един бъбрек. Ами защо природата е турила два бъбрека? Природата поставила толкова и толкова центрове в мозъка на човека, а учените след това ще казват, че човек може да живее и с по-малко центрове. Те казват, че човек може да живее и без сляпо черво. Природата го турила на своето място, а лекарите го режат, като казват, че и без него може да се живее. Най-после казват, че и без стомах може да се живее. Да, може и без стомах. Някои питат, колко трябва да се яде. Казвам: човек, за да живее един нормален физически живот, е потребен здрав и разумен стомах. Можеш да ядеш каквото обичаш, но по малко, никога няма да се пресищаш. Ще знаеш, че през целия си живот,

около 70-80 години, ти ще можеш да ядеш и да пиеш. Защо тогава ще се пресищаш? Благодари на Бога, че ще можеш да ядеш и да пиеш, каквото пожелаеш: и ябълки ще ядеш, и череши, и готвено, а отгоре на това и винце ще пиеш, и всякакви други ликьори – всичко ще можеш да ядеш и да пиеш! Но казвам: за всичко, каквото ядеш и пиеш, ще плащаш.

Отива един беден турчин в една кебапчийница, сяда на една маса и казва на гостилничаря: дай една пържола! Дай малко винце! Яде, пие, доволен е от всичко това! Дай още едно! Нахранва се добре, става, но няма с какво да плати. Гостилничарят започва да го налага. Турчинът вика: вай-вай-вай! Най-после излиза вън и си казва: поне сладичко беше, но и като ме налагаше, пак беше хубаво.

Та мнозина казват: да си поживеем. Казва: да, ти можеш да влезеш в тази гостилница, но живата природа ще ти даде един добър урок. Тя ще те наложи по всички правила и като излизаш, ще викаш: вай-вай-вай! Някой казва: аз се разболях. Не, това значи, че природата иска да плащаш. Щом ти се яде, ти можеш да влезеш в тази гостилница, но ще бъдеш много честен и ще кажеш на гостилничаря: приятелю, искам да си хапна малко, но нямам в джоба си нито пет пари. Бъди тъй добър да ми услужиш. Честен трябва да бъдеш, да не лъжеш! Гостилничарят ще те погледне отгоре до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нещо. Ако обаче влезеш в тази гостилница и се представиш като някой барон, ще те набият, както природата знае да бие. Сегашните хора се представляват за много честни, казват: аз съм честен човек. Да, но като влезеш в гостилницата, честен ли си? Казвам: ако си честен, ще излезеш оттам честно и почтено, но ако не си честен, ще излезеш бит и без шапка на глава.

Сега, да се върна към мисълта си. Ще ми изявиш пътя на живота. Казвам: съвременната религия трябва да обърне младото поколение в правия път. Съвременната религия трябва да обърне науката в правия път. Някога между хората се говори за патриотизъм. Да любиш своето отечество, разбирам. Да любиш своята родина, разбирам. Но да се

вържеш за своето отечество - това не разбирам. Казвам: ако ние разбираме нещата така, ще видим, че в света има и други сили, с които можем да разполагаме. Питам: как може да се разреши спорът между една овца и един вълк? Вълкът ще изяде овцата. Ами как ще се разреши спорът между две овци? Трябва да има по-голямо пространство, повече паша. Вълкът вълк не дави. Та казвам: съвременните християни трябва да си определят ясно какво нещо е патриотизмът. Да любиш отечеството си, разбирам. Да пазиш свещените закони на държавата, разбирам. Но кои закони? Онези закони, които включват физическия живот, духовния живот и божествения живот. Държавата трябва да зачита задълженията на всеки човек. Казвате: знаете ли какви са задълженията към държавата? Да, зная ги. Но държавата знае ли какви са задълженията й към мене? Това е общонародно право. Следователно, колкото право има държавата, толкова право имам и аз. Същите отношения ще съществуват и между две държави. Аз ще зачитам законите на държавата не тъй, както тя ги коментира, но тъй както аз ги разбирам. Защото законите на държавата са изобретени от хората. Ако нейните закони са божествени, аз ги зачитам, но ако не са божествени, още утре може да ме подкупи някой да извърша някое престъпление. Според законите на Бога аз мога да служа безкористно на своя народ, без да мисля, че утре отечеството трябва да ми направи един паметник за моите услуги. Дали ще ми направи паметник или няма да ми направи, това за мен не важи. За мен като човек е важно да туря в ума си идеята да бъда чист пред Бога и пред себе си.

Псалмопевецът казва: ще ми изявиш пътя на живота. Има един вътрешен закон, който определя нещата. Той е следният: когато усещате в себе си голяма скръб или голяма тъга, или голяма тъмнина, това показва, че вие се движите в гъста материя или в един неразумен свят. Вие сте попаднали в една неблагоприятна среда. Двама души спорят има ли Господ или няма. Ние ли ще разрешим този въпрос? Не е важно дали има Господ или няма. Аз казвам: приятелю, ти имаш

живот и аз имам живот, ти имаш ум и аз имам ум, ти имаш очи и аз имам очи, ти имаш уши и аз имам уши. Ти на какво свириш? На цигулка. Аз пък свиря на чело. Хайде да вземем инструментите! Като засвирим, тогава ще разберем, че това е божественото, което се събужда. От свиренето зависи да се събуди божественото у нас. Някой човек мисли, но преди да се е научил да мисли, трябва да се учи да пее и да свири вътрешно. И за в бъдеще, когато ще възпитават младото поколение, първата работа е да внесат, както във възпитателите, тъй и във възпитаниците, музика. Научете се да свирите на сцената, да получавате там букети, но като свирите, да се стимулират вътре във вас красиви чувства и желания.

Та, когато някой ученик се умори от несгодите на живота, нека вземе цигулката и си посвири или нека си попее, за да трансформира всички свои тежки състояния. В това отношение музиката е помагало в живота на хората. Когато пеем и свирим, ние сме във връзка с по-напреднали същества от нас. Ако искаме да бъдем духовни, ако искаме да бъдем религиозни, ние трябва да пеем и да свирим. Аз срещам много религиозни хора, които не пеят и казват: само свещеникът или само певците в църквата трябва да пеят. Не е така. Всеки духовен човек трябва да пее. Всеки духовен човек трябва да разбира музиката и науката много добре. Той трябва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трябва да е свършил поне осем класа. Ако сега не е така, за в бъдеще ще е така. Ние трябва да се учим! И тогава се казва: ние трябва да познаваме Бога. Казвам: Бог е светлина, Бог е знание, Бог е мъдрост, Бог е истина, Бог е любов. Като влезем в Бога, ние ще се намерим в една велика наука. Любовта е велика наука. Да любиш, това е цяла наука. Ти можеш да любиш всеки човек по специален начин и ако знаеш този метод, ще можеш да образуваш връзка с този човек. Вижте как е в света! Там всички хора не се обичат по един и същ начин. Среща се човек, когото никой не обича, обаче намери се най-после един човек, който го обиква. Защо? Той е намерил метода, по който може да го

обича. Цветята не се разтварят на месечината, а на Слънцето, понеже то ги разбира. Плодовете също тъй узряват на Слънцето. Този е правият метод. Все трябва да дадем нещо от себе си. А сега хората какво изучават? До сега те са изучавали и изучават науката да вземат.

Питам: защо имаме джобове? Какво показват днес скритите джобове у хората? Че не сме от много културните хора. Турете няколко банкноти в джобовете си и идете по трeновете, да видите колко са културни софиянци. Това не е само в София, но и в Лондон, и в Париж, и в Берлин, и в Москва - навсякъде ще срещнете същото нещо. Казвате: ние сме много културни хора. Да, но не и за отворените джобове. Днес хората си правят повече вътрешни джобове. Питам: защо не ги туряте малко отзад или отпред, а точно под ръката? В това е спасението. Човек, като понатисне малко с ръката, сигурен е, че парите са на мястото си. И после казвате: ние сме културни хора. Казвам: да, вие сте хора на вътрешните джобове. Питам ви: защо е така? Вие казвате: защото ние мислим да уредим нашия вътрешен живот. Не е така. Нашият вътрешен живот е уреден, условия за съществуване ни са дадени, но трябва да се тури само ред и порядък в нещата. Ако общественият живот се остави тъй, както Бог го е наредил, ще видите какъв е той. Ето вземете сега Франция, Германия, Америка - навсякъде се издават закони. Питам: след като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и ред други закони, от тия многобройни закони подобри ли се животът на хората? Те подобриха живота в едно отношение, а го влошиха в друго отношение – спряха развитието на божественото у хората. Всички тия закони, всички съвременни вярвания ни отдалечиха от Бога, обезвериха ни, та станахме крайни материалисти. Когато се обявиха войните, всички казаха: да станем силни! Не е така. Силен е само този народ, който люби. Силен е само този народ, който е разумен, който може да владее силите на природата. Вземете англичаните, например. По какво се отличават те като народ? Англичаните се отличават по своята сила и разумност! Те

имаха една стачка, в която взеха участие около 5 милиона хора. Същевременно стачниците и стражарите си играят на футбол. Питам: ако в България се обяви такава стачка, стачниците и стражарите ще играят ли на футбол? Това е култура! Тези хора си казаха: ние сме разумни. Трябва да разрешим този въпрос по един мирен начин. Нима, ако настроим държавата срещу нас и дойдем до положение да се избиваме, ще спечелим ли нещо повече? Не. Е, тогава пет горе, пет долу все е полза. Те още не са разрешили въпроса окончателно, но дойдоха поне до едно практическо полуразрешение. Туй показва, че английският ум е практичен. Туй трябва да послужи за добър пример на българите и на всички останали народи. Нека всяка разумна постъпка на кой и да е народ послужи за един добър пример! Нека вземем хубавото от англичанина, от американеца, от италианеца, от китаеца, от руснака, от животните, от растенията - във всички има по нещо хубаво. И в животните има хубави работи. По някакъв начин трябва да добием хубавото и красивото в живота. Как ще го добием иначе?

И сега всички ние сме дошли до положението да съзнаваме, че в света има една велика разумна сила, която обединява всички хора. Сегашната война ни показва, че тази върховна сила следи за всичко. Тя следи всички несправедливости, които вършат народите. Например, на Германия наложиха един дълг от 120 милиарда лева контрибуция. Тя цяла да се продаде, няма да може да го изплати. В целия свят едва има 100 милиарда злато, а от нея искат 120 милиарда. Обаче в победителите се зародиха други желания. Следователно, и победените, и победителите губят еднакво. Въпросът не се разрешава така. На това, че един е победил, а друг остава победен, тази велика разумна сила гледа съвсем другояче. Ние не гледаме на работите по един анархистически начин. Тази разумна сила дава право на всеки човек. Туй, което Бог е създал, ние нямаме право да го унищожаваме.

Та казвам сега: любовта е открита на християнските народи. Аз съжалявам, че днешната църква, както и тази в България специално,

още не е приложила Христовото учение. Духовенството днес може да го приложи! Ако те сега не го приложат, ние ще го приложим. Младото поколение може да приложи любовта! Младите са пълни със сила, с любов, с разумност.

Сега ще ви приведа един пример, може да е анекдот, не зная доколко е верен, но това се е случило някъде из България. Един селски български чорбаджия праща сина си да следва учението си в близкия град. Синът се влюбва в една ученичка от VIII клас, гимназистка. И той бил осмокласник. Той казва веднъж на своята любима: баща ми е богат човек, изпраща ми доста пари, затова аз искам да ти направя един хубав подарък: ще дам да ти ушият хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка. Ученичката, неговата любима, му отговорила: слушай, от парите на баща ти аз не искам нищо, от тебе, от твои пари и труд, мога да приема нещо. Затова иди в някоя градина да работиш, копай и поливай цветята там, спечели и тогава ми направи какъвто подарък искаш. Такива са моите вътрешни убеждения! Той постъпва като работник на едно здание, цял ден носи керемиди, пренася вар и цимент, иска да спечели пари за своята любима. Някои съселяни го виждат и казват на баща му: слушай, приятелю,ти си изпратил сина си да учи в града, а той ходи да работи по сградите, виждаме го прашен и кирлив. Вика го баща му в селото и го пита: синко, нали те пратих да се учиш? Синът не казва на баща си, че се влюбил, но му казва: татко, исках да направя един опит, да видя, ще мога ли да си изкарвам прехраната сам, ако един ден остана без всякакви средства. Добре е, щом искаш да направиш такъв опит. По едно време го извиква директорът на гимназията да го пита, защо работи това нещо. Преди 25 години е било срамно в България ученик да се заеме с такава груба работа. Директорът го пита: не те ли е срам да пренасяш тухли и керемиди по зданията? Баща ти няма ли средства да те поддържа? Той казал същото нещо и на директора си. И наистина, този ученик работил цялото лято и спечелил пари, с които направил подаръка на своята възлюбена. След това го пита:

искаш ли и аз да ти направя един подарък? Той й казва: ако е от баща ти и аз не искам, но ако е от тебе ще го приема. И тя била богатска дъщеря, но отива при едно семейство да работи като слугиня. Баща й я запитва: затова ли те пращам на училище, да ходиш да слугуваш? Не, татко, аз искам да направя опит, един ден, когато вие с мама не сте между живите, ще мога ли сама да си изкарвам прехраната? И тя работила цяла година и направила подаръка на своя любим. Така се обличат и двамата. Това е разбиране на живота според един нов идеал. Ето една благородна черта, проявена от тия двама млади!

Аз бих желал всички българи да следват примера на тия двама млади, на този осмокласник ученик и на тази осмокласница ученичка. Това трябва да бъде свещен идеал за всички! Ние трябва да внесем този идеал и в религията. Всичко трябва да мине през ума ни, всичко трябва да мине през сърцето ни, всичко трябва да мине през волята ни. И всичко, което можем да изработим, да бъде за Бога. За Бога трябва да работим без пари. И ако аз идвам тук, за да дам нещо, за да оставя нещо в този дом, то трябва да излезе от моя ум, сам да опитам мъчнотиите в живота. Не съжалявайте, че мъчнотии идват върху вас! Колкото са по-големи мъчнотиите в света, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станем всички герои за божествената любов. И когато нашият благ Баща, тъй наричам аз Бога, види, че ние постъпваме така, той ще благослови нашия път. Разправяше ми тия дни един млад момък следното нещо: аз постъпих на работа в едно предприятие. Работих идейно безкористно, за което не ми се плащаше нищо. Друг един приятел управляваше работата, а аз бях работникът. Наистина, дрехите ми се изпокъсаха, но в тази идейна работа спечелих един занаят. Този закон е верен навсякъде в природата, когато ние работим идейно, природата ще събуди у нас онези способности, чрез които ние ще можем да се повдигнем.

Та, когато говорим за любовта, подразбирам този трояк живот у нас: физическия, духовния и божествения. Най-първо трябва да разберем много добре физическия живот, да разберем добре всички

физически сили и да ги впрегнем на работа. Тогава и духовният живот ще стане за нас тъй реален, тъй ясен и съществен, както и физическият. И няма да спорим има ли душа или няма. Когато някой ме пита, имам ли душа, ще му кажа: ела и пипни! Като работим по този начин, ще дойде ден, когато ще можем да пипаме и душата. Следователно, засега ние трябва да работим по един разумен физически начин. И Павел казва: "Първо физическото, после духовното".

"И показал ни си пътя". Пътят ни вече е начертан. Сега, всички ние трябва да се стремим към великата божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нещата. И всяка сутрин, като ставате, ще се запитвате: какъв е моят ум днес? Каква светлина излиза от него? Аз гледам от главата на някой религиозен човек излизат червени пламъци. Казвам: религията на този човек е още много физическа. Ако излиза портокален цвят, казвам: този човек е голям търговец. Ако излиза зелен цвят, казвам: този човек е голям материалист. Но ако видя, че от главата на някой човек излизат жълти пламъци, казвам: този човек е добър. Вие, които ме слушате, като отидете дома си, попитайте се: какъв цвят излиза от моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство? Когато човек се развива правилно, от лицето му излиза бяла, приятна светлина. Това показва, че душата на този човек е пробудена и с него ще можеш лесно да се споразумяваш.

Та първото нещо: обект на физическия живот е тялото. И към него трябва да имаме всичкото почитание. Един ден нашето тяло ще се трансформира, ще се обнови.

Обект на духовния живот е душата.

Обект на божествения живот е духът.

Беседа, държана от Учителя на 16.05.1926 г. в гр. София.

СКРИТОТО ИМАНЕ

„Пак е подобно Царството небесно на имане, скрито в нива, което като го намери човек, скри го и от радостта си отхожда и продава все що има и купува онази нива.“ (Матея 13: 44)

Великите неща в природата се крият в нейните дребни постъпки. Следователно, има един вътрешен закон, който определя пътя на всеки разумен човек. Дръжте тази мисъл: речта е само за разумните хора. Може да се говори само на разумни хора, може да се учат само разумни хора. Някои говорят за гениалността. Разумността седи по-горе от гениалността. Разумният човек е по-горе от гениалния. Геният е начало на разумността. Разумният човек започва с гениалността. Някои казват: той е гениален човек. Казвам: за да бъдеш разумен човек трябва да започнеш от своята гениалност. Тъй както съвременните хора разглеждат гениалните хора, те забелязват у тях много дефекти. Казват за някого: той е гениален човек. Ако наистина е гениален човек в правия смисъл на думата, той трябва да изключва всякакъв дефект от себе си. Защо? Понеже разумността е начатък на гениалността, а гениалният човек изключва всякакъв дефект. В разумния човек няма слабости.

Сега ние говорим за онова съвършенство, което съществува в разумната природа. Разумният човек взема всичко предвид, той винаги разсъждава. Как трябва да разглеждаме сегашния живот от гледището на разумния човек? Аз не говоря за живота на хилядите поколения, които са минали преди нас, не казвам да се разглежда животът на Сократа, на Платона, на Христа, на апостолите, на пророците, какви били те, но важен е сегашният живот. Има ли някаква връзка между сегашния ви живот и между живота ви преди хиляди години? Някои ще кажат, че няма никаква връзка. Питам ви:

каква връзка има сега между вас, които сте се събрали в този салон и между онези, които са живели преди 2000 години и са седели в храмовете да се учат? Сегашният ви живот има ли връзка с живота на онези млекопитаещи, които са живели преди 10 000 000 години? Най-после, сегашният ви живот има ли връзка и с живота на онези риби, които са живели преди 50 000 000 години? Всички ще кажете: това са риби, това са млекопитаещи, а ние сме хора, синове божии, наша е културата сега. Питам: съвременната култура разбрала ли е живота на всички дребни, микроскопически същества? Ние мислим, че в дребните същества няма култура. Отлична култура има в тия дребни същества! Съвременните гениални изследователи на естествените науки виждат, че в тия дребни същества има такива техници, каквито до сега не е имало на Земята. Отлични електротехници има между тях! После, между тях има отлични математици, с които нашите съвременни математици не могат да се сравнят. Между тях има още и отлични геометрици, каквито нашата наука и не подозира. Между тия дребни същества има и анатомисти, геолози, биолози, какви ли не специалности съществуват в тия дребни същества. Те са приготвили пътя за сегашната култура. Те са приготвили пътя на сегашния човек. Питам тогава сегашните учени хора, по кой начин се създаде мозъкът? Човекът ли го създаде или друг някой? Изучен ли е животът на онези пирамидални клетки, които седят на повърхността на мозъка и които са носители на човешката мисъл? Тази област е засегната едва сега. Забелязва се, че когато човек е в нормално състояние, т.е. когато мисли, тези пирамидални клетки са изправени, допират се в крачката си една до друга и тогава човек мисли, а когато човек е в почивка, те се свиват. После, когато мисълта се прекъсва и след това пак се яви, или пък когато човек забравя нещо, забелязва се, че тези клетки ту свиват, ту разпущат крачката си. Изобщо, според каквото те правят, така и човекът мисли.

И сега Христос се натъква на онова скрито богатство. Под скрито богатство аз разбирам онзи скрит разумен живот на човека. Този

скрит разумен живот не се изучава колективно. Всеки индивид или всяка душа го изучава сама за себе си. За онези от вас, които вярват в душата, казвам всяка душа, а за онези, които не приемат душата казвам, всеки ум или всеки дух. Може да употребите който термин искате, но разумното у човека, което го определя като човек, е умът. Ние вземаме него, защото всички хора са на едно мнение по този въпрос. Всички хора признават, че в човека има ум. Ума никой не отрича - няма спор по това. Значи, богатството в човека е скрито някъде. По кой начин може да се добие съвременната интелигентност? От нея именно зависи щастието на човека. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието на цялото човечество, па и щастието на всички ангели се крепи на разумния живот.

Следователно, разумността се дели на степени. Не е въпросът изведнъж да станем разумни. Вечността, това са възможностите за проявлението на разумния живот. Тъй определям аз вечността. Само във вечността се крият възможностите за проявлението на нашата душа и дух. Казвате: вечният живот е важен. Да, важен е, но няма какво да ни плаши вечността. Трябва да знаете, че вечността е мястото, където се крият всички възможности. Като разберем тъй живота, от нас ще изчезне онова учение, което често ни засенчва. Ние мислим, че няма да постигнем някои неща. Ако е въпрос да разберем само нашето съществуване, тогава животът няма смисъл. Някои казва: аз искам да живея. Добре, можеш да живееш, но твоят живот представлява само един ден от целокупния живот, който трябва да преживееш през хилядите години на бъдещето. Представете си сега, какво велико нещо е Земята в цялата Слънчева система! Тя е единица, в която е определена годината за мярка. Тя пък е разделена на 365 дни или на 12 месеца, а те на 52 седмици, всяка седмица на 7 дни, денят на 24 часа, часът на 60 минути и минутата на 60 секунди. Ние мерим нещата според тази мярка и казваме: изтече цяла една земна година. Значи, нашето съзнание на Земята е наредено съобразно тази мярка.

Ние мислим според мярката на Земята. За нас големите работи се определят от нашата година на Земята, т.е. от земната година. Но представете си, че вие живеете на Слънцето, дето една година се равнява на 20 милиона земни години. Каква ще бъде тогава вашата мисъл? Представете си, какво богатство ще бъде за вас, ако ви пренесат на Слънцето, да поживеете там поне една година! Иначе, една година, прекарана на Слънцето, се равнява на 20 милиона земни години. Питам този от вас, който е живял тук на Земята 50 години, на каква част от слънчевата година се равняват тия 50 години? Приблизително на една минута. Тъй че, когато вие живеете на Земята 50 години, вие сте на Слънцето едно бебенце, едва на една слънчева минута. Питам тогава, какво ще бъде съзнанието на слънчевите хора? Следователно, всички слънчеви системи, които съществуват сега в нашата Вселена, това са степени, етапи, разширение на божественото съзнание. Мярката, с която се мери знанието във всяка слънчева система е различна от тази, с която се мери на Земята. Всички слънчеви системи са свързани една с друга. Те са училище за човешкия дух.

Тогава, какво трябва да стане с вас? Съвременните астрономи казват, че в нашата Вселена има 100 милиона слънца. Представете си, че вие не можете да се върнете, откъдето сте излезли, докато не обиколите всички тия системи. Представете си още, че живеете във всяка слънчева система по 100 години. Умножете сега 100 милиона слънчеви години по 100 години и вижте след колко години ще се върнете. Пък ако трябва да обиколите всяка планета от слънчевите системи, които са девет и престоите във всяка от тях по 100 години, това са още 900 години. Тъй че, като живеете на всяко Слънце по 1000 години, докато обиколите всичките системи, вие ще имате един завършен курс от знания, завършена гимназия. И така, със завършен диплом ще се върнете в ангелския свят. Питам: какви ще бъдат тогавашните ви възгледи в сравнение със сегашните? Какво ще бъде тогавашното ви съзнание? И какво знание ще имате за нещата? Вие

сега какво знаете? Като хванете един самун, казвате: самунче, бабам! Хванали сте го и мислите, че в самунчето е всичко. За нас е така, но има същества, които не се хранят с нищо. Самунчето не е единствената храна в живота ни. Всички хора, които се хранят със самунчета, в края на краищата все ще умрат. Всички онези, които се хранят с месце - и те умират. Всички онези, които се хранят с баници, също умират. Значи, начинът, по който ние възприемаме храната сега, носи отрова след себе си. И тогава учените хора казват, че в самата храна, в самия въздух е била вложена отровата. Да, вярно е, в храната е вложена отровата. Защо? Защото нямаме в себе си онзи апарат, чрез който да отделяме истинския жизнен еликсир, или тъй наречения истински живот, който носи в себе си безсмъртието.

И тъй, Царството божие подразбира условията на истинския разумен живот. Онзи човек, като намерил елементите на разумния живот, отишъл и продал всичко. И когато Христос казва, че ние трябва да се отречем, какво се разбира? От какво трябва да се отречем? От смъртното. И ако вие сте някой богат американец, милиардер, който най-много след 100 години ще умре и богатството му ще мине в ръцете на други хора, а другаде някъде има един бедняк, който няма нито 5 пари в джоба си, но притежава вечния живот, безсмъртието, той ще каже на богатия милиардер тъй: ако пожертваш всичкото си богатство за човечеството, аз ще ти дам в едно шишенце само една капчица от еликсира на вечния живот и ти ще станеш безсмъртен. Обаче, той трябва да подари всичкото си богатство. Някой от вас ще каже: докажи това най-първо! Това е така, няма какво да се доказва. Когато Христос говори за придобиване на вечния живот, той подразбира да се даде всичко. Аз ще ви дам по една капка от този живот и тази капка е като онази искра, която, като се тури в огъня, разгаря се, увеличава се от вашето знание!

Та казвам: трябва да изучавате условията на Царството божие. И стари, и млади, всички искате да развивате живота си. В този живот ние туряме обичта като метод за привличане веществата на вечния

живот. Някой казва: защо трябва да обичам? Защото само чрез закона на любовта ти ще можеш да привлечеш онази материя, от която се гради вечният живот, от която трябва да съгради твоето тяло. Сегашното тяло на човека е неустойчиво. При една болест ти можеш да изгубиш 20-30 килограма от тялото си, а някой път можеш да изгубиш изведнъж 50-60 килограма. Тогава, кое е същественото у човека? Сегашните хора, за да покажат, че някой човек е здрав, претеглят го, за да видят колко тежи, но здравето с тегло не може да се измерва. Действително, понякога здравите хора тежат повече, а понякога по-малко. Ако човек е здрав по ум, по сърце и по воля, той, като върви, стъпва леко, не вдига никакъв шум и никакъв прах. Онзи човек пък, който скоро ще умре или онзи, на когото работите не се уредени, той като върви вдига голям шум, като че земята се тресе, като че боксира нещо, като някой груб тежък автомобил. Здравият човек върви като леките модерни автомобили, никакъв шум не вдига.

Та казвам, разумният човек, като ходи, като мине покрай тебе, не го чуваш. Минава незабелязано и не прави никаква реклама. Сегашните хора казват: нещата трябва да се рекламират. Има работа за разумните хора, има работа и за глупавите хора. Глупавите хора само камъни трошат, само купчинки пясък местят от едно място на друго. Гледам някой път как мравите трупат цели купчинки сламки, но дойде земеделецът със своето рало, разпръсква всички тия сламки. Тъй е и в нашия съвременен живот - дойде смъртта със своето рало и разпръсква целия дом. Тъкмо бащата и майката са доволни, щастливи, казват си: слава Богу, осигурихме се! Но дойде съдебният пристав – смъртта – хване най-хубавата дъщеря и я задигне. Че ти си щял да плачеш или не, тя не иска да знае. Но този съдебен пристав е като някой вълк. На другата вечер пак дойде, задигне другата дъщеря. После задигне сина, а след него майката и бащата. Питам: как уреждате този въпрос? Някой казва: човек трябва да има синове. Да, ако има синове безсмъртни, дъщери безсмъртни – разбирам, но да има синове и дъщери, които всеки момент може съдебният пристав

да ги отнеме, това не разбирам. Питам: какъв е този живот? Ако хората могат да отнемат нашите мисли, нашите чувства, които имаме, каква полза от тях? Ако имам една гениална мисъл, която утре хората ще дойдат да я вземат, каква полза имам от нея? Хубавото, гениалното, което имам в живота си, трябва да остане в мен! Затова Христос казва: събирайте си съкровища горе на Небето, понеже там е разумният живот! Там нито крадец ги взема, нито молец ги яде, нито ръжда ги разяжда.

И подобно е, казва Христос, Царството небесно на имане, скрито в нива. Нивата, това е човешкото тяло. Ето защо, при съвременното възпитание, всеки от вас трябва да започне със себе си. Той трябва да се проучва. Например, проучвали ли сте вие защо вашето чело е построено по този начин, а не по друг? Дали ли сте разрешение на въпроса, защо устните на някои хора са дебели, а на други по-тънки? Разрешили ли сте въпроса, защо ушите на някои хора са по-големи, а на други по-малки? Толстой, например, имал големи уши. Разрешили ли сте въпроса, защо космите на някои хора са по-дебели, а на други - по-тънки? Защо на някои хора космите са по–остри, а на други - по-меки? Или защо на някои хора космите са по-сухи, а на други - по-влажни? Съвременните физиогномисти изучават всички тия въпроси. Те казват определено: човек с такъв и такъв нос има еди–какъв си характер. Човек с такова и такова чело има еди–какъв си характер. Някой път те се спират и върху бръчките, върху линиите на челото и оттам съдят за интелигентността на човека. Обаче, всички тия съвременни физиогномисти, всички съвременни графолози и други, трябва да направят крачка напред. Най-първо те трябва да проучат строежа на кожата, а именно, каква е кожата на челото, какви пори преобладават, по-големи или по-малки и т.н. Те трябва да прочетат колко пори има на челото на един гениален и на един добър човек, и колко пори има на челото на един обикновен и един глупав човек. Все ще се намери едно различие. После трябва да се проучва каква е кривината, какви са ъглите на човешкото чело. Освен това,

съвременните френолози трябва да различават какви са лъчите, които излизат от човешките очи. Като се тегли една хоризонтална плоскост от зеницата на едното око до зеницата на другото, трябва да се гледа на каква посока от тази плоскост върви лъчът, който излиза от очите, над плоскостта или под плоскостта и още, под какъв ъгъл е този лъч. Съвременните френолози се намират в голямо затруднение при определяне посоката на този лъч, който излиза от очите. За този лъч има цяла наука, наречена “бováризъм” по името на създателя ѝ Бовари. Той изучава наклона на този лъч и по него съди за човека. Когато този лъч е наклонен към земята, такива хора са материалисти. Когато този лъч е хоризонтален, тези хора са уравновесени, не са материалисти, но са в едно преходно състояние. И най-после, когато този лъч е над окото и образува с хоризонталната линия един остър ъгъл равен на 45 градуса, такива хора се считат за духовни.

Та, от гледището на боваризма много духовни хора не са духовни, а много религиозни хора не са религиозни. Много религиозни хора, които се молят по три пъти на ден, не са религиозни. Те се молят, но за какво? За хляб, за пари или за нещо друго материално. Никой не се моли за нещо идеално. Някой се моли, понеже дъщеря му е болна, друг - понеже синът му е болен, а трети, защото се намира в затвор. Повечето хора днес се молят Господ да уреди материалните им работи. Питам: при такова състояние на душата, в което се намирате днес, можете ли да бъдете благородни? Следователно, боваризмът казва, че вибрациите на човешката душа трябва да се видоизменят и лъчите на очите да имат направление нагоре към Слънцето. Те трябва да се свързват съзнателно с човешката душа. Това значи, че човек не трябва да живее в подсъзнанието си, нито в съзнанието си, където живеят всички животни, нито дори в самосъзнанието си. Той трябва да излезе от тия състояния и да живее в свръхсъзнанието си.

Та казвам: човешкото тяло, което имаме, то е всичкият капитал, всичкото богатство, чрез което трябва да създадем своето бъдеще.

Алхимиците са се занимавали още през средните векове за придобиване на това богатство. Те се стремели да придобият този вътрешен еликсир на живота – безсмъртието. И всички усилия на съвременното човечество са все към това. Всички се стремят към придобиване на вечния живот. Ако питат в какво седи човешката култура, ще кажа: човешката култура се стреми да придобие разумния, вечния живот. Когато се придобие този живот, злото ще изчезне. Злото, което сега съществува в нас, съществува по съвсем други причини. Злото и доброто съществуват едновременно във всички хора. Човек се поляризира едновременно. Ако дясната му страна е добра, лявата е лоша. Можете да направите опит. Ако постоянно възбуждате дясната страна на мозъка в някой човек, той ще се дразни. Започнете, обаче, да гладите лявата страна на главата му, той утихва. Забелязали ли сте как у някой човек се заражда желание да пооткрадне нещо. Защо е това? Понеже у него е силно развит центърът на стяженолюбието. Ако искаш да не краде, трябва да намагнетизираш лявата страна на главата му зад ушите и той ще каже: хайде, сега ще живея по честен начин, няма защо да крада. В човека има друг един център на екзекутивност, който го прави решителен, смел. Ако намагнетизираме дясната страна на главата у някой човек, зад ушите, той ще вземе револвер и ще иска да убива. Ако пък намагнетизираме лявото полушарие на мозъка му, няма да се мине много време и той ще каже: аз трябва да живея като човек, да устоявам на всичко! И затова, колкото и да се възбуди, колкото и да се раздразни срещу някого, той ще си каже: аз ще постъпя с този човек разумно, ще му дам един добър урок, няма защо да го убивам. Следователно, съвременните учени, съвременните криминалисти трябва да изучават човечеството, трябва да изучават неговите прояви. Ламброзо, например, е изучавал всички паталогически случаи. Хубаво е, но въпросът с това не е разрешен. Ами когато се изправи онзи разгневен син срещу майка си и извади нож да я мушне, какво трябва да прави тя? Ето къде трябва да се знае великия закон! Когато

майката е едва заченала, тя трябва да знае този закон и да намагнетизира лявата страна на сина си. И когато синът се роди, той никога няма да вади нож срещу майка си, нито пък ще й каже лоша дума. Но ако майката е била невнимателна и е намагнетизирала само дясната страна на своя син – герой да бъде – нейната глава ще побелее. Не само нейната глава ще побелее, но и главата на бащата. Не само главите на майката и на бащата ще побелеят, но и всички ние ще имаме бели косми. Защо? Цялото общество казва: не може без убийства. Защо да не може без убийства? За Бога се казва, че той е любов, че той е мъдрост, че той е истина. Питам: ако убийството е една необходимост в живата природа, Бог убива ли? Ще кажат някои, че Бог наказва. Не, когато Бог разрушава едно тяло, той дава на тази душа друго по-хубаво тяло. Той едновременно разрушава старото и съгражда новото, а ние разрушаваме, без да дадем нещо ново. Следователно, когато разрушаваш туй, което Бог е създал, ти правиш престъпление. Защо? Защото на мястото на старото не градиш. В стария завет се казва: не убивай! Какво мислят другите, не трябва да влиза в ума ти. Аз говоря сега на разумните хора, а за света не говоря, те ще носят своите последствия.

Та, вие трябва да се стремите към придобиване богатството, което е скрито във вас. Това ще се добие чрез разумност. Религиозните хора трябва да бъдат разумни. Те казват: Бог ще даде, каквото ни трябва. Какво трябва да ви даде? Когато влезете в един университет, нима програмата не е наредена? Нима предметите не са определени? Нима професорите не са налице? Всичко е наредено, но може да се ползва само онзи ученик, който учи.

Казвам: сега, в лабораторията на живата природа, всеки духовен човек, който е достигнал до нашите времена, трябва да влезе в този университет и да се учи. Ние трябва да се освободим от нашите заблуждения и да знаем, че дотогава, докато умираме, много малко знаем; докато треска ни хваща, много малко знаем; докато ревматизъм имаме, много малко знаем; докато очеболие имаме,

много малко знаем. Трябва да има нещо, което да измести хремата. Собствено, какво нещо е хремата? Хремата се предизвиква от малки микроби, които се развъждат в жлезите. Какво показва хремата? Че не си чист. Какво показва охтиката? Че не си чист. На какво изобщо се дължат всички болести? На чужди вещества в организма. И когато говорим за нечисти мисли, за нечисти чувства, това подразбира, че трябва да реформираме нашето тяло, да добием здраво тяло, светли мисли, които ще ни дадат възможност да реализираме всички свои материални идеали на Земята. И когато бъдем в състояние да реализираме нашите материални идеали, ще реализираме и нашите духовни идеали. Онзи човек, който няма успехи на физическия свят, не може да има успех и в духовния свят. Това казва и Христос в следния стих: ако земните работи, които ви казвам, не разбирате, как ще разберете духовните? Там се изисква много по-голяма интензивност на човешката мисъл.

Сега, туй учение е достъпно като наука и за млади, и за стари. Старият ще се откаже от мисълта, че е неспособен, че е стар, а младият ще се откаже от своята младост, да мисли, че трябва да си поживее, да си поиграе. Тъй разбират хората младостта. Казват за някого: млад е, да си поживее. Ние разбираме какво искат да кажат те с това. Туй не е младост, това е похабяване на младостта. Какво е старият човек? Той мечтае да го пенсионират и след това казва: да си похапна поне! Това ми сгответе, онова ми сгответе. Под стар човек разбирам човека на науката, който има хубава, богата библиотека и сам чете, пише, работи. Младият пък трябва да влезе в химическата лаборатория и там да работи. Сега какво правят младите? Младият си турил едно ново хубаво палто, шапка, някоя хубава вратовръзка и ходи да търси момите. Момата излезе накичена с роза срещу него. Знаете ли какво означава тази роза? Това означава: аз мога да отгледам едно дете като тази роза. Не, тази мома преди да се закичи с тази роза, тя трябва да е работила в лабораторията на живата природа, да е учила най-малко 100 години и след 100 години да се жени. И

затова българите казват: или млад се жени, или млад се калугери! Не е така. Трябва да тълкуваме свещените работи по особен начин: трябва да видим какви са отношенията, които съществуват между душите. Не трябва да дойдем до онези еротически понятия, че човек е дошъл на Земята да се наслаждава, да живее, да яде и да пие. Ако живее разумно, той ще има хиляди пъти повече блага, отколкото тия, които търси сам. Ние търсим онези отношения, които са съществували първоначално между душите, а не такива отношения, каквито има между сегашните хора. При сегашните условия, за да се ожени човек, той трябва да бъде напълно здрав. Не се позволява на болни хора да се женят. Аз ще ви кажа, кои хора не трябва да се женят. Охтичави хора не трябва да се женят; хора, които имат развален стомах, не трябва да се женят; хора, които имат ревматизъм, не трябва да се женят; хора, които имат треска, не трябва да се женят; хора, които имат коремоболие, не трябва да се женят; хора, които имат сърцебиене, не трябва да се женят; хора, които имат хрема и те не трябва да се женят и т.н. Когато се почувстваш напълно здрав по ум, по сърце, по душа и в цялото си тяло, тогава можеш да се ожениш. Тогава и децата ти ще мязат напълно на тебе, ще създадеш едно разумно поколение, което ще служи на разумния Бог на любовта. А сега, като не разбирате този закон, питате: какво искал да каже Христос? Христос е казал, че ние трябва да се учим! Днес ние не учим, а само баници ядем. Сега ние не учим, а носим пари в кесиите си. И днес, способностите на човека се определят по това, доколко той е богат. Казват за някого: този човек има много милиони лева. А това, каква е главата му, въпрос не става. Младата мома казва: този, за когото се оженя, не е нужно да има много знания, но пари да има, аз ще му дам ум.

"И пак е подобно Царството небесно на имане, което е скрито."

В древността, един беден овчар, на когото дедите и прадедите били все овчари, бедни хора, дълго мислил върху въпроса как да стане щастлив и богат, как да напусне овчарството и да измени своето

положение. Най-после съдбата му се усмихнала, без той да знае. Един ден той вижда царската дъщеря, която се разхождала и си казал на ума: ако мога да целуна ръката на тази царска дъщеря, щастието ще ми се усмихне, ще ми тръгне напред. Но в тази държава имало закон, който гласял: всеки, който се осмели да целуне ръката на царската дъщеря, ще се накаже със смърт. Питам сега: как ще добиете вашето щастие при такъв закон? Ще станете щастливи, но ще платите с главата си. Мъдреците казват, че всеки, който целуне ръката на истината с нечисти устни, ще умре. И вярно е. Но вярно е и това, че който намери истината и целуне ръката ѝ, той е намерил и смисъла на живота. Обаче, случило се в това царство следното: дъщерята на този цар умира. Младият овчар присъствал на погребението ѝ, видял как я положили в гроба. Царската дъщеря била заровена според тогавашните обичаи. След погребението ѝ всички се разотишли. Три месеца след погребението ѝ на този млад овчар идва идеята да разрови гроба на царската дъщеря и да целуне ръката ѝ. Разравя гроба и вижда лицето ѝ ни най-малко не било покварено, като че била жива заровена в гроба. Той целува ръката на царската дъщеря, но в това време вижда на първия пръст на лявата ѝ ръка един пръстен и си казва: ще взема този пръстен за спомен. Като потегля пръстена, вижда, че царската дъщеря оживява и той хуква да бяга в гората. Тогава царската дъщеря се връща дома си - три месеца след смъртта ѝ. Бащата разпитва: кой разровил гроба на дъщеря му? Започват да търсят виновника. Из цялото царство се повдига въпросът кой се е осмелил да разрови гроба на царската дъщеря. Питам: ако вие бяхте на мястото на този млад овчар, бихте ли се осмелили да кажете, че вие сте този, който разрови гроба на царската дъщеря? Намери се обаче, един овчар в древността, който разрови гроба на царската дъщеря. Във времето на Христа и такъв овчар даже нямаше. Между човешката раса в това време нямаше човек, който можеше да направи това, а трябваше да експедират един ангел от Небето, който да разрови гроба на Христа. Питам: ами сега, 2000 години след Христа,

само една душа ли ще се намери? Колцина от вас днес бихте разровили гроба на царската дъщеря? Или, колцина от вас бихте вдигнали камъка от гроба на Христа? Има нещо, което се таи дълбоко в човешката душа. Не мислете, че тази степен, до която сте дошли е последната! Не, има много степени в човешкото възраждане, в човешкото растене.

В окултната наука поддържат, че има хора, които са родени два пъти от само себе си, а не от майка. Знаете ли какво значи два пъти роден човек от само себе си? Христос казва: ако се не родите от вода и Дух, няма да влезете в Царството божие. Не казва, ако не се родиш от баща и майка. Този въпрос е решен за него. Христос казва: роденият от баща и майка няма да влезе в Царството божие, но само роденият от вода и Дух ще влезе в Царството божие. Казва се, че има хора в света, които са два пъти родени.

Сега, тази мисъл е недостъпна за съвременните хора, но ние ще я оставим настрана, обаче всеки от вас може да се домогне до достъпното, до истинския живот. Онези от вас, които не са успели още, могат да се домогнат до вечния живот, да им се разкрие онази гледка, от която да видят, че между всички растения, между всички животни, между всички хора, между всички планети, вън и вътре в нас, има тясна връзка. И ако някой от вас можеше да образува тази тясна връзка, знаете ли каква сила щеше да се открие в неговата душа? Ние наричаме това вяра или любов към Бога. Под думата любов ние разбираме връзка с всички разумни същества в света. Под думата мъдрост ние разбираме пак същото: връзка с умовете на всички разумни същества, и под думата истина ние разбираме техния и нашия стремеж да бъдат общи, да бъдат пак във връзка, да съставляват едно целокупно движение в живота. Следователно, от това гледище, когато ти обикнеш истината, всички същества от невидимия свят, които същества са обикнали истината, са във връзка. И там има вестници, на които пишат, но те не са като нашите. Там вестниците са живи и сами се продават, ходят от къща в къща, хлопат

и казват: такива и такива новини има. И след това ще вземат форма, каквото ти искаш. Ако искаш този вестник да бъде голям, такъв ще бъде; ако искаш да бъде малък, такъв ще бъде. Този вестник ще ти каже: на Слънчевата система, в Млечния път има една малка, грешна планета, наречена "Земя", в която Христос дойде да изкупи греховете й. И в нея се намери един човек, който обикна истината, който иска да се повдигне, да се обърне към Бога. Ако се намерят в България повече такива хора, с това България се повдига. А сега, на много места не знаят нищо за България. В Америка някои казват: България и Хунгерия са едно. Българите са толкова велики, че в Америка не ги знаят, дали са българи или хунгерци и трябва дълго време да разправят на един американец, че има нейде една малка страна, наречена България. Защо? Защото е малка и никой не я почита. С какво се прочу Гърция? С Питагора, със Сократа, с Платона, с Аристотеля. Извадете вие Питагора от нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете и Аристотеля, какво ще остане от гръцката култура? В нея има и хора на красноречието. Най-после, с какво се прослави еврейският народ? С Христа, с пророците. Извадете Христа, извадете пророците, какво ще остане от еврейския народ? С какво се слави английският, френският и германският народи? Със своите велики хора. С какво се слави Египет? Със своите велики хора. Казвам: младите хора трябва да бъдат гениални, старите хора трябва да бъдат разумни. Гениалността трябва да бъде единицата, с която да започнете. Казват, Нютон бил гениален. Че и в България има гениални хора като Нютона, само че българските гениални хора са потенциални, а английският Нютон е кинетически. Това е велика наука и всеки от вас трябва да си даде отчет за своите мисли. Вие трябва всякога да разделяте вашите мисли, да ги пречиствате. Хубавите мисли всякога образуват светлина в човешкия мозък. Всяка мисъл, която произвежда светлина или която носи светлина, е гениална. Тя е божия мисъл. Всяка мисъл, която е неопределена, около нея има тъмнина. Тя е лоша мисъл, не се предавайте на нея. Всяко

чувство, което има малка светлинка, е хубаво чувство, всяко чувство, което няма светлина около себе си, е лошо чувство, пазете се от него! Всяко действие, около което се образува светлина, което създава приятна аура, направете го, но от всяко действие, което е обградено с тъмнина, пазете се!

Та казвам: туй богатство е скрито в нашите тела. Аз не говоря за човешкото тяло тъй както вие го разбирате. Аз казвам: вие сте храм на Божия Дух. Има едно тяло у човека, което не умира. То е духовното, гениалното тяло. Ние трябва да подхранваме това тяло, именно. Когато ние придобием това тяло, всичкото изкуство, което сега имаме и всичката наука, която сега имаме, ще бъде достояние на човешката душа. Всичкото знание, което имаме сега в света може да се събере в 90 книги, големи като Библията. Като се запечати всичкото това знание в клетките на човешкия мозък, ще остане място за още 900 такива книги. Тъй щото, всичкото знание откакто човек е дошъл на Земята се равнява на 90 книги. От тук се вижда каква възможност има за развитието на всяка душа! Колко книги има още, които ще могат да се напишат в човешкия мозък! Тогава именно човек ще излезе от Слънчевата система и ще мине в системата на Сириус. Знаете ли колко милиони години ще трябва да се прекарат и там, докато се напишат почти толкова големи книги, колкото и тук? Казвам: Знание ви трябва и то много знание! Някой казва: аз зная много, чел съм много неща, Кант съм чел, Шопенхауер съм чел, Толстой съм чел и много още поети и писатели съм чел. Да, разумният човек трябва да е чел всички поети от създаването на света до сега. Той трябва да е чел всички книги на гениалните, на разумните, на учените хора. Един разумен музикант трябва да е свирил всички съчинения, всичките пиеси, които са известни до това време. Какво е останало от музиката на първата раса, на нашите предци, които сега пак идват на Земята? Ние едва сега започваме да произвеждаме нещо ново, едва сега започваме да изучаваме музиката. И то е само отражение на онази велика музика. Някой

казва: ангелите имат ли музика? Имат. Ангелите, които слязоха да поздравят Христа, бяха хора завършили своето развитие на Земята. Какво ще кажете на това отгоре. И те, като дойдоха, пяха. Тъй щото, има доста ангели от човешките синове в Небето, които са завършили своето развитие на Земята и не се именуват човеци, а се именуват ангели. Те са съвършени. Питам: какъв трябва да бъде нашият идеал? Да бъдете пръв министър в Англия, във Франция или в Германия, или да бъдете от съвършените? Вие трябва да бъдете от съвършените, от безсмъртните. Тогава, къде ще намерите скритото богатство? В съвършенството.

Тази сутрин аз искам да ви оставя мисълта да вложите дълбоко в душата си великата мисъл за безсмъртието. Знанието, което имате, колкото и да е малко, не трябва да ви обезсърчава, но да ви служи като начало на разумния живот. Вие, като видите един гениален човек, се обезсърчавате. Всички гениални хора още не са напълно гениални. Те са в началото на разумния живот. И когато се придобие разумният живот, казва се в Писанието, че тогава ще просветнем. Само така човек може да просветне и да стане светъл като Слънцето. Светлината, която Слънцето ни изпраща, е резултат на нещо. Някой казва: как се образува светлината? Светлината се образува от разумните същества на Слънчевата система. Колкото светлината им е по-голяма, толкова и тия същества са по-разумни. Светлината, която се образува на Марс, е малко червеникава. Тя означава по-ниска култура. Културата на Венера е малко по-висока от тази на Земята. Изобщо, интензивността на светлината определя степента на културата на човешката душа. Всички ние трябва да бъдем светли! Аз не говоря за вашата чернота, но казвам: когато човек мисли и когато човек чувства, от него трябва да излиза светлина! И когато и където минава, той трябва да носи радост и веселие, свобода и разширение за всички души. Когато се спираш пред такъв човек, твоята душа няма да изпита страх, но ще изпита светлина, свобода, самоувереност и смелост, че можеш да живееш.

И тъй, вие трябва да разровите гроба, където е заровена вашата царска дъщеря или, казано в друг смисъл: вие трябва да разкопаете гроба, където е заровена вашата истина.

“Пак е подобно Царството небесно на имане скрито в нива, което като го намери човек и от радост си отхожда и купува все що има и продава онази нива.”

Беседа, държана от Учителя на 23.05.1926 г. в гр. София.

КОЕТО ДАВА ЖИВОТ

„Духът е онова, което дава живот.“ (Йоан 6:63)

Ще поставим това изречение според сегашните схващания. Духът, това е основата, върху която всичко се гради. Върху тази основа могат да изникнат всички неща. За да се докажат някои идеи, все трябва да допуснем известни истини, известни факти. Само така можем да направим дадени идеи очевидни. Съществуването на духа, тъй както ние го разбираме, не може да се докаже по един материален начин. Човек има 5 сетива, 5 чувства, спътници в неговия живот, чрез които той се запознава с външната природа. И затова ние казваме: аз видях това нещо, чух го, помирисах го, вкусих го, опипах го. Питам ви: мислите ли, че това което сте видяли с очите си е нещо реално? Вечерно време на сън вие ходите по какви ли не места. Ставате царе, князе, правите какви ли не чудеса, но като станете сутринта виждате, че пак сте същия човек. Защо се занимавате с тия илюзии вечерно време? По какъв закон стават тия неща? Учените хора казват, че това са илюзии, че това са халюцинации. Да, но това не е научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тези думи трябва да се изяснят в техния дълбок вътрешен смисъл. Казват за някого: той е вагабонт. Питам: какво лошо има в тази дума? Вагабонт е този човек, който ходи от едно място на друго. Българите казват вагабонт на този човек, който обича да пипа в джобовете на хората. Значението на тази дума не е лошо. Вземете после думата “шансонетка”. На френски език означава жена, която пее, а на български език думата означава лека жена. Виновна ли е за това думата, че са ѝ предали такъв изопачен смисъл? Питам: кой е онзи закон, чрез който думите се изопачават и приемат съвсем друго значение от същинското? Защо се туря такъв изопачен смисъл на някои думи? Казват за някой човек, че е сектант.

Какво лошо има в тази дума? Да си сектант, значи да си част от нещо цяло. Земята представлява един сектор от цялата Слънчева система. Слънцето е един сектор от целия Космос. Какво лошо има в това? Хората наричат сектант този човек, който обича да разрушава. Кажете ми тогава, има ли в света същество, което не обича да разрушава? Майките като минават за най- идеални и те разрушават децата си. Има котки, които изяждат малките си. Също тъй се срещат в природата животни, които изяждат малките на други животни, за да поддържат своите малки. И след всичко това казват: това е природа. Не, тъй както виждаме тия външни проявления, това още не е природа. Извадете всички тия противоречия, всички тия заблуждения от понятието природа. Това не е онази разумна жива природа, която ние познаваме. Когато някои хора искат да ме убедят, че всичко това, което сега става е природа, или най-малкото, че то става по законите на разумната природа, знаете ли на какво мога да уподобя аз тия твърдения? То е все едно, че ако някой човек събере около себе си 10000 дрипави, недоразвити деца да иска да ме убеди, че те са гениални, че могат да свирят добре. Не, тия деца не са гениални и днес не могат да свирят добре. Ама за в бъдеще ще излезе нещо голямо от тях. Тези деца днес не могат да свирят и засега от тях не може да излезе нищо. А какво може да стане от тях в бъдеще, това е друг въпрос. Нека да говорим на един разбран език.

И тъй, Духът е онова, което дава живот. И след всичко това, съвременните хора наричат живот този, който е пълен с болести, със страдания и с какво ли още не. Не, да боледуваш, да си болен, това не е живот. Да губиш, това не е живот. Да си смахнат, това не е живот. Да се съмняваш, това не е живот. Да мразиш, това не е живот. Най-първо ние трябва да определим какво нещо е животът. Животът е определен строго математически. Онзи, който се интересува от живота, трябва да знае, че той е една строго определена математически величина. Истински живот е онзи, който изтича от Духа. Има живот, който не изтича от Духа.

Сега няма да се спирам върху онова обикновено понятие за живота, но казвам, че този живот, който произтича от Духа, това е великото разумно начало в света, към което всички хора се стремят. Човек трябва да бъде много разумен, за да разбере какво нещо е животът на Духа. Той трябва да бъде не само разумен, но и много гениален. Има хора с неоформени идеи, които едва се пробуждат от сън. Те са едва по на 2 години и казват, че Духът им говори. Духът е основата на живота. От него са произлязли всички малки духове, всички малки душици в света. Този Дух индусите наричат Брама. Окултистите го наричат Адам Кадмон. Евреите го наричат Иехова. Всички тия имена съдържат все една и съща идея. Това се отнася само до степента на разбирането. Духът е великото, възвишеното в живота. Съвременната наука под Дух подразбира това нещо, което прониква цялото пространство или онази първична материя, която носи в себе си чистия, девствения, неопетнения живот. Ако имате от тази първична материя, от този първичен елексир на живота само една сто милионна част от милиграма, вие ще направите с нея чудеса. Но за да извършите чудеса, вие трябва да разбирате законите на тази първична материя, защото и тя от своя страна има своите закони. И когато човек изгубва живота си, той го изгубва по особени причини. Човек може да изгуби живота си. Всички вие сте изпитвали това нещо. Дойде ви някоя голяма радост и вие се чувствате като че сте на Небето, но тя трае само 1-2 секунди и след това я изгубвате. Когато имате тази радост, това показва, че вие сте в съприкосновение с Бога. Това обаче, се отнася до душата. Ние говорим за душите, но знаете ли какво нещо е душата? Каква форма има душата? Всяко нещо трябва да има своя форма и своя тежест. Видимите, проявените неща, трябва да имат своя форма. Значи, душата сама по себе не седи в известна форма, а формата е само нейно проявление.

Засега съвременната наука е достигнала до там, че е намерила толкова чувствителни везни, с които може да претегля една десетмилионна част от милиграма. В такъв случай учените хора си

задават въпроса: каква е тежестта на един атом? Някои учени определят, че тежестта на един атом е около 326 квадралионна част от милиграма. Значи, като се турят към числото 326 двадесет и четири нули, ще се определи тежестта на един атом. Можете ли да си представите какво е това число? Представете си след това колко ще тежи душата? Тя ще съставлява още по-малка част от теглото на атома. Колко цифри, колко нули трябва да турим на това число, което определя тежестта на душата? Вие ще кажете: защо ни трябват тия числа? Чудни сте вие! Аз ще ви запитам: защо трябват на човека 2 очи? Не може ли той само с едно око? Защо му трябват 2 уши? Не може ли да бъде само с 1 ухо? Защо му трябва една уста? Не може ли да бъде с половин уста? Защо му трябват 5 пръста? Защо му трябват 2 крака, с една пета на всеки крак? Не може ли да има 4 крака? Не, човек и да иска да ходи с 4 крака, не може. Той ще ходи само на 2 крака. Значи, всичко това не е случайно. В природата има един строго определен закон, една строго определена причина, поради която човек може да има само 2 очи, само 2 уши или само 1 уста и т.н. Човекът като е дошъл сега на Земята реализира този строго определен план създаден от разумната природа. Човекът е частица от Цялото и вследствие на това съзнанието на всички хора на Земята, от първия човек още до всички сега съществуващи е съединено в едно цяло. Съзнанието на всички тия хора съставлява космическия човек. Всички заедно съставляват едно общество и един народ. Всички народи, които са съществували в миналото, които съществуват сега и които ще съществуват в бъдещето съставляват органи на един народ само, който някога ще се прояви. Когато великият космически човек се събуди и приведе в действие своите органи, тогава на сцената ще се яви само един народ, който може да е като френския, или като английския, или като американския, или като германския, или като японския, или като китайския и т.н. Значи, всеки народ представлява сбор от разумни същества, които може да са 100 милиона, или 200 милиона, а може и повече.

Та за да разберем вътрешната страна на живота си, ние трябва да изучаваме своето тяло. Единственото реално нещо, с което можем да се занимаваме, това е нашето тяло. Трябва да започнем от тялото си! Знаете ли колко усилия и труд е употребила природата, докато създаде вашите тела? Учените хора още не са установили това нещо. Досега аз не съм намерил нито една статистика, която да изчисли колко милиона живи клетки има в цялото човешкото тяло. За мозъка се знае, че в него има 3 билиона и 600 милиона клетки. В стомаха има приблизително 10 милиона клетки, но от колко милиона клетки е съставено цялото човешко тяло, това нещо учените хора още не са изчислили. За в бъдеще и това ще се изчисли. Питам: откъде е взет този материал за съграждане на човешкото тяло? Не е лесна работа да се създаде едно тяло. Като се изучава човешкото тяло се повдига въпроса за храната на човека. Как и с какво трябва да се храни човекът? Като говорим за храната, повдига се въпроса за месната и вегетарианската храна. Защо човек трябва да яде месна храна или защо трябва да яде вегетарианска храна? Това се основава на закона, че клетките на месото са много индивидуализирани, много егоистични. Тия клетки като влязат в състава на човешкия организъм ще му предадат своите специфични свойства. Например, клетките на свинята са много егоистични. Те са големи аристократки. По-егоистични клетки от тия на свинята няма. Свинята не обича да работи. Тя си живее по своя кеф. Цял ден рови и яде. Ако се опитате да я хванете, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние 2 километра. Ако хванете един вол, той няма да вика, гласът му няма да чуете. Действително, ако оберат един богаташ всички ще знаят за това, но ако оберат един бедняк, никой няма да знае. За богатия всички вестници ще пишат и това е хубаво.

Следователно, когато клетките на месната храна влязат в човешкия организъм, той трябва да употреби 10 пъти по- вече енергия, за да ги задържи в себе си, да ги постави в известен устой и да ги впрегне на работа. А колко могат да изработят такива клетки?

Защо са нужни тия работници на човека, ако те му донасят едно, а завличат 10? Казват: да, това е свинско месо, вкусно е то! Да, свинско месо, което едно донася, а 10 отнася. Какво има в такава философия? Ще кажете: тогава какво трябва да ядем? Ще ядете такава храна, която ще донесе 10, а едно ще завлече. Коя е тази храна? За сега тя е растителната и плодната храна. Туй неестествено състояние, в което е попаднал целия културен свят се дължи на месната храна именно. Това е един чисто физиологически, един чисто биологически закон. Ако учените хора искат да спасят тази култура, трябва да започнат с храната. Новото поколение трябва да се създаде именно от тази финна материя, в която да не проникват никакви недъзи. Проследете какво е състоянието на охтичавите хора. Знаете ли тяхната психология? По- подозрителни и по-отмъстителни хора от охтичавите хора няма. Охтичавият човек е толкова отмъстителен, че когато умира иска заедно с него да умре целия свят. Това се дължи на астрални микроби, които влизат в него. Те искат да унищожат всичко наоколо си. Те са крайни егоисти. От какво се предизвиква това състояние у човека? То се дължи на неустойчивата материя в него. Зародишите на охтиката съществуват в пространството от хиляди години. Те са създадени още от грехопадението на човека и не умират. Щом попаднат в човешкия организъм, те отиват най-напред в човешкия мозък, после в дробовете му, после разстройват храносмилателната система, докато изцяло разстроят тялото му. И затова сегашните учени хора, които разбират добре тази наука, казват, че лекуването на човека трябва да започне най-първо от ума му. Ето защо не бързай да лекуваш един човек, докато не го научиш какво нещо е хигиена. Ако срещнеш един болен човек, бил той прост или учен, ще му кажеш да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своите дробове, своето сърце, своя стомах, мозък и т.н. Като научи всичко това, ще му кажеш да не греши. Само така той ще те разбере, ще знае защо трябва да води един чист и свят живот. А сега, съвременните хора като са дошли в

телата си, казват: аз ще ям и ще пия. Ще ядеш и ще пиеш, но после зле ще патиш. Всеки човек, който се е опитал само да яде и пие на Земята, природата го е изпратила в своя изправителен дом. Кой е изправителният ѝ дом? Това са гробищата.

Писанието казва: Духът е онова, което дава живот.

Ако ние имахме истинско разбиране за живота, невидимия свят нямаше защо да праща велики Учители, които да учат света. Ако всеки е на мястото си, тогава каква нужда има от Учители, майки и бащи в света? Каква нужда има и от учени хора в света? Има нещо, което ни липсва. Следователно, туй, което майката може да даде, дъщерята не може да го даде. Това, което дъщерята може да го даде, майката не може да го даде. Каквото е отношението на майката към дъщерята, такова е отношението и на дъщерята към майката. Каквото е отношението на господаря към слугата, такова е отношението на слугата към господаря. Понеже има господари в света, има и слуги. Ако нямаше слуги и господари нямаше да има. Слугите са деца на господарите. Вие ще ми кажете, че някои господари много зле третират слугите си. Казвам ви: има много майки и бащи, които също тъй много зле третират своите деца. Всички майки не постъпват идеално със своите деца. Има идеални майки, но повечето са обикновени. И учителите в света съществуват по същата причина, понеже има ученици.

Та казвам: ще имате предвид всички противоположности, които съществуват в света. Ще имате предвид светлината. Ще имате предвид и топлината. Светът не може да се създаде без светлина и топлина. Светлината и топлината са двата полюса на битието. Когато човек иска да си почине, около него трябва да има тъмнина, а когато иска да работи, около него трябва да има светлина. Следователно, дайте тъмнина на всеки човек, който е дошъл до положение на почивка. Когато говоря за тъмнината не ме разбирайте в друг смисъл, не изопачавайте думите ми. Аз разбирам тъмнината в смисъл на почивка. Когато природата иска да създаде някому почивка, тя го

поставя в състояние на тъмнина. Когато фотографирате някой предмет, вие първо го излагате на светлина, а после го поставяте в тъмна стаичка, в камера обскура, за да не се изгуби от действието на светлите лъчи. Ако отворите на тази камера 4-5 дупки, какво ще създадете? Нищо. Образът напълно ще се изгуби. Значи, когато природата иска да фотографира нещо, отваря няколко отверстия, за да проникне светлината през тях, а после ги затваря, за да запази придобитите образи и впечатления. Очите на човека, това са двете отверстия на тази камера обскура, през които всичко трябва да се отпечати. Първо ще отвориш очите си, ще фотографираш и след това ще ги затвориш. Вие сега само фотографирате, още не изучавате нещата. Смешно е, когато един фотограф ходи цял ден да фотографира, а като се върне вечерно време в дома си, не промива тези ленти и ги оставя настрана. Не, той трябва да влезе в тъмната си стаичка и да ги промие. По същия начин и вие трябва да промивате вашите фотоленти, които сте събрали. Кажете ми как промивате вашите фотоленти? Ще кажете: и това още оставаше, да промиваме всички тия ленти! Природата казва: ще промиваш всичко, което си фотографирал! Ако не го промиеш, ще го изгубиш. Някой казва: тогава аз мога да не фотографирам, за да не промивам. Можеш, но ще се препъваш и ще падаш на земята. По добре с фотография, отколкото без фотография, защото във фотографията са образите на живота. Щом имате образите, после ще придобиете техния истински смисъл.

Казвам: в тази велика наука трябва да се изучава човешкото тяло. Всеки човек трябва да изучава своето истинско тяло. Аз не говоря за обикновеното му тяло, но за истинското тяло на човека, което не умира. Туй, което умира в човека, това е неговата плът. Казвате: ами тялото на човека не умира ли? Не умира, само плътта умира. Има нещо постоянно у човека. Той е истинското му тяло, което остава всякога едно и също.Някои учени казват, че истинското тяло на човека, неговата душа, тежи 33 грама. Тази голяма тежест, която човек има днес се дължи на странични налягания. Тежестта на човека не

определя неговата интелигентност. Колкото е по-малко движението на частиците на едно тяло, толкова неговата тяжест е по-голяма. Съвременната наука казва, че когато движението на частиците в едно тяло се намалява, тежестта му се увеличава. Понеже частиците на душата трептят или се движат с голяма бързина, затова тя тежи само 33 грама. Ако вие намалите бързината на движението в душата наполовина, тежестта й се увеличава колкото тази на цялата Земя. Следователно, при сгрупирането частиците на телата на по-близки разстояния, тяхното движение се намалява, те увеличават своята тежест. Когато пък вътрешното движение на частиците се увеличава, телата стават по-леки. Ето защо в разумния живот се изисква бърза мисъл, както и бърза, но разумна смяна на чувствата.

И тъй, разумният живот, който изтича от Духа, се е проявявал много пъти в света, но тъй както светът днес се развива това показва, че цялата Слънчева система е навлязла в нова зона на Духа. Това навлизане е станало от 1914 година на 20-я век. По този начин Земята е навлязла в тази зона. Че действително Земята е навлязла в една нова зона, в една нова фаза на съчетание със Слънцето, това нещо ще се докаже най- много след 1-2 века от тогавашните учени хора. Понеже съществата на Слънцето са много по-напреднали от хората на Земята, това нещо указва известно влияние върху нашата Земя. Или с други думи казано: ние сме навлезли във връзка с една девствена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онези хора, които са готови за това време, ще възприемат този жизнен елексир и ще възкръснат, а онези, които не са готови, ще заспят и ще чакат още хиляди години за новите условия, които ще дойдат в бъдеще. Този нов Дух индусите наричат Брама, окултистите го наричат Адам Кадмон, или големият космически човек, а евреите го наричат Иехова. Съвременните учени под думата Дух разбират неовитализма, т.е. живата природа. Туй, което се проявява от Духа, единият му полюс, е висшата ителигентност на човека, която засяга съвременните учени хора. Тази интелигентност се проявява в една малка част на човешкия образ. Тя

се проявява именно в неговото чело, в неговото лице. Голата част на лицето у човека представлява разумния, благородния човек. По челото, по лицето, по скулите му ти познаваш, дали може да се разчита на един човек, или не, дали ще бъде той гениален, или обикновен човек. В окултната наука има известни правила, чрез които се изучава човешкото тяло. Вземете, например, ухото на човека е създадено по един начин, окото- по друг начин. Ухото показва през какви условия е минала нашата Земя в своето развитие. То представлява цялото битие. Очите също тъй показват условията, през които е минала нашата Земя в своето развитие. Очите или учшите не могат да се създадат на всяко време. Носът, ръцете, както и всички останали органи на човешкото тяло показват начинът, по който природата се е развивала. Те представляват особени книги на природата. Всичко това съставлява една обширна наука, която човек трябва да изучава, но за което трябва да има специално ръководство. Вие имате лица, но още не сте запознати с тях, не знаете стойността на вашите лица. Вие имате нос, но още не сте запознати с него. Казвате: аз имам нос. Да, имате нос, но не знаете, какъв тип е вашия нос, дали гръцки, римски или какъв друг. Вие имате чело и по него ред бръчки, но не знаете, какво е вашето чело, дали като на някой гениален човек или като на някой обикновен човек, защото бръчките по челото на гениалните хора са поставени по един геометрически начин, а тия на обикновените хора–по друг начин. Те са безразборно разхвърляни, както може безразборно да се набръчка един плат. Когато обличаме дрехите си в тях има особено набръчкване. Всичко това, което ви говоря за човешкото лице, са факти, които може да проучвате постоянно. Вие казвате: това са мъчни работи. Че вие още не сте започнали да учите, а търсите лесните работи. Лесните работи минаха. Колко време може да бозае едно детенце от майка си? Най-много 1-2 години. Най-после майката казва: ще отбия това дете, та ако ще нека плаче. И започва след това тя да му дава твърда храна. Вие някога казвате: добър е Господ. Мляко е това. Господ ще промисли за

нас. Мляко е това. Но един ден това мляко ще се свърши и тогава и ти ще работиш и Господ ще работи. И Господ ще промишлява и ти ще промишляваш. Вие казвате: Духът ще ни научи. Да, Духът ще ни научи всичко, но и ние трябва да знаем как да учим.

Ние, съвременните хора, прекарваме по-голяма част от живота си в съмнения. Дойде ти една добра идея, но ти ще мислиш ден, два, три върху нея дали е права или не. Приемеш едно верую, но започваш да мислиш дали съществува Бог или не. Аз казвам: в света има само един Господ. Дръжте се за него! Всичко друго е измислица. Ама дали е истинския Бог? В истинския Господ има светлина, а във всички други богове има само сенки. Всички други богове само обещават и нищо не дават, когато истинският Бог дава всичко каквото обещае. От него излиза живота. Всички учени същества, които наричат богове, могат да станат само божества, нищо повече. Всеки силен човек, всеки учен човек може да стане адепт, може да стане божество, но не и Бог. Само един е Господ в света. Има учени хора в света, които могат да упражняват известно влияние върху другите хора. Те могат със своята мисъл да те спрат в пътя ти, могат да изменят направлението на твоята мисъл, могат да строшат и краката ти и т.н. Те са опасни хора. Но смисълът на знанието не е в лошото, което хората могат да си причинят едни други. Всяко знание трябва да се използува за благото на другите.

Христос казва: Духът е онова, което дава живот. Плътта нищо не ползува. Това той казва за учениците си. А на друго място той казва за обикновените хора: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да имате живот в себе си. С това много хора се съблазниха. Като казва, че само Духът дава живот, как трябва да се свържем с Духа? Има само един начин, по който можем да се свържем с този Дух. Във всички времена са препоръчвали вярата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикът да придобива знания, ако се съмнява в професора си. Да кажем, че някой виден професор преподава на ученика си нещо по математика, но той се съмнява и се пита: дали

това е истинската математика? Ще научи ли нещо този ученик? Ако някой ученик се занимава с музика, но се съмнява в учителя си, какво ще научи? За в бъдеще ще дойдат гениални хора, които ще преподават математиката на гениалните хора. Засега срещаме учени хора, от които едни доказват едно нещо, други го отричат. Но аз съм чел и положителните и отрицателните твърдения и намирам, че и едните и другите мислят право. Вземете, например Бухнер, в душата си той е идеалист, но така изразява идеите си,че хората ги схващат материалистически. Че Христос е изказал пред своите слушатели една много материалистична идея. Той казва: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми. Докато вегетарианството поддържа идеята да не се яде месо, Христос казва: мене ще ядете сега. С тази своя идея Христос се намира в стълкновение с вегетарианците. Ако ние вземем тази идея буквално, ще се намерим пред едно странно положение.

Казвам: в нашите мисли и чувства трябва едно пресяване. Аз не искам да внеса смут в душите ви, но казвам: дръжте това, което имате, но сега аз сея като един земеделец и след 4-5 години посятото от мен ще израстне. И тогава ако това, което израстне ви хареса, вземете го и го задръжте за себе си. Ако не ви хареса, дръжте старото, което имате. Ако посятото от мен ви хареса, то ще бъде за ваше лично благо. Ако пък го изровите преждевременно, то е ваша работа вече. Христос казва: трябва да внесем в душите си нови идеи. Сега всички се съмняват и казват: трябва да се държим в старото! Ако е да се държим в старото, защо дойде Христос на Земята? Старото е това, което се даде в рая. След старото дойде Мойсей, дойде и Христос. И сега се казва, че Христос щял да дойде втори път на Земята. Няма да дойде само Христос, но с него заедно ще дойдет много напреднали същества, много светии. Той няма да дойде тъй, както църквата разбира. Всеки ще възприеме Христа тъй, както може да го схване и разбере. Всеки според разбирането си. Често някои малки деца запитват майките си, когато им се роди братче или сестриче: мамо, откъде дойде това малко детенце? Е, мама, донесе го бабата от реката.

Тъй им отговарят от благоприличие, защото ако започне да им се разправя вътрешната страна на въпроса, има опасност да не се събуди еротическата страна. Майката проповядва един морал, а в скритите заведения се проповядва друг морал. Значи, у нас трябва да има нещо свещено. Когато ние говорим разумни неща, аз зная, че разумното никога не може да произведе лоши влияния върху хората. Хубавото, красивото, духовното, божественото, в света всякога упражнява добро влияние. Еротическото в живота се събужда благодарение на плътта. Тя внася този елемент в живота.

У човека трябва да се събуди вътрешен стремеж. Всяка идея има известни звукове, с които може да се изрази. Вибрациите на всяка дума съответстват на известни ключове. Ти не можеш да направиш живота си щастлив, ако не знаеш ключа на щастието. Всички хора, които търсят щастието, търсят неговия ключ. Милосърдието също тъй има свой ключ. Любовта има свой ключ. Мъдростта има свой ключ. Истината има свой ключ. Правдата има свой ключ. Добродетелта има свой ключ. Като турите този ключ, ще можете да свирите. Махнете ключа в музиката и накарайте един музикант да свири. Махнете подразделянето в музиката на ноти и вижте каква музика ще излезе. Ето, имаме Паганини, един отличен цигулар, но го накарайте да изсвири нещо от Бетовен на една пукната дъска, на която са опънати 4 струни и вижте ще може ли да ви задоволи? Значи, всеки инструмент трябва да бъде направен по всички правила на музиката и природата. Физическите тела, които имаме представляват едно усилие на природата, на Духа. Всички мисли в тях, всички чувства, всички органи ги е поставил този Дух. Всички изкуства, както музиката и науката са внесени все от Духа, който още не се е проявил както трябва. Всичко това е импулс на Духа. Желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великите божествени закони, за което той употребява големи усилия и създава велик импулст в човешката душа.

Питам: как трябва да постъпваме ние, съвременните хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? Мога ли да я накарам да яде заедно с мене? Не мога. Но щом веднъж я поканя, ще заповядам на моите слуги да й сложат малко от моя медец и тогава аз ще ям и тя ще яде. Мога ли да поканя една копринена буба на гости? Мога. Но щом я поканя, ще взема няколко черничеви листа за нея и ще й сложа да яде. Щом аз ям и тя ще яде. На другия ден ще поканя един слон у дома на гости, но не в стаята си, а в градината си. Ще заповядам да донесат за него 40-50 килограма ориз и той ще започне да яде със своя хобот, а аз на масата си ще ям своя ориз. Разбира се, той ще изяде много повече от мене. Мога ли да поканя една златна рибка на гости? Мога. Но ще я туря във вода и ще й дам няколко червейчета. Така ще я задоволя. Във всички тия неща трябва да бъдем разумни. Ако седна да ви разправям всичко това, вие ще кажете: какво е това учение? Това са символи. Има ред символи в твоята глава, едни от които приличат на пеперудки, други на червейчета, трети на слонове, четвърти на змийчета, пети на биволчета, шести на кравички, седми на паяци, осми на пъдпъдъци, на кокошки, на гълъбчета и т.н. Това са все идеи. Всички наши идеи са въплатени. Гълъбът например, представлява една свещена идея. И ако аз пазя своята идея в главата си, ще я пазя и отвън. Ако я пазя отвън, ще я пазя и отвътре. Ако аз унищожа една идея в главата си, ще дойде полудяването. Чудни са хората като казват, че външният свят нямал подобен израз на вътрешния. Външният свят е свещен израз на вътрешния, затова ще го пазиш свещено. Някой казва: защо да пазя този човек, защо да го почитам? Казвам: този твой брат е една свещена идея в тебе и ако не я пазиш, ти ще умреш. Бог е вложил този човек като идея в тебе, а външно той е само една форма. В този човек също тъй има една идея и когато обичаш този човек, ще обичаш и неговата идея.

Тъй щото, всички хора сме сплотени един с друг. Някой казва: аз не мога без Бога, но без хората мога. Не е вярно това. Ти не можеш без Бога, но и без хората не можеш. Чудни са хората, когато отричат

това, което Бог е създал. Всички души, всички духове, всички хора са създадени от Бога и щом любиш Бога, ние ще любим и хората. Че къде е идеалният човек? Мислите ли, че като гледате прозорците на някой човек, там е и човекът? Някой момък като минава покрай прозорците на своята възлюбена, поглежда да я види, но някой път я няма. Горкият минава той сутрин, минава вечер, няма я там. Когато светят прозорците, тя е там. Някой път, обаче, прозорците не светят и той си въздъхне и казва: няма я пак! Не, тя е там, но гледа го от тъмната стая. Значи, прозорците и тя не са едно и също нещо. Ще кажете: прозорците, това са очите на човека. Ами ушите какво нещо представляват? Те са слушалките. И те не представляват същинския човек. Някой път душата и духът може да са пред слушалките, а някой път може и да не са там. Душата има много състояния. Някога вие мислите, че сте в душата си, но не сте. Човек едновременно живее два живота. Денем живее по един начин, постоянно се тревожи за разни взимания-давания, а вечерно време влиза в друг свят, където си почива. Той е реален свят. В него нещата нито се губят, нито се създават, а само се видоизменят.

Та казвам: този велик Дух е онова, от което произтича живота. Най-първо човек трябва да повярва и да приеме този Дух. Казвате: има гениални хора в света. Геният не е нищо, пред което трябва да спрем. Геният е проявление на разумността. Разумността е проявление на великия Дух и ние можем да направим връзка с този дух само чрез живата вяра. Когато тази жива вяра дойде и човек повярва без никакво съмнение, той ще стане безсмъртен. Или, казано на окултен език, щом човек повярва чрез тази жива вяра, той ще има едно микроскопическо мускулче, в което ще носи само една капка от жизнения елексир, от който постоянно ще се подмладява. Всичките му бръчки, всичките му бели косми ще се изменят и той ще стане млад на 33 години. Ето защо като отидете на Небето, ще видите, че там всички хора си приличат, не могат да се различават. Само геният, само адептът може да различи качествата на един човек от качествата

на друг. Иначе, всички жители на Небето по образ, по форма си приличат. Всички са млади, красиви. Хората в духовния свят нямат никакви дефекти. Казват, че в невидимия свят няма хора със сини очи, нито с черни, нито с кафяви, а очите им били на всички светли, но се различавали един от друг по степента на светлината. Колкото една душа е по-развита, по-благородна, толкова и светлината на очите им е по-мека. В Небето също тъй няма хора с черни коси, нито хора с руси коси. Косите на всички са светли и се различават един от друг по светлината , която излиза от тях. И за това, ако влезете неподготвени в този свят, ще се намерите в един чуден, непонятен за вас свят и ще кажете: не мога да живея в този свят. И за да се направи невидимия свят донякъде понятен за хората, които нямат голяма интелигентност, неговите вибрации трябва да се намалят и да се вижда чрез отражение. Благодарение на това, чрез вас се отразяват някои много напреднали същества наречени адепти. Значи, вие сте посланици, представители на някои от тия напреднали същества, без да знаете това нещо. Някой човек може да представлява Англия, друг Германия и т.н. Това не значи, че той включва в себе си този колективен народ, но само е негов представител. Някога у вас дойде една велика идея. Защо? Вие сте свързани с тази идея чрез някой висш представител и трябва да я реализирате на Земята. И някой път, колкото и да грешите, този висш Дух ви прощава, понеже той има нужда да слезе някога на Змята, а вие по този начин представлявате за него една малка станция, на която той може да спре. Но когато този дух реши сам да слезе на Земята, тогава той ти казва: тебе вече ще те уволня. Вие казвате: ами къде ще отида аз? Има определено място за вас. Има хора, които като умират, не знаят къде отиват. Те са в голяма тъмнина.

Та тази велика духовна наука ни разкрива пътя на живота. Земният живот и духовният живот са тясно свързани и затова благата на земния живот зависят от благата на духовния живот. Доколкото човек е свързан с Духа и живее без съмнения, без отрицателни

качества, дотолкова той може да постигне всичко и може да живее един идеен живот на Земята, без терзания и без да казва: откакто съм се родил не съм видял светъл ден. За един човек, който е свързан с Духа, животът представлява такова нещо, каквото представляват вълните за един голям океански параход. Той си върви напред, защото тези вълни не представляват за него нищо. Вълните се блъскат в него и се разбиват, но параходът продължава своя път. Всеки човек, който не е свързан с Духа, койте не разбира законите, ще се уплаши от тия вълни. Той казва: тази работа е много опасна, аз ще се самоубия. Че какво като се самоубиеш? Еди кой си искал да се отрови. Знае ли какво го чака като се отрови? Стражари го очакват на онзи свят. Как ще се разправи с тях? Има някои учени хора, които проповядват, че като умре човек, ще се освободи от всички спънки и ограничения на този свят. Да, действително ще се освободи, но как? Ако един българин направи някое престъпление в България и избяга в Англия, там законите няма да го преследват, но ако и в Англия направи някое престъпление, английските закони ще го хванат, а те пипат много здраво. Знаете ли какви са английските дедективи? В Англия има специални дедективи за хващане на крадци, на апаши. Там нямат обичай да водят дела, както в България, да затварят крадците, но постъпват по следния начин: ако се окаже, че някой богат лорд е обран и са му взели скъпоцености за около един милион стерлинги, дедективите веднага влизат в ролята си. Те наемат богати хотели, дето предполагат да се крие апаша и следят, дано го намерят между някои от пътниците. Достатъчно е да намерят някое загубено копче или друга някоя малка вещ на крадеца във време на кражбата у дома на лорда и те веднага я използват. Щом намерят притежателя на това копче, спират го и му казват: господине, в името на закона вие сте арестуван. Дедективът премерва копчето по големина, по форма и намира, че действително този човек е крадецът на скъпоценностите. Той му казва: ти си открАднал еди–какви си скъпоценности, затова веднага да ги донесеш. Не ги ли донесеш, ще бъдеш преследван по-

нататък според английските закони. И така, въпросът се урежда по мирен начин.

Та казвам: и в невидимия свят има такива разумни същества, дедективи, които следят за всичко, което вие вършите. Те като ви уловят, казват ви: дай това, което си откраднал! Там хващат и за лъжа и после пак освобождават. Според морала, който имаме сега, казваме: не кради, не убивай! Това е отрицателната страна на живота. Така е било в миналото, но бъдещата наука трябва да изучава закона на любовта. Питам: вие, които толкова хиляди години сте изучавали любовта, докъде сте дошли? Вие знаете, че има любов. В млади години я признавате, в стари години я отказвате. Днес един ваш приятел ви люби, на другия ден ви разлюбва. Един ден признавате любовта, на втория ден я отказвате. На третия ден пак я признавате, после отново я отказвате. Ако любовта в света е сила, която човек днес признава, утре отрича, това не е нищо друго, освен негови фантазии. Кагато любовта влезе в тялото ви, най-първо ще почувствате едно вътрешно разширение. Когато дойде любовта в тялото ви, направете следния опит: вземете един здрав копринен конец, който да не се разтяга и премерете в това време ръцете си, врата си, носа си, гъдите си, краката си - изобщо цялото си тяло. Направете около десетина такива точни измервания и ги отбележете. Един ден, когато изгубите любовта, измерете пак същите части и сравнете двете мерки. Непременно ще намерите една разлика, от която ще видите, че любовта е нещо реално. Когато човек става по-ителигентен, пак може да се забележи същото нещо. Дойде ли у вас една велика идея, премерете пак тялото си, ще намерите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умът ви да отслабва, пак се премерете и вижте разликата в двете премервания. Когато една разумна сила влезе в човешкото тяло, тя всякога създава малко разширение. Следователно, с тия измервания ние можем да проверим, дали нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух са прогресирали. Милиони разумни души работят за нашето развитие и

усъвършенстване. Както барометърът показва повдигане и спадане в налягането, така и всяка разумна сила като влиза и излиза от нашето тяло, показва известно повдигане и спадане в нашето състояние и развитие. Разумният човек трябва да познава всичко това. Вие погледнете ръката си и казвате: тук има нещо написано. Погледнете лицето си и казвате: хубаво е моето лице. Не е въпросът до хубостта, но важното е , какво е написано на вашето лице. Трябва да знаете, какви са вашите очи, какъв е вашия нос и т.н. Трябва точно да знаете какви вежди имате и защо са такива. По тези неща трябва да можете да четете своите мисли. Това е цяла азбука. Вие казвате: трябва да изпълним волята божия! Не, докато човек не научи своето тяло, той не може да знае как трябва да изпълни волята божия. Изпълнението волята божия седи в правилното уреждане на това малко владение, което Бог ни е дал. Ако човек не се заеме да уреди тялото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробовете си, стомаха си и ако не влезе във владение на цялото тяло и не стане господар на своя ум, на своето сърце и на своята воля, Бог никога няма да благоволи към него и да му даде нещо по-велико. Стане ли пълен господар на себе си, Бог ще благоволи към него.

Сега ще дойдем до заключението: докато човек не стане господар на своето тяло, той не може да бъде гениален човек. Гениалният човек не може да има хилаво тяло. Аз казвам: плътта трябва да бъде хилава, а тялото трабвя да бъде стройно. Например, дойде някой, бутне те и ти избухваш. Това е плътта, а не тялото. Тялото е едно много хубаво конче, което като бутнеш, казва: тази работа ще се уреди много лесно. Ти си гладен, господарят ти казва: почакай малко, аз ще ти донеса малко храна. Донесе ти храна, ти си хапнеш, тогава и двамата мислите еднакво. Тялото е живо, разумност има в него. Някой казва: как ще се оправи тази работа? Тялото казва: не бой се, тази работа ще се оправи лесно. Аз не отделям тялото от плътта , но когато говоря за тялото, разбирам, че то представлява съвкупност от милиони разумни души. Всички тия души работят колективно а онази първична

монада, която работи като царица, ние наричаме човек. Следователно, всички тия души казват: ти не се бой, стой настрана, ние ще уредим тази работа. И наистина, те имат тази сила. Като мислим така, ще видим, че у нас са вложени всички възможности. И докато нашето тяло е свързано с Духа, с всички разуни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христос казва: каквото попросите в мое име, ще ви се даде. Някои казват: Бог дава, ала в кошара не вкарва. То значи: само с молитва нещата не се уреждат. Не, ще се молиш и постоянно ще се молиш! Докато детето не се моли, майката не му дава нищо. Аз считам молитвата дишане на душата. Щом има дишане ще има и мисъл. Молитвата не седи в дигането на ръцете нагоре, но в дишането на душата. Както движението на кръвта помага за дишане на тялото, така и в дишането на душата става нейното пречистване и човек влиза в новия божествен живот. Някои питат: по колко пъти на ден трябва да се молим? През целия ден. Докато живееш, ще се молиш. Ама по колко пъти на ден трябва да се диша? Трябва да се диша през целия ден непрекъснато. Същото е и с мисълта. Ще мислиш през целия ден. Ще се молиш непрестанно. Писанието казва: който се моли непрестанно,той непрестанно мисли, а като мисли непрестанно, ще чувства непрестанно и ще действа непрестанно. Човек, който се моли, съзнателно или несъзнателно, той диша, защото молитвата означава дишане. Кръвобращението също не може без дишане.

Христос казва: Духът е онова, което дава живот. Този Дух някой път действува вътрешно, чрез нашата интуиция, а някой път външно. Той ни предупреждава чрез сънища, а някой път чрез наши приятели. Изобщо, той действува отвън или отвътре, но когато ние се повдигнем и започнем да го разбираме, тогава иде тъй нареченото първо посвещение. Духът говори вече на един отривист, разбран език, в който думите имат само едно значение. Той ще бъде като ваш приятел, който като ви намери, че сте се изгубили в гората, ще каже: елате с мене, аз щи ви покажа пътя. След това ще ви заведе дома си, ще ви укаже всякаква помощ и тогава от душата ви ще изчезнат

всички мъчнотии, всички съмнения и терзания и вие ще си излезете оттам радостен и весел. Писанието казва: Духът ще ви научи на всичко. Това е един колективен Дух. Всички трябва да познавате този Дух и да го имате в душата си. Не мислете , че този Дух е съществувал само във времето на Христа. Не, той съществува и сега, ще съществува и за в бъдеще. Духът е изявлението на живия Господ. И ние търсим живот, търсим щастие, търсим блаженство, търсим култура, знание и богатство, но трябва да знаем, че всички тия неща можем да добием само от Духа. Само Духът е носител на всички тия блага. Той е носител на всички дарби, на всякакви таланти, на всички блага, на всякаква интелигентност и гениалност. И когато Духът дойде, тогава се раждат всички велики музиканти, всички велики писатели, поети, както и всички добри майки и бащи.

Аз взимам думата майка не в смисъл на европейската майка, но като емблем на любовта като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза в първичния живот. Туй разбирам аз под понятието майка и баща. И онзи, който има такива майка и баща, има онези необходими елементи, от които е съградено неговото разумно тяло. И тогава, всички тия разумни елементи, майка, баща, брат и сестра, съставляват нещо съществено от нас, част от частта ни, път от плътта ни, кост от костта ни. Щом съзнаем това, ние вече не можем да се отделяме един от друг и да казваме: този човек е някак си чужд за мене. Не е така. За онзи, който е разбрал закона, всичко е близко. Всички животни го познават, всички растения го познават, външно и вътрешно. Такъв човек няма да прилича на Дон Кихот, който отишъл да воюва срещу воденицата, която го метнала на другата страна и му показала че е по-силна от него. Така е постъпил и един православен човек от търновско, който казал: аз мога да направя всичко, каквото пожелая. Каквото кажа, става. Той среща един ден в гората един бик и му казва: заповядвам ти в името на Исуса Христа да се махнеш от пътя ми! Бикът го хваща, поваля го на земята и едва могли да го спасят. С това той иска да му каже: аз познавам Христа,

но тебе не познавам. Така правите и вие. Хващате бика и казвате: в името на Исуса Христа! И в Писанието се разправя за десет души верующи, които искали да изпъдят духовете от един болен. Те казвали: в името на Исуса Христа ви заповядваме да излезете! Те им отговорили: ние позаваме Христа, познаваме Павла, но вие кои сте не ви познаваме. Няма вече познаване, а знание, положително знание трябва. Вие трябва да приложите в живота си това истинско знание. Вашето знание е на мястото си, но към него ще трябва да приложите един малък плюс. Това аз мога да докажа. Вашето старо знание е материалът, който трябва да гори, а новото знание, това е онази малка суха клечица, с която трябва да запалите огъня си. Достатъчно е да драснете тази клечица и огънят ви ще се разгори. Тя ще бъде само една малка подбудителна причина, за да се прояви огъня.

Та като дойде божественото у нас, то само ще даде този първичен подтик. И тогава, туй, което се е събрало у нас от хиляди векове, ще се разгори, а божественото ще влезе вътре и ще започне да го разработва. Само, тогава ще дойде и Духът. И казва апостол Павел: Всички няма да умрем, но ще се изменим. С това апостол Павел разбирал този важен закон, че всички ще станем гениални, красиви, млади все по на 33 години. Ние ще станем хора на разумността, на мъдростта. На Земята ще настане истинският живот и между нас няма да има вече хилави, болни хора. А сега хората постонно се разколебават. Един ден ще решат да служат на Бога, на другия ден се разколебават. Не, казано и свършено! Не е достатъчно само външно да се ретушираме, както това правят най-много във Франция.

Ще ви приведа един пример. Една стара баба 60 годишна успяла да излъже един млад момък, да се влюби в нея и после да се оженят. Тя нямала зъби в устата си, но си турила изкуствени, намазала лицето и ръцете си с масла и помади, и този момък се влюбва в нейната красота. Още първата вечер тя си хвърля зъбите и той като вижда такова чудовище при себе си, офейква. Ние мислим, че сме хванали новия живот, а това е старата баба със старите идеи, с

изкуствените зъби–ретушираната баба. И като види човек това нещо, разбира се, че ще офейка. Онова, което Господ ни дава, не е тази стара ретуширана баба. То е онзи чист, ефирен живот. Когато Духът дойде човек ще почувства в себе си едно разширение. Той няма да снеме изведнъж старите си дрехи, но в него ще има светлина. Той ще носи мир и радост за душата си. Понеже сега сте в тази област, аз казвам: излезте сега на новия живот! Не говорете нищо. Всички бъдете любезни и като евреите събирайте манна! Не казвайте, че е много. Там е казано, колко трябва да се събере. Малко манна ви трябва в едно малко мускулче. Като си вземете една малка капчица от новия живот, тя ще бъде в състояние да ви подмлади. Тя ще послужи за цялото поколение, за вас и за децата ви.

Духът е онова, което носи разумното в новия живот. Той носи и живот, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трябва. Затова ви е необходима онази жива вяра, без съмнения, която да донесе божественото у вас.

Беседа, държана от Учителя на 30 май, 1926 г. в гр. София.'

ЩЕ СЕ НАСИТЯТ

„Които гладуват и жадуват за правдата, те ще се наситят.“ (Матея 5:6)

Важна дума тук е думата гладуват. Всеки съвременен човек трябва да си зададе една основна задача, която сам да разреши. Например, в какво може човек да използва своя живот? Всички казват, че трябва да живеем. Съгласен съм с това, но животът не седи в ядене и пиене. Яденето и пиенето представляват само едно условие за поддържане равновесие в живота. Животът не седи и в ходене и лутане натук-натам. Животът не седи и в градене на къщи. Животът не седи и в учението, тъй както ние го разбираме. Животът не седи и в съграждане на домове. Животът не седи и в раждане на деца. Всички тия неща са полезни, но в тях не се крие същественото на живота.

Сега всички вие трябва да ме разбирате основно, принципално, защото всичко онова, което се ражда, което се твори в съвременния свят се разрушава. Къде са всички ония хиляди поколения, които са били родени преди нас? Къде е нашият прадядо Адам? Ще кажете, че Адам е на онзи свят. Колко души вярват в това? Ако би се съставил един референдум, колцина души биха се произнесли, че вярват в Адама? Всички ще кажат, че това е един измислен мит, една легенда. Ще се запитат: възможно ли е да е съществувал такъв Адам? Възможно е. Трябва да знаете, обаче, че реалностите в света всякога допущат противоположности. Всяка реалност има и своя противоположност. Значи, реалностите не са всякога на едно и също място. Преди милиони години звездите са били на едно място, а сега са на друго място. Следователно, ако имаме една астрономическа таблица на звездите от преди милиони години, щяхме да видим, че сегашните звезди не са на същото място, на каквото са били и преди

години. Те се преместили. Това става и със звезди от най-голяма величина. Туй показва, че всичко в света се движи. Та когато ние отричаме нещата, това значи, че предметите или идеята не е на същото място, но е отишла на друго място.

Съвременните учени хора са попаднали в известни илюзии. Има учени хора, наречени деца на науката, които си служат само със забавления. Те са учените хора на хипотезите и на теориите. Те са майстори да създават теории. Да вземем например, следната теория: да умножим две единици на живота с една десетмилионна част от единицата на кислорода. Сед това туй число да умножим с една десетмилионна част от тройната единица на водорода. Полученото да умножим с двумилионната част от четворната единица на въглерода. И най-после полученото да умножим с десетомилионната част на азота и с това да довършим задачата си. Какво разбрахте сега от тази теория? Какво придобихте от нея? Това са дълбоки математически задачи, но само за онези, които разбират нещата. Питам: човек може ли да си представи десетомилионната част от единицата на кислорода? Разбира се, тази единица съществува в природата, но преди всичко ние трябва да имаме известни органи, с които да възприемаме тия неща. Ние можем да допущаме нещата, но трябва и да ги проверяваме. Имаме ли развити всички органи, ние ще си служим правилно с тях. Съвременните учени хора на запад трябва да вземат опитностите на източните народи, които по един инволюционен път са слезли от космическия свят. Говори се, че съвременното човечество е слязло някъде от космическото пространство. Някои казват, че то е било някъде в Сатурна, после е било на Месечината и оттам е слязло на Земята. Обаче преди да дойде човекът на Земята, той е бил извън някаква Слънчева система. Казва се, че там някъде се е качило нашето Слънце, но и на това място няма да остане. Това са хипотези и теории на източните народи. Те имат ред доказателства за тия неща.

Днес учените хора имат ред методи, ред теории, чрез които си служат, обаче и техните теории търпят известни видоизменения. Когато хората са решили да изучават космоса, те са слезли на Земята. По-рано техните възгледи са били по-ясни, понеже са живели в по-рядка материя, но после, когато са слезли в по-гъстата материя, възгледите им се помрачили, те почти са изгубили половината от своето знание и по този начин са се оплели в една метафизическа каша, от която може да ги извади само някой разумен ангел. И техните велики Учители само ги гледат, мълчат си, нищо не им казват. Те знаят, че мъчно човекът може да се извади от такава каша. И сега, понеже човечеството се връща от този инволюционен път, отива към своята еволюция, то вменява се за задача, както на сегашната, тъй и на бъдещата култура да го извади от тази каша. Всички хора днес са се забатачили, както в живота, тъй и в научно отношение. Че са се забатачили, виждаме от това, че всяка култура, както на миналото, така и на настоящето не е донесла нищо друго, освен разрушения, немотия, смърт, болести и наказания. Във всяка култура днес, колкото и да е велика, срещаме само пъшкания и страдания. И нашата култура, макар и култура на християнството също тъй има пъшкания. Ако вашият слух беше развит, щяхте като по радио да чуете всички ония вопли, плачове и страдания, които се носят изпод Земята. Някои разказват за театрите, които са давали в Париж, в Лондон, в Берлин, в Ню Йорк или другаде някъде, разправят също тъй за добрите актьори, които играели на сцената. И всички се трогват от техните роли, плачат. Казвам: други истински актьори има на друга една сцена. Те са около 200-300 000 на брой, те пъшкат и плачат на тази житейска сцена. Тия актьори, от които вие се възхищавате, са платени плащат им пребогато, а тия актьори, които аз зная, актьорите в живота са безплатни – те играят без пари. Такива актьори има и в Българи, и в София специално. Плачат те горките на сцената,без да им даде някой пет пари. Те са първокласни актьори, обаче от никого непризнати.

Питам: коя е причината, за която ние страдаме? Причината, за която страдаме днес е колективна. Всинца сме виновни. Защо? Понеже не вървим в съгласие с великата воля на Бога, не вървим в съгласие със законите на живата природа. Аз разглеждам Бога не тъй, както хората го разбират. Идеята, която съвременните хора имат за Бога, е една изопачена, квадратна лъжа. И всички съвременни владици, попове, хахамини, брамини, всички служители на Бога, един ден ще бъдат поставени на колене пред него. Бог ще уволни всички тия свои служители и най-малко 2000 години те ще изкупуват греховете си за тази лъжа. Те могат да правят днес, каквото искат, но иде съдба и за тях. Те ще видят, че има Правда в света! Божията правда е справедлива, тя не иде от мене. На всеки човек ще се отдаде това, което той заслужава.

И сега, когато съвременните хора говорят за великите принципи на живота, в техните умове изпъква идеята за национална религия, за национализъм. Да, наистина има център на национализма в главата на човека. Той е още тъй наречения център любов към дома, към земята, в която си се родил. Ще видите, че майките, и бащите, и вълците, и мечките, и лисиците, и птиците, всички обичат дома си, всички обичат своето гнездо. Идете при някой орел да вземете птичките му, да видите, как той ще се брани с клюна си. Значи природата е вложила във всяко същество чувството да се брани. Как трябва да се браним ние? В това отношение на правия път ли сме? Казват за някого: той е бездомник, той е безотечественик. За какво отечество се говори? В света има само едно отечество. Нашето истинско отечество е място на блаженство, място на онези благородни, велики души, които са го следвали. Те като са дошли на Земята, са свалили и своето отечество тук. Тъй щото, ние тук сме само колонисти. Питам тогава: какво отечество ще образуваме на Земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаем, къде е това отечество. Като ви говоря за него вие веднага ще искате да ви се докаже, къде е то. Аз ви говоря научно върху тази работа. Вие

ще кажете: според нашите правила ние искаме да ни се докаже това. Прави сте да искате доказателства, затова и аз ще ви го докажа. Че наистина съществува това отечество, се вижда от обстоятелството, че вие, веднъж дошли тук като колонисти, носите тази идея в себе си и казвате: това е нашето отечество. Щом една идея не съществува в човека, тя не може изкуствено да се роди. Идеите съществуват предвечно. В едно агне не може да се роди инстинкта на вълка или инстинкта на мечката. В едно агне могат да се родят само инстинктите на овцата. Какви са те? Да пасе трева. В едно месоядно животно пък ще се зародят инстинктите, стремежите на месоядните животни изобщо. Какви са техните стремежи? Да ядат месо, да грабят. Обаче, защо вълкът яде месо, ще оставим този въпрос настрана. Вълкът не е виновен за това нещо. Ние, съвременните хора, имаме най-малко право да съдим вълците, мечките, орлите за техните престъпления. Най-големите престъпници в това отношение са човеците. Какво от това, че един вълк изял през годината една овца? Човекът изяжда през годината толкова много овце и отгоре на това узаконява своите престъпления. Казвам: само праведният трябва да съди. Слушал съм да говорят селяните от някое село: знаете ли, че снощи влязла една лисица в курника на Ивана и изяла най-хубавата кокошка? Тъй ли! Ами знаете ли, че снощи един вълк зграбчил от стадото на Стоян Драганов най-тлъстата овца? Как тъй? И всички се очудват, тревожат, обсъждат въпроса и току виж, цяла потеря тръгва да гони този вълк. Питам: къде оства православието? Къде остават свещените идеи на всички, които вярват в Бога и в троеличието му? Къде остава вашата любов към отечеството ви и към Бога? Как просвещавате този вълк? Като дойдете на власт вие го изтезавате тъй, както когато уловите една овца и я остригвате. Казвате: Господ е наредил така. Ако Господ беше наредил така, тогава този закон трябваше да бъде еднакъв за всички. Питам: птиците стрижат ли вълната на овцете? Правят ли от нея платове, които да продават или да се обличат с тях? Някога те оскубват по няколко косми от агънцата

и от тях си правят гнездата, а не ги употребяват за дрехи. Техните дрехи са майсторски направени и боядисани с хас-боя, която не белее на никакво Слънце. Значи, тяхната мода е поставена от самата природа. Нашата мода от природата ли е турена? Не. Вие казвате: това е последна мода, дошла от Париж. Питам ви: когато дойде тази мода от Париж, вие съобразихте ли се с природата, взехте ли нейното съгласие? Вземете, например, преди десетина години жените носиха корсети, с тях се стягаха като оси. Преди това време те носиха някакви турнюри, нещо като седла. Така се продължи модата няколко години. Преди това пък дамите носиха рокли, тъй наречените молокови. Те бяха рокли, с някакви обръчи долу, за да стоят роклите разперени. С тези рокли жените не можеха да влизат в стаите. Те не биха могли да влязат в един салон като нашия. Такава дама, ако иска да влезе в някоя къща, трябва да остави обръча си вън и така да влезе. Днес ние се смеем на всичко това, но то е мода. Такива са нашите възгледи за живота. Нашите умствени възгледи представляват такива молокови и такива турнюри.

Сега, като ме слушате да говоря така, някой от вас ще каже: чакай да видим, какво ще говори този човек против държавата. Измежду вас се срещат дедективи, дошли да следят, какво ще се говори. Казвам: знайте, че и аз съм един дедектив, слязъл от невидимия свят в София. Като ви гледам как живеете, ще кажа на Господа: тия колонисти тук не вършат волята божия, не вършат волята на своето отечество. Ако се върши волята божия, законите трябва да бъдат еднакви за всички. Законът трябва да бъде еднакъв и за царе и за прости. Ние трябва да сме най-последни пред закона. И когато дойдем до свещения закон на правдата, всички трябва да имаме благоговение пред нея. Всяка погрешка е погрешка, от когото е да е направена тя. И простият като направи погрешка, и царят като направи погрешка, пред закона на правдата тя е все погрешка. Достойнството на човека седи в това, да поправи тази своя погрешка. В света и светията прави погрешки, и ангелите правят погрешки.

Погрешките са възможни за всички. Само едно същество не прави погрешки. Това същество е Бог. Всички други същества правят погрешки. Туй произтича от закона на ограничението. Всяко същество, което се ограничава има възможност да прави погрешки. Някои погрешки стават несъзнателно,а някои се правят и нарочно, съзнателно.

Питам ви сега: като колонисти на Земята как трябва да устроите живота си? Ние сме подчинени на такива закони, които не можем да нарушим. И всяко нарушение на един естествен закон на Земята носи смърт. Има много народи, които са изтребени от лицето на Земята само по тази причина, че са нарушили естествените закони на природата. Геологически е доказано, че цели раси са изчезнали по същата причина. Няма какво да се спирам върху тия факти, те могат всеки момент да се проверят и докажат. Тия раси са изчезнали поради неспазване законите на природата. Според някои научни данни сегашната раса представлява смес от други две раси: едната раса се състояла от хора с дълги глави, а другата раса се състояла от хора с къси, с малки глави. Хората от първата раса са били високи, с много стройни черепи, снажни, философи. И днес имаме хора от тази раса. Хората от втората раса са били ниски, с валчести глави и повече практични хора. От смешението на тези две раси са произлезли сегашните хора. Това са само теории, хипотези, които трябва да се докажат, защото учените хора на запад спорят върху истинността на тези данни. Значи, има нужда от още някои данни. Има ред други математически данни, с които обаче, не може да се доказват тия неща на съвременното човечество, понеже то не е в състояние да ги разбере.

Въпросът не седи в това, да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота. Истинският живот на хората седи в правилното разбиране на живота. Схващането на учените хора, че ние трябва да подчиним живата природа на себе си е криво. Напротив, ние трябва да изпълним законите на живата природа. И най-учените хора трябва да се приближават към нея с най-голямо

страхопочитание. И всеки който не изпълнява законите й, тя го изпраща на онзи свят. Когато дойдем до положение да боравим съзнателно с нейните сили, например, с електричеството, както и с други някои по-тънки сили, ще видим, че те носят смърт. Един от най-учените хора, който се занимавал усърдно с физиката и химията и беше се домогнал до известни тайни, които мислеше да разкрие на човечеството, обаче, когато правеше своите опити, той забеляза, че шишетата с реактивите се местиха от едно място на друго. В тия шишета той държеше разни елементи, които употрябяваше при своите изследвания. С това нещо от невидимия свят искаха да му кажат, че не е време да съобщава тия свои открития на съвременното човечество. Те още не са готови да употребят на място тези блага и ще злоупотребят с тях, а с това той ще си навлече голямо зло. Някои казват: кажете ни истината, как да владеем силите на природата. Знаете ли какво бихте направили вие, ако владеехте изкуството, което имаха египтяните да пренасят големи тяжести от 5-10-15-20 милиона килограми от едно място на друго без всякакво усилие? Ако някой обиди такъв човек, току- виж, че той задигнал 100 - 200 000 килограми тежест от София и почне да хвърля тия снаряди срещу този човек. Какво ще излезе от това? То ще бъде най-голямата, най-ужасната война. Такава война са имали боговете едно време, докато са разрушили всички, след което Господ ги задигна на онзи свят и им каза: докато не станете по-уравновесени няма да слезете на Земята. Боговете са много амбициозни. Само когато говорим за Бога, ние разбираме вече, че той се отличава с великодушие и благост. Той е всемилостив и всякога прощава. Щом някой се покае, той го прощава, но понеже тези богове са горди, той не ги прощава.

Някои искат да кажат, че Христос бил много учен, но никъде не се е учил. С това искат да изкарат, че той е от божествен произход. Така е, но Христос се е учил в много училища. Сам той казва: както Отец ме е учил. Неговата наука не е била като тази на нашите съвременни професори от университетите, които не знаят, от колко

елемента е съставен физическия свят. Казвате: как да не се знае това? Нали имаме периодичната таблица на елементите от Менделеев, в която се вижда, от колко елемента е съставена материята? Да, но както знаете и в тази таблица има междини, т.е. празни пространства, които отговарят на неизвестни засега елементи. Този въпрос може да остане още за дълго време неуяснен. Христос ни е оставил много правила, по които ние можем да урегулираме нашия живот, защото живата материя има отношения към нашия живот. Ако вие изучавате теоретически свойствата на кислорода, това е едно нещо, ако изучавате неговото приложение в живота, това е друго нещо. Например, ако дишаш кислород в раздразнено състояние, той ще произведе един резултат в строежа на твоето тяло, но ако го дишаш по всички правила, той ще произведе друг резултат. Ако пък имаш тази велика любов към човечеството и бъдеш честен и справедлив човек и дишаш кислород, той ще произведе съвсем друг резултат. Аз казвам: в света има два велики принципа, които хората трябва да приложат в живота си, за да не бъдат обикновени, а гениални хора. Най-първо хората трябва да имат непоколебима любов към Бога, да го обичат, без да ги знае някой. И второ: всякаква лъжа от сърцата и умовете им да бъде абсолютно изключена. Ще кажете: може ли без лъжа? Може без лъжа. Лъжата трябва да остане вън от живота. Аз говоря за съзнанието на човека. В съзнанието на човека не трябва да се допуща абсолютно никаква лъжа - нито бяла, нито черна. Вън от живота всеки може да излъже. Питам някого: има ли петно на твоята дреха? Няма. Не, той трябва да каже, че недовижда нещата. Дрехата има петна, но той не ги вижда. Това вече е друг въпрос. Или, ако кажа някому, че дрехата му е много модна, красива, това не значи още, че по нея няма петна.

И тъй, аз говоря за лъжата в съзнанието на човека. Затова първото нещо, което предстои на човека е да се освободи от лъжата. Освободи ли се от лъжата, тогава ще потекат в неговия ум сили, които ще го направят силен и мощен да мисли. Единственото нещо, което

сега спъва хората е лъжата. Даже някои учени хора, материалисти, казват, че вълкът и лисицата били по-умни от човека. Казвам: по-голям глупак от вълка няма и по-голям глупак от лисицата няма. Ако вие представлявате лисицата за по-умна от човека, питам: какво търси нейната кожа по дрехите на хората? И ако вълкът е по умен от човека, какво търси и негвата кожа в складовете на хората? Както виждате, дерат кожата на вълка, дерат и кожата на лисицата. И всеки човек, комуто дерат кожата, учен човек ли е, умен човек ли е? Чудни са хората като казват за някого: този човек е много учен финансист, свършил е два факулета. Да, учен човек е, но докато не е бил на власт, държавата имала на разположение 100 милиона, а щом дойде на власт, остават ѝ само 50 милиона лева. Може ли да бъде учен този човек? Не, този финансист трябва да отиде на онзи свят и там да приложи финансиите си. И всяка майка трябва правилно да прилага финансиите си. У всяка майка има лъжливата идея, че като ѝ се роди син, той трябва да бъде най-ученият, най- силният, най-знатният човек. Не, всяка майка трябва да пожелае, щото нейния син да бъде най-благородния, най-великодушния, най-мъдрия, да се застъпва за каузата на страдущите, на хората без пари в света. Туй е, което идейната майка трябва да желае.

По какво се различава идейната любов от материалната? В идейната любов има известни еротически образи, които развращават умовете на хората. Днес ти никъде не можеш да погледнеш в съвременния свят, без да не се разврати ума ти. Накъдето погледнеш, все ядене и пиене, навред бирени чаши. Другаде погледнеш, ще видиш някоя жена със своите гънки на лицето, с особеното ѝ изражение, със своята особена хубост. Турците в този случай казват: благословение е да гледаш хубостта на такава жена. Те си имат на турски език специален израз, който мъчно може да се преведе на български език. Онези, които знаят турски език, нека го преведат на български на тия, които не знаят. Срещнете някоя мома, намирате я внимателна, красива и си казвате: хубава е тази мома, очите, устата ѝ

са хубави, устните й са червенички и т.н. Не е лошото в това, че се възхищавате, но лошото е в желанието, което се явява. И започва някой да се овъртва около нея. Желания има в този човек. Така и вълкът има желание да пипне овцата, че после да я изяде. И лисицата има желание да пипне най-хубавата кокошка и да я изяде. Някой човек погледне къщата на своя приятел, хареса я и веднага я пожелае. Казва: да имам и аз такава къща! Слушате че някой свири хубаво и вие казвате: да мога и аз да свиря така. Да, тия желания именно развращават хората. Идейното седи на това, когато излезеш вечерно време, да погледнеш на звездите, без да се породи у теб желание да ги пипнеш, нито да ги целунеш. Излезете ли денем да се попечете на Слънце, да не се породи у вас желание да целунете, нито да питнете Слънцето. Кажете си: много хубаво е това Слънце, приятно е да си попечеш гърба на него! Значи, идейни неща са тия, които са достояние на всички еднакво. Достатъчно е да си отворите очите и да погледнете към небето за да се зарадвате на Слъцето. Идейните работи са достояние на всички същества, а материалните са достояние на малцина. Днес парите не са достояние на всички хора, но възможно е някога да са достояние на всички хора. В света има приблизително един и половина милиард хора, а всичкото богатство възлиза приблизително на 100 милиарда злато. Можете ли да турите това богатство на едно място? Не, тези пари са един бюджет на природата. На Слъцето има един ангел, който управлява Земята и всяка година той прави своите изчисления, какъв бюджет може да се отпусне на Земята за това време. Този ангел, като прави своите сметки, всяка година определя по колко приход може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия или пък за коя и да е от малките държавици. Отгоре се определя по колко литри дъжд да се изпрати на Земята, по колко ябълки, круши или други плодове да се родят за дадена година и т.н. Всичко това се нарежда отгоре. Вие ще кажете: Господ нарежда тия работи. Да, Господ ги нарежда, но той има свои слуги, чрез които си служи. Господ не е слуга на хората, да

нарежда сам всички тия неща. Вие казвате: Господ ми изпрати това нещо. Да, Господ изпраща всичко отгоре. По същия начин Господ изпраща мисъл до някоя майка, да гледа едно дете. Ако го гледаш, добре ще бъде за тебе, ако не го гледаш, ще има наказание. Казват: след това, че майката била идеална. Не, тя гледа това дете от страх. Ще ме извините, но сегашните майки аз не считам за идеални. Сегашната майка е идеална в тесен смисъл на думата, но не и в широк смисъл. Още много трябва на сегашната майка, за да бъде идеална. Пък дъщерята и синът не са идеални. Днес и проповедниците и свещениците, и учителите не са идеални. Казвате за някои: те са идеални, гениални хора. Нека дойдат тия идеални, тия гениални хора да ги видим! Аз не отричам, че ги няма. Съществуват тия хора, но те се срещат рядко в света. Сега, например, навсякъде се втурнали дедективи да следят, да видят откъде получавам пари. Казват за мене: този човек навярно получава някакви средства от Америка, или от Русия, затова проповядва. Досега обаче, в нищо не са ме хванали. Питам: откъде минават тия пари, та никой не ги улавя? Казвам: едно нещо трябва да знаете: аз съм най-богатият човек в света, няма защо да чакам на Русия или на Америка. Какво ще търся в Русия? Аз зная, къде има заровени пари в България, няма защо да ходя другаде да ги търся. Като ми потрябват, ще отида да си разкопая от земята няколко наполеона и работата се свършва. Като лекувам хората, като проповядвам и ми потрябват пари, аз отида някъде, където зная, че има заровени пари и запитвам съществата, които ги пазят: ще ми позволите ли да си извадя няколко наполеона? Като ми позволят взимам си, колкото ми трябват. Казвате: това е само за замазване на очите. Ние говорим една велика, една идейна истина, за да се събудят хората. И когато аз проповядвам идейни неща на хората, те започват да се прозяват, да заспиват и казват: кажи ни нещо съществено. Кое е същественото нещо за вас? Дали България ще вземе Македония. За българите това нещо е съществено. Русите казват: какво ще стане с Далечния изток? Това е същественото за тях.

Не е лошото там. Всеки народ може да има един стремеж, но тази борба, която се води между народите, трябва да бъде честна. Нека има една експанзивност у народите, но те трябва да се стремят правилно. Не е лошо, че българите искат Макдония, но главата им трябва да изтънее. Гърците казват, че черепът на българина бил дебел. Аз съм изследвал черепа на българина и съм намерил, че е много дебел. В религиозно отношение българинът е много слаб, затова страда толкова много. У него няма нищо свещено. Той е честен и справедлив, но дойде ли до почитание и уважение, там го няма. Аз ще ви докажа това. Вземете вестниците и вижте, какво пишат всеки ден. Те пишат празни работи. Какви ли не лоши работи пишат за този, за онзи. И много естествено е, че ще пишат такива неща. Човек не може да мисли другояче от това, както живее той сам. Както човек живее, тъй мисли и за другите. Казвам: засега още всички хора живеят в закона на греха. В света царува още свещения егоизъм. Всички хора търсят щастието там, където го няма. Че трябва да търсим щастието, съгласен съм. Че трябва да бъдем силни, съгласен съм. Че трябва да бъдем умни, съгласен съм. Че един народ трябва да се развива национално, съгласен съм, но методите, начините и средствата, с които трябва да си служи, не са правилни. Човек не трябва да си служи с иезуитското правило, че целта оправдава средствата. Не, не е така. Насилието всякога ражда насилие. Любовта всякога ражда любов. Светлината всякога ражда светлина. Тя не излиза от тъмнината, но само се проявява в тъмнината.Тъмнината е само един фон за светлината. И разумността не излиза от глупостта. Глупостта е един фон, на който изпъква разумността. Разумните хора, в сравнение с другите са на една по-висока степен на развитие, отколкото обикновените. Всички хора имат ум, само че те се различават по своята интилигентност, по степента на техния ум.

Та казвам: ние трябва да подхранваме сегашния ум, който имаме. Ако вие не подхранвате вашия ум със светли, чисти мисли и ако не подхранвате вашето сърце с чисти и безкористни чувства, ще

дойде ден, когато можете да попаднете под изкушение. Не е лошо това, но казвам: само силните хора се подлагат на изкушение. Само на силните хора се туря голям товар. Само силните хора са повикани да воюват. Силен трябва да бъде човек в умствено отношение, силен трябва да бъде и в морално отношение, силен трябва да бъде и във физическо отношение! Във всичко това трябва да има едно вътрешно съчетание, но на първо място умът на човека трябва да бъде силен и благороден.

Христос казва: блажени нищите духом. Умът на човека може да се развива и да расте извън материята. Затова човек не трябва да обременява своя ум. Ако искаш твоят ум да мисли правилно, не трябва да му туряш никаква тежест от материята. Туриш ли му един грам само, ти ще го осакатиш. Следователно не трябва да туряш в ума си никаква материя, която тежи. Можеш да му туриш само материя без тегло. Мислиш ли за материални неща, всяка подобна мисъл ще привлече съответни сили, които ще предизвикат язвестно давление върху тебе и с това ще се спре твоето развитие. В нашия мозък има известни центрове, посветени само за известни области на живота. Например, ти искаш да знаеш, какво ще бъде твоето бъдеще, за да знаеш как да подведеш работите си. Като знаеш всичко това, ти ще знаеш, какви сили да избереш. В твоя ум има специални способности, отредени за специални работи. Това са специални станции. Ти ще отидеш при една от тези станции, ще бутнеш там със звънчето, ще ти се обади някой ангел и ти ще му кажеш: моля високо уважаемия или виско почтения ангел, да ми каже какво трябва да правя. Ако си бутнал точно на определената станция, този ангел ще ти каже: трябва да бъдеш много мек, много благ, да не предизвикваш никого, да не нарушаваш правилата на живота на никой човек. Ти трябва да бъдеш най-мекият, най-благородия, най-идеалния човек, да бъдеш готов да услужваш на всички хора, за да услужват и на тебе.

Сега, според вашата философия, вие казвате: ако аз услужвам на всички хора, какво ще стане с мене? Един гениален човек може да

услужи на всички хора изведнъж. Той не трябва да им услужва специално, но като услужва на едного, той едновременно помага на всички. Казвам: на еди-кое си място трябва вода. И като дойде водата, пусна я и така се помага на всички изведнъж. Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея. Не е достатъчно само да се построи един паметник на добрите хора. Казвате: какви велики неща са писали Ботев, Левски! Какво са писали те? Какво искал да каже Ботев в едно свое стихотворение с думите" Не ти, Боже, който си на небесата, но ти Боже, който си в сърцата." Той искал да каже следното: Господи, ти който си тъй високо на Небето, не те познавам, но ти, който живееш в мене, научи ме да позная онзи, Господ, който е горе на Небето. Тъй трябва да кажат и свещениците. Няма какво да цитирам по-нататък думите на Ботев. Следователно, ние първо познаваме онзи Бог, който е у нас, а после онзи, който е извън нас. Какво ще познаем най-първо у нас? Първо видимото, а после и невидимото. Защото има материални неща, невидими за нас. Ето защо ние можем да се домогнем до истинското познание на външния свят, който наричаме физически, само чрез вътрешната светлина. Вземете, например, съвременните астрономи, които със спектроскопа гадаят дали една звезда се приближава към Земята или се отдалечава. Как познават това? Чрез светлите линии в спектроскопа. При наблюдение, в спектроскопа се образуват известни светли и тъмни линии. Когато известна звезда се приближва към Земята, светлата линия става по-широка, а когато се отдалечава, тази светла линия става по-тясна. Въз основа на това ученият човек казва, че тази звезда се отдалечава или приближава към Земята. Дотам са дошли днес съвременните учени. Обаче в пространството има и друг уред, чрез който можем да си служим, за да видим, че има и други сили. Част от тази светлина, за която се говори е физическа. Значи, разумността като сила, не е в материята. Вземете например, онази фонографическа плоча, която говори. Тя, само по себе си, не е разумна, но разумността

е извън нея. Тази плоча не чувства. Тя може да плаче, без да е плакала кога и да е. Тя може да говори, без да е говорила някога. Тя е ехо на човешката реч, която само се отразява в нея. Но има известна разуност в природата, която всеки от вас може да наблюдава. Тя е следната: ако се случи денем да сте мрачни, неразположени, а Небето е покрито с облаци, то като се качите на един висок планински връх и отправите ума си към Бога или към всички по-напреднали от вас същества, след малко време ще забележите, че над вас някъде на север, или на запад, или на изток ще се отвори едно ясно място. Вие ще познаете, че това е отговор на вашата молитва. Тези от вас, които имат тази опитност, нека мълчат. Всеки, който говори за своята опитност е щестлавен. Ние искаме да разберем тази истина. Някой път това място се отваря и после скоро се затваря. За духовния човек като се отвори това място, той може да го запази през всичкото време на живота си. Не само това, но когато се приближаваш към един град, или към едно село, дето хората са чисти, ще видиш, че над колибите на тия хора, колкото и да са прости, Небето е отворено. Влезеш ли в някое село, където няма нито едно място на Небето отворено, ще знаеш, че хората в това село са обикновени. Туй, което е вярно за физическия свят, вярно е и за нашия ум. Ако ние не можем да разсеем тия облаци с нашата вяра, как ще определим правилно нашите отношения? Често ние казваме, че Бог ще промисли за нас. По кой начин ще промисли? Бог е промислил, ние трябва да приложим тия закони, които той е вложил в нас, които ни ги е поверил. Ние не трябва да излагаме Бога на изкушение. Ако аз съм добър човек, не трябва да казвам: тъй както съм гладен, нека дойде някой ангел да ми донесе един хляб. Голямо щестлавие е от моя страна да искам да дойде един културен ангел от Небето да ме храни с хляб. Един от древните пророци, който беше богоугоден, в един подобен случай не получи храна с някои ангел, но Господ му изпрати в услуга една гарга. Вие ще кажете: ако си пророк, нека Господ ти изпрати пари. Някой казва: аз се помолих на Господа и той ми изпрати пари. Ние не

можем да се хвалим с това. Когато някоя красива мома срещне един момък и го погледне, той веднага изважда един чек, подписва го и й го предлага, без да му се е молила тя, като й казва: на високо уважаемата или на високо почитаемата госпожица в знак на голяма признателност. Тя веднага туря този чек в ръката му като казва: господине, аз нямам нужда от пари. Има бедни хора, които се нуждаят от пари, дайте този чек на някои от тях. Аз съм привикнала да изкарвам прехраната си с честен труд, затова услужете на моите бедни сестри. Аз уважвавам такива хора. Ако един религиозен човек вземе тия пари, той ще направи една църква и след това двама свещеници ще започнат да се карат, кой от тях да служи на тази църква. Ако пък с тия пари съгради един университет, ще накара двама професори да се карат, кой от тях да преподава в този университет. Аз не съм против тия неща, но казвам: ако искаме да бъдем идейни хора, трябва да имаме висок морал. С този морал, който днес имате, не може да се отиде много далеч. Вие казвате: ние сме смъртни хора, затова трябва да помислим за себе си да си осигурим едно хубаво погребение. И след това казвате: ние трябва да бъдем добри. Да, още сега можете да бъдете добри. Казвате: това ще остане за някое друго прераждане. Не, още сега в това прераждане може да бъдете добри. Казвате: аз съм православен, не вярвам в прераждането. Хубаво, ти не вярваш в прераждането, но има една допирна точка, в която можем да се съгласим: ти и аз можем да живеем по Бога, без абсолютно никаква лъжа. Ти и аз можем да служим на Бога без пари. Дали съм православен или евангелист, дали съм окултист или теософ, това не е важно, все трябва да имаме едно име. Нека осветим нашето име! Аз ще кажа: ти си един отличен православен, ако можеш да служиш на Бога безкористно и абсолютно без лъжа. Ти си един отличен протестант, ако можеш да служиш на Бога безкористно и без всякаква лъжа. Няма какво сега да увеличаваме църквите, няма какво да увеличаваме членовете им. Колко на брой трябва да бъдат членовете на една църква? Те са записани. Тези хора, на които аз

трябва да проповядвам са определени още от 8000 години и те ще дойдат. Те не са мои последователи, но последователи на Бога, на тази велика истина. И като приемат тази велика истина, те ще я проповядват. Някои питат: достъпно ли е вашето общество? Щом си определен от Бога, достъпно е. Ако не си определен, ще изпратиш прошение до Белите братя да те приемат.

Сега ще кажете: тези работи не са точно така. Прави сте. Който вижда нещата, мисли по един начин, който не ги вижда, мисли по друг начин. Който чува нещата, мисли по един начин, който не ги чува, мисли по друг начин. Който вкусва нещата, мисли по един начин, който не ги вкусва, мисли по друг начин. Който е опитал живота, мисли по един начин, който не го е опитал, мисли по друг начин. Някой казва: аз опитах живота. Какво от това? Видях, че в живота нищо не е реално. Казвам му: ако си разбрал това, нищо не си опитал.

Знаете ли на какво приличат съвременните хора? Отива един турчин при султана и му казва: аз изгубих всичко в живота си от ядене и пиене, крайно заборчлях, но всичко опитах и разбрах. Запитва го тогава султанът: кое е най-сладкото у кокошката? - Тртката. Браво, ти си опитал и разбрал живота. Като чул това нещо друг турчин, отива и той при султана и му казва, че всичко опитал и разбрал живота. Султанът го пита: кое е най-сладкото у бивола? – Задницата. Ударете на този 25 тояги, той не е опитал всичко в живота. Този турчин, обаче, като чул, че най-сладкото у кокошката е задницата, тртката, помислил си, че и у бивола най-сладкото ще бъде задницата. Не е така. Всеки човек, който е дошъл на Земята, трябва да разбира дълбокия смисъл на живота, като учен човек.

В миналата си беседа аз ви говорих, че човек трябва да проучи себе си, той трябва да проучи онова място, с което да се съобщава с Бога, с всички свои напреднали братя и с братството на правдата в света. Човек има разни центрове, чрез които може да се съобщава с тия по-висши светове. Ако човек може да развие живота си по този

начин, той ще има един отличен живот. Той ще отвори клапите на миналото си и ще види как е живял. Той ще отвори клапите на бъдещето и ще види, какво го очаква и най-после ще отвори клапите на настоящето и ще знае как да върви. И той вече няма да ходи в тъмнина, с пипане, а ще ходи с виждане. Някои пита: ти вярваш ли? Не, аз виждам нещата. Вярата е принцип приложим само за онези неща, които още не съм опитал. Следователно, онази област, която още не съм опитал, аз поставям в областта на вярата, а онази област, която съм опитал, спада към обласа на човешката интелигентност.

Христос казва: блажени нищите духом. Блажени миротворците, защото те ще наследят Земята. Това са все методи, които човек трябва да вложи в себе си. Най-първо човек трябва да вложи в себе си идеята, че трябва да бъде добър. То не трябва да бъде добър на добри дела, но добър по възприятия, за всяка нова идея в света, от каквато област и да е, дали физическо, умствено или духовно, неговата душа трябва да бъде отзивчива, че той да може да я възпреме и приложи в живота си. После той трябва да възприеме в себе си всички онези хубави форми, хубави образи, които не носят в себе си никакъв еротизъм. Например, ако аз извадя от джоба си една златна монета и ви я покажа, тя може да ви разврати. Или, ако ви покажа един скъпоценен камък и той може да ви разврати. Какво ще научите от този скъпоценен камък? Той не трябва да бъде отвън, а скрит във вас. Този скъпоценен камък трябва да бъде проводник на известна енергия. Следователно, ти трябва да туриш тази енергия в действие.

Сега например, нашят учен съвременен свят е започнал да се занимава с една стара наука, астрология. Според нея, животът има 12 зодии, а всяка зодия има свои качества скрити в живота. Тези 12 зодии не са нищо друго освен 12-те източници на живота. Следоватлено, за да се създаде човека, в него са влезли 12 източници, обаче, по причина на грехопадането, шест извори от тях са запушени, а са останали само шест.Значи, ние се развиваме само в сънно състояние, а в будно състояние, в будния си живот ние се излагаме на

големи изкушения. Ти пращаш сина си на училище и той там се развращава. Вижте каква е днешната младеж! Казвате: ама те са млади!Да, но животът има свой израз. Аз не говоря за онази паталогическа болна любов, която се проявява като заболее известен център у човека. Щом даден център заболее и любовта става анормална. Любов ли е това у един мъж, щом той може да нападне всяка жена? Любов ли е у всеки човек, който може да се гвари с всичко, което е чисто и свещено? Любов ли е това да се говори само за устата или за тялото на една жена? Това е една извратена, една еротическа култура. Ние ще говорим за звездите, за целувките, но не за такива целувки, каквито ти може да дадеш. Когато се приближаваш при една душа, трябва да се приближаваш със свещен трепет, да чувстваш, че тя е излязла от Бога, да не я изкушаваш. И като я погледнеш в погледа ти да няма никаква лъжа. Като срещнеш кого и да е, ще се изправиш пред себе си и ще кажеш: Господи, помогни ми да се проявя тъй, както ти се проявяваш! И ако всички културни хора, които днес са на власт, ако всички учители и професори приемеха и въздигнеха в себе си това знание, знаете ли какъв културен народ щяхме да бъдем? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемеха това учение, какво поколение щяхме да имаме? А не като сега, всички се смеят и мислят, какви средства да намерят срещу сектантите. Не, за Бога няма сектанти в света.Че какво е Христовото учение тогава? Ако те са истински християни, нека ни покажат най-добрия си пример. Няма да презираме името Божие! Ние срещаме един българин евангелист, друг-православен. По какво се различават те? Само по името се различават. Обаче не е името, което прави човека, а човекът прави своето име. Ако онези, които са в православната църква живеят един възвишен и благороден живот, те ще въздигнат православната църква и ще я направят свята. И тогава ще се отворят стените на тази църква и няма да има вече кръстове, няма да има вече каменни църкви. Всеки човек ще е един кръст, който ще свети. Аз бих желал всички църкви да светнат така, че като има

две църкви в един град, да няма нужда от електрическо осветление. Ние сме светлина, ние сме кръстове. Значи, ние имаме страдания. Всички онези народи, които са подложени на най-големи страдания, това са кръстовете на храма. Цяла Русия днес е само кръстове. Всички тия кръстове дойдоха върху живите хора. Не кръстове, но разумност и търпение трябва сега в света. Гледам един наш писател, Михайловски, излязъл да напада теософите и окултистите, че били безотечественици хора. Те били безотечественици, а той имал отечество. Защо трябва да се занимава с такива работи? Всеки човек, който не живее чист и свят живот, е безотечественик. Той трябва да люби народа си. Сега хората чрез насилие жертват всичко. Как няма да жертват? Закон има! Който не изпълни своя дълг към отечеството си, затвор има за него. Така е и в Русия, така е и в Англия и в Америка-навсякъде. Питам: в този патриотизъм има ли любов? Не, насилие има в него. Ние сме добри по необходимост.

Та сега, ако ние тъй просто си туряме имена, губим живота си в празни работи. Засега всички хора на Земята имаме една трудна задача да подобрим живота си. Той съдържа богат материал. Ние можем да превърнем в добри и най-лошите условия на живота си, при които се намираме. Беднотията, сиромашията е едно лошо условие за нашия живот, но ние можем да излезем от този живот. Даже и най-простият и най-некултурният човек може да стане един отличен професор. Даже и онзи човек, който има едно хилаво тяло, но разбира законите, може да подобри състоянието на своето тяло. Как? – като излезе да пече гърба си на Слънце и да съсредоточи ума си към всички добри хора на Земята, да изпълни мисълта си само с добри и благородни мисли, тогава няма да се минат и 20 дни и той ще получи един добър резултат. В това време тъй ще се свърже с добри хора на Земята и те ще му помогнат. Ще кажете: докажи това нещо! Тия неща не се доказват научно. Всички неща, които не се доказват научно са истинни, а онези неща, които се доказват научно, не са истинни. Аз мога да приведа ред примери от френската академия на науката от 19

век, където повече от теориите на това време бяха верни и истинни, но сега се доказа, че не са верни. Това, което е доказано научно не е вярно и истинно, само това, което животът е проверил е вярно и истинно. Ето ви една велика истина: постави гърба си на Слънце и печи! Не че Слънцето лекува, но разумният живот, който е вложен в него, разединява проказата у човека и тя след време изчезва. Христос как лекуваше? По същия закон. Той питаше: имаш ли вяра в разумното начало на живота? Имам. Той туря ръката си върху тази жива сила и проказата изчезва. Ще кажете: да, но това е било във времето на Христа. И сега е така. Все пак трябва някой да ви тури в контакт с тези живи сили на природата. Ако не дойде някой да те тури в контакт, ще лежиш дълго време в болницата, където ще дойдат лекарите със своите губерки, ще направят една инжекция, че втора, че трета, докато най-после настъпи парализа на гръбначния стълб и човекът отива на онзи свят. Казват после: дойде някаво усложнение. Тъй е и в науката. Защо един доктор да не може да приложи новите методи? Сега всички лекари казват за някоя болест: тази болест може да се излекува само с операция. Съгласен съм, че трябва операция, но кога? Да се прави операция на гнили места, разбирам, но да се прави операция на живо място, това не разбирам.

Аз имам друго едно изкуство, то е следното: мога да взема една жива клетка, да я туря в желатин и после да я поставя под две стъкла, там да се размножава. След време ще извадя тази клетка, която вече се е превърнала в едно парченце жива кожа. С тази кожа мога да залепвам, което място искам. Тя ще може много лесно да прирасте към живото месо. Това е наука. Туй, да взема живо месо от гърба, за да закърпя с него носа, това не е наука. Казвате: направиха операция на носа на еди-кого си. Да, направиха операция на носа му, но развалиха гърба му. Вярвате ли, че този нос ще мисли така, както и по рано? Не, дълго време трябва да се мине, докато той дойде до първоначалното си състояние. Нос, създаден от такава кожа в първо време се деградира. Аз мога да ви дам ред научни факти, с които да

ви убедя в истиността на тези твърдения, но учените хора ще се обидят от това. Вие, които сте лекари, имате ли елексира на живота? Нямате го. Като го придобиете, ще можете да лекувате и ще бъдете истински лекари. Тогава всяка болест ще се подава на вашето лекуване, но този метод не е за грешните хора, а за най-учените хора. За тях е и елексирът на живота. Аз намирам, че грешните хора трябва да преминат през ред операции, докато научат урока си. Аз похвалявам лекарите в едно отношение, а именно в това, че научават хората да вярват. Дойде този учен лекар и казва на болния: ще вземаш от този прашец по три пъти на ден: сутрин в осем часа, на обяд в 12 часа и вечер в шест часа. И болният казва на жена си: пиши, жено! И жената пише всичко, което лекарят казва. Това е възпитание. Този човек се учи да вярва. После, пак дойде лекарят, пита: употреби ли това лекарство? Да. Сега ще предпиша друга рецепта. И предписва той нови лекарства. Така е за известни хора, но когато ти си минал през подобни изпитания, че дойде друга болест, като проказат-вече не минава с капки. Лекарят трябва да се махне и тогава ти ще концентрираш своя ум към Бога. Щом Бог простре ръцете си към тебе, от ръцете му ще потекат живи сили, от които проказата ще изчезне. За да стане това нещо в един народ, той трябва да събере хиляди души на едно място, да образува от тях една батерия, през която да премине този силен ток. Не мислете, че това нещо може да стане лесно. Изискват се най- малко 2000 години, за да се създаде една нова култура. За да се яви един велик Учител, трябва да се приготви култура, подходяща среда заради него. Той няма да дойде незван, но трябва да го викат, та като дойде, да намери готови хора, които да възприемат неговото учение- материално, духовно и умствено.

Та казвам: понеже сега сте влезли в този път, трябва да правите опити. Запомнете следното нещо: излагайте гърба си на слънце! Неразположен ли си нещо, изложи гърба си на Слънце! Вие може да кажете: проповедта на този човек беше малко несвързана. Оставете това нещо настрана. То е индивидуално схващане. Нека остане у вас

следното нещо свързано: ако сте неразположени, или нямате пари, или сте нещо болен, искате от приятеля си пари да се лекувате, но той не ви дава, тогава аз ще ви дам един чек, който веднага подписвам. Давам този чек на всинца ви даром. Той се състои в следното: излизайте всяка сутрин на Слънце, като излагате гърба си най напред към юг, после малко на север, малко на изток и постойте така един час, от 7-8 часа сутринта. Отправете ума си към Господа и кажете: Господи, просвети моя ум! Дай здраве на всички хора, а заедно с тях и на мен! След това започнете да мислите върху най-хубавите неща, които знаете. Направете тоз опит за цяла година и като се срещнем след година, аз ще държа друга една беседа, в която ще има пред вид вашите опитности. Ще видите, че 99 % вашият опит ще бъде сполучлив. Ако не изпълните това нещо точно, вашият опит няма да бъде сполучлив. Ето този е чекът, който ви подписвам, с който искам да ви убедя, че в света има една разумна сила, която определя живота на всички същества. Тогава няма да казвате, че няма кой да се грижи за вас. Има кой да се грижи за вас, но тези същества не са на Земята, те са извън Земята. Един от еврейските пророци казва за Бога: написах ви на ръката си. Това е великата истина, която трябва да носите в себе си, за да бъдете културни хора, за да можете да се развивате, да можете да влезете във връзка с тези източници на живота, да знаете, каква ще бъде вашата съдба и да влезете във връзка с вашия духовен, материален и умствен живот. И всички ваши майки и бащи, всички ваши дъщери и синове, всички ваши учители да имат това велико блаженство, да бъдете здрави и весели, да бъдете носители на онази вечна светлина, в която Бог живее.

Беседа, държана от Учителя на 06.06.1926 г. в гр. София.

СТАНА ПЛЪТ

„И Словото стана плът.“ (Иоан 1:34)

Във всички области на съвременния културен век се забелязва едно вътрешно разширение в човешкото съзнание. Вследствие на това разширение у хората се зарежда и недоволството. Вземете за пример, докато детето на някой баща е малко, той харчи малко пари за дрехи, но когато това дете започне да расте, става голям син, бащата казва: синко, мъчно се живее, ти растеш, ставаш голям и сега се харчат много пари за дрехи. Следователно, за да не се харчат толкова пари, човек трябва да расте по-малко. Та когато говорим за известни преобразования в обществото, ние разбираме един вътрешен органически процес, който налага това преобразование, това видоизменение на живота и то във всички посоки. Този процес видоизменя всичко в живота. Има хора, които вярват, че както са живели преди 2000 години, тъй ще живеят и днес. Те казват: истината е неизменяема. Да, истината е неизменяема, но тя не е още за хората. Питам ви тогава: какво отношение между истината и човешкия живот? Тази истина е само цел за човека. Тя е като една далечна звезда, при това толкова далечна, че нейната светлина едва достига в умовете на някои хора, които мъчно могат да различат, кое е право и кое е криво. И затова днес хората се запитват: кое е право и кое е криво, кое е добро и кое е зло? Аз ще ви определя от новото гледище, какво нещо е добро и какво зло. Когато човек жертва висшето, божественото, за човешкото, за нисшето, това е зло. Когато пък жертва човешкото за божественото, за висшето, това е добро. Ако един учен човек вземе статуята на някой велик скулптор, на която са изобразени най-важните неща от преди 10000 години и я направи на прах, начупи я на дребни частици, която тури в една торба за спомен

на бъдещото поколение питам добре ли е направил този учен? Казвате: в тази торба се намира свещения прах на еди коя си велика статуя. Къде е тази статуя обаче? Тя е изчезнала. Смисленото в тази статуя е изчезнало, този човек носи само нейния свещен прах. И така, ние носим торби пълни с прах. В тях носим костите на светиите и свещено ги пазим. Смисленото, възвишеното, свещеното не е в тия торби.

То отдавна е изчезнало. Казвате: тук се намират костите на еди кой си светия. Казвам: да, в тази праха се намира праха на еди-кой си светия. Аз разделям хората в света на две категории. Едните са от категориите на хора, които по природа са родени да мислят право, а другата категория хора са родени да мислят криво. Сега да оставим настрана въпроса, защо едни мислят право, а други криво. Факт е, че едните мислят по един начин, а другите мислят по друг начин. На тия, които мислят криво каквото дадеш, те го счупват на прах, а каквото дадеш на другите, те съграждат от него нещо. Всеки разумен човек трябва да разбира тия два процеса, които съществуват в природата. Действително, всеки човек трябва да знае да чупи, но кога и как? Той трябва да знае да чупи онези неща, които нямат съдържание и от този прах да образува нова амалгама. Да правиш от безсмисленото нещо смислено. Тъй, както днес от парцали правят хартия и както от недодяланите камъни, правят великолепни статуи, храмове и училища, това разбирам. И тъй, словото стана плът. Върху този стих и досега още има спор в християнския свят. Казва се в Писанието: плътта и кръвта няма да наследят Царството божие. Значи, Духът и плътта у човека са в борба. Думата плът има няколко значения, но по нямане на друга дума е употребена тази именно. Ако духът е в постоянна борба с плътта, питам защо разумното слово е станало плът. Защо е избрало именно формата на плътта. Под думата плът ние разбираме живи същества, които постоянно растат и се развиват, защото има и друга плът, която постоянно се разлага.

Следователно, когато се говори, че духът е в борба с плътта се разбира онази плът, която се разлага. Тъй например, сегашната наша плът се разлага. Плътта на сегашните хора умира. И днес като се разболее някой човек, скоро викат свещеници да им четат молитви, но ако вашето обоняние е силно развито, ще усетите да се отделя от тия хора нетърпима смрад. Това показва, че тия хора са се разложили. Те отдавна вече са умрели. Такъв човек постоянно се разлага и няма да мине дълго време и той ще умре. Вие казвате: човек е той. В този смисъл именно, се казва в Писанието, че грешните хора ще умрат. И всеки човек, който се разлага, който гние, постоянно се мъчи и казва, че нещо го мъчи отвътре. Как не ще се мъчиш разбира се. Ти всеки ден умираш, постепенно се разлагаш. Най-първо това разлагане започва от човешкия ум: в тебе дойде съмнение, неверие, злоба и т.н. Тогава ти казваш: аз съм свободен да мисля това или онова. Аз съм свободен да мисля, както искам. Не, човешката мисъл върви по един строго определен строго математически закон. Ти не можеш да мислиш както искаш и каквото искаш. Само глупавият човек може да мисли както иска. Разумният човек мисли само това, което е разумно. Глупавият човек казва: ама аз нали съм свободен? В какво седи свободата? Свободата на човека седи в това, в даден момент, в даден случай, да носиш толкова колкото ти е потребно, нито повече, нито по-малко.

Ако вземеш повече, глупав си. Ако вземеш по-малко пак си глупав. В това отношение някой казва: аз не искам да ме морализират хората. Чудна работа! Какво нещо е морализирането? Морализирането всякога подразбира някакъв вътрешен интерес. Когато някои хора са заинтерисовани от нещо, те искат да морализират другите. Богатите хора морализират бедните, а бедните морализират богатите. Богатият казва на бедния: синко, има Господ и той вижда всичко. Той те вижда, когато поглеждаш парите в моята каса. Знаеш ли, че освен това има дяволи, които ще те хванат и със своите шишове ще те мушкат в ада? И той горкият, трепери. После,

бедният минава покрай богатия и му казва: слушай, ти трябва да ми дадеш от твоето богатство заради Господа! Твоята каса е пълна. Не ми ли дадеш и за тебе ще има мушкане. Ти трябва да приложиш закона на любовта. Тъй, се морализират хората в съвременното общество. Питам: морал ли е това? Какъв морал? Морал на богатия. Морал ли е това? Какъв морал? Морал на бедния. Този морал, който съществува от хиляди години насам, можа ли да спаси света? Не може. Когато богатите дойдат на власт, измъчват бедните и когато бедните дойдат на власт измъчват богатите. И след всичко това казват: светът ще се оправи. Кога? Когато богатите управляват. Тогава ще има и култура. Казвам: да, културата и всички нейни блага ще бъдат само за богатите.

Други пък казват: когато бедните управляват тогава светът ще се оправи. Не, когато бедните дойдат на власт, тогава богатите ще осиромашеят, защото управниците ще бесят и колят по същия начин, както богатите, които са били преди тях. Същото положение ще цари. И бедните и богатите са управлявали, аз знам, какво могат да направят и едните и другите. Питате: ами тогава кой трябва да управлява? Засега има друго положение в света, то е в контрастите. Ще приведа известни факти. Ако река да ви държа дълга философска беседа в един топъл, задушен ден, всички вие ще заспите под влиянието на натрупалия се въглероден двуокис във въздуха. Нека химиците ви кажат, какво влияние оказва той върху мозъка на човека, както и върху дихателната система. Той е на мястото си. Когато въглеродният двуокис приспива скръбните хора, аз го похвалявам, но когато приспива праведните хора, аз го укорявам. Когато той приспива хора, които мразят, аз го похвалявам, но когато приспива хора, които обичат, аз го укорявам. Сега някои ще кажат: ние не трябва да ядем много, не трябва да спим много. Каква философия има в това, да не ядеш много и да не ядеш малко; да не спиш много и да не спиш малко? Хората ядат малко и умират, ядат много и пак умират.

Казвате: да не ядем много, но да не постим. Добре, ами онези, които не постят, не умират ли? Значи, същественото не е в това да не ядем много или да не ядем малко. Тогава какво трябва да правим? Ще ядеш толкова, колкото ти е математически определено или позволено, защото ако внесеш една милионна част от грама повече, отколкото природата предвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъм. Къде ще стане това отравяне? В твоя ум. Господ ти дал дъщеря или син, но ти не си доволен от тях и казваш: моята дъщеря или моят син не са толкова умни. Откъде знаеш, че твоята дъщеря или твоят син не са толкова умни? Казвате за някого: този човек не е толкова добър. Да, но вие туряте една своя максима и според нея определяте. Казвате: като богат, този човек е добър, но като сиромах, не е добър. Това, обаче не е морал. Срещам по пътя си един господин, който натоварил своята кола с много скъпоценности и му казвам: господине, аз ти желая доброто, искаш ли да ме послушаш в нещо? Какво добро ми мислиш? Казвам му: на 200 километра оттук ще срещнеш един голям планински връх и за да го преминеш, трябва да свалиш част от своя товар, да облекчиш малко тежестта на коня си, защото иначе колата ти ще се прекатури, едва ли ще можеш да преминеш този връх. Какво да правя с товари си?

Половината от него хвърли, дай го на хора, които се нуждаят. Ти можеш да занесеш само едната половина. Той ми казва:: как, ти ме мислиш за глупав човек? Не, не те мисля за глупав, защото си умен човек, затова именно ти и говоря. Ако не ме послушаш, колата ти ще се разпръсне, понеже добичетата ти ще бъдат уморени. Това е за твое добро. Вие сте семеен човек, имате жена, деца, две хували маси, два гардероба, два скрина, пълни с по 2 чифта хубави дрехи и рокли за жената, за вас, за децата, направени от най-фини английски платове, имате и много ризи и всякакви други дрехи, затова разтоварете малко вашата кола! Как? Хвърлете по едно от всичко! Колко гардероба имате? Два. Хвърлете единия! Колко скрина имате? Два. Хвърлете единия! Колко маси имате? Два. Хвърлете едната! Колко чифта дрехи

имате? Два. Хвърлете единия! Защо? За да не изгубите всичко. И ние виждаме същия закон да действа навсякъде в природата. И всички сегашни нещастия в света произтичат от факта, че ние искаме да имаме много. Ние имаме ясен пример от един американски богаташ, най-богатият човек в света, Рокфелер. Как мислите, щастлив човек ли е бил той при всичкото си богатство? Не, той не е щастлив човек. Цели три години той се намирал в положението на добитъка, както нашия селянин храни добитъка си. Лекарите му забранили през това време всякаква друга храна, освен овесена чорба. Защо? Защото в ума на този човек седи мисълта за милиардите, които имал. Умът му се прегърбил от тежестта на тези пари, вследствие на което се зародила болестта неврастения, тежка и почти неизлечима болест. Явяват се при него най-знаменитите лекари в света и какви ли не лекарства му препоръчват, но не могат да го излекуват. И какво казва най-после невидимия свят на Рокфелера да прави? Казва му да остави половината от богатството си. На кого? На онези, които се нуждаят от него. Аз взимам тази идея не в ограничен смисъл, защото, каквото и да говориш на сегашните хора, все материалното разбират. Засега светът има един материален колорит, но онова мощното, великото, което не умира в човека не е материалното. Под думата материалното, ние разбираме онова, което гние, което се разлага, което умира. Същото нещо разбираме и под думата плът. А онова пък, което е безсмъртно, ние наричаме или душа, или дух, или ум.

Безсмъртното е, което расте и се развива у човека. Под мощното, силното в света разбираме словото. То става видимо, облича се в плътта, за да се организира. И днес ние виждаме съвременната химия и физика да изучават материята, но това още не е истинското ѝ изучаване. Че имало пясъчни зрънца, това още не е изучаване. Най-първо вие ще изучавате молекулното състояние на материята. Молекулите са живи единици.

После ще изучавате атомното състояние на материята, атомите са живи единици. След това ще изучавате йоните. И те са живи. Най-

после ще изучавате сабйоните, които също са живи единици. Обаче, ние още не сме дошли до онова финно етерно състояние на материята, с което се свършва границата на материалния свят. Това е една отделечена област, до която един ден ще стигнете. Какво е това състояние на материята, няма да го доказвам, но ония от вас, които имат будно съзнание, един ден ще проверят това нещо. Онези, които имат заспало съзнание, ще преминат през тази област по същия начин, като някои пасажери, които преминават с експрес една хубава област, но заспиват. Питам ги: какво видяхте? Нищо. Защо? Защото заспахме. И българите често спят по треновете. Гледам някой човек пътува, но запушил цигара и уж гледа, но нищо не вижда. Той се замислил в това време, кой колко има да му дава. Този имал да му дава на еди-кое си число 5 000; онзи имал да му дава 10 000 лева и т.н. Ако пък някой е вестникар-репортьор, той току мисли, как да преувеличи някой факт та да предизвика по-голям интерес. Казват за някого: той е отличен писател-романист. Къде са онези класически романисти? Ако днес бих пресял всички романисти, не зная, колко истински романисти бих намерил. Лесно е да се намери един герой или една героиня, като тези в днешните романи. Ще намеря някое замислено лице, попаднало в едно хипнотическо състояние и ето един герой или една героиня. Казват за някого: той е много сприхав, много активен човек. Казвам: да, този човек знае само да чука камъни, да прави пясък. До сега аз не съм го видял да създаде една статуя или една хубава мисъл или едно красиво чувство. Той или пясък ще прави или друго нещо ще разваля.

Казвате: този човек е много религиозен, по три пъти на ден се моли. Да, по три пъти на ден се моли, но лицето му е черно, никаква светлина не излиза от него. И като го погледнеш като че змия се свила в кесията му. Замолва го някой: господине, има да плащам една полица. Можеш ли да ми дадеш няколко лева на заем? Нямам свободно време, намери някой, който разполага с повече свободно време, той да ти услужи.

Разправя се като анекдот примера за един американски богаташ, който след като чул една прекрасна неделна проповед, решил в себе си, като се върне дома си, да раздаде половината от богатството си на бедни хора. Затова, след проповедта той влязъл в своето подземие, където било скрито богатството му, но като го видял, веднага се спрял и се замислил: да давам ли или да не давам. Най-после си казал: хайде, няма какво да давам. След като решил това, желязната врата на неговото подземие се затворила и той останал там цели 20 дни, през което време от глад умрял. В последния си час написал на една бележка: бих дал половината от богатството си на този, който би могъл в този час да ми донесе едно парченце хлебец. И вие сега, като този богаташ, седите пред своята каса и казвате: да дам ли или да не дам? След като сте слушали една прекрасна проповед или една беседа, Духът или някой ангел дойде при вас и ви казва: раздайте половината от богатството си на другите, защото с този товар вашата кола не може да се изкачи на върха. Вие отивате във вашето подземие, където са богатствата ви и казвате: да дам ли или да не дам? Но веднага в ума ви изпъкват жената, децата, роднините ви и казвате: не му е сега времето. В този момент вратата на вашето подземие се затваря и всичко с вас е свършено. Тъй става не само с грешниците, но и с всички праведни. На едно място в Писанието се казва: онзи, който стои и гледа, да гледа да не падне. И тъй Словото, което влиза във вас, аз наричам въплътяване във възходяща степен. И словото стана плът. Аз не разбирам това нещо само във физическия свят. Като разглеждам така въпроса, аз не виждам никакво растене в децата. В този смисъл, даже и у възрастния не виждам никакво растене. В повечето хора аз виждам само натрупване на материя. Казват за някого: лицето на този човек е тантуресто. В това лице аз виждам само натрупвания. Това не е никаква изработка, това не е лице, от което като го погледнеш, да диша живот, свежест. Онзи човек, у когото словото е въплътено в плътта, от него излиза благоухание. А от всички ония хора, у които словото не е станало

плът, излиза една лоша, неприятна миризма. Аз зная много мъже, които се отделят от своите жени поради това, че миришат. И жени има, които се отделят от мъжете си по същата причина. Затова нещо се дава развод навсякъде по света: и в Америка, и в Англия, и в България – навсякъде. Та казвам: трябва да се стремите към истинския живот. Кой е истинският живот? В който словото божие става плът. Ние сега сме въплътени в плът. Каква е нашата цел на Земята тогава? Искаме да станем господари на природата. Не, най- първо ние трябва да станем господари на онези закони, чрез които животът се добива. В това отношение хората могат да си помагат едни на други. Ако хората вървят по новия път на живота, сиромашия в света няма да има и недоволство в света няма да има. Защо? Понеже нуждите им ще бъдат задоволени. Златото, богатството в света ще може да се привлича по същия начин, както се предават звуковите вълни по радиото. Едно време учените хора казваха, че звуковите вълни могат да се предават само по жици, обаче днес учените виждат, че те могат да се предават и без жици. Така и златото може да се пренася през въздуха. Онзи, който разбира тези закони, може да пренесе златото ти от едно място на друго и ти като отвориш касата си, ще видиш, че златото ти не е там. Вие ще кажете: как е възможно това? Аз ще ви попитам следното нещо: защо денем, след като сте доволни от нещо, вие се чувствате щастлив, богат, но след един час изгубвате всичко това? Вие казвате: аз имам едно богатство, което никой не може да вземе и което с нищо не може да се откупи. Питам ви: къде отиде вашето богатство? Как стана това, че тъй скоро сменихте вашето състояние? Къде е вашето щастие? Настава демагнетизиране, състоянието ви се трансформира, вашата каса се отваря и богатството ви изчезва. За една минута настава беднотията и вие казвате: животът няма смисъл, аз ще се убия. Не се минава и един час, касата ви отново се отваря, златото ви се възвръща и радостта ви отново се явява.

Знаете ли какъв е законът, който трансформира живота? Вие казвате: Господ ще поправи всичко. Да, но Господ не действа отвън.

Когато говорим, че Господ работи отвън, ние подразбираме ангелите и всички напреднали същества, които са завършили своето развитие, които са завършили своята еволюция. Тогава откъде действа Бог? Казвате: Духът действа отвътре. Щом Бог действа чрез своя Дух отвътре, тогава сам той къде се проявява? Той крепи всичко отвътре и отвън, но сам не взима участие в нищо. Ако ви кажа, че Господ не се интересува от това, дали сте богати или сиромаси.

Вие ще кажете: тогава какво отношение имаме към Бога? В Бога има друга основна идея. За да бъде Бог понятен за вас, трябва да започнете с тази основна идея, а именно да намерите истинския живот, в който няма смърт. Следователно, вие трябва да започнете с новото. Когато станете разумни, ще влезете в едно ново училище, ще влезете във връзка с Бога. И само тогава ще можете да говорите за култура, за еманципация на мъже и на жени. Аз казвам - има два вида еманципация: еманципация на жените и еманципация на мъжете. И мъжът днес е тъй зависим, както и жената.

Жените трябва да се еманципират от мъжете и мъжете трябва да се еманципират от жените. И мъжът днес е тъй зависим от жената и жената е зависима от мъжа. Какво значи да се еманципират? Да дойде между тях великото, божественото и те да се слеят в едно. Те не трябва да се мразят както става днес. Мъжете и жените са само външни форми. Те са двойки, излезли от Бога. Те са словото. Тези души не трябва да се самозаблуждават. Всяка душа не трябва да мисли, че се е родила, но трябва да знае, че се е въплътила на Земята. Не е достатъчно и да знае , че е слязла от Небето, защото тогава аз ще запитам тази душа да ми каже, какво има на Небето. Ако ти идеш от света на ангелите, какво ще кажеш за тях? Че и ангелите се развиват. В света съществува една вечна еволюция на съвършенство. Всичката култура на света е дошла от ангелите.

По същия начин се развиват. Те когато идват на Земята, въплътяват това, което помнят от Небето. Когато четете Стария завет, срещате там, Господ да казва на Мойсея: «Гледай да направиш

Скинията тъй, както си я видял горе.» Но Мойсей не можа да направи Скинията тъй, както я видя. Под думата скиния ние разбираме друго нещо. Това подразбира да се създаде един дом, едно жилище за човешката душа. Под жилище разбирам живо тяло, в което да има място за всички, да има място и за Бога. Сега има ли място във вашето тяло за Бога? Вие казвате, че ходите на църква. Я ми кажете, на кое място е вашата църква? Вие ще ми кажете: нашата енорийска църква е на еди-кое си място. Нашият енорийски свещеник е еди-кой си. Не, той е един наемник. Това, което вие слушате да ви проповядвам, аз не наричам още проповед. За да се въплъти една моя проповед в плът и кръв, аз трябва да я прекарам през 10 степени още. Вие казвате: този човек съвсем ни обърка умовете. Ние знаехме, че трябва да обличаме добре децата си, да се храним добре и т.н. , но сега какво трябва да правим? Моята проповед още не е разработена у вас. Сега като се върна у дома си, аз трябва да работя още върху вас, да прекарам тази моя проповед през 10 степени още. Да ви проповядвам, аз разбирам да ви дам нещо от себе си, а не да взема нещо от вас. И като се върнете дома си, да кажете: сега разбираме Бога! Тъй че това, което имате още не е проповед. Не е и проповед това, да наредя една мисъл с нейните точки, запетаи, двоеточия, дълги и къси изречения, периоди и т.н. Всички тия неща са красиви, но те представляват малки и големи спирки. Аз наричам периодите в речта малки и големи станции. Такава една голяма станция, един голям период е например Горна Оряховица.

Там се спират много пътници, починат си малко, купят си нови билети и пак продължават пътуването си. Другите малки спирки са точки, запетаи, двоеточия. След ред такива малки и големи спирки се достига до Варна, където цялата глава е завършена. Тази глава се скачва в общата фигура. И тъй, разумното слово трябва да се въплъти, да стане плът. В миналата си беседа аз ви говорих за устройството на съвременното общество. Обаче, за да не изпаднете в крайност трябва да знете,че това нещо се доказва от учени хора, които са живели

някога в Египет, в Персия, във Вавилон. Те знаят тия неща. От тези хора днес срещаме навсякъде по Европа, и в Англия, и в Америка, и в Германия, и в България. Аз няма да ви доказвам всички тия неща. Ако вярвате, приемете ги като верни, ако не, приемете ги като приказка. Не казвам,че трябва насила да приемете това нещо, но ето всички вие сте чели много романи, където се разправя за някой, че силно се влюбил и вие вярвате. Приятно е, че вярвате. Гледате някой художник нарисувал една много хубава картина, която може да е вярна, а може и да не е вярна, но вие я изучавате, възхищавате се от нея. Както и да е, това не е важно, но казвам: и аз и вие обичаме истината, затова не искам да ви заблуждавам, но искам да ви накарам да възприемете истината. На Земята са живели не само тия учени хора, за които ви казах преди малко, но и вие сте живели, само че мнозина от вас, като сте минавали по тия места сте спали, та сега нищо не помните. И ако сега се пробудите, мнозина от вас ще проверят тази велика истина, че са живели някога на Земята. И това е великото и красивото у нас, че ние носим опитностите на хилядите векове в своята душа. И всички добродетели, всички способности, които днес имаме са резултат на минали животи. Тези опитности са складирани днес в човешката душа. Това е словото, което сега работи. Бог не работи само сега. Той е работил и в миналото, пък и в бъдеще ще има своето велико проявление. Та казвам: у всички ви трябва да има велик стремеж да добиете разумния, истинския живот и словото да стане плът у вас. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: какво ще се прави с тази сиромашия? Казвам: ще ви дам една тояжка и с нея ще си служите.

Разправяше ми един познат следния пример, който аз ще ви предам в свои думи. Отива, един от сточните ученици при своя учител и му казва: учителю, много изпати главата ми! Моите съученици, па и всички хора около мен ме много мразят. От всички училища ме изключваха. Натеглих се вече в света. Дай ми нещо като мускали ли ще бъде, като дръвче ли ще бъде, та като го хвана да мога

да постигна нещо. Учителят му отговорил: аз мога да ти дам една малка пръчица, но опасността е там, че тя има две края: единият е лош край, а другият – добър. Ако ти хванеш лошия край, положението ти ще стане 10 пъти по-лошо, отколкото е сега. Нищо, ти ми дай една такава пръчица, аз ще хвана добрия й край. Учителят му казал още две думи, които аз няма да ви кажа.

Дал му пръчицата и му казал: ще гледаш съзнанието ти да е будно. Ученикът взел пръчицата и тръгнал по пътя си. По едно време срещнал един човек, който му направил голямо зло. Той веднага намислил да му отмъсти по някакъв начин и хванал лошия край на пръчицата, но паднал на земята. Той отива повторно при Учителя си и му казва: кой е добрия край на пръчицата, за да хвана него. Тази пръчица не е за тебе, му казва Учителят. Тя не е за този човек, който не може да използва злото и доброто в света. Всеки човек, който не знае как да носи пръчицата не е маг. Той трябва да прегъне тази пръчица на колело и да знае кък да се движи в нея. Той трябва да застане в центъра на това колело, на този кръг и там да се движи. Според съвременната философия се казва, че в този кръг действува седмия принцип на излизане и влизане в кръга. Това са приливи и отливи в самия живот. Тия приливи и отливи се връщат много пъти към радиусите. Следователно, като дойде у вас една мисъл, трябва да знаете откъде иде тя, от периферията или от центъра на кръга. Често вие имате известни настроения, виждате един човек и казвате: този човек не ми харесва. Защо? Знаете ли, че този човек, когото вие не харесвате е много обичен на Бога? Бог гледа еднакво и на този човек и на вас.

Ако той е грешник, Бог гледа еднакво и на него, както и на светията. Като ви казвам така, вие ще кажете: щом Бог гледа еднакво и на праведния и на грешния, тогава защо да се стремим към съвършенство. Не, с това искам да кажа, че когато Господ иска да повдигне света, той праща праведни хора, а когато иска да накаже света, той праща грешни хора. Ако някой апаш хване един милионер

за гушата и го обере, милионерът ще каже: какво право има този човек да ме изнасилва? Ами какво право имаш ти да изнасилваш другите? Тогава и ти не изнасилвай, за да не бъдеш изнасилван. Всичката философия на живота седи в следното: като ви дойде някое нещастие, всеки от вас да може да контролира ума си, да се проникне от онази дълбока вяра към Бога, да се зарадва и да знае, че това нещо е за добро. Дойде ти петнис тиф или друга някаква болест, при която температурата ти се повишава до 40 или до 41 градуса, да кажеш: не, аз зная че и при 41 градуса няма да умра! Ще кажете: да, но науката е констатирала, че човек при 42 градуса вече умира. Туй, което науката е доказала, още не е абсолютно вярно. Ако човек вярва, ще види, че има микроби, които и при 120, и при 200 градуса не умират. Този човешки организъм, който се разлага и гние при 42 градуса, той е едно развалено здание, за което се изисква малко нещо да рухне. Истинският човешки организъм трябва да прилича на онзи вековен дъб, който от никакви бури не се събаря, нито се разкъртва. Следователно, огънят не разрушава хората, но престъпленията ги разрушават. Казват за някого: този човек заболя от тежката болест. Температурата му се качи до 41 градуса, той не издържа и умря. Не, той не е умрял от огъня. В Писанието се казва: живото слово се е въплътило. И тъй, сегашното ни възпитание, за нашето благо и за всеки едного от нас това слово трябва да се въплъти. Всеки от вас още от днес може да започне нов живот. Като измени своя живот, с това ще измени и живота на своя народ, на своето общество и на своя дом, с което ще принесе благо и на цялото човечество. Когато Христос дойде на Земята, той видоизмени всичкото тогавашно течение и внесе в света нещо ново. Христос и до днес работи и продължава още да проповядва на хората. Той цели 2000 години вече откак проповядва. Днес само в Америка има 120 000 уста, в Англия има най-малко 72 000 уста, които проповядват все за Христа. Всички тия проповедници не проповядват тъй, както Христос иска, но той им казва: проповядвайте криво-ляво, както можете, докато дойдат хората на любовта, които ще

носят магическата пръчица. Те ще внесат в живота първото правило. То е следното: когато дойдеш в дома ми, аз ще те поздравя с моята любов и ти ще ме поздравиш с твоята любов. В новата култура всеки ще има една определена стая за любещите, които като дойдат при него, той ще им даде най-хубавото легло, най-хубавия юрган и най-хубавите дрехи. Който дойде при него ще му каже: тези дрехи са за тебе. За всеки гост ще има и специално дърво с плодове. Ще каже: радвам се, че мога да ти предложа това дърво с плодове. И той ще отговори: радвам се и аз ти благодаря за тези плодове. По тях познавам, доколко съм обичан. Сега, обаче, кой от вас има специални дрехи, специални легла, специална храна и специални плодове за гостите, които го посещават? Само царете. Когато дойде новата култура, когато словото стане плът в човека, тогава ще настане най-голямата радост на Земята и Христос няма вече да казва: син човечески дойде на Земята и не намери място да подслони своята глава.

Къде може Христос днес да подслони своята глава? В евангелската църква ли, в православната църква ли? Христос от памтивека и досега е все същият. Божественото начало във всички времена се е проявявало според нуждите на човечеството като е водило човешката душа в правия път за разбиране на великата истина, която напредналите души търсят. Не е въпросът да поддържаме една или друга страна. Въпросът е всички да бъдем носители на великото божествено учение. Когато ние говорим за новото учение, някои казват за себе си: ние сме социалисти. Питам: вие, социалистите, имате ли една стая в къщата си за вашите ближни? Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме. Ама аз съм демократ. Вие, демократите, имате ли една стая в къщата си за вашите ближни? Сега нямаме, но за в бъдеще ще имаме. Ние сме православни.

Вие православните, имате ли една стая в къщата си за вашите ближни? За в бъдеще ще имаме. Ние сме комунисти. Вие,

комунистите, имате ли една стая във вашата къща за ближните си? За в бъдеще ще имаме. Някои от вас само чакат да видят, какво ще кажа за комунистите, че да кажете: той говори за комунистите. За какви комунисти? За тия, които носят парабели ли? Или за комунистите, които носят живото слово? От кои комунисти сте вие, от белите ли, от червените ли, от сините ли, от кои изобщо? Хората се различават до известна степен едни от други, но трябва да преминат известни трансформации и в религиозно, и в политическо отношение. Ще приведа следния пример: когато евреите пътуваха през пустинята, те носеха своята Скиния, разделена на части. Всеки народ или всяко племе носеше по една от тия части. И когато ги запитваха из пътя, какво носят, те отговаряха, че носят Скинията. Когато всички тия племена се събираха, всяко племе слагаше своята част на едно определено място и по този начин съграждаха Скинията. По същия начин и всяка политическа партия носи по нещо божествено в себе си . Също тъй и всяка религия носи нещо хубаво в себе си. В православната църква, например има нещо хубаво, но тя не включва в себе си само хубавото. Обаче православните казват: само ние носим божественото в себе си. Не е така. И мохамеданите, и будистите и всички религиозни хора все носят по нещо хубаво в себе си. Обаче има разлика между тях. Някои носят нещо по-хубаво от другите, но все-таки никой още не носи в себе си изключително божественото. Когато обаче, Христос дойде на Земята или когато Бог дойде да живее на Земята, тогава всички хора ще се съберат на едно място и ще видят благото, което се съдържа у всеки едного и от това благо ще направят един великолепен храм, в който ще могат да се покланят на Бога в Дух и истина. И словото ще бъде у нас живо, въплътено слово. Върху тази база сега вие можете да се лекувате. Срещам мнозина нови медици, които искат да изучават добре медицината и казват: нали трябва да лекуваме хората? Да, трябва да ги лекувате, но трябва да знаете, че лекуването им не седи само в това, да знаете устройството на тяхната костна и мускулна система. Аз нямам нищо против това,

изучавайте костите, но знайте, че има живи кости, има и мъртви кости. Трябва да се изучава нервната система на човека в нейното здравословно, а не в нейното болезнено състояние.

Изобщо, трябва да се изучават здравословните състояния у човека. Какво е здравословното състояние на едно дете и дали то е здраво, лесно може да се разбере. Как? Например, дядото в някоя къща е болен, хилав, а при него спи внучето му. След известно време дядото се подобрява, а детето става хилаво. Или има случай, когато бащата на някое семейство е болен, почти на умиране, а детето здраво. Но от близкото съприкосновение настава обратния процес: бащата оздравява, а детето умира. Тогава бащата казва: Бог да прости моето дете! Аз оздравях, наистина, но то си замина. Има хора в света, които достатъчно е само да те погледнат и техният поглед да ти донесе някое голямо нещастие. Такива хора не носят нещо добро. И, ако ти си дърводелец, например, като те погледне такъв един човек, не се минава много време ръката ти се отсича. Такива хора като посетят дюкяна ти само един път цял месец след това никой не влиза в него. Казвате: какво се случи, че никой не ми влиза вече в дюкяна? Влязъл е някой от тия благообразните, от културните хора и е задигнал всичко от тебе. За в бъдеще, когато искат да назначат някъде някой учител, аз бих дал следната максима: да се избере една комисия, която да следи, какъв резултат ще произведе явяването на назначения учител между децата. Без да знае той, те ще го наблюдават три пъти във време на преподаването му. Тази комисия ще следи, какво желание ще се яви у децата му, когато излязат извън класната стая: дали те ще вземат да четат някоя книжка или ще започнат да играят и да се бият. Ако четат помежду си, значи този учител е на мястото си, но ако се бият, той е един обикновен учител. Всеки учител трябва да носи нещо свещено в ума си. А ние днес поверяваме своите деца безразборно на този или на онзи учител. Казвате: учител е този човек! Съвременните учители трябва да учат децата си, но как ще ги учат? Ако днес някой учител си позволи да

изведе децата на Слънце, казват: този учител е идолопоклонец. Ако ги остави в класната стая да дишат праха, казват: това е според програмата на училището, занятията трябва да стават непременно в клас. Защо един учител да не може да изведе децата вън от училището на чист въздух за час или час и половина и там да си поиграят? Сегашните учители държат прозорците на класните стаи постоянно затворени, особено зимно време, да не би учениците им да изстинат. Че със затворени прозорци те ще изстинат по-скоро, отколкото с отворени.

Ако един учител е добър, разумен, децата му не могат да заболеят. Ако пък случайно заболеят, той ще ги излекува. Същото е и с майката и с бащата. Смъртта не е в състояние да вземе детето на онази майка, която има живото слово в себе си. Децата на всяка плът, която е в разрез с Духа ще умират и ще се раждат. Ако такъв човек обърне някого към Бога, той ще умре. Та казвам: в приложението на това учение всеки трябва да бъде много искрен, да се опита докъде е достигнал в това си развитие. Как ще се опитате? Идете в някой дом, където хората са болни и ги запитайте само, дали са добре или не? Те ще ви кажат: децата ни са болни. Кажете им: добър е Господ, всичко ще мине благополучно. Идете след една седмица пак! Ако състоянието на болните се е подобрило, вие сте от добрите хора, но ако състоянието им се е влошило, вие не сте от светиите. Ако влезете в един дом, където хората не са в съгласие, а вие намалите поне на половина това несъгласие, туй показва, че в душата ви има една свещена идея. Тя трябва да съществува тайно в душата ви, за да можете да влияете на хората за добро.

Сега всички хора се плашат от нас, но аз казвам: кажете ни, от толкова време вече, как хората в света само ядат и пият, в какво състояние се намират те? Подобри ли се животът им? Те не са ли в едно хипнотическо състояние? Когато хората се убиват помежду си, това не е ли пак едно хипнотическо състояние? Когато хората се мразят, това не е ли едно хипнотическо състояние? Всичко това е една

хипноза. А когато вие събуждате хората, за да извършат волята Божия, не само на думи, но на дела, това не е ли един велик акт? Тогава защо ще се плашат хората от нас? И сега седнали хората да третират въпроса, дали Христос е спасил света и какво изобщо е напраавил за него? Христос и досега още не е спасил Земята. Той спаси само тия хора, които бяха при него. Питам ви: онези, които се бият спасени ли са? Спасените са при него. Казват, че на Земята щяло да стане второ пришествие. Няма какво да става второ пришествие. То отдавна е станало. Повече от век и половина откакто става второто пришествие, но не на Земята, а горе на Небето. И там, хората около Христа са спасени. Днес, обаче, очакват спасението на Земята, очакват Христа да дойде след 200-300 години. Това нещо е станало вече. И всеки от вас като умре, или ще възкръсне или ще остане на Земята да се ражда и прeражда. И сега всички хора казват, че раят бил на Земята. Какъв рай има на Земята? Ще те затворят, ще пишат всички вестници за тебе, ще ти турят какви ли не епитети и след всичко това ще кажат, че в някакви си палатки там горе в градината се вършили най- лошите работи. Откъде знаят те това нещо? Присмял се хърбел на щърбел. По този случай турците казват: човек съди за нещата от себе си. Съвременното общество не може да види нищо хубаво в нещата. Аз съм срещал добри хора и между младите, между старите, но кажат ли веднъж за някого, че е лош човек, лош става.

Кажат ли за някого, че е добър човек, добър става. Среща ме един и ме запитва: ти знаеш ли какво пишат вестниците за тебе? Зная. Ами защо не им отговориш? Не съм толкова учен, за да им отговоря. В много неща можете да ме обвините, но в едно нещо не можете да ме обвините, а именно: досега още не съм подкупил пресата. И вестникарите са честни хора, пишат от убеждение. Ама от страна на други някои може да са подкупени. За другите не зная, но колкото се отнася до мен, честен съм в своите намерения. Вестникарите са най-благоразумните хора, отлични са те, много добре просвещават хората. Те са деветото колело на седмото или на осмото чудо. Каквото

напишат, това става. Като вдигнат врява: война, война ще стане! И война става. Като вдигнат врява: мир, мир, ще стане! И мирът дохожда. Като вдигнат врява, че на еди-кого си трябва да се помогне и му се помага. Като вдигнат врява, че хората трябва да станат религиозни и те стават религиозни. Каквото кажат, става. Те имат магическа сила, служат си с едно масло от най-хубавата есенция, в която има златни примеси. Като се намаже перото им с това масло, то пише и много хубави работи написва.

Отдалеч още благоухае това масло. Туй не се отнася само до вестникарите, защото и те са излезли от средата на хората. Сега ние сме се отклонили от Бога, от разумния живот и продаваме най-възвишеното, най-благородното в себе си. Колко пъти досега ние сме продали най-хубавите си мисли и най-благородните си чувства. Някой казва: не може да се живее другояче. Та именно като грешиш ще умреш. Когато живееш честен живот, ти можеш да гладуваш и 10 дни, но пак ще издържиш, направете този опит. Гладувайте 10 дни и след това елате при мене. Като се подложите на този опит, чакайте да видите, дали няма да дойде някой при вас. Ако никой не дойде, аз ще бъда последният, който ще ви посети. Това е един велик закон, който работи в света, затова не се безпокойте, не се страхувайте. Младите казват: какво ще правим? Религия не ни трябва. Да, не ви трябва религия, която поробва душата, но ви трябва религия, която носи истината. Наука не ни трябва. Да, не ви трябва наука, която разваля умовете ви, но ви трябва наука, която носи мощ и сила. Трябва ви наука, която дава живот.

Какъв млад е този, който се прегърбил, гръбнакът му се извил като буквата “S”? Младият човек трябва да бъде изправен като свещ. Като погледнеш някой млад човек да върви, да ти е приятно да го гледаш: да е строен, пъргав и пластичен. А тъй, видиш ли някой млад човек с наведена към земята глава, казвам: това не е млад човек. Младите казват: какво да правим, когато старите не ни приемат между тях? Защо трябва да ви приемат старите? Щом Господ ви е

пратил на Земята, вие трябва да работите – нищо повече! Старите казват: ами ние какво трябва да правим? Вие, старите трябва да бъдете по-силни от младите. Ако младият вдига 100 кг., старият трябва да вдига 200 кг. А сега, младият вдига 10 кг., а старият казва: помогни ми, дядовото гръбнакът ми не държи! Аз вдигам едва един килограм. И след всичко това такъв човек минава за мъдър, главата му била пълна със знания и опитности. Не, не е пълна главата на този човек. Всеки човек, който губи своята морална и духовна сила е един морален инвалид. Здраво трябва да погледнете и вие и съвременното общество на този въпрос.

Вие казвате: ние знаем тези работи. Не, не ги знаете. В истинския живот аз зная само това, в което живея. Ако кажа, че зная, какво нещо е любовта, не съм прав. За даден момент аз зная от любовта дотолкова, доколкото живея в нея. Аз обаче, съм опитал любовта във всички нейни форми. Любов, която трае ден и половина не е любов. Това е празна работа. Някой казва: умът ми се повреди от любов. Това не е любов вече. Онази любов, която прониква в душата на човека не разваля нито ума, нито сърцето му. Тя му дава мощ, светлина, сила и знание. Това е Божествената любов. И ако тя дойде у вас, ще внесе истинския живот. Дойде ли у вас истинският живот ще внесе истинското знание. Дойде ли у вас истинското знание, то ще отвори умовете ви и вие ще знаете основно няколко езика, но трябва да изучавате и ангелския език. За това, че някои от вас знаят френски, немски, италиански, английски, даже и санскритски, аз ги похвалявам, но всички вие трябва да изучавате и ангелския език. Кой от вас е изучавал ангелския език? Първата буква на ангелския език започва с думата любов, но не тъй, както я знете на български език. В ангелския език гласните букви съставляват основните добродетели. Това, което представлява за нас принципи, в ангелската азбука съставлява гласните букви. Буквата “а” , буквата “о” в ангелския език, например, представляват известни добродетели. В ангелската азбука

има повече гласни букви, отколкото в нашия език. Колко гласни букви в същност имат ангелите, няма да ви кажа.

Те имат и повече съгласни. Ние, съвременните хора се стремим по възможност да опростотворим своя език. Днес всички езици са много бедни. Има много деликатни изрази, деликатни произношения, които не могат да се предадат със съвременните езици. И у птиците има особени произношения, които не могат да се предадат с нашите гласни и съгласни букви. Та когато дойде разумното слово, една велика епоха ще се създаде и знанието, което очаквате ще дойде. Знанието, което е събрано от хилядите векове ще се даде на хората. Само тогава всички ще разберете, какво нещо е човешката душа. Знаете ли какво нещо е човешката душа? Само онзи, който има душа, може да носи в себе си всичките добродетели. Няма ли човек душа в себе си, безполезно е да му се говори за възвишен и духовен живот. Ще ви приведа следния пример. Представете си, че някой учен човек нагласи един фонограф да ви говори нещо. Чрез тази плоча могат да ви се дадат хиляди обещания. Питам: всъщност какво може да направи тази плоча заради вас? Една такава игла може да ви обещае много нещо, но в състояние ли е да изпълни всичко това? Езикът на човека е една жива игла, подобна на тази от фонографа. Питам тогава: на какво прилачат всички ония хора, които обещават и не вършат нищо? Те са железни игли на фонографите. Отлични са те за фонографите, много обещават, но нищо не вършат. В плочите на фоногарфите има голямо еднообразие, а в плочите, в които има живот има и вечно разнообразие, в тях са и всичките добродетели. Следователно, когато аз обещая да направя нещо то поне пред себе си, за успокоение на моя дух, трябва да го направя, трябва да го изпълня в най-малък размер. И тъй, разумното слово трябва да се въплъти! И Писанието казва: ето, аз хлопам! Ако дойде в дома ви един велик виртуоз, това няма ли да бъде велико благословение за вас? Вие ще чуете такава музика, каквато по никой друг начин не можете да чуете. Ако дойде в дома ви един велик

художник, или един велик поет, който знае истината, или един велик философ, или един велик адепт, или един велик Учител, това са епохални неща за вас, това са красивите неща в живота ви. Ако в дома ви дойде един велик виртуоз да ви свири или ако в дома ви дойде един велик художник да ви покаже своята знаменита картина, това не е ли едно голямо благоволение за вас, което струва повече, отколкото ако бихте спечелили даже и 100 милиона лева? Питам: кое е по-хубаво, да спечелиш милиони или да чуеш песента на един велик виртуоз? И наистина, когато се обърнем към Бога и възприемем неговата любов, ние ще придобием ней-голямото благословение и за себе си и за другите. Или когато чуем гласа на един ангел, в ума на когото са складирани знанията на всичките векове, а на гърба му са турени всичките богатства на света, това не е ли друго голямо благословение за нас?

Този ангел ще каже на Госода: Господи, там долу на Земята има една душа, която те обича от хиляди векове, искам да сляза малко при нея. Господ ще му разреши да слезе. И когато този ангел те посети, ти ще се зарадваш, ще се възродиш. Питам: такова едно посещение не струва ли повече от всички блага на Земята? Аз ви говоря за такава опитност, каквато всички може да имате. Вие можете да я проверите всеки ден и ще видите, че това е една велика истина. Ако живеете в тази велика истина, ще се развивате правилно. Ето защо вие трябва да се стремите към тази истина. Като ви говоря това нещо, не мислете, че аз не удобрявам вашия живот. Не, аз гледам на вас като на малки деца, които учат и казвам: много добре учите, но трябва да знаете, че след като сте издържали тази година изпита си отлично, догодина ви предстои друг изпит, на третата година трети изпит и т. н. И след като издържите ред изпити, пред Бога вие пак няма да знаете нищо. Пред него ще се намирате всякога в същото положение. Питам: какво трябва да направите тогава? Трябва да знаете, че развитието е един вечен процес, който няма свършване. В това вечно развитие е смисълът на живота, в него е всичката радост. По този начин ти ще

реализираш това, за което душата ти копнее, което е скрито в нея. Някой казва: ще направя това и това, след като добия любовта. Не, важното е, какво можеш да направиш сега като я няма. Друг казва: ще направя еди-какво си, след като спечели много пари. Да, като спечелиш много пари, лесно е. Важното е, какво можеш да направиш в този момент още. Знаете ли на какво прилича вашето положение? Представете си, че вие отивате при един бакалин да купите нещо за 10 лева и му давате 100 лева, от които той трябва да върне 90 лева. Той започва да прави сметката: ето, давам ви 50 лева, обаче нищо не ви дава. Тази работа става само на думи. Давам ви още 20 лева. Колко стават? Всичко 70 лева. Ето ви още 20 лева! Дава ви тия 20 лева. Колко стават? Всичко 90 лева. И 10 лева струва покупката. Значи, всичко 100 лева. Така ли е? Така е, но бакалинът му връща в наличност само 20 лева. Уредихме ли сметката? Уредена е тя на думи. Човекът излиза от дюкяна, бърка в кесията си и намира там само 20 лева. Къде са останалите 70 лева? Ама аз предполагам, че ги върнах. Да но с предполагане работа не става. Ти трябва да върнеш тия пари. Та когато говориш за любовта, за мъдростта, за истината, за правдата, за добродетелта, ти трябва да си ги опитал във всички техни приложения в живота. Да си опитал справедливостта, тъй както тя съществува в живота, това значи, след като срещнеш онзи твой брат, който ти е причинил най-голямото зло и страдание, да можеш да му се усмихнеш, без да ти трепне сърцето и да му кажеш: как си братко, забогатя ли? Ако не си забогатял, аз съм готов да ти услужа. Такъв трябва да бъде всеки великодушен, всеки гениален човек, който борави с правдата в живота! Казва Йоан: и словото стана плът. Благодарение на това слово, ние срещаме добри хора навсякъде в живота. Тези добри хора имат свой отпечатък. Те се срещат навсякъде по света, има ги и в България, само че не се проявяват. За сега в света са дошли онези хора, които аз уподобявам на малки деца. И наистина днес малките деца управляват и България. Отгоре казват: нека се упражняват тия деца. Обаче, наближава времето, когато праведните

хора ще дойдат на Земята. Те ще вземат властта в ръцете си и ще поставят една разумна програма и в училищата, и в църквите и в обществения строй-навсякъде. Тогава всички въпроси ще се решават по един магически начин. Ние ще се намерим пред една епоха, в която затвори няма да има, болници няма да има, а от всички сегашни институти ще останат само образци, в които ще се представлява на новото поколение, как се съдили едновремешните съдии, как са проповядвали едновремешните проповедници, как са учили едновремешните учители, как са възпитавали едновремешните майки своите деца, как са търгували едновремешните търговци и т.н. Всичко това ще представлява едно голямо разнообразие от миналата култура т.е. останки от културата на 20 век.

Сега, обаче, аз ви говоря за онова, което предстои да стане след 10 000 години. Дали сега ще бъде това нещо или след 10 000 години, то е едно и също нещо. Казано и свършено! Сега или след 10 000 години, това е същото. Тия 10 000 години за един ангел представляват една хилядна част от секундата. За един човек те представляват цели 10 000 години, е за една жаба представляват няколко милиарди години и т.н. Всичко това е нещо относително, но важното е словото да се въплъти в нас. Това е великото в света.

И тъй, отворете умовете си, отворете сърцата си, отворете душите си за разумното слово и бъдете мощни и силни да го възприемете. Когато словото стане плът у вас, всякакво разлагане ще изчезне от вас. Днес вашата плът се разлага, затова често се срещат хора, които миришат неприятно. От идната недяла бих желал поне десет души от вас да започнат да миришат хубаво, а след една година желая всички да замиришат хубаво и Господ да каже: виждам, че от тия хора може да стане всичко най-добро. По този начин само може да се обърне колелото на живота към добро. Това може да стане когато разумното слово се въплъти у нас и когато Бог дойде да живее у нас. Тогава ще дойде новата култура, тогава ще дойде възкресението, тогава ще пеем и ще свирим без страх. Тогава всеки

ще седи под своята смокиня и ще яде по колкото пъти на ден иска, по 10, по 20 или по 100 пъти. Така корем няма да го боли, стомах няма да го боли, глава няма да го боли и той ще бъде най-честитият, най-великият човек в света. Слънцето на живота му никога няма да залязва. Тъй ще живеем в бъдеще. И след 10 000 години когато ме срещнете, ще кажете: словото, което ни проповядвахте в 20 век преди 10 000 години се сбъдна. И тъй, поздравявам ви сега с 10 000 години!

Беседа, държана от Учителя на 13.06.[[1926]] г. в гр. София.

В МАЛКОТО

„Верният в малкото и в многото е верен, а неправедният в малкото и в многото е неправеден.“

Верният в малкото. Аз превеждам тези думи на съвременен език с думите “будност на съзнанието”.

Днес всички хора в света се стремят все към нещо велико. В тях има грандиозни идеи, но малко са онези, които разбират, в какво седи великото. Великото седи в малкото, което можеш да носиш навсякъде в себе си. То няма никаква тежест, то никого не обременява, не изисква никакви стражари да го пазят. Великото е разумно, то само ходи с човека. Мислите ли вие, че един ангел, който е завършил своето развитие в небесните светове, би приел да стане говедар, да ходи подир говедата. Това е немислимо, несъвместимо е с неговото развитие. А сега ние, съвременните хора, мислим, че идеалът, към който се стремим е нещо мъртво. Не, не е така. Идеалът е нещо живо, затова ви питам: вие можете ли да ходите подир един вол? Не можете. Волът не може да бъде идеал за човека. Някой казва: аз имам един свещен идеал, но не мога да го реализирам. Щом не можеш да го реализираш, този идеал е материален. Друг казва: аз имам идеал. Какъв? Да съградя една голяма къща от мрамор. И това наричат идеал! Трети има идеал да заеме някаква висока служба, да стане пръв министър в България. Какъв идеал може да бъде този, да станеш пръв министър? Аз нахвърлям тия примери мимоходом. Идеалът, за който ние говорим и към който се стремим е нещо, свещено, нещо възвишено и велико. Например, възвишено нещо е да се стремиш да видиш един ангел. Защо? Защото ангелът може да ни зарадва истински. Аз взимам ангелът като символ на чистотата, интелигентност и мощност. Ангелът може да бъде идеал за нашата

душа. Ако някой иска да има чистота, в душата си трябва да пази образа на един ангел. Ако някой иска да има Божествена любов в себе си, в душата си трябва да пази образа на един ангел. Ако някой иска да бъде силен, в душата си трябва да пази образа на един ангел, трябва да знае в какво седи тази сила. Човек да има такъв идеал, разбирам. Не е достатъчно само да каже някой, че има идеал. В този смисъл, всички същества от най-малките до най-големите имат някакъв временен идеал, който аз наричам стремеж, порив. И реката има свой идеал. Какъв? Да се влее в морето. И дървото има свой идеал? Какъв? Да излезе на Слънцето. Но след като израсне 40-50 м височина отказва се, иска да се върне назад към земята и казва: това не е за мен. И птицата, докато ѝ израснат крилата има идеал, но като израснат хвръква 1-2 километра нагоре и после казва: това не е за мен. И човекът има свой идеал – стремеж към Бога. В първо време той се моли на Бога, има стремеж към него, но после казва: що ми трябва да се моля на Бога? Що ми трябва да ходя на църква? Аз трябва да си поиграя, да се понаям и понапия, докато ми е времето. И най-после хорото, пиенето, яденето, спането, театрите, концертите и разните забави му стават идеал. Някой отиде на концерт, върне се от там и казва: музика е това, великолепна ария слушах, велико нещо беше! Питам: има ли някой от вас, който след като е ходил на някой Бетховенов концерт да слуша негови сонати и симфонии, като излезе от там да е станал светия? Няма. Кой от вас, като е слушал някоя моя беседа е станал светия? Нито един. Обаче, работата не седи във външното. Ако вие се свържете с онзи идеал, от който е произлязла симфонията на Бетховен, ще станете светия. И Бетховен, обаче, не е могъл да предаде дори и 1/1000 част от това, което е чул. Неговата работа още не е довършена. И с Моцартовите произведения е същото нещо. Не е лесно да преведеш една симфония т.е. да я свалиш на физическия свят. Някой цигулар свири една мелодия, опитва се да предаде хармонията в нея, но не успява, трудна е тази работа.

Та казвам: ние трябва да се стремим да създадем първоначалния импулс у човека. Аз наричам музиката “свещена мелодия на душата”. Тя представлява външното на тази мелодия. Разправяше ми един американец за своите впечатления, когато слушал знаменитата Камила Русо да свири “Сънят на живота”. Той казва: първият момент като я слушах, аз бях готов да пожертвам всичко в живота си. Това е порив! Но след като излязъл от залата, отложил да изпълни намерението си. По същия начин и ние все отлагаме и нашият идеал постепенно затихва. Като слушате някоя моя проповед, вие казвате: като изляза сега от салона, ще направя това или онова заради Господа. Като излезете, обаче, казвате си: чакай да си помисля малко. Докато си помислите, всичко отива на вятъра. Казвате: нали с мисъл се постига всичко? Да, но има една обикновена мисъл в света, има и една необикновена мисъл, да можеш да схващаш нещата моментално да кажеш нещо и да го направиш. Щом намислиш да направиш едно добро, трябва да го направиш моментално извън времето и пространството. Отлагаш ли, нищо не излиза. Или започнеш ли да ровиш направеното добро, да видиш дали е хванало корен или не е хванало, пак нищо не излиза. Доброто е мощна сила. В него е скрит един възвишен, чист и свят дух. Тури своя дух в тази свещена форма на доброто и не се плаши! Някой мисли, че доброто е мъртво нещо. Не е така. В твоята свещена идея, чрез която си решил да направиш едно добро, влиза един свят дух, който ще освети това дело и ще покаже, че животът на онзи, който служи на Бога, всякога се реализира.

И тъй, говоря ви за будност на съзнанието. Съзнанието на всинца ви трябва да бъде будно, понеже от него зависи вашето развитие, от него зависи здравето на тялото ви, на сърцето, от него зависи стабилността и устойчивостта на човешкия ум в своите прояви. Ето защо, съзнанието на човека никога не трябва да спи. Заспи ли, ще дойдат всички нещастия и страдания. Значи, те идват по простата причина, че съзнанието на човека не е будно. Допуснете

следния факт: вие сте честен човек, никога не сте извършвали какво и да е престъпление, но провидението ви докара в такава крайна нужда, че като видите някъде една каса, пълна със скъпоценности, със злато, вие казвате: не мога ли да бръкна в тази каса, да взема малко от това злато, за да облекча положението си? Достатъчно е само за момент да допуснеш тази мисъл и вашето съзнание заспива, настава прекъсване на съзнанието. След малко ти се опомваш, настава едно гризене на съвестта. Значи, съзнанието отново се събужда.

Съвременните хора имат свой особен морал и се хвалят с него. Аз се чудя на техния морал. Какъв морал има в един паяк, или в една риба, или в един вълк, или в една овца, или пък най-после и във всички съвременни хора? Я ми кажете, може ли да бъде морален един човек, който яде месо? Може ли да бъде морален онзи човек, който настъпва мравките? Може ли да бъде морален онзи човек, който къса главите на мухите? Някой казва: ангелче е моето детенце. Казвам: я вземи това детенце, което наричаш ангелче и го занеси в гората под някое дърво, на което има полочка на някоя птичка с малки птиченца и яйца и виж, дали това твое ангелче ще се спре със свещен поглед пред полочката или ще вземе камъни да хвърля върху нея и чупи яйцата. Ако твоето дете чупи яйцата на тази птичка, мислите ли, че то е ангелче? Не е ангелче. Аз наричам ангелче само това дете, което като дойде до полочката, спре се тихо пред нея, поусмихне се, позарадва се и бавно се отдалечи, да не уплаши птичката. Днес хората казват, че имат свещен морал. Какъв морал е този, едва седнеш между цветята и започваш да ги късаш едно след друго? И детето ти прави това нещо и ти го правиш. Защо късаш тия цветя? Не знаеш ли, че са живи? Това е безморалие. Ти като искаш да седнеш на тревата, трябва да искаш разрешение от нея да седнеш или не. Ще кажеш: моля ти се, аз се уморих много, мога ли да седна? Ако тя отговори, че можеш, тогава ти ще седнеш да си починеш. Ти ще гледаш на тази трева със страхопочитание. Тя днес е малко слабо същество, което утре ще израсте. Нейният дух още не е на Земята.

После, като отидете при някой извор, вие веднага събувате обущата си и бързо цамбуркнете краката си във водата. Мислите ли, че това е морал? Не е морал. Дойдете ли при някой извор, вие ще си носите една чашка и ще го запитате: моля, мога ли да си взема една чашка вода от тебе? Ако ти позволи, ще си гребнеш водица, ще си събуеш обущата и настрана от извора ще си измиеш краката. Тъй трябва да се възпитават малките деца.За това, че си потопил краката си направо в извора, той няма да ти каже нищо, но то е престъпление. Не само туй, но тъй, както съвременните хора живеят днес, те се се сплуят и от тях няма да остане нищо. Всички съвременни хора, попове, владици, професори, царе каквито и да са, всички ще се сплуят. И след всичко това те искат нов ред на нещата. Какъв нов ред? Да убиват хората, да изгарят къщите им, или да отправят този-онзи на оня свят, като казват, че този бил националист, онзи бил демократ или комунист и т.н. И всички тия хора толкова обичат България, че ѝ турили два милиарда лева дълг на гърба ѝ, освен репарациите. И след като забатачили работите си, казват: явил се някакъв човек между нас, който с проповедите си разваля народа ни. Не, моите думи са свещени и всички вие можете да ги опитате. Ако българският народ един ден се намери в затруднено положение, само моите думи ще го спасят. Вие можете да преустроите живота си само върху моите думи. Това е наука! Аз не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което ви говоря е нещо Божествено, нещо велико. Питам ви: какво трябва да ви проповядвам сега? Че трябва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или пък, ако отсега нататък ви проповядвам, че трябва да се обичате един друг, вашата работа е също тъй свършена. Или пък ще ви кажа, че трябва да се учите. Ако досега не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате един други, тия неща вие сте учили на времето, няма какво сега да ви проповядвам.

Верният в малкото и в многото е верен.

Какво е малкото? Това е свещеният идеал на човека, това е истината. Тази свещена истина освещава нещата. Тази велика истина е създала сегашния човек. Ако човек живее, то е по причина на истината. Тя е друг израз на любовта, защото любовта във физическия свят е физическата страна на Божествения живот. Значи, любовта на Земята не е нищо друго, освен физическия живот на видимия Божествен свят. И ако вие влезете в Божествения свят по пътя на любовта, там ще се разхождате тъй, както сега се разхождате по Земята. Истината пък е светлината на Божествения свят. Любовта е основата, върху която всичко се гради. Без любов нищо не можете да култивирате. Възвишеното, благородното у човека, това е неговата душа. Човешката душа, това е Божествената любов. Някой казва: аз имам любов. Имаш, разбира се. Твоята душа е сглобила всички клетки на организма ти. Тя ги отхранва и те растат и се развиват в своите способности и сили поради нея. Някои казват, че човешката душа е функция. Не, всичко е функция на душата, тя произвежда всичко. Тъй седи въпросът според новата физиология.

Представете си сега, че поставите окото си върху един камък без никаква чувствителност. Знаете ли какво щеше да бъде вашето понятие за света? Съвсем особено. Или пък допуснете, че туряте ухото си върху този нечувствителен камък и оттам слушате. Какво понятие щяхте да имате за света? Пак особено понятие. Ами какво щеше да бъде понятието ви за света, ако върху този камък бихте поставили вашето обоняние? При сегашното развитие на човека, в душата му има още много непробудени чувства. В сравнение с бъдещото развитие на човешката душа, днес ние сме в положение на човек, който е поставил окото си върху един безчувствен камък и от там разглежда света. Следователно, окото на човека не трябва бъде поставено върху такъв камък. В Писанието под думата камък се разбира възвишения, устойчив живот, поради което се казва, че Бог е канара. Значи, само разумното у човека е канара, само то може да бъде поставено на камък. То постоянно се движи у човека. Ето защо,

когато нещата загубят своята устойчивост, започват да се разкапват. Ако направим опит с една желязна пръчка, да намалим бързината на движението на нейните частици, тази желязна пръчка ще започне сама по себе си да се руши, като пясък. Та докато човек има идеал, докато има един възвишен стремеж, той може да постигне всичко. Каже ли, че всичко е на Земята, че никакъв идеал няма и не трябва да се търси, този човек е мъртъв. Питам: кучетата страх ли ги е тогава от мъртвите лъвове? Хора, които разсъждават по този начин са съвършено умрели. Какъв идеал може да съществува при такова материалистическо схващане на нещата? Някой казва: всичко в света е материя. Под материя ние разбираме резултатите на човешкия дух. Материята е плод на духа. Тя представлява видимото, осезаемото, което духът е изработил през безбройните векове на миналото. И когато се казва, че духът е в борба с материята, това подразбира стремежа на духа да тури всички сили в равновесие.

Сега всички хора се борят, без да знаят, кое е право в даден случай. Ето защо и днес даже и в най-възвишения човек понякога се зараждат известни инстинкти, присъщи на неговото минало. Това показва, че става постепенно събуждане на материята от нейното спящо състояние. Човек,за да се очисти съвършено, трябва много дълбоко да разбира своето естество. За обяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Един английски лорд, под псевдоним Смидсон като отишъл в Индия, взел със себе си едно малко тигърче и го опитомил. При всички разходки, които предприемал, навсякъде водил и този тигър. Той привикнал да следва господаря си тъй, както кученцата вървят днес след хората. Един ден този англичанин взема една класическа книга за четене и отива, придружен от своя слуга и тигъра си в една гориста местност из Индия, сяда на едно място да чете и се пренася в размишление. В това размишление той изгубва будността на съзнанието си. Тигърът, който бил близо до него, започва да близе ръката му. От това близане на ръката се явява една капка кръв, която англичанинът не забелязал. Веднага у тигъра се

явява кръвожадния инстинкт и той се готвил да се хвърли върху господаря си. Обаче слугата, който видял всичко това, сграбчва пушката си и сполучливо замерва тигъра, с което го поваля на земята.Така той успял да спаси господаря си. И вие някой път мислите, че сте господари на вашето естество, което е опитомено само т.е. временно дресирано като този тигър. Ако вашето съзнание не е будно, достатъчно е само една капчица кръв да близнете за да се проявят у вас всички ония спящи сили на вашето естество. Някой път вие казвате: да изпратим нашите деца на кинематограф, на представление или на някой концерт, да се позабавляват малко. Имайте пред вид, че ако вашето дете близне само една капчица кръв в това представление или в този кинематограф или в онзи локал, то е изгубено. Не, ние не трябва да създаваме удоволствия на нашите деца, но за младежта трябва да се замислим сериозно, да им се дадат разумни забавления. Във всичко това, което се представя нека има реалност, а не лъжи и измислици. Заел се някой автор да пише нереални неща, да описва, че героинята припаднала от любов. Тя не припада от любов. Любовта не е причина за припадането. Всякой герой, който припада от любов е лъжлив герой и всяка героиня, която припада от любов е лъжлива героиня. Кой припада в света? Който се уплашва. Ако някой е герой само затова, че припада, защо да не е герой онзи, който като види опасността, офейква. И той може да бъде герой. Казвате: буден е този човек, може да бяга. Не, това не е будност на съзнанието. Това са криви схващания, върху които сме построили нашия живот, вследствие на което носим тежки изпитания. И сега ние се молим на Бога, казваме: Господи, не чуваш ли ни? Не виждаш ли нашите страдания? Господ казва: не късайте цветята, не убивайте животните, не запушвайте изворите, не взимайте хляба на вдовиците, не онеправдавайте сирачетата! От хиляди години насам се вършат тия и ред други престъпления, а като дойдат страданията казват: Господи, не чуваш ли ни? Защо Господ не ви чува? Защото не изпълнявате и не слушате неговия велик закон.

И тъй, на всинца ви е потребно будно съзнание. То е великата наука в живота. То е най-приятното, най-красивото нещо, което може да се желае. Онзи, който иска да успее в живота си и да го съгради правилно при сегашните мъчнотии, трябва да има будно съзнание. Тия мъчнотии, тия страдания и затруднения, които усещате сега, те са начатък на пресяване. Чакайте, това е нищо още. Знаете ли какви тънки решета, какви ситни сита ще дойдат, с които ще ви пресеят? Трябва да станете "хас" брашно, от две нули. Това няма да бъде само с вас, но всички народи ще бъдат тъй пресети да станат на брашно от качество две нули. Не считайте, че ви говоря само да се намирам на работа или да ви плаша. Не, аз ви говоря великата, най-приятна истина, да се научите да не разрушавате нещата. Ако разрушите живота на едно дърво, което едва е цъфнало и завързало, ще видите, че няма да мине много време и никакъв плод няма да остане на него. Но ако го полеете и нагледате, втори път като минете покрай него, то ще ви каже: вземете си от моя плод, колкото искате! С това ще ми направите услуга.

Ако сте поливали това дърво, то ще ви обича и когато пожелаете да откъснете от неговия плод, само ще наведе клонете си към вас и ще ви предложи. Ако сте от добрите хора, като срещнете някоя крава и сте жадни ще я попитате: мога ли да си издоя малко от твоето мляко? Тя ще ви предложи да си издоите и после ще си продължи пътя. Сега какво става, когато искат да издоят една крава? - Връзват я, теглят я, тя се дърпа, рита, не се поддава. Да оставим този въпрос настрана, но питам: вие как постъпвате един спрямо друг? Тъй както сте постъпвали досега, не е имало кой да ви съди. За да можете да извадите поука от вашата минала опитност, както и от всички ваши постъпки, вие трябва да имате будно съзнание. То ще бъде вашият най-добър съдия. Някога вие казвате: велик е нашият идеал, но не можем да го приложим. Кажете ли така, като дойдете до вратата на Царството Божие, всички ангели ще кажат за вас: „Ти си определен да влезеш в Царството Божие, но не можеш сега". Всеки човек, който

казва, че не може да възприеме Истината, или че не може да изпълни волята Божията, той сам става причина да се тури преграда между него и Царството Божие. Тогава ангелите вече не могат да го въведат в това Царство. Не само това, но по някой път вие туряте преграда между вас и Бога. Тогава и Бог, който е толкова силен, не може да ви помогне. Казва се в Писанието: „Греховете, които туряте като преграда между вас и Бога са толкова много, че не мога да направя доброто което ви е нужно". Казвате: няма какво да се моля на Бога! Хубаво, приятелю, ако ти отблъскваш майка си и баща си, които са ти дали всичките условия, тогава виж опитай се, колко можеш да вдигнеш с едната си ръка. Не се самозаблуждавай! Ти не можеш да вдигнеш повече от 100 кг с ръката си. Следователно, силата на човека седи в любовта му към великата Истина: И когато някога казвам. че човек може да носи земята на гърба си, аз подразбирам именно този велик закон на живота. Защото цялата природа, цялата вселена в своите проявления е разумна. И когато ние се стремим към Истината, цялата вселена може да се събере в един лешник. Тя няма да тежи повече от един лешник. И всички тия 100 милиона слънца тежат, колкото един лешник. Знаете ли как се движат тези слънца? - Те нямат никаква тежест Тежестта е нещо разумно. Когато един предмет или едно тяло се стреми надолу, тогава то има тежест. Аз мога да направя тежестта на една перушинка на 10 кг, като я сверка за една пружина. Та когато говорим за тежестта на предметите, ние подразбираме силите, които действат върху тях. С този въпрос се занимават физиците Ако се интересувате от него, трябва да изучавате физиката.

Та съзнанието ви трябва да бъде будно! Задавали ли сте си въпроса какво означава центъра на окръжността, с който ви занимават в училищата? – Той представлява семката, която трябва да израсте да се подвижи в известна посока. Учителят пита ученика: какво ще се образува, ако дадена точка се движи в известна посока? - Ще се образува права линия. Що е правата линия? - Определената

посока, към която известна сила в даден случай може да проектира своя план. Значи, нещата се планират в живота. Ние определяме нашата посока с първото измерение. Правата линия означава първата посока, към която ние ще се движим. Но понеже всичко в света се движи, тази права линия има и друго движение - на широчина. Широчината съставлява основата на нашата идея. И наистина, за да може една идея да се стабилизира, трябва да има основа. Основата съставлява плоскостта. Понеже тази идея е жива, тя трябва като едно растение да расте, да се развива. Затова ние хората, които живеем в Ш-то измерение, образуваме куба. Та когато изучаваш линиите, трябва да изучаваш посоката на твоите идеи. Когато изучаваш плоскостта, трябва да изучаваш основата на твоя живот, а когато изучваш куба, трябва да изучаваш условията за твоето растене. Обаче, колцина от вас се занимават с живите линии? Но всеки може да направи тези опити. Да допуснем, че вие носите в джоба си една сума от 10,000 лева и заспите някъде по пътя. Подуши ви някой апаш, обере ви и избяга. Вие ставате, хващате се за главата, казвате: отидоха ми парите! Ако сте някой войник, вие сте буден, хващате пушката си, стигате апаша и го убивате. Така и вие можете да хванете вашия апаш. Ще извадите своето оръжие, което е вашата силна мисъл, вашия център и ще се концентрирате силно. Тази мисъл ще отиде до мозъка на апаша, ще му повлияе, и той ще се върне при вас, ще донесе парите ви назад. Няма защо да го убивате. Така няма да има нужда и от детективи. Колцина от вас сте правили този опит? Някой от вас изгуби пръстена си. Нека проектира мисълта си към крадеца и да го намери. Някой от вас изгуби вола си. Отива веднага при някоя врачка и й казва: изгубих вола си, кажи ми де да го търся. Тя изважда бял боб, някога и черен, и го хвърля, гадае по него. По този боб тя познава, че еди-къде си в някоя курия в Сухиндол, при еди-коя си чешма се намира волът. Вие отивате на това място и намирате вола си. Питам: как познава тази врачка, де е отишъл вола? Казвате: някакво съвпадение има тук. Добре, един път съвпадение, втори път

съвпадение, трети път съвпадение, 99 пъти съвпадение. Какво ще кажете на това отгоре? Може ли да се явят толкова случаи на съвпадение? Тази врачка разбира законите, Тя взима боба, своя център и веднага се съединява с него. По този начин отправя мисълта си към вола и го пита: „Де си?" – Еди на кое си място в Сухиндол. Тъй се съединява тя с вола чрез радиотелеграфа си и го намира. Тия врачки могат да говорят със загубените вещи, както и със загубените лица Тя не говори с обикновеното съзнание на човека. Ако река да ви говоря за всички видове съзнания, вие ще се забъркате.

Трябва да знаете, обаче, че у човека има три съзнания: едното е обикновеното, временното съзнание, у което стават чести прекъсвания. Второто е духовното съзнание и третото е Божественото, непреживяното съзнание. Когато говоря за будното съзнание, аз подразбирам Божественото. И когато се свързваме с това съзнание ние дохождаме до окултната наука, която иска да ни превъзпита. Някой човек казва: голям грешник съм! Казвам: хвърли си боб, да знаеш как да се справиш с греховете си, как да ги изкупиш. Иди при някоя врачка, тя ще ти покаже начин, как да се справиш с граховете си. Българските врачки знаят това. Иди при някоя българска врачка и я питай, как да се справиш с греховете си, тя ще ти каже: „Еди къде" си, в село Драганово, има една бедна вдовица с детенце, което е голо и босо, без обуща и дрешки. Направи му едни нови дрешки." Страданията имат различни предназначения. Когато страдаш, стани, иди да помогнеш на някоя страдална душа. Врачката ще ти покаже, де е тази душа. Ако жената на някой мъж е болна, той веднага ще тича да търси лекар. Не, викайте баба Иванка, тя ще ви каже, какво ви липсва. Господ ви казва: „Вашите грехове ви отдалечиха от мене. Вие се подпушихте и не пропущате да мине през вас Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина". Какви хора можем да бъдем тогава? Ние сме се научили само да се подпушваме, да разрушаваме живота на цветята, на дърветата и на хората. Казвате за някого: този проповедник е голям вагабонт, защо го слушате?

Добре, съгласен съм. Какво ни остава сега? - Да се обърнем към Бога и да напуснем вагабонтството. И когато Христос дава образеца за блудния син, той подразбира онова положение, когато човекът се намирал при ангелите и си и след като напуснал това висше положение, отишъл между хората, дето ял и пил. Най-после той отишъл и между свинете. Под „Свинете" се подразбират материалистите хора, които не ти дават и хляб да ядеш. Те те изпъждат навън и казват: „Нямаме хляб за тебе". Блудният син тогава казва „Не може да се живее между материалисти хора. Тук и свинете имат рошкови да ядат, а за мен и това няма. Чакай да се върна при баща си". След всичко това ние хората казваме: трябва да бъдем материалисти! Не, материализмът няма да даде нищо в света. Когато една култура изгуби своя идеализъм и стане материалистическа, тя е осъдена на смърт. Когато една религия изгуби своя идеализъм и стане материалистическа, тя е осъдена на смърт. Когато едно учение изгуби своя идеализъм и стане материалистическо, то е осъдено на смърт.

Сега хората казват: да използваме науката. Че какво има да се използва в тази материалистическа наука? Днес изнамериха аеропланите, но защо ги изнамериха? - Да убиват с тях хората. Защо направиха параходите? - Страшни са днешните параходи в своето използване. Казвате: всички тези изобретения са в полза на бъдещата наука. Да, в полза на бъдещата война. Седиш в София спокойно, мине отгоре ти един аероплан, хвърли една бомба и в 24 часа вече те няма, изпратили те на онзи свят. Това става не само в София, но и във всички други по-големи градове: Лондон, Париж и другаде. Всичко товаща изчезне, но въпреки това ние казваме: когато съвременната свещена наука направи своите открития, тя ще ни спаси. Не, тази наука не е свещена. Нека параходите, които е изнамерила, служат само за пренасяне на пътници, а не и за пренасяне на ония чудовищни гранати! Нека аеропланите, които е изнамерила, служат за пренос на хората, а не и за хвърляне от тях бомби! Нека всички изобретения на науката бъдат използвани и от държавата, но

правилно! Нека умовете на учените хора работят, но да не продават своите изобретения за пари! Сега държавата иска да използва всичко и то до там, че да използва даже и свещените идеи, които Бог е пратил на земята.

Когато Мойсей беше в пустинята, чу гласа на Бога, Който му казваше: „Изуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято". Казвам: така и вие сега седите пред лицето на Бога. И някои от вас, които се молили дълго време на Бога, в резултат получават някакво видение, обаче те имат обичай тогава да си скриват главата. Защо? - Страх ги е, не искат да видят нищо. Така и вие си завивате главата с юрган. Как? - Дойде някоя свещена идея, ти завиеш главата си с пари, или с някой министерски пост, или с някой владишки пост, или с някой професорски пост, или с някой посланически пост. И след всичко това вие се питате; защо не успиваме в живота си?

„Верният в малкото и в многото е верен".

Нашето съзнание трябва да бъде будно! Вие казвате, че обичате никого. Питам ви: обичате ли Бога? Ще кажете: обичаме Го, стремим се. Не, когато говоря за Бога, аз трябва да бъда готов да пожертвам всичко, да бъда свободен от всичко в света. Обичам ли Бога, ще обичам всички хора и с всички хора ще мога да се справя. Не обичам ли Бога, и хората не мога да обичам, а даже и със себе си не ще мога да се справя. Човек, който не обича Бога, той е най-големият егоист и с никого не може да живее. Някоя жена се оплаква, казва: мъж ми не ме обича. Как ще те обича? Той не обича Бога, Който му дал живота, че тебе ли ще обича? Някой мъж се оплаква, че жена му не го обичала, че била голяма егоистка. Че как ще го обича? Тя Бога не обича, че мъжът си ли ще обича? Дойде синът оплаква се, че баща му не го обичал. Дойде дъщерята, оплаква се, че майка й не я обичала. И те не са по добри от тях. Днес и синовете и дъщерите не обичат родителите си, защото и Бога не обичат. Ако мъжът не обича жена си, тя трябва да се моли той да обикне Бога. Обикне ли Бога, ще обикне и нея. Ако жената не обича мъжа си, той трябва да се моли тя да обикне Бога.

Обикне ли Бога, ще обикне и него. Ако дъщерите ви, синовете ви или приятелите ви не ви обичат, трябва да се молите да обикнат Бога. Обикнат ли те Бога, обикнете ли Го и вие, ще имате вече приятели в света, с които ще можете да споделяте всичко в живота си. Ще кажете: де ли е този Господ? - Бог е в първата радостна идея, която ви посещава сутрин, когато се събуждате. Вие може да мислите, че това е вашата майка. Не, това е Бог в формата на вашата майка. Той е скрит в тази форма, Вие може да мислите, че това е някой ваш добър приятел. Не, Бог е в формата на този ваш приятел, Тъй че, щом се събудите с една добра идея, знайте, че Бог е в нея. С това Той ни повдига. Бог е скрит във всяка идея, която може да ни даде подтик, в каква и да е посока. Но когато изневеряваме на Бога, Той остава всички тия неща, без да пожънем плодовете им.

Следователно, ние ще свирим на хората, те ще ядат и пият, без да ни дадат нещо. Ние ще нарисуваме на хората някоя хубава картина, но те няма да бъдат доволни от нея и ще кажат: защо на нарисувате някоя хубава гола жена? Ние искаме да ни нарисувате нещо модерно, а не такива ангели. И на модистката ще кажат същото: скрой нещо хубаво, модерно нещо искаме. Всички искат все хубави неща. И народното събрание заседава, все хубави закони туря. Всички хора трябва да се заемат да изучават Божиите закони. Ако всички депутати от народното събрание кажат: най-първо ние ще служим на Бога, ще пожертваме всичко заради Него, а после за българския народ, знаете ли, какво велико народно събрание щяхме да имаме? Знаете ли, колко велик щеше да бъде българският народ? Аз говоря за България, за вас, не говоря за себе си, понеже не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже и на земята. Един ден ще се върна в своето отечество и от друго място ще ви гледам И тогава няма да правя добро, както сега, да ви проповядвам. Ще видя, че някой плаче. Ще го утеша, без да ме види. Ще бъда невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас, тъй ще стане. Пък ако не вярвате, сухи дървета ще станете - нищо повече. Вие ще опитате всичко това.

Туй богатство, което ви давам, това са закони, които трябва да приложите. Бог е говорил през всичките векове: трябва да дадете абсолютна свобода на вашия ум! Обикнете ли Бога, главният въпрос в света е разрешен. Вие ще влезете вече в областта на безсмъртието.

И тъй, на всинца ви е потребно будно съзнание!

Туй подразбира „верният в малкото". Човек трябва да проучава себе си. Всички окултни науки днес разполагат със закони, с методи, които помагат на човечеството. Те са скрити. Официалната наука няма да донесе нищо на човечеството. Ще му помогне онази наука, която официално не се приема. Вземете, например, астрологията, тя не се приема от съвременните учени хора, но ще допринесе много повече на човечеството, отколкото всички онези правила на съвременната наука. Те нищо не го ползват. Ако един човек разглежда живота хиромантически, той ще се ползва много повече, отколкото всички онези дисекции, които би направил върху труповете на хората. Днес поставят някой труп пред онези млади госпожици и кавалери, излиза един от тях с ножчето си, туря цигара в устата и започва да разрязва трупа. Другите наоколо му се смеят, приказват, за нищо не искат да знаят и тъй изучават човешкия организъм. Хубаво е и това, но казвам: ако човек би изучил астрологията, не като гадание, но да изучи отношенията на небесните тела, влиянието им върху даден човек, вътрешната връзка, която съществува между всички хора, той ще придобие един вътрешен опит, ще види, че тази наука има живо приложение в живота. Това са методи, които трябва да се изучават.

Дойде някой при мене. Казва ми: кажи ми, какво ще бъде моето бъдеще. В дадения случай бъдещето на човека е определено, то е написано на ръката, на главата, на лицето. Ако линията на живота у някой човек е скъсана на 2-3 места, това показва, че той е осъден да умре - нищо повече. Нищо не е в състояние да го спаси. Ако линията на щастието у някой човек е скъсана, или я няма никаква, съдбата на този човек казва: Слушай, ти не вярвай на щастие, на късмет. Нито

баща ти, нито майка ти са оставили нещо в наследство, затова опретни се да работиш да си копаеш сам нивата и лозето. Погледна главата някому, виждам я широка, къса, казвам му: слушай, приятелю, от прадядо си имаш наследена една лоша черта - отмъстителност. При тази черта с никого не можеш да живееш Трябва да впрегнеш тази енергия на работа. - Какво да правя? - Ще впрегнеш този дявол на работа и нищо няма да му казваш. Всеки ден ще копаеш лозето, ще го поработваш . Как възпитават педагозите днес този син майчин? Има деца с такива широки глави и родителите им казват: никой да не го закача, да не го безпокоят. Облекат го, нагиздят го, ангелче е това дете за тях. Виждаш го пораснал, взел чаша в ръка, сбил се с някого, пукнали му главата. Юнак е този човек! Това не е юначество! Юначеството е качество на разумния човек. За такъв човек казват: „Вятър го вее на бял кон." Аз казвам: „Вятър го вее на черен кон." Тези науки, които днес не са признати, за в бъдеще те ще решават въпросите. Ще дойде някой Френолог, ще погледне главата на твоето ангелче и ще каже: Слушай, твоето ангелче е съвестно, но обича да полъгва малко, да похапва повечко и т. н. Този учен човек ще ти покаже начини, методи, чрез които ще работиш върху своето дете. Този френолог може да отиде още по-далеч. Когато дойдат при него двама млади, които искат да се оженят, той ще повика една комисия от един астролог, от един хиромант и тримата заедно ще се произнесат, дали да се оженят, или не са един за друг. Те ще им кажат: „Ако се ожените, ще закъсате. Бог не е определил да се съедините". Защо? Защото главите на двамата са съвсем особено устроени, няма да се схождат. От тези две глави няма да се роди нищо. Или ако се роди, то ще бъде нещо хилаво. „Ама ние се обичаме". - Тази любов е от картошки, тя ще трае ден и половина. Тази любов трае до гроба. Не, тя трябва да бъде и след гроба. Някой казва: аз ще ти бъда приятел до гроба. Не, това не е морал. Можеш ли да ми бъдеш приятел и след гроба? Истинската любов трябва да бъде непреривна. Ние казваме: като се обичат тия млади, нека се оженят!

Писанието казва: Човек да не разлъчва това, което Бог е съчетал и да не съчетава това, което Бог не е определил! Още когато се раждат хората, Бог ги е съчетал . Бог е съчегал душите още от далечното минало. На небето е написано всичко. И всяка душа като погледне на небето, ако знае да чете по звездите, ще може да прочете, какво е написано там. Това е една велика Истина. Който знае да гадае по звездите, ще може да чете своята съдба; а който не знае, звездите ще представляват за него малки светулки. Ще погледне на тези звезди и ще каже: далеч са тия звезди, много са далеч!

„Верният в малкото, и в многото е верен"

Аз казвам: верен в будното съзнание, верен в Истината, верен в живота, верен в Любовта. И когато дойдеш в най-лошото състояние на духа, ще кажеш: туй състояние е временно. Бог живее в мене. Защо да не Го осветя? Дойде някой при мене и започва да ми доказва нещо надълго и нашироко. Няма защо да се простира толкова на дълго. Аз съм човек, който разбирам от 2-3 думи. Ще ми кажеш ясно и определено: ти можеш ли да направиш нещо заради мене? Ще ти отговоря: всичко мога да направя заради тебе. Ще ми кажеш: можеш ли да ми дадеш 100,000 лева на заем? Ще ти отговоря: мога да ти дам само една стотинка. Ще ми кажеш: можеш ли да ми дадеш една хубава дреха? - Ще ти дам само едно малко парченце от дрехата на един светия. „Ами един хубав обяд можеш ли да ми дадеш?" - Ще ти дам само едно житно зърно. „Ами една чашка вода можеш ли да ми дадеш?" - Ще ти дам само една капчица от този нектар. Ако ти дам само една капчица от този нектар, ти никога няма да ожаднееш, но ако ти дам 100 чаши вода, нищо няма да излезе. - „Ама знаеш ла кой съм аз?" - Ти си един сапунен мехур, от който нищо не остава. - „Как, мехур ли съм?" - Че утре ще те носят на ръце и попове ще те опяват. Ако, обаче, ти вземеш тази малка капчица, вярното е, че ти човек ще станеш. Пък ако ти дам едно малко парченце от дрехата на светията, ти ще бъдеш облечен с най-хубавата дреха. Това е изкуство само за

ония хора, които полагат Любовта като основа в живота си. Туй изкуство е само за онези, които имат свещен стремеж към Истината.

Ние на искаме да се измени сегашния ви живот, защото той е много приятен за вас; Питам ви: мислите ли, че ако отида в лозето си да копая, ще трябва да облека най- хубавите си дрехи? - Не, ще облека старите, най-лошите си дрехи. Тъй, както сте облечени днес, вие казвате: ние не сме красиви. Вярно е, но у човека има една вътрешна красота. Аз като ви погледна външно, намирам ви, в сравнение с други същества, много красиви. Мога ли да ви сравня с красотата на мечката? По отношение нейната красота вие сте ангели. Даже и най-грозният от вас е по-красив от една мечка, или от един вълк, или от един гълъб. В очите на гълъба например, има нещо красиво, но не и в лицето му. В движенията му също тъй има нещо красиво. Затова казват, че гълъбът е красив. В лицето му, обаче, няма нищо красиво. В погледа на овцата няма нищо красиво. Та в сравнение с животните, човешкото лице е красиво, но в срав¬нение с лицето на ангелите вие заемате мястото на животните. Вие мислите, че сте красиви, но трябва да знаете, че най-красивият от вас не може да се сравни с най-грозния от ангелите. Важно за вас е вътрешната красота.

Сега, като ви говоря това, вие казвате: всичко туй вярно ли е? - Вярно е, ние сме го опитали. Вие казвате: как може да се живее така? Хляб трябва за децата! Какво ми говори този човек за Бога? Бог слязъл ли е досега някой път да ни помогне? Ето, децата ми плачат за хляб! - Когато децата ти плачат, това е Бог, който пее у тях. Ти не знаеш как да тълкуваш тия думи. Когато децата ти казват „хляб, хляб" - Бог чрез тях ти казва: „Аз съм живият хляб у децата ти, не бой се"! Дойде някой при мен, казва: пари ми дай! Казвам: знанието, което има човек, това е неговото богатство. Друг казва: човек трябва да бъде силен! Казвам: онзи човек, който обича Истината, е силен. Онзи човек, който не греши, е силен. Направиш ли най-малкото престъпление, ти нямаш сила вече. Всеки човек, който иска да бъде силен и морален, той трябва да бъде безгрешен.

„Верният в малкото". Будност в съзнанието!

Тази задача става много трудна за вас, тя е задача с много хиксове. Вие ще кажете: тя е неразрешима. - Разрешима е. Поставете Любовта в ума си като жив ангел; поставете Мъдростта в ума си като жив ангел; поставете Истината в ума си като жив ангел и мислете, че вие сте свързани с Бога, който е безграничен . Ние не можем да сравним с нищо Неговата интелигентност. Когато говорим за Божията Любов, ние не можем да я сравним с нищо, тя е образ на всичко в живота. Когато ангелите говорят за Бога, те се изпълват с най-голямо уважение и почитание. Когато един ангел, който е завършил своята еволюция, заговори за Бога, той се изпълва със свещен трепет и тъй се приближава към Него. Туй трябва да ви насърчава. Същото е и когато ангелите мислят заради нас. Когато човек потъне в ада, той ще чуе там тихия, свещен глас на Бога, който му казва: „Ако вярваш в мене, аз мога да те избавя от ада". Казва се на едно място в Писанието: „Невъзможното за хората е възможно за Бога". Намерите ли се в трудно положение, каквото и да е то обърнете се към Бога с всичката си душа и дух. Не мислете, че можете да Го подкупите със запалването на 2-3 свещи, или с написването на една книга. Не, ще измените мисълта си и ще кажете: всичко ще пожертвам заради Бога. И ще видите тогава, как Бог ще ви се открие. Сиромах сте, кажете: Господи, всичко ще пожертвам заради Тебе. Кажете ли така, сиромашията ще се оттегли от вас. Сгрешите ли, сиромашията ще дойде в двоен размер. Болен сте, кажете същото и болестта ще изчезне. Дадете ли едно свещено обещание, дръжте го в ума си. Дръжте на тази ваша идея!

Казвам: всичко в света зависи от вътрешното решение на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа и на вашия дух. Решете и свършете! Ще се пазите от онзи тигър, да не разрани ръката ви. Ще приложите любовта като основа в живота си и ще устоявате за нея. При всичките си падения, и 100 пъти на ден да ви тъпчат, ще станете и ще кажете: пак ще обичам! И 100 пъти на ден да ви лъжат, ще

кажете: пак ще обичам истината! Нищо в света не трябва да бъде в състояние да разруши вашата вяра. Ще бъдете силни и крепки. Това е новата култура. Казвате: ако Бог е с нас. - Той е с нас. Щом Бог е с нас, вие трябва да имате свещен трепет към Него. Като ви гледам някой път, ако бих могъл, плакал бих заради вас, но не мога да плача. Виждам как хората се трепят, как се убиват пред лицето на ангелите. Те ги виждат, но хората, не дават пет пари за своите престъпления, даже не искат да знаят. Като гледам всичко това, ако бих могъл да плача, бих напълнил цяла кофа със сълзи, но понеже не мога, казвам: приятелю аз не мога да плача, но ти ще страдаш много. Ти ще плачеш един ден заради мене. Спрете се и работете. Животът е свещено нещо. Каквото и да е положението ви, дето и да сте, работете за Бога, за тази свещена идея! Само така ще се освети тя. Имате ли ангелите за приятели, тогава всички любещи, добри и разумни хора ще бъдат на ваша страна. Всички ангели ще бъдат на ваша страна, и Бог ще бъде на ваша страна. Той ще види, че всичко жертвате заради Него. От такива хора Бог се нуждае.

„Верният в малкото". Работете за името Божие.

И тъй, съзнанието ви да бъде будно за Божията любов, за Божията мъдрост и за Божията истина!

Беседа, държана от Учителя, на 20 юни, 1926 г. в гр. София.

В СВОИТЕ СИ

“В своите си дойде и своите му го не приеха.”

Ще се спра само на няколко думи от единадесетия стих: в своите си дойде. Първата част на стиха е положителна – дошъл, а втората част на стиха е отрицателна - не го приеха.

Човешкият дух върви, т.е. едновременно се проявява в три посоки. Като казвам човешкия дух, подразбирам човека в неговата първична проява, тъй наречения космическия човек, създаден по образ и подобие на Бога. Първият стремеж на духа е към живота. Животът е условие, а не среда за проявлението на човешкия дух. Вторият стремеж на човешкия дух е към знание, към мъдрост. Той има потреба от светлината, вследствие на което светлината е външната страна на знанието. Когато духът придобива знание, светлината се проявява като резултат. Следователно, светлината, която съществува сега в света е резултат на една излишна енергия, която не е употребена за умствена деятелност и затова ние се ползваме от тази светлина. Значи, космическият човек е придобил толкова знание, че от него има излишък, който се проявява във вид на физическа светлина. Третият стремеж на човешкия дух е към свобода, вследствие на което се създава време и пространство. Когато човек се намира в утеснение това показва, че пространството, мястото, където живее е тясно за него. И всичката философия на живота седи в това, да се даде повече място на всеки човек, който е недоволен. Пратете един недоволен човек на месечината или на Юпитер, или на Марс, или на коя и да е друга слънчева система, неговото настроение веднага ще се измени. Някои хора казват: какво трябва да правим при тия ограничени условия? Дайте простор на духа си! Когато ние говорим за простор, разбираме да оставим духа си да действа, да се проявява

тъй както трябва. Човешкият дух действа по същите закони, по които действа и материята. Когато вземете един свредел и започнете да правите с него дупки, той среща известно съпротивление. Защо среща това съпротивление? По причина на гъстата материя. Тази материя е неорганизирана, в нея няма никаква разумност. По аналогия на това и неразумната страна или неразумната природа на човека представлява също такова съпротивление за проявата на човешкия дух. Например, има хора, които не вярват в Бога, не вярват в друг свят, освен този на земята и казват: няма друг живот, освен този на Земята. Те приемат, че в един лешник има живот, а на Слънцето няма живот. Те приемат, че на Земята има живот, а в други по-висши системи няма живот. Според тия хора излиза, че Земята е разсадник на живота. Това е една привилегия, която те ѝ приписват.

От друго гледище пък за Земята се мисли, че тя е най-ниското място. Всички останали ученици на окултните школи са пратени именно на Земята да довършат своите знания, да държат своя поправителен изпит. На Земята има пратени хора от всичките видове и произхождения: като започнете от най-високото и свършите до най-низкото произхождение. Разбира се, тъй поставен въпросът, той става неясен. Какво може да интересува нас, или какво може да интересува вас това, кои сте или какво сте? Хората казват: хлябът, храната е най-важното нещо за нас. Добре, питам ви: какво се ползва онази риба, която е хванала един червей и го изяде, а после се намери на въдицата на човека? Какво е спечелила тя? Или какво печели онзи, който се опитва да провери съдържанието на една търговска или на една банкерска каса, след което го турят в затвора? Какво печели онзи химик, който прави ред опити за да се домогне до откриването на някои елементи, но при тия си изследвания става някакъв взрив и той изгубва зрението си? Какво печели онзи музикант, който свири на цигулка пред пияни хора и в резултат на всичко това те го набиват, счупват ръката му и строшават цигулката му? Какво е спечелила онази майка, която родила една красива, хубава мома, но в разцвета

на своята красота умира? Какво е спечелил онзи проповедник, който обърнал много хора към Бога, но след време всичките се разубедили и станали безбожници? Какво е спечелил онзи банкер, който след дълги усилия изгубва всичкия си капитал? Какво е спечелил онзи поет, който след усилена работа изгубва своята поезия? И най-после, какво е спечелил онзи чистия човек, който след няколко години изгубва своята чистота?

Питам: кое е същественото у човека? Същественото, това е духът. Същественото, това е животът. Същественото, това е светлината. Същественото, това е свободата. Само тия неща са реални в живота. Защо е нужна свободата? Да учиш. Ти не можеш да добиеш знания, ако нямаш свобода. Ти не можеш да добиеш светлина и знания, ако нямаш живот. Това е положението, на което вие, като стари и млади, като учени и прости, като хора, като пеперудки и като рибки, ще се натъкнете. Вие неизбежно ще се натъкнете на тия три положения, които трябва да разрешите разумно. За да се разреши живота, трябва да се изучат всички негови форми, в които той се проявява. Ако не изучите живота на всички форми, в които той се проявява, ще бъдете нещастни. Да допуснем, че вие имате дъщеря, която обича да носи хубави обуща, направени от камилска кожа. Представете си, че обущарят ги направи рогообразни, тесни и при всяко обуване тя се чувства неразположена, понеже й убиват и правят мазоли на краката. Обаче, за красота, за хубост, според нейните разбирания, тя ги носила 2-3 дена. Питам: такива обуща ще я направят ли красива? Обущата не правят хората красиви. Ами ако вземете един болен човек и го заведете със златен автомобил при някой лекар, този автомобил ще даде ли повече знания на лекаря, ще го направи ли по-велик, по-знатен? Не. Сега пък обратното: ако заведете един болен човек с най-проста кола при някой велик, прочут лекар, тази проста кола ще отнеме ли нещо от знатността на лекаря? Не. Следователно, външната обстановка нито придава, нито отнима нещо от човека. Колкото условията са по-лоши, т.е. колкото материята е по-неорганизирана,

толкова повече човешкият дух трябва да прояви своите знания. В този смисъл лоши условия в света няма, но когато човек не знае как да използва живота, тогава се раждат лошите условия. Отива едно малко дете и хваща едно куче за опашката. Кучето се обръща и го ухапва. Защо? Защото детето не е знаело къде да хване кучето. И този герой, детето, се връща от бойното поле с разкървавена ръка. Ако детето беше отишло при кучето с малко хлебец и го помилваше по челото, кучето нямаше да го ухапе. Съдбата, това е кучето, с което вие се разправяте. Ако го стиснете за опашката, то ще ви ухапе, ако му дадете хляб, то ще се радва. Съдбата, това е кармата, закона на причини и последствия, които ние сме създали.

Казва се в Писанието: "В своите си дошъл." Това е хубавата, красивата страна. “Но те не го приели” Защо? В света дошъл и не го познали. Защо? Светът нямал познания. Своите не го приели, защото били бедни, користолюбиви едва имали храна за себе си и казали: ние сме бедни, имаме храна едва за себе си. Когато религиозните хора не искат да приемат Божествените истини, аз считам тия хора за най-страшни материалисти. И в църквата съществува такъв религиозен материализъм. Там хората говорят за Бога, но дават пари под лихва с 20-25%. Казват: така е писано в закона. В бъдещата култура тия анормални състояния на човешкия дух трябва да изчезнат. И човешкият дух си има свои болести. Вземете, например, с какво се занимава съвременната медицина? Тя изучава само болезнените състояния на човека. Според мене, човешкият дух трябва да започне само със здравословните състояния. Ние днес навсякъде започваме само с отрицателното. В религията пак започваме с отрицателната страна. Ние изучаваме, например, как е паднал човекът, кои са причините за неговото падане и т.н. И в агрономията, и в земеделието също се изучават отрицателните прояви. Не е ли по-добре да изучаваме здравословното състояние на една лоза, отколкото да изучаваме как е пострадала тя.

И тъй, животът е първото проявление на човешкия дух. Вие не можете да се проявите, ако нямате живот. В този смисъл, животът е материалът, чрез който духът ще може да изяви своето знание, т.е. да съгради основите на своето знание. Някой запитва: защо трябва да живея? Ти трябва да живееш, за да въплътиш своето знание в живота. Самото знание ще стане условие за проявление на свободата. Без знание свободата не може да дойде. В какво седи пък познаването на Бога? Вие трябва да познаете Бога най-първо в живота. Някой казва: аз съм говорил с Господа. А, говорил е той с Господа! Той няма още живота, а с Господа говорил. Ние трябва да имаме първо живота, да познаваме неговия език и тогава да говорим, че познаваме и разбираме Бога. Как ще познаваме Бога, ако не разбираме езика му? Бог не говори на друг език, освен чрез езика на живота. Цял свят се моли на Господа, но той не го слуша. Защо? Защото не знаят езика, на който трябва да му говорят. Ние някой път си правим илюзии, че знаем всичко и казваме: аз се молих на Бога, но той не отговори на молитвата ми. Втори път няма да се моля. Вие мислите, че Бог е невежа, не знае какво искате и не може да ви отговори. Той като е създал света, предвидил е всичко за тебе, но ако се молиш тъй, както трябва, ще ти даде повече знания, да видиш, какво е отредил за тебе и да можеш да използваш всичко разумно. В това отношение молитвата ще ти даде тези знания.

Сега вам се вижда противно да се молите. За мене е по-противно, като ви гледам как дъвчите храната си, отколкото да се молите. Вземете онзи професор, който свършил четири факултета и той дъвче като вола. Няма нищо лошо в това, но казвам, че професорът по този начин учи първата наука за придобиване на живота. На този човек дават една малка задача за проява на висшия живот. Този професор има учител, който му казва: ще дъвчиш. И горко на онзи професор, който не дъвче! Ще дойде учителят му със своята тояжка и ще го пита: защо не изпълни моето предписание? Какво ще стане, ако не дъвче? Професорът ще се хване за корема си от болки по същия

начин, както се хваща и най-простият. Тъй щото, знаете ли колко пъти трябва да дъвчите храната си? Това поне е най-елементарното нещо, трябва да го знаете. Определено е математически, колко пъти трябва да се дъвче. И ако дъвчеш повече или по-малко пъти от определеното число, правиш престъпление. Днес ние дъвчим повече отколкото е определено. Защо? Взимате твърдо биволско месо, което не ви е предвидено и затова го дъвчете повече, употребявате за него повече енергия, отколкото е нужно. Някой път употребявате само картофена чорба и мислите, че можете да живеете изключително с нея. Не, не се лъжете. С картофената чорба можете да живеете само толкова, колкото ви е нужно. Тя е храна за децата, а биволското месо е за грешните хора. Когато Бог иска да накаже някой грешен човек, той му дава да яде биволско месо, да го дъвче като пастърма. Вземете, запример, факта, от 2 000 години насам дъвчем все едни и същи въпроси: дали има Господ или няма? По кой начин Господ е спасил света, дали по благодат или по закон? Тия и ред други въпроси се предъвкват постоянно. Това предъвкване не представлява ли биволското месо, което хората днес дъвчат? Учените хора пък предъвкват въпроса, дали микробът е произлязъл от човека или човекът е произлязъл от микроба? Богословите, както и учените хора, предъвкват въпроса как е направен човекът от кал. Никой още не сдъвкал тия въпроси. Човекът съществува като факт, като продукт, но ние трябва да намерим истинския факт, как е създаден човека. Какво ще ходим да разглеждаме човека единично? Изследвайте всички същества пред човека и след човека и ще намерите истинския начин, по който е създаден. Някой запитва: защо ни е мозъкът? Ако разглеждаме мозъка сам, като орган, няма да можете да отговорите на въпроса, но ако разглеждате какво произвежда той, ще видите, че всичкото знание е написано в него, всичките материали и закони за проявяване на нашите чувства също тъй са написани в него. Само така ще разберете какво нещо е мозъкът и защо ни е той. Мозъкът е един малък свят. Аз съм правил опити с човешкия мозък, измервал

съм го. Основата му, измервана от едното до другото око има около 16 см., дължината му е около 20-21 см., широчината му 17 см. Колкото височината на мозъка е по-голяма, толкова по-силно развити са и моралните чувства. Някои хора не могат да намерят това съответствие между развитието на мозъка и моралните чувства у човека. Вземете змията, например, тя е много жестока. Затова у нея липсват моралните чувства. Тя хваща живи рибки и ги гълта цели като казва: аз не съм толкова глупава да ги дъвча, цели ще ги гълтам. Тя знае, че Господ ще я държи отговорна за дъвченето. Има хора, които също тъй гълтат цяла храната си. Те казват: ние не сме нито материалисти, нито духовни. Те са хора от рода на змиите, нито биволското месо дъвчат, нито картофената чорба ядат. У змията главата е свързана направо с гръбначния мозък. Когато казвам за някой човек, че е двуличен, подразбирам змията, защото лицето ѝ е отзад. У кучето пък главата по отношение земната ос е под ъгъл равен на 90, а у човека главата е успоредно със земната ос. Вследствие на тази успоредност човек е стъпил на два крака. Той постепенно, в продължение на хиляди години е трябвало да издига главата си докато най-после се изправил на два крака. Тежестта на мозъка в предната част на главата му е заставила човека постепенно да реформира краката и ръцете си да се изправя и да започне да мисли като човек. Ето защо, когато в живота ни се яви някакъв факт, има някакъв въпрос, който не можем да си обясним, той ни поваля на Земята. Казват: малкото камъче прекатурва цялата кола. Тази пословица не е напълно приложена в живота. Тя е вярна само по отношение на човешките мисли. Как е възможно едно камъче да обърне твоя живот, да го измени напълно? Ако ти имаш истинска любов и вяра в Бога, каквото и да ти се случи, това малко камъче няма да прекатури твоята кола. Ти казваш: аз имам любов и вяра в Бога. Имаш любов и вяра в Бога, но като изгубиш имането си, казваш: не вярвам повече в Бога. Ето, че твоята кола се прекатурва. Ти имаш 1 000 лева, но някой приятел ги взима и не ги връща назад. Ето твоята кола се прекатурва. Кажеш някому една

горчива дума. Ето твоята кола се прекатурва. По отношение на живота една горчива дума може да прекатури твоята кола. По отношение на целия живот малките камъчета могат да прекатурят колата на човешкия живот.

Та ние съвременните хора трябва да изучаваме законите на живата природа. Туй, което е писано в свещената книга на Стария и Новия Завет, както и туй, което е писано в главите на учените хора, един ден ще се посее. Това знание е един чист ред от тази велика книга на живата природа. Всичкото знание за живота ще бъде написано в тази велика книга. Днес всички учени, всички велики хора правят преводи от книгата на живата природа. Всички учени хора са ангажирани с това, да правят тия преводи. Всички астролози, химици, астрономи, биолози, геолози, богослови, всички правят такива преводи. Богословите са малко готовановци. Те чакат да видят, какво ще каже този – онзи и тогава правят готови преводи. Учените хора не са доказали още нищо положително. Нима един учен човек трябва да ми доказва, че аз трябва да живея? Нима един учен човек трябва да ми доказва, колко знания имам? Аз сам зная, колко знания имам. Нима един реформатор може да ми доказва, колко свобода имам? Ние, съвременните хора, още нямаме гражданска свобода. Нас жените ни заповядват в къщи. И съвременните жени искат да имат свобода. Каква свобода ще имат те, когато още мъжете им заповядват? Каква ще е тази свобода, ако жената след като отиде на избор, трябва да дава сметка на мъжа си, кой е бил този мъж, с когото се разговаряла или пък какво е разговаряла? Какъв избор е този, когато след като се върне яде тоягата на мъжа си?

Следователно, ние трябва да разрешим първите въпроси в живота, а именно: самият живот, светлината, свободата и знанието. Разрешим ли тези въпроси, тогава мъжете и жените ще се намерят пред една по-висока фаза на любовта. Гражданската свобода не е нищо друго освен любов, проявена в по-висока степен. Аз не съм виждал нито мъже, нито жени, които да имат гражданска свобода в

пълния смисъл на думата. Други казват: да сме равни пред закона. Казват го, но равни ли са? Равенството подразбира доброта и честност. Аз не съм срещал честен човек в живота си, освен един инженер, който ми разказваше: да ви се изповядам! Искат да ме подкупят за една работа. Дават ми като подкуп 100–200 000 лева, но аз не продавам свободата си за толкова. Ако е за един милион, съгласен съм, но за 200 000 лева не се продавам. Издържах до един милион лева, но те не ми дадоха толкова. Честен човек е той, защото не продава съвестта си за 100–200 000 лева, но за един милион я продава. Опасни са тия положения, в които човек може да попадне. Някой учител има известни убеждения, но за да не го уволнят и да не изгуби хляба си, той ги продава. Какви ли не компромиси се правят в света? Това са решения на задачи, но правилно трябва да се решават те. Например, аз казвам: ние трябва да се обичаме, трябва да жертваме всичко един за друг. Но като допре до моята кожа, започвам да се гърча, да се извивам, да философствам и т.н. Аз зная, че който философства много, малко върши. При приложението на Божия закон, никаква философия няма. Онзи гладен пътник, който идва уморен от път, аз го виждам и му казвам: приятелю, заповядай, влез в дома ми. Аз имам едно свободно легло за тебе. Тази вечер ще те нахраня, ще си починеш при мене, а според Божия закон утре аз отивам на работа. Имам две мотики, едната ще дам на тебе, да работим заедно. Първото нещо в света е, че всеки трябва да работи. И всички трябва да се стремим да създадем условия за работа. Никого не трябва да лишаваме от работа. Трябва да заставяме хората да работят, колкото Бог изисква.

Питам: в какво седи възвишеното и благородното в света? В живота. Ние боледуваме от нямане на живот. Някои искат знание, но трябва да знаят, че първо трябва да се добие истинския живот и тогава ще дойде истинското знание. Ще ме запитате: тогава как се добива живота на безсмъртието? Животът на безсмъртието се добива чрез ядене на чиста, винаги прясна храна, без никакъв дефект. Никога

няма да ядеш нечиста, гнила храна. В такава храна има бацили, които могат да предизвикат някакви болезнени състояния. Всеки, който иска да разреши въпроса за безсмъртието, трябва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: къде ще намерим такава храна? Онзи, който иска да реформира, да организира своето тяло, най-първо трябва да се храни с жито, ориз, царевица, а после с плодове. Ечемикът не е за препоръчване. Той предизвиква затлъстяване на организма. Ръжта е хубава за ядене. Разправяше ми един господин, който се лекувал от неврастения по методите на Кнайпа, че цели шест месеца ял само грах. Това били най-щастливите му дни в живота. Усещал се духом разположен, със светлина в ума и напълно се излекувал от неврастенията. Някой казва: имам неврастения. Яж грах. Друг казва: страдам от ипохондрия. Яж жито! Казват за някого: този човек е много сприхав. Дайте му да яде царевица! Еди–кой си не обича да устоява на своите задължения. Дайте му да яде ръж! В ръжта има нещо идеално, тя расте на високо. Тя като влезе у човека, създава висок идеал. Дребните растения създават хора с дребни идеали, а едрите растения създават хора с висок идеал. Селяните в софийско трябва да се хранят само с ръж, за да станат по-големи идеалисти. Всичко това, обаче се отнася само до външната страна на въпроса. При това, човек трябва да урегулира и чувствата си в живота. Настроенията у човека не представляват нещо възвишено. Животът на настроенията се занимава с една неорганизирана материя, а чувствата представляват организиран живот. В чувствата има отношение между живите клетки. Най-после иде третата фаза на живота, душевният, разумният живот, в който взима участие съзнанието на човека. Следователно, ти най-първо ще минеш през настроенията. Те са ветропоказателят на твоя живот. После ще минеш през чувствата. Те показват количеството на влагата, която трябва да се даде на живота и най-после ще дойде светлината, която трябва да въздейства върху всичко благородно и възвишено у нас. И тъй, ако вие едновременно сте радостни и весели, вие сте в живота на

настроенията. Ако нещо ви засегне дълбоко и се обидите, не можете да простите, вие имате влага повече, отколкото ви трябва. Това показва, че сте в живота на чувствата. Ако пък пътят ви е ясен и вие можете да учите добре, това показва, че вие сте в разумния живот. Тогава съзнанието ви се развива по един правилен начин.

Сега вие, които ме слушате, ще кажете: дали този човек говори истината, или не? Истината винаги е свързана с пространството. За да ви докажа, че говоря истината, трябва да ви дам един постоянен билет до Слънцето, с който да отивате и да се връщате, когато искате. Да отидете до Слънцето, това е истината. Аз обичам истината и всякога говоря истината. Когато дойде някой при мене, не му доказвам, какво нещо е истината, не му говоря нищо за истината, но изваждам един чек от 10 000 лева златни и му го давам. Той го взима и очите му светват. Питам го: вярваш ли, че говоря истината. Аз ти давам тези пари без никаква лихва. Можеш да ми ги върнеш, когато искаш. Онзи, човек, който може да ви направи добро без никаква користна цел, това е човекът, който обича истината. Всеки човек, който може да даде знание на хората, да внесе светлина в умовете им, той е дошъл до третата фаза на живота.

Сега всички вие трябва да използвате светлината, която имате. Без светлина човек не може да мисли. Някой път умът ви е потъмнял, съзнанието ви е мрачно. Защо? Изгубили сте светлината си. Днес всички майки, които раждат трябва да изучават закона на светлината. Иначе те ще раждат хилави деца. Затова именно и съвременните хора не са идеални. От изследванията, които правим, виждаме, че днес всички хора боледуват. Казват за някого: този човек е гениален. Що е геният? Казват за Шекспир, че бил гениален човек. Не, той е обикновен човек. Толстой бил гениален. Не, и той е обикновен човек. Ако поставите Шекспир и Толстой в един висок, възвишен свят, те ще бъдат в забавачницата на този свят. Толстой казва на едно място: съвременните хора не могат ли да разберат, че войната няма да разреши въпросите на живота? Ами кое ще ги разреши? Любовта.

Хората трябва да имат любов към Бога. Едно дете казвало на майка си: мамо, не трябва да ме съдиш, но да ме облечеш. Любовта разрешава всички въпроси. Когато говорим за любовта разбираме най-възвишения живот, в който може да се прояви човешкия дух. Обикновената любов всичко използва. Виждам един човек, искам да го използвам. Виждам една хубава кокошка, искам да я заколя, да я туря в гърнето да ври. Каква философия има в това, да готвя кокошките и да ги ям? Бог създава кокошките, а аз ги ям. Тогава аз взимам думите на Христа, който е казал: аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето и който ме яде, ще има живот вечен. Учениците му като чуха това съблазниха се. Тогава Христос им каза: слушайте, това не е моята плът, за която ви говоря. Това е словото Божие, което ако приемете като мощна храна в себе си, ще ви даде живот. Следователно, трябва да говорим живото слово на един понятен език. Ако аз ви говоря за една религия, да отидете външно да правите обряди или да палите повече свещи и да се греете на тази светлина, това е заблуждение. Онзи, който иска да ви запознае със светлината, трябва да ви заведе на Слънцето, да ви запознае с неговата светлина. Онзи, който иска да ви запознае с истинската религия, трябва да ви говори за Бога. А всички свещеници днес са хора на обикновения живот. В старо време всички езически жреци са разбирали, че не е достатъчно само да бъдат свещеници, но думите, които те изговарят, трябва да имат сила да лекуват. Някой е болен, викат свещеници да му четат молитви. Викат три попа, четат му молитви, не оздравява човекът. Викат баба Драгана, хвърля тя своя боб, туря ръцете си отгоре му, казва три думи и болният оздравява. Поповете казват: това е дяволска работа. Чудно нещо! Те работят с Бога, нищо не могат да направят. Значи, според тях дяволът може да направи нещо повече от Бога. Не, баба Драгана именно е с Бога. Казва три думи и човекът оздравява.

Сега казват, че човек трябва да има свидетелство, че е свършил, за да може да лекува. Не, лекарят се ражда, той не се създава сега.

Университетът дава само условия на човек да се прояви. Философът се ражда, не се създава сега. Вие трябва да се стремите да развиете това, което е вложено у вас. Кое е вложено у вас? Да кажем, че вие остарявате и умирате. Къде ще отидете след това? Казвате, че ще отидете на онзи свят. Какъв е онзи свят? Онзи свят е свят на здравето. Ами ако аз съм един болник със счупени крака и ръце, какво ще правя като отида на онзи свят между здравите? Какво ще ме ползва този свят? Аз трябва да зная законите на здравето, че като отида между здравите да мога да се ползвам от това здраве. Задгробният живот не е живот на умрелите, той е най-красивият живот. Задгробният живот е живот на свобода, а не живот на ограничения и смърт. Затова именно някои хора искат да умрат. Когато някой човек не иска да умре, той се бои да не влезе в някой по-лош затвор. Той казва: лош затвор ме чака след смъртта. Да седиш тук, на Земята, какъв по-лош затвор от този? Няма човек в света, който да не желае да го пуснат от затвора.

И тъй първото условие за развиете на човешкия дух е животът. Как ще го добиете? Младата мома го търси като гледа да намери някой момък да се ожени за него. Майката търси живота в детето си. Бащата търси живота някой път в парите като казва: пари, пари трябва да има човек! Земя трябва да има! Прави са хората, но това са само условия. Когато една мома хвърли око върху някой момък, който е свързан с източника на живота, тя действително ще намери живота, но ако той е хилав, ако мозъкът му не е организиран, какво ще спечели тази мома? Нищо няма да спечели. Тя ще се намери в положението на английския реформатор Йоан Веслей, който три дни след женитбата си казва на своите приятели: не струва човек да се жени. Това не говори зле за женитбата, но той попаднал на една жена, която не съответства на неговия умствен и духовен уровен, както и на неговите разбирания. Той имал дълги коси. Един ден жена му го хваща за косите, развъртява го из стаята и му казва: не ти позволявам нито да ходиш, нито да се разговаряш или кореспондираш с разни

жени. Научил той урока си. Отива един млад момък при Иоан Веслей и му казва: Учителю, влюбих се в една млада мома, добра християнка. Искам да се оженя за нея. Какво ще ми кажете? Да, тя е много добра християнка. С Христа може да живее, но не и с тебе. Казват за някого: той е много добър човек, отличен християнин. Да, отличен християнин е, с Христа може да живее, но не и с тебе. Това е факт. Ние не можем още да живеем с хората. Защо? Защото не знаем законите, как да живеем. С Бога можем да живеем, но като се съберем едни с други, започваме да се хапем помежду си и тогава чувам всеки да казва: мене не ме обичат хората. Движа се в еди–кое си общество, но там хората не ме обичат, не ми отдават нужното почитание. Казвам: кому са отдали нужния почит? На онази кокошка отдадоха ли почит? На онова прасе отдадоха ли почит? На онази овца отдадоха ли почит? На руския император отдадоха ли почит? На германския император отдадоха ли почит? И сега този последния император дърва реже. Защо? От зор. До вчера заповядваше на една такава голяма и силна империя, а днес дърва реже. Съдба е това! Учи се човекът. Питам ви: мислите ли, че един ден Господ няма да ви тури на мястото на германския император да режете дърва? Ще режете и оттатък ще минете. Германският император трябваше да нареже тия дърва още преди войната, но и сега не е късно. Учи се човекът и казва: който постъпва като мене, тъй ще реже дърва.

"При своите си дойде и те го не приеха."

Това показва, че Божественото се проявява у нас. Някой път Господ дойде, хлопне на вратата ни и казва: днес е твоят ден, приеми ме! Ти казваш: нямам време сега, искам да довърша науките си или имам една много взискателна жена, трябва да ѝ услужа малко. И тъй се извиняват, господарят с жена си, държавникът с поданиците си, ученият с науките си, а Господ все чака. Питам: кой е свършил досега своята работа? Никой. Цялата Земя навсякъде е покрита само с гробища: еврейски гробища, индийски гробища, православни гробища и ред други. Цялата Земя днес представлява един голям

паметник. Защото науката е изучавала онези начини и методи, по които се добива живота, светлината и свободата. Намери ли ги? Не ги намери.

И сега ние сме пред прага на една нова култура. От старата култура не очаквайте нищо. Смешно ще бъде старият човек, който едва се повдига де се хване на хорото и да играе. Той казва: синко, моята работа е свършена вече, вие гледайте да си поживеете. Аз наричам млади хора онези, които имат живот, знание и свобода. Стари хора са онези, аз взимам думата стар в ограничен смисъл, които нямат живот, знание и свобода. Това са стари разбирания. Според новото учение, взето в широк смисъл на думата и старият човек може да има живот, знание и свобода в себе си. И той може да се подмлади. Как? В окултизма има един начин за подмладяване, който ако изнесем навън ще шокира целия свят. Правени са такива опити. Взимат стария човек, турят го в една реторта, херметически затворена, турят вътре известни елементи и нагорещяват ретортата отдолу. Така го задържат цели шест месеца. Старият човек рита отвътре, плаче, вика и най-после като го извадят, той се подмладил вече, станал е малко детенце. Туй правят алхимиците, които знаят законите за подмладяването. Ако те приемат в своята школа, те ще те приемат като стар човек. Като те прекарат през ретортата и се новородиш по техния начин, ти ставаш ученик. И тогава като те запита някой, защо вярваш в това учение, ти ще им кажеш: ти влизал ли си в реторта? Не съм. Аз съм влизал, зная, какво значи да прекараш там. Тези хора имат знание! Като те извадят от ретортата, ти вече си се подмладил. И за в бъдеще няма да се чака, щото баща ти или майка ти да умрат и тогава да се подмладят, но ще ги турят в ретортата и да прекарат шест месеца, откъдето ще изникнат като малки семенца. А хората ще кажат. Бог да ги прости! Това са празни думи. Няма какво да ги прощава Господ, те са вътре в ретортата. Господ е за живота. Той не е за смъртта. Като говорим за смъртта, ние подразбираме да умре всичко онова, което ни спъва: безверието,

злобата, омразата, съмнението, подозрението и тем подобни. На всичко онова, което внася щастие и блаженство в нас трябва да се даде живот. Вие сега чакате да умрете. Не, не не искаме да умирате. Ако имаме музиканти, те трябва да свирят за живота. Има случаи, където животът може да се добие чрез музиката. Знаете ли, колко е силна музиката? Има известни тонове, известни съчетания в музиката, с които може една канара да се разчупи на части. Например, трябват някому няколко камъка от дадена канара. Той отива с един цигулар при някоя канара и цигуларят свири, взима такива силни тонове, които са в състояние да разпукнат канарата. Той свири около ½ час и канарата се разпуква. Отделят се няколко камъка от нея. След това цигуларят прибира цигулката си и си отива вкъщи. Както виждате, много нещо прави цигулката. Не е вярна поговорката: цигулар къща не храни. Той къща не храни, но къща гради. Цигулар дом не гледа, но той сближава хората и ги жени. Без цигулар хората могат ли да се женят. Той като засвири, всички се хващат на хорото и заиграват. Цигуларят има мощна сила в света. Аз бих желал цигуларите в България да имат новите цигулки и да изпълняват новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нещо щеше да се направи. Искат ли някой път да се реформира българския кабинет, веднага ще извикат тия цигулари пред първия министър на кабинета. Те ще му засвирят тъй хубаво, че със своето свирене ще внесат нова светлина и нова разбиране в ума на този министър. След като му посвирят около ½ час, той ще извика другите министри на съвета, ще разгледат въпроса и положението ще се уреди. Цигуларите ще разрешат и въпроса за религията в България.

"В своите си дойде и своите му го не приеха." Защо? Страхуваха се, че този човек ще донесе нещо, което може да развали всичко дотогава съществуващо. Не, този човек ще донесе живот, знание и свобода. Животът носи радост. Знанието носи светлина. Истината носи свобода. Казват: защо ни е истината? Да внесе свободата. Свободата пък ще внесе в нас простор, ще ни отвори великия път за

живота. Какви теории са развивали старите учени от преди хиляди години? Аз не зная. Те са поддържали, че в света има седем принципа, които и сега се проявяват. Първият принцип е, че всички прояви на Вселената в основата си са разумни. Основата на цялата Вселена е човешкия ум. В тази разумност има съответствие между всички части, които се допълнят взаимно. Освен това, всички противоположности вибрират еднакво и се стремят едни към други. Светлината, запример се предава чрез вибриране.

Най-първо ще се убедите, че Вселената е разумна. После ще виждате, че между твоята глава и всички слънца има съответствие. Съвкупността на всички Слънца представляват човешката глава. И ние като гледаме звездите, виждаме космическия човек. Тялото му не виждаме, но всички запалени слънца представляват главата му, която мисли. Чрез тия органи той изпраща светлина в света. Представете си сега, какво ще бъде онзи, който е създал космическия човек! И тогава хората са подобие на космическия човек. В тяхната глава има светящи клетки, както звездите. И в тях има едно вътрешно слънце, по подобие на външното, вследствие на което по някой път отвън е студено, а вътре у нас е топло. По някога обратно: отвън е топло, а отвътре студено. Когато пък между външното и вътрешното слънце у човека има хармония и подобие, тогава казваме, че човек се намира в състояние на пълно здраве. Ето защо, когато човек има да изучава хигиената, той трябва преди всичко да изучава законите на тази енергия, която е вложена в него. Във всички неща има полюси, противоположности. Мъжът и жената, това са полюси. Светлината и тъмнината, това също са полюси.

Друг принцип в живота е, че във всички неща има ритъм. Вследствие на това всяко нещо иде на своето време. Ти не трябва да бързаш, приливи и отливи има в света. Твоето щастие, твоето благо ще дойде на своето време, стига да имаш знанието и мъдростта. Всяко нещо има своя причина. Всяко нещо има свое име, с което можеш да го означиш. Първото нещо, което човек иска да изучава е любовта, но

той трябва да започне отгоре, а не отдолу. Той трябва да знае името на любовта. Аз бих желал да зная какво ще кажете вие. Какво е името на любовта? Съвременните хора не знаят името на любовта. Днес, на който език и да произнесете думата любов, тя няма ефект, не реагира върху човека. Ако влезете в един театър и произнесете думата любов, всичката публика става и започва да бяга. Защо? Те разбират смисъла на тази дума. Ако, обаче влезете всред тази публика и произнесете думата любов, всички ще кажат този е смахнат. Защо? Те не разбират смисъла на тази дума. Някой наричат Христа “Син Божий”. Ние не можем да разберем Сина Божий, докато не разберем любовта. Думата “Син” подразбира любовта. Тя крие в себе си един от Божествените методи в света. И когато Христос дойде в света, той донесе един велик метод за проявление на любовта. В тази любов именно е връзката на безсмъртието. Тази любов започва най-първо със закона на самопожертването, със закона на самоотричането. Да се пожертваме, това е само един метод. И който не разбира любовта, който не разбира закона на жертвата ще се уплаши. Той ще каже: как, да се откажа от живота си? Христос казва: "Който обича живота си, ще го изгуби и който се откаже от живота си ще го намери."

Аз не говоря за любовта в нейния обикновен смисъл. Няма какво сега да придобиваме любовта. Ние трябва да я носим със себе си. И този човек, на когото аз искам да направя едно добро, от дълго време го очаквам. Като го видя, казвам: много се радвам, че дойде. Това е законът на любовта. А сега като дойде някой човек да му направите едно добро, казвате: откъде се намери да дойде този човек? И при това, толкова пари ми задигна! След всичко това вие минавате за културни хора, които се молят по три пъти на ден, четете: “Отче наш” и ред други молитви, кръстите се. Като говоря така, някои ще кажат: той се противопоставя на българската църква. Аз вярвам само в една църква, която носи безсмъртието на своите членове, в никоя друга църква не вярвам. Българските свещеници трябва да престанат да погребват мъртвите. Христос казва: оставете мъртвите да погребват

своите ближни. Ако задачата на свещениците е да погребват мъртвите, аз ги съжалявам. Като им се каже истината, те казват, че говоря против църквата. Против коя църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате църква. Това не е църква. Църквата е нещо много красиво. Тя представлява един от възвишените ангели. Църквата, това е човешкия дух. Бог живее в нея. И тогава всички свещеници, проповедници, владици от тази църква ще служат на великото, на възвишеното. Тъй трябва да разбирате тия велики идеи. Не ги ли разбирате така, ще живеете само в заблуждения.

И тъй, всички ще минете през ретортата. Аз съм бил в тази реторта, пръв съм влязъл в нея, зная, какво нещо е тя. Гробът не е ли една реторта? Христос казва: аз всички ще възкреся. И наистина, всички хора ще минат през възкресението, само че някои седят с хиляди години в ретортата.

"В своите си дойде." Своите, това са онези, които го обичат, но не тъй както го обичаха евреите. Ние трябва да бъдем готови да приемем Бога с всичката си любов, която имаме в душата си и да кажем: Господи, ние приемаме живота, който ни даваш. Ние приемаме светлината, която ни даваш. Ние приемаме свободата, която ни даваш. Това трябва да бъде задачата на младото поколение. Свещено да пазят живота, светлината и свободата и всичко да жертват за тях. Това разбирам религия, това разбирам държава, това разбирам обществен строй. Това са закони, без които всичко друго е празнота.

И така, вие ще възприемете онази велика любов, която иде сега в света. И всеки от вас да стане образец на нея.

Беседа, държана от Учителя на 27.06.1926 г. в гр. София.

ЗАПАЛЕНАТА СВЕЩ

"И никой не запалва свещ да я тури на скришно място, нито под шиник, но на светилник, за да виждат светеното, които влизат." (Лука 11:33)

Обикновените понятия в живота са изгубили своя смисъл по причина на онова растящо разширение на желания и мисли. Казано е в Евангелието, както и съвременната наука доказва, че животът не седи в многото, което човек има. Животът не седи нито в многото, нито в малкото. Животът не седи и в многото знание. Животът не седи и в многото любов, тъй както съвременните хора я разбират. Когато се говори за любовта, ние всякога включваме време и пространство.

Първото положение, което трябва да имате пред вид, е че човек не добива сам своето знание на Земята. Дали вие сте съгласни с това твърдение или не, то е друг въпрос. Аз ще ви обясня какво значи думата "придобиване". Човек носи знанието със себе си, в той нареченото на научен език потенциално или зародишно състояние, а на Земята се дават само условия да се провери това знание. Земята е място, където се прилага или проверява нашето знание, за да можем да го усвоим. Това е един от вътрешните закони на битието.

Сега мнозина се спират и питат защо да е така? Не ровете корените, да видите, защо се спущат надолу; не сваляйте надолу и клонищата, да видите защо се качват нагоре, но изучавайте свойствата на корените и на клонищата. Не се занимавайте с философията защо корените се спущат надолу. Тази философия е за великите умове. Вие трябва да се занимавате повече с плода, който дървото дава. Най-после посейте семката, отгледайте дървото и се ползувайте от неговия плод като оставите на философите да се

занимават с корените, с клонищата и с тайните на битието. Някои от вас не знаят нищо за плода, а питат, защо корените отиват надолу? Аз питам: защо някои хора лягат на гърба си когато спят? Не могат ли да спят с главата надолу? Или не можа ли природата да ги постави да спят в друго някое положение? Не може. Защо? Защото ако главата на човека се тури в положение към центъра на Земята, всичката кръв ще отиде към мозъка, а това ще безпокои човека. В по-слабите натури кръвта ще нахлуе в мозъка, ще предизвика там едно наводнение и всичко ще помете. Понеже човешкият дух е разумен, за да се избави от големите наводнения, които стават в Космоса, той е поставил определен ред. Има ли някъде излишна вода, той е предвидил известни помпи, с които тя да се извлича. Някои ще кажат: ние разбираме тази работа. Не я разбирате. Това са символи. За разбиране на символите човек трябва да има отличен ум. Ние си служим повече с математически формули, със символи – едно говорим, друго разбираме. Символистическият език в природата е свойствен на човека, затова всеки го разбира. Когато започнем да изясняваме един символ физически, ние помрачаваме неговото вътрешно значение. Например в Писанието се казва, че пришествието на Господа щяло да стане в един миг. Какъв е този миг? Някои мислят, че този миг е много малко време. Не, в такъв един миг могат да станат много работи. Хората имат обичай да мигат. Ако вземете бухала например, той постоянно държи очите си отворени, човекът пък постоянно мига. Защо природата е турила мигачите, тази деликатна кърпица на очите ни? - Да бъдат чисти. Ако очите ни нямаха мигачи, прашната София би ги затворила. А тъй мигачите постоянно чистят очите. Мигането е чистене на очите. Мигаш ли това подразбира: очисти очите си и тогава гледай! С чисти очи трябва да гледаш нещата. На същото основание и в ума на човека има такива мигачи, които чистят мислите. Доброто е горния мигач, злото е долния мигач. Те ту се събират, докосват се, пак се отворят, отдалечат се – не се обичат. Но в даден случай и злото има интерес от окото и му казва: "Ти и за мен

ще работиш, защото аз те чистя”. И доброто му казва: “И на мен ще служиш, защото и аз те чистя”. Това са символи. Окото казва: “Не зная, какво да правя и двамата ми служат”. Вие ще кажете: вярно ли е, че горният мигач е доброто, а долният мигач е злото? Това са наши понятия. За нас лоши неща са тия, които ни причиняват болка. А за всяко нещо, което ни причинява удоволствие, мислим, че е добро. Обаче, в природата съществуват ред условия, които показват, че видимото добро в някои отношения не принася добри плодове. В света съществува едно абсолютно добро, което е разумно. То не е настроение.

Да се повърем към стиха: “Никой не запалва свещ и не я туря в скришно място”. Свещта е емблема на мислещия човек. Следователно, когато твоят ум се запали, ти няма да го туриш в услуга на материалния свят, няма да го обгърнеш с ниски желания, с ниски мисли, няма и да го изопачиш. Ще кажете: тогава каква полза ще ни принесе този ум? Ти ще го поставиш на най-високото място, да осветлява положението, в което живееш, защото животът на Земята е движение. Никой от вас не седи на едно място. Вие постоянно се движите. Условията, при които сте живели вчера, не са същите днес, а няма да бъдат същите и утре. Днес действат други условия. След като прекратя тази беседа, ние ще бъдем в пространство с милиони километра далеч от предишното място. Нашата Земя постоянно се движи. Като се изменя мястото й в пространството, изменя се и нашето състояние. Защо е така? Земята като пътува из пространството, условията на това пространство се различават, вследствие на което и влиянията на тия условия върху нас се различават. Онези, които не са запознати с космическото влияние, мислят, че пространството е празно. Не е така. Ония философи, които изучават пространството, третират въпроса дали съществува пространство или не, дали съществува време или не съществува. Въпросът не седи в това, дали съществува време и пространство или не съществува. Както и да обясняват пространството, това понятие

съществува в човешкия ум. Понятието за време също тъй съществува в човешкия ум. Вие не можете да разгадаете тяхната същина, но можете да ги разглеждате като понятия. В понятието пространство се включва материята. В понятието време се проектира нашия живот. Да оставим настрана въпроса за същината на времето и на пространството. Няма нито един философ, който да е определил какво нещо е пространството и времето. Има нещо, близо до истината в техните обяснения, но всъщност, какво нещо е пространството, какво нещо е времето само Бог знае. Само най-напредналите, само най-великите духове, които са завършили своето развитие, своята еволюция в Космоса, знаят какво нещо е време и пространство. Всички останали същества, които още не са завършили своето развитие имат детински възгледи по тези въпроси. Те казват за някого: еди – кой си свършил университет в Берлин, или в Лондон, или в Париж. Питам: какво знае този човек? Този човек, който е свършил четири факултета, утре заболее от най-простата енфлуенция и веднага вика лекар. Толкова знае този човек! Както виждате, сам не може да се лекува. Ти можеш да викаш лекар само при такава болест, която не можеш сам да лекуваш. И той ще бъде истински лекар.

"И никой не запалва свещ да я тури на скритото място."

Аз разбирам какво ви интересува. Всички вие сте от тези, които искат с един замах да научат всичко. Вие искате като излезете вън да махнете само с ръка и веднага да дойде в стаята ви касата на някой банкер и да разполагате с парите му. Кой не желае това? Туй желание е вложено и в най-малките животинки. Например, съвременните хора изучават хипнотизма, искат да си служат с него. Съвременните учени хора са намерили какво нещо е хипнотизма и са наблюдавали, че много растения, животни си служат с него. Змиите, например и досега си служат с хипнотизъм. Те могат да привлекат своята жертва направо в устата им. И котките си служат с хипнотизма по отношение мишките. Котките отдавна знаят какво нещо е

хипнотизъм. Знаете ли какво нещо е хипнотизмът? Той навсякъде се прилага.

Кой не си служи с хипнотизма? Цветята не хипнотизират ли пчелите? Всяко привличане не е ли хипнотизъм? Казват, че някой учен във Франция владеел изкуството да хипнотизира. Казвам: този учен не владее това изкуство и толкова, колкото животните го знаят. Изобщо сегашните хипнотизатори малко знаят от това изкуство. Силите в природата, с които ние си служим днес са така нагласени, че имат и обратно действие. Има закон на равновесие. Ние не можем да злоупотребяваме с известни природни сили, защото всякога ще изпитваме и техните последствия. По същия начин има закон на мисълта, по който върви човешкия ум. Отклоните ли се от правата посока на човешката мисъл т.е. скриете ли запалената свещ вие ще имате лоши последствия. Кога една свещ се крие под шиник? - Когато искаш да загладиш нещата, да си ги представиш в такава форма, в каквато не са. Ти знаеш, че това, което казват не е право, но въпреки това постъпваш другояче. Това ни навежда на един случай от живота, станал някъде в България, но в турско време още.

Двама турци се съдят. Единият от тях отива при съдията и му казва: “Господин съдия, вземи тази лира от мен и като ти кажа, че на лицето гледаш да си спомниш, че съм ти дал нещо”. След това отива втория при него и му казва: “Господин съдия давам ти две лири, да гледаш и на двете ми лица”. Кадията задържал парите и от единия и от другия. Той турил запалената свещ под шиник. Като се разглеждало делото, първият от подсъдимите му казва: “Господин съдия, гледай на лицето ми!” Съдията му казва: “Много добре, но какво да правя с този с двете лица?” Той разбрал, че вторият дал на съдията повече. Следователно, делото се разрешило в полза на онзи, който имал две лица. Сегашните хора са изгубили вяра в съдиите и казват няма право в света. Казвам: в света има едно божествено абсолютно право, в което няма изключение. Това право се прилага еднакво спрямо всички. Това, което сега виждаме е, че хората се съдят

постоянно. Целият живот не е нищо друго, освен изправяне на погрешки. Вие страдате от болести. Децата ви се раждат болни. Вие изгубвате богатството си, имането си. Някой народ го постига катастрофа. Друг някой народ пък се заличава от лицето на Земята. Мислите ли, че всичко това е без причина? Всички ония народи, които са изчезнали от лицето на Земята са изгасили своя светилник. Тези пък, които се подлагат на изпитания, като българите, са турили светилника си под шиник. Има обаче друга опасност: свещта да не изгасне. Природата праща всички тия изпитания.

Сегашните хора се страхуват от мисълта, че ако вървят в правия път, ще умрат гладни. Не е вярно това. В историята няма нито един факт, дето някой човек, който е мислил право да е умрял гладен. Обаче всички хора, които не са мислили право, гладни са умрели. Най-учените хора са умрели гладни. Царе са умирали гладни. Князе, генерали са умирали гладни. Кой не е умрял гладен? Казвате: всички хора са умрели от глад. Това е факт. И млади и стари умират от глад, но човек умира от глад само тогава, когато неговия светилник угасне. Щом неговият светилник гори, той не може да умре. Има ред причини, по които хората умират. Светът, животът трябва да се изучи във всички негови прояви. Например, задавали ли сте си въпроса, защо Господ създаде главата? Какво е предназначението на дробовете, какво е предназначението на стомаха, какво е предназначението на мозъка? За кого работи стомаха? На руски език коремът наричат "живот". Някои наричат стомаха още и търбух. Всъщност службата на стомаха е съвсем друга от тази, която му определят. Сега службата му е изопачена и вследствие на това изопачаване се дължат всички лоши резултати в съвременното човечество. Каква е всъщност службата на стомаха? Каква е тази на дробовете, на мозъка и т.н.? След всичко това ние говорим и за човешкото сърце. Ние имаме сърце, което движи кръвта, имаме и сърце, което чувства. Засега е важно функцията на мозъка. Там се проявява човешкия ум. През деветнадесетото столетие се състави цяла

наука за изучаване на човешкия мозък. По отдавна се изучавало човешкото лице. През още по-далечното минало се изучавало и човешкото тяло: как е създадено то, какви са неговите функции и т.н. Там влиза астрологията, която показва какво е отношението на тялото към външния свят. Ако човек не изучава тази наука ще мисли, че връзките между него и външния свят са далечни, като че не съществуват. Не е така, обаче. Венера, например има влияние върху чувствата на човека. Марс има влияние върху войнственото настроение на човека. Сатурн има влияние върху силите на мисълта у човека. Юпитер има влияние върху благородството, върху интелектуалните чувства на човека. Меркурий има влияние върху ума на човека. Луната пък има влияние върху въображението, върху фантазията му. Земята върху какво оказва влияние на човека? Най-голямо влияние върху човека указват обаче, Слънцето и Земята. Самият живота е така разпределен, че между химическите процеси, които стават в Земята и животът, който иде от Слънцето, става постоянно преплитане. И обратно между живота на Земята и химическите процеси, които стават на Слънцето, също тъй има известно преплитане. Та казвам: Христос е разбирал дълбоко природата и нейните закони.

Някои мислят, че Христос не е бил учен. Не, той е бил много учен човек. Ако Христос беше професор днес, той щеше да бъде най-видният професор в цялата съвременна култура. Не мислете, че онези велики Учители, онези велики адепти не разбират науката. Те я разбират много добре, те имат свои лаборатории, в които правят ред опити. Най-великите Учители имат методи, чрез които могат да отидат до Слънцето и да се върнат назад. Един адепт има положителни знания, той знае всичко, но мълчи, не говори нищо. Сегашната култура, която аз наричам "култура на малките деца" сега се занимава с въпроса, какво има на Слънцето. Те едва сега учат, колко елемента има там и какви са тия елементи. Те са направили малки опити и казват, че съвременната наука е много точна.

Съвременните учени са направили ред изчисления, да определят какво е разстоянието на Земята от Слънцето. Доколко са точни техните изчисления, виждаме от това, че един математик изчислява с всичката точност на математиката и намира, че разстоянието на Земята от Слънцето е 92 милиона мили, а друг изчислява, че същото разстояние е 93 милиона мили. Каква точност е тази, ако в изчисленията на двамата математици има един милион мили разлика? Какво бих направил, ако бих се качил на един трен, който ще ме остави на разстояние един милион мили от Слънцето? Като дойдем до всички теории на съвременната математика ние виждаме нейната несъстоятелност. Не искам да критикувам науката, но казвам, че истинските учени хора, върху плещите на които се крепи науката, мълчат. Истинските адепти знаят точно разстоянието между Земята и Слънцето. В техните изчисления има само един сантиметър в разлика и като отидеш на Слънцето ще намериш, че действително има само един сантиметър в разлика. Това разстояние не ти позволява напълно да се допреш до Слънцето. Докоснеш ли се до него, ще произлезе някакъв взрив. Същото разстояние от един сантиметър съществува и между един и друг човек. Някой от вас искат да разрушат това разстояние и казват: да се съединим, да развалим тази граница! Всички скарвания, всички недоразумения между хората започват именно когато дойдат наблизо един до други. Докоснат ли се, между тях се явява взрив. Защо стават тия работи? Красивият момък, който е лишен от ум търси някоя красива мома, с която да се свърже. Но красивите моми са най-лошите домакини. Ако някой момък иска да му побелее главата, нека вземе красива жена. И обратното е вярно. Ако някоя мома иска да ѝ побелее главата, нека вземе красив мъж. Да бъдеш красив по ум, по душа, по сърце, разбирам, но да бъдеш само външно красив, това е най-голямото нещастие. Душата на човека трябва да бъде благородна, мощна! Умът на човек също трябва да бъде чист и светъл! Всеки мъж трябва да схваща нуждите на своята другарка, да влиза напълно в нейното положение. И във всеки даден

момент, когато той вижда, че тя се намира в затруднено положение, нека разглежда въпроса тъй, както би го разглеждал за себе си. Ако той е умен, нека се постави на нейното място. Същото нещо може да се каже и за жената. Не спазваме ли това, ние поставяме свещта под шиник. За да се постави свещта под шиник има ред условия.

Сега ние искаме да живеем. Право е това наше желание. Животът е потребен. Всеки млад човек иска да живее. Пък и старите искат да живеят. Има ред условия, обаче, които като изпълним, ние можем да живеем, колкото време искаме. Затова се изисква знание. Първото нещо от учениците на окултната наука се изисква абсолютно търпение. Търпението е съзнателен процес на ума. Сега хората нямат търпение. Бият някого, казват му: търпи! Това не е търпение, това е неволя. Търпението е качество само на свободния човек. Търпеливият човек не трябва да бъде външно безучастен към нещата. Търпеливият човек може да бъде министър. Търпеливият човек може да бъде философ. Майката също може да бъде търпелива. Великите хора трябва да бъдат търпеливи. Да бъдеш търпелив човек, значи да бъдеш велик човек, да пренасяш лесно всички мъчнотии на живота: да загубиш 200 000 лева и да вървиш като че бълха не те е ухапала. Ще ви приведа един символ, да видим как ще го изтълкувате. Представете си, че вашият брат е заминал за някъде и след десет години ви пише, че ще се върне. Вие сте забогатели през това време и започвате да се приготовлявате да посрещнете брата си. Но преди да дойде брат ви, вие изгубвате всичкото си имущество от 500 000 лева и оставате без нищо. Питам ви: ще можете ли в този случай да посрещнете брата си тъй радушни, както щяхте да го посрещнете, ако не бяхте изгубили тия пари? Ще кажете: беда е това! Ще ви приведа същия символ в друга форма. Представете си, че вашият брат попадне в една разбойническа банда. Вие обичате брата си като себе си. Пращате хора да ви кажат, че ще пуснат брата ви само ако при условие дадете за него 500 000 лева. Вие давате тия пари. И като дойде брат ви радвате се. Защо? - Печалбата в дадения случай е вашият брат.

Отидоха наистина 500 000 лева, но спасихте живота на брата си. Че сте дали 500 000 лева за живота на брат си, нищо не е това. Някои казват: България изгуби от такава една постъпка. Какво губи тя? Ако тия пари отидоха за откуп на нещо много ценно, тогава не са ли на мястото си? Кого откупвате? Колко българи има затворени заробени в невидимия свят. За тях професорите нищо не знаят. Знаете ли, че за тия затворници в другия свят българите трябва да платят 30 милиона лева в злато? Казвате: на България не вървят нещо работите. Затова именно на българите не им върви. Тия заробени българи трябва да се избавят. Как ще ги избавите, я ми кажете? Казва Христос: "Ще ги избавя." И наистина Христос ги избави. Питам, обаче: Любовта Христова проявена ли е в България тъй, както Христос я проявява? Аз вземам Христа преди 2000 години, както вземам и българския народ начело с цялото духовенство като последователи на Христа и ви питам като външно, незаинтересовано лице: българското духовенство, както и българският народ приложили ли са Христовата Любов? Идете в странство да видите, че когато искат да огорчат някого, наричат го българин. Идете в Германия, в Англия навсякъде българинът има едно компрометиращо име, българите навсякъде минават за варварски народ. Навсякъде за българите имат много лошо мнение. Аз бих считал, че Христовата Любов е приложена в България, ако из България нямаше никаква бесилка, ако не ставаше никакво убийство. Във войната, която англичаните водиха четири години имаше застреляни само около 3 500 души и екзекутирани около 250 души. Ами колко души имаше убити и колко екзекутирани във войната, която България водеше. Разправяха ми за един българин на фронта, който поради припадъчна болест, от която страдал, отстъпил при едно сражение. Затова нещо, обаче, бил осъден на застрелване като го обвинили, че не искал да служи на своето отечество. Казват: тия неща не трябва да се изнасят, понеже разклащат народния морал. Тия неща не ги изнасям аз, те навсякъде се носят. Стабилността на един народ зависи от Любовта, която той

има в себе си. Един народ не може да се изправи с убийства. Стабилност трябва да има в него! В тази Любов всеки трябва да желае доброто на целия български народ и целият български народ трябва да желае доброто на своите членове. Следователно когато отидеш в някое село, селяните трябва да те посрещнат, да те угостят. И когато дойде някой селянин в града и вие трябва да го посрещнете по същия начин, между вас да има надпреварване. Като дойдат шопите при вас, как ще ги посрещате? И вие като отидете при тях как ви посрещат? И това са все българи! Единният е гражданин – българин, другият е земеделец – българин. Като ги срещнете, виждате ги всички разпределени на партии. При това, всички са правоверни, все за народа си милеят. За кой народ, за гражданите или за селяните? Едни милеят за гражданите, други за селяните. Разделението на партии не е лошо нещо, но нека този народ се учи. Онези, които са за гражданите нека учат гражданите на Любов. Онези, които са за селяните, нека учат селяните на Любов. Онези, които са за земеделците нека учат земеделците на Любов. Онези, които са за военните, нека учат военните на Любов. Онези, които са за професорите, нека учат професорите на Любов. Онези, които са за майките, нека учат майките на Любов. Бащите, братята, сестрите, нека всички проповядват Любовта. Не говоря за сегашната Любов. Един млад момък, българин въоръжен с два кобура във време на въстанието казва на възлюбената си: "Генке, виждаш ли тия турци, всички ще ги избия! Ела с мене, не се бой." Върви той с нея през Стара-планина, но по едно време изскача насреща им една мечка. Той остава Генка, покатерва се на един бук и казва: "Не бой се, аз оттук ще цъкам." Генка вижда своя герой горе на дървото и му казва: "С цъкане отгоре работа не става." Аз считам герой онзи момък, който може да хване мечката за ушите и да каже: "Знаеш ли, че аз обичам тази мома? Знаеш ли, че аз имам вяра? Хайде да си вървиш!" После я поглади малко и казва: "Върви си по работата, да не се караме! Ти трябва да знаеш, че аз обичам." Мечката ще го погледне и ще си каже:"Щом

обичаш, повече въпрос не става.” Това наричам аз геройство. Докато ти цъкнеш с чакмаклията пушка отгоре, твоята Генка десет пъти ще отиде. Ако си в Индия докато се обърнеш тигърът ще задигне твоята Генка и никой не ще може да я намери. Това са преносни неща.

Някой учител скъсал своя ученик или своята ученичка. Тя казва: “Няма да живея повече, ще се самоубия!” И наистина като я скъсат, купува си отрова, да се отрови или се обесва или се самоубива. Колко ученици има, които са се отровили по този начин! Какъв морал има в това, да скъсаш един ученик? Ако той ще се самоубие, тури му три. Туриш ли му три и Господ ще ти тури три, ще те благослови. Някой път учителят не отстъпва, казва: “Нека се самоубие, аз не отстъпвам от своите убеждения.” Като се самоубие, майката, бащата, братята, сестрите всички негови роднини скърбят. Тури му три, нека от тебе да замине тази единица. След това каже на този ученик: “Аз вярвам, че ти за в бъдеще ще се учиш по-добре, имам вяра в тебе.” Дето ще се самоубие, тури му една тройка, да живее. Казвате: такъв е моралът на учителите. Морал било това да накараш един ученик да се самоубие! Има ученици, които като се намерят в трудно положение, набиват своите учители. Разправяха ми следния анекдот за един студент в университета, който заставил един от своите професори да му постави добра бележка. Този студент пропаднал на изпита при своя професор, затова влиза един ден в кабинета при него и му казва: “Аз учих, но пропаднах, затова искам от вас да ми поправите бележката.” - Не мога да я поправя. “Не може ли? Слушайте, или ще я поправите или ще изхвръкнете из прозореца навън! Ще поправите ли бележката?” - Моля, моля почакайте! И професорът поправя бележката, пише му пет. Студентът казва: “Още веднъж да не си играете с мене!” По нататък няма да ви разправям цялата история. Убеждения има този професор, не иска да поправи бележката, но като дойде да изхвръкне от прозореца, туря му пет. Учителите трябва да постъпват с Любов, а учениците да постъпват с почитание.

Тази свещ трябва да бъде запалена. Ако някои от моите беседи проникнат в една от гимназиите, целият учителски съвет ще се събере, да търсят начин, как да предпазят учениците да не се увличат в новото учение. Родителите им се оплаквали, че тези беседи разклащали умовете на техните деца. Казват, че тия беседи не са за младите. Ами за кого са? Аз ще ви докажа, че слънчевата светлина досега е причинила най-големите злини. Всички наводнения не стават ли от топлината и светлината? Всички болести не се ли дължат на топлината и на светлината? Смъртта не се ли дължи на топлината и светлината? Всички пожари не се ли дължат на Слънцето? Всички скарвания между мъже и жени не се ли дължат на Слънцето? Ако мъжът и жената живееха в тъмнина щяха ли да се карат? - Нямаше. Слънцето виновно ли е за всичко това? – Не е виновно. Ние трябва да разбираме смисъла на тази светлина. Ако не знаем как да използваме светлината, тя ще донесе най-големите злини в живота ни, ако знаем как да я използваме, тя ще донесе най-големите благословения. Христос като се обръща към тези, които са живели преди 2000 години казва: “Човешкия ум, който Бог е турил не се поставя под шиник, но под широк простор, за да служи за благото на този народ, в който живее.” И всички истински учени хора, които се занимават с науката са пратени от невидимия свят за благото на другите хора. Всеки човек е роден с известна склонност към нещо. Аз похвалявам учените хора в едно отношение, а именно: те иждивяват целия си живот в работа, без да им се плаща. Всеки учен човек, който иждивява 20 или 30 години за науката без да му плащат, той е идеалист. Един музикант, който посвещава целия си живот за музиката, или един скулптор или един художник, които посвещават целия си живот за изкуството, това са хората, които подтикват съвременното човечество напред. Следователно, всички трябва да работим даром, да се подчиним на божия закон. И когато тази свещ се запали в ума на когото и да е, този човек ще знае как да си служи със силите и със законите на природата. Един земеделец нямаше да обработва 100 декара земя,

нему стигат 10 декара. Ако един китаец има четири декара земя, той се счита много богат. Един китаец може да изкара от четири декара земя толкова, колкото българинът от 50 декара. Ако имахме истинското знание, ние щяхме да знаем, как да съкращаваме своя труд. Съвременните ученици иждивяват много време за учене. Такава е нашата възпитателна система. Според мене, четири часа са достатъчни за учене: два часа преди обяд и два часа след обяд. Повече от времето трябва да бъде употребено за изучаване природата, всред самата нея, заедно с учителите. Например, ботаниката да се изучава между цветята. Ами къде трябва да се изучава религиозния живот? - Не в църквата, а между бедните. Когато някои хора искат да се молят, не трябва да отиват в някоя църква, но да отидат при една бедна вдовица. Това е най-добрата църква. Това е най-добрата молитва. Ако искате да се молите, ще ви пратим при бедните сирачета, останали без баща и майка. Това е най-добрата църква. Вие сами ще бъдете свещеникът, ще се помолите и ще ги заведете при Господа. По този начин ще отправите най-добрата молитва. И тъй като ставате сутрин, ще се обличате в нови одежди и така ще влизате при тия сирачета да ви се радват. Какви одежди ще обличате? - Живи одежди, от хлебец, от водица, от дрешки, от топливо, от знание, от добри думи. Това разбирам религия! Сегашната религия, каквато имаме в Америка, в Англия е била хубава, но за миналото, за в бъдеще тази религия не може да ни повдигне, защото е казано: “Този народ се приближава към мене с устата си, но сърцата им са далеч от мене.” Вие тук сте се събрали да ви държа беседа, но трябва да знаете, че онова, което ще ви повдигне пред Бога, това са добрите решения, които ще приложите още днес. Всички вие сте богати, трябва да запалите вашите светилници, да вземете вашите ключове и да отворите касите си. Аз не искам да раздадете всичкото си имане, но дайте толкова, колкото сърцето ви позволява, по любов и си помислете, как бихте желали да постъпват другите спрямо вас, ако бяхте беден. Ако ние приложим всичко това по този начин, ще имаме най-великата наука. Когато в

човешката душа се зародят добри желания, само тогава природата ще открие своите знания, своите тайни и ще започне да ни учи. Човек, който дава и нему се дава. Човек, който е щедър, за него сиромашия не съществува. Какво е сиромашия, той не знае. С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери. Привличайте умните хора, не дружете с глупавите. Като се събереш с глупави хора, имай желание да хвърляш повече светлина, щото и те да станат умни. Като се събереш с лоши хора, гледай със своя добър живот да пробудиш съревнование в тях и те да бъдат добри. Ние трябва да бъдем чрезмерно ревностни, но как да работим? - По любов, а не с насилие. Как постъпват в съвременните държави? Като се издаде един нов закон в Народното събрание, всички вестници го оповестяват, искат неговото приложение. Всички стражари следят за изпълнението му и тежко на онзи, който не го прилага. Това, обаче е насилие. Ако това приложение трябваше да дойде чрез насилие, какви резултати ще даде? Вие знаете последствията от насилието. Насилието ражда насилие.

Защо Христос не дойде със своите ангели да внесе страх и трепет и да се наложи? Защо Той дойде беден и трябваше евреите да Го гонят, да Го хулят, а римските войници да Го разпнат? В идването на Христа по този начин именно се крие спасението на света. В страданието е спасението на човечеството. Аз говоря за страдания, в които човек може да се радва. За съзнателните страдания Христос казва: "За този час съм дошъл. Моите страдания ще станат причина милиони хора да се повдигнат и да се радват." Само при страданията могат да се родят бъдещите велики души. С това ще се добие импулс за великото в света. Ако Христос бе дошъл като цар, този вътрешен импулс не би се родил у хората. Всеки от вас, който иска да разбере страданията на Христа, непременно трябва да добие вътрешно смирение. Писанието казва: "Бог живее в душите на смирените." Вие трябва да разбирате смирението в неговата дълбочина и животворна сила. Да бъдеш смирен, значи да съзнаваш, че всичко можеш да

направиш, а същевременно да си толкова благ, че да отваряш път и на една мравя.

Христос казва: “никой не запалва свещ и да я тури на скришно място.” И вие запалете вашите свещи! И тогава, художник ли си, на тази свещ, на това Слънце рисувай! Нямате ли тази свещ, от вас нищо не може да излезе. Поет ли си, на тази свещ пиши! Проповедник ли си, на тази свещ проповядвай! Земеделец ли си, най-първо запали свещта и тогава иди да ореш. Отиваш ли когато това Слънце не е изгряло, нищо няма да излезе. Аз говоря за вътрешната свещ, а не за външното Слънце. Запалването на тази свещ представлява един вътрешен процес у нас. Ние имаме лъжливи обективни схващания, мислим, че светлината е извън нас. Не, вътрешната светлина е повече, отколкото външната светлина. Казва Христос: “Вие сте светлина.” Тази светлина, която иде от Слънцето е животът на онези същества, които светят. Те са светещи същества. От тия разумни същества произтича светлината в света. Там, където има светлина, има живот и разумност. Там, където няма светлина няма живот няма и разумност. За последното положение е казано в думите Христови: “Тази светлина е турена под шиник.”

И тъй работете само при тази светлина, която Бог е вложил във вас. Понякога говорите за Слънцето. То е емблема. Това външно Слънце е отражение на друго Слънце, което е невидимо. Писанието казва, че за в бъдеще Бог ще ни бъде Слънце. Следователно, това Слънце изразява само силата божия, която се проектира чрез него. И в ума, който Бог е вложил в нас, трябва да вложим вяра. В този ум, в тази свещ, ние трябва да вярваме, понеже е от Бога. Чрез него Бог ни се изявява. В кого ще вярваме, ако ние не вярваме на своя ум, ако ние не вярваме в своите мисли, на своите чувства? Човек вярва на другите хора дотолкова, доколкото вярва на себе си. Човек трябва да придобие пълна вяра в себе си и на Божественото. Възстанови ли тази вяра, той ще възстанови своите отношения към другите.

Първото нещо: ние трябва да придобием пълна вяра в Божественото, което живее в нас.

Беседа, държана от Учителя на 4 юли 1926 г.в гр. София.

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

Накратко ще се спра върху една основна мисъл, а именно върху същинската проява на живота.

Какво може да се разбира под думата ”Слава Божия”? Славата се обяснява само по закона на мъдростта или знанието. Науката показва Славата Божия, но хората като добият знанието не го употребяват за Слава Божия, а за своя слава, вследствие на това се ражда дисхармония. Аз наричам хората отделни единици. За всяка отделна единица има две възможности в живота: да върви по правия път и да направи едно отклонение от този път. Значи, всяка душа като отделна единица има възможност да се разширява и да се смалява. Туй обясняват в окултната наука по няколко начина. Западните окултисти го обясняват с тъй наречения топлинен етер. Етерът означава това, от което нещата се раждат и отглеждат. Частицата “ет” е първичното начало, от което нещата се раждат. “Тер” е това, което отглежда нещата на Земята. Етерът не е гъста материя. Топлинният етер т.е. първичната енергия, която е започнала дейността си, има връзка с обичта, с любовта. Следователно, в първото изявление на живота се проявява любовта, през което време започва да действа топлинният етер в материята. И така животът се проявява в топлина. С появяването на топлината, течението на живота е почнало към Земята, за да я организира.

Казва се в Битието: в начало Бог създаде Небето и Земята. Туй течение е Божествения Дух, който слиза отгоре да организира нещата. При сегашното състояние на развитие, в което се намирате, вие трябва да разбирате закона на топлинния етер. Той е едно движение отвън навътре. Когато казваме, че трябва да любим другите хора, ние подразбираме този топлинен етер, който иде отвън. Хората изискват нашата любов. Някой иска да те обича и да го обичаш.

Защо? Това е една енергия в природата, която иска да се прояви. Вие като не разбирате закона, изопачавате нещата. Ами когато един извор иска да се прояви, какво трябва да направи? Трябва да започне да извира. Водата като почне да извира от него, той се проявява. Това става и с човека. Когато един ангел люби някой човек, ще видите, че от този ангел извира нещо. Това, което извира от него е течност, а вашата любов е гъста. Когато вие обичате някого и от вас извира нещо. И ако ви види в този момент някой ангел, който се връща от дълго пътешествие, ще каже: хайде ще си почина малко при този извор. Той ще гребне от чашката си малко от вашата вода и ще оцени правилно, дали вашият извор е хубав или не. Тъй щото, когато хората се любят във физическия свят, между тях съществуват чисто физически прояви, но в невидимия свят не е така. Там любовта е един извор. Тия неща за вас са отвлечени понятия. Вие само казвате: тия хора се обичат. Да, така е, но трябва да знаете, че животът съответства на топлинния етер и ако ти не можеш да приемеш този стимул отвън, тогава животът не може да се прояви в тебе. Животът, който иде отвътре е проявление на този топлинен етер. Прояви ли се живота и твоят животворен етер ще се намира в центъра на Земята. Животворният етер е туй, което създава. И за да се прояви този живот, най-първо трябва да дойде тази вълна отвън.

Сега като говоря за Земята, вие приличате на нея, затова непременно трябва да дойде във вас този топлинен етер, като стимул отвън, за да подтикне сърцето ви към деятелност. Някой път вие искате да обичате. Значи, след като сте приели един стимул отвън навътре, от центъра на вашето сърце трябва да се прояви друг подтик, за да се изяви животът. Следователно, всеки, който иска да живее, ще дойде в стълкновение с твърдата материя. Човек, който не може да работи с твърдата материя, не може и да живее. В това отношение, от гледището на живота, страданията са камъни, чрез които вие ще съградите вашето бъдеще. След това иде светлината, също тъй

необходима за живота. И тя е едно течение, което се нарича светлинен етер.

Всички тия външни прояви на живота имат своя форма. Топлината създава известни форми у човека. Светлината също тъй създава известни форми. И животът има известни форми. Всяко течение създава свои определени форми. Топлината и светлината от Слънцето указват голямо влияние най-първо върху религиозното състояние на човека, както и върху науката. Ще се стремите да запазите в себе си тази топлина и светлина. Никога не трябва да изгубвате тази малка топлинка, която имате в слънчевия възел! Тази топлинка винаги трябва да съществува у вас. Тя ви е необходима. Ако имате тази топлинка, вие сте неуязвими, никой нищо не може да ви направи, но изгубите ли тази малка топлинка, с вас могат да се случат най-големите нещастия: бури, катастрофи. Могат съвършено да ви съсипят и от вас нищо да не остане. Запазите ли тази топлинка в себе си, впоследствие ще дойде и светлината, а като дойде светлината тя носи знанието у човека. Значи, светлинният етер има влияние върху мозъка. Топлинният етер има влияние върху сърцето. В сърцето на човека, отвътре навън стават ред химически процеси. От тях зависи как ще се прояви човек, дали по един или по друг начин. Не се спъвайте от различните прояви на човешкия живот! Външният свят може да се спъва, но вие не трябва да се спъвате. Ще знаете, че в каквато насока и да се проявява човек, всичко туй е за Славата Божия. Защото вашите опущения, вашите погрешки представляват възможности за повдигане на по-напредналите от вас същества. Ти правиш известна погрешка, а тия същества, които ти не виждаш използват тази твоя погрешка, взимат я за съграждане на една велика добродетел. Всичко в света е така създадено, че тия разумни същества използват всяка ваша погрешка за създаване на една добродетел. Сега да не кажете: като е тъй, щом всичко е за добро, да правим погрешки! Не, не е така. Когато вие несъзнателно сте направили една погрешка, несъзнателно сте направили едно опущение, само тогава ви казвам да

не съжалявате за него. Тази ваша погрешка ще се използва от друго някое същество за добро. Знайте, че щом сте на Земята, вие ще правите погрешки, те са неизбежни, но погрешките не трябва да се правят умишлено. Единствената опасност от страна на черното братство седи в това, че те имат за задача да всадят в човека един критически дух, че той не живее добре. Ние знаем това, човек не може да бъде светия в един ден. За да бъдем светии, трябва да знаем всички закони на природата, пък да знаем дори и своето бъдеще. Дойде някой при мене и ми казва: аз съм свят човек. Добре, кажи ми тогава моето бъдеще! Ако той не може да ми каже бъдещето, казвам му: ти не си никакъв светия. Един светия трябва да предсказва бъдещето на хората. Един напреднал човек трябва да има това вътрешно знание, той трябва да предчувства, как ще станат нещата. За сега всички вие имате възможност да се влияете от външния свят. Вие сте рефлектори на външния свят, на тяхната светлина, но трябва да знаете, че светлината на хората е тяхна светлина, а вашата си е ваша. Но ако вие отражавате само тяхната светлина, това не е никаква светлина. Ако вие имате ваша светлина, само тя е реална. Ако, обаче вие отражавате тяхната светлина, то щом тя престане и вие ще я изгубите, ако светлината пък е във вас, вие всякога ще я запазите. И ако дойде някаква светлина върху вашия рефлектор отвън, още повече се радвайте, тя ще усили вашата светлина. В дадения случай вие всякога трябва да запазвате вашата светлина и вашата топлина.

Сега сме се качили на Мусала. Тук всинца имате много хубаво разположение, но долу, в София, не сте такива. Там имате лоши неприязнени чувства един към друг. Дойде някоя сестра при вас, вие не можете да я търпите, искате да се махне. Кои са поводите за тия чувства? Това са някакви дребни, обикновени работи, но те не разрешават въпросите. Вие не обичате някоя сестра, искате да се освободите от нея. Защо: аз не искам да разрешавам сега тия неща между вас, но казвам, че тия положения съществуват и по целия свят. Вие не обичате някого, но друг някой пък вас не обича. Друг някой

пък ви е много обичен. Случва се, че не можете да търпите някого, но той идва постоянно при вас. И обратното се среща: вие обичате някого, искате да дохожда при вас, но той ви отбягва. Защо е така? Туй се дължи все на тия течения в пространството. Законът за обичта е следният: щом у мене се зароди чувство на обич, понеже обичта слиза отгоре, от Небето, аз непременно трябва да нося нещо, трябва да дам нещо. Не дам ли нищо, аз не мога да проявя любовта. Бог, който ни обича като се прояви, той ни дава нещо. Пък и ние, когато искаме да обичаме Бога, пак трябва да дадем нещо от себе си, трябва да пожертваме нещо, да дадем от плодовете си. И Бог иска нещо от нас. Четем в Св. Писание, че евреите са принасяли жертви на Бога, а ние какво ще занесем? Днес ние не искаме жертви. Какво трябва да направим тогава? Какво трябва да дадем? Сладки плодове ли от градината си? Не, ние трябва да занесем плодове от градината на нашето сърце в една особена табличка, направена от злато, от диамант. Горе, при Бога ще ни посрещне един ангел и ще приеме тия плодове от нас. Вие ще кажете: това е цяла фантасмагория. Да, тия неща са високи, трудни за разбиране.

Да дойдем сега до фактите, тъй както се проявявате на Земята. Когато обичате някого, какво правите? Майката най-първо ще даде на детето си чорапки, ще му направи рокличка, шапка, ризичка, до стари години все ще иска да му даде нещо, тя все проявява своята любов. Когато любовта се яви у сина или дъщерята, същият закон действа. За да може да се реализира този закон и у нас, винаги трябва да бъдем свързани в съзнанието си с невидимия свят. А за да бъдем свързани с невидимия свят, все трябва да познаваме някого от този свят и да му знаем името. Вие как се сношавате с невидимия свят? На сън, с молитва, с мисълта си. Какви са преводчиците ви? Като се връщам в далечното минало, виждам, че вие много пъти не сте използвали възможностите, които сте имали за повдигането си. Вие сте правили такива погрешки, че сте туряли цели барикади пред себе си, сами сте поставили цели планини в живота си. И сега се натъквате

на вашите погрешки в живота си. Туй, което сте правили някога на другите трябва да се справите с него сега. Ето защо, днес ви се дават благоприятни условия, да подобрите пътя си. Сегашният ви път е една възможност да ликвидирате с всички противоречия, които съществуват. И вие можете да ликвидирате сега. Тия противоречия не са големи.

Сега при разглеждане на този въпрос, всеки от вас трябва да се постави в един кръг. Всеки от вас има един определен кръг, в който може да действа. Всяка мисъл има начертана своя периферия и извън тази периферия не може да се прояви. Например, бихте ли желали като пеете да ви слуша цяла България? Ще дойде време да ви слуша, това ще бъде като по радио. За всяко нещо ще има специален инструмент. Ако ви слушат през въздуха, ще се чува такъв рев, такъв вик! Колко силен трябва да бъде този звук, че да се чува в цяла България? При сегашните условия, за да се предаде звука на далечно място, трябва да се произвежда много силно, понеже като минава през въздуха, той се намалява. След години хората ще развият вътрешните си способности, та като се говори или пее някъде, този звук ще се предава през етера на далечни разстояния и те ще го възприемат. Звукът ще минава през въздуха без никакви препятствия. Например, ако пеете във Варна, гласът ще може да се чува навсякъде.

Та ще се занимавате с изучаването на топлинния етер, който има връзка с любовта. Ще се занимавате с изучаването на светлината или светлинния етер, който има връзка с вярата и с мъдростта. Ще се занимавате с химическия етер или с волевите прояви на човешката душа, с водата. Старите алхимици или окултисти са правили следните деления: Земята, това е животът, водата, това са химическите процеси, светлината, това е въздухът и топлината, това е огънят. Човек трябва да владее тия елементи, земята, водата, въздухът, огънят, светлината и топлината. Човек трябва сам да си произвежда огън. Като е студено сърцето ти, трябва да можеш сам да го стоплиш отвътре, а не да чакаш отвън да ти го стоплят. Ще кажете: Господ

направи това! Че Господ е, който действа отвътре. Той може да направи всичко сам, но иска да ни застави ние сами да си въздействаме. Той иска ние да обичаме. Така вие изучавате едно велико изкуство. Имате ли огън, можете ли да го владеете, ще можете да слезете и в ада. Човек, който не може да владее водата, човек, който не може да владее топлината, той нищо не може да бъде. Това са все възможности по отношение на самия човек. Не използва ли тия възможности, той ще свърши толкова, колкото и рибата. Тя живее във водата, но не владее водата. Такъв човек ще свърши толкова, колкото и къртицата. Тя живее в земята, но не владее земята. Какво са свършили и птиците? Те живеят във въздуха, но не владеят въздуха и досега нищо не са свършили. Те нямат никаква култура. И като дойдем до онези, които се занимават с огъня, виждаме, че и те не могат да го владеят. Те правят големи пожари: запалят някоя къща, запалят някой бомба, която произвежда голямо земетресение и се отдалечават. Нашите къщи се разрушават, ние страдаме, а те си правят смях и веселби. В това отношение от вас се изисква проучване на тия сили, но има една опасност, че ако ви се разкрият някои тайни, вие не ще можете да ги използвате разумно.

Та казвам: когато видите някой човек няма да спирате върху неговите слабости, а се спирайте върху неговите добродетели. Вие казвате: аз те мислих за свой приятел, но ти имаш такава и такава слабост. Не, за да разберем един човек, ние трябва да се спрем върху неговите добродетели, защото лошите неща у добрия човек са само сянка в живота му. Само един високо добър човек може да има сенки в живота си. Само той може да прояви лошото. Вълци отиват ли при един овчар, който няма овце? Там където има овце, има вълци и мечки. При умрял човек въшки въдят ли се? Тъй щото, ако у някой човек се завъдят въшки или бълхи, ще знаете, че той е жив. Къде отиват въшките? При живите. Казвам у всинца ви трябва да се създаде такъв благороден характер, душите ви да бъдат широко отворени, че който и да ви срещне, да усети, че от вас диша живот, свежест, във вас

да съществува една вътрешна пълнота и доброта без всякакво усилие, вие да се проявите естествено, по един Божествен начин. Вие трябва да бъдете добри по същество, без да искате да бъдете добри. И като искате някога да не бъдете добри, пак да сте добри. И като не искаш да направиш добро, пак да не можеш да не го направиш. Тия хора аз наричам добри.

Сега, главното за вас е да запазите нещо от тази екскурзия на Мусала. Какво ще ви остане от този ден? Един ден като станете на 60-70 години, ще си спомните ли нещо от нея? Може да кажете, оставете ни сега, това не се отнася до нашите бели коси! Тогава къде остава вашата вяра? Вие не само че не трябва да остарявате, но всеки ден трябва да се подмладявате. Не само че не трябва да умирате, но всеки ден трябва да оживявате. Постоянно трябва да живеете в радост. Пък като отидете на другия свят и там ще отидете на Мусала, само че там ще видите Мусала в друга форма. Главното е, че ние правим тази екскурзия, понеже имаме известни задачи на Земята, които трябва да разрешим. Всяко изкачване на Мусала ни дава един импулс. Ние тук сме на най-горната позиция и никой не може да ни спре. Устремът ни е толкова голям, че отвсякъде можем да вземем тази позиция. Ние сме на такава височина, където черната ложа е безсилна, тя нищо не може да ни направи, навсякъде ще си пробием път. Но ако бяхме се върнали, без да се качим на Мусала, тогава щяхме да отстъпим от тази позиция, като Куропаткин и като германците при обсаждане на Вердюн.

У всички ни, във всеки човек трябва да има устрем! Погрешката у всинца ви е тази, че нямате устрем. Идеал трябва да имате! Ако ти се спреш при най-малката мъчнотия, у тебе няма устрем. Щом имаш устрем, ти ще бъдеш като птиците, ще минеш и ще заминеш. Щом имаш устрем, щом имаш идеал, никакъв дявол не може да те спре.

Та високият идеал – стремеж към Бога носи топлина. Ето виждате и тук на Мусала при тази височина имаме 22 градуса температура. Какво показва физически 22 градуса топлина? Като

съберем 2 + 2 получаваме числото четири, най-силното число, на най-високото място. Огънят на тези енергии на тия сили действат в един квадрат. Каквото попадне там, всичко се разрушава. Значи, тук имаме квадрата на живота. При температура 22 градуса животът е в състояние да разруши всички препятствия, които могат да се срещнат на пътя. И природата тук показва същото. Всичко е разрушено на Мусала. Значи това число съответства на Мусала. И в еврейския език има 22 букви. Съгласно кабалата евреите тълкуват всичката своя философия.

И тъй всички отделни единици живеят за общата единица. Общата единица, това е Бог, с когото ние сме свързани. И всички наши идеи се коригират с тази обща единица. Ние всякога мислим за Бога, само че не можем да го съзнаем. И няма защо да го съзнаваме. Но има една свещена идея у нас. Ние като дойдем до известно място, всякога коригираме своите погрешки именно с тази идея. Туй, което коригира нашите погрешки, това е Бог. Той казва:не прави това нещо! И ти на радо сърце го приемаш. После ти казва: Приеми това! И ти го приемаш. Няма човек в света, когото Господ да не коригира. Някой път плачеш, докато дойде Господ, погледне те, хване те за ръка и ти се освободиш от всички мъчнотии на живота.

Сега ние няма да говорим за вашите мъчнотии. Те са едно благо за вас. Вие ще си ги носите. Туй да знаете. От мъчнотиите ви няма да ви освободим. Да ви освободим от мъчнотиите, това значи да ви направим най-голямото зло. Ние ви даваме знания, възможности за използване тия мъчнотии за добро. В тия мъчнотии именно се крие всичкото ви богатство. Някой казва: да ще Господ да ми отнеме тази мъчнотия. Не казвайте така, но кажи: Господи, дай ми знания да се справя в живота си с всички мъчнотии! Вие имате специални мъчнотии в живота си, които никому не можете да изкажете. Лекар трябва! Ако кажете мъчнотията си някому, който не разбира, той ще влоши положението ви. Ако ти си един фалирал търговец и изкажеш положението си на друг търговец, твой противник, нищо няма да

остане от теб, но ако го изкажеш на един твой приятел, който те обича, който може да влезе в положението ти, той ще ти даде един съвет, чрез който ще се освободиш от затруднението си. И Писанието казва: възложете товара си само на Господа! Ти можеш да възложиш товари си само на този, който те обича и на този, когото обичаш. Щом го обичаш като се свържеш с него, той ще поеме товара ти. Пък ако той не те обича и ти не го обичаш, няма да приеме товара ти.

Сега, мъглата около нас показва, че тази година светът ще премине през големи мъчнотии. Светските хора ще бъдат обвити в много гъста мъгла, която те трябва да преодолеят. Това ще бъде през цялата година, но на най-високото място ще има топлина, много сили ще има там. В мъглите има сили. Каквото и да дойде, вие не се бойте! Ще бъдете смели и решителни. Вие носите една свещена идея. И 10 пъти да ви турят в огъня, не се бойте, няма да изгорите. Ще бъдете като Данаил, когото туриха в рова на лъвовете. Изядоха ли го лъвовете? Ще бъдете като тримата момци в огнената пещ. Изгоряха ли те? Ще бъдете като Христа на кръста. Умря ли той? Остана ли в гроба? Колко светии заравят в земята и после ги няма там. Нито земята ги държи, нито затвор ги държи. Един англичанин в Англия бил запознат с Всемирното Бяло Братство, с познанията на индийските йоги, но не бил приятен на английското правителство, поради което го затварят в Индия и поставят стража да го пази. Като отиват сутринта в затвора виждат, че го няма там. Улавят го втори път, затварят го пак и поставят 10 души стражари да го пазят, но пак изчезва. Най-после той им написва едно писмо: Вие не можете да ме затворите. Оставете ме и си вървете по вашия път! Аз не съм против законите, но и аз имам известни права срещу които трябва да ме оставите да си вървя в своя път! Не мислете, че можете да ме затворите. В тази вяра е силата на този човек. Туй можете да изпитате и вие, но изисква се вяра. Могат да ви затварят колкото искат, но Господ ще ви избави от затвора. Там е красивото в света! Ако някой от вас би я имал тази опитност, да го затворят, 10 души стражари да

го пазят, пак ще излезе навън и ще се чувства свободен, господар на положението си. И вие имате вяра, но колко още трябва докато се усили тази вяра! Имате знание, но колко още трябва да се придобива! Имате добродетели, но тези добродетели трябва още много да се разработват. Мъдростта ви, правдата ви, милостта ви, всички тия добродетели във вас трябва да се усилват и могат да се усилват. Вие имате всичката възможност да усилвате тия добродетели.

И тъй на тия от вас които ме слушате сега, няма да говоря върху някаква философия, защото на Мусала не може да се разглежда никаква философия, но ще ви дам няколко практически точки за приложение. Мусала е място само за опити. Сега трябва да ви оставя тук, на върха, поне един час, да си полегнете, през което време ще научите три пъти повече, отколкото да ви държа една беседа. Като слезете долу, първото нещо, което ви предстои е да направите следния опит: концентрирайте ума си нагоре към Бога и кажете: Господи понеже вървим по този път и искаме да ти служим, нека дойде тази малка топлинка у нас, да я почувстваме! Аз съм готов да нося своите страдания, но дай ми тази малка топлинка, да я почувствам! Не искайте от Господа големи работи! Вие искате от Господа все големи работи, за това изгубвате и малките, а трябва да искате малкото! Тази малка топлинка като дойде тя ще внесе новото в живота ви. Закон е: като искаш от Бога, искай тази малка топлинка! Това е първият опит, първото условие. Тогава, като почувстваш топлинката, ще кажеш: Господи, дай ми малката светлинка, да я почувствам! И като кажеш тъй, в ума ти ще блесне една малка светлинка. Ти ще забележиш в центъра на мозъка си тази белезникава светлинка. Малка ще бъде тази светлинка, като топлийка. Така ще имате две възможности: топлината и светлината. Тогава вече ще започнете с живота. Топлината реагира върху живота, а светлината върху химията, върху религията. Вие ще станете смели и решителни. Та като ставате сутрин, две неща ще искате от Господа.

Сега, вие като прилагате един метод, втори, трети, най-после като се намерите в мъчнотия, ще кажете:Господи, дай ми малката топлинка, дай ми малката светлинка! Като я почувствате, ще кажете:Господи, да бъде всичко за твоята Слава! Пък като дойдат мъчнотии и страдания, пак ще кажете: Господи, пак да бъде за твоята Слава! За всичко, което става в живота ви, ще казвате "За Славата Божия"! Това ще бъде печалбата ви от Мусала. И ако ви питат, какво ви казаха а Мусала, ще кажете: всичко да бъде за Славата Божия! Това е резюмето от всичко онова, което ви говорих на Мусала. Всичко да бъде за Славата Божия!

Ние учим сега за най-малката топлинка, която съществува в нас и за най-малката светлинка, която може да се прояви в нас - топлина и светлина!

И сега, за цялата година ще знаете: всичко става за Слава Божия! Идущата година като дойдем тук, ще ви кажа: я ми покажете вашата малка топлинка и вашата малка светлинка!

Сега ще направим едно упражнение. Ще се разпределите надалеч, на разстояние най-малко един метър един от друг. Ще се обрърнете на юг и ще произнесете формулата:

Да се възцари добродетелта и да се разпръснат всички лоши мисли в света!

Ще се обрънете на изток и ще произнесете формулата:

Да се възцари божията правда в света и да изчезне всяка неправда в живота ни!

Ще се обърнете на север и ще произнесете формулата:

Да се възцари божията истина в живота ни и да изчезне всяко робство от душата ни!

Ще се обърнете на запад и ще произнесете формулата:

Да се възцари божията мъдрост във всичките прояви на живота ни и да изчезне злото от нашия път!

Ще се обърнете пак на изток и ще произнесете формулата:

Да царува Господ и да се слави Господ във всичката своя любов, мъдрост и истина!

Да се възцари Господ в своята любов, в своята мъдрост, в своята истина!

И да свършим всичко за Славата Божия на Земята! АМИН!

Беседа, държана от Учителя на 11 юли 1926 г. неделя, 8 ½ ч.с. на в. Мусала /2930 м./

(Последна беседа от осма серия)

XII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1926-1927)

ЗАТОВА СЕ РОДИХ

„Аз затова се родих и за това дойдох на този свят, да свидетелствувам Истината. Всеки, който е от Истината, слуша гласа ми.“ (Йоан 18:37)

“Аз затова се родих.” Когото и да запитате от съвременната култура, защо се е родил, всеки ще ви даде най-различен отговор. Запитайте някоя млада майка, защо се е родила, тя ще ви отговори на този въпрос по своему; запитайте някой млад баща, защо се е родил, и той ще ви отговори по своему; запитайте младия учител, младия поет, младия войник, младия музикант, или когото и да е, защо са се родили, всички ще ви отговорят по своему. Всички тия отговори включват в себе си частични, временни стремежи в живота на човека. Обаче, Христос дава широко обяснение на този въпрос. Той казва: “Аз затова се родих и затова дойдох на този свят, да свидетелствам Истината.”

Казва му Пилат: “Що е Истина?” Ние няма да определяме, какво нещо е Истината, защото всяко нещо, което се определя, не е Истина. Това, което не може да се определи, то е Истина. Това, което не може да се обгърне, то е Истина. Това, което не може да се постигне, то е Истина. Това, което не дава пълно щастие изведнъж, то е Истина. Това, което съживява човека, то е Истина. Изобщо, Истината може да се определи като права насока в живота.

Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на битието. Първото изречение е следното: “Когато Любовта царува, смут не става.” - Значи, появяването на Любовта в човешката душа, изпъжда навън всякакъв смут. Там дето има смут, няма Любов.

Второто изречение се отнася до Мъдростта: “Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава.” - Значи, появяването на Мъдростта

в човешката душа възстановява реда в света. Щом се яви Мъдростта в човешката душа, всяко нещо в ума на човека отива на своето място. Идеите в ума на такъв човек са ясни, определени и в пълен порядък.

Третото изречение се отнася до Истината: “Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее.” Какво представлява плодът за човека? - Плодовете са храна за живота, а без храна животът не може да се поддържа.

Христос казва: “Аз за това се родих, да свидетелствам Истината.” То значи: “Аз за това се родих - да грея, за да може плодът да цъфти и зрее.” Кой е първият плод на Духа? - Любовта. Всички трябва да знаете, че Любовта се проявява само при Истината. Без Истината Любовта, не може да се прояви в никоя душа, в никой ум. Това не значи, че Любовта абсолютно не може да проникне у човек, който няма Истината в себе си. Тя ще проникне до известна степен, но такъв човек не ще може съзнателно да я възприеме и разумно да я използва. Грее ли Истината в човека, и Любовта ще дойде. Следователно, Истината подразбира процес на разширение, процес на свобода и простор.

Казвам: За да може съвременният човек, при схващанията, които има, да разбере живота в неговата целокупност, той трябва да има две основни идеи в ума си: идеята за материалния живот и идеята за духовния живот. От древността още е казано, че това, което е и което става на небето, същото е и става на земята, т.е. между духовния и материалния живот на човека има пълно съответствие. И тогава, за да разбере човек материалния живот, трябва да започне с духовния, да го изучава и разбира. Духовният живот подразбира разширение на съзнанието, а материалният - ограничение на съзнанието. Затова, всеки човек, който иска да живее разумно, добре, трябва да разбира тия два процеса на своето съзнание - процеса на разширението и процеса на ограничението. Не разбира ли тия два процеса, тия два закона, той всякога ще се намира пред големи противоречия. И всички противоречия в съвременния живот, както и всички скърби и

страдания, радости и веселия, произтичат от разбирането или от неразбирането на тия две направления в съзнанието на човека. Понякога човек се разширява или ограничава повече, отколкото трябва. Не е опасно да се разшири човек, но трябва да съзнава, че се е разширил, за да не изпадне в заблуждения. Що е разширение? Ние си представяме разширения човек, като голяма, обемиста форма, която се нуждае от много съдържание. Представете си, че сте взели един голям чувал, който тежи празен един килограм. Вие го напълвате догоре с жито, около стотина килограма, и го туряте на гърба си. Питам: Има ли смисъл да носите такъв тежък чувал на гърба си? Вие ще кажете: "Аз ще платя някому да ми носи чувала." Това е лесно - друг да носи вашия чувал срещу известно възнаграждение, но изкуството е вие сами да си го носите. Всеки човек, който плаща на други да носят чувала му, свършва със смърт. Ще кажете: "Как тъй?"

Ще ви обясня тази идея с един прост пример. Допуснете, че вие влизате с чувала си, пълен със злато, в един кладенец, дълбок около стотина метра. За тази цел сте наели един слуга, комуто ще платите, за да ви помогне при изнасянето на чувала от кладенеца. Слугата започва да изнася чувала със златото навън, а вие стоите долу в кладенеца, чакате да излезе първо слугата, а вие след него. Обаче от тежестта на златото, чувалът пада от гърба на слугата чак до дъното на кладенеца. Какво ще стане с вас, който чакате долу в кладенеца? Ето защо, аз казвам на съвременните хора: Не оставяйте вашия чувал със злато на гърба на другите, защото чувалът ще падне, и златото ще се върне при вас, но ще ви създаде голямо нещастие и страдание. Всяка мисъл, всяко чувство, което човек е създал, непременно ще се върне при него. Дето и да го изпрати той, дори в безпределните пространства на вселената, те пак ще се върнат при него. Такъв е законът. Страданията и радостите, които сме причинили на другите хора, един ден непременно ще се върнат при нас.

Съвременните хора нямат предвид този закон в живота си и се чудят защо идват страданията и нещастията. Те изучават

философията на християнството и казват, че еди-кой си човек е истински християнин, а еди-кой си не е такъв. Кой човек е истински християнин? Как познавате това? Преди всичко защо е дошъл Христос на земята? Съвременните хора мислят, че Христос дойде в света да пострада, за да спаси човечеството. - Не само затова дойде Христос на земята. Той казва: "Аз затова се родих, да свидетелствам Истината." Че Христос дошъл да спаси света, това е частично разбиране на Истината. Че той искал да ни покаже, как да пренасяме страданията - с търпение и смирение - и това е частично разбиране на Истината. Казвате: "Добър пример ни даде Христос, като носи своя кръст до Голгота." - Преди всичко Христос носи кръста си само донякъде. Оттам насетне Той го хвърли на земята и други го поеха. С това Той искаше да каже на хората: "Този кръст е за вас, вие го носете. Аз не нося такъв кръст. Вие можете да правите с мене, каквото си искате. Може да ме биете, може да ме разпъвате на кръст, да се гаврите над мене, но аз кръст не нося, прав ходя!" Изправи се Христос и пое своя път към Голгота. Днес съвременните хора навред кръстове турят, все кръстове правят: по вратовете им кръстове висят, по стените - също. Те мислят, че това е някаква благодат за тях. - Това се дължи на неразбиране на нещата. Няма защо да се носят кръстове. Ние трябва да се освободим от кръста, т.е. от страданията в живота. Защо трябва сами да си туряме страдания, и след всичко това да казваме, че волята Божия е такава? Съдията наказва престъпника, а после казва: "Такава е волята Божия." Учителят пъди непослушния ученик от училището, а после казва: "Такава е волята Божия." Някоя майка ражда хилаво дете, а после казва: "Такава е волята Божия." Някой проповядва криво учение и казва: "Такава е волята Божия." Някой поет написва едно лошо произведение и казва: "Такава е волята Божия." За всичко, което правим, добро или лошо, казваме: "Такава е волята Божия!" И наистина право е това. Бог еднакво се радва и на хубавите, и на лошите неща. Защо е така? - Защото Бог може да създаде отлично, прекрасно нещо и от най-глупавото произведение,

като размества думите в него. Същото нещо могат да направят и правят и съвременните хора. Като разместват думите от някои лоши работи, от тях стават отлични неща; като разместват думите на някои отлични работи, от тях стават лоши неща. По същия начин и хората в своя живот разместват мислите и чувствата си, и създават от тях добри и лоши неща.

Съвременните хора са изопачили своите мисли и чувства, изгубили са тяхната първоначална чистота. Аз често наблюдавам хората, изучавам техните мисли и чувства и прави изчисления, доколко те са се отклонили от правия път. Виждам някой млад проповедник, току-що дошъл от странство, дето свършил по богословие, влиза в стаята си, затваря вратите и прозорците, спуща пердетата си и не излиза вън няколко часа. Стоят някои хора отвън, наблюдават цялата работа и си мислят: “Какво ли прави този проповедник там в стаята си? Или някой важен, тайнствен гост ще му е дошъл, та се е затворил тъй херметически вътре, или някоя млада мома го е посетила.” Едва ли ще се намери един човек между всички, който да предположи, че този млад проповедник, който се намира в началото на своята работа, се моли на Бога. Може да се предполагат много неща, но кое е вярното? Важно е, защо се интересуват хората от това, какво прави този проповедник в стаята си: дали някой гост му е дошъл, или някоя млада мома го е посетила, или се моли на Бога? Отде и как се е зародил този интерес у хората, да знаят, какво прави този млад човек в стаята си и какъв е неговият интимен живот? Какво ще придобият те от този си интерес? Казват: “Поне ще научим, какво прави в стаята си.” Като научат какво прави в стаята си, дали е сам или не, кой му е дошъл на гости, ще разкажат това нещо на този, на онзи, а те от своя страна на други, и по такъв начин, в най-скоро време, много хора ще узнаят това. Все едно че са издали обявление, с което изнасят една новина пред целия свят. Питам: Какво ценно са научили и придобили тия хора от факта, че при еди-кой си млад проповедник е дошъл този или онзи гост? Такива неща изучават и

съвременните астрономи, като казват, например, че според техните изчисления, разстоянието от земята до слънцето е около 92-93 милиона мили. Верен ли е наистина този факт, че разстоянието от земята до слънцето е точно толкова мили? - Не е верен. Трябва да се намери онази Божествена книга, в която Бог математически точно е определил разстоянието на земята от слънцето, или на слънцето от земята.

Та казвам: Когато говорим за положителната наука, ние трябва да изнасяме само такива факти, които са абсолютно верни. Ние трябва да държим в съзнанието си само ония факти, които са верни, а неверните трябва да съзнаваме, че са такива, защото има вероятности, които могат да минат за истински, и за неистински. Много от съвременните хора грешат в това, именно, дето мислят, че могат да живеят по много начини. Вярно е, че ние може да живеем десет пъти по-добре, отколкото сега живеем, но може да живеем и десет пъти по-лошо от сега, като големи грешници. И едното е възможно, и другото е възможно. Какво ще придобия от това, ако се утешавам с мисълта, че аз не съм най-големият грешник в света, че има и от мене по-големи грешници? - Нищо не придобивам.

Ние можем да ви приведем ред примери, ред заключения, които да осмислят сегашния ви живот във връзка с миналия и с бъдещия ви живот. В духовния живот съществуват и минало, и настояще, и бъдеще, които действат едновременно. Аз няма да ви обяснявам тия неща, но казвам, че по тия въпроси има писани много книги, които вие можете да прочетете. Едно е важно за вас: да знаете, че минало съществува. То не е минало, но съществува едновременно с вас, като тил зад вас - тил на вашия сегашен живот. Бъдещето е пред лицето ви, а настоящето е това, върху което сега градите вашия живот. Дърветата се намират в това положение именно: те живеят в настоящето. Питам: защо първата жена в рая трябваше да се спре пред едно дърво и там да бъде изкушавана от змията? Защо не се спря пред някоя канара или пред някой извор и там дяволът да я

изкушава? Или пък защо не беше в някоя къща и там да бъде подложена на този изпит? При това, казват, че туй дърво се наричало “дърво за познаване на доброто и злото”. В окултен смисъл, под думата “дърво” се разбира цяла епоха, цяла култура, която е предшествала културата на змията. Следователно във всички тогавашни растения е имало стремеж да добият устойчивост, якост, да завършат своето развитие. Змията пък представляваше друга култура - култура на човешките желания, която е сходна с тази на животните.

Следователно културата на растенията създаде ръста на човека. Растенията го научиха, как да върви нагоре и надолу. Културата на рибите създаде ръцете и гърдите на човека. Рибите го научиха да се разширява. Те се движат в посока точно противоположна на тази, по която се движат хората. Това, което извърши културата на растенията за човека, като го научи да се стреми към центъра на слънцето и към центъра на земята, беше точно противоположно на това, на което го научи културата на рибите. Като среда за своя живот рибите избраха водата и създадоха главата и опашката в своя живот, чрез които се движат в две посоки.Те създадоха главата у млекопитающите, а това вече е резултат на една култура. Античната култура създаде лицето, образа на човека, според както се казва в Битието: “И създаде Бог човека по образ и подобие Божие.” И най-после сегашната култура създаде ума на човека. Механическата и техническата страна на цялата западна култура седи днес в ума, в челото на човека. Ето защо всички съвременни човешки произведения са все дребни. Надали ще остане за бъдещето нещо от тази култура. Мина времето на онова величествено знание на египтяните! Сегашната култура се изразява в строежа на човешкото тяло. Съвременните учени казват, че в човешкия организъм се включват всички култури на миналото, и когато започне пробуждане на човешкото съзнание, по атавистичен начин, той ще премине през всички култури на миналото. Той ще премине през културата на минералите, на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитающите, най-после и през човека, и по такъв

начин в него ще изпъкнат всички негови противоречиви съществувания на миналото. Тогава у човека настава цяла каша. В Писанието се казва: "За всяко престъпление Бог въздава всекиму до четвърти и до десети род, а за всяко добро дело Бог дава благословението си за тисячи родове."

Христос донесе в света науката за душата, т.е. начинът, по който хората могат да се приближат и познаят Бога. Човек има качеството да се ограничава, което го прави подобен на Бога. За да познаеш Бога, непременно трябва да се ограничиш. Следователно, Бог, като се ограничи, създаде човека. Там, дето има ограничения, всякога има и страдания. Значи, със създаването на човека, се създадоха и страданията в космоса. Някой казва: "Аз искам да бъда свободен." - По-свободни от Бога не можете да бъдете. Бог, Който беше абсолютно свободен, създаде човека и се ограничи. Тогава как ще бъдете вие по-свободни от Бога? Ще кажете: "Защо Бог се ограничи?" - По този въпрос нищо няма да ви говоря. Ограничението на Бога е добро нещо. Когато Бог се ограничава, Той създава доброто в света. В това отношение между Бога и нас съществува едно съответствие, но в противоположна посока. То значи: когато Бог се ограничава, доброто се ражда; когато човек се ограничава, злото се ражда, а когато се освобождава от ограниченията, доброто се ражда. Затова, именно, всички хора се стремят към свобода. Свободата подразбира безграничност, т.е. стремеж към Божествен живот. Хората трябва да се ограничават пред Бога. Ако този въпрос се разглежда от материална страна, той не може да се обясни.

Сега ще ви приведа един факт, който често се проявява в човешкия живот. В съзнанието на човека различаваме една фаза на подсъзнателен живот, която представлява безграничното в човека. То е Божествената страна на живота. Подсъзнанието не се подчинява на нашите желания, на нашата воля, но ние трябва да му се подчиняваме. Който иска да стане добър, трябва да изпрати тази мисъл в подсъзнанието си, и там да я остави, да не я чопли.

Божественото начало в него ще реализира желанието му, без никаква мъчнотия, и един ден той ще види, че е станал по-добър, отколкото е бил по-рано.

Ще ви приведа още един факт за проява на подсъзнателния живот у човека. Имате един добър приятел, срещате го един ден на улицата и си казвате: "Сега ще спра приятеля си, ще го поздравя любезно, ще си поговоря малко с него, но и той ще ми отговори по същия начин." Какво става в същност? - Приятелят ви възприема вашата мисъл, но подсъзнанието му, което изобщо не се подчинява на чужда воля, веднага оказва обратно действие върху възприетата мисъл, и той веднага обръща гърба си към вас и завива в друга улица. Вие се чудите защо става така. Причината седи в това, че вашият приятел има свой господар, на когото се подчинява, а не на някакъв господар отвън, който иска да му внуши една или друга мисъл.

Много хора се плашат от внушения и казват: "Ние не искаме да бъдем под влиянието на други хора." Действително, те са прави. Има внушения, от влиянията на които хората трябва да се пазят, но не всяко влияние е зло. Добро и неизбежно е влиянието в света. Защо? - Какво щеше да бъде нашето положение, ако слънцето не ни влияеше? Какво щеше да бъде нашето положение, ако ангелите не ни влияеха? Какво щеше да стане от нас, ако добрите хора не ни влияеха? Ако злото е несъвместимо с доброто, защо Бог, Който е толкова всемъдър, го е допуснал? Злото е една неизбежност в света. Нашето зло е добро за другите, а доброто е зло за другите. Кое е добро, и кое е зло, това са относителни неща. Те са сили в природата, които трябва да се използват разумно. Ние трябва да избягваме злото, но да не му се противопоставяме, да не се борим с него. Крадецът, който се изкушава от парите на богатия, не може ли да превъзмогне това изкушение? - Може. Мъжът, който се изкушава от някоя жена, не може ли да превъзмогне това изкушение? - Може. Заблуждението седи в това, дето хората мислят, че могат да придобият нещо от тия изкушения. Не, изкушенията не донасят никаква придобивка на

човека. Твое е само това, което Бог ти е дал. Ти не можеш да вземеш нито един атом от другите, както и те не могат да вземат нищо от тебе. Чуждото е всякога чуждо. При всички условия на живота всеки остава със своето. Някой казва: "Аз нямам ум." - Как нямаш ум? Гледам го, има глава този човек. Щом има глава, той има и ум, но не го е разработил. Той седи по цели дни, но нищо не мисли, т.е. не мисли нещо съществено. Той знае, какво е казал Шекспир, какво е казал Кант, цитира мисли от тия учени, но казвам: Всички тия хора работиха, създадоха нещо, което остана след смъртта им, но ти какво направи? Какво ще оставиш ти след смъртта си? Той казва: "Дано Господ бъде милостив към мене грешния!" - Не, за грешните има менгеме, което ще ги притиска. Когато тия грешници дойдат до менгемето, питат: "Защо ни притискат?" - Много естествено, че ще ви притискат. Когато масажистът дойде да ви разтрива, защо викате? - Като ви разтрива по гърба с пръстите си, той придава на вашия организъм част от своята енергия, която ви е липсвала. Сегашните хора страдат или от недостиг на енергия, или от излишък на енергия. Много хора имат изобилно електричество, но не могат да го използват, защото нямат магнетизъм, а електричеството не може да се използва правилно без магнетизъм. Какво се забелязва у хора, които имат излишък от електрическа енергия? - Косата им става остра, настръхва нагоре. В организма на тия хора се забелязва отсъствие на вода, която играе роля на мек елемент. Човек, който има много електричество в организма си, започва да огрубява, срещу всички хора вади нож, иска те да му се подчиняват. - Не, така не може да се живее. Този нож трябва да се прибере в ножницата, иначе ще се счупи. Тия хора пък, които имат малко електричество в организма си, са меки по проява. Косата им е мека, добре прилегнала по главата.

Грънчарят, който разбира добре закона за уравновесяване на силите, е впрегнал заедно електричеството и магнетизма, и по такъв начин прави грънците си. Ако тури повече електричество, формата ще стане на прах; ако тури повече магнетизъм, формата ще стане на

каша. Но, като ги е впрегнал заедно на работа, между частиците на материята, с която той работи, започва да действа сцеплението, която сила сплотява материята в едно цяло и дава възможност на грънчаря да формира своите грънци. И после, като ги туря в огъня на пещта, той опича добре само тия форми, в които има електричество и магнетизъм. По същия начин човек трябва да спазва и в своето съзнание тези взаимни отношения между електричеството и магнетизма. Ако електричеството е свързано с ума ви, а магнетизмът със сърцето, между ума и сърцето ще има правилни отношения. Следователно, ако работите с ума си, ще вложите в него електричество; ако работите със сърцето си, ще вложите в него магнетизъм. Вие не може да внесете никаква култура в сърцето си, ако не внесете в него магнетизъм. Вие не можете да вложите никаква култура в ума си, ако не внесете в него електричество. Електричеството и магнетизмът са живи сили, които съществуват едновременно и в подсъзнанието. Аз не говоря за механическите сили. Магнетизмът е сила, която изтича от Бога. И когато се говори за Любов към Бога, това разбира, че ние съзнаваме този Божествен закон. И електричеството също произтича от Бога. Значи, като слизат тия две сили от Бога, магнетизмът влиза в сърцето, а електричеството в ума на човека, и посредством тях той може да премахне всички препятствия, които среща на пътя си. Само по този начин човек може да работи с Бога.

Като разглеждаме въпроса за самосъзнанието у човека, то често се явява като спънка, като препятствие в неговия живот. Да съзнаваш, че си много нещо, че всичко можеш да направиш, това значи да се спънеш. Например, някое малко дете среща на улицата едно свое другарче, по-малко от него, и го набива. Друг път среща друго дете, и него набива. След това среща трето, четвърто, и тях набива. В неговото съзнание се изработва мисълта, че то може да направи много неща. Случва се, обаче, друго дете, по-силно от него, го среща на улицата, хваща го, набива го, тупва го на земята и си заминава.

Това дете вижда вече, че има по-силни от него, т.е. има и по-високо съзнание от неговото. По същия начин и ученият човек, като това дете, казва: “Това мога да направя, онова мога да направя, всичко мога да направя.” Но след време вижда, че не може да направи всичко. Някой човек отива в едно събрание да държи реч. Той се чувства смел, богат със знания и сили и си казва: “Като отворя сега устата си, чудо ще бъде!” Но тъй се нарежда, че той не може да отвори устата си и се връща в къщи, като оскубана патица, и си казва: “Какво стана, та не можах да кажа нито една дума?” - Много причини има за това. Или ти не си могъл да говориш, или се е случило лошо време, че хората не са могли да дойдат. Влизаш в салона, намираш го празен, никой няма. Следователно, когато ние искаме да наложим своята воля, т.е. нашето съзнание върху Божественото подсъзнание, винаги в нас ще се роди дисхармония, противоречие. Затова, първо човек ще вложи в душата си най-важния закон - Любов към Бога, а после ще дойде до своята воля. На първо място великото в света, а после малкото. Първо Бог, а после ти. Най - безопасното положение на ученика в духовния му живот е да взима всякога последното място. Ето защо ученикът винаги трябва да взима последното място във физическия живот.

Христос е казал: “Син человечески не дойде да Му слугуват, но сам той да послужи.” Само Един може да ни даде първото място в света. Само Бог - най-умният и най-мъдрият в света - може да ни даде първото място. Искаме ли ние сами да вземем първите места, да станем първи, силни, богати хора в света, ние вървим в крива посока на живота си. Ако всеки човек иска да заема първото място между хората в света, ще се яви голямо състезание. В това отношение, в целия съвременен свят има едно надпреварване, кой да заеме първото място: Франция иска да бъде велика, Англия иска да бъде велика, Германия иска да бъде велика, па и малката България иска да бъде велика. Какви ли планове не си крои България, но не и се отдават! Ще кажете: “Съдбата и е такава.” - Не, съдбата и не е такава, но друго нещо е определено за България, а не да бъде велика в този смисъл,

какъвто разбират съвременните държави. На България не е позволено да се разправя с оръжия! Ако иска да се подигне, тя трябва да служи на Бога, и тогава ще и се даде едно почетно място. Не иска ли да служи на Бога, всички ще я тъпчат.

И след всичко това ще дойдат писатели и поети, да я възпяват и оплакват: “Българио, майко мила!” Кой от тия съвременни поети, които се заели да възпяват България, са тръгнали между народа да го учат, какво трябва да прави. Всички се обръщат към културната младеж, нея търсят, на нея възлагат всичките си надежди. Де е тази културна младеж? - Аз наричам “културна младеж” всички хора, които са родени с идеали. Всеки, който от после възприема някакви идеали и се заема да им служи, той мяза на натоварена камила, или на едно натоварено магаре, което само пренася товар от едно място на друго, а за него нищо не остава. Такива идеи има навсякъде. Такава младеж има и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Америка, но никой не се нуждае от нея. Днес се изисква младеж, родена с идеали. Казвате: “Ние ще напътваме младежта.” - Няма какво да я напътвате. Тази младеж се нуждае само от малко вода. Вие ще я полеете с малко вода, както поливате някое малко дръвче, и тя ще тръгне по своя път. Казвате: “Ние, старите, ще възпитаваме младежта.” - Няма какво да я възпитавате. Откак светът съществува, все се възпитава и все по-лошо става. Колкото повече се занимаваме с възпитанието на младежта, толкова повече забатачваме.

Един учен германец казва, че съвременната култура залязва вече. Така е, тази култура от ден на ден умира. Каква култура е съвременната? Четете по вестниците, че еди-колко си души са паднали от аероплан и се убили, еди-колко хора има убити във войните, еди-колко параходи потънали в моретата и океаните, еди-колко къщи изгорели и т.н. След всичко това казват, че имало прогрес. Като се проследят внимателно статистическите сведения, в тях се вижда едно предсказване на събитията, или на произшествията, които има да се случат. Според някои данни се определя, че тази

година, например, ще изгорят известен брой къщи. И действително, така става. Онези, които констатират този факт, казват: "Природен закон е това." - Не, това не е резултат на някакъв разумен природен закон. Параходите, които потъват, къщите, които изгарят, както и смъртните случаи между хората - всичко това се дължи на човешките престъпления, на неразумния, неправилния живот на хорота. В бъдещата култура, в културата на шестата раса, хората няма да умират, както сега, без тяхно желание, но ще си заминават, когато те пожелаят. Човек ще идва тогава, като странник, като чужденец на земята, ще поживее 40-50 или повече години, и като реши да си замине, ще повика приятелите си и ще им каже: "Аз поживях достатъчно на земята, сега вече заминавам за отечеството си. Попове няма да викате да ме опяват, в земята няма да ме заравяте и на гробища няма да ме носите. Аз ще стана невидим, като Христа, и ще се възнеса нагоре в приготвеното за мене жилище." Ще кажете: "Това може да направи само Христос." Не, това може да стане и с всеки човек, който е достигнал безсмъртието, който живее с вечните идеали на Битието. Казват за някого: "Този човек е евангелист." Питам: от кога е станал евангелист? - От скоро време. За друг някой казват: "Този човек пък е добър православен." От кога е станал той православен? - От скоро време. Казвам: Всеки човек, който не се е родил с едно определено верую в себе си, а от после го е приел, той е прост човек. От всеки едного се изисква положително, неизменно верую, което да има свойствата на възвишената човешка душа - нито да се ражда, нито да умира, но вечно да съществува. Мнозина казват, че животът се разрушавал и изчезвал. - Това е само написано изречение. Животът не може нито да се разруши, нито да изчезне, но в живота се раждат скърбите и радостите.

И тъй, всички хора трябва да работят в подсъзнанието си, да знаят, че всяка добра или лоша мисъл, вложена с вътрешен стремеж и силно желание в подсъзнанието, непременно ще се реализира. Обаче, никога не желайте повече, отколкото ви трябва! Живеете ли така,

бъдещата култура ще донесе блага за всички хора. Не мислете, че благата в света са достояние само за едного. Благостта, това е израз на морала. Човек трябва да бъде благ не само за подобните си, но и за всички останали същества, без изключение; той трябва да бъде благ и за животните, и за растенията, и за всички останали същества, които са под него. Такъв е моралът на безсмъртието.

Представете си, че тази култура е дошла вече. Какво щеше да бъде нашето положение? Какви щяхме да бъдем тогава? Казвам на едного: ако новата култура е дошла на земята, ти щеше ли да ходиш от врата на врата да хлопаш, да искаш това-онова? Нямаше да ходиш. Ти щеше да бъдеш един от безсмъртните хора, всеки момент щеше да виждаш, кой какво прави и нямаше да изпадаш в заблуждения. Някой казва: "Аз чух да се говори еди-какво си по дадена работа." Питам: вярно, истинно ли е това, което си чул? Докато хората ходят с чуто и казано, големи простаци ще бъдат. Някои казват: "Кант написал книгата за "Чистия разум." Каква е тази наука за чистия разум? Аз наричам наука на чистия разум тази, при която човек ходи без никакъв смут в сърцето си и се разговаря със същества от невидимия свят. Каква по-хубава наука от тази, да дойде при тебе един ангел и да ти разправя за небето, за слънцето, за всички звезди, и след всичко това да знаеш, че ти разполагаш с една велика Истина. Съвременните учени казват, че разстоянието от земята до слънцето било около 92 или 93 милиона мили. Казвате: "Значи, разстоянието е или 92, или 93 милиона мили, не се знае с абсолютна точност колко е, но разликата между 92 и 93 е много малка. - Как, малка разлика ли е един милион мили? Какво ще стане с мене, ако аз разчитам на тия данни и тръгна с един трен до слънцето, и като стигна до 92 милиона мили, тренът ме остави в пространството, без да съм стигнал до слънцето. Каква трябва да бъде тази математика, на която мога да се основавам? Някой казва: "Аз съм близо до часа, в който ще изправя живота си." - Колко си близо? - Докато изправиш живота си, има един милион мили разстояние. Между слънцето и земята има разстояние от цели седем

физически пояса. Ще дойде време, когато нашето слънце ще прояви само своята физическа обвивка и ще почервенее. На същото основание има и звезди червени, портокалени, сини и т.н. Това показва, както степента на тяхното развитие, така и степента на нашата култура. Ако човек развива своето духовно тяло, той ще започне да вижда звездите тъй светли, както и слънцето, и ще влезе във връзка с тях. Често съм говорил, че човек може да се разговаря не с материалното, но с духовното слънце. Слънчевата светлина, която виждате от земята, е физическа, но слънцето има и духовна светлина, която не хвърля никакви сенки. Тази светлина е мека, и когато тя проникне в човешкото сърце, в човешкия ум и в човешката душа, в човека настава голяма вътрешна тишина. Например, някой човек дойде до отчаяние, иска да се самоубие; взима револвера си и излиза вън някъде си из гората. В този момент, обаче, тази мека светлина прониква дълбоко в душата му, и веднага в него настава мир, тишина и той чува, един тих глас, който му казва: "Не бой се, всичко ще се оправи!" Не се минава много време, и той вижда, че в този разрушен мир започва да расте нещо красиво, хубаво. Започват тогава приятелите му да се изреждат един след друг, започват да му говорят, да го насърчават, докато той изправи живота си. Значи, Бог е в сила да измени живота на всеки едного.

Та казвам: Онези, които вървят в Божествения път, ако искат да добият новия живот - животът на безсмъртието - трябва да употребят новите методи в живота си. Казвате: "За нас е важно сега, да преживеем, както и да е, няма какво да мислим за безсмъртието. Ние сме слаби хора, безсмъртието не е постижимо за нас." - Че сте слаби, това не е извинение. Работете, за да се усилите! - Ама аз съм сприхав човек. - Ти можеш да констатираш, но това не те оправдава. Ти трябва да се обърнеш към Бога, с молба Той да вложи повече магнетизъм в сърцето ти, повече електричество в ума ти, и тогава този стар, опитен грънчар, който живее в твоето съзнание, ще разруши твоите стари форми и ще създаде от тях нещо ново. За да успееш в това, всяка

сутрин и всяка вечер изпращай към всички хора част от твоето благо, което е вложено в душата ти. Казва се в едно изречение: “Дето Мъдростта управлява, редът не се нарушава; дето Истината грее, плодът цъфти и зрее.” И тогава щом Истината дойде в нас, в душите ни ще се прояви висшата Любов. Висшата, идейната Любов се проявява в Любов към всички хора, без да подозират те източника, отдето тя излиза.

Второто проявление на висшата Любов седи в следното: да любиш хората и тогава, когато те мразят и ти мислят злото; да им слугуваш по цял ден, без да знаят те, кой им служи. Това подразбира Христос под думите “служене на Бога”. Значи, ние трябва да станем неизвестни в доброто, както сме неизвестни и в злото. Иначе, бъдете уверени, че ако искате да се прославите чрез доброто, вие ще се прославите и чрез злото. Това се вижда навсякъде в света. Щом човек се прослави с нещо добро, не се минава и година, веднага пред него се разкрива друг лист - той се прославя и с някакво зло дело. Затова, именно, Христос казва: “Не търсете слава от человеците, но търсете слава от Бога!” В този свят ние сме пътници, туристи, минаваме и заминаваме, носим семенцата на новата култура. Когато този свят се подобри, когато се възстанови ред и порядък в него, Божията Любов и Божията слава ще се възцарят, ще заемат своите места. Под слава Божия не разбираме нещо нереално. Напротив, най-реалното нещо в света е да видиш славата Божия навред и да живееш само заради нея. Старата култура вече отживява своето време. Бъдещата култура е за разумните, за добрите хора. “Блажени кротките, защото те ще наследят Царството Божие”, се казва в Писанието. Старата земя ще се облече с нова, с хубава премяна, и хората ще заживеят в Истината, ще цъфтят и зреят, Любов ще има между тях. Царството Божие ще се възстанови не на старата земя, но в новото небе и в новата земя. Новото небе и новата земя са нашите души, в които ще се възстанови Царството Божие.

От всички съвременни хора сега се изисква абсолютна, положителна вяра, а не вярвания. Вие може да кажете: “Вярно ли е всичко това, което говорите?” - Проверете. Мислите ли че всичко, което се доказва е вярно? Мислите ли, че всички факти, които мога да ви наведат по един въпрос, представляват Истината? Всяко нещо е дотолкова вярно, доколкото всеки човек може да бъде отворена книга, която да отваря и да чете от нея.

Сега ще ви приведа два примера за изяснение на мисълта си. Какво трябва да направи скулпторът с най-убавия камък, ако иска да извае от него една отлична статуя? Камъкът съдържа ли в себе си формата, която скулпторът иска да му придаде? - Не я съдържа. Значи, скулпторът сам трябва да вземе чука и да започне ваенето на статуята. Допуснете, че в този мраморен камък има съзнание, като нашето. Какво ще направи той? - Ще започне да плаче, да вика и да казва: “Докога ще продължават тия страдания? - Докато скулпторът извае статуята. Той си продължава работата, а мраморът плаче, вика. Най-после скулпторът свършва статуята си, отдалечава се от нея, поглежда я, погледне малко и към сълзите й, усмихва се и казва: “Не плачи вече! От този момент, кой как мине покрай тебе, ще те погледне и ще види, че в тебе има ред и порядък.” И наистина, кой как мине покрай тази статуя, казва: “Идея, дълбочина има в тази картина! Отлична е тя.” Статуята слуша всичко това и е доволна, че няма вече чук, няма вече страдания. Но докато хората се научат да живеят правилно, много чукове трябва да минат по гърбовете им. Неизбежен закон е този.

Вторият пример. Имате едно парче бяло платно. Великият художник взима четката и боите си и започва да цапа безразборно върху него. Минава някой простак покрай този художник, поглежда го какво прави и си казва: “Виж какво върши този човек! Аз мислех, че е някакъв велик художник, а той знае само да цапа!” На втория ден художникът пак взима четката и продължава да цапа върху платното. Третия, четвъртия ден все продължава да цапа, докато един ден

погледнеш, нещо взело да се оформява върху платното. Колкото повече художникът работи, образът все повече и повече се оформява, докато най-после на платното се вижда хубаво, идеално изработена картина. Кой как мине покрай нея казва: “Великолепна картина!” Художникът казва: “Виждате ли какво може да излезе от цапане!” - Да, но ако платното не беше се нацапало, щеше ли да има тази стойност? - Не. Платното придоби своята цена, само след като се нацапа.

По същия начин и при вас може да дойде някой ангел и да ви нацапа с четката си и с боите си. Вие казвате: “Огреших се!” Втория ден дойде същия ангел, пак ви нацапа с четката си, а вие казвате: “Много се огреших вече!” Третия ден пак дойде, понацапа ви още малко. Казвате: “Пропаднах сега!” - Не, ти сега, именно, си по-добър, отколкото беше по-рано. Той цапа, ти плачеш, той цапа, ти плачеш, докато най-после излезе нещо хубаво. Някои казват: “Еди-коя сестра плаче, ще се пръсне от мъка.” - Не, ангелът я цапа, ще изкара нещо хубаво от нея. Докато ангелът я цапа, тя няма да полудее, няма да се пръсне от мъка. Мнозина питат: “Защо хората плачат?” - Плачът е признак на живот. Живите хора само плачат. Животът се изразява с плач. Плачете докато сте живи, докато имате живот в себе си! Невъзможно и страшно е да плаче мъртвият човек. И Любовта, когато обича някого, плаче - очите и се насълзяват. Истински плач е този, кагато очите само се насълзяват, и сълзите потъват навътре. Не е плач това, когато сълзите излизат вън от очите и се проливат по земята. Аз бих желал да виждам очите на всички хора влажни, просълзени. Това говори за благородство на човешката душа.

И тъй, ако чукът на скулптура и четката на художника работят върху ни, това е едно висше благо заради нас, за което трябва да се учим на търпение. Това е един от великите уроци, които Бог ни дава. Ние се приготовляваме за новата култура, която иде в света. Пред нас седи велико бъдеще. Съвременните хора още не са живели, както трябва. Едва сега те започват да живеят правилно.

Сега, като се върнете дома си, вложете в подсъзнанието си вашата мисъл и желание да живеете добре. Кажете: "Господи, аз искам да живея добър, правилен живот!" Кажете ли си веднъж тази мисъл, забравете я по-нататък! Някой казва: "Защо трябва да се молим на Бога?" - Ако човек не се моли, какво трябва да прави тогава? Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, яденето е още по-смешно. Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, спането е още по-смешно. Ако ние считаме молитвата за нещо смешно, четенето на книги е още по-смешно. Някой отваря книгата и я затваря. Питам го какво четеш? - Една книга. Ако вие четете една ценна книга и по десет пъти на ден с кърпа изтривате написаното, какво ще остане от нея след десет години? Написаното върху нея ще бъде ли отчетливо? Ако затриваме написаното вурху книгата, какво сме придобили? Пазете се да не би след като отворите книгата, да кажете: "Животът, който Бог ми е дал, не е хубав." Кажете ли така, вие затривате своя живот. Някои затриват така живота си, като казват: "Господ не ми е дал богатство, не ми е дал знания." - Какво богатство искаш? Животът, който имаш , е най-голямото богатство. Ти благодари, че си сиромах. Добре ли ще ти бъде, ако имаш голямо богатство и бъдеш в положението на натоварено магаре? Казвам: Сиромашията е най-голямото богатство, най-голямото благо в света. Коя сиромашия? Аз говоря за онази сиромашия, при която човек с жажда, с благоговение очаква да дойде великото в света. В това седи смирението на човека. Никой няма право да изтрива хубавите неща!

Казвам: Във всяка душа има хубави, богати условия за бъдещето. При най-голямото си нещастие, при най-голямата си несполука благодари на Бога за всичко това и си кажи: "Аз ще докажа на Бога, че имам любов към Него." Ако не можете да носите страданията си, в какво ще покажете вашата младост? Аз наричам "млади хора" тия, които геройски могат да носят най-големи страдания. Герои трябва да бъдете! Само по този начин ще се подмладите. Дойде ли ви някое страдание, турете го на гърба си, поносете го малко, а после го свалете

на земята пред себе си, нагостете го, разговорете се с него, и то ще ви напусне. Страданието се плаши от стария човек. То иска млад човек да го носи на гърба си, за да се разговаря с него и да му обяснява смисъла на страданията. Вие казвате: “Лесно се говори за страданието, но мъчно се носи.” - Герои иска светът! Той търси млади, силни хора, с такива умове, които да обгръщат всички умове, и с такива сърца, които да обгръщат всички сърца. Нашето благо е благо за всички хора, и благото на всички хора е и наше благо. Затова всеки трябва да каже: “Аз затова се родих.” - Защо? - За да живея в безсмъртието. “Аз затова се родих” - Защо? - За да живея в ред и порядък. “Аз затова се родих” - Защо? - За да живея, цъфтя и зрея.

“Затова се родих.” - Защо? - Да свидетелствам Истината и да покажа, че това, което Бог е създал, не се разрушава. Слънцето не се разрушава. Разрушават се само тези неща, които човек е направил. Ако нещата в природата се разрушават, това показва, че те са направени от други някои същества., а не са направени от Бога. Много същества работят в света. Къщите ни, например, които са направени от нас, изчезват. Много от нашите мисли и желания също тъй изчезват, но Божественото в нас остава за вечни времена.

Христос казва: “Аз затова се родих, да свидетелствам Истината.” По същия начин и всеки от нас може да каже, защо се е родил в света.

Беседа от Учителя, държана на 10 октомври 1926 г. в гр. София.

РАЗДАЙ ГО НА СИРОМАСИТЕ

„Това като чу Исус, рече му: “Още едно ти не достига: все що имаш, продай и раздай на сиромасите и ще имаш съкровище на небето; и дойди та ме последвай!“ (Марко 10:21)

Истинският или разумният живот имат свой вътрешен смисъл. Не е достатъчно само да говорим, че животът има смисъл, в същност ние го считаме като нещо механическо, външно, което няма нищо общо с нас. Светлината има смисъл за очите, понеже отваря простор пред човека и му показва пътя, по който той трябва да се движи. Топлината също така има смисъл за човека. Като говорим за топлината, ние не разбираме резултата на онова горене, което разтопява елементите, но подразбираме онази естествена, нормална топлина, която подхожда на човека и му дава свобода на движение. Без топлина човек не може да се движи. Казваме, че човек трябва да мисли. Защо? - Мисълта е подобна на светлината. Светлината и топлината имат сходни качества. Както топлината дава свобода в движенията на човека, така и чувствата създават движение, подтик. Някой казва: “Аз нямам интерес към нищо.” - Такъв човек е безжизнен, в него няма чувства; той може да философства, да мисли колкото иска, но в него няма подтик, няма движение. Не е мисълта, която дава подтик в живота на човека.

Съвременната наука е допринесла много нещо за човечеството, но същевременно тя донякъде е объркала понятията му за живота. И сега, всички учени доказват, как се разширяват телата. Те твърдят, че телата се разширяват от топлината. - Вярно е, че някои тела се разширяват от топлината, а някои се сгъстяват, т.е. свиват при изстудяване. И после, как се разширяват тия тела? Учените са доказали, че водата, например, прави изключение от другите тела, а

именно: при изстудяване тя не се свива, а се разширява тъй, както се разширява и от топлината. Наистина, това е доказано само за водата, но всяко доказателство трябва да има смисъл за целия живот. Защо? - Защото цялата вселена е жив и съзнателен организъм, жива и съзнателна душа, в която царува един мощен и жизнен Дух. Съвременните астрономи казват, че слънцето било еди-какво си тяло, че Сириус бил еди-какво си тяло и т.н. Знаете ли на какво мязат тия техни твърдения? - Те мязат на твърденията на един съвременен анатомик, който взима човека и го раздробява на отделни части, като разхвърля червата му на едно място, дробовете - на друго място, сърцето - на трето място и казва: “Това е човекът!” Питам: какво разбрахте от този човек? Това наука ли е? Тия учени казват: “Ние правим отделни скици.” Те изваждат сърцето на човека и казват: “Чакай да видим, какви са човешките чувства!” После изваждат мозъка му и казват: “Сега пък нека видим, какви са човешките мисли!” Какво може да се разбере от това? Какво ще се спечели от тези знания? - Все ще се спечели нещо, но не това, към което те се стремят. Казват за някого: “Този човек трябва да се обуздае, той е див кон.” - Добре, може да е така, но по какво се отличава дивият от питомния кон? Казвам: Ако се говори така за един човек само, трябва да се знае, че голяма част от хората на съвременното общество са подивели. Умът на много хора не е на мястото си. Ще кажете: “Как тъй, ние сме културни хора!” Казвам: Не е майстор онзи, който сглобява нещата механически, но онзи, който умее да ги хармонизира. Аз не виждам никаква култура в този свят, дето хиляди хора бесят, дето хиляди майки разплакват, дето хиляди братя и сестри се развращават и опропастяват и т.н. Този свят от единия до другия край е заприличал на лудница. И тогава, кое е онова, което ще ни радва?

Знаете ли на какво мязат съвременните хора? Бащата казва на дъщеря си: “Дъще, тичай долу в мазата и донеси оттам някое въже, защото едно дете е паднало в кладенеца, та да го извадим!” Дъщерята

в това време седи пред огледалото и си прави прическата, не се мърда. Като си направи прическата, като се докара, ще слезе в мазата да търси въже. И това било морал! Кажете ми, кой не си прави днес прическата пред огледалото? Днес хората грешат и умират, падат и стават, но много от съвременните свещеници турят одеждите си пред олтаря, правят прическите си, не виждат, какво се прави навън. Казвам: Оставете вашите одежди и прически, погледнете какво правят хората вън! Хората умират, а те разправят, как Христос бил разпнат, как пострадал и т. н. Хората умират, а в някое заведение се дава концерт, и всички бързат да отидат там, да се забавляват. Някъде хиляди наши братя и сестри се развращават, а другаде се готвят за концерти, балове и вечеринки. Едни хора умират, а други казват: "Няма как да им се помогне, съдбата им е такава, имат наследствени болести и пороци, на които не може да се помогне." Обаче, когато Господ създаде света, нямаше нито наследствени прояви, нито лоша съдба. Всички тия неща се явиха в света, откак дойдоха разгалените, развалените деца на земята. От това време насам се заговори за наследствености, за лоша съдба и т. н.

И сега от хиляди години насам и досега, как учените хора създават своите теории по въпроса за сътворяването на света. Те третират въпроса за атомите, дали те се въртят около един център, или радиират от този център към периферията на окръжността. По този начин учените хора обуславят своите теории с ред формули, като казват например, че X2= на еди-каква си величина и т.н. Те изчисляват, например, как работят природните сили във време и пространство и след ред формули изваждат своите заключения, като питат: "Разбрахте ли как е създаден светът?" Казвам: Ето, сега и аз ще ви представя една формула! Взимам едно яйце и ви питам: това яйце здраво ли е? - Здраво е. - Добре, след 25 деня аз ще ви донеса това яйце да видите, че нищо не е останало от него, като яйце, но погледнете ли вътре, ще видите, че там се крие едно живо същество. Казвате: "Възможно ли е това?" - Елате да проверите! Аз пред вас ще

туря едно яйце под някоя кокошка и след 25 деня елате пак тука, да видите, че от яйцето се подава главичката на едно малко пиленце. И след това ученият човек ще дойде при мене да ми разказва, как се създало това пиленце. Казвам му: Не ми трябва това нещо. Как се е създало пиленцето, аз зная вече, но кажи ми по-нататък как да го храним.

Знаете ли на какво още мязат някои от съвременните учени хора? - На финансови инспектори, които разглеждат сметките на някой фалирал търговец. Дойдат тия учени при търговеца и започват да разглеждат сметките му. Те казват: "Ние направихме изчисления и намерихме, че тука има злоупотребление от два милиона лева. Тия пари са използвани някак незаконно." - Добре, тия пари са изядени вече. Въпросът е, как могат да се върнат. - Този човек бил голям вагабонт! - Добре, но какво трябва да се прави сега? Днес учените се хвалят именно с това, че открили злоупотреблението. Аз бих желал да срещна такива учени, които да знаят, как да поправят грешките, а не само да ги намират. Има такива учени в света. Ще седне някой син да говори на майка си: "Мамо, от някое време аз не харесвам нашата Драганка. Тя се държи много свободно, не се облича както трябва. Като облякла една старомодна, дълга рокля, че до земята се влачи; в нея няма нищо модерно, нищо естетично. При това, не знае ли, че за такава дълга рокля се дават повече пари? Тя трябва да си направи по-къса рокля." Казвам: От ред години насам хората търсят грешките си само, а не търсят начини , как да се изправят. Някой проповедник среща един човек със свободно верую и го пита: "Ти какво направи досега с твоето верую? Откажи се от него!" - Добре, ако този човек се откаже от своето верую, ти ще го спасиш ли? Спаси ли някого досега? - Не спасих. - Ако ти можеш да спасяваш, децата нямаше да умират, и хората нямаше да се лъжат.

И до днес всички свещеници и пастори проповядват, че Христос спасил света. - Ако Христос беше спасил света, хората щяха да живеят добре. Той още не е спасил света. Има спасение някъде, но то не е там,

дето хората го търсят. В материалния свят няма никакво спасение. Ако съвременните хора мислят, че като живеят само в материалния, във физическия свят могат да турят ред и порядък в домовете, в обществата и в народите, нищо няма да придобият. Животът не седи само в материалните прояви. Той има и други страни за проучаване.

Събрали се няколко мравешки философи, които живяли в един богат чифлик, да се разговарят. Първият философ започва разговора: "Нашият господар е отличен човек! Откак е дошъл тук, ние имаме всичко в изобилие: ядене, пиене и всичко необходимо. Няма друго същество като него. Той е първото божество в света." - Да, за мравките този господар е първото божество, но право ли е това заключение и за нас? За нас има хиляди такива същества, хиляди такива божества, които не спасяват света. Ама някой бил светия! - Чифликчия е той. Някой казва: "Знаете ли, какво верую имам?" - Какво верую имаш. - Знаете ли, какво учение имам? - Какво учение имаш? - Знаете ли, какво знание имам? - Какво знание имаш? Питам: Можеш ли с твоето знание, с твоето верую да измътиш едно пиленце от яйцето? По природа българинът е символист, често си служи със символически изрази. Например, той казва за някого: "Много тънко го преде този човек." - Какво лошо има в това, ако някой човек преде тънко? Или: "Много дебело го преде този човек." Ако е лошо човек да преде тънко, или ако е лошо да преде дебело, как трябва да преде? - Средно: нито дебело, нито тънко. Значи българинът не обича нито тънко, нито дебело предене. Друг път българинът казва: "Прекален светец и Богу не е драг." Като срещне някой голям грешник, той му казва: "Прекали го много." Но като срещне и голям праведник, който се моли по цял ден на Бога, казва: "И ти прекали много. Да направиш 50-60 поклона, разбирам, но да направиш 500-600 поклона, това не разбирам вече!" Наистина, какво може да постигне човек, ако прави всеки ден по 500-1000 поклона? В природата има един закон на умереност. Ако прекалиш и престъпиш този закон, идва насищане в нещата. Колко бучки захар най-много може да турите в една чаша пълна с вода? Ако

турите една бучка захар, тя ще се разтвори напълно; ако турите две, три, четири, пет бучки захар - също ще се разтворят; турите ли обаче, 20, 30, 40, 50, 60, или повече бучки захар, какво ще стане с тях? - Няма да се разтворят, и водата ще се пресити. Тогава прилагайте този закон и в живота си, за да избегнете пресищанията. Като човек, за да се движиш свободно, ти трябва да имаш само едно желание. Внесеш ли, обаче, повече желания едновременно в своето сърце, ти не можеш да се движиш свободно в живота си и на всяка крачка ще се спъваш. Божествената философия казва: "Учи!" За всеки даден момент Божественият закон позволява само по едно желание, по една мисъл и по едно волево движение извън времето и пространството. Във времето и пространството пък се допуща реализирането само на едно от тия желания, мисли и действие.

Когато се говори за време и пространство, това подразбира, че за всеки даден момент се допуща да мислиш само върху една мисъл, да имаш само едно желание и да проявяваш само едно волево действие. Ще кажете, че човек не може да мисли без ум. - Не, човек може да мисли без ум, и може да чувства без сърце. Тогава ще кажете, че човек може да живее и без Бога. - Не, това не е вярно и не може да бъде! Мислите и чувствата идват от Бога, и минават само през мозъка и през сърцето, като през фокуси, чрез които се отразяват навън. Реалните неща в света не могат да са, или да не са. Такава философия не съществува. Вземете, например, думите, с които си служи съвременната наука: материя, субстанция и есенция. Тия три думи, като понятия, се различават коренно. В моя ум понятието "материя" подразбира състояние на смърт и на живот; това понятие означава мястото, дето стават постоянните промени. Материята е свързана с формите на тялото и предметите. За да се прояви материята, трябва да има форми. Когато някой каже думата "субстанция", подразбирам размножаване. Това може да не е съгласно с мнението на учените хора, но, според мене, аз съм на правата страна. Ако вляза в една аудитория, аз ще докажа на учените хора моето разбиране по тези

въпроси, стига те да ме питат, какво нещо е материя, какво - субстанция, и какво - есенция. С тези три състояния ние живеем. Щом се променяш много, ще кажеш: "В материята съм. Щом се движиш много, щом скачаш много, ще кажеш: "Субстанциален съм." Щом се размножаваш много, ще кажеш: "Есенциален съм." Ако си поставен в материята, ще знаеш, доколко можеш да се променяш. Ако си в субстанцията, ще знаеш, доколко можеш да се движиш. Например, в даден момент мисълта на някой човек може да се движи с бързина 100 или 200 километра в минута, но тя може да се движи и с бързина сто милиона километри в минута. Науката доказала ли е това? Ще каже някой, че човешката мисъл може да се движи с такава бързина. Изчислено ли е точно, с колко милиона километри може да се движи човешката мисъл в минута?

Сега ще направя една аналогия между човешката мисъл и яйцето. Човешките мисли са тъй изкусно създадени, че както не може да се намери връзката между мисълта и мозъка, така не може да се намери никаква връзка между пилето и черупката на яйцето. Казвам: "Едно време, когато пилето не беше излюпено, между яйцето и него имаше някаква връзка, но сега, когато пилето е излюпено, между него и яйцето вече няма нищо общо. Като броите числата от 1 до 10, ще се запитате, как е произлязла тройката, четворката, петорката и т.н. Има математици, които доказват, как единицата е станала двойка, после тройка, след това четворка, петорка, шесторка, седморка и т.н. Да направим следните разсъждения. Някому се ражда дете, на име Светослав. Като стане на една година, бащата казва: "Детето ми е на една година." Наред с името му, написват със светли букви "единица". На втората година написват: "Наш Светослав е на две години." На третата година написват: "Наш Светослав е на три години." Най-после дохожда десетата година и родителите написват: "Наш Светослав е на десет години." Какво означават числата от 1 до 10?

Питам: Първата година произлязла ли е от числото едно? Двете години произлезли ли са от числото две? Трите години произлезли

ли са от числото три? Четирите години произлезли ли са от числото четири? Петте години произлезли ли са от числото пет? Кабалистите казват, че единицата е създала света. И аз казвам същото. Но коя единица, именно, е създала света? Единицата не може да създаде света. Че единицата е създала света, това са твърдения, подобни на ония, които дава българинът, като казва за някого, че тънко преде. Единицата и всички останали числа са символи. Като говорим за единицата, ние разбираме, най-разумните същества в света, които са направили първия план, по който светът е бил създаден. Като говорим за числото две, ние подразбираме всички ония разумни същества, които са слезли на земята, за да приложат този идеален план за създаването на света. Като говорим за числото три, ние подразбираме ония идеални същества, които са определили границите на всички възможности в света. Следователно, кажеш ли "аз съм единица", трябва да бъдеш във връзка с всички тия разумни същества, които означават единицата. Ти говорил ли си с тях? Вие казвате: "Еди-кой си наш учен човек е доказал тия неща." Нищо в света не се доказва. Ако е за доказателство, и водата ни доказва много неща. Съвременните инженери често казват: "Ние трябва да изпитаме пътя, да проверим всички условия, за да пуснем някоя река да тече." Питам: Едно време реките не си ли намираха сами пътя? По кой инженерски план и според коя математика те си пробиваха път и се движеха? Има ли математика, на която те да се подчиняват? - Има, разбира се, но тя е Божествената математика. Водните капки, сами по себе си, са живи, и в тях има живот. Вие как мислите, елементите без движение ли намират своя път? - Не, и в тях има движение, и то съзнателно. Как са се сплотили всички елементи в едно, за да образуват канарите в природата? - Те работят, движат се под влияние на външно и вътрешно налягане, под влиянието на сцеплението и афинитета. Като говорим за вътрешното сцепление, за афинитета, ние подразбираме един разумен живот, разумен процес, който става в

цялата природа. Когато говорим за живот, ние подразбираме също тъй разумни процеси, които се извършват в цялата вселена.

И тъй, да се доказват нещата, подразбираме да се приложат. Доказването е упражнение. В съвременните университети си служат с ред формули. Това са упражнения, задачи, доказателства, но повече умствени, теоретически, без тяхното практическо приложение в живота. С това ние не съдим учените хора, но казваме, че в съвременната наука има още много недоизяснени факти и явления. Някой казва: "Аз имам право верую." Ние не говорим против твоето верую. Ти можеш да имаш един верен принцип, едно право верую, но важното е да го приложиш в живота си.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа един пример. Да кажем, че някой човек иска да направи добро на един свой близък, да му помогне с известна парична сума. Обаче, този негов близък започва да злоупотребява с добрината му и често дохожда при него да иска пари. Това не е правилно от негова страна. Човек, който иска да прави добро трябва да постъпва според своето верую. Ще извика този човек настрана и ще му каже: "Братко, днес когато имам в изобилие, Волята Божия е да ти дам от моето богатство, но всеки ден не мога да ти давам; утре не ще мога да ти дам нищо." Този човек ще започне да ти цитира стихове от Евангелието, да казва: "Каквото даде дясната ръка, лявата да не знае." Какво означава този стих? - Понеже дясната ръка е на ума, а лявата на сърцето, то лявата ръка не трябва да се бърка в работата на дясната, нито дясната - в работата на лявата, т.е. сърцето не трябва да се бърка в работата на ума, нито умът - в работата на сърцето. Работата на човека е разпределена между ума и сърцето.Умът може да се бърка в работата на сърцето само тогава, когато то го повика и каже: "Моля почтения слуга, ума, да дойде в кухнята да свършим заедно една работа на господаря си." Ама ние не знаем, че слугинята и слугата, като дойдат в кухнята на господаря си, започват любовни работи." - Според вас това е възможно, но в дома на господаря, и то в кухнята, любовни работи не стават. Любовни работи

не стават и по гробищата. “Често някоя мома отива на гроба на майка си, и там дойде нейният възлюбен да се разговарят и след време се оженват. Казвам: Хора, които уговарят женитбата си на гробищата, животът им не може да бъде добър. Онзи човек, който има правилно верую и иска да помага, ще каже: “Ето, давам половината от имането си!” Какво подразбираме под това? - Ако той получава двеста лева, стоте лева ще даде на своя близък. Всеки човек има право да даде само половината от онова, което получава, а не цялото. И като даваш, не искай нищо, остави своя ближен да се жертва, както той иска и разбира. Ако този човек иска да се ожени, да живее за себе си, остави го свободен.

Ще ви приведа един пример за един знаменит цигулар, под псевдоним Сеготин. Той се влюбва в някоя Мария Белковска. Този цигулар ходил всяка вечер със своята любима далеч от града да й свири. Тя се възхищавала от неговото свирене. По едно време, обаче, тя се влюбила в един руски княз, за когото се оженила. Цигуларят престанал вече да свири и заминал далеч някъде из света. След много години той се върнал в града, дето живяла неговата любима и започнал да обикаля около дома й. - Едно време веселих тебе, но сега ще свиря на твоите деца - казал той. Цигуларят бил вече много стар човек. Той не се сърдил, че тя го напуснала, че му изневерила, но продължавал да свири на нейните деца, като си мислил: “Такава е Волята Божия!” Един ден неговата любима видяла, че един стар цигулар обикаля около дома й, но не го познала, повикала го като му казала: “Дядо, посвири малко на децата!” Той започнал да им свири. Ако някой съвременен човек се намери в това положение, ще каже: “Остарях вече, разнебитиха се моите идеали, нещастен е животът ми, нещастен съм и аз!” Светът иска герои, като този стар цигулар. Той и като млад, и като стар свири за своята любов. Ако цигуларят беше от съвременните герои, щеше да удари цигулката в земята и да каже: “Не свиря повече!” Кое е по-хубаво сега: да свириш, или да не свириш? - Да свириш е по-хубаво, отколкото да не свириш.

Казвам: Вложете в себе си силното желание да разберете живота във всички негови прояви. Съвременната наука не трябва да представлява само теория и да служи за накит на хората. Науката трябва да има вътрешно приложение. Мнозина казват: “Ние трябва да се държим в старото; да не отстъпваме от науката, от религията на нашите деди и прадеди.” Казвам: Не е въпросът да се създава нова религия. Има една нова религия, в която хората още не са повярвали. Ние препоръчваме на хората тази, именно, религия, която те още не са възприели и приложили. Когато възприемат тази нова религия, те ще се преобразят. Тя е религия без форми, без одежди, без кадилници. В тази религия човек може да ходи облечен, както иска - като последен просяк, или като княз; в тази религия човек може да бъде пръв, може да бъде последен. Както и да е облечен той, всички ще го приемат с “добре дошъл”, като техен добър брат. Едно е важно за хората на новата религия: те трябва да бъдат чисти и светли като светлината. Ако дрехите им са скъсани, от всяка тяхна дупка ще извира вода, бистра, чиста, като кристал. Всяка дупка в чучур ще се превърне; хората ще се събират около тия чучури и песни ще пеят.

Аз бих искал да срещна хора със скъсани дрехи, но не съм срещнал досега нито един такъв човек. Всеки се срамува да ходи скъсан. Не се срамувайте от това! Няма нищо лошо в скъсаните дрехи. Естествено нещо е да се късат дрехите. Като седи, като се движи човек нагоре-надолу, и дрехите му се късат.

Христос казва: “Още едно ти не достига!” Кое е то? - Любовта. В човешката любов, обаче, има срастване, страсти, тъй както два клона се срастват. Съвременните учени наричат това нещо “присаждане”. Значи, съвременните хора наричат присаждането любов. Те казват: “Ние имаме любов, знаем да присаждаме дивачки.” Казвам: Чакай да видя, дали тези дивачки са присадени добре! Посейте семе от вашата присадена круша, да видим, дали ще даде добър плод! Посаждаш, пак дивачка излиза. Защо? - Не знаеш правилно да присаждаш. Същото нещо се забелязва в живота и при възпитанието на децата.

Възпитаваш детето си ред години и като порасне, дават му някъде служба, но не се минава много време, и той задига касата с парите. От този момент той изгубва всичко. Ще кажете: "Науката и религията ще ни просветят." - Нито науката, нито религията могат да ни просветят. Какво са направили науката и религията от човека досега? Впрочем, науката и религията могат да направят много нещо от човека, но за коя наука и за коя религия може да се каже това? - За тази религия, от скъсаните дрехи на която вода тече, и за тази наука, от пропуканите умове на която пиленца излизат, както излизат пиленца от счупените яйца, които кокошката е мътила. Казвам: Това е учението, което аз проповядвам. Като казвам "аз", това се вижда малко смело. Всеки човек казва "аз", обаче тази дума може да се употреби само в един случай. Кога? - Когато измътя пилето от яйцето. Измътя ли го , мога да кажа "аз", но когато счупя яйцето и нищо не излезе от него, не мога да употребя думата "аз". Какво трябва да кажа тогава? - Постарах се да измътя това пиле, но не можах, яйцето било развалено. - Не е развалено яйцето, но като не разбирам закона, сам го развалих.

Сега ще приложа тази мисъл по отношение на вашия живот и ще ви запитам: Ако това яйце е вашата глава, какво може да излезе от нея? Вие ще кажете: "Гледай сега този човек, какви работи седнал да ни говори! Няма да ни каже нещо научно, ами взел да ни говори за счупените яйца!" - Защо да не говоря такива неща? Яйцето е вашата глава. Често вие си говорите един другиму: "Я ми кажи, какво е родила, какво е измътила твоята глава досега?" Казвате, че мислите. Кажете ми една ваша мисъл! Коя мисъл сте измътили и родили вие сами? Кажете ми една такава мисъл, която никой досега не е казал преди вас! Покажете ми едно пиле, което знае да говори!

И тъй, един млад човек дойде при Христос и Го запита: "Учителю благи, какво трябва да направя, за да наследя живот вечен?" Какво означава вечният живот? - Живот на абсолютна свобода. Този човек иска да обикаля цялата вселена със свободен билет, да го посрещат навсякъде тържествено, като господар, но Христос му каза: "Още едно

ти не достига!” Какво е то? - Иди продай всичкото си имане, останало от деди и прадеди, то не трябва за новия живот. След това раздай всичко на сиромасите и ела та ме последвай! Нека тия бедни хора те помнят за вечни времена! Този млад момък се поспря малко и се замисли върху Христовите думи. Той се намери в положението на някой съвременен адвокат, който за всичко си прави сметка, и запита Христа: “Ако продам всичкото си имане и го раздам на сиромасите, а сам тръгна със скъсани дрехи и не получа след това вечния живот, какво ще правя тогава?” И този млад човек се отдалечи от Христа наскърбен и със съмнение в себе си. Христос като го видя, каза на учениците си: “Колко мъчно може да влезе богат в Царството Божие!”

По същия начин, колкото и да се говори на съвременните хора, все ще се наскърбят и усъмнят. Има един закон, според който, като наскърбиш или обидиш някого, тази скръб ще се върне към тебе. Гледам едно малко дете си играе с едно пумпалче. Трябва ли да му развалям играта? Като учен човек, аз трябва само да го попитам: “Върти ли се добре твоето пумпалче?” Докато това дете си играе, аз не трябва да го занимавам с нищо сериозно. Престане ли да играе, насити ли се на детинския живот, тогава аз имам право да му говоря и за по-сериозни неща, за които той вече е готов да работи съзнателно. Въртенето на пумпалчето показва, как се върти светът. Учените хора имат ред теории за създаването на света. Според една от тия теории първоначално всичко е представлявало една мъглявина и от въртенето й около един център се е образувало слънцето. Значи, тази мъглявина постепенно се е втвърдявала, оформявала, докато най-после се е превърнала в твърда маса. Първоначално слънцето е заемало няколко милиарда километри пространство по обем, но после около него се явили няколко обръчи, които го разделили на няколко части, от които постепенно се образували ред планети, каквито са нашата земя, Венера, Юпитер и други. Засега нашите астрономи знаят само седем планети, но има още две неизвестни за тях - всичко девет планети. Числото седем е строго число. То е съдията, който те

закача на въжето, без да мисли, че съществува Бог. Числото девет пък е търговецът, който те поставя пред ликвидационната маса. Как ще ликвидираш? - С 25% лихва. Питам: Вие, съвременните хора, като започнете ликвидацията си, с колко на сто ще ликвидирате?

Сега, като говоря така, ни най-малко не искам да умаловажа живота на съвременните хора, нито да умаловажа начина, по който те се движат. Моята цел не е тази, но казвам: В живота на всеки човек трябва да има непрекъснато движение. Всяка сутрин, като ставате, трябва да почувствате в живота си един малък плюс: да почувствате, че вашето сърце е станало малко по - топло, вашият ум - малко посветъл, а във волята ви да се яви най-малкия импулс да направите едно микроскопическо добро. Например, вие сте господарка, имате слугиня, и според обичая си, още като ставате сутрин, започвате да ѝ се карате, да я хокате за това-онова. Сега, обаче, като приемете това ново учение, със ставането си още, нека у вас се яви поне най-малкото желание да измените, да смекчите малко отношенията си към вашата слугиня. Нека слугинята ви, която се е научила на вашите груби към нея обноски, като влезе в стаята на господарката си, да се учуди, че е станала някаква промяна с нея, че не ѝ се кара. Нека тази слугиня започне да се пита, кое е нормалното положение на господарката ѝ: да я бие и да ѝ се кара, или да не я бие и да не ѝ се кара. На същото основание днес и религиозните хора минават пред света за малко ненормални, защото нито се бият, нито убиват. Ако те се бият и убиват помежду си, щяха да минават за нормални, както и всички останали хора. Тогава мнозина ще се запитат: в такъв случай кой път да хванем? Те се оправдават с това, че са невежи, че не знаят какво да правят. - Аз не отричам и това мнение на хората, но поддържам, че в света не съществува невежество. Всеки човек знае какво трябва да прави. Той знае, кое е добро и кое зло, знае кой път да хване. Някои казват, че светът се развалял от невежество. - Не, светът се разваля от лакомия. Престъпленията в света не се вършат от невежество, но от лакомия. И умопобърканията в света също така стават от лакомия.

Някой човек иска да стане по-учен, отколкото може, вследствие на което неговата нервна система не може да издържи на това голямо напрежение, на което той я подлага. Нервната система на всеки човек може да издържа само известно напрежение. Мине ли този максимум, тя се разстройва. Ако човек не може да издържи напрежението на известни теории, на известни истини, нека бъде благодарен на най-малкото, за което е достъпен неговият ум и неговото сърце. Колкото малки и микроскопически разбирания да има той, нека бъде благодарен и на тях. Утре той ще има по-големи разбирания. Това не значи, че утрешното му разбиране ще бъде съвсем ново, но все ще има един малък плюс в разбиранията си. Той ще гради тухла след тухла в своето здание и ще може да влиза и излиза от него, когато пожелае. Това здание ще бъде живо и ще може постоянно да расте и да се развива.

Днес на съвременните хора е зададена същата трудна задача, каквато е била зададена някога, още в древността, на един адепт, който се явил на земята във формата на египетската богиня Изида; тя била дъщеря на един от египетските фараони, Саваат-Амон-Ра, за когото не се знае положително, дали е бил историческо или митическо лице. Тази богиня трябвало да мине през всички посвещения, за да ѝ се поверят тайните на новата религия. За таза цел Бялото Братство ѝ дало следната задача: “Ако може да живее във водата без да потъва, да се движи във въздуха без да пада, да влиза и излиза от огъня без да изгаря, да се движи из светлината без да почернява и най-после да ходи из света, без да се опетнява, без да се съблазнява, само тогава ще може да стане член на Бялото Братство.” Какво означава водата, въздухът, огънят, светлината и светът? - Това са символи, известни величини, които имат своето дълбоко назначение. И от нас, съвременните хора, се изисква да живеем във водата без да потъваме, във въздуха без да падаме, в огъня или топлината без да изгаряме, в светлината без да почерняваме и в света без да се съблазняваме, без да се изкушаваме. Тази хубава светлина,

на която днес се греем, почернява лицата ни. Какво представлява светът? Какво представлява природата? Какво представлява Бог? - Природата представлява един добре уреден, оформен свят с всички свои закони и правила. Това, която е проявено, ние наричаме разумна, жива природа. Това пък, което още не е проявено, ние наричаме идейна душа на Битието. Значи, разумното, идейното, вечното, свещеното, непроявеното в света, това е Бог, това е великото начало на живота. То е свързано с проявеното. Някои наричат природата тяло на Бога. И това обяснение не може да се отрече, но ние знаем положително следното нещо: природата е проявеното в света, а Бог е непроявеното. Мнозина казват, че природата и Бог са едно и също понятие. - Ако понятието Бог подразбира природа, тогава Той трябваше да бъде ограничено същество, а в същност, когато говорим за Бога, като безграничен, ние разбираме това същество, което не се е проявило и за което трябва да имаме свещен трепет, понеже от Него произлизат най-хубавите и велики неща. Всеки се стреми към хубавото, към великото, към непостижимото. Никой не се стреми към постижимото.

Като се разсъждава по този начин, онези, които искат да приложат тази нова философия, това ново учение в живота си, ще кажат: "Като е тъй, да раздадем имането си и да тръгнем след Христа." Питам: Може ли човек, който следва Христа, да тръгне с празна торба? Какво е по-хубаво: да нося пълна или празна торба? Разбира се, че е по-хубаво да нося пълна торба. Да раздадеш имането си и да последваш Христа, не значи да останеш последен сиромах и да тръгнеш между хората да просиш. Да раздадеш имането си, значи да раздадеш всички онези стари идеи, стари убеждения, които са те спъвали до сега, и да напълниш торбата си с нови и велики идеи, и така да тръгнеш между хората. Казват за някого: "Този човек носи нови идеи." - Да, приятели, торбата му е пълна с велики идеи. Радвайте се, че той носи пълна торба заради вас. Ще кажете: "Ама какви са тези идеи?" - Това може да се провери в петдесет минути.

Този човек се спира, изважда нещо от торбата си и ви дава да го опитате. Вие хапвате от него. Ако стомахът ви се развали и вие започнете да повръщате, съдържимото в торбата не е било на мястото си. То е било нещо старо, нещо развалено. Но, ако вие започнете да скачате, да се радвате, след като хапнете от тази торба, съдържимото в нея е било на мястото си. Казвате: “Ама този човек ни омагьоса!” Как, вие вярвате ли в магия? Чудно нещо, съвременните хора на XX век да вярват в магия. Те отричат Господа, отричат вечния живот, отричат душата, а вярват в магия! Щом приемат магията, нека приемат и другите неща. Аз не зная, какво да мисля за тия хора, които не вярват в Господа, не вярват във вечния живот, а вярват в магията. Това показва, че тяхната мисъл не е права, не е Божествена. Благородно е всяка мисъл да бъде чиста! Благородно е всяка мисъл да дава път на Божественото! Благородно е всяка чешма да е отпушена и да тече! Водата на всяка чешма трябва да изтича навън. Радост е за чешмата, когато тече. Нека поетът възпява всяка такава чешма. Нека той пише хвалебни стихове за чешмите, които текат! Нека той възпява красивите моми и момци, които среща на пътя си! Какво представлява хубавата, красивата мома? Какво представлява хубавият, красивият момък? - Красивата мома е подобна на чешма, от която тече чиста, кристална вода, а красивият момък е подобен на чист планински извор. И кой как мине покрай тази хубава чешма и покрай този чист извор нека пие. Много хора - англичани, французи, германци, българи и ред други народности - са правили пред мене изповед, как им е подействала водата от тази чешма. Водата от тази чешма действа върху жадния пътник така, както чистият поглед на красивата мома действа върху отчаяния човек. Един от тия хора ми разправяше веднъж следното: “Аз бях отчаян човек, изгубил смисъла на живота; един ден отивах в гората да се смоубия, но по пътя ме срещна една красива, хубава мома, която ме погледна само, без да ми каже нещо. От този момент в мене настана цял преврат. Аз хвърлих револвера, отказах се от мисълта за самоубийство и си казах: “Има за

какво да се живее в света!” Втори път, обаче, не срещнах тази красива мома в живота си.” Действително от очите на красивата мома излезе нещо, което преобрази живота на този човек. Тя беше живата вода - водата на вечния живот!

Казвам: Животът на всички духовни хора трябва да бъде като този на тия млади, красиви моми и момци, които могат да обръщат хората към Бога. Казвате: “Човек има слабости, наследствени и придобити, с които трябва да се бори.” - Да оставим настрана тия неща! Едно е важно сега: всички трябва да придобият новата наука, новата философия, новата религия, които тепърва идат в света, тепърва си пробиват път в умовете и сърцата на хората. Те съществуват на земята, съществуват и в невидимия свят, съществуват и в Божествения свят. Благодарение на тях се крепи животът. Сега са най-благоприятните условия за човечеството да възприеме новата наука и религия. Виждате ли огнярите отгоре, които всеки ден ни изпращат светлина и топлина? Те вършат това благодарение на тази нова наука, на тази нова религия.

Мнозина питат: “Какво нещо е Любовта?”- Любовта на земята има две проявления: в сърцата се проявява човешката любов, а в душите Божествената Любов. Когато някой каже, че хората не го обичат, аз казвам, че огънят може да го обича. Кога? - Когато го запали. После? - Като се грижи за него. Ако се грижите за този огън, той ще ви топли; ако не се грижите, няма да ви топли. Това е човешката любов. Божествената Любов мяза на слънцето. Кой пали слънцето? - Никой. Палиш го, или не го палиш, то дава свобода, светлина и топлина. Божествената Любов иде независимо от това, дали имаме, или нямаме грехове, дали имаме слабости, или нямаме. Като дойде Господ, Той няма да те пита, грешен ли си, какви грехове са направили баща ти и майка ти, но ще те попита: “Твоята торба празна ли е , или не?” - Празна е. - Вземи тия пари и иди да работиш! Среща те Господ и те пита: “Твоето шише празно ли е?” - Празно е

Господи, устата ми е засъхнала. - Дай да го напълня! - Господ напълва шишето ти и казва: “Иди сега да помагаш на другите!” Той среща някой учен човек и го пита: “Какво правиш, написа ли своята теория?” - Не, Господи, аз забърках всичките теории и нищо не изкарах от тях. Сега търся такава теория, с която да изправя своя живот, но не и живота на другите. Господ изважда една малка книжка, подава му я и казва: “Вземи тая книжка, иди дома си и чети от нея! Напусни всички теории на миналото, които забъркаха живота ти. Проучавай новата религия и новата наука!

Мнозина ще кажат: “Де това щастие да ме срещне Господ и да ми тури такава книжка в джоба?” - Господ може да ви срещне, но кога? - Когато можете да живеете във водата без да потъвате; да се движите във въздуха без да падате; да влизате и излизате от огъня без да изгаряте; да живеете в светлината без да почернявате и най-после да живеете в света без да се съблазнявате.

Христос казва: “Иди, продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!” Аз не искам да останете с отрицателна мисъл в себе си и да се запитвате, дали е възможно всичко това, или е невъзможно? Не са ли хипотези всички тия неща? Казвам: Колко мъчно може да влезе в Царството Божие такава публика, която мисли по такъв начин! Аз не казвам да раздадете имането си, понеже не сте милионери, но казвам: Колко мъчно може да влезе в Царството Божие всеки човек, който мисли по този начин! Този стих, който Христос казал на учениците си, има дълбок смисъл. Всеки човек трябва да търси и да разгадава смисъла на стиха. Мнозина казват: “Какви ценни неща са казали апостолите Павел, Петър, Яков и други!” Казвам: Това не е всичкото, което те са казали преди две хиляди години. Нито апостолите, нито Христос даже, днес не са това, което са били преди две хиляди години. Ако Христос днес говореше на съвременното човечество, Той би говорил съвсем другояче. Той казваше: “Много работи има да ви кажа, но още не сте готови за тях.” Вие казвате: “Като се свърши светът и преминем в

другия живот, тогава ще разберем и научим това, което на земята не сме могли да научим.” - Светът няма да се свърши. Свършването на света е само една илюзия. Ние отричаме свършването на света, и мнозина са съгласни с това. Младите моми и момци ще кажат: “Да не се свършва светът! Старите живяха повече от нас, и ние искаме още да поживеем!” - Светът няма да се свърши. Вие ще живеете; ще проверите всичко, което ви се говори и ще кажете: “Струва да се живее в новата наука и новата религия, в която Любовта царува!”

Беседа от Учителя, държана на 17 октомври 1926 г. в гр. София.

АКО ГОВОРЯ

„Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.“ (I Коринтяни 13:1)

“Ако говоря”. Всяко нещо, което става в живота или в природата, има свои причини. Причините могат да бъдат първични, вторични, третични, до десетични. Значи, за да може известно явление или известен факт да съществува, има десет причини. Затова, когато някой иска да знае причината за нещо, питам го, коя причина иска да знае: първата, втората, третата, четвъртата, петата или десетата? Сегашната философия започва с първата причина на нещата. И съвременната наука засега е казала само първата буква на нещата - буквата “А”. Въпреки това сегашните учени казват: “Голяма наука имаме ние!” Така и майката казва за своето дете: “Знаете ли, какво е научило моето малко детенце?” - Какво е научило? - То знае да пише буквата “А”. И вие виждате това малко дете, по цели дни все тази буква пише. Буквата “А” е символ на проявения човек.

Едно време, когато Господ решил да създаде света, извикал на разговор при себе си всички букви. Те се представили пред Господа, Който запитвал, всяка една по отделно, различни неща. Всяка буква искала да се представи първа пред Господа, че дано с нея започне началото на света. Всяка буква имала свои добри черти, но същевременно имала и свои дефекти. Като се явила буквата “А” при Господа, помолила Го да започне създаването на света с нея. Също така тя пожелала и човекът да започне своите работи с нея. Господ изпълнил желанието й. Той започнал с нея създаването на света. И човек, на същото основание, каквато работа и да започне, все казва: “Аз!” Аз ще направя това, аз ще направя онова. Обаче, това “Аз” ражда най-големите злини в света. Защо? - Защото то не може да храни

света. В буквата “А” няма растене, няма размножение. Днес Бог наново извиква буквата “А” при себе си и й казва: “Понеже ти внесе злото в света, сега ще направя втори опит за пресъздаването на света и за начало на новия свят ще взема буката “Б” - Битие. Тази буква крие в себе си условия за развитие, за размножаване и хранене на света.

Мнозина ще кажат: “Всичко това е хубаво, но и ние имаме свои възгледи, свои научни теории за създаването на света.” - Ние не отричаме съвременните теории и възгледи, но когато разглеждаме света с всичко което става в него, трябва да имаме положителна философия, положителна наука, която правилно да обяснява всички тия неща. Според тази наука човек трябва да знае, че всяко нещо има свое велико предназначение. Когато рибите излезли от водата, те си казали: “Тази вода донесе големи злини в живота ни. Тя ни лиши от говор, от къщи, от дрехи и от ред други удобства. Не искаме повече да мръзнем във водата, натеглихме се вече!” Водата им отговорила: “Не забравяйте, че аз съм необходимо условие за вас. Като пресъхнат гърлата ви, ще ме търсите. Вие не можете без мене.” Рибите казват: “Водата е голямо зло за нас.” Казвам: Каквото зло да е донесла водата за рибите, все пак тя е единствената среда, в която те могат да живеят. Значи, тя е необходимо зло за тях.

Питам: Коя е причината за съществуването на злото в света? Що е злото? - Злото е спирачка в живота. Когато човек се намира пред голям наклон, Господ му туря спирачка, за да не падне. В такъв случай злото е особен род търкане, което предпазва човека от падане. Това е философията на злото, с която всички съвременни хора трябва да се справят. Една българска пословица казва: “Ела зло, че без тебе по-зло!” То значи: понеже се намирам пред голям наклон, ела зло, че без тебе по-зло!” Казвате: “Не може ли без зло в света?” Питам те: “Ти, който тръгваш за Варна, не можа ли да пътуваш без трен, ами трябваше да се разправяш с купуване на билет от първа класа.” Казваш: “За по-удобно пътуване си взех билет от първа класа.” При

това, когато тренът спира на една или на друга станция, нали употребява спирачката си? Какво ще бъде положението на пътниците, ако тренът, с който пътуват, няма спирачка? - Те непременно ще претърпят някаква катастрофа. Значи, всеки трен трябва да има спирачка! Някои питат: "Не може ли трен без спирачка? - Може, но тогава непременно ще дойдат катастрофите, ще дойде и злото в света. Следователно, злото е влязло в света тогава, когато не са съществували никакви спирачки.

Някой пише с перо на хартия, но перото дращи, стърже по хартията. Той се дразни, иска да захвърли перото настрана. Казвам му: "Не се дразни, не хвърляй перото! В дадения момент това дращене е спирачка, която иска да ти каже: "Не пиши това писмо сега. Остави го за друг път, когато обмислиш въпроса по-добре!" Представи си, че без тази спирачка ти напишеш едно лошо писмо! Знаеш ли, какво може да стане? - Какво може да стане от едно или няколко лоши изречения? - Цяла пертурбация може да стане и в тебе, както и в този, до когото си изпратил писмото. Напишеш ли едно писмо без спирачка, лекарят трябва да дохожда след това да превързва счупения ти крак или счупената ти ръка. На следния ден всички вестници ще пишат, че еди-кой си човек счупил крака или ръката си. Обаче, това се отнася до външната страна на живота.

"Ако говоря." - Как трябва да се говори? Павел казва: "Ако говоря с човечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." То значи: ако езикът ми не е пълен с любов, ще бъда неорганическо вещество, каквото е медта, без разумност в себе си. Нима удрянето на клепалото, на камбаната е говор? Какво говори камбаната? Казват, че тя свиквала богомолците на молитва. Откога се научи тя да говори? Хората сами бият камбаната, а после казват, че тя ги свиквала. Вярно ли е това? - Камбаната даже не подозира, че съществува Господ в света. В този и в ред други случаи хората употребяват фигуративни изрази. Те казват например: "Красиво говори това перо." Питам: може ли перо да

говори? - Не може. Или: “Силна ръка има този човек, всичко може да направи.” Вярно ли е, всъщност, че ръката може да направи всичко? Някой художник казва: “С тази ръка аз мога всичко да нарисувам.” - Не, ръката сама не може да рисува. Колкото камбаната може сама да вика богомолците на молитва, толкова и ръката сама може да пише и да рисува. Ако действително ръката можеше сама да рисува, тогава отделете тази почтена ръка от тялото и я накарайте да нарисува нещо. Друг някой казва: “Аз видях това със собствените си очи.” - Какво си видял? Очите сами могат ли да виждат? Ако очите сами виждат, защо слепи хора, на които очите външно са здрави и отворени, не могат да виждат? Всъщност с какво виждаме? Казвате: “Според съвременната наука процесът на виждането става чрез нервите, които предават външните впечатления на главния мозък.” - Не, това не е никакво знание, никаква философия. Трети пък казват, че сърцето боли. - Как, може ли сърце да боли? Какво нещо е болката на сърцето? - Болката на сърцето е спирачка. Някой човек намисли да направи някакво зло, но за да го предпази от последствията на злото, Господ му туря спирачка - сърцето го заболява.

Следователно, когато човек концентрира своя ум вътре в себе си, той се спира от извършването на някакво зло. Човек трябва да знае, че болестите в живота му са спирачки в неговия път. И ако лекарите, при сегашните условия на живота, успяват да премахнат болестите, с това те ще създадат най-голямото зло за човечеството. Най-важната служба, която може да се отдаде на съвременните лекари, е да научат хората да не слагат спирачките си, дето и когато не трябва. Когато колата им отива нагоре, те не трябва да употребяват спирачките си; когато колата им слиза надолу, те трябва да употребяват спирачките си. Когато колата им се качва нагоре, те трябва да отвъртват спирачките си; когато слиза надолу, трябва да ги завъртват. Тъй щото, злото е развързване на спирачката, когато човек слиза надолу; доброто е отвъртване на спирачката, когато човек се качва нагоре. Казват за някоя мома: “Тази мома е завъртяла ума на еди-кой си

момък.” - Много добре е направила, като е завъртяла ума му. Това подразбира, че тя е поставила спирачка в неговия живот. Ако тя не беше завъртяла ума му, т.е. ако не беше турила спирачка на пътя му, той щеше по цели нощи да ходи по кръчмите, да пие и да гуляе с другари. По този начин тя го е спряла пред едно зло, пред един наклон, да не падне. Момъкът казва: “Тази мома така завъртя ума ми, че дори сърцето ме заболя!” - Значи, търкане се е образувало. От това търкане се образува топлина. Ако топлината е достатъчно голяма, образува се горение, при което се отделя светлина, дим и пепел - зависи какво е горението, дали е пълно или непълно. Изобщо, хората наричат горението любов. Не, това още не е любов, то е малко търкане, което предизвиква слабо горение. Съвременните хора нито са виждали, нито познават още истинската любов. Онази мома, която се е научила да завъртва спирачките на момците, мисли, че познава философията на живота. Не, тя знае само да завъртва спирачките, но не знае, кога да ги завъртва: дали когато колата се качва, или когато слиза. Среща някой момък, който иска да прави добро, или да служи на Бога и се качва нагоре, но тази мома завъртва спирачката му и го спира. В този случай вече не става горение, не се отделя топлина и светлина, а се образува студ и тъмнина. Когато някой човек казва, че еди-кой си му изстинал от сърцето, това показва, че този човек, именно, го е спрял в движението му към доброто. Когато спирате човека от движението му към доброто, или от пътя му към Бога, той непременно ще ви намрази. Омразата между някои хора се дължи именно на това, че когато те са отивали нагоре към Бога, тия хора са завъртвали спирачките им и са ги спирали от този път. Всички хора, които в желанието си да вървят към Бога, са срещнали някакво препятствие, като не могат да вървят вече нагоре, започват да се занимават със строене на къщи, с правене на дрехи, с различни забавления, докато от всичко това се образува една каша, в която те се обезличават.

Казвам: Съвременният религиозен човек трябва да знае две неща. Първо: той трябва да знае, че водата е среда, в която живеят рибите и необходимо условие за целия органически свят, тя символизира живота, а животът сам по себе си, е необходимо условие за развитието на всички същества. Водата е проводник на електричеството, а стремежът на електричеството е към центъра на земята.

Павел казва: "Ако говоря." Кое трябва да се говори? - Разумното трябва да се говори. "Ако говоря с человечески или ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." - Да, в Любовта трябва да има говор, но ако в говора на човека няма любов, този говор ще мяза на мед, що звънти, или на кимвал, що дрънка. Какъв е стремежът на човека при сегашните условия на живота? Задавали ли сте конкретно въпроса, какво желаете? Всеки човек има поне едно конкретно желание, или една конкретна мисъл в себе си, която се стреми да реализира. Никой човек не може в даден момент да има две конкретни желания, или две конкретни мисли. Поставили в ума си две мисли, или в сърцето си две желания, той непременно ще се раздвои.

Ето защо съвременните хора трябва да изучават закона на единството. Всеки човек трябва да има една основна мисъл в ума си, едно основно желание в сърцето си и едно основно действие във волята си. Всеки трябва да намери тази основна мисъл, това основно чувство и действие в себе си. Обаче, при сегашната култура на човека основната му мисъл се движи все около неговото "аз" - дотам е спрял той. И животните и растенията са спрели дотам. Значи този принцип съществува във всички живи същества. Ние виждаме грамадните форми, остатъци от миналото, които е създал "аз"-ът в човека. Ние виждаме и грамадните форми от животни и растения, остатъци от миналото, създадени все под влиянието на същия закон. От тези грамадни форми на миналото разумната природа е приготвила дебели пластове каменни въглища, с които си служи съвременният

културен свят. Значи, културата на миналото днес се използва в нашите фабрики. Вследствие на това, съвременните хора, в своите стремежи, преживяват стремежите на съществата от предпотопните времена. Войните, избиванията на хората днес се дължат, именно, на културата на въглищата, които са главният двигател на съвременната техника.

Сега мнозина казват: “Знаете ли, какво е допринесъл съвременният фабричен век за културата на човечеството?” - Този век освободи всички духове, всички души на същества, умрели още в далечното минало. Те бяха затворени във въглищата, и с употреблението им като гориво, дойде и тяхното освобождение. Затова днес хората наляво-надясно се бият. И когато някои ме запитват, кога се роди злото в света, аз им казвам: “Злото в света се роди за пръв път, когато се образува и първият дим.” Казвате: “Възможно ли е това?” - Възможно е. Ще ви обясня, каква връзка съществува между злото в света и първият дим. Когато братята Каин и Авел принесоха жертва на Бога, огънят на Каина гореше с много дим, който се разстилаше по земята, а огънят на Авела гореше с хубав пламък, без дим, и пламъкът възлизаше нагоре към небето. Това разгневи Каина, и от този момент той намрази брата си и го уби. И двамата братя трябваше да произведат огън без дим. Някои питат: “Кога ще настане Царството Божие в нашите домове?” Казвам: Царството Божие ще настане между хората само тогава, когато те престанат да кладят огньове, или когато комините им престанат да горят. Дето има дим, кадеж, там има и дрънкеш, като мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. Ще кажете: “Значи, дом в който има кадеж, там Царството Божие няма да дойде.” - Да, но днес почти навсякъде има кадеж. Комините на всички хора кадят. И жената кади, и мъжът кади, и децата кадят. Всички хора, които живет в този кадеж, знаят, какво представлява той.

“Ако говоря.” С какво? - С Любов. Мнозина казват, че Любовта е горение. - В Любовта няма абсолютно никакво горение. В нея не се

забелязва никакъв излишък, никакъв кадеж и дим, каквито има при обикновеното горение. Когато хората заживеят в периода на организиране на човешкото сърце, само тогава ще разберат, какво нещо е Любовта. Бъдещата култура е на Любовта, и тя представлява организиране на човешкото сърце и проявление на човешката душа. Тогава ще става горение без огън, без дим. Можете ли да си представите култура без огнища? - Може. Такава култура съществува. Как се пекат плодовете на дърветата? Как се пекат картофите в земята? Как се пече бобът? Ако хората живеят по закона на Любовта, същият този боб, от който днес всички се оплакват, че разстройва стомасите, би им доставял много енергия. Надали има друго растение, което съдържа толкова много хранителни вещества, както бобът. Той казва: "Когато шестата раса дойде на земята - културата на братство и равенство - тогава само, аз ще дам на хората всичката си енергия. Дотогава ще им давам малко енергия, ще развалям стомасите им, защото те ме пекат на огън." И наистина, когато се вари боб, първата му люспа се напуква, и всичко хранително, както и голяма част от енергията, която се съдържа в нея, отлетява, излиза навън, а от боба остава главно онова, което надува стомаха, без да го ползва много. Как ще се разбере това нещо? Вие трябва да знаете, че бобът, както и всички зърнени и плодови храни, които употребявате, представляват колективни същества. Те са образувани от множество живи, съзнателни същества, подчинени на една централна клетка, на една централна монада, която представлява индивидуалната душа на всяко растение. За пример, бобът има своя индивидуална душа; ябълката, крушата, гроздето, черешата също така имат своя индивидуална душа. Светът е пълен с такива души, а хората мислят, че само те имат души. Питам някого: "Ти разговарял ли си с душата на черешата например?" - Не съм се разговарял с нея, но съм ял череши. - Ами с душата на картофите разговарял ли си? - И с нея не съм разговарял, но съм ял варени картофи, супа от картофи, приготвени по най-модерен начин - без масло.

Съвременните учени хора, като слушат някого да говори, казват: "В думите на този човек няма никаква логика, никаква мисъл." Същото казват и за мене. Чудни са хората! Тогава какъв смисъл намират те в избиването и осакатяването на милиони хора във време на война? Да се избиват на бойните полета хиляди и милиони хора, да се откъсват ръце и крака, да ослепяват и оглушават, а след това да ги възнаграждават с ордени и кръстове за храброст, в това имало смисъл! Ако избиването и осакатяването на хората е правилно и разумно, защо, когато един апаш обере или убие някой богат човек, не закачват на гърдите му одрен за храброст? Де ли не стават кражби и убийства в съвременния свят? Почти навсякъде хората крадат, само че едни крадат много, а други - малко. Много или малко, кражбата, сама по себе си е престъпление. Ако кражбата е някаква добродетел, защо подир крадците вървят стражари? Защо ги преследват и затварят? Щом хванат някой крадец, веднага му турят белег, че е такъв, и го завеждат в затвора. Защо правят това? - Защото светът гледа на кражбата като на порок. Щом кражбата е порок, защо се върши тя? В такъв случай хората не трябва да крадат, не трябва и да убиват. Когато хората се убиват, това показва, че техните спирачки са развъртени - нищо повече!

"Ако говоря." Като ме слушате, мнозина ще кажат: "Този човек говори против нас." - Аз не говоря против вас, но от невидимия свят отдавна са заговорили против вас. Те изпращат срещу вас голяма армия, от 500 милиона духове, добре въоръжени, със своя модерна артилерия. Знаете ли, какво ще стане с вас, като излезе тази армия насреща ви? - Огнищата, на всички хора по лицето на земята, ще изгаснат; дърветата ще престанат да раждат и по цялата земя ще се образува такова силно течение, че нито една здрава къща няма да остане - всичко в света ще бъде пометено! От философията и религията на съвременните хора помен няма да остане, и те няма да имат време да облекат своите одежди, с които извършват службите си. И от хората, които мислят само за забавления - също тъй помен

няма да остане. Какво ще остане тогава? - Ще останат само пашкулите на хората. Ще кажете: "Страшно нещо е това, да останат само пашкулите на хората!" - Да, така ще бъде. Хората ще се излюпят и от тях ще останат само прояденитe пашкули. Някои ще кажат: "Дано това нещо не стане в наше време!" - Именно, във ваше време ще стане. Казам: Светът няма да се свърши, но ще се преобрази. Ние не говорим за свършване на света, но казваме, че светът ще се преобрази и прероди. По същия закон и хората няма да умрат, но ще преминат от живот в смърт, и от смърт в живот. Те ще преминат две състояния: първо ще съблекат физическата си дреха, ще излязат от гъстата материя и ще влязат в по-рядка материя, дето ще облекат духовната си дреха, т.е. духовното тяло. И тогава всички противоречия от човешкия ум ще изчезнат и ще се родят нови, хармонични действия.

"Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." С тези думи апостол Павел иска да каже, че и най-ученият човек, най-видният философ, ако говорят с ангелски език, а любов нямат, нищо не са. Хубави неща има и в съвременната култура, ние не я отричаме, но казваме, че в сърцата на мнозина от съвременните учени и философи няма любов. Като четете съчиненията на видни философи от миналото и сега, виждате мисъл, разсъждения, знания, но в тях липсва топлина. Например, новите физици казват, че когато светлината минава през пространството, претърпява известно отклонение. Според тях, това отклонение става, когато светлината минава покрай някое голямо небесно тяло. Казвам: В света съществува само една реална и положителна физика - Божествена физика, според която светлината никога не се отклонява. Има един идеален свят, едно идеално пространство, дето светлината не претърпява никакво отклонение. Ако става въпрос за отклонение на светлината, такова отклонение става само на земята, а не когато светлината минава през пространството, както твърди новата физика. Когато нося запалена свещ, светлината й се отклонява на една или друга страна, но

причината за това не е тази, за която говорят най-новите учени. Съвременната наука и философия са подложени на ред изменения, докато дойдат до положителната, Божествена наука.

Някой казва: "Всичко в света изчезва, и човекът ще изчезне. И аз, като човек, ще умра." Питам: Кой човек, след като е умрял, може да знае, какво нещо е смъртта? Кой човек, след като е живял много време на земята, може да каже, какво нещо е животът? Казват някои: "Животът е движение." - Да се движа, да се местя от едно място на друго, това още не е живот. Аз карам краката си да се движат, да ходят, но животът не седи само в това движение. Казвате: "Клетките в човешкия организъм са свързани по особен начин и с това стават причина за движението на човека. - Не, клетките не са причина за движението на човека. Човекът сам е свързал тези клетки. От хиляди години насам той е запознат с тези клетки, работил е с тях и днес пак ги извиква на работа в своя организъм. Той сам ги организирва и влиза с тях в съдружие. И ще дойде след това някой учен да разправя, какво нещо е стомахът. Какво ще разправя за стомаха? Аз, човекът, съм взел участие в създаването на стомаха и съм по-велик майстор от този, който ще ме учи. Кой е по-велик художник: онзи, който е рисувал дадена картина, или този, който я тълкува и критикува? Ще дойде този голям критик да разправя, какво искал да представи художникът с тази картина. И започва той да обяснява, че художникът искал да постави главата на образа в картината малко на дясно или на ляво, но не излязло така. Казвам: Я извикайте художника, да каже сам той, как искал да постави главата на образа, и дали е поставена добре.

Днес много филолози разглеждат критически посланията на апостол Павла и разискват върху това, защо някъде употребил определения член, а някъде - неопределения. Когато е писал своите послания, Павел не е мислил върху това, кой член да употреби, пълния или непълния. Той е употребявал единия или другия член в зависимост от положението на думите в изреченията. Във всяка реч

има три основни неща, които трябва да се спазват. Първата важна дума е подлогът, т.е. предметът, за който се говори. Той е проявеното в света. Втора важна част в изречението е сказуемото, т.е. глаголът, който показва, на каква основа трябва да се постави проявеното в света. Глаголът подкрепя проявеното. Между подлога и сказуемото има една съединителна частица, която се поставя като връзка. Преведете тия думи сега. Какво означава подлогът и какво сказуемото в духовния живот на човека? - Подлогът е сърцето, сказуемото, т.е. глаголът е умът, а съединителната връзка, частицата "е" , т.е. спомагателния глагол е душата, която свързва ума и сърцето на човека. Всички съвременни хора говорят за сърцето. Понеже душата на човека седи далеч от ума и сърцето, тя не ги разбира добре. За да ги разбере, трябва да дойде близо при тях; затова тя се явява като съединителна връзка помежду им. Душата се намира на такова разстояние от физическия свят, на каквото разстояние се намират много звезди от земята. Дисковете на много звезди никак не се виждат, даже и с най-силни телескопи. Защо? - Защото те са толкова далеч от земята, че съвременните телескопи не са в състояние да уловят техните дискове. Това остава да се открие в бъдещите времена.

Павел казва: "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." Той определя, какво нещо е истинският говор, какво нещо е Любовта. Любовта дълготърпи, не завижда, не дири своето, не се дразни и т.н. Някои хора искат да добият тия качества на живота без любов. - Това е невъзможно. Най-първо човек трябва да постави Любовта като основа на живота си. Любовта трябва да се влее в живота като велико условие, и след това ще дойдат всички нейни качества, които искаме да развием в себе си. Тогава всичко в живота ни ще върви нормално, без противоречия. Придобиването на Любовта трябва да бъде стремеж на всяка душа. Сега някой иска да го уважават, да бъде учен човек, да знае математика и ред други науки. Ако е въпрос да знаете математика, всички сте я знаели едно време, когато сте работили

върху създаването на своето тяло. Днес, обаче, сте забравили тази висша математика и се занимавате с извличане квадратен корен от числата, с подигане числа в разни степени и т.н. Каква валидност има едно число, ако не се вложи съдържание и смисъл в него? Когато напиша единица, в моето съзнание вече изпъква идеята за живата клетка, която отговаря на числото едно, на единица. Следователно, щом напиша единица, веднага определям, към коя категория спада това число, коя от десетте причини е подействала върху неговото проявление и т.н. Наптимер, като напиша единицата, спомням си, че имам да давам на някой човек един лев, или един грош. Тази причина, именно, ме е заставила да напиша единицата. Някои ще кажат: "Тия неща ще научим за бъдеще, когато дойдат по-добри условия в живота ни за нашето развитие." Що е бъдещето? - Бъдещето е там, където човешкото съзнание не е проникнало. Миналото е там, дето човешкото съзнание е загаснало вече, а настоящето е там, дето съзнанието сега иде и се разгорява. В това отношение, животът, в който съзнанието се разгорява, ще използва и миналото, и бъдещето.

Казвам: Всеки, който не използва живота на настоящето, в който съзнанието се разгорява, ще се натъкне на големи противоречия. Тези противоречия създават нещастията на хората, вследствие на което и майките, и бащите, и братята, и сестрите ни умират. Всички лекари се борят усилено срещу смъртта, но те не са намерили пътя, по който могат да достигнат безсмъртието. Всички съвременни хора - учени, философи, релегиозни - са изубили пътя. Ако проследите живота на хората от най-стари времена до днес, какво са придобили? Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Намериха ли те този Път, тази Истина и този Живот? Придобиха ли те безсмъртието? Казвате: "Ние имаме наука, литература, философия, изкуство, имаме велики хора, които са оставили видни съчинения, велики книги." - Ние не отричаме всички тия неща, но казваме, че има по-велики книги от тия. На човешката ръка, на човешкото лице, на човешката глава са

написани по-велики неща от тия, които срещаме и в най-видните книги. Написаното в книгите ще изчезне, а написаното вурху човешката глава ще остане за вечни времена. Следователно, това, което остава за вечни времена, е реално, а физическото, което не остава, е нереално. Нереалните неща са забавления в живота на хората. Ще бъде смешно, ако момата, която се жени, събере всички кукли от детинството си и ги тури в сандъка, като започва да ги брои, да им се радва, да ги показва на възлюбения си! Тия кукли са изживяли времето си, днес те не са реално нещо за тази млада мома.

По същия начин и много от съвременните теории мязат на тия детински играчки. Те са отлични, но само за децата. Момата, която се жени, трябва да отвори сандъка си и каквато играчка намери вътре, да я изхвърли навън и да каже: “Отсега нататък аз преставам да се занимавам с всички тия играчки, с тия кукли на живота.” Тази мома трябва да напълни сандъка само с дрехите си, да отиде при своя възлюбен и да каже: “Аз ще говоря със своя възлюбен за великата наука на живота.” - Кой е нейният възлюбен? - Великият Божествен Дух, Който е създал всичко в света. Отидеш ли веднъж при Него, ще застанеш с всичкото си смирение и ще Му кажеш: “Господи, говори ми сега! Аз напуснах своите кукли и мога вече да Те разбирам.” Всички съвременни хора трябва да се обърнат към Господа и да напуснат своите стари кукли и играчки. Те са тяхното минало, което е загаснало. Пътят към Бога е тяхното бъдеще, което не е още проникнало, а моментът, в който се отправят към Бога е тяхното настояще, което сега се разгорява и в което се разпалва малката искрица на Вечния Живот.

Идва при мене един млад студент, отчаян, обезсърдчен и ми казва: “Мрак е в съзнанието ми, навред е тъмнина, животът ми е безсмислен.” Започвам да му говоря, че това са външни влияния, на които не трябва да се поддава, че животът има смисъл, красиви и велики неща има в него и т.н. След като ме изслуша внимателно, той се поусмихна малко и каза: “Благодаря ви, виждам вече малка

светлинка, съзнанието ми се проясни.” - Иди дома си и гледай втори път да не загасваш тази светлинка на съзнанието ти. Тя е божественото в тебе, което никога не трябва да загасваш.

По същия начин и съвременните хора са изоставили Божествената светлина на своя живот и говорят за малките работи, които донасят нещастията в света. Обаче, те трябва да знаят, че колкото и да намират погрешките си, по този начин няма да се спасят. Да се търсят погрешките в човека, това не е някаква философия. - Философията на живота седи в това, човек да намира, както в себе си, така и в другите хора, хубавите, красивите неща и да ги посажда и разработва. Истински философ е този човек, който може да насажда в себе си хубавите неща и да ги култивира. Добър, силен човек е този, който никому не прави зло и не туря спирачка на своите благородни пориви и желания. Някой човек иска да направи едно добро, но изведнъж туря спирачката и казва: “Не е сега време за правене добри дела.” Защо? - Защото е турил спирачката си.

Често старите хора казват на младите: “Вие не трябва да се занимавате с правене добри дела, дето трябва и не трябва, тия неща ще ви осакатят, преждевременно ще остареете.” - Това не е никаква наука, никаква религия. Бъдещата религия ще почива върху три основни положения: върху Любовта, върху Мъдростта и върху Истината. Любовта дава законите, по които може да се живее свободно, разумно с всички възможности на великия живот. Мъдростта е носителка на Божествената светлина, която създава най-благоприятните условия за развитието на човешкия ум и човешкия дух. Истината пък осмисля живота. Това са три велики свята, които съдържат всички възможности на Вечността. Любовта е плод на Вечността. Вие всякога може да бъдете близо до нея, но никога в самата нея, никога не можете да я достигнете. Никой не може да реализира своята любов. Любовта, Мъдростта и Истината са непостижими неща. Те представляват вечния стремеж на човешката душа. Вечно се стремете към Любовта, но никога в нея! Вечно се

стремете към Мъдростта, но никога в нея! Вечно се стремете към Истината, но никога в нея! Който иска да влезе в Любовта, ще попадне в мрежа, както рибата попада в мрежата на рибаря. И затова Любовта, като велика майка, казва на своите деца: “Излезте вън от мене, аз ще бъда само условие за вашия живот!”

И тъй, не се стремете да влезете в Любовта, но се ползвайте от нея, като необходимо условие за вашия живот. Какво е положението на онзи човек, който иска да влезе в Любовта? - Той се намира в положението на всяка мома или на всеки момък, които са влезли в Любовта. Най-първо момата подава главата си от прозореца да види своя възлюбен, когато минава по улицата. Той мине, погледне я, и тя го погледне. На другия ден пак минава, подхвърля й едно цветенце; тя го взима, усмихва му се и благодари. На третия ден той пожелава да я види по-отблизо, да си поговорят. И тя пожелава същото. Дойдат ли, обаче, по-близо, Любовта изчезва. Изгубят ли Любовта, и двамата са недоволни един от друг. Така става с всяка мома или с всеки момък, които излизат от бащината и от майчината си къща и отиват да живеят при своите възлюбени. Чудни са хората, като мислят, че двама души могат да живеят добре, ако са близо един до друг! Съберете два коня заедно и вижте, как ще започнат да се ритат.

Някои казват: “Този човек ни обижда, като говори така за нашата любов.” - Така мислят само ония хора, които имат извратени понятия за Любовта. Любовта подразбира възвишеното, великото и вечното начало в живота. Някой говори за Любовта, казва, че има любов, а след това разплаква хората. Това не е любов, то е обикновено човешко схващане, човешко чувство. По същия начин и много религиозни хора казват, че обичат Бога, но не се минава много време и виждаш, че те обидили едного, огорчили другиго, изнасилили трети и т.н. Питам: Как е възможно да обичаш Бога, а в това време да създаваш страдания на толкова души? Когато отидеш в дюкяна на някой търговец, който наистина, обича Бога, ще видиш, че този човек, само като си помисли за Бога, веднага е готов на жертви. Щом влезеш да

пазаруваш нещо от дюкяна му, той казва: “Слушай едно време аз обичах да оскубвам своите клиенти, както малките деца оскубват перата на патиците, но сега вече взимам толкова, колкото ми струва стоката, като задържам за себе си само 5% от печалбата, колкото да прекарам един скромен живот.” Такъв човек е готов да говори Истината. Дойде мъжът в къщи, иска да яде, но жена му малко прегорила яденето. Слага го на масата, но се смущава, че направила малко пакост. Ако този човек, наистина, обича Бога, докато е готов да се кара и сърди, веднага трябва да омекне и да каже: “Няма нищо. Заради Господа и прегоряло ядене мога да ям.” Сегашните хора мъже и жени, са готови да се карат при всяка грешка, направена от кого и да е наоколо им. Тогава, какво трябва да се каже на всички ония, които изгарят свещите, или дърветата в огъня? Казвате: “Не може без огън!” Казвам: Наистина, без огън не може, но без горение може. Без огън не може, но без дим може. Днес и при най-доброкачествените електрически крушки, след известно употребление, се образуват сажди. При всяка неправилна мисъл, при всяка мисъл лишена в основата си от Любов, в мозъчните клетки се натрупват сажди, които пречат на Божествената светлина да прониква през тях.

Значи, всеки човек, който иска да има правилни мисли, трябва да тури Любовта за основа на своя ум. Някои казват: “Това учение е непостижимо.” - Турете в ума си на първо място идеята за Бога и не мислете, че Той е непостижим. Ще възразите: “В коя култура може да се приложи Божественото учение?” - Оставете този въпрос настрана. Поставете в ума си идеята за Великото Начало на живота като свой идеал, и новата култура ще дойде. Съвременната култура е отживяла своето време, а сега иде вече Божествената култура на хората от шестата раса. Едно е важно за всички хора днес: да задържат в себе си всички нови схващания, които са придобили досега. Ако можете да задържите енергията, която днес имате, вие много ще се ползвате. Някой казва: “Аз искам да израста високо, голям човек да стана!” Питам: Какво ще те ползва този ръст, тази височина, ако след 20

години я изгубиш? Ако е въпрос за височина, за ръст, душата трябва да бъде висока, мощна, да преодолява на всички мъчнотии в света. Умът трябва да бъде толкова светъл, че никаква тъмнина да не го засенчва. Сърцето трябва да бъде толкова силно, че никаква буря да не преломява клончетата му. Днес навсякъде в света говорят само за огорчени, за скършени сърца. Щом се говори за огорчени, за скършени сърца, това подразбира, че говорим на человечески и ангелски езици, а любов нямаме.

Сега ще ви дам следното алхимическо правило. За десет дни наред повтаряйте в себе си стиха: "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка." Не прекъсвайте ежедневната си работа, но живейте и работете със съзнание. Старите ви кукли показват пътя, по който трябва да вървите. Какво липсва на вашите кукли? - Разумен живот. Те могат да отварят и затварят очите си, могат и да говорят, но им липсва разумност. Българите имат такива бъклици; като ги натиснеш през средата, ракията изтича. Децата имат такива кукли: като ги поставиш легнали, затварят очите си; като ги дигнеш, отварят очите си; като ги натиснеш на коремчето изговарят някои думи. Това е добро и правилно за куклите, но човек не трябва да издава глас само когато го натиснат. Това не е правилно за човека. Той трябва да говори, да издава глас и без да го натискат. Казвате: "Човек трябва да страда много, за да поумнее." Това е старата философия на живота. Казвам: Според новата философия човек трябва да поумнее и без да страда. Той трябва да дава и без да го натискат. Той трябва да влиза в положението на другите хора, да разбира страданията им, да страда за тях, без да има свои собствени страдания. Щом влиза в положението и страданията на другите хора, той ще се учи от тях.

Казвам: Оставете вече настрана вашите страдания и се занимавайте със страданията на другите хора! Приготовлявайте се за бъдещата култура! Тази култура има свои органи, свои инструменти, които все повече и повече ще се развиват. С тия органи, с тия

инструменти нещата вече ще могат да се проверяват, и по такъв начин всякакво съмнение от умовете на хората ще изчезне. Един ден, когато вашите даца постъпят в новите училища и университети да се учат при видни, опитни професори, щом се заемат да изучават астрономията, например, професорите ще кажат: “Хайде сега да направим една екскурзия до слънцето!” Познатите ще излязат да ги изпращат, да им пожелават добър път и т.н. Ще запитате: “Възможно ли е това?” - Възможно е, но не с този организъм, който имате сега. За в бъдеще, когато изработите новия си организъм, с него ще отивате до слънцето, до месечината, дето ще направите своите точни изчисления и ще се върнете назад с нови знания и придобивки. Ако някой от съвременните професори би се осмелил да каже пред хората, че е ходил със студентите си на екскурзия до слънцето, как ще се произнесат за него? Ще кажат, че този професор е кандидат за някое от отделенията на Александровската болница, че заблуждава студентите и т.н. Ако днес някой човек каже, че е говорил с дядо си, който е заминал за другия свят, ще го вземат за умопобъркан. Не говори ли нищо по тези въпроси, той минава за сериозен, за здравомислещ човек. Ако някой човек казва, че вярва в Бога, той минава пред другите хора за малко умопобъркан. Не вярва ли в Бога, той е здравомислещ човек.

Питам: Ако тази философия е права, защо хората се радват на пълната кесия и само я потупват и поглаждат самодоволно? Защо не се радват и на празната кесия? - Между празната кесия и безверието има такова отношение, каквото и между пълната кесия и вярата. Пълната кесия и вярата са подобни величини, както са подобни помежду си празната кесия и безверието. Материализмът е празната кесия; духовният живот е пълната кесия на човека. Някой религиозен човек казва: “Аз ще мълча пред хората, няма да се издавам, че вярвам в Бога, да не ме мислят за глупав.” Чудно нещо! Защо трябва този човек да скрива своята светлина под шиник, да не я вижда никой? Как могат съвременните учени да разпръсват своята светлина навсякъде, а

религиозните да я крият? Ако днес един съвременен учен знае, например, само първата причина, а един религиозен човек знае от първата до десетата причина на нещата, защо последният трябва да мълчи? Защо трябва да крие светлината, която той има? Както ученият има право да разнася своята светлина навред, колкото малка или голяма да е тя, така също и религиозният има право свободно да сочи пътя на човечеството със светлината на своето съзнание.

Всички съвременни хора, били те учени, поети, музиканти, философи, проповедници, или обикновени занаятчии, трябва да бъдат смирени. Смирение се изисква днес от всинца! Казват за някого: “Този човек е файтонджия.” - Какво лошо има в това? От файтонджията зависи, дали главата ти ще бъде здрава или превързана. Ако той е трезв човек, ще те заведе благополучно до определеното място, за което ще му заплатиш и благодариш. За друг казват: “Този човек е свещеник, проповедник.” - Значи, той е глашатай, разнася Словото Божие из света. Еди-кой си пък бил писател. - Значи, той е барабанчик, съобщава, де какво става из света. Четвърти някой бил шивач. - Той е битпазарджия, старото превръща в ново. Истинската философия на живота седи в това, да се научи човек да намира смисъл във всички неща. Когато някой каже, че аз съм отличен проповедник, казвам: “Да, аз съм отличен глашатай.” Смирение, любов към Истината се изисква от всички хора днес. Който притежава истинската наука, само той може да говори с любов.

“Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, или кимвал, що дрънка.” Любовта е велика сила, която може да произведе вътрешен преврат в душата на всеки едного. Затова всеки човек трябва да работи усилено върху себе си, да намери този малък огън, тази малка искра, която е в състояние да произведе преврат в неговата душа. Настане ли този преврат в него, той ще започне да се разговаря със своята съдба разумно, като с най-добър свой приятел и ще й каже: “Ти си много добра, не си тъй жестока, както те представят. И в тебе има сърце. Аз обикнах Бога, при Него

искам да отида, за Него искам да живея, помогни ми и ти в този мой вътрешен стремеж.” И наистина, съдбата има сърце. Що се отнася до смелите, до силните хора, съдбата е добра, отстъпчива. Тя им казва: “Понеже вие сте смели хора, аз ви давам свободен билет, да отидете, дето искате. За страхливите, обаче, аз съм страшна, като мечка. Достатъчно е да си отворя пред тях устата и зарева, те ще напуснат и наука, и религия и ще бягат извън гората, дето няма мечки.” Страхливите хора не излизат зимно време поради студа; лятно време по обед също не излизат поради голямата горещина. И в Америка има такива хора, които във време на силно слънце излизат с големи шапки на главата, пазят се от слънчев удар. Такива хора трябва да носят на главите си магнетически шапки, да не ги пече слънцето.

И тъй, човечеството първо е минало през фазата на растенията, от които се образуваха каменните въглища. После то премина през фазата на рибите, които организираха водата. Най-после премина през фазата на птиците, които организираха въздуха. Сега вече иде културата на огъня, т.е. културата на истинския човек. Христос казва: “Огън дойдох да запаля на света.” Той донесе култура, която ще преобрази света. Този Божествен, свещен огън ще почне да гори върху огнището на всяко човешко сърце. Този огън, именно, ще организира света.

Аз искам всички хора да бъдат носители на този свещен огън, не огъня на въглерода, или на водорода, или на кислорода, но на огъня, който окултистите наричат азот, който нито гори, нито изгаря. Новата култура е на Божествения огън. В този огън Моисей чу гласа, който му говореше: “Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свето.” Моисей казва: “В този огън чух въздишките на народа си.” Тогава Господ му каза: “Аз ще сляза да помогна на твоя народ чрез тебе.” Моисей се уплаши, той не беше готов още да влезе в този огън и да помага.

По същия начин днес много хора казват: “Ние не можем да бъдем носители на Словото Божие.” Носител на Словото Божие може

да бъде само този човек, който може да се справи със свещения огън. Когато сърцето на хората се стопли от този огън, те могат да направят всичко. Това може да стане моментално. Затова не изгасвайте свещения огън, който гори в сърцата ви! Изхвърлете навън стария огън, който гори с дим и пепел! И когато в сърцата на хората се запали свещения огън на новата култура, нека го пазят да не изгасне. Който не може да го използва, сам ще си напакости.

Някой пита, кои са причините на нещастията в света. - Причините за нещастията са съмнението и безверието. Мнозина се съмняват в това, което им говоря. Казвам: Ако запаля моя огън и се образуват дим, сажди и пепел, думите ми не са верни; ако в моя огън няма сажди, няма дим и пепел, а има свобода, светлина и любов, както и всичко хубаво, което търсите, думите ми са верни. Този огън ще бъде идеалът на човешкия живот. Придобиете ли този огън, пазете го да не изгасне! Имате ли този огън, вие ще се ползвате от науката на великите учители, на великите адепти и гении в света, които са завършили своето развитие. Тази наука носи радост, блаженство и величие за човешката душа. Само така човек може да познава Бога и Бог ще го познава. Това подразбира да се говори с любов.

"И ако говоря с ангелски език и с езика на любовта и познавам Бога, ще съм човек с прави мисли и с чисти и възвишени чувства."

Беседа от Учителя, държана на 24 октомври, 1926 г. в гр. София.

НЕГОВАТА ЗАПОВЕД

„И знам, че неговата заповед е живот вечен.“ (Йоан 12:50)

Знанието е проява, качество на съзнанието. Знае онзи човек, съзнанието на когото е пробудено. Знае онзи човек, който разбира законите на природата и тяхното приложение, както и съотношенията, които съществуват между тях. Знае онзи човек, който прилага в живота си правилата и методите на разумната природа и може да изкарва от тях нещо реално, с което да подобри своето положение. Знае онзи човек, който може да запази своето щастие, здраве, богатство, дарбите на своята душа, силата на своя дух, както и всичко възвишено и благородно в себе си. И обратно: всеки човек, който разрушава своето щастие, изгубва своето богатство, покваря своя ум и своето сърце, изнасилва своята душа и своя дух, той е невежа, той е прост човек.

Като се разсъждава така, може да се дойде до закона на вероятностите в математиката. Всеки, който познава и изучава този закон, знае, че в живота се срещат повече или по-малко случаи за реализиране на нещо, а някога тия случаи могат да се реализират 100% - значи вероятността е абсолютна, пълна. Например, ученикът, който редовно учи уроците си през годината, знае всичкия материал, и вероятността за него да издържи изпита си успешно е 100%. Обаче, за ученик, който оставя някои предмети ненаучени, вероятността да издържи изпита си успешно се намалява. Следователно, колкото по-малко учи един ученик, толкова по-малка е вероятността да издържи той изпита си. Такъв ученик разчита вече на щастие, на късмет, както казват турците, и той очаква да му се падне нещо, което знае. Ако той знае само един предмет, има само единица вероятност да издържи изпита: ако му се падне някой въпрос от този предмет, това значи, че

между сто празни билети има само един пълен. Тогава вероятността да се падне този билет е едно на сто. Опитвали ли сте, колко пъти трябва да бръкнете в кутията, за да извадите пълен билет?

Сега, всички съвременни културни хора, т.е. хората на цивилизацията имат по една такава кутия и всяка сутрин бъркат в нея, да извадят пълен билет. И майки, и бащи, и деца, и учени и прости, и свещеници - всички бъркат в тази кутия, но работите им пак не вървят добре. Като ги питаш нещо за Господа, виждаш, че те не Го познават, не вярват в Него. В ангелите не вярват, в душата не вярват, в доброто също не вярват; дойде ли, обаче, до късмет, всички вярват. Разправят за един от френските писатели, голям материалист и реалист, че преди да започвал издаването на някои от своите романи, вадил билетчетата от една кутия, на които било написано, с какъв успех ще се ползва неговото съчинение, обществото ще го посрещне добре или зле. Да вярва човек в късмет, това е атавизъм. Въпросът не седи във вярата на човека в късмет или в щастие, но той трябва да има в себе си нещо положително, установено, на което да вярва. Ако се намерите пред някоя река без мост, как ще преминете от единия бряг на другия? - Ще ви трябва едно въже или един прът. Този прът, или въжето представляват вярата на човека. Следователно, колкото и да е слаб този прът, т.е. колкото и да е слабо веруюто на човека, то все ще му помогне да премине реката. В какъв случай е необходимо веруюто на човека? - Само когато той срещне някоя река без мост. Обаче, случва се човек да измине 1’000 километра път и да не срещне никаква река, или пък ако срещне по пътя си някоя река, тя има мост. Питам: Заслужава ли тогава да се носи този прът, толкова дълъг път? - Не заслужава. Значи, веруюто на много съвременни хора е такова, че те могат да разчитат на него само в крайни случаи. Тяхното верую е този, именно, прът, който те носят със себе си цели 1’000 километра път и казват: “Не трябва да се отказваме от веруюто на нашите деди и прадеди, то все може да ни потрябва в някой критичен момент.” Питам: Нужен ли ви е този прът, ако реката, през

която ще преминете, има здрав, хубав мост? - Не е нужен. Едно време между земята и небето нямаше мостове, но сега има: днес има много богове, които учат хората, как трябва да вярват в Бога. Индия е пълна с такива богове. В България пък има много светии. Отидете ли в Русия, там ще намерите още повече светии. Някой пита: "Чели ли сте последните теории на еди-кой си философ, с които той разрешава най-сложните задачи в живота?" - Не съм чел. - Който не е чел тези теории, той е голям невежа. Питам този човек: Ами ти чел ли си Божествената книга, в която е написано всичко за създаването на света? - Не съм я чел. - Тогава ти си първокласен невежа. - Според мене, тази книга нищо не струва. - Не, Божествената книга беше написана преди книгата на видния философ, от когото ти се възхищаваш. Той зае своята философия от свещената, от Божествената книга и под нея тури своя подпис. Теориите на новите учени хора също тъй са заимствани от тази Божествена книга на живота написана още преди създаването на света. С това теориите на тия учени не се обезценяват, но казвам, че преди тях имало ред философи, със светли, трезви идеи, които са взели участие в написването на Свещената книга на живота. Те са учители на новите философи и учени, те са учители и на цялото човечество.

Някой казва: "Знаете ли, какъв морал е написал еди-кой си философ в своето учение? - Зная. На такъв морал днес и паяците не могат да се задържат. Подобен морал имат и растенията, и животните. Например, мъжкото куче никога не дави, не хапе женското. На друго мъжко куче то напада, но на женско - никога! То казва: "Според нашите традиции мъжко куче никога не напада женските кучета. Това е наш свещен морал. Ако някое мъжко куче си позволи да хапе женските, нашият род ще изчезне съвършено от лицето на земята." Хората казват, че кучетата се отличават с привързаност и благородство. - Тяхната привързаност и тяхното благородство се дължат на факта, че мъжките кучета не хапят женските. Какво става, обаче, меду хората? Днес, между съвременните културни хора ще

видите, че мъжът е в състояние да умори жена си, и жената е в състояние да умори своя мъж. Защо някой мъж уморява своята жена? Нали жената е направена от реброто на мъжа? Бог извади едно ребро от Адама и каза: "Ето, давам ти тази жена за другарка през целия живот. Пази свещено нейната душа!" В това време извън рая имаше друга култура, пред която Адама излезе да се хвали със своята другарка Ева, като казваше: "Аз имам красива, хубава жена, каквато светът не е виждал досега!" Тогава тази култура изпрати един свой делегат, преобразен в змия, да опита, да разбере добре, каква е тази жена. Какво стана след това? - Тази хубава жена съгреши, а след нея съгреши и Адам, след което и двамата се намериха извън рая. Имаше един българин, във варненско, на име Драгни, който също така обичаше да се хвали със своята жена, че била работна и трудолюбива. Щом види че жена му изтъче един топ платно, той го взима под мишницата и вечер, когато никой не го вижда, отива в кръчмата, разгъва платното и казва на кръчмаря: "Виждаш ли, платно е това! Дай тук половин кило вино!" Тъй вървят чашите една след друга, докато всичкото платно отиде.

Днес, повечето съвременни мъже са изгубили своето мъжество - тази възвишена и благородна черта, вследствие на което са огрубели. Истинското мъжество подразбира Мъдрост. Думата "мъж" в български език означава "човек", а в английски език означава "гъба", мек, като гъба. Какво представлява гъбата? - Нещо, което израства в една нощ и скоро след това изчезва. Какъв мъж е този, на когото израстват мустачки и брада за една нощ и след една година го виждаш, останал без мъжество, обременен от живота, обезсмислил всичко в себе си и се оплаква, че някоя жена го увлякла и съсипала? Как може да го увлече една жена? Ако е вярно, че жената опропастява мъжа си, как ще се обясни пропадането на младия човек, който още не е женен? Някой млад човек прекарва по цели дни и нощи в кръчмата с чаша в ръка и казва: "Тази проклета чаша ме съсипа!" Един млад човек се оплаква от жена си, друг - от чашата. Питам: Кой е виновен тогава - чашата,

или жената? - Виновно е желанието, което е дълбоко скрито в него и чопли, разрушава живота му, както червеят разрушава дървото. Кое заставя работникът в английските фабрики да работи по цели дни само за няколко английски лири? Или, кое заставя работникът във французките фабрики да работи за няколко златни френски монети? Кое заставя работникът в Турция, или в България да работи за няколко турски лири, или за няколко български книжни лева? - Желанието за пари кара хората да работят. Добро е това желание, но кой човек, след като е обичал парите, е придобил нещо безсмъртно, нещо, което не се губи? Ще кажете: Без пари не може да се живее." Не е въпросът там, дали може, или не може да се живее без пари. Може ли Любовта - най-свещеното нещо в живота - да се печели с пари? Златото има ли съзнание? - Няма. - Щом златото няма съзнание, дайте му това място, което справедливо заслужава. Турете златото в касите си и го употребете като слуга, да извърши някаква работа. Мнозина от съвременните хора турят златото си в касата и треперят върху него, както майката трепери върху децата си; постоянно отварят и затварят касата, радват се на златото си. Гледаш някой старец, едва се държи на краката си, подпира се на тоягата си, но ходи, обикаля нещо, озърта се насам-натам, отива някъде далеч, около един километър извън селото. На работа ли отива той? - Не, този старец не може да работи. Той отива на мястото, дето е заровил парите си; ходи, обикаля, наглежда, да не ги е взел някой. Само парите ли са заровени там? - И неговото сърце е заровено заедно с парите. Парите, това е неговият син, неговият възлюбен, заровен в земята. Той обикаля около гроба на своя син, пали му кандилце и казва: "Синко, тук ли си още?" Като разбере, че никой не е пипал парите му, започва да си тананика, връща се дома си весел, радостен и казва: "Заколете ми едно ярче да си хапна!"

Това представлява днес съвременният живот. Това представляват съвременните културни хора, които постоянно питат: "Нали трябва да ядем, да се храним?" - Трябва да се храните! - Нали трябва да имаме

пари? - Трябва да имате пари! - Нали трябва да бъдем богати, а не сиромаси хора? - Богати трябва да бъдете! Нийде в Божествената книга не е казано, че човек трябва да бъде сиромах. Сиромашия и грях са синоними. Значи, във физическия свят човек не трябва да бъде сиромах, а в духовния свят не трябва да бъде грешен. Ако на физическия свят човек прави грехове и престъпления и по този начин избягва сиромашията, какво печели с това? Какво печели той, ако разбогатява на земята, а обеднява в духовния свят? Каква е вероятността да спечели човек от 100’000 лева още 100’000 лева, ако дава пари с лихва 100% или ако търгува? - Малка е вероятността. Защо? - Тук имат влияние няколко фактора: броят на търговците, реколтата, природните условия - дъжд, суша, ветрове и т.н.

Днес съвременната математика се занимава със закона на вероятността по отношение броя на смъртните случаи и раждаемостта в живота, т.е. тя прави изчисления, колко хора умират и колко се раждат годишно. Също тъй тя прави изчисления, колко хора са здрави и колко болни и каква вероятност има някой човек да заболее и през коя година от своя живот. Тия изчисления се правят въз основа на условията, средата, в които живее даденият индивид, неговите родители, наследствеността и т.н. Мнозина казват: “Да бъдем богати и здрави!” - Добре, това желание е на мястото си, но същевременно човек трябва да бъде праведен. Ако богатството и здравето на човека във физическия му живот създават неговата смърт в духовно отношение, това здраве и това богатство не са необходими. За предпочитане е човек да умре на земята, а да живее в духовния свят, отколкото да живее на земята, а да умре в духовния свят.

Христос казва: “И знам, че Неговата заповед е живот вечен.” Неговата заповед е великата заповед, която съдържа всички основни правила за духа, за душата, за сърцето и за ума. Само с тия правила човек може да работи успешно. Някой човек не вярва в духа. Какво показва това? - Че неговото съзнание не е дошло дотам. Друг човек не вярва в душата. Какво показва това? - Че неговото съзнание не е

дошло дотам. Обаче, всички хора вярват в сърцето и в ума. Няма човек, който да не вярва в сърцето и в ума. Тогава, нека всички хора започнат с възможностите и условията, които се съдържат в сърцето и в ума на човека. Какви са тези възможности? - Човешкият ум се проявява чрез мозъка. При това, колкото по-фина е материята, от която са изтъкани белите и сивите мозъчни влакна, толкова по-богати са условията за умствения живот на даден човек. Гънките на сивото мозъчно вещество трябва да бъдат добре моделирани, за да могат правилно да предават човешката мисъл. Съвременните учени изучават набраздяванията и нагъванията на човешкия мозък, но те не са дошли още до положително научно определение за ролята на мозъчните гънки. Те са дошли само до общо научно заключение, че интелигентността на човека зависи от набраздяванията, т.е. човек е толкова по-интелигентен, колкото броят на мозъчните гънки в него е по-голям. Освен това, те са дошли още и до заключението, че колкото по-дълги са тия гънки, толкова и човек е по-интелигентен. И най-после, колкото по-дебели са тия гънки, толкова и човек е по-умен и интелигентен. Значи, има известно съотношение между дебелината, дължината и набраздеността на мозъчните гънки, и разумността и интелигентността на човека. Ето защо, интензивността на ума не е еднаква във всички хора.

Питате: “На какво се дължат много от нещастията в човешкия живот?” - На човешкия ум. Какво ще стане, например, ако някои хора се облекат зимно време с тънки дрехи, събуят се боси и така излязат вън? - Ще се простудят. Значи, разумният човек трябва да познава издръжливостта на своя организъм. Лятно време човек може да ходи бос по тревата, без да се простуди, но ходи ли бос по паважа на някой голям град, той ще се простуди. Човек не трябва да ходи бос по камъните нито лятно време, а още повече зимно време. Защо? - Има ред причини, които сега няма да обяснявам. Едно е важно да се знае: камъните поглъщат силата на човешкия живот. Хората са разбрали това нещо и затуй никога не си правят каменни къщи. Те правят

къщите си от тухли, от дървета, като най-здравословни. Защо камъните поглъщат силата на човешкия живот, това е друг въпрос. Фактът е важен. И в Писанието се казва, че от вкаменяването на човешкото сърце произтичат най-големите нещастия в света. Някой пита: “Защо ме сполетяха толкова нещастия в живота?” - Защото сърцето ти е каменно. Умен, добър човек е този, който не вижда само своите страдания, но и страданията на окръжаващите. При това, той знае, защо му идат страданията. Не само това, но той може да отстрани известни страдания, които го очакват.

Следователно, когато се говори за съвременната наука, ние подразбираме, че само този човек може да се занимава с нея, който има обич към знанието. Няма ли човек обич към знанието, и науката за него няма приложение. И действително, съвременната наука има приложение само във външния, във физическия живот на хората, но не и в техния вътрешен, морален живот. С помощта на науката днес се построяват фабрики, пътища, пътни съобщения - железници, параходи и аероплани; тя помага в разните отрасли на живота: кожарство, стъкларство, бояджийство и т.н. Цялата съвременна индустрия лежи в основата на науката. Вземете, за пример бояджийството. То е донякъде само разработено. Може ли да се сравни с бояджийството на птиците и на растенията? - Не може. Те далеч надминават хората в изкуството си да боядисват. Когато човек боядисва нещо, тази боя се разрушава, а дори съвсем изчезва от слънчевите лъчи. Затова казваме: “Боите, които човек е открил, избеляват от слънцето.” Боите пък, с които птиците боядисват крилцата си, и растенията - цветовете си, обратно: колкото повече ги грее слънцето, толкова по-хубави стават.

И тъй, най-важното нещо за човека е да запази чистотата, девствеността и силата на своето сърце и на своя ум. Някой казва: “Всички възможности за човека се крият в силата на неговата воля.” - Не, силата на волята зависи, от чистотата на сърцето и от силата на ума. Волята представлява направление на силите на ума и на сърцето

в известна посока. Воля в широк смисъл на думата, имат само най-възвишените хора, най-великите Учители. Когато казват за някой обикновен човек, че има силна воля, това са силни желания, но не и воля. Волята не подразбира да направиш това, което пожелаеш. Да имаш воля, значи, като пожелаеш да извършиш един акт, предварително да знаеш условията и законите, на които той се подчинява, та като го направиш, да имаш резултат 100% успешен. Това, което съвременните хора наричат воля, не е нищо друго, освен своеволие. Ето защо, съвременните хора са повече хора на своеволието, отколкото на разумната воля.

Аз съм правил ред френологически изследвания и изчисления върху брадата на българите. Брадата на човека показва, каква е неговата воля. От многото изследвания, които направих, намерих само двама души, брадата на които е поне близо до нормата. Такива хора могат да постъпват справедливо при всички условия на своя живот. Според закона на вероятностите, може да се изчисли колко справедливи хора ще има на 4'000'000 население в България. Според моите изчисления, аз зная приблизително, колко души има в България с будно съзнание в своите действия. За всички хора е важно да се използват възможностите, които са вложени в тях. Тези възможности се крият в силата на техния ум и в чистотата на тяхното сърце. Разумен, чист човек е този, чието сърце не се смущава от условията на живота: че родителите му умрели, че някой говорил лошо за него, че някой го нападнал - той сълза няма да пролее. Разумният човек може да плаче, но никога за себе си. Не е правилно, когато човек мисли, че Господ го проклел и затова страда. - Не, богатството на човека е вложено в самия него. Няма същество по-богато от човека. И най-престъпния човек съдържа в себе си грамадна енергия, която, ако той използва правилно, може и светия да стане. Той се е оплел в идеята, че е престъпник, че от него нищо добро не може да излезе и не прави усилия за своето повдигане. Как е дошъл до това положение? - Чрез внушение.

Съвременните хора работят със закона на внушението. Нима със създаване закон за престъпниците, държавниците не внушават престъпността у хората? Щом се яви един престъпник, те казват: "Хайде да създадем закон за престъпниците!" С този закон се отваря път на престъплението. Свещениците говорят за развалата на хората, но с това те не ги изправят, а отварят път на развалата в света. За да се избегнат тия лоши последствия в живота, човек трябва да се стреми към Истината. В Истината е скрит смисъла на живота. Ще кажете: "Как да познаем, кой човек говори Истината." - Човекът на Истината има свой определен образ, по който може да се познае. Както всеки учен, бил той астроном, геолог, или какъв и да е, има свои мерки, своя определена норма, по която съди за явленията в света, така и за човека, който проповядва Истината, има определена норма, определени мерки, по които той се познава.

"И знам, че Неговата заповед е живот вечен." Когато държавникът създава закони, преди всичко той трябва да знае Божиите закони и по тях да ръководи управлението на своята държава. Някои казват, че човек трябва да бъде патриот. Кой човек може да бъде патриот? - Най-разумният, най-честният, най-благородният. Не е достатъчно патриотът да обича своя народ, т.е. ръката си само, но всички патриоти трябва да живеят един за друг, да съставляват нещо цяло. Ние виждаме, че стремежът на всички съвременни хора, на всички икономисти, както и на всички народи и общества седи в идеята да си помагат взаимно едни на други.

Обаче, нека оставим тия общи въпроси настрана, те сега не ви интерсуват. Всички, които ме слушате, искате още днес да бъдете щастливи, очаквате да чуете нещо по това, как да придобиете щастието. Това, което очаквате да чуете, ще го изкажа в две правила. Първото правило: пазете чистотата на своето сърце! Второто правило: пазете чистотата на своя ум! Чистотата е капитал за човека. Тогава, за да запазите този капитал, тази своя чистота, спазвайте следното правило: не влагайте своя капитал в чужди банки! Щом става въпрос

за запазване на чистотата си, казвам: Не правете никакъв компромис със своята чистота! Докато сте чисти, всички извори на вашия живот ще текат правилно. Деня, в който загубите чистотата си, изворите, каналите на вашия живот ще се задръстят, и вие ще се лишите от силата и здравето си, ще започнете да боледувате, да се дразните, ще изгубите свободата си, ще очаквате на чужда помощ и т.н. Който иска да бъде здрав, трябва да бъде чист. Който иска да поправи своите работи и да бъде независим от хората, непременно трябва да бъде силен. Обаче, силен човек е онзи, който е запазил своята първоначална светлина на ума, която Бог е вложил в него. Някой пита: "Как мога да запазя светлината на своя ум?" - Като вложиш ума си в Божественото. - Какво трябва да направя, за да постигна нещо? - Не бързай да забогатееш. Не бързай учен да станеш! Не бързай силен да станеш! Смешно е когато силният човек иска да стане силен. Не бързай да станеш богат! Кой трябва да желае богатството? - Сиромахът. Има ли смисъл богатият да желае богатство? Не бързай да станеш добър! Доброто е необходимо условие за съвършенството на човека, но той не може да стане добър в един ден. Следователно, щом човек се стреми към съвършенство, доброто ще му помага. Не се ли стреми към съвършенство, и доброто няма да му помага. Цялата съвременна философия се стреми да направи човека добър. - Не, човек трябва да бъде съвършен, а за да бъде съвършен, умът му трябва да бъде силен в доброто.

В съвременната математика, покрай различните въпроси, се изучават и отношенията между дългите и късите линии. Какво разбирате под дълги и къси линии? Ще кажете: Какво отношение има между дългите и късите линии и стиха, който е цитиран в тази беседа?" - Аз говоря за дългите и къси линии, за да ви изясня известни положения в живота. Когато човек иска да направи едно добро, но го отлага от днес за утре, той образува дълги линии в живота си. Добър ли е този човек? Не е добър. Обаче, когато човек иска да направи зло, но го отлага от днес за утре, той пак образува

дълги линии в живота си. Лош ли е този човек сега? - Добър човек е той. Следователно, дългите линии за лошите работи показват, че даден човек е добър; късите линии за добрите работи показват, че даден човек е добър. И обратно: дългите линии за добрите работи и късите линии за лошите работи показват, че даден човек е лош. От тук изваждаме следното заключение: късите линии за добри постъпки показват, че хората са добри; дългите линии за лоши постъпки показват, че хората са добри, и обратно: късите линии за лоши постъпки показват, че хората са лоши; дългите линии за добри постъпки показват, че хората са лоши. Когато при някой добър човек има дълги линии, това показва, че той всякога разсъждава. Но добрият човек няма право да разсъждава, да направи ли едно добро дело, или не. Ако съм около някой извор и дойде при мене един беден човек за милостиня, трябва ли да разсъждавам - да му помогна ли с нещо, или не? Тук няма какво да се разсъждава. Ще бръкна в джоба си, ще извадя една монета и ще му я дам. Има ли тук нужда от моите разсъждения? Този човек е беден, нещастен, три дни не е ял. Днес аз ще му дам нещо, утре - друг някой и така ще прекара своя живот.

Казвате: “Трябва ли човек да проси?” - Нека проси! Няма нищо лошо в просията. Някой казва: “Аз не обичам да прося!” - Докато просиш, ти си човек. Какво ще стане с малкото дете, ако не проси от майка си мляко? Какво ще стане с държавника, ако не проси? - Няма да взима участие в управлението на държавата. Затова той ходи при тези, при онези избиратели, моли ги да го изберат за депутат, или за министър, като им дава ред обещания. Тия обещания имат валидност, докато той стане министър. Стане ли веднъж министър, той казва: “Аз съм човек независим, изработвам закони и ги прилагам. Други закони, друга воля не признавам!” Какво признава? - Да изпразва чувалите. Тъй казват българите. Смешно е, когато българите говорят за изпразване на чувалите! Каква наука има в изпразването? Наука е, когато нещо тече като извор. Какъв смисъл има в това, един да пълни чувала, а друг да го изпразва? Какво подразбира изпразването? Някой

казва: “Добре е от време на време да се изпразва чувалът.” - Не, аз не бих желал да виждам в света само празни чували. Чувалите трябва да са пълни с жито. Колкото вадите от тях, толкова прибавяйте! Ако човек бърка в една каса, трябва веднага да прибави изваденото. Когато нашите каси, нашите чували са пълни, това подразбира изобилие. Нека всички хора се надпреварват в пълнене на касите и чувалите си! Днес повечето хора се надпреварват тъкмо в обратното: всеки гледа пръв и колкото може повече да изпразни чувала. Като видят, че чувалът се изпразва, казват: “Дано се намери някой умен и учен човек, който умее да пълни чувалите!” Няма умни хора, които могат да пълнят чували. Пълните чували са наши измислици, наши изобретения. Идеята, че трябва да пълним касите, чувалите си, се отразява така заразително между хората, както се отразяват разните микроби вурху организма на човека. Обаче, микробите не действат върху чистия човек. Ако човек има чисто сърце и светъл ум, никакво зло не може да го сполети. Но ако сърцето му не е чисто и умът му не е светъл, каквито микроби има по света, все около него ще дойдат.

Днес светът е пълен с различни болести, умопобърквания, нещастия и т.н. На какво се дължи умопобъркването например? Някоя мома се влюбва в един момък, но той й отказва, и тя се умопобърква, не могла да понесе този удар. Какво от това? Нека задържи своята любов за този, който ще я обича. Има някой в света, който я обича, но тя трябва да има търпение, докато го намери. Ако царската дъщеря остави своя възлюбен и отиде при някой свинар, може ли той да оцени нейната любов? - Не може. Срещам някоя мома, наблюдавам я, тя се влюбила в някой свинар и страда, че той не й отговаря. Казвам й: “И сто години да любиш този човек, нищо няма да придобиеш, той само свинете си ще гледа. Ако беше умен човек, свинар нямаше да стане.” Какво може да даде той на свинете? Казват за някой човек, че станал овчар. Какво от това? Овците могат да живеят и без овчар. Че някой станал овчар или свинар, то се отнася до човешкия живот, до възпитанието на хората. А сега, някой взел торба на гърба си, кривак в

едната ръка, кавал в устата и свири ли, свири, но овците пет пари не дават за своя овчар. Защо? - Любов няма този овчар. Като дойде времето, той взима ножиците, отрязва им руното, а после ги издоява, като им казва: “Вие сте много егоисти, трябва да учите милосърдието, трябва да учите закона на жертвата. За да влезете в Царството Божие, трябва да научите Божия закон, доброволно да давате млякото си, а не чрез насилие.” - Да бъде, както Господ е казал - отговарят овците. - Освен това според Божия закон вие трябва да пожертвате и вашите деца, да ги дадете в нашите училища, ние да ги възпитаваме. - Така да бъде!

И наистина, от хиляди години насам, хората все възпитават децата на овците, но костите им и до днес са разпръснати из целия свят. Защо не говорят Истината? Нека всеки каже на своята овца: “Сестро, съжалявам, но такова време е дошло, или ти, или аз, един от двамата, трябва да стане жертва, иначе и двамата ще умрем. Тази година житото не стана, ябълките не станаха, а трябва да живея, създаден съм по образ и подобие Божие.” Тази овца ще ви погледне и ще каже: “Добре, аз ще стана жертва за Господа, стига вие да дадете плод.” Така трябва да говорите на овците, а не да ги залъгвате. Като им говорите така, те ще се жертват доброволно, и тяхната жертва ще бъде благословение и за вас, и за тях. Ако Христос, за когото проповядват всички съвременни църкви, дойде днес, колко истински вярующи ще намери, които да изповядват Неговото учение? Това не е съдене, но Истината трябва да се знае. Ще кажете: “Ние се трудим, работим, правим усилия над себе си.” - Трудете се, работете, но всякога се запитвайте: “Истински християнин ли съм аз?” Запитват едного: “Ти вярваш ли в светия кръст?” Той му казва: “Братко, цели 2’000 години вярвах в светия кръст, но все ми липсваше нещо. - В света Троица вярваш ли? - Цели 2’000 години вярвах в света Троица, но пак ми липсваше нещо. В какво ли не съм вярвал и в какво ли още ще вярвам?”

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.” Христос не казва, че Неговият кръст е живот вечен. Той не казва, че вярванията на хората са живот вечен. Мнозина може да се обидят, като се засягат тези въпроси, но казвам: Ние почитаме тяхното верую, ако то е Божествено и ако носи някакво благо, както за самите тях, така и за цялото човечество. Не е ли Божествено, ние не го подкрепяме. Аз съм готов да подкрепя всичко, което е за Славата Божия, за доброто на човека, на дома, на обществото и на народите. Аз съм готов да подкрепя всичко онова, което носи благо за страдающите, за бедните. Аз не мога да подкрепя онова, което спъва идването на Царството Божие на земята, което помрачава човешкия ум или опетнява човешкото сърце. Казвам: В света иде голяма буря и докато не е дошла още, разумните хора трябва да оберат плодовете от своите дървета. Повтарям: Голяма буря иде! Оберете плодовете си и ги турете в хамбарите! Някои питат: “Какво зло има в бурята?” - Тази буря няма да помете целия свят, но ще причини големи злини на хората. Разумно е да се вземат мерки, да се избегнат нейните лоши последствия.

Казвам: Това е учението, което трябва да се приложи в света. Всеки човек може да го приложи. Много от съвременните хора очакват Христа и казват: “Преди 2’000 години Христос дойде на земята, и сега пак ще дойде.” - Вярно е, Христос е бил на земята, и пак ще дойде. От 2’000 години насам няма човек в света, когото Христос да не е посетил поне три пъти. Вие сте плакали за Него, и Той е дохождал при вас. Вие сте Му обещавали много неща, но не сте ги изпълнили. Вие и до днес плачете за гвоздеите в Неговите ръце, но Той казва: “Не плачете за моите гвоздеи! Аз ги извадих вече. Време е вече да приложите Божията Любов, както ви казвам.”

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.” Свържете се с Христа и приложете Неговото учение широко в живота си - не само в дома си, нито само в църквата, нито само в един народ, а навред - по целия свят. Целокупният живот може да бъде заквасен с Божията

Любов! Тя има общо приложение и може да царува навсякъде. Без Любов няма живот; без светлина няма растене; без свобода култура не може да съществува. Тия са основните положения в живота. Главната задача на човечеството е да изучава Божията Любов и да я познава. Казвате: "Как да познаваме Божественото?" - Там, дето човешката любов престава, Божията Любов започва. Там, дето човешкото знание престава, Божието знание започва. Там, дето човешката свобода свършва, Божията свобода и Истина започват. Някой човек се обезсърдчил и казва: "Аз остарях вече, ще се мре." - Не, тъкмо сега ти можеш да намериш истинския живот.

"И знам, че Неговата заповед е живот вечен."

Казвам: Старият човек може да се подмлади в 24 часа. - Как? - Той е богат човек, вложил в банките 25 милиона лева и си казва: "Ако раздам един милион лева от парите си, дали ще мога да се подмладя?" - За да се подмладиш, трябва да продадеш и раздадеш всичкото си имане: пари, къщи, ниви - нищо старо да не остане в тебе. Аз, който му говоря така съм млад човек. Той ме слуша, гледа, мисли си, не се решава. Казвам му: "Раздай богатството си, и ти ще станеш млад!" Той не вярва, разглежда ме изпитателно от главата до петите и си казва: "Какво мисли този човек? Възможно ли е, след като съм работил толкова години за това богатство, да го раздам току-тъй изведнъж!" Този старец мисли, че аз ще взема парите за себе си. Казвам му: "Не се безпокой, дядо, неправда не може да съществува в света. Ако взема парите за себе си, аз ще остарея, а ти ще се подмладиш. Ако повярваш в тия свещени думи, в 24 часа ти ще се подмладиш; ако се усъмниш нищо няма да постигнеш. След пет години аз пак ще те посетя, да видя, разбрал ли си великата идея, която се крие в тия думи." След пет години пак отивам при него и го запитвам: "Сега съгласен ли си да раздадеш богатството си?" - Не мога ли да раздам само половината? Какво ще правя, като раздам цялото си богатство? Нали ще страдам тогава повече?" Отивам си и му казвам: "След пет години пак ще дойда." Питам: "Кой от двамата

печели?” Христос днес задава същия въпрос на всички съвременни хора. Вие казвате: “Всичко знаем, но това нещо не може да се приложи.” - Може да се приложи.

“И знам, че Неговата заповед е живот вечен.”

Сега ще ви разправя един разказ. Един ангел разглеждал света от невидимия мир, и Господ, като го видял, че се интересува от света, дал му следната задача: да слезе на земята и да изчисли, за колко хиляди години може да изтече всичката вода, като минава през някое малко, тясно отвърстие. И трябвало да прекара той на земята дотогава, докато изтече всичката вода. Тази задача му се видяла доста сериозна. Дълго време трябвало да остане той на земята, но затова пък виждал, че ще придобие много знания. Той боравил със закона на вероятностите, според който всичката вода могла да изтече през това тясно отвърстие само за 24 часа. За такова изчисление турците казват: “Вредно за ума е да се занимава човек с такива работи.” И наистина, невероятно е да приема човек, че всичката вода на земята може да изтече през едно тясно отвърстие само за 24 часа Това нещо, е възможно само за ангели, които имат велики знания, чрез които ще могат да сгъстят водата. Това са възможности, вероятности, които не се отнасят до физическия свят. Това нещо не може да стане по физически начин. По същия начин, когато казваме, че човек може да се подмлади в 24 часа, не подразбираме, че то може да стане по физически начин.

Знание трябва на света! Най-първо човек трябва да изучава своята глава и своя мозък. У някои хора, например, очите са вдлъбнати, у други - изпъкнали; у някои хора ушите са дълги, големи, у други - къси, малки. Защо съществуват такива различия между хората? У някои хора лицата са пълни, у други - слаби. Физиолозите казват, че между пълните лица и стомаха има известно съотношение: колкото лицето на даден човек е по-пълно, толкова и стомахът му е по-здрав; и обратно: колкото лицето на човека е по-слабо, толкова и стомахът му е по-слаб. Други физиолози казват, че

когато носът на човека е широк, и гърдите му са широки; когато носът е сплеснат, и гърдите му са сплеснати. Значи, всяко нещо в живата природа има своето място и предназначение. Не е нужно да се отвори стомахът, за да се види, дали той е здрав, или не. Има външни признаци у човека, по които може да се познае това, а именно: здравословното състояние на стомаха се определя от лицето на човека.

Преди няколко дни ми попадна една книга на някой германски физиолог-анатомист, който посветил цели 20 години да изучава човешкото око с всичките му потайности. По окото той познавал, каква болест имал човек и на кое място. Също така по окото той могъл да предсказва болести, от които човек след време може да се разболее. Всичко е написано в окото на човека: неговото минало, настояще и бъдеще. В своите изследвания върху окото, този учен се домогнал и до разни методи за лекуване. Ако някоя майка има тия познания, като види окото на детето си, тя ще познае, че нейното дете след 2-3 години, например, ще заболее от известна болест. Щом знае това, тя ще може да вземе предварително мерки за неговото лекуване. Какво правят съвременните хора в такива случаи? - Те се лекуват след като заболеят, когато болестта е напреднала вече. Казвам: Викайте лекар, докато болестта още не е дошла! Някой човек сгреши и тогава вика проповедник да го изповядва. Казвам: Викайте проповедника, да ви каже как да живеете, докато грехът не е дошъл! Днес затворите са пълни с престъпници; улиците са пълни със стражари. Ние сме сити на грехове и на престъпления! Вървя по улиците, срещат ме някои детективи, наблюдават ме, мислят ме за анархист. Защо? - Имам дълга коса. Питам ги мислено: "Как сте приятели? Как върви вашата работа?" - Не сме особено добре, но какво да правим? Веднъж сме приели тази работа, ще я караме, че каквото излезе. - Не е лоша вашата работа, но като търсите лошите хора, трябва да знаете, как да ги изправяте. Работата на детектива не се заключава в това, да улови някой престъпник и да го премаже на мястото от бой. Постъпва ли

така, той трябва да знае, че пътят, по който върви, не е добър за самия него. Той трябва, преди всичко, себе си да изправи! И на стражаря казвам същото. Не е лошо човек да бъде стражар, но като лови хората, да ги изправя. Всяка служба, извършена правилно и разумно, е благородна. Това подразбира да бъде човек стражар, или детектив, или съдия, или адвокат, или държавник и т.н.

"И знам, че Неговата заповед е живот вечен."

Мнозина питат: "Как ще дойде новият живот на земята?" - Ще дойде пролетта на човешкия живот, ще дойде и лятото на човешкия живот, но усилена работа се изисква от всинца ни. Като очакваме добрите условия на живота, не трябва да бездействаме и да казваме: "Добър е Господ, Той всичко ще ни даде!" Така правят мързеливите хора, а ние трябва да работим! Дойде ли пролетта, всички трябва да работим, да придобием необходимите блага за вечния живот, който изключва страданията, а включва щастието на цялото човечество, на всички народи и на всички души.

Най-първо от всички се изисква абсолютна, положителна вяра! Христос е казал: "Всичко опитвайте, доброто дръжте!" Аз ви казвам: Опитвайте това, което ви говоря; опитвайте това, което Христос е говорил; опитвайте и това, което добрите, учените и гениалните хора са казали! Във всеки човек има нещо гениално, той е модел. В този смисъл всички хора се допълват. Всички добри, учени и гениални хора вървят към една и съща цел. В знанието, което те внасят в света има единство. Щом е така, между науката и религията не трябва да има разногласие. Между религията и обществения живот също така не трябва да има разногласие. Науката, религията, общественият живот, това са форми на живота, а между всички форми на живота трябва да има единство, не разногласие. Някой бил държавник, или съдия, или адвокат, или лекар, или художник, или поет - това са различни служби само, а всички са хора, души, братя помежду си. Всеки човек не може да бъде художник. В какво седи изкуството на художника? - Художникът трябва така да тегли четката, че да предава

с нея онези черти от лицето на човека, които да изразяват неговото благородство, или неговата добрина, или неговата чистота и т.н. Само чрез дълги наблюдения художникът ще може да предава с четката си вътрешните качества и добродетели на човека. При това положение всеки човек може да бъде художник. Някой казва: "Аз не съм хубав." - В продължение на 2 часа всеки може да направи лицето си красиво, но се изисква голямо усилие на неговия ум и на неговото сърце.

И тъй, нека всеки постави в душата си високия идеал да живее най-първо като разумен човек, а после като българин. И после, не само като разумен човек, а като служител Божий, като Син Божий. Да бъдеш Син Божий, значи да чувстваш пулса на цялата вселена; всичката нейна красота, всичко възвишено и благородно в света. Това ще внесе радост и веселие в твоята душа. Всеки може да бъде Син Божий, ако не днес, то поне за в бъдеще.

Казвам: Задръжте този идеал в душите си, за да можете поне отчасти да премахнете страданията, неверието, съмненията, които ви мъчат. Много мъчения имате, но има начин, по който човек може да се избави от тях. Отива един беден, бос човек при Господа и му се оплаква, че бял ден не е видял през целия си живот. Краката му станали на решето от тръне и бодили. Той се помолил на Господа, като Му казал: "Моля ти се, Господи, дай ми едни обуща от склада на небето, за да се избавя от това тегло на земята!" Господ се усмихнал и му казал: "Съжалявам, не мога да ти дам обуща, каквито ти искаш. Тук нямаме такива обуща, но ще ти помогна по друг начин." Като слизал към земята, Господ му дал две крилца и му казал: "Щом дойдеш до някой трън, започни да махаш с тия крилца, и те ще те издигнат нагоре." - Дали ще мога да се издигна с тях нагоре? - Ще се опиташ. - Сега Господ ме поставя в друго затруднение.

Днес и аз турям всинца ви по две крилца и казвам: Щом дойдете до трънете, махнете с крилцата си да литнете нагоре и ще се освободите от трънете. Има ли по-проста философия от тази? - Няма. Ако не махнете с крилцата си, по десет и повече от десет тръне ще

вадите от краката си. Махате ли с крилцата си, добре и леко ще ви бъде!

Беседа от Учителя, държана на 31 октомври 1926 г. в град София.

МОЙСЕЙ И ХРИСТОС

„Защото, ако бяхте вярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа.“ (Йоан 5:46)

Има известни положения в живота, които трябва да се изяснят. Изясняването е също така процес в природата, както растенето, развитието и ред други процеси. Всички предмети или всички същества, към които се движим, стават толкова по-ясни, колкото повече се приближаваме към тях; колкото повече се отдалечаваме от тях, яснотата им се губи. Изясняването на нещата подразбира външната, материалната, видимата страна. Този процес е необходим за човека, понеже днес, по разни външни и вътрешни причини, той не може да мисли и да чувства правилно, идеално. Извадете от него материалните неща, и духовният му живот ще остане напълно неразбран. Представете си, че човек живее в един свят, особено създаден, дето той не се нуждае нито от стомах, нито от очи, уши, нос, език, не прави никакви грехове и престъпления. Как мислите, какво ще бъде положението на този човек?

Често съвременните хора задават следния философски въпрос: “Не може ли светът да бъде създаден по друг начин?” - Светът може да бъде създаден по хиляди начини, но въпросът е да се избере най-добрият начин и така да се създаде. Най-добрият начин, по който светът можа да се създаде е този, който имаме днес. Казвате: “Не можа ли човекът да има друга някаква форма, а не тази, която днес има? - Може. Обаче, най-хубавата форма, в която човек може да се прояви днес е тази, която ние познаваме вече. Всички форми, които са дадени за птиците, за млекопитающите, за растенията, за всички живи същества, изобщо, са най-добрите, за да могат те да се проявяват при сегашните условия на живота. Ние не можем да съдим

за нещата само от наше гледище. Защо? - Понеже много от разбиранията и схващанията на съвременните хора по разни въпроси са повърхностни. След стотици или хиляди години хората ще разберат тясната връзка, която съществува между живота на всички същества. Ако се разглеждат нещата и отношенията между тях само от външната страна, те изглеждат разхвърляни, независими едни от други. Например, между растенията и хората, както и между минералите и хората на пръв поглед не се забелязва никаква връзка, но всъщност такава съществува. Ще дойде време, когато учените хора ще проповядват нови учения, нови теории. Те ще бъдат носители на новата, положителната Божествена наука. Според тия нови теории учените ще доказват, че атомите се раждат и умират, както и хората; йоните също така се раждат и умират, както и хората. Всичко това ще бъде обосновано и доказано точно математически, с ред формули, с каквито си служи днес математиката.

Често, като говоря в беседите си за учените хора и за науката, мнозина мислят, че аз отричам тяхната работа, че не ги признавам и т.н. Който мисли така, той не ме е разбрал добре. Според мене, учените хора представляват планински върхове от различни височини. И като планински върхове, те събират енергията от живата природа - от снеговете, от атмосферата, от светлината, от топлината и от ветровете и я изпращат в долините. Например, те изпращат енергията от снеговете в потоци жива вода, като напояват долините и развиват всякаква култура по тях. Планините дават направление на изворите. Следователно, в умствения свят учените хора представляват високи планински върхове, отдето слиза Божествената енергия. Те сами не създават тази енергия, но събират я, задържат я в себе си и когато дойдат благоприятни условия, тя слиза надолу и напоява долините. Ние не искаме да освободим света от снега, както някои хора искат да освободят живота си от всякакви противоречия и да живеят като ангелите. Чудни са хората! Те били ли са при ангелите, за да знаят, как живеят? Ангелът живее добър, красив живот, защото е

крайно разумно същество. Ангелът обръща внимание на такива малки неща, които и най-досетливия човек не може да забележи. В това отношение ангелите се отличават с висока култура. Ако постъпите в някой ангелски университет, вие нищо няма да разберете от техните теории. И те имат теории за създаване на света, за духа и материята, за разните светове и т.н. Техните теории, обаче, се различават от нашите. Понякога в ангелския университет засягат земния живот и научно разрешават въпроса, защо хората грешат, защо страдат и се мъчат, и т.н. Между всички учени не се е срещнал досега нито един такъв, който да е обяснил истинските причини на злото в света. Обаче, има учени хора, които нищо не са писали по този въпрос, но знаят причините за злото в света и могат да ги обяснят. Онзи, който знае причините за произхода на злото, той ще може и ще знае, как да го поправи. Всеки лекар, който може да обясни причините за развиване на някоя болест, той ще знае, как да я лекува.

“Моисей за мене писа.” Моисей е идея, която представлява видимото, материалното в света. Той представлява всички съвременни учени хора, целокупно взети, както и всички съвременни художници, музиканти, писатели и поети. Христос казва: “Ако вие не вярвате във всички ваши поети, художници, музиканти и учени хора, които са написали всичкото свое знание на книга, как ще вярвате в мене, който сега ви проповядвам нещо ново? С това Христос иска да каже, че всички тия хора подготвят пътя за Христа, та като им говори, да Го разбират. Някой казва: “Аз не вярвам в науката.” За коя наука говори този човек? Ако той подразбира само външната страна на официалната наука, прав е да не й вярва. За тази страна на науката Писанието казва: “Буквата умъртвява.” Всеки, който се занимава с тази наука, той е опитал, че тя умъртвява. Ние говорим за вътрешната страна на науката, за положителната, Божествената наука, която е жива и възкресява човека.

Днес много ученици са по-учени от своите учители и много деца са по-учени от авторите на някои хубави стихотворения. Защо? -

Например, някой автор напише едно хубаво стихотворение и след време го забрави, а едно малко дете, като научи това стихотворение наизуст, дълго време го помни и може да го декламира. Децата имат силна памет и като научат нещо, не го забравят лесно. Извикайте някой виден поет и вижте, дали помни това, което е писал. Някой ученици, със силна памет, запомнят всички формули по математика и при случай корегират своите учители. В този смисъл казвам, че някои деца са по-учени от своите учители. Днес знанието е механизирано, всеки може да го придобие. Истинско знание е това, което има приложение в целокупния живот, външно и вътрешно, и може да преобразява човека. Ако е въпрос за такова знание, в това отношение плочите на фонографа също тъй могат да минат за учени. Ако изпеете една песен пред фунията на някой фонограф, тя ще се отбележи върху неговата плоча с всичките си подробности. И ако пожелаете да се повтори ще я чуете безпогрешно. Ще може ли един съвременен музикант при първо слушане на песента да я повтори тъй, както грамофонът? Ами колко пъти трябва да се повтори песента на човек със слаби музикални способности? - Най-малко 5-6 пъти и пак няма да я схване точно.

И тъй, Божественият принцип, който съществува във всички хора ги направлява към един общ закон. Учените хора не създават произволно своите закони, хипотези и теории, но под влиянието, именно, на този общ закон, който работи в тях по свой особен, специален път. Например един художник минава през някоя хубава местност, наблюдава изгледите, и веднага вниманието му се спира върху един от тях и го копира. Всички се възхищават от тази картина, похвалват го, но той ли е създател на самия оригинал? - Не, художникът е създател на копието само, а създателят на оригинала е другаде. На същото основание казваме, че и ученият човек копира само една малка част от това, което той е могъл да види и научи. Затова, именно, и съвременните теории ни се виждат малко непълни, недоизяснени. Може ли художникът със своята четка да нарисува

всичко, което съществува или което той сам е видял в природата? Той може да изнесе само някои малки подробности от това, което е наблюдавал. Съвременната фотография е по-голям художник от този с четката; тя изнася повече подробности, защото има специални лещи с които ги долавя. Голямо изкуство е да знае човек, как да изнася нещата.

Казвам: Всички учени хора са учители на човечеството. Всички хора от своя страна са малки деца, които Бог приготовлява чрез тези учители. Всеки човек е едно малко дете, дошло на земята да се учи. Докато е дете, той ще се занимава с детински работи. Казвате: "За да разбере Истината, човек минава през ред заблуждения." - Няма заблуждения, но има фази на живота. Куклите, кончетата, с които децата си играят, не са заблуждения. Това са реалности, уподобления. Нито кончетата на малките деца, нито конете, които възрастните хора яздят, могат да се нарекат заблуждения. Детето се разговаря със своето конче така, както се разговаря с баща си, когато го язди вместо кон. В ангелския свят има коне, с които можете да се разговаряте така, както с най-видните философи. Тия коне могат да решават сложни математически задачи, както и много от съвременните учени математици.

Мнозина от вас ще кажат: "Възможно ли е всичко това?" Като казвам, че един кон в ангелския свят може да говори, може да решава сложни математически задачи, вам се вижда чудно това и не можете нито да го разберете, нито да го възприемете, защото си представяте неговата форма, а не и неговата субстанция. Представете си двама велики художници, единият от които има четка, бои и всички необходими инструменти на разположение, а другият няма нищо и е принуден да рисува с пръсти. Питам: Кой от двамата ще рисува по-добре? - Разбира се, този, който има на разположение всички инструменти.

Представете си също така двама велики виртуози-цигулари, единият от които има най-хубавата цигулка Страдивариус, а другият

има обикновена българска цигулка, скована от две прости дъски и един прост лък. Кой от двамата ще свири по-хубаво? - Първият. Защо? - Понеже вторият няма благоприятни условия, за да прояви своя талант. На същото основание има много животни, които по своята интелигентност седят по-високо от много хора, но по нямане възможност да се проявят, за дълго време те остават затворени в своята форма. Един учен твърди, че някои паяци могат да мислят като хората. С това свое твърдение той озадачава съвременните академици. Вследствие на това много учени във Франция започнаха да вярват, че паяците не само мислят, но за тази цел имат и някои технически приспособления. Условията, в които живеят паяците, ги заставят да мислят. Ако турят някой човек в едно подземие и той ще започне да мисли, дали над него не съществува нещо по-хубаво. Ние, съвременните хора, сме заровени, намираме се на дъното на някой океан, като сомове, а над нас отгоре има вода, има и суша. Там ние философстваме. Над тази суша се намира още една такава, върху която ангелите орат и сеят своето жито. Това е мисъл, предадена в поетическа форма. Що е орането? - Да ореш, значи да си разумен; да не ореш, значи да си глупав. Разумният оре и сее, за това е богат и сит; глупавият не оре и не сее, затова е сиромах и гладен.

Христос казва: "Ако бяхте вярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа." Съвременните културни хора не вярват на своите учени, и учените хора не си вярват едни на други. Те постоянно се опровергават едни други: един учен опровергава теорията на друг и създава своя теория; трети учен опровергава теорията на втория и т. н. Всяка нова теория не отрича старата, но я допълва. Нека децата учат, ние не отричаме техните стремежи! Нека учените създават все по-нови и нови теории, това е необходим път в развитието на науката. Нека поетите, философите, музикантите и религиозните хора, които са деца на учените, се качват по тия високи планински върхове, та като стигнат до най-високото място, ще видят, че науката има своя вътрешна страна, скрита от погледа на

обикновения човек. Във всеки човек има нещо скрито, което не е измислено от него. Съвременните хора не са в състояние още да разберат учения човек, който е посветил цели 20-30 години от своя живот в труд, усилие и постоянство, за да изнесе пред света един факт от живата природа. Цялата наука е съградена от безброй малки факти, малки скъпоценни камъчета. Ние наричаме учените хора "трудолюбиви пчелички". Какво щеше да прави човечеството без тия трудолюбиви пчелички? Трябва да има учени хора, трябва да има проповедници в света! Не е учен този, който преписва нещата. Не е учен този, който само изучава и преписва съчиненията на някой виден автор. Мнозина казват: "Учените хора ще развалят света." Вярна ли е тази мисъл? - Не е вярна. Да учиш, да се стремиш да станеш учен, значи да се храниш. Тогава, какво ще стане с човека, ако не се храни? - Стомахът му ще се развали. Ако простият човек иска да разреши сложните проблеми на живота със своя ум, той непременно ще се повреди. Науката не може да се погълне изведнъж. За това нещо се изискват ред години, докато мозъкът на човека се упражни и кали в сложните задачи. Той трябва да се възпита и дисциплинира, за да могат да го занимават идеи, съответни на неговото развитие. В това отношение науката създава отлични, красиви идеи. При това, всяка наука трябва да намери своето приложение във физическия свят. Само тогава тя има смисъл.

Сега учените хора изучават бактериите, микроорганизмите, които причиняват вреда за човечеството. Обаче, задачата на науката е да изучава не само вредните микроби, но и тия, които подобряват живота. В природата има такива микроби, от които ако се внесат само две в организма на човека, те са в състояние да го подобрят. В своята практика бъдещите лекари ще използват благородното влияние на тия микроби. Те знаят, че охтиката не е нищо друго, освен отслабване на човешкия матрикс, вследствие на което организмът се лишава от необходимата за него енергия. Следователно, ако в организма на такъв човек се внесат само два такива микроби, те ще представляват

един вид противотуберколозен серум, който в 24 часа ще внесе оживление в болния. Микробите, изобщо, се размножават с магическа бързина, и като попаднат в организма, ще му доставят необходимата прана. Те приемат праната отвън и после я предават на човешкия организъм. Вредните микроби пък са от друго естество, те имат друг род вибрации и като попаднат в тялото на човека, постепенно го изсушават; те внасят в него особен род динамическа сила, подобна на електричеството, във вид на малки топчици. Тия топчици, като се разнасят из целия организъм, предизвикват пропукване, малки експлозии между тъканите и в кръвоносните съдове. Някои хора казват: "Зле ми е нещо." - Причината на това състояние се дължи, именно, на тия вредни микроби.

Та когато хората започват да стават нервни, трябва да знаят, че неприятелят е влязъл в тях със своите бомби, със своите оръжия и топове и предизвиква пукане, вътрешни експлозии. Войниците знаят, какво нещо е пукане на бомбите, какво нещо са експлозиите. Учените хора на запад и на изток се занимават с микробите, искат да ги впрегнат в полезна работа. Ще дойде време, когато те ще успеят в това, но то няма да стане по механически начин, а по начин напълно съобразен със законите на живата, разумна природа.

И тъй, ще вярвате в Моисей и във всичко онова, което учените хора са казали, защото те ще ви дадат подтик. Когато изучавате произведенията на учените хора, вие не изучавате само техните книги, но се свързвате и със самите учени, с техните умове и сърца. По този начин, именно, учените оказват влияние върху всички хора. По същия начин, когато изучавате Христовото учение, вие влизате във връзка и с Христа. Когато изучавате живота на мъчениците и на пророците, вие се свързвате и със самите тях. Сега в света, във всеки човек съществува вътрешна борба, причините на която няма да обяснявам, но казвам, че тя е резултат на две велики състояния на човешката природа: едното състояние е човешкото, а другото - Божественото. Когато човешкото състояние вземе надмощие върху

човека, и той започва да вижда всичко наопаки, в него настава голяма тъмнина и мрак, и цялата природа се обръща надолу с главата. За каквото и да се говори на този човек: за поезия, за музика, за изкуство - нищо не го радва. Такъв човек се нарича "песимист". Песимизмът е излязъл от хаоса на живота. Обаче, природата има един важен закон, който тя спазва строго. В какво седи този закон? - Природата не търпи безверници, нито болни, нито глупави хора. Всички тия хора тя е осъдила на смърт. Тя ще заличи всички противоречия, които израждат човешкия род. Според тази разумна природа бъдеще има само оптимистът, човекът на вярата; бъдеще има само човекът на Любовта; бъдеще има само човекът на Мъдростта; бъдеще има само човекът на Истината; бъдеще има само човекът на Правдата; бъдеще има само човекът на Добродетелта. Всички останали хора са осъдени на смърт.

Някои питат: "Какво трябва да правим сега?" - Ще започнете с Любовта. - Ами после? - Ще повикате Мъдростта. - После? - Ще се свържете с Истината. - Ние знаем тези работи. - Как ги знаете? - Като онзи учен, който демонстрирал пред учениците си свойството на цимента и турил крака си в циментовата каша, та едва могъл после да го извади. Това не е правилно преподаване. За да покаже свойствата на цимента, този учител не трябваше да туря крака си в циментовата каша, а трябваше да постави в нея някой мъртъв предмет, като дърво, камък или друго нещо. Той искал да преподаде урока си по-нагледно. Съвременните хора не правят ли същото? И те поставили главата си в такава циментова каша и не могат да я извадят. Те казват: "Ние трябва да вярваме в старото." - Да вярва човек в старото, значи да тури главата си в цимента и да не може да я извади от там. Това наука ли е? Под "наука" се разбира великата Истина, която работи за общото благо на човечеството. Ако тази наука се проявява в даден народ, тя трябва да работи за благото на своя народ. Ако тази наука се проявява в религията, тя трябва да работи за благото на цялото човечество. В

каквото направление и да се проявява дадена наука, тя трябва да работи еднакво и за стари, и за млади.

Сега около 20% от населението в България страдат от охтика. Тия хора нямат никакво бъдеще, затова наука им трябва. Казвате: "Ние се молим на Бога, да им помогне, да се излекуват." - Не, наука трябва на тия хора! Те трябва да направят един решителен опит със себе си. - В какво седи този опит? Питам тия болни, от които повечето са младежи: Готови ли са да посветят живота си за благото на човечеството? Те трябва да знаят, че има лек против туберкулозата. Срещате някой болен, който не смее да каже, че е такъв. Той прикрива състоянието си. Защо? - Понеже съвременните хора са свикнали да икономисват Истината. Те казват: "Такъв е животът, все трябва да сметнеш някого, ако искаш да си пробиеш път. По същия начин постъпват и учените хора. Някой казва: "Аз така обвързах еди-кой си човек, поставих го на тясно, да ме познае!"

Казвам: Не е мъчно да поставиш човека на тясно. Например двама души отиват заедно на гостилница. Единият от тях разчита на другия, надява се на него, той да плаща. Обаче, този човек, като бръква в джоба си, нищо не намира. Другарят му веднага се смущава и изгубва доверие в него. Всеки човек, който се смущава от условията и губи доверие в своите близки, той не е учен. Само този човек може да се нарече учен, който, като забележи, че джобът на приятеля му е празен, веднага го хваща за ръката и го запитва: "Приятелю, колко искаш? Моята кесия слуша само мене - никого другиго." Така е, когато човек се нуждае от пари, той трябва да поиска да му дадат, но не сам да бърка в чужди джобове. Който иска, ще му се даде.

Христос казва: "Ако не вярвате в своите учени и в мене няма да вярвате." Това се отнася до нашите времена, до работниците в съвременната наука.

Сега ще разкажа една малка приказка от българския живот, за дядо Рашко Дизев. Ще кажете: "Какво ли ще се говори за този дядо Рашко Дизев?" Когато бил млад, той ходил в чужбина на гурбетлик.

Като прекарал там няколко години, спечелил доста пари и решил да се върне дома си. По природа той бил много любознателен, обичал да види и разбере всичко, което ставало около него. Като се връщал за дома си, минал през една гора и видял, че в гората десетина души турци копаели нещо. Той се отбил от пътя си, навлязъл в гората, да види, какво правят тия хора там. Тия хора били разбойници, ходили на обир;донесли много крадени пари и сега търсели място, да ги заровят, никой да не знае, де са ги скрили. Дядо Рашко се заинтересувал да разбере, какво се копае там. Приближил до тях и им заговорил на турски: "Добър ден, какво правите тук?" - "Ще ти кажем, какво правим," отговорил главатарят. "И твоята кръв ще остане тук." - Тъй ли, защо? Какво зло съм ви направил? - Ти видя, когато копаехме и ще ни предадеш на властта, а ние искаме да няма живи свидетели в нашата работа. Замислил се дядо Рашко и си казал: "Да ме пази Бог! Попаднах в клопката!" - Слушайте, братя, аз нямам лошо намерение, честен човек съм. Връщам се от чужбина, дето бях на работа и отивам в селото си, дето ме чакат майка, баща, годеница. - Не, нищо не минава пред нас! В нашите очи ти си шпионин, който ще ни предаде на властта. - Чудно нещо! Каква беля ми дойде на главата. Пари имам, дом си имам, годеница имам. Отде ми дойде това нещо? Полюбопитствах само да видя, какво правят тия хора, и ето, какво ме сполете! Започнал да им се моли: "За Бога, братя, моля ви се недейте ме погубва! Може някога да имате нужда от мене." - Добре, няма да те заколим, но ще извадим очите ти, защото видя мястото, дето заровихме парите. Ако имаш очи, ти ще намериш това място и ще ни предадеш на властта. - Ето на, сега попаднах на друга беля! По същия начин много от съвременните хора се намират пред такава "туна беля", както казват българите. Защо? - От любопитсво, искат да видят, какво се копае в гората. Как се избавил, най-после, дядо Рашко? Той казал на разбойниците: "Слушайте, аз не ви желая злото! Ако ме пуснете, ще видите, че косъм няма да падне от главата ви. Аз съм щастлив човек. Готов съм да ходя с вас цели 2-3 месеца, да ме

познаете и разберете, че не съм лош човек и нямам лоши намерения против вас. Така бил арестуван дядо Рашко цели три месеца, докато най-после го освободили. Дълго време след това дядо Рашко разказваше на своите познати и на децата си тази опитност. Казваше им: "Цели три месеца дядо ви Рашко ходи заедно с разбойниците. Защо? - Да задоволя едно свое любопитство, да видя, какви дупки копаят тия хора в гората.

Много от съвременните хора страдат от едно сляпо любопитство; те се интересуват да знаят, де какво се върши. Защо трябва да се интересуват? - Разбойници ще срещнете в гората. Нека разбойниците си копаят, а вие минете-заминете покрай тях, не се интересувайте от работата им. Те не ви мислят злото, но в желанието си да спасят своя живот, ще пожертват вашия. Съвременните хора се намират в тази фаза на развитие, именно, когато един народ жертва друг за своето спасение. Същото ще срещнете и между учените хора: един учен жертва друг учен, за да се спаси той. Защо става това? - Защото личният егоизъм взема надмощие в живота на човека. Повечето хора днес са нещастни, защото излизат от истинския живот. И религиозния живот днес е излязъл от рамките на истинския път. Днес човек не познава себе си. Например, някой човек, като преживее известно време с един добър човек, започва да мисли, че и той сам е добър. Това не е доброта. Добротата на човека се изпитва по отзивчивоста на неговото сърце и неговата душа към общите страдания, които го заобикалят. Отзивчивият човек, като мине покрай някой беден, гладен човек, веднага почувства положението му и помага. Друг път мине покрай някой селянин, който бие вола си и веднага влиза в положението на вола. Обръща се към селянина и му казва: "Слушай, приятелю, този вол е твой. Ако го изтезаваш и товариш толкова много, той утре не ще бъде годен вече за работа и от това нещо ти ще изгубиш повече, отколкото твоят вол. Разтовари го малко, да може по-лесно да пренесе товара!" Селянинът ще го разбере и ще смегчи малко страданията на своя вол. След това този човек

вижда, че един ловджия гони заек. Спира го и му казва: “Слушай, приятелю, не убивай този заек! Ако го убиеш, може би, утре ще умре някое от твоите деца.” Той се позамисля и оставя заека свободен, не го преследва повече. Този човек разбира езика и на животние, на насекомите. Вижда паяк, хванал муха в паяжината си, и му казва: “Остави мухата на свобода, не я изяждай, стани вегетарианец!” Ако паякът го разбере, веднага му се покорява, скъсва нишката, в която мухата се оплела и я освобождава. Ако не го разбере, казва му: “Какво да правя? И аз искам да се нахраня. От толкова време чакам да попадне нещо в мрежата ми.” - Нищо, остави мухата, аз ще ти дам нужната храна. Ако и при това положение паякът не се подчини, той скъсва паяжината му с тояжката си и освобождава мухата.

Казвам: Само така може да се изпита отзивчивостта на човешката душа. Човек трябва да бъде чувствителен, отзивчив и състрадателен към нещастията на околните. В този дух, именно, трябва да се възпитава младото поколение. Не е достатъчно само да изслушаш някого, но трябва да се вслушаш, да влезеш в положението му и да разбереш, защо страда. Разбереш ли, защо страда, ще можеш да му помогнеш. И за това казвам: Малко говори, повече мълчи; малко се тревожи, повече мисли! За подкрепление на тия думи турците имат следната поговорка: “Дето стигнеш, там вържи конеца!” Това е отлична философия. Съвременните хора се тревожат много. Те искат да придобият много знания, да свършат четири факултета. За да свърши човек четири факултета, той трябва да живее 999 години. Защо му е нужен толкова дълъг живот? - За да може да приложи знанието, което е добил от тия четири факултета. Какво виждаме днес в живота? - Някой току-що свършва по математика и веднага се записва в друг факултет. Такава наука, тъй набързо придобита, не допринася много нещо за човека. Науката има смисъл, когато може да се използва и приложи в целокупния живот на човека. Човек трябва постоянно да освежава своите знания. Мнозина от съвременните хора като придобият висше образование, едновременно с това развиват и

една лоша черта в характера си. Те започват да гледат на всички останали работи, като на унизителни. Някой казва: "Аз свърших университета, не мога да работя вече на нивата, не съм способен за тази работа." Чудно нещо! Докато не беше свършил университета, тази работа му подобаваше, а сега, като учен човек, намира, че тя не е достойна за него. Сега, именно, като учен човек той трябва да работи на нивата. Ще впрегне един модерен плуг с електричество, ще вземе книгата си в ръка, ще се качи на плуга и едновременно ще чете и ще оре земята.

Много религиозни хора разсъждават като тия съвременни учени. Те казват: "Ние трябва да се молим на Бога, не можем да работим на нивата." Кое пречи на религиозния човек да се качи на модерния плуг и да се помоли на Бога, да Му благодари, че го е освободил от тежкия труд, да изтощава силите си? Той едновременно ще се моли на Бога и ще оре нивата си. Кой е казал, че човек може да се моли само в църква или у дома си? Що е молитвата? - Молитвата е общение с Бога. Като дойдеш до известно противоречие, кажи: "Господи, дай ми малко от твоята Мъдрост и светлина, от твоята Любов и топлина, да продължа живота си, да свърша работата, която Си ми определил. Днес хората спорят, теоритизират, кой е на правата, и кой е на кривата страна в живота. Всички хора са и на правата, и на кривата страна.

Ще ви приведа един мистичен разказ, който датира още от времето на Соломона. В този разказ се разправя за един велик адепт, живял по това време в пустинята. Той се наричал Шамат-Вен-Енсаф. В едно от своите минали съществувания той направил някакво престъпление, за което Учителят му го наказал по следния начин: пратил го на земята да прекара един живот в големи лишения и ограничения и да се храни само с пръст. Идва при него един беден човек и го запитва: "Както виждам, ти си човек с мъдрост и знание. Защо не се храниш поне с плодове, ами ядеш пръст? - В това седи моето най-голямо нещастие. Всичко имам, но въпреки това не ми е позволено да ям друго, освен пръст. Ще кажете: "С какво трябва да се

храним ние, съвременните хора - с месна, или с растителна храна? Казвам: В храните, изобщо, особено в месната се забелязват много изверженния от микроорганизми, които се развиват в тях. Голяма част от месото е пълно с такива извержения. Не е било до сега случай, някой светия или адепт да се е хранил с месо, без да се е опетнил. Тия извержения се срещат и в растенията, и в плодовете, но в минимално количество в сравнение с тия в месото. Повечето светии и адепти се хранили с плодове, при което са знаели начин да изтеглят хранителните сокове от тях. Всички същества, които са завършили своето развитие употребяват храна по-ефирна и от плодовете. Това ги прави безсмъртни. Преди да яде от дървото за познаване доброто и злото, Ева беше безсмъртна, но след това стана смъртна. Яденето внесе смъртта в живота. По какъв начин? - Чрез изверженията, които се отделят от микробите. След всичко това учените твърдят, че месото съдържало, важни хранителни елементи за организма. Вярно е, че месото съдържа хранителни елементи за организма, но тия учени още не са казали цялата истина по този въпрос. Те не са говорили още за нечистотиите, за голямото количество извержения, които микробите отделят в разните храни. Някои казват: "Това са маловажни неща." - Не са маловажни работи. Изверженията на една микроба само е в състояние да умъртви и най-големия юнак. Те са силни отрови. Ако човек иска да живее чист и добър живот, той трябва да напусне месоядството по дълбоко вътрешно убеждение за вредата от тази храна и от морално убеждение да не отнима живот, който не може сам да създаде.

Сега да се върнем към адепта, на когото било казано от Учителя, че при него, в пустинята, ще дойде най-бедният човек в света, който ще му каже нещо, което той трябвало да изпълни. И наистина, един ден този беден човек дохожда при адепта, който го завежда в своята градина и му предлага да си вземе, каквито плодове желае. Бедният човек го запитва: "Ядеш ли от тия плодове?" Адептът въздъхнал и отговорил, че му било забранено да яде плодове. Бедният отговорил:

“Ако оставиш тази градина, както и всичкото си богатство на мое разположение, аз ще те науча, как да ядеш плодовете.” Адептът се зарадвал, че в лицето на бедния човек видял своя наследник. Същото нещо става и с много съвременни хора. Те имат всичко на разположение, а при това умират. Де са вашите дядо и баба, де са вашите бащи и майки? Кой е ходил на онзи свят и се е върнал? Имате ли съзнание за онзи свят? - Никой още не е ходил на онзи свят. Онзи свят не е материален, но духовен. Питам: Ледената топка, която държим в ръката си, била ли е горе, в пространството? - Не е била, но може да отиде. Как? - Само по един начин: като се превърне в пари. Ще я поставя на огъня, да се превърне в течност, а после в пари. В това отношение всеки материалист представлява такава ледена топка, която, докато не се превърне първо в течност, а после в пари, не може да отиде на небето. Парите подразбират живота на чисти същества, дето работят възвишени сили.

Много от съвременните хора казват: “Ние не искаме да станем на пара.” - Искате, не искате, ще се превърнете на пара. В Писанието се казва: “Плът и кръв няма да наследят Царството Божие.” В хората има вътрешен страх да не изгубят живота си. Обаче, има един велик закон, който изпъжда навън всякакъв страх. Той е законът на Любовта, който контролира нашето тяло. Един ден, когато станем господари на своето тяло, ние ще познаваме всички свои клетки, и те ще ни познават и служат. Съвременните хора са анархисти: те измъчват клетките на своите дробове, на стомаха си, на ума, на сърцето си - на цялото тяло. Тия клетки са живи душички, които някога ще образуват организма на едно велико братство, в което и вие ще живеете по любов с тях. Те ще могат да влизат и да излизат от този организъм, когато пожелаят. Организмът на такъв човек ще бъде съвършен и ще се подчинява на неговият ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. Такъв човек може да се нарече разумен, той разбира науката, както трябва.

Питам: Каква наука се изисква днес от хората? - Такава наука, която да контролира всички удове в човешкия организъм и да ги подчинява на Божественото в човека. При тази наука човек ще може да отделя ръката от рамото си, или краката от тялото си, да ги прати да се поразходят и после да се върнат на мястото си. Да извадиш едно от колелата на автомобила си и да го заместиш с друго, това е наука! Докато науката не дойде до това положение, тя не може да се счита за истинска, положителна наука. Съвременният човек трябва да насочи своя ум, сърце и воля към постигане на тази наука. Само такъв човек може да се нарече волеви. Не се ли стреми той към постигане на тази наука, всяко друго проявление на волята ние наричаме своеволие. Някой казва: "Аз съм учен човек." - Можеш ли да отделиш ръката от рамото си и после пак да я туриш на мястото ѝ? Казваш: "Аз не разбирам тия неща." Не ги разбираш, защото тия опити да отделяш ръката или крака от тялото си, имат преносно значение. Например, някой човек се съблазнява от кесията на богаташа. Какво трябва да направи? - Да откачи ръката от рамото си, да я прати на разходка и като се върне, отново да я прекачи. По този начин се избягва покушението. То значи: нито окото да види кесията, нито ръката да бръкне в нея. - Човек да остане сляп и сакат пред тази съблазън. Така той ще се научи не само да не взема, но и да не дава. Който не се е научил да дава, той още не е научил великата наука на живота. Да можеш да отделяш крак или ръка от тялото си, това значи да знаеш да даваш.

Ще кажете: "Това са заблуждения." - Нашата цел не е да заблуждаваме хората, но да ги поставим в Божия път. Всички хора на земята са свързани и трябва да се обичат, понеже и Бог ги обича. Бог обича хората, понеже са функции от неговия организъм. Казвате: "Може ли Бог да ни обича така грешни, каквито сме и да дохожда при нас?" - Всеки може да се освободи от греха. - Кога? - Когато се научи да отделя ръката и крака от тялото си. Може ли човек, без ръка и без крак, да върши престъпление? - Не може. Когато един човек тръгне да

убива някого и след това реши в себе си да не го убива, ръката на този човек не е ли отделена от тялото му? - Отделена е. Когато човек отиде да краде от касата на някой богаташ и веднага след това се откаже от желанието си, този човек не е ли отделил кракът от тялото си? - Отделил го е. Не схващайте нещата в техния буквален смисъл, но го разглеждайте като символ.

По природа българинът е символист. Той рядко предава мислите си направо, в буквален смисъл, но повече в алегорична форма. Например, българите често употребяват в езика си следните изрази: "този човек обича чашата", "аз лукова глава ли съм?", "бяга, като стрела", "светкавица човек", "ангел човек", "душа човек", "човек и половина". Питам: Може ли човек да бъде лукова глава, може ли да бъде светкавица, стрела; може ли да бъде ангел, душа; може ли да бъде човек и половина? Българинът разбира, че важните числа в живота са дробите. С това той иска да каже, че за да бъде човек добър, трябва да бъде човек и половина, да знае рационалните числа, да знае правилно да дели. Дробите подразбират закона на даването. Дето има дроби, там е доброто. Който знае да дроби, знае и да сърба; който не знае да дроби, той не знае да сърба. И за това, когато българинът каже за някого, че е човек и половина, той подразбира щедър, учен човек, който знае да дава. Когато каже за някого, че е човек на единицата, това значи, че при този човек няма дроби. Който иска да получи нещо, нека отиде при такъв човек, когото всички наричат "човек и половина". Той знае да дава. Човекът на половинката знае да дава, затова него търсете. Не търсете човекът на цялото, на единицата, той не знае да дава. Тъй се разбират българите помежду си.

Това, което спъва днес българите, е тяхното вплитане в материята. Обаче, в тях има силно вътрешно желание да се освободят от материализма. Отличителна черта на българина е неговата подозрителност, мнителност, която го спъва в развитието му. Ако те улови веднъж в лъжа, не ти вярва вече, даже и светия да станеш. Затова у българите съществува пословицата: "Според наш Ивана,

намразих и свети Ивана.” Тази пословица посочва една психологическа черта, дълбоко проникнала в българския бит.

Хората на новото учение, на новите идеи в света трябва да се стремят към Истината, отдето и да иде тя. Днешната научна истина ще бъде утре реална истина, приложена вече в живота. Науката, която сега се развива, за в бъдеще ще се приложи в живота, затова хората трябва да се приготовляват да си служат с нейните методи и начини. Това зависи от веруюто на хората. Всеки човек трябва да има абсолютна, положителна вяра, която се съгражда само от опитностите на душата. Тази вяра подразбира знание. Истинското знание е вложено в човешката душа. Ще кажете: “Как ще дойде това знание?” - Чрез чистотата. Ако човек е чист, и знанието ще дойде. Дойде ли знанието, човек не трябва да мисли, че е придобил всичко. Ако някой изпадне в заблуждение, че е придобил всичко, което му е нужно, той ще се намери в положението на електрическата лампа, която мисли, че светлината излиза от нея и може да разполага с нея, когато и дето пожелае. Всъщност така ли е? - Електрическата лампа свети само тогава, когато е свързана с жици, по които енергията се пренася. Прекъсне ли се енергията, и светлината изчезва.

И тъй, когато някой казва, че има всичко необходимо в себе си, това подразбира: Бог живее в него, и той живее в Бога, хората живеят в Него, и той живее във всички хора. Значи, когато кажа, че имам всичко в себе си, подразбирам целокупния живот, изразен във всички живи същества. Когато кажа, че мога да направя всичко, подразбирам, че аз и всички хора, които живеем в Бога, със своите познания можем да направим всичко. Следователно, цялото битие се изразява в съвкупността на малките работи. Ако запалим само една свещ, в невидимия свят тя ще причини много нещо, защото многото, изобилието винаги се ражда от малкото. В това отношение човек представлява малка свещица, която прибавена към многото свещи, извършва важна работа.

“Защото, ако бяхте повярвали в Моисея, повярвали бихте в мене; понеже той за мене писа.” Казвам: Съвременният християнски свят трябва да вярва в Христа! Те трябва да опитат Христовото учение, трябва да приложат закона на жертвата в неговата положителна страна, а не в неговата отрицателна страна, както досега са правили. Не е достатъчно само да каже човек, че е християнин. Истинският християнин трябва да прилага Христовото учение навсякъде в живота си. Той трябва да прилага закона на жертвата, закона на милосърдието и да не съди, да не одумва никого. Христос казва: “Не съдете, да не бъдете съдени!” Умът, сърцето и душата на християнина трябва да са отправени към всички хора, а не само към едного. Обширна любов трябва да изпълва душата му! Такъв трябва да бъде стремежът, идеалът на всеки християнин. Затова Христос казва: “Идете да проповядвате на целия свят!” Който проповядва на другите и ги учи, той ще бъде спасен.

Мнозина християни питат: “Вярвате ли в троеличието на Бога?” Те проповядват, че Бог е в три лица: Бог Отец, Бог Син и Бог Дух.

Отец е емблема на Мъдростта. Той е силният в света, Който защищава всички същества.

Синът е Истината. Синът е Христос. Да вярваме в Христа, значи да придобием свободата. Днес всички хора, всички народи търсят свободата. Който търси свободата, той обича Христа. Прави ли са хората, когато търсят свободата. Що е свобода? Това, което включва правата на всички хора и ги учи да живеят братски помежду си, ние наричаме свобода. Учителят, ученикът, лекарят, свещеникът, държавникът - нека всеки седи на своето място, но всички единодушно трябва да разрешат икономическия въпрос. Този въпрос може да се разреши правилно само тогава, когато хората започнат да работят малко, а да придобиват много, да има голямо плодородие; след това благата да се разпределят справедливо между всички хора.

Духът, това е Любовта. В Писанието се казва: “Плодът на духа е Любовта.”

Повечето от съвременните хора живеят по Мойсеевия закон. Време е вече да се приложи Христовото учение, да се живее по закона на Любовта. Мъжът и жената трябва да разрешат този въпрос индивидуално, всеки за себе си, а после, всички заедно ще го разрешат за държавата. Тя трябва да се постави на такава висота, на каквато е поставена Божията държава - Царството Божие. В държавата трябва да цари абсолютна Истина и Правда, за да могат всички нейни поданици да бъдат равноправни. Всеки гражданин трябва да има свобода, да прояви способностите и дарбите, които Бог е вложил в него. Всеки гражданин трябва да бъде идеален човек, за да се създаде и идеална държава. Нека всеки човек търси в себе си вината за всички неуредици в света, за да може той сам да се изправи. Постъпва ли така, той ще стане идеален човек. Има идеални хора в света!

Питам: Каква цел гонеше Христос с идването си на земята? - Той искаше да въдвори Царството Божие на земята. - Можа ли Христос да постигне своята цел? - Времето ще покаже. Някои казват: "Всичко, което са казали пророците, се е сбъднало." Един ден ще кажат същото и за Христа. Неговото учение е за Любовта. Когато Любовта дойде в света, всичко ще се изправи. Ако говорите с Любов, искрено и чистосърдечно на най-лошия, и той ще ви разбере и обикне. Съвременните хора са умни, трезви: засегнете ли техните интереси, те се затварят пред вас; отнесете ли се братски с тях, те се отварят и споделят с вас своите трезви мисли и чувства. Днес учените хора приготовляват пътя за идване Царството Божие на земята. Всички хора пък са работници в този път. Много работници са нужни в този път! Хиляди и милиони хора трябва да се обединят в една велика обща идея, за да изчезне от всички вътрешното користолюбие, взаимното изнудване и да се създадат истински отношения на братство, на фамилии, основани на Любовта. Постигне ли се това, Царството Божие ще дойде на земята. Ще кажете: "Това се отнася до далечното бъдеще." - Не, ние сме вече в предверието на Царството Божие. Христос е дошъл вече в света! Целият свят е обсаден от

милиони войници от невидимия свят. И България специално е обсадена с кордон от 500 милиона такива войници. По колко войници се падат на всеки българин? Тия същества, които идат от невидимия свят са разумни; те искат да въдворят навсякъде ред и порядък, Правда и законност. Те казват на съвременните хора: "Праведно ще съдите! Има правда в света!" Правдата ще застави всички хора да живеят чист и свят живот. Тя ще им покаже, че никой няма право да отнима нито синът, нито дъщерята, нито мъжа, нито жената на кого и да е . Трябва ли да има блудни синове в света? Трябва ли да има вдовици и сирачета в света? Трябва ли да има нещастници в света?

Питам българите: "Не трябва ли българското сърце да затупти, да покаже, че има ред и порядък, има Истина и свобода, има Правда и законност в света?" Време е вече българските сърца да трепнат за всички страдущи, за всички бедни вдовици и сирачета. Ще кажете: "Добър е Господ, Той ще се погрижи за всичко." - Добър е Господ, но и българите трябва да бъдат добри. Не само един човек трябва да бъде добър, но всички хора трябва да бъдат добри.

Казвам: Няма да се минат и десет години, и моите думи ще се сбъднат. И учените хора казват, че в продължение на десет години ще станат големи преобразования в света. Старото ще изчезне, ново нещо ще се яви на сцената: и в религията, и в науката, и в обществения живот. Всички хора ще започнат да мислят по нов начин. Тогава, между европейските държави ще се създадат здрави връзки, които ще почиват на нова, модерна конфедерация; съобщенията между държавите ще бъдат свободни, без паспорти, без ограничения. Сега, ако отиваш от една държава в друга, на десетина места ще те преглеждат, да не носиш нещо; в хотел отидеш, все ще те подозират в нещо; ако наблюдаваш вечерно време небето, ще те проследят, да не кроиш някакъв заговор; ако имаш дълга коса, ще те вземат за анархист, или за комунист. Като ме слушате да говоря така, някои ще кажат: "Този човек говори така, защото зад него има нещо друго." - Да, зад мене има нещо, но какво? Зад мене седи Господ, зад

мене седи Истината, зад мене седят ангелите, зад мене седят идеите на всички добри хора. Често казвате: “Дошъл е един човек, който иска да заблуди народа ни.” - Никой не може да заблуди човека. Всеки сам се заблуждава. Никой човек не може да заблуди цял народ. Това никога не е било в човешката история и няма да бъде! Човек трябва да вярва в Христа и в Христовото учение, което е Божествено, т.е. учение на Бога. Бог иска да подигне всички хора и да ги освободи от страданията им. Какво донесоха Моисей и Буда на света? - И те, като Христа, донесоха Божественото учение.

И тъй, вярвайте в Божественото и Го зачитайте във всички хора. Гледайте на всички с уважение и почитание. Ако човек е стражар, метач или какъв и да е, уважавайте го за Божественото в него. Срещнете ли, например, някой стражар, който не изпълнява службата си добре, кажете му тихо, благо: “Братко, ти си поставен на висок пост. Внимавай да не станеш причина да се закачи на въжето някой човек, който не заслужава това!” На банкера, който взема големи лихви, кажете: “Братко, не вземай безразборно толкова големи лихви! Прави разлика между бедни и богати хора.” Това, обаче, не е чисто идейно, но за сега този е изходният път за човечеството. Само по този начин могат да се създадат приятелски, братски отношения между хората.

Главната задача на хората е да придобият знания, да станат учени, да могат да отделят краката и ръцете от телата си и най-после да знаят начина, по който ще могат да внасят в организма си такива микроби, които носят нови жизнени сили, нов живот.

Казвам: Важно за всинца ни е да вярваме в Христа!

Беседа от Учителя, държана на 7 ноември, 1926 г. в гр. София.

НЯМА ПРОРОК

„Казва им Исус: „Няма пророк ...““ (Марк 6:4)

С тези думи Христос само констатира един факт, без да го обяснява и доказва. Фактите са очевидни истини, които не се нуждаят от доказателства. Всички спорове в света произтичат от това, че ние искаме да доказваме неща, които не се нуждаят от доказателства. Във всеки дом има по един, който не е почитан. Той може да е или бащата, или майката; може да е или най-големия син, или най-голямата дъщеря; най-после може да е или най-малкия син, или най-малката дъщеря. Няма защо да се доказва това нещо. Мнозина автори са писали върху почитта и казват, че във всеки дом има един, който не е почитан. Защо, именно, пророкът няма почести нито в своя дом, нито между роднините си, нито в своето отечество? Този въпрос засяга лично всеки човек. Някой казва: "Никой не ме обича." Защо? Ето един важен въпрос, на който всеки сам трябва да си отговори. Значи, почитта е качество, към което всеки човек се стреми.

Съвременните хора имат разни стремежи. Първият стремеж на човека е към яденето. Философията на живота седи в яденето. Вътрешният смисъл на яденето включва известна идея. Без ядене нищо не може да се постигне. Не е достатъчно само да яде човек, но трябва да знае как да яде. Не всички съвременни хора знаят, как да ядат и как да дъвчат. Някои хора бързо ядат, бързо дъвчат и бързо поглъщат. Който яде бързо, зле изпаща. Изобщо, който бърза във всичките си работи, той скъпо плаща.

Вторият стремеж на човека е към почитта; той иска да бъде почитан от всички. За да бъде почитан, човек трябва да има знание, сила и богатство. Знанието, силата и богатството представляват външната, красивата страна на живота. Нима красивата мома не се

почита? - Почита се. Дето се яви тя, навсякъде я посрещат с почит и уважение. И обратно: никой не посреща грозната мома с почит и уважение. И бедният човек не се посреща с почит и уважение. Следователно, щом пророкът не се посреща в отечеството си с почит и уважение, това показва, че той е грозен, сиромах човек. От друга страна хората го считат грозен, защото той изнася всички техни грозотии. Те се оглеждат в него и за това не го харесват. Пророкът е грозен още и за това, че не е богат. Как мислите, ще бъде ли почитан пророка, ако напълни чантата си с чисто злато и тръгне между хората? - Ще бъде почитан, разбира се. Ако някой пророк плати на вестниците 10'000-20'000 лева, да пишат за него, няма ли да бъде почитан? - Като пишат за него само добри работи, всички ще го почитат.

Христос казва: "Никой пророк не е без почести, освен у дома си, между роднините си и в отечеството си." Такъв пример имаме в Стария Завет с Йосифа, който минаваше пред братята си за пророк, за което именно, и пострада. Той разправил на братята си два от своите сънища, от които те останали недоволни. Първият сън бил следният: Той и братята му жънали на нивата, и сноповете на братята му се издигнали и се поклонили на неговия сноп. Вторият сън бил следният: Единадесет звезди, месецът и слънцето му се поклонили. За вторият сън баща му го осъдил с думите: "Нима ти допущаш, че аз, майка ти и братята ти ще дойдем да ти се поклоним до земята? Братята му, недоволни от него си казали: "Ние ще изпратим този пророк в Египет, там да се учи. Ние искаме да видим, дали неговото пророчество ще се сбъдне." Всеки пророк е поставен на изпити. Ако не издържи изпитите си, той се излага на страдания. Страданията са резултат на неиздържани вътрешни изпити. Понеже пророкът често има съобщения с невидимия свят, той е поставен пред големи съблазни. В него се развива скрита вътрешна гордост, и той започва да си мисли, че е велик адепт, който има възможност да се разговаря с велики Учители. Някои пророци имат голямо мнение за себе си, а

други - са много смирени. Христос казва за себе си: “Аз съм кротък и смирен по сърце. Бъдете и вие като мене!” Такъв трябва да бъде пророкът!

Сега ние живеем в епоха, когато са се появили много пророци в света. Светът е пълен с пророци. Има учени пророци, свършили няколко факултета, които предсказват състоянието на слънцето след няколко милиона години; те предсказват и бъдещето на земята и на хората по нея и казват: “Който бъде жив, ще провери истинноста на нашите думи.” Тези учени пророци не предсказват неща, които ще станат след 5-10 години, но предсказват неща, които ще станат след хиляди и милиони години. Освен тия учени пророци, има и религиозни пророци, които предсказват нещата чрез сновидения и т.н. Според едно правило, само този човек е пророк, който, каквото предскаже, става. Всички предсказани неща, които стават, са верни; всички предсказани неща, които не стават, не са верни. Днес по целия свят - в Индия, в Англия, в Германия, в Китай, в Япония - навсякъде има пророци, които предсказват, че след 5-10 години, най-много в света щяло да сане нещо особено. Те отворили книги, четат, пишат, предсказват на хората. Какво ще стане в света? Ако четете техните пророчества, мнозина от вас не ще могат да спят няколко вечери наред от страх. Някои казват: “Е, това ще стане след 5-10 години. Има време до тогава!” Питам: Дали ще стане това нещо? - Може да стане, може и да не стане. Ние считаме тия велики учени, тия велики пророци пътеводни звезди, големи светещи фарове. Пророкът трябва да седи на високо място, да показва пътя на хората.

“Никой пророк ...” Защо съвременните хора нямат почести? Затова има две причини: или пророкът има малко любов към Бога и не знае как да изпълни волята Божия; или окръжаващата среда, в която пророкът работи, е груба и не може да го разбере. И едното може да бъде вярно, и другото може да бъде вярно. Ако някой пророк няма любов към Бога и в своите пророчества се ръководи от лични стремежи - към почит, богатство, сила и знания - той ще срещне

големи противоречия в живота си. Ако второто положение е вярно, че окръжаващите не го разбират, той трябва да се въоръжи с търпение, да чака времето, когато те ще го разберат. Кое е отличителното качество на търпеливия човек? - Разумността.

Ще ви приведа един пример, да видите, как Провидението учи хората на търпение. Двама англичани, добри приятели, Кизман и Бляксман, отиват в Индия, дето един ден взаимно си нанесли обида, за което решили да се дуелират. Зад дуела почти всякога се крие някоя жена. Един от индийските адепти, който познавал хубавото и красивото в душите на тия англичани, решил да им даде един хубав урок, но същевременно да ги предпази от лошия край на дуела. Затова той направил с тях следното нещо: в деня, когато трябвало да се дуелират, той пуща срещу тях два хубави, добре опитомени тигъра, които веднага ги хващат и занасят в гората. Така ги подържали известно време между лапите си, като ги понатискали по малко. Двамата англичани, повалени на земята, се поглеждали от време на време и се запитвали мислено: "Как, ще се дуелираме ли?" Те си мислили, че смъртната им присъда е подписана вече, и всеки момент очаквали тигрите да забият ноктите и зъбите си в телата им и да ги разкъсат. Обаче, тия тигри били опитомени, те нищо не вършели без заповедта на господаря си. След известно време адепта идва при тях и повелява на тигрите да станат. После се обръща към двамата англичани и им казва: "Вие произлизате от християнска нация. Вашият Учител ви е дал правилото да любите враговете си и да не убивате никого. Защо трябва да се дуелирате?" Те взели поука от този урок и се помирили. Всеки човек, който се дуелира, ще попадне в лапите на тигрите, които слушат и изпълняват повече, отколкото съвременните хора са способни за това.

Питам: Какъв смисъл има пророчеството на някой пророк, който тръгне да предсказва между хората, че еди-кой си град ще потъне? Така предсказваше и пророкът Йона, на жителите от Ниневия, че градът им ще потъне. Има смисъл да бъдеш пророк, ако можеш да

покажеш на хората правия път. Няма същество в света, което да не търси вътрешния смисъл на живота. Младото зайче попитало майка си: “Мамо до кога ще бягаме и ще се крием из горите?” Майката отговорила: “Докато хората ни гонят, всякога ще бягаме.” - Ами защо ни гонят? - За кожите ни, които те харесват и за месото ни, което не е много вкусно, но те са намерили начин да подправят и така да го ядат. - Ами до кога ще ни гонят хората? - Докато станат по-добри.

Важен въпрос, който хората си задават е следният: Кога ще дойде почитта в света? - Почитта ще дойде, когато между хората се възстановят разумни отношения и правилни разбирания за живота. Човек може да почита някоя душа, когато я разбира и познава. Човек може да цени една книга, когато знае нейното вътрешно съдържание. Следователно, всеки човек, който иска да бъде почитан, трябва да има възвишен ум, благородно и чисто сърце, любвеобилна душа и самоотвержен дух, готов да работи за благото на своите ближни. Всеки трябва да знае, че положението, до което са достигнали хората и пътят по който те вървят е най-естествен и най-правилен в тяхното сегашно развитие. Някъде хората са слезли по своя воля, а някъде е имало хлъзгане, пързаляне надолу, според условията, както това става при глетчерите в природата. По този начин, са слизали ред поколения, и съвременната наука се сили да покаже мощната сила на Словото, на внушението, чрез които хората ще могат да се върнат в своя първоначален път - пътят или мястото, отдето са излезли от Бога.

Една от причините за слизането на човечеството по този хлъзгав път се дължи на парите, които са въздигнали в култ. Днес вие ще чуете всеки да казва: “Без пари не може да се живее.” Той не казва, че без хляб не може, без сън не може, без знание не може, но все за пари говори. Под “пари” се разбират силата, външните условия и блага на живота. Съвременните хора чувстват, че е настанал края на века, края на съвременната култура и затова бързат, тичат да съберат повече пари, да прекарат тия последни години по-леко и в повече

удоволствия. Обаче, те не се спират да помислят, че в тия временни удоволствия ще изгубят живота си. За да се удоволства човек, най-първо той трябва да разбира условията на живота, после - своите приятели, а след това и обществото, на което служи.

Казвам: Запитайте българите, какъв е техният идеал и как могат да го реализират? Те имат свой идеал, който могат да реализират. - Как? - Ако бъдат разумни във всички свои действия и благородни - в своите желания. Преди всичко, българинът не трябва да служи на себе си. Това се отнася не само до българите, но и до всяка друга нация. Всеки народ трябва да служи на една велика идея, или казано в духовен смисъл: всеки народ трябва да обича Бога и Нему да служи. Той трябва да има за Бога ясна представа, да Го чувства в душата си и да не мисли, че Бог живее някъде на небето. Днес, при изучаване на разни религиозни учения, на разни философски системи, срещаме странни схващания и разбирания за Бога. Това са човешки измислици. Всички говорят, че Бог тъй казал, иначе казал. Аз зная три неща, които Бог е казал: "Обичайте се без омраза! Учете се без лъжа! Стремете се към Истината без насилие!" Питам: Кой от съвременните хора изпълнява тия три положения абсолютно? Един от древните царе, наречен Самсун, видял някъде из царството си една красива циганка, която взел в своя дворец и назначил на служба, да посреща и да отправя гостите, които идвали при него. Трябвало да спазва реда, по който те идвали и така да ги изпраща при царя. Като циганка, научена да проси, тя имала една торба, в която туряла това, което някои от гостите й давали. Всеки, който й давал нещо, тя пръв го пущала да влезе при царя и по-скоро да си свърши работата; онзи, който нищо не й давал, трябвало дълго време да чака реда си, докато влезе при царя. Царят забелязал, че работата не върви, както трябва. По същия начин, като дадете нещо на съвременните хора, и те лесно ви пращат при Бога. Днес, като турите нещо в джоба и на религиозния, и на учения, и на простия човек, той веднага променя разположението си към вас. Това не е само в България, но и по целия

културен свят. Вижте, какво става между съвременните служители на Бога! Като им турят нещо в джоба, те веднага прочитат някоя хубава молитва и казват: "Бог ви прощава." Ако пък завещаете имота си на църквата, те са в състояние да ви провъзгласят за светия. Не, истинската Христова църква не се нуждае от завещания. Нека богатият завещае имането си на бедния! Такъв е Божественият закон.

Казвам: Всеки благороден човек трябва да се ръководи в живота си от следните правила. На първо място той трябва да служи на Бога, после - на своята душа, която е Божественото начало в него, и най-после - на своя ближен. Той трябва да прилага едновременно тия три правила и във физическия, и в умствения, и в духовния свят. Ще ви представя един случай от живота, който трябва да разреши някой мъж или някоя жена, като се ръководят от горните правила в живота си. Да допуснем, че някой човек е женен, има жена и деца, къщи и ниви - голям богаташ е той. По едно време у него се явява силно желание да се уедини някъде, да зарaботи за Бога. Как трябва да разреши този въпрос? Освен недвижими имоти, той има и пари, около 10-15 милиона лева, вложени в банки. Може ли този богат човек да служи на Бога? - Не може. Богатството е голяма спънка за него. Ще кажете: "Да напусне жена си, децата си и да се уедини някъде сам." - И това не е разрешение на въпроса. Ако този човек има искрено желание да служи на Бога, да се подигне, той трябва да разреши въпроса по следния начин. Ще извика жена си и децата си и ще им каже: "Слушайте, досега аз живях за себе си и за вас. Отсега нататък искам да поживея за Бога и за своята душа. Вие знаете, че съм богат човек, имам къщи, ниви, пари, 10-15 милиона в различни банки. Всичко това оставам на вас. Ползвайте се от него, работете, учете, но аз искам да бъда свободен." Мислите ли, че близките му ще страдат за него? Ще им потекат няколко сълзи и с това всичко ще се свърши. Те ще бъдат доволни, че той ги осигурява. Това е най-важно за тях. Постъпката на този човек е Божествена. Днес колко мъже и жени биха постъпили по този начин? Толстой се опита да направи същото, но не можа. Той

раздаде имането си и се помъчи да убеди и жена си да направи същото, но тя не се съгласи. Най-после той избяга от дома си. Защо? - Защото никой не го почиташе. Руският народ считаше Толстоя за неуравновесен човек.

Друг важен въпрос, който интересува съвременните хора е за женитбата. Мнозина питат: "Как може да се разреши този въпрос принципално?" Наистина, той е важен въпрос, защото играе голяма роля в развитието на цялото човечество. Съвременните майки и бащи основно трябва да проучат този въпрос, както и законите, на които той се подчинява. Не го ли проучат, те ще имат същите резултати, каквито са имали досега. В най-широк смисъл под "женитба" се разбира свързване на човека с някаква възвишена идея, с висок идеал. В това отношение женитбата може да има външен израз, да представя външни отношения между двама души, а може да има и вътрешен израз - свързване на човешката душа с нейния висок идеал.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следния пример: момък се влюбва в една мома, но скоро се убеждава,че в нея не ще може да намери реализирането на своя висок идеал - безкористно служене на Бога - и решава да се раздели с тази мома. Той й казва: "Както знаеш, аз имам висок идеал, и нему искам да служи, за което жертвам целия си живот и своето лично щастие. Баща ми е оставил едно наследство от пет милиона лева, което подарявам на тебе. Разполагай с него, както намериш за добре. Бъди свободна в своя избор и за мене лошо не мисли." Така трябва да постъпи всеки човек, който има висок идеал. Не постъпи ли така, той е човек без висок идеал и не може да бъде пророк. Ако пък стане пророк, той няма да бъде почитан.

Христос се отнесе с еврейския народ така, както младия момък с момата, която обичаше. Евреите казаха на Христа: "Слушай, с твоето учение ти искаш да ни заблуждаваш, но знай, че ние сме материалисти, не искаме никому да се подчиняваме, не искаме да търпим чуждо иго." Христос им отговори: "Аз мога да ви дам всичко, каквото имам, но убийството не поддържам. Моето учение абсолютно

изключва убийството. Тъй щото вие можете да бъдете богати, но щастие няма да имате.” Действително, днес евреите са много богати, но щастие нямат. Те живеят от подаянията на Христа. Христос дойде между тях и се пожертва, както за тяхното спасение, така и затова на цялото човечество. Обаче, евреите не разбраха тази жертва и казаха: “Този човек дойде между нас да ни погуби.” Христос им казваше: “Аз не искам слава от вас, нито богатството ви, но ако това, което имам, може да ви направи щастливи, ще ви го оставя след моята смърт.” Питам: Евреите придобиха ли това щастие? - Не го придобиха. Като четете съчиненията на Йосиф Флавий, ще видите, каква била участта на евреите след предаването на Христа. В това време имало около два и половина милиона евреи, които, като не могли да търпят жестокостта и користолюбието на римските управници, в 65 г. им обявили възстание. Евреите се борили отчаяно, но при обсадата на крепостта Йосафата, в която за началник бил Йосиф Флавий, те указали голямо съпротивление, докато най-после крепостта била превзета чрез предателство. В този случай били убити около 40’000 души евреи. За степента на ожесточението между воюващите страни свидетелствува следния факт: “След превзимането на крепостта Йосафата, Йосиф Флавий с 40 души евреи се скрил в една пещера. Той предложил на евреите да се предадат на римляните, но за това предложение без малко щели да го убият, защото никой от тях не мислел за предаване. Решено било всички да умрат, за това те започнали сами да се избиват един друг. Йосиф Флавий наредил така, че той и друг един евреин да останат последни; следователно само те останали живи. Самите римляни се чудели на ожесточението от страна на евреите.

Как мислите, какъв е евреинът? - Смел. Какво е постигнал с тази смелост? И съвременните хора казват: “Човек трябва да бъде смел!” - Да, но според един закон всеки човек трябва да знае, че той не служи само на себе си. Всеки човек, всеки народ, както и цялото човечество представляват удове на Божествения организъм. Всеки човек, всеки

дом, всеки народ, па и цялото човечество, ако искат да се подигнат, трябва да имат висок идеал, на който да служат непрекъснато ден и нощ. Само така те могат да бъдат всесилни. Силен може да бъде само този, който служи на Бога. Ако съвременните хора възприемат Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, техния характер ще се смекчи, те ще придобият истински, положителни знания, които ще ги освободят от ред страдания и нещастия в живота. Тогава, какво се изисква от съвременните хора? - Да извикат всички пророци от целия свят, да чуят направо от тях, какво трябва да правят. Какво се разбира под думата "пророци"? - Това са всички учени, велики и мощни хора по света.

Ние не говорим за онези хора от старо време, които бяха облечени в камилски дрехи, като Йоан Кръстител. Христос не приличаше но Йоана. Той посещаваше различни общества, какъвто пример имаме за присъствието Му на сватбата в Кана Галилейска, дето превърна водата във вино. Превръщането на водата във вино от Христа и до днес представлява съблазън за много хора, особено за въздържателите. Те казват: "Докато ние търсим различни методи да въздействаме на хората против употребата на спиртни питиета, Христос ли се намери да превърне водата във вино?" - Това вино, обаче, нямаше алкохол. То представлява символ, чрез който се изразява силата на проявения живот. На сватбата в Кана Галилейска черпеха гостите първо с обикновено вино, а после им предложиха от сладкото вино, което Христос приготви. С това той искаше да каже на хората, че в живота се дават първо горчивите хапове, а после сладките. Това вино беше едно от най-хубавите, каквито светът е познавал някога. То прояснява ума на човека, дава му здраве, сила и живот, прави го мощен и велик. Всички хора, които присъстваха тогава на сватбата, бяха пияни от първото вино, но щом вкусиха от Христовото вино, т.е. от Неговото учение, веднага отрезнеха, събудиха се и казаха: "Защо не ни дадохте от това вино още в началото, ами сега ни давате?"

Сега ще ви приведа този символ. Виното, което Христос направи, е новото учение, което прави хората трезви. До това време хората бяха само яли, пили и спали, но щом дойде Христос и донесе новото учение - новото вино - те се събудиха, замислиха и отрезняха. Това учение не е ново по форма, но то е ново само за момента, в който се изявява отвътре, т.е., от дълбочината на човешката душа. Под влиянието на това учение всеки човек е готов доброволно да направи някаква жертва, без да съжалява никога за това.

Казвате: "Кога ще се оправи света?"- Всичките съвременни християни са в състояние да оправят света. Христос им е дал сила и власт, и те могат да сторят това. Защо, обаче, досега те не са оправили света? Ако младият момък не е в състояние да даде всичкото си богатство на момата, която обича и с това да я осигури, а той да се предаде в служене на Бога, той няма любов. Любовта жертва всичко. Един от великите закони на Битието гласи: жертва без любов не съществува. Днес много хора не успяват в живота си, само защото се занимават с критика. Какво виждате в училищата, например? Много ученици, и то не способни, но средни по успех, корегират, критикуват своите учители, че не преподавали добре, че се отнасяли грубо и т.н. Питам: Какво придобиват те с тази критика? Оставете учителят сам да се критикува и корегира! Когато критикувате другите хора, запитайте се: "Има ли във вас тия качества, които отричате в другите?" Лесно се критикува, но мъчно се прилага. Ако мъжът и младият момък, които искат да служат на Бога, могат да се откажат от богатството си в полза на другите, в замяна на това те ще получат туй, което никой не може да им даде.

Съвременните хора са сити, уморени от тревоги. На една страна жена бяга от мъжа си, на друга - мъж от жена си. Жената върви подир него от град в град, преследва го, счита, че има законно основание да прави това. Да, тя има законно основание, но всяка жена, която по този начин преследва мъжа си, не е благородна жена. И всеки мъж, който по този начин преследва жена си, не е благороден човек. Всяка

жена, или всеки мъж, които имат благородни стремежи, красиви желания и идеали, трябва да се оставят свободни, да постигнат тия свои копнежи. Те са копнежи на душата. Това се отнася за души, които имат висок идеал.

Христос казва: “Няма пророк без почести, освен в дома си, между роднините и между народа си.” Почитта между хората се изгубва, вследствие крайния материализъм, който съществува навсякъде в света. Съвременното човечество е дошло до дъното на този материализъм. Днес всичко се свежда към материалното. Ако някой човек има силна памет, казват за него: “Отличен човек е той!” Сега има фонографи, които произвеждат абсолютно точно всичко, което се е изпяло или изговорило пред тяхната фуния. Всичко е отбелязано върху плочата им безпогрешно. Обаче, какво представлява фонографа днес? - Един механизъм, нищо повече. Не, има друга памет, която заслужава учудване. Човек с такава памет справедливо може да се нарече учен. В какво седи тази памет? - Такъв човек помни неща, които са станали най-малко преди 5’000-6’000 години. Той може да разкаже, де е бил преди няколко хиляди години, каква е била тогавашната култура и т.н. Сегашните учени са забравили тия неща. Тук-там само се срещат хора, които започват да си припомнят, какво са били преди хиляди години. В Англия се срещат доста такива хора, които казват за себе си, че преди 2’000 години, например, са живели еди-как си, били са такива и такива и т. н. Ако се яви такъв човек между българите и разкаже всичко, което знае за себе си, ще му повярват ли? - Никой няма да му вярва. Не е достатъчно човек да знае своето минало, но трябва да знае условията, на своето настояще и бъдеще. Това значи учен човек! Съвременните елементарни познания са умаловажили знанията на пророците, поради което Христос казва: “Няма пророк ...” Това значи: ако пророкът мине в други условия на живота, той ще има почести. Ако даровитият музикант влезе между хора, които разбират от музика, те ще разберат и него; ако отиде при

някой говедар, който по цели дни свири с кавала си, той няма да го разбере.

Ние, съвременните хора, които проповядваме Словото Божие, мязаме на онзи американски проповедник, когото една разбойническа банда хванала, с цел да обере, а после да убие. Като се намерил на тясно, той започнал да им проповядва за Бога, за закона на възмездието, за Божията Любов, но след тази красноречива проповед, главатарят на бандата, албанец, му казва: "Пари, море, пари! Всичко това е хубаво, но пари ни трябват нас. Вместо да ни проповядваш, дай ни пари, и ние ще те освободим. Нас интересува въпроса, колко пари имаш в банката." - Да, и аз съм съгласен, че без пари не може. Де щяхте да се събирате, ако нямахте пари да направите този салон? За всичко трябват пари: за храна, за облекло, за жилище - за всичко. Пари трябват, но и добри касиери се изискват. Честни и любещи касиери са нужни, които да пазят благата и редовно и правилно да ги раздават. Днес касиерите не изплащат редовно. Защо? - Заключени са сърцата на хората.

Пророците казват, че земята ще претърпи големи пертурбации, вследствие на което, напълно ще се преобрази. Сега хората се стремят към бързо забогатяване, но питам: Ако на земята предстоят големи пертурбации и промени, честно ли е от страна на хората да ламтят към забогатяване? Те ще кажат: "В такъв случай, нека се простим помежду си и да се готвим за отиването си към Бога." Казвам: Хората могат да живеят добре, да се разбират взаимно, без да се стремят към забогатяване, без да треперят и да се плашат от живота. Казвате: "Икономическите условия на живота са тежки; те заставят човека да мисли за утрешния ден." - Така е, но органическият свят се променя вече, нов свят иде сега! И в новия свят трябва да се приложат следните три неща: Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина.

Мнозина запитват: "Какво трябва да се прави, когато дойде въпрос за гласуване?" Ако аз бих отишъл да гласувам, бих гласувал за справедливостта и бих казал: "Нахранете всички хора добре, с топла

храна, че да няма гладни и сити, да няма бедни и богати. Дайте на всички хора топла, здрава храна: да се нахранят и благодарят на Бога! Ще кажете: Лесно е да се нахранят хората един път." - Не, хората трябва да се хранят редовно, по три пъти на ден. Обаче, това може да стане само по закона на Любовта. Само любещите хора могат да постъпват така. Приложи ли се законът на Любовта, тогава ще дойде и знанието, тогава ще дойде и изобилието в света. Когато човек се храни, той трябва да бъде във връзка с живата природа и да благодари на Бога. И днес се подига въпросът, по колко пъти на ден трябва да яде човек. Някои поддържат, че човек трябва да яде по четири пъти на ден, други - по три пъти на ден, трети - по два пъти на ден и т.н. Добре е да се храни човек по три пъти на ден, но най-важно при яденето е винаги да се яде с доволство. Най-добрата храна е тази, от която човек остава доволен.

Друг важен въпрос след яденето е четенето на книги. Добре е да има чоек хубава библиотека, със сериозни класически книги, че като чете да остане доволен и да благодари на Бога, че съществуват гениални хора в света, които са написали такива хубави произведения. И най-после, когато човек придобие известни знания, трябва да излезе в света, между окръжаващите и да им предаде част от своето знание. Той трябва да прави това от любов, а не от принуждение. Как мислите, светът не се ли нуждае от помощ? - Нуждае се. Светът е пълен със страдащи души. Ако ушите ви бяха отворени, щяхте да чуете зов, вик за помощ. Който може да влезе в страданията на хората, ще види, че София е пълна с нещастници, със страдащи. Днес четете вестниците и навред срещате, че еди-кой си се самоубил, самообесил се и т.н. Това не е само в София, но по целия свят. И след всичко това се говори за култура, за напредък в света. От кого страдат хората? - Едни други си причиняват пакости и страдания. И това са все братя, все християни!

Съвременните хора спорят, кое учение е по-право, кое верую е по-право, кой е крив, кой прав и т.н. Казвам: Най-красивото същество

в света е слънцето, защото, като праща светлина и топлина по целия свят, дава енергия на хората, която някои използват за престъпления и грехове. Ако слънцето престане да изпраща своята топлина и светлина на земята, целият живот би изчезнал. Значи, вината е у Бога, че дава живот на хората. Ако се отнеме животът, какво ще остане? - Само мъртви кости. Да владее смърт навсякъде, това не е смисълът на живота. Бог иска хората да живеят по братски помежду си, при условията, които съществуват на земята. Какво по-добро от това да се обичате? Срещате един човек на улицата, и веднага обиквате душата му. Защо? - В неговото лице вие срещате свой брат. Днес хората гледат подозрително помежду си, и в лицето на един, на друг човек те виждат само свои врагове. - Не, няма врагове в света. Лошите хора, враговете, отпосле дойдоха. Първоначално Бог създаде души, а душата представлява от само себе си нещо възвишено и благородно.

"Познай себе си!" - Това е великата задача в живота на всеки човек. Да познаеш себе си, значи да познаеш Бога, т.е. да познаеш Божественото в себе си. Понеже ние искаме да познаем Бога, Той ни поставя на ред изпитания и страдания в живота, чрез които да ни изпита. Като ни поставя на тия изпитания, с това Бог ни проверява, за какво го обичаме; дали за благата, които ни дава, или за самия Него. Ако след всички страдания и изпитания в живота си, ние не се съблазним, не се усъмним в Бога и кажем, че всичко, което сме минали е според Волята божия, това показва, че ние имаме възвишен и благороден характер. Аз нямам право да съдя, за що и за какво идат страданията в живота ми. Само съвършените и разумни същества имат право да съдят. Съвършен е само един Бог в света. Следователно, само Той има право да съди и да се произнася за всичко, което става в света. Когато видиш, че някой човек греши, не го съди, но разгледай условията, при които той се намира и при които е направил греха. Когато видиш, че някой човек прави добро, не го възхвалявай, но разгледай условията, при които той прави доброто. И в единия, и в

другия случай благодари на Бога, че ти се дава възможност да се поучиш от другите хора. Остави съдбата да съди хората за доброто и за злото, което те вършат.

Питам: Ако един пророк дойде в света и каже на богатите да раздадат имането си на бедните, ще бъде ли почитан от света? Бедните ще го почитат и ще го посрещнат, както трябва, но богатите ще кажат: "Този човек не е с всичкия си ум." Ако пророкът взема страната на богатите, тогава бедните ще кажат за него: "Оставете го, не му обръщайте внимание; той е цял изедник!" Пророкът не трябва да служи нито на бедните, нито на богатите, те са братя помежду си. Когато пророкът служи на Бога, тогава и бедните, и богатите ще го признаят. В Бога всички хора се примиряват. Кога ще стане това примирение? - Когато сиромасите се откажат от своята сиромашия, а богатите - от своето богатство. Тогава всички хора ще се разберат. Сега бедният казва на богатия: "Слушай аз съм сиромах, ти трябва да ми помагаш!" Богатият казва на бедния: "Слушай, аз съм богат човек, ти трябва да ме почиташ!" Не, богатият трябва да се откаже от своето богатство, и сиромахът - от своята сиромашия, ако искат да живеят възвишен и благороден живот. Ако аз съм беден човек няма да казвам на богатия да ми даде от своето богатство, но ще му кажа: "Братко, аз свърших по музика, зная да свиря добре на цигулка. Искате ли да ви посвиря? Пък ако имате приятели и роднини, повикайте ги и на тях да посвиря?" Взимам цигулката си и започвам да свиря хубави, класически парчета. Те слушат, радват се на моето свирене. Като свърша работата си, те ме нахранват добре, поканят ме да им гостувам няколко дни и след това си отивам. В това време техните синове и дъщери ме взимат за учител по музика, искат да учат. Питам: Сиромах ли съм аз?

Хората казват: "Трябва да дойде някой пророк да ни проповядва словото Божие, че да изправим живота си." Питам: Може ли пророкът сам да изправи вашия живот? Какво се иска от самите вас? - Силно желание. Колко мъже и жени, колко синове и дъщери, колко слуги и

господари са готови от днес нататък, каквото се случи в живота им да го посрещнат с радост и да кажат: “Такава е волята Божия! Аз се подчинявам на Бога и ще понеса всичко с търпение.” Това е една от задачите на новото учение. Като говоря за новото учение, аз не подразбирам, че хората трябва изведнъж да се простят със стария си живот, защото сега всички ние минаваме през океана и само след като стъпим на брега, тогава ще можем да сменим старото с новото. Засега ние се стремим да закърпим оттук-оттам стария кораб, дано ни изкара благополучно на брега. Излезем ли на брега, там вече ни чака новият живот, новите условия. Някои мислят, че ние разрушаваме съвременния строй. Не, ние закърпваме, тласкаме по малко стария наш кораб, да ни изкара до брега. И като излезем на брега, ще се заемем с направата на нов, здрав кораб, който ще ни потрябва за второ пришествие.

Казвате: “Какво е говорил Христос на учениците си преди 2’000 години?” - Той им говорил много неща, но казвал: “Много още има да ви говоря, но то ще стане, когато дойда втори път на земята.” - Ами защо Христос говореше с притчи, та мнозина от тия, които Го слушаха нищо не разбираха? Питам: Кой от съвременните хора е разбрал притчата, например, за петте таланта, или тази за петте разумни и петте неразумни деви? - С тези притчи Христос искаше да застави хората да мислят. Всяка притча е символ, азбука, с която си служи цялата жива, разумна природа. Христос си е служил със същия език, с който си служи и природата. Днес много проповедници и учени хора правят преводи на притчите, тълкуват ги, но те са далеч още от вътрешния смисъл, който Христос е вложил в тях. Не е лесно да си служиш с този език! Човек трябва да знае, де да постави всяка буква от азбуката. Ако някой човек напише едно писмо само от съгласни букви, какво ще излезе от него? В живота не могат да се употребяват нито само гласни, нито само съгласни букви.

Някой пита: “Що е морал?” - Моралът са гласните букви. Тогава, какво означава буквата “А”? - Буквата “А” означава даване. Ние знаем,

че Божественото в човека дава. Какво означава буквата “М”? - Тя означава стягаме, затваряне на крана. И наистина, щом човек дойде до буквата “М”, нещо го стегне, той затваря крана си, и никому нищо не дава. Ние не умаловажаваме нито гласните, нито съгласните букви, но казваме, че има закон, по който се редят нашите мисли и чувства, тъй както има закон, по който се редят буквите, за да образуват думи, а после и цели изречения.

Питам съвременните хора: Знаят ли те деня, в който трябва да започнат на любят? Или помнят ли деня, когато за пръв път са почувствали проява на Божията Любов в себе си? Колко от съвременните хора помнят, кога са се родили, при какви условия; дали при благоприятни или не, дали във време на война или в мирно време. Знаят ли, какво е било разположението на майка им и на баща им, когато са се родили? Майка ви и баща ви могат да знаят това, но вие, като учени хора, помните ли тия неща? Ще кажете: “С такива работи ли трябва да се занимаваме? На съвременното човечество предстоят по-важни въпроси за разрешаване от тия.” Въпреки всичко това, някой човек казва: “Запали се сърцето ми! Какво трябва да правя?” Казвам: Твоето сърце не е запалено сега. То е запалено от Бога, от памти века, но ти едва сега съзнаваш това и се плашиш. Днес твоето съзнание е пробудено и ти дигаш капака на твоето сърце и забелязваш, че от него излиза една малка, нежна топлинка, която те сгрява. Тази нежна топлинка ние наричаме Божествен огън. Няма по-свещено нещо от този огън, и когато той се прояви в човека, в него настава истински живот. Някой се плаши от този огън и бърза да захлупи с капак своето сърце, да не се разгаря тази топлинка. Казвам: “Дигни капака, нека тази топлинка се увеличава!” След това ще чуеш тих глас, който ще ти каже: “Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш е свещено! Свещен е този огън!” Пламъкът, който Моисей видя всред планината, беше топлината и светлината, която излизаше от сърцето на един велик ангел, от сърцето на един велик адепт. И аз казвам: Мястото, дето седим е свето, затова всички трябва

да събуем обущата си. Някой казва: "Изгубих любовта си, свърши се моята любов." Питам: Как е възможно да се изгуби Любовта? Каква е тази любов, която трае само няколко месеци или най-много една година? Любовта в света постоянно се усилва. Тя е свещеният огън, който носи всичко в себе си. - Мъже и жени, деца и родители, учители и ученици, слуги и господари, всички отворете капаците на своите сърца! Всички трябва да се проникнат от една обща идея за Бога, да съзнаят, че топлината и светлината на техните сърца иде от Бога. Тя представлява свещения огън на живота, пред който всеки трябва да събуе своите обуща. Какво представляват нашите сърца? - Олтар на възвишени същества, на възвишени ангели, които принасят там своята света жертва пред Бога. Днес учените, които боравят с висшата математика, могат да изчислят силата на огъня, който излиза от нашите сърца. Знаете ли, колко енергия се праща на нашата земя? В едно френско списание е изчислено количеството и теглото на слънчевата светлина, която се изпраща на земята. Значи и светлината има тяжест. Математиците са изчислили, че светлината, която слиза на земята е около 160 тона. По същия начин може да се изчисли количеството и теглото на светлината, която се изпраща на Юпитер и на други планети. Освен светлинната енергия известни са още и по-тънки, с по-деликатни форми енергии. Ангелите, които изпращат светлината от слънцето, са разумни същества; те постоянно ни говорят, и ние трябва да привикнем на техния език, да ги разбираме. Когато човек се обезсърдчи или се отчая, един от тия ангели дохожда близо до него и му проговаря: "Не се отчайвай, не се обезсърдчавай, Бог е вложил доста дарби в тебе, ти ще ги разработиш и ще свършиш учението си с успех." - Наистина ли аз имам дарби? - Да, ти имаш дарби и способности, работи за тяхното развитие! Не се минава много време и гледаш този човек се усмихнал, зарадвал се, има на какво да се надява.

Такива трябва да бъдат пророците. Герои трябва да бъдем и ние. Мъже и жени, учители и ученици, проповедници и свещени, слуги и

господари, всички трябва да бъдем герои, да носим еднакво и страданията, и радостите в света; да носим със съзнание противоречията - всичко да считаме като задачи за разрешение в своя живот. Това е Христовият кръст, за който днес говорят всички съвременни хора. Павел казва: "Ще се похваля със своя кръст." Обаче, говорил ли е Христос нещо за този кръст? Кръстил ли се е някъде Христос? Той казва на едно място в Писанието: "Скръбна е душата ми до смърт." Това подразбира Неговия кръст. Съвременните християни се кланят на кръста, въздигнали са го в култ. Чудни са съвременните християни, които се кланят на кръста. Питам: Какво щяхте да правите, ако бащата на някой от вас бъде разпнат на кръст, или ако бащата на някой от вас бъде убит с нож? Трябваше ли, на същото основание, и вие да се кланяте на този кръст, на който разпнаха баща ви, или да целувате ножа, с който заклаха баща ви? При все това, горко на този човек, който се осмели днес да не целуне и да не се прекръсти на кръста! Кръстът, кръстенето е вътрешен процес, който става във всеки човек. Разгледайте мрежата на куба. Какво представлява тя? - Кръст. Да почиташ кръста, подразбира да раздадеш всичките си материални блага. Не можеш ли да ги раздадеш, никакво почитание нямаш към кръста. Разтворен куб подразбира изтичане на блага. Да почиташ кръста в този смисъл, подразбира, да имаш свещена идея за живота. Когато поетът пише, когато съдията съди, когато професорът държи своята лекция, всички трябва да имат в себе си свещения огън на Любовта и Мъдростта, та когото погледнат, да му изпратят своето благословение за повдигане и растене в живота.

Христос казва: "Светът ще се оправи, когато хората започнат на почитат пророците." Тогава те ще възприемат Христовото учение или учението на Сина Божий. За това време Христос казва: "Когато вие приемете Словото Божие и То пребъдва във вас, Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Тогава аз ще ви се изявя."

Казвам: Хората ще се разберат помежду си и ще се възстановят братските отношения, когато възприемат в себе си живата Любов,

живата Мъдрост и живата Истина, и ги приложат във всекидневния си живот. Тогава ще дойде и Царството Божие на земята. От очите на хората ще излиза Божествен блясък, а от лицата им Божествена светлина. И всички ще се познаваме, както сме и познати.

Беседа от Учителя, държана на 14 ноември 1926 г. в гр. София.

КАК ТИ СЕ ОТВОРИХА ОЧИТЕ

„И говореха му: „Как ти се отвориха очите?““ (Йоан 9:10)

Животът започва с малък вътрешен импулс. Аз не разглеждам живота като механическо, но като съзнателно движение в природата. Аз разглеждам живота в широк смисъл, без да влизам в неговите философски подразделения. Който иска да философства върху живота, той може да чете разни философски книги. Много философи са писали по този въпрос. Мислите, които ние искаме да внесем в живота, са нови, а вие знаете, че новото не иде всякога. То се явява периодически. Когато новото закъснява с идването се, животът става еднообразен, скучен, безсмислен. Такъв е, например, сегашният живот. От времето на старите философи и досега, животът е почти същият, няма нищо особено ново в него. Вземете, например, въпросът за храненето, за приготовлението на разните храни. Както се е готвило в старо време, по същия начин почти се готви и днес. Какъв прогрес са направили хората в готвенето? Какъв прогрес, изобщо, е направило човечеството от времето на Христа досега? Някои ще кажат, че кухните на съвременните хора са много усъвършенствани. Не, идеите на съвременните хора за готвенето не са отишли много по-далеч от тия на вълка. След като е преминал през разни философски учения по отношение приготвянето на храната си, най-после вълкът се е установил върху следното положение: готвене с най-малко разноски. Казвате: “Новото в яденето се свежда към пърженето и към печенето. Най-хубави ястия са пържените и печените: пържена риба, печено месо и т.н. При това, и лукът всякога трябва да се запържва.” Питам: Какво хубаво има в пърженето на лука и на месото? При пърженето на лука и на месото всички летливи масла от тях се изгубват. Изобщо, при пържене на храните, част от

хранителните материали изчезват. Мнозина казват: "Знаете ли каква приятност изпитва човек, ако след пържено или печено месо пийне една-две чашки шестгодишно винце? В този случай сърцето на човека се намества." Казвам: За всяко нещо се изискват знания. И в готвенето има голямо изкуство. Човек трябва да знае, кои елементи да употреби при готвенето и как да ги съчетае.

И тъй, при всяко придобито знание, се задава въпроса: "Как ти се отвориха очите?" Да вижда човек, това е вътрешен импулс на съзнанието. Много от съвременните хора гледат, но не виждат. Те гледат звездите на небето и казват, че звездите са големи светещи тела, но повече от това не виждат и не знаят. От ред години хората наблюдават една звезда на небето, която наричат ту вечерница, ту зорница, но ако ги попитате, какво отношение съществува между вечерницата и зорницата, те ще ви кажат, че вечерницата изгрява вечер, а зорницата - сутрин, повече не знаят. Някои мислят, че това са две различни звезди, а в същност тя е една и съща звезда. Като дойдем до вярванията и до науката, ние виждаме, че както хората от най-старите времена, така и тия от новите времена имат своя наука и свои вярвания. Ще кажете: "Коя наука седи по-високо - старата или новата? Каква разлика има между старата и новата наука?" - Разликата между старата и новата наука не седи във времето, но в съзнанието на хората. Съзнанието на хората преди две, три, пет или повече хиляди години не е било такова, каквото е днес. Съзнанието регулира науката, а не обратно. Някой казва: "Знаете ли, какво е направила науката до днес?" - Нищо не е направила науката. Това, което науката е допринесла, е резултат на човешкото съзнание, значи науката е резултат на човешкото съзнание; човешкото съзнание е резултат на човешкия дух; човешкият дух пък е проява на Божията Мъдрост.

"Как ти се отвориха очите?" Ако запитате някой съвременен човек, как му се отворили очите, той ще ви каже, че сам е научил всичко, сам е разбрал живота. - Да, както Адам разбра живота, така и

съвременните хора го разбират, но въпреки това има неразбрани неща в живота. Казвам: Истинският живот се крие в неразбраните, в ненаучените неща, в това, което ще се учи в бъдеще. Някои хора казват, че хлябът поддържал живота. Не, хлябът и житото служат само като проводници, през които животът минава, а самият живот се поддържа от импулса на човека към ядене, т.е от чувството му към хранене. Този импулс, това чувство привлича известни сили от природата, които именно, поддържат живота. По въпроса за храненето, за поддържане живота на човека има много научни мнения и теории.

На всеки е известно, че като се прекара слънчев лъч през стъклена призма, тя го пречупва и разлага на седем цвята, при което се получава слънчевия спектър. Питам: Призмата ли създаде тези седем цвята? - Не, призмата послужи само като среда, като посредник, през който слънчевият лъч трябваше да мине, за да се разложи. Простият човек, като наблюдава това разлагане на светлината, ще каже, че призмата е създала тия цветове. Значи, колкото призмата е причина за създаване на тия седем цвята от слънчевия лъч, толкова и хлябът е причина за поддържане на живота. Ако запитате някой съвременен химик за съставните елементи на житото, той ще го подложи на щателна анализа и след това ще се произнесе, че житото се състои от еди-какви си съставни елементи. Вярно е, че житото съдържа всички тия елементи, които химикът е открил при своята анализа, но същината на житото, се крие в този елемент, който химикът не може да открие при анализата. Тази анализа е толкова точна, колкото и анализата, направена на дрехите на някой съвременен учен. Мислите ли, че ученият човек, както и неговата наука се крият в дрехите му? Човекът не седи нито във външните, нито във вътрешните си дрехи. Главният елемент, който определя човека, се крие другаде. Ще кажете: "Тогава, де остава нашата наука? Де остават нашите логически заключения?" Ние не отричаме науката, нито нейните придобивки, но казваме, че истинската, положителната

наука тепърва ще дойде. Щом дойде тази наука, хората вече няма да ходят с пипане, но с виждане; те няма да ходят в мрак, но в светлина. Истинска, положителна наука е тази, която носи светлина на хората във всяко отношение.

Съвременната наука разглежда подробно въпроса за храносмилането, но въпреки това знание ние срещаме днес хиляди случаи от заболяване вследствие неправилни процеси в храносмилането. Какво показва това? - Туй знание няма още практическо приложение. Учените хора още не са направили анализа на стомашния сок и на кръвта на човека, когато той се храни при добро разположение на духа и когато се храни неразположен, гневен. Има разлика в състава на кръвта и на стомашния сок при първия и при втория случай. Гневът, неразположението на духа внасят в храната отрова, която чрез кръвта се разнася по целия организъм. Съвременната наука не се спира върху този въпрос, обаче новата наука, която иде сега, казва: “Когато разумният човек е гневен или неразположен духом, да не яде, докато не трансформира своето състояние, докато не възстанови своето равновесие. За неразумния човек тя препоръчва точно обратното: когато неразумния човек е гневен и неразположен духом, нека се нахрани добре. По този начин той ще възстанови своето равновесие от енергиите, които ще получи от храната. Значи, тук имаме два различни метода за трансформиране на състоянията у човека: ако разумният се разгневи, да не яде; ако неразумният се разгневи, да яде. И при единия, и при другия случай казвам: Който иска да бъде здрав, той винаги трябва да бъде във връзка със законите на живата природа.

Когато говорим за разумната, за живата природа, ние разбираме едно от най- великите същества след Бога. Със своята аура природата обхваща всичко в света. Тя е светла и разумна, блага и чиста и съдържа в себе си Любовта. В това отношение съвременните учени хора се намират на крив път, като мислят, че могат да завладат природата. Ако хората биха успели да завладат природата, светът

непременно би се разрушил и по лицето на земята не би останало нито едно живо същество. Природата не позволява да я владат. Най-многото, до което съвременната наука и техника са достигнали, то е да впрегнат нейните сили на работа. Това нещо съвременните учени наричат владане на природата. Само разумният човек може да впряга силите на природата, защото той се съобразява с нейните закони. Всеки, който не се е съобразил с нейните закони, е бил разрушен от нея. Всеки човек, който си е въобразил, че може да владее над природата, се е намерил пред праха на своите илюзии и въображения. Тъкмо когато е достигнал върха на своето предприятие и се е готвил да вкуси от неговия плод, природата дохождала, взимала плода му, а него оставала на земята отново да работи, за да коригира всички свои погрешни схващания и разбирания. Питам: Колко щастливи хора, колко щастливи семейства е имало от времето на Христа досега? Коя е причината за смъртта? - Тя се дължи на това, че човек се намира в постоянна борба с разумната природа, иска да я подчини на себе си. - Никой не може да подчини природата, но трябва да се учи от нея. Тя учи хората на закона на Любовта.

Казвате: "Ние имаме особено мнение за Любовта." Младият момък също така казва: "И аз имам особено мнение за Любовта." Обаче, това, което съвременните хора наричат любов, не е това, на което разумната природа ни учи. Младият момък казва: "Аз искам да се оженя, да намеря добра жена, да имам няколко добри, разумни деца." - Отлично е това, което този момък иска, но как ще намери тия неща? Да желаете тия неща, то е равносилно на желанието ви да станете богати. Питам: Могат ли всички хора да бъдат богати? На сън всички хора могат да бъдат богати и щастливи, но в действителност малка е вероятността за това. Първата и най-важна задача на съвременния човек не седи в придобиване на богатство и щастие. Тази задача е последна. Той ще я постигне само след като завърши своето развитие на земята. Завърши ли човек развитието си на земята, живата природа, която владее всички слънца и системи, ще го

вдигне на крилата си и ще го занесе в друга система, на друго някое слънце, дето ще може да постигне всички блага и богатства, каквито душата му желае. Той ще се храни там само с плодове. Осмели ли се да убие най-малката мушица, отново ще се намери на земята. Много от съвременните хора поддържат, че човек трябва да се кали в живота си, да стане смел и решителен, да не се плаши от нищо, даже и ако стане нужда да коли и убива. Казвам: Такива разсъждения не водят към добър край. Само грънчарят има право да разрушава своите грънци, понеже той е майстор и може отново да ги създаде. Който не знае да прави грънци, няма право да разрушава грънците, които грънчарят е създал. Всеки, който се опита да руши грънците на грънчаря, той се вика под отговорност.

"Как ти се отвориха очите?" Ако зададат този въпрос на някой теософ, или евангелист, или православен, всеки ще даде свои обяснения, но като зададоха този въпрос на Христа, Той отговори: "Този сляп от рождението си човек трябваше да прогледа, за да се прояви славата Божия." Много нещо е говорил Христос и по този, и по ред други въпроси, но всичко, което Христос е говорил на времето си, не е написано. За нас са останали само извадки от това, което Христос е говорил някога, но мъдрият, разумният човек от малкото може да извади много нещо; глупавият - обратно: от многото вади малко и то изкривено и изопачено.

За обяснение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Един ревнив мъж отива със жена си на гости при свой приятел, дето били събрани много хора. По едно време той забелязва, че един красив господин от гостите се прозява и веднага след това и неговата жена се прозява. Като ревнив, той си помислил, че този господин и жена му се наговарят нещо и си дават някакъв знак. Той се много разгневил и започнал да мисли по какъв начин да отмъсти на жена си. Отиват си в къщи, но цяла нощ той не могъл да заспи, мислил, по какъв по-жесток начин да накаже жена си. Най-после му дохожда мисълта да я обеси. Като стават сутринта, той казва на жена си:

“Хайде да отидем днес в гората да насечем дърва.” Тя се съгласила. Тръгват двамата заедно. Като стигнали в гората, той започнал да ходи от дърво на дърво, да търси по-здраво и яко дърво. Жената наблюдавала, какво прави мъжът й, и го запитала: “Какво ходиш от дърво на дърво, както прозявката от човек на човек?” - Така ли е жена? Нима прозявката така ходи от човек на човек? Аз не знаех това и бях тръгнал да те беся, търсих подходящо дърво за тази цел.

Христос казва на учениците си, че слепият трябваше да прогледа, за да се прославят делата Божии и да се прояви Неговата слава. Други поддържат, че слепият е прогледнал, понеже е ликвидирал вече със своята карма. Питам: Кое е началото и кое края на кармата? Как е произлязла тя? - На тия въпроси никой не може да отговори с положителност. Никой не може да обясни причината на кармата. Ако е вярно, че човек е произлязъл от Бога, питам: Как е възможно от такова съвършено същество, каквото е Бог, да излезе човекът, който е изложен всеки момент на грехове и падения? Когато запитали един велик адепт от Египет за произхода на греха, той стиснал само устата си и нищо не отговорил. Има неща, за които ние не можем да говорим. Ако човек рече да обясни произхода на злото, той ще поквари цялото човечество. Затова, именно, този въпрос не трябва и не може да се повдига. Защо? - Ако се заеме с обясняване произхода на злото, той ще възобнови всички изопачени форми и деяния на миналото. Какво ще се придобие от това? - Нищо полезно, а само разрушения. Българинът, като се ползва от опитността на миналото, казва: “Да спи зло под камък!” Днес всички държавници разискват върху произхода на злото, търсят виновниците за неуспехите на държавата, но можаха ли да постигнат нещо добро от това? Намериха ли виновниците? Оправиха ли работите на държавата си? Българите, например, казват: “Велик цар беше Симеон велики! Велик цар беше Самуил!” Питам: Какво остана от великата България на Симеона велики, на цар Самуил? Смешно е човек да се хвали с неща, които вече не съществуват. Смешни са българите, като се хвалят с

величието на някогашна България. Да се хвали и гордее човек с някакво минало величие, това е лъжлива философия. По този начин съвременното човечество не може да се възпита. Обаче, днес всички съвременни народи се възпитават именно по този начин, което показва, че те вървят в крив път на своето развитие. Има нещо велико в света, но то не е нито великата България, нито великата Франция, нито великата Германия, нито великата Америка, нито великата Русия, нито великата Япония, нито великия Китай, нито кой и да е народ. Единственото велико нещо в света е Любовта. И всеки, който иска да има нещо велико в света, той трябва да се стреми да постигне Любовта. Всеки учен човек, бил той философ, поет, музикант или художник, който иска да бъде велик, трябва да започне с Любовта.

Ще кажете: "Как да започнем с Любовта?" - Всички хора имат опитности от Любовта. Днес всички проповедници, всички свещеници говорят все за Христа, за Любовта; всички имат желание да започнат с Любовта. Защо се обличат например, красивите моми и момци? - За Любовта. Някой казва, че иска да стане учен за народа си, да го повдигне. Не, всеки човек има един вътрешен обект в себе си, за който иска да стане учен и велик. Всеки учен, всеки поет, всеки музикант, всеки художник, всеки философ иска да стане велик само за едного! Всички хора се трудят, работят, учат, пишат и пеят само за едного, а не за много. Кой е този единият? - Той не може да се определи. За него не може да се говори. Както не може да се говори за злото, така не може да се говори и за доброто. Не искайте да ви обяснявам, какво нещо е доброто и как е произлязло. Мислете за доброто, желайте го, но не го обяснявайте. Ако искате да си обясните, какво представлява доброто в широк смисъл на думата, ще спънете своето развитие, ще се разрушите и ще се преситите. Пресищането подразбира обяснение на нещата. Когато някой човек иска да му се сипе повече отколкото трябва, той се пресища. Любовта не обича лакоми хора. Колкото ти сипе в паничката, бъди доволен, не искай повече. Ако човек може разумно да използва малкото, което са му

сипали, то ще му държи сито за хиляди години. Храната, която съвременните хора употребяват, е мъртва, вследствие на което в нея се развиват миризливи отровни газове. В тази храна е започнал вече процес на разлагане. Никой ангел не би се задоволил с такава храна.

И говориха му: "Как ти се отвориха очите?" Той им отговори: "Един човек ми намаза очите с кал и аз прогледах." Защо Христос отвори очите на този слепец, именно? Малко ли слепи хора имаше по това време в Израил? Това са въпроси, които мнозина съвременни хора си задават. Аз бих запитал тия хора следното: За кого грее слънцето? Всеки човек, който съзнава, че слънцето грее за него, действително грее за него. Не съзнава ли това нещо, и слънцето не грее за него. Всеки човек, който съзнава, че слънцето грее за него, той ще има специална връзка със слънчевите лъчи, които ще действат върху него по особен начин. Не съзнава ли човек това нещо, тогава и слънцето не ще може да му въздейства. И наистина, много хора се греят на слънцето, но то не им въздейства, не може да ги лекува. Съвременните хора са нещастни по причина на това, че допущат отрицателни мисли в себе си. Всички хора живеят със съмнения. Те се съмняват, дали има бъдещ живот, дали Бог съществува, дали хората с които се срещат и разговарят, са честни, дали няма да ги излъжат и т.н. Има ред правила, както и цяла азбука, по която вие може да познаете честния, добрия човек. Това е наука, това е знание, с което не трябва да ловите хората, като детективи, но то трябва да се употребява за вашето самовъзпитание, за облагородяване на вашата душа. Само смиреният човек може да се ползува от това знание. Който придобие това знание, той ще стане велик, учен човек. Този учен човек ще бъде посрещан навсякъде с почести и слава, но отиде ли всред живата природа, той остава своята торбичка отвън, сяда смирено пред нея и започва да слуша, като малко дете, нейните уроци. Запътите ли се към живата природа със съзнание на велик, учен човек, тя няма да ви допусне даже до вратата си. Смирение се изисква от всеки човек! Живата природа е вложила всичко във вас, и

всеки момент тя ви съдейства за разработване на вашите мисли и чувства. Тя, като грижлива майка, всеки час ви обръща внимание на всичко, което става около вас. Например, вие от толкова години страдате, не знаете, защо страдате; радвате се, не знаете защо се радвате; мразите някого, не знаете , защо го мразите; обичате някого, не знаете, защо го обичате. Кой е основният мотив да обичате някого? Казвате: "Този човек има душа, затова го обичам." - Това още не е мотив, за да обичаш някого. Всеки човек, който вярва в Любовта, се ръководи от нея и знае, че този закон никога не се изменя. Когато някой казва, че любил някого и после го разлюбил, това са само състояния на неговото сърце и на неговия ум. Това още не е законът на Любовта. Да те обичат хората, това значи да те качат на сцената да представиш някаква роля. Днес играеш роля, например, на някой цар, но като слезеш от сцената, ти си вече обикновен човек. На другия ден не те обичат. Друг човек излезе на сцената, играе роля на някой поет, декламира, възпява нещо, но щом слезе от сцената, става пак обикновен човек. Значи, човекът, когото обичат, играе роля на цар, а не е цар; играе роля на поет, а не е поет.

Питам: Какъв трябва да бъде поетът? - Поетът трябва да бъде човек с възвишен идеал! В едно предание се разправя, че когато Господ решил да раздаде дарбите и способностите между хората, за тази цел изпратил един от своите ангели на земята, той да извърши тази работа. Ангелът взел една голяма торба, в която турил всички дарби и способности, метнал я на гърба си и тръгнал към земята да изпълни точно зададената му от Бога задача. Като слязъл на земята, той срещнал една много красива мома, царска дъщеря, и се спрял да я разгледа, искал да види, какво нещо е това, което Бог е създал. Обаче, от красотата на царската дъщеря този ангел се захласнал и не забелязал, как торбата с даровете и способностите се отворила и всичко, което било в нея се разпръснало по земята. Когато се сетил за своята задача, вече било късно. Той не могъл да я изпълни, защото от неговото захласване се възползвали хората. Той видял, как всеки

човек си взел, каквато дарба и способност искал. Всички били разграбени. Замислен и тъжен станал ангелът, когато изведнъж чува глас, който казва: “Ами за мене нищо ли не остана?” - Кой си ти? - Аз съм поетът. - Има нещо и за тебе, но то не е за този свят. Това, което можеш да вземеш, то е от онзи свят, затова ти трябва да държиш главата си постоянно нагоре. И така всеки човек, който иска да стане поет, погледът му всякога трябва да бъде обърнат нагоре. Не гледа ли нагоре, поет не може да стане. Освен това, поетът не трябва да бъде дебел, с благоутробие; той трябва да бъде сухичък, нежен човек. Поетът трябва да има отзивчиво сърце и чувствителна душа, да влиза в положението на всички страдащи. Не е поет този, който описва страданията на хората, без той сам да ги разбира. Истинският поет описва страданията на хората, но като благо за човешката душа. Поетът трябва да описва и мъчнотиите на живота, но като благо за човешкия дух. Обаче, самият поет трябва да има опитности, да е страдал и да се е мъчил. Той може да се смущава от страданията, без сам да е смутен.

Ще ви приведа два примера от английския живот, които илюстрират резултатите на Любовта и на безлюбието. В първия пример се говори за един англичанин, на име Самуил Скит, който се влюбил в една англичанка Фили Бът. Самуил Скит бил учен човек, но по убеждения голям материалист. Преди да се ожени за своята любима, той си мислил: “Смисълът на живота не седи в любовта към науката, нито в усилената работа, но в яденето, в пиенето и в удоволствията. Така ще възпитам и своята любима, за да се разберем добре.” И наистина, той се оженва и успява да повлияе и на своята любима жена в този дух. Те яли, пили, но скоро разрушили своя живот. Жена му станала някъде танцьорка и много скоро загубила силите на своя живот. Още на 40 годишната си възраст тя заболява и умира в една от английските болници самотна, като последна сиромахкиня в света. Мъжът й също се опропастил.

Във втория пример се говори за един англичанин Хауптман и неговата любима Елизабет. И двамата били любознателни. Започнали да посещават научни дружества и институти, записали се в университета да следват висша наука и в прадължение на няколко годишен усилен умствен труд, той се прочул като известен учен човек, а тя - като добра и знаменита поетеса. Казвам: Който иска да се ползва от временните блага на живота, ще има резултата на първите двама - Самуил Скит и Фили Бът. Тези блага носят разрушение на живота. Всяко благо, което лишава човека от Любовта, то не е истинско. Всяко благо, което внася в човека Любовта и му служи като проводник в живота, то е истинско. Такова благо е, например, нашата права мисъл. Всеки, който иска да се ползва от вечните блага на живота, трябва да следва примера на англичанина Хауптман и неговата любима Елизабет. Такива трябва да бъдат вашите приятели и приятелки в живота! Приятел може да се нарече само онзи човек, който дава импулс на човешката душа. Искрени и честни трябва да бъдат съвременните хора! Те трябва да имат импулс към науката. Каква наука трябва да изучават те? - Науката на Любовта. То значи: всеки човек, който иска да учи, или който иска да работи нещо, трябва да върши всичко това по любов, а не по принуждение. Някои хора стават учени по принуждение, а не от любов. Други пък заемат известни служби, не по влечение, но по принуждение, понеже тези служби им дават по-големи облаги. Днес сиромашията прави хората учени, тя ги кара да работят това, което не искат. Ние нямаме нищо против материалните облаги на човека, но казвам: Ако парите са в състояние да заставят човека да работи 10-12 часа на ден от любов, разбирам. Обаче, ние виждаме, че там, дето Любовта отсъства, хората работят насила; там, дето насилието действа, резултатите не са добри. Вижте, какво прави ученият, който обича своя предмет. Той посвещава цели 30-40 години от своя живот върху един научен въпрос. Той работи денонощно, без принуждение от страна на кого и да е, защото обича работата си. И неговите усилия винаги дават добър

плод. Само Любовта е в състояние да застави човека да работи денонощно, с радост и бодрост на духа. Някои казват: “Който работи от любов, той гладен умира.” - Питам: Който работи за пари, не умира ли гладен? - И той умира гладен. Изобщо всички хора умират гладни. Най-важното положение в света е да не умираме гладни. Когато човечеството дойде до това състояние, хората да не умират гладни, то е разрешило най-важния въпрос на живота. Човечеството би построило велик паметник в знак на благодарност на онзи човек, който би могъл да разреши този въпрос.

И говореха му: “Как ти се отвориха очите?” Ученият човек не трябва да бъде сляп. Явява се някой учен човек между хората и започва да им говори за природата, за Бога, а самите негови понятия по тези въпроси не са оформени. Явява се някой поет и започва да говори за душата, а той сам не я разбира. Явява се един философ и започва да говори за създаването на света, а той сам не разбира причините и последствията на нещата. Явява се един математик и започва да прави изчисления за разстоянието на небесните светила едно от друго, а той сам не знае, защо му са тия изчисления. Всеки учен, който прави тия изчисления, трябва да знае, че небесните тела имат известни съотношения помежду си. Всеки учен трябва да знае дълбоките причини, поради които времето е разделено на години; годината от своя страна е разделена на 365 дни; денят е разделен на 24 часа; часът е разделен на 60 минути, а минутата - на 60 секунди. Това деление произволно ли е или има някаква дълбока причина? Защо, именно, месечината прави някакви си лъкатушения, ту в ляво, ту в дясно? Не можеше ли тя да се върти около слънцето, както земята се върти около него? Всеки учен трябва да знае, че между небесните тела и човека също така има известни съотношения. Всеки човек има в себе си по едно слънце, по една месечина и също по толкова звезди, колкото има и в цялата слънчева система. В това отношение той представлява малка, микроскопическа вселена. Между външното физическо слънце и слънцето, което се намира в центъра на

човешката душа има известно съотношение. И когато между външното слънце и слънцето, което е в душата на човека има известно съотношение, в човека настава приятна вътрешна хармония. Понякога, обаче, вън е топло, а вътре в човека е студено. Случва се и обратното. Някой казва: "Хладно ми е на душата." Това показва, че човек от памтивека е разбирал, как топлината на човешката душа се произвежда от Любовта. Когато човек обикне някого, в него настават вече някакви промени. Истинската любов предизвиква известно разширение в човека. По това той може да познае дали любовта му е силна. Всеки сам трябва да изучава тия размери на разширение. Духовната любов предизвиква по-малко разширение, отколкото физическата, но затова пък кръгът, който се образува при нея е по-равномерен. За в бъдеще, по размерите на разширението, хората ще могат да познават качеството и силата, както на своята любов, така и на любовта у другите хора. Тогава младите моми и момци няма да се разочароват в любовта си, но предварително ще знаят, кой какво представлява в своята любов. Всичко е написано в човека - няма нищо скрито-покрито. Който иска да знае, какъв ще бъде неговият живот, нека отиде при някой знаменит хиромантик, или френолог, или физиогномист и му заплати известно възнаграждение, и той ще му каже всичко до най-малки подробности. Когато някой момък иска да се жени, нека отиде при някой астролог, той ще му каже всичко, което го интересува. Най-напред ще вземе от него следните данни: датата на рождението му, годината, денят, часът, минутите и секундите. След това ще го запита за името на баща му и майка му, на дядо му и на баба му и т.н. Като събере всички нужни данни, този астролог ще му определи, за каква мома ще се ожени, как ще живеят, колко деца ще имат, здрави ли ще бъдат, или не; ако боледуват, той ще може да определи, кой лекар ще ги лекува и т.н. По този начин той ще направи подробен хороскоп на този млад човек, ще му го връчи, като определи и нужната за себе си такса. След време този млад човек ще провери, че всичко, което му е било предсказано, се сбъдва точ в точ.

Ще кажете: “Това е едно съвпадение.” - Добре, може да имаме един, два, три и повече пъти съвпадения, но ако тия съвпадения се случват много пъти, това вече говори, че пред нас стои наука, а не някакви произволни гадания. Въпреки тия точни данни, все пак съвременните астролози и хиромантици още не са достигнали до онази абсолютна, положителна наука, към която се стремят всички хора.

Казвам: Днес всички хора се нуждаят от тази велика положителна наука. Българите казват за някого: “Този човек се ожени в сляпата събота.” - Всяка женитба, която става в сляпата събота, не е истинска женитба. За да започне човек своята работа, очите на сляпата събота, както и неговите очи трябва да се отворят. Който иска да се жени, трябва да отиде при някой човек, като Исуса, и да го запита, трябва ли да се жени. Когато пред човека се изпречи въпроса за женитбата, той трябва да се вдълбочи в себе си, да се обърне към Господа и да Го запита, трябва ли да се жени. След това трябва да се обърне към своята майка и към своя баща и най-после да запита и себе си. И ако от трите места получи положителен отговор, тогава нека пристъпи към решението на този въпрос. Само по този начин той ще получи благословението на Господа, на баща си, на майка си и ще бъде щастлив в своя живот. Днес, когато двама млади се обичат, те крият от баща си и от майка си, че се обичат, че мислят да се женят. Тия млади често не си отговарят, но мислят, че като се оженят, ще се разберат. Тя е идеалистка, а той материалист, но тя си казва: “Нищо, като се оженим, той ще се обърне, ще приеме моите убеждения; нищо от това, че сега ми се присмива. Не, човек, не може тъй лесно да се обръща, както младата мома си мисли. Черното не може лесно да се превърне в бяло.

Ето защо, при пресъздаване на обществото се изисква голяма разумност. Днес цялото човечество носи недъзите на своите деди и прадеди, от които трябва напълно да се освободи, за да дойде новото в него. Понякога човек вярва, а понякога не вярва. Това се дължи на ред съмнения, които възникват дълбоко в неговата душа. Коя е причината

за това съмнение? - То се дължи на вътрешното съответствие между даден човек и неговите деди и прадеди, вседствие на което той преживява някои техни състояния.

Казвам: Истинската наука, която иде в света, ще обясни всички тия състояния, и тогава човек ще може да води съзнателен и разумен живот. Казвате: "Ние трябва да бъдем религиозни!" - Вярно е, че човек трябва да бъде религиозен, но на какво трябва да почива неговата религия? - Религията трябва да включва в себе си три неизменни закона: закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Любовта съдържа в себе си живота. Мъдростта дава светлина и знание на хората, както и методи, чрез които те могат да работят. Истината носи свобода и простор. Във всяка религия човек индивидуално, както и всички хора колективно, могат да бъдат щастливи. Щастието е резултат на човешката любов, т.е. на Любовта между хората.

Един адепт повиква магарето да се разговаря с него и го запитва: "Как дойде нещастието върху тебе?" То отговорило: "Когато Господ ме създаде, извика ме един ден да видя една красива жена. Като я видях, аз се произнесох за нея. От този момент станах магаре и започнах да рева. Не трябваше да се произнасям, а само да гледам. Като ученик, моята задача не беше тази, да изкарвам своето мнение пред Господа. Въпреки това, аз намерих една философия в живота си, която като прилагам, ще мога да изправя погрешката си." - В какво седи твоята философия? - Моята философия седи в следното: когато господарят ми ме товари, аз се радвам, защото той е доволен, че ще си свърши работата. Когато пък ме разтоваря, той скърби, но аз се радвам, че ще мога да си почина и да се почувствам малко свободен. Когато ме товарят, казвам: "Да е жив господарят ми!" Когато ме разтоварват, казвам: "Да е живо магарето!" Значи магарето е намерило една максима, която, като прилага в живота си, се чувства щастливо и доволно при всички условия. Питам: Вие намерили ли сте някоя максима, с която да бъдете доволни поне като магарето?

Отива един вол при друг, който оре на нивата и го пита: “Как се подчинявш на тази неволя? Гледам те по цял ден ореш, пред никого не протестираш, доброволно носиш тази тежка съдба. Не правиш ли опит да се освободиш?” - Какво да правя? - отговорил първият вол. “Един ден бях много гладен, среща ме този мой господар и ми даде една торба с плява. Аз пъхнах главата си в торбата, но в това време той метна отгоре ми един хомот и до ден днешен останах при тези условия. Сега ща не ща отивам да ора. Още повече, винаги зад мене има остен, тъй че не мога никак да се противя. Какво да правя сега? По цели дни мисля върху лошото си положение, не намирам начин как да се освободя от своята тежка съдба.” Казвам: Както виждате, магарето е разрешило вече своя въпрос, но волът тепърва го разрешава. Един ден, когато волът разреши своя въпрос, ще ви кажа как го е разрешил, но до това време няма да ви казвам нищо. Магарето разреши въпроса си много правилно.

Казвате: “За да разреши човек някой въпрос правилно, той трябва да даде някаква жертва.” - Жертва трябва да се даде, но за кого? Някой човек жертва своя живот за отечеството си, и всички казват: “Този човек даде много нещо за своето отечество.” Питам: Как мислите, какво би било, ако този човек беше пожертвал своя живот за Бога? Голяма разлика има в положението на човека, който жертва своя живот за отечеството си и в положението на този, който жертва живота си за Бога. Отечеството скоро забравя човека, който се е жертвал за него. Докато България съществува, докато е велика, както и да е, но какво ще стане с този човек, когато България престане да съществува? Каква е гаранцията, че българският народ ще съществува, например, след 2’000 години? Какво стана с евреите? Де е еврейския народ днес? Ако българите са умни, те ще останат да съществуват като народ, но ако не са умни, тяхната съдба няма да се различава от тази на всички изчезнали досега народи. Може да съществува само този народ, който служи на Бога. Може да съществува само този народ, който има разумни държавници,

свещеници, бащи и майки. Всеки народ, който работи за Бога, ще има бъдеще, ще има Божието благословение.

Всеки човек трябва да бъде проникнат от една мисъл, от едно чувство в своята душа - Любов към Бога! Не се свързвай с никой човек, преди да си се свързал с Бога! Не отивай при никой човек, докато не си отишъл при Бога, при Любовта, при Мъдростта, при Истината. Преди да имаш славата на хората, стреми се към славата Божия. Работи за славата Божия, ако искаш да получиш слава от хората. Такова е положението на Тагоре, когото българите посрещнаха така добре. Те го посрещнаха с цветя и почести, и с думите: "Добре дошъл, Учителю!" Ако Тагоре беше държал друго поведение спрямо българите, те щяха да му обърнат гръб, както евреите обърнаха гръб към Христа. Нима Христос първоначално не беше добре приет от евреите? - Те Го приеха добре, с думите: "Осанна вишних!" Не се мина, обаче, много време, и те обърнаха друга страница към Него. И тогава, както и сега, хората се делят на две категории. И във времето на Христа имаше хора, които бяха против Него; имаше и такива, които бяха с Христа. По същия начин и днес едни хора мислят, че светът може да се изправи с любов; други мислят, че светът може да се изправи чрез насилия, чрез бесене, колене и т.н. Така мислят само неразумните, само ненормалните хора. - Не, светът не може да се поправи с бесене, с колене, с насилие. Всички хора, които мислят, че светът може да се поправи чрез убийства, те са на крив път. За такива хора Христос казва: "Те са от създание мира человекоубийци." Убийството е резултат на неразумен живот. Казвате: "Разбойниците, крадците, престъпниците трябва да се убиват, да се преследват." Добре, съгласен съм с вас, но питам: "Как оправдавате убийствата на праведни, на религиозни хора и на хора с убеждения? Позволено ли е да се преследват такива хора?" Казвам: Ако става въпрос за примерна държава в света, с разумни и добри закони, с красив обществен строй, с дълбоки религиозни възгледи и принципи, с чисти и възвишени отношения, това можеше да се види

в някогашния Египет. Затова, именно еврейският народ беше изпратен между египтяните да се учи от тях на правилни и разумни разбирания за живота, за природата и за проявата на човешкия дух.

Питам: Има ли нещо, по което българите приличат, или се различават от египтяните? Ще кажете, че те се различават от тях по това, че са християни. В какво седи тяхното християнство? Истинският християнин изключва всякакво насилие от своя живот. Така ли е всъщност между християните? Който не е християнин и си служи с насилие, то е друг въпрос. Христос е проповядвал: "Не противи се злому! Не убий!" В този смисъл, християнинът трябва да върши нещата по свобода на своето съзнание, а не от страх. Някои хора не прилагат убийството в живота си, понеже са страхливи, но душата на човека трябва да се разшири толкова много, че да обхване в себе си всички живи същества; и когато човек казва, че не трябва да се убива, той трябва да върши това от любов към всичко живо в света, а не от страх. Днес всеки цар се движи из своята държава придружен от стражари, войници, които го пазят на всяка крачка. Това говори какво е положението на народите днес. Всеки цар на земята има свои приятели, но същевременно има и свои неприятели. Така ли ще бъде, обаче, ако той живее в държава, чийто поданници са хора на Любовта? На какво щастие може да се надява една държава, чийто държавен глава, чиито министри са всеки момент на щтрек за своя живот.

Съвременните хора вярват в късмет, в лотария, в щастие, дошло неочаквано, отвън някъде. И затова много хора казват: "Времето ще оправи работите." - Не, времето не може да оправи работите, то само ги хроникира. Когато някой човек отиде при времето, той ще получи следния отговор от него: "Ти трябва да отидеш при живата природа, да те научи на своите закони, да ти покаже, как трябва да се живее. След това трябва да отидеш при Бога, да ти покаже, че в цялата вселена съществува само един велик закон, който включва в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, а те от своя страна свързват всички

същества по цялата вселена.” Казвате: “Щом съществува само един закон в цялата вселена, значи навред в света има еднообразие. - Не, във великия Божи закон се крие разнообразието на цялата вселена. Има вече системи, които са извън лошите условия на живота, и съществата там водят ангелски живот. Нашата система, обаче, още не е минала изкуплението си. Скоро и тя ще мине през границите на 13-та сфера и ще придобие своето изкупление. Когато тя придобие това изкупление, за земята ще настане такова посрещане, каквото светът никога не е виждал; ангелите ще развяват своите знамена, ще слизат и ще възлизат нагоре, песни ще пеят, музики ще свирят - навред радост ще цари. Един ден, когато стане това нещо, всички ще повярват и ще кажат: “Казано е било някога това.” Велико ще бъде посрещането на земята! Тя е красива мома, която носи в обятията си хиляди и милиарди деца. Когато се яви при Господа, тя ще каже: “Господи, Ти ми даде тия деца да ги отгледам. Ето, аз Ти ги връщам вече отрасли и разумни!” Земята е велика кърмилница все на красиви моми и момци. Съвременните хора са сирачета, които земята се е наела да отглежда. Като ги отгледа, тя ще ги занесе при Господа. Мнозина казват: “Голям философ е съвременният човек!” Какъв философ е той? - Сираче е съвременният човек, изпратен на земята да се отгледа и възпита.

“Как ти се отвориха очите?” Аз желая днес очите ви да се отворят, като на слепия човек, да прозрете, че по-хубаво нещо от природата няма; и по-голяма свобода от тази, която природата е създала за човека, няма; по-велико и по-благо същество от Бога, няма. И най-после, всеки трябва да съзнае, че по-добър ученик и същевременно по-добър Учител от Бога, няма. Всички ние трябва да бъдем ученици на великото Божествено учение и да Го носим навред в света смело и решително. Един ден, когато хората се разширят, те ще бъдат във велико общение с всички съвършени същества, които са завършили вече своето развитие на земята. Тогава хората ще заживеят щастлив живот помежду си и няма да считат, че това или

онова верую е сектанство. - Не, всяко верую, което носи за човека щастлив живот, то е верую, което включва в себе си Любовта, Мъдростта и Истината. За този живот се говори в глава 8 на Притчите: “И веселях се всякога пред Него. Веселях се всякога на обитаемата Негова земя; и наслаждението ми беше с человеческите синове.” Значи, има една обитаема земя, дето всички хора ще се съберат. Нашата земя ще ни доведе до пристанището на тази обитаема земя и там ще спре. Колко време ще преседи нашата земя на това пристанище?

Това, което ще стане и за което сега ви говоря е славно и велико, но то се отнася за далечното бъдеще. Сега от всички се изисква стабилна вяра в доброто, да знаете, че никой не може да ви излъже. Защо? - Понеже Бог прониква целия свят. Всеки, който се опита да излъже кого и да е, той засяга Божествения Дух. Никой не може да ви отнеме от Божиите ръце и да ви направи някаква пакост, понеже той сам щесе натъкне в ръцете Му. Страданията, през които човечеството минава, са временни; те са илюзии на земния живот. Няма страдания, които да засягат изцяло човека. Външно човек може да бъде ограничен, но в душата си той е абсолютно свободен. Когато блудният син се върна при баща си, заклаха за него едно теле. Защо? - Защото той се освободи вече от ограничителните условия на своя живот. Същото нещо виждаме и при Сократа. Преди смъртта си той казваше на своите приятели: “Когато изляза от тялото си, т.е. от ограничителните условия на своя живот, заколете едно пиле за мене!” Сократ не искаше за себе си теле, но само едно пиле, което говори за това, че той не е бил човек с големи изисквания и претенции. Същевременно това показва и широтата на гръцката душа. Кое прави Гърция велика? - Нейните велики хора. С тях се слави и до днес Гърция. В какво седи величието на всички народи? - В техния дух. Величието на всички народи седи в душите и духовете на техните велики хора. Величието на един народ седи в сплотяването на всички хора в този народ. Тъй трябва да се възпитават всички народи. Така

трябва да се възпитават и българите. Те са свързани с цялото славянство, с всички народи, с всички разумни и възвишени същества, и всички заедно да работят за една обща идея - идване Царството Божие на земята. Мнозина мислят, че България може да стане велика, като се изолира от другите народи. - Това е немислимо! Между всички удове на човешкия организъм има известна зависимост, която показва, че функциите на един орган зависят от правилното функциониране на другите органи. В това отношение всеки орган има своя определена служба, своя определена големина и известно съотношение към другите органи на общия организъм. Ако измените големината на някой орган и го направите, например, два пъти по-голям, отколкото трябва, с това ще създадете нещастието на целия организъм. Такова е отношението и на всеки народ към великия Божествен организъм. Българите, както всички други народи имат желание да станат голям, велик народ. Това желание е естествено, но въпросът е, в какво трябва да се заключава величието на един народ? Не е въпросът малкият пръст на ръката да стане два пъти по-голям, отколкото е сега. Значението и важността на малкия пръст се заключава в това, да се използват в добър смисъл неговите енергии. Казват за някой човек: "Очите на този човек трябва да бъдат по-големи." - Колко по-големи, като на бухала ли? За друг някой, казват: "Очите на този човек трябва да бъдат малки." - Като на къртица ли? Очите на човека не трябва да бъдат нито големи, като на бухала, нито малки, като на къртицата. Очите на човека трябва да бъдат като очите на този човек, който може да възприема топлината на Любовта, светлината на Мъдростта и красотата на Истината. Човек е само онзи, който може да възприема топлината на Любовта, светлината на Мъдростта и красотата на Истината. Само този човек може да каже: "Сляп бях едно време, но сега прогледах!"

"Кой ти отвори очите?" - Човекът, който се казва Исус. Какво означава буквата "И", в името на Исуса? - На египетски език буквата "И" означава начало на нещата. Исус е първият човек, който излезе от

началото на нещата, т.е. от Любовта, от Бога. Тази буква означава още и Истината. Всеки човек трябва да съдържа тази буква всебе си. С буквата "Л" се пише думата Любов, но същевременно се пише и думата лъжа. Това опорочава донякъде значението на буквата "Л". Обаче, поради Любовта, буквата "Л" става свята, затова тя разкрива всякаква лъжа.

И тъй, разумният живот е необходим за всички хора, понеже той носи здраве в себе си. Това учение, което ние проповядваме, изисква най-първо хората да бъдат здрави. Физическото здраве определя качествата на човешката душа. Здравето не подразбира пълнота, но то носи радост и веселие в живота на човека. Ако човек има добре развита стомашна система, той има благородни чувства и правилна мисъл. Такъв човек е доволен от условията, в които разумната природа го е поставила. Сънят на здравия човек е тих, спокоен, без никакво хъркане и шум. Това говори за хармония между неговите мисли и чувства. Този човек се отличава с вътрешно равновесие. Когато видите някой човек да спи правилно, без хъркане и шум, той представлява нещо красиво и приятно за наблюдение.

Днес почти всички хора хъркат. Какво подразбира хъркането? - Осъждане, одумване, мърморене. Какво правят съвременните хора? - Съберат се няколко души помежду си, били те учени или прости и започват: "Защо този човек постъпвал така, а не иначе? Защо еди-кой си философ се произнесъл по еди-кой си въпрос така, а не иначе?" Това не е ли хъркане? Оставете всички тия неща настрана и спете спокойно! Сънят има голямо значение за правилното развитие на човека. Човек се учи само когато спи. Във време на тих и спокоен сън, човек може да разреши всички най-трудни философски въпроси или всички най-трудни въпроси, които са го смущавали през деня. Който не може да спи спокойно, нека се упражнява в това направление ден, два, месеци, година, докато най-после придобие изкуството да спи тихо и спокойно, без хъркане. Като ученици, правете разни опити. Например, проверявайте разширението, което става у вас при всички

случаи на добро разположение. После измервайте, какво намаление става в широчината на врата ви при недобро разположение на духа. Всички тия опити представляват малки придобивки към новата положителна наука.

“Кой ти отвори очите?” - Човекът, Когото наричат Исус, взе малко кал, намаза очите ми и аз прогледнах.

И тъй, невидимият свят, Бог, желае да се отворят очите на всички слепи хора и кажат: “Слепи бяхме досега, но отвориха се очите ни и сега са пълни с Божията Любов; умовете ни са пълни с Божията Мъдрост; душите ни са пълни с Божията Истина. Сърцето на всеки човек е пълно с Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина дотолкова, доколкото то може да побере в себе си.

Беседа от Учителя, държана на 21 ноември 1926 г. в гр. София.

НЕ ГО ПРИЕХА

„Светът Го не позна.“ (Йоан 1:10)

Във външната, т.е. във видимата , в материалната, в официалната страна на живота съществува едно психологическо противоречие. Външно хората са модно, официално облечени и затова като дошла Истината между тях, те не могли да я познаят и не я приели. Истината дошла облечена много просто, като последен бедняк, но понеже хората обръщат внимание повече на външната, отколкото на вътрешната страна на човека, те не могли да я познаят, и тя минала и заминала покрай тях, без да разберат великото, което тя носи за цялото човечество.

“Светът Го не прие.” Това значи: Истината дойде между своите, но те не я приеха. Защо? - Понеже бяха заети с ядене и пиене, с угощения, с печелене на пари и т.н. В човека едновременно действат четири вида стремежи: в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух. Много от съвременните хора не вярват в душата и в духа, но вярват само в ума и в сърцето. Под думата “душа” те разбират известни функции, които са резултат на вътрешната деятелност в човека. Обаче, какво нещо всъщност е душата, няма да се спираме върху този въпрос. Някои смесват проявите на сърцето с тези на душата и проявите на ума с тези на духа, но трябва да се прави точно разграничение между сърце и душа, както между ум и дух.

Христос казва: “Глава на Словото е Истината.” Значи Истината е начало на нещата. Тя определя посоката, към която ние се движим. За да добие вътрешен смисъл, животът трябва да има определена насока. С други думи казано: за да се осмисли животът, всеки човек трябва да има известна идея в себе си. Тази идея не трябва да бъде близка. Днес всички хора говорят, че идеите трябва да бъдат близки и

леснопостижими. Ние знаем обратното: идеите, които движат човека напред, не трябва да бъдат нито материални, нито близки, нито леснопостижими. Далечните, мъчнопостижимите идеи са красиви. Защо? - Колкото е по-далеч идеалът на човека и колкото е по-мъчнопостижим, толкова и неговите усилия и неговият стремеж ще бъдат по-големи. Този човек знае, че има да постига нещо. Каква красота има в постигането на неща, които седят на разстояние само десет крачки от човека? Материалистите казват: "Ние искаме да постигнем близките идеали."

Едно от отличителните качества на съвременната култура е бързането. Съвременните хора искат бързо да станат учени, бързо да забогатеят, бързо да научат живота и затова се впущат безогледно към всички удоволствия, като мислят, че чрез тях ще научат много неща. Ако отидете в Америка, ще видите, че там всеки бърза да забогатее, да придобие знания, да се удоволства и т.н. Затова днес всички хора се възхищават от англичаните и от американците. Добро нещо е бързината, но да се бърза във всичко, това не е похвално, нито е за препоръчване. У българите пък съществува друга характерна черта: българинът бърза само лятно време, а зимно време не бърза. Тогава той почива, широко му е около врата. Той работи през лятото усилено, бърза да събере храната си, да напълни хамбара с жито, а през зимата е спокоен, че се е осигурил. Същата черта съществува и между учените хора. Те гледат да напълнят библиотеките си с много книги, които да четат и учат. Като прочетат много от тия книги главите им се напълват със знания, и те се считат осигурени. За такъв човек казват: "Учен човек е този." - По какво познават, че е учен? - Хамбарът му, т.е. неговата глава е пълна със знания. Главата на учения човек увисва надолу, като узрял клас. Като погледнете към такъв клас, вие казвате: "Отличен е този клас!" - Защо? Защото главата му е увиснала надолу. Такова нещо представляват много от съвременните учени хора. За простия човек казват: "Този човек е прост." Питам: Как познахте, че този човек е прост? - Главата му

стърчи нагоре. - Какво лошо има в това? Кои класове стърчат нагоре? - Празните класове. Питам: Какво беше положението на узрелите класове преди да цъфнат и да завържат? И те не стърчаха ли нагоре, както стърчат сега празните класове? - Стърчаха, разбира се. Ето защо, като знаем това, ние трябва да гледаме с уважение на всеки празен клас, който днес стърчи нагоре. Утре и той ще увисне към земята. Когато един клас стърчи нагоре, това показва, че в него има нещо велико, което чака своето време, за да се прояви. Когато един клас се разпръсне, той ни учи на закона на самопожертването. Той казва: "Всичко, което аз имах, дадох на света. Сега вече съм готов отново да започна работата си." Какво може да направи узрелият, увиснал клас надолу? Ако аз нося на гърба си тежък чувал и срещна на пътя един узрял клас, той ще може ли да ми подигне чувала? - Няма да може, защото и той сам носи пълен чувал.

И тъй, празните чували в света могат да работят, а пълните не могат. Какво ще кажете отгоре на това? Мнозина казват: "Учените хора, т.е. пълните глави, пълните хамбари ще оправят света." - Нямам нищо против тази философия, но казвам: Ако, наистина, пълните глави, т.е. пълните хамбари, пълните класове, пълните чували ще оправят света, те трябваше досега да го оправят. Оправен ли е светът? - Не е оправен. Значи, в този смисъл, главата на човека всякога трябва да бъде празна. Какво се разбира под тия думи? Това подразбира: главата на човека трябва да бъде празна от всички онези материални работи, които заемат място и пространство. Кой живот наричаме празен? - Животът на всички преходни, временни неща е празен. Съвременните хора казват: "Главата на човека трябва да бъде пълна." - С какво? Главата на човека да бъде пълна с нещо, това е материалистическо схващане. Няма защо да се казва, че главата на човека трябва да е пълна. Тя и без това е пълна с мозък. С какво още може да бъде пълна главата на човека? - С ум. - Още? - С душа. - Още? - С живот. - Не, главата на човека не може да се пълни нито с ум, нито с мисли, нито с душа, нито с живот. Тези неща не могат да

пълнят празнини. Всеки човек, който мисли, има празна глава. Защо? - Защото мисълта е непрекъснат процес на втичане и изтичане. Мислите не могат да се задържат на едно място и да пълнят празни пространства. Те не са нещо материално. Да се говори за пълнене на главата, това показва неразбиране на нещата. Всяко неразбиране ражда двусмисленост, както и ред безсмислици.

Много от съвременните писатели си служат с думи, които едновременно съдържат в себе си две различни понятия. И затова, като разглеждате граматиките и христоматиите в съвременните училища, в четивата виждате употребени такива думи, които предизвикват в ума на децата най-двусмислени образи, понятия и мисли. Всяка дума трябва да включва в себе си само едно точно определено понятие. Когато кажете: “гладен съм, жаден съм, болен съм”, всички тия изрази трябва да изказват само едно точно поняние. И всеки, който чуе тези изрази, трябва да разбира, какво искате да му кажете. Когато се каже морален, религиозен човек, тия думи също така трябва да произведат в човека само едно точно определено понятие. Днес, като се каже, че някой човек е религиозен, разбират, че той е малко смахнат. Въпреки това, чувате някоя майка да казва на сина си: “Синко, добре е да станеш владика.” Значи, той ще стане владика на смахнатите хора. Какво показва това? - Че думата “религиозен човек” днес се е обезсмислила, опорочила, обезсолила. Какво подразбират под думата “вярующ човек”? - Под вярующ човек разбират такъв, който вярва в невидими неща. По-нататък те разсъждават: “В невидими неща може да вярва само този човек, който живее в света на халюцинациите.” Казвам: Истинският живот седи в невидимото. Някой казва: “Аз виждам, аз чувствам.” - Какво виждаш и какво чувстваш? Това, което чувстваш с пръстите си, то не е виждане, то е друг процес. Кое е реалното в света? Реалността седи дълбоко вложена в нашето битие, в нашия съзнателен живот. С това ние не искаме да се премахнат вярванията на хората, но казваме, че нещата днес са разместени.

Ще ви дам един пример, да видите, как се разместват нещата в живота. В един от американските университети студентите по естествените науки решили да направят една шега със своя професор по зоология и същевременно да го подложат на изпит, да видят, доколко той владее материала си. За тази цел те му устройват следния изпит: взимат няколко бръмбари от най-различни видове и ги разкъсват на няколко части, като отделят на една страна главите им, на друга страна - краката, а на трета - телата им и от разните части на тия видове бръмбари, те сглобили отделен представител, който предложили на професора си, да се произнесе, към кой вид от бръмбарите се отнася дадения. Професорът го взел, разглеждал го у дома си най-внимателно цели три дни и най-после им казал: “Този бръмбар е от рода “хъмбък”. Това значи, такъв бръмбар в природата не съществува; той е нещо измислено, сглобено от вас.” По същия начин и съвременните хора са направили ред преобразувания в обществения живот, в семейния живот, в религията и най-после казват: “Как ще се разреши този хъмбък?” И в науката има такъв хамбък. Навсякъде в живота има по един хамбък, който хората сами са сглобили и като не знаят, че това не е естествено явление, не могат да намерят начин, как да го разрешат, вследствие на което се мъчат. Няма какво да го разрешавате, това е един хамбък - нищо повече. Днес съвременните хора се мъчат да разрешат въпроса за наследствеността, но тъй, както го разрешават, те се натъкват на един хамбък. Срещате някой човек, който пие, и всички го оправдават, казват: “Този порок се проявява у него по наследство, той го е наследил от баща си и от майка си.” С това въпросът се изчерпва. Вярно е, че не само баща му и майка му, но и неговите деди и прадеди от четири поколения насам са яли и пили, и техният внук днес се явява със същия порок. Обаче, на този човек трябва да се каже, че неговият порок е един хамбък; той не е естествен процес в природата. Щом е така, той може да работи върху този свой недостатък и да се освободи от него. Вярно е , че човек наследява

добри и лоши черти от своите деди и прадеди, но той носи и свои собствени добри и лоши черти от своето минало. Обаче, с усилената деятелност на своя дух, той ще може да развие добрите черти и да се освободи от лошите. Това, което човек проявява в живота си, без да го е опитал, той го е наследил; това, което е опитал в своя живот, то е негово вече и за него той има опитност. Мъдрият човек е опитал и проверил всичко това, което той знае. Например, той знае, какво е положението на неговия ум, на неговото сърце и на неговата воля. Когато човек се поддава на своите наследени черти, той се води от настроения, от моментни разположения. Такъв човек се гневи, сърди, и той всякога иска нещата да стават тъй, както той ги желае.

Преди създаването на света, земята беше неустроена и пуста: всичко по нея беше в замръзнало състояние - навсякъде само ледове и снегове. Всички живи същества, както и човека, прекарали в дълбок сън. Денят, в който Бог решил да създаде света, слънцето на живота изгряло в своето великолепие и блясък. В този момент снеговете и ледовете се стопили, водите потекли, тревите израсли, и цветята цъфнали. Първи рибите почувствали тази промяна в света. Те започнали да се движат свободно във водата, изваждали главите си на повърхноста на водата и си казвали: “Какво стана в света, та ние сега можем да се движим по-свободно, да виждаме по-отблизо слънцето? Трябва някаква външна причина да е предизвикала тази промяна.” Втори насекомите почувствали промяната, и всички започнали да излизат от своите тъмни и студени скривалища и весело да бръмчат. Те си казвали: “Какво стана в света, та цветята цъфнаха, за да могат да поддържат и нашия живот? Някаква външна причина е създала тази промяна.” Най после и млекопитаещите се пробудили от своя дълбок зимен сън и се запитали: “Каква е тази промяна? Как изникна тази трева, с която ние ще можем да поддържаме живота си?” След това рибите изпратили една делегация до своя господар - човекът - и започнали да му казват: “Хайде, господарю, стани вече! Време е и ти да продължиш своя живот. Слънцето вече изгря и стопи ледовете и

снеговете.” - Тъй ли, че аз още не съм се наспал! Не минава много време, идва втора делегация - от насекомите - и казва на човека: “Хайде, господарю, цветята вече цъфнаха! Слънцето грее силно, време е да станеш и да започнеш работата си.” - Не съм се още наспал. Идва при него най-после и третата делегация - от млекопитающите - и му казва: “Хайде, господарю, стани вече! Тревите вече изникнаха, нов живот дойде!” - Няма какво да се прави, ще се става. Работа ме чака, трябва да ора! Питам ви: Дойде ли делегация при вас от рибите? Дойде ли делегация от насекомите? Инай-после, дойде ли делегация от млекопитающите? Преведете тия символи и вижте, какъв смисъл се крие в тях!

Мнозина ще кажат: “Тия неща са отвлечени, далечни за постигане. Ние искаме неща близки до нашия живот. Ние искаме да си поживеем.” Казвам: Тия хора, които искат да живеят ще изгубят живота си. Христос е казал: “Всеки, който иска да запази своя живот, той ще го изгуби.” Действително, тъй както живеят съвременните хора, те ще изгубят живота си. В ума на всички хора трябва да има положителна идея, да се стреми към целокупния живот. Когато човек се стреми към целокупния живот, всички противоречия са изключени за него. Щом няма противоречия в живота си, той е в пълна хармония и вътре, и вън от себе си. Кога може човек да прогресира: когато живее в хармония, или в дисхармония? Когато е здрав или когато е болен? - Хармонията и здравето са условия за прогресирането на човека.

“Светът Го не позна.” Ние разглеждаме света, в който е дошла Истината, в широк смисъл, с всички външни и вътрешни условия, при които човек може да се развива правилно. Казва се в Писанието, че образът на този свят прехожда. Това не трябва да смущава човека. То не подразбира, че светът, в своята същина, ще изчезне. Преди всичко, светът е велик стимул в живота на всеки човек. В него той развива всички свои дарби и способности. Под “свят” в широк смисъл

на думата се разбират не само хората, но всичко живо, в своята целокупност.

“В своите си дойде, и своите Му Го не приеха.” Под “своите си” разбираме вътрешния, интимния, индивидуалния живот на човека. Значи, човек се движи между две положения: той постоянно излиза във външния свят, който наричаме обективен, и после влиза в своя вътрешен свят, между своите си, който наричаме субективен свят. Значи, ние живеем между два свята: между субективния - малкия свят, и между обективния - големия, великия Божествен свят.

Следователно, когато Истината дошла в света, той не е бил готов да я познае. Какво лошо, какво грешно има в това, че светът не могъл да познае Истината? Това говори само за степента на неговото развитие, за будността на неговото съзнание. Ако детето не може да познае майка си, какво показва това? - Че неговото съзнание още не е пробудено. Ако някое дете е отделено от майка си още от шестия месец и предадено на друга жена да го гледа, то ще познае ли някога майка си? - Няма да я познае. Будно дете е това, което познава образа на майка си веднага след раждането си. Някои от сегашните деца започват вътрешно да познават образа на майка си още от първия месец след раждането си; други - на втория месец; някои - на шестия месец, на годишнината след раждането си, а най-закъснелите - едва на третата година. Когато казваме, че някои хора не познават Бога, това показва, че те са малки деца, съзнанието на които още не е пробудено. Такива деца, който и да ги вземе на ръце, те мислят, че това е тяхната майка. Така ли трябва да бъде? Майка може да се счита само онази жена, която е могла да вложи нещо в децата си, за което те я познават веднага след раждането си.

Сега ние говорим за Истината. Обаче, какво е вложила Истината в човешката душа? - Тя е вложила в душата на човека стремеж към свобода. Този стремеж се изразява в копнеж към простор на човешкия ум и човешкото сърце. Без Истината човек не може да има определена посока на движение. Да допуснем, че някой човек иска да

обича. Всички хора обичат и са обичани. Какво представлява обичта? - Любовта, обичта е пробуждане на съзнанието, проява на живот в човека. Любовта не е чувстване, както я наричат някои хора, но тя подразбира пробуждане на съзнанието. При пробуждане на съзнанието, у човека се явяват условия - за ума да мисли и за сърцето да чувства. Не може да се пробуди съзнанието на човека, ако в него няма поне малко любов. Любовта внася живота. Пробуждането на съзнанието е процес. Някои мислят, че като възприемат любовта, според своите разбирания, и всички неща в живота ще им се изяснят. Не е така. Ако човек има ограничени разбирания, когато Любовта дойде у него, тя ще го направи нещастен. Когато Любовта дойде между хора, които не са подготвени за нея, те изгубват своето предишно щастие; те изгубват и своята любов. Де отива любовта на двама млади, които са се обичали? Ще обясня тази мисъл с един пример. Какво става с великия цигулар, ако например, се скъса струната "ми" на неговата цигулка? - Той изгубва четвърт от своята сила. Като велик цигулар той може да си послужи и със струната "ла", да употреби нейните високи позиции, но все таки той е лишен вече от високите позиции на струната "ми". Ако се скъса струната "ла", той може да свири и на две струни. Най-после, той може да свири и на една струна, но този цигулар изгубва вече достатъчно от своята сила. На една струна може ли да се свири? Казват за Паганини, че той свирил и на една струна. Вие свирили ли сте на една струна, да знаете, как се свири? Някои хора казват, че и с едно око може да се гледа. - Може. Вие гледали ли сте с едно око да знаете, как се гледа? Други казват, че и с едно ухо може да се слуша. - Така е, но вие слушали ли сте с едно ухо, да знаете, как се слуша? Трети твърдят, че може и с една дупка на носа да се мирише. Питам: Защо природата е поставила две очи, две уши, две дупки на носа, две отвърстия на устата - едното, което води за стомаха, а другото за белите дробове? Всеки човек, който не разбира дълбокия смисъл на живота, казва: "Една уста ми трябва само." - Да, една уста, но с две отвърстия. Такъв е

законът в природата. Всяко нещо, което има начало, има и край. И обратно: всяко нещо, което има край, има и начало. Като се съберат две неща, които имат начало и край, те образуват вечността в себе си.

Следователно, като съберете главата и опашката на змията, вие ще образувате вечността. Вечността подразбира неща, които нямат нито начало, нито край. Когато човек се намери в едно начало и в един край, състоянието му се изменя. Когато някой човек залюби нещо, той има начало. Той е в началото на своята любов. Когато изгуби любовта си, той е на края на своята любов. Това не показва, че любовта е изчезнала, но неговата любов е изтекла. И сега, за да дойде нов приток от любовта, главата и опашката на змията трябва да се съединят. Това подразбира, че омразата и Любовта трябва да се съединят - нищо повече. Защо? - Омразата към някого е Любов към другиго. Омразата сама не съществува. За да се прояви омраза в сърцето на някой човек, или в цялото общество, затова трябва да има два обекта. И тогава любовта към единого, ражда омраза към другиго. Следователно, когато любовта към два обекта не е еднакво насочена, непременно към единия от тях тя ще се прояви във вид на омраза. Значи, омразата представлява най-малката степен любов, която има известно отражение. Ние наричаме тази любов материална. Тя ражда всички нещастия в света. Всеки човек, който има любов към своя живот, той е в състояние да убие някого. Питам: Ако човек от любов към своя живот убие някого, с това той спасява ли своя живот? Казано е: "Който иска да запази своя живот, той ще го изгуби." Какво правят съвременните лекари, като се зарази ръката на някой болен? - За да не се зарази и другата, те отрязват заразената. Това правилно ли е? - Не е правилно, но то се практикува от лекарите само като временно, преходно средство. Ами ако се зарази и другата ръка, какво ще направят? - И нея ще отрежат. Ако се зарази десния крак, и него ще отрежат. Ако се зарази левия крак, същото ще направят и с него. И какво ще остане най-после от човека? - Само един труп. Не, човек трябва да знае, че неговият организъм е уд от Божествения

организъм, и ако за запазването на своя живот, погубва живота на брата си, с това той внася дисхармония в целия Божествен организъм, като покваря и своя живот. Какъв смисъл има да се отрязват удовете на организма един след друг и да остане само труп от него? Казвате: "Нали трябва да се направи операция, за да се спаси живота на човека?" - Вярно е, че трябва да се правят операции, но не физически. Съвременната наука трябва да върви от психическото към физическото. Методът, с който си служи съвременната медицина и хирургия, не е правилен. Преди да се отреже крак или ръка от човешкото тяло, първо трябва да се намери причината, която е предизвикала болката, и тя да се отстрани. Трябва да дойде такъв учен, който да знае, от колко години се е появила причината за някаква болка, и после да се заеме с отстраняването ѝ. След като намери причината за болката, нея да отреже, а тялото да остави непокътнато. Не трябва да се режат удовете на човешкото тяло!

Един виден американски лекар проучавал болестите, от които страдали съвременните хора и намерил, че са толкова разнообразни, с разни вариации за всеки болен, че се принудил най-после да ги класифицира с името "своеобразните болести на съвременния век". Дохожда при него един богат търговец от Ню Йорк, който страдал силно от крак. Той се показвал на много лекари, но никой не могъл да му помогне. Преглеждали го с рентгенов апарат, обаче нищо не намерили в крака му. Външно кракът бил съвършено здрав, но болката била нетърпима. Когато се явява при този виден американски лекар, който лекувал повече по природен начин, той го запитал: "Спомняш ли си преди 5-10 години най-много, да си виждал някой човек със счупен крак? Можеш ли да си спомниш подобна картина от своя живот? Търговецът, като си помислил малко, спомнил си следния случай. Веднъж отивал към главната гара на Ню Йорк, и там видял един човек, на когото кракът току-що бил счупен, и силна струя кръв текла от него. Това му направило силно впечатление, но той скоро забравил този случай. Струвало му се, че образът на този човек

съвършено се изгладил от паметта му. Тогава лекарят обяснил болката в крака му, именно, с този спомен, който по закона на самовнушението е действал в неговото подсъзнание, и сега изпъква в съзнанието му като действителен факт; той усещал болка, като на счупен крак. Сега, по обратен път, той ще трябва пак чрез самовнушение да изхвърли този образ от подсъзнанието си. И действително, този болен успял да се излекува по начина, който американския лекар му препоръчал. Ако болката на крака му се беше продължила дълго време, лекарите биха прибягнали до отрязване на крака.

По същия начин и много от тежките и мрачни мисли, чувства и настроения на съвременните хора се дължат, именно, на такива причини. Отивате, например, в болницата, или в лудницата да посетите някой ваш познат болен, и там един от болните или от лудите прави такива движения, които остават силни впечатления във вашето подсъзнание. Не се минава много време, и вие започвате да изживявате неговите мисли и чувства. Вие се мислите вече за болен; страдате, викате лекари, и никой не може да намери причината на вашето състояние. Това са външни впечатления, натрапени на вашето подсъзнание. Вие сте се свързали с този болен, и сега преживявате неговото състояние. Духовният човек трябва да се пази от груби, грозни образи, да не остава те да му въздействат, понеже след време те ще произведат лоши последствия върху цялата му психика. Затова, всеки човек трябва да има будно съзнание, с което да отблъсква от себе си тези груби, лоши образи. Грозните, изопачените, кривите образи са причина за голяма част от сегашните страдания на човечеството, от които то и досега не може да се освободи. Човек трябва да живее с красивите образи на живата природа, да се съобразява с нейните закони и да ги прилага в живота си. Няма по-голямо щастие за човека от това да живее съобразно законите на живата природа. Всички хора, всички общества и народи, които са живели по този начин, са имали отлични резултати. Историята ни

дава много образци от такъв живот.От хиляди години насам ние живеем при най-щастливи условия за чист природосъобразен живот. Ние сме точно в пътя, който ни води към хармоничен живот. Какво се изисква за това? - Да приемем Истината. Приемем ли Истината, тя ще изпълни своята задача.

Когато Истината дойде между хората, тя всички ще изпита. За обяснение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Един богат французин прекарал много време в странство, дето забогатял. Като се почувствал вече стар, решил да се върне в родното си място, при своите близки. Обаче, най-близките му роднини били двама негови братовчеди, на които решил да остави всичкото си богатство. Връща се той в родния си край, отива при един от братовчедите си и му казва: "Аз ходих в странство, дето прекарах дълго време. Там спечелих много пари, но ето, голямо нещастие ме сполетя и изгубих всичкото си богатство. Вие знаете, че освен вас нямам други близки. Ще ви помоля да ме приемете между вас да прекарам старините си." - Ще видим, ще си поговорим с жена ми. Като прекарал при този си братовчед 5-6 недели, един ден той му казва: "Много съжалявам, драги ми, че не можеш да останеш у дома за постоянно. Ние нямаме свободно място. Опитай се да останеш при братовчеда ми, може би той да има място за тебе." Тогава богаташът отива при втория си братовчед и нему разправя същото, каквото на първия: че е останал беден човек, без всякакви средства в живота си и се надява да го приеме между домашните си, да прекара някак старините си. Братовчедът казал: "Добре, на драго сърце остани между нас! И аз не съм богат човек, но между всички ще минеш и ти." По този начин той изпитал доброто сърце на втория си братовчед, и като награда за това, оставя нему всичкото си богатство. Първият братовчед, като се научил за това нещо, започнал да се докарва на богатия роднина, но вече било късно. По същия начин Истината постъпва с всеки едного от нас.

Като говорим за Истината, за Бога, ние не разбираме този Господ, Който живее нейде в небето, но ние разбираме онзи Господ,

умът на Когото е толкова мощен, светлината тъй силна и сърцето толкова велико, че в един момент може да извади с кука всички същества, останали и досега в ада. Това е само въпрос на времето. Бог няма да остави нито едно същество в ада. Всичко живо оттам ще излезе вън. Тогава Бог ще внесе ред и порядък навсякъде в света. Всички хора, които днес страдат и се мъчат, ще забравят своите страдания и мъчения. Когато Бог отиде някъде между хората, те не Го приемат, а при това казват, че вършат всичко за Господа. Дойде някой човек между вас, вие му давате нещо и казвате: "За Господа давам." Не, вие давате за себе си, а не за Господа. Отива един религиозен човек при някои хора и започва да ги учи, как да се жертват за Господа. - Това не е право. Всеки човек сам трябва да се учи. Съвременните хора трябва да служат на друг морал. Ако искам да науча хората, как трябва да живеят за Господа и как трябва да се жертват, първо трябва да науча себе си на това нещо. Друг някой пък иска да учи хората на логическо мислене. Никой не може да учи хората на логическо мислене. Преди всичко в света не съществува никаква логика. Чрез логиката едни хора доказват Истината, а други я отричат. Питам: Каква е тази логика, която едновременно отказва и доказва Истината? - Това не е никаква логика. Друг някой казва: "Ние трябва да се научим да разсъждаваме!" Как ще се учите да разсъждавате, когато разсъждението е свободен процес на душата. Да разсъждаваш, значи да виждаш нещата. Пред мен седи една картина, която представлява човешки образ. Първо аз разглеждам, какви са очите на този ораз, после какви са ушите му, устата, носа, веждите, краката, ръцете и т.н. От всичко това съдя, доколко художникът е могъл да схване външните черти на този образ. След това от цялата картина съдя и за самия художник. Колкото картината е по-жива, толкова и художникът е по-жив; колкото картината е по-мъртва, толкова и художникът е по-мъртъв. Колкото картината е по-разхвърляна, толкова и художникът е по-разхвърлян. Обаче, природата не обича разхвърляните неща.

И тъй, като се говори за сегашния живот, трябва да се знае, че в природата и в живота всичко е в движение. Затова, именно, това, което е било днес, утре няма да бъде - друго нещо ще имаме. Нещата всеки момент се менят по причина на това, че местата и обстановката им се мести. Движението е израз на съзнанието. Съзнанието само се движи. Значи спирането винаги носи нещастия, а природата не търпи никакви нещастия. Когато някой запитва, на какво се дължат страданията и нещастията в света, той трябва да знае, че причината за страданията и нещастията са малките спирки, които хората правят. Животът не търпи спирки; той изисква във всичко движение и то такова, каквото се предвижда за всеки даден случай и момент. На същото основание и влаковете имат свои предписания, които те трябва да спазват, защото, ако увеличат или намалят бързината на своето движение, ще станат катастрофи. Всеки трябва да се движи според бързината, която му е определена. Както всеки човек има свой начин на мислене, на чувстване и на действие, така и всяко движение трябва да има своя определена посока.

Питам: В какво седи положителната философия на живота? Ако имаме три същества, едното от които живее на месечината, другото на слънцето и третото на сатурна, какви впечатления ще имат те от нашата земя? Могат ли те от светлината, която се отделя от нашата земя, да познаят, какво е нашето състояние, или пък да познаят, какви мисли ни интересуват, или с какви въпроси се занимаваме? - Донякъде те могат да определят нашето състояние и уровена на нашата мисъл. Какво показва, например червения, синия, жълтия или белия цвят на светлината, която се отделя от разните планети? Ако светлината, която се отделя от някоя планета е червена, това показва, че съществата, които живеят на нея са крайни материалисти; те мислят само за ядене и пиене, и между тях господства юмручното право. Когато светлината на някоя планета е зеленикава, това показва, че съществата, които живеят там са материалисти, но материализмът в тях е взел повече умствен характер. Частната собственост в тия

същества се е усилила значително, и всеки от тях иска да владее грамадни пространства. Изобщо, материализмът там е в своя разцвет. Жълтият цвят на някоя планета показва, че там живеят същества повече мислещи, философи. Тия същества са горделиви. Всеки цвят има свои добри страни, както и свои дефекти. Когато всички цветове се съберат в едно, те образуват белия цвят - цветът на хармонията. Всеки цвят трябва да хармонира с другите, за да се изгладят неговите дефекти. Червеният цвят показва чрезмерна деятелност. Човек трябва да знае, как да регулира червения цвят на лицето си, защото, ако лицето придобие силно червен цвят, това показва известна болезненост на организма. Червеният цвят може да бъде здравословен, а може да бъде и нездравословен. Често казват за някого: "Този човек силно пожълтя, или силно позеленя." Значи, разните цветове изразяват различни мисли, чувства и състояния на човека. Те служат като символи.

В Писанието се казва, че Истината дошла в света, и светът не я приел. Това е ясно за всички. Същевременно се казва, че Истината дошла между своите си, и те не я приели. Това вече се отнася до индивидуалния живот на човека. Питам: Какви жертви се изискват от по-напредналите хора, за да възприемат Истината и да я приложат в живота си, както трябва? Няма по-красиво нещо от това, като дойде Истината у нас да знаем как да се справяме с всички мъчнотии, които животът ни носи. Човекът на Истината не може да бъде нито болен, нито беден - той се справя с всички трудности и мъчения. Човекът на Истината може да се справи и със смъртта; той е свободен гражданин. Разумен човек е този, който обича Истината. Най-високото състояние, към което човек трябва да се стреми е да обикне Истината. Ще кажете: "Кой е достигнал до това състояние?" Ако хората още не са достигнали това състояние, не значи, че не трябва да се стремят към него. Коя мравка е станала човек? - Никоя. Кой човек с станал Бог? - Никой. Някои казват, че понеже човек е бил създаден по образ и подобие Божие, той нямало към какво повече да се стреми. Не,

стремежът, който човек има в душата си, е постоянен, понеже пред него седи един светъл и мощен образ, към който винаги трябва да се стреми. Когато любим, ние имаме в душата си нещо велико. Когато говорим за Истината, за Мъдростта, за знанието, ние имаме нещо велико в душата си. Когато говорим за обществения живот, какво трябва да подразбираме? - Общественият живот подразбира един идеал към хармонични, правилни отношения, към възвишен ред и порядък, който трябва да съществува в живота на индивида, в живота на народите и в цялото човечество. Дойде ли се до такъв живот, всеки човек ще седи по-спокойно под смоковницата си, не смущаван от никакви изкушения и борби, на каквито сега се натъква. Такъв човек от нищо няма да се плаши. Войни тогава няма да има. Ако има войни, те няма да бъдат като сегашните, в които хората се убиват едни други. Тогава хората ще воюват, без да се убиват; ще се заробват, без да се лишават от свобода; ще се затварят без да се измъчват. Такава трябва да бъде истинската философия на живота.

Днес културния свят се намира в големи противоречия, които произтичат от неговите схващания за живота и за Бога. Как схващат, например, съвременните религиозни хора, били те православни, протестанти, католици или тия от новите течения, въпроса за Бога? Или, как разбират те Божественото начало в човека? Когато разправяли на един български свещеник, колко хубаво бил посрещнат Тагоре в България, той се уплашил и казал: “Господи, прости им, те не знаят, какво правят!” Тагоре е велик поет, той има нещо красиво и велико в душата си. Той минава и заминава през България, ще занесе със себе си нещо хубаво за българите и ще го опише. Какво лошо има в това? Но българският свещеник се плаши, да не би българите да изпаднат под влиянието на Тагоре. Нека се плаши този свещеник. Българинът винаги българин ще си остане. Ако един човек днес се обърне към едного, а утре към другиго, какво представлява той от себе си? Българинът е една постоянна форма; англичанинът също така е една постоянна форма. Същото може дасе каже и за всеки човек, от

каквато народност и да е той. Дето и да туриш българина, той пак българин ще се върне. Онези, които познават този закон, казват: “Жалко, ще се опропасти народа ни!” - Не, никой народ не може да се опропасти. Има само един начин, по който народите могат да се опропастят и да се спрат в своето развитие. Този начин се крие в неизпълнението на Божия Закон. Такъв пример имаме с еврейския народ. Ето, от толкова години насам, съдбата тласка еврейския народ от едно място на друго по лицето на земята за неизпълнение Божия закон, но пак не изчезна. Защо? - Бог не е допуснал това. Както виждате този народ го бият, гонят, но има нещо, което го държи. Значи, няма сила в света, която е в състояние да заличи един народ от лицето на земята, ако това не е допуснато от Бога. Не само това, но евреите и до днес заповядват на целия свят. Освен това, между тях се срещат и много умни хора. Това е доказателство, че без волята на Бога народите не могат да изчезват, нито да се изменят. Кой пази евреите и кой ги е пазил досега? - Пази ги великия принцип в живота, който пази и всички останали народи. Евреите поддържат учението на Моисея, но много от тях са кабалисти. Обаче, има едно учение, което всеки народ държи скрито в себе си, пази го като зеницата на очите си, изпълнява го точно, без да знае някой. За това нещо християнският свят нищо не подозира. Евреите, например, особено точно спазват закона за десятъка. Каквото спечелят, отделят една десета от него за Бога. От хиляди години насам те спазват този закон най-внимателно. Освен този закон, те имат и друго нещо хубаво, което грижливо пазят в себе си, защото то ги държи здраво, като народ.

Казвам: И българите, както и всеки народ лесно се настройват срещу писатели, поети, държавници и др. Когато слушат някой от тях да им говори неща, които не им понасят, те казват: “Този човек ще съсипе народа ни.” И на това основание днес българите са разделени на партии, всяка от които иска да покаже пред народа, че милее за него повече от другите партии. Ако всички партии приложат

Божественото учение, те ще станат народ и половина. Ние не говорим от само себе си, но показваме на хората пътя, по който те трябва да вървят. Всяка партия обича народа си. Добре е това, но нека тяхната любов почива на здрава основа. Нека всички партии се сплотят помежду си и да не внасят омраза едни към други, да не възстават брат срещу брата си, както това става днес между всички народи. Има един разумен начин, чрез който всяка партия можеда подигне своя народ. Щом става въпрос за любов между хората, всички казват: "Нека духовенството има грижата за това." - Добре, нека духовенството приложи любовта между народа си. Духовенството пък ще каже: "Всички хора трябва да признаят нашата света църква!" - Нищо, нека хората подкрепят и църквата. Аз говоря за тези светии, които и днес си остават святи, чисти, непорочни, които обичаха и човечеството, и Бога, и бяха готови да се жертват за Него. Обаче, има и такива светии днес, които не вървят в съгласие с Божиите закони.

"И в своите си дойде, и своите му Го не приеха." Кого не приеха? - Това не подразбира да приемат някой човек, но да приемат Истината. Няма по-хубаво от това да се приемат колкото може повече вдовици, които никой не приема; или, колкото може повече сирачета, които никой не приема; или да се приемат колкото може повече страдащи, нещастни хора, които постоянно викат: "Няма ли Господ в света? Няма ли правда? Няма ли добри държавници в този свят?" Те викат, надяват се, докато най-после дойдат до положение на отчаяние, на безразличие в живота и казват: "Няма ред и порядък в света, но яж, пий, живей и нищо повече!" Мнозина питат: "Кое е същественото в живота?" - Това, което наричаме свят, то е външната страна на живота, но човек трябва да има обширни възгледи, в които да прониква разумността и така да се добере до дълбоката вътрешна страна на живота. Дълбоко в душата си човек трябва да отдава правото на всеки едного, да го изслушва с внимание, да му каже няколко разумни думи, та и той от своя страна да разбере, че насреща му седи близък нему човек, с когото във всички случаи на живота

може да сподели поне две благи думи. Този човек може да прави много грешки, но това още не дава право на другите да го пренебрегват. Всеки грънчар, ще развали десятки, стотици грънци, докато се научи да прави хубави грънци. Той не може да се роди безпогрешен и велик в своите изделия. Много ще греши той, докато изкара хубави грънци за продан. Когато грънчарят прави грънци за себе си, колко ще му трябват? - Най много 5-6 грънци. Ако той прави грънци за продан, ще трябва да изкарва с хиляди. Това показва, че той има вече отношения с хората. Заключението, което може да извадим от това е следното: когато имаме много идеи, ние имаме отношение с много хора; когато имаме една идея, ние имаме само един приятел; когато имаме две идеи, ние имаме отношения само към баща си и майка си, или към брата си и към сестра си. Когато имаме отношения към държавата, ние трябва да имаме едни идеи към министрите, други идеи към гражданите и т.н. Когато имаме отношение към човечеството, трябва да имаме хиляди идеи. Казвате: "Идеята за българския народ е много обширна." - Колко души жители има България? - Около 4-5 милиона. Значи, всеки учен в България трябва да има около 4-5 милиона идеи.

Едно време, когато Бог създал света, той поставил Адама в рая - в Божественото училище - да се учи. Бог изкарал пред Адама всички животни, сам той да им даде имена. След като дал имена на всичките животни, Бог извикал Адама да повтори пред Него имената на животните, според както той ги нарекъл. Като започнали животните да се изреждат две по две пред него, Адам си казал: "Всички животни са по две, имат си другар, аз съм самичък. Адам не разбирал нищо от имената, които дал на животните, но знаел имената им; своето име, обаче, той не знаел, понеже нямал другар, който да го извика по име. В този мит се разправя, че Адам научил името си след като Бог му дал другарка, която го назовала с името Адам. И той я нарекъл Ева, което значи красива жена. Питам: Как постъпи Адама със своята другарка? Той направи една грешка, като я остави да скита сама из

рая. Адам не трябваше да оставя Ева сама да се разхожда из рая и да се върти около дървото за познаване доброто и злото, а винаги трябваше да бъде с нея. Този закон действа и в човека по следния начин: когато сърцето е само, непременно ще станат някакви погрешки. Следователно, при всяка работа, при всяко изпитание, умът и сърцето на човека трябва да бъдат заедно, на едно място. Този е един от великите закони в света. Никакви убеждения не могат да съществуват без присъствието на ума, на сърцето, на душата и на духа. Както мъжът не трябва да оставя жената сама, така и жената не трябва да оставя мъжа сам да се разхожда из рая. Дето е той, там трябва да бъде и тя; дето е тя, там трябва да бъде и той. Ходят ли всички поотделно, работата се разваля. Заедно трябва да ходят! При първия изпит в рая, Ева направи погрешката. Сега иде втори изпит за Адама. Той ще се постави днес пред дървото на живота, но Ева трябва да бъде при него. Ева трябва да бъде при Адама, да му даде един добър съвет. Иначе, и Адам ще направи погрешка, както Ева, и тогава ще отидат още 8'000 години на изпитания и страдания. При първия изпит змията дойде при Ева и много лесно я изкуси. Сега към същото дърво се приближава Адам, и неговата възлюбена трябва да бъде при него, двамата заедно да разрешат въпроса.

И тъй, всеки човек трябва да разрешава въпросите в своя живот с ума и със сърцето си едновременно. За да разреши въпросите си, той непременно трябва да обича някого. Това значи: неговото сърце непременно трябва да се е събудило. Съвременните хора трябва да се подложат на големи страдания, които да разтърсят сърцата им, да започнат да любят, да обичат, но не от страх, а доброволно. Ако страданието може да събуди сърцето на човека да люби, това показва, че той е дошъл вече до своето спасение. Ако страданието не може да раздвижи сърцето на човека, да го накара да люби, това показва, че то не може и да го спаси. Някои питат: "До кога ще страдат хората?" - Докато се спасят. Казвам: Иде страшният ден! В какво отношение този ден е страшен? - В това, именно, че Бог ще се прояви. При това

знаем, че Бог е Любов. То значи, когато Бог, т.е. Любовта дойде в света, тя ще произведе такива страшни сътресения, такива силни страдания, че които я познаят, ще застанат пред дървото на живота и още тук, на земята, ще разрешат великия въпрос. Този въпрос не се разрешава на небето, но на земята. И който го разреши, ще бъде дигнат на небето. Казвате: "Страшно нещо е човек да се дигне във въздуха!" Питам: По какво се познава, че пиленцето, което е прекарало дълго време в своето гнездо, е заякнало? - Силата му се познава по това, че щом заякнат неговите крилца, то изхвръква вече от гнездото си. Щом дойде този ден, то хвръква с крилцата си нагоре из въздуха. И на съвременните хора казваме, че е време вече да хвръкнат нагоре във въздуха. Те казват: "Страшно нещо е да хвърчи човек във въздуха!" Не, време е вече хората да се повдигнат, да литнат с крилата си във въздуха. Въздухът, това е възвишеният свят на Любовта, в който хората трябва да живеят. Сърцето и умът на човека са неговите крилца, с които той дълго време ще се упражнява в гнездото си, докато дойде един ден Господ и го накара да излезе вън от гнездото си, да хвръкне с крилцата си в широкия и просторен свят.

"В света дойде, и светът Го не позна. В своите си дойде и своите Го не приеха." Настава фаза, когато светът трябва да Го познае, и своите Му трябва да Го приемат. В това седи разрешението на великия въпрос. Всеки народ, който може да представи на света идеално управление и с това да подтикне и другите народи в тяхното развитие показва, че Бог е дошъл в този народ, и хората на този народ са Го познали и приели. Дойде ли Господ между един народ, всички ще познаят това нещо. По какво се познава? - Във всичко има изобилие и Божието благословение се носи навред. В този народ няма насилие и безпорядък, всички хора са бодри и весели. Нова наука, нови учители, нови професори, нови майки и бащи се явяват в този народ - всичко се изменя и преобразява. Дойде ли Бог между хората, всички се изменят, и всичко се забравя. Че някой обидил някого, че му направил големи пакости - всичко това се заличава от съзнанието

на хората. Нова култура, нова наука иде в света! Петата раса, която сега живее, това е расата на животните. За в бъдеще ще дойде шестата раса, расата на Любовта. В Битието се казва, че в петия ден Бог създал всички животни, затова, именно, хората от петата раса живеят животински живот: бият се, карат се, убиват се, мразят се - вършат всичко това, което и животните вършат.

Ще ви приведа следната аналогия, от която вие сами можете да си правите заключения. Когато кучето минало покрай Адам, той го запитал: "Ти запомни ли Божия закон?" - Запомних го, написах го на зъбите си. Волът минал покрай Адама, и той го запитал: "Ти запомни ли Божия закон?" - Да, запомних го, написах го на рогата си. Минал коня. Адам го запитал: "Ти запомни ли Божия закон?" - Да, запомних го, написах го на копитото си. Най-после минала и Ева покрай Адама. Той запитал и нея: "Ти запомни ли Божия закон?" - Да, запомних го, написах го на езика си." Затова днес жената много говори. След всичко това кучето хапе, волът боде, конят рита. Нека и съвременните хора си дадат отчет какво е останало от Божия закон у тях! Едно трябва да знаят всички хора: Божият закон не се пише нито на език,нито на зъби, нито на рога, нито на копито. Всички са го написали там, дето не трябва.

Казвам: Сега идат важни времена за човечеството, когато хората не трябва да се обезсърдчават. По-важни времена от сегашните никога не са наставали на земята. Времената, които сега преживявате, са велики по своите идеи. Много същества от невидимия свят биха дали милиони, за да присъстват в тия времена на земята, но не ги пущат. Всички билети за представлението, което ще се даде на земята, са вече продадени. Много ангели хлопат, искат да дойдат за това представление, което ще се разиграе, но няма места повече. Затова тия от хората, които са недоволни от своя живот, нека продадат билетите си на някой от споменатите ангели, те да дойдат на земята, а недоволните хора да отидат горе. Това, което ви говоря е велика Истина. Сега е време всеки да покаже, че е човек. Дали сте българин,

англичанин, американец, германец или какъв и да е, това не е важно, времената са едни и същи за всички. Важното за вас е да използвате добрите условия на живота. Аз вярвам, че ще ги използвате, защото всичко това, което ви се говори не е ново, нито е старо. Аз ви говоря за реалното, което всякога е ново. Ние не искаме да посаждаме нови неща във вас. Всичко това Бог е посадил във вас още в далечното минало, а сега то само ще прорасте, ще цъфне и ще даде своя плод. Аз вярвам и зная, че всичко е посято от Бога, а сега трябва само да се събуди. Аз не вярвам в закона на новото присаждане. Това, което отпосле се присажда, лесно се чупи. Има нещо посято в човека още от хиляди години. То е Божественото, което чака времето си само, за да се пробуди. Това нещо един млад поет е изразил със следните думи:

"Кажи ми твоите свещени думи, които някога си ми пял!

Тогаз Божествената топлина се разля в мен и стопи снега и леда.

И изобилно потекоха водите, които напоиха и оросиха всичко в мен.

И от тогава почна всичко да расте и цъфти, да върже и да зрее."

Божият дух е вложил всичко това в човека. И когато дойде Божествената топлина, тя ще стопи снега и леда, ще потекат водите и всичко ще започне да расте и да цъфти, да връзва и да зрее.

Беседа от Учителя, държана на 28 ноември 1926 г. в гр. София.

УМОВЕТЕ ИМ

„И отвори умовете им да разбират писанията.“ (Лука 24:45)

Животът има временни и крайни цели. Това, което сега преживяваме е временно. То е обикновеният живот, обикновените всекидневни дрехи. То е обикновената служба, която изпълняваме ден след ден, както конят се впряга в колата. Както днес впрягат коня в колата, по същия начин го впрягат и останалите дни през седмицата.

Крайните или необикновените цели на живота представляват празнични дни, празнични дрехи. Първият ден на седмицата е празник на човека. Много хора празнуват тържествено 50 годишната си възраст. Този ден е светъл празник в техния живот. След този ден те започват нов живот. Във всеки век, във всяко хилядолетие има по една такава празнична година, наречена юбилейна година. Сега на земята настава епоха, в която ще имаме един такъв празничен ден. Днес хората намаляват празниците, защото в тях няма никаква идея. Те са празни, безделни дни. Истинските празнични дни са идейните дни, в които човек се научава, как да живее. Когато извършим една добра постъпка, или възприемем в себе си Божествено чувство, или Божествена мисъл, ние сме в един от истинските празнични дни. Обаче, когато грешим и престъпваме Божиите закони, ние сме в обикновения живот, в неговите временни цели. Мислите ли, че е привилегия за коня или за вола да орат по цели дни на нивата? Кой вол или кой кон отива да оре на нивата доброволно? Казвате: “Добър е този кон!” - Опитвали ли сте копитото му? “Добър е този вол!” - Приближавали ли сте се до него, да опитате рогата му? Следователно, всяка работа, която извършваме, като коня и вола, тя не е естествена, не е доброволна, не се върши от любов. Защо? - Защото турят ли ти юларя, бодат ли те с остен, щеш не щеш ще се впрегнеш и ще кажеш:

“Такава е волята Божия, такива са условията, такъв е животът, ще се оре.” Обаче, и воловете, и конете имат своя култура, написана на самите тях.

Днес ние живеем в XX век, който наричаме опашка, край на съвременната епоха. Тази епоха може да се уподоби на епохата на Исава. След нея иде епохата на Якова. Исав представлява животинското в човека. Под думата “животинско” се разбира човешкото честолюбие, човешкия егоизъм. Някой казва: “Аз имам човешко достойнство.” Да, и пуякът, който се надува, и той има свое достойнство; и лъвът, който се разхожда свободно из гората, и той има свое достойнство; и слонът, който се движи из гората, също има свое достойнство; и кобрата, която, като дигне главата си нагоре и внася страх и трепет у хората, и тя има свое достойнство. Този страх, който кобрата внася у хората, човек не може да го внесе. Между всички животни, обаче, съществува вечна борба за надмощие. Питам: Какво внесоха животните със своя егоизъм в света? Съвременните естественици са описали подробно живота и културата на рибите. Тяхната култура е забележителна с това, че рибите се гълтат едни други. Там няма дъвкане, а гълтане. Животът във водата е живот на престъпления. Един от старите пророци опита културата на рибите. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа. Бог му каза: “Стани иди в Ниневия, големия град, та проповядвай против него.” И отказа се той и побегна от лицето на Господа в Тарсис; и слезе в Иопия и намери кораб, който отиваше в Тарсис. Но Господ подигна голям вятър върху морето, и корабът бедстваше да се съкруши. Пътниците взеха Йона, хвърлиха го в морето, и морето се спря от яростта си. Господ бе определил една голяма риба да погълне Йона. И прекара Йона в корема на рибата три дни и три нощи в усърдна молитва към Господа. И заповядва Господ на рибата да избълва Йона на сушата. Слово Господне бе към Йона втори път: “Стани иди в Ниневия и проповядвай Словото, което аз ти говоря.” И стана Йона, и отиде в Ниневия. Така той разбра живота на рибите.

Днес всички хора товарят багажа си и бягат. Де отиват? - На запад. Всички говорят за западната култура, която ние наричаме култура на Йона. Всеки поглежда в кесията си, да види, колко пари има, за да си купи билет за странство. Казвам: Всички съвременни хора ще се намерят в утробата на кита, дето ще прекарат цели три дни и три нощи в молитва, да ги пусне Бог на свобода. И след всичко това тия хора ще говорят за християнска култура, за милосърдието, за Правдата и за ред още добродетели. Кажете, в какво седят всички тия добродетели?

Ще ви приведа един пример, за да изтъкна разликата между човешката и Божествената Любов. Представете си, че сте дали някому 10'000 лева на заем, и сега тези пари ви трябват. Вашият длъжник е заможен човек, вие сте разчитали на него, надявали сте се, че той ще върне парите ви. Обаче, като отивате при него да си искате парите, той не може да ги даде, понеже е изпаднал вече. Тогава вие го давате под съд, продавате всичко, което има този човек и насила вземате парите си. Казвам: Така постъпва човекът; това е проявление на човешката любов.

Представете си сега, че вие сте дали 10'000 лева на някой човек и когато дойде време за плащане, той не ги връща. Защо? - Понеже той е изпаднал, няма възможност да ги плати. Вие отивате при своя длъжник и му казвате: "Слушайте братко, вие ми дължите 10'000 лева, но понеже нямате възможност да ги платите, аз ви прощавам този дълг. Отсега нататък бъдете съвършено свободен от задълженията си към мене, и ако се затрудните в нещо, елате при мене пак, аз ще ви помогна." Това е проявление на Божията Любов в човека.

И тъй, когато вашият длъжник е беден човек, изпаднал материално и ви моли искрено да му простите, простете дълга му; ако вашият длъжник е богат човек, не му прощавайте, оставете го да си плати. Ако простите дълга на богатия, това не е благодеяние. Такъв е Божествения закон. Ако имаш пари, ще изплатиш дълга си, ако нямаш пари, ще опиташ хората, с които имаш отношения, дали

между тях съществува Божията Любов. Това е единствената философия, която може да се приложи в живота. Никаква друга философия не може да произведе тия резултати, каквито съвременните хора очакват.

Казвате: "Светът се управлява от закони." - От какви закони? Писани ли са тия закони? Едно трябва да знаете: писани закони в природата не съществуват! Истинските Божии закони са написани само в сърцата и в душите на разумните същества. Следователно, колкото по-велик е законът, толкова по-велико е съществото , което го прилага. Най - великият закон в света е Любовта. Тя е само в ръцете на Бога. Любовта е единственият закон, който само Бог може да прилага в света. Любовта изключва всякакви закони, всякакви правила. Оттук изваждаме следното заключение: ако глупецът живее без закон, той е нещастен; ако мъдрецът живее със закон, и той е нещастен. Следователно глупецът трябва да живее със закон, а мъдрецът - без закон. Ще кажете: "Щом е така, всичко трябва да става по закон." - Не, има нещо по-високо от закона. То е вътрешният закон, написан в душата на човека. Той е по-високо от всякакъв писан закон на земята. Мъдрецът се намира извън условията на съвременния живот. Да познаваш и прилагаш Великия закон, който Бог е написал в твоята душа, това е идеалът, към който всеки съвременен човек трябва да се стреми. За да дойдем до този идеал, ние трябва да разбираме основите, върху които е поставен целокупният живот, за да можем по същия начин да съградим и нашия живот. Действително, днес всеки човек гради.

Ще ви приведа аналогията, която съществува между живота на отделния човек и отношението му към обществото, народите, цялото човечество, а дори и към цялата вселена. В естествената наука се говори за клетки, органи и системи, и за отношението, което съществува между тях. Клетките образуват органите, а органите - системите. Това отношение съществува и в обществения живот. Човек представлява клетката. Няколко души заедно представляват

семейството - органа. Няколко семейства заедно образуват племето, народът - системата. Всички системи заедно образуват човечеството - вселената. Мнозина казват: "Да се жертваме за своя народ!" Каква е вашата идея за жертвата? Говори се за жертва, а като дойде някой селянин в града, който е част от народа, полагат го на ред изтезания. И той, от своя страна, изнудва гражданите. Всъщност, когато се говори за български, или за английски, или за германски, или за еврейски народ, под понятието "народ" се крие идеята за "племето". Никаде в света не съществуват нито български, нито английски, нито какъв и да е друг народ, но съществуват само племена. В света съществува само един народ - Божият народ, чийто граждани са разумните същества, които живеят според Божиите закони. Тези разумни същества живеят, откак светът е създаден, и те го управляват. По - нататък можем да пренесем отношението между клетката, органа и системата и към цялата слънчева система. Слънцето е клетка от Божествения организъм; слънчевата система е орган от този организъм; цялата слънчева система пък се стреми към друго слънце, което представлява система в Божествения организъм. За това слънце астрономите разправат, че е 75 милиона пъти по-голямо и по-силно от нашето слънце. Около това слънце, като система от Божествения организъм, се движат около 100 милиона по-малки слънца със своите спътници. Това слънце, именно, съставлява система, племе, като българското, като руското, като английското и т.н.

"И отвори умовете им да разбират Писанията." Според разбиранията си, хората се делят на три категории: първата категория хора разбира само физическите прояви; втората категория разбира чувствата; третата категория разбира мислите, тези хора мислят правилно. Усещанията представляват физическата страна в човека. Стомахът, например, усеща, че човек е гладен или сит. Ако е гладен, ще вземе малко храна, ще я сдъвче и ще го задоволи. Тогава и стомахът престава да иска. Чувствата се отнасят до един свят, по-висок от физическия. Някой казва, че обича еди-кого си. Да обичате

някого, това още не е любов, то е чувстване. Да се говори за любов, това подразбира съпоставяне на нещата. Един философ-писател казал: “Ние трябва да насадим Духа в своя народ.” Думата “насаждане” в дадения случай не е на място употребена. Дъхът не е нито жито, нито царевица да се насажда; идеите също така не се насаждат. Духът е разумното начало в света, което обгръща всички същества в себе си. Ние живеем и се движим в Духа. Тогава, как и де ще Го насаждаме? Ние трябва да се подчиним на Духа и да възприемем хубавото и красивото, което се крие в Него. Следователно, когато се говори за Бога, подразбираме разумното начало, към което всички същества трябва да се стремят. Как ще познаем Бога? - Бога ще познаем и в доброто, и в злото. И Любовта ще познаем и в доброто, и в злото. В доброто ще познаем Божията Любов, а в злото - човешката любов. Когато човек даде някому пари на заем, а той не му ги връща доброволно, кредиторът му го дава под съд, осъжда го и го турят в затвор. Да туриш човека в затвор, това е престъпление, което не е съгласно с Божията Любов, но е съгласно с човешката любов.

От тук мнозина вадят ред заключения и казват: “Защо съществува злото?” - Докато човек дава ход на отрицателните сили в себе си, дотогава и злото ще съществува вън и вътре в него. Дава ли ход само на положителните сили в себе си, той ще вижда само прояви на доброто. Възприемем ли Божията Любов, ще възприемем и доброто. Когато Божията и човешката любов се съединят в едно цяло, човек ще придобие свободата си. Човек не може да съществува без свобода. Семействата, племената също не могат да съществуват без свобода. Свободата е първата равнодействаща сила, която трябва да съществува в света. Без свобода няма растене, не може да има и развитие. Някой пита: “В какво трябва да вярвам?” - Най-важното нещо за човека не седи във вярването му в едно или друго нещо, но в придобиване на свобода. Придобие ли свободата си, той ще може да се прояви. Ще кажете: “Когато човек е свободен, той ще прави

пакости, злини.” Питам: Кой обикновен човек не прави пакости? Кое дете не греши? Само Бог може да използва разумно свободата. Само Той не греши. Днес всички разумни същества се стремят към свобода. - Защо? - Защото свободата ще им покаже Истината. Истината пък ще ги научи на Великия закон, който ще определи правата посока на нашето движение. И за това е казано в Писанието: “Истината ще ни направи свободни.” Свободата не може да се прояви без Истината. Свободата изисква време и пространство, необходими условия за проявлението на човека във физическия свят. Някой казва: “Нямам условие да се проявя.” Това е лъжливо схващане. Когато някой казва, че няма условия да се прояви, това подразбира, че той не е свободен човек, защото вярва в своята, т.е. в човешката любов. Каже ли някой, че е свободен, това подразбира, че той вярва в Божията Любов. Законите на Божественото и на човешкото са точно обратни.

Казвам: Божественото прощава, а човешкото дири своето си. На основание на първия закон, казвам някому: “Прости на човека, който ти дължи! Ти виждаш, че той е изпаднал, осиромашал е сега.” - Защо да му простя? Ако река да прощавам на този, на онзи, на всеки вагабонт, де ще му излезе края? Какъв ред ще настане в света? Нека тия хора се научат, че има закони, от които не могат да избегнат. - Ако вие сте последователни във вашите разсъждения и наказвате всеки разбойник, всеки престъпник,разбирам; защо, обаче, наказвате невинните животни? Защо режете главите им? Защо одирате кожите им? От хиляди години насам всички пострадали животни - кокошки, патици, овци, крави, волове и ред други - са подали своето оплакване до Господа, като казват: “От толкова години насам ние сме с одрани кожи и досега продължават да ни ги дерат. Главите ни режат. Докога ще се продължават нашите страдания?” Наистина, кожите на вашите по-малки братя са одрани, и хората се обличат и докарват с тях. Днес всички очакват Христа, приготовляват се за Неговото посрещане. Как ще посрещнете Христа? Ще бъдете ли и тогава накичени с кожите и перата на по-малкита си братя, както сега? Ще кажете: “Ами какви

дрехи и обуща трябва да носим?” - Ще носите само това, което сами ще можете да си предете, тъчете и приготовлявате. В бъдещата култура ще си приготовляват всичко сами, без да одират кожите на животните. Някой казва: “Днес лесно се убиват животните, без да страдат много. Теглиш им един куршум, и всичко се свършва.” Да, но Писанието казва: “С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери.” Кой човек не е теглил куршум? Минаваш покрай някой богат човек, и той веднага пипа джоба си, бои се да не го оберат. Той е готов да стреля. Всички съвременни хора говорят за пари. Защо? Казвате: “Не може без пари, трябва да се живее. Хляб трябва, дрехи трябват, жилища трябват.” Казвам: Всичко това Бог е дал преизобилно, но хората не живеят както трябва. И хляб, и пари, и дрехи и вода ще имате, колкото ви е нужно, но трябва да живеете разумно, съгласно Божиите закони. Мислите ли, че с човешката любов може да устроите едно устойчиво семейство? Ако мъжът вярва в своята любов, и ако жената вярва в своята любов, и двамата са роби на себе си. Това не е живот. В такова семейство не може да има свобода. Дом, в който няма свобода, там смъртта царува. И наистина, ще видите, че в този дом и мъжът умира, и жената умира, и децата умират. Отсъствието на свобода в семействата е причина за тяхното изтребление. Някой ще каже: “Така не се говори.” Питам: Какво ще стане с вас, ако ви затворят за 5-6 дни в един салон, херметически запушен, от нийде да не влиза въздух? Ще можете ли да живеете при тези условия? - Всички ще измрете, ще се задушите. Без въздух на физическия свят не може да се живее. За да може да живеете в този салон, трябва да пробиете една голяма дупка или на прозорците, или на тавана някъде, да влиза чист въздух. И след всичко това съвременните хора проповядват: “Вярвайте!” - В какво да вярваме? - В това, че можем да живеем без въздух? В това, което причинява смърт? - Не. В херметически затворените места ще пробиваме дупки! Това е една от задачите на всички съвременни хора. Не само ние, но и отвън идват хора да пробиват дупки. Спасението на човечеството седи в

пробиване на дупки. Когато Христос дойде на земята, Той направи една голяма дупка, отвори един голям прозорец. Свещени са тия прозорци. Те трябва да се направят в ума на човека, за да влязат в него свещени мисли; те трябва да се направят в сърцето на човека, за да влязат в него свещени чувства; и най-после тези отвори трябва да се направят и в стомаха на човека, да влязат в него свещени усети. Някой ще каже: "Какви са тези усети в стомаха?" Направете едно такова отверстие в стомаха на богатия човек и дайте му след това малко препечен хляб, натопен в гореща вода, той сам ще ви каже, какви са тези свещени усети. Достатъчно е само един път да хапне от този препечен хляб, за да се откаже веднъж за винаги от всякакви баници, пражоли и други подобни ястия. - Ами как ще се живее само с препечен хляб? - Богатият ще ви каже. Щом направят едно отвърстие в стомаха му, той ще започне да разбира смисъла на препечения хляб. Тогава в умът му ще дойдат свещени мисли, а в сърцето му - свещени чувства. Някой казва: "Опитайте се да накарате богатия да не яде месо!" Казвам: Накарайте богатия да яде препечен хляб, натопен в гореща вода, и вие ще видите, че той светия ще стане. - Кой може да го накара? - Лекарят. Това е задача на лекарите. Те трябва да кажат на богатите следното: "Вашият стомах, вследствие на много ядене и преяждане, е доста уморен. Време е вече да дадете малко почивка на вашата стомашна система. Сега бедният трябва да яде." И след това лекарите трябва да определят известна диета на богатите, а именно: варено жито, всякакви плодове и чиста изворна вода.

Мнозина ще кажат: "Възможно ли е всичко това? - При сегашния ред на нещата много неща са невъзможни, но в бъдещата епоха всичко е възможно. Тази епоха вече залязва. Съвременната култура, съвременните разбирания и вярвания на хората ще се стопят, ще изчезнат, както изчезва семето, което се заравя в почвата. - То прораства там и от него излиза нещо ново - Божественото в човека, т.е. културата на Якова, който, като се раждал, държал петата на брата

си Исава. С това Яков искаше да каже на Исава, че след него ще дойде той. И наистина, Яков успя на наложи на Исав своята култура. По какъв начин я наложи той? - Един ден Исав се върна от лов гладен и уморен и завари брата си да вари леща. Той поиска една чиния леща, и Яков обеща да му даде само при условие, ако Исав продаде първородството си. Понеже беше много гладен, Исав се съгласи и продаде първородството си на Якова за една чиния леща. По същия начин съвременните хора са продали всичко. Казвам: Дайте място на Якова на дойде! Той е отличен човек. Казвате: "Яков измами Исава." - Не, той не го измами, но го научи на ум. След това, за да не навлече гнева на брата си върху себе си, Яков избяга при вуйча си Лавана, там да изучи новата култура. Яков работи на Лавана цели седем години, за да му даде дъщеря си Рахила, която той обичаше. Но Лавал Го измами, даде му по-голямата си дъщеря Лия, която представляваше старата култура. Яков трябваше да работи още седем години, за да му дадат Рахила, представителката на новата култура.

Казвам: Съвременните хора, които са женени за Лия, за старата култура трябва да работят съзнателно върху себе си, за да се оженят за Рахила - новата култура. Ще кажете: "Ние имаме особено мнение за брака. Какво е вашето мнение по този въпрос, не ме интересува, но казвам: Моето мнение за брака, за дома, за семейството, за отношенията между мъже и жени са съвсем различни от тия, които вие имате. В Писанието се казва, че когато Господ видял скръбта на Адама за другарка, той извадил едно ребро от него и му направил другарка, наречена Ева. Аз казвам, че Ева била направена от сърцето, а не от реброто на Адама. И затова, когато някой мъж изгуби любовта си, той казва: "Отиде сърцето ми!" Това е истинският превод. Аз чета свещената книга и правя преводи от нея. Значи, Ева беше направена от свещеното сърце на Адама. Под думата "Свещено сърце" се разбира Божият Дух. И затова се казва, че Бог вдъхнал в ноздрите на първия човек, и той станал жива душа.

Днес много жени са недоволни от положението си и казват: “Защо се родих жена?” Знаете ли, какво нещо е сърцето? - Сърцето е равнодействаща сила, която управлява света. В това отношение днес жените управляват света, а не мъжете. Жените ще кажат сега: “Виждате ли, какво сме ние? Ние управляваме света.” - Аз не говоря за жената по форма, но под “жена” разбирам Божественото, разумното сърце в човека. Божественото сърце в човека направлява неговите действия, а не умът. Умът е слуга на човека. Човек прави това, което сърцето му диктува. Ние не разбираме обикновените чувства и мисли на човека, но разбираме великия стремеж на душата му, която се проявява чрез Божественото сърце. На този стремеж, именно, се подчинява нашият ум; на този стремеж, именно, се подчинява и цялата съвременна наука. Като говорим за съвременната наука, ние я разглеждаме като система, или като орган, или като клетка. Обаче, има една положителна, Божествена наука, която е съществувала още преди създаването на света. Има учени хора, които са завършили своето развитие на земята, и те знаят много от тази Божествена наука. Много от тия учени хора живеят с хиляди години. Ще кажете: “Докажи това!” - Нама какво да се доказва. Нужно ли е да се доказва на хората, че слънцето утре ще изгрее? Че слънцето всяка сутрин изгрява, това не се нуждае от доказателства. Ставай всяка сутрин рано, излизай вън на открито и наблюдавай небето! Ще видиш, как слънцето изгрява. След изгряването иде залязването на слънцето. Трябва ли да се доказва залязването на слънцето? - И то не се нуждае от доказателства. Ако слънцето не изгрява и не залязва, аз не казвам Истината. Казвате: “Защо някои хора не виждат изгрева на слънцето?” - Защото те още спят. Следователно, за едни хора изгряването на слънцето е залез, а за други залязването на слънцето е раждане за човека, а залязването на слънцето е заминаване за другия свят.

Някой казва: “Аз съм голям грешник.” Направете превод на думите “голям грешник”. Да бъдете голям грешник, значи да си служил на своята любов, да си мислил, че си Божество. Много от

съвременните хора минават за божества. Когато някоя мома се ожени и влезе в къщата на мъжа си, тя започва да издава заповеди, да диктува: “Ти трябва да се подчиняваш на моя закон, аз имам свой ред и порядък в къщата си, искам да се обличаме добре, всичко да е на място и по най-последна мода. Ние казваме на тази жена: “Когато бъдеш достойна сама да изпредеш и изтъчеш вълната за твоите дрехи, както и за дрехите на мъжа ти и когато можеш да ги скроиш и ушиеш по всичките правила на новото изкуство, тогава ще те признаем за добра домакиня и жена.” Някои казват: “Тази жена умее да върти къща.” Или: “Този мъж е голям въртокъщник.” Казвам: Воденица може да се върти, но къща - никога!” Една майка казва на сина си: “Синко, не зная, кога ще въртиш и ти къща!” Отива една вечер този момък в кръчмата, напива се хубаво и се връща дома си. Ляга на пода и гледа, къщата наоколо му се върти. Той вика майка си и казва: “Мамо, ела да видиш, как въртя къщата!” - Не, синко, ти не въртиш къщата, но главата ти се върти. Някой казва: “Аз гледам жена, деца, цала къща гледам.” - Това не е вярно. Кой не гледа жена си и децата си? Всъщност кой не гледа? Ето, сега вие ме гледате, и аз ви гледам. Всички хора се гледат. Изобщо, ние трябва да освободим езика си от двусмислени думи, ума си от двусмисленост и сърцето си от двусмислени чувства.

Някой казва: “Аз обичам еди-кой си човек.” Питам: Задавали ли сте си въпроса, какво означава думата “обич”? Трябва да знаете, че когато произнасяте думата обич, вие се намирате пред лицето на Бога. Когато човек обича, той трябва да каже Истината пред Бога. Може ли да каже Истината, той е вече свободен човек. Само свободният може да люби. Който не е свободен, той е роб на изработени навици. Без свобода не може да съществува нито наука, нито религия. Преди всичко човек трябва да бъде свободен, за да вярва в науката, в религията, в държавата, в семейството и най-после в себе си. Вярва ли в тия неща, той ще може да ги подкрепва. Значи, човек трябва да бъде свободен във всички направления. Някои хора казват,

че човек трябва да се ограничава. Казвам: Човек досега, именно, е бил ограничен, а отсега нататък трябва да се освобождава. При това, свободен човек в пълния смисъл на думата се нарича този, който е положил като основа на своя живот великите Божии закони и от тях се ръководи и направлява в живота си.

"И отвори умовете им да разбират Писанията."

Ще ви приведа един малък разказ от историята на древния Египет, за един от тогавашните фараони, на име Тод. Този фараон бил посветен в тайните на древния Египет, или в мистериите на "изгряващото слънце" - тъй наричали храма на бога Озириса. В този разказ се говори за десет души, но аз ще спомена само три от тях. Пред фараона изправят трима души, обвинени в различни престъпления. Първият се обвинявал в това, че като минал покрай храма на Озириса, позволил си да плюе върху аписа, черен бик, в когото вярвали, че пребивава душата на Озириса. Обаче, според египетските закони, всеки, който се осмелявал да плюе върху надписа, се наказвал или със смъртно наказание, или на вечен затвор. Вторият човек се обвинявал в това, че наранил една котка, а според тогавашните египетски вярвания котката се считала за свещено жовотно. Третият се обвинявал в това, че като минавал покрай храма на бога Озириса, обърнал си гърба. Фараонът запитал първия: "Коя е причината дето заплю аписа? Ти не знаеш ли законите? Не знаеш ли, какво наказание се налага при такива случаи? - Защо съм постъпил така, това е моя свещена тайна, която никому няма да откривам. - Добре, тогава аз ще те подложа на един строг изпит. - Готов съм. Фараонът запитал вторият обвиняем за причината на неговото престъпление. И той му отговорил по същия начин, както първият. Най-после запитал и третия за причината на неговото престъпление. Той му отговорил: "Тури ме десет години в затвор и след като изляза оттам, ще ти кажа, защо направих това престъпление. След разпита фараонът пристъпил към присъдата. Той извикал първия обвиняем, заповядал да го поставят на високо място и да му предложат като

наказание две неща, и той сам да си избере наказанието. Едното било една голяма пропаст, в която трябвало да се хвърли, а другото било един голям нож, на който да се набоде. И двете наказания били книжни. Първият престъпник избрал първото наказание и се хвърлил в пропастта, но веднага се задържал за платното, понеже пропастта била нарисувана върху платно. По този начин хванали престъпника и го турили в затвор. Така постъпили и с втория престъпник. Той избрал за себе си второто наказание, да се хвърли на ножа и да се набоде. Като се хвърлил върху ножа, веднага се търкулил на земята, но не се наранил, понеже ножът бил книжен. И него хванали и турили в затвор. Третият престъпник сам избрал наказанието си, - да лежи десет години в затвор. За какво бил осъден той? - Че като минал покрай храма на бога Озириса, обърнал гърба си. Коя била причината да постъпи така? Като излязал от затвора, той казал: "Когато минавах покрай храма, видях оттам да излиза богиня Изида и да разправя, че всички жреци, които служат в него, не изпълняват волята Божия. Тогава аз тръгнах подир нея и обърнах гърба си към храма, защото исках да разбера, коя е причината, дето тия хора не изпълняват волята Божия.

Питам: И днес не е ли същото? Де са истинските служители? Де е Божественото? Кой служи днес на Бога, както трябва? Какви са съвременните държавници? Какъв е съвременният морал? Редът и порядъкът, който държавите налагат днес не може да се запази за дълго време. Моралът, който се проповядва днес, не може да трае много. В този морал хората ще се задушат. Съвременните майки и бащи проповядват на децата си: "Деца, гледайте да осигурите живота си!" - Какво ще осигуряват? Днес светът се е обърнал на болница. Няма здрави места в организма на съвременния човек: и дробове, и стомах, и черва, и уши, и очи - всичко е болно. И след всичко това, казвате: "Ние имаме култура, ние сме учени, културни хора. - Да, имате култура на болните хора. Сега, обаче, трябва да дойде култура на Любовта - Божията култура. На всички ония, които имат Божията

Любов, казвам: “Напуснете болницата, направете крачка напред, идете при Бога!” Ще кажете: “Ние сме тръгнали към Бога.” - Да, едни са тръгнали към върха, но се спрели, обезсърчили се, поглеждат към върха и казват: “Кога ще стигнем до този връх?” Други вървят, но се разколебават всеки момент и си казват: “Защо ни трябваше този връх? Я да седнем тук да хапнем и да си пийнем!” Трети пък се страхуват и казват: “Тази работа е опасна, ще изгубим живота си. Какво ни трябва да гоним Михаля.” Питам: Ако останете в света не гоните ли Михаля? Кой не гони Михаля?

Какво означава да гоните Михаля? Когато някоя жена иска да омотае сърцето на един мъж, тя не гони ли Михаля? Когато някой банкер иска да има много пари и да ги заключва в своята каса, той не гони ли Михаля? Когато някой лихвар взема големи проценти, за да спечели много, не гони ли Михаля? Всички съвременни хора се стремят към невъзможни неща за сегашните условия. Казвам:Никой не може да владее нещата. Чудно е, когато жената иска да завладее сърцето на мъжа. Какво ще владее? Преди всичко, този човек няма сърце. Жената трябва да потупа мъжа си по рамото и да му каже: Слушай, приятелю, ти си нещастен, защото нямаш сърце. Отвори място в себе си, да вляза аз, тъй както Бог е определил едно време и тогава ти със своята любов и аз с Божията Любов ще работим заедно за създаване на новата култура в нас. Тъй като живеем и работим заедно, ние ще се разбираме.

Мнозина от вас, като ме слушате, ще кажете: “Какво ли иска да каже този човек?” Като се обръщам към някоя сестра или към някой брат, аз искам да им кажа следното: “В новата култура пише, че ти си сърцето на еди-кого си, затова трябва да влезеш в него.” Срещам друг някой и му казвам: “Братко, преди няколко хиляди години ти изгуби сърцето си. Сега тръгни по света да го търсиш и като го намериш, тури го на мястото му със свещен трепет в душата си. След това иди да пренесеш жертва пред олтара на Бога, за благодарност на това, че си го намерил. Казвате: “Как можем да търсим сърцата си? Нима ние

нямаме сърца?” Ако не можете да любите, или ако любовта ви всеки момент се изменя, вие нямате сърца. Ако можете да любите, сърцето ви е близо до вас, скоро ще се намести. Колкото топлината е по-близо до вас, толкова и сърцето ви е по-близо; колкото топлината е по-голяма, толкова повече и огънят на сърцето се разгорява. Първият лъч е признак на това, че енергията на сърцето започва да прелива. Следователно, първият лъч, първият усет на човека показва, че Любовта наближава. Когато лекарят дойде при някой човек и му препоръча да яде само препечен хляб и гореща вода, това показва, че Царството Божие е близо до този човек.

“И отвори умовете им да разбират Писанията.”

Днес хората се стремят към философия, която да им донесе щастие и богатство в живота. Казвам: Стремете се към Любовта, защото тя осмисля живота. Ако някой човек има да ви дава 10’000 лв., но по някаква причина е изпаднал и не може да ви ги плати, вие, който имате Любовта в себе си ще му ги простите, като кажете: “За любовта, за Бога аз ти прощавам всичко. От сега нататък нищо не ми дължиш.” Всичко правете за Бога! Вие сте богат човек, имате няколко нови костюми, но срещате на пътя си беден човек със скъсани дрехи. Щом Любовта е у вас, вие ще дадете един от костюмите си на този беден човек. Ако Любовта не е у вас, вие ще кажете: “Аз купих тия дрехи за себе си.” - Нищо от това. Бедният човек, това си ти, той е твой брат. Божественото в човека го заставя да върши всичко сам и то от любов. Когато човек даде нещо, трябва да се запита, дали е доволен от своята постъпка. Вижте, какво прави онзи момък, който иска да даде нещо на своята възлюбена. Ако иска да ѝ подари един хубав карамфил, той ще обиколи всички цветарници и ще купи саксийка с най-хубав карамфил. Когато говоря за влюбения момък, аз не подразбирам този, който ще занесе на своята възлюбена откъснато цвете. Получите ли откъснато цвете от своя възлюбен, ще знаете, че той ще ви одере кожата. Когато възлюбения ви донесе карамфил в саксийка, с това той ви казва: “Доволни ли сте от живота? Влезте в

моето сърце, заедно да растем и да се развиваме, заедно да благуваме, и всеки, който дойде при нас, и той да се радва.” Някой казва: “Тази любов на момъка духовна ли е или светска?” - Всичко в света е духовно, нищо не е светско. Когато говорим за светски и духовни неща, това са човешки подразделения. В Божествената любов, всичко е Божествено. И в страданията всичко е Божествено, но резултатите са различни. В човешката любов има страдания и скърби, а Божествената Любов има само радости и блаженства. Следователно, тия два вида на Любовта трябва да се съединят в едно. Когато Божествената Любов дойде в човека, той трябва да я съедини със своята и да каже: “Аз ще живея заради Любовта.”

“И отвори умовете им да разбират Писанията.”

Какво представляват Писанията? - Написана книга. Тази написана книга сте вие, и върху нея могат да се четат много работи. По същия закон, от клетките можем да изучаваме организма, а от органите можем да изучаваме системите. От системите пък можем да изучаваме, какво представлява цялото човечество, или какво представлява цялата вселена. Значи, всичко зависи от единицата. Първото нещо, което Бог е създал, е клетката, проявлението на Бога, безсмъртния човек, който никога не е слизал на земята. Защо този човек не е слизал никога на земята? - Понеже тя не може да го удържи. Ако той слезе на земята, тя ще се мръдне от своята орбита. Някой казва: “Как да не може да слезе този човек на земята?” Питам: Може ли слънцето да слезе на земята и да ви посети? Вие мислите, че можете да поканите този велик идеален човек при вас на земята. Не, не може. Първо ние ще отидем при Бога, а Божият Дух ще слезе и ще се всели в нас. Той ще внесе Божественото у нас, а нашият ум и сърце така ще се развият, че ще почнем да изучаваме в себе си нашия живот, живота на нашите братя и сестри, живота на обществата, на народите, на цялото човечество и най-после проявите и на цялата вселена. По този начин само, ние ще виждаме навсякъде проявите на Бога. Това е живот! Да живееш, подразбира да знаеш, че обичаш. Как

се обичат днес хората? Някоя млада мома се запознава с един млад момък, който започва да я посещава. Облича се хубаво, носи подаръци, а тя го черпи с това-онова. Едва излезе момъкът от дома на момата, ето иде друг някой, когото тя посреща по същия начин. Момата залъгала първия момък с нещо, но едва излязъл от дома ѝ, и тя си казва: "Добре, че си отиде този бъбрица." Този млад човек върви из пътя и се чуди, защо нещо го стеснява - не е свободен, измъчва го нещо. Всички хора се оплакват, че нещо ги стяга. Стяга ги нещо, наистина, но и те стягат другите хора. Престанете да се стягате едни други! Всяка мома трябва да намери този момък, на когото тя представлява сърцето. Всички хора трябва да намерят своите изгубени сърца, а това на Божествен език означава да намерят Божествения Дух, Който да дойде и да се всели в тях. Простолюдието казва: "Да дойде доброто да царува в света!" Онеправданите казват: "Да дойде Правдата да царува в света!" Дали доброто ще дойде, дали Правдата ще дойде, всичко това е Божественото сърце, от което е направена жената, и което кръщават с различни имена. Сега всички мъже и жени трябва да работят върху този принцип, да се разберат. Разберат ли се те помежду си, като дойде Христос, те ще Го познаят. Христос беше сърцето на Бога, и затова, след разпятието на Христа, Бог Го възкреси. Божието сърце не може да умре, то трябва да се върне там, отдето е излязло. Същото нещо се отнася и за нас. От Отца излязохме, при Отца трябва да се върнем и да се наместим там, дето сме били. Всеки, който иска да бъде свободен, трябва да отиде на своето място и там да се настани. Затова днес хората не трябва да търсят спасението, но свободата, защото спасението, растенето и всички останали блага ще дойдат само тогава, когато хората станат свободни. Аз не говоря за политическата свобода, нито за гражданската, нито за религиозната свобода, но за вътрешна свобода в човека, която го поставя пред всички хора, и пред държавата, като честен и разумен човек, на когото може да се разчита напълно. Всяка свобода вън от човека е сянка на свободата. При вътрешната свобода човек сам себе си съди,

никой друг не може да го съди. Такъв е Божественият закон. В него няма нищо скрито-покрито. В тази свобода човек сам се определя и познава. Не се ограничавайте в никакви стари вярвания, но се приготовлявайте за новото! Старото е изиграло вече своята роля, сега иде новото, което е закон за небето. Старото е закон за земята. Всички, у които съзнанието е пробудено, са изживели вече стария закон и отсега нататък ще живеят по новия закон. И тогава светът ще бъде съвсем друг, тъй както и едно време е бил друг. Могли ли са едно време хората да хвърчат във въздуха, както днес? Обаче, по-щастливи ли са днес хората? Какво допринасят днес аеропланите? През военно време всички аероплани започват да бумтят из въздуха, и космите на главите ви настръхват. Каква култура е тази? Днес вие се разхождате свободно с автомобилите, но отвори ли се война, те се употребяват в нейна услуга. И телефоните също така са опасни във време на война. Всички съвременни открития в областта на техниката и на науката стават опасни във време на война. Аеропланите, автомобилите са само за светии, но не за глупавите. Днес постоянно четете във вестниците, че еди-кой си авиатор паднал от аероплан, че еди-кой си пътник пострадал в автомобил и т.н. Защо? - Все имат някакъв дефект. Автомобилите не трябва да се сблъскват; аеропланите не трябва да падат; домовете не трябва да се разрушават; държавата не трябва да изчезва. Всичко това, което пада, което се разрушава и изчезва, не е Божествено. В света съществува само една държава, която няма да изчезне. Тя е Божествената държава. Всеки човек, всеки народ, който иска добра държава, трябва да зачита Божественото, както в себе си, така и във всички останали хора. На какво може да се надява една държава ако тя не зачита Божественото в своите поданици? Който не зачита Божественото, той не може да зачита и човешкото. Който търси Божественото в света, той трябва да се стреми към разумното, към новото, към положителното в науката, което ще осмисли живота. Всички факти, с които разполага съвременната наука, трябва да се изясняват от Божествено гледище, от гледището на

новата светлина. Как ще обясните, например, произхода на всички животни? Казвате: “Бог създаде всички животни, всички птици, всички риби, всички растения и най-после създаде човека.” Да, но казано е, че Бог създаде човека по свой образ и подобие. Питам: Де са животните, които Бог някога създаде? Де е първият човек, който Той създаде по свой образ и подобие, и на когото даде власт над всяко животно? Значи, Бог създаде човека: единият бе направен от пръст, а другият - по образ и подобие Божие. Човекът, който бе направен по образ и подобие Божие, при днешните условия не може да живее между хората на земята. Смешно е да чувате една мравя да казва, че еди-кой си философ може да живее между мравите. Преди всичко тия мрави нямат съответно жилище за човека. Смешно е, когато и хората казват, че Бог може да живее между тях. Това не може да бъде! Съвременните хора нямат жилище, в което Бог може да живее. Когато Соломон направи Божия храм, каза: “Бог не може да живее в този храм, но Неговият дух може да пребивава тук.” Хората, които слушаха Соломона, си казваха: “Чуйте, какво говори този човек за Бога!” Хората трябва да разберат, че Бог може да живее само в техните светли умове и добри, и благородни сърца. Това е Истината. Бог пребъдва в сърцето и в ума на всеки човек, който мисли, чувства и действа правилно не само по отношение на своите братя, но по отношение най-малките растения и животни. Онзи човек, който може да спаси мравката, и който полага грижи и за най-малкото растение, той може да помага и на брата си. В този дух трябва да се възпитава новото поколение!

“И отвори умовете им да разбират Писанията.”

И тъй, новата култура е вече пред вратата ви. Яков иде вече! Той се връща в дома си с много богатства, придобити при Лавана: с жените си, със синовете си, с робите и с робините си, с камилите си и с овцете си. Яков се връща в Хананаанската земя при брата си, с когото иска да се примири. Новата култура ще примири хората помежду им. Старото трябва да се подчини на новото. В Писанието се казва: “Иде

културата на Христа!" Казвам: Иде културата на Якова, когото прекръстиха с името Израил. Значи, Божиите избраници, които трябваше да живеят на земята, ще имат съобщения с невидимия свят, който е реален свят. Съществата от невидимия свят, с който вие се съобщавате, няма да бъдат въздух и вятър, но ще бъдат облечени с такива хубави облекла, каквито вие не сте виждали в живота си. Когато пък вие отидете при тях, те ще ви приемат в своите жилища с такава братска любов, за каквато вие нямате представа.

Казвате: "Възможно ли е това?" - Всички вие ще бъдете свидетели на събитията, които ще стават на земята. Бъдещето, което иде в света, предсказано преди хиляди години, то не е афектация. От съвременния човек се изисква само положителна, установена мисъл, и той ще провери нещата. Ние не сме като онези войници, които като атакуват някаква позиция и срещнат големи съпротивления, удрят назад. Когато ние атакуваме една позиция, проучаваме всички възможности, които могат да ни изненадат и не отстъпваме. Обаче, ние не си служим с оръжията на съвременния свят. Щом неприятелят излезе срещу нас, ние издухваме всичките му позиции. Какво нещо е духането? - Силната мисъл. Тя може да произведе много нещо. Ако е въпрос за сила, Бялото братство разполага с такава. Белите Братя са разумни същества. Те са завършили своето развитие на земята, знаят законите на човешката мисъл и в един ден могат да преспят цялото човечество. Какво представляват съвременните оръжия пред силата на Белите Братя? Обаче, тия Братя не искат да си служат с тези средства, понеже те са груба мярка. За хората е необходимо страданието. Само то е в сила да ги облагороди и изправи. Има нещо по-велико от всички оръжия в света. Това са Божиите мисли и чувства. Когато човек победи своя неприятел с Божията сила, този неприятел става вече най-добър приятел и казва: "Приятелю, защо не дойде по-рано? Съжалявам, че толкова години носих своите кобури; съжалявам, че толкова години живях в заблуждения и мрак, че се жених и страдах и т.н."

“И отвори умовете им да разбират Писанията.”

Казвате: “Как ще се женят хората от новата култура?” Когато някоя мома ще се жени, тя ще покаже ръката си на своя възлюбен и ще му каже: “Чети!” Когато някой момък иска да се жени, и той по същия начин ще покаже ръката си на своята възлюбена и ще й каже: “Чети!” По-добро препоръчително писмо от човешката ръка няма. Всичко е написано на човешката ръка, няма нищо скрито-покрито. Бог е написал на човешката ръка целия път, през, който човекът е минавал. Когато някой чете по ръката на своя брат, Господ му казва: “Бъди снизходителен към този човек! Той е служил дълго време при мене, но беше малко неспособен, не научи много нещо, за в бъдеще той има добри условия да се развие и да излезе нещо добро от него.” Бог изнася само фактите, без да съди. В това седи величието на Бога. И най-после Бог ще посочи, на каква работа да турите човека, когото Той е изпратил при вас.

Казвам: Като се срещнете в новата култура, ще вдигнете ръката си един към друг и така ще се поздравите. Този поздрав означава “Мир вам!”. Христос дигна ръцете си към учениците си и им каза: “Мир вам!” Като дигнете едната си ръка, това означава: “Аз съм тук.” Като дигнете и двете си ръце, това означава, че и жена ви е с вас. Значи, при това благословение участват и двата принципа. Когато някой апаш ви срещне и каже “горе ръцете”, какво означава това? Той иска да ви каже: “Ти намери ли жена си?” - Не. - Намери жена си и тогава работи. На онзи, който е намерил жена си, апашът сваля шапка и казва: “Добър ден, господине!”

“И отвори умовете им да разбират Писанията.”

И аз ви желая сега, Господ на светлината, който е във вас, да отвори умовете ви. Аз зная, че Той ще отвори умовете и сърцата ви, затова казвам: “Слушайте Неговия глас и приемете Неговата Любов! Съединете вашата любов с Неговата, за да дойде новият ден, който ще бъде нов ден в историята на вашето съзнание.

Беседа от Учителя, държана на 5 декември 1926 г. в гр. София.

ГЛАС В ПУСТИНЯ

„Аз съм глас на Едного, който вика в пустинята: „Оправете пътя Господен.“ (Матей 3:3)

Ако се зададе въпросът, какво нещо е човек по естество, кое е същественото му качество, какво може да се отговори? Лесно се задават въпроси, мъчно се отговаря. Кои са съществените качества на светлината, на топлината? Кое е същественото в природата? С разширение на знанието, съвременният човек губи от своята дълбочина, т.е. той е дошъл до известни насипи, вследствие на което дъното на неговата душа се повдига, тъй както сега се повдига дъното на Атлантическия океан.

“Глас в пустинята”. Гласът в външната страна в човека, чрез която той изразява своята реч, т.е. своето разумно слово. Освен с гласа, човек си служи още и с движенията, като съществени символи за изразяване на онова, което е дълбоко скрито в него. В това отношение гласът, както и движенията в човека, трябва да станат разумни, защото те не са всякога израз на разумното. Всеки неразумен глас ние наричаме шум. И всяко движение, което не съдържа вътрешна пластичност и хармония, ражда изопачени форми във въображението. Ако бихте се върнали с хиляди години назад, когато се е създавала човешката реч, бихте видяли, как човекът се е учил да говори, като малко дете. Кой го е учил? Мнозина от съвременните хора ще кажат, че човек е роден със способността да говори. Те взимат това нещо като аксиома и по-нататък не разсъждават. За тях това, че човек е роден със способността да говори, е такава аксиома, каквато аксиома е равенството 2x2=4. Казвам: Не е достатъчно само да се знае, че 2x2=4, но това трябва да се докаже. Какво отношение има това равенство в човешкия живот? Вън от

човешкия живот то няма смисъл. Единицата е положително число, а двойката - отрицателно. Следователно, като умножите две отрицателни числа, 2х2, ще получите едно положително - четворката.

"Глас в пустинята." Значи, за да има резултат, гласът трябва да се превърне в разумен вътрешен израз. Затова хората казват: "Понеже човек е мислещо същество, животът трябва да бъде разумен." Вярно е, че човек е мислещо същество, но първоначално той не е почнал с мисълта. Мнозина ще възразят на това по следния начин: "Щом човек издава глас, това показва, че той мисли." Питам: Как мислите, коя е причината, дето малкото дете издава глас? Дали то е някакъв голям философ или оратор? - Не, детето издава глас или за това, че има някаква нужда, или защото му е причинена някаква болка. Неговият глас е глас в пустиня. Мислите ли, че пророкът, който иде в света да говори на хората, прави това от някакво голямо удоволствие? Той иска да се изкаже и затова иде между хората да им поговори малко. Мислите ли, че изворът, който излиза на повърхността на земята, прави това от някакво голямо удоволствие? - Не, вътрешен напор, голямо вътрешно напрежение го заставя да извира. Мислите ли, че реката, която тече надолу по низината и вдига шум, прави това съзнателно, от някакво удоволствие? - Тя има нужда да отиде към морето, някаква вътрешна сила я кара да прави това.

По същия начин всички хора, които не размишляват дълбоко, често се спират върху една и съща мисъл, обикалят около нея, чоплят я, докато попаднат в нейния капан и за дълго време остават под влиянието ѝ. В това отношение те мязат на мишката, която се привлича от месцето в капана, обикаля около него, разсъждава, докато най-после попадне в него и оттам се спасява по някаква щастлива случайност, или, както бива в повечето случаи, отива в ноктите на котката. Защо тя страда така? - Защото е влязла без позволение. Когато някоя мишка влезе в една къща без позволение на господарите и си направи там жилище, господарите поставят за нея един модерен капан. А тя, току излиза и влиза в дупката си, обикаля около капана и

разсъждава: “Какво е това нещо? Друг път не съм го виждала, необикновено нещо е то. За какво ли ще е то? Дали не е някакъв подарък за мене?” Обикаля мишката около капана, но още не се решава да влезе вътре. Тя сега е свободна, ходи из цялата къща, похапва си ту хлебец, ту сиренце, ту масълце и казва: “Такава е волята Божия. Бог е създал всички тия блага в света, и Той иска да ги опитам.” Продължава мишката да влиза и излиза от своята дупка, но от време на време вниманието ѝ се спира пред капана. Поглежда през вратата на капана и си казва: “Има нещо особено там! Великият промисъл се е погрижил и за мене. Как ли ще мога да вляза вътре?” Прави си тя своите изчисления и след като се увери в точността им, влиза в капана, докосва внимателно примамливото парченце месо, и веднага чува зад себе си: “Щтрак!” - и тя остава затворена. Този, който е направил капана, е по-умен от нея. Достатъчно е да се докосне до месцето, и капанът се затваря. Сега вече тя оставя настрана месцето и започва да мисли: “Каква излезе тази работа? Нещо непредвидено се яви. Какво ще се прави сега?” Питам: Мислите ли, че и вие не сте затворени във вашите тела по същия начин, както мишката в капана? Казват, че човек бил свободен. Както е устроен днес човекът, неговото тяло не е нищо друго, освен капан, робство, и по някога той, като мишката, се мъчи да прегризе пръчките на капана, да излезе вън на свобода. Обаче, пръчките на този капан са железни. Голяма сила се изисква, за да може сам човек да се освободи. За слабия ще се намери някой благороден човек, който, като го види в капана, ще отвори вратичката и ще каже: “Хайде, излез на свобода!” Но ако този човек е последовател на Моисеевия закон, ще каже: “Пис-пис-пис,” ще отвори вратичката на капана и ще те остави в ноктите на котката - твоята лоша съдба. Котката ще те хване, като стражар, като бирник и ще ти каже: “Втори път да не влизаш в такъв модерен капан.”

Казвате: “Животът е устроен така.” Не, първичният живот не е бил така устроен, но в нашия живот, в нашите разбирания има една вътрешна развала. Проявите и явленията в разумната природа не са

съгласни с проявите и разбиранията на хората. Едни философи и учени схващат живата природа по един начин; други философи и учени я схващат по друг начин. Вследствие на това, съществуват различни обяснения за явленията в природата. Обаче, всички обяснения имат известна правдоподобност. Всяка научна теория има значение само за известно време. Например, някой човек казва за друг: "Голям пияница е наш Станчо." Друг някой казва за същия човек: "Не е вярно това. Аз пък съм го виждал всякога трезв." Кой от двамата е прав? - И двамата са прави. Първият човек е виждал Станча в будно състояние и то всякога пиян. Вторият го е виждал, когато спи, през което време той е изтрезнявал. Следователно, всички твърдения, които съвременните хора поддържат, са верни само при известни условия.

Казвам: Вътрешния глас у хората не се дължи на тяхната мисъл, но на техните чувства. Първоначално човек е започнал със сърдечния си живот. В това отношение животът на сърцето предшества живота на ума, т.е. първо човек е започнал да чувства, а после да мисли. Някой казва: "Аз мисля." - Да, но преди да започнеш да мислиш, ти си чувствал. Ако чувствата на човека са прави, и мисълта му ще бъде права; ако чувствата му са изопачени, и мисълта му ще бъде изопачена. Следователно, всеки човек, който има благородни чувства и желания, както и правилни схващания за нещата, както те са били първоначално в Божествения свят, той ще има и правилни, хармонични мисли. Когато говоря за първичния, за Божествения свят, аз го разбирам тъй, както е бил създаден в неговата абсолютна чистота и хармония. Когато говорим за Божествения свят, ние Го разбираме като първоизточник на всички други светове. Както реката ни кара да мислим за океана, така и физическия свят ни кара да мислим за Божествения свят. Всички реки съществуват благодарение на океана. Трябва ли, обаче, да мислим, че когато една река се размътва, и океанът се размътва? Смешно е да се вади такова заключение. Реките на океана могат да се размътят, но в своя

първичен произход океана е абсолютно чист. Ако хората мислят така, това показва, че те разбират Бога, както себе си. Мнозина казват: "И Господ е като нас." - Не, както океанът никога не се размътва, така и Господ не може да бъде като нас. Първичният живот, от който е произлязъл човешкият, никога не може да се размъти. Божествените чувства, от които са произлезли човешките, никога не могат да се опетнят, никога не могат да се изопачат. Те са абсолютно чисти. Обаче, тъй както се изявяват чувствата и мислите на хората при сегашните условия на техния живот, те се опетняват и то, не от неразбиране на нещата, но по единствената причина, че човек желае повече, отколкото може да употреби и приложи в живота си. Това показва, че съвременният човек се намира под влиянието на "лакомството".

"Гласът на Едного." Под думата "глас" се разбира разумното начало. Като се каже глас на Едного, това подразбира разумния глас на Единния, Който живее във всеки човек.

"Глас в Пустинята." Пустинята е символ, който представлява чист, възвишен живот. В пустинята няма птички, няма животни, няма разлагащи, гниещи вещества. Следователно, в духовно отношение пустинята се взима като символ на чистота. По тази причина, именно, всички велики хора, всички пророци и адепти са ходили в пустинята да се научат на този велик живот. За да се изчисти човек, той трябва да се превърне в пустиня. След това това той трябва да прекара в нея няколко рекички, с които да я напоява, за да започнат да се развиват там растения, които той да обработва и култивира. Да се очисти човек, това подразбира да се освободи от всички ненужни мисли и желания в него, които се отделят във вид на утайки в организма му. Тези утайки са причина за гниенето, за смъртта. Днес всички хора са недоволни: и когато имат, и когато нямат. Всички хора живеят в страх и казват: "Какво ще се прави?" Питам: От какво ще се плашат хората? Ако има нещо от което да се страхуват, това е смъртта. Кой човек е свободен от смъртта? Тя е най-големият

неприятел на всички живи същества. Тя иде при човека като бирник и го обира - постоянно го дебне. Някога, докато спи още човек, тя се приближава до него тихо, и от никого незабелязвана, хваща го за гушата и го прерязва. Като се събудят неговите близки, казват: “Бог да го прости, замина си този човек!” Казвам: Какво ще го прощава Господ? Този човек е обран - нищо повече. Някой казва: “Какво представлява човекът?” - Нищо особено. Като му кажеш “ху” и той свършва. Човекът е символ, който подразбира движение, а движението е мисъл. Ние означаваме човешкия принцип с плюс, което означава движение. Какво означава отрицателният принцип? Какво означава минусът? - Минусът показва, че в света има една величина, която никога не се движи. Коя е този величина? - Тя е точката. Точката няма никакво измерение, но ако се подвижи, тогава тя образува права линия. Правата линия има вече движение, има и измерение. В това отношение жената казва на мъжа си: “Животът не е само в движението, в лутането, във въртенето. Има моменти в живота на човека, когато той трябва да спре, т.е. да почива.” Действително, всеки човек, който работи, трябва и да почива. Що е почивката? - Минаване от физическия в духовния свят. Мнозина мислят, че духовния свят не е съществен. Духовният свят е място на почивка, отдето човек черпи необходимия запас енергия за бъдещия си живот. И за това, когато човек свърши запаса от енергия на своето тяло, на своите чувства и мисли, той трябва да отиде в духовния свят, да почерпи енергия, колкото му е необходима и отново да се върне във физическия свят на работа.

“Глас в пустинята.” Гласът представлява разумната реч, която говори всеки му отвътре; обаче тя е нещо неопределено за самия човек. Например, някой човек иска да извърши една работа, но в същото време забелязва в себе си борба, вследствие на две различни мнения, на два различни гласа, които говорят в него. Когато човек иска да разреши някоя важна проблема в своя живот, той се бори ден и нощ, не може да заспи, чува един глас, който му говори в полза на

тази проблема, друг глас му говори против, докато най-после той се присъедини към един от тия гласове и разреши въпроса. Ако този човек не е благороден, не е високо просветен, той ще реши да служи на своята любов и ще избере левия път; ако е благороден, той ще реши да служи на Бога и ще избере десния път. Опасността от левия път седи в това, че в този път човек изразходва всичката си енергия, без да има някаква придобивка. Каквото придобива животното, което се затваря с години в някоя дупка и там гризе своя кокал, това придобива и човек, който се движи в левия път. От хиляди години насам човечеството се стреми към богатство, към щастие, към знания. Казвам: Покажете ми поне една фирма, която от 2'000 години насам да не е изгубила своето име, да не е фалирала. Покажете ми един човек, който от 2'000 години насам да е започнал една работа и да е успял в нея, да е придобил нещо. - Няма такива случаи. При всичко това още вярваме, че човек може да бъде богат, може да бъде учен и щастлив. Тази вяра се обосновава на съвсем друг закон. Обаче, има хора, които от 2'000-3'000 и повече хиляди години насам са запазили своето богатство, както и своето знание и щастие, но тия хора спадат към съвсем друга категория. Измежду съвременното човечество има хора, които се отличават със съвършено пластични тела, защото те водят абсолютно чист и свят живот. Затова, именно, тия хора се явяват като помагачи в развитието на човечеството. Такива хора се срещат навсякъде по света; такива хора се срещат и в България. Българите имат един такъв белобрад старец, който ходи с бяла тога, спусната до земята. Краката му са обути с цървули. Той обикаля цяла България, посещава този - онзи, но всеки си мълчи, никому не смее да каже за това посещение. Ако този дядо посети някой учител, някой свещеник или някой земеделец, достатъчно е те само да кажат някому за това посещение, и всички да ги нарекат захласнати. Питам: Отде дойде този дядо? Измислиха ли го българите? - Не, този дядо е благороден, свят човек. Погледът му е дълбок, приятен; гласът му е тих, кротък, но мощен. Достатъчно е веднъж да те погледне той, за да остави в тебе

някоя възвишена и чиста мисъл. Този дядо лекува болни, възкръсва мъртви. Докато го види някой, моментално изчезва пред очите му. Де ходи, какво прави, де се крие той, никой нищо не знае. Всички току се запитват за него, и всеки дига рамене, нищо не може да каже с положителност. Учените хора казват, че това са легенди. - Може да са прави те, но и легендите имат свой произход, и те имат свой бит и свое начало. Други ще кажат, че това са заблуждения. Какво показват заблужденията? - Че се явява някакво нововъведение.

Казвам: Първоначално човек е бил чист в своите мисли и чувства. Питам: Кои са причините, дето днес човек се е опетнил? - Някаква сила от външната природа се е намесила в живота на човека и го е отклонила от правия път. Веднъж той се е отклонил, няма нищо лошо в това. Лошото е, ако той не учи и не се ползва от опитностите, които придобива. Само така човек ще може да черпи знания. Само чрез страдания той ще придобие мъдрост и знания. Любовта е път към вечно тържество, но за да не злоупотреби човек с нея, преди всичко той трябва да мине по пътя на скърбите и страданията. Някой казва: “Аз търся Истината”. За да се добере човек до Истината, той трябва да научи закона на самоотричането, и така ще разбере законите на великата Любов. В това отношение човек трябва да чувства, че животът на всички хора е негов живот; знанията на всички хора са негови знания. Казвате: “Мъчно е да се постигне това нещо.” Христос казва: “Обичайте врага си!” Съвременните хора, обаче, намират това нещо за невъзможно. Когато Христос е изказал тази велика идея, той нямал предвид сегашните ограничени разбирания на хората, нито пък разбиранията на хората от тогавашните времена. Съвременният човек казва: “Как е възможно да обичам онзи човек, който ме е обрал, който ме е онещастливил? Или, как е възможно да обичам онзи, който е убил всичките ми деца? На такъв човек ще тегля един куршум и нищо повече.” Идеята, която вложил Христос в мисълта “обичай враговете си”, има съвсем друг смисъл. С това Христос подразбира следното: само добрият човек може да обича своя

враг, защото той е безсмъртен. Кой каквото му направи, той остава незасегнат. Следователно, злото, което някой иска да причини на праведния човек, се отнася пак до самия него. Ако един грешен човек се опита да убие някой праведник, по никой начин той не може да го убие, но причинява вреда сам на себе си. Този човек сам опетнява своя живот. Грехът, който лежи на съвестта на съвременното човечество, се дължи на това, че ръцете му са оцапани с кръв. Анатомически и физиологически съвременният престъпник е деформиран: пръстите на ръцете му са скъсени, главата му отзад е сплескана, а при ушите чрезмерно широка, челюстите му са издадени напред, ушите му са деформирани - с една дума такъв човек прилича на звяр. Някой казва: "Аз ще убия еди-кого си, ще му отмъстя, и никой няма да знае за това мое престъпление." - Така си мисли той. Всяко убийство, извършено от кого и да е, оставя своите белези. Друг казва: "Аз и да убия някой човек, ще отида в църква при свещеника, ще се изповядам, и греховете ми ще се простят." - Никой човек не може да прощава греховете на престъпника за убийство. Само Бог е в сила да заличи греховете на кого и да е. Не заличи ли Бог греховете му, той ще носи за вечни времена епитимия. Ще кажете: "Кой може да ни налага епитимия?" - Разумната природа върши това. Когато види, че някой човек върши престъпления, тя го поставя в затвор, и едва след четири поколения той може да изкупи своите грехове и да излезе от този затвор. Въпросът сега седи в това, как да се изкупят престъпленията и греховете на съвременното човечество. - Всеки за себе си ще търси съответен начин за изкупление, обаче никой не може да се освободи от плащане.

Някои казват: "Ние сме наследили греха от нашите деди и прадеди." Питам: Как обясняват съвременните учени наследствеността? Представете си, че преди четири поколения някой от вашите прадеди е водил нередовен живот и от една черна жена му се родил син, който, обаче, приличал повече на баща си и бил бял. Като умрял баща му, майката го изпъдила и по този начин той

забравил и майка си, и баща си. Този син се скитал по света, женил се, раждал синове и дъщери, умирал, отново се раждал, докато най-после, в четвъртото поколение му се родило черно дете, негърче, с гъста черна коса, което между белите деца изглеждало като юрдече между пиленца. Питам: Как се яви това черно дете след цели четири поколения? - В това дете се е преродил вяшият прадядо; черната дреха, с която сега е облечен, показва, че преди четири поколения той е направил някакъв грях. Ако този факт се обясни с наследствеността, питам: Как се яви тази връзка между белите родители и това черно дете? Както виждате, връзката между вашия дядо и черната жена е била преди четири поколения? Защо до ден днешен не се проявиха у никое от децата качествата на черната жена, а трябваше да се изминат толкова много години, за да се яви на света това черно дете? Това показва, че някъде в душата на човека се складират отпечатъци от неговите добри и лоши мисли и желания. И след това, когато душата се въплотява на земята, нейните силни качества взимат надмощие над слабите, вследствие на което те оформяват тялото.

Ние не проповядваме някаква нова философия, но възразяваме на мнението, което съвременните хора поддържат относно живота. Те казват, че след смъртта на човека, нищо вече не съществува, всичко се свършва. Ако тяхното мнение е вярно, защо не се свърши всичко с вашия прадядо? Защо това негърче, това юрдече излезе на лице след четири поколения? Това показва, че между всички явления на живота, били те в настоящето или в миналото, съществува известна връзка. Значи, животът продължава и след смъртта. Между всички души, между всички хора по лицето на земята има тясна връзка, от която никой не може да се избави. Това не трябва да плаши хората, но те трябва да се стремят да разберат вътрешната връзка на живота. Ние нямаме нищо против съвременните учени, но те трябва да се проникнат от идеята, че между всички явления има тясна връзка и да се стремят да ги обясняват съобразно законите на живата природа. Някой казва: “Да се помолим на Бога, Той ще ни открие всичко.” Да се

молиш на Бога, това, именно, е най-голямото изкуство. Да се молиш на Бога и моливата ти да бъде приета, това подразбира да знаеш езика на небето. Ако отидеш в Англя и се обърнеш към някой англичанин за известна услуга, но му говориш на български език, той ще те погледне и ще ти каже: "Махни се оттук! Защо ми отнимаш времето? Нищо не разбирам." Ти ще останеш сам сред пътя и ще се огорчиш, че те отблъскват. Ако знаеш английски език, ти веднага ще му заговориш на този език, ще му кажеш, че си чужденец в тази страна, и той веднага ще ти се притече на помощ. Това значи да знаеш езика на англичаните. Англичаните са доблестни хора. Те са благородна нация, готова на жертви.

Ще ви приведа една случка, станала с един англичанин, при потъването на парахода "Титаник". Когато параходът вече потънал и повечето от пътниците се издавили, няколко пътници, с двама-трима матроси успели да се качат на една лодка. Обаче, числото на пътниците в лодката било повече, отколкото тя могла да издържи, затова един от матросите се обърнал към пътниците и казал: "Господа, ние сме повече, отколкото лодката може да издържи в това развълнувано море; при това положение всички сме в опасност, смърт ни чака. Предвид на това, трима от нас трябва да се пожертват, за да се облекчи положението на останалите." Настъпило голямо мълчание. Матросът повторил още един път поканата, но и този път никой не се обадил. И наистина, кой ще е този, който ще се обади? В това време един от англичаните, който бил в лодката, запитал: "Колко души трябва да се хвърлят във водата? - Трима души. - Добре, аз ще се хвърля във водата. И като казал тези думи, чуло се падане на нещо тежко във водата. След кратък момент двама матроси последвали примера на англичанина. Някога вие казвате: "Аз трябва да се жертвам." - Кога трябва да се жертвате? Човек трябва да се жертва за благото на другите, когато се намира в положението на този англичанин. Питам: Вие, които днес сте поставени в тази лодка, не сте ли готови да излезете от нея и да се хвърлите в морето, за да се

жертвате за отечеството си, или за цялото човечество? Ако Христос не беше излязъл от лодката и не беше се хвърлил в морето, какво щеше да стане със съвременното човечество? Ако Христос не беше се жертвал за човечеството, ако не беше се подложил на ударите на римските войници и не беше понесъл кръста, каква култура щяхте да имате днес? От ударите, които римските войници нанесоха на Христа, излезе сила, която се предаде най-първо на самите войници, а чрез тях и на цялото човечество. Тази сила се предаде по негативен начин. По същия начин днес българите приемат сила от Бялото Братство, към което отправиха и продължават да отправят хиляди хули. Обаче, всички хора ще проверят Истината. Римските войници изчезнаха, Римската империя изчезна, обаче, Истината и до ден днешен съществува и се предава от човек на човек, от народ на народ. Ударите, които римските войници нанесоха на Христа, се предадоха и на цялото човечество, поради което днес хората страдат много повече, отколкото по-рано. Днес хората са по-нещастни, носят повече страдания, отколкото във времето на Христа. Съвременните хора имат скръб в сърцата си, а радост отвън. По-добре е, обаче, човек да има радост в сърцето си, а скръб отвън. Какво струват милиардите на някой човек, чийто стомах, дробове са празни? Какво ще го ползва храната, която той дава на стомаха си? Най-после, какво ще му струва знанието, което той има, ако мозъкът му е болен? Или, какво ще го ползва знанието, което има за живота и разбирането, кой живот е добър и кой лош, ако не може да го приложи в своя личен живот? Под добър, Божествен живот, разбирам този, при който всяка дума, всяко чувство и всяка мисъл е на мястото си и от тях мога да се ползвам не само аз, но и всички около мене. Смисълът на този живот не седи в многото, но не и в малкото; смисълът на този живот не седи в силата, нито в безсилието. В какво седи тогава смисълът на Божествения живот? - В благородството на човешкото сърце. Ако всеки човек се заеме да изработи в себе си благородно и възвишено сърце, той ще познае истинското си положение като човек. Кое сърце е благородно?

- Което и при най-големите бури в живота не отпада. Всеки човек трябва да бъде като този англичанин, който стана в лодката и каза: “Господа, аз ще се хвърля в морето.” Този англичанин имаше идея. Кой беше той? - Той беше българския дядо. Кои бяха матросите? - Те бяха помощниците на този дядо.

Казва се, че от време на време Господ слизал на земята да наблюдава, как живеят хората. Често Бог слиза чрез този дядо. И наистина забелязали, че в който дом влизал този дядо, там се внасяло мир, разумност и съгласие: децата в този дом били здрави, родителите разумни и любещи. В която държава влизал този дядо, всичко тръгвало напред. И след всичко това хората ще разправят, че Господ живял някъде далеч на небето, че веднъж написал някакви закони, и оттам насетне, не се интересувал от нищо; оставил хората да се управляват сами, както те разбират и знаят. Този Господ, за когото се говори така, той може да бъде само идол, но не и разумно същество. Бог, в когото ние живеем, и Който живее в нас, има известни съотношения към нас, както и към всичко живо. Той се интересува от живота на всичко, което е създал. Кое е отличителното качество на Бога? - Той е готов да задоволи всички нужди не само на хората, но и на най-малките същества, които Той е създал, били те насекоми, бубулечици, тревици и т.н. Кое кара Бога да бъде толкова отзивчив към нуждите на всички същества? - Великата Любов, която пулсира в Неговото сърце. Бог никога не е бил и няма да бъде глух за нашите страдания и желания. Кога не е глух? - Ако тия наши желания са на място. Иска ли някой да стане цар, за да измъчва по този начин своите братя, на такова желание Бог не дава ухо. Обаче, ако някой гладен се обърне към Господа с молба да му помогне, той веднага ще чуе молбата му и ще се притече на помощ. Който отправя към Бога молба за хляб, молбата му се чува. Един български студент разправяше една своя опитност за помощта, която Бог му пратил. Това се случило в Пловдив. По някакво стечение на обстоятелствата, той прекарал цели три дни гладен, хапка хляб не могъл да намери. В

това време минавал покрай една турска гостилница, дето готвели в 25 тенджери, и така хубаво му замирисало на ядене, че апетитът му се изострил още повече, гладът започнал да го мъчи усилено и с дълбока въздишка той си рекъл: “На мене ли се падна тази участ да гладувам цели три дни?” В този момент ясно чува един глас да му говори отвътре: “Наведи се и виж какво има пред тебе.” Той се навежда и вижда пред себе си сребърен половин лев. - Хайде сега вземи този половин лев, иди в гостилницата да се нахраниш и повече не пъшкай”, добавил гласът.

Питам: Можем ли ние, съвременните хора, да се оплачем от недоимък? Господ на Любовта ни е дал голямо изобилие. Той чака само да се обърнем към Него и да изправим живота си. Всеки момент Бог ни се притича на помощ, като ни дава и радости, и страдания, за да можем по обратен път да се върнем към Любовта, да изправим погрешките си и да заживеем, както той живее. Ако Бог, Великият в света, ни обръща внимание, помага ни и се грижи за нас, не можем ли и ние, малките хора, да обърнем вниманието си поне към десетина души и да им помогнем, както на нас се помага?

“Глас в Пустинята.” Божият глас казва сега в пустинята на всеки едного: “Оправете вашите вътрешни пътища!” Има една наука, която определя, както сегашния, така и бъдещия живот на хората. Тази наука е написана на лицето на човека. Ще кажете: “По портретите може ли да се чете?” - Ако фотографът е добросъвестен човек, може да се чете и по фотографиите, но повечето фотографи днес гледат да изкарват хората по-хубави, с по-гладки лица, отколкото са в действителност. Те ретушират лицата им, като се стремят да загладят всички бръчки по тях. Истинският фотограф трябва да фотографира човека така, че да схваща правилно характерните му черти, за да може един ден бъдещото поколение да учи, да чете по неговото лице. И това ретуширане, което днес фотографите правят, още не е съвършено. Те могат да загладят само бръчките на лицето, а всички други черти остават същи. Например формата на очите, на устата, на

носа, на ушите не могат да се закрият и изменят по никой начин. И като видим големи и изпъкнали очи, какво показват те? - Те показват голямо лакомство. Това не се отнася до сегашните хора, но те са наследили тези черти от своите деди и прадеди още преди четири поколения. Очите на някои хора пък са вдлъбнати навътре и малки, като на къртица. На тия хора казвам: "Вашите деди и прадеди още преди четири поколения са живели само за себе си, те са били хора егоисти, които са ровили под земята, като къртици." У други хора носът е завит надолу, като на орел. Това показва, че преди четири поколения дядото и бабата на тези хора обичаха да обират. Някой казва: "Кривичък е малко носът ми. Как да го изправя?" Казвам: "За да се изправи твоя нос, трябва да минат също така още четири поколения, докато се надделеят тия вътрешни предразположения, които имаш в себе си."

Същото нещо се отнася и за болестите. Някой казва: "Не зная, какво ми стана, че заболях от вчера." - Не, не си заболял от вчера, но болестта ти се прояви вчера. Когато човек иска да излекува някоя болест, той трябва да започне да я лекува още преди да се прояви тя, а не да чака да се яви и тогава да вика лекари. Лекуването трябва да започва 20 години преди да се е появила болестта. Бъдещите лекари ще лекуват болните си още преди да са заболели. Например, лекарят ще лекува циреите преди те да са се явили. Какво правят съвременните хора? Яви се някой лош цирей у даден човек, и той веднага пребягва до лекар. По цели нощи не спи, страда, измъчва се, докато най-после ножът на лекаря разрешава въпроса. Как се разрешава въпроса с нож? - Или се подобрява положението, или се усложнява. Вижте, например, колко много хора днес заболяват от рак. Каква болест е ракът и на какво се дължи? - Причините за рака се крият в противоположност на чувствата. Когато някой човек започне да живее порочен живот, той непременно ще заболее от рак. Когато човек се откаже от възвишената идея, която го е вдъхновявала в живота му, непременно той ще заболее от гръдна болест и ще стане

песимист. Така се явява и туберкулозата. Ще кажете: “Възможно ли е това?” - Много естествено. Представете си, че този човек, който е работил с години върху тази идея, която го е вдъхновявала и крепила в живота, в един момент я разрушава! Как мислите, няма ли да стане цяла пертурбация в този човек? Такова разрушение не може да остане безнаказано. Да разрушаваш, това не е философия.

Глас на Едного в пустинята казва: “Прави правете пътищата Господни!” Днес всички хора искат да живеят добър живот. - Право е това тяхно желание. Не само сегашните хора, но и бъдещото поколение трябва да се стреми към добър, чист и свят живот. И хилядите поколения след нас трябва да живеят добър живот, за да изправят Господните пътища. Затова, днес всеки човек се стреми да постави правилна основа на своя живот. И сегашните хора, както и тия на бъдещето, трябва да вземат поука от миналото и да поставят своя живот на здрава основа. Съвременните хора се само страхуват. Страхът показва невежеството на хората. Няма защо да се страхуват, но трябва да се заемат с изправяне на своите погрешки. Когато някой човек направи едно престъпление, той трябва да има доблестта да го изправи, а не само да го изповядa. Всеки може да се изповяда, но изкуството е да се изправи. Следователно, всеки човек трябва да се заеме с изправяне на своето сърце, с изправяне на своя живот. Някой казва: “Как ще се изправи животът?” Питам: Как се е образувал той? Учените хора обясняват, как се е образувал животът, как са създадени всичките планети, как е създадено слънцето, но тези обяснения са външни, те засягат само външната страна на въпроса за създаването на живота. Учените не взимат предвид разумната жива природа, която е турила всяко нещо на своето място, която е дала условия за развиване на всички живи организми, която е въздигнала човешката душа и човешкия дух, и затова не виждат възможностите, които тя е предвидила за всичко. Каквото и да философстват учените днес, има една наука в света, чрез която можем да изправим живота си. Всеки трябва да изправи живота си още сега, за да бъде изправен и в

бъдеще. За тази цел ние трябва да вярваме в разумното начало в света, както и във всички разумни движения. В живота на човека има ред разумни и ред неразумни движения. Неразумно движение е, например, когато дойде при тебе някой човек за услуга, а ти махнеш с ръка към него, с което му казваш: “Махни се оттук!” Разумните движения са език, с който всички хора могат да се разбират.

Ще ви приведа един придер за разумно движение. Във време на Севастополската война един французки войник изпаднал в едно варненско село. Отишъл при едни селяни и започнал да им говори на френски език, че иска да му дадат малко мляко. Те го поглеждат, не го разбират и му казват: “Нищо не разбираме, какво искаш. Кажи на български, да те разберем.” Но и той не знае български. По едно време му дошло на ум да направи някои движения, с които да предаде искането си. Навел се на земята, направил една дупка и след това започнал да прави такива движения с ръцете си, като че дои нещо. Дупката на земята представлявала съда, в който събирал млякото при доенето. Селяните, като видели това, изведнъж го разбрали и му казали: “Така, братко, кажи, че искаш мляко. Кажи си на български, да те разберем!” Значи, те го разбрали по движенията. Това показва, че има един език, чрез който всички хора могат да се разбират и познават. И страданията, и радостите имат свой израз. Когато човек страда, лицето му носи отпечатък на това страдание. И животните страдат. Всяко страдание, всяка скръб хвърля свой отпечатък върху съществото, което страда или скърби. Както болестите оставят своите отпечатъци върху лицето на хората, така и скърбите оставят свои белези. Една красива мома искала да опита любовта на своя възлюбен, и по този начин, или да се освободи от него, или да му отговори на любовта. За тази цел тя турила на лицето си маска, която била много надупчена и почерняла, както това се случва с хора, които са пострадали от черната сипаница. Като дошъл нейният възлюбен, тя му казала: “Виж сега лицето ми, колко е погрозняло от болестта, която прекарах!” Той я погледнал и останал недоволен от нея. Тя го

попитала: “Сега обичаш ли ме?” - Не, с такова лице аз не мога да те обичам. Така тя разбрала, каква била неговата любов. Такава е, наистина, човешката любов. Тя се отнася само до кожата. Развали ли се кожата, и любовта изчезва. Днес повечето хора търсят външност, богатство и слава. За това много съвременни моми казват: “Стар да е, глупавичък да е, но мазничък да е, кесията му да е пълна.” Така казват и момците за момите. Това, обаче не е морал. На такива основи не може да се гради животът. Казват: “В какво и да е, но човек трябва да вярва в нещо.” Казвам: Човек не трябва да вярва в какво и да е, той трябва да вярва в абсолютното начало на живота, което дава благородство на сърцето, мир на душата, сила на ума и здраве на тялото. Мнозина търсят спокойствие и здраве в хората, в лекарите. Не, човек трябва да вярва в Бога и като се хване веднъж за Него, болестта му ще изчезне, спокойствието му ще се възстанови. Когато Христос беше на кръста, казваше: “Господи, в Твоите ръце предавам духа си.” Съвременните хора, като умират, казват: “Господи, приеми душата ми!” Значи, и когато умират, те не знаят да се молят; и тогава заповядват на Господа. Кога каза Христос тия думи на Бога? - Само след като не Го искаха хората. Той се обърна към Господа и каза: “Господи, тези хора ме биха, ругаха, изпъдиха ме при Тебе, затова, моля Те, приеми духа ми!” До това време той работи между хората. Същото се отнася и до вас. Докато хората искат да работите между тях, няма защо да напущате света. Каква философия има в това да си отивате преди да ви пъдят хората? Дойде ли време, когато не ви искат, тогава кажете като Христа: “Господи, в Твоите ръце предавам духа си.” Жената казва на мъжа си: “Не искам да живея вече при тебе!” Синът казва на баща си: “Не искам вече да живея при тебе!” Казвам на жената: “Ако мъжът ти е човек на Любовта, ти ще живееш при него и ще се учиш.” Казвам на сина: “Ако баща ти е човек на Любовта, ти ще живееш при него и той ще ти бъде учител.”

Днес всички хора се стремят към свобода, но вместо да придобият свобода, те изпадат в робство. Защо? - Защото не знаят как

да я придобият. Те се обиждат за нищо и никакво. Говорят за Любовта, а се разправят по Моисеевия закон. Като видят, че някой проповядва Истината, започват веднага да се съмняват в него и казват: “Защо ли проповядва този човек? Колко ли му плащат за тия проповеди?” Някой казва: “Може би му плащат хиляди левове, а може и милион лева.” И за това мнозина казват: “Ако е за милион, и ние можем да станем добри проповедници.” - Не, проповедник с пари не става. Кречетало може да стане, но не и проповедник. Проповедникът трябва последен да задоволява своите желания. Когато всички хора се нахранят, той трябва да остане последен и да запита Господа: “Господи, мога ли и аз да се нахраня?” Проповедникът трябва да бъде идеалист, да проповядва и да служи на Бога доброволно, а не на сила. Такива трябва да бъдат хората на новия идеал; такива трябва да бъдат хората на новата наука! Такъв трябва да бъде моралът на всички музиканти, поети, художници, философи и учени! В бъдеще, когато се дава угощение, ще се тури съвсем нов ред на трапезата, а не такъв, какъвто е съществувал до сега. Когато се сложи трапезата по новия начин, майките ще наредят на първите места децата, на второ място ще поставят хората от средна ръка и на трето място ще поставят най-видните хора - музиканти, поети, писатели, художници, учени и философи, които ще кажат: “Господи, досега ние свирихме, пяхме, рисувахме, учихме децата - всичко правихме заради тях, а сега и ние ще похапнем заедно с тях и ще си починем.” Така трябва да бъде! Музикантът свири за децата, писателят пише за децата, философът работи за децата, ученият работи също за децата. Съвременните хора, които воюват, които се бият, които си дърпат косите, са деца. Мнозина казват: “Култура имаме ние!” - Да, култура на малките деца. Според последните изчисления, съвременното човечество е на 12 години, а в новата епоха ще бъде на 14 години. Числото 12 показва, че човечеството е завършило развитието си за старата епоха и влиза в нова епоха, при нови условия и нов живот.

Аз бих желал всички хора да бъдат на 14 годишна възраст, да поставят здрава вътрешна основа на своя живот. Ние не говорим за съвременната философия и наука. Днес всички учени, философи, поети и музиканти не са самобитни. Всички са черпили и черпят своите знания едни от други. Ще дойде един съвременен проповедник, ще отвори Евангелието и ще каже: "Вие трябва да живеете съобразно тази свещенна книга!" Питам: Пророк Исайя от тази книга ли черпеше материал? Моисей от тази книга ли черпеше материал? А ми петокнижието как е написано? Нито пророк Исайя, нито Моисей се ползваха от тази книга, нито пък се съветваха с Христа, както правят днес всички проповедници. Според вашите разбирания ще излезе, че всички стари пророци са били еретици. Защо? - Защото не се съветвали с Христа. Обаче, ако сега дойдат пророк Иеремия, или пророк Исайя, или Моисей, всички ще отворят тази книга, ще се поусмихнат малко и ще кажат: "И ние вярваме в тази книга, и ние вярваме в Евангелието." Защо? - Защото, когато тази книга се създаваше, и ние работихме за нея. Възможно ли е да не вярваш в нещо, за което си работил? Когато Бог работеше в света, и ние бяхме при Него. Наистина, всички стари пророци взеха участие в Божията работа. Днес призовават и нас в Божието дело. Казва се в Писанието: "И веселиха се в Неговата обитаема земя, и наслаждението им беше с човеческите синове." - Кои са тези синове?- Това са разумните синове на Бялото Братство, с които Мъдростта се е веселила.

"Глас на Едного." Това е Божият глас, Който вика в пустинята: "Оправете пътя Господен!" Всеки трябва да промени начина по който до сега е живял. По-голямата сестричка, която до 14 годишната си възраст е побивала своите по-малки братчета и сестричета и е дърпала косите им, като стане на 14 години, започва да омеква, да става по-внимателна в отношенията си, защото знае, че всички я наблюдават. Тя вече се обръща към своите по-малки братчета и

сестричета нежно, потупва ги по гърба леко и казва: "Какините!" Значи, тя е станала вече по-голяма, кака е станала.

Аз бих желал всички млади сестри да станат каки, а всички млади братя да станат батьовци, да ги защитават. Нека има в света и каки, и батьовци! Какво означават думите "кака и батьо"? Тия думи днес са изгубили много от своето първично значение. Думата "кака", съставена от ка-ак, частицата "ак" означава бял. Думата брат, батьо, аба, това е първичното, Божественото начало, което живее в батьо. Когато това начало влезе в човека, той става истински брат или истинска сестра. Когато той влезе в брата, той става батьо, когато влезе в сестрата, тя става кака. Тези думи имат санскритски произход, но съществуват и в китайски, и в гръцки езици. Когато човек се заеме да изучи произхода на езиците, ще види, как са произлезли те.

Гласът на Едного, който вика в пустинята: "Прави правете пътищата Господни!" Когато казваме, че сме в края на тази епоха, ние подразбираме, че сме в началото на друга епоха, на великата епоха, подобна на която досега не е съществувала. Никога човечеството не е имало по-добри условия от сегашните. Мнозина казват, че светът ще се свърши. Не, светът няма да се свърши, но ще се свършат престъпленията, т.е. ще се тури край на престъпленията в света. Сега иде нова култура - култура на идеите. За тази култура се изискват идейни хора. Когато някой се усъмни в мене, ще дигна ръката си и ще му кажа: "Чети на моята ръка!" Когато някой се усъмни в мене, ще открия лицето си и ще му кажа: "Чети на моето лице!" Когато някой се усъмни в мене, ще му кажа: "Чети по моето тяло!" Преди 30 години срещам един български воевода, който беше около 70 годишен старец, поглеждам ръката му и казвам: "Братко, ти си направил големи престъпления. Много хора си избил." Външно лицето на този старец изглеждаше миловидно. Той отговори: "Да, синко, големи престъпления тежат на съвестта ми. Исках да направя добро на своя народ, но нищо не постигнах, само душата си опетних." - Лоша е ръката ти, и за всичките си дела ще даваш отчет пред Бога. - "Така е,

синко, не бих желал да срещна човек с ръка, като моята. Разбрах, че така, както действах аз, народ не се освобождава.” - Така е, народ се освобождава с разумно слово, без убийства и кръвопролития, без изтезания и измъчвания едни други. Само с любов може да се освобождават народите; само с Любов може да се освобождават хората от тяхното робство. Всеки човек, всеки народ, па и цялото човечество разрешават днес една велика задача в света. Когато човек разреши тази задача единично за себе си, когато приеме Божественото начало в себе си и му даде първо място, тогава и народите, па и цялото човечество ще разрешат своята задача. Светът ще се изправи, когато се изправи единицата. Невъзможно е да се повдигне един народ колективно. Народите сами по себе си не съществуват. Те представляват възможности за индивидите, за душите. Както семките и листата са възможности за развитието на растенията, на дърветата, така и всички външни форми са възможности за развитието на онзи разумен, възвишен живот, който се проявява в света. Следователно, всеки човек трябва да каже: “Когато аз изправя живота си и светът ще се изправи.” Всеки човек има възможност сам да изправи себе си. Този момент е велик и важен в живота на индивида. Днес България се нуждае от такива хора. Нека бъдат те 5-10-100-1000 души - колкото повече, толкова по-добре! Такъв трябва да бъде великият идеал на всеки човек, на всеки народ. Ако българите искат да съществуват като народ, трябва да си дадат подтик към идейното, защото само в идейното има истински живот. Личността може да съществува само в идейното; семейството може да съществува само в идейното; племето може да съществува само в идейното. С какво е велика днешна Гърция? - Тя е велика със своите учени хора. Тя е велика със своята минала култура. Нейната велика култура е изразена в лицето на Орфея, Сократа, Питагора, Платона и др. С какво е велик Рим? - Със своите велики хора, но не и със своите пълководци. Само великите хора оставят нещо на света. С какво е велик еврейският народ? - Със своята свещена книга. Извадете тази книга от него и той престава да

съществува като народ. С какво са велики египтяните? - Със своите пирамиди, които оставиха на човечеството. С какво се отличава християнската култура? Със закона на вътрешната жертва. Християнската култура, именно, повдигна жената, тя повдигна сърцето, като принцип. Тя е култура на жената, и за това жената трябва най-добре да я разбира. Християнската култура не е на мъжете. Сега ще дойде културата на мъжете. Следователно, християнската култура на жените и новата култура на мъжете ще образуват два противоположни полюса на живота. Те трябва да се съединят в едно и да дадат ново направление, нова насока на цялата земя. Между мъжете и жените трябва да дойде идейно, вътрешно разбиране. Само по този начин животът може да се осмисли и да дойде нова религия между хората.

Днес хората се плашат, като чуят думата “нова религия”. Какво страшно има в новата религия? Тя е религия на Любовта. Тогава, какво страшно има в Любовта? Нали всички съвременни хора плачат, че са изгубили Любовта си и все нея търсят? Дойде ли новата религия, хората няма вече да мислят за държави, няма да мислят за царства. Цялата земя ще бъде една една държава, едно царство. Пък ако искат да правят църкви, нека правят, колкото искат. Ако искат да правят казарми, нека правят. Те ще служат за възпитание на младежта. Тогава всичко, каквото се замисли и направи, ще бъде за благото на цялото човечество. Дойде ли това време, всички хора ще се разбират. Как ще разбират светиите? - Като хора на вътрешната велика наука. Как ще разбират философите? - Като хора, които имат разумно и правилно разбиране за живота. Как ще разбират музиката и поезията? - В онези възвишени песни, които будят чист и красив трепет в сърцата на хората. Днес навред чуваш песента: “Заплакала ми е гората, гората още и планината.” - Това не е песен. От кого плачат горите? Наистина, всички български гори плачат днес, и аз им казвам: “Плачете, и аз плача заедно с вас!” Нека българинът запее сега друга песен: “Заплакало ми е сърцето, но за да не плаче аз ще се

заема да измия всичките си прегрешения. Отсега нататък и гората няма да кастря, но ще и дам подтик към нов живот, както ще дам подтик и на своето сърце към добро.” Гората е символ на особен живот. Всеки човек, който не може да почита гората, той не може да почита и хората. Всеки човек, който не може да почита изворите и ги разрушава, той не може да почита и живота. Навсякъде и във всичко има живот.

Глас на Едного, Който вика в Пустинята: “Прави правете пътищата Господни!” Защо? - Защото иде новата култура. Казвате: “Какво ще стане със старото?” - Старото няма изведнъж да се разруши. Всичко старо, което може да се употреби в строежа на новото, ще се използва, а онова, което е негодно за този строеж, ще се изхвърли навън, като непотребно. Не само старото ще се измени, но и човек трябва да се измени. Тъй както е днес човекът, със своето старо верую, със своите стари разбирания, той не може да припари до новата култура. Тъй както днес е устроен човекът със своя череп, със своето лице, със своите крака и ръце, със своите мускули и кости, не може да направи крачка към новата култура. Той трябва коренно да се преобрази, ако иска да влезе в живота на новата култура. Какво е веруюто на съвременните хора? Виждате ги днес, че са готови да се жертват за благото на другите хора, а на другия ден казват: “Защо трябва да се жертваме за другите хора? Те не заслужават тия жертви.” - И веднага се отказват. - Не, всеки човек трябва да постъпва така, както Бог постъпва. Всяка сутрин Бог изпраща своето благословение, храна, дрехи, радост и веселие на всички същества. Така трябва и всеки човек да извърши без колебание работата, която Бог му е възложил.

След всичко това ще дойде някой философ да ме пита, какво понятие имам за Бога. Бог е Любов, Мъдрост и Истина - три големи велики свята, за изучаването на които ми е нужна цялата вечност. За да науча, какво нещо е Любовта, Мъдростта и Истината, трябва да имам на разположение цялата вечност и като се върна, ще ви разкажа

какво представляват тези три свята. Аз няма да постъпя като онзи философ, който живял само в лъжи в живота си. Извика го един ден султанът и му казва: “Кажи една лъжа!” - Не, аз съм решил вече да не говоря никакви лъжи. Но виж какво ще те помоля: “Баща ми умря, та имам нужда от 500 лири. Услужи ми моля ти се!” Султанът му дал 500 лири, но му казал да ги върне при първа възможност. Философът взел парите, лутал се натук-натам из света, но при султана не се върнал. Извикал го султанът и го попитал: “Защо не донесе парите?” - Това беше последната лъжа, която ти казах, като взех тия пари. Тъй се лъжат днес всички хора: в религиозно отношение се лъжат, в научно отношение се лъжат, мъже и жени се лъжат помежду си. Всички говорят за свобода, но се лъжат, нямат свобода; за победа говорят, но няма никаква победа. Някоя жена говори за мъжа си: “Като моя мъж друг няма в света, много е добър!” Не се минава и година, същата жена казва: “Да те пази Господ от такъв мъж!” Майка говори за детето си “Като моето дете подобно ангелче няма.” Не се минават две-три години, същата майка казва: “Да те пази Господ от такова дете!” Всички казват: “Да те пази Господ!” Да, сега е време да се пазите.

Казвам: Ако спазвате законите на Любовта, Мъдростта и Истината, върху вас ще се излеят всички благословения, обещани на човечеството от памти-века. И ако всички българи се съединят с Бога и заработят заедно с него, българският дядо с бялата брада, с благородното сърце, с възвишения ум и с бялата тога на тялото ще дойде между тях; и ако те го познаят, Той ще тури основа на новата култура у тях и ще внесе мир, радост и веселие между всички хора. И тогава всички хора ще повярват, че в света е настанало нещо ново, нещо велико.

Беседа от Учителя, държана на 12 декември 1926 г. в гр. София.

ТЕ СВИДЕТЕЛСТВАТ

„Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене.“ (Йоан 10:25)

Ако искаме да познаем вътрешното съдържание на житното зърно, или на семка от някое плодно дърво, трябва да ги поставим в условия, необходими за тяхното развитие и проявление. Външният, физическият или проявеният свят представлява форми, методи, чрез които живата природа е работила и продължава да работи и до днес. С тия методи трябва да работят и съвременните хора. Всеки човек, който иска да добие истинското знание за живота, да намери начините за засилване на своето тяло, за облагородяване на своето сърце и за развиване на своя ум, той трябва да разбира и прилага в живота си законите за физическото си тяло, както и тия за чувствата и мислите. Не е достатъчно човек само да знае законите, но той трябва да ги прилага. Когато някой човек произнесе, например, думата “любов”, той трябва да я произнесе правилно, т.е. така, че тази дума да произведе своя ефект. Една дума може да произведе нужния ефект върху човека само тогава, когато при изговарянето й се вземат предвид всички елементи, които тя включва в себе си. Всяка дума съдържа свои специфични елементи. Българинът вмъква в думата любов такива елементи, според както той я разбира. Ние виждаме в тази дума българската любов. Всеки, който разбира законите, ще се увери в това. Човек трябва да разбира законите на звуковете, на слоговете на думите и най-после той трябва да разбира и законите, по които се сформират изреченията. Някой казва: “Звукът, сам по себе си е безсмислен.” - Да, ако изговорите само някои звукове, като: а, о, и, у, и други, в тях не може да се види нещо смислено, но ако ги съчетаете

по известни закони, от тия безсмислени звукове ще изкарате нещо смислено.

Един от древните царе извикал всички мъдреци, всички философи в царството си и им казал: "Искам някой от вас да ми каже едно мъдро философско изречение, което да съдържа една от великите Истини на живота." Един от тия мъдреци казал следното изречение: "Твърдото произвежда топлина; топлината произвежда мекота; мекотата произвежда вода, а водата произвежда чистота." Какво се разбира от думите "твърдото произвежда топлина"? Ако съберете две води на едно място, те могат ли да произведат топлина? - Не могат. Обаче, вземете ли парче желязо и парче кремък и ги търкате едно в друго, ще се произведе топлина. Казвате: "Еди-кой си човек е твърд." За да произведе топлина, този човек трябва да бъде твърд. От тук ние казваме: топлината на човека се произвежда от неговите кости. Защо са костите на човека? - Да произвеждат топлина. Защо са мускулите му? - Да произвеждат мекота. Защо му е мекотата? - Да придобива чистота? Защо му е чистотата? - Чистотата е носителка на здравето; здравето пък е необходимо за живота.

Днес под думата "топлина" се разбира горение. Не, горението не е топлина. Наистина при горението се образува и топлина, но това, което гори и изгаря, същевременно се разлага. Истинско горение е това, при което тялото гори, без да изгаря и без да се разлага, а отделя само топлина и светлина, които са условия за живота.

Христос казва: "Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене." Само разумният, само ученият човек може да прави дела. Под думата "учение, знание", ние не разбираме официалното, обикновеното знание, с което човек може да се облече като в някоя парадна дреха, но подразбираме това знание, което влиза в неговата кръв и плът. Кръвта е смисъл на живота. Под "плът и кръв" се разбира същественото в живота.

Животът на земята е пълен с противоречия, които спъват хората. Питам: По кой начин могат да се разрешат тия противоречия?

Казвам: Ако човек не може от своето желязо и от своя кремък да произведе топлина, той не е учен, нито разумен. Може ли да произведе топлина от своето желязо и от своя кремък, той е учен, разумен човек; може ли от придобитата топлина да произведе мекота, а от придобитата мекота - вода, той е учен, разумен човек. И най-после, ако може от придобитата вода да произведе чистота, той е истински и учен, и разумен човек. И ако от чистотата може да произведе живот, той е умен и добър човек. Както виждате, тук има градация в придобивките. Умният човек е всякога добър. Когато знанието се лиши от добродетелта, раждат се противоречия в живота. Във всеки човек има противоречия. Противоречията се явяват главно между умът и сърцето на човека: умът иска едно, сърцето - друго. Как могат да се разрешат тези противоречия? Както могат да се създадат противоречия между ума и сърцето, така могат да се създадат и между Първичната причина, която ни е създала, и нас. Казвам: Когато Бог създаде света, злите духове се опълчиха срещу Него. Как ще обясните това противоречие? Бог ли създаде тия духове, или те сами се родиха? Вие не сте виждали и не виждате тия духове, но последствията им виждате и носите. Как се обяснява гнева? Гнева зло ли е? Яростта зло ли е? В Писанието се казва, че Бог е гневен, яростен. Този гняв или тази ярост като зло, или като слабост се счита у Бога? Гневът, яростта се считат като най-велики Негови качества. Съвременните хора не разбират дълбокия смисъл на тези думи. Покажете един човек, мъж или жена, ангел или светия, който никога да не се е разгневявал. Само този човек не се гневи, който постоянно е гневен. Как ще разберете това нещо?

Що е гневът, как и кога се заражда той? Когато човек иска да премахне едно препятствие, което го спъва в пътя му, у него се заражда сила. В този случай той е огниво, кремък, който, като се чука с желязо, произвежда топлина. Щом се образува топлина, гневът у човека преминава. Ако срещнете един човек със замръзнали, вкоченясали от студ ръце и крака, той е осъден на смърт. Ако този

човек не се разгневи и не произведе топлина в себе си, ще оживее ли? - Не. Напротив, той ще вкоченяса, ще замръзне още повече и ще заприлича на змия. Питам: Какво зло има тогава в кремъка, в огнивото? Като се търка кремъкът в някое твърдо тяло, произвежда се топлина, от която замръзналият човек стопля ръцете и краката си и се съживява. Произлязло ли е някакво зло от тази топлина? Съвременните хора виждат зло там, дето то не съществува. Според схващанията на разумните хора зло съществува само тогава, когато човек накладе по-голям огън, отколкото трябва. Когато огънят на човека гори в камината му и го топли, това е добро за него. Когато, обаче, този огън се усили и запали къщата му, това е зло за него; то застрашава и околните къщи. Каква нужда има този човек да изгаря къщата си?

Казвам: Според разбиранията си хората се делят на добри и лоши. Обаче трябва да се определи, какво нещо е добро, и какво - зло. Добро е това, което служи за растенето, за цъфтенето, за връзването и за узряването, както за отделния индивид, така и за семейството му, за народа му, за цялото човечество и за небето. Зло е това, което в даден случай спъва развитието, както на отделния индивид, така и на цялото човечество. Злото парализира волята, сърцето, ума на човека, както и всичката негова вътрешна сила. Ще кажете: "При това положение на нещата, човек не знае, какво да предприема и какво да не предприема, да не би да изпадне в някакво зло." - Не е възможно човек да стане буквояд и да се страхува да се прояви. Вземете например, съвременните учени хора са натрупали много материал в науката; хиляди хора от памтивека още са работили за създаване условия за развитието на съвременната наука, обаче ние не гледаме само на външната, но и на вътрешната й страна. Това знание трябва да се обработи и приложи в целокупния живот. Веднъж разумно приложено, то ще научи човека, кое е добро и зло и ще го упъти в пътя на доброто. За кого е това знание днес? Някои казват, че знанието възгордява. Когато знанието няма приложение, това е едно

положение, но когато се прилага правилно, то носи благословение за света. Като се казва, че знанието възгордява, трябва ли да се откажем от него? Ако човек не може да постигне своето развитие трябва ли да се откаже от него? Великите идеи трябва да се разбират правилно. Съвършенството е велик идеал, към постигането на което всеки човек трябва да се стреми. По същество съвършенството е непостижимо, но разбирането му е постижимо. Бог, като отвлечена идея, е непостижим, но за да Го разберем, ние можем да го ограничим в себе си.

Мнозина питат: "Как можем да познаем Бога? - Три неща има по които можем да познаем Бога. Те са Божията Любов, която носи живот; Божията Мъдрост, която носи ред, порядък и хармония в живота и Божията Истина, която носи свобода и простор. Всички хора искат да бъдат свободни. Естествено е това желание на хората, но те трябва да знаят, че Истината носи и ограничения за човека. На едни хора тя носи свобода, а на деуги - ограничения. Истината дава свобода на сиромасите, а на богатите носи ограничения. Защо ограничава богатите? - Да не трупат богатства повече, отколкото им трябват. Казвате: "Човек трябва да бъде богат." - Колко богат трябва да бъде? Колко пари са нужни на човек за да прекара един сносен живот? - Човек трябва да бъде голям? - Колко голям? - Трябва ли човек да бъде голям като някоя планина, или като някой слон, или като някое предпотопно животно? - Човек трябва да има широк ум. - Докъде трябва да се простира човешкия ум?

Тия разсъждения предизвикват следната мисъл. Казвате: "Земята е член от слънчевата система." От математическо гледище земята представлява едната страна на дадено уравнение. - Спрямо какво е тя страна на уравнение? - Спрямо слънцето. Знаем при това, че двете страни на уравнението разглеждаме като дясна и лява страни. Коя страна на уравнението е земята: дясната или лявата? Слънцето пък съставлява едната страна на друго някое уравнение, от друга някоя система. И тъй, всеки, който иска да знае, какво нещо е земята, ще

състави даденото уравнение и ще види, какво е отношението на земята към слънцето; после ще намери отношението на слънцето спрямо друга по-крупна система, от която то съставлява член. Някой казва: "Аз съм мъж." - Да, ти си едната страна на дадено уравнение. - Аз съм жена. - И вие сте страна на дадено уравнение. Важно е да определите, коя страна на уравнението сте, дясната или лявата. Вземете, например, уравнението: а=в. Щом а=в, тогава имаме и следното равенство: а+в=в+с. С това изменя ли се първото уравнение? Следователно, ако мъжът и жената представляват страни на даденото уравнение, тогава, за да не се измени хармонията между тях, условията, които ги създават, трябва да бъдат еднакви. Тези уравнения, които ви дадох, са прости. С тях могат да се занимават ученици от долните класове, но с житейските уравнения, които аз засягам, могат да се занимават само велики умове.

Съвременните учени хора се занимават с решения на уравнения от физическия свят, обаче с това те разрешават само една трета от задачите на своя живот. Когато човек урежда своя физически живот, с това той разрешава само една трета от своите задачи. Да разрешаваш само една трета част от своя живот, това значи да си разрешил само въпроса, че трябва да пътуваш. Това подразбира, че си решил само една част от уравнението, но не и цялото уравнение. След това ти трябва да решиш имаш ли благоприятни условия да пътуваш днес, или нямаш. Кога ще пътуваш? - Когато има условия за пътуване. Да допуснем, че ти си решил да заминеш днес за Варна, обаче цялата линия до Варна е покрита със сняг, дълбок един метър. При това положение ще можеш ли да пътуваш? Казваш: "Веднъж съм решил да пътувам, аз ще тръгна с аероплан." - Да, но представете си, че горе някъде в пространството има големи бури, които отнасят всичко, каквото срещнат на пътя си. - Тогава ще телеграфирам до Варна и пак ще свърша работата си. - Как ще телеграфираш, когато всички телеграфни жици са скъсани и съобщенията са прекратени? Както

виждате, за всичко се изискват условия. Човек може да се изяви напълно само в един разумен свят.

Някой казва: “Аз мога да направя всичко.” Какво означава това? - Това подразбира, че всеки човек е страна на дадено уравнение, което той трябва да реши в своя живот. Следователно, целият живот на човека е едно уравнение, а той представлява една част от това уравнение. Човечеството пък е едната страна на дадено уравнение от великата система уравнения в Божествения свят. Тогава, човек и Бог, пак съставляват уравнение; и човек, като страна на това уравнение, трябва да знае, каква е днешната му задача. Някой казва: “Аз съм българин.” Какви са идеите и задачите на българина? Спрямо България всеки българин е страна на дадено уравнение. България, от своя страна, съставлява част от друго уравнение, спрямо което има свои задължения. Днес българите не са свободни. Те и до сега плащат данък след войните на европейските държави; от години вече плащат и още не могат да се изплатят. “Който много яде, много плаща; който малко разбира, много плаща.” Българинът много яде, малко се учи. Питам: Де са учените хора на българите? Кои са най-видните българи в света? Де е българският Сократ? Де е българският Платон? Де е българският Аристотел? Де е българският Хермес? Де е българският Милтон? Де е българският Шекспир? Де е българският Кант? Де е българският Нютон? Ако е въпрос за военния Атила, и между българите може да се намери равен нему. Но работата не се върши само с военщина. Огнивото и кремъкът сами нищо не вършат. Зимно време те разрешават някои въпроси, но лятно време огънят сам вече не съществува. Ако аз живея в някоя страна, дето няма огниво, тогава моят кремък и моето парче желязо са на място, те все ще разрешат една задача; обаче, ако аз отида в някоя страна, дето хората не се нуждаят от огниво, тогава моите кремък и желязо ще ми бъдат товар.

Сега аз засягам съществени въпроси от живота. Който иска да измени коренно живота си, той трябва да придобие, дълбоко положително знание, което да даде нова насока на неговите мисли,

чувства и действия. Някой пита: "Какво представляват всъщност човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля?" - Човешкият ум е страна на едно уравнение; човешкото сърце е страна на друго уравнение; човешката воля е страна на трето уравнение. Какво ще стане със сърцето ако се увеличат, т.е. подобрят условията на ума? Питам: Какво ще придобие някой мъж ако след като забогатее, вземе десетина жени? Този човек казва: "Аз имам две ръце, два крака, по десет пръсти на ръцете и краката, затова ми трябват повече жени." С тази философия той иска да се оправдае, но това не е право. Казвам: Човек има две ръце, едната от които е женска, а другата е мъжка. Той има два крака: единият крак е също така мъжки, а другият - женски. Освен това пръстите на ръцете и краката показват, че на всеки пръст от едната ръка или от единия крак отговаря също такъв пръст от другата ръка или от другия крак. Казано е в Писанието: "Отначало Бог двама ги създаде, мъжко и женско." Когато хората са допущали многоженството, ние не ги съдим с това, но казваме, какви са разумните закони, които Бог е създал, т.е. говорим за истинската положителна философия на живота. Един от еврейските царе, Соломон, най-мъдрият цар в света, имал 300 жени и 900 наложници. Какво придоби той от това? - Опита себе си, изпита и жените, като наложници и като господарки. От това многоженство той придоби голяма опитност, която му струваше скъпо. От тук вадим следното заключение: всяка жена която живее в греха е наложница; всяка жена, която живее в добродетелта, е жена само на един мъж, тя е майка в семейството. И всеки мъж, който живее в греха, е наложник; всеки мъж, който живее в добродетелта, той е мъж на една жена, той е баща в семейството. Ние не разглеждаме думите "баща и майка" в тесен физически смисъл, но ги разглеждаме в широк смисъл. Да бъдеш баща или майка, не е достатъчно само да родиш един син или една дъщеря. Когато в един човек се роди някоя велика идея, или някое велико чувство, те са тъй живи, тъй интелигентни, както са живи и интелигентни децата. Всяка идея или мисъл, която се вселява в

човека, тя представлява един светъл дух от невидимия свят, който посещава този човек, като му казва: “Аз искам да поживея в тебе, като твое дете, да изпитам любовта ти, а ти поживей с мене както искаш.” След това друг светъл дух се вселява в сърцето на този човек, като едно велико чувство. Значи едно светло чувство се вселява в сърцето му и една светла мисъл в ума му, и ако този човек не знае как да постъпва с тия две светли същества, животът му ще бъде редица от страдания. Той може да философства по различен начин, да се оправдава, да прави каквото иска, но в края на краищата, този човек няма да има никакъв идеал, никаква светла мисъл, никакво светло чувство. Той ще представлява от себе си една гола форма, едно голо съзнание. Светлата мисъл, светлото чувство правят духа на човека мощен и крепък. Мощното не прави човека нито корав, нито мек. Мощното, великото в човекът е неговият непреодолим стремеж, който го подтиква напред и все напред. То е малко, но движенията му са силни; тия движения са в състояние да подтикват целия свят да върви напред.

Съвременните хора правят ред опити със силата на мисълта, като изучават резултатите, които тя произвежда. И вие можете да правите такива опити. Ако поставите в тиха вода един сал дълъг 10 метра и широк 5 метра, и обикаляте около него без да мислите нещо за неговото движение, той няма да се помръдне нито един милиметър от мястото си. Обаче ако силно концентрирате върху него, искате той да се подвижи и да тръгне, няма да се минат много дни, и ще видите, че салът започва да се движи. С мисълта си човек може да накара и къщите да се движат. Велика и мощна е силата на мисълта! Например, някой човек иска да отиде във Варна, но условията не му благоприятстват. Какво може да направи за реализиране на това желание? Той може да направи следния опит: всеки ден да изказва мисълта “аз ще отида във Варна”. Ако постоянства в това ден, два, три, месец, два, три, най-после условията ще се подредят, и той ще може да реализира своето желание. Някой иска да стане учен човек; друг

иска да стане добър човек. Всеки ден ще изказват в себе си мисълта "ще стана учен човек", или "ще стана добър човек", докато най-после придобият това, което желаят. Всеки човек, който не постоянства в своите желания, нищо не може да придобие. Божествено е човек да постоянства в постигане на своите добри мисли и желания. Желаеш ли нещо, ще казваш: "Ще бъде, ще бъде, ще бъде", докато най-после стане. Същевременно човек трябва да знае значението и силата на думите, с които си служи. Вземете, например, думата "мога" в българския език. Тази дума е фатална, но човек, като не разбира значението и смисъла ѝ, употребява я, без да се замисля, какви са нейните последствия.

Когато някой човек каже "мога" ще стане точно противоположното. Това показва, че този човек не е разбрал смисъла на тази дума. Думата "мога" произвежда голяма катастрофа в живота на хората, ако те не знаят, как да я употребяват. Буквата "М" означава смърт. Буквата "О" е индийски знак, който означава празнина. Арабите са турили в тази празнина точка, която е център. Точката няма никакво измерение. За всеки човек, който употребява думата "мога", без да разбира нейния смисъл, казват, че той гони вятъра. Такъв човек пише на своята възлюбена: "Аз мога да се оженя за тебе, но… Мога да ти дам пари, но… Мога да дойда с тебе, но…" На това "но" всички хора спират. Този човек пък, който е получил такова писмо, започва да размишлява и си казва: "Какво ли иска да каже този господин?" Питам: Колко точки има това писмо? Започвам да броя: 1, 2, 3, 4, 5, 6…10 точки, т.е. 10 нули. Какво означават тия десет нули? Те подразбират: аз мога да се оженя за тебе, но ще имаш десет големи разочарования, от които главата ти ще побелее. След това момата пише на своя възлюбен: "Аз мога да се оженя за тебе, но…" То значи: аз мога да се оженя за тебе, но трябва да знаеш, че обичам обществото, обичам баловете, обичам да се обличам хубаво, модерно, да бъда първа в обществото и т.н." Още какво означават точките след съюза "но"? Те означават: ако ти се съгласиш да изпълниш всички

мои желания и капризи, скоро ще намериш затвора; ако искаш да бъдеш свободен, откажи се да желаеш това, което аз мога. Същото нещо, преведено на астрологически език, подразбира: астрологическите знаци на тия две същества не се съвпадат, поради което те не могат да влязат в брачни отношения помежду се. Между тия две същества няма никакво съответствие. Те представляват страни от разнородни уравнения, които нито се намаляват, нито се увеличават.

Христос казва: "Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене." Под думата "Отец" разбираме най-възвишеното, най-разумното, което Любовта включва в себе си. Думата "Отец", както е употребена в стиха, подразбира: разумната Любов, която дава условия за живот и растене, но същевременно причинява и смърт; разумната Мъдрост, която дава светлина и знание, но същевременно и лишава човека от тях; великата Истина, която носи свобода, но същевременно носи и ограничения. В действителност така е. Всеки, който иска да се учи трябва да умре. Така е било в старите школи, така е и днес. В древните времена когато някой отивал на училище да се учи, той трябвало да се откаже от много свои стари навици; той трябвало да се откаже от знанието, което придобил от своите майка и баща, дядо и баба, за да може съвършено да се преобрази. Мислите ли, че като влезете във Великата Школа, не трябва да умрете? - За всичко старо, което спъва вашето развитие, трябва да умрете. Мислите ли, че житното зърно, като влезе в земята, не трябва да умре? - То трябва да умре за да се роди в него новия живот. Според този закон, ако посаждате едно житно зърно десет пъти в земята, то ще има различни опитности, ще придобие различни качества. Същото нещо се отнася и до хората: всеки ден те придобиват нови опитности, нови качества, но понеже съзнанието им още не е в състояние да схване и разбере тия малки придобивки, те гледат на другите хора, виждат тяхното положение и казват: "Еди-кой си човек е станал богат; еди-кой си човек е станал учен." Казвам: Ако

аз констатирам, че даден човек е разбогатял, че друг човек е станал учен, това трябва да бъде за мене стимул, да зная, че и аз мога да постигна това. Туй показва, че тия хора са впрегнали на работа всички свои сили, всички свои възможности и затова имат резултат. Под богатство разбирам това, което внася живот в човека, а не смърт. Да придобиеш знание разбирам да придобиеш живот, а не смърт. Някой казва: "Аз придобих Любовта." - Придоби ли с нея заедно и живота? Понякога Любовта може да донесе и смърт. За кои хора тя носи смърт? - За неразумните. Когато двама души се влюбят в една мома, те се дуелират, и единият от тях непременно умира. Не е лошо да се дуелират, но начинът по който се дуелират, не е прав. Нека се дуелират с книжни ножове, че да произвеждат помежду си светлина и топлина. Или, нека се дуелират чрез жребие: да хвърлят помеждуси жребие, та комуто от двамата се падне пълно жребие да вземе момата. Положението на тази мома е както на овца, която се намира между два вълка. Тя седи между двамата и най-напред запитва единия: "Ти обичаш ли ме?" После запитва другия: "Ти обичаш ли ме?" - Тогава, който от двамата излезе по-силен той ще ме спечели. Какво трябва да прави тя след това? Трябва ли тази мома да чака резултата на тази борба, да види, кой от двамата ще надвие, или трябва да плюе на краката си и да удари на бяг, колкото силите й държат? - Разбира се, че тя трябва да бяга. Ако тя чака изхода на борбата, тогава онзи който надвие, ще я вземе, ще я свърже с любовта си и тя, или ще оживее, или ще умре - зависи, каква е бъде любовта на тия двама млади.

Съвременните хора се спират повече върху външната страна на живота, но те трябва да знаят, че всяко явление представлява един символ в който се крие дълбока, велика идея. Тази борба, която става между двамата момъка, става вътре в човека. Той е в постоянна борба в себе си, коя идея да вземе надмощие. За да не става тази борба в него той трябва да даде място само на една свещена идея в себе си. Има ли тази идея, всички други идеи и чувства в него ще се групират около тази свещена идея по законите на групирането. По този начин

в неговия живот ще се образуват правилните уравнения, правилните процеси.

И тъй, всеки човек трябва да наблюдава и изучава себе си, като продължава работата си оттам додето е достигнал. Всички хора са пътници и трябва да знаят, че се намират в свят на постоянни промени. Всяка година умират и се раждат милиони хора, както и милиони животни, което показва, че светът, в който живеем, още не е напълно уравновесен. Мнозина казват: "Каквото е решил Господ", или "Тъй е решил Господ". Значи, това подразбира, че Господ е решил за някой да умре, за друг - да се роди, за трети - да възкръсне, за четвърти - да разбогатее, за пети - да осиромашее и т.н. Питам: Вие, които казвате така, към кои се отнасяте? И ако, наистина, Господ е решил всичко това да бъде така, защо вие не сте доволни от положението си? Защо не сте доволни от неговите решения? Казвам: Господ допуща да станат всички тия неща, но същевременно Той казва: "Ако вие ме слушате, има и друг начин, друг път, по който може да се излезе от затруднителните условия на живота. Аз ще ви покажа този път." Следователно, страданията носят велики блага за човешката душа. В страданията човек се учи, облагородява и развива. Те са мощна сила в природата. Всички велики, всички силни хора в света са били подложени на големи страдания, вследствие на което те се развивали бързо и се отличавали от окръжаващите хора на своето време. Ето защо, всички велики хора са минавали пред своите съвременници като ексцентрични, като болни хора в умствено отношение. Не, велики, силни хора в света са тия, които природата е удостоила с големи страдания. Какво мислите за онзи човек, който е лежал цели 38 години болен на своето легло? Този човек имал силна воля, голяма вяра и затова е могъл да изкара толкова години в своето страдание. И всеки човек, който цял живот прекарва в сиромашия, но нито за момент не се поддава на мисъл за кражба или за някакво друго престъпление, той е човек с големи знания, с дълбока философия за живота - богат човек е той. Всеки човек, когото

природата не е удостоила с големи страдания той започва да тлъстее, да се обогатява и казва: "Освен парите, нищо друго не ме интересува в света." Каже ли така, този човек вече е на хлъзгав път. Като влезеш в къщата му, няма да намериш нито една книга за четене, а само тефтери. Той казва: "Имам толкова и толкова милиони. Ще дам на единия си син толкова, на другия - толкова и след това ще умра спокоен, че съм ги осигурил." След смъртта му синовете ще разделят наследството от баща си, ще ходят тук-там по света и за нищо няма да мислят. Каквито са майките и бащата, такива са и децата. Затова, именно, казваме: разумната сиромашия е за предпочитане пред глупавото богатство. Такива богати хора ние наричаме "богати-сиромаси". Може ли да се нарече сиромах човек този, който възкресява мъртвите? Той може да няма външни богатства, може да няма къща, де глава да подслони, но той е вътрешно богат човек, със знания, сила и мощ. Може ли да се нарече невежа този човек, който с едно махане на тояжката си дига болни от леглата и възкресява мъртви? Може ли да наречете такъв човек страхливец или безбожник? За предпочитане е човек да бъде сиромах, без къща, без шапка на глава, с прогледали обуща на крака, но да владее изкуството болни да лекува, мъртви да възкресява. Днес повечето хора са добре облечени, но нека се опитат да махнат със своята тояжка, да видят колко болни могат да излекуват, и колко мъртви да възкресят. Да лекуваш болни и да възкресяваш мъртви, това са велики задачи за човечеството. Днес повечето майки проповядват на децата си: "Работете, учете, за да се осигурите, добре да се обличате и храните, добре да живеете." Това не може да бъде идеал нито за стари, нито за млади. Това са остарели идеи, с които съвременните хора се раждат и умират. Идеалът е да дойдеш до положението, като стигнеш до някоя река, която няма мост, да махнеш с тояжката си и да се намериш на другия край на реката. Идеал е, като се намериш пред полите на някоя планина да махнеш с тояжката си и да се намериш на върха, без да се изкачваш и уморяваш. Това е знание! Бъдещият идеал на човека трябва да се

сведе към следното: да преминава река без мост; щом пожелае да се изкачи на върха на някоя планина, моментално да се намери там, без да се изкачва; да възкресява мъртви, да парализира действията на апашите, да сваля хора от бесилките и т.н. Когато хората страдат, те се обръщат към Господа и казват: "Господи, не виждаш ли нашите страдания?" Той казва: "Аз виждам всичко, но вие не виждате." Когато всички хора се стремят към висок идеал и го пожелаят, тогава ще дойде спасението на света. Днес какво желаят хората? - Пари и само пари. Младите моми и момце искат пари; бащите и майките искат деца. Всичко това имат; и пари имат, и деца имат, и къщи имат, но въпреки това пак страдат и умират. Това са стари идеи. Нека да има едно дете в света, но за света да е! Една жена да е, но за свят да е! Една мома да е, но за света да е! Един момък да е, но за свят да е! Защо ни са 300 жени и 900 наложници? Защо ни са толкова идеи и чувства, ако те не могат нищо добро да ни донесат? Ние засягаме въпроса принципиално и казваме: "Един идеал има, към който всички хора трябва да се стремят."

Христос казва: "Делата, които аз правя в името на Отца си, Те свидетелстват за мене." То значи: делата, които аз правя в името на Любовта. Всеки, който разбира закона на Любовта, като махне с ръката си, мъртвият възкръсва, болният оздравява. Само онзи, който разбира закона на Мъдроста като махне с ръката си, отваря очите на слепия, само онзи, който разбира великия закон на Истината, като махне с ръката си, освобождава ограничения, дава простор и свобода на неговата душа. Срещаш някой човек обезсърдчен, отчаян в живота, иска да бяга някъде далеч в света и казва: "Жена ми е причина за всичко това." Друг някой казва, че обществото е причината за тези неща. - Не, не са виновни нито жена му, нито обществото. Трети казва, че Господ не е създал света, както трябва. Добре, щом този човек разбира толкова, нека създаде едно общество според своите разбирания, да видим, какво ще бъде това общество. Нека този човек стане мощна сила в света, да даде образец за нещата, а не само да

говори празни приказки. Бог не обича празните думи. Когато някой се гневи, нека се разгневи така, че от неговия гняв да излезе огън. След това да се произведе мекота, после да се яви вода, а най-после - чистота. Ако този гняв може да произведе всичко това, той е на мястото си, не може ли да произведе нещо, той не е на мястото си. Ако се съмняваш, съмнявай се до край, та дано светлина излезе от твоето съмнение. Някой казва: "Господ не съществува." - Това е едно костеливо уравнение, което ти трябва да решиш, а не само да съставиш. Който казва, че Господ не съществува, това показва, че неговият баща е умрял. Докато бащата е жив, и децата го познават, и той се грижи за тях. Но какво трябва да правят децата след като баща им умре? Това е едно уравнение, което всеки който е останал без баща, трябва да реши правилно. Щом бащата умре, децата трябва да работят, да заемат неговото място. Същото се отнася и за онези, които казват, че Господ не съществува. Който казва, че Господ не съществува, той трябва да заеме Неговото място и да работи. Той трябва да запретне ръкавите си, да отиде в Египет и там да работи, тухли да прави. Когато някой казва, че Господ не съществува, казвам му: "Ти трябва да отидеш в Египет да правиш тухли; там ще те сполетят блести, страдания, смърт." Когато някой човек признава съществуването на Бога, той е богат, щастлив, защото баща му е жив и работи, грижи се за него. Някои хора се сърдят, когато им дохождат страдания и изпитания в живота. Те мислят, че другите хора около тях са виновни за положението им.

Често хората казват: "Човек все трябва да има някой Господ в света." - Да, вярно е, всеки човек си има по един Господ: за някого Господ е даден министър, за друг - някой депутат, за трети - някой банкер и т.н. Да, но това са обикновени разбирания, а не някакви идейни разбирания, при които човек може да гледа на всички неща в живота стоически, като Сократа, геройски да издържа на всички изпитания. Веднъж Сократ минава покрай един голям богаташ и му поисква пари на заем. Богаташът му казал: "Ако беше просяк, дал ти

бих пари на заем, но като на философ, не ти давам никакви пари.” Един минувач чува този разговор между богаташа и Сократ, и после запитва Сократа: “Защо този богаташ не ти даде пари на заем?” Сократ му отговорил: “Причината за това се обуславя от следния закон: каквото човек обича, такъв става. Богаташът не дава пари на заем, защото той никога философ не може да стане. Обаче, днес е богат, утре може да стане беден човек, последен просяк; затова, като дава пари на просяците, един ден и те ще му дават пари.” Ако човек обича знанието, учен ще стане; ако обича музиката, музикант ще стане; ако обича изкуството, артист ще стане; ако обича художеството, художник ще стане; ако обича живота, безсмъртието ще получи; ако обича Бога, Любовта ще придобие и ще познае. Към каквото се стремят ума и сърцето на човека, това ще придобият. Такъв е законът в света. Това са велики основни принципи, с които трябва да се занимаваме.

Някой казва: “Ти учил ли си биология?” - Сега я изучавам. - “Ами геология знаеш ли?” - И с нея сега се занимавам. Те са страни на дадени уравнения, които трябва да се решат. - “Ами астрономия учил ли си?” - И тя е страна на дадено уравнение, с решението на което се занимавам повече от десет години. - “Анатомията разбираш ли?” - От 20 години се занимавам с нея, като част от едно уравнение. - “Разбираш ли нещо от психология?” - С тази наука малко съм се занимавал. Всички науки ме интересуват, върху всички работя. Занимавам се и с личните въпроси. Например, както вървя по улиците, виждам, че носят мъртвец, подир него поп и близките му, които плачат - носят го на гробищата. Аз веднага се заинтересувам, кой е този човек, от каква народност е, кои са причините на неговата смърт, какъв живот е прекарал на земята и т.н. Веднага съставям едно уравнение и го решавам. Намирам, че този човек е живял преди 2’000 години на земята, като някой голям фараон; намирам причините на неговата смърт и т.н. Това са задачи, които днес нямат никакво практическо приложение, но докато човек не дойде до положението

да разбере вътрешния смисъл на живота, той няма да разбере нито своето положение на земята, нито положението на всички хора около него. Човек трябва да приеме и да разбере, че той е живо същество, малка единица, която е дохождала много пъти на земята и ще дохожда още много пъти, докато най-после завърши своето развитие. Всички съществувания на човека представляват части на едно уравнение, което пък е част от система уравнения. Когато човек свърже всички части на уравненията в едно цяло, той ще разбере дълбокия смисъл на онзи живот, който Бог първоначално е вложил във всяка душа. Някои хора казват: "Ние се съмняваме в съществуването на задгробния живот." - Това е много естествено. Нима мравите знаят за съществуването на България, или на друг някой народ? Нима те знаят, че съществува някакво християнство и че навред по света се държат разни проповеди, беседи и речи за християнството? Мислите ли, че маймуните в Африка или в друг някой континент знаят нещо за съществуването на християнското учение? Щом ние се съмняваме, не се ли намираме в положението на тия мрави и маймуни? В този смисъл, когато говорим за културата на онзи свят, ние подразбираме всички разумни същества, които са завършили своето развитие преди милиони години още и днес направляват целия космос. Някои от тия същества направляват слънчевата система, други - живота на някои планети, трети направляват отделните народи - българския, английския и др., четвърти направляват водите, пети - растителността в света и т.н. Според степента на своето съзнание и развитие, всяко същество изпълнява съответна служба. Всички хора са заобиколени от тия разумни същества, които се грижат за тях и направляват живота им.

"Делата, които аз правя в името на Отца си, те свидетелстват за мене." На какво се дължи силата на Христа? В чие име Той правеше всичко? Някои казват, че Христос не е учил никъде. Всичко, което правеше Христос, свидетелства за Неговите обширни знания. Той възкресяваше мъртвите, очи на слепи отваряше и т.н. Христос казва

на учениците си: “Ако не разбирате земните работи, които ви казвам, как ще разберете небесните?” Когато Христос говори, за небесните работи, това показва, че Той е подразбирал великите мистерии на слънцето. Той бил запознат с еврейската кабала, с източната философия и с ред други науки. Важното за човека е да превъзмогне всички ограничителни условия на тялото, на ума и на сърцето си. Например, дойде ви на гости хремата. Какво правите тогава? Вие се изплашвате и казвате: “Ще извикам някой лекар, иначе може да се явят известни усложнения и да умра.” Казвам: Хремата ви е посетила, за да изпитате силата на вашите мисли и чувства, да проверите себе си. Който иска да се лекува лесно от хрема, нека приложи следното средство: дойде ли зимата, нека си купи поне 1’000 парчета праз лук и щом го хване хрема, да яде по 3-4 пъти на ден праз. Българинът по естество е практичен; той търси лек в народната медицина и е дошъл до следните резултати: като заболее от треска и от хрема, употребява праз. Коя е причината, дето празът може да лекува? Какви свойства има той? Празът е тънък, висок като топола. Той не е топчест, като лука, и с това празът иска да каже: “Който не иска да страда от треска и от хрема, нека стане идеалист, нека стане тънък и висок, като мене.” Според теорията на Луи-Куне, когато човек започва да затлъстява, лесно заболява от треска и хрема. Всички излишни мазнини от тялото на човека трябва да се премахнат и да се заместят със здрави мускули, каквито животът е вложил пътвоначално в него. И костите на човека трябва да бъдат чисти, непокварени, за което той трябва да се храни с чиста храна, която всякога да приема с благодарност. Не яжте никога храни, които са почнали да се разлагат. За предпочитане е в такъв случай да ядете само препечен хляб, отколкото да ядете месо, което е почнало да се разлага.

Ние, съвременните хора, имаме отношения, както към настоящето, така и към бъдещето, за което трябва да мислим. Нашият живот не трябва да се заключава само в прекарване на някакви си 30-40-50-60 години и да мислим само за ядене, за пиене, за лягане, за

ставане, за ред удоволствия и да се страхуваме, че може да изгубим богатството си, къщите си, децата си, но трябва да се замислим и за бъдещето, в което неизбежно се поставяме. При това, всеки трябва да знае, че тъкмо туй, от което най-много се плаши, ще дойде: и смъртта ще дойде, и болести ще дойдат; и богатство, и деца - всичко ще изгубим. Какво може да ни ползва такъв живот? Ако някой човек е свършил четири факултета, и смъртта да дойде и го задигне, какво го ползва това знание и тия четири факултета? Когато смъртта дойде при човека на истинското знание, който е свършил четири факултета, той ще й каже: "Какво искаш от мене? Ти си сбъркала адреса. Онзи, когото търсиш, не е тук, той живее на еди-коя си улица и еди-кой си номер. Аз не съм от тези, които умират. Ти си дошла тук по погрешка. Дай си позволителното да видя, какво искаш, и кого търсиш!" Смъртта ще свали шапка пред този човек, ще го поздрави почтително, и ще си замине. Приятно е някога човек да се остави в ръцете на смъртта, понеже тя е велик, учен ангел. Този ангел иде да научи съвременните хора, как трябва да живеят. Той ги обезплътява и с това им показва, че човек може да живее и без къща, и без пари, и без тяло, а при това да има повече радости отколкото на земята. Казвам: Когато човек изпълнява волята Божия, смъртта никога не може да го вземе; не изпълнява ли волята Божия, тя ще го вземе и ще му каже: "Ти защо не учиш? Нали Бог те изпрати на земята да се учиш?"

Сега всички хора трябва да се впрегнем на работа, да се учим, как да изпълняваме волята Божия. Да впрегнем сърцето си на работа, да впрегнем ума си на работа - това е задачата на съвременните хора. И тогава всички хора ще могат да говорят разумно, велики неща помежду си и всички ще се разбират. Казвам: Бъдете гневливи, но огън да излиза от вашия гняв! Виждам, някой човек цъка, цъка, но никакъв огън не излиза от неговия гняв. Когато вашият гняв произвежда огън, аз ви похвалявам; когато вашият огън произвежда топлина, аз ви похвалявам; когато тази топлина произвежда мекота,

аз ви похвалявам; когато тази мекота произвежда вода, аз ви похвалявам; когато тази вода произвежда чистота, аз ви похвалявам. Да разбирате смисъла на своя живот - това е великото учение в света. Нека идеалът на всеки човек се свежда към разбиране смисъла на живота, та като махне с ръката си, да възкреси мъртвия. Когато срещнете някой мъртъв човек, опитайте се със силата на мисълта да го възкресите. Ако не можете, нищо от това, не се обезсърчавайте, достатъчно е да имате вярна преценка за състоянието на вашите сили. Срещнете някой богат човек, кажете: "Ще стана богат, като този човек." Може и да не станете, но кажете си това. Срещнете някой учен човек, свършил четири факултета, кажете: "Ще стана учен, като този човек." Може и да не станете, но кажете си поне. Виждате слънцето да изгрява, кажете си: "Ще стана светъл и ясен, като слънцето." - Може да не станете, но кажете си. Виждате някоя светла звезда, кажете: "Ще стана, като тази звезда." И да не станете като нея, поне ще пожелаете да станете такъв. Ако учените, религиозните и духовните хора всеки ден турят в душата си по един малък импулс, те ще придобият много нещо.

Вчера вървя из града с един млад момък и ни посреща една бедна жена, иска един лев да си купи дръвца, да се стопли. Аз нямах нито пет пари в джоба си, и момъкът също нямаше пари. Той ме запита тогава: "Какво да направим! Как да помогнем на тази бедна жена?" - Не се смущавай, аз дадох разпореждане до кантората си да ѝ се отпуснат малко пари, да си купи дръвца, да се стопли добре. Какво ще направи тя с един лев? След два-три часа тя ще получи повече пари, и вечерта ще бъде доволна. Когато дойде някой беден човек при мене да иска помощ, аз го пращам в канторага си, оттам да му дадат помощта. При това, аз прибавям няколко нули към това, което този човек иска. Някой казва: "Как ще мога да помогна на бедните хора, когато аз сам не съм много богат; при това съм смъртен човек, няма да живея хиляда години, та да мога да им помагам." Казвам му: "Не говори, че не можеш да помогнеш на бедните и на страдащите хора.

Ако не можеш ти сам прямо да им помогнеш, ще можеш поне косвено. Обърни се с мисълта си към добрите хора в света и те ще се притекат на помощ. Ако не можеш сам да помогнеш, кажи: "Нека дойде някой човек в името на Господа да помогне на тези бедни хора." Някой студент се оплаква, че някой от професорите му го скъсал по своя предмет. Като се явява втори път на изпит, той нека си каже: "В името на Господа моят професор няма да ме къса повече." Нека си каже така и да не се страхува. Излезе ли и трети път на същия изпит, нека дойде при мене, заедно ще се явим пред професора. Нека види професора, дали ще може повече да го къса. И аз ще отговарям, и той ще отговаря така, професорите ще видят, какво значи отговор. Някои ще кажат, че това са залъгалки. Ако това са залъгалки, питам: Какво разбирате от Христовите думи, дето Той казва "аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас." И по-нататък: "Ако вие държите моето слово и вярвате в Него, аз ще ви се изявя." Значи, Духът, т.е. великото, мощното в света, трябва да се всели в нас, ако искаме да имаме успех навсякъде. Щом Той се всели, в нас ще дойде истинското знание, истинската Мъдрост; и тогава, всички науки - астрономия, геология, математика - всичко ще ни стане ясно и разбрано. Не дойде ли Духът, всякакво вдъхновение от нас ще изчезне. Всички учени хора, които са опитали силата на Духа, от хиляди години се молят да ги посети този Божествен Дух и успяват най-после. Тия хора имат смирение, те служат за пример и образец на човечеството.

Казвам: Всички трябва да имате тази вътрешна сила в себе си, та като махнете с пръста си и кажете, че нещо ще стане, моментално да стане. Не е достатъчно само да казвате, че Учителят тъй казва, или този и онзи така казват, но да имате и вие някакви резултати. Опасно е обаче, за всеки едного да не се спъне и усъмни във вярата си, като онзи руски проповедник баптист, който, един ден като проповядвал на своите слушатели за чудесата на Христа, дошъл до стиха, дето се казва, че Христос отворил очите на слепия. В това време една мисъл

му се внушила да излезе вън от събранието и да отвори очите на един слепец, който се намирал някъде на около стотина метра от събранието. Той веднага се вдъхновил от тази мисъл и пристъпил към нейното изпълнение. В това време започнал да си мисли, как цяла Русия ще започне да говори, че еди-кой си руски проповедник отворил очите на един слепец, както е направил Христос преди 2'000 години. Като се приближил към слепеца, у него веднага се явява съмнение и си казал: "Ами ако не прогледа?" Всички хора там се спъват: "Ами ако не прогледа?" Не, ще прогледа - нищо повече!

Ще ви приведа един пример за резултатите на силната вяра. Този случай е действителен факт. Един господин прекарал някакви големи сътресения и в резултат на това той ослепял, оглушал и онемял. Една вечер в голямото си отчаяние, сънувал, че му се явява света Богородица и му казва да отиде на ломското изворче и да измие очите си с водата на това изворче. Той, обаче, не повярвал и не направил нищо. Втората вечер пак му се явява света Богородица и повтаря същото нещо. Той пак не обърнал внимание. На третата вечер тя пак се явява и му казва, че ако не отиде на изворчето, ще пострада още по-зле. Като става сутринта той почувствал голяма вяра в думите на света Богородица, затова взима със себе си жена си и тръгва за ломското изворче. Щом стигнал там, той се измил с водата от изворчето няколко пъти, и след два-три деня се върнал в София съвършено излекуван: прогледнал, проговорил и започнал да чува, както по-напред. Казвам: Ако водата на едно ломско кладенче може да отвори очите на слепия, да възвърне говора му и да отвори ушите му, колко повече може да направи един човек, в когото се включват ред сили и способности? Съвременните хора казват, че това кладенче било свещено. Питам: Ако кладенчето е свещено, защо всички не могат да се излекуват от водата му? Един свещеник заболял зле и пожелал да измие очите си с водата на това изворче, но се срамувал сам да отиде, затова изпратил свои близки да му донесат от неговата вода. Обаче какво било очудването на неговите близки, когато, като

започнали да пълнят шишето то паднало и се счупило, а водата от него се разляла. Направили опит да напълнят друго шише, но и то се счупило. От тук може да извади следното заключение: трябвало е свещеникът сам да отиде при изворчето да си измие очите. В това отношение, когато става въпрос за Бога, човек трябва да има нужното смирение, сам да отиде при Бога. Ломското кладенче, в дадения случай, символизира Бога. Всеки добър човек е проявление на Бога в света.

И тъй, кой каквито дефекти има, кой от каквото е лишен, нека каже в себе си: “Ще стане това, ще го постигна , ще го направя.” Като повтаря тези мисли всеки ден, най-после той ще види резултатите на положителната мисъл в себе си. Само така човек ще разбере, какви са резултатите от приложението на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина в света. Ако искам да развия пред вас подробно тази тема, ще трябва да направя ред опити, но задачата ми не седи в това, да ви покажа, какво аз мога да направя. Задачата ми е да се яви във вас стимул, вие да направите нещо и да видите, докъде сте достигнали в своето развитие. Не е похвала за един учител да покаже, какво той може да направи, но похвала е за него да научи учениците си да възприемат истинското знание, да просветят умовете си, за да могат да се разговарят с Учителя си, да изследват живата природа, да разбират вътрешния смисъл на живота и между тях да се възстановят взаимни отношения на любов, мъдрост и истина.

Беседа от Учителя, държана на 19 декември 1926 г. в гр. София.

ТАЗИ ПРИТЧА

„Отговори Петър и рече Му: „Изтълкувай ни тази притча!““ (Матей 15:15)

Притча или иносказание е изречение, в което е скрит смисъл на някаква велика идея. За непросветения това изречение е притча, а за просветения то е изречение с дълбок смисъл и съдържание. Ние разглеждаме живота като притча. Всяко нещо в живота, което не е разбрано, е притча. И за това, за всяко неразбрано нещо може да се каже: "Изтълкувай ни тази притча!"

Днес простите хора се занимават с обикновени работи; те се задоволяват с малко и никога не разсъждават, защо се раждат и защо умират; те никога не разсъждават, защо имат известно верую и дали това верую е право. Тия хора казват: "Като отидем на онзи свят, тогава ще разберем нещата", или "Господ ще даде", и т.н. Те лесно обясняват нещата с думите: "Господ ще даде." - Това е вярно. Господ ще даде не само в бъдеще, но Той е давал и в миналото, а продължава да дава непрекъснато и до днес.

Сега всички съвременни хора са заети с разгатване на живота. Има ред философи, които искат да разгадаят смисъла на човешкия живот, и за тази цел обясняват, какво нещо е субстанция, и какво - есенция. Питам: Кой съвременен учен разбира, какво нещо е субстанцията и есенцията в тяхната дълбока същина? Няма такъв учен, който да разбира същината на понятията есенция и субстанция. Няма нищо обидно в това, че никой не разбира тези понятия. Всяко понятие може да бъде разбрано в неговия ограничен смисъл, както и в неговия дълбок смисъл. Например, за някой човек казват: "Силен е този човек, планина човек!" Питам: Как проверявате неговата сила? - Той може да дига големи тежести. - Витоша може ли да дигне? -

Витоша не може да дигне, но дига големи камъни от сто, двеста и повече килограми тежест. Казвам: Ако е въпрос за сила, слонът може да дига много по-големи тежести. Значи, вие трябва да признаете факта, че силата на този човек е ограничена, относителна. Когато се говори за учеността на хората, и тя бива в ограничени размери. Например, днес имаме учени хора, които се занимават само с живота на буболечките, всичко знаят за тях; после имаме учени зоолози, които се занимават само с живота на млекопитаещите и всичко знаят за тях: всичките им системи и техните функции, начина на живота им и т.н. Други учени са се специализирали изключително върху живота на мравките, знаят всички подробности, които се отнасят до техния живот. Някои учени се занимават с изучаване живота и развитието на микробите, които са създали и продължават да създават ред страдания и нещастия за цялото съвременно човечество. Тия учени размножават по изкуствен начин микробите, като ги поставят в шишета, с разни разтвори, благоприятни за тяхното развитие и оттам с игличка вземат от тия микроби и правят инжекции върху разни малки, дребни животни, да видят, как действат те върху организма им. Оттук те вадят своите заключения и за действието им върху човешкия организъм. Това са все учени хора, които работят върху микробите на чумата, или върху микробите на петнистия тиф и т.н. Простият човек, като слуша да се говори за чумата, която изтребва със стотици и хиляди хора, представя си я живо нещо голямо като човек, което ходи с коса в ръка и коси, де какво срещне на пътя си. Той казва: "Каква ли ще е причината за тази болест, която създава такива лоши последствия?" Ученият човек пък казва: "Чумата не е голяма, тя едва се вижда с микроскоп, но има свойството лесно и бързо да се размножава, затова става опасна." Казвам: Това нещо именно е притча. За простия човек, който не разбира смисъла и причините за явяването на микробите, нито свойството им да се размножават много и да причиняват големи

вреди, този въпрос е притча. За учения човек, обаче, въпросът не е поставен така. Той си обяснява всичко.

Питам: Коя е причината за явяването на микробите в света? Първоначално, при създаване на живота, микробите съществуваха ли? Някои учени казват, че микробите се създадоха след отклоняване на човека от правия път на неговия живот. За какво беше създаден първоначално човека на земята? - Първоначално човекът беше създаден да служи на Бога, да изучава всичко, което е било създадено дотогава, да се занимава с елементите и техните свойства, да работи и да благодари на Бога за всичко това. Ако човекът беше изпълнил всичко туй на времето си, той не би изпаднал в положението на роб, както днес го виждаме. Съвременният човек е роб на условията. Защо човек изпадна при тия условия? - Защото той избра другия път: да не слугува на Бога, но да слугува на себе си и на богове, подобни на него. Първата жена в рая сама избра този път: да служи на себе си и на чужди богове. Думата "рай" в окултен смисъл подразбира висша култура. Значи, първият човек е живял при условия на висша култура, но не е могъл разумно да ги използва. Един от висшите адепти през това време, който служел на себе си и на чужди богове, успял да се промъкне в райската градина и да се приближи до първата прародителка на човечеството, като й предал първата лекция от този нов път. Той и казал: "Кажи ми, жено, защо се лутате напразно със своя другар из тази градина? Не знаете ли, че има и други сили, затворени в природата, които човек може да използва за своето бързо развитие? Не знаете ли, че има и друг път, по който човек може да се движи? Не е само пътят, който Бог му е предначертал. Защо не ядеш от това дърво, в което са скрити всички тайни и всички познания, които могат да направят човека равен на Бога по сила и могъщество?" Вие знаете по-нататък, как е постъпила вашата прародителка след тази първа лекция. Аз ви превеждам тази лекция на български език; ако бих я превеждал на друг език, бих казал: "Знаете ли, какви субстанции и есенции има скрити в това дърво? Познавате ли онзи

субстациален закон, който дирижира цялото човечество.” На такъв научен език говореше на Ева учителят на чуждите богове. Какво се криеше в това дърво? - Всички тайни на живота. Тъй говореше този учител: “Ако хапнеш от плода на дървото за познаване доброто и злото”, всички тайни ще се открият пред твоя поглед: ти ще виждаш слънцето, звездите и луната, ще ги разбираш, ще четеш по тях, и така ще се движиш във всички светове. За да придобиеш това изкуство, след като хапнеш от плода на това дърво, ще ти дам една пръчица, та каквото пожелаеш, да придобиеш само с едно махане на тази пръчица. Всички жени, които дойдат след тебе, ще се чудят на твоята гениалност и ще си казват: “Каква беше тази жена, която служи на тези велики адепти?” И тази жена, след като изслушала много внимателно първия урок на този неочакван учител, позамислила се малко, подигнала си главата нагоре и си казала: “Чудно нещо, как Бог ни е заблудил, като ни е поставил в този крив път на живота! Чудно, защо Господ не иска нашето бързо развитие? Тогава нека направя поне един опит. От много опити глава не боли!” И откъсна тя един плод от дървото на познаване доброто и злото, вкуси от него и даде на Адама и той да го опита.

Какво представляваше това дърво? - Дървото на познаване доброто и злото беше една притча, която тази жена изучаваше. Де е това дърво сега? Един от американските учени професори в Бостонския университет е написал една ценна книга за рая и казва, че рая не се е намирал между реките Тигър и Ефрат, а някъде на северния полюс. Какво може да се каже срещу твърденията на този учен професор, когото всички съвременници признават за такъв човек? Този учен доказва, че във времето на Адам и Ева, реките Тигър и Ефрат се намирали на северния полюс, някъде в Азия. В Библията, обаче, се казва, че на мястото, дето бил някогашния рай, се намирали още две реки. Де са тези реки сега? Значи, това е притча. Съвременните хора не знаят с положителност, де се намирал рая, но предполагат да е бил някъде в Азия.

“Изтълкувай ни тази притча!” Както виждате, учениците са искали от Христа да им изтълкува тази притча. Обаче, какво изяснение е дал Христос на тази притча, това не е вместено никъде в Евангелието. От въпросите и запитванията, които евреите отправяли към Христа, се вижда, че те били любознателен народ, интересували се от научни въпроси. Ако изучавате кабалата на евреите, ще видите, че имали дълбоко разбиране за математиката, разбирали нейния вътрешен смисъл и приложение в живота. Понякога съвременните хора се смеят на откритията на учените, но тези учени хора, които разбират добре законите, завъртват едно колело и казват: “Виждате ли, какво стана?” Простият работник кара, върти колелото и не се интересува да знае, как се върти, въз основа на какви закони; обаче, ученият човек знае, че като завърти това колело, то произвежда енергия, която превръща водната сила в електрическа, и по този начин осветлява цял град. Питам: Как е дошло на ума на учения човек да използва електрическата енергия за разни цели? Той събира електрическата енергия в един акумулатор и използва в работа. По същия начин и много хора впрягат своите каруци с биволи, качват се отгоре на каруците си, удрят биволите си, но те едва се движат. И след всичко това тия хора казват: “Тежък е животът!” Ученият човек, обаче, не впряга цяла кола, но си служи само с едно колело от нея и така осветлява цял град. Той впряга тази енергия и в плугове, и с нея разорава всичката си земя, като я прави плодородна.

Сега аз правя едно извлечение от това и казвам: Попитайте съвременния учен човек или съвременния философ, де се намира човешкия ум, човешкото сърце, човешката душа или човешкия дух и вижте, какво ще ви отговорят. Де е жилището на човешкия ум или на човешкия интелект? Те ще ви кажат, че жилището на човешкия ум е в мозъка. Тогава де е жилището на човешкото сърце? - В тялото. Де е душата, де е духът? - В тялото. Съвременните теософи, например, дават някакво изяснение за човешкия дух, но то е много материалистично. Те го уподобяват на лъч. Обаче, това обяснение е

иносказание, притча. Какъв лъч е той? - Светлинен лъч. Това е само уподобление. Трябва да се знае, какво всъщност представлява този лъч. Под “лъч” се разбира всяко нещо, което дава извества посока, известно направление, известно движение. Лъчът представлява разумния път, посоката, по която човек трябва да се движи. Значи, лъчът винаги подразбира движение, стремеж на разумната душа да върви в права посока. Стремежът на душата, на духа не иде отвън. Да се мисли, че движението на душата или на духа иде отвън, това е криво схващане. Духът, както и душата се движат отвътре навън. Лъчите на духа излизат през човешките очи. Единственото място, през което преминава човешкия дух, това са очите. Следователно, всеки човек, който вижда посоката на своето движение чрез разумното упътване на духа, той вече може да направлява своя мозък и да движи правилно своите удове. Мозъкът е най-постоянната величина в човешкия организъм. Ако някой човек е тежал сто килограма и заболее от някаква тежка болест, той може да изгуби от теглото си цели 70 килограма и да остане на тегло само 30 килограма; обаче, същият човек не губи нищо от теглото на мозъка си. Оттук се вижда, че най-постоянното, най-устойчивото вещество в организма на човека е мозъкът. Щом е така, от мозъка, именно, трябва да се започне възпитанието на съвременното младо поколение. Докато човек не възпита мозъка си нищо не може да излезе от него. Всичките сили в човешкия организъм са съсредоточени в неговия мозък, и за това цялото тяло се направлява от него.

Мнозина от съвременните учени могат да възразят, например, че има известен род мекотели, деятелността на които не се направлява от мозъка. Главата на тези мекотели е централизирана някъде в клетките им, дето се намира и нервната система. Значи, главата им се намира в центъра на клетките, отдето се направлява и тяхната деятелност. В човека пък главата е в друго направление. Тя е излязла от центъра и сега заема положение на краен уд в тялото. Човек, в своето развитие, се е поляризирал, вследствие на което той се е

раздвоил. В раздвояването, обаче, винаги има разширение. Раздвояването не е лошо нещо. Когато житното зърно се раздвои, то започва да расте. След това то цъфти, връзва плод и узрява. Когато кажат за някой човек, че се е раздвоил, опасността седи в това, да не би в раздвояването да спре растенето. Тогава той може да изсъхне. Но ако при това раздвояване, той започва да расте, да цъфти и да връзва, той е на спасителния бряг на своя живот. И ако най-после този плод узрее, процесът който става в човека, е правилен. Тогава семката на плода казва на човека: "Изяж месестата ми част, а семката отново посей в земята!"

От научно гледище ние изваждаме следното заключение от този процес: между всички явления в природата съществува тясна връзка. И всеки човек, който може да разгадае проявата на тези явления, той ще може да разгадае и пътя на своя живот.

Често религиозните хора казват, че са спасени чрез кръвта на Исуса Христа. Питам: Какво трябва да правят тия хора след своето спасение? Въпрос за спасение може да става само за болните хора. И след като даден човек е спасен, т.е. оздравял от своята болест, какво трябва да прави по-нататък? Трябва ли пак да му се дава от същото лекарство, с което веднъж е спасен? Ако запитате един болен човек, който е оздравял вече, какво трябва да прави след оздравяването си, какво ще ви каже той? Той ще ви каже, че сега се нуждае от учители, които да го учат, как да живее, за да не се разболява вече. В този смисъл, задачата на християнството не е да спасява света. Ако хората мислят, че в това седи задачата на християнството, те са си съставили криво понятие за него. Истинската задача на християнството е да напъти хората към Бога, да им покаже, как трябва да живеят, за да придобият вечния живот. И Христос казва това нещо много ясно в стиха: "Аз не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил."

Сега ще се спра върху мисълта, която поддържат хората, че Христос спасил света. Тук се явява противоречие. Противоречието

седи в това, че хората отделят Христа от Бога. Христос не може да се отделя от Бога, понеже Той е проявление на Бога. Когато Христос казва, че не върши своята воля, но волята на Онзи, Който го е проводил, това подразбира, че Бог е по-голям от Христа. Някой казва: "Бог, Христос и аз сме едно." - В какво сте едно? Единството трябва да се изразява чрез послушанието. Единство трябва да съществува в принципите. Дето има единство, там съществува и закона на Любовта. Единството не подразбира еднообразие. Ние схващаме Любовта като закон на разнообразие - разнообразие на малките единици, които съставляват голямата единица в света. Щом хората признават, че живеят в единство с Бога и с Христа, отде произлизат противоречията? Ако е вярно това, което съвременните християни твърдят, че Христос спасил света, питам: Защо тия хора днес проповядват с пари? Нали са спасени, защо не проповядват така, както и Христос проповядваше едно време на еврейския народ? Еврейската църква плащаше ли нещо за проповедите на Христа? Христос казваше за себе си, че син Человечески няма де глава да подслони. Такова ли е положението на съвременните проповедници? Ние ги виждаме добре, модерно облечени, с мантии, с корони на главите си, с жезъл в ръка, и така проповядват. При това, техните проповеди добре се заплащат. Ние ги виждаме добре нахранени и задоволени. Христос пък ходеше много скромно облечен. Той носеше една скромна тога цели три години, а на краката си носеше дървени сандали. Питам: В кои пунктове е приложено днес Христовото учение? Мнозина обаче казват: "Човек трябва да се новороди." - Съгласен съм с това; така е казал и Христос на времето си, но трябва да определим, какви са качествата на новораждането. Какво означава да се новороди човек? - Новороденият човек сам свети. Неговата светлина излиза отвътре навън, а на обикновенородения човек светят отвън, за да вижда, да ходи, да може да се движи в тъмнината. Пътят, по който върви новородения човек е светъл; той свети и за себе си, и за другите, които минават покрай него. Пътят на обикновенородения

човек е тъмен: ако няма кой да го освети, той би се движил като слепец в този свят. Новороденият човек знае, че Бог съществува, тъй както детето знае, че майка му съществува; обикновенородения човек не знае тази истина и постоянно спори и разисква върху нея - съществува ли Бог, или не съществува.

В света съществува велик закон, който определя отношенията между всички същества, от най-малки до най-големи. Отношенията, които съществуват между всички същества, не са създадени сега. Те съществуват във всички същества откак те са излезли от Бога. Тия отношения, тия връзки се намират в зачатъчно състояние във всяка душа и когато тя дойде на земята, те се проявяват. Тия отношения съществуват в душите на всички същества още от първия ден на създаването на мира. У някои същества те са по-силни, а у някои по-слаби. Какво създаде Бог първия ден? - В свещената книга е казано, че в първия ден Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста. И Бог каза: "Да бъде виделина!" - И стана виделина. Това беше ден първи. Значи, виделината е едно от необходимите условия на нашия живот, за да можем правилно да го разберем и използваме.

Някои казват: "Кога ще излезем от тия неблагоприятни условия на живота?" Когато се говори за неблагоприятните условия на живота, това подразбира края на века, т.е. края на несносните, на тежките условия на живота, през които е минало човечеството и продължава да минава. Затова, именно, и тия условия са и най-добрите. По тежки, по-несносни условия от сегашните не може да има, понеже човечеството е изпаднало до дъното на ада. Съвременното човечество се намира там заедно с децата си, с говедата си. То минава сега през царството на тъмните духове, с които е в постоянна борба, в голямо сражение. Кой как излезе оттам, все ще измисли някаква дяволщина. Който успее да излезе от дъното на ада, дълго време още ще мирише, както мирише някой човек, който е прекарал известно време в кафене, дето пушат тютюн.

Днес хората мислят повече за парици, за кокошчици, за патици, за ядене и пиене. - Няма нищо лошо в това, но ако всичко туй може да доведе хората при Бога, нека се стремят към него; но ако то ги отдалечава от Бога и ги праща в бездната, при тъмните сили, какво трябва да правят? Ако яденето на кокошки може да ви привлече при Бога, яжте ги! Ако яденето на патици може да ви направи гениални хора, яжте ги! Ако яденето на прасенце може да внесе във вас елексира на живота, яжте го! Ако яденето на риби може да ви направи силни, смели хора в света, яжте ги! Но ако след изяждането на един петел, у вас се явят качествата на петела да ровите, по-добре не го бутайте. Или, ако след изяждането на едно прасе, у вас останат неговите качества, цял ден да грухтите и да създадете в себе си цяла кочина, по-добре не го пипайте. Притча е това! Казвате: "Какво искате да кажете с това?" - Нищо особено не ви казвам, но ви съветвам да не ядете този петел, нито това прасе, от които дълго време ще трябва да се чистите. След всички нещастия, които сполетяват съвременните хора, след всички болести, които ги нападат, те питат: "Какво трябва да ядем? Коя е най-здравословната храна за нас?" Казвам: За всички разумни хора е точно определено, какво трябва да ядат. Онова, което е необходимо като храна на човека в сегашния му живот - житото - днес то е в изобилие, и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен. Мнозина се оплакват, че животът бил тежък. За когото животът е тежък, нека яде сурово жито. Когато животът стане тежък за мене, аз изяждам по 90 грама жито на ден: 30 грама сутрин, 30 грама на обед и 30 грама вечер. Колко струват сто грама жито? Ще кажете, че така не може да се живее. Разбира се, аз не казвам, че през целия си живот трябва да прекарате само с по сто грама жито на ден. Утре, като станете по-богат, ще ядете, каквото искате и то с благодарност, че условията на живота ви се подобрили.

Казвам: При тези притчи в живота ние трябва да дойдем до разбиране на нещата в техния дълбок смисъл. Казвате: "Трябва да бъдем духовни хора." Питам: Кое е отличителното качество на

духовния човек? - Духовният човек е разумен. Някой пита: “Ти православен ли си?” - По какво се отличава православния човек? Какво прави православието за хората? Като отидете на небето, вижте в статистиките, колко спасени православни има там. В небето няма православни. До сега аз не срещнах там нито един православен, нито един евангелист, нито един баптист, или друг някакъв “ист”. На небето между спасените аз срещах само ангели, Синове Божии, които служат на Бога в Любов, Мъдрост и Истина. Тогава запитвам тия служители: “Има ли тук някой православен?” - Какво е православието? Как и кога се роди то? Тук няма такива хора. - Ами има ли тук някой евангелист? - Какво е евангелизмът? Де и кога се роди той? - Някъде в Германия. - И за него нищо не знаем. - Ами поне за новите течения не знаете ли нещо? - И за тях нищо не знаем. Значи, както виждате, нашата съвременна философия, както и съвременните религиозни течения не са достигнали още до небето. Всичко наше там считат като забавление за земята. И след всичко това, някои философи ще говорят за субстанция, за есенция и за ред още научни въпроси. На един от тези философи казвам: “Вземи една керемида, стисни я в ръката си и ми докажи, че в нея има някаква субстанция. Можеш ли да я стиснеш така, че от нея да протече огън и вода? Някой казва: “Аз съм верующ човек, с Бога се разговарям?” - Щом е така, помогни на еди-кой си твой брат, който страда. - Не, това не е моя работа. Съдбата му е такава. Казвам: Не че това не е твоя работа, но ти не можеш да му помогнеш и говориш неща, които не разбираш.

Разправяше ми един господин следното свое приключение: “Излизам един ден от дома си, нося в ръка една торбичка с пари, които трябва да занеса на определено място. Обаче за да отида на това място, трябваше да мина през един мост. Тъкмо се готвя да мина моста, виждам насреща ми иде една разбойническа банда. Веднага се връщам, скривам се зад един ъгъл и след отминаването им, продължавам пътя си. Дохождам отново до моста. В тоз момент

виждам насреща една мечка, току-що излязла от близката гора. Пак се скривам. Отново продължавам пътя си и едва доближих до моста, завалява пороен дъжд с буря. Не се реших да мина моста в такова време и се върнах. Това се повтори цели десет пъти: ту разбойници, ту мечка, ту дъждове и бури, това-онова, докато най-после времето се оправи, аз преминах моста и продължих пътя си."

Друг господин ми разправяше подобна своя опитност: "И аз трябваше да премина един мост, но можах да го премина само след като се връщах десет пъти. Първият път срещнах поп на моста и се върнах. Вторият път срещнах лисица и пак се върнах. Третият път срещнах заяк, който, като ме видя подскочи. И аз подскочих, уплаших се и се върнах. Четвъртия път ме върна една оса, която забръмча наоколо ми и не ми позволи да продължа пътя си. И ред други причини ме поставиха в положение десет пъти да се връщам от този мост, докато най-после го преминах." Питам: Какви са тези герои, които не могат да преминат моста още от първият път? Ту оса им забръмчала около главата, ту заек подскочил насреща им и т.н. Съвременните хора се препоръчват за вярующи, а се страхуват. Виждам много хора, които минават за учени, но като срещнат поп, бързат да направят възел на кърпата си. Особено това правят учениците. Защо правят така? Има нещо скрито в тези поверия. Това показва, че всеки човек носи със себе си и добро, и зло. Например, един свещеник може да носи голямо благословение за човечеството, но той може да носи същевременно и хиляди нещастия за него. Срещам един селянин, който натоварил колата си с дърва до горе, едва я теглят воловете. Питам го: Защо си натоварил колата си толкова много? Не виждаш ли, че воловете ти едва вървят? - "Нищо от това. Ако те не искат да ги товаря тъй много, трябва да се родят владици." И това било философия! Ако били владици, щели да благуват в живота си, а щом са родени волове, ще ги товари, колкото иска. Казвам му: Ами ако един ден Господ те постави на тяхното място? - Възможно ли е това? - Да, възможно е. Ако е за твое добро,

Господ може да те постави на мястото на един вол. - Да не дава Господ това нещо! То е опасна работа! Значи лесно е да товариш другите, а като дойде до тебе, казваш: “Дано не стане така!” При това, вижте, какво понятие има българина за владиката: Той няма добро мнение за владиката и казва: “Владиката знае само да се разхожда със своята патерица, и да си угажда. Ще го видиш седнал пред трапезата наредил на нея печено прасенце или печена патица, турил пред себе си бутилка със старо, най-хубаво винце и си яде.” Когато някой владика отиде в село, той ще иска от селяните да сготвят малко боб или праз, но те не го вярват. Те казват: “Този владика се представлява пред нас смирен и благочестив, но като се върне дома си, ще иска да му се приготвят някоя печена кокошка, ще иска винце, това-онова, и то през великите пости.” Не вярват тия хора нито на попа, нито на владиката. Питам: Как ще вярват тогава на тяхната проповед? Какво казва попът за свое оправдание? Той казва: “Моят стомах е малко слаб, затова трябва да хапна мазничко, че да го засиля. След това ще прочета няколко молитви, и греховете ми ще се простят.” Казвам: Ако с една-две молитви могат да се простят греховете на попа, защо да не се простят греховете и на простите хора?

Казвам: Въпросът за поста трябва да се разреши принципиално. Това, което православната църква счита за пост, не е този пост, който църквата е наредила още от първите времена на своето създаване. Истинският пост е метод за урегулиране чувствата и мислите на хората. Постът не се заключава само в неядене на мазнини или месо, но през поста човек трябва да се храни с възвишени мисли и чувства, да е готов да се примири с всички свои врагове и да изплати всичките си дългове. Как постят съвременните християни? - Месо не ядят, масло не ядат и в църква ходят по-често, отколкото в друго време. И след това някои от тях казват: “Православните са подобри от евангелистите.” Други пък казват обратното: “Евангелистите са по-добри от православните.” - В едно отношение едните са по-добри, а в друго отношение - другите са по-добри. Християните поддържат, че

човек може да се спаси само чрез кръвта Христова. - Защо кръвта Христова спасява хората? - Защото Христос е образец на истинския човек.

Питам: Кой човек може да се нарече истински? - Само този човек може да се нарече истински, който отговаря на три основни качества. Той трябва да съдържа в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, и да ги прилага в своя живот. Този човек трябва да е готов да раздели залъка си, както със своя приятел, така и с всеки гладен човек, когото срещне на пътя си. Срещне ли такъв човек, който три дни нищо не е ял, ходил немил-недраг от къща в къща, той го извиква при себе си и му казва: "Слушай, братко, в моите гърди любовта цари. Аз съм човек, спасен чрез кръвта Христова. Ела при мене да те нахраня, да ти покажа, какво значи спасен човек." Това значи християнско дело. Истинският човек, като срещне някое онеправдано лице, той веднага се притича към него и му помага. Не е въпросът да покажем християнски дела само към нашите приятели, които обичаме, но и към външни, чужди за нас лица. Ние обичаме приятелите си поради това, че получаваме нещо от тях: даваме и получаваме. Изкуството е да обичаш и да помагаш на човек, от когото нищо не получаваш. Всеки гражданин плаща данък на държавата, защото тя го принуждава да стори това. Ако той не плаща данъка си доброволно, утре ще дойде съдебния пристав с червен лист и ще-не-ще ще го изплати. Редовното изплащане на данъка още не е добродетел.

"Изтълкувай ни тази притча!" Върху този стих трябва да се разисква, а това, как мисли българинът за владиката, за попа, то не е наша работа. Да изтъкваш погрешките на човека, това още на значи, че си ги изправил. Ние взимаме тия примери, като общи положения, в които всеки човек изпада. Човек трябва да търси начини, чрез които да се повдигне. За тази цел той трябва да изучава законите, на които се подчинява неговия мозък. За пример, човек трябва да изучи причините на страха. Често виждате някой човек да се страхува от това, как ще прекара живота си. Той се безпокои, че децата му ще

останат прости, че нямал средства да ги изучи; страхува се, че приятелите му ще го изоставят и той ще остане сам без ничия помощ в живота; друг пък се ужасява от мисълта, че жена му ще умре и т.н. Това е неестествен страх, който се зарежда в човека и го безпокои. Кои са причините за този страх? Причините за този неестествен страх се дължат на това, че разсъдъкът и вярата в този човек са отслабнали. Страхът е инстинктивно чувство, което се явява в човека като резултат на външните условия, в които той се намира. Страхът води началото си от животинското царство, дето той се счита за висше чувство. Обаче, човек не трябва да се осланя на страха. Страхът може да му представи страшни картини, с които да го извади от релсите на неговия живот. Единственото нещо, което може да избави човека от страха и да го направи силен, смел, да му се противопоставя, е да възприеме в себе си мисълта, че в света съществува една велика разумна сила, която управлява всичко. Тази сила има свои закони, които прилага в живота, вследствие на което нищо не става произволно и случайно. Ето защо и всеки човек, като разумно, мислещо същество, спада към този разумен свят, към тези разумни сили. Щом е така, при каквито условия и да изпадне човек, тия сили ще го изведат на благополучен край. Как ще разберете тия сили? Как ще си ги представите? Съберете всички добродетели на светиите, на добрите хора в света, и вие ще си представите, какво нещо са тия разумни сили. Ако пък си поставите всички тия добродетели, като идеал на своя живот вие ще усилите вярата си. Към тия добродетели прибавете и мислите на гениалните, на великите хора в света, и вие ще имате вече представа за Бога. По този начин вие ще се освободите от онова материалистично схващане за Бога, каквото имат съвременните материалисти. Тяхното схващане е идолопоклонство.

Много християни и до сега разправят, как Христос бил разпнат, как три деня след това възкръснал и т.н. Между този Христос, който някога бил разпнат на кръста и този, който възкръснал няма никакво

отношение. Какво отношение, каква връзка може да съществува между човека, който някога е бил болен и между този, който вече е напълно оздравял и възкръснал? Павел казва: “Аз познавам вече Христа по друг начин, а не така, както едно време Го познавах.” Значи, тук става въпрос вече за вътрешно разбиране на нещата. Никой не може да познае Христа, ако няма любов в себе си. Всеки човек, който се държи здраво в рамките на една църква, или на едно верую и не вижда нещата по-далеч от тези рамки, неговата любов не е съвършена. Който познава Христа, той ще обича всички тия хора, които Христос люби. Той ще бъде съгласен с Христа във всички Негови мисли, чувства и действия. Христос е дошъл да спаси всички хора и затова казва: “Любете враговете си!” Някой казва: “Аз обичам всички хора.” Питам: Враговете си обичаш ли? - До там още не съм дошъл. - Да, но Христос обича и тях. Тогава как може да обичате всички хора, а да не обичате враговете си, които Христос като хора обича? Според този човек могат да се обичат само тия хора, които са в една и съща църква с него. Той не обича хората, които принадлежат към друга църква. Христос казва: “Иде време, когато хората няма да се кланят нито в Ерусалим, нито в тази, нито в онази гора, но ще се покланят на Бога в Дух и Истина.” Тогава кои хора ще обичате? Една църква, един Бог има в света, и Той е навсякъде.

Мнозина казват: “В България се явиха много нови течения, много религиозни движения и секти, има опасност да ни опропастят.” Питам: Кой е бил причина за досегашните опропастявания на България? Нима България само един път е пропадала? Тя е пропадала много пъти, обаче, религиозните движения ни най-малко не са били причина за нейното пропадане. Нека българските учени, възпитатели и управници се погрижат да всадят в душите на младото поколение стремеж към идеен живот. Нека всеки българин се стреми да бъде честен, добър, умен и справедлив! Ако всеки българин развие в себе си тези четири качества, това значи той да стане добър гражданин, дълбоко проникнат от националистични идеи. Казват за някого:

“Този човек много обича народа си.” По какво познавате, че той обича народа си? - По това, че работи много за неговото прославяне. Да изтезаваш народа си така, че повече да не е годен да служи, само за да го прославиш, това не е никаква обич, никаква любов. Много българи днес искат да бягат от България. Те казват: “Дойде ни вече до гуша, не може да се живее повече тук, искаме да отидем някъде в странство. Поне ще знаем, че сме между чужди хора.” Питам: Каква любов е тази да изтезаваш своя ближен, за да го прославиш? Всеки човек има право да използва някое животно да му служи, но той няма право да го изтезава. Всеки трябва да се отнася с животното, като със същество, в което също така, както и в човека, има вложена разумна душа. Често хората се осъждат един други, че не живеят добре помежду си, че не водили добър, разумен живот. Казвам: Нека тия хора, били те управници, духовни лица или учители, първи дадат пример на добър, чист и свят живот, та всеки, който види това да заработи върху себе си, да постигне всичко онова, което му липсва. Аз бих поздравил всеки, който пръв покаже пример, как се живее добре. Не е достатъчно само да се разисква върху въпросите, как бил разпнат Христос на кръста, кой Го разпнал и т.н. Казвам на тия хора: Всички вие сте виновни за разпъването на Христа едно време, но и днес не сте престанали да разпъвате Христа. Като търговци, като банкери и лихвари, вие сте разпнали повече от 20 души в живота си, онещастливили сте много вдовици и за това, ако искате да изправите погрешките си, трябва да върнете парите на тия хора назад. Мисли ли някой човек, че може да стане богат от парите на тия вдовици, той е на крив път. Мисли ли този човек, че Господ няма да закачи котлите на тия вдовици на неговия врат? - Ще ги закачи, разбира се.

Казвам: Страшно нещо иде сега за света, не само за България, но и за целия свят. То ще дойде до главата и на праведните, и на религиозните, и на светските хора. За това нещо може да се каже, че човек нито е сънувал, нито на ум му е дохождало това, което ще се случи. Всички хора ще познаят, че има Правда в света. Никому не се

позволява да лъже, нито да заблуждава в Името Божие! Това нещо ще се провери най-много в продължение на десет години от днес. Съдбата ще бъде безпощадна. Да не мислите, че на земята се прави някакъв заговор. Не, хиляди и милиони същества идват от невидимия свят, въоръжени със своите огнени пушки и мечове. Цялото духовенство трябва да знае, че никому не е позволено да лъже и заблуждава в името Господне. Иначе, те ще се намерят в положението на пророк Валаама, на когото една нощ се яви Господ и рече: “Ако дойдат човеците да те повикат, стани, иди с тях! Но каквото ти река, него да направиш.” (Числа 22:20-36) И стана Валаам на сутринта, оседла ослицата си и отиде с Моавовите князове и разпали се гневът Божий, защото отиде; и застана ангел Господен на пътя пред Валаама, за да му се съпротиви; и понеже ослицата видя ангела Господен, че стоеше на пътя с гол нож в ръка, свърна ослицата от пътя и отиваше към полето, а Валаам удари ослицата, за да я оправи в пътя. Тогава Господ отвори устата на ослицата и тя рече Валааму: “Що съм ти сторила, че ме биеш сега третий път?” А Валаам рече на ослицата си: “Ти се подигра с мене. Да имах нож в ръката си, сега бих те убил.” И ослицата рече Валааму: “Не съм ли аз твоята ослица която си яздил до този ден? Имала ли съм навикновение друг път да ти правя така?” А той рече: “Не.” Тогаз отвори Господ на Валаама очите, и видя ангела Господен, че стоеше на пътя и гол нож в ръката му. И преклони се и падна на лицето си. И рече му ангелът Господен: “Защо би ти ослицата си до сега три пъти? Ето, аз излязох да ти се съпротивя, понеже пътят ти не е прав пред мене. И ослицата ме видя и свърна от мене. Ако тя не бе свърнала от мене, аз сега щях да те убия, а нея да оставя жива.” Тогаз рече Валаам на ангела Господен: “Съгреших, защото не знаех, че ти стоеше на пътя против мене; и сега, ако не ти е угодно, аз ще се върна.” Ангелът Господен рече Валааму: “Иди с човеците, но каквото ти река, него да говориш.” И отиде Валаам с Валаковите князове.

Пред всеки проповедник, пред всеки владика седи по един от тези ангели със своите мечове. Те ще проверят и разберат това нещо в продължение най-много на десет години. Ние не сме против духовенството, но казвам, че и те, както и всички вие ще бъдете свидетели на тия времена и ще разберете, дали това, което ви говоря е истинно, или не. Истински е този пророк, чиито думи, чиито предсказания се сбъдват.

Религиозните хора казват: "Ние трябва да живеем по Бога." За мене думите "да живеем по Бога", имат съвсем друг смисъл и значение. Човек не е роден да бъде професор, но той може да бъде професор; човек не е роден да бъде доктор, но той може да бъде доктор; човек не е роден да бъде музикант, но той може да бъде музикант; човек не е роден да бъде проповедник, но той може да бъде проповедник; човек не е роден да бъде държавник, но той може да бъде държавник. Човещината не седи в това, какво може да бъде човек и какво може да стане от него. Да носиш всички тия титли, това не представлява още човека. Нима онзи грамаден слон, който внушава удивление на всички хора със своето голямо тегло, е постигнал много нещо? Постигнал ли е той целта и смисъла на живота? Разрешил ли го е? Нима райската птица, със своя богат костюм, разреши смисъла на живота? Нима птиците, които измислиха изкуството да хвъркат във въздуха, се спасиха? Нима конете, които научиха изкуството да ритат, се спасиха? Нима воловете, които владеят изкуството да бодат с роговете си, се спасиха? Нима вълците, които тъй майсторски упражняват изкуството да разкъсват своята плячка със зъбите си, се спасиха? - Никое същество не е могло да се спаси по един от тия начини. Христос донесе истинското спасение в света. Хората могат да се спасят само чрез Любовта. Когато турят Любовта като вътрешна основа на своя живот, те ще се спасят. В тази Любов няма горене, но има топлина. Всяко чувство в което има горене, не е любов. Някоя мома казва: "Този момък ми изгори сърцето." - Любов, която изгаря сърцата на хората, не е любов. Любовта е състояние, при което

организмът никога не изменя своята температура. В Любовта може да има само прекъсване на температурата, но никога намаляване или увеличаване. Температурата, която се образува при Любовта, произвежда живота. Обаче, прекъсне ли се тази температура, явяват се ред болезнени състояния на организма. Индусите имат научни теории за образуването на праната в организма на човека. Те обясняват още, че всеки човек, който може разумно и правилно да използва тази прана, той може да се лекува от всички болести: от стомах, от дробове, от очи и т.н. Обаче, за да придобие тези знания, той трябва да плати за всичко това. Нищо не се дава даром. Когато се казва, че трябва да лекуваме даром, подразбирам, че хората, които ще лекувате, ще посветят живота си в служене на Бога. Да излекувам човека даром и след това той да отиде да обира и да лъже хората, това никога тяма да направя. Когато лекувате някой богат човек, той трябва да даде 50’000 или 100’000 лева, ако иска да се излекува както трябва. Да излекувате един човек по духовен начин, то значи да се намерят причините на неговата болест, да се отстранят те, и той никога повече да не заболява. Този богат човек ще каже на своя лекар: “Ти нали си духовно лице, защо ти са нужни пари?” - Парите не са за мене, но за бедните и страдущи хора, за които богатите рядко мислят. За даването има една песен: “Давай, давай, всичко давай! Чисто семе пшеничено, да се сее на нивата.” Човек трябва да дава най-чистото от себе си. Сърцата на хората трябва да се отворят за това даване. Щом Бог е дал живот на човека, той трябва да бъде чист, кристален извор, топлината на който никога не трябва да се изменя. Всеки човек, когото топлината на любовта е удостоила да посети поне за един момент от неговия живот, той ще бъде щастлив и през целия си живот. Такъв човек ще придобие голяма широчина в сърцето си и голяма светлина в ума си, та дето мине на всички ще носи щастие и радост; и всичко, каквото пожелае ще може да направи. Мине ли такъв човек, покрай някоя суха чешма, веднага от нея ще потече вода, както Моисей направи едно време с жезъла си - потече вода от

канарата. Мине ли покрай някое сухо дърво и го пипне, веднага това дърво ще почне да се раззеленява, ще цъфне, ще завърже и плодът му ще узрее. Дето мине този човек, той навсякъде ще разнася благословение. Такъв трябва да бъде истинският християнин! Днес какво разбират хората от християнство? Мнозина мислят, че като християни, тях ги очаква щастлив живот - животът на небето. Не, небето не подразбира външен живот, но вътрешен живот - живот на душата, дето владее чистота и святост.

Казвам: Всичко това, което се говори сега, се отнася за хора с пробудено съзнание. Казват за някого: "Този човек минава за християнин, за правоверен, а не говори за Христа." Да почиташ Христа, това не подразбира само да говориш за Него. Това е външен израз. Всеки истински християнин, не само че има най-добро и високо мнение за Христа, но той вижда как Христос геройски носи своя кръст, без никакъв протест. Той вижда как Христос е подложил гърба си на римските войници, които Го удрят немилостиво. Христос носи кръста до едно място само и след това казва: "От тук нататък не нося повече кръст, и хората ще видят, че земята за дълги години ще бъде покрита с кръстове." Днес и генерали, и свещеници все кръстове носят. И жените носят кръстове на врата си. Кръстът представлява диаметрите в окръжността. В това отношение кръстът е магическа формула. Всеки човек, който се кръсти, трябва да мисли. Когато човек се кръсти, той свива трите си пръста и ги туря първо на челото си, което показва, че той мисли. После ги туря на дясното си рамо, а след това на лявото. Кръстът не е нов символ. Той е бил известен още от стари времена на хората. Духовенството е взело кръста още от тия времена, но го е преиначило малко. Кръстенето означава магнетизиране. Едно време хората са си служили с кръста за лекуване. Когато някой човек го втресе, като го прекръстят няколко пъти, треската изчезва. Сега, обаче, и десет пъти да прекръстят болния, треската му не изчезва. Това показва, че днес кръста е изгубил нещо от своята святост.

Това не е осъждане, но изнасяне на един действителен факт, изнасяне на самата истина. Защо да не се подчинява човек на Истината, която носи живот в себе си? Защо да не се предаде човек на тази велика Истина, която сближава всички хора, като души? Всеки човек, който носи в себе си Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е наш ближен. Може ли да се нарече ближен този, който, като някой костелив орех се скрива в своята черупка и проповядва на хората, че извън православната църква няма спасение? Каква гениалност има в това твърдение? Кого ще заблуждавате по този начин? Ако, наистина, само в православната църква има спасение, България спаси ли се? - Не се спаси. Ако спасението е в православната църква, Русия спаси ли се? - Не се спаси. Тогава защо трябва да се говорят неверни неща, които да заблуждават младежта? Днес всички млади бягат от църквата, и после казват, че еди-кой си ги развращавал, че еди-кой си говори против църквата. Не, всеки човек, който говори неверни неща, който не постъпва по любов, той говори против Бога. Ние не говорим против добрите хора - против добрите учители, родители, свещеници, държавници, защото Бог говори и чрез тях, но казваме, че главната задача на хората е да придобият повече топлина и светлина в своя живот. Трябва ли да се страхуват хората, че еди-кой си ще опропасти България? - Никой, никого не може да опропасти. Когато хората се страхуват от нещо, това показва, че те нямат връзка с Бога. Питам: Трябва ли да се страхува един ясновидец, ако срещу него изпратят един ескадрон войници, когато зад него върви цял полк войска, въоръжена със своите пушки и мечове, които го защищават? - Този човек няма защо да се страхува. Ескадронът, който е изпратен срещу него, ще ослепее от светлината на противниците си и от страх ще падне на земята. Обаче, днес хората, взират се нагоре-надолу, гледат, но нищо не виждат, на нищо не вярват. Те не ногат да си представят, че зад всеки човек, който изпълнява волята Божия, има голям тил от войници, добре въоръжени и силни. Не, не е правилно да се търси Бога вън някъде. Той не е вън

от нас. Да се взираш навън, това не е наука; да виждаш нещата вътрешно, по особен начин, това вече е наука. За придобиване на тази наука се иска учител. Ще кажете: "Защо е необходим учител?" - Когато човек минава през духовния път, той придобива голяма чувствителност, вследствие на което се натъква на големи мъчнотии и страдания, на големи противоречия. Тук учителят му помага да премине по-бързо този път. Тази наука изисква човек да е готов всичко да жертва за Бога. Да жертваш всичко за Бога, това подразбира да придобиеш такъв живот, който осмисля всички неща, и който развързва връзките на живота по един правилен и разумен начин. Следователно, всеки човек, който придобие веднъж този живот, той ще може да изпълни всичко онова, което му е дадено като работа при известни условия. На някоя жена Бог казва, например: "Ти си родена за добра готвачка; изпълни службата си, както трябва!" На друга казва: "Ти си родена за прислужница в някоя болница; изпълни своята служба, както трябва! Не се увличай във външни удоволствия, в театри и концерти." Да облекчиш страданията на една болна душа, това е най-хубавият концерт, който животът ти предлага. Дойде някоя жена при мен, плаче, пъшка, не може да носи страданията си. Казвам: "Сестро, ти много хубаво си научила своята песен, но нямам сега пари да ти заплатя. Такава песен заслужава не по-малко от десет хиляди лева, но днес не разполагам с такава сума. Друг път, когато дойдеш, ще мога да ти заплатя, колкото струва този концерт. Добре е да пееш на всички по този начин." Когато някой плаче, нека плаче от сърце. Някой мъж плаче, но като го виждат другите, казват: "Този мъж плаче, като някоя баба." Значи има нещо в този плач, което не се харесва на хората. И най-великите хора в света плачат, но и най-страхливите хора в света плачат. Силни хора в света са тия, които дишат; слаби са тия, които престават да дишат. Всеки човек, който престава да плаче, е слаб човек, защото престава и да чувства. Каквото е дъждът за почвата, за земята, такова са сълзите, плачът за душата. Ако един велик музикант, поет или художник иска да роди някоя

велика идея, а не може да я ороси със своите сълзи, той не може да роди нищо. И Христос, и всички велики хора са плакали. Когато Христос беше на кръста, Той не можа да плаче, но когато влезе в Ерусалим, възседнал осел, Той заплака. Благодарение на тези сълзи се крепи цялото човечество днес. Благодарение на тези сълзи се крепи и цялото християнство. Казвате: "Защо плака Христос?" Със сълзите си Христос казваше: "Да живее цялото човечество, да живеят всички души, които идат след Мене да приемат моето учение и да служат на Бога в Любов, в Мъдрост и в Истина!" Плачеше Христос, за да отвори свещения път към Бога за всички мъже и жени, за всички роби и свободни. Христос е казал: "Скръбна е душата ми до смърт." Питат някои: "Може ли Христос да скърби?" - Може. Казва се в Писанието: "Не огорчавайте Духа!" Значи, и Духът може да се огорчава. С други думи казано: всеки, който скъса връзката си с Бога, става посмешище на целия свят. Затова, човек не трябва да къса връзката си с Бога. Който не скъса тази връзка, животът му всеки ден, от сутрин до вечер, ще бъде щастлив, всички хора ще се стичат около него, и на всякъде ще бъде добре приет.

И казва му Петър: "Изтълкувай ни тази притча!" Христос им изтълкува тази притча по следния начин: "При всички условия на живота си, дръж връзката с Любовта! При всички условия на живота си, дръж връзката с Мъдростта! При всички условия на живота си, дръж връзката с Истината! При всички условия търси вечния живот! При всички условия на живота си, търси светлината на истинското знание! При всички условия на живота си, търси свободата, от която никой не може да те лиши!"

Беседа от Учителя, държана на 26 декември 1926 г. в гр. София.

ВЛИЗАНЕ

*„Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие.“ * (Йоан 3:5)*

Ще прочета 8 гл. от Посланието към римляните и ще я свържа с 5 стих от Евангелието на Иоана, 3 гл.: „Ако се не родите от вода и Дух.“ – Раждането е велик процес, подобен на създаването на нов свят. Това, което внася радост и веселие в живота, което създава идеал и стремеж на човешкия дух, е законът на раждането, на възраждането. Буквата „Р“, с която започва думата „раждане“ е йероглифен знак и означава ръката, която хваща, държи нещо. Нима видният писател или поет, като взима перо в ръката си, не държи нещо велико? Нима знаменитият философ, като взима перо в ръката си, не държи нещо велико? Нима прочутият и славен пълководец, като държи сабя в ръката си, не мисли за нещо велико? При все това, обаче, има една голяма опасност за човека, да не изпадне в дребнавостите на живота, които произтичат от проявите на неговото животинско съзнание. Всички хора не разбират еднакво свещените книги. Това зависи от много обстоятелства: от устройството на човешкото тяло – от неговия мозък, от някои наследени черти на родителите, както и от закона за прераждането или от закона за кармата. Кармата е закон, създаден от самия човек, вследствие отклонението на човешкия дух от орбитата на неговия път. За да се разбере, как става това отклонение, изисква се дълбока мисъл. Разрешението на този въпрос не е за деца, нито пък за хора, които се хранят още с мляко, или се занимават са обикновени работи в живота. Той е философски въпрос, който не се отнася до хората, които мислят само да се осигурят. Всеки човек, който е дошъл на земята, все мисли да се осигури по някакъв начин, но той трябва да

знае, че мисълта за осигуряване се дължи на велик вътрешен импулс в съзнанието.

В човека има нещо Божествено, което иска да го осигури и го тласка в известна посока, но той, като не разбира това, изпада в положението на онзи индуски философ, който се разговарял с хората чрез движение на ръцете си. Обаче, когато трябвало да се разговаря с някого, нито той разбирал движенията му, нито него разбирали. Този философ живял във времето на един от древните царе. Царят на държавата в която живял философът, бил брамин. Като се научил, че в царството му имало такъв човек, който могъл да се разговаря и разбира по движения на ръцете, царят повикал един от своите жреци, служител на Брама, и му казал: „В моето царство живее един философ, който може да се разговаря с хората и да ги разбира само по движенията на ръцете им, затова искам да намериш някой, подобен на него, с разбиране на това изкуство, за да се поразговорят и двамата пред мене. Ако не намериш такъв човек в царството ми, ще изгубиш моето благоволение.“ Замислил се жрецът, де ще намери такъв човек. Един ден минавал покрай една бръснарница. Бръснарят, като го видял толкова замислен, спрял го и му казал: „Братко, защо си толкова замислен?“ – Остави ме, то не е твоя работа. – Отде знаеш, може би ще ти помогна с нещо? Кажи ми само, какво те мъчи. Жрецът му разправил всичко. – Не се безпокой аз мога да се разговарям с хората чрез движение на ръцете и ги разбирам; ще мога да се разбера и с този философ. Жрецът се зарадвал и се върнал при царя с радостната вест, че намерил човек, който можел да се разговаря чрез движения на ръце. Царят извикал бръснаря и философа и ги накарал да застанат на известно разстояние един от друг и оттам да се разговарят. Разговорът започнал: Философът дигнал единия си пръст нагоре, а бръснарят – двата. После философът дигнал едната си ръка нагоре, а бръснарят му отговорил с двете си ръце, като поставил едната над другата. След този разговор царят запитал философа: „Какво каза на бръснаря с дигане единия пръст на ръката си?“ – Казах му, че има

само Едно същество в света, което управлява всички работи. – Ами той какво ти отговори? – Той ми отговори, че две същества управляват света: Бог и царят. – Ами после какво му каза, като си повдигна ръката нагоре? – Казах му, че ще вали дъжд, а той ми отговори с двете си ръце, че след дъжда трева ще поникне. Тогава царят казал: Няма какво да се мисли повече, добър философ е този човек. След това той се обърнал към бръснаря и го запитал: Какво ти каза философът, като дигна пръста си нагоре – Той каза, че ще ми извади едното око. – Ти какво му отговори? – Че ще му извадя и двете. – После като дигна ръката си нагоре, какво разбра от философа? – Че като ми извади окото, пет души ще дойдат в негова защита. – Ти какво му отговори? – Като извадя и двете му очи, десет души ще ми дойдат в защита.

Казвам: Някои от съвременните религиозни хора се намират в положението на бръснаря и философа. По същия начин и много мъже и жени, учители и ученици изпадат в подобно положение и тълкуват нещата по своему. Питам: Как разбирате света – като философа, или като бръснаря? Днес целият свят е пълен с бръснари. Те казват: Обесете този човек, обесете онзи човек! Най-лесният занаят е бръснарството. Повикате бръснаря в дома си, и той веднага снима брадата ви. Какво изкуство има в това? Наточи бръснача си, намаже лицето със сапун и снима всичките косми. Питам: Бръснарят по този начин разрешава ли въпроса за никненето на космите? – Не. Напротив, колкото повече се бръсне брадата, толкова по-дебели и груби стават космите й.

„Ако не се роди някой от вода и Дух.“ – За да се разбере смисъла на раждането, изисква се човек с висока култура, а не с разбирания като на бръснаря. Хора, с разбирания като тия на бръснаря, казват: Няма нещо [нищо?] особено в процеса на раждането. Всяка майка ражда. Това е повърхностно схващане на нещата. И затова, именно, често се употребява следната поговорка: „Жени мома да не е дома“. Или, когато искат да похвалят някой момък, казват: „Левент момък,

като планина“. Това са иносказателни изречения. Те са хубави, но ако се тълкуват буквално, губят своя дълбок смисъл. Духът на някой момък може да бъде като планина; мисълта му може да бъде велика и мощна, но той сам, по форма, не може да бъде като планина. При процеса на раждането духът засяга мощното, великото в човека. Всеки, който иска да върви в Божествения път и да стане „човек“ в пълния смисъл на думата, най-първо трябва да бъде безстрашен. Второто качество, което трябва да притежава, е смирението. Наблюдавайте животните и ще видите, че смирението не съществува в тяхното царство. Значи, то е качество само на човека. Срещате някое куче, вирнало опашка – върви. Виждате някой пуяк, разперил опашка, върви гордо и казва: Знаете ли, кой съм аз? Знаете ли, какво мисля? Гледате някой петел, качил се на бунището, кукурига и си мисли: Няма друг певец като мене! Дали точно така мисли петелът, не зная, това е мое тълкување. Значи, две положения може да има тук: Или петелът е прав, че като него певец няма, или моето тълкуване не е право. Трето качество, което характеризира човека, като истински човек, е справедливостта. При това, за да се застъпи човек за известна Истина, той трябва да бъде смел. Страхливите хора не могат да бъдат справедливи. Човекът на Истината, на Правдата, предполага абсолютно безстрашие. На страхливия човек не може да се разчита. Дойде ли до някое опасно място, той веднага ще избяга. Страхливият момък, преди да се ожени, казва на своята възлюбена, че я обича, че е готов на всякакви жертви за нея. Обаче, щом се ожени не минават две години, и той избягва, не издържа на обещанията си.

Ще ви разправя един пример, да видите доколко страхливият момък може да издържи в своята вярност и безстрашие. Един млад българин, много страхлив, се влюбил в една млада, хубава мома. Един ден и двамата тръгнали на път, но трябвало да минат през една голяма, гъста гора. Той й казал: Не се страхувай, на мене разчитай! Аз съм силен, безстрашен човек, няма да те оставя сама, при каквото и положение да изпаднем. По едно време насреща им се задала една

мечка. Момъкът веднага се качил на едно дърво и оттам казал на своята възлюбена: Не се плаши, не мърдай, аз оттук ще цъкам! Неговата възлюбена била умна мома. Тя веднага се простряла на земята и се пристроила на мъртва. Мечката се приближила до нея, подушила я и казала: Слушай, не се жени за своя възлюбен. Аз дойдох да те избавя от него.

И сега, някой казва: Аз имам висок идеал. Питам: Как постъпваш със своя висок идеал – на дървото отгоре ли го закачваш, или го заравяш в земята, да израсте, да се развие, да цъфне и да даде плод? Кое е по-хубаво: да оставите житното зърно да седи в хамбара, или да го заровите в земята? – По-хубаво е да го заровите в земята, отколкото да го оставите в хамбар. Идеалът на житното зърно не е да седи в хамбара. Ако посаденото зърно или семе израсте и устои на всички бури, на всички снегове и дъждове, то има висок идеал.

Често ние уподобяваме външната, видимата природа, на разумния невидим свят, чрез който Бог въздейства на нашите души. Сега някои питат: Вярваш ли в Бога? – В кой Бог? В света има много богове. Още от най-стари времена хората си създавали богове, пред които падали на колене, молили им се, тамян им кадели, но те не ги чували – никакъв отговор не получавали на молитвата си. Днес, същите хора, със своите атавистически мисли, казват: Молим се на Бога, но Той не ни чува. Казвам: Молят се тези хора, но на някой от многото богове, които не са живи. Ухото на Живия Господ е толкова чувствително, че ако Му се помолите от сърце, с пълно смирение, с вътрешна чистота и благоговение, каквото духовният човек трябва да има, вашата молитва непременно ще бъде приета. Обаче, молите ли се на Бога, а същевременно мислите, как да използвате този-онзи, молитвата ви няма да бъде приета. Това не е човещина; това и животните вършат. Сегашното състояние на човека е резултат на три велики принципа, които са действали някога в миналото, действат в настоящето, ще действат и в бъдещето. Първият принцип е обикновеното човешко съзнание, което работи за смекчаване на

твърдия елемент в човека. В това съзнание има само две точки: едната, от която човек излиза и втората, към която отива. В това съзнание човек пътува само вечерно време, като се ръководи в пътя по втората точка. Щом дойде до нея, той се спира и казва: Свърших работата си вече! А по-нататък, какъв е външният свят, какви условия за развитие има, това не влиза в кръга на обикновеното съзнание, което се изразява с права линия. Правата линия представлява граници на плоскостта или отношения между две разумни същества.

Вторият принцип представлява преходно състояние от обикновеното съзнание към самосъзнанието, което се изразява чрез плоскостта. В това отношение животните имат съзнание, но нямат самосъзнание. Следователно, съзнанието, което представлява живот на правата линия, не се движи изключително в границата на правата линия, но се движи в посоки извън правата линия, като образува плоскост. Тази плоскост граничи пак с прави линии. Щом човек излиза извън възможностите на правата линия и образува плоскост, той минава вече към самосъзнанието. Самосъзнанието може да се уподоби на зима, когато всичко е покрито със сняг. При това положение, дето и да отиде човек, той вижда навсякъде сняг, не намира условия за работа. Такова е положението на съвременния човек. Такива са условията, при които той днес живее. Някой казва: Ледено е сърцето ми, нямам условия за живот. Защо? – Зима е вън. Погледнеш от прозореца, всеки се свил в стаичката си, нарязал си малко дръвца, постоянно подклажда огъня си и за никого отвън не мисли. Отвън се издават закони, проповядват се учения, а отвътре – всеки влязъл в себе си и само за себе си мисли. И след всичко това, иди хлопай по чуждите врати. Някъде ще те приемат, а някъде, и десет пъти да хлопаш на вратата им, нито ще те чуят, нито ще ти отворят. Имаш нужда от нещо, минеш покрай някой човек, помолиш му се, той казва: Махни се оттук! С това той иска да каже: Аз разрешавам само своя въпрос, а не и твоя. Донякъде този човек е прав. Всеки сам трябва да разрешава въпросите си. Когато казваме, че

трябва да правим добро, ние не подразбираме закона на самосъзнанието. В живота на самосъзнанието съществуват само понятията за добро и за зло, но там не съществува правене на добро. Човек, който живее в самосъзнанието и прави добро някому казва: Аз ще ти направя едно добро, ще ти дам пари на заем, но с 25% лихва. Трябва да знаеш, че аз съм добър човек, не ти искам 30% лихва, както другите хора, но само 25%. – Да, това са пари, взети със сложна лихва. Питам: В какво седи доброто? То е все едно да имаш само 10,000 лв. дълг за къщата си, който след време нараства толкова много, че продават къщата ти. Наблюдавайте, например, как живеят съвременните хора, какви отношения се завързват между тях, на каква база се поставят и разрешават най-сериозните въпроси. Някоя мома иска да се жени. Какво правят близките й? Харесат един момък и гледат, дали той е здрав, снажен, дали е богат, има ли къща, пари и т. н. Ако момъкът отговаря на тези условия, казват: Отличен човек е този момък! Когато избират мома, също тъй гледат, дали е здрава, снажна, богата и т. н. Ако и тя отговаря на тези условия, казват: Отлична е момата! В тези разбирания за живота няма никакъв морал. В живота на самосъзнанието човек се учи чрез страданията. Само чрез страданията той познава, че в света има още по-велико състояние от това, в което днес се намира. В това състояние, именно, човек може да разреши великите проблеми на живота. Днес могат да дойдат най-велики поети, учени и философи да говорят на света, но с това въпросите не се разрешават. В умовете на съвременните хора трябва да стане велика вътрешна промяна. В умовете на майки и бащи, братя и сестри, учители и ученици, трябва да стане коренно преобразуване. Не е достатъчно човек да съзнава само, че е грешен, че се е опетнил, че е ял и пил, че е паднал в локва и се окалял. Съзнае ли, да изправи погрешката си! Това е важното. Някой казва: Аз съзнавам, че съм грешен, признавам греховете си. Кой лихвар не знае, че взима лихва повече, отколкото трябва? Кой мъж не знае, кога се отнася зле с жена си, но казва: Жена е тя, трябва да се подчинява на мъжа! Когато

някоя жена има дълъг език, не знае ли тя това? – Знае. Обаче, каквото мъжът й донесе, тя все недоволна остава. Човещина ли е това? В какво се проявява благородният човек? И след всичко това, когато им дойдат гости, мъжът казва: Добра е моята жена. Жената пък казва: Добър, благороден е моят мъж. Това са думи, които се говорят само пред гостите. Щом си отидат те, жената пак не е добра, и мъжът пак не е благороден. Жената започва: Моят мъж е малко захласнат. Дойде ли Нова година, Коледа, или Великден, той нищо не ми купува, никъде не излиза с мене – нехранимайко. Така се оплаква жената пред съседките си. Коя е подбудителната причина, задето тя говори лошо за мъжа си? – Крайното користолюбие. По този начин тя иска да предизвика съседките си да отидат при мъжа й, да го бутнат оттук-оттам, да го заставят да й купи нещо ново. Де е моралът в тази постъпка? Ако мъжът трябва да се кара с остен да изпълни задълженията си, както заставят вола с остен да оре нивата, де е тогава разликата между човека и животното? Де е моралната стабилност в човека?

Казвам: Като изнасяме и лошите, и добрите страни на живота, с това не го упрекваме. Ние трябва да знаем, че това са преходни състояния на самосъзнанието. Самосъзнанието е процес на чистене. Да съзнаваш нещо, значи да се чистиш, да изплащаш дълговете си, да уреждаш разбърканите си работи и да се приготовляваш за новия живот. Ето защо, животът на самосъзнанието е преходен. Някой казва: Аз съзнавам, че имам дълг към своя народ. – Какъв е този дълг? Да отидеш да се биеш за народа си. Като отидеш да се биеш за него, ще го освободиш ли? Кажете ми, от толкова хиляди години насам, кой народ се е освободил чрез войни, чрез бой и насилие? Трябва да се бием, но как? Хората трябва да предприемат едно велико сражение, една велика война! Кога? – Когато всички, като безброй малки реки от разни посоки се слеят в едно голямо, велико море, или в една мощна, пълноводна река, която дето мине, всичко напоява в света. Това значи война.

Време е вече човек да влезе в третия принцип на живота, да мине от самосъзнанието в Божественото съзнание или в космическото съзнание. Според езика на Евангелието това значи да се роди човек от вода и Дух. Тук думите „космическо съзнание“ са заместени с думите „ще им отнема каменното сърце и ще го заместя с ново“. С други думи: Бог ще ни отнеме каменното съзнание и ще ни даде ново, космическо съзнание, което разрешава въпроса на безсмъртието. В самосъзнанието, като живот на плоскостта, ние представляваме страна на някакво тяло. Казват за някого: Той е страна. – На какво? – На куба, например. Какво е кубът? – Тяло, с определена форма, големина, твърдост, с определен обем и т. н. – Да, но въпросите не се разрешават с твърди тела. Какво разрешава днес златото? Какво разрешават къщите? Какво разрешават параходите, автомобилите и аеропланите? Те разрешават нещо малко, но не разрешават същността на нещата; те не разрешават великия идеал, към който се стреми човешката душа. За в бъдеще, обаче, когато човек ще живее в космическото съзнание, той ще дойде до правилно разрешение на въпросите. Тогава няма да чакаме да дойде някой аероплан, да се завърти колелото и да тръгнем на път. Питам: С какво пътува слънчевата светлина? По какъв начин се пренася слънчевата енергия през пространството? Учените хора казват, че светлината произвежда известен род трептения. Съгласни сме с това, но кой произвежда тези трептения? И как се произвеждат те? Учените казват още, че светлината пътува с грамадна бързина и вследствие на това между частиците ѝ се образува известно търкане. И това е вярно, обаче, трябва да се знае, че движението на всеки предмет, на всяко тяло се обуславя от участието на разумни същества. Колкото разумността е по-голяма, толкова и движението, предизвикано от тази разумност, е по-интензивно.

И тъй, когато говорим за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта, ние подразбираме Вечното Начало, Космическото съзнание, което обхваща всичко в себе си и към което

всеки трябва да се стреми. Само в Неговите условия нашето тяло ще се оформи и пресъздаде. Апостол Павел казва: „Сега имаме плътско тяло, но когато дойде космическото съзнание, ще се създаде духовното ни тяло." Каква разлика има между плътското и духовното тяло? – Плътското тяло умира, а духовното не умира; плътското тяло страда, а духовното не страда, противоречията в живота съществуват за плътското тяло, а за духовното тяло няма никакви противоречия. Духовното тяло живее във вечна радост, в разбиране дълбокия смисъл на живота. То живее във вечния Живот.

Сега, според законите на самосъзнанието ние казваме, че земята се върти. Питам: Колелото на аероплана вечно ли се върти? – Не, колелото се върти, само когато аеропланът пътува. Знаят ли тогава съвременните учени, кой пръв завъртя колелото на земята, да тръгне на път? Преди колко милиарди години земята излезе от своето пристанище и тръгна да пътува из пространството? След колко милиарда години ще стигне в друго пристанище? Когато се говори за пристанище на земята, ние разбираме, че тя е тръгнала от пристанището на обикновеното съзнание и се стреми към космическото пристанище, дето ще пусне котва. Засега земята е дошла до средата на своя път. Още много път има тя да изминава, докато стигне в космическото съзнание. Мнозина ще кажат: Значи, много има да се чака. Няма защо да се чака, но с нея заедно ще се пътува. Човек, който чака, той не работи. За обяснение на мисълта си, ще ви представя следния контраст: Това, което е настояще за обикновеното съзнание, е минало за самосъзнанието; бъдещето за самосъзнанието пък е настояще за космическото съзнание. Следователно, ако някой човек седи и чака реализиране на своите идеали, без да работи, може да чака милиони години, но те няма наготово да дойдат. Всеки, който схваща тази идея и живее според нея, той има условия да се повдигне, той може да влезе вече в новия живот. Очите му веднага ще се отворят, телефоните му веднага ще заработят. Който влезе в космическото съзнание, ще се намери пред

един свят абсолютно жив. Слънцето за него няма да бъде само едно светло тяло, но ще живее, ще му проговори на негов език. То ще почука на телефона му. – Кой е там? – Елате да чуете последните важни новини от слънцето. Това не са измислени, невъзможни неща, но действителни факти. Съществата, които живеят на слънцето, са разумни, те се движат в космическото, в Божественото съзнание. Тия разумни същества, именно, са облекли слънцето в светла, хубава дреха и постоянно се движат около него, да не би някои същества от по-нисък уровен да се опитат да влязат в него. Опитат ли се да влязат в слънцето, те ги изхвърлят навън. И нашата земя е едно от съществата, които слънцето е изхвърлило навън. Някога, в миналото, тя се е разбунтувала против слънцето, и то я изхвърлило вън от себе си. И всички планети, които днес са извън слънцето, са изпъдени от него. Учените хора създават разни теории за образуване на планетите, но аз казвам, че слънцето ги е изпъдило някога от себе си и днес ги учи. Има планети, които са на разстояние милиони километри от слънцето. Какви закони ги държат в пространството? – Законът на земното притегляне. Да, има нещо, което привлича хората към един общ център. Този център е космическото, Божественото съзнание, чиято дейност е непрекъсната.

Значи, всички тела във вселената са свързани помежду си и представляват един общ, велик организъм. Всички планети, които се подчиняват на този организъм, същевременно са и абсолютно свободни. Между мравката и човека няма никакво подобие, но има някаква вътрешна връзка. Съвременните хора не виждат тази вътрешна връзка между всички същества, понеже съдят за нещата от гледището на самосъзнанието и казват: Защо сме се родили, и ние не знаем. Създал ни е Бог, но ни е забравил. – Не се знае, кой кого е забравил: дали Господ ви е забравил, или вие сте Го забравили. Човекът в миналото се е проявил като непослушно дете, заради което Баща му го изпъдил вън, да се учи и да работи. Цялата съвременна бяла раса днес е в положението на блудния син. Християнството

дойде в света, за да покаже пътя, по който бялата раса трябва да върви, да я научи на закона на жертвата, чрез който може да се върне към Бога. Блудният син се върнал при баща си, но кога? – Когато видял, че господарят, на когото служи, се отнася с него по-зле, отколкото със свинете си. Той не му давал да яде даже и от рожковите на свинете, които пасял. Питам: Кой е доволен днес от положението си? Сегашният свят е пълен само с недоволни и болни хора. Ако отидете в някои от съвременните болници и клиники, там ще видите хиляди болни, от какви ли не болести, нервни, органически, които лекарите не знаят, вече как да именуват. Днес лекарите се виждат в чудо: излекуват една болест, две се явят; излекуват две болести, четири се явят и т. н. След всичко това те казват: Ние имаме предвид всички хигиенични мерки да не заболяват хората, да намалим процента на смъртността. Да, ако в едно отношение хората не умират, в друго отношение умират. Ако само физически се подобряват, в друго отношение се влошава положението им, сърцата им се ожесточават, умът им губи своето равновесие. И след всичко това хората казват: Светът се много наплоди. Какво да правим? – Да отворим война! Отварят една война, като сегашната, в която избиха около 25 милиона хора. После започват да търсят виновника на войната. Кой е виновникът на войната? – Човешкото самосъзнание, или казано на друг език: човешкият егоизъм. Човек иска да устрои живота си вън от Бога. Обаче, за разумните хора, разрешението на всички въпроси седи в космическото съзнание. Всеки човек има допирни точки с космическото съзнание. Щом дойде в съприкосновение с тях, веднага у него се зарежда един вътрешен подтик да се обърне към Бога, но не по начина, както съвременните богослови учат. В него се заражда велик импулс към самоотричане от всички материални блага и желания да служи на хората от любов към Бога, да носи навсякъде радост и веселие. Да допуснем, че някой човек е свършил четири факултета, но след време в него се явява желание да служи на Бога. Скоро след това му дохожда

противоположна мисъл: Защо съм толкова глупав? Нима затова съм свършил четири факултета, да слугувам на Ивана, на Драгана? Трябва ли да слизам от висотата на положението си и да ставам слуга? Ето как се изгасват проявите на Божественото съзнание в човека!

Сега ние говорим за Божествените импулси, които се явяват у нас. Някой казва: Щом заживеем Божествен живот, всякаква култура всякаква наука ще изчезне. Не, тогава, именно, ще дойде истинската култура, истинската наука музика, поезия. Ние не казваме, че всичко ще дойде изведнъж. Светът не може да се поправи механически. Това, което имаме днес, е добро, но ако останем още известно време в това добро, ще умрем. То е толкова добро, колкото е добро положението на някой баща, който, за да достави средства на дъщерите и синовете си да живеят добре, е заложил всичкия си капитал при лихваря. Един ден този лихвар ще дойде, ще изнесе навън всичко, каквото имате, и ще каже: Всичко това е мое. Вие сега идете и работете! И външният закон му дава право да постъпва така. Какво ще кажете вие тогава? Ние не критикуваме сегашните закони. Това не се отнася към нашия предмет, но казваме: Ако не се съобразявате с Великия Закон на живота, бирникът, лихварят ще дойде, ще опише всичкото ви богатство и ще го занесе навън. Този лихвар е смъртта.

Иоан казва: „Ако не се родиш от вода и Дух.“ Това значи: Ако не живееш в космическото съзнание, няма да влезеш в Царството Божие. Този е изходният път в живота. Първото важно нещо за човека е да бъде справедлив. Имаш ли да даваш някому нещо, ще му го дадеш. Ама имал си всичко десет лева в джоба си – ще му ги дадеш. Щом дойде кредиторът да иска парите си, ще извадиш, каквото имаш в джоба си и ще му го дадеш, а ти можеш и да погладуваш малко. Само по този начин ще опиташ своята сила, своето достойнство като човек. Мислиш да пътуваш през някоя гъста гора и си казваш: Не ме е страх, аз вярвам в Бога. Щом вярваш в Бога, ще тръгнеш през гората, без нож, без каквото и да е оръжие. По-силно оръжие от вярата има ли? И мечка да срещнеш, ще я погледнеш само, и тя ще си замине. Вие не

сте опитвали още, какво може да направи човек с вярата. Това, което измъчва съвременните хора, са онези наследени качества от деди и прадеди, които прекарали един неестествен живот. Този живот се пробужда сега и в съвременните хора, като неестествени желания, копнежи и чувства, които не носят нищо добро за тях. Щом се породи едно от тези желания в някой съзнателен човек, той започва да се критикува, да се самоосъжда защото не знае, отде произтича това. Невидимият свят, обаче, постоянно регулира тези неестествени прояви в хората, като им изпраща ред страдания. Чрез страданията разумните същества от невидимия свят казват на хората: Не е този пътят, по който трябва да вървите. Някой казва: Не знам, какво да правя. Станал съм много чувствителен, много нетърпелив, подозрителен. Кой каквото направи, аз мисля, че е насочено против мен. Как да се избавя от това кошмарно състояние? Казвам: Тези състояния се дължат на незадоволени човешки желания. Има желания у човека, които с нищо не могат да се задоволят. Мислите ли, че виното може да задоволи жаждата на пияницата? Мислите ли, че соленото ядене ще задоволи жаждата му за вино? Колкото вино и да пие, жаждата за пиене все повече ще се увеличава. Голямото употребление на вино ще разстрои само храносмилателната му система – и нищо повече. Чрез пиенето природата го поставя в положение на самозабрава, да заспи и да забрави всичко. На другия ден, обаче, като се събуди, той всичко си спомня и пак отива да пие, да забрави, да завърши започнатото. Но все пак остава нещо недовършено.

Някой казва: Обидиха ме! Аз ще им дам да разберат! Питам: Като им дадеш да разберат, с това разрешава ли се въпросът за обидата? Как се лекува обидата?

Някоя мома обича едного. Той е любезен, внимателен. Каквото пожелае тя, той го изпълнява; иска еди-какви си дрехи, обуща, и той всичко й доставя. Оженя се, пак върви добре. Един ден тя се скара с него, обиди го нещо. От този момент силата на неговите чувства към

нея се намалява с 10%. От втората лоша дума чувствата му се намаляват с още 2% и след 10 – 15 години целувките престават, нови дрехи, шапки и обуща не се купуват, мъжът почти не се свърта в къщи и започва да говори: Моята жена стана много лоша, нетърпима е вече. Казвам: Дойде ли жената до това положение тя трябва да се обърне към космическото съзнание и да каже: Господи, моят език беше много дълъг, много невъзпитан, с него тикнах мъжа си в лошия път, но помогни ми да изправя погрешката си! Как може човек да изправи една своя погрешка? Според Божественото съзнание човек може да бъде чешма, от която постоянно да тече вода. Тече ли вода, тя ще измие всички нечистотии наоколо си. Обаче, тази чешма ще тече само тогава, когато е свързана с Великия Извор на живота. Кой въздига чешмата: камъните от които е направена тя, или водата, която тече от нея? – Водата, разбира се. Значи, цената на човека се определя от великия живот, който протича през него. И когато животът на космическото съзнание влезе у нас, ние ще имаме нова философия, нова мисъл. И тогава, дойде ли някой при мене, да ми чете свои произведения, аз няма да го критикувам, но ще взема такова участие в неговата работа, като че той и аз сме едно и също нещо. Днес, като дойде някой човек да ви чете свои съчинения, вие казвате: Хубави работи са вашите произведения. Щом излезе този човек навън, вие казвате: Не са толкова хубави произведенията му, но нека намажа малко колата му, да се порадва. Кое положение е по-хубаво: да слушам някой да ми свири, или аз да свиря, а други да ме слушат? И двете положения са необходими. Някога ще слушам, някога ще ме слушат. Не може да се нарече човек този, който не знае да слуша. Първото качество, необходимо за човека, който иска да влезе в космическото съзнание е послушанието. В живота на самосъзнанието има подчинение, робство, а в живота на космическото съзнание има послушание. Който не знае да слуша, нищо няма да придобие. Когато обичате някого, как го слушате? Слушате го, без отегчение, и усещате, като че във вас се влива

някакъв еликсир, който ви ободрява и съживява. Като си замине любимият ви човек, казвате: Много нещо ми остави този човек. Това значи да любите и да ви любят.

Много от съвременните християни казват: Ние сме християни от рождението си още. – Това само не е достатъчно. Истинският християнин ще вземе своя инструмент и ще засвири, ще предаде Божественото изкуство, както си е. Не е достатъчно само да нарисуваш една гарга, но така да я нарисуваш, че който я види, да се учуди, да не може да познае, рисунка ли е, или естествена. Ще ви приведа примера за двамата гръцки скулптори, които показали своето изкуство един пред друг. Първият от тях направил един грозд, който бил тъй майсторски изработен, че измамил птиците, които дошли да го кълват. Вторият пък изваял един воал, с който покрил образа на една от гръцките богини. Другарят му, като видял воала, приближил се към статуята, с намерение да дигне воала. Той се обърнал към скулптора с думите: Не ме заблуждавай, дигни воала на богинята! Първият, измамил птиците, а вторият – човека. Да можеш да предадеш вярно нещата, в това седи истинското изкуство. Голямо изкуство е като говориш, да можеш да предадеш това, което се крие в душата ти, да можеш да изразиш своята любов. Говори ли ти някой, не казвай, че той те залъгва. Ако работата е за залъгване, от 8,000 години насам хората все си говорят и все се залъгват. Грешката не е само в този, който говори, но и в този, който слуша. Ако вие сте човек, който се стреми към безсмъртие, към космическото съзнание, като ви говори някой безсмъртен човек, вашият живот моментално ще се измени, и ще се намерите обиколени от много братя и сестри. Ще кажете: Кой знае дали е така! Докато живеете на плоскостта, ще казвате „кой знае“, но когато дойдете в положението на хора, родени от вода и Дух, нещата ще бъдат за вас точно определени. Духът ще донесе абсолютната справедливост; водата ще донесе мекотата и чистотата; чистотата ще донесе здраве, а здравето – светлина. Тогава животът ви няма да бъде мъчение и труд, а работа и наслаждение.

„Ако се не родите изново от вода и Дух.“ Някои от вас сте едва заченати; други сте по на един месец; трети сте по на два месеца; четвърти – на три месеца, а малко хора има, които са на девет месеца. Но всеки, у когото Божественото се е заченало, трябва да го пази. Дълъг период се изисква, докато се родите изново от вода и Дух. Ако вървите по закона на самосъзнанието, това раждане е въпрос на далечното бъдеще; ако вървите по закона на космическото съзнание, то може да бъде в настоящия момент. За самосъзнанието разстоянието от земята до слънцето е милиони километри, когато за космическото съзнание това разстояние може да се вземе само за осем минути. Ако пътувате с крилата на самосъзнанието, трябва да имате един бърз трен, с който ще изминете разстоянието от земята до слънцето за 250 години. Това не е за осъждане, нито за самоосъждане. Задачата на човечеството е да се чисти всеки момент и да върви напред. Няма какво човек само да признава греховете си, но той трябва да се обърне към Бога, да възприеме Неговата Любов, Мъдрост и Истина по новия начин, по начина на космическото съзнание и да ги приложи в живота си. Човек не трябва за вечни времена да остане твърдо тяло, нито пък страна на някое тяло, но да има отношения с хората, като души, които живеят в едно тяло, т. е. във вечна хармония. Когато една душа живее в космическото съзнание, тя може навсякъде да бъде приета. Ако живее на земята, тя може временно да я напусне, да отиде на слънцето, да се разговори със своите любими и после пак да се върне на земята. Тази душа е свободна да се разхожда, дето иска из слънчевата система. От гледището на самосъзнанието ще кажете: Може ли човек да пътува до слънцето? – Може. Има вътрешно, духовно пътуване. По физически начин не може да се отиде до слънцето, но по духовен начин – може. Когато се говори за живота, ние имаме предвид неговата външна – физическа страна и вътрешна – духовна страна. От материално, физическо гледище, нещата стават мъчно, изисква се вечност, едно число с 15 нули – денят на Брама. Щом изтече това число, ще изтече и Божественият ден, след което ще

настане Божествената нощ, пак същото число с 15 нули. Изчислете, колко милиарди години правят тези числа. Денем Бог твори, а нощем, когато спи, Той образува новите светове в себе си. Тъй щото в Бога има постоянен, вечен процес на творчество и създаване.

Следователно, щом Бог постоянно твори и създава, по същия начин и ние трябва да създадем в себе си нов свят. На съвременните хора липсва нещо идейно. Те търсят своето спасение отвън. Те чакат като просяци пред вратата на някой богат човек да им даде нещо. Срещате някой беден човек, проси от вас. В този момент вие може да нямате пет пари в джоба си, но ако бръкнете в неговия джоб, ще намерите не по-малко от 200 лева. Защо пази тия пари? Той гледа да се осигури отвън, на другите хора се надява, от тях очаква спасението си. Този човек трябва да намери някакъв начин сам да се прехранва. Чрез просия човек не може да се изправи. Тя е само един метод. От духовно гледище само горделивите хора са осъдени на просия. Някога те са били много горди и затова са изпратени на земята, като просяци, да се смирят. Когато сиромахът започне да разбогатява, главата му отчасти се деформира. Деформира ли се главата ви, молете се да изгубите богатството си, да осиромашеете и по този начин да се смирите. Гордостта сваля човека надолу. Когато някой човек достигне високо духовно положение и започне да мисли, че няма подобен на него, той е осъден на падение. Каже ли поетът или музикантът, че няма подобен на себе си, той се намира на лъжлив път. Дарбите на човека зависят от тези, които го слушат, които го обичат. Те дават сила за проявление на неговите таланти. Ако говориш пред хора, които те обичат, ти ще говориш повече и по-красноречиво; ако говориш пред хора, които не те обичат, ти ще говориш по-малко и по-лошо. Следователно, дарбите зависят от Любовта. Ако майката има любов в себе си, тя ще роди велик, гениален син. Ако няма любов в себе си и живее повърхностен дребнав, лекомислен живот, тя ще роди обикновен син, подобен на нея. Когато някоя майка иска да роди нещо велико, тя трябва да е подготвена за това, да съзнава своето

предназначение. Човек не може да роди една възвишена идея ако той сам се занимава с дребнавостите на живота. Хората сами създават възвишените идеи; те сами създават и обикновените идеи. Да служим на Бога, това е велика Божествена идея. Да служим на хората със своя ум, със своето сърце и със своята воля, и това са Божествени идеи. Обаче, да продадем на хората своя ум, своето сърце и своята воля, това вече не е Божествено. След всичко това, може ли човек, който се продава, да съди онзи, който служи на Бога? Ако той го съди, ще му кажа: Вземи цигулката си и свири! Аз ще дойда да те слушам. Който съди, трябва да даде образец. Днес човечеството не се нуждае от религии, то не се нуждае и от храмове. Ако е въпрос за храм, по-хубав храм от небето няма. Дигни очите си нагоре към небето, погледни звездите и кажи: Господи, благодаря Ти за всичко, което Си създал! Ако и след това искаш нещо хубаво, обърни внимание на бубулечиците, на птичките, на растенията, на чистите кристални извори и нека в тебе се зароди велико вътрешно желание да се позанимаеш с тях, да научиш, защо са създадени те. От всичко това ти трябва да изпиташ красив трепет на своята душа.

Питам: Какво правят съвременните хора? Като се намерят пред някой чист планински извор, изведнъж натопяват вътре калните си обуща, да ги измият. Не, приятелю, намериш ли се пред такъв извор, ще се спреш при него с благоговение, ще свалиш шапката си, ще измиеш лицето си, ще пиеш от водата му и ще кажеш: Господи, помогни ми да изчистя сърцето си и да просветя ума си, като водата на този извор. Изворът е жив. От хиляди години при него седи някой възвишен дух и работи, изпълнява своето предназначение. Затова отидете ли при някой извор, пийте от водата му, измийте се и благодарете. Казвате: Вярно ли е всичко това? Питам: Вярно ли е, че ме слушате сега да ви говоря? Вярно ли е, че сте българи? Има реални неща в света, но има и нереални. Реалните неща нямат начало, нямат и край. Казвате: Апостол Павел е проповядвал някога в миналото Христовото учение. Не, той не е проповядвал само в миналото; той

проповядва и сега. Ние не гледаме на Христа и на Неговото учение, като на минало нещо; ние не гледаме на Христа и на учението Му, като нещо, което ще дойде в бъдеще; ние гледаме на Христа и на Неговото учение, като на етично настояще. Казвате за някого: Този човек се мисли за нещо по-горе от Христа. Така може да мисли само този, който живее в закона на самосъзнанието. Ръката не може да се отдели от тялото и да каже, че тя седи по-високо от него. Всички трябва да знаете, че съставлявате едно цяло, в което всеки заема своето определено място. Ние знаем, кое място в цялото заема Христос, кое – апостол Павел, кое – Буда, кое – Шекспир, кое – Бетховен и т. н. Ние точно знаем местата на всички хора и поставяме всеки на неговото определено място – нито по-горе нито по-долу от това, което им е дадено и което те заслужават. Например, никой до сега не е дал на Бетховена това място, което ние му даваме. За в бъдеще ще дойдат музиканти, които ще създадат нещо повече от Бетховена. Ще кажете: Възможно ли е това? Ако вашето дете днес къса буквара си, когато стане възрастен човек, на 33 години, той ще създаде нещо хубаво, велико. Той може да стане велик музикант, или велик поет, или велик художник. Когато човек стане на 33 години, когато създаде нещо хубаво и велико в своя живот, той може да се нарече вече истински човек.

И тъй, млади и стари, всички трябва да се освободим от заблужденията и да разберем, че живеем в настоящето. Някой казва: Не мога да търпя! – Ще търпиш. – Не мога да бъда милостив. – Ще бъдеш милостив! – Слаб съм. – Ще станеш силен! Щом влезем в космическото съзнание, ние ще придобием качества, необходими за бъдещето положение или за Синовете Божии, които ще могат да преодоляват всички мъчнотии. Казано е: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е.“ Ако живеем по плът, ще умрем; ако живеем по дух ще придобием Вечния Живот. Вечният Живот, новият живот включва всичко в себе си. Всички религии водят до вратата на космическото съзнание. Всички вярвания, с които досега сме били

облечени, ще останат настрана. Казано е в Писанието: „Ние няма да умрем, на ще се изменим.“ Това подразбира, че като влезем в космическото съзнание, ще се облечем с нови дрехи, ще се изменим. Новите дрехи представляват новите разбирания, новите вярвания, с които нашето сърце, нашият ум и нашият дух ще се облекат. Щом се облечем с тия нови дрехи, тогава ще бъдем „братя“ в пълния смисъл на думата и ще се познаем. Можеш да имаш брат само в живота на космическото съзнание.

Сега всички трябва да работим за своето самоусъвършенстване. Готовите души за нов живот трябва да влязат в космическото съзнание, за да отворят място на другите. Този е пътят, по който ще дойде спасението на човечеството. Когато хората възприемат новото учение и заживеят в космическото съзнание, омразата, завистта, недоволството – всички отрицателни черти в живота на човека ще изчезнат. Това се разбира в стиха: „Господ ще заличи всичките ни грехове.“ Всичко отрицателно, което носим от живота на съзнанието и самосъзнанието, ще се заличи и вече няма да бъдем хора, прегърбени от тежестите на живота, изтощени от неуспехи и недоразумения. Сега гледаш някой, върви отчаян, замислен. – Какво си се замислил? Мисля, как да изкарам прехраната си. Значи, самосъзнанието разрешава въпроса за прехраната, а космическото съзнание разрешава въпроса за любовта към Бога. Разрешим ли този въпрос, любовта ще донесе своето изобилие, от което ние ще се храним. Тогава цялата земя ще се превърне в райска градина, в която ще има работа за всички. Кой каквито дарби или възможности има ще се прояви. Някой може да пише, ще му дадат условия да напише най-хубавата си работа. Сега, седите без работа, без импулс в живота и казвате: Остаряхме вече. – Защо сте остарели? От много грижи, от безверие. Вие не вярвате в настоящето, а вярвате в бъдещето, което носи смърт. Не, в настоящето ще вярвате! Ще вярвате в Отца си, както Синът вярва в Него и приема Неговия живот. Щом вярвате в Отца си, и Той ще живее във вас. Всеки, който живее в космическото съзнание,

само той може да разбере, какво значи да имаш съприкосновение с Бога. Най-малкото докосване до съзнанието на Бога донася такава радост за душата, за която Павел казва: „Щастието, което ни очаква за в бъдеще, не може да се сравни с богатствата на целия свят.“ Само по този начин животът ни ще бъде песен и музика. Мисълта ни ще бъде като Божията мисъл; чувствата ни – като Божиите чувства, действията ни – като действията на Бога. Вземем ли перото, от него ще се изливат велики, свещени мисли и който прочете написаното, ще каже: Благословена да бъде ръката, която е написала тези Слова! Благословена да бъде устата, която е изрекла тези слова! Питам: Този живот няма ли смисъл?

Казвам: Досега вие всички сте имали само предчувствие за това велико съзнание. Пожелавам на всинца ви да преживеете поне един такъв ден! Ако не можете цял ден, поне за един час, или за една минута, или най-малко за една секунда да имате съприкосновение с Божественото съзнание! Този кратък момент ще донесе блага на душата ви за хиляди години. Незабравим момент е той! Велико събитие за целия космос е да се приближи Бог до някоя душа! Всички същества, и висши, и низши, ще отправят всичкото си внимание към тази душа и ще я питат: Какво ти каза Господ? Този е най-тържественият ден в живота на душата. И ангели, и богове, и светии – всички ще се заинтересуват от нея. Всяко докосване на Бога до една душа, означава откриване на нов, велик свят. Този човек може вече да каже: Аз живея в Божията Любов; дишам светлината на Божията Мъдрост, движа се във великата Божия Истина, която носи свобода и простор за душите, като раздавам всичко, което Бог ми е дал. Човекът на Истината разполага с неизчерпаемо богатство. Той живее в изобилието на Божията Любов.

Пак ви пожелавам да преживеете този велик и славен момент, който представлява идването на вашия възлюбен. Дойде ли този момент, всичко старо, всичко преходно ще се обезсмисли. Този момент може да бъде още днес, в настоящето, в което се движите и

живеете. Само този момент е в сила да смекчи човека, да измени лицето му и да го облагороди. Влезете ли в живота на космическото съзнание, всякаква лъжа, всякаква неправда ще изчезне от вас. Тогава вие няма да приличате на онзи богаташ, който се скривал от всички посетители, които отивали при него за материална помощ. Отива един беден поет при този богаташ да му иска някаква парична помощ, но той казва на слугата си: Кажи, че ме няма в къщи! Един ден богаташът има нужда от поета и отива в дома му. Поетът излиза сам пред богаташа и му казва: Днес не съм у дома си, не мога да Ви приема. – Как тъй, нали този, с когото говоря сега, сте Вие сам, поетът, когото търся? – Не вярвате ли, че не съм у дома си? Как аз можах да повярвам на вашия слуга, че Ви няма вкъщи, а Вие не вярвате на мене? – Нали Вие сте поетът? – Да, аз съм, но не съм за Вас. Казвам: Така се приемат хората, когато живеят в самосъзнанието. Обаче, когато влязат в космическото съзнание, те ще отворят широко вратата си за своя приятел с братска усмивка, със светъл ум и с чисто сърце. Какъв по-хубав прием от този може да очаквате? Няма по-хубаво нещо от това, да разполага човек с вътрешен мир и доброта! Какво по-хубаво от това, да виждаш навсякъде Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина? Няма подобри условия за работа от този живот.

И тъй, пожелавам на всички да преживеете момента на съприкосновение с Бога, Който ще събуди в душите ви непреодолимо желание и силен копнеж за постигане на новия живот – живота на Божественото, космическото съзнание!

Беседа от Учителя, държана на 2 януари 1927 година в гр. София.

САМ С УМА СИ

„И тъй, сам с ума си слугува на Божия закон, а с плътта – на греховния закон.“ (Послание към римляните 7:25)

Прочетената 7 глава от Посланието към римляните донякъде само обяснява известни противоречия в живота.

„А сега вече това не го правя аз, но грехът, който живее в мене.“ [17 ст.]. На мнозина тази мисъл може да се види парадоксална, но с една аналогия тя ще може отчасти да се обясни. Ако българите например, воюват с някой народ, трябва ли да държат някого виновен за тази война, само затова, че той живее в България? Ако го държат отговорен, той ще каже: „Българите правят това, а не аз.“

„Защото според вътрешния човек, съуслаждавам се в закона Божий.“ [22 ст.] – Значи, освен външния закон, в човека има и вътрешен закон – Божия закон.

„И тъй, сам с ума си слугувам на Божия закон, а с плътта си – на греховния закон.“ [25 ст.].

Павел, един от великите апостоли на християнството признава, че служил на два закона. Единият закон е преходен, установен от хората, а другият закон е вечен, установен от Бог. Закон съществува само там, където живеят разумни същества. В това отношение, законът може да се изпълнява само от разумни същества с висока култура. Разумността на тези същества бива различна по степен. Колкото моралът на хората е по-висок, толкова и разумността им е по-голяма.

Често се говори за Божествения свят, за Бог, за служене на Бог и т. н. Под понятието „Бог“ се разбира Вечно Начало, абсолютна разумност, в която няма никаква промяна, нито измяна. Влезете ли в Божествения свят, скърбите и страданията ви моментално ще

изчезнат, душата ви ще се изпълни с мир и тишина, с възвишени и благородни чувства. В Божествения свят цари абсолютна чистота и хармония. Ето защо, човек се стреми към този живот, макар всеки да си го представя според своите вътрешни разбирания. Всеки човек си представя Божествения, Вечния живот според устройството на своето тяло, т. е. според своето умствено, сърдечно и духовно развитие.

Една от задачите на съвременната наука е да изучи подробно устройството на човешкия мозък, за да си обясни всички противоречия, които съществуват в живота. Забелязано е, например, че черепът на високо моралните хора е правилно устроен, вследствие на което те не преживяват такива противоречия, които създават пертурбации в живота им, както това става с хора, на които моралните чувства са слабо развити. Костта на черепа в гениалните и праведните хора е много тънка, когато на грешните хора е доста дебела. Това не показва, че грешните хора не мислят, но понеже черепът им представлява котел, пълен с нагрята вода, за да не се пукне от вътрешния напор, костта е направена дебела, да издържа. За грешния човек животът е вечно кипене, вечно врене, затова той казва: Ври нещо в сърцето ми, в ума ми! Разбира се, че нещо ври в него. Нима водата в котела на парната машина не ври?

И тъй, когато се говори за морални хора, това подразбира нов тип хора, от нова човешка раса. В морално отношение първобитният човек е бил на ниско стъпало. Той е представлявал нещо подобно на животните. Нима овцата, кравата или волът могат да се сравняват по морал със съвременния човек? Пуснете ги в градината си и ще видите какъв е техният морал. Те ще направят ред пакости. Ако пуснете един гълъб в градината си, и той ще ви направи пакости, макар че в морално отношение гълъбът седи най-високо между птиците. Той е вегетарианец, храни се само със зрънца. Изобщо, моралът изисква не само външни, но и вътрешни правилни отношения. Казано е например в Писанието: „Не кради!“ Краденето не подразбира да вземеш от човека пари или друго нещо, но можеш да крадеш и

чувствата, и мислите му, както крадеш и парите му. Следователно кражбата, като неморален акт, става не само във физическия, но и в сърдечния, и в умствения свят. Навсякъде стават кражби. И в духовния свят стават кражби. Когато някой дух иска да открадне нещо от човека, той ще обикаля оттук-оттам, докато най-после постигне целта си. Много от мислите и чувствата на съвременните хора приличат на кукувичи яйца. Кукувицата се грижи само да намери някое чуждо гнездо, в което да снесе яйцата си и ги оставя на другите птички да ги мътят. Какво ще излезе от тях, тя не се интересува повече. По същия начин някоя съвременна мома се влюбва в един момък, за когото нищо не знае, откъде е, какъв е, и казва: Отличен човек е моят възлюбен. Той е цяло божество, готов е всичко да направи за мене. Оженва се за него, но не минава и една година, казва: Излъгах се в този човек! Той не излезе това, което си представях. Питам: Как е възможно едно разумно същество да се излъже толкова много? Ти, като разумно същество, трябва да правиш разлика между обикновеното стъкло и диаманта. Диамантът е твърд, добре пречупва слънчевите лъчи и е способен да лекува, т. е. има лечебни свойства. Скъпоценните камъни, изобщо, имат лечебна сила в себе си, вследствие на което хората още от най-стари времена са ги носили като украшения. Много от съвременните хора вярват, че употребата на скъпоценни камъни ще донесе някакво щастие. В това има известна доза истина, но има и малко суеверие, на което се поддават, както някои учени и философи, така и хора от висок произход, като царе, князе, дипломати и др. Мнозина могат да възразят, че между учените и философите не съществуват суеверия. И между тях има суеверия. Вземете, например, френския романист-натуралист Зола, когато замислял да напише ново съчинение, предварително бръквал в една кутия с различни номера, изваждал си един номер и по него съдел за успеха на своето произведение. Той се изповядвал пред свои близки, че това се дължи на някакво атавистическо чувство на суеверие, останало в него от деди и прадеди. И съвременните хора не

са свободни още от суеверията в живота. Срещате някой писател, който върви замислен, мечтае за своята нова книга, която пише, и току изведнъж виждате на лицето му доволна, щастлива усмивка. Защо? – Той видял, че насреща му идва кола, пълна с чували брашно и си казва: Ще върви книгата ми, както брашното се продава. Срещне ли някоя празна кола, замисли се, става сериозен, казва си: Напразна ще ми бъде работата. Няма да имам успех! Питам: Какво отношение има между празната и пълната кола и неговото съчинение? Казвате: Ние трябва да се отнасяме критически към нещата, а не повърхностно, да гледаме реално на живота.

Питам: Какво представлява реалният живот? Може ли той да се пипа, да се хваща в ръка, като нещо материално, като круша или ябълка, и да се обръща на една и на друга страна? Животът не е нещо материално, но има свои материални прояви, по които може да се съди за неговия дълбок, вътрешен смисъл. При това всяка проява в природата оказва известно влияние върху живота. Например, учените са забелязали, че когато се явяват петна на слънцето, някъде в природата има големи бури, урагани. Колкото повече петна има, толкова повече ветрове се явяват. Освен това слънчевите петна са свързани и с плодородието на една или на друга страна. Явяват ли се повече петна, и плодородието е по-голямо. Оттам пък и търговията се засилва. Щом има голямо плодородие и добра търговия, същевременно и броят на женитбите се увеличава. По слънчевите петна може да се предсказва какви ще бъдат отношенията между членовете в един дом. Ще кажете: Как е възможно слънчевите петна да указват влияние върху отношенията на хората? – Много естествено! Когато има повече петна на слънцето, плодородието е голямо, търговията добра, и джобовете на мъжете по-пълни с пари. Щом мъжът има повече пари, избегнати са голяма част от недоразуменията в един дом. Няма ли плодородие през годината, търговията е по-слаба, а оттам и джобовете на мъжете по-празни. Няма ли достатъчно пари, и недоволството в домовете е по-голямо.

Някой казва: Защо хората не живеят добре помежду си? – Защото няма петна по слънцето. Много от съвременните учени не вярват на тези факти, но за в бъдеще те ще повярват, че наистина, появяването на слънчевите петна има отношение към човешкия живот. Изобщо, резките промени, които стават в слънцето, изразяват две различни състояния.

За обяснение на тази мисъл ще ви дам следния пример. Вземете черния и белия цветове и разгледайте техните свойства. И двата цвята са пасивни, но се отличават с противоположни качества: черният цвят поглъща почти всички слънчеви лъчи в себе си, вследствие на което задържа повече топлина, белият цвят – обратно. Той отразява слънчевите лъчи, вследствие на което задържа по-малко топлина. Следователно лятно време, когато се чувствате простудени, завийте се с черна дреха, за да се стоплите. Искате ли да се поразхладите, завийте се с бяла дреха. Тъй щото, когато правим сравнение между свойствата на тези два цвята, ние оприличаваме черния цвят на злото в света. Всъщност черният цвят сам по себе си не е зло, но той представлява състояние на почивка. Понякога тъмнината е полезна. Защо? – Защото светлината в известни случаи представя ред образи, които създават страдания. Започне ли черният цвят да прониква в ума на хората, те се разболяват. Това показва, че те трябва да изменят своя живот, като впрегнат на работа всичката си енергия. Всеки, който иска да промени живота си, да създаде в себе си подем към красивото и възвишеното, той трябва да внесе в ума си белия цвят, като емблема на чистота. Това е отчасти вътрешно изясняване на въпроса за цветовете. Цветовете са символи, които трябва добре да се обяснят.

Ако разгледате буквите, които съставляват думите „бял“ и „черен“, те сами по себе си нямат никакъв смисъл. Например, буквата „Л“, буквата „Б“ отделно взети нямат никакъв смисъл, но турите ли буквата „Л“ в думата „Любов“, тя вече придобива смисъл; турите ли буквата „Б“ в думите „Бог“, „благост“, „блажен“, и тя придобива смисъл. Следователно, ако ние знаем как да съпоставяме черния и

белия цветове, както в живота, така и в нашия организъм, те придобиват смисъл.

„С ума си служим на Божия Закон, а с плътта си – на греховния закон.“ Може ли човек едновременно да служи на два закона? – Може. Хора, които са опитали това, казват, че до известно време те са служили и на двата закона, докато се определили после да служат само на Божия Закон. И в растителното царство срещаме същото нещо. И растенията служат на два закона: чрез корените си служат на греховния закон, а чрез клоните си – на Божият Закон. И ние с краката си служим на греховния закон. Колко мравки, колко червейчета, колко треви тъпчем с краката си! И след всичко това ние, съвременните хора, мислим, че сме морални! Например, малцина хора се замислят по отношение на тревите, на цветята и ги считат живи. Всеки, който спокойно тъпче тревата, казва: Трева е това, тя не е живо нещо, тя няма никакви страдания. – Не, живи са и тревите, и цветята, те имат до известна степен съзнание в себе си. И това, което българите наричат „уроки“ се дължи на обстоятелството, че човек е стъпкал някоя трева или растение, с което му причинил известна вреда. Когато хората са невнимателни към растенията, те могат да пострадат, да се осакатят нещо заради това свое невнимание. Някои растения са много миролюбиви, но някои – не са. Ще кажете: Може ли да се вярва на подобно нещо? Каква връзка може да съществува между невниманието и небрежността на хората и растенията? Питам: Ами откъде е дошла вярата на хората в старите времена да се кланят, да се молят, да кадят тамян на идоли, направени от човешки ръце? Няма нищо смешно във вярата на тези хора, защото все-таки те са имали някакво основание да вярват. Ако някой човек ви предложи една златна английска монета, очите ви веднага ще светнат. Защо? – Вяра имате в тази монета. Ако някой художник ви предложи една от своите хубави картини, очите ви пак ще светнат. Защо? – Защото знаете цената на тази картина, вярвате в нейната стойност. По какво съдите за цената на картината? – По краските, по линиите, които

великият художник поставил върху платното и с това придал смисъл и съдържание на образа. Казвам: Ако човек изучава линиите на човешкия организъм така, както природата първоначално тя е създала, и ако по този модел може да извае своя образ, по-велик художник от него не може да има. Вие изучавали ли сте човешкото лице с всички тънки, деликатни оттенъци по него? На кое място на лицето, например, и с кои черти се изразява добродетелта? Тя има точно определено място на лицето на човека, както и точно определени черти. Обаче, според степента на развитието ѝ, тя заема по-голямо или по-малко място в лицето на човека: колкото е по-малко мястото, което добродетелта заема в лицето на човека, толкова и той е по-малко добродетелен. И обратно: колкото е по-голямо мястото, което добродетелта заема в лицето на човека, толкова и той е по-добродетелен. Това не се отнася само за добродетелта, но и за всички останали велики добродетели. Например, и Любовта, и Мъдростта, и Истината, и кротостта, и въздържанието, и милосърдието – всички имат свои определени места върху човешкото лице. Днес човешкото лице е съградено благодарение на всички тези добродетели, които са действали едновременно. Всяка добродетел съгражда свои специални мускули и органи върху човешкото лице.

По същия начин се създали и другите органи по лицето на човека. Когато интелигентността е дошла в човека, тя започнала да строи и създава свои органи. Силите, чрез които се изразява човешката интелигентност, човешката мъдрост, създали носа и ушите. Силите, енергиите, чрез които се изразява Любовта създали устата на човека. Когато Истината дошла в човека, тя казала: Аз ще съградя очите, веждите и клепачите. Най-после дошъл и разумът, който създал челото на човека. Сегашните физиономисти разглеждат тези въпроси малко по-другояче. Днес физиономията, френологията не се изучават като науки, които разглеждат произхода на всички линии по лицето на човека, но се разглеждат, като изкуства, чрез които познават характера на човека. Понякога те изучават повече

негативните черти на човешкия характер, отколкото положителните, както и Ломброзо някога е изучавал повече престъпните, патологическите типове. Той например, е ходил в Русия да изучава Толстой като тип, да види, към коя категория да го определи. През цялото време го наблюдавал как яде, какви движения прави, как говори, че поставил Толстой в особено положение. В чудо се е видял Толстой! Казвам: Да търсиш само отрицателните черти в човека, това не е наука. Преди всичко ние трябва да знаем кои са характерните черти на здравия човек, на положителния характер. Ние трябва да знаем какви са отличителните черти на едно хармонично лице. Тези норми трябва да изучаваме ние. Значи, нас трябва да ни интересува изобщо науката за здравия човек. Обаче, при всяко отклонение на здравия ум, на здравото сърце и на здравия организъм, изобщо, ние влизаме в областта на патологическите състояния в човека. Съвременните учени като биолози, физиолози, анатоми са изучили човешкия мозък, като са събрали много факти относно гънките на мозъка, както и върху белите и сиви мозъчни влакна, но не са обърнали внимание върху известен род мозъчни клетки, които пречупват светлината на моралния свят. Тази област в мозъка на човека е наречена морална среда. Моралният свят, в който зло не съществува, изпраща своята светлина до мозъка, и тази светлина се възприема от клетките на така наречената морална област. Значи, тази светлина не идва от слънцето. Тя минава само през слънцето, но не е нито слънчева топлина, нито слънчева светлина. Забелязано е, че всички хора не приемат еднакво количество морална светлина и топлина: някои приемат повече, някои – по-малко. Когато на съвременните хора се говори за моралния свят, за моралните чувства, някои от тях казват: Защо не ни говорят за реални неща – за къщи, за богатства, за щастие, за високи длъжности, но ни говорят за работи, които не съществуват. Те се отнасят с присмех и насмешка за моралния живот.

Казвам: Мечтае ли човек да стане пръв министър в някоя държава, той прилича на онзи турчин от делиорманските села, който ходил в Цариград на разходка, и като се върнал в селото си, отишъл при ходжата да му разправи, какво видял и чул в Цариград. Ходжата го запитал: Какви новини има в Цариград? – Мислят да те направят шейхюлислям. – Не ми говори такива неща, друго нещо кажи! – Няма какво друго да ти кажа, тази е най-голямата новина. Обаче ходжата знаел, че това нещо е невъзможно. След една седмица той пак среща турчина и му казва: Кажи ми пак онази новина! Той знае, че това е измислица, но си казва: Нека пак повтори същото, приятно е да го слушам. И този ходжа ходи натук-натам обикаля, мечтае си, дано го направят шейхюлислям.

И тъй, кажете на някой съвременен човек, че може да стане шейхюлислям или пръв министър, или велик музикант, или художник, или велик учен, или философ, и той ще подскочи от радост, макар и да не стане такъв. Той казва: Кажете ми онази стара новина, па макар и да не се сбъдне! Не е лошо това. Добре е да се насърчават хората. Всичко е възможно да стане в света. Но кога? – Когато му дойде времето. Кажа ли на някого, че може да стане пръв министър в България, той веднага запитва: Кога ще стане това? – След 400 години. На друг казвам: Ти ще станеш пръв министър след 2500 години. – Така ли? Ами България ще съществува ли дотогава? Ще съществува, а до това време тя ще стане и по-велика. – Ами не може ли да се съкратят годините? – Не може. На трети казвам, че той ще стане пръв министър след девет години; на четвърти казвам, че след една година ще бъде избран за пръв министър в България. Питам: Всички тези твърдения верни ли са? Имат ли те някаква валидност за тези хора, които ще станат първи министри в България след 2500 години, или след 400 години, или след десет години, или най-после след една година? Все пак може да се повярва за онзи, който ще стане пръв министър след десет години, както и за онзи, който след една година ще бъде избран за пръв министър. Но що се

отнася за другите двама, не може да се вярва. За първите двама всеки може да бъде свидетел, всеки може да провери това нещо. За последните двама това твърдение трябва да се приеме само на доверие. Обаче онзи човек, който е зает с някаква велика мисъл, или с някаква свещена идея, той никога не мисли да става пръв министър било в България, било в някоя друга държава. Който иска да служи на Божия Закон, той трябва да е надживял в себе си желанието да става пръв министър. Желанието на човека да стане богат, силен, да заеме високо положение в обществото е хубаво нещо, но то е служене на греховния закон. Служиш ли на този закон, и парите ще ти вземат, и здравето ще ти вземат, и чувствата ще ти вземат, и знанието ще ти вземат, и ти ще останеш сам в света като пътник, изхвърлен на някой пуст остров след голямо корабокрушение. Питам: Каква реалност има в това, което могат да вземат на човека?

И сега, когато се проповядва Истината от хора, които не я познават, те казват: Това е вярно, онова не е вярно; това е право, онова не е право. Понеже църквата днес се е разделила, затова нейните служители казват: Учението на еди-коя си църква е право, а на еди-коя си – не е право. – Не, когато се говори за Истината, трябва да се знае, че в света има само едно право учение, в света съществува само един разумен човек. Колко човеци създаде Бог първоначално? Ние знаем, че Той създаде само един мъж и една жена. Всички хора, които после се наплодиха, това е човешка работа. Мнозина от съвременните хора казват: Ние сме грешници. Казвам: Щом хората се считат грешници, такъв ще бъде и съвременният строй, уредба и управление на цялото човечество. Човек е грешен, но причината за това не е Господ, Който го създаде, но естеството на материята, от която Бог направи човека беше неустойчива. Тя беше човешка кал. Днес Бог създава новия човек и ще го направи не от човешка, но от Божествена материя. Ако посадите една ябълка или круша на почва, където някога са били гробища, мислите ли, че тези плодове могат да бъдат здрави? През порите на тези плодове ще проникнат всички болести,

които съществуват в света. Следователно въздухът, който дишаме, храните, които приемаме, всичко днес е заразено. Цялата земя е пропита от човешка кръв. И тази кръв, именно, носи всичката зараза в света. При това и съвременните хора живеят още с възгледите на старите и казват: Този човек трябва да се убие, онзи трябва да се обеси и т. н. По този начин светът няма да се оправи.

„Сам с ума си служа на Божия Закон, а с плътта – на греховния закон.“ Значи, докато човек е в плът, той ще служи и на двата закона. Това виждаме и днес навсякъде в живота. Отвори се европейската война, където се избиха милиони хора. Какво спечелиха европейските културни народи с тази война? Какви бяха народите, които се биха помежду си? Все културни, християнски народи, които проповядваха, че хората на миналото, които са живели преди тях, са били варвари, не са разбирали Божия закон. И всички тези разумни хора не постъпиха ли по-зле даже и от своите предшественици? Не се ли биха те цели четири години, като не успяваха дори и мъртвите си да погребват? Защо беше всичко това? Това показва, че културата, с която днес хората се гордеят, е фиктивна. Християнството още не е проникнало дълбоко в човека, да стане негова плът и кръв. При това и учените хора нямат още в себе си определен вътрешен морал.

Казвам: Сега, когато проповядват християнството между народите, винаги чрез него се прокарва някаква политическа цел. Навсякъде, където с християнството заедно се прокарва известна политическа цел, влиза и заразата. Политическият живот е за земята. В неговата програма влиза слава, богатство, щастие – всеки иска да бъде богат, силен, щастлив. Ако някой иска да се прослави като писател, като художник или като музикант, той трябва да отиде в света. Само там могат да го направят велик, знаменит човек. Влезе ли той в духовния свят, където работят Божествени закони, там процесът е точно обратен: първо ще му снемат короната от главата – ще остане гологлав и бос; после ще го лишат от всички богати храни, като кокошки, прасенца, агънца; ще му отнемат всички удоволствия –

пушене на тютюн, пиене на вино и др. Където отиде, няма да бъде вече пръв, но последен. Сега, като наблюдавам живота на съвременните хора, казвам: Да излиза дим от комините им, разбирам, но да излиза дим от устата и носовете на хората, това не разбирам. Сега и жените се състезават с мъжете в пушене на тютюн, като казват, че това изразява равенство между половете. Жените по този начин искат да придобият свобода, да се приравнят с мъжете. Ще видите сега съвременната жена си реже и косите, иска да има къси коси, като мъжете. Обаче, откакто жените взеха да си режат косите, у мъжете се яви желание да оставят косите си да растат, да станат дълги. Значи, сегашната мода е жените да носят рязани коси, къси, а мъжете – дълги коси. Човек трябва да знае защо иска да отреже косата си и защо да я пусне дълга. Ако човек е събрал много магнетизъм в себе си, добре е да отреже косата си, това е даже здравословно за него. Късите коси придават повече електричество в организма. Например, когато войниците отиват на война, отрязват косите си, да проявяват повече смелост. И наистина, тогава войниците се бият по-добре, те са по-войнствени, по-неустрашими. Обаче, щом природата е покрила главата на човека с коса, тя знае защо прави това. Разумните същества, които са взели участие при създаването на човека, на всеки негов косъм по главата и лицето са написали известно правило, известен закон. Много от западните народи се бръснат, стрижат, но затова се забелязва един упадък в техния морал. Те са добри, морални, докато не се засегне техният личен интерес, засегне ли се интересът им, и моралът отстъпва. Истинският морал включва в себе си главно общочовешките интереси. Морал, който обхваща в себе си само личен интерес, той е преходен морал, осъден на загиване. Такъв е моралът на съвременните културни европейски народи. Той се яви като резултат на сегашното християнство, което създаде особени наслоявания в умовете на хората.

И тъй, когато говорим за Любовта, за Мъдростта и за Истината, известно количество клетки от човешкия мозък пречупват само

лъчите на Любовта и ги възприемат в себе си; известно количество клетки от друг род пречупват и възприемат в себе си лъчите на Истината. Клетките, които пречупват например лъчите на Мъдростта, се намират в предната част на главата, на самото чело на човека. Затова именно, челото, с всички свои центрове трябва да се разработи правилно, както се разработват днес нивите и полетата, когато искат да дадат добра жътва. Бъдещата култура може да дойде между хората само тогава, когато те са водили дълго време чист и свят живот. Сегашният свят е пълен само със съмнения, подозрения и недоволства. Дойде някой човек при мене и ми казва: Кажи ми Истината! Аз зная какво иска този човек. Тези думи означават: Аз искам да стана богат, силен, виден човек, като лекар, музикант, художник. Казвам: Днес лекарите имат известно предназначение, но какво ще бъде предназначението им след хиляди години, когато всички хора станат здрави? – Тогава те няма да лекуват болни хора, но ще учат здравите, как да пазят здравето си. Какво ще правят военните, когато всички хора станат миролюбиви? Какво ще правят проповедниците, когато всички хора водят чист и свят живот? Какво ще стане с храмовете, когато няма да има богомолци в тях? Свещеният храм в света е човешката глава. За сега няма по-велико нещо от нея. Обаче това, което човешката глава създава, бледнее пред величието на самата глава, като форма. През нея преминават Божествените мисли, чрез нея се изявява великият Божи Дух. Казано е: „Глава на Твоята Истина е Твоето Слово."

Често хората говорят за хигиена на жилищата и казват, че едно жилище е хигиенично, когато има широки, големи прозорци. Казвам: По-хубави прозорци от човешките очи засега няма. Мнозина намират, че човешките очи не били създадени както трябва. Други казват, че очите на човека не са още хубаво направени. Нека дойде някой човек да покаже по-хубав образец за очите от този, който сега имаме. Днес няма по-велико нещо от устройството на човешкия мозък, както и от устройството на неговите очи. Според качеството и

количеството на мозъчните клетки, които възприемат Божията Любов, Мъдрост и Истина, се определя и любовта, мъдростта и истината в самия човек. Каквато и колкото светлина възприемат тези клетки в себе си, те я изпращат навън чрез съзнанието на човека.

Съвременната наука започва да говори вече за съзнанието на човека, което тя разделя на три вида: обикновено съзнание, което съществува у животните; самосъзнание, което съществува у хората и космическо или Божествено съзнание, което се явява у високонапреднали в духовно отношение хора. Ние разделяме съзнанието по следния начин: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват двата полюса на духовния и Божествения свят; съзнанието и самосъзнанието пък представляват двата полюса на животинския и човешкия свят. Когато казваме, че самосъзнанието трябва да се замести, това не значи, че трябва да изчезне, но то трябва да отстъпи своето място на космическото, на Божественото съзнание, т. е. трябва да премине в по-висока фаза. Настане ли това време, и Царството Божие ще дойде на земята. Така както живее сега човечеството, в своето самосъзнание, Царството Божие няма да дойде скоро. Вземете всички проповедници на християнството из целия свят, както и онези духовно просветени хора в Индия, и вижте дали имат желание да се обединят, не външно, но вътрешно. Даже и в Америка доскоро проповедници от една църква не позволяваха на проповедници от друга църква да посещават службата им. Едните се считат за по-правоверни от другите. Вземете съвременните православни и протестанти, които са все християни, и вижте, ще позволят ли на един православен свещеник да излезе на амвона в евангелската църква да проповядва? Или, ще позволят ли на един евангелски пастор да проповядва в православна църква? – Няма да позволят. Какво показва това? – Че тези хора нямат дълбоко вътрешно разбиране. Те живеят още в съзнанието и самосъзнанието, служат на себе си и на своя народ, но не и на Бог.

Казвате: Как ще познаем, че хората служат на Бога? Когато се дойде до служене на Бога в света, хората ще пътуват по тренове, по железници безплатно; по театрите ще се отива пак безплатно; всеки ще заеме своето място и ще седи свободно; артистите ще играят безплатно; музикантите ще свирят безплатно, но в замяна на това, техните слушатели ще ги хранят безплатно, с най-хубава и чиста храна. Някой казва: Това са утопии на далечното бъдеще. Всяко нещо, което не може да се направи или постигне днес, хората считат за утопия. Ако преди хиляди години биха казали на първата маймуна в света, че един ден от нея ще произлезе разумният човек, от когото ще произлязат велики хора, кантовци, лапласовци, тази маймуна не би повярвала в това. Тя ще каже: И да стане това, пак не вярвам. Трябва да се служи на Бог, понеже Той ще определи всички неща в света. Вследствие на това, всички напреднали души, които идват сега в света да помагат на хората, трябва да се заемат с разработването на съвременната наука.

За изяснение на мисълта си ще ви дам следния пример: Представете си четири точки, като граници, върхове на квадрата. Ако поставите в този квадрат още три други квадрата, с еднакво големи страни, тогава всяка една от допирните точки на тези квадрати ще бъде същевременно и тяхна граница. Вие казвате: Всяка точка от квадрата принадлежи на дадения квадрат. Да, но едновременно тя е обща и за четирите квадрата. Така че, когато едно тяло, или един предмет има четири граници, тези граници не са само негови, те принадлежат и на други тела или предмети, които влизат плътно в даденото тяло. Значи, за да се определи валидността на една точка от дадено тяло, което има форма на квадрат, в това тяло трябва да се поставят още три квадрата, да станат всичко четири квадрата, но да заемат видимо едно и също място. Числото четири е мярка, с която се съдят нещата. Какво означават пък четирите квадрата? Първият квадрат представлява разумната майка, пълна с любов; вторият квадрат представлява бащата, пълен със знание и мъдрост; третият и

четвъртият квадрати са преповторение на първия и втория; те представляват сина и дъщерята. Синът е образ на Истината, дъщерята – на Правдата; майката – на Любовта, а бащата – на Мъдростта. Такова нещо трябва да изразява фамилията. От това гледище, какво съдържание се крие във всяка точка, например, в точка А. Тази точка заема четири положения, т. е. тя представлява граница, връх едновременно на четири квадрата: единият квадрат определя положението на Любовта – първия метод. Тази точка е жива, разумна. Следователно, само разумните същества могат да бъдат точки. Всяко същество, което привлича нещо към себе си, е разумно, то е разумна сила. Някой казва: Този човек ме привлича към себе си. – С какво може да те привлече един човек? – С разумността си. С какво професорът, ученият човек привлича хората? – Със знанието си. С какво привлича публиката музикантът? – С хубавото свирене. Художникът с какво привлича своите обожатели? – С умението си да рисува хубави картини. С какво военният насърчава войниците? – С голямата си смелост да се хвърля в боя. Погледне ли към ножа си, той казва: Това е моята магическа пръчка, с която мога всичко да направя. И всички, които го гледат, казват: Голям юнак е този човек! Обаче, силата на човека не седи в неговия нож. Когато Давид излезе срещу Голиат, Саул му даде копие и нож, с които да се брани. Давид ги тури в пояса си, но едва се движеше под тяхната тежест. Той ги захвърли настрана и каза: „Не съм научен да действам с такива оръжия. Моята прашка е най-доброто ми оръжие.“ Той взе тоягата си и надви на Голиат. Истината се крие в простите неща. Който живее с нея, той ще стане велик човек. Давид надви със своята прашка, каквато и малките деца употребяват. Тя представлява три линийки, свързани по особен начин и между тях някъде се поставя камъкът. Значи, едната линийка представлява долната устна, втората линийка – горната устна, а третата – езика. Така че, чрез устата си трябва да изхвърляме навън по една разумна дума. Разумната дума е камъчето, което прашката изхвърля навън. Такова камъче е ценно за всеки, който отива да

воюва. Кажете ли на някого: Аз ви обичам, аз ви любя – вие произвеждате цял преврат в този човек. Тези думи съдържат магическа сила в себе си. Всеки, който е получил такова писмо, носи в себе си магическия жезъл. Вечер го крие под възглавницата си, сутрин, като се облече, прочете го отново и го тури в пазвата си. Така го чете и препрочита, докато се ожени. Ожени ли се веднъж, той захвърля вече писмото настрана, то губи вече своята святост и сила. Докато ние сме свети, и нашите чувства са свети. Докога търговецът е свят човек? – Докато касата му е пълна с пари. Докога държавата е силна? – Докато армията й е силна, докато има разумни и честни финансисти. Отслабне ли армията й, изгуби ли средствата си, и държавата отслабва.

И тъй, за да създадете новия живот в себе си, вие трябва да се преобразите. Често българите казват: България трябва да стане велика държава! Добре е всеки държавник, всеки българин да мисли така, но в какво трябва да седи величието на една държава и на нейните поданици? Всеки поданик трябва да разбира великия закон на Любовта, да знае как да живее; той трябва да разбира великия закон на Мъдростта, да придобие истинското, положителното знание, което да го освободи от всички противоречия и страдания в живота; той трябва да разбира великия закон на Истината, който ще му донесе свобода и простор в живота; и най-после той трябва да живее съобразно великия закон на Правдата, да бъде справедлив, както спрямо себе си, така и спрямо всички околни. Това са належащи въпроси, които всеки човек трябва да разреши. От познаването и приложението на Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта в живота ни, зависи нашето здраве, от това зависи, каква работа ще свършим, какви ще бъдат нашите синове и дъщери, както и състоянието на нашата наука и изкуство.

Мнозина мислят, че великите хора никнат като гъби в света. – Не, те не могат да изникнат така лесно, както си мислим. И гъбите, за да изникнат, изискват се условия – влага и съответна почва. На нас

ни се струва, че току-така изникват. Казвам тогава: Ако за гъбите са нужни специални условия, колко повече такива условия са нужни за създаване на велики хора! В света има една велика култура, която изпраща и до нас своите светли лъчи, обаче ние трябва да ги възприемем, задържим в себе си и използваме. По същия начин, за да дойдат велики хора между нас, ние трябва да им създадем благоприятни условия, да им определим съответно място за живеене. За да дойде на земята един велик, възвишен, гениален човек, който да помага на човечеството, трябва да му се създаде и съответен организъм, чрез който да се проявява. Днес най-трудните условия за живот са на земята. Ако се предложи на някой възвишен дух да слезе на земята, той много ще мисли да слезе или не. Той е готов да преброди цялата Слънчева система, но дойде ли въпрос да слезе на земята, много ще мисли. И след всичко това съвременните хора се мислят за много културни. Каква е тази култура, в която навред се чува само плач и скърцане на зъби? Говори се, че в ада има плач и скърцане на зъби. Казвам: Ако и тук има същото нещо, тогава не сме ли и ние в ада?

Един български свещеник, доста стар, с побелели коси, с изпопадали зъби, казва един ден на слугата си: „Стояне, не знам какво ще се прави! Като отида на онзи свят, ще има там плач и скърцане на зъби!“ – Е, дядо попе, ти поне няма от какво да се плашиш. Твоите зъби са изпадали, нямаш нито един зъб в устата си. Да му мислят онези, младите, на които зъбите са здрави. По същия начин и ние разбираме някои неща в буквален смисъл. Какво разбираме под думите „плач и скърцане на зъби“? – Това са онези умствени, сърдечни и душевни страдания, предизвикани от ред спънки в живота, от разрушения на всички възвишени мисли и желания в човека. Кой не се е виждал сам в света, между развалините на своите красиви мечти? Какво по-голямо страдание от това да чуеш, че синът ти умира на бойното поле, или че дъщеря ти пропада в някой недостоен дом! Няма ли да страда поетът, който е написал една

хубава поема, а светът му я отхвърля? Няма ли също така да плачат, да страдат онзи художник и музикант, чиито произведения не са оценени както трябва? Всяко поетично, музикално или художествено произведение, това са живи неща, създадени от човешкия дух. Като разглеждате всички тези творения внимателно, с желание да ги разберете, ще видите, че те са живи неща. Целият Стар Завет, както и Новият Завет са живи книги. Всички хора, за които се говори там са живи, те и сега са между вас. Ще кажете: Това вече е измислица, така може да говори човек, на когото дъската е мръднала. Питам: Когато мъж бие жена си, или жена бие мъжа си, дъската им на мястото ли е? Когато учител бие учениците си, дъската му на мястото ли е? Когато някоя млада мома или млад момък се поддават на лош, извратен живот, дъската им на мястото ли е? – Ама ние мислим, че всичко това е необходимо за еволюцията на човека. – Каква логика има в това мислене? И затова повтарям: Онези хора, които са писали и създали както Библията, така и онези творения в поезията, музиката и художеството, са живи и днес, и ние всички се намираме под тяхното влияние. И всичко велико и възвишено, което човек чувства в себе си, е резултат на влиянието на тези велики, безсмъртни души. Това не казвам само аз, но и те потвърждават, че всичко, което ви говоря, е истинно и вярно. Те казват: „Този е пътят, за който и ние свидетелстваме." И наистина, всичко смъртно ще изчезне, всичко ще се измени, но в най-трудните времена на живота си вие ще срещнете тези безсмъртни души, които ще ви кажат: Не бойте се, ние сме с вас.

Един млад българин ми разправяше една своя опитност. При една голяма семейна тревога, която изживял, той решил да тури край на живота си, да се обеси. Едва метнал примката на врата си, и в стаята му влизат няколко търговци. Той се сепва, обръща се към тях и си казва: Като свърша работата си с тези хора, ще продължа замисленото. Обаче, след свършване на работата си, като останал сам, започнал да мисли: Защо трябваше да посягам на себе си? Няма ли друг изход от това положение? Все ще се намери някое по-добро

решение. Така се отказал той от първото си намерение. Питам: Защо този млад човек трябва да се беси? – Жена му го праща на въжето. Той не трябва да увисва на въжето, но при Бог да отиде. Когато някой човек пожелае да отиде при Бог, ще започнат да му говорят: Защо ще ходиш при Бог? Там няма живот. Животът е тук, на земята, яж, пий и весели се! Какъв е животът, на който служат днес повечето хора? Работи някъде 20 – 30 години, без да чуе поне една сладка дума. Ходи из света, немил-недраг. Такова е било положението и на българските харамии. Какво завидно има в това? Знаете ли, какво е мнението на чужденците за българите? Как мислят българите да изправят себе си? Ще кажете: Ще поправим грешките си. – Кога, как ще поправите грешките си? Не е достатъчно само да се каже това, но трябва да се направи. Българите ще се поправят, когато дойдат между тях тези 144,000 души, за които се говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях имай китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци, както и българи.

Павел казва: „Бъдещата наука ще се основава на великия Божи Закон.“ В тази наука всичко е живо, във всичко има съзнание. В съвременната химия се говори за кислорода например, като елемент, разглеждат се свойствата му, големината на неговия атом, бързината, с която той се движи и т. н. Значи, кислородът е живо тяло, с което човек може да се разговаря, както се разговаря и с един философ. Ще кажете: Това вече е невъзможно, не е за вярване. – Ами как може да вярвате, че кислородният атом се движи с трилион пъти бързина в секунда? Как са доказали учените това? Не само това, но за в бъдеще учените ще докажат, че кислородният атом се движи с още по-голяма бързина в секунда от тази, която днес са изчислили. Бързината в движението на кое и да е тяло зависи от неговата интелигентност. Колкото по-бързо се движи едно тяло, толкова по-интелигентно е. Следователно, бързото движение е безопасно, бавното – е вредно. Който мисли бързо и се движи бързо, вреда не прави; който мисли бавно и се движи бавно, той вреда прави. Някой човек се дави. Вижда

го един от мудните, от бавните хора и започва да си мисли: Защо ли се дави този човек? Какви ли са били майка му и баща му? Я да се опитам да му помогна. Пък дали трябва да се спаси? Сега не е време да се мисли, какъв е този човек, какви са родителите му и дали трябва да се спаси, или не. Няма време за разсъждения. Хвърли се във водата и го спаси. Не се рови в неговото минало. Като го извадиш от водата, тогава се интересувай какъв е този човек. Бъдещата философия, бъдещото изкуство и художество така ще се усъвършенстват, че достатъчно е да прочетете някакво произведение или да видите някоя картина, за да се откажете веднага от всички престъпления, от всички неправилни мисли и нечисти желания, които минават през вас. Бъдещите музиканти ще свирят така хубаво, че тяхната музика ще въздейства моментално върху съзнанието и на най-големия пияница или скъперник. Пияницата ще каже: От този момент захвърлям вече чашата! Скъперникът ще каже: Откакто чух тази музика, животът ми придоби друг смисъл. Парите не са вече цел в живота ми. Отсега нататък ще водя чист и свят живот. Един американец, голям богаташ, като слушал свиренето на Камила Русо, ученичка на Паганини, той раздал всичкото си богатство на бедните и казал: Отсега нататък ще живея чист и свят живот! Тя свирила едно парче „Сънят на живота“, от което той разбрал, що значи чистота и святост. Питам: Може ли богатството на физическия живот да се сравни с богатството на Вечния Живот? Кое е по-хубаво: да следваш в някой от европейските университети или да се запишеш за студент в един от ангелските университети? Кое е по хубаво: да следваш в някоя италианска академия по пеене, или да следваш пеене между ангелите? Ако една наша певица отиде да пее между ангелите, те трябва да турят на ушите си няколко тръби, с които да намалят силата на нейния глас. Този глас за тях е викане, крякане. Когато някоя съвременна певица излезе на сцената да пее, тя следи, наблюдава какво впечатление произвежда пеенето й върху публиката. Велика певица е тази, която пее само за себе си; велик музикант или художник е този, който

свири само за себе си; велик проповедник е този, който проповядва само за себе си; велик поет е този, който пише само за себе си. Само такива хора познават Истината. И ако техните слушатели и почитатели ги разбират, значи и те познават Истината. И тогава, щом се съберат двама души, които познават Истината, те ще могат напълно да се разберат. Който познава Истината, той е велик човек. Това подразбира, че Бог живее и се проявява чрез този човек. Бог ни казва: „Ако се примирим с всички хора, с всички животни и растения, и ние ще бъдем така велики, както и Той е велик; така мъдри, както и Той е мъдър; така любящи, както и Той е любящ." Ако човек не люби, това няма да му се вмени в грях. Но той може да люби! – Това е важното. Бог е Любов. Значи, Той се изявява чрез човека. Любовта ще оправдае всичките ни страдания. Грехът пък ще създаде само въглени. Обаче, дойде ли Любовта, тя ще ги разтопи и ще направи от тях диаманти. Така че греховете, които сте направили досега, това са готови въглени. Сега се молете да дойде Любовта, да направи от тях диаманти. Грехът създава простите камъни, които пък Любовта превръща в диаманти, в скъпоценни камъни.

И тъй, всичко това, което до сега е служило в живота ви, като препятствия, когато дойде Любовта, тя ще го използва за създаване на вашите безсмъртни тела, умове и сърца. Безсмъртното у човека е Божественото Начало. Когато се срещнат двама души, у които Божественото е събудено, те веднага се разбират. Това подразбира служене на Великия Божи Закон. Да служиш на Бога, не значи да се откажеш от живота, но да го разбираш; това не значи да се откажеш от науката, но да я разбираш; това не подразбира още да се откажеш от музиката, от поезията или изкуството, но да ги разбираш. Не се отказвай от стария живот, или от старата философия, или наука, или поезия, но ги разработи! Как разработват много от съвременните учени тези стари форми от областта на науката, музиката, поезията или изкуството? Седне някой поет на стола, а пред него на масата, седи пълна чаша с шестгодишно винце, а в устата му запалена цигара

дими, и той мисли, пише, съчинява. Другаде някъде седнал някой съвременен финансист, пише нещо по „Политическа икономия“. Пише, пуши и пие – съчинява, работи върху важни икономически въпроси. И без да пише той, политическата икономия съществува. Този учен трябва да отиде в ангелския свят, да види там какво значи политическа икономия, какво значи философия и поезия. Когато се говори за философия, ние подразбираме причините и последствията на нещата, които всеки момент се материализират пред нас и стават видими. Вътрешният, духовният живот на човека се проявява всеки момент пред нас. Той действа, както мисли и чувства. Всеки човек е проявление на пътя, през който е минал. Когато видя един човек и погледна неговото лице, чело, неговите очи, уши, както и строежът на цялото му тяло, всичко това представлява редица култури, през които той е минал, докато е дошъл най-после до това развитие, в което го срещаме днес. Това е цяла наука, цяла философия!

Някои, ми казват: Защо си събрал толкова невежи хора около себе си? Не можа ли да намериш някои философи, учени хора, на които да проповядваш? Казвам: Всяко лице, всеки човек е ценен за мене. Аз гледам другояче на хората. Във всяко животно, във всеки човек, млад или стар, голям или малък, има нещо ценно във формата, каквато са изработили, в движенията им и т. н. Който разбира и знае как да гледа, той ще види ценното, необикновеното, което Бог е вложил във всяко същество; който не знае как да гледа, той ще вижда само обикновеното, делничното във всички същества. Значи, всеки човек представлява проявление на Бога, в него се крие някаква Божествена дарба, която трябва да се развие. Казвате за някого: Този човек е високо интелигентен. За друг някой казвате: Този пък е от простосмъртните. Защо за първия се произнасяте добре, а за втория не се произнасяте добре? – Защото единия обичате, а към другия сте равнодушни. Човек вижда доброто в другия, само когато го обича. Това зависи от хармонията, която съществува между двама души. Ако между двама души има само една допирна точка, ще се яви

противоречие; ако има две допирни точки, ще се яви разногласие; ако има три допирни точки между тях ще се явят разумни, хармонични отношения. Следователно, разумният живот се основава върху три допирни точки.

И сега, въз основа на същия закон, когато в едно семейство нямат деца, те имат само две допирни точки помежду си, значи, те образуват права линия. Дойде ли детето, образува се триъгълник. Синът представлява Истината, той е връх в триъгълника. Бащата и майката виждат в мозъка на своето дете Истината и започват да разбират смисъла на живота. Казано е, че ние сме чада Божии, създадени по Негов образ и подобие. Значи някога, при създаването на Вселената, ние сме били идеалът на Бога. Той искал да ни създаде, за което сътворил и всички планети, всички слънца. Бог е създал всичко във Вселената за разумните същества, за своите разумни деца. Тогава питам: Ако между две човешки идеи не се роди Истината, къде е човекът на Истината? Истината трябва да живее във всеки човек, та като го видите, да кажете: Ето човекът на пълната свобода! По какво ще се познае човекът на Истината, който служи на Великия Божи Закон? Ако този човек срещне някой чужденец, който няма никъде никого, той веднага ще го познае, ще прочете в очите му, че никой не го е приел. Човекът на Истината ще бъде последният, който ще го срещне и ще му помогне. Такива хора съставляват благото, кредита в света. Ако всички хора живеят разумно и служат на Великия Божи Закон, те ще създадат своето бъдещо щастие. Само чрез Божията Любов, Мъдрост и Истина съвременните хора ще могат да превърнат всички прости камъни, всички въглени в диаманти и скъпоценни камъни, от които ще съградят своя бъдещ живот.

И тъй, всички хора са призвани на земята да работят, затова те трябва да мислят за живота, а не за смъртта. Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим.“ Същевременно Христос казва: „Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то няма да даде плод.“ Това значи: човек трябва да умре за нещо, за да оживее за друго. Само

по този начин той ще разбере вътрешната връзка в живота; той ще разбере още, че между съзнанието, самосъзнанието и космическото съзнание има връзка, която съдейства за пренасяне на светлината от духовния свят, от едното към другото съзнание. Когато искаме да разберем хората, ще влезем в самосъзнанието; когато искаме да разберем животните, ще влезем в обикновеното съзнание; когато искаме да разберем растенията и минералите, ще влезем в Божественото съзнание. За всичко това обаче се изискват посредници, жици, както става при радиото. Едно време хората се осветяваха с газени лампи, в които имаше фитил. Днес се осветяват с електрически лампи, без фитил, но електричеството тече по жици. В бъдеще електричеството ще се пренася и без жици. Тогава всеки човек ще има своя собствена лампа. Коя е тази лампа? – Човешкият мозък. Когато човек мисли, главата му ще свети, и той ще може да чете на тази светлина. Престане ли да мисли, и лампата му ще изгасва. Има ли такава лампа човек, той ще може да ходи с нея навсякъде в тъмнината. Когато иска, той ще я запали, когато иска, ще я загаси. При това, той няма да плаща нищо за това осветление, както днес плаща за електричеството. Ще кажете: Кога ще дойде това време? – След хиляда години. Значи, след хиляда години хората ще се осветяват от енергията на своята мисъл, домовете им ще бъдат по друг, нов начин построявани; отношенията между хората ще бъдат разумни, движенията им ще бъдат хармонични и т. н. Мнозина от вас след хиляда години може би ще бъдат в друга някоя земя, по-хубава от тази, на която сега живеят. Нашата земя ще претърпи голямо вътрешно преустройство. Това и в Писанието е казано: „Бог създава нова земя и ново небе.“ Всичко, което сега виждаме на земята, ще изгори, ще се претопи и от него ще се създаде нов свят. Павел казва какви трябва да бъдем ние, когато тази земя се претопи. Затова обаче, от съвременните хора се изисква едно верую, основано на великата Божия Любов, Мъдрост и Истина, които действат сега в света.

Днес всички хора искат да бъдат свободни, напълно независими. Никога в света не е имало толкова много теории, учения и възгледи за живота и явленията в природата. Никога в света не е имало толкова университети и училища, както днес. Защо? – Всеки търси Истината, Мъдростта и Любовта, за да бъде свободен, да разбира нещата и да знае как да живее правилно. И наистина, никога Любовта не се е проявявала толкова много, както днес. Всичко това е добър признак. И никога в света не е имало толкова много свирци и певци, както в наше време. Когато птиците започнат да пеят, това показва, че пролетта идва. И когато хората пеят много, те предвиждат настъпването на пролетта, т. е. приближаването на нещо ново, красиво в света. Нека пеят певците, ние ги поздравяваме!

Сега цялото човечество се намира пред една велика епоха на промени, която ще донесе новото. Затова именно, всички хора трябва да се пазят да не падат духом, да не обезсмислят живота си. По-добри времена от сегашните няма. Всички пробудени души от четирите краища на света трябва да се обединят, да си подадат ръка за взаимна работа – за поставяне основата на новата култура, за идване Царството Божие на земята. Отгоре ще дойдат няколко милиона души, ще впрегнат всички хора на работа и заедно с тях ще въведат ред и порядък на земята. След свършване на своята работа, те ще си заминат, а хората на земята ще останат след тях да живеят и работят. По този начин ще се възстанови съобщението между видимия и невидимия свят. Вие ще бъдете свидетели на това и ще кажете: Така се каза едно време и така стана. Ние не искаме още сега да вярвате, когато се сбъдне това, което сега ви говоря, тогава ще си спомните и ще повярвате. За всички идва нещо велико! Затова младите да седят на поста си, а старите да обръснат брадите си. Американците и англичаните отдалеч схващат това нещо и затова се бръснат. Турците пък обратно: те оставят брадите си да растат дълги, но работите им не вървят. Англичанинът казва: Ако брадата ме спъва да вляза в Царството Божие, аз ще я обръсна – нищо повече! Който бръсне

брадата си, трябва да внесе нещо меко, деликатно в характера си. Който е мекушав, нека остави брадата му да расте, тя ще внесе твърдост, устойчивост в характера му. В Писанието е казано, че около Бога ще останат само 24 старци с дълги бради, които ще отбелязват епохите, през които човечеството е минало. Всички други ще бъдат все по на 33 години, като млади, хубави моми. Ще кажете: Как ще се познаваме, щом всички ще бъдем на една възраст? Нима хората, които нямат бради не се познават? И без бради, пак ще се познавате. Понеже всички сме излезли от Бога, ще познаем, че сме деца на Един Баща, че сме братя и сестри. Казвам: Когато мъртвите се събудят от дълбокия сън и разберат всички илюзии, в които са живели, ще кажат: Слава Богу, че мина времето на това велико заблуждение! Тогава Бог ще се възцари между хората и всички ще се помирят: хора, религия, наука, изкуство – всички ще си подадат ръка за обща работа, а човечеството ще заживее нов, щастлив живот. Хората ще правят всеки ден научни екскурзии до Слънцето, до Луната, до Марс, до Юпитер, до Сатурн – навсякъде, където искат. Като направят своите научни изследвания, те ще се върнат обратно на земята. Съвременните хора пътуват до Франция, Германия, Англия, Италия, но пак са недоволни. Ако човек отиде до Сириус, той ще се върне с нова придобивка за ума; ако отиде до Венера, ще има едно разширение в сърцето. Но всичко това са далечни проспекти за ума и сърцето на човека. Бог е предвидил за човека несметни богатства, велики постижения! Има за какво да живеем, има кой да ни люби и кого да любим! Няма по-велико нещо за човека от това, да намериш Онзи, Който те люби. Няма по-велико нещо от това, да намериш Бога, Който заличава всички грехове и престъпления, Който изправя всички недъзи и при всички затруднения в живота, казва: „Не бойте се!“ И след всичко това нека поетът пише, нека музикантът свири, нека художникът рисува, нека философът философства, нека майката и бащата се радват на своите деца, нека дъщерята и синът благославят родителите си, нека учителите се радват на учениците си, а учениците – на учителите си!

И нека всеки приеме своя дял от великото благо, което идва вече за цялото човечество.

Беседа от Учителя, държана на 9 януари 1927 г. в гр. София.

ЕДНО СТАДО

*„И ще бъде едно стадо и един пастир." *(Йоан 10:16)*

От памтивека още между всички органически същества се забелязва стремеж към обединение. Този стремеж отчасти може да се уподоби на групирането на овце в едно стадо. Овцете се намират в стадно състояние, но това още не определя стадото. Обаче, стадното състояние изключва всякакво съзнание. Защо? – Защото в стадно състояние може да се намират и пясъчните зрънца, които нямат съзнание. Но обединението, като съзнателен процес, представлява вътрешен стремеж във всяко живо същество. Всяко същество се стреми да се обедини, да се съсредоточи към нещо.

Казвам: Ние говорим за ума, за сърцето, за волята, за душата и за духа на човека, но къде е всъщност човекът? Ще кажете, че човек се намира в тялото си. Ако човек се намира в тялото си, неговото тяло трябва да бъде всякога бодро, никога да не отпада, а ние виждаме, че то отпада. Ако човек се намира в очите си, те никога не трябва да се затварят, а ние виждаме, че очите се затварят. Ако човек е в ушите, те никога не трябва да оглушават, а ние виждаме, че ушите понякога оглушават. Ако човек живее в мозъка, мозъкът никога не трябва да прекъсва процеса на мисленето, а ние виждаме случаи, когато мозъкът на човека се парализира, не може да мисли. Значи, в човешкото тяло няма определено място, на което можем да посочим, че тук или там живее човекът. Обаче, човек се проявява чрез своето тяло. Всяко място, през което се проявява човекът, ние наричаме „същина на разумния живот". Който знае това място, той е придобил закона на безсмъртието. Силата на човека седи във вътрешното единение, вътрешното единство, до което той е достигнал. Това място в човека е недостъпно. Всеки, който е придобил вътрешното единство

в себе си, той се отличава с дълбок вътрешен мир, с голямо равновесие. Никакви външни промени не са в състояние да разклатят мира и равновесието на този човек. Днес всички хора се поддават на външните промени: срещате един човек весел, разположен, но след няколко часа разположението му изчезва; срещате друг човек здрав, бодър, след няколко часа го виждате посърнал, болен. При тези промени в състоянието на човека, не може да има единство нито в мислите, нито в чувствата, нито в действията му. Докато е здрав, той мисли едно, като се разболее – мисли друго. Когато обича, той мисли да направи едно; когато мрази, той мисли да направи друго. Къде е човекът? Където има обич и омраза, там истинският, разумният живот не се проявява. Там има деятелност, има проява на човешкия живот, но смисълът на живота не е в контрастите. Казвате: Аз обичам еди-кой си човек. – Кое, именно, обичате в него? – Ума. – Къде е умът на човека? То е все едно да ви запитат, кое е ценното в Библията. Един ще посочи известни места от Библията, втори ще посочи други някои и т.н. Обаче, важно е да се каже, кое място в нея представлява единството, единението. Единението, единството се намира вън от Библията, а не вътре в нея.

Сега, за изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Представете си, че вие имате едно пиано, или един орган. Това пиано за нас е дотолкова важно, доколкото чрез него може да се прояви реалността или разумността на живота. Къде се крие тази разумност: в самото пиано или някъде извън него? – Разумността ще се прояви чрез онзи пианист и изпълнител, който ще седне пред пианото, ще изсвири едно парче и след това ще се оттегли настрана, а пианото ще остане също така безгласно и глухо, каквото е било и преди това. Значи, реалното, разумното не е нито в пианото, нито в неговите клавиши, а в натискане на клавишите от някое разумно същество. Ще се разнасят хармонични звукове, а ние, които слушаме, казваме: Еди-кой си свири на пиано. Значи, звуковете, които се предават чрез клавишите, са отглас на разумното в човека, който свири. Ето защо,

когато някой свири на пиано, например, ние харесваме неговото свирене; друг някой свири – не ни харесва. Обикновено, когато обичаме някого, ние харесваме всичко, каквото той прави: пее ли, говори ли, свири ли – ние намираме, че всичко е добро и хармонично. Закон е това! Обичаме ли някого, и глупостите му търпим; не го ли обичаме, и Божествени работи да върши, казваме: Това нищо не струва. Следователно, разумните неща в света не се определят от техните външни качества, а от това, което е в нас, как ние гледаме на тези неща.

И тъй, каквото човек върши, трябва съзнателно да го проучва и наблюдава. За всяко нещо той трябва да си дава отчет. Легне ли вечер да спи, човек трябва да се запита: Къде ще бъда по време на съня? Къде отивам? Рече ли да говори, нека проследи, с каква дума, с каква мисъл започва разговора или речта си. В какво се проявява единството на вашите мисли, чувства и действия? Мнозина остават разрешението на този въпрос в бъдещето и казват: Като отидем на онзи свят, тогава ще се занимаваме с тази работа. Сега ни занимават по-близки до нас въпроси. Да се мисли така, това е чисто материалистическо гледище. Онзи свят, за който говорите, е този свят, в който сега живеете. Нещата трябва да се разберат по същина, а не само по външната форма или състояние. Например, казвате за някой човек, че лицето му се изменило, че очите му светнали, или пък загаснали. Всъщност, нито очите на този човек са светнали, нито лицето му се е изменило. Когато очите на човека изглеждат по-светли, това показва състоянието на неговия ум; когато пък изглеждат по-тъмни, това показва състоянието на неговия стомах. Значи, има някаква връзка между вътрешните състояния на човека и външното изражение на неговите очи и лице, но сами по себе си очите не могат да станат нито по-светли, нито по-тъмни. Също така и клавишите на пианото сами по себе си не могат да бъдат музикални. Музикалността им седи вън от тях, в лицето, което ще свири на пианото. Обаче, все пак има известна връзка между пианиста и

клавишите. Той удря на клавишите, които докосват известни струни; тези струни произвеждат известен род трептения, които идат от специална среда. Значи, музиката не се произвежда на физическия свят, а в един по-възвишен свят.

По същия начин, когато става въпрос за възприемане на известни образи и впечатления от външния свят, пак се извършва един скрит, вътрешен процес в нас, след което ние имаме представа за образа. Например, вие виждате един човек и казвате: Виждам един такъв и такъв човек и започвате да го описвате. Как става това виждане? Светлината, която иде от този човек, пада в очите ви, където се пречупва и после отразява. По този начин светлината се трансформира няколко пъти във вашите очи, и вие получавате известно впечатление за този човек, за този образ и вече можете да го опишете с най-големи подробности. Тъй щото, ако в окото не става този вътрешен процес със светлината, по механически начин вие не бихте могли да получавате никакви впечатления от външния свят. Влезете ли в интимна вътрешна връзка с трептенията на светлината, която излиза от даден човек, вие се свързвате с него, създавате истинско, трайно приятелство във вечността. Много от сегашните връзки между хората могат да се уподобят на състояния, предизвикани от известни болести у тях. Някой човек страда, например, от огненица, и в това състояние той бълнува, говори за майка си, за баща си, за брата си, за сестра си, за някои приятели, иска да ги види, но всичко това продължава, докато и огненото състояние трае. Мине ли болестта, и връзките се прекъсват. Подобно нещо представлява и ревността в човека. Богатият човек ревнува. Защо? – Да не вземат къщата му. Ученият изобретател ревнува. Защо? – Да не открадне някой изобретението му. Религиозният ревнува. Защо? – Да не изгуби своето верую. Влюбеният ревнува. Защо? – Да не изгуби своята любов. Изобщо, всички съвременни хора се страхуват за нещо, да не го изгубят. Питам: Каква реалност може да съществува там, където има страх? Какво е това богатство, или каква е

тази вяра, любов, които могат да се изгубят? Това не е нито богатство, нито вяра, нито любов. Това са останки от архаическата епоха, а хората мислят, че имат любов, че имат вяра, или пък че разполагат с някакво богатство.

Питате: На какво се дължат тези големи страдания в света? – Страданията се дължат на голямата разпокъсаност в мислите, желанията и действията на човека. Или с други думи казано: отсъствието на единство, на единение в мислите, желанията и действията на човека произвеждат страданията. Дойде ли едно малко препятствие в живота на човека, то предизвиква веднага прекъсване на неговите мисли, те пък произвеждат прекъсване в чувствата, и той започва да страда. Най-малкото съмнение също така създава страдания. Казвате: Ние вярваме в Бога. Питам: Истинска, положителна вяра ли е тази, която се прекъсва от най-малкото съмнение? Всичко, което иде отвън и прекъсва връзката в нашите мисли и чувства, е една самоизмама, която, обаче, показва, че ние още не сме дошли до същността на нещата. Дойдем ли до същността на нещата, и ние другояче ще действаме. Тогава никой не ще може да постави граница между Бога и човешката душа. Когато Христос казва: „Овцете, които Отец ми е дал никой не може да вземе от ръката ми", Той е подразбирал, именно, вътрешното единство, вътрешното единение. Следователно, ние не трябва да се безпокоим от това, че някой може да вземе вярата, или любовта ни, или друго нещо. Всяко нещо, което се взема от нас, то е заблуждение. Радвайте се, че сте се освободили от едно заблуждение! Защо ви е това заблуждение? Съвременният свят е пълен със заблуждения. Има хора, които след десетгодишен религиозен живот стават безверници и казват: Ние сме били заблудени досега. Добре, че се освободихме от тези заблуждения. Има случаи пък, когато хора, които са прекарали десет години, в голямо безверие, стават религиозни и казват: Добре, че намерихме правия път. Питам: Кои от двете категории хора са действително на правия път? – Нито едните, нито другите. Защо? –

Защото религиозните хора са попаднали точно на мястото на безверниците, а безверниците са попаднали на мястото на религиозните, но и едните, и другите не са убедени в своите възгледи. Утре те пак ще изменят, ще излязат от това положение. Това е едно подхвърляне, подобно на онова, което учените правят в своята реч. Тези прехвърляния наричат вметнати изречения.

Когато трябва да се говори Истината, в съвременните хора се забелязва вътрешен страх, да не изгубят живота си, да не се лишат от същността на нещата. Ако е въпрос за изгубване на живота, или от лишаване на същността в живота, всичко това е отдавна загубено. Под думата „живот" се разбират самостоятелните, благоприятните условия, при които душата може да се развива; под „смърт" се разбира лишаване на душата от тия условия. Ако човек може да умре в затвора от глад, или ако могат да отнемат живота му, както соколът отнема живота на някоя птичка, или вълкът на някоя овца, какъв човек може да се нарече той? Обаче, трябва да се знае, че човек още не живее в реалността. Ако една негова мисъл или едно негово чувство се проявява и изгубва, той не живее в полето на реалността. В реалния живот не стават такива резки промени. Този живот е живот на единство, живот на безсмъртие. Единството е раят за човешката душа. Това единство мечтае всеки човек и казва: След смъртта си ние ще отидем в рая.

Ще ви разкажа един анекдот за един свещеник и неговата несбъдната надежда да отиде след смъртта си в рая. Този свещеник казвал на своята попадия: „Ако се случи да умра по-рано от тебе, когато дойдеш и ти в другия свят, ще ме търсиш в рая, там ще бъда аз някъде из първите редове." И наистина, първо той умрял, а тя – няколко години след него. Щом се видяла в другия свят, тя веднага тръгнала да търси попа. Първо отишла в рая, прегледала навсякъде, но не видяла никъде попа. Тя излязла оттам, и тръгнала да го търси на друго място. Най-после отишла в ада и там го намерила. Като разглеждат този анекдот, мнозина се спират върху факта, че

свещеникът не могъл да влезе в рая; обаче, аз се спирам върху факта, защо попадията, като могла да влезе веднъж в рая, трябвало да излезе оттам и да търси попа, когото най-после намерила в ада. Значи, раят за нея, е нейният свещеник. Тя си казала: Щом моят поп не е в рая, и аз ще отида при него, макар и в ада.

Питам: Какъв е този рай, в който хората запазват помежду си същите отношения, каквито са имали и на земята? Не е рай това място, което е пълно с майки, бащи, попове, владици, патриарси и др. Между съществата на рая няма помен от такива отношения, каквито ние познаваме на земята. Ако запитате някого от жителите на рая, какво нещо е майка, баща, поп, учител, цар или какво и да е друго титулувано лице, той нищо не може да ви каже, защото тамошните отношения се различават коренно от отношенията между хората на земята. Когато се каже думата „цар", ние веднага си представяме лице с корона на главата, с особена мантия, а около него цяла свита от хора и войска. Когато се каже думата „владика", ние веднага си представяме духовно лице, с корона на главата, с особена мантия, с кръст и с Евангелие в ръка. Обаче, във всички тия неща няма единство, вследствие на което цялото човечество живее в заблуждения: в науката, в литературата, в изкуството, във философията, в религията – навсякъде има заблуждения. Когато четем някоя драма, или я гледаме представена на сцената, ние не се интересуваме толкова от актьорите, колкото от автора на тази драма. Драмата, която той е написал, определя неговата възраст, както и това, дали е женен, или не, при какви условия е живял и при какви условия е създал своето произведение. После разглеждаме главните действащи лица в драмата, главните герои и виждаме, как авторът ги поставя в трудни условия, които те не могат да издържат, и в края на краищата, се самоубиват. Тогава имаме вече трагедия. Кои са подбудителните причини, поради които героят трябва да умре? Казвате: Такива са днешните условия на живота. Кое е по-добре: героят да умре, или да остане жив? Когато героят умира, с това

авторът иска да произведе по-голям ефект върху чувствата на хората, за да им въздейства. Когато героят умира, това показва някаква слабост, някаква животинска черта в характера му. Със смъртта на героя, вместо да повдигне чувствата на хората, авторът ги развращава. Те привикват към убийства, към груби прояви, към насилие. Ако героят не би умрял, това ще подейства по-добре върху читателите на дадена драма или трагедия. Геройството на човека седи в понасяне на всички мъчнотии и страдания.

Друг автор пък ще вземе един от героите си и ще го постави в положението на крадец: ще открадне някаква голяма сума, за която ще го затворят, ще го оковат и така ще пролежи в някой затвор цели 20 – 30 години, след което ще излезе, без да се разкае. Питам: Каква цел преследва авторът с тази своя идея? Той иска да изнесе пред света лошите последствия от престъпленията, но и с това нищо не се постига. След всичко това престъпленията се увеличават, убийствата също. На съвременния свят трябва да се изнесат контрастите на живота, т.е. това, което днес е изгубено, което липсва. Животът трябва да се изнесе в този вид, както е бил първоначално създаден, в своята първична чистота и святост, а не в неговия изопачен вид. В природата няма трагедия, няма и комедия. Комедията и трагедията са човешки измислици, човешки изобретения, резултат на изопачения съвременен живот. В природата има само драма и действия. Когато човек се намери в комично положение това значи, че той не е попаднал в целта си. Когато пък се намери в трагично положение това значи, че той не е предвидил нещата. Този човек се намира в положението на малкото дете, което иска да воюва със слон. Слонът сега приближава до него, хваща го с хобота си, повдига го из въздуха, пораздвижва го малко, после го сваля пак на земята, поглежда го снизходително и му казва: Искаш ли да воюваш с мене? Слушай, втори път не се осмелявай да правиш този опит! Засега това е само драма, но ако втори път пристъпиш към мене със своите глупости, драмата ще се превърне в трагедия. Що е драма в живота? – Първият

опит на малкото дете да се бори със слона, но се оттегля назад. Що е трагедия? – Резултат от настояването на малкото дете да се бори със слона.

Казвам: В живота има само трагедия и комедия, а в природата – само драма. Истинската драма, трагедия и комедия се извършва в самия човек. Той се блъска натук-натам в живота и като се намери пред някакъв голям крах, замисля се и се произнася: Това е крайна несправедливост. Защо? – Защото той или издига своя герой на положение, което не заслужава, или пък за известна грешка или престъпление го осъжда на смърт. Той отива от една крайност в друга. И като излезе тази драма или трагедия на бял свят, ще се представя няколко пъти на сцената. Питам: Какво допринесоха всички тия драми и трагедии за човечеството? Животът на съвременните хора не представлява ли действителни драми, трагедии и комедии? Техните герои не играят ли по-добре от актьорите на сцената? Къде ще намерите по-жива сцена и по-велики актьори от тези в действителния живот? Излезте на разходка по улиците на някой голям европейски град, и на всяка стъпка ще се натъкнете на актьори от разни драми, трагедии и комедии. Обаче, за в бъдеще, когато дойдат новите автори, които ще живеят в закона на единството, понеже те ще разбират връзката между явленията в целокупния живот, техните герои никога няма да умират; те няма да ги поставят пред тежки изпити, за които не са готови. Новият драматург няма да си поставя за цел да показва на хората, че животът е тежък, че в света съществува несправедливост и т.н. Преди всичко тежестта на живота, несправедливостта и ред отрицателни прояви в него, са резултат от неразбиране на живота. Новият писател няма да поставя своя герой или своята героиня на колене пред някоя жена или някой мъж, да плачат, да им се молят за спасение, за милост. Не е било и няма да бъде това – един обикновен мъж да спаси някоя жена, или една обикновена жена да спаси някой мъж. Защо трябва, един момък да пада на колене пред някоя мома и да я счита негова спасителка? Или,

защо трябва, една мома да очаква някой момък да я спаси? Възможно ли е това? Докато момата е срещнала този момък, той може би най-малко десет пъти е окървавил ръцете си със свои жертви. Ще кажете: Това е било някога, преди да се срещнат този момък и тази мома. Не, писателите трябва да изнасят на сцената само това, което съществува в действителност. Никой никого не може да спаси, освен Бог.

Казано е в Писанието, че Бог направи човека по образ и подобие свое. Значи, той е душа излязла от Бога. Щом е така, тази душа не може да коленичи пред една мома или пред един момък и да очакват един от друг спасението си. Бог спасява душите. Той пръв поръчва на хората да живеят в абсолютна чистота, за което е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога." Когато Давид искаше да съгради храм на Бога, Бог му каза: „Ти не можеш да ми направиш храм. Твоите ръце са опръскани с кръвта на толкова жертви! Твоят син, Соломон, ще ми съгради храм." При това Давид беше приятел на Бога! Също така и Мойсей, такъв голям законодател, и той не можа да влезе в обетованата земя. Днес всички писатели, проповедници, учители, философи, на общо основание, все учат хората и търсят начини, как да ги спасят. Всеки автор в края на книгата си ще спаси поне един човек. Казвам: Който се наема да спасява, той трябва всички да спаси. Това значи истинско спасение. Във великата книга на природата е писано: „Само Бог може да спасява." И при най-големите страдания и падения, и при най-страшните грехове и престъпления, които човек можа да извърши, Божественото в него – великият драматург, който живее в душата му, казва: „Не бой се, ще изплуваш от това състояние." Божественият глас казва на светиите, на праведниците: „Работете, помагайте на страдащите, на слабите!" Същевременно този глас говори и на грешниците: „Пъплете нагоре!"

Казвам: Всеки от вас трябва да има такова верую, което да го изведе на спасителния бряг. В какво вярвате, това е безразлично, стига вашето верую да ви изведе на спасителния бряг и да ви крепи в живота. Ние вземаме думата „верую" в най-широк смисъл. Казвате:

Веднъж съм дошъл на земята, няма какво да правя, ще живея. – Добре, ако можеш да живееш, ти разбираш смисъла на живота; ако след 20 години умреш, ти се самозалъгваш. – Нищо от това, ще замина за другия свят. Ходил ли си друг път на онзи свят? – Не съм ходил, но сега мисля да отида. – Ти никога не можеш да отидеш там, където не си ходил. Христос казва: „Излязох от Отца си и при Него се връщам." Той не отива на някое непознато място, но отива там, откъдето е дошъл. Някой казва: Аз ще отида в рая. – Ходил ли си там? – Не съм ходил. – Щом не си ходил, и сега не можеш да отидеш. Други пък казват за себе си: Аз съм грешник, или аз съм праведник. Питам: Кога и как научихте, че сте грешници? Или, кога и как научихте, че сте праведни? Да мислите така, това са човешки заблуждения, човешки изобретения. Ние наричаме грешник този човек, който не върши волята Божия; праведник наричаме този, който изпълнява волята Божия. Думите „праведник и грешник" изразяват състояния, но не и качества на човешката душа. Когато хората казват за някого, че е праведен, с това те искат да представят, че в кръвта на този човек прониква това състояние, а не че той изпълнява волята Божия.

За друг някой казвате: Този човек е много добър. Как проверихте това? Добротата не е нещо материално. Във великото единство на живота добродетелта не може да се ограничи само в един акт. Казвате: Този човек е добър, защото ми даде пари. – Добрият човек не дава пари. В друг случай казвате: Моята майка е добра, защото ме роди. – Добрата майка не ражда. Вие разбирате думата „раждане" в буквален смисъл. Истинско раждане подразбира да родиш дете, което никой не може да го отнеме. Могат ли да вземат детето ти, това значи „добиване", а не раждане. Раждането подразбира идея, която може да расте. В която ръка, глава или душа влезе тази идея, тя може да се разширява, да стане толкова велика, че всеки, който се опита да я вземе, да я открадне, дълго време ще помни какво е направил. Казва се в Писанието: „Роденото от Бога грях не прави." Хората пък казват: Роди ли се човек на земята, все ще направи някакви грехове.

Например защо сгреши Адам? – Той сгреши, понеже сам прекъсна връзката си с Бога. Когато Бог го постави в рая, запита го: Как искаш да живееш – като животните, или като мене? Адам погледна Бога, погледна животните и каза: някак ми допада повече да живея като животните. По този начин той сам се отдели в сърцето си от Бога и зачена, а Бог само извади зачenатото от него. Така се яви Ева на света.

И тъй, заключението, което може да се извади от тази мисъл, е следното: Всяко нещо мяза на себе си. Всеки, който обича Бога и Го познава, той работи за Него; онзи, който не обича Бога и не Го познава, той сам се отделя от Него и казва: Знаете ли, какво аз мога да направя? Кажеш ли, че ти сам можеш да направиш нещо, ти си заченал Ева. Това е начало на злото. Когато дойде изкусителят – змията – пред Ева, тя не отиде при Адам, да се посъветва с него, как да постъпят, но сама реши въпроса, като каза: Аз мога да разполагам със себе си, както искам. Адам, от своя страна, си каза: Мене жена ми трябва. Ева пък каза: Мене учител ми трябва. Тя взе от плода, който й предлагаше ученият човек, яде от него и даде на Адам да го опита. И двамата ядоха от забранения плод и сгрешиха. По този начин те скъсаха връзката си с Бога, заради което Бог каза: „Аз решавам сега и двамата заедно да излязат от рая." Това е станало не само във времето на Адам и Ева, но и днес, всеки момент става. Всеки човек е поставен на първо време в рая, където Господ го пита: „Като мене ли искаш да живееш, или като животните?" Той отговаря: Аз не мога да живея още в новия живот. Как може да се живее без ядене, без пиене? Аз не съм готов още за духовен живот. Казвам: Яденето, мисълта, работата не е нещо материално. Днес хората умират, защото ядат по физически начин. Ако приемаха храната си по духовен начин, те щяха да живеят в закона на безсмъртието. Човек, който пие вода по духовен начин, той никога не ожаднява. Така приета водата от организма, тя представлява жива вода, която иде от извора на Вечния Живот. – Как ще се постигне това? – Чрез положителна, силна вяра. Някои казват: Ако вършим постоянно волята Божия и раздадем всичко на бедните,

какво ще стане с нас? Как ще се справим с всички хора, които ще се трупат около нас да им се дава нещо? Питам: Как се справя касиерът на банката с хората, които идват при него за пари? Той дава пари само на онези от тях, които имат някакъв документ – чек или полица, с който ще удостоверят, че имат право да получат пари от банката. На онези, които нямат никакъв документ, касиерът казва: За вас няма пари. – Ама как така? За Бога дайте нещо! – Дайте си чека! – Нямаме чек. И без чек може да ни дадете нещо, толкова пари имате. – Наистина, имам много пари, но те са на банката: аз разполагам с тях, но и отговарям за тях. Смисълът на живота не седи само в това, да правим добрини.

Някой казва: Човек трябва да бъде добър. Главната задача в живота не седи в това, да бъде човек добър, но да изпълнява волята Божия. Задачата на човека не е да бъде той учен, но да се стреми към истинското знание, да разбира разумните закони на живата природа и да ги прилага правилно в живота си. Човек може да знае много теории за светлината, но това още не значи, че той знае законите на светлината. Съвременната наука казва, че светлината се образува от трептенията на етера и образува известен брой трептения в секундата. Казвам: Светлината не се образува сега, тя вечно съществува; това, което наричат трептения на етера, то не е нищо друго, освен отражение на самата светлина. Казва се в Писанието, че Бог живее във вечна, непристъпна светлина. Тъй щото, светлината и топлината съществуват вечно. Това, което считат трептения, вибрации на светлината и топлината, те са техни отражения. Вибрации съществуват само в отраженията на телата и на предметите. Каквито са познанията на съвременните хора за светлината и топлината, такива са и за Любовта. Вследствие на това някой казва: Аз не мога да любя всякого. – Че ти никога не си любил и не можеш да любиш. Човек, сам по себе си, не може да люби. Люби ли той, това се дължи на вътрешното единство, което съществува в този момент, както в него самия, така и между всички хора. Когато дойдем до това вътрешно

единение, само тогава ние ще почувстваме, какво нещо е Любовта. Това, което днес хората наричат любов, то е сянка, отражение на Любовта. Ама слънцето ни грее! Там, където ви грее това слънце, то е място на страдания. Някой казва: Горя от любов! – Щом гориш от любов, ти не живееш в Божията Любов. Ти си изпаднал в областта на вечния огън, за който се говори в Писанието. Казано е там: „Ще ги изпратя във вечния огън." Това се отнася за онези хора, които не вършат волята Божия. Те сами определят своето бъдеще.

Съвременният свят е пълен със заблуждения, с противоречия, вследствие на което в съзнанието на хората често се явява голяма тъмнина. И затова някой казва: Тъмнина е в ума ми! След известно време казва: Светна ми, светлина имам! Когато тъмнината и светлината се сменят лесно в мозъка на човека, това показва, че мисълта му не е хармонична. Ако човек, под влиянието на някое тъмно състояние в мисълта си, рече да отмъсти някому, това показва, че той не може да се владее. Казвам: Има един правилен, разумен начин, по който човек може да отмъсти някому, или да му направи добро. Кой е този начин? – Начинът на Любовта. Сега ние седим и размишляваме: Ние ли трябва да отидем при изворът или той трябва да дойде при нас? – Ние, жадните, ще отидем при извора. Достатъчно е само да ни покажат мястото на този извор. – Ние ли ще отидем при хляба, или той ще дойде пои нас? – Ако сте гладни, вие ще отидете при хляба. – Ние ли ще отидем при светлината, или тя ще дойде при нас? – Ако сте слепи, вие ще отидете при светлината. Слепият има нужда от светлина. Следователно, ние, разумните хора, трябва да отидем при Любовта, а не тя да дойде при нас. Не чакайте Господ да дойде при вас, но вие идете при Него. Мнозина очакват да слезе Господ на земята, както някога е слизал, затова Го търсят в Ерусалим, или другаде някъде, ходят по стъпките Му, дано намерят нещо от Него, но всичко отива напразно. Казвам: Ако Бог е слизал на земята, грехът не би съществувал. Там, където Божият крак е стъпвал, грях и престъпление не може да се извърши. Ще кажете: Писано е например,

че Бог се яви на Мойсей в Синайската гора и там му говори. Когато Бог говори с Мойсей, Мойсей не остана на Синайската гора, но се дигна в една по-висока сфера. Тези и много неща още не са писани в Библията, вследствие на което хората я тълкуват буквално и изпадат в ред заблуждения. Някои казват, че някогашният рай бил накъде в Мала Азия, дето текли четири реки. Кои са тези реки? За двете от тях предполагат да са Тигър и Ефрат. Ами другите две реки кои са? Обаче, тия четири реки съществуват в човешката душа. Там съществува и раят, но за да влезе човек в него, той трябва да дойде до пълно вътрешно единство в себе си. Дойде ли до това положение, всякакъв страх, всякакво безпокойство ще изчезнат от него. Казвате: Тогава в какво трябва да вярва човек? – Че когато той се домогне до науката на вечния вътрешен мир, всички въпроси, които днес го смущават, ще се разрешат.

Когато на съвременните хора се говори за Божията Истина, те казват: Какво ще стане с нашата търговия, наука, религия, както и с нашите закони? – Всичко това ще се стопи, както снегът се топи от слънчевата светлина. Снегът е потребен за житното зърно само през зимата, като временна горна риза, да го предпази от студа, да не замръзне. Дойде ли, обаче, пролетта, земята трябва да се освободи от снега и да каже: Господи, благодаря Ти за услугата, която ми направи досега с тази бяла дреха. От днес нататък нека слънчевите лъчи действат върху мене, да поникне новият живот, който си скрил в недрата ми. Мислите ли, че човек може да влезе в Царството Божие със своите заблуждения? Не, всички заблуждения трябва да се стопят, всички нечистотии да изгорят и да остане само чистото семе, което е вложено в човешката душа. Само по този начин човек може да бъде свободен. Казвате: Как трябва да живеем тогава? Какво ще стане с нашия живот? – Досега ние още не сме живели, както трябва. Ние се движим още в рамките на робския живот. Човек сам е изковал веригите, оковите на своя живот, и той сам трябва да се освободи от тях.

Вървя един ден из града и срещам два левенти момъка, млади, здрави: единият от тях върви напред, едва влачи краката си, окован в тежки вериги; оковите дрънкат, и той си мисли: Няма какво, ще страдам за правото! Не страда за правото този човек. Когато апостол Петър беше окован във вериги и затворен, дойде при него ангел Господен, разкова веригите и му каза: „Стани и излез вън!" Така става с всеки, който страда за Правдата, за Божията Истина. Другият млад човек върви назад, с пушка в ръка, пази първия, да не избяга. И той върви и си мисли: Какво да правя? Не ми е приятна тази работа, но такава е длъжността ми. Все по някакъв начин трябва да се прехранвам. Питам: Как трябва да постъпват хората, ако се ръководят от закона на Любовта? Сега единият счита, че е достойнство за него да носи пушка и затова казва: Предпочитам да нося пушка, отколкото да вярвам в такива глупави идеи. Вторият казва: Предпочитам да нося тези тежки окови на краката си, отколкото да се откажа от своите идеи. Всеки човек, който иска да властва над другите, той създава окови за тях, но няма да се мине дълго време, утре той сам ще изпадне в това положение, да опита тежестта на оковите. Светът е колело: днес си свободен, утре ще те ограничат. И обратно: Днес ограничават идейните хора, утре ще ги освободят. Обаче, това освобождение е временно. Един ден пак ще им турят букаите, да не бягат.

Казвам: По този начин светът не може да се поправи. Изисква се да стане коренно, вътрешно преобразуване в разбиранията на хората. Яко отидете при някой съвременен свещеник, или проповедник, или учител и говорите с тях за страданията, за мъчнотиите в живота, те ще ви кажат: Такава е волята Божия! – Не, волята Божия не е да страдат хората. Това е резултат на тяхната воля. Казвате: Волята Божия е българският народ да воюва. – Не, Бог желае, българският народ да расте и да се развива, а не да се убива. Кой даде душата на българския народ? От кога българите се нарекоха българи? По какво се отличава българинът, например, от англичанина? Има нещо, по

което се различават. Както българинът, така и англичанинът, така и всеки индивид, всяко семейство, всяко общество и всеки народ изпълнява волята Божия по свой специфичен начин. Всеки народ ще има Божието благословение дотолкова, доколкото той върши волята Божия. Отклони ли се този народ от правия път и престане да изпълнява волята Божия, той започва вече да кове своето нещастие. Нещастието му ще представлява нещо подобно на епидемия за народа: ще се разпространява от човек на човек, докато целият народ се намери под неговия натиск. Страшна ли е тази епидемия? Днес хората се плашат от всяка епидемическа болест, а не се плашат от греховете и престъпленията, които са причина за тези болести. Когато някой човек заболее от инфлуенца или от друга епидемическа болест, той вика десет души доктори да го лекуват, а когато върши някакво престъпление, не вика нито един лекар. Когато някой човек замисли да върши престъпление, нека предварително повика при себе си десетина души, било лекари, свещеници или свои близки и приятели, и да им каже: Слушайте, аз съм намислил да извърша едно престъпление. Какъв съвет ще ми дадете: трябва ли да го направя, или не? Ако трябва да го направя, какви мотиви ще ми представите; ако не трябва да го направя, също искам да обосновете мнението си. Сега като се яви инфлуенца, всички стават на крак: репортерите пишат във вестниците, лекарите обсъждат въпроса в заседания, че се явила особен род инфлуенца, с много смъртни случаи и т.н. Казвам: Инфлуенцата иде с цел да отнеме излишния баласт от човешките умове и сърца. Тя представлява ангел-хранител за страдащите души, иде да отнеме част от непосилния за тях товар.

„Едно стадо, един пастир." Сега управниците казват на своя народ: Вие ще бъдете стадото, ние – пастирът. Питам: Какъв е този пастир, който сам дере кожите на овцете си? За такъв род хора Христос казва: „Крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби." Как е възможно, добрият пастир да поставя своите овце, своите герои в драматично и трагично положение, да умират? Хората, като гледат

отвън тези сцени, разчувстват се, извадят кърпичките си и плачат. Интересно е, наистина, когато хората отиват в театър, плачат; когато гледат, как техни братя и сестри страдат в живота, за тях никой не плаче. Казвам: Това, което става на сцената, много лесно може да се измени. От автора на драмата зависи, какъв ще бъде краят на неговите герои. От него зависи да подпише или да отмени смъртната присъда на героите си. Реши ли да прости на своя герой, да отмени смъртната му присада, той превръща своята трагедия в драма, без да знае някой за това негово решение. Най-напред героят се осъжда на смърт, но после иде заповед от царя, да спрат изпълнението на присъдата и да ревизират делото. След ревизия на делото, осъдените на смърт се амнистират, и публиката тържествува, ръкопляска и си отива по домовете доволна и облекчена.

Питам: Когато Господ ви е поставял пред известни мъчнотии и изпитания в живота, вие изигравали ли сте ролите си, както трябва? Господ ви е поставял пред най-малки изпитания, но вие и тогава сте отстъпвали. Може ли да минавате за герои при такива положения? Обаче, срещате десетки, стотици и хиляди такива хора, които носят кръст за храброст на гърдите си и вървят, надуват се, минават за герои. Истински герой е само онзи, който никога не се подкупва, никога не се съблазнява. Изпитания, съблазни ще дойдат, но героят нито се подкупва, нито се съблазнява, нито се съкрушава. Някой казва: Влязох в еди-кое си общество, но никой не ме почита. Ако очаквате почит от хората, вие се лъжете. Проследете цялата история и вижте, кой министър, кой държавник е бил докрай почитан и уважаван от своя народ. И най-добрият човек да стане министър, веднага ще почнат да го подозират, да се съмняват в него, и той няма да издържи, ще се подхлъзне и ще върши работи, каквито никога не е мислил. За кратко време той ще измени своя характер. Религиозните хора пък, свещениците и проповедниците от своя страна, като гледат, какво се върши в обществения и частния живот на хората, казват: Ние се занимаваме с небесни, с духовни работи, а хората на земята да

живеят, както намират за добре. Не, земният живот е Божествен, и никой няма право да живее, както той намира за добре. На човека е дадено право да върши волята Божия, да работи за освобождение от смъртта, от ред нещастия и мъчения. Това е задачата на всеки човек, който е дошъл на земята, и той трябва правилно да я реши. В живота на съвременните хора срещаме страдания, заболявания от различни болести, и какво ли не още, но малцина се спират върху причините за тези аномалии в живота. И затова, от кого срещнете, ще чуете да казва: Аз пиша нова драма; или аз съчинявам ново музикално произведение. Казвам: Задачата на новата драма е да не поставя своите герои в положение да умират. При това героят на новата драма трябва да представлява идеален тип: човек със свещена глава, с добре развити гърди, с хармонично тяло, с правилни движения и без да е богат, където влезе, все добро да прави.

Мнозина мислят, че Христос бил беден, нямал къде глава да подслони. Това е, защото хората не Го оставяли на мира. Ще кажете, че Христос нямал къща, – Защо Му е къща? Може ли да бъде беден този човек, който е в състояние да нахрани 5,000 души с пет хляба и две риби? Може ли такъв човек да няма подслон? Христос в лодката спа много добре. Той нямаше нужда от пружина. Само болните хора се нуждаят от пружина на леглото си, меко да им е. Започнат ли да ви завиват с много меки, топли юргани и да ви поставят на пружина, да знаете, че сте тежко болни и ви чака и нещо по-лошо. Казвам: Във всеки човек трябва да се роди една свещена идея за Бога, та каквото намисли да върши, да се запита, какво мисли Бог, за тази работа, дали е добра, или не. Днес всеки мисли, какво ще кажат хората за него, а не какво Бог ще каже. Срещне ви някой и казва: Ти си глупав човек, за нищо не си способен. Вие започвате да се безпокоите, да се тревожите. Не се тревожете, но вие пък запитайте този човек: Ако аз, според теб, съм глупав човек, ти как ще докажеш своята разумност? Можеш ли да нахраниш 5,000 души с пет хляба, както направи това Христос? Не е разумен човек този, който има богатства и къщи, а

мисли, че се е осигурил; разумен е само онзи човек, който може да прави делата на Христа: да лекува болни, да възкресява мъртви, да отваря очи на слепи.

Срещам някои беден човек, който се оплаква, че нямал никакви приходи в живота си. Казвам: Твоите приходи са вложени в живота, който Господ ти е дал. Ти трябва да вярваш в този жив Господ, и всякога да говориш Истината. – Не мога да говоря Истината. – Не можеш да говориш Истината, защото не искаш. Човек, който търси Истината, той може да се освободи от заблужденията в своя живот. Той трябва да съзнае в себе си, че в света съществува само един велик Учител, който посочва на всички хора пътя на Истината. Думите на този Учител са сила и мощ. Съзнае ли човек, че само една Истина съществува в света, после той ще съзнае, че има само една Мъдрост, една Любов, една Правда, една Добродетел и един Живот. Съзнае ли това, той ще бъде в сила да се освободи и от всички заблуждения. Някой ще каже: Ами ако се разболея? – Болести не съществуват във великия живот. Те са човешки изобретения. Този живот е един и същ във всички свои прояви и се явява като условие за развитието на човека, докато той намери истинската среда, в която животът не се променя. Тази разумна среда е Любовта. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът", Той подразбира онази среда, в която човек може да намери своя възлюбен. Дойде ли човек до това положение, всичко в него оживява: той болести не познава, външните условия не го възпрепятстват, мъчнотиите не го спъват, страданията не го обезсърчават, на всички услужва без възнаграждение, затова нито се пазари, нито се цани. Такъв човек мяза на онзи японски принц, за когото ще ви приведа следния пример.

Един японски принц се заинтересувал от живота на американците и силно пожелал в себе си да го изучи отблизо. Как ще му се отдаде такъв случай, не знаел, защото между американците и японците не съществували приятелски отношения. Най-после той се натъкнал на мисълта да стане слуга в някое американско семейство,

за което Провидението му помогнало. И наистина, той станал слуга в едно американско семейство, където изпълнявал работата си отлично: каквото му заповядвала госпожата, или другите членове от семейството, той всичко изпълнявал точно, на време и безукорно. В свободното си време той отварял Евангелието и четял. Госпожата забелязвала това и казвала на домашните си: Нашият слуга често отваря една малка книжка и чете от нея, но нищо от това, защото като работник, като слуга той е незаменим. В края на месеца госпожата пожелала да му плати, обаче той й казал: Много Ви благодаря, аз не искам пари. Това, което научих тук, ми е достатъчно възнаграждение. Едва сега госпожата разбрала, че техният слуга е човек от високо произхождение, дошъл между тях с цел да придобие известна опитност. С това искал да каже: Аз не се нуждая от пари; те са само за дребнави хора, за хора без убеждения. Някой става министър, или учител, или чиновник, за да му платят. Царският син, обаче, като душа, която съзнава единството си с Бога, не се нуждае от пари. Това се отнася до идейните хора, а обикновените хора нека работят, както разбират. Аз не говоря за буквата на нещата. Когато извършиш някаква работа, или някаква услуга идейно, и ти платят затова, ти можеш да вземеш парите, но важното е, като вършиш тази работа, да нямаш нито в душата си, нито в ума или в сърцето си някаква мисъл или някакво желание да ти платят. Върши всичко идейно, безкористно, та и когато ти плащат, или когато не ти плащат, да си готов, да не се смути духът ти.

Казвам: Идейната, безкористната работа с нищо не се изплаща. Как ще се изплати българският народ за моята 20 годишна работа сред него? Цели да се продадат българите пак не могат да ми се изплатят. Пък и аз не искам нищо за своята работа. Единственото нещо, което бих желал от българите е, да се научат да служат на Бога, да Го обичат, да бъдат разумни и да обикнат Истината. Могат ли да направят това, и аз ще бъда радостен, че след като съм проповядвал толкова години Истината, българите са ме разбрали. Що се отнася до

въпроса, как ще се прехранвам и какво ще ям, това е най-лесната работа. Аз не се нуждая от много храна. Щом искам да хапна нещо, ще отида при едно орехово или ябълково дърво и ще го попитам: Позволяваш ли да си избера няколко от твоите плодове? Щом ми позволят, ще си избера два-три ореха, или две-три ябълки и то най-хубавите от цялото дърво. Аз не ям всичко: малко ям и то най-хубавото, най-чистото. Казвате, че някоя ябълка или круша, например, е родила много плодове. Плодовете може да са много, но всички не носят благословение. Има известни моменти в живота на плодните дървета, когато, ако те родят, плодовете им носят благословение; има моменти пък, когато плодовете на дърветата носят смърт за човека. Само безсмъртният човек разбира, кое е смъртно и кое безсмъртно. Човек, на когото очите светят, като види месо, той не може да намери Бога. Този човек няма съзнание за нещо високо, за нещо идеално в живота си. Мнозина мислят, че и да ядат месо, пак могат да бъдат духовни, морални и добри хора. Ако е така, тогава и вълкът може да каже: Аз ще ям овце, и пак ще бъда добър. Това не е философия. Разумните хора казват: Великата философия на живота седи в единението. Който живее според тази философия, той трябва да служи на Бога даром. Да служиш даром, това не подразбира да служиш безплатно. Да ти се плаща, това подразбира смърт; даром да работиш, това подразбира живот, да получаваш нещо живо, което носи в себе си живот. Някой ми работи даром. Това значи: той ми работи от любов, и аз му се отплащам с любов; той ми работи с живот, и аз му се изплащам с живот. Тази мисъл трябва да държите в умовете си, ако искате да бъдете свободни, да имате подем в живота си и да станете герои. Щом постигнете това, каквито страдания и мъчнотии дойдат в живота ви, вие ще кажете: Не се плаша от тия неща. Някой казва: Аз не съм ял цели три дена. – Само три дена ли не си ял? То е малко; до 40 дена колко още остават? Когато човек пости 40 дена, той преодолява физическите условия, издига се в по-висока сфера. Щом се издигне в тази сфера, и хлябът ще дойде. Така беше и с

пророк Илия, който прекара известно време при потока Херит, където враните му носеха храна. Реши ли човек да изпълни волята Божия, той ще има една Велика опитност, да провери Божия Закон, като реалност в света. Всеки, който е изпълнил волята Божия, имал опитността и ангел да го посети. Пък и сам Бог ще го посети. Който е имал такава свещена опитност, той не се е хвалил с нея пред хората. Трябва ли чешмата да разправя на хората, къде са нейните извори? Какви са изворите ѝ, това се вижда от самата вода. Всеки човек трябва да носи в себе си една свещена идея, която да внася в него мир и доволство. Това са истинските герои, от които светът днес се нуждае. Какви са съвременните хора? – И учени, и прости, всички се плашат, казват: Някаква особена инфлуенца се явила! Какво от това? Пийте гореща вода, яжте варени картофи и не се бойте! Благодарете, че е дошла тази инфлуенца. Тя е дошла и ще си замине. Ама сиромашията дошла. Какво по-хубаво нещо от сиромашията? – Ама богат да съм. – По-тежък товар от богатството има ли? Всичко в света е хубаво, но за разумния човек. За глупавия човек всичко е спънка.

„И ще бъде едно стадо и един пастир." Това значи: Всеки човек трябва да има само един Учител, само една свещена идея – нищо повече! Има ли единство в душата си, той ще намери, къде живее човекът. Някога човек намери Истината, и скоро след това се отдалечи от нея. Защо? – Защото хората се заблуждават едни други. Обаче, човек трябва да бъде герой! Духовното иде вече в света, затова бъдещите писатели, поети, драматурзи, музиканти трябва да внесат този духовен елемент в своите произведения. Докато човек се вдъхновява от материални работи, той върви още в обикновения път на живота; види ли, обаче, реалното, познае ли Бога, той става мощен, силен човек. Той се вдъхновява вече от идейното, от великото и красивото в живота. Ако е поет, неговото перо свети и лъчеизпуска живи, мощни слова. Когато напише едно стихотворение, той няма да пита хората, дали го харесват, или не, но ще извика един сляп човек и ще му каже: Ела да ти прочета моето първо стихотворение. Той чете:

„Един Бог, един Учител, една Любов, една Мъдрост, една Истина, една Правда, една Добродетел, един Живот! Само проявената всеобемаща Любов в живота е Божията Любов." Щом слепият чуе тази поезия, очите му ще се отворят. Това значи поезия! Съвременните поети четат своите произведения на слепите, но очите им не се отварят. Ако поетът прочете едно свое стихотворение на някого, и след това той вземе пушката си и отиде да се бие, това показва, че стихотворението го е ослепило, внесло е тъмнина в съзнанието му. Обаче, ако след прочитането на стихотворението, този човек се откаже от желанието си да се бие, да отмъщава, да прави зло на хората и тръгне да помага на своите братя и сестри, да разравя погребаните хора в материалния живот, това стихотворение му е дало светлина, отворило е очите му. Защо всички хора да не проповядват, да не възпяват тази велика Истина?

Питам: Де са онези българи, които са живели от преди хиляди години? И какво ще стане със сегашните българи, например, след сто години? Казано е в Писанието: Само онзи човек, онзи дом, онова общество и онзи народ ще влязат в Царството Божие, които познават Бога и Му служат. Царството Божие не е извън вас, то е вътре във вас.

И тъй, изпитанията, страданията, мъчнотиите и съблазните ще дойдат в света, но праведният човек не се смущава от това. Този човек мяза на кораб всред океана, блъскан от хиляди и милиони вълни, но в края на краищата той ще пристигне благополучно на своето пристанище. Блъскането, клатушкането, което съвременните хора изпитваме, се дължи на това, че ние минаваме със своите кораби през една водна зона на живота. Няма да се мине дълго време, и нашите кораби ще спрат на пристанището, където ще кажат на всички пътници: Хайде, излезте вече вън от парахода! Като стъпим на сушата, ще вземат билетите ни и ще ги проверят. Щом видят, че някой човек не е разбрал, какво има само Един Бог и Един Учител, ще го изпратят на друго пристанище, в друг кораб, отново да мине през океана. После пак ще спре на някое пристанище, където повторно ще

прегледат билета му. Докато човек не възприеме идеята, че има само Един Бог и Един Учител в света, много люшкания, много повръщания ще има в неговото пътуване. Няма по-велико нещо от това, да намери човек свещеното място на своята душа, да знае, къде се намира той и къде живее. Да намерите себе си, това е свещен момент в живота на човека. Да се види човек, това е епохален момент в живота му. Външното, което виждате, не сте вие. Вие се оглеждате в огледало, гледате очите, носа, лицето си, но това не сте вие; това не е истинският човек. Някога очите ви са тъмни; това зависи от разположението на стомаха ви. Някога очите ви са светли; това пък зависи от състоянието на вашия мозък. Това са илюзии. Само един свещен момент има в живота на човека, когато той може да види душата си, когато той може да види себе си. За този момент, именно, ви говоря аз, като велика реалност в живота. И в Писанието е казано: „Човек трябва да потърси себе си и да се намери." Някой път ви отслабне ръката или крака, но не се безпокойте, това не сте вие. Търсете себе си и като се намерите, направете връзка с Първичната Причина, която ви е пратила на земята и ще видите, че между Бога и вас никакъв клин не може да влезе. Всеки човек представлява звено, брънка от великата верига на живота. Съзнаете ли това вие ще се освободите от кошмарното, от сънното състояние, в което се намирате. Сега вие се чувствате като отделени от майка си и от баща си. Това са илюзии на живота.

Казвам: Съзнанието на човека трябва да се пробуди, за да намери себе си, своята душа. Само по този начин той ще се проникне от онова велико чувство на любов към Бога. Само по този начин той ще прояви любов и към своите ближни и ще започне правилен живот, а не живот на нови драми и трагедии. В новия живот няма драми и трагедии. Трагедията е резултат на греха; драмата – избавяне от греха, а комедията е смешната страна в живота на онези хора, които наново грешат. Последните са „санчо-пансовците" в света.

„И ще бъде едно стадо и един пастир.” Пожелавам на всички да намерите вашия Учител. Един е Учителят, който носи истинското знание! Той има много проявления в света, но по същина е само един. Намери ли човек един от моментите на Неговото проявление, едновременно с това той ще намери и себе си. Закон е: Като намериш Бога, ще намериш и себе си; като видиш Бога, ще видиш и себе си. И обратно: Като видиш себе си, ще видиш и Бога. Да видиш Бога, да видиш и себе си, – този е най-свещеният момент в живота на човека. За този момент, именно, човек живее.

И тъй, поздравлявам всички, които са видели вече Бога и себе си! Поздравлявам и онези, които скоро ще видят Бога и себе си! На ония, на които предстои в далечното бъдеще да видят Бога и себе си, пожелавам с търпение да дочакат този момент! Затова и в Писанието е казано: „Само чистите по сърце ще видят Бога.”

Беседа от Учителя, държана на 23 януари 1927 година в гр. София.

ДЕЛО СЪВЪРШЕНО

„А търпението да има дело съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък.“ (Яков 1:4)

Животът на съвременното човечество е преизобилен с празни думи, с думи, без съдържание и смисъл. Ето защо на съвременните хора трябва да се изяснява вътрешния смисъл на Живото Слово. Празните думи са костеливи орехи, които хората гледат само отвън. Често хората говорят за търпение, без да разбират вътрешния му смисъл, без да се спират върху въпросите: защо ни е търпението, как се е зародило то и т.н.? Преди всичко без търпение не може да се постигне никакво знание. Търпението е основа на знанието. Само гениалните хора, само светиите, ангелите и боговете могат да бъдат в пълния смисъл на думата търпеливи. Казва се за Бог, че е дълготърпелив. Мнозина запитват защо им е търпението? Не може ли без търпение да се живее? – И без търпение може, но нищо няма да се постигне. Много таланти на хората пропадат от липса на търпение. Колко художници, колко музиканти, колко добри проповедници, държавници, майки и бащи са пропаднали от отсъствието на търпение в своя характер! Колко добри пълководци са пропаднали в своите сражения все от нямане на търпение!

Ние употребяваме думата „пълководци“ в широк смисъл. Да се сражава човек в живота си, разбирам, но с кого? – Със силния, а не със слабия. Със слабия всеки може да се сражава, но това не е геройство. Тъй щото, ако си юнак, ако искаш да се бориш, да воюваш, воювай с някой силен, подобен на тебе, а не със слаб, хилав, като стара баба, който едва крета, едва се държи на краката си. И когато говорим за учени хора, ние подразбираме гениални хора. Казва се, че днес, между съвременните хора, имало много учени. Ако е така, всички

трябва да се радваме, но ние не говорим за онези учени, които преподават в университетите и за това им се плаща. Истински учен е онзи, който работи идейно, без да очаква някакво възнаграждение. Този учен е роден от гениална майка и гениален баща, а зад тях седят редица поколения от гениални хора. Не се счита гениален човек и този, зад гърба на когото седят само четири поколения гениални хора. Много от съвременните хора мислят, че достатъчно е да се покаят, за да станат чисти, свети хора. Други пък мислят, че като завършат някакъв факултет и като напишат едно-две съчинения по някой въпрос, те могат да минат вече за знаменити хора. Не, няма ли човек зад себе си десетки, стотици или хиляди прародители, които да са вървели в Божествения път, в пътя към красивото и великото, той не може да бъде нито учен, нито гениален, нито светия.

Сега ние говорим на научен език. Ако си послужим с езика на египтяните, ние ще дойдем до въпроса за странстване на душите и на духовете. Най-първо духът е бил силен, мощен, всезнаещ, но със слизането си той постепенно се е ограничавал, загубвал знанието си, докато най-после съвършено заспал. Значи, веднъж слязъл на земята, духът, изгубил своето съзнание за сила и мощ, започва отново да гради, да съгражда, но като си служи вече с малки величини, със слаби неща. Защо духът трябва да изгуби съзнанието си? – За да създаде света. Не изгуби ли съзнанието си, той не може да създаде света. Знаете ли, какво нещо е да изгуби човек съзнанието си? Какво ще бъде положението на богатия, който до вчера е разполагал с милиони, с власт над десетки слуги, с почести и уважение, и изведнъж изгуби съзнание за своето богатство и величие? Страшно е, наистина, положението на този човек, но питам: Може ли този човек да извърши нещо велико със съзнанието си, че е богат, че има власт и сила над хората? – Не може. Той само ще дрънка на звънците да дойде слугата Иван, или Стоян, да им дава заповеди за известна работа. Обаче, не извършат ли слугите работата, както господарят заповядал, той се сърди, вика, дразни. И каква полза от всичко това?

Този човек трябва да слезе от висотата на своето положение, да се откаже от богатството си, от слугите си, и да започне сам да работи. Велик, силен човек е този, който сам работи, сам извършва всичките си работи. Има ли слуга, който да изпълнява заповедите му, той е слаб човек. Бог сам си слугува, Той не очаква на никого. Когато казваме, че Бог ще спаси света, ние подразбираме, че щом веднъж го е създал, Той сам ще го спаси.

Някои казват, че познават Бог, че познават себе си. В какво седи това познание? Преди всичко, за да познае човек себе си, той трябва да има търпение. Защо е необходимо търпението на човека? – Защото той ще срещне в живота си много противоречия, много мъчнотии, много трудни задачи, които ще трябва да разреши. Всичко това представлява ребуси, които човек ще разреши главно чрез търпението. Ти си учен човек, например, създаваш известна теория, но срещу тебе се опълчват ред учени хора. Какво ще правиш тогава? Как ще се справиш с това положение? Ние не засягаме сегашните ви разбирания, нито сегашната наука или сегашните изкуства, но питам: Какво ще представлява това в сравнение с философията, науката и изкуствата, които ще имате даже само след десетина години? За вас това ще бъде нещо подобно на играчки, с които сте се забавлявали като малки деца. Сегашната наука, философия, поезия, музика са забавления за децата, обаче, те представляват основа на бъдещата наука, философия, поезия и музика. Те ще послужат като основа за бъдещето развитие на човека. Това не трябва да ни обезсърчава. Може ли малкото дете-пеленаче да се сравнява с онзи голям юнак, с онзи герой, който носи пълни чували на гърба си? – Не може да се сравнява. Това дете се носи на ръце от майка си, то е още съвършено безпомощно. И дълго време още майка му ще го носи на ръце докато един ден то стане голям герой. Дълго време майката е носила на ръце своето дете, докато най-после то е могло да се издигне до положението на някой велик музикант, поет или художник. На първо време детето се нуждае от помощта на своята майка и я търси. После

то престава да се нуждае от нея, не я търси вече, докато постепенно я забравя. Всъщност, детето не е поставено във физическите ръце на своята майка, но в ръцете на разумна, любяща душа, която му помага и го крепи в живота.

Казвам: Ако нашето съзнание не се прониква от Висшето съзнание, ние не бихме могли да мислим. Мисълта е един вътрешен процес. Ако Бог не прониква в нашите сърца и умове, Той не би създал света. Под думата „свят“ ние разбираме слънцето, месецът и другите небесни светила. Ако тези светила не съществуваха, с какво бихме се занимавали? Следователно, слънцето, само по себе си, е създало света. Като се разсъждава така, явява се една загадка: кой, наистина, е създал света и на кого принадлежи той? За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Когато Господ създал земята, явило се първото цвете, наречено лотос. Сега това цвете е водно, расте във водата, но тогава е растяло на сушата. Четирите елемента – въздух, вода, огън и земя работели върху лотоса, вследствие на което, когато лотосът цъфнал, явил се спор между четирите елемента, на кого принадлежи цветето. Те дошли до пълно разногласие помежду си и трябвало да отнесат въпроса за разрешение до невидимия свят, а оттам и до Господ. Земята казала: Господи, аз отгледах това цвете в стаите си, дадох му добър прием, като го снабдявах с хранителни материали, подкрепях корените му да се засили, да издържи на всички тежки външни условия. Водата казала: Аз пък го квасих, смекчавах наоколо пръстта му, измивах листата му от праха, улеснявах движението на соковете му и с това помагах на неговото правилно кръвообращение. Въздухът казал: Аз отгледах това цвете, като нежна майка; люлеех клончетата му и с това раздвижвах соковете да хранят и най-отдалечените му части. Аз бях учителят на това малко създание, учих го как да расте. Най-после дошъл огънят, т.е. топлината и светлината, и казали: Ние пък, в своите малки стаички, отоплявахме водата и земята, и по този начин давахме възможност на соковете да се разнасят правилно в

растението по всички негови части. Само чрез нашата помощ това цвете можа да израсте, да се развие и да цъфне. Питам: На кого, наистина, принадлежи това цвете? Тогава Господ отговорил на земята: „Понеже ти крепеше корените на това цвете, затова листата, цветовете и плодовете, които падат от него около корените му, са твои." На водата пък казал: „Понеже ти напояваше цветето, всичките капчици, които излизат от него, са твои." После се обърнал към въздуха и му казал: „Когато цветето цъфти, ти ще взимаш неговата миризма и ще я разнасяш из пространството. Това ще бъде твоята заплата." И най-после Господ се обърнал към светлината и топлината и им казал: „Когато цветето цъфне, вие ще го посочвате на хората. Само при светлината те могат да го видят, да видят неговия цвят и неговата форма." Що се отнася до въпроса, на кого принадлежи цветето, и кой го е създал, на това може да се отговори по следния начин: това цвете е напълно свободно, на никого не принадлежи. При това, Един е неговият създател. Както виждате, това е една загадка в живота.

И тъй, що е лотосът? – Лотосът представлява човешката душа, която цъфти на земята. Под думата „земя" ние разбираме живата, разумна земя, която ражда, която разсъждава. Като говорим за водата, ние не разбираме обикновената вода, която е съставена от два атома водород и един атом кислород, но говорим за водата, като носителка на живота. Водата, която съвременните химици изучават, не прилича по нищо на водорода и кислорода, от които е получена. Питам: Защо водата, която е произлязла от водорода и кислорода, не прилича на тях? Защо тя не прилича по нищо на своята майка и на своя баща? Правилно ли е агнето да не прилича на овцата? – Не е правилно. Следователно, в това отношение водородът и кислородът не са родили водата, но те се явяват само като условия за проявяване на водата. Значи, във водата има един особен елемент, който химиците не познават. Този елемент е жизненият еликсир, носител на великия живот.

Старите алхимици са казвали, че водата, въздухът, огънят и земята са прости тела, но новите химици отричат това. Ние не спорим по този въпрос. И едните, и другите са прави в своите разсъждения. Според новите учени, водата е съставена от водород и кислород. Ние казваме, че водата се е образувала по закона на присаждането, както върху един глог може да се присади една хубава ябълка. Питам: Тази ябълка от глога ли е произлязла? Не, тя е присадена само върху него. Тъй щото, когато химиците говорят за елементите и за взаимодействието между тях, ние подразбираме закона на присаждането. Всички елементи са присадки към известни сили на целокупния живот. Скършите ли тези присадки, вие ще имате истинските елементи, или силите на великия живот, скрити в тях. Ако един ден ние успеем да разложим живота на неговите първоначални елементи, какво ще остане от самия него? – От него ще остане една възвишена, фина материя, хиляди пъти по-рядка от най-рядката физическа материя, каквато науката познава. Тази материя няма да съдържа вече никакви елементи в себе си, на вид тя ще бъде еднородна, проста, но силите, които действат в нея, ще бъдат разнородни. В такава среда, именно, живеят всички напреднали същества.

Сега, за да разбира човек вътрешния смисъл на нещата, той трябва да се разглежда като съзнание. Четири състояния отличават човека, първото състояние е свръхсъзнанието; второто – подсъзнанието; третото – съзнанието и четвъртото – самосъзнанието. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват два полюса на душата, чрез които човек се проявява. Те представляват същината на човека. Той някога е живял в подсъзнанието и свръхсъзнанието, където се крият всички негови възможности. Оттук започва истинската наука. Под „наука“ разбираме всичко онова, което Божественият Дух от безброй векове насам досега е създал. Подсъзнанието и свръхсъзнанието представляват две велики течения, които отиват към центъра на земята. Подсъзнанието е образувало

двете Божествени форми – силата и материята. Свръхсъзнанието е образувало силите на живота и на човешката мисъл като два важни центъра за човека. Съзнанието е център, в който се включва целокупния живот на земята. Самосъзнанието пък включва специално човешкия живот. То съставлява епоха, в която се е родило сегашното състояние на човека. В него, именно, е станало отклонението на човека от правия път. Това отклонение е било необходимо, за да се индивидуализира човек, обаче в това индивидуализиране той се е заблудил и помислил, че може да бъде самостоятелен и да живее съвършено сам. В резултат на това, той вижда, че неговото тяло съвършено се разрушава. Тъй щото, в живота на човека се забелязва една постоянна борба, която се съсредоточава между съзнанието и самосъзнанието от една страна, и подсъзнанието и свръхсъзнанието, от друга. Значи, низшият и висшият живот, т.е. животинският и Божественият живот в човека са в постоянна борба. Самосъзнанието е живот на низшите чувства у човека, на крайния егоизъм, на крайното себелюбие, при което човек не дава възможност никому да се прояви, освен той сам. Иска ли някой човек да направи добро, той му казва: Не прави това добро, нищо няма да излезе от него! Ако някой учен работи върху известно свое изобретение, той и на него казва: Не си губи времето, нищо няма да излезе от тази работа! Казвам: Когато някой човек иска да внесе една нова идея в света, непременно ще се яви някаква реакция против него. Защо? – Това се дължи на самосъзнанието, което има амбицията да бъде на първо място във всички случаи. Човекът на самосъзнанието казва: Защо да не съм аз, а да е този? Според закона на самосъзнанието всеки човек има мисия в света, малка или голяма, която ще извърши, но трябва да чака момента за своето проявление. Може би този момент да не дойде скоро, но човек трябва с търпение да го дочака. Сегашният свят не е добре организиран и за да се организира, се изисква дълго време. Същото нещо става и с човешкия организъм. Ако вземем предвид еволюционния закон и разглеждаме пътя, по

който човек е вървял, ще видим всички по-ниски форми, през които той е минал. Например, той е минал през фазата на рибите, на птиците и най-после е дошъл до фазата на млекопитаещите. Как се е проявявал геният в морето, когато човек е минавал през фазата на рибите? – Тук той се проявил в разни форми, някъде геният се изразил в създаване на особени фенерчета, да си светят с тях. Наистина, и днес ние срещаме в моретата светещи риби. В други риби геният се изразил в създаване особени мастилнички, с течност подобна на мастило, но те не я използвали за писане, а за отбрана срещу неприятелите, с тази течност те пръскали в очите им. В някои риби геният се изразил в създаване на особени електрически батерии, с които пак се защитавали от своите неприятели. Всички тези постижения са резултат на Божествения Дух в пътя на слизането или инволюцията. И когато Духът е дошъл до края на своето слизане, настъпил обратният процес – път на възлизането или възкачването. И тогава Бог е казал: „Сега ще създам разумния човек, който може правилно да мисли, чувства и действа, за да тръгне по обратния път, т.е. от самосъзнанието към свръхсъзнанието.“

Сега, в пътя на възлизането у всички хора се забелязва желание да бъдат богати, учени, гениални. Това е Божествен стремеж. Всеки човек иска да стане съвършен, стреми се към нещо съвършено. Този стремеж е правилен. Животът не се заключава само в ядене и пиене. Яденето и пиенето са само средства, но не и цел. Някой иска да нарисува една картина. Това желание е отлично, но въпросът е, как ще я нарисува: само външната ѝ страна, като художник, или ще я изрази словесно, като поет. Правилно е човек да нарисува тази картина в душата си, там да вложи всичко хубаво, ако иска да я нарисува красиво. Кой може да покаже картината на своята душа? Какво ще бъде вашето положение, ако някоя тъмна нощ срещнете една душа? Вие ще останете очаровани от тази красива гледка. Пред вас ще седи някаква човешка фигура, но от лицето и от цялото ѝ тяло ще излиза бяла, мека светлина, в която опитното око ще различава

седемте цветни тона, седемте цветни гами. Съвременните учени познават само една цветна гама със седем различни цвята, а останалите шест не познават. Едва сега съвременните учени започват да правят опити и наблюдения върху преминаване на светлината от една гама в друга. Те правят тези опити и денем, а не само нощем. Когато човек прави тези опити, той се концентрира, съсредоточава вниманието и погледа си, вследствие на което пред него настава голям мрак. Ако не разбира законите, той ще помисли, че ослепява. Който разбира законите, ще разбере, че минава през една гъста зона на земята. След 15 минути концентриране пред този човек ще се яви мека, бяла светлина. Вземе ли да се връща назад, той пак ще мине през същата гъста среда.

Казвам: Такова затъмнение или помрачаване често става и в съзнанието на човека. Който не разбира закона, ще се уплаши, а който го разбира, ще концентрира ума си, вниманието си, да запази будност на съзнанието си, докато премине тази тъмна зона. В това положение невярният ще се отрече от Бог, а разумният, търпеливият ще се свърже още по-здраво. Страхливият ще остане в тази тъмна зона, а безстрашният ще я премине и ще върви напред. Данте е преминал през тази зона, но неговата възлюбена – Беатриче му осветявала пътя със своето фенерче, като го развеждала при страдащите и му обяснявала причините за техните страдания.

И тъй, всеки човек сам създава своите окови, своето робство. Къде се крие причината за това? – Вътре в него. Има нещо, което се таи в човека и което е в сила да го зароби. Например, някой мисли, че е много добър човек. То е, защото той външно се изявява такъв, а не си дава отчет, какво става вътре в него. Вземете момата, която иска да се жени. Докато се ожени, тя е весела, засмяна, любезна със сватове, с кумове, с баща си, с майка си, но щом се ожени, едва изминали два-три месеца и тя захвърля булото и показва другата си страна. Всички се запитват: Какво стана с тази млада булка? Докато беше мома, нямаше подобна на нея, а сега, не знаем как да си обясним тази

работа. Къде остана красивата мома? Този пример обяснява отчасти само процесите, които стават в самия човек. Само по този начин може да се разбере дълбоката философия на живота. Тази велика философия ни свързва със светове, които седят високо в нашето съзнание. Ще кажете къде са тези светове? – Те са над нас. В тези светове живеят същества разумни, велики, с култура много по-висока от нашата. Нашите мозъци представляват почва, земя за тях, върху която те орат и сеят. Щом разработят тази почва, те си отиват. Ти си философ, химик, богослов или друг някакъв учен и седиш някъде, размишляваш върху известен научен въпрос. Едно от тези разумни същества взема своето рало, слиза на земята при тебе и започва да преобръща пластовете на твоята земя. Ти веднага се стряскаш, преставаш да размишляваш и изгубваш всичко. Това същество не иска да знае, какъв си ти. Колкото ударът от ралото на това същество е по-силен или по-груб, толкова на по-ниско стъпало на развитие се намира то. И тези същества са от различна степен на развитие. Освен това, ралата на едни от тях са железни, на други – сребърни, а на трети – златни. И между тези същества има постоянна борба, защото не са от една и съща ложа. Едни от тях са от Бялата ложа, от посветените, а други са от черната ложа. Затова, именно, и в света има два метода на действие. Когато Бог създаде човека, Той му даде земята да я управлява, но същевременно го държи отговорен за всички лоши последствия от неговото управление. Невидимият свят държи отговорен за всичко не само човека, но и двете ложи, които са в постоянна борба помежду си.

Казвате: Кой е този невидим свят? Реален ли е той? – Реален е, разбира се. Когато човек люби, видима, реална ли е неговата любов? Казват за някого: Устните на този човек се малко зачервили, което показва, че той има любов. Нима зачервяването на устните изразява любовта на човека? – Ама очите му светят. – Нима очите на човека, който люби, трябва да светят? Така ли се изразява любовта? На кой пияница не светят очите? Или на кой болен не светят очите, когато

има температура? Когато разумният човек люби, в очите му се забелязва особена, мека светлина, а не блясък. При това, този човек обича всички хора, всички същества. Обикновеният човек, когато обича, той прави избор: той обича само онзи, от когото може да вземе нещо. Като отиде при някой богат човек, той го погледне, потупа го по рамото и му се поклони. Ако няма пари, и той изчезва, не седи при него.

Съвременните естественици говорят за кукувицата, че снасяла яйцата си в гнездата на някои малки птички. Питам: Как придоби кукувицата този навик да снася яйцата си в чужди гнезда? Всички говорят за тази черта на кукувицата, а при това, колко кукувици има днес между съвременните хора! След като снесе яйцата си в някое чуждо гнездо, кукувицата хвръква и повече не се грижи за тях. Другата птичка, в чието гнездо са снесени кукувичите яйца, лежи върху тях, както и върху своите и ги мъти. Като се излюпят малките кукувичета, всеки ден те започват да изхвърлят навън от гнездото по едно от другите малки птиченца. Майката се чуди, защо се намалява броят на малките й, но като не знае причината за това, казва си най-после: Такава е волята Божия! Тя отглежда грижливо малките кукувичета, докато един ден те хвръкнат от гнездото и отидат да живеят сами. Същото нещо става и в живота на хората. Когато един богат човек дойде у дома ви и започне да разглежда къщата, нивите ви и срещу тях ви дава пари с лихва, той не е ли снесъл вече във вашия полог своите кукувичи яйца? Не се минава дълго време, и този човек взема и къщата, и нивите ви. След всичко това той ще разправя: Аз направих благодеяние на една бедна вдовица. Този човек изхвърли всички яйца от полога на майката, като й остави да се грижи само за кукувичето яйце. И след това той ще отиде на църква, ще запали една голяма, дебела свещ и които го видят, ще кажат за него: Добър, благочестив е този човек. Той прави големи добрини, подарява много неща на бедните хора. Ние благодарим за такива подаръци и благодеяния. Светът не се нуждае от такива добрини. Това не е

култура, това не е Божествен акт. Такива благодеяния са резултат на човешкия егоизъм. Много добри, гениални хора са били мъчени и загинали от такива добрини. Аз съм наблюдавал какво правят птичките, с цветовете на дърветата и на цветята. Те хвъркат от клон на клон, откъсват си един, втори, трети цвят от дървото и си чистят клюна с него. После го хвърлят на земята. Цветовете падат един след друг, но птичките не искат да знаят за това. Колко пъти някой човек ще кацне върху току-що разцъфтелите хубави мисли и чувства на друг човек, ще ги откъсне, ще ги захвърли на земята, без да иска да знае! Някой човек се замислил за добър и чист живот, иска да служи на Бог, но среща го друг и му казва: Какво си се замислил? Защо се занимаваш с глупави работи? Я си вземи един билет, че иди на някой концерт или на някое представление! Казвам: Ако театърът или концертът могат да дадат на човека нещо по-хубаво за душата му от молитвата, нека отиде там. Но ако те не могат да дадат нужната храна за душата му, по-добре нека той се моли на Бог, нека работи за своето усъвършенстване. Ние не трябва да поставяме граница между тези неща. Трябва ли да се поставя преграда между живота на светския и на религиозния човек? Когато религиозният човек свърши работата, която му е определена за деня, той трябва да се помоли на Господ, да благодари за работата, която е свършил и да Го запита: Господи, мога ли сега да отида на театър или на концерт? Кое пречи на духовния човек да слуша музика? Че кой създаде музиката? И музиката има своето място и предназначение в живота. Тя е необходима като почивка в живота на човека. Същевременно тя съединява душите на хората. Днес с музиката си служат и във войните, с нея въодушевяват, настройват войниците за бой. Като надуят онези медни тръби, и войниците се настройват. Кръвта им закипи в жилите, те сграбчват пушките си и тръгват на бой. Не се минават няколко минути, и музиката заглъхва, не се чуват вече нейните звуци, но се чуват гърмежи от гранати и картечници. Музикантите изчезват, а след тях се разнасят бумтежите на оръдията. После се чуват охкания, плачове.

Истинска музика е тази, която изразява с особена гама – гама на мир, примирение между всички неприятелски войски. Когато истинските музиканти засвирят, войниците забравят всичко наоколо си: те забравят, че трябва да воюват, забравят, че неприятелят ги преследва и спират всякакви военни действия. Щом засвири тази музика, и от двете страни боят престава. Войниците и от двата лагера изменят разбиранията си и казват: Да спрем сраженията! Да се помирим! По този начин, именно, войната ще се избегне.

Мнозина, като ме слушат, казват: Това са бабини деветини. Питам: Ами когато хората отиват на война и се убиват, и на отличилите се във войната дават кръст за храброст, това не са ли бабини деветини? Аз разбирам човек да страда, но за какво? – Да страда, за да спаси някого, а не да го убие. Така страда разумният човек. Когато излиза срещу неприятеля си с нож, той не го убива, но само го простре на земята и си заминава. И после когато неприятелят му се съвземе, той му казва: Слушай, братко, има друг начин за воюване от този, който ти знаеш. Истинското юначество не седи в това да вадим очите си, да режем ръцете и краката си, да се раняваме в гърдите и да оставаме инвалиди за цял живот. Истинското воюване е чрез закона на Любовта. Едно време хората са воювали с Любовта, но сега воюват с разни оръжия. В съвременните семейства и жената, и мъжът воюват. Жената готви нещо за обяд, реже месото, приготвя го, но в това време мъжът ѝ каже нещо, скарат се и тя, без да мисли много, мушне го с ножа и го нарани. После викат лекар, но мъжът се срамува да каже на лекаря, че жена му го ранила, а казва, че паднал някак си и се ранил. Друг път мъжът мушне жената с нож. Нашата цел не е да осъждаме личните отношения на хората, но казваме, че по този начин светът не може да се поправи.

Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своите велики и гениални хора, но казвам: Когато дойде някаква епидемия, например тифус, тогава и гениалният човек, както и обикновеният изгубва съзнание, започва да бълнува. Този човек преди заболяването

си е разсъждавал като философ, учудвал е всички със своите заключения и изводи, а сега се намира в положението на сомнамбул, който разправя, че виждал дядо си, баба си, които преди години са заминали за онзи свят. Всички наоколо му го гледат, чудят се, намират, че не е с всичкия си ум. Питам: Къде остана гениалността на този човек? Всички виждат, че е станала нещо с него, но какво е станало, не знаят и затова казват: Полудял е нещо. Той казва на жена си: Знаеш ли, че аз видях дядо си? Жена му казва: Горкият, полудял е малко, не е с всичкия си ум. Не се минават и 4 – 5 месеца, гледате – този човек оздравял, разсъждава добре, правилно, както и по-рано. Като оздравее, хората пак се чудят, как е оздравял. Когато някой човек заболее и после се излекува, хората се чудят на това, а когато подкупят някого, за да обере милионите на някой богаташ, на това не се чудят. За да оправдаят тази постъпка, те я наричат „комисионна търговска сделка". Тази крайна алчност, която днес е обхванала целия свят, препятства и на наука, и на религия, и на изкуства, и на духовен живот, както и на свободната мисъл в човека.

Казвам: Всички будни, съзнателни души, които любят Бог и разбират, че животът има велико предназначение, те ще оправят света, те ще го организират. Само добрите, съзнателните хора могат да градят. Лошите хора само разрушават. Ние можем да очакваме спасението, организирането и възпитанието на хората да стане само от съзнателните, от добрите хора, които работят от векове насам. Човек не е дошъл на земята като кукувиче яйце, той има далечен произход. Човек е идвал много пъти на земята и си е заминавал, но сега вече цялото човечество се намира пред един възел, където старата култура залязва, а новата изгрява. Сега изгрява новото слънце. Значи, в света съществуват две слънца: едното слънце е физическото, което всички виждаме сутрин да изгрява, а вечер да залязва; другото слънце е духовното, което виждат само адептите и светиите. Те се обръщат към него с думите: „О, слънце на нашия живот!" Това слънце, именно, е същинското, което всички хора не

виждат, понеже нямат съответен орган, с който могат да го виждат. Значи, истинското слънце не е видимо. Защо умираме ние? – Понеже постоянно гледаме на физическото слънце. Топлината и светлината на физическото слънце, както и всички явления, които стават в него, произвеждат в хората известна дисхармония, вследствие на което в тях се създава ненормален апетит. Това е, защото хората не могат да възприемат и използват правилно слънчевата енергия.

Съвременните учени и до днес още не са определили каква храна трябва да употребяват хората. Религиозните хора казват: Човек трябва да яде само хляб. – И това още не е идея. Ако брашното, което се употребява е мляно преди една или повече години и се е вгорчило, тогава хлябът не може да бъде истинска храна на човека. И след това ще дойде някой майстор да ни препоръчва различни методи за приготвяне на хляба. По какъвто начин и да го приготвяме, този хляб е от вгорчено брашно. Този хляб е отровен вече – нищо повече. Следователно, старото брашно трябва да се бракува. Хляб трябва да се прави от ново, от прясно жито и да го ядете с благодарност и любов. Приемете ли го по този начин, то ще внесе във вас и поезия, и музика. Под думите „поезия, музика и наука“ се разбира възвишеното и благородното в човека. Истински ученият е едновременно и поет, и музикант. Когато един учен употребява цели 20 години за изучаване живота на един микроб, той е истински поет и музикант. Тези наблюдения върху микроба представляват за него цяла музика: накъде се завъртял микробът, какви движения направил и т.н. И с какво търпение описва той всичко това! Питам: Какво се крие в движенията на този микроб? Това не интересува обикновения човек, но ученият изследва, изучава и най-дребните прояви на този микроб. Ще кажете: Възможно ли е да има някаква музика в движенията на един микроб? За онзи, който разбира това, има музика. За онзи, който не разбира, никаква музика не може да съществува в движенията на един микроб. Истинският музикант

схваща и най-тънките духовни преливания между седемте тона на гамата, но обикновеният музикант не ги долавя.

Какво представляват съвременната музика и съвременните музиканти? Съвременната музика е механическа. Музикантите пък още не са дошли до положението да схващат онези тънки вибрации, онези духовни преливания на тоновете. Засега те схващат само обикновените вибрации на тоновете. С това ние не правим никакъв упрек на съвременната музика, но изнасяме положението, до което тя е достигнала. Аз наричам духовен човек онзи, чието пеене може да се чуе на километри разстояние, а дори и в Америка. Неговият глас е мек, приятен, но същевременно толкова силен, че никакво разстояние не е в сила да го заглуши, той се разнася далеч в пространството. Сега казват за някой човек, че пее с душа, но гласът му се чува на разстояние едва стотина метра. Велик певец е онзи, който може да преобрази човека. Ако някой търговец чуе един велик певец и разбере неговото пеене, в него моментално трябва да стане голям преврат. Щом се върне в дома си, той веднага трябва да вземе тефтерите си, да заличи в тях всички лъжи, всички неправди и да каже: По този начин не може да се живее. От днес аз обръщам нова страница на своя живот и започвам да живея по правилата на новата музика. Ако пък този търговец види една картина на някой велик художник, която изобразява Любов, мир, благост, той трябва да се преобрази веднага и като отиде у дома си, да каже: От днес турям нов ред и порядък в живота си.

Мнозина съжаляват бедните и тръгват да им събират помощи. Казвам: Има един род сиромашия, която е желателна за всички. При този вид сиромашия човек изработва своето търпение. Този сиромах изпада до дъното на живота, където изгубва съзнанието си и престава да мисли за някакво външно богатство. Той започва да търси богатството вътре в себе си. В този смисъл, всички велики, всички гениални хора са били все сиромаси. Къде се роди Христос, например? В златна люлка и в царски палат ли се роди Христос?

Гениалният човек не се нуждае нито от златна люлка, нито от царски палат. Златната люлка, царският палат, това е неговият мощен дух, неговото будно съзнание.

„Търпението да бъде дело съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък.“ Търпение се изисква сега от всички съвременни хора. Като душа, човек има велико предназначение на земята. Някой казва: Всичко може да се постигне чрез молитвата. Нима животът се заключава само в молитвата? Друг пък казва: Всичко се постига чрез мисълта. – Нима животът се заключава само в мисълта? Трети казва: Всичко се постига чрез науката. – Нима животът се заключава в бактериологията – в изучаване на микробите, или в психологията – в изучаване душевните състояния на човека, или пък в друг някой отрасъл на науката, или най-после в изучаване на тоновете? Не, има една вътрешна целокупност между всички прояви на живота. Три думи само са в състояние да изразят тази целокупност. Тези думи са: Любов, Мъдрост и Истина. Любовта носи Божествения живот, израз на вечна хармония. Мъдростта носи Божествената светлина и Божественото знание, които създават красота, ред и порядък в живота. Истината дава насока в живота. Всяка звезда, всяко слънце се дължи на Истината. Истината говори със слънцата. Мъдростта – с планетите, а Любовта е толкова снизходителна, че е слязла на земята да говори и с хората, и с най-нискостоящите същества. Понеже Истината говори със слънцата, далечна и висока е нейната цел. Да се разговаряш с разумното слънце; да седиш с хиляди години в небесата; да правиш добро, без да знаят името ти; да бъдеш велик поет, без да знаят името ти; други да се кичат с твоето име, а ти само да се радваш, това значи да бъдеш гениален човек. Това значи да живееш с душите и между тях, без да подозират те подобно нещо. Следователно, между всички души има вътрешна връзка.

Ще ви приведа един мистичен разказ за дъщерята на един от египетските фараони, който се наричал Тод-Сабат, а дъщеря му –

Сабуен. Бащата много обичал дъщеря си. Тя имала две лица: пред баща си тя се явявала с красиво лице; когато се явявала между хората, ставала толкова грозна, че всички били принудени да правят гримаси. Вследствие на това, у нея се развила такава жестокост, че тя издала заповед да се извадят очите на този, който се осмели да направи пред нея някаква гримаса. Когато излизала на разходка, всички й се кланяли до земята, от страх да не би, като я погледнат, да направят някаква гримаса. Тя не знаела, какво нещо е любов, какво нещо е милост. Обаче, в една от своите разходки, някъде далече из Тибетските планини, тя срещнала един млад, красив овчар, с такова изразително лице, че се влюбила в него, за пръв път в живота си, и забравила своята грозота. Тя нищо не искала от него, освен да съзерцава неговата красота.

Питам: Защо грешат съвременните хора? – Защото те искат със своята грозота да бъдат велики хора. С грозотата си човек не може да бъде нито велик, нито гениален. Когато човек се влюби в Бог, само тогава той ще придобие Божественото в себе си, само тогава ще стане велик и гениален. Кога стана Толстой велик? Като четете живота на Толстой, виждате, че той се молеше на Бог за пробуждане на висшето съзнание у него. Той беше дошъл до самоубийство, но щом се влюби в Бог, каза: „Досега аз бях само един разбойник, и животът нямаше смисъл за мене, но сега вече придоби смисъл и разбирам, за какво трябва да живея. Два разбойника има в света: единият е този, когото разпнаха на кръст заедно с Христос. Той се молеше на Христос да помене и него в Царството Божие. Другият разбойник съм аз, но още не съм разпнат. Какво трябва да правя сега?“ След това в ума на Толстой се роди свещената идея да посвети живота си на Бог. От този момент в живота на Толстой стана голям преврат. Ако руският народ и руското духовенство бяха приели възвишените идеи на Толстой, те щяха да бъдат сега в съвсем друго положение от днешното. Аз не говоря за външния живот на Толстой, но за вътрешния; аз не говоря и за неговата първа литературна деятелност, към която се отнася

романът „Война и Мир“, но имам предвид една от неговите последни работи – романа „Възкресение“, в който Толстой се опита да примири личния си живот с Бог. Той намери разрешение на този въпрос, но нямаше условия да го прояви и затова трябваше да замине за онзи свят, а Русия да преживее един голям катаклизъм. В сътресенията, които и до сега още преживява руският народ, се изрази събралата се от хиляди години негова карма. Дворянството, духовенството, както и целият руски народ трябва да се пречисти и да се пробуди в него Божественото съзнание, след което Толстой отново ще дойде между руския народ, за да завърши започнатата си работа. Божието дело никога не пропада! – Такъв е законът. Всяко възвишено и благородно дело, което е започнато веднъж, ще се завърши, но затова се изисква вяра. Човек не може да свърши всичката си работа само в един живот. Колкото свърши в един живот, той трябва да е доволен и да бъде готов, като дойде ангелът на смъртта да си замине, а не да бяга, както е направила една негърка – християнка в Америка.

Една стара негърка, християнка, като изпаднала в тежки условия на живота, пожелала да си замине. Всяка вечер се молела на Бог, да изпрати някой ангел да ѝ вземе душата. Тя виждала, че няма кой да я обича, нямала никъде никого близък, и животът ѝ се обезсмислил. Един студент, който живеел близо до дома ѝ, чул един ден молитвата ѝ, и понеже бил весел, духовит момък, решил да ѝ устрои една шега. Той съобщил това на един свой другар, и решават двамата заедно да устроят шегата. Единият от тях се преобразил на архангел Михаил, с нож в ръка, а другият го придружава. Отишли до колибата ѝ и почукали: „Кой там?“ – Архангел Михаил. Бог чу молбата ти и ме праща да взема душата ти. – Кажи му, че бабата я няма тук.

Казвам: Докато архангел Михаил не е дошъл, всеки е герой, готов да се пожертва, но щом дойде архангел Михаил, този герой казва: Кажете му, че когото търси, няма го тук. Аз съм срещал много религиозни хора, на които, като се каже, че Христос идва на земята, те казват: Това не може да бъде, не е дошло още времето за идването на

Христос. Защо не е дошло още това време? – Защото, ако Христос дойде още днес на земята, Той ще попречи на интересите и на духовенството, и на търговците, и на управляващите, и на музикантите. Дойде ли Христос, опявания няма да има, защото мъртвите ще възкръснат; търговски вземания-давания няма да има; политически партии няма да има – всички хора ще бъдат истински братя и сестри помежду си; кабарета няма да има, а с това заедно и техните музиканти ще престанат да свирят. Сега, погледнете в някой локал, на масите чаши, пълни с вино, а пред тях седят хора, пият и се разговарят: Хубаво нещо е класическата музика! – Какво свирят тези музиканти? Деветата симфония на Бетховен. Казвам: Ако музикантите биха разбрали гениалната идея, която Бетховен е вложил в своите симфонии, те сами биха се обновили, преобразили, та като свирят, щяха да произведат съвсем друг ефект върху слушателите си. При такова изпълнение, всичката публика би напуснала кабаретата и би замислила за нов, чист живот. А сега, и кабаретната публика продължава своя живот, и музикантите се връщат измъчени и изтощени. Това не е музика. Истинският музикант или актьор, като слезе от сцената, трябва да е въодушевен, повдигнат духом. Така трябва да се чувстват в работата си и учителите, и художниците, и поетите, и майките, и бащите; в живота на всеки един ще има растене, подем нагоре. Това е резултатът на Божественото в човека, на Любовта, която идва в света.

Търпение трябва на света! При сегашните страдания, хората от целия свят трябва да си подадат взаимно ръка, да отправят едни към други обща мисъл за организиране. Възвишените същества от невидимия свят, които са завършили своята еволюция, търсят сътрудници в новата култура – хора с чисти сърца и светли умове. Мислите ли вие, че сам Господ и ангелите ще слязат на земята да уреждат човешките работи? Сами те няма да слязат, но ще се изявят чрез готовите за работа хора, които живеят на земята. Ще кажете: Какво ще стане с нашите стари мисли и възгледи? Ще ги изпратите

нагоре, към светлите същества от невидимия свят, където ще ги реорганизират и ще ви ги изпратят преобразени, обновени. Затова се изисква смелост, а не малодушие. В това се крие вътрешната философия, вътрешното разбиране на живота. Ние говорим за душите на хората, а не за техните сърца и умове, в които има странични, външни влияния и елементи. Душата и духът представляват истинското жилище на човека. Казва се, че човек трябва да има благородна и възвишена душа, мощен дух, за да придобие качествата на търпението.

Някоя сестра лежи болна, а друга хлопа на вратата и казва: Отвори ми! – Не мога да ти отворя, защото не съм разположена. Първата чака вънка, но няма търпение и си отива докачена. Тя си казва: Аз искам да я посетя, да ѝ направя добро, а в отговор на това тя не ме приема. – По-голямо добро ще ѝ направиш, като не я безпокоиш. Ако ти си онзи истински човек, който иска безкористно да направи едно добро, трябва като дойдеш до вратата на болния само да се помолиш, и тя сама по себе си да се отвори. Има ли нужда тогава да хлопаш? Ти ще седиш отвън тихо и спокойно, без да смущаваш брата или сестра си, и вратата ще се отвори. При това, като отивате при болен, няма да му разправяте, че банка Гирдап или друга някоя банка пропаднала, та да не се стресне за своите пари, да мисли, че и те са пропаднали. Отивате ли при болен, ще му кажете: Не се смущавай, нищо опасно няма в твоето положение. И аз бих желал да съм на твое място. А сегашните хора живеят повече с отрицателни мисли и чувства и казват: Няма добри, няма честни хора в света! Не, и добри, и честни хора има в света, но в умовете и сърцата на хората се наслоили утайки от миналото, вследствие на което те изгубват доброто разположение на духа си. Човек трябва да се освободи от тези утайки. Има моменти в живота на човека, когато той се мисли гениален, когато е готов на всички подвизи, на всички жертви. Не се минава много време, и той отстъпва. Човек трябва да постоянства, да се бори със своите слабости, докато надделее.

Един човек, голям пияница, пил цели 20 години наред и продавал всичко, каквото имал, докато изпаднал в положението на последен сиромах. Какви ли не опити правил през това време, той сам за да се откаже от пиянството но не могъл. Къде не ходил през това време: при владици, при свещеници, да му четат; при баби, да му баят, нищо не помагало – той не могъл да се откаже от пиянството. Минавал един ден той покрай една кръчма, влязъл вътре и си поръчал половин кило вино. Взел една голяма чаша, налял виното в нея и казал: Досега ти беше господар, аз – слуга; отсега нататък ти ще бъдеш слуга, а аз господар! След това си налял една чаша студена вода, дигнал я до устата си и я изпил. Желанието му за вино треперело отвътре, искало му се да пие вино, но пил студената вода. После поднесъл чашата с виното до устата си, но не пил и пак я сложил на масата. Кръчмарят наблюдавал отдалече, какво прави този човек. Той повторил 20 – 30 пъти същото: вдигал чашата до устата, и пак я оставял на масата, без да пие. Най-после дал виното на един беден човек, платил на кръчмаря и излязъл. Така продължавал той няколко дни наред, все същия опит правил, докато най-после си казал: Аз съм човек и мога да бъда господар на себе си. Няма вече да пия!

Някой казва: Аз имам известни слабости, наследени от родителите ми. Човек може да надделее на всички наследени черти. От него зависи да бъде добър, учен, музикант, гениален човек и т.н. Бог е вложил в човека всички възможности за преодоляване на мъчнотиите в живота. Но ние трябва да живеем съобразно великия Божи Закон, съобразно великия Божи план, който работи в нас. И тогава, като срещнем някой човек да знаем, че и у него работи Бог, както и у нас. За всички хора Той е предвидил такива велики блага, каквито нашите умове не са в състояние да схванат. Великото, което идва в света, безразлично откъде, дали от Америка, от Франция или от Англия, е предвидено и приготвено от Бог. Всички велики

музиканти, поети, художници, учени, работят за спасението на човечеството. Чрез тях невидимият свят ще повдигне хората.

Казвам: Задачата на човечеството не седи в търсене на своето спасение. Ако е въпрос за спасение, ние и без това сме спасени; ако е въпрос за култура, ние и без това сме културни; ако е въпрос за знания, ние имаме знания. Направете следния опит: поставете един човек в четвърта степен магнетичен сън, и той веднага ще се прояви като гениален, като учен човек. Той ще може да предсказва на хората, кой кога ще заболее, от каква болест, именно, и кога ще оздравее; освен това той ще може да предсказва, на кого къщата ще изгори, на кого жената или децата ще умрат през дадената година и т.н. Събуди ли се от магнетичния сън, той става така обикновен, както е бил преди заспиването: той вече не знае нищо особено и не помни, какво е говорил. Същото е ставало и с пророците от миналите епохи. Бог ги е поставял в такъв магнетичен сън, и те са пророкували, както за тогавашните времена, така и за това, което става в сегашните времена и което ще стане в последните години от 27 – 32. Тези последни години ще бъдат години на земетресения, на наводнения, на големи циклони, на войни и несъгласия между хората. Съвременните хора ще бъдат свидетели на тези времена, за които са говорили пророците преди няколко хиляди години. И днес се срещат такива пророци и в Китай, и в Япония, и в Америка, и в Англия, и във Франция, навсякъде, и управляващите се вслушват вече в техните предсказания. Тези пророци казват: Ако съвременните народи не се откажат от своята алчност, ако не разрешат правилно мъчнотиите и противоречията на своя живот и не изпълняват волята Божия, те ще минат през големи изпитания и страдания. Кармата на всички народи е назряла вече. Сега е време за ликвидация, за разплащане. Казано е в Писанието: „Ще въздам на всички според деянията им.“ Значи, всичко непотребно, всичко нечисто, събрано от хиляди векове насам, ще се запали да изгори, вследствие на което всички народи ще минат през голям огън. Аз не казвам това, за да ви плаша, но да ви

обърна внимание върху великите Божии закони, които управляват света.

И тъй, от нас зависи изправянето на света. Добрите хора ще спасят света. От всички краища на земята добрите хора трябва да си подадат ръка, да се обединят в името на Божията Любов, Мъдрост и Истина и да внесат между хората новата култура, с всички нейни блага и придобивки. Велико е бъдещето на земята. И затова старите да казват: Ние ще се подмладим! Младите да казват: Ние ще вършим волята Божия. Слабите във вярата да казват: Нашата вяра ще се засили! Онези, на които сърцата са празни да казват: Нашите сърца ще се напълнят с живот! Бог се проявява в света. Няма да мине много време и вие ще Го опитате. Кога ще бъде това, аз не определям, никакъв срок не давам. Не казвам, че това ще стане след 10, след 100, или след 1000 години, но ви говоря за неща, които вие сами ще проверите. Вие сте съвременници на това, което става и което ще стане. Ако вървите в Божия път, ще се радвате; не вървите ли в този път, главата ви ще побелее. Ние не говорим за религия на формите, но говорим за религия на съвършен мир и порядък, за религия, която внася любов между хората, а не раздори и недоразумения. Човек, който има такава религия в себе си, от камъка вода ще изкара, и камъкът в хляб ще превърне. Седне ли той върху някой камък и се усеща гладен, няма да се чуди откъде да вземе хляб, но ще хлопне с пръчицата си на камъка, той веднага ще се отвори и оттам, през една врата, ще донесат пред него най-хубавото ядене и пресен бял хляб. Той ще се нахрани добре, ще хлопне с пръчицата си, и вратата отново ще се затвори. Питам: От какво ще се плаши онзи, който владее това изкуство? След това този човек иска да си посвири малко. Той пак ще тропне с пръчицата си, и друга врата ще се отвори пред него: той ще влезе в едно отделение с различни инструменти и ще си избере който инструмент иска. Ще си посвири, ще си попее и по същия начин ще върне инструмента. Ще кажете: Наистина, възможно ли е всичко това? – Възможно е. Това са най-хубавите неща, които се пазят в

тайна. Най-хубавите неща, които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух са създали, се пазят в тайна; те не се пишат на книги, които се разрушават. Най-хубавите неща, които човечеството е създало от своето начало досега, се пазят в тайна. Когато дойде шестата раса на земята, всички тези велики неща ще се изнесат, и тогава хората ще кажат: Миналите страдания не могат да се сравнят с настоящите блага. Казвате: Ще помним ли това? – Всичко ще си припомните. У вас ще се пробуди друго съзнание, което ще обхваща и самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието. Всички тези съзнания ще се обединят в едно, и тогава вие ще видите Божественото начало и човешкия край, както и човешкото начало и Божествения край. Тези две начала ще се съединят в едно.

Казвам: Докато дойде това време, за всички ви е необходимо търпение. Само чрез търпение ще дочакате времето, когато всички души, които са готови да служат на Бог, направят връзка с него и започнат война за победа на злото и възстановяване на доброто. Само по този начин Божията Любов, Мъдрост и Истина ще царуват в този свят.

Беседа от Учителя, държана на 30 януари 1927 година, в гр. София.

ЗА ТЯХНОТО НЕВЕРСТВО

„И чудеше се за тяхното неверство.“ (Марко 6:6)

В света съществува един странен път, през който минават хората. Той е пътят на крайните противоречия. Цялата съвременна философия е построена върху противоречията. Днес не може да срещнете двама философи, които мислят еднакво. Днес не може да намерите двама обикновени хора, които мислят еднакво. Когато хората мислят различно, това представлява известна красота, и то главно за мъдреца, за разумния човек; за обикновения човек, който не разбира Божиите закони, това различие в мислите, във възгледите на хората, представлява голяма изненада. Във физическия свят се забелязват големи промени, които стават главно външно, а не вътрешно. Например, срещате днес един човек обезсърчен, отчаян, който казва: Нищо няма да излезе от мене, за нищо не съм способен. Не се минава много време, и вие виждате че този човек се проявява в живота като виден учен. И той сам се чуди, как са минавали през ума му подобни мисли на обезсърчение и отчаяние и си казва: Колко съм се лъгал! Друг някой пък си въобразява, че ще стане голяма величина, а всъщност от него нищо не излиза. И той сам се чуди, какво мислил, а какво излиза, и си казва: Колко съм се лъгал! Казвам: И в единия, и в другия случай човек се лъже. В първия случай той се лъгал, че нищо няма да излезе от него, а излязло нещо; във втория случай се лъгал, че много нещо ще излезе от него, а нищо не излязло. По-добре е човек да мисли, че нищо няма да излезе от него и да излезе нещо, отколкото обратното. Това са обикновени факти в живота, които представляват материал за мислене. Човек, който решава правилно противоречията в живота, той може да се домогне до Великия Закон, който направлява живота.

„И чудеше се за тяхното неверство.“ И Христос се е чудил, както и ние се чудим за много неща. Христос не се е чудил за добродетелите на хората, нито за техните знания, но се е чудил за тяхното неверство, че не са могли да възприемат известни истини. Значи, тяхното неверство представлява за Христа предмет за изучаване, за изследване. Той искал да намери причините за това неверие. Христос дойде на земята, именно, затова, да научи причините за неверството на хората. Това е цяла наука! Може ли да вярва онзи човек, който е бил хиляди пъти лъган и обиран от хората? Той казва: И светия да ми говори, никому не вярвам. Защо? – Защото хиляди пъти са го лъгали. Казвате: Няма ли поне едно изключение? Не може ли да се намери поне един човек, на когото той да вярва? Човек, който е лъган хиляди пъти, той вече не допуска никакво изключение. Обаче, ние казваме: До сто пъти човек може да бъде излъган, но премине ли стоте, дойде ли до сто и едно, погрешки вече не могат да се правят. Изобщо, хората нямат търпение да дочакат до сто и едно.

Сега, за да хвърля повече светлина върху предмета, който разглеждам, ще ви приведа следния пример. Още в древните времена на Египет, в мистичната школа имало един виден ученик, който прекарвал едно от последните си посвещения. Този ученик се наричал Мехри-Мехру. Забележително у него било това, че той бил сляп, глух и ням. В това състояние трябвало да изправи той нещо в характера си. Хората го считали за голям светия. Когато минавал покрай храмовете, той не им обръщал никакво внимание, и постоянно държал очите си затворени. Всички го наричали „слепият светия“, обаче никой не подозирал, че той в действителност е сляп. Тогавашните жреци били крайно недоволни от него, че минавал покрай храмовете със затворени очи. Освен това той никога и с никого не говорел, защото бил ням, но хората и това не знаели и го наричали „мълчаливият светия, мълчаливият адепт“. И най-после той бил крайно безчувствен: каквато услуга и да искали от него, за

каквото и да го питали, той никому нищо не отговарял, защото бил глух. Когато искали от него някакво благословение, трябвало силно да го разтърсят – едва тогава разбирал, че искат нещо от него. Невидимият свят изпратил един ангел при него, да проучи историята на живота му, да разбере, защо той ходел постоянно със затворени очи, защо никога не говорел и защо бил толкова безчувствен за всичко наоколо си. Този ангел се наричал Азреел. Като дошъл на земята, той се съблазнил малко от Мехри-Мехру и нищо не могъл да научи от неговия живот. Затова трябвало Азреел да дохожда три пъти на земята, докато най-после научил историята на слепия, немия и глухия адепт. Първия път Азреел се родил сляп, но винаги държал очите си отворени, без да вижда нищо. Положението му на слепец внесло голям страх и ужас в него, и затова, дето ходел, той постоянно тичал, но като не виждал, удрял се: в камъните, в дърветата, падал на земята, ставал, за което хората го наричали „глупавият слепец“, който само се удря и пада. Едва сега той разбрал, защо Мехри-Мехру се родил сляп и защо постоянно ходел със затворени очи. Той се родил сляп, за да не се съблазнява от красотата на света. Това нещо човек ще научи по обратен път, като затваря очите си за света. Казват някому: Не гледай на света! – Като имам очи, как да не гледам? Ето защо, някога затварят външните очи на човека, за да отворят вътрешните. Втория път ангелът се родил ням, за да разбере, защо светията бил тъй мълчалив. Третия път той се родил глух, за да разбере, защо светията бил толкова безчувствен към страданията на хората. Значи, трябвало Азреел да се въплъти три пъти на земята, за да разбере, защо Мехри-Мехру ходел със затворени очи, защо бил мълчалив и безчувствен.

По същия начин и хората се произнасят за някого, че не вижда, че е сляп. Не, този човек не е сляп, но не трябва да вижда всичко. Нима онзи, който вижда парите в касата на банкера, действително вижда? Всъщност той не вижда най-главното, как е направена касата. Той бръква в нея, взима една торба със злато, но веднага го улавят,

като в капан, и го осъждат да лежи 10 – 15 години в затвор. Има ли смисъл такова виждане? Едно побутване само с ръка, и против него завеждат голям процес. Питам: Как ще се докаже, че този човек, наистина, мислил да краде? Може би той проявил само любопитство, пожелал да види, как е направена тази каса. Обаче, как ще се докаже, дали този човек е виновен или невинен? Няма Правда в този свят. Тук тя е привидна. Когато някой краде, той бръква в касата на богаташа и не взима неговите пари, а своите пари, които някога са взети от друг. Обаче, този, когото днес са обрали, като не знае причината за обира, казва: Обраха ме – и завежда дело против крадеца, когото осъждат на няколко годишен затвор. Значи, съдът поставя истинския притежател на парите в затвор. Как ще се докаже това нещо? Грешката в така наречения крадец е тази, че той прибързал сам да си вземе парите. Той трябваше или да си ги поиска, или да почака малко, та който ги е взел, сам да му ги върне.

И тъй, много неща в съвременния свят са привидни. Например, не може да се счита добър онзи човек, който само отвън се показва такъв. Добротата е вътрешно качество на човека. За да бъде човек добър, в пълния смисъл на думата, той трябва да познава закона на Любовта. Тя е първият подтик у човека, първото пробуждане на съзнанието. След това, добрият човек трябва да познава закона на Мъдростта, като носителка на знание и светлина. Без светлина човек не може да живее. Най-после, добрият човек трябва да познава закона на Истината, която дава свобода и простор на неговите мисли, чувства и действия. Свобода съществува само между разумните хора. Човек може да има много знания, и пак да е роб.

„И чудеше се за тяхното неверство." Защо Христос се учудваше за неверството на тогавашните хора? Ако дойде днес, след 2,000 години, в съвременния свят, Той пак ще се чуди. За какво ще се чуди? Христос днес няма да се чуди нито на съвременната музика, нито на съвременното изкуство, нито на учеността на съвременните хора, но ще се чуди на голямото им неверство. На какво се дължи това голямо

неверство у съвременните хора? – На техните глави, на техните умове. Разправят за едно десетгодишно дете, че щом се разсърди или разгневи нещо на майка си, то започва да удря силно главата си в стената и не престава, докато майка му не отиде при него да го моли, да го увещава да не прави така. Питам: Отде е научило детето това нещо? Какво иска да каже то с удрянето на главата си? С това то иска да каже, че главата е виновна за всичко.

Казвам: Всички противоречия, които съществуват в съвременния свят, могат да се разрешат по разумен начин. Днес всички хора минават през големи страдания. Едни от тях са страдали много, научили са смисъла на страданията и са израсли; други се намират в големи мъчнотии, а трети са в областта на отчаянието. Всички недъзи, които предизвикват тия състояния у хората, трябва да се излекуват, но как ще стане това? Казвате: За да се освободи човек от неблагоприятните условия на живота, той трябва да вярва. – Ако вярва, добре; ами ако не вярва, как ще се излекува? Кой човек вярва днес? – Само онзи, който има няколко стотици хиляди лева или няколко милиона в банката. Този човек казва: Аз вярвам, имам вяра и в Бога, и в живота. Той вярва, защото има някакъв обект в ума си. Вярата на съвременните християни всякога подразбира някакъв обект. Те нямат онази чиста, кристална, отвлечена вяра – вяра без обект. Например, някой човек няма пари, но има един добър приятел, на когото разчита. Значи, той все има малка надежда на него. Друг човек няма къща, няма материални богатства, но има дъщеря и син, на които разчита – в тях е неговата вяра. Чиста, абсолютна вяра има онзи човек, на когото ръцете и краката са свързани, и при това е глух, ням и сляп и седи той, уповава само на Бога и Нему се моли. Дойде ли човек до тази вяра, той започва сам да се развързва и то отвътре, а не отвън. Истински учен е човекът на чистата, абсолютна вяра, който сам развързва възлите си един по един. Човекът на абсолютната вяра е герой и силен, защото се развързва сам - отвътре. Слабия човек други го развързват, и то отвън. Силният трябва да помага на слабия.

Христос се чудеше на онези хора в Негово време, които минаваха за силни, а не бяха в състояние да разрешат и най-елементарните въпроси.

Питам: На какво се дължи този краен материализъм, в който човечеството се намира днес? Този материализъм се отразил и върху, науката, и върху религията, и върху обществено-икономическия живот. Всички хора казват: Пари, пари ни трябват! Причината за този краен материализъм се дължи на това, че светът е потънал в зеления цвят. Зеленият цвят е крайно материалистичен. Следователно, той е причина за съвременния материализъм. Един ден, когато човечеството излезе от този цвят, то ще влезе в синия цвят, който иде след зеления, според цветовете на дъгата. В развитието си човечеството е минало първо през червения цвят, после през портокаления, сега е в зеления, а след него ще навлезе в ясносиния цвят. Тъй щото бъдещият век е век на ясносиния цвят. И най-после човечеството ще завърши своето развитие на земята в жълтия цвят. Значи, всички съвременни хора са потопени в зеления цвят. И затова, за да измени състоянието си, човек трябва да излезе от този цвят. Зеленият цвят не е лош, но когато вземе надмощие над другите цветове, това се отразява зле върху човека. Ако запитате някого, защо се уморил толкова много, той ще ви каже, че е работил. Разбира се, щом тури на гърба си тежест от 40, 50 или повече килограма, той ще се умори. Защо се товари толкова много? – За да се осигури. И ще видите, че във всички съвременни хора има голяма жажда за осигуряване. Те искат външно да се осигурят. Обаче, всеки, който разбира вътрешния закон на Любовта, той е осигурен. Ако земеделецът вярва в закона на Любовта, достатъчни му са само три декара земя, за да прехрани целия си дом. Тогава нивата му ще роди жито с едри класове; всеки клас ще има по 500 зрънца, а всяко зрънце ще бъде голямо като дренки. Вие ще кажете, че това са залъгалки.

Питам: Съвременните хора не играят ли със залъгалки? Започнете да им разправяте някаква легенда, и те ви слушат с най-

голямо внимание. Всички неща могат да бъдат или мистични, или легендарни, или представляват никаква повест. Кога са мистични, кога легендарни и кога повествователни? Казваме: Кажи някой мит, или някоя легенда, или някоя повест! Това са състояния на човешкия дух. Сам по себе си човек е мит. Някога той и себе си не познава. Ще ви приведа един анекдот за българина, когото наричали „Високият Стоян“. Един горещ летен ден той се качил на магарето си и тръгнал за града. Като се уморил и изпотил от голямата горещина, той решил да си почине под сянката на някое дърво. Видял той една круша, отбил се малко от пътя си и тръгнал към нея. Слязъл от магарето, свалил юлара му, завързал го на едно дърво, съседно на крушата, а сам той легнал под крушата да си почине и заспал. В това време покрай него минали няколко деца и решили да откраднат магарето. Тихичко се приближили те към дървото, развързали магарето и го повели в града да го продадат, като оставили юлара близо до Стояна. Събужда се Стоян, гледа, няма магарето. Разтърква добре очите си, пак гледа, няма магарето, но вижда юлара му близо до него. Седи той под крушата и разсъждава: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“

По същия начин сега и ние, съвременните хора, седим пред една дилема и казваме: Ако аз съм Стоян, изгубих магарето, т.е. изгубих живота си; ако не съм Стоян, спечелих поне един юлар, т.е. един проспект за бъдеще. Това са вътрешни противоречия, които постоянно изпъкват в съзнанието ни. Ние разглеждаме тези явления в целокупния живот – и в малкото, и в голямото, т.е. и в младите и в старите. Младите се разочароват от условията на живота, а старите се разочароват от младите. Синът се разочарова от външните условия на живота, че няма де и как да прояви своята деятелност. Бащата пък не се разочарова от външния свят, но от своя син или от своята дъщеря, на които упова. Значи, ако се разочароваме от света, ние сме млади; ако се разочароваме от себе си, ние сме стари. Защо трябва да се разочароваме от себе си? Във всеки човек има Божествено начало,

дълбоко скрито в него, и той трябва усилено да работи за неговото пробуждане. Човек трябва да дойде именно до тази вяра в себе си, т.е. вяра в Божественото в себе си.

Следователно, заблуждението на сегашните хора седи във вярата им, че човек е произлязъл от една клетка, от едно микроскопическо същество, което след време е достигнало най-високата форма на своето развитие – до човека. Религиозните хора пък казват: От пръст сме направени, и в пръст ще се превърнем. Да разсъждаваме така, то е все едно, да убедим малкото дете, че някоя мечка е майка му, която го е родила; или да убедите едно мече, че жената, която го храни, е негова майка. Дето отива тази жена, там ще върви и мечето. Опитайте се само да закачите майка му! На това основание, както можете да, убедите детето, че мечката е негова майка, така можете да убедите и мечето, че жената, която го храни, е негова майка. Обаче, вярно ли е в действителност, че мечката е майка на детето и жената майка на мечето? Ако приемем тези твърдения за верни, бихме дошли до стиха: „В грях ме зачена майка ми." Това е само едно верую. Де остават тогава думите от Писанието, че Бог ни роди? Стихът „В грях ме зачена майка ми", представлява материалните условия, в които днес живеем. Обаче, думите „Бог ме роди" представляват новите, благоприятните условия, в които човек може да се постави.

И тъй, с идването си на земята, Христос искаше да постави тогавашното човечество, както и културата им в нова фаза, но хората не съумяха да използват тия условия. Ако нашите възгледи за живота не се изменят, и ние няма да се домогнем до тази нова фаза. Ние не сме за това да вярва човек непременно в нещо, но въпреки това всеки си има свое определено, специфично верую. Няма човек в света, който да не вярва в нещо. Щом е така, от всички се изисква нова вяра, която да внесе вътрешна радост в душите на хората. На съвременните хора липсва радост. Те не могат да се радват: богатият не може да се радва на богатството си; силният не може да се радва на силата си; ученият не може да се радва на своите знания. Рядко ще срещнете човек в

света, религиозен или светски, който да се радва на положението, в което се намира. Няма радости в света. Всеки човек има по един вътрешен червей, който го гризе. Ученият иска да бъде по-учен, отколкото е сега, а с това желание той нарушава и малката радост, която има. Силният е недоволен от своята сила, иска да стане още по-силен, и с това нарушава малката радост, която има в себе си. Казвам: Силите и способностите на хората са ограничени. И най-силният човек не може да вдигне земята на гърба си. Синът пък има друга невъзможност: той може да бъде по-учен от баща си, но не може да бъде по-умен от него. Синът не може да съдържа в себе си повече качества от тия, които бащата има; нито дъщерята може да съдържа повече качества от тия, които майката има. Достатъчно е на сина да съдържа толкова качества, колкото бащата има; и достатъчно е на дъщерята да съдържа качествата на майка си. Можем ли ние, съвременните хора, да бъдем по-умни от Бога? – Не можем. Можем ли да бъдем по-силни от Бога? – Не можем. Тогава, достатъчно е за нас да бъдем приблизително толкова умни и силни, колкото Бог е всемъдър и всесилен.

Съвременните философи след всичко това изпадат в смешно положение, като искат да определят, какво нещо е Бог. Който иска да определи, какво нещо е Бог, той трябва да бъде по-умен от Него. Значи, съвременните философи разрешават една задача, която не може да се разреши, а именно задачата, която високият Стоян разрешавал. Като изгубил магарето си, той казал: „Ако аз съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.“ Казвам: Не се опитвайте да разрешавате какво нещо е Бог. Оставете този въпрос неразрешен. Запитва ли ви някой, що е Бог, кажете: Бог е Любов – нищо повече. Никаква друга философия не ви трябва. Нека философите изучават, какво нещо е раят и какво адът, но въпроса за Бога да оставят настрана. От 8,000 години насам хората се мъчат да определят, какво нещо е Бог, с колко лица е, дали с три или с едно и т.н. Без да има лице, Бог съдържа всички лица в себе си; Той е

източник на живота, на силите, на знанията, на всичко велико и красиво.

Казвам: Съвременните хора се заемат с разрешението на най-трудния въпрос – идеята за Бога. Преди да разреши този въпрос, човек най-първо трябва да започне от себе си, да определи, какво представлява той, като малка величина в целокупния живот. Човек е дроб, т.е. част от цялото. Как се определяте, като човек? Казвате: Този е Стоян, онзи е Иван. По какво се отличава Иван от Стояна? Каква разлика правите между двамата? Различават се те по нещо. Например, ако измерите обиколката на главата на Ивана, тя е 56 см., а тази на Стояна – 57 см. в окръжност. Двамата се различават и по ръст, както и по дължината на ръцете си, по дължината на пръстите, по устройството на кожата и т.н. Изобщо, днес не може да намерите двама души, които да имат еднакви размери в устройството на целия им организъм както и в отделните им удове. Значи, различни сили действат в различните хора. Защо ръцете на един човек са по дълги, а на друг – по-къси? Защо главата на един човек е валчеста, а на друг – продълговата? Защо ушите на един човек са дълги, а на друг – къси? Защо очите на един човек са големи, а на друг – малки? Хора, които се раждат денем, по обед, например, имат малки очи; хора, които се раждат вечер, посред нощ, имат големи очи като на бухал. Не е лошо човек да има големи очи. Когато човек излиза вечерно време, по тъмно, за да вижда, де върви, той силно напряга очите си, вследствие на което те се отварят повече. Тази е причината, поради която хора, които са родени вечерно време, имат големи очи. Значи, за да възприемат повече светлина, очите се отварят повече. Когато майката роди някое дете вечер, тя сама определя големината на неговите очи.

Сега се явява друг въпрос: Защо някое дете се ражда посред нощ, а друго – по обед? Ще кажете: Така е било определено. – Това не е философия. Вие ще проучвате този закон и сами ще си обясните причините. Всичко в света е разумно. Не е безразлично, кога се ражда детето: дали сутрин, по обед, или вечер. Това са определени величини

в живота. Какво представлява обед? – Обедът е крайния предел, до който слънцето може да се издигне; той е зенитът, дето всички неща се събират. Който иска да разбере Божествения свят, трябва да има малки очи; той трябва да се е родил на обед. Който иска да разбере света, трябва да има големи очи; той трябва да се е родил посред нощ. За света се изискват фенерчета, които да светят в тъмнината. Когато човек има желание да притежава много неща, това показва, че той се е родил посред нощ.

Казано е: „Всеки, който иска да ме последва, трябва да се откаже от себе си." Човек може да се откаже от себе си, само когато се ражда. Значи, само малките деца могат да се откажат от себе си. Христос е казал: „Оставете децата да дойдат при мене!" Тъй щото Христовото учение е само за децата, за младите хора. Чудно е, когато проповядват на хората да се самоотрекат. За самоотричане може да се говори само на децата, или на младите хора, но не и на старите. Кажеш ли на стария човек да се самоотрече, той ще ти отговори: „Синко, не ми говори такива детински приказки! Годините, които нося на гърба си, разбират живота по-добре от тебе. Човек трябва да си има къщичка, парички, знание. Ти си още млад и зелен, главата ти нищо не е патила; ти още нищо не знаеш и не разбираш живота." Прав е този стар, мъдър човек. За него е така, но децата нито от къщи се нуждаят, нито от пари, нито от знания. Те за нищо не мислят; каквото им се каже, вярват. Децата естествено вървят в правия път. Като съберете опитностите на старите и на младите, ще имате живота в неговата завършена форма. Само по този начин ще го разберете. Сега, малкото дете като отиде, при дядо си, той започва да му проповядва своята философия, но с това разваля детето. Аз уподобявам туй положение със следния образ: посадиш едно дърво на кръстопът и, какъвто добитък мине покрай него, всички се търкат в кората му. Не се минава дълго време, и гледаш, кората на това дърво започва да се охлузва, и то се осакатява. Не, това дърво трябва да бъде далеч от кръстопътя. Следователно, когато се говори на хората за възвишен

идеал, те не трябва да бъдат поставени на кръстопът. Светът е кръстопът, работилница; щом свършим работата си в тази работилница, ще се отделим далеч от нея, на почивка някъде, дето има радост и щастие. Кое дава радост на човека? Парите ли? – Не. В ума на майката седи нейното малко дете, което й създава радост. В ума на учителя седи неговият ученик, когото той обича. В ума на бащата седи неговият син, когото той обича. В ума на свещеника седи някой от неговите пасоми, когото той обърнал към Бога. Всеки човек има поне една душа, която обича. И тогава, всички неща придобиват смисъл по причина на това, което човек обича.

Някой казва: Човек трябва да обикне някого и да се ожени за него. Що е женитба? Може ли да се нарече женитба впрягането на два вола в една кола? Това не е никаква женитба. Женитбата има дълбок смисъл. Днес, обаче, както впрягат два вола заедно, така впрягат и двама души, мъж и жена, да карат заедно кола и казват, че тези млади хора са женени вече. Да, но работата по този начин не върви. Това не е Божествено. За в бъдеще, който иска да води разумен живот, като вземе два вола, той ще ги поглади по главата, ще им покаже хомота, и ако те пожелаят да му слугуват, сами ще си турят главите в хомота. Тогава той ще впрегне колата си, ще се качи на нея и заедно с тях ще отиде на нивата. Тогава и воловете ще бъдат разумни. Като свърши работата си, господарят ще извади хомота на воловете, ще ги помилва по главата, ще целуне челата им и ще ги заведе в дама на почивка. Техните дамове ще бъдат чисти, с големи врати и прозорци, които ще се осветяват добре. В дамовете няма да има никакви изверженияя, никакви нечистотии. Те ще бъдат така чисти, както са чисти днес къщите на хората.

Казвате: Защо ни говорите такива неща? Питам: Нечист ли намирате този разговор? Колко пъти човек седи у дома си и какви нечисти работи той замисля! Колко престъпления се вършат днес по домовете! Колко пъти е бил, разрушаван еврейският храм! Защо? – За престъпленията на хората. Защо се разрушават и съвременните

храмове? Днес Бог не търпи никакви престъпления. Всяка къща, в която е извършено и най-малкото престъпление, тя трябва да се разруши! Защо умират хората? – За престъпленията, които вършат. Тялото се разрушава от най-малкото престъпление, което се върши в него. Човешкият ум и човешкото сърце се разрушават от най-малките престъпни мисли и чувства, които се зараждат в тях. Гениалността на човека може да изчезне само от едно малко неизправено престъпление. Като се разруши целият човек, какво ще остане от него?

Съвременната философия се заключава само в отричане на нещата. Навсякъде се проповядва: това не прави, онова не прави; това не яж, онова не яж! Отгоре на всичко това казват: Трябва да се възпита младото поколение! Как ще се възпита? Като онзи крив рак, който казал на сина си: Синко, ти не трябва да вървиш накриво, като дядо си и баба си, ще вървиш право, както вървят хората. – Добре, татко, ти ми покажи, как трябва да вървя. Ти ми предай първия урок! Бащата тръгва напред, да покаже на сина си, как да върви. – Татко, това е старият, кривият път, по който ние вървим. Покажи ми правия път! По същия начин днес всички хора казват: Да се самоотречем. Питам: Ако дадеш някому 1,000 лева, това самоотричане ли е? Самоотричането е велик вътрешен процес. Някои мислят, че като се самоотрекат, тъй ще изгубят всичко. Да се самоотречеш, значи да придобиеш това, което никой в света не може да ти даде. Ако се самоотречеш като жабата, която е живяла в локвата и отива да живее в океана, това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш от своя живот като птица и започнеш да живееш като млекопитаещо, и това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш, като млекопитаещо и започнеш да живееш като човек, и това самоотричане има смисъл. Ако се самоотречеш от живота си като човек и се качиш в по-висока област, в областта на ангелите или други висши същества, и това самоотричане има смисъл. Ние не считаме, че самоотричането се заключава в неразумно раздаване на богатството ни. Ако искам да

раздам парите си, придобити с честен труд, аз ще ги дам на някой честен, разумен човек, а не на някой крадец или пияница. Ако реша да ги дам на такъв човек, това ще сторя само при следното условие: ако той ми обещае, че ще употреби парите само за своето повдигане. Злоупотреби ли с тях, той ще ослепее, ще оглушее и ще онемее. Това ще бъде наказанието на всеки, който не изпълни своето обещание.

Ето, Господ ни е дал в света пълна свобода и ни казва: „Аз ви давам живота, с който можете да разполагате, както искате. Почнете ли, обаче, да ядете и пиете безразборно, да изтощавате силите си, нещастията и страданията се нижат едно след друго върху вас." Приложим ли Божия Закон в живота си, всички нещастия и страдалия ще избягат от нас. Нима управляващите в една държава не могат да приложат този закон в икономическия живот? – Могат, но не искат, понеже още вярват, че има лесен път в живота, който ще ги доведе до желаното щастие. Няма друг път освен Божественият. Преди всичко, в света трябва да са яви такава религия, в която хората да повярват абсолютно. Не мислете, че тази религия ще се изработва отсега нататък. Тя е съществувала още от времето на първия човек; тя съществува и сега. На тази религия са служили всички хора, които са завършили своето развитие на земята. Тази религия ще бъде обща за цялото човечество. Казвате: Царството Божие насила не се взима. Някои хора насила ще бъдат турени в Царството Божие, а които не искат и насила, ще ги утаят. Какво значи утаяването? – Потъване дълбоко някъде, да чакат там своето време, докато най-после сами се убедят, че трябва да вършат волята Божия. Когато се казва, че Христос се чудил за неверството на хората, това подразбира, че Той са е чудил, защо, именно, хората не вършат волята Божия. Човек първо трябва да бъде полезен на себе си, т.е. на всичко възвишено и благородно в себе си, за да почувства онази дълбока вътрешна радост. Това е първият лъч на неговото изгряващо слънце. Всеки, който излиза от тунела и среща първия лъч на слънцето, той изпитва голяма радост, че е излязъл от долината на своя живот.

Казвам: Всеки човек трябва да изпита тази радост. Мнозина се съмняват в това, което им се говори, и се запитват: Наистина, коя религия е най-права – Христовата, Мойсеевата, тази на Буда или на Мохамеда? – Всичко, каквото са учили и проповядвали тези хора е право, но намерете чистото Мойсеево учение; намерете чистото Христово учение и разберете неговия смисъл и дух; намерете чистото учение на Буда, на Мохамеда и извадете дълбокия смисъл в тях. Право е и това, което съвременните философи учат, но трябва да се разбере дълбокият смисъл на техните учения. Между Мойсея и Христа няма никакво противоречие в основния закон, който те са проповядвали. Също така между Христа и Буда няма никакво противоречие. Общото и най-главно във всички тия учения е следното: Без Любов живот не може да съществува. Без Бога светлина не може да има. Тия велики хора са проповядвали за Бога, но рекат ли хората да приложат това учение в ежедневния си живот, те вече го изопачават, защото имат смътно понятие за Бога. Те искат да видят Бога вън някъде. Искате ли да видите Бога отвън, вие се намирате в заблуждение. Как ще Го видите отвън? Той прониква целия свят, всички видими и невидими слънца, и ако рече да ви се представи отвън, ще трябва да напусне целия космос. Така ли искате да видите Бога? Благодарете да видите даже най-малкото проявление на Бога. Той ще изпрати при вас един малък лъч, една малка светлинка във вид на някой ангел или друго някое още по-малко същество. Да видиш Бога, то е все едно да придобиеш една малка светлинка. И тогава, като те види Господ с тази малка светлинка, ще те запита: Защо носиш тази светлинка? Ти ще отговориш: Господи, досега бях в тъмнина. Едва осветлявах пътя си със своята стара вощеница, но откак Те видях, оставям вощеницата настрана, нека си догаря, а аз ще си служа с новата светлина, която Ти запали в мене. Кажете ли така, скоро след това ще дойде съмнението, и вие ще кажете: Нека оставя и тази светлинка настрана, ще я взема, когато ми потрябва, при трудни условия. Защо ще я нося постоянно със себе си? Ето, и слънцето всеки

ден изгрява и залязва. Вярно е, във физическия свят слънцето изгрява и залязва, но в Божествения свят слънцето никога не изгрева и не залязва. В материалния свят, в който живеем, ние се намираме пред илюзията, че слънцето изгрява и залязва, но ако се качим високо в пространството, ще видим, че слънцето се движи непрекъснато от север към юг, без да изгрява и залязва. Също така и на слабите във вярата се вижда, че у Бога има известни противоречия. Това се дължи на събралите се облаци в техния ум.

И тъй, всички хора сега се нуждаят от истинското знание, което да ги обнови, да ги подмлади. Аз наричам млад човек онзи, който никога не се дразни, който е постоянно весел и живее без съмнения. Аз наричам млад човек онзи, който е готов на всякакви услуги, който вярва на всичко. Той не е суеверен, но на всичко хваща вяра. И десет пъти да го излъжеш, той те изслушва и казва: Говори ми истината! Говори на моя език, а не на езика на старите, защото аз не разбирам този език. Тъй щото, ако искаш да излъжеш някого, лъжи стария човек. Най-много се лъжат старите хора, които мислят, че никой не ги лъже. Историята е пълна с такива примери. Най-много се лъжат старите хора и старите светии. В историята на християнския живот има много примери за светии, които мислят, че служат вярно на Бога. Като видят някоя млада мома, започват да й проповядват за Бога, за Христа и не забелязват, как се влюбват в нея и пропадат в черните й очи. Защо пропадат? – Те не трябваше да пущат младата мома да излезе вън от тях. Тя трябваше да влезе в тях вътре, като част от цялото. Като пропадне някой светия, после казва: Съблазни ме тази мома. Този светия не знаеше закона, как да пусне младата мома да живее в него, и затова я остави вън от себе си. Той казва: Как ще пусна това зло в мене, да ме изкуси? Казвам: Ако оставиш злото вън от себе си, тогава, именно, то ще те съблазни.

Има един важен закон в живота, който всички трябва да знаете. Той е следният: Добрият човек всякога си остава добър. Има начин за познаване на хората, дали те са добри, или не. Какъв е този начин? –

Пусни ги в себе си. Пуснеш ли добрия човек в себе си, той никога няма да те съблазни. Българинът казва: Този човек ми приляга някак си на сърцето. – Щом ти приляга, ще го пуснеш в сърцето си. Това ще ти донесе радост и веселие. В това седи великата Божествена наука. Има хора, на които душата е отворена и които са готови за всякаква услуга. Красива е човешката душа! И животните понякога имат такива състояния, когато са отворени, разположени към всички и готови да следват подир човека, като разумни същества. Често котката, която минава за голяма егоистка, върви подир човека, като кученце. От признателност към човека тя е готова на всякакви услуги, стига да почувства, че той действително я обича. Щом схване, че ти я обичаш, тя е готова да направи много нещо заради тебе. Има много примери, от които се вижда, как котки са спасявали своите господари. Те са ясновидци и често предчувстват нещастието, което има да стане в някоя къща. Например, котката предчувства пожара, който ще стане в къщата на господаря ѝ, и тогава тя започва да дращи, да мяучи на вратата му, да го събуди, за да вземе мерки против пожара. Като го събуди, тя започва да го бута, да му обръща внимание към мястото, дето дими. И най-после, той, като се озърта натук-натам, забелязва, че дими някъде в къщата, взима мерки, и пожарът се предотвратява. Ако той не обичаше котката си, тя нямаше да го събуди, и пожарът щеше да избухне. Тя казва: Понеже ме обичаш, аз ще те спася с дарбата, с която разполагам.

Казвам: Христос се чудеше за неверството на хората, но и ние още се чудим, дали Христос е Син Божий, или не е. Всички религиозни хора, всички богослови разрешават сега, именно, този въпрос и казват: Христос е дошъл да спаси света. По кой начин го е спасил, това не е важно, но Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, т.е. ако Божията Мъдрост пребъдва във вас, Аз и Отец ми ще дойдем у вас, и жилище ще направим. Тогава аз ще ви се изявя.“

Сега за всинца е необходима чиста, абсолютна вяра. Какво по-хубаво от това, да нямаш пет пари в джоба си и да седнеш някъде

замислен, вдълбочен в себе си, без да трепне окото ти от това положение. Защо? – Ти знаеш, че има някой да те обича. В такива случаи вие седите и си казвате: Никой не ме обича. Не, вие не говорите Истината. Според моите изчисления, аз зная, че в този момент на земята има около два милиарда хора, които могат да те обичат. Ако обърнете погледа си към небето, и там ще намерите много души, които също така могат да ви обичат. Мнозина казват: Моят живот е безсмислен, няма кой да ме обича. Как може животът на едно същество да е безсмислен? Този живот ви е даден от Бога. Достатъчно е да отправите своето радио към небето или към пространството и ще намерите хиляди същества, които могат да ви отговорят. И днес Христос се чуди на съвременните хора, че не им идва на ум да отправят своето радио към невидимия свят, а се обезсърчават, отчайват и казват, че животът им няма смисъл, че няма кой да ги разбира. Питам: Вие, които искате от другите хора да ви разбират, разбрахте ли Господа? Вие разбрахте ли ангелите и светиите? Ако вие не сте разбрали нито Господа, нито ангелите, нито светиите, как искате другите хора да ви разберат? Казвате: Ама ние сме повярвали вече в Господа. – Аз не правя въпрос за това. – Ние сме християни, благородни хора сме. – И по това не правя никакъв въпрос. Едно ви недостига още: да се почудите на себе си, че от толкова хиляди години живеете на земята и още не можете да повярвате. Аз наблюдавам, как съмнението си пробива път между младото поколение и ги прави преждевременно стари. Дойде някое малко дете при мене и ме гледа изпитателно, дали искрено говоря Истината, или не. Дядо му го е научил да не вярва и да се съмнява, и то преждевременно е остаряло. Често съм правил следния опит с малките деца. Дойде при мене детето, гледа ме изпитателно, със съмнение, защото дядо му е в него. Аз се приближа към него, помилвам го няколко пъти по главата и му казвам: Слушай, сега ще ти говоря братски. Не се съмнявай в мене, и ние ще се разберем. Като се освободи от влиянието на дядо си, то започва да ме гледа с доверие

и да ме слуша. Аз продължавам да му говоря: Слушай ме, аз говоря Истината, която ще провериш лесно; ти ще опиташ и моето учение, ще опиташ учението и на дядо си. – Как ще ги опитам? – При моето учение винаги ще имаш топла чорбица, а при учението на дядо си – студена чорбица; при моето учение винаги ще имаш топъл хлебец, току-що излязъл от фурната, а при учението на дядо си ще имаш мухлясал хлебец. Моето учение прави хората честни, достойни, без никакви хитрини. Дойде някой при мене, иска да му направя някаква услуга, да му помогна с нещо. Аз се замисля. – Какво мислиш? – Аз се вдълбоча в себе си и мислено се обръщам към Господа, да ми каже, по какъв начин да направя добро на този човек. За мене не е мъчно да му дам една сума от 100, 200, 300 или 1,000 лева, но дали това е доброто, от което се нуждае неговата душа? Важно е така да му направя добро, че с нищо да не уроня неговото честолюбие. Като дойде при мене някой честен и крайно честолюбив човек, ще му кажа: На еди-кое си място в гората има един камък. Дигни камъка, измери от него около 20 м. разстояние на изток и започни там да копаеш. Като копаеш известно време, ще намериш в земята заровено гърне със злато. Извади гърнето, вземи, колкото злато ти трябва, и след това по същия начин зарови гърнето. На същото място има и друго гърне, което по никой начин няма да пипаш. Този човек ми благодари и отива на определеното място в гората, да си вземе малко злато и да посрещне нуждите в живота си. – Няма защо да благодари на мене. Тези пари са на един човек, който е заминал за онзи свят преди стотина години, но понеже се чувства вързан с тези пари, иска да се освободи от тях, като помага на бедни, нуждаещи се хора. Ти ще му благодариш и ще се помолиш за него.

Казвате: Защо ни залъгва този човек с тия пари? – Това е само за изяснение на мисълта ми. Гърнето е във вас. Всеки човек има известно количество злато в себе си. И той външно може да бъде толкова богат, колкото органическо злато има в кръвта си. Има хора, които и да придобият богатства, пак ще осиромашеят. Един

американец, беден говедар, получава съобщение някъде от Америка, че вуйчо му, голям милионер, умрял и му оставил наследство шест милиона долара. Той отишъл да получи наследството си и веднага ударил на разкошен живот: напуснал селото си, напуснал работата си и започнал наляво-надясно да дава угощения, вечери, веселби. Прекарвал времето си в ядене и пиене, и след шест месеца само провалил всичкото си богатство, като останал пак беден говедар, какъвто бил по-рано.

Някой казва: Аз искам да бъда богат. – Като американският говедар ли? – Искам да съм учен. – Като американският говедар ли? Богатството има смисъл, ако то може да освободи човека от всички негови пороци и заблуждения, и по този начин да отвори душата му като извор, който постоянно блика и раздава от своето богатство на всички. Богатият човек трябва да бъде безкористен, като планински извор. Тогава всеки жаден пътник ще уталожи жаждата си от неговата чиста, кристална вода. Водата на този извор представлява Божественото, което трябва да се прояви във всеки човек.

И тъй, от всички хора сега се изисква абсолютна вяра! Мъчнотиите в живота са малки, но необходими спънки, да покажат, доколко вярата на всеки е заякнала. Заболи ви крак, например. Не викайте лекар, опитайте да си помогнете сами. Ако не можете сами да си помогнете, обърнете погледа си нагоре, към истинския лекар, и Той ще ви помогне. Хване ви ревматизъм. Вие ще му кажете: Аз ще ти дам едно угощение за добре дошъл, но след това ще бъдеш тъй добър, да напуснеш тялото ми. Тук не ти е мястото. Кажете ли на ревматизма си така, ще видите, че той в скоро време ще излезе вън от организма ви. Заболи ви глава, пак ще кажете: Според вярата, която имам, искам да престанат болките в главата ми. Като правите тези опити, така само ще познаете, доколко вашата вяра е силна. Когато новото учение се възприеме от всички хора, лекарите, свещениците, проповедниците ще се пенсионират от старата работа и ще им се даде нова работа: лекуване по новия начин, свещенодействие по новия

начин, проповядване – по новия начин. Кой е този нов начин? – Начинът на Любовта. Когато казваме, че човек трябва да работи с Любов, а не с пари, ние подразбираме, че в него не трябва да съществува желанието да му се плаща. Той трябва да работи с любов, а как ще се възнагради работата му, това за него не е важно. Това е грижа на онези, за които той работи. Който работи за Бога и мисли, че трудът му трябва да се възнагради с пари, той се самоунижава. Ако някой лекар лекува в името на Бога, от него трябва да излиза голяма сила. Казва се в Писанието, че една болна жена се докоснала до дрехата на Христа и усетила да излиза от Него голяма сила. С колко лева може да се заплати тази сила? – Тя струва много. Следователно, ако болният мисли, че се изплатил напълно като даде 100, 150 или 200 лева на такъв един лекар, той се самоизлъгва. Като оздравее, болният трябва да каже на лекаря: Братко, благодаря ти, че ме излекува. Приеми от мене това малко възнаграждение, което едва ще посрещне разноските, които си направил за мене, ти идеше отдалеч да ме лекуваш. Обаче, аз ще ти бъда признателен и ще вървя по твоя път, ще служа на Бога и на ближните си с любов. Така ще постъпи всеки, който иска да върви в пътя на Любовта.

Казвате: Ние можем да живеем и без пари. Да живеем без пари, подразбирам да имаме знания, да знаем изкуства, да имаме добри и правилни отношения с хората, да сме готови на разумни жертви. Започне ли човек да свири на цигулка и след няколко часа се умори, той трябва да си почине. Как? – Като смени свиренето с нещо по-лесно. Той ще започне да пее, ще се прояви и като добър певец. Щом се умори да пее, ще започне да проповядва. Ако се умори и като проповедник, ще отиде между бедните, страдащите хора, да прави добрини. Умори ли се и от тази работа, ще вземе една мотика и ще отиде на нивата да копае или да насади няколко плодни дръвчета. Значи, човек трябва да разнообразява работата си, да прави диверсия, т е. да преминава от една работа в друга, и по този начин да си почива.

При сегашните условия ние не трябва да изкореняваме старите дървета, но да ги присаждаме с нови, облагородени присадки. Ние не трябва да разрушаваме старата си къща, докато не направим нова, по-хубава и по-солидна. Някой казва: Моята колиба е стара, ще я разруша. Докато не си съградиш нова, поне десет пъти по-хубава от старата, не напущай старата. Поживей си още малко време в нея! Същото се отнася и до вярата. Докато не си създадете нова вяра и не уякнете в нея, дръжте старата. Всеки ден присаждайте на нея нещо ново и отглеждайте грижливо тези присадки, докато те заякнат и могат да издържат на всички бури и ветрове. Когато Христос дойде на земята, Той донесе нещо ново и в науката, и в религията, и в изкуствата, което и досега продължава да се разработва, докато дойде един ден всичко да се приложи в целокупния живот.

Казвам: Божественото учение изисква вяра, която да произтича от закона на Любовта. Когато обичаме Бога, ние имаме абсолютна вяра. Поколебае ли се Любовта ни, и вярата ни се поколебава. Христос се чудеше за неверството на хората. Неверството показва, колко е любовта на хората. Любовта на съвременните хора е много малка. Днес синът не е благодарен от бащата, и бащата не е благодарен от сина; дъщерята не е благодарна от майката, и майката не е благодарна от дъщерята. Учителят не е благодарен от учениците си, и учениците не са благодарни от учителя си. Управляващите не са доволни от подчинените си; и подчинените не са доволни от управляващите. В целия свят съществува недоволство. В умовете на всички хора има голямо брожение. Те нямат тази тъй необходима за живота абсолютна вяра. Защо? Защото Любов нямат. Хората още не са възприели и приложили в живота си Божията Любов. Навсякъде в света съществува насилие. Насилието е закон на ада. Небето се управлява от закона на Любовта, на Мъдростта и на Истината, а светът, адът – от два закона: законът на страха и законът на наказанието. Грешникът се плаши само от тези два закона. Плаши ли се човек от тези закони, той е в ада. Иска ли той да излезе от ада, нека се подчини на трите основни

закона, които управляват небето, т.е. възвишения и разумен свят. Тези закони ще освободят човека от робство, ще внесат в него абсолютна чистота и невинност, ще го направят пъргав, като дете, светъл като ангел. Всички можем да бъдем млади.

И тъй, днес пожелавам на всички да станат млади, да хвърлят старите си дрехи, да хвърлят мустаците и брадата си, коренно да се видоизменят. Телата ви да станат пластични и вътрешно красиви, като на малки деца. Постигне ли се това, нека дойде другото учудване: Как станаха тия хора толкова красиви? И тогава ние ще отговорим: Всеки, който служи на Любовта, на Мъдростта, на Истината и на Доброто, може да стане външно и вътрешно красив, да се подмлади, да заживее чист и свят живот.

Беседа от Учителя, държана на 6 февруари, 1927 година в гр. София.

НОВАТА ЗЕМЯ

„Понеже, ето, нови небеса създавам и нова земя.“ (Исая 65:17)
„И видях ново небе и нова земя.“ (Откровение 21:1)

Исайя казва: „Понеже, ето, нови небеса създавам, и нова земя.“ В този стих Исайя говори за създаването на бъдещия свят. Иоан пък в Откровението казва: „И видях ново небе и нова земя.“ Значи, той говори за създаването на света, като свършен факт.

Небето и земята са два полюса, които представляват великото в света. С тези два полюса започват всички алхимици. Ако човек не разбира великите закони на небето и на земята, той не може да бъде алхимик. Ако ученият не разбира, какво нещо е небето и земята, той не може да бъде учен. Ако поетът не разбира, какво нещо е небето и земята, той не може да бъде поет. Ако художникът не разбира, какво нещо е небето и земята, той не може да бъде художник. Като казваме, че човек, който не разбира, какво нещо е небе и земя, не може да бъде нито учен, нито поет, нито художник, ние подразбираме, че той не може да твори. Ние взимаме думите „земя и небе“ в техния най-висок смисъл.

Много хора имат схващания, разбирания по известни въпроси като децата; тия разбирания ние наричаме детински. В Библията, например, се казва: „И направи Господ човека по образ и подобие свое. Направи Господ света.“ – Това е детинско разбиране. Хората могат да правят много неща; например, те могат да направят някоя картина, или някаква книга и т.н. Обаче, за Бога не може да се каже, че Той прави нещата, както човек ги прави. Не може да се каже, че Господ е направил света, или че Господ е направил човека. Преди всичко, Божественият свят съществува вечно. Ако е въпрос за правене, могат да се направят четирите свята, които се проявяват

последователно. Тези светове наричат светове на промени. В един от тези светове се проявява законът на инволюцията; а в друг пък се проявява законът на еволюцията. Трите Божествени свята – на Любовта, на Мъдростта и на Истината – съществуват вечно. Те нито се променят, нито се изменят. Световете, които се променят, се отразяват в Божествения свят. В това има голяма красота. И наистина, красиво е, когато виждаме в човека нещо възвишено и благородно! Когато слушаме музика, или когато четем някои хубави произведения, или когато гледаме една художествена картина, ние се възхищаваме, но всъщност и музиката, и поезията, и изкуството не съществуват на земята. Те са отражение на Божествения свят. Само там има музика, поезия, изкуство и наука. Следователно, човек може да бъде дотолкова музикант, поет, художник или учен, доколкото той е във връзка с Божествения свят. Никой не може да влезе в Божествения свят по някаква привилегия. Който иска да влезе в Божествения свят, той трябва да бъде герой в пълния смисъл на думата: да бъде абсолютно съвършен, да притежава качествата на Духа. Човек, който влиза в Божествения свят, не може да говори за слабости, или че това не може да направи, онова не може да направи. Не, човек всичко може да направи, но във време и пространство. Когато някой каже, че не може да направи това или онова, той подразбира, че в момента не може да го направи. В съвременната наука, философия, музика, поезия, изкуство има по една вътрешна слабост, която ние наричаме проказа. И те трябва да се очистят, да се освободят от тази проказа.

Ще приведа един пример за един прокажен, който живял във времето на Христа. Този прокажен се наричал Хазардан. Един, ден той заспал под една смоковница. Същият ден Христос, като размишлявал върху спасението на човечеството, върху страданията и изпитанията, които ще дойдат в бъдеще, поради неразбиране на Неговото учение, излязъл от Йерусалим и тръгнал по посока към този прокажен. Като се поуморил малко, Той седнал да си почине под

същата смоковница, дето прокаженият заспал, но Христос не го забелязал и продължил размишленията си. В това време няколко сълзи бликнали от очите на Христа и паднали върху прокажения. Той усетил, че нещо капнало върху него и веднага се събудил. Като видял човек до себе си, запитал го: Човече, защо плачеш? Погледни на мене, какъв съм окъсан и парцалив, при това и прокажен и пак не плача. Ти си здрав, добре облечен, от нищо не страдаш, защо плачеш? Христос веднага съблякъл дрехите си и ги дал на прокажения, а сам Той облякъл дрехите на прокажения. Чудно нещо, си казал прокаженият, какъв неразумен човек! Облича моите дрехи и отива с тях между хората, да разнася проказата, пък и сам да се зарази. Христос се върнал пак в Йерусалим, между учениците си. Като Го видели с такива окъсани дрехи, те си казали: Ето нашият Учител пак е срещнал някои беден и му дал дрехите си, а облякъл неговите скъсани. Веднага донесли нови дрехи на Христа, за да хвърли скъсаните. Прокаженият, като облякъл дрехите на Христа, оздравял и могъл вече свободно да влезе в града. Тук той пак срещнал Христа, но вече с нови чисти дрехи и си казал: Навярно този човек трябва да е някой богаташ, който раздава своите дрехи на бедни хора, а след това си купува нови и се преоблича. По този начин, може би, той иска да се прочуе.

Питам: Права ли е философията на този прокажен човек? – Не е права. Обаче, такава е философията и на много от съвременните хора. Каквото добро и да им направите, те все ще му турят някаква качулка. И най-хубавото чувство да отправите към някого, той пак ще си го обясни по своему, все ще му тури някаква качулка. Аз взимам тази качулка в добър смисъл и я уподобявам на качулката в пауна. Обаче, колкото малка да е, щом влезе в човека, тя произвежда обратен резултат. Там тя внася вкисване, изопачаване на човешкия ум.

Казвам: Новото небе и новата земя, които се създават сега, се отнасят до човека. Под думата „небе" разбираме красивото, разумното начало в човека. В Божествения свят са вложени опитностите на всички вселени, които са съществували някога и които ще

съществуват за в бъдеще. Който иска да види учени хора, той трябва да отиде в Божествения свят, т.е. в света на новото небе. И за новото небе има велик ден, когато и то се пременява, облича се в нови дрехи. Другите светове се променят и изменят, а новото небе, т.е. Божественото небе се само проявява. Живо е това небе! Праговете на новото небе мислят по-правилно от най-видните философи на земята. Прозорците на новото небе съчиняват по-хубави стихотворения от тези на нашите най-добри поети. Дърветата на Божествения свят, с шумоленето на своите листа, произвеждат по-хубава музика от тази на най-видните съвременни музиканти. Ако листата на дърветата свирят по-хубаво и от най-великите музиканти на земята, може да си представите, какви ще бъдат живите музиканти на новото небе! Ако слушате да свирят тия велики музиканти, по никой начин вие не бихте желали да се върнете на земята.

Някой казва: Това са приказки от 1001 Нощ. Човек трябва да благодари, че има приказки от 1001 нощ. Животът е красив, докато в него има поезия, докато има приказки от 1001 нощ. Дойдем ли до материалистическия живот, който се изразява във форми, той представлява живот на смъртта. Това, което не е оформено, то представлява живот на безсмъртието. С други думи казано: всичко, което няма тежест, съставлява предмет на Божествения свят. Когато някоя велика идея от Божествения свят стигне до вас, тя ще се яви във форма на ангел, но всъщност още не е ангел. Казвате: Тази мисъл е отвлечена, тя не е реална. Казвам: Всички неща, които са близо до вас и до разбиранията ви, вие наричате реални, а ние ги наричаме сенки на живота. Ние наричаме реални неща тези, с които можем да се разговаряме. Между реалността и отражението на нещата има разлика. В отражението човек чува само себе си, а в реалността той води разумен разговор. Зададе ли въпрос, ще получи веднага отговор.

Това положение мяза на музиката, която изпълняват особени източни музиканти. Те свирят на инструменти, наречени сазове, които имат по 12 струни. Нареждат се обикновено 12 души музиканти

в четири групи, по трима души в група, и започват да свирят. Публиката седи на ниски дивани, и музикантите започват концерта, като едновременно свирят, пеят и съчиняват. Те са добри поети. Най-напред започва да свири и пее едната група, а другите слушат. Като свършат те, започва втората група; тя отговаря на първата, а другите слушат. Така се изреждат всичките четири групи последователно. В тази музика има запитвания и отговори: едните задават въпроси върху смисъла на живота, а другите им дават обяснения. Една от групите, например, запитва, какъв е смисълът на страданията, а друга им отговаря, че всяко страдание носи добро за човека. Публиката, между които има и млади, и стари ги слуша с благоговение, без да ръкопляскат. Старците си гладят само брадите и благодарят на Бога, че има такива велики виртуози, които изливат живота в музика и в поезия. Съвременните артисти или свирят, или пеят, а източните музиканти едновременно и пеят, и свирят. Изкуство е това! Но и тази музика още не представлява най-великото. Един ден тя ще се преведе в нова, по-съвършена форма от сегашната. Това, което днес имаме, то е само предвкусване от онова, което ще дойде в бъдеще.

Питам: Що е поезия? Що е наука? Ние наричаме истинска поезия тази, която може да трансформира състоянията на човека. Истинска наука наричаме тази, която може да обясни един велик закон, а същевременно дава и начин, по който този закон може да се приложи в живота на човека. Както Божественият Дух борави с висшата математика, така и човешкият дух, и на най-простия човек даже, трябва да борави с тази висша математика и да я приложи в живота си. Обаче, човешкото „аз“, или развиващата се човешка душа, сега трябва да изучава висшата, Божествената математика. В човека живеят едновременно две същества: едното е родената човешка душа, която трябва да расте и да се развива едновременно в четирите променливи свята, а другото същество е Божественото начало в човека, наречено „небе“. За земята, дето се намират четирите свята, е казано: „И земята беше неустроена и пуста.“ Значи, тя трябваше да се

устройва. За небето не се казва, че трябва да се устройва. „Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божи се носеше над нея.“ – Значи, Духът Божи ръководи човешката душа и работи върху нея. По какъв начин? – Като развива Божественото начало в човека. Ако той слуша Божественото в себе си, животът му постоянно ще се подобрява.

Единственото нещо, което ще остане от света, който виждаме около нас, са месецът, звездите и слънцето. Светлината, която иде от слънцето, докато достигне до нас, минава през четири плоскости от различна материя, дето претърпява различни пречупвания. И в нашия организъм става същото: слънчевата светлина преминава през четири плоскости, дето претърпява различни степени на пречупване. Ето защо, когато светлината преминава през материята и се пречупва, същевременно тя намалява и силата си; за да имаме истинска представа за светлината, ние трябва да превръщаме тия пречупвания. По същия начин и всяка идея, която иде до нас претърпява тъкмо четири пречупвания, за които говори Исайя. И за да се разбере тази идея, ние трябва да я превърнем в нейното чисто състояние. По какъв начин ще се постигне това? – Като я прекараме през нашето сърце, през нашия ум и после през нашия разум, докато най-после стигнем с нея и до Божествения свят и разберем, какво представлява този свят. В това превръщане главно участие ще вземе волята.

Казвам: Няма по-хубаво нещо от това, да изучава човек небето. То е запазило своя първичен образ. Да се изучава небето, това не значи, че всичко ще знаем. Ако човек излиза всяка вечер на открито и съзнателно, със свещен трепет в себе си, повдигне очите си към небето и наблюдава звездите около 5 – 10 – 15 минути вдълбочен в себе си, всичките мъчнотии които го очакват на другия ден, ще се разрешат по Божествен начин. Щом изгрее слънцето, всички мъчнотии ще се разрешат. Защо иде нощта в живота? – За да разберем Божествения живот на земята. Защо има ден в живота? – За да разберем човешкия живот. Следователно, денят и нощта представляват алегории в живота. Слънцето изгрява за хората, а

залязва за Бога. Денят иде за хората, а нощта – за Бога. Другояче казано: дните идат за хората, за обикновения живот, а нощите – за Бога, за необикновения живот. Щом изгрее слънцето, всички хора тръгват на работа, и никой за никого не мисли: жена, мъж, деца – всеки се залавя за някаква работа. През деня всички хора се разпръсват като пилци, а вечер се прибират. Значи, хората се плашат от нощта, затова се прибират по домовете си. Обаче, нощта крие в себе си Любовта, Мъдростта, Истината – изобщо всички опитности на живота. Що е нощта? – Денят на Бога. – Що са страданията? – Денят на Бога. Хората мислят, че като дойде Бог, ще бъде ясно и светло. Казано е в Писанието, че когато Бог дойде на земята, ще се явят големи бури и ветрове, ще станат големи наводнения и земетресения, цялата земя ще се разтърси. Частиците на земята, които от хиляди години не са виждали Бога, ще се разиграят, ще се разтърсят. Учените наричат тази игра на земята земетресение. Реките ще започнат да плискат и да излизат от коритата си. Това учените наричат наводнение.

Ще ви приведа един действителен случай, станал преди години с един от преподавател по геометрия във Варненската гимназия. Той бил много нисък на ръст. Един ден, при някакво тържество, на което присъствал той с учениците си, един ученик, който бил един път и половина по висок от учителя, въодушевен нещо от празника, почнал да ръкопляска, да маха с ръце и да вика: Ура! Да живее България! Във въодушевлението си той не забелязал, че удрял силно върху главата на своя учител. Тъй удрял и ръкопляскал той около 5 – 10 минути. Най-после учителят го хванал за ръката и го попитал, какво има. – Ура! Да живее България! – Нека живее България, но върху моята глава ли трябва да се стовари всичко? – Извинете ме, господин учителю, без да забележа, без да искам направих тази голяма грешка. Учителят се засмял и му казал: Няма нищо, но пази се, утре, като те дигна на урок по геометрия, ако не знаеш урока си, по същия начин аз ще слагам ръцете си върху твоята глава и ще викам „ура“. Тъй щото, голямо

тържество ще бъде, когато Бог дойде на земята. Върху главите на хората ще има удари, сътресения, докато съзнанието им се пробуди.

Казано е в Писанието: „Бог създаде небето и земята.“ Под думата „небе“ се разбира връзката, която съществува от една страна между Бога и нас, а от друга страна – между всички души. На тази вътрешна връзка, именно, се дължи законът на инволюцията и законът на еволюцията. Чрез тази два закона душите прогресират. Едно от качествата на Бога е, че Той никога не се изменя, а душите постоянно се видоизменят. Нищо лошо няма в това, че душите се променят. Красиво, е когато душата се мени. Когато се променя една душа, само тогава тя придобива нови качества и се развива. Божественият живот непрекъснато се влива в душата. И в това отношение, еволюцията и инволюцията не са нищо друго, освен вливане и изливане на Божествения Дух в душата. Той трябва да се влива вътре и да се излива навън, за да може душата да придобие онова знание и онази любов, които са необходими за развитието ѝ. За да се пробуди човешката душа, нужни ѝ са скърби, страдания. Дойде ли човек до тия скърби, той трябва да се радва, защото Бог ни посещава само вечер, т.е. във време на скърби и страдания. Вечер, когато излезем под открито небе, наоколо ни е само мрак, тъмнина, но погледнем ли към небето, ние ще видим безброй звезди, безброй слънца, които изпращат към нас своята светлина. Чрез тях само ние можем да познаем и разберем истинската поезия, истинската музика и красота в живота. И колкото по-често човек повдига погледа си към небето, толкова по-лесно той ще се издигне над дребнавостите в живота.

Астролозите казват, че звездите разрешават въпроса на живота. И действително, така е. Всяка звезда е разумен център, чрез който Господ говори на хората. Той им говори по хиляди начини: на човешки език им говори, те са недоволни; чрез слънцето им говори, пак са недоволни. Хората са доволни от слънцето само сутрин, най-много до обед. След обед вече те стават недоволни, от него и започват да търсят дебела сянка да се скрият от лъчите му; страх ги е от него,

защото то ги боядисва, прави ги черни. Това показва, че и слънцето е нещо недоволно от хората. Защо почерняват хората от слънцето? Слънцето има едно особено свойство да извлича навън лошите мисли и желания на хората, вследствие на което те почерняват. Ако искате да познаете, какъв е човек, поставете го на прякото влияние на слънцето. Ако той почернее напълно, значи в неговите мисли и желания има нещо нездравословно; ако пък никак не почернее, и това не е добре. Туй показва, че този човек не е здрав, и слънцето не е в сила да го лекува. Все трябва да стане поне малко изгаряне на кожата. Обаче, има начин когато човек може да не почернява от слънцето. – Какъв е този начин? – Да преобрази своите мисли и желания в добри. Някой казва: Аз бих преобразил своите мисли и желания, ако се заема с изучаване на небето, но затова ми е нужна зрителна тръба. В човешкия мозък има такава тръба и с нея човек може да наблюдава всички звезди, да види, как живеят съществата там. Колко ще струва днес един голям телескоп, с който да наблюдават най-далечните звезди от земята? Един съвременен математик, като прави своите изчисления, казва, че за наблюдение на най-отдалечените звезди от земята, се изисква телескоп с тръба дълга 25 км. Представете си, какъв трябва да бъде обективът на този телескоп! Да допуснем, че такъв телескоп се намери. След това ще трябва да се търсят хора, които да го местят от едно место на друго. Значи, около такъв телескоп ще бъдат ангажирани много хора. Що се отнася до телескопа в човешкия мозък, той има големина най-много 5 см., и затова всеки, лесно може да си служи с него.

Това са проекти за новото небе и за новата земя. Те показват, каква е бъдещата култура, която иде вече в света. Когато говорим за бъдещия живот, ние разбираме живот, в който Бог ще се проявява най-много. Ние не говорим за такъв Господ, който се нуждае от нашите молитви. Нима майката се нуждае от молитвите на своето дете, за да го нахрани? Първият ден ще й бъде приятно да го слуша, как се моли, но после ще й дотегне и ще му каже: Стига вече! Детето

трябва да бъде разумно. Като погледне веднъж майка си, да разбира, какво иска тя да му каже. Много от съвременните хора постъпват като неразумните деца. Те отиват при Бога и постоянно викат: Господи, хляб нямаме, пари нямаме. Грешни сме, прости ни! И като не получат, което искат, в тях се заражда недоволство. Не, ние трябва да бъдем хора с будно съзнание, с възвишен и благороден характер, и всякога да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал в живота. Дойде ли ви някое изпитание, излезте вън, погледнете към небето и се зарадвайте, че на другия ден, след изгряване на слънцето, всички ваши мъчнотии ще бъдат разрешени. Когато Христос се роди, на небето се яви една светла звезда, която разреши един от важните въпроси. Тогава ангели слизаха от небето и пак възлизаха нагоре, като пееха: „Слава на Бога и мир на човеците." Обаче, хората заместиха тази светла звезда с кръст, като на умрял човек.

Днес учените хора казват, че слънцето представлява голяма огнена маса, в която има нажежени и запалени газове, като кислород, водород и ред други елементи. И тези твърдения са верни, но трябва да се знае, че кислородът и всички елементи, които се намират в слънцето, са живи, и човек може да се разговаря с тях, като с живи, разумни същества. Казва се, че температурата на слънцето е около пет милиона градуса. И пет, и десет, и сто милиона градуса да е температурата му, обаче, влезе ли човек в този огън със своите лоши мисли, чувства и желания, всичко ще изгори, и той ще се преобрази. Светлината и топлината на физическото слънце не са Божествени, но светлината и топлината на духовното слънце са Божествени. Всеки човек познава, кога се явяват в него Божествената светлина и топлина. Когато извършите едно възвишено дело, вие сте доволни от себе си; в този момент ви огрява Божествената светлина. Кога човек прави добро? При какви случаи в живота си той може да прояви Божественото? – Когато е най-скръбен. Човек проявява най-големите си добродетели при най-големи скърби. Когато забогатее и стане щастлив, тогава той проявява най-малките си добродетели.

„И видях ново небе и нова земя.“ Небето подразбира човешкия дух, който трябва да се проявява в свобода и полет нагоре; земята подразбира човешката душа, която трябва да расте в знание и мъдрост. Сега ще приведа един пример за обяснение на вътрешното противоречие, което съществува в живота. Когато Господ създал света, който вече си заминава, изпратил на земята един ангел, наречен Азраил, облечен с много хубава дреха, на която били написани всички най-красиви неща, които могат да се случат в живота на онези души, които вървят по Божия път. Ангелът не знаел, колко красива била неговата дреха. Господ го изпратил при един от тогавашните царе, наречен Бетман Халвег, който имал една красива дъщеря, наречена Мелита Лебил. Царят бил един от първостепенните адепти по онова време. Той направил на дъщеря си една хубава бяла дреха, с много краски и върху влакънцата на дрехата написал миналото на цялото човечество. Дъщеря му не знаела, че има нещо писано върху дрехата ѝ. Той пазел дъщеря си затворена в един хубав парк и не позволявал на никого да се приближава към нея. Обаче, ангелът Азраил влязъл в градината и се отправил към царската дъщеря. Като го видяла тъй красив и хубаво облечен, тя се влюбила в него и му казала: Твоята дреха ми се вижда по-хубава от моята. Хайде да ги разменим! Според правилото на ангелите, да не, отказват никому нищо, той веднага съблякъл дрехата си и я дал на царската дъщеря, а облякъл нейната. След това ангелът излязъл от градината и се върнал на небето при другите ангели. Събрали се ангелите около него, искали да прочетат написаното върху дрехата му, но нищо не могли да прочетат. Царят, от своя страна, отишъл при дъщеря си и видял, че тя е облечена с някаква нова дреха. Той започнал да се взира, да види, какво е написано върху дрехата, но не могъл да чете. Видял нещо ново написано върху нея, което не може да се чете, както е чел старото. Тъй щото днес и на земята не могат да четат написаното върху дрехата на царската дъщеря, и на небето не могат да четат написаното върху дрехата на ангела.

Казвам: Ангелите не се занимават с човешките грехове и престъпления. Това нещо е съвършено скрито за тяхното съзнание. Ангелите не знаят, какво нещо е грях, или какво е престъпление. Тъй живеят в абсолютна чистота. Зароди ли се у някой ангел желание да разбере, какво нещо е престъплението, той веднага иска да го опита, а с това се опорочава. Въз основа на същия закон, когато у някой човек се зароди желание да разбере, какво нещо е Добродетелта, той веднага иска да я опита, да заживее в нея. Следователно, да пробудиш една душа, значи да предизвикаш в нея желанието да й се говори за Божествения живот, за великото в света, и тя иска да направи опит в това отношение. Направи ли човек и най-малкия опит в това направление, той ще го доведе до Божественото в него.

Питам: Как ще примирите противоречието, в което се намерили ангелите на небето, както и царят, които не могли да четат написаното върху дрехите на ангела и на царската дъщеря? Дрехата на царската дъщеря, с която ангелът се качил на небето, станала причина да слезе Христос с нея на земята, да разбере, какво нещо е карма и да понесе кармата на човечеството, да изплати дълговете на хората, и в замяна на тази дреха да даде своята – дрехата на новия живот. Той показал на хората начин, по който могат да помирят Божествения живот с човешкия. Това е великата задача на всеки човек – да помири Божественото в себе си с човешкото. Ето защо, съвременните хора трябва да се научат да четат всичко, което е написано по тях. За тази цел трябва да слезе на земята великият Учител, великият Дух и най-после и сам Господ. Много неща са написани по човека. Има хиромантици, физиогномисти, френолози, които по някои общи черти на ръката, на лицето и на главата на човека могат да определят неговия характер и темперамент, както и неговите способности. Обаче, те още не са истински хиромантици, физиогномисти, нито френолози. Истинският хиромантик само по палеца на ръката може па прочете всичко за човека. В горната фаланга на палеца е изразен висшият, Божественият живот на човека,

а този живот включва всичко. Това не е алегория, но действителен факт. Затова, именно, турците наместо да си служат с печат, за удостоверение на своята личност, те натопяват палеца си в мастило и го отпечатват върху документа. По чертите и извивките на този пръст може да се познае, дали даден човек е лъжец или искрен, дали е поет или философ и т.н. Изобщо, по този пръст може да се познае целият характер на човека, но затова се изисква голямо умение, тънко разбиране. По лицето на човека пък се правят коментари върху нещата. Вие харесвате, например, тънките вежди на някого, или черните му очи, или червените му устни. Зад тънките вежди, или зад черните очи, или зад червените устни на човека се крие по едно благородно качество. Голямо разнообразие има в устните на хората. Те се различават и по форма, и по цвят. Често от устните на някой човек лъха свежест, живот. И затова, когато светията целува, човек възкръсва, но когато грешникът целува, човек умира. Когато ученият слага ръцете си върху главата на някой човек, той става учен; когато простакът слага ръцете си върху главата на някой човек, той става простак. Божественото Божествено ражда, а човешкото – човешко.

Казвате: Да се обичаме! Любовта и обичта в новото небе и новата земя представляват велик закон, който осмисля нещата. Сегашната земя е мъртва по причина на човешките грехове. Следователно, и нашата земя трябва да възкръсне, да се съживи. Нейната материя трябва напълно да се обнови. Когато хората стъпват с краката си по земята, те постоянно я опетняват. Когато един престъпник спре пред някой извор, той веднага пресъхва. След известно време същият извор излиза на друго място. Значи, дето мине престъпникът все, ще причини някаква пакост: или някоя гора ще се запали, или някой извор ще пресъхне, или някое растение ще увехне и т.н. Питам: Ако такъв един учител влезе в някое училище, какво ще стане с училището? И след всичко това хората казват: Ние трябва да се осигурим, не ни трябва нито поезия, нито наука, нито музика. Как може човек да се осигури? – Като намери Истината. Истината се

заключава в красивото, в благородното, във възвишеното. Истински благороден и възвишен човек е този, който живее в закона на жертвата. Който живее в закона на жертвата, той придобива живота; който живее в егоизма, той придобива смъртта. Който иска да се домогне до Вечния Живот, той ще се занимава и с поезия, и с музика, и с наука, и с философия. Поезията запознава човека с висшите светове, с небето; музиката доставя вътрешна наслада на човека и го тонира. Каквато работа и да започва човек, да обмисля някой въпрос, да чете, да пише или да учи нещо, преди всичко той трябва да започва с музика. Музиката е ключ за тониране. Който не е музикант, не може да влезе в Царството Божие. На това основание в Питагоровата школа не са приемали за ученици ония, които не са музиканти. Някой казва: Аз не искам да свиря. Казвам: Който не иска да свири и пее, ще остане за дълго време на земята; такъв човек не може да влезе в Царството Божие. Като говорим, че всеки човек трябва да свири и да пее, ние не разбираме да стане музикант или певец, като съвременните музиканти и певци. Ние говорим за музика и за пеене, в които душата се излива. Такива музиканти и певци се срещат много рядко на земята. Те са извънредни таланти, които идат на земята да свирят и пеят на хората, да ги повдигат и по този начин да изкупят греховете си. Ако те не изпълнят своето предназначение, както трябва, невидимият свят ще ги изпрати отново на земята, но вече като обикновени хора. Дойде ли един велик музикант на земята, той трябва да съзнава своята мисия, да свири, да работи със своя талант за облагородяване на човечеството. Неговата музика трябва да вдъхва вяра между хората и да ги примирява.

Един американец мой познат, ми разправяше за едно свое силно преживяване, предизвикано от музиката на Камила Русо, ученичка на Паганини. Той разправяше: „Когато слушах Камила Русо да свири „Сънят на живота“, в мене стана цял преврат. От този момент аз бях готов да се примиря с всички хора, да раздам имането си на бедните и да започна чист и свят живот.“ Това значи да свири човек с

вдъхновение. Само такава музика може да внесе нови импулси в живота на човека. Без музика животът губи смисъла си и постепенно се изхабява.

„Ще създам нова земя и ново небе.“ Това значи: старата земя и старото небе ще заминат, и Господ ще създаде в нас нова земя и ново небе – нов свят. Любовта ще бъде основа на този нов свят. Това е ново не само за хората, но и за всички напреднали същества, както и за ангелите. Сега Любовта влиза в нова фаза, и затова, който иска да осмисли своя вътрешен живот, той трябва основно да проучи Любовта. Не проучи ли Любовта, той ще живее в старата земя и в старото небе. Ако слушате един музикант с любов, той ще вдъхне във вас живот, и вие вътрешно ще го разберете; не го ли слушате с любов, той ще остане за вас чужд, и вие ще долавяте само външната страна на неговото свирене. По същия начин, ако живеете с любов, вие ще чувате навред такава симфония, каквато никога не сте слушали; тогава всички неща, всички явления ще придобият за вас дълбок смисъл.

Казвам: Ние трябва да пожелаем да познаем Бога, Който всеки момент ни се открива. У нас трябва да се събуди свещен трепет към Него, като към наш Баща и да вършим всичко заради Него с радост и веселие. Дали ще работим с пари или без пари, това не е важно; служим ли с любов, парите не опетняват. За нас е важно да вършим всичко с радост и веселие. Някой казва: Колко да ям? – Ако ядеш без любов, и малко, и много да ядеш, това ядене не хваща място, то не е благословено. Ако ядеш с любов, и малко да ядеш, и много да ядеш, това ядене е благословено. Такъв е законът. В любовта няма преяждане, нито преливане. Следователно, под думите любов, музика, изкуство, наука, се разбират велики дарби на човешката душа; когато се изучат тия дарби вън от човека, ние ще видим, че има нещо по-велико, по-красиво от тях. В този смисъл Бог е дал и на човека богатство, красота и сила. Питам: Какво трябва да правят хората с хубавите дрехи, които Бог им е дал? Мнозина казват: Дотегна ми

животът, искам да се освободя от него, искам да умра. Казвам: Ако можете да умрете, както праведният умира, вие сте за облажаване; обаче, ако умирате като грешник, вие сте за съжаление. Друг казва: Аз искам да живея. – Ако живеете, както праведният живее, разбирам; ако живеете като грешник вие сте за съжаление. В това отношение, да живее човек или да умира, подразбирам да живее или да умира, като праведен, като душа, готова на всякакви жертви за своя брат и то не само в един момент на живота му, но през всички моменти. Това значи, че в душата на този човек цари великата Божествена Любов, която се изявява всеки момент в неговия живот.

Казвам: Тази е великата философия, която трябва да се приложи в живота. Съвременните хора търсят начини за поправяне на света. Светът всякога може да се оправи. Как? – Чрез закона на Любовта. Каквато служба и да заема човек, бил той военен, писател, учител, философ, държавник или свещеник, тури ли в живота си Любовта, като основа, неговата служба е благословена. Ако във всяка служба няма любов, тя е отклонение от правия път на живота. Имаш ли любовта в себе си и лук да пържиш, все ще научиш нещо; нямаш ли любов в себе си, и в най-големия университет да си, ще изгубиш и това, което знаеш. Много хора, след като свършат няколко факултета, казват: Животът няма смисъл, всичко е празна работа. Те изгубват всякаква вяра и в науката, и в живота – всичко се обезсмисля за тях.

Така е, без Божията Любов, животът няма смисъл, няма никаква основа. Обичате ли поне едно лице в света, тогава и знанието, и мъдростта, и поезията, и изкуството, и науката, и философията придобиват смисъл. Кое е това лице, което трябва да обичате? Някое лице на земята ли? Човек ли трябва да обичате? Не, хората на земята са само сенки, отражения. Вие трябва да намерите душата на този, когото обичате. Наистина, душата живее в тялото на човека, но заради нея ще обичате и човека. Душата има Божествен произход. В нея Бог живее. Намерите ли душата на човека, вие ще бъдете готови на всякакви жертви, Божественият закон гласи: обичате ли една душа,

вие ще обичате и всички останали. Обаче, на земята този закон се прилага в съвършено обратен смисъл: щом обикнете една душа, вие се затваряте в себе си, и не може да обичате останалите души. Вследствие на това задържане на Любовта във вас, раждат се ред противоречия и разрушения. И смъртта е резултат от неправилното приложение на Любовта. Който не люби, той непременно ще умре. Казано е в Писанието: „В който ден ядеш от дървото на познание доброто и злото, ти непременно ще умреш.“ То значи: който ден се откажеш от живота и престанеш да живееш съобразно Божията Любов, ти ще влезеш във вечните противоречия, дето всичко се обезсмисля. В този живот човек постоянно губи, докато най-после се превърне в животно. Питам: Защо идват хората на земята? Знаят ли, какво е написано на техните дрехи? – Не знаят. Те промениха дрехите си, и сега отново трябва да учат Божествения език.

Сега ще ви дам едно правило, което ще ви помага при всички трудности и мъчнотии в живота. Нападне ли ви някаква неприятна мисъл или чувство, попейте им или им посвирете и наблюдавайте, какъв резултат ще имате. Всяка неприятна мисъл, която достига до вашия ум, не е нищо друго, освен една странстваща душа, която е грешила на земята, та не е могла да завърши развитието си и сега не може да си намери място. Изпейте ѝ една песен и кажете: Не бой се, и твоята работа ще се уреди! Тъй щото, всички тъжни мисли, които ви нападат, това са такива, именно, скръбни души, които седят вързани между физическия и астралния свят и не могат да се развиват. Дойде ли такава една душа при вас и ви се оплаче от положението, обърнете ѝ малко внимание, изпейте ѝ нещо. Ако не влезете в положението ѝ, тя ще ви каже няколко тежки думи, каквито от никого не сте чували. В това отношение младите започват добре своя живот – с хора, с музика и с песни. На стари години, обаче, престават хората, престават песните, и хората казват: Остаряхме вече, не ни се играе и пее. Каква е тази философия? Не само на млади години, но и 120 годишни да сте, пак играйте и пейте. Такъв е Божественият закон. Сега човек, като

остарее, казва: Като бях млад, играх и пях, но за моите години е срамно да пея и да играя. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е играл и пял от любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от любов, и то е пак от Бога. Вие казвате: Стар човек съм вече, какво ще кажат хората, като видят, че съм се разиграл и разпял? Съвременните хора остаряват от такива мисли; от думите и мнението на кои хора се безпокоите вие? От тези хора, които не разбират живота нито на земята, нито на небето и са обезсмислили всичко, от тях ли се смущавате? Аз бих взел във внимание думите и мнението и на такъв човек, но най-напред ще го изпитам, като му кажа: Братко, дай ми 20,000 лева назаем! Каже ли ми, че иска полица, аз не приемам никакъв съвет от него. Ние не можем да приемаме съветите на хора, които нямат вяра в нас. Който има вяра в нас, ние ще изслушаме неговите съвети, неговото мнение по известен въпрос. Такива са съществата от духовния свят. И сегашният свят е на мястото си, но само едно качество още му липсва, за да се изправи. Ще кажете: Кое е това качество? Питам: Каква е разликата между мъртвия и живия човек? – Мъртвият няма топлина. Внесете топлина в мъртвия човек, и той ще възкръсне и ще почне да се движи и да говори. Що е топлината? – Божествената Любов. Следователно, душите се различават една от друга по степента на Божествената Любов, т.е. по степента на своята топлина. Значи, дето Божията Любов цари, хората са живи.

„И ще създам нова земя и ново небе.“ Основата на новата земя и на новото небе е Любовта. Искате ли да придобиете тази Любов, наблюдавайте небето и отправяйте към Бога по една малка молитва. Каквото и да е времето вън, излизайте вечер да наблюдавате небето. Не вършете това по буква, но от любов. Погледнете към небето и отправете към Бога една малка молитва, от няколко думи само, но нека тя бъде пропита от любов. Кажете си: Господи, ние Ти благодарим за хубавия живот, Който Си ни дал. Ние Ти благодарим за

този свят, който Си създал. Ние искаме да живеем по новия начин, по закона на Любовта, която си внесъл в душите ни. Нека Твоята светлина озари умовете ни, да разрешим въпросите, които седят пред вратата на нашата душа!

Беседа от Учителя, държана на 13 февруари, 1927 год. в гр. София.

ПРАВЕДНИЯТ

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ (Послание към римляните 1:17)

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ – Това е едно от важните изречения на Свещеното Писание. Върху него са говорили много проповедници от старите времена; върху него говорят много проповедници и от новите, от сегашните времена. Думата „праведен“ може да се вземе в широк смисъл, а може да се вземе и в тесен смисъл. Думата „вяра“ пък често се употребява в смисъл на вярвания. Обаче, казано е, че праведният чрез вярата ще бъде жив, а не чрез вярванията. Ако съвременните хора разбираха дълбокия смисъл на живота, тогава нямаше защо да бъдат праведни; тогава нямаше да се говори нито за Правда, нито за вяра. Животът щеше да тече и да се развива правилно. Нима вълците и лисиците, които нямат понятие за Правдата, за вярата, не живеят? Вълците нямат нито храмове, нито владици и папи, нито свещеници и проповедници, и въпреки това живеят самостоятелно.

Някой казва: Без религия не може да се живее. Аз пък казвам: Може да се живее без религия. Когато се казва, че не може да се живее без нещо, това подразбира, че при известни условия само не може да се живее. „Може“ и „не може“ са относителни положения. Ако религията представя система, която държи нещата в известен ред и порядък, то е едно нещо; ако религията представя законност, Правда във висшия живот, това е друго нещо. Обаче, що се отнася до нашите мисли и идеи, до нашия ред и порядък в света, тия неща не могат да бъдат вечни. Само Бог е вечен. Когато философите говорят за вечните неща, за вечността, тази идея у тях е съвсем неопределена. Човешките мисли нито могат, нито трябва да бъдат вечни, защото вечните неща

са неопределени, а определените неща са конечни и гранични. Ако на един съвременен човек се даде безконечен, вечен живот, какво ще придобие той от него? Когато се говори за безконечност това понятие се свързва с физическия живот, защото той продължава във вечността.

Сега аз се спирам върху думата праведен. Вълкът не може да бъде праведен, защото няма тези качества, които се изискват от праведния, или които Правдата изисква. И овцата не може да бъде праведна, защото няма тези качества, които се изискват от праведния, или които изисква Правдата. Праведните хора трябва сега да се създадат! В този смисъл именно, праведният чрез вярата ще бъде жив. Това не подразбира, че в света няма Правда. Има Правда в света, но в прочетения стих се говори за някаква специфична Правда, която се отнася към Вечния живот. За тази Правда се изисква и съответстваща вяра, а не вяра на обикновените хора. Днес кой няма вяра? Съвременните духовни хора са толкова вярващи, че отиват дори до суеверие. И най-ученият човек, ако се намира в затруднено материално положение, може да се убеди, че на известно място, още от турско време, има заровена тенекия със злато. И този учен човек, който е свършил два факултета, ще остави всичката си работа и ще дойде заедно с вас да копае пари. Ако види, че няма никаква тенекия с пари, той няма да се усъмни в истинността на вашите думи, но ще каже: Навярно друг някой е дохождал преди мене и е изкопал парите. Често учените хора са много суеверни. Обаче, вярата, за която се говори в цитирания стих, не се отнася за преходните неща в този свят. Има специфична правда, която се занимава само с материални работи; има специфична вяра, която се занимава само с материални работи. Има специфична Правда, която се занимава само с духовни работи; има специфична вяра, която се занимава само с духовни работи. Има специфична Правда, която се занимава само с Божествени идеи; има специфична вяра, която се занимава само с Божествени идеи. Тъй щото, всеки човек трябва да премине през тези три гами на правдата и на вярата.

Някой казва: Аз имам вяра. – Каква вяра имаш? Ако имаш вяра на материята, тя включва в себе си всичко видимо и осезаемо, всичко живо и мъртво. Някои хора вярват в света, а не вярват в Бога. Такива хора по отношение на света са праведни и вярващи, а по отношение на Бога са неправедни и неверници. Друг някой казва: Аз поддържам висшата Правда и вярвам в Бога. Такъв човек по отношение на света е неправеден и безверник, а по отношение на Бога е праведен и вярващ. Въз основа на този закон ние можем да си обясним психологически, защо като тръгне някой човек в Божия път, колкото и да е учен, хората го оплюват и наричат извеян. Вземете пример с Толстой, който беше такъв виден писател и щом изнеса своите убеждения пред света, всички казаха: Чудно нещо, Толстой, който беше толкова умен и интелигентен човек, като остаря, започна да оглупява и да вярва в такива неопределени неща! Толстой им отговори: Аз живях вече по правдата и вярата на света, т. е. по материалната правда и вяра, опитах ги и зная, какво носят те за човека. След това живях по правдата и вярата на духовния свят, и тях опитах, но и те оставят човека обиден, онеправдан и наскърбен. И най после аз пожелах да живея според Правдата и вярата на Божествения свят. Казвам: Сега, именно, трябва да се внесат Божествената Правда и вяра в света. Божествената Правда иде за пръв път на земята. Колкото хора до сега са се опитвали да внесат Божествената Правда и Любов в света, всички са били разпъвани. Това виждаме в историята на развитието на човечеството. Сега, обаче, светът ще бъде разпнат, а Божествената Правда, Божествената вяра и Любов ще се въдворят.

Сега ще приведа един малък разказ из индуския живот. Знаменитият поет и мистик, Толсида, вглъбен в своите размишления, тръгва един ден по течението на реката Ганг да разреши един важен житейски въпрос. Увлечен в своите мисли, той дохожда до мястото, дето индусите изгарят своите покойници. До тялото на един мъж покойник той вижда жена от високо произхождение, добре облечена и наредена. Като вижда поета, с изглед на светия, жената става от

мястото си, приближава се към него и му казва: Учителю, позволи ми да придружа мъжа си до небето! Учителят-поет я поглежда и запитва: Дъще, защо искаш да напуснеш земята и да отидеш на небето? Рано е още за тебе, толкова повече, че не те викат оттам. Тя му отговорила: Аз не се интересувам толкова за небето и за живота там, но искам да отида при мъжа си и да остана при него. Значи, тази жена не се интересува от небето, но тя не искала да се разделя от мъжа си. Мнозина запитват: Има ли мъже и жени на небето? Казвам: Тия хора, които задават такъв въпрос, не се интересуват изобщо от небето, дето има възвишен живот, но се интересуват от това небе, дето е техният мъж или тяхната жена. Значи дето е техният мъж, или жена, там е небето, там има и рай; дето не е мъжът или жената, там няма небе, няма рай. Дето има пари, там е небето, там е раят; дето няма пари, там няма небе, няма рай. Дето е службата на човека, там е небето, там е раят; дето няма служба, там няма небе, няма и рай. Изобщо, дето няма мъже и жени, дето няма пари и служба, там няма небе, няма рай, няма никаква вяра, никаква Правда.

Често хората се запитват едни други: Ти от коя вяра си – от православната, евангелската или от католическата? Казвам: В света има три вида православни, три вида евангелисти и три вида католици. Към първата категория се отнасят вярващите в парите, към втората категория – вярващите в службите, но от третата категория малко хора има. Към тази категория спадат вярващите в Бога. Веднага ще запитате: Тогава, какво нещо е Бог? Ако ви кажа, че Бог има три лица, това е материален Бог. Това е определение за Бога по отношение на материалния свят, даже и по отношение на духовния свят, но не и по отношение на Божествения свят. Дойдем ли до стиха, че праведният чрез вярата ще бъде жив, ние си представяме Бога без лице, за да не се опетнява. Всяко нещо, което има лице, се опетнява. Мислите ли, че лицето на Христа днес не е опетнено? Мислите ли, че майка, която родила две-три деца, не е опетнена? Мислите ли, че храната, която влиза в устата и оттам през цялата пищеварителна

система, не е опетнена? Всяко нещо, което се е проявило и се проявява на физическия свят, е опетнено. Когато храната влезе в стомаха, езикът, външният инспектор, погледне към нея и казва: Добро е това нещо, може да се приеме. Това значи: Добър е този законопроект, той може да се приложи. Обаче, когато храната слезе в стомаха, в долната камара, дето са депутатите, всички заедно, начело с председателя на камарата, казват: Не може да се приложи този законопроект, мястото му не е тука! Скоро да се изхвърли навън! След дълго разглеждане и разискване върху законопроекта, одобрен от първата комисия, излиза решение на долната камара: Законопроектът не се одобрява и се изхвърля навън.

Някои казват: Трябва да се говори по меко на хората, за да не се породи някакво недоволство между тях. Често недоволството се поражда от храната. Кой съвременен човек, като седне пред трапезата да се храни, се вглъбява в яденото и се разговаря с хляба и с всичко, което е сложено пред него? Той трябва да се поразговори първо с хляба, да разбере, какъв човек го е правил, после да провери, кой воденичар е млял брашното, и по този начин да проследи целия път, през който хлябът е минал. Човек трябва да знае, каква храна приема. Жената казва на мъжа си: Добър е фурнаджията, от който взех хляба. Фурнаджията е добър, но брашното не е добро. Или воденичарят е добър човек, но селянинът, който е сял и жънал житото, не е добър. Достатъчно е един от тия хора, през които е минал хлябът, да е внесъл нещо лошо от себе си, за да бъде и самият хляб опорочен. Човек трябва да знае Истината, Правдата от единия до другия край на живота. Преди всичко Правдата, Истината трябва да имат отношения към разумния, към реалния живот. Това не значи, че материалния живот не е реален. Напротив, материалният живот е съществeният живот за човека. Ако той не може да се справи с тялото си, как ще може да се справи с духовния и с Божествения свят, които не вижда? Физическият, духовният и Божественият живот са степени, фази, през които съзнанието на човека трябва да премине. Ако човек не мине

най-напред през материалния живот, а после през Правдата и вярата на духовния живот, как ще разбере той Правдата и вярата на Божествения живот?

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Това значи, че праведният е минал вече през фазата на материалния живот, вследствие на което той е господар на тялото си, може да прави с него, каквото иска. Той може да обнови тялото си, както иска и когато иска. И на 120 години да стане, той моментално може да обнови тялото си. За обикновения човек това е чудно, но окултистът, който се занимава със законите на живата природа, разполага с методи и начини, чрез които може да се подмладява. За такива хора ние казваме, че те са два пъти родени. Христос казва: „Ако се не родите от вода и дух“. Той не говори за обикновеното раждане на хората. „Ако се не родите от вода и дух“. Роденият от вода и дух е свободен от всякакъв порок било в тялото си, би по в сърцето си, било в ума си, било в душата си, или най-после и в духа си. Той е абсолютно чист и съвършен човек.

Днес много от съвременните хора, били те вярващи, учени, или философи мислят, че подобна на тях няма. Ученият мисли, че като неговата научна теория друга няма. Религиозният мисли, че като неговото верую друго няма. Философът мисли, че няма друга като неговата философска система. Обаче, не се минават сто години, и ние виждаме, че теорията на учения пропада, веруюто на религиозния човек се заменства с друго, философската система на философа се обявява за невалидна. Питам: Могат ли да се считат за прави тия учения, които само в продължение на сто години претърпяват такова крушение? Онази теория или онова учение могат да се нарекат донякъде прави, които са изнесли на плещите си поне 6,000 годишен живот. Кажете ми поне един философ, теорията на когото да е преживяла 6,000 години. Има една мисъл, изказана от Хермес, която е преживяла 6,000 години. Тя е следната: „Както е горе, така е и долу.“ Това значи: Какъвто е човек на небето, такъв е и на земята. И обратно:

Какъвто е човек на земята, такъв е и на небето. Ако облечете вълка в най-добрата човешка форма, той пак ще си покаже вълчия характер. Българите дълбоко вярват в тази философия. За потвърждение на тази мисъл, ще ви приведа следния пример. В древността един царски син се разхождал един ден из града, дето срещнал една млада, хубава циганка, която, с дисаги на гърба си, ходила от къща на къща да проси. Като я видял, той я харесал и пожелал да се ожени за нея, и по този начин да я освободи от това тежко положение. И, наистина, той се оженил за нея и я поставил в положението на царица. Тя имала на разположение и дрехи, и храна, и прислуга, всичко, каквото пожелала. Обаче, скоро след оженването си тя почувствала скръб за стария си живот, особено, че не може да проси. Един ден, в отсъствието на мъжа си, тя взела известно количество брашно, което насипала по столовете, и тръгнала от стол на стол да го събира. Така тя поддържала в себе си илюзията, че ходи от къща на къща да проси. Турила това брашно в дисагите си и направила от него една питка. Като хапнала от питката, тя си казала: Сладка е питката от изпросеното брашно.

Казвам: Не е лесно да се откаже човек от своите стари навици, които носи от миналото. Той носи тия стари навици от хиляди и милиони години на своя живот, така че в един ден не може да се откаже. За да се освободи от миналото си, човек трябва да се ражда и преражда много пъти на земята, което индусите наричат странстване на душата. Някои философи криво разбират въпроса за слизането на човешкия дух на земята. Един дух сам не може да слезе на земята. Обикновено слизат по няколко заедно, свързани един с друг, във вид на верига. Като дойдат до някое място, едни от тия духове срещат среда, която не могат да преминат, и затова остават на това място. Други пък успяват да преминат тази среда и слизат по-надолу. Като дойдат до тази среда, пак някои от духовете остават на това място, не могат да преминат тази среда, а други я преминават. Така се обяснява слизането на духовете на земята. Значи, духовете слизат винаги

групово и то само до тази среда, която те могат да преодолеят. Има духове, които по никой начин не могат да преминат през гъстата среда, и затова остават да живеят в по рядка среда. По същия начин става и качването, т. е. възлизането на душите нагоре, или еволюцията им. Те пак се качват групово, при което едни успяват да преминат по-рядката среда, а други не могат да я преминат. Всяка душа спира там, докъдето тя може да преодолее средата, която се изпречва на пътя й. Така се образува непрекъсната верига от души и духове, които се намират на различна степен на развитие.

Някой казва: Аз мога да се кача или да сляза изведнъж. Така мислят само децата. За децата всяко нещо, във всеки случай, е възможно, но за мъдреца има неща, които са верни и възможни само при дадени условия. Мъдрецът знае, че това, което е невъзможно за физическия свят, е възможно за Божествения. Физическият живот се обуславя от Божествения, който трябва да се изучава. Който иска да има цветущо здраве, непременно той трябва да бъде свързан с Бога, да има един непрекъснат приток в себе си от Божествена енергия. Ще кажете: Ние можем и без Божественото. – Не е така. Знаете ли, каква хармония ще съществува между тялото, сърцето и ума на човека, ако тялото му е свързано с физическия свят, сърцето – с духовния и умът – с Божествения? Тялото, сърцето и умът на човека представляват три категории сили, които той трябва да владее. Владее ли тия сили, само тогава той може да се нарече истински човек. След ума нагоре идват душата и духа – висшето начало у човека. И затова, когато се говори за красивото в човека, за ангела, който живее в него, ние разбираме неговите копнежи към познаване на своята душа и дух. Дето няма душа, там няма и дух; дето няма дух, там няма и душа. Дето има душа, там има дух; дето има дух, там има и душа. Дух и душа, това са две основни положения на Битието. Те не съществуват едно без друго. Те са така свързани, както умът и сърцето. Изключим ли ума от сърцето, имаме безумие; изключим ли сърцето от ума, имаме

безчувствие. Например, какво ще ни ползва философията без чувство?

Ще кажете: Отмерената, материалистическата философия има смисъл днес. Казвам: В отмерените неща няма живот. Ако математиката на материалния живот, която се занимава само с неорганическа материя, сравните с математиката, която се занимава с величини от човешкия живот, ще видите, че те имат диаметрално противоположни методи. В материалистичната математика всяко нещо е точно измерено. Дето няма живот, там всички неща са точно измерени, прецизни. Колкото по-точно са измерени нещата, това показва, че там действа материята. Когато материята има предимство над духа, тогава разумността е по-слаба. Когато някой химик изучава отровните, избухливите газове, той трябва да бъде много точен, много прецизен, но когато изучава човека и проявите на неговото сърце, на неговия ум и на неговата воля, той не може да приложи същите правила и методи. Тук вече взима участие закона на свободата.

И тъй, за да може човек да се ползва от законите и правилата на живата математика най-напред той трябва да е минал през материалистичната математика, после през духовната и най-после през Божествената. Значи, има три вида математики в света, законите и методите на които коренно се различават. И след всичко това вие срещате един духовен човек, който не е проучил още тези математики, но се гордее със своите знания и казва: Знаете ли, кой съм аз? Знаете ли, че аз говоря с Господа? – Кой не говори с Господа? И вълкът, и заекът, и малката мушица говорят с Господа, защото и техният живот е произлязъл от Бога. Дето има живот, там е Бог. И в растенията, и в минералите е проникнал Бог. Обаче, като говорим за същината на Бога, ние разбираме възвишения, красивия живот, който е проникнал и прониква в човешкото сърце и в човешкия ум. Хубавото и красивото в човека се дължи, именно, на този възвишен и благороден живот, в който няма смърт, нито разрушения. Някой казва аз изгубих първата си любов. Казвам: Това, което се губи, което се

опорочава, не е Божествено. Божествените неща нито умират, нито се губят, нито се опорочават. Дойде ли Божията Любов у човека, всички противоречия за него изчезват. Човекът на Любовта, като види, че някой вълк яде овца, той ще го помилва и ще му каже: Няма нищо в това, че ядеш овца. Аз нямам право да те съдя, но искам да ти кажа, че не ядеш правилно, музикално. Невидимият свят не съди вълкът за това, че изяжда овцата, но че яде неправилно. И музиканта ще съдят не за това, че не свири, но че не свири правилно. И вас ще съдят не за това, че сте направили някакви погрешки, но че не сте ги направили по всичките правила на музиката. Животът е музика, в която не се позволява никаква дисхармония. Ако някой беден човек открадне един килограм хляб да се нахрани, държавата ще го съди за кражба и ще го постави в затвора. Питам: Де е онова жито, което Бог изпраща с милиони тонове на земята? Бог е определил, по колко килограма жито се пада на всеки човек през годината. Получава ли той житото, което му е определено? Не го получава. Де отива то? В хамбарите на търговците, които чакат благоприятни моменти, да поскъпне житото, и тогава да го продават. След всичко това ние казваме, че имаме държава, която следи за реда и порядъка на страната; от друга страна ние се хвалим с религия и казваме, че сме християни и вярваме в Христа. Каква е тази държава, която не следи за житото на всеки човек поотделно? Каква е тази религия, която оставя да взимат житото на този или на онзи? Щом е така, ще излезе, че правилото на Хермес, какво [?казващо,гласящо] всичко, което е горе, това е и долу, не е вярно.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Божията Правда има предвид не само хората, но и всички живи същества, от най-големите до най-малките. Бог е предвидил храна за всички същества, и то не само за една година, но за през целия им живот. Питам: Кой човек от света е изпратил едно благодарително писмо до Бога за благата, които Той му е дал? Досега аз не съм срещнал нито един човек, който да е благодарил на Бога за всичко, което е получил от Него. Говорил

съм и с индуски жреци, и с владици, и със свещеници, но нито един от тях не е изпратил такова благодарително писмо. При това, не е достатъчно само да изпратите своето благодарително писмо, но да получите на него обратна разписка, че в невидимия свят действително е получено такова писмо. И след всичко това хората имат смелостта да разискват, кой бил Христос, защо е дошъл на земята и т. н. Казвам: Това, което Христос проповядваше преди 2,000 години, остана неразбрано на времето си. Неговото учение и след две хиляди години пак остана неразбрано. От учението на Христос хората разбраха тъкмо това, което Той не е говорил. Учениците на Христос често Го запитваха: Защо говориш на тия хора с притчи? Христос им отговарял: Аз им говоря с притчи, за да не разберат думите ми, та след време да ги изопачат. Аз не мога да дам оръжието си в ръцете на един невежа, който утре ще го обърне против мене. Докато оръжието ми е в ръцете, аз съм силен човек. Оръжие назаем не се дава. Ум назаем не се дава. Сърце назаем не се дава. Според Божията Правда пазете ума си неопорочен, никому не го давайте. Той е свещен нож, с който всеки сам трябва да си служи. Докато човек е с ума си, дотогава само той е силен. Въоръжим ли се един ден, ние ще се браним със своя ум и със своето сърце. Имаме ли сърце и ум неопорочени, нямаме нужда от никакви други оръжия. Освен тези две оръжия, на помощ иде и волята ма човека. Няма по-страшна бомба от сърцето и по-разрушителна сила от волята, проявени във физическия свят.

Следователно, човек трябва да умее правилно да манипулира със силите в своя организъм. За да може да действа правилно с тях, той трябва да придобие Божествената Правда и Божествената вяра. Това значи да придобие човек Божествения живот. Такъв човек никога не се съмнява, никога не се колебае нито в себе си, нито в другите хора. Той знае, кога му се говори истината, и кога не. Когато някой човек ви говори от гледището на земната правда, той ви казва само една трета от истината; когато ви говори от гледището на духовната Правда, той ви говори две трети от Истината и най после, когато ви казва нещо от

гледището на Божествената Правда, той ви говори цялата Истина. При Готама отива един млад човек и му казва: Учителю, искам да следвам твоето учение, да ми покажеш пътя към великата Истина. Учителят му отговорил: Много искаш, млади човече. Това учение е само за брамините, за великите и благородни души, които имат висок произход. Какъв е твоят произход: Онзи, който иска да намери Истината и да я следва, той трябва да е от царски, а не от цигански произход. Мнозина от вас, като чуват тези думи, протестират в себе си, но и аз повтарям, че може да следва Истината само онзи, в жилите на когото тече царска, а не циганска кръв. Под думите „циганин, циганска кръв“, разбирам човек, който се намира в паднало, в греховно състояние.

Сега, като обърнем погледа си към живота на всички хора, млади и стари, виждаме, че всички търсят щастие. Да търсите щастието, това е добро нещо, но човек не знае, какво го очаква утрешния ден. Той не знае, какво му носи животът, изобщо. Някой казва: Аз не искам да зная своето бъдеще. – Ти можеш да не знаеш своето бъдеще, но непременно трябва да знаеш пътя, по който вървиш. Този път ще те доведе до предназначението, което имаш, като човек, като душа, като част от цялото. – Ама аз се числя към еди-коя си църква. – Това още не е гаранция, че ти си намерил своя път. Всички хора имат крака, но това още не е гаранция, че тези крака могат да вървят. Краката на много хора могат да бъдат парализирани. Всички хора имат умове, но това още не е гаранция, че те могат да мислят правилно. Всички хора имат сърца, но това още не е гаранция, че техните сърца чувстват правилно. Питам: Какво ни ползват свещените крака на парализираните хора? Или какво ни ползват свещените умове и сърца на парализираните хора? Какво ни ползват свещените ръце на парализираните хора?

Какво означават краката и ръцете на хората? Краката представляват техните добродетели. За да влезе човек в Царството Божие, той непременно трябва да има крака, изтъкани от живата

материя на добродетелите и да бъдат чисти, свети и непорочни. Ръцете на човека представляват Божествената Правда. Който влезе в Божествения свят, той трябва да познава Божествената Правда, която е мощното начало в неговия живот. В това отношение ръцете на човека трябва да бъдат чисти, свети и непорочни. Погледне ли човек горната част на ръката си, на нея той трябва да прочете правдата на физическия свят. Там е написана тя. Погледне ли ръката си отвърта както и горната част на пръстите си, там е написана Божията Правда. Като погледне на ръката си, всеки човек може да каже, постъпвал ли е правилно в миналото, постъпва ли справедливо и днес. У всички съвременни хора липсва законът на Правдата. От единия до другия край на света съществува насилие, а насилието ражда всички нещастия в живота. Насилието не е наложено от природата, но човек, със своята лакомия, сам го налага и върху себе си, и върху своите ближни. Ако човек има желание да стане богат, за да облагодетелства своите ближни, това негово желание е на място, но ако той иска да стане богат, за да се удоволства, неговото желание не е на място. Този човек не е разбрал смисъла на богатството. Ако ученият събира знания, за да просвещава умовете на своите ближни, неговото желание да стане още по-учен е на място, но ако той събира знания за слава и почести от хората, това желание не е на място. Ако някой иска да стане добър, за да се ползват и неговите ближни от тази доброта, като ги поощрява в святост и чистота, това желание е на мястото си, но ако той иска да стане добър, за да го турят като икона в църква и да му се кланят, това желание не е на място. Божествената Правда изключва всякаква слава и почести, всякакви богатства и знания за лични облаги. В Божествения свят не съществуват учени, философи, поети, музиканти, като тия на земята. Като наблюдавате съществата от Божествения свят, вие не можете да кажете, кой е философ, кой е поет, учен, музикант и т. н. Всеки гражданин от Божественото Царство едновременно е и философ, и поет, и учен, и музикант, тъй щото вие можете да го наречете и с едно име, а можете да го наречете

и с много имена. Обаче, какви са неговите дарби, вие не можете точно да определите. Вие казвате за някой човек: Този човек е много учен, той е отличен биолог. За друг казвате: Този е отличен астроном. За трети: Този е отличен химик. Питам: Докъде е стигнала биологията, астрономията, както и химията на тези учени? Учените казват, че на слънцето имало кислород и водород. Най-новите учени, обаче, отказват това. Те казват, че, наистина, има кислород и водород на слънцето, но не така, както нашите учени твърдят. Съвременната наука определя някои неща механически. То е, защото тя разглежда явленията в материалния свят, без да ги свързва с тия от духовния и от Божествените светове. Например, съвременните учени химици казват, че водата е съставена от водород и кислород. Вярно е, че водата е съставена от водород и кислород, но тя съществува и независимо тия два елемента. Съвременните естественици пък казват, че животът се проявява от съединението на две клетки. Това е толкова вярно, колкото и твърдението, че водата е образувана изключително от съединението на водорода и кислорода. Животът е абсолютно независим, той не произтича от съединението на две клетки. Да мислим обратното, то е все едно да кажем, че затворникът е извършил престъплението в затвора. Не, той е поставен в затвора само за изправяне, а престъплението е извършил, когато е бил свободен, в широкия свят.

И тъй, ние трябва да знаем, отде иде нашият живот. Ако знаете, отде иде животът ви, вие ще гледате на всички хора със свещен трепет като на души. Щом вие обичате хората като души, и те ще гледат по същия начин на вас.

От прочетената глава виждаме, че Мария помаза краката на Христа с миро. Защо? – Защото възкреси брата ѝ. Питам: Можете ли да отнесете тази нейна постъпка към Божествената Правда? Коя жена не би помазала нозете на своя Учител, ако той възкреси умрелия ѝ брат? Тя не само, че ще помаже краката му с миро, но ще ги целува и ще му благодари. Така щото, постъпката на Мария в този случай

беше похвална. Тя беше израз на голяма благодарност. Обаче, един от учениците на Христа, като видя, какво направи Мария, каза: Защо трябва да се разлива това миро по краката на Христа, когато можеше да се продаде и парите да се раздадат на бедните? Защо се породи това користолюбие в него? Съвременните хора все за сиромасите говорят. В църквите се проповядва за грешните. Педагозите говорят за непослушните, за извратените деца. Майките искат да намерят методи за възпитанието на своите деца. И при всичко това светът и до днес още не е изправен. Каква е тази философия? Ако някоя добродетелна майка роди дете, то може да изпадне в най-низко и недостойно общество, но няма да се опорочи. Има случаи в живота, когато хората от най-низко общество са излизали най-добродетелни, и такива от най-високо общество са излизали най-безхарактерни и са пропадали. Как може да се обясни този факт? Добродетелният, умният човек от нищо не може да се поквари, с нищо не може да се подкупи. Като не се спират върху дълбоките причини за падането и за въздигането на човека, хората казват: Отиде младото поколение! Развратиха се младите! Според тях, младите се развалят, а старите са светии, Кой покваря младите? Ако старите хора, свещеници, възпитатели, майки и бащи бяха наистина, чисти и свети хора, те щяха да бъдат в сила да спасят младото поколение. Днес виждаме точно обратното: Всички млади хора бягат от църквите. Ако свещениците и проповедниците са свети хора, защо младите бягат от църквата? Ако майките и бащите са свети хора, защо децата им бягат от домовете си?

Сега ще приложим този закон по-нататък. Мнозина казват: Ние не сме обични на нашата среда, близките ни не ни обичат. Питам: Дали ли сте си отчет, защо вашите близки не ви обичат? Ако в едно общество не ви обичат, няколко души това показва, че във вас има нещо нехармонично, с което те не могат да се справят. И от тяхна страна може да има нещо нехармонично, но и вие не сте безпогрешни. Щом съзнаете това, отстранете причината за тази

дисхармония, и всичко ще се нареди добре. Често, като се срещате, вие се измервате от главата до краката. Така измерват и мене. Не, тъй не се измерва човек. Ако искате моята точна мярка, аз мога да ви я дам. Това не е скрито нещо, това са физически данни. Аз бих дал на всеки своята мярка, стига той да е в състояние да направи нещо от нея. Бих ви дал подробно мерките на дължината и широчината на тялото си, на краката и на ръцете си, на ушите, на очите, на носа си и т. н. Ще кажете: Ние искаме приблизителна мярка. Когато искате да се произнесете за един човек, вие трябва да имате точни мерки за него. Който мери нещата приблизително и той сам не знае, защо прави това. Как си обяснявате следното явление? Някой измерва човека от главата до краката, и там спира; друг пък го измерва от краката до главата. Този, който мери от главата до краката, с това той иска да каже: Ти от кои хора си? От тия, които започват с Божественото и свършват с човешкото, или обратно? Този, който мери от краката до главата, с това иска да каже: Ти от кои си? От тия ли, които започват от човешкото и свършват с Божественото? Какъв човек съм, ще познаеш от това, какво ще направя, като вляза у дома ти. Най-напред ти ще ме нагостиш, като човек, а после ще се поразговорим, и аз ще ти покажа правия път.

Сега ще продължа по-нататък разказа за Толсида и вдовицата. На молбата на вдовицата да остане при мъжа си на небето, Толсида отговорил: Върни се дома си и там чакай мъжа си; той ще се върне след един месец. Тя се върнала у дома си малко успокоена и разправила на някои от своите близки, че мъжът й ще се върне след един месец. От този ден Толсида започнал да я посещава редовно и да й обяснява смисъла на живота, като й посочвал правия, истински път, който тя трябвало да следва. След изтичането на месеца, Толсида я запитал: Какво ще кажеш сега? Мъжът ти върна ли се? – Върна се. Той живее вече в моето сърце.

Казвам: Докато търсите нещата вън от себе си, вие сте в материалния свят, и всеки може да ви вземе благата, които имате.

Влязат ли благата в сърцето ви, вие сте намерили вече вашия възлюбен, както тази вдовица го намерила. Това е Божествената Правда, която дава стабилност на човека. В това се заключава истинската философия на живота. Ако някой иска да бъде истински поет, той трябва непременно да има в себе си тази Божествена Правда и Божествена вяра. Ако някой иска да стане истински художник, той трябва непременно да живее в Божествената Правда и в Божествената вяра, да се шири в тяхната безграничност. Живее ли по този начин, човек ще бъде свободен от всякакви съмнения и подозрения. Колко мъже и жени са се огорчавали и обиждали само от съмнения и подозрения! Един мъж отишъл с жена си на гости, дето били поканени други мъже и жени. По едно време един от гостите започнал да говори с жената на първия. Той имал навик да намигва с окото си. Този човек говорил с жената по един, по втори въпрос, и по свой навик намигвал. Жената слушала внимателно разговора. Мъжът забелязал това нещо и започнал да се съмнява, че те си правят някакви знаци. Не се стърпял и казал на жена си: Какви са тези знаци, тези наговаряния, които правиш с този мъж? Докато жената се приготовлявала да каже нещо за свое оправдание, събеседникът й се намесил в разговора и казал на мъжа й: Извинете, господине, аз от дете още имам навик да затварям от време на време окото си, за което много пъти съм вече бит, но не можах и до сега да се откажа от него. Знайте, че не правя това нарочно, със зла умисъл. Често и вие, като този мъж, прибързвате в своите изводи и давате криви заключени за движенията, за погледите или за постъпките на хората. Не бързайте в заключенията си, но се научете да оценявате дълбоките пориви, които се крият в душата на човека. Лесно е да осъдите човека, но аз виждам, как и най-големият престъпник вечер плаче, моли се, съжалява за своята погрешка. Значи, има две същества, които живеят едновременно в човека. Единият греши, а другият съжалява за това и плаче. Истински човек е онзи, който сам осъжда своите погрешки и престъпления. Съдете за хората според техните дълбоки пориви и

виждайте у тях Божественото. Не гледайте на човека само от горе и не се произнасяйте, че той нищо не струва. Дойде ли при вас някой човек, кажете му, както Готама каза на своя млад ученик: Иди попитай родителите си, от какво произхождение си. И, наистина, този млад ученик трябваше да отиде при майка си, да я пита за своя произход, защото би могъл да бъде приет за ученик, само ако е от високо произхождение, ако е произлязъл от Божествената Правда и Божествената вяра.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив." Божествената Правда освобождава човешката душа от всички пороци. Божествената вяра пък върви заедно с Любовта. Ако Любовта, вярата, надеждата и Правдата се съединят в едно, те ще освободят човека от всички ограничения. Свободният човек е Божественият човек. Който има любов, той има и вяра; който има вяра, той има и надежда. Вяра, надежда и любов, това са три велики добродетели, основа на целокупния живот. Който има вяра, той може да разбира всички науки. Аз не говоря само за тия науки, които днес се изучават, но има още ред науки, които за в бъдеще ще се разработват. Който има трите основи на живота – вярата, надеждата и любовта, той ще бъде истински поет. Истински поет наричаме този, който, след като издекламира едно стихотворение вечер, в тъмен салон, веднага от светлината на неговото слово целият салон се осветли. От слушателите му пък започва да излиза светлина. Това значи да чуете истинската поезия и да я разберете. Не я ли разберете, никаква светлина няма да излезе от главата ви. Когато дойдат бъдещите хора, от главите на които ще излиза светлина, светът няма да се нуждае от никакво друго осветление. Светлината, която ще излиза от главите им, ще бъде по-силна от дневната. Така ще действа и музикантът със своята музика. Първият тон ще предизвика запалването на една лампа; вторият тон – втора лампа; третият тон – трета лампа. И колкото повече този музикант свири, толкова повече и светлината в пространството ще се увеличава. Ще кажете, че това са приказки от

1001 нощ. Днес е така, но нима всички открития, с които сега се ползваме, не са били някога приказки от 1001 нощ? Вземете, например, грамофона, който Едисон е изобретил. На времето си това беше чудо. И наистина, не е малко чудо да накараш една игла да говори. От лъковете на бъдещите музиканти и от перото на бъдещите поети и писатели ще излиза светлина, която ще осветява цялото пространство. Днес е векът на електричеството; бъдещето е векът на човешкото сърце. Енергията, която ще излиза от човешкото сърце, ще осветява и отоплява света. Божествената Правда, която иде сега в света, тя ще стопли човешките сърца. Само така можете да се повдигнете. Само така можете да постигнете истинското знание. Това е идеалът на човешката душа.

И тъй, съвременните научни теории и факти за в бъдеще ще се развият в стройна, велика наука. Всички досегашни открития няма да отидат напразно. За в бъдеще ще дойдат истински гениалните хора, които ще използват всички досегашни открития и придобивки на науката, ще ги разяснят от ново гледище, от нова светлина и ще покажат на съвременните хора, че те се нуждаят главно от повече светлина в съзнанието си. Ще дойде истинската вяра, която ще обедини всички хора, като братя, като деца на един Бог, на един Баща. И тогава истински вярващ ще бъде този, който включва в себе си три неща: изобилие на вечен живот; изобилие на светлина, която никога не загасва; изобилие на абсолютна свобода, в която човек може да мисли, да чувства и да действа по Божествените начала, без никакво ограничение. Обаче, тази свобода е възможна само при абсолютната Божествена Правда и абсолютната Божествена вяра.

Сега, поставете за основа в живота си положителната наука и работете в това направление, без да се тревожите. Не мислете, че ако отидете някъде да прекарате в пост и молитва, ще придобиете много нещо. Само с пост нищо не се постига. Не мислете, че ако раздадете имането си на бедните, ще постигнете много нещо. И с това много не се постига. Апостол Павел е казал, че има само един начин за

постигане на съвършенство. За тази цел, като първо стъпало на вашия живот, поставете Божествената Правда, в която влиза любов към всички същества: хора, животни и растения. Придобиете ли това, където и да погледнете, ще виждате само доброто. Виждате ли навред доброто, то предизвиква в душата ви свещен трепет. Тогава ще кажете, че Бог царува навсякъде в живота: и в мислите, и в желанията, и в действията на всички същества. Следователно, щом Бог царува навред, аз ще живея, както Той ми диктува.

Казвам: Само по този начин вие ще създадете правилна система за възпитание на младото поколение, съвършено различна от тази, по която днес го възпитават. За в бъдеще ще се създадат съвършено нови отношения между майки и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между приятели, между учители и ученици. Знаете ли, какво нещо е майката и бащата? – Те са символи, които трябва да се разгадаят. Знаете ли, какво нещо е братът и приятелят и какви отношения трябва да имате към тях? Братът е близък по кръв, а приятелят – по чувства. Значи, дето брат ти може да те изостави, там приятелят ти може да ти помогне. Затова вие трябва да започнете от братството и да вървите към приятелството, т. е. от краката, от материалния свят и постепенно да вървите към духовния, а след това към Божествения свят, към главата. Следователно, основата на живота трябва да бъде братството и да се върви към приятелството. Братството представлява кръвта – чистотата, възвишеното, благородното в материалния живот. Ако не започнете от брата и от сестрата, нищо не можете да постигнете. Втората стъпка, второто стъпало на живота е приятелството – разширение на любовта. Третата стъпка на живота е мъдростта; всички трябва да станете мъдреци, или както ги наричат източните народи – брамини. Брама значи Божествен човек, Син Божи. Синът Божи носи в себе си абсолютната справедливост и вяра, израз на Божията Любов в света. Днес Божията Любов се опорочава по причина на това, че хората нямат вяра в Бога. При най-малката мъчнотия в живота си, те стават недоволни.

Сиромахът е недоволен от сиромашията си; невежата е недоволен от своето невежество; неспособният е недоволен от своята неспособност и т. н. Как ще превърнете недоволството в доволство? Радвайте се на богатството на другите, като на ваше! Радвайте се на учеността на другите, като на ваша ученост! Радвайте се на способностите на другите, като на ваши способности! Радвате ли се на чуждото благо, и вие ще придобиете това. Днес вие сте една затворена пъпка, която утре ще се разцъфти. Едни пъпки се разцъфтяват по-рано, други – по-късно. Първата пъпка е плакала, молила се е, дигала шум, но Господ ѝ казал: „Почакай малко, и твоето време ще дойде!“ – Боя се, да не пропусна момента. – Не бой се, аз съм до вратата, чакам да дойде момента на твоето разцъфтяване, и веднага ще отворя вратата да излезеш навън и да се проявиш. Тогава всички ще знаят, че ти си се разцъфтял и надалеч разнасяш своето благоухание. Това значи роден отново.

Някой казва: Какво ще стане с мен? Дали ще се проявя и аз някога? – Почакай още малко скрит в пъпката си. Господ чака пред твоята врата, и когато дойде часа ти. Той веднага ще отвори вратата, ще ти се усмихне и ще те изпрати вън, да разнесеш миризмата на твоя цвят далеч от тебе. Тогава ще те посетят безброй мушици, ще забръмчат наоколо ти и ще кажат: Дай ни сега малко от твоето благо, което си крил досега в себе си! За да постигнете този момент, трябва да поставите за основа на живота си великата Божия Правда и великата Божествена вяра. Придобиете ли тези добродетели, вие ще се освободите от смъртта, от всички отрицателни качества и ще влезете е Божествения свят.

Казвате: Как ще се оправи светът? Кажете дълбоко в себе си: „Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Как трябва да произнесете тази мисъл? Като православните ли? Нито като православните, нито като евангелистите, нито като будистите, нито като католиците, но тъй както сега ви обясних смисъла на праведния, смисъла на Божествената Правда и Божествената вяра. При това, с никого не се

сравнявайте, но имайте пред себе си само един велик идеал – Бога, както Той живее във вас. Следвайте Неговите мисли, Неговите чувства и Неговите постъпки! Христос е казал: „Отец никого не съди.“ Когато престанете да съдите хората, вие ще добиете тази Правда. Казвате: Как да не съдим, когато постъпките на хората не са прави? Който иска да намери Баща си, той трябва да престане да съди. Докато съдите вие сте далеч от своя Баща; престанете ли да съдите, вие сте близо до вашия Баща. Философствате ли много, вие сте далеч от Мъдростта, от своя Учител; престанете ли да философствате, вие сте близо до Мъдростта, вие сте при нозете на своя Учител. Не съдете, за да бъдете близо до своя Баща. Не философствайте, за да бъдете при нозете на своя Учител! Това са закони за праведния, който иска чрез вярата да бъде жив.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Нека тези думи се втълпят в ума ви, та когато се намерите пред най-големите мъчнотии в живота си или когато се намерите на върха на най-голямата опасност, кажете си: Слушах някога Учителя да казваше: „Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Направете опит с тези думи. Те са Божествени. Тези думи имат смисъл не когато сте в добро разположение, на само когато се намирате в безизходно положение в живота си. Когато кажете, че праведният чрез вярата ще бъде жив, лицето на Кого ще видите? – Няма да кажа името. Той е без име. Ние Го наричаме Баща, но Той е нещо повече от Баща. Ние Го наричаме възлюбен, но Той е нещо повече от възлюбен. С хиляди имена можем да Го наречем, но нито едно от тях не може да изрази това, което е Той всъщност. Той е повече от всичко. Засега Той минава като наш Баща, като наш възлюбен, като наш приятел.

„Праведният чрез вярата ще бъде жив.“ Животът означава връзка с Бога. Следователно. Правдата и Вярата са необходими за нас, за да ни дадат живота, който изтича от нашия Баща.

Беседа от Учителя, държана на 20 февруари, 1927 г. в гр. София.

СЛЪНЦЕТО НЕ ЩЕ ЗАЙДЕ

„Слънцето не ще зайде веч“(Исайя 60:20)

„Слънцето не ще зайде веч“. Този стих подразбира, че слънцето няма да залязва вече. Тези думи имат двояко значение. Ако разглеждаме света като механическо проявление, а себе си считаме божества, ние ще имаме един поглед върху външната природа. Ако пък разглеждаме света като съзнателно, разумно проявление, а себе си считаме като части на едно велико цяло, ние ще имаме друг поглед върху външната природа. От всички небесни тела най-познато ни е слънцето. Колкото малко и да мислим за слънцето, обаче през целия ден, ако не прямо, поне косвено мислим само за него. Събудим ли се сутрин, първата ни работа е да погледнем светло ли е вън или не, т. е. изгряло ли е слънцето или още не е изгряло. Тръгваме на път, пак поглеждаме навън дали слънцето е изгряло или още не е изгряло.

В Писанието се казва, че в началото Бог създаде небето и земята, а после луната и слънцето. Слънцето е необходимо, защото то определя времената и годините, т. е. то определя съзнателния човешки живот като живот на еволюция. Слънцето хроникира всичко, което става под небето. То отбелязва всичко във великата книга на живота.

„Слънцето не ще зайде веч“. Питам: Възможен ли е свят, в който слънцето да не залязва? В умерените и в топлите страни на земята слънцето всеки ден изгрява и залязва, обаче на полюсите слънцето изгрява и залязва само един път през годината. Учените хора, астрономите, например, разбират какво значи изгрев и залез на слънцето. Те приемат, че има привидно изгряване и залязване на слънцето, но всъщност слънцето нито изгрява, нито залязва. Изгряване и залязване на слънцето съществува само за простите, за

неучените хора, които знаят нещата по това, както ги виждат; обаче, истински ученият знае и разбира нещата, както са в действителност. Ако простият човек попадне на полюсите и види, че слънцето изгрява и залязва само веднъж през годината, как ще си обясни това явление? Какво става със слънцето, какво става с луната, това интересува живо както обикновените, така и учените хора. Защо? – Понеже всички прояви, всички явления в природата са тясно свързани с техния живот. Дейността на слънцето, на луната, на звездите, както и на всички небесни светила упражняват грамадно влияние върху душевния живот на човека, независимо от това, дали той го съзнава или не.

От това гледище всички небесни тела съставляват велик Божествен свят. Всички заедно представляват разумни светове. Ние виждаме само външната им страна, но не и вътрешната, в която се крие всичкото величие. Всяка слънчева система представлява известна степен на интелигентност. Всички слънчеви системи, както и нашата, представляват от своя страна група от системи. Тези идеи са отвлечени и непонятни за обикновените човешки умове, както е непонятен за мравката животът на човека. От този живот тя може да разбере толкова, колкото нейното съзнание е развито. Какво може да разбере една мравка за човека? Преди всичко мравката няма такива очи, с които би могла да схване целия човешки образ. Речете ли да й разправяте нещо за религията на човека, тя още повече ще се обърка.

Казвам: Съвременните религии имат отношение до възпитанието на човешкото сърце. Някои хора казват, че между религията и науката няма никаква връзка, те са в постоянен разрез. Това твърдение говори за неразбирането, което съществува между обикновените хора, между учените, между мъдреците и между поетите. Всъщност, между религията и науката няма никакво противоречие, никакво несъгласие. Религията винаги има предвид човешкото сърце, когато науката има предвид човешкия ум. Следователно, във всяка наука има религия и във всяка религия има и

наука. Ние не говорим за външната страна на религията, нито за нейните обреди. Религията не се заключава във външната форма, в облеклото, в обредите и т. н. Ако е въпрос за външна страна, и науката има външна страна; и тя има свое външно облекло, но всъщност то не представлява никаква наука.

И тъй, когато казваме, че слънцето не ще зайде, ние разбираме възвишения Божествен свят, дето слънцето действително не залязва. Слънцето, което не залязва, принадлежи на човешката душа. Значи, душата има свое слънце. Ние разглеждаме душата в смисъл на истинския човек. Тъй щото, иска ли някой да знае какво всъщност представя човек, нека той има предвид душата. Външният човек, когото виждаме, не е „азът“; той е слуга на същинския човек, на душата. Някога човек казва: Аз съм. Ако това „аз“ е същинският човек, тогава защо често той търси помощта на другите хора? Ако ти си „азът“, т. е. великото и славното у човека, защо търсиш помощта на баща си и на майка си, както и помощта на своите приятели и близки? Щом казваш „аз съм“, направи нещо подобно на земята или на някоя слънчева система! Ти казваш аз съм и нищо не можеш да направиш. Някой казва: Знаете ли кой съм аз и какво мога да направя? Ти си едно аз, което нищо не може да направи. Това не трябва да ви обезсърчава. Човек трябва да започне с негативната страна на живота, за да разбере великите закони, които се съдържат в него. Един ден, когато човек се съедини със своята душа и каже „аз“, той ще може да създава цели системи. И тогава човек няма да създава своите системи между готовите вече, да нарушава законността и реда в тях, но ще го поставят в някое празно пространство, там да създава и твори, както иска и както разбира. Във вселената има още много празни, ненаселени пространства, които един ден трябва да се изпълнят и населят. Дойде ли човек до това положение да се слее със своята душа, ще му дадат възможност да създава, да твори. Ще му кажат: Хайде сега, направи един свят, какъвто ти искаш, дето слънцето да залязва и да изгрява, или да изгрява, без да залязва. Ще

кажете: Възможно ли е Бог да предостави на човека сила и власт да създава светове и системи? – Възможно е, защото и без това светът, в който сега живеем, е създаден от ангели, вследствие на което и в него виждаме известни дефекти. Тия ангели, макар и да са работили по всичките правила на висшата математика, все пак са допуснали известни погрешки, които и до днес изправят. Наистина, те са работили с милиони години върху създаването на този свят, тъй щото грешките, които са допуснали, са съвсем малки. Например, когато слънцето се завърти сто милиона пъти около себе си, забелязва се само едно изключение. Същото нещо се забелязва и в движението на земята, както и в движението на човека: когато земята, както и човекът се завъртят сто милиона пъти около себе си, забелязва се едно изключение от правилния ход на тяхното движение. Великото и красивото се заключава именно в това изключение, понеже в него едновременно става повдигането и падането на човека.

„Слънцето не ще зайде веч". Докато слънцето изгрява и залязва, дотогава всякога ще съществуват две възможности за ума: да се развива, да придобива известна интелигентност, след време да я загуби. Вземете, например, как човек постепенно се развива от дете до зряла възраст: най-ранната си възраст детето се развива по малко, после, колкото расте, то се развива все повече и повече и като дойде в средната си възраст, човек достига най-високата точка на своето развитие; и най-после, колкото повече преминава тази възраст и отива към старост, неговата интелигентност като че се губи някъде. И тогава, за такъв човек всички казват, че е оглупял нещо. Този стар човек не е оглупял, но енергията, която е причина за неговата интелигентност, се оттегля някъде.

Сега, всички вие се нуждаете от велика наука за разбиране на живота и на великите Божии закони, които царуват в този живот. Аз не говоря за законите, които хората са поставили, нито за религията, с която хората са установили известни обреди, форми, символи и т. н. Аз говоря за законите, които Бог е написал в сърцето на човека.

Животът на сърцето представлява вътрешен живот, който иде от Бога. Животът на сърцето ние наричаме „живот на Любовта“, който живот има пряма връзка, прямо отношение със сърцето и с душата на човека. Освен живота на сърцето, има и друг живот, който е в прямо отношение с човешкия ум и с човешкия дух. Животът на ума и на сърцето, т. е. на духа и на душата, представляват един и същ живот, който обаче се поляризира в две различни направления. Такова е свойството и на самата материя. Щом духът от невидимия свят слезе на земята, материята веднага се поляризира в две противоположни направления, в две полушария: едното полушарие е животът на сърцето, а другото полушарие е животът на ума. Засега, както се проявява животът на земята, по-голямата деятелност се намира в северното полушарие, а за в бъдеще тя ще се премести в южното полушарие. Северното полушарие има връзка повече с човешкия ум, а южното полушарие има връзка повече с човешкото сърце.

И тъй, когато се говори за великия океан на живота, разбират се всички девствени сили, събрани в човешкото сърце. Те образуват разумния свят на чувствата, на любовта. Някои ще кажат: Достатъчно ни е да знаем, че слънцето изгрява и залязва. Ако можете да схванете в пълнота идеята какво нещо е изгрев и залез в живота, както и в природата, вие бихте разрешили много от противоречията, които съществуват във вашия живот; и ако проучите земята в нейните специални движения, както и колебанията и промените, които стават в северния полюс, вие бихте разрешили една важна задача и в своя живот, а именно: вие ще разберете, че такива колебания и промени стават и във вашия ум и щяхте да видите, че полюсът ви постоянно се мени. Например, как ще си обясните обстоятелството, че някога сте обичали някои хора, а сега не ги обичате? Това е много естествено. Този факт се обяснява по следния начин: Едно време вие сте били богат човек, хамбарите ви са били пълни с жито и сте имали възможност да посрещнете и нагостите всички хора, които са ви посещавали. Обаче, след години хамбарът ви се изпразва и вие вече

нямате възможност да посрещате и угощавате гостите си. Сега, понеже честолюбието ви е голямо, вие не искате да се излагате пред тях и казвате: Аз не приемам гости. Ако пък имате смирение в душата си, вие ще кажете: Понеже хамбарът ми се изпразни, аз нямам с какво да угостя гостите си, затова не приемам никого. Обаче, при сегашното състояние на развитие, в което се намирате, изгревът на нашето слънце, както и неговите ранни часове се отнасят до човешкия живот. Денят е създаден за хората, а не за Бога. Денят е създаден за човешкия дух и затова на първо място трябва да се възпитава човешкият ум. Задачата на съвременния човек е да възпита първо своя ум и своите мисли, а после своето сърце и своите чувства.

„Слънцето не ще зайде веч". Този стих се отнася до Божествения свят. Когато човек се свърже напълно с Бога, когато той повярва, че наистина е душа, която може да излиза и да влиза в тялото си, когато пожелае, а също така и когато той повярва, че може да разглобява и да сглобява тялото си, да го прави видимо и невидимо, както и Христос правеше това, той може вече да каже за себе си: Моето слънце не ще зайде веч. Когато поставиха тялото на Христа в гроба, Той го разглоби и когато отидоха да Го търсят, не Го намериха на мястото Му и казаха: Христос е възкръснал! Човек като Христа не може да лежи в гроба. По какво се отличавал Христос? Той се отличавал по абсолютната любов, която имал към Бога. Той всякога е бил готов да пренесе всички поругания и хули за Бога, макар че е знаел високото произхождение, което имал, както и науката, с която разполагал. Някои казват, че Христос се е учил някъде на земята. Не, Христос имал пробудено съзнание и затова Той е могъл да се учи направо от невидимия свят, както и от връзката си с Бога.

Следователно, първото нещо, което човек трябва да направи на земята, е да възстанови връзката си с Бога. Като направи връзка с Бога, той не трябва тук да спре, но след това, именно, му предстои работа – да учи. Някои религиозни хора казват: Щом човек е роден от Бога, той е учен вече, няма какво повече да учи. Казвам: Щом човек е

роден от Бога, той трябва да учи повече, отколкото преди да е бил роден от Бога. Затова, именно, Бог е създал света, да се учат хората. Много религиозни хора казват: Ние не се нуждаем от ум, достатъчно е да имаме чисто сърце. Те мислят, че всичката наука излиза само от сърцето. Те мислят още, че целият живот се заключава само в живота на сърцето. И тогава те цитират стиха: „Многото знание възгордява“. С това те искат да кажат, че знанието възгордява човека, понеже излиза от ума. Следователно, щом многото знание възгордява човека, той не трябва да учи. Питам: Кое знание възгордява човека? Знание без любов възгордява, а знание с любов прави човека целомъдрен. Знание без любов произвежда зло, знание с любов произвежда добро. Днес човек се нуждае от знание повече отколкото всеки друг път, за да разбере връзката, която съществува между хората, както и връзката им с Бога. Някой ще каже: Любовта свързва хората. Не, днес доброто е единствената материална връзка, която свързва хората. Тъй щото, рече ли човек да прояви своята любов, преди всичко той трябва да признае доброто в себе си и във всички хора. Доброто е първата връзка между хората. Бог е поставил доброто като основа на живота. Щом е така, човек никога не трябва да казва за себе си, че не е добър. Каже ли, че не е добър, той отрича първата връзка в живота. Доброто е първата връзка между душите на всички хора, без разлика на това, дали те са на земята или на небето. Съзнае ли човек своята първа връзка, той може да извика от другия свят когото пожелае и да влезе в общение с него. По същия начин и него могат да повикат от невидимия свят за разговор и после пак да го върнат на земята. Имате ли връзка с доброто и съзнавате ли тази връзка, вие можете да се разговаряте и с баща си, и с майка си, които са заминали за другия свят. Страхувате ли се от това, не се занимавайте с него! Разправят за Елифас Леви, добър, виден писател, който се занимавал с висшите духовни науки, че един ден пожелал да извика някой от древните Учители на Мъдростта, да му обясни едно кабалистическо изречение, което той не разбирал. За да се удостои за това посещение, той се

приготовлявал цели 40 дни по разни кабалистически начини, с огън, с кадене и с вода, и най-после, когато бил готов, явява му се един от тия Учители, който го запитал: „Какво искаш от мене?“ Елифас Леви, като го видял, паднал на земята в безсъзнание. Като се събудил от това състояние, той си казал: Втори път не ще посмея да извикам един такъв Учител. Той дойде при мене, искаше да ми каже нещо, но аз не го разбрах, понеже заспах.

И сега, когато между съвременните хора се засягат такива въпроси, те казват: Отдалечени, отвлечени са тия въпроси, те не са за нас. Хората искат да се разглеждат въпроси, близки до техния живот и до тяхното разбиране. Казвам: Материалните блага, които съществуват на земята, са отражение на духовния свят или са резултат на любовта на някои близки нам души. Ако някой човек е щастлив на земята, то е защото той има близки приятели повече в невидимия свят, отколкото на земята. Например, когато някой виден цигулар свири на сцената, около него има десетина музи от невидимия свят, които му помагат. Публиката, която го слуша да свири така хубаво, казва: Отлично свири този музикант, с голямо вдъхновение! Да, отлично свири той, защото музи го вдъхновяват. Махнете тия музи от него и той ще се прояви като обикновен цигулар. Има ли нещо чудно в това? Когато вие нагорещите парче желязо от един килограм от 1 – 1000°, ще можете ли лесно да го дигнете? Вие не можете да го дигнете, докато не премахнете тази нова сила, вложена в него. Премахнете ли я и децата могат да дигат това парче желязо и да си играят с него. Следователно, колкото повече приятели от невидимия свят са заинтересувани от нашия живот, толкова по-голяма ще бъде и нашата интелигентност. Те са притоци към нашия живот, които влагат любовта си у нас. Те са звездите на нашето небе. Както големината на реката зависи от притоците, които се вливат в нея, така и нашата интелигентност зависи от любовта, която висшите същества вливат в нашия живот. Ръководещата душа пък, в която се вливат тия притоци от живот и от любов, тя е

изгряващото слънце, което ни показва пътя към Бога. В душата на човека се включват и луната, и звездите, и всички небесни светила, които ние виждаме по небето. В това отношение човек представлява в миниатюр един велик свят. За този свят, именно, говори и Исайя.

И тъй, ако схващате живота по този начин, у вас ще се зароди силно желание да свържете вашия живот с живата природа и по този начин да разрешите правилно мъчнотиите, които срещате на пътя си. Ако разберете истинската Божествена наука, вие ще имате храна, каквато искате; ще имате правилно развит ум, какъвто искате и най-после ще имате правилно развито сърце, каквото желаете. От вас зависи всичко. Сега хората се молят на този, на онзи. Защо се молят едни на други? – Защото не се молят на Бога. Те считат за срам да се молят на Бога, а когато се молят едни на други, това не е срам. Никога в света не са се отправяли толкова много молби, както сега: Моля ви се най-учтиво, господин Министре! Или: Моля ви се най-учтиво, господин Директоре! Навсякъде се отправят заявления и просби. Всички съвременни хора и бедни, и богати, и учени и прости, са просяци. Синът и дъщерята отиват в странство да учат и един месец след заминаването си пишат на родителите си: Моля ви се, мамо и тате, изпратете ни толкова и толкова пари! Защо синът пише на баща си „моля ти се, татко“, а да не пише: Обични ми татко, толкова пъти си ми услужвал, винаги си бил готов да ми помогнеш, помогни ми и в този случай, имам нужда от малко пари. Нима синът, като е отишъл в странство да учи, трябва да пише на баща си толкова сухо? Той иска да покаже, че научил смятане, аритметика, всякакъв род уравнения и уравновесяване на сметките, та и в този случай гледа да се изрази по търговски начин. И като се върне от странство, синът поема сметките на баща си, но работите не вървят, както трябва. Тогава бащата казва: Синът ми ходи в странство, учи разни науки, но сметките не вървят, работите повече се забъркват.

„Слънцето не ще зайде веч“. Питам: Коя е причината, че вашето слънце постоянно изгрява и залязва? Щом вашето слънце постоянно

изгрява и залязва, това показва, че вие сте на физическия свят, дето има пролет, лято, есен и зима, дето температурата постоянно се сменя. Щом знаете, че става смяна в температурата, вие трябва да вземете всички мерки, да се приготвите за студена, мразовита зима, когато температурата може да спадне и до 25 – 30° под нулата. В такъв случай вие трябва да имате дърва и въглища, трябва да имате дебели дрехи, за да издържате на външните условия. Ако пък вашето слънце изгрява и залязва само веднъж в живота ви, вие живеете в полюсите, т. е. в духовния свят, дето се изискват много знания. Ако нямате тия знания, вие ще се намерите в още по-големи затруднения, отколкото във физическия свят. В духовния свят има по-голям студ, отколкото във физическия. В това отношение студът представлява противодействие срещу лошите хора и лошите духове в духовния свят. И тъй, що е студът? – Енергия, която противодейства на лошите хора в света. Що е топлината? – Енергия, която дава живот на всички добри хора, за да работят. Значи, студът и топлината са две сили в природата, които са разпределили службите си между хората на земята, както и между духове в духовния свят. Има ли голям студ в света, това показва, че лошите хора са взели надмощие в живота. Има ли повече топлина, това показва, че добрите хора са взели надмощие в живота. Такова съвпадение се констатира и във всеобщата война: когато германците бяха съюзници с българите и с турците и взимаха надмощие във войната, времето всякога биваше студено; когато съглашението взимаше надмощие, времето всякога ставаше топло. Тези и ред други причини могат да повлияят на времето, да стане по-топло или по-студено. Когато съюзът взимаше надмощие, тогава се проявяваше електричество, което действа по права линия; когато съглашението взимаше надмощие, проявяваше се магнетизъм, който действа по криви линии. В електричеството, както и в магнетизма, действат две състояния: възходящо и низходящо.

„Слънцето не ще зайде веч“. Това подразбира чисто Божествения свят. Когато човек има просветен ум и чисто, благородно сърце,

тогава той ще има не едно слънце, но две слънца и една луна. Един ден, когато нашата луна се запали и гори, както слънцето, което гори без да изгаря, ние ще имаме постоянна вътрешна светлина. Когато човешкият ум и човешкото сърце дойдат до абсолютно вътрешно съгласие, вътрешна хармония и се слеят в един живот, тогава в живота на човека ще настане такова положение, което се изразява със стиха: „Слънцето не ще зайде веч". Велика задача предстои на човека, да изчисти ума си от всички странични мисли и сърцето си от всички странични чувства. Мнозина се запитват: Каква е нашата задача на земята? Сега вече може да им се отговори: Нашата задача е да възпитаме и очистим ума си и да облагородим сърцето си. Това не може да се постигне в един, в два, в три, в пет или в десет дни и месеци, но се изискват години усилена работа. Някои окултисти твърдят, че за да се постигне това нещо, изискват се поне 777 живота и то епохални, през които човек да е играл някаква велика роля. Покрай тези животи има още много незабелязани. Ако някои религиозни хора слушат тия неща, ще кажат: Това учение е еретическо, не е по Бога. Чудно нещо! Да се казва на хората, че те се раждат и прераждат, не било по Бога, а да отиват на бойното поле да се бият и убиват, това е по Бога. При това, някои религиозни твърдят, че никъде в Писанието не се говори за прераждането. Казвам: На всяка страница в Писанието се говори за прераждането, но то се отнася само за онези, които имат очи и могат да виждат и за онези, които имат уши и могат да чуват. Преди всичко прераждането не е закон на материята. Да се облича човек, това е закон на материята, а да се преражда, това е закон на човешкия дух. Когато се казва, че човек един път само се ражда, това се отнася до Божествения свят, дето има само един дълъг ден, а когато казваме, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дето могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека.

Питам: Защо трябва да има противоречия в живота? Нали Господ царува навсякъде? Какво лошо има в това, че човек живее един дълъг

ден, или 10,000 дена? Защо хората се плашат от прераждането? Защо този въпрос ги поставя в противоречия? Какъв смисъл има живота, който трае само един ден? Това е живот на еднодневката. При това, често ние срещаме случаи, когато някой човек се роди сутринта, живее до вечерта и умира. Каква култура може да има в такъв живот? Коя майка би желала да роди дете и след един ден то да умре? Кое е по-хубаво: детето да живее един ден или да живее 10,000 дена? Красиво е човек да живее 10,000 дена. Красотата на живота седи в дългия разумен живот. Някои от съвременните хора считат красивите, хубавите неща за лоши. И след това, като заключение на своите разбирания, тези хора считат прераждането за нещо страшно в техния живот. Прераждането е страшно, но за грешните хора, а за праведните то е благословение. Прераждането е икономия в природата. Защо някои хора не приемат прераждането? – Защото те не искат да изплащат дълговете си или най-малко не искат да ги признаят. Когато човек дойде на земята и признае прераждането, той трябва да се наеме с изплащане на всичките си дългове, които е направил в миналото. Като се роди, ще го кръстят с някакво име и ще му кажат: Слушай, ти си Иван еди-кой си, който имаш от миналото дългове, дето си ял и пил. Сега трябва да ги изплатиш. Днес много хора идват на земята инкогнито и казват: Аз не съм онзи Иван, на когото приписват тези дългове. – Да, ти не си старият Иван, със старите дрехи, но си същият онзи Иван със старите дела, със същия ум, със същото сърце и със същата воля. Аз пък в твоето лице познавам именно онзи Иван, който обичаше да си похапва и попийва. Ти обичаш ли да си похапваш и попийваш? – Обичам. – Значи, ти си същият Иван, когото аз познавам. Днес си се преродил на земята да си изплатиш старите дългове и да се научиш да живееш правилно – нови дългове да не правиш. Следователно, когато човек не приема прераждането, той прави това, защото интересите му го диктуват.

И тъй, когато се казва, че слънцето няма да зайде веч, ние подразбираме човешкия ум. Слънцето на човешкия живот е неговият ум, който постоянно трябва да свети. Ние не говорим за онзи илюзорен ум на луната, която постоянно се пълни и изпразва. Човек има два ума: умът на луната и умът на слънцето. Умът на луната постоянно са пълни и изпразва и нищо не донася на човека. Понякога луната е толкова красива, че хората се страхуват от нея. Когато българите сеят дини, например, те винаги се съобразяват със състоянието, в което се намира луната. Те не обичат да сеят дините, когато луната е съвсем пълна, защото са забелязали, че тогава те не узряват добре. Добре е да се сеят дините, когато луната е малко празна. Слънцето означава висшият човешки ум. Когато се казва, че слънцето не ще зайде, това подразбира висшият ум, който никога не залязва, той постоянно свети. Умът на слънцето подразбира култура, която никога не залязва и не изгрява, а постоянно свети и грее. Луната пък постоянно се празни и пълни. Учените астрономи знаят причините за изпразването и пълненето на луната.

Съвременните учени казват, че водата замръзвала при 0°. Какво става обикновено, когато телата замръзват? Всички тела при замръзване се свиват, т. е. намаляват обема си. Обаче водата прави изключение от това правило, а именно, водата при замръзване се разширява, като увеличава обема си. Това разширение учените обясняват с увеличение на междумолекулните ѝ пространства. Питам: Как става това разширение на водата при замръзване, когато в науката е известно, че телата се разширяват само от топлина. Тогава защо водата се разширява именно при замръзване? В такъв случай аз казвам: В света не става никакво замръзване. Ще кажете: Как е възможно да не става никакво замръзване? Кажете ми тогава, в коя епоха на човешкия живот водата е замръзнала и до последната си капка? Това наричам аз истинско замръзване. Знае се положително, обаче, че и при най-голямия студ водата е замръзвала най-много до дълбочина десет метра, но никога не е замръзвала изцяло, до дъно.

Щом е така, това не може да се нарече замръзване в пълен смисъл на думата. Под думата „замръзване“ ние разбираме смърт. Когато едно тяло замръзва, ние разбираме, че то изгубва своя живот. Щом човек замръзне, той умира. Съвременните хора считат, че със смъртта на човека за него всичко е свършено. Не, когато човек умира, свършват се само неговите безпокойствия, илюзии и тогава, освободен от всички ограничения, той се намира пред реалността на живота и казва: Едно време, когато живях на земята, аз бях малко дете, което се смущаваше и безпокоеше от дреболиите на живота, но сега виждам, че за всичко това не заслужава човек да се спира в своя път. Докато човек живее с илюзиите на живота, той мяза на пътник, който се е нагърбил с голяма, тежка раница, защото мисли, че дето отиде, няма да намери храна. Обаче, като пътува, той среща по пътя си ред ханчета, дето спира и намира всичко, което му е било нужно. Тогава той разбира, че не е трябвало да пълни раницата си с толкова много провизии. Ако продължава да носи тази тежка раница на гърба си, в заключение гърбът му ще се охлузи и той нищо няма да спечели. Казвате: Не трябва ли човек да мисли за утрешния ден? Та сега, именно, хората не мислят. Те мислят само върху това, как повече да напълнят раниците си, а всъщност трябва да се справят с въпроса, има ли ханчета по пътя, през който ще пътуват и ако има такива, да не носят тежка раница. Ако има спирки по пътя им, те трябва да вземат раница с най-насъщните си потреби и припаси, за да пътуват леко, спокойно, доволни от живота си. Сега, грешките, които съвременните хора правят, произтичат от факта, че тяхното слънце постоянно изгрява и залязва.

И тъй, кога залязва слънцето? – При въртенето на земята около слънцето. Когато земята се върти около оста си, настава светлина и тъмнина, които хората наричат ден и нощ. Като настане тъмнина, те правят своите изчисления. Питам: Могат ли да бъдат верни изчисленията, правени в тъмнина? Може ли да бъде права постъпката на човек, когато той е бил в тъмнина? Например, някой учител

поставя на един от своите ученици двойка по предмета, който преподава и този ученик, като не може да понесе това положение, отчайва се и си тегли куршум. Той изпада в тъмнина на съзнанието си и решава въпроса криво. Такава постъпка е направена в тъмнина. Щом е така, тя не може да се разглежда като права постъпка. Ако учителят постави шесторка на този ученик, той ще се радва. Обаче, в действителния живот двойката твори. Когато професор или учител постави на своя ученик двойка, с това той иска да му каже: Ти не учиш, но си един от способните ученици, който може да работи. На неспособния си ученик учителят поставя шесторка, като число на илюзии, с което иска да каже: Турям ти шесторка, за да не се обезсърчиш. И ученикът се радва. Когато разумният учител оценява учениците си, той знае какво прави: на способния си ученик поставя двойка, защото иска да го изправи, да му посочи грешките и да го застави да учи, да работи; на неспособния си ученик поставя шесторка, да го насърчи да работи. Влязат ли и двамата ученици в живота, онзи, който в училището е получавал шесторки, той се отчайва и самоубива, защото не е разбрал дълбокия смисъл, който учителят е вложил в шесторките; онзи, който е получавал двойки, той се засилва и започва самостоятелно да работи, да решава трудните житейски задачи. Някой ученик се оплаква: Учителят ми не ме прецени, както трябва, той несправедливо ми тури двойка. Казвам: По-хубаво число от двойката няма. Светът се създаде от двойката. Всичко зависи от двойката. Има ли двойка в живота, всичко има; няма ли двойка в живота, нищо няма. Без двойка нищо не може да се направи. Селянинът впряга два вола, заедно да орат. Един ум и едно сърце правят две; един дух и една душа правят две. Ум, сърце, дух и душа, събрани заедно, правят четири. Това са два свята, събрани на едно място.

Често хората се натъкват на ред противоречия. Някой казва: Защо страданията идват все до моята глава? В този смисъл страданието е голяма двойка. Изобщо, двойката е число на

противоречия. Със страданията Господ казва на човека: Ти си способен да разрешиш трудните задачи в своя живот. Човек може да разреши правилно своите задачи, когато слънцето на неговия живот никога не залязва. Залязва ли неговото слънце, той непременно ще направи поне една малка погрешка.

Казвам: При сегашната култура всеки трябва да самовъзпитава своя ум. Как може да се постигне това? Като се занимава човек с всичко, което той обича. Като изучавате митологията на старите гръцки богове, вие виждате, че хората са олицетворявали в тях разни човешки образи, със свойствени тям качества и достойнства. Евреите, например, са приемали, че съществуват 22 богове, както са имали и 22 букви в своята азбука. От тях 12 съставляват предверието на небето, а останалите - богове и богини, значи, между тях имало и жени, живеят на земята като хора, раждат се и прераждат се, имат синове и дъщери, спорят помежду си, при които спорове по-силните взимат надмощие над по-слабите и т. н. Такива са били понятията на старите хора за боговете, но това са детински схващания. Те показват, че човек, в своето първобитно развитие, е подигнал [издигнал?] своя близък в божество. Обаче, това са човешки божества. Под думата Бог ние разбираме разумното върховно начало, от което произтичат всички души и богове и на което не знаем същинското име. По естество и по строеж всички хора мязат на Бога. И когато хората се освободят от материята, с която днес са преплетени, ще видят, че във всеки човек има стремеж към добро, а същевременно и условия за постигане на доброто. Някой казва: Нямам условия. Защо нямаш условия? Защото не впрегнеш ума си на работа. Ти си способен за работа, но твоето честолюбие, твоята гордост не ти позволяват да работиш и ти казваш: Как ще отида да работя? Питам: Кой трябва да работи? Умният човек, именно, трябва да работи, а глупавият трябва да легне под сянката на някоя круша, да почива. Само глупавите хора трябва да бъдат богати, а умните хора трябва да бъдат сиромаси. В действителност е така. Сиромасите не носят раници на гърба си, а богатите носят. Какво

разбирам под думата „сиромах“ човек [думите „сиромах човек“?]? Под думата сиромах човек [думите „сиромах човек“?] аз не разбирам сиромах по сърце и по ум. Питам: Способният лекар има ли нужда от пари? Способният музикант има ли нужда от пари? Способният скулптор има ли нужда от пари? Способният земеделец има ли нужда от пари? Да мисли човек, че парите му са необходимост в живота, това показва, че неговото слънце още изгрява и залязва. Когато казвам, че човек не се нуждае от пари, разбирам, че той е господар на парите, а не обратно. Парите не са господари на човека. Веднъж човек е създал парите, той не трябва да се безпокои за тях, дали има пари или няма. Всеки човек може да провери в себе си доколко мисълта за парите го е хипнотизирала. Вървиш из пътя спокоен, безгрижен, но потрябват ти за нещо пари: бръкнеш в джоба си и нищо не намираш. Веднага ти се смутиш, изгубиш присъствието на духа и се сгушиш. Намериш ли пари в джоба си, една книжна монета от сто лева, веднага ти се ободряваш, разполагаш се, почувстваш се силен и започнеш смело да крачиш по пътя си. Ако влезеш в някоя гостилница без пет пари в джоба си, гледаш по-скоро да излезеш навън. При това положение и гостилничарят не ти вярва, имаш ли в джоба си тази книжка от сто лева, ти си смел, горд; същевременно и гостилничарят има вяра в тебе. Изкуство е човек да влезе в гостилницата без пет пари, да се обърне свободно към гостилничаря и да му каже: Погледни ме в лицето и ми кажи, за колко можеш да ме кредитираш! Англичанин отива в една гостилница без пет пари в кесията си и казва на гостилничаря: Сър, за колко лева можеш да ме кредитираш? Той го погледнал в лицето, намерил, че е честен човек и му казал: Отпущам ви кредит за шест хиляди шилинга. Англичанинът започнал да се храни на кредит в гостилницата цял месец и след изтичането на този срок той му заплатил определената сума. За толкова време му било дадено доверие. Има хора, на които веднага можеш да отпуснеш кредит до 20,000 лева, а има такива, на които никакво доверие не можеш да дадеш. Защо? – Понеже тези

хора вътрешно не внушават никакво доверие, а външно си турят маска на благочестиви хора. Когато отивате при някого за някаква услуга, казвам: Хвърлете маската си и го попитайте за колко ви оценява и какво доверие ви определя. Някой казва: Ние не трябва да се отваряме много пред хората. До сега аз не съм срещал нито един отворен човек. Имали ли сте случай в живота си, да разтворите душата си пред някой човек и той да ви отговори със същото? Спомняте ли си случай в живота си, когато сте се разтваряли пред някой свой приятел и сте се разговаряли от душа, без да съжалявате за това, но да го считате за привилегия и благословение от Бога? Усещали ли сте благоуханието, което излиза от отворените души? Да се отвори една душа, подразбира се, същевременно и умът, и сърцето ѝ да са отворени. Отвори ли човек душата си, неговото слънце само изгрява и никога не залязва.

Сега, като наблюдавам съвременните хора, намирам, че повечето от тях изпадат в големи дребнавости. Те са готови за нищо и никакво да развалят красивото и благородното в душата си. По този начин те изгубват Божественото в себе си. Най-малкото противоречие ги изкарва от релсите на техния живот. Всъщност, противоречията са дадени на хората като задачи за разрешение. Понякога поставят човека на противоречие, на изпит, с който искат да помогне той на някои души от задгробния живот. Значи, понякога страданията ни се дават с цел да помогнем на някои заминали души. Например, дохождат при тебе някои твои близки и те молят да кредитираш една сума от 20,000 лева за едно лице, което в дадения момент е силно притеснено. Ти правиш тази услуга не от доброто желание да услужиш на този нуждаещ се, но само да не откажеш на своите близки, които ходатайстват за него. Обаче, след време срокът за изплащане на полицата изтича и този беден човек не може да я изплати. Тогава тебе теглят под отговорност за това лице. В дадения случай ти носиш страданията, отговорността за тази душа, която сама не може да си изплати дълга. По същия начин всеки ден и вас ви

заобикалят същества, които ви убеждават да вършите волята на Петко, на Стоян, на Драган, но не и волята Божия. Вие се подписвате на една, на друга полица, за които след време ще плащате. Затова казвам: Първо трябва да придобиете светъл ум и чисто, благородно сърце и като придобиете това богатство, да го употребите за благото на своите ближни.

И тъй, всички трябва да прочетете цялата 60 глава от книгата на пророк Исайя, за да разберете какво точно е искал да каже той с изречението: „Слънцето не ще зайде веч". Дойде ли човек до това положение, той вече е намерил идеалния живот, за който неговата душа е копняла. В този смисъл всеки трябва да се стреми към знание, към добродетели, на които слънцето никога не ще зайде. Те носят мир и радост за човека. И тогава, като срещнете човек, когото считате за приятел, ще си зададете въпроса: Този човек, този приятел, който влиза в моята система, ще помрачи ли моето слънце или няма да го помрачи? Ако помрачи вашето слънце, дръжте го настрана; ако не го помрачи, приемете го за приятел. Като се жените, пак си задайте въпроса: Жената, която избирам за другарка в живота си, ще помрачи ли моето слънце или няма да го помрачи? Ако го помрачи, дръжте я настрана; ако не го помрачи, оженете се за нея. Ако искате да вземете пари назаем от някой банкер, пак се запитайте: Парите, които ще взема от този банкер, ще помрачат ли моето слънце или няма да го помрачат? Ако не го помрачат, вземете парите; ако го помрачат, и даром да ви дават, не ги взимайте. Влизате ли в някое религиозно общество, пак се запитайте: Ако вляза в това общество, то ще помрачи ли моето слънце, или няма да го помрачи? Ако го помрачи, не влизайте в него; ако не го помрачи, влезте. Ако искате да изучавате някаква наука, пак се запитайте: Тази наука ще помрачи или няма да помрачи моето слънце? Ако го помрачи, не я изучавайте; не го ли помрачи, изучавайте я.

Казвам: За в бъдеще ние ще изучаваме всички науки от ново гледище, от нова светлина. Тъй както изнасям фактите, мнозина

мислят, че аз не ценя науката. Аз ценя науката, но я разглеждам от друго становище. Например, за мене понятието биолог е съвсем друго от това, което учените разбират. Според мене биологът трябва да разглежда как се е сформирал животът на земята, а не само как се е образувал животът на клетките. Преди да се заеме с изучаване живота и произхода на клетките, той трябва да е изучил всички разумни сили, които са създали малките центрове в живота. Когато някой изучава картините на един велик художник, преди всичко той трябва да се запознае със самия художник, а след това и с неговите картини. Той не може да има ясна представа за картините, ако не познава самия художник. Художникът струва много повече от своите картини. Той не се е вложил цял в картините. Тъй щото, когато изучаваме картините на някой художник, ние изучаваме само част, т. е. една фаза от живота на самия художник. Всички останали черти и качества от характера на художника остават скрити за нас. Когато изучаваме някоя картина, ние можем да схванем на лицето ѝ или само благородство, или само любов, или само смирение, а всички останали добродетели ще липсват. В един и същ момент, на едно лице, ние не можем да намерим изразени всички добродетели. Всяка картина представлява само един момент от човека, а ние знаем, че човек се мени всеки момент. Добродетелите, които се крият в нашия ум и в нашето сърце, се изразяват всеки нов ден на лицето ни, вследствие на което човек представлява една интересна, но винаги незавършена книга. Човешкото лице е кинематограф, върху платното на който всеки момент се пише нещо ново. В очите, в устата, на страните, навсякъде по човешкото лице се пишат все нови и нови добродетели. Понякога устните на човека са червени, някога жълти, някога бледи, някога зелени и т. н. Какво показват тия промени на цветовете? Ония физиогномисти, които разбират дълбоките причини на тия промени, които разбират слънцето, луната и звездите, знаят, защо, например, цветът на лицето у някой човек е жълт, на друг – червен и т. н. Има един жълт цвят на лицето, подобен на този у светиите, но има един

жълт цвят, който се дължи на разстройство на черния дроб у човека. Хора, които страдат от разстройство на черния дроб, от жълтеница, имат жълт цвят, но нито са мъдреци, нито светии. Обаче, приближите ли се към някой светия, от него излиза необикновено благоухание. Ако нашето слънце не залязва, това показва, че ние сме при такива условия, отдето можем да черпим великата мъдрост на живота. Можем ли да кажем, че нашето слънце не залязва, ние сме вече господари на своята съдба.

Какво се разбира под думата „съдба“? На латински език съдба значи fortuna. В латински език тази дума е в низходяща степен. Обаче, когато говорим за Божествената Правда, ние разбираме всички блага, които Бог е определил за душата. И когато цитираме стиха, че слънцето не ще зайде веч, ние разбираме именно тия блага, които Бог е определил за душата. За душите Бог е приготвил такива блага, каквито ние и не подозираме. Всичко това ще постигнем постепенно, а не изведнъж. Човек не може изведнъж да се пробуди, изведнъж да развие голяма вяра в себе си, че да прави чудеса пред хората. Малки постижения са необходими, но в малкото се крият големи сили и възможности. Христос е казал: „Ако имате вяра колкото синапово зрънце, вие бихте могли гори и планини да премествате“. За големите дела се изисква голяма вяра; за малките дела се изисква малка вяра. Следователно и вярата е на степени. Тя е свързана с човешката еволюция. Когато Христос казва, че с вяра могат и планини да се преместват, Той имал предвид малки планини.

И тъй, в живота на човека са необходими два полюса: на единия полюс е поставен човешкият ум, а на другия – човешкото сърце. Ако вие не можете да разберете вашия ум и вашето сърце, които са толкова близо до вас, как ще разберете вашия дух и вашата душа, които отстоят далеч от вас? Който изучава сърцето и ума си, той ще може да изучи и онези велики, мощни сили, които се крият в съзнанието му. Чрез съзнанието ние дохождаме до положение да разберем какво всъщност представляваме.

Казвам: При всяко положение на живота се запитвайте дали вашето слънце е залязло? Някои казват: Едно време имах голяма любов, но отиде вече, изгубих я. Мислите ли така, това показва, че вие се намирате в материалния свят, дето земята ви се е завъртяла около своята ос. За да не залязва вашето слънце, вие трябва да се повдигнете по-високо, да отидете на полюсите, а оттам и в още по-висока област.

Религия и наука са два важни фактора във вашия живот. Няма по-опасно положение за човека от това, да има религия без наука и наука без религия. Тези две положения внасят отрова в кръвта на човешкия организъм. Човек не може нито без религия, нито без наука. Истинската религия трябва да даде абсолютна свобода на човешкото сърце, да може то свободно да изказва своите чувства; истинската наука трябва да даде абсолютна свобода на човешкия ум, да може той свободно да изказва своите разбирания и схващания. Тъй щото, рече ли някой човек да изкаже своите разбирания по известен въпрос, той трябва да бъде свободен, да знае, че никой няма да го осмее, нито осъди. И детински да са неговите схващания, той не трябва да се стеснява. През тях е минал и най-напредналият светия или адепт. Всеки е бил дете, пеленаче в своите разбирания. Всеки е бил малко дете. Често малките деца запитват майка си отде е дошло малкото им братче или малкото им сестриче? Майката казва, че бабата го е донесла от реката. Вие ще кажете: Ние знаем отде ги носят бабите. Не, никой не знае отде бабите носят малките деца. Никой не знае как се ражда човек. Който се ражда, само той съзнава това нещо. Един американец ми казваше, че знае кога се е родил. Той казва: Моментът на моето раждане е този, когато за пръв път почувствах, че мога да мисля. Оттогава насетне моят ум се измени. Това значи раждане. Когато тялото на човека се сформира, той трябва да знае защо се е родил. Някой казва: Не знам защо съм се родил. Щом не знаеш защо си се родил, това показва, че ти още не си роден. Че си излязъл на бял свят, това показва, че майка ти само те е изнесла вън, но ти още не си роден. Майка ти още е бременна с тебе и след като се

родиш, тогава тя ще каже: Олекна ми вече. Роди се най-после това дете. Новороденото дете трябва да има слънце, което никога да не залязва. Какви са качествата на бъдещите деца? Бъдещите деца трябва да носят на главите си слънца, които никога да не залязват, нито на земята, нито на небето.

Сега аз желая и вашите слънца никога да не залязват и да почувствате, че сте родени. Дойдете ли до това положение, вие ще почувствате в себе си вътрешна свобода. Само при това положение човек може да говори за религия и за наука. Знаете ли какво нещо е истинската религия? Няма по-свещен момент за човека от този, да повдигне ума си към Бога и да почувства връзката, която съществува между всички умове. Няма по-свещен момент за човека от този, да повдигне сърцето си към Бога и да почувства връзката, която съществува между всички души. Значи, човек е свързан едновременно с две връзки: в едната връзка действа Любовта, а в другата – Мъдростта. Свързан ли е човек с Любовта и с Мъдростта, той ще почувства, че в света действа великата Истина, в която Бог се проявява. Съзнае ли това, той ще направи всички усилия да се домогне до великото благо на живота, дето слънцето никога не залязва.

Беседа от Учителя, държана на 27 февруари, 1927 г. в гр. София.

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ

Казва ѝ Исус: „Иди повикай мъжа си и ела тук.“ (Йоан 4:16)

Прочетената глава от евангелието на Иоана е една от важните глави. В нея Христос засяга важни положения от живота. Ние виждаме, как Христос, като дошъл до този кладенец, пожелал да пие вода, но не могъл да си извади, понеже нямал въже. Затова, като видял, че жена самарянка идва да си налее вода, Той се обърнал към нея с думите: „Ще те помоля да ми направиш една услуга, да ми дадеш малко вода.“ По този начин Христос влязъл в разговор с тази жена. Той говорил за съвременните традиции, които съществували по това време в света. Жената се зачудила, как така един евреин, един израилтянин се осмелява, според тогавашните традиции, да говори с жена и да иска от нея вода. Това положение е подобно на едно от положенията в турския закон, според което се забранявало на всеки турчин да иска и да пие вода от ханъма. Осмели ли се някой турчин да престъпи този закон, с това той може да създаде източен въпрос. Традиции са това! Днес никой човек не е свободен от традиции. По целия свят, между всички народи съществуват ред традиции. Всички стремежи на съвременното човечество се свеждат към желанието им да се освободят от тези традиции и да постигнат съвършенство на своята душа. Връзките, които съществуват между съвременните хора, от които те и до днес носят лоши последствия, аз наричам неразумни връзки. Например, някой човек много обича да играе на игрището пред хората, да се показва за голям юнак, но случайно един ден той пада, счупва крака си и дълго време след това носи лошите последствия на своето неразумно желание. И когато хората го питат, защо куца, той трябва да каже: Аз куцам поради своите стари

традиции и желания, да се покажа пред света голям юнак и добър борец.

Най-напред Христос засяга въпроса за личните отношения между мъже и жени. Даже и учениците на Христа, като видели Учителя си да се разговаря с жена – самарянка, казали в себе си: Как е възможно нашият Учител да се разговаря с жена и да излиза от рамките на старите традиции? Христос каза на тази жена: „Ако ми дадеш да пия от водата на този извор, един ден аз ще ти дам от моята вода, от която, като пиеш веднъж, никога няма да ожадняваш. Тази вода носи в себе си Вечния Живот." Самарянката, като чула думите на Христа, казала: „Дай ми тогава от тази вода, за да не ожаднявам никога и да на става нужда да идвам повече на този извор." Тя прибързала да поиска от тази вода, както всички хора бързат, когато искат материални блага. Например, съвременните хора искат веднага да се въдвори Царството Божие на земята и за това се запитват: Кой е причината, че Царството Божие не може още днес да се въдвори? Питам: Как може да се въдвори мир и любов между съвременните хора? Как е възможно да се въдвори мир и любов между съвременните мъже и жени при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между братя и сестри при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между учители и ученици при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между съвременните свещеници, проповедници, владици и техните пасоми при сегашните им разбирания за живота? Как може да се въдвори мир и любов между съвременните управници и управляеми при сегашните им разбирания за живота? Традиции са това! Всяка държава има свои традиции. От тези традиции много държави са загинали. Традициите представляват вътрешния консерватизъм на хората, който често ги спъва. Някой казва: Как е възможно аз да взема мотика и да отида да копая някое лозе, или да взема цигулка и да отида да свиря пред хората, да ги забавлявам, когато съм роден от родители с висок

произход? При този висок произход, аз трябва да стана рентиер, да получавам пари, с които често да ходя в чужбина, да се разхождам с автомобили, да посещавам театри, концерти и т. н. Според мене, съвременните хора вместо да се разхождат с автомобили, те разхождат автомобилите си. Някой казва: Аз се разхождам с автомобил. Не, всъщност ти разхождаш автомобила, а не той тебе. Тъй щото, първо Христос засяга материалните въпроси, личните отношения. После Той засяга обществените отношения и най-после засяга въпроса за вътрешните отношения и за вътрешните вярвания на хората.

Казва Му самарянката: „Господине, гледам, че си пророк и всичко знаеш. Бащите ни в тази гора се покланяха, а вие казвате, че Ерусалим е мястото, където трябва да се кланяме.“ Казва ѝ Исус: „Жено, хвани ми вяра, че идва часът, когато нито в тази гора, нито в Ерусалим ще се поклоните на Отца.“ Тук думата „гора, планина“ е употребена в символичен смисъл. Под думата „планина“ не се е разбирало това, което ние днес схващаме. Хората на миналото не са били толкова глупави, да се кланят на планина. Под думата „планина“ те са разбирали умните хора, а за умни хора те са считали своите деди и прадеди, на които са се кланяли. Планината представлява материалната страна на въпроса. Ерусалим пък представя мястото, откъдето се разнася културата. Значи, тогавашните хора се кланяли на културата. И съвременните хора казват: Ние, културните хора, трябва да признаваме науката, изкуствата, музиката и на тях да се покланяме. Христос казва на жената: „Според вашите вярвания, действително, вие трябва да сте се кланяли и на тази планина, както и в Ерусалим, но идва време и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят на Отца с Дух и Истина.“ Според гръцката митология, старите гърци се кланяли на планината, с което те символизирали юначеството, героизма. Ако съвременните хора разбираха дълбокия смисъл на тази митология, те биха разбрали, защо именно, старите гърци се кланяли на планината. Питам: Нима апашът, който отива да

обере касата на някой банкер, не се моли пред нея? Той сяда на колене пред касата и започва да я човърка, да ѝ чете една, две, три молитви, докато най-после касата каже: Хайде, като имаш голямо постоянство, вземи си нещо от мене! Обаче, притежателят на касата не признава молитвите на този апаш и търси случай да го улови и накаже. Христос казва на самарянката: „Бъдещите поклонници, които ще имат живата вяра в себе си няма да се кланят нито на тази планина, нито в Ерусалим, но ще се кланят на Отца с Дух и Истина.“ Да се поклони човек с Дух и Истина, той трябва да знае какво нещо представлява душата му. Това не значи, че като душа, той е нещо по-особено от другите. Не, той трябва да познава душата си – нищо повече! Той трябва да знае и разбира въпроса за душата само за себе си, а не с цел да доказва на хората, какво нещо всъщност е душата. Какво нещо представлява той като душа, от това хората не се интересуват. Този въпрос интересува самия него. Не е въпросът за душата вън от човека, но важен е въпросът, какво представлява човек в света, като проявяваща се душа. Освен това, човек трябва да знае за себе си, какво представлява той като дух, и най-после той трябва да знае, какво нещо е Бог, без да се стреми да докаже това и на другите хора. Знае ли човек тези три въпроса за себе си, той се намира вече в правия път. Познаването на тези три важни въпроси съставлява великата бъдеща култура, която може да съгражда, да поставя здрави основи в живота на човека.

Някой ще каже: Докажете ни, че има душа и дух. Аз мога в пет минути да ви докажа, съществуват ли душата и духът, или не, без да ви аргументирам или доказвам този въпрос теоретически, както правят някои от философите, като Кант, Шопенхауер и т. н. Как ще направя това? – Ще извадя душата от тялото на някого, и той веднага ще падне на земята. След това пак ще я върна назад. После ще го питам: Какво видя? – Видях, че на земята лежеше човек, който напълно приличаше на мене. Какво ще кажеш сега, съществува ли душа, или не? От същия човек аз мога да извадя още двама и ще го

питам: Кой е този, който лежи на земята и не говори? Кой е този, който мисли, разсъждава и говори, и най-после, кой е този, който свързва и двамата? Този, който лежи на земята и не може да говори, това е облеклото, материята, в която душата е облечена. Този, който мисли, разсъждава и говори, това е самата душа, а този, който свързва и двамата, това е духът на човека. Ще кажете: Щом е така, направете този опит, да го повторим. Ако е въпрос за фокуси, аз мога да направя този опит за пет минути, но не е работата там. Ние не защитаваме никаква кауза, но разглеждаме въпроса по същество. Всяка душа трябва да се развива в своята същина, но това не значи, че тя трябва да придобива неща, които не са вложени в нея. В света има погрешни схващания по много въпроси, учените знаят, какъв е пътят на човечеството. Те знаят, че човек не може да придобие нищо ново, но трябва да развива вложеното в своята душа и в своя дух. Човек нищо не придобива на земята, но развива вложеното в него. Че е така, питам: Може ли човек да занесе със себе си спечеленото богатство в онзи свят? Някой човек може да е завършил и четири факултета, да е придобил много знания в главата си, обаче един ден, когато тръгне за онзи свят, той няма да занесе със себе си нищо от това знание. Ето защо, съвременните хора казват: Когато човек умре, всичко се свършва с него. Те са прави само в това отношение, когато не признават съществуването на душата. Българите, като не могат да разрешат някой въпрос, употребяват поговорката: „Чуждото нещо на връх Великден се взема." Да, взема се само това, което е взето назаем. Всяко нещо, което сте взели назаем, е чуждо.

Същото нещо може да се каже и за религията. Някой казва: Моите баща и майка, моите дядо и прадядо са вярвали в това и това, те са се кланяли на планината, затова и аз ще вървя по техния път. Това значи да вземаш вярвания назаем. Значи, щом неговите отци се кланяли на тази гора, и той ще се кланя на нея. На този човек казвам: Ти си самарянин. Друг казва: Аз ще се кланям на тази църква. – Ти си евреин. Христос казва: „Който е дошъл до новите разбирания на

живота, той нито на тази гора ще се кланя, т. е. нито на своите отци, нито в Ерусалим, т. е. нито на старите религии и култури, но ще се кланя на Отца с Дух и Истина.“ Дойде ли човек до последното положение, да се кланя на Отца с Дух и Истина, според Христа, той е човек с пробудено съзнание, самосъзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Пробудят ли се тези неща в човека, той вече може да влиза във връзка с живата природа, т. е. с външната страна на Бога. По този начин Духът, който живее в него, ще принесе своето поклонение и служене на Бога. Под думата „поклонение“, съвременните хора разбират коленичене на земята. Това не е поклонение. Много хора, като отиват на църква, кланят се, коленичат на земята, с което искат да представят, че са истински християни и служат на Бога. Обаче, същите тези хора обират бедните вдовици, продават и последната им вещ. Като се върнат у дома си, пак коленичат пред Бога. Отидете ли при тях за някаква услуга, още при първата дума ще ви продадат. Това не е никакво служене на Бога.

Христос каза на самарянката: „Иди и повикай мъжа си!“ Защо ѝ каза така? Това показва, че мъжът играе важна роля в живота. Отговори жената и рече: „Нямам мъж.“ Каза ѝ Исус: „Право си казала, че нямаш мъж, защото петима мъже си водила, и този, когото сега имаш, не ти е мъж.“ Петте мъже показват, че тази жена е служила на своите чувства. Пред хората и пред Бога тя не е имала един законен мъж. Христос ѝ каза: „Това си право рекла.“ Значи, Той намери в тази жена една благородна черта, че не лъже, но винаги говори Истината. Ако днес дойде Христос и се спре пред някой извор, какво ще кажат хората, които посещават този извор? Аз зная, какво мислят религиозните хора по този въпрос. Те мислят, че като дойде Христос на земята, най-първо трябва да излязат свещениците със своите корони и хоругви, с песни и музика, а после останалите хора. Слезе ли Христос на земята, кракът Му няма да стъпи в никой европейски град. Той ще срещне всички богати, всички поети, художници, музиканти, учени и ще ги попита, на кого са служили досега. След

това ще отиде при майките и при бащите и ще ги попита, на кого са служили досега. И тогава Христос ще каже: „Идете сега и повикайте вашите мъже, своите възлюбени, на които сте дали сърцето си, те да ви препоръчат. От тях ще заключа, какви сте били в живота си.“ – Защо трябваше да дойде мъжът на тази жена? – За да се произнесе за нея. Никой друг, освен мъжът, не може да познае жената. Някой казва: Дълбоко е женското сърце! Действително, дълбоко е женското сърце! Никой не може да го познае и измери, защото е голяма неговата мярка. Само една мярка може да определи големината на женското сърце. Коя е тази мярка? – Мъжкото сърце. Само мъжкото сърце може да преплава океана на женското сърце. Никакъв друг кораб не е в състояние да преплава този океан. Само мъжкото сърце е издържало на бурите и на вълните на този океан. Колкото бури и вълни да има в този океан, мъжкото сърце е в състояние да го преплава, и то благодарение на женското сърце, което го пази. Следователно, мъжкото сърце е мярка за дълбочината на женското сърце. Чрез мъжа се определя характера на женското сърце. Ако жената е сухичка, тя ще си избере малко пълничък мъж. Ако тя е пълничка, ще си избере малко деликатен, височък мъж. Ако чувствата на някоя жена са силно развити, тя трябва да си избере мъж със силно развит ум. Законът за контрастите се проявява навсякъде в живота.

Като говоря за отношенията между мъже и жени, аз разглеждам вътрешния смисъл на тези отношения, а не повърхностните отношения. Няма смисъл да се говори за повърхностни отношения, понеже те не представляват здрави връзки. Природата признава само Божествени връзки, само Божествени отношения между мъже и жени. Мъжът и жената представляват души, които са излезли от Бога. Освободете мъжа от неговата форма, както и жената от нейната форма и наблюдавайте, как те ще се обичат, като души. Следователно, от гледището на висшата математика, като съберете тези две души и ги слеете в една, тяхната светлина ще се увеличи два пъти повече. Същевременно и топлината на тези души ще се увеличи два пъти.

При това, ние не говорим за топлина, която изгаря, но за топлина, която носи живот в себе си. Щом топлината и светлината на тези души се увеличи два пъти, едновременно с това ще се увеличи и тяхната интелигентност, както и всички останали способности. Докато между душите не става такова съчетание, бъдещата култура няма да се създаде. За в бъдеще мъжете и жените няма да се женят, но ще се съчетават като души, ако искат да създадат ново поколение, което да бъде носител на нови идеали, на нов живот. Бъдещите хора трябва да станат носители на възвишен, Божествен идеал. Любовта не се изразява само в близост между хората, нито само в хващане на ръце, или само в гледане в очите. Да гледаш човека право в очите, това подразбира да гледаш през прозорците в неговата осветена стая.

Христос казва: „Иди и повикай мъжа си и ела тук." Питам: Как ще познаете мъжете? Едно време, когато Бог създаде Адам, той имаше мъжка форма. Бог беше Учител на Адам и му преподаваше уроци по всички предмети. Адам беше отличен геолог. И до сега има запазени цели глави написани от него по геология. Адам беше отличен астроном и отличен естественик, от него има написани по няколко глави върху тези предмети. Адам беше и добър градинар. Съвременните градинари би трябвало да се поклонят на Адам за неговите знания и опитности по градинарство. Същевременно Адам беше и отличен астролог. Той знаеше влиянието на Слънцето и на планетите върху човека, както и отношенията, които съществуват между тях. Питам: Знаят ли съвременните астрономи и астролози причините за поставянето на планетите в известни съотношения и дистанции една към друга? Например, защо, когато Сатурн и Марс дойдат в известно съотношение със Земята, винаги на Земята настават големи пертурбации? Мнозина считат тези неща за суеверия, но казвам: Няма човек в света, който да не вярва в суеверията. Не мислете, че суеверията почиват на някакви илюзии. Не, в суеверията има известна доза истина. Мнозина се смеят на хората, които вярват в уроките и ги отричат. Казвам: Има уроки в

света. На какво се дължат те? Аз ще ви обясня, на какво се дължат уроките. Например, като ви погледне някой човек, вие започвате да се чувствате неразположен, заболява ви глава. Мнозина казват, че това се дължи на уроки. Има хора, които, като погледнат някой бивол, или някоя крава, те веднага заболяват и умират. Причината за това се дължи на силния поглед, който този човек е отправил към вас, или към даденото животно. Силният поглед пък се дължи на електричеството, което излиза от лицето, или от очите на този човек. Това електричество се отправя към вас, и ако не можете да го асимилирате, то ще произведе у вас известна дисхармония, която ще се отрази върху организма ви. Има баби, които знаят да лекуват урочасали [урочасани?] хора по много прост начин. Те вземат едно здраво яйце, чукнат го в челото на бивола, или на урочасалия [урочасания?] човек, и той в скоро време се окопитва. Яйцето лекува, като поглъща излишната енергия, която се е натрупала в организма на човека, и по този начин той се освобождава от своето болезнено състояние. Някой казва: Щом е така, и аз мога да лекувам урочасали [урочасани?] хора. – Не, всяка баба не може да лекува; само тази баба лекува, която е добър проводник на това електричество. Значи, нейният организъм трябва да издържа на влиянията, които се отделят от болния. Същото може да се каже и за лекарите. Много лекари лекуват болни, но малцина имат добри резултати при лекуването. Малко хора са родени за лекари. Истинският лекар трябва да представлява среда, през която болестта може да излезе навън. Лекарят трябва да вземе нещо от болния. Същевременно той трябва да даде нещо на болния. Една болна жена пристъпи до Христа и си казваше: „Ако се допра само до дрехата Му, ще оздравея.“ – Защо оздравя тази жена? – Защото от дрехата на Христа излезе сила, която я излекува. Много от съвременните лекари не могат да имат резултати, понеже не дават нищо от себе си. Във всяка работа човек трябва да вземе нещо и да даде нещо.

Питам: На какво се дължат неуспехите на съвременните хора? – На тяхната немарливост в изпълнение на своите обязаности и задължения към Първата Причина. В това отношение и Адам беше немарлив. Той се представяше пред Бога коректен, изпълнителен, но всъщност не гледаше добре работите си, беше малко мързелив, нехаен. Той криеше от Бога нещо. Като отиде Бог при Адам и видя, че работите не вървят добре, Адам каза: Господи, сам не мога да върша добре работите си. Да имах поне една другарка, с нея заедно бихме могли добре да уредим живота си. Господ му отговори: Щом е въпросът за другарка, която да ти помага, това е лесна работа. Тогава Бог го приспа и от реброто му извади жената, която беше скрита в него. Адам, като видя жена си, своята другарка, веднага се заеме и зарадва, както момъкът се радва, като види някоя красива мома. Аз често съм наблюдавал какъв ефект произвежда момата, или жената върху мъжете. Срещам един момък, който няма пет пари в джоба си и го наблюдавам как, като види някоя мома, веднага се засмива, зарадва се, като че е получил някакво богатство. И наистина, богатство е момата. Момъкът казва: Докато имам тази мома, всичко мога да направя в света. Така мислеше и Адам, но не издържа изпита си. В Райската градина той беше поставен на изпит. Бог му беше казал: Другарката, която ти давам, пази като зеницата на очите си! Никога не я оставяй сама, защото изгубиш ли я от очите си, повече не можеш да я върнеш. Обаче този ден именно, когато Ева беше излъгана от змията, Адам се занимаваше със своите материални работи и не можа да придружи Ева, да се разходи заедно с нея. Ева излезе сама на разходка, добре облечена, с бяла рокля, препасана с хубав колан, добре вчесана, с пригладена коса, с червени устнички, подобно на съвременните модерни жени. В Библията се казва, че Ева била гола. Друго нещо се разбира под думата гол човек. Всъщност и Адам, и Ева са били хубаво облечени. Красавица била Ева. В това време Адам, който бил зает със своите материални работи, си казвал: Какво страшно може да има в Райската градина, та да не може Ева да остане

сама? Може ли тук да дойде някакъв дявол, да я изкуси? Щом е в Рая, тя е в безопасно място. Обаче, тъкмо този ден дошли един дух от Сатурн и един от Марс, заедно с които влязъл и дяволът. Лошото съчетание, което имало между Сатурн и Марс било причина да изгуби Адам своята другарка, която и до днес още не може да намери. И до сега още хората се питат, имат ли душа, или нямат. Казвам: Благодарете, че Ева беше сърцето, а не душата на Адам. Бог направи Ева от сърцето на Адам, а не от неговата душа.

Казва ѝ Исус: „Иди повикай мъжа си и дойди тук!“ Този стих се отнася до един вътрешен принцип в живота. Дойде ли човек до положението на истински религиозен, той ще се обърне към благородното, към възвишеното и мощното в себе си, което определя неговия характер. Когато човек иска да намери Истината, той трябва да се обърне към душата си. Това не подразбира, че душата е нещо материално, но човек трябва да се обърне към нея, за да събуди деятелността на своя организъм. За да стане това, човек трябва да има в себе си един вътрешен материален обект. Какъв може да бъде обектът, който събужда деятелността на човека? Науката, изкуствата, музиката не могат да бъдат този обект, те са само временни занятия за човека. Питам тогава коя е единствената сериозна работа в света? Единствената сериозна работа в света е Любовта, да люби човек. Любовта е първата и най-сериозна работа за човека. Както съвременните хора любят, това ние наричаме занятие. Рече ли човек да заработи с Любовта, като велика, мощна сила, неговата душа и дух се събуждат и той влиза във връзка и с физическия, и с духовния, и с Божествения свят. Само по този начин човек може да разбере отношенията, които съществуват между тези светове, както и смисъла на целокупния живот. Обаче, за да се домогне той до тези работи, от него се изисква да направи връзка с Бога. Има ли тази връзка, той ще може вече да люби правилно и да намери красивите съчетания в целокупния живот. В живота на всеки човек има само десет възможности, да започне той с Любовта. Всяка година има само по

една възможност да работи с Любовта. И на всеки десет години има пак само по една възможност да работи с Любовта. Всичкото останало време на човека е определено само за занимание.

Някой казва: Какво нещо е Любовта? Започнете ли да любите, очите ви се отварят, и вие виждате какво нещо е животът и неговата красота. Човекът на Любовта не може да се смущава от разни думи, от казано-речено. Човекът на Любовта минава за най-богат, за най-силен пред всички хора. Той не е богат като онези милионери, които за няколко години могат да разпилеят своето богатство. Човекът на Любовта е от онези богати, които разполагат със своята магическа пръчица навсякъде. Съвременната наука дава възможност на човека да си служи с магическата пръчица. Тя признава това изкуство. Казвам: Магията е достояние само на любящия човек. Някои разделят магията на черна и на бяла. Според мене и едната, и другата магия са полезни, но и двете трябва да се употребяват с любов. Не се ли употребяват с любов, те нямат добри резултати. Всяка магия, която е употребена без любов, в края на краищата е свършвала с фалит; при това тя е разрушавала живота не само на един човек, но и живота на цял народ. Ако някой маг става причина за разрушението на цели общества и народи, неговата магия, в заключение напълно се проваля. Когато резултатите на магията са вредни, това показва, че тя си служи с разрушителните сили на природата.

Казвам: Не мислете, че светът, в който живеем, е безопасен. В природата има известно количество недиференцирана материя и сили, които трябва да се трансформират, да се облагородят и така да се впрегнат в работа. Много учени, като не подозират това нещо, бутат с пръчицата си, където трябва и не трябва, и в резултат на това стават експлозии в ретортите им; вследствие на тези експлозии и те, и ретортите им, и цялата наука хвръкват във въздуха. Казвате за някои: Учени хора са тези! Преди всичко бъдещите учени хора трябва да работят с Любовта. Някой казва: Сърцето ми гори от любов. В любовта на човека трябва да вземат участие и съзнанието, и

самосъзнанието, и подсъзнанието, и свръхсъзнанието, както и неговите ум и сърце, а също така и неговите душа и дух. Вземат ли тези неща участие в любовта му, вие имате пред себе си истински човек. Следователно, ако писателят е проникнат от тази любов, като топне перото си в мастилото, той ще напише нещо велико и красиво.

Казва й Исус: „Иди и повикай мъжа си и дойди тук!“ Апостол Павел казва: „Аз ви сгодих за един мъж.“ За кого говори той? – За Христа. Ако под думата „мъж“ разбирате Христа, тогава как ще разберете тази мисъл в нейната дълбочина? Вие трябва да разбирате възвишеното и благородното, което апостол Павел е внесъл в тези думи. Разбирате ли смисъла на тези думи, те са в сила да повдигнат душата на човека. Кой човек не е пъдил Христа, когато Той е идвал при него? Щом дойде Христос при вас, вие веднага започвате да Му разправяте своите дертове и недобори: дъщеря ви или син ви били невнимателни към вас, или жена ви била лоша, или че нямате къща, нямате нови обувки, нямате средства да се препитавате и ред подобни въпроси. В резултат на тези оплаквания, Христос ще ви погледне, ще ви изслуша внимателно и ще отиде на друго място да види, там как ще Го посрещнат. Тогава вие оставате сами, недоволни от себе си, и тръгвате да търсите Христа. Тук Го търсите, там Го търсите, но никъде не Го намирате. Днес всички хора търсят Христа, искат Той да им се яви. Всеки е подал своето заявление до Него: един иска пари, друг иска хляб, трети иска къща, всички чакат отговор на своите заявления. Как мислите, колко години са необходими за да разгледа Христос заявленията на всички хора? Хиляди и милиони заявления са подадени до Него. Някой поет казва: Аз подадох заявление до Христа, искам да ми се отговори. Казвам: Не един, но хиляди поети са подали заявления до Христа. Хиляди поети, музиканти и художници са подали заявление до Христа, искат нещо от Него и чакат да им се отговори. До сега най-малко милиард и половина хора са подали заявления до Христа, и всяко заявление тежи половин грам. Питам: Колко вагона са необходими, за да се натоварят всички тези

заявления? Колко ученици на Христа са необходими, за да прегледат тези заявления? И най-после, колко време е необходимо на Христа, за да тури резолюция на тези заявления? Обаче, този въпрос не може да се разреши по механически начин. Ако се разреши механически, това е частично разрешение. Благото, на което се радва човек, същевременно е благо и за целия му организъм, както и за всяка отделна клетка от общия организъм. На това основание в света съществува една велика Божествена душа, в която се съдържат всички останали души. Ние сме свързани с тази душа, и нашето благо зависи от нейното благо.

И тъй, от всички хора се изискват поне малки усилия, за да направят микроскопически опити в това направление, чрез които да проверят всичко, което им се говори. Знанията не могат да се доказват само с думи, но за това се изискват и опити. При това, за да се направи един сполучлив опит, изискват се най-малко десет години. Някой казва: Можем и за малко време да направим някой опит. Казвам: Искате ли набързо да правите опити, ще знаете, че резултатите на тези опити ще бъдат посредствени. Речете ли да направите един съществен опит, да се разговаряте например, с един жител от невидимия свят, вие трябва да употребите най-малко десет години, както и Христос употреби известно време, докато извика своите ученици, да се разговаря с тях разумно. Искате ли да влезете във връзка с вашите заминали майка или баща, вие можете да направите следния опит. Влезте в стаята си, затворете добре прозорците, за да не влиза отвън вятър, или някакъв шум, който да пречи на опита, и концентрирайте силно мисълта си към майка си например, като си представите една от нейните добри черти и така почакайте около 15 – 20 минути. Като мине това време, вие ще усетите една лека, приятна хладина около вас, която се приближава към лицето ви и ви милва. Това е майка ви, която не е в сила да ви проговори, но може само да ви помилва. По този начин тя ви запитва: Синко, защо ме викаш?

„Повикай мъжа си и дойди тук!“ Кой е този мъж, за когото Христос каза на жената да го повика? Един обикновен мъж ли беше той? С тези думи Христос искаше да обърне внимание на самарянката в това, че тя трябва да повика само онзи, който я обича. По този начин Христос обръща внимание и на хората да не се самозаблуждават да мислят, че един обикновен човек може да ги обича. Мислят ли хората така, те пропадат в изпитите си. Който изгуби добрите условия в живота, той пропада. Днес и поети, и художници, и музиканти, и учени, и свещеници, и проповедници, всички пропадат. Защо? – Защото те не апелират към Онзи, който истински ги обича. Всеки човек трябва да има една душа, която да го обича с цялото си естество, т. е. със своето съзнание, със своето самосъзнание, със своето подсъзнание, със своето свръхсъзнание. Има ли човек такава душа, всички Божествени блага ще дойдат чрез нея. Тази душа именно, представлява канала, чрез който се пренасят благата от невидимия свят за душата, която живее на земята. Човек не може да възприеме Божията Любов и Божиите блага откъдето и да е. Тази душа, която ни обича, тя ще ни покаже начин, как да постъпваме с всички останали души. Не е лесно да обичате човека. Онзи, когото обичате, той трябва да има нужда от вас, а вие трябва в подробности да разбирате неговата душа, както и всички нейни нужди. Този човек може да страда от някаква болест, или да го мъчи някакво съмнение, но вие го обичате, ще извадите тези тръни от плътта му, и след това ще му покажете пътя, по който трябва да върви, за да се подигне. Всичко това трябва да направите по такъв начин, че той да вижда във вашето лице истински приятел, който желае неговото добро и повдигане.

Често вие имате добри желания, хубави и вдъхновени мисли и чувства, но ги отхвърляте от себе си и казвате: Това са празни работи, илюзии на живота. Казвам: Има наистина илюзии в живота, но тези илюзии някога почиват на здрава основа. Например, известна илюзия може да се основава на закони на тялото, които вие трябва да знаете.

Засега тялото е необходимост за нас, но за в бъдеще може да не представлява такава необходимост и да можем и без тяло. Или пък най-малкото за в бъдеще нашето тяло може да премине през голямо развитие. Например, в миналото си човек е преминавал през разни форми, но когато е научил и придобил това, което всяка форма съдържа в себе си, той ги е напускал една след друга, докато най-после се явил във формата, в която днес го виждаме. Той е минал през формата на паяк, и като е научил изкуството да преде, напуснал и тази форма. После е минал през формата на риба, и като научил изкуството да плува, напуснал и тази форма. След това е минал през формата на птица, и като научил изкуството да хвърчи, напуснал и тази форма. И най-после той е минал през формата на млекопитаещо, но като видял, че и тази форма не отговаря напълно на неговото умствено развитие, напуснал и нея, явил се във формата на човек. Коя е съществената причина, поради която човек се е изправил на два крака? Центърът на тежестта в животните е отзад на главата, вследствие на което те ходят на четири крака, а гръбнакът им заема успоредно положение с диаметъра на земята. Обаче у човека центърът на тежестта е в предната част на главата, вследствие на което той ходи изправен, на два крака. Изправянето на човека е във връзка с перпендикулярното движение на онези сили, които идват от центъра на земята към центъра на слънцето. Щом човек е влязъл в хармония с тези сили, той се е изправил на два крака. Животните пък, които не са могли да дойдат в хармония с тези сили на природата, и до днес са останали в положението, в което ги намираме, да ходят на четири крака.

Когато се говори за духовния свят, той представлява нещо подобно на физическия. И духовният свят е материален, както и физическият. Както във физическия свят се борави с математика и с геометрия, по същия начин и в духовния свят се борави с духовна математика и с духовна геометрия. Следователно, една физическа линия може да пресича една духовна, и една духовна линия може да

пресича една физическа. Една духовна плоскост може да направи разрез на една физическа и обратно: една физическа плоскост може да направи разрез на една духовна. Едно духовно тяло може да пресича едно физическо и обратно: едно физическо тяло може да пресича едно духовно. Питам: Как ще разберете тези неща? Те са отвлечени въпроси. За да разберете тези въпроси, вие трябва да вземете в съображение всички духовни плоскости, както и всички физически плоскости.

Казвам: Всички тези неща показват, че има връзка между материалните и духовните явления в живота. Например, всички звезди не само, че светят, но те имат още и известно духовно влияние върху човека. Ако погледнете земята с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тя е свързана с безброй нишки, като балон. Чрез тези конци тя е свързана с цялата Вселена. По тези конци именно, идват към земята грамадни енергии. Някой казва: Не зная защо, но еди-коя си планета силно ми влияе. – Разбира се, че ще ти влияе, ти си се закачил за нея, като с конец. Кой човек, ако би се закачил на електрическата жица, по която тече ток, не би изпитал неговото влияние? Казвате: Какво от това, че някой човек се е закачил на такава жица? Няма нищо от това, че сте се закачили на тази жица, но започне ли по нея да преминава електрическата енергия, тя ще ви жегне силно. Тогава ще видите, какво става с вас. Ако се закачите на един от конците на Марс, вие веднага ще станете войнствени и ще кажете: Днес ще воювам! Да, и с кого ще воювате? Най-напред ще покажете силата и юначеството си у дома си, а после и вън от дома си. Цяла година наред вие ще бъдете все войнствени. Ако се закачите на един от конците на Сатурн, вие ще кажете: От сега нататък не вярвам в нищо! Човек не трябва да бъде толкова глупав, да вярва на хората. Казвам: Ти си се закачил на една от нишките на Сатурн, затова вече не вярваш в нищо. Откъде дойде у тебе това недоверие? Досега вярваше на всички хора, считаше ги за ангели, а изведнъж се разочарова от тях. Ако вие знаехте по какъв начин да бутнете

нишките на Сатурн, щяхте да произведете в себе си велика хармония, като че излиза от струните на някоя арфа. Понеже не сте знаели, вие създадохте голям дисонанс в своя живот. Това не е наука. Който иска да следва духовната наука, той трябва съзнателно да работи.

Мнозина се произнасят за някои хора, че са като стари баби, които само се лутат насам-натам. Не, тези хора не могат да се считат за стари баби. Стари хора са само онези, които занасят на гробищата. Или пък ще кажат за някои, че са големи философи. Ние виждаме тези големи философи по гробищата, където черепите им празни, изкуфели се търкалят с години. За трети пък ще кажат, че са много вярващи хора. И на тези хора черепите им се търкалят по гробищата. Щом България има толкова философи, толкова религиозни и свети хора, защо не извика от невидимия свят някой от своите светии, да ѝ дадат съвет, какво да прави в тези трудни условия, в които е попаднала? Ще кажете, че светиите не трябва да се занимават с вашите работи. Питам: Защо светиите не трябва да се занимават с тези работи? Светиите, именно, трябва да се занимават с работите на хората, но хората не искат да мислят по тези въпроси и казват: Дълго време ще мине, докато разумният живот дойде на земята. Не, дошло е вече време за разумен живот, за пълно разбиране на Божиите закони, за да се избави човечеството от страданията, които напълно го разяждат. Страданията на сегашното човечество приличат на живеница, която разяжда, както тялото, така и душата на човека.

Всички съвременни хора се намират на кръстопът, от който трябва да се избавят. Току-що започнете да четете някоя книга, и при вас дойде един критик, който ви казва: Какво сте се зачели? Хвърлете тази книга настрана, тя нищо не струва! Едва сте се запознали с известно верую, намерили сте по някакъв начин Бога, при вас дойде някой учен, който ви казва: Напусни това верую! Смисълът на живота не се крие в него. Влезете в православна църква, и веднага идват да ви кажат: Вие трябва да се прекръстите, да се помолите на Бога, за да се считате член на тази църква. Отидете после в протестантската църква

и веднага ви казват: Вие трябва да прочетете Евангелието, да научите няколко стиха, да научите няколко песни и тогава да се запишете за член на тази църква. Добре е всичко това, но питам: Какво означават трите пръста, които вземат участие в кръстенето? Палецът показва, че разумното начало в човека трябва да вземе участие в служене на Бога. Впрегнете ли палеца на работа, разумното в човека се събужда. С втория пръст се събужда сърцето на човека, а с третия пръст се събужда Божественото, което трябва да се постави за основа на целия живот. Разбере ли човек кръстенето по този начин, само тогава то има смисъл; иначе, колкото и да се кръсти човек, нищо не се постига. Не е въпросът да се кръсти човек вечер при осветление, той трябва да се кръсти на тъмно и от трите му пръста да излиза пламък, светлина. Ако от палеца на човека излиза бяла светлина, от показалеца – жълта и от средния пръст – розова, това кръстене има смисъл. Вие кръстили ли сте се по този начин? Виждали ли сте от пръстите ви да излизат тези три вида светлина? Някой казва: Ти не се кръстиш. Казвам: Дали се кръстя, или не, ела да провериш. Вземам този човек със себе си в една бурна, тъмна нощ и го водя на планината. Като се качим на някое високо място, аз поставям трите си пръста на челото, прекръствам се, и той вижда от пръстите ми да излиза хубава, ясна светлина. Излиза ли светлина от пръстите ми, аз се кръстя; не излиза ли светлина от пръстите ми, аз не се кръстя. Излиза ли светлина от пръстите ми, тогава и аз се кръстя, и сърцето ми се кръсти, и умът ми се кръсти, и душата ми се кръсти, а най-после и духът ми се кръсти. Щом всичко в мен се кръсти, и хората наоколо ми започват да се кръстят. Тогава и цялата ми къща ще бъде отворена: всички хора, които влизат вътре, ще се кръстят и ще излизат с разположение. И ако такъв човек отиде при касата на някой праведен, от касата му ще започнат да излизат светлини, и тя ще каже: Хайде, и аз ще се прекръстя заедно с тебе. Някой казва: Да бъркна ли в касата ти? Ако от твоите пръсти излизат три вида светлина, бъркни тогава; не излиза ли от пръстите ти тази светлина, не бъркай. Ако от твоите

пръсти излиза тази светлина, тогава можеш да влезеш в къщата ми и да си вземеш, каквото ти трябва. Не излиза ли тази светлина, нищо не вземай. Тази е положителната философия на живота.

„Иди повикай мъжа си и дойди тук!“ Кой е този мъж? – Той е Божественият човек, първият човек, когото Бог създаде. За всеки човек трябва да дойде един мъж. В съвременната религия наричат това състояние раждане от Духа. Няма по-велико, по-красиво състояние от него. Докато Божествената душа и Божественият дух не дойдат у човека, той се намира в положението на животно, в мрак и тъмнина. Каквото започне този човек, в нищо не успява. Дойдат ли Божественият дух и Божествената душа в човека, той се намира във вечна светлина, и каквато работа започне, всичко му върви напред.

Като разгледате прочетената глава от Евангелието на Йоан, ще видите, че в един от стиховете се казва: „Иде час и скоро е, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина.“ Тук се говори за дух и за душа. Казвам: Имате ли душа и дух, вие не трябва да търсите никакви външни доказателства за духа и за душата си. Христос е доказал това нещо, но хората не вярват. Днес те вярват повече на другите, отколкото на своя ум, на своето сърце, на своята душа или на своя дух. Трябва ли да поддържаме неща, които в действителност не съществуват, когато Бог е вложил Истината в самия човек? Ние не говорим за нереални неща, понеже те, сами по себе си, са изключени от живота. Всяко нещо, за което говорим е реално. Следователно, душата и духът, за които говорим, са реални величини. Домогне ли се човек до реалността на нещата, той става мощен, велик, щастлив човек, и каквото започне, всичко се нарежда добре. И когато душата на човека проникне в някого, той го познава вече. Някой казва: Аз познавам хората по очите. Как познавате хората по очите? Всъщност хората се познават по добродетелите си. Всяка добродетел има свой определен цвят, както и свой определен тон. Когато минавам покрай някой добър човек, от него излиза приятна, хармонична музика. Една вечер минавах с един свой приятел покрай

едно село и насред селото, над една от къщите, видях приятна, мека, синя светлина, която се издигаше нагоре към небето. Обръщам внимание на приятеля си към тази светлина и го питам: Знаеш ли каква е тази светлина? Тя показва, че в този дом, над който се намира светлината, живее един добър човек, който в това време се моли на Бога, и молитвата му се приема. Приятелят ми поглежда към небето, и той вижда тази светлина. Никъде другаде по небето не се виждаше такава светлина. Обаче, не всеки човек вижда тази светлина.

Следователно, всяка добродетел има свой специфичен тон и цвят. От добрия човек излиза приятна музика, хубава песен, която напомня звуци от някаква нежна арфа. Цяла симфония се чува от добрите хора. Добрият човек прилича на арфа, струните на която са нагласени по такъв начин, че само от докосването на въздуха до тях, се чуват нежни, приятни звуци. Добрите хора се наричат свирещи арфи, от които при най-малкото докосване, чувате да се разнася Божествено дихание. При това, от добрите хора се отделя особен аромат, отдалеч още се усеща някакво благоухание. Има добри хора по света, които наричат светии.

И след всичко това, ще дойде някой и ще каже: Докажи, че има душа! Да доказвам този въпрос, това е детински метод. Ние доказвахме нещата по самарянски, доказвахме ги по еврейски, а сега ще ги доказваме според новото учение, в Дух и Истина. Дойде ли някой да му доказвам, дали съществува душа, или не, ще му кажа: Братко, ела при мен, аз веднага ще ти докажа този въпрос. Как? Ще извадя душата ти, а ще оставя духовното ти тяло в средата, да се разговаряте. Ще повярваш ли, ако видиш това? – Ще повярвам. Щом се върнеш отново в тялото си, ти ще приличаш на новородено дете, освободено от всички болки и страдания, от всички противоречия и недоразумения, и от тебе ще излиза благоухание, като от светия. Обаче за да дойде човек до това състояние, изисква се най-малко десетгодишен усилен труд, един живот чист и свят, свободен, пълен с непрестанна молитва. Десет години непрекъснато човек трябва да се

моли, и като си ляга, и като става, и като работи, и като почива, за да създаде връзка с Бога и започне да работи според законите на Любовта. Това аз наричам здрава, положителна наука – наука на опитите. Аз не ви залъгвам, но ви говоря за наука, която днес вече започва да се открива, и на млади, и на стари. Придобиете ли тази наука, животът вече има смисъл и в най-малките си прояви.

Като ви говоря тези неща, мнозина мислят, че те са невъзможни, като приказките от 1001 нощ. Например, аз често се разговарям с мухите, и ако ви разкажа, какво говоря с тях, и това ще ви се види от приказките на 1001 нощ. Някоя муха кацне на ръката ми, например, и започва да се докарва, като някоя мома, която очаква своя любим. Аз я погледна и намирам, че е облечена, като модерна дама. Ако няма някакъв интерес, тя започва да хапе. Има ли интерес, тя започва да се глади с хобота си и да се докарва. Питам я: Какво правиш? – Стъпих на едно хубаво място и сега искам да се порадвам на Божия свят. Като ви казвам, че аз се разговарям с мухите, това ви се вижда чудно, но ако ви кажа, че мухата може да се влюби в някой слон, ще ми повярвате ли? Защо да не вярвате? Когато някоя муха кацне на гърба на един слон, и той я разнася целия ден от едно място на друго, това не представлява ли истински приятелски отношения? Слонът ѝ казва: Ти можеш да седиш на гърба ми, колкото искаш, а пък аз мога да нося не само тебе, но и целия ти род. Както виждате, слонът обича тази муха. По нататък аз продължавам разговора си с мухата. Питам я: Искаш ли нещо? Тя пък се докарва. Вземам тогава на една пръчица малко мед и го давам на мухата. Тя се зарадва, хапне си малко и се усмихне. Като си хапне добре, казвам ѝ: Хайде, сега, иди си у дома и носи много здраве от онзи, който ти даде угощение. Тя си поправи тоалета, докара се отново и си хвръкне. Как мислите, това илюзия ли е или действителен факт? Аз съм правил ред опити с мухите и съм дошъл до постижения, успявал съм да събудя съзнанието на някоя от тях и да вляза в разговор с нея. Наистина, мухата не може да бъде така умна и съзнателна, като човека, но според степента на нейното

развитие, според малката й главица, и тя може да се пробуди и да влезе във връзка с по-възвишени от нея същества. След това аз започвам да я милвам леко по крилцата, и тя се оставя, не бяга. Съзнае ли обаче, какво мисля да правя с нея, тя е готова да бяга.

В същото положение може да изпадне и човек по отношение на някое висше, напреднало в развитието си същество. Кацнете ли на ръката на някое възвишено, разумно и по-напреднало от вас същество, по същия начин и то ще ви помилва, ще ви даде малко медец, и между вас ще се създаде връзка, ще се завърже приятелство. След това туй същество ще ви каже: Хайде, носете си сега много здраве! Може ли да се обиждате от това? Всеки ден се правят такива опити. Като наблюдавам малката мушица, намирам, че нейната любов е безкористна. Тя не вижда моя образ, но се разхожда по кожата ми, следи, какво излиза оттам, прави си тоалета и най-после хвръква доволна и разположена. Това, именно, е красивото и понятното в живота.

И тъй, всеки от вас трябва да пази хубавото и красивото в своята душа, защото само чрез нея той има възможност да се развива. Само по този начин вие ще можете да използвате благата, които Бог ви е дал. Като се говори за новото, не е въпрос хората да се критикуват, да отхвърлят една или друга философска и религиозна системи. Нека всичко старо остане, но нека се приеме и новото, което сега идва в света. Ако е въпрос за критики, хората и до днес страдат от тях. Добре е човек да критикува, но на сто грешки той трябва да вижда само една. На сто грешки трябва да се чуват хиляда добри думи. В Писанието се казва, че Любовта не вижда грешките. Който обича, той не вижда грешките. Бог, в своята безпределна Любов, не вижда грешките на хората. Той вижда само добрите им страни и винаги ги подтиква напред и само напред. Да върви напред, това е вътрешният копнеж на човешката душа.

Сега на всички, които присъствате тук, казвам: Идете да повикате вашия мъж и за следващия път елате тук!

Беседа от Учителя, държана на 6 март, 1927 г. в гр. София.

НЯМА ТАЙНО

„Защото няма нищо покрито, което да се не открие, и тайно, което да се не узнае.“ (Матея 10:26)

Науката представлява поле за работа на човешкия дух. Аз не разглеждам науката в този смисъл, както днес се разбира. Под думата „наука“ днес разбират натрупване на знания. Ако в средата на някоя река се натрупа пясък във вид на остров, този новообразуван остров придава ли някаква особеност на самата река? Става ли тя по-солидна? Напротив, този остров отбива реката от нейния път. Натрупването на знания представлява натрупаните богатства на търговци, които тичат със своите полици натук-натам, да търсят длъжниците си, или пък да издават реклами за своите стоки. Обаче, не се минават и десет години, и вие четете във вестниците, че еди-кой си търговец фалирал, еди-коя си фирма фалирала. След това хората се запитват: Какво стана с тези видни търговци, че фалираха? Де останаха техните милиони? Навярно някаква криза е настанала в търговския свят. – Де няма криза в света? Целият органически свят претърпява голяма криза. Отиваш в някоя гора и виждаш едно голямо дърво съвършено изсъхнало. Казваш: Фалирал е този търговец. По-нататък виждаш, че клоните на някое дърво започват да изсъхват. Казваш: Този търговец е близо до фалит. Вървиш по улицата и срещаш някой виден професор или лекар, който се подпира на тояжката си, едва върви. Казваш: Криза е това! И този търговец е пред фалит. Де остава науката на този професор, или на този лекар? Това, което може да фалира, да изчезне, не е наука.

Казвате: В какво се заключава кризата? – Какво е криза, няма да обясня, защото нещата се обясняват само, когато станат явни. Значи, тайните неща трябва да станат явни, за да се обяснят. Като говоря, че

тайните неща трябва да станат явни, аз не подразбирам, че тайните неща трябва да се знаят. Да знаеш, де е скрито съкровището на някой човек, това още не значи, че си разкрил някаква тайна. Защо трябва да се интересувате от богатството на някой човек? Да знаеш тайните подбуждения на човека, дали той те обича, или не, това е знание. Знанието не се заключава само в предположенията за нещата. Често в науката си служат с изразите: предполагаме, допущаме, по всяка вероятност и т. н. Какво показват предположенията, допущанията или вероятностите? Предположенията са възможности, които съществуват в умствения свят; допущанията са възможности, които съществуват в чувствения свят. Тъй щото, когато се говори за истинско знание, нещата трябва да се знаят положително. Когато някой казва, че знае много неща, питам: Знаеш ли колко години ще живееш на земята? Знаеш ли господар ли си на своето положение? Знаеш ли, с какъв капитал разполагаш в живота си? Не знаеш ли тия неща, ти не си учен човек. Например, някое дете се ражда с малък капитал, и след седем години неговата банка фалира. То представлява банкер, който може лесно да фалира. След това бащата и майката казват: Отлично дете имахме, но замина. Казвам: Този търговец беше отличен, но капиталите на неговата банка скоро се изчерпаха, и той лесно фалира. Всички се питат: Де замина това дете? – Никъде не е заминало. Какво става с реката, когато изчезне от лицето на земята? – Тя не е изчезнала, но е отишла в океана. Истинският океан не е на земята. На земята съществува един общ резервоар, дето отиват всички умрели хора. Приближите ли се към този резервоар, вие ще видите, че душите на умрелите плуват там, като риби. На гърбовете на тия риби е написано: Тази риба е Иван, тази е Стоян, а тази е Джон, от Англия. Голямо е движението между рибите на този резервоар. Ще кажете: Истина ли е всичко това? Туй е толкова истинно и вярно, колкото е вярно твърдението ви, че някой човек е черноок, или синеок, защото имал черни или сини очи. Казват, че очите правят човека. Например, еди-кой си човек бил сприхав, защото имал сини очи. Не, очите не

правят човека. Когато се говори за цветовете, за краските, ние се убеждаваме, че от тях зависи и степента на развитието на даден човек. Ние живеем в органическия свят, дето краските, цветовете играят голяма роля в развитието на човека. По цвета на очите, на страните, на устните на човека може да се познае, след колко време, например, някой човек може да свърши училището, или да го напусне; също така може да се познае, дали някой човек е добър музикант, или само дрънка на инструментите; още можете да познаете, дали даден човек има силна вяра, или не. Казват за някого: Този човек има силна вяра. Като погледна цвета на неговите очи и страни, виждам, че вярата на този човек е толкова голяма, че от най-малкото шумолене в гората, палтото му ще дойде в хоризонтално положение. Достатъчно е да кажете на такъв вярващ човек, че има да плаща полица от 10,000 лева, за да изгуби всичкото присъствие на духа си. Той веднага се хваща за главата, отчаян и убит, и казва на жена си: Не зная, какво да правя! Казвам: Разбирам да се тревожи този човек, ако парите са нещо живо. Всъщност парите са мъртво нещо, написано на хартия. Трябва ли този човек, който минава за учен, за философ и мисли да напише някаква научна книга, да се безпокои за нищо и никакво?

Чудни са съвременните учени, когато искат, да придобият знания, да пишат научни книги с единствената цел да печелят! Питам: Нима Господ създаде земята, за да я изучават учените, и по този начин да печелят с нея? Нима Господ създаде земята, за да могат свещениците, владиците, проповедниците, майките, бащите и управниците да печелят с нея? Нима Господ създаде земята, за да ходят певците натук-натам, да пеят, и по този начин да печелят? Преди всичко, човек трябва да знае, защо пее и какъв е смисълът на пеенето. Голяма философия се крие в пеенето! Ако болният иска да оздравее, той непременно трябва да пее; от неговото пеене зависи, дали той ще оздравее, или не. Който не обича да пее, от него човек не може да стане. Ако детето никога не пее, от него човек не може да

стане. Ако някой свещеник не пее в църква, от него човек не може да стане. И най-после, ако и професорът не пее, от него човек не може да стане.

„Няма нещо тайно, което да не се яви.“ Да не се яви, това подразбира да не се обясни. Следователно, за да се обясни известен факт, както трябва, преди всичко човек трябва да има в ума си известна светлина и в сърцето си известна топлина. В това отношение умът и сърцето на човека трябва да представляват запалени свещи, с помощта на които да се разбере реда и порядъка, който съществува в природата. Не може ли човек да си обясни правилно реда и порядъка в природата, той ще си състави изкуствено понятие за нея. Има ли изкуствено понятие за природата, тогава и музиката, и науката, и религията за него ще бъдат изкуствени. Пее ли някой с трепетлив, или с прекалено силен глас, това говори за известни дисхармонични състояния в неговия организъм. Това не е пеене. Музикалните тонове са свързани с човешкия организъм. Мозъкът има свои определени тонове и вибрации; сърцето има свои определени тонове и вибрации; стомахът има свои определени тонове и вибрации; черният дроб има свои определени тонове и вибрации; мускулите, костите на човека също така имат свои определени тонове и вибрации. Тъй щото, за в бъдеще музиката ще служи като средство за лекуване. Болният през целия ден трябва да пее, да взима разни тонове, които се отразяват лечебно върху неговия организъм. Здравият пък, ако иска да запази здравето си, също така трябва да пее. Например, колкото по-правилно човек взима тона „ре“, толкова и състоянието на неговите дробове се подобрява. Ако искате да познаете, дали сте взели правилно този тон, трябва да се справите с тона на цигулката. Ако вашият тон и този на цигулката звучат еднакво, вие сте взели правилно тона.

Мнозина казват: С нетърпение ние очакваме да отидем на небето. Питам: Защо тези хора искат да отидат на небето? Какво очакват те от небесния живот? Други пък казват: Нека поживеем

повече на земята. Питам: Какво очакват тези хора от земния живот? Земният живот представлява дейност на волята. В това отношение човек не трябва да се труди и мъчи, но той трябва да работи. Какво виждаме ние? Някой човек излиза сутрин рано от дома си, отива на работа, но през целия ден той носи в ума си тревогите на своя дом: мисли за жена си, за децата си, как ще ги отхрани, как ще ги възпита и т. н. Казвам: Върне ли се човек от работа, той трябва да сложи своите грижи и товар на пода, както конят слага своята раница в дама и остава свободен.

Ще ви приведа един пример за архангел Михаил, когото Бог поставил на служба да взима душите на хората. Един ден той се обърнал към Бога със следната молба: „Господи, не ме поставяй на тази служба, защото, като тръгна да взимам душите на хората, те ще ме намразят. Дай ми по-трудна длъжност, но моля Те, не ме оставяй на тази!" Бог му казал: „Ти ще отиваш само там, дето аз те пращам, и ще видиш, че никой няма да те намрази." Като отишъл при първия човек, при когото Бог го изпратил, архангел Михаил чул хората наоколо да се запитват: От що умря този човек? – Кон го ритна. – Добре че аз не съм виновен, да съм свободен от мнението и чувствата на хората. Втори път Господ го изпратил да вземе душата на една бедна вдовица, която умирала от злокачествена треска. Като влязъл в дома на вдовицата, той си помислил: Какво да правя сега тук, нито кон, нито вол е ритнал тази жена. Значи, аз трябва да взема душата ѝ. Като се обърнал настрана, той видял две малки дечица, които плачели за майка си. Архангел Михаил се съжалил за бедната вдовица и не се решил да вземе душата ѝ. Господ го попитал: „Защо не взе душата на тази вдовица?" – Какво да правя, Господи? Като видях двете малки дечица около нея, съжалих се за тях и не се реших да взема душата ѝ. Тогава Господ го изпратил на дъното на океана, като му казал: „Извади оттам един камък и го разчупи!" Архангел Михаил слязъл на дъното на океана, извадил един камък, разчупил го и в него намерил

един червей. Бог го запитал: „Кой се грижи за този червей на дъното на океана?“

И тъй, съвременната статистика показва, че от ония деца, за които родителите полагат много грижи и усилия, хора не стават. И обратно: Родители, които уповават на Бога, и разчитат на Него, във всички случаи на живота си, децата им са станали добри и разумни хора. Някои родители се плашат от живота и казват: Дано нашите деца не се развалят! Това не е прав начин на разсъждение. Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бога с молитвата: Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа! Родителите не трябва да правят усилия, да отклоняват своите деца от правия път, който Бог им е предначертал, или от тяхното органическо развитие. Можете ли да считате, че вашата дъщеря е на прав път, ако, например, цял ден седи пред огледалото да си прави прически и да си черви устните? Добре е устните на човека да бъдат червени, но те трябва да бъдат естествено червени. Срещате ли мома с червени устни, или момци със засукани нагоре мустаци, това показва, че те искат да развият нещо хубаво в себе си, но като не знаят пътя, по който могат да постигнат тези добродетели, те тръгват по най-лесния път, а с това изопачават своята природа. Ако момъкът иска да има мустаци нагори завити, той трябва да вложи в себе си повече жизнена енергия. По този начин той ще постигне своето желание по естествен път.

Вие ще кажете: Защо трябва да се засягат тия въпроси, именно, сега? Казвам: Тези прояви имат и външен израз у човека. Щом имат и външен израз, те представляват една от страните на живота, която заслужава вниманието на съвременните хора. Например, когато видите някой млад момък със засукани нагоре мустаци, това показва, че неговият дух е бодър. Видите ли някой мъж с увиснали надолу мустаци, това показва, че неговият дух е отпаднал. Докато опашката на кучето е вирната нагоре, то е здраво и върши работа. Увисне ли

опашката му надолу, то е болно. Затова, като срещнете момък, който изкуствено е засукал мустаците си нагоре, той иска да покаже пред хората и пред младите моми, че е здрав, левент момък. Оженил ли се, не се минава много време, и той заболява. Тогава жена му се чуди, как е възможно този здрав, силен мъж в две-три години да се разболее. Казвам: Този момък беше здрав и силен, докато имаше машинка, с която си засукваше мустаците. Престана ли да си служи с машинката, и здравето му се изгуби. Затова, именно, и Христос казва: „Няма тайна, която да не се разкрие."

Следователно, ние трябва да се стремим. към онова знание, към онази наука, които могат да служат за опитно поле на нашия дух понеже само те са в сила да улеснят и осмислят живота ни. Как ще се доберете до тази наука? – Като изучавате минералите, изворите, реките, ветровете, растенията, животните и най-после дойдете до човека. В това се заключава целият живот, така се постига връзка с живата природа. Например, от външния вид на растенията и на дърветата, вие можете с точност да определите, какви са били условията в природата и живота преди много векове. По кръговете на някое старо дърво, вие ще можете да определите, какъв е бил животът във времето, когато това дърво се е развивало, от какви болести е страдало самото дърво, какви са били хората по това време, какъв е бил техният морал, какви животни са живели по това време и т. н. Ще кажете: Вярно ли е това? Как можем да проверим истинността на тези думи? Ако не вярвате, аз ще ви кажа, как да проверите тези факти. Един ходжа бил заставен от султана да измери разстоянието от небето до земята. Ходжата донесъл пред султана едно голямо кълбо и му казал: Разстоянието от земята до небето е толкова, колкото е дълъг този конец, навит на кълбото. Ако не вярваш, ето, аз ще държа единият край на конеца, а ти вземи другия и се качвай с него нагоре. И аз ще ви кажа по същия начин: Аз ще държа единия край на конеца, а вие вземете другия и се качвайте нагоре! Конецът представлява мисълта. В този смисъл всички неща могат да се

проверят, обаче, не буквално. И в съвременната математика много истини са предадени в преносен смисъл.

Христос казва: „Няма скрити неща в света, които не могат да се изяснят.“ В това отношение, първото важно нещо за човека е да знае, че Бог е вложил в него способности и дарби, които той трябва да разработва, за да си служи с тях, да проучва тайните, които се крият в живата разумна природа. Първо човек трябва да разбира математиката, с помощта на която от една страна той ще може да въдвори ред и порядък в своите мисли, а от друга страна ще се ползва от реда и порядъка и на самата природа. После той трябва да има тон, музика и песен в себе си. За да придобие всичко това, човек трябва да бъде здрав. На физическия свят музиката представлява правилно съчетание между тоновете. И наистина, ако човек не е здрав, той не може да извърши никаква работа. Музиката, в това отношение, е съединителна връзка между физическия и духовния свят. Здрав човек наричаме този, у когото всеки орган има свой определен тон и свои определени вибрации. Щом всички органи у човека действат правилно, от тяхната деятелност се произвеждат приятни и хармонични тонове. Значи, ако деятелността на човешките органи е правилна и създава музика, човек може да се нарече напълно здрав. При това, всеки музикален тон има и свой определен цвят. Например, ако устните на някое дете почерняват, това показва, че черният му дроб е в безпорядък. Забележат ли родителите на това дете, че устните му почерняват, те трябва веднага да вземат мерки за неговото лекуване. Как трябва да се лекуват хората? За в бъдеще лекарите трябва да бъдат добри певци и музиканти, за да могат чрез музиката да лекуват своите болни. Който не знае хубаво да пее и да свири, той не може да бъде лекар.

Съвременните хора толкова са се отдалечили от правилния начин на живеене, че са създали изкуствен живот. Те трябва да знаят, че способностите и дарбите, които им са дадени, са свързани едни с други. У човека има кардинални способности и чувства, с които той

няма право да злоупотребява за свои лични, материални изгоди. Например, едно от кардиналните чувства у човека е музиката. Щом е така, той не трябва да продава своята музика, а трябва да я употребява изключително било за своето здраве, било за това на своите ближни. Казвате: Кой ще ни учи на тази музика. – Няма защо хората да ви учат. Музиката, като чувство, е вложена в човека, и затова той трябва сам да упражнява тази своя способност, а отвън ще потърси някой учител, който от време на време само да го напътва. Чрез музиката могат да се премахнат всички лични, семейни и обществени противоречия. Щом в дома на някое семейство възникне известно противоречие, мъжът трябва да пее с гласния звук и-и-и; жената – със звука а-а-а, а детето – със звука у-у-у. Запеят ли и тримата в един глас, всякакво противоречие от този дом ще изчезне. Чрез звука „и“ мъжът ще поддържа нормалното състояние на ума си; чрез звука „а“ жената ще поддържа нормалното състояние на дихателната система, или на сърцето си, а чрез звука „у“ детето ще поддържа нормалното състояние на своята воля. Детето представлява волевия принцип в света. Мнозина казват, че майката и бащата представляват волята в семейството. Не, децата са волевия принцип, както в домовете, така и в света, изобщо. Вземете, например, някой генерал, който е строг, недостъпен, дойде ли, обаче, детето му при него и го помилва, този генерал вече е готов на всякакви отстъпки, той е готов да даде всичко, каквото му поискат. Следователно, ако е въпрос за волеви хора в света, това не са нито майките нито бащите, но децата. Обаче, слабата страна у децата седи в това, че всичко, което те вършат и изискват, е само за тях. В света децата са всесилни.

Когато детето иска да постигне нещо, то ще преследва майка си, ще постоянства в искането си, докато успее. Не успее ли, то ще изкриви устата и лицето си по особен начин и ще започне да пее някаква особена музика, на необикновена гама. В плача на детето има особена интонация. Плачът действа магнетически върху майката, и тя, като не може да издържи това състояние, започва постепенно да

капитулира и казва: Най-после ще дам на детето, каквото иска, да престане да плаче. Значи, и децата си служат с магия, с внушение. Те знаят, как да действат, когато искат да постигнат някое свое желание. Щом иска нещо, детето започва да прегръща майка си, пипа я отзад по главата, където се намират двата жизнени тока и с любящ, мил глас казва на майка си: Мамичко, много те обичам! Като направи тази операция, то пристъпва внимателно към майка си и казва: Мамичко, ще ми дадеш ли няколко ореха? Майката веднага отваря торбата с орехи и му дава, колкото иска. Докато младата жена не е имала деца, тя възпитавала своите близки, да не бъдат слаби, да не се поддават на волята на децата си. Дойде ли време тя да се прояви пред своите деца, веднага отстъпва и казва: Какво да се прави? Деца са, още не разбират. Волята им силна, не могат да се въздържат. Казвам: Лошото не е в това, че майката дава орехи на детето си, но тя трябва да знае законите на математиката и да я прилага в живота си. Когато дава на детето си орехи или ябълки, тя трябва да знае точно, колко да му даде. Много деца умират по единствената причина, че им се дават орехи или ябълки без определен брой. Природата дава на своите деца всяко нещо с брой. Като не знае тези закони, майката казва: Ще дам на детето си два ореха. Питам: Защо, именно, два ореха? – Тогава ще му дам три. – Защо, именно, три? – В такъв случай ще му дам четири, пет, шест или повече. Защо, именно, толкова орехи ще му дадеш? За всеки даден случай майката трябва да знае, колко ореха да даде на детето си. Например, когато някое дете е своенравно, упорито, майката трябва да му даде два ореха. Числото две, т. е. двете единици са положителни числа. Като се съберат, те образуват числото две, което представлява магнетически метод, смекчаване на енергията. Числото две показва, че единицата, т. е. диаметърът в кръга се е завъртял два пъти около себе си. Кръгът пък представлява възможностите, при които разумният живот може да се развива. От друга страна, казвам, че диаметърът при двойката е извършил две трети от своята работа, защото при единицата диаметърът извършва

1/3 от цялата работа, а при двойката – 2/3 от цялата работа. Като се говори за възможности, подразбирам квадрат, плоскости, в които животът може да се проектира, и от които вие един ден ще излезете. Ако по характер детето не е уравновесено, а вие искате да го възпитавате в духа на новото учение, дайте му тогава три ореха, или три ябълки. Числото три е закон на равновесие.

Ще кажете: Това вече не е нищо друго, освен суеверие. Според вас, как трябва да се възпитават децата: да се задоволяват техните желания, или не? Възпитателите трябва да знаят значението на числата, защото всяко число представлява живи единици, които могат да помагат, а понякога могат и да противодействат при възпитанието. Ако някое дете изяде повече орехи, отколкото са нужни за неговия организъм, те могат да укажат противодействащо влияние върху него. Понякога орехите могат да се отразят вредно върху организма на човека, понеже съдържат голямо количество йод. Значи, и орехът е в състояние да отрови човека. Тъй щото, ако искате да развиете у детето чувство на справедливост, давайте му по четири ореха; ако искате да развиете чувствата, изобщо, давайте му по пет ореха; ако искате да развиете религиозните чувства, давайте му по седем ореха; ако искате да развиете разсъдъка, да стане философ, да придобие критически ум, давайте му по осем ореха; ако искате да стане благородно, с възвишени мисли и чувства, давайте му по девет ореха. Дойдете ли до числото девет, спрете. Не давайте на децата си повече от девет ореха!

Казвам: Вие трябва да прилагате този закон не само върху вашите деца, но и върху себе си, защото човек има нужда и от самовъзпитание. Ако някой ден се почувствате нервен, много активен, изяжте две ябълки или круши. Някой може да намери, че ябълките, които изял, са били малки, та трябва да си вземе още една. Малки или големи, законът действа еднакво. В случая, силата не седи в големината, но в количеството, в числото две, като принцип, който действа. Ако някой изяде една круша тежка един килограм, а друг

изяде две круши, които тежат четвърт килограм, последният може да извади от двете круши толкова енергия, колкото първият от едната круша. Според устройството на човешкия организъм, съвременният човек не е в състояние да извади повече енергия от месото, отколкото от другите храни, които минават за слаби. Защо е така? – Защото съвременните хора са много лакоми и мислят, че силата на храната седи в количеството, или в качеството, а не в начина на употреблението ѝ. В магията има един закон на равновесие, според който, ако вие разполагате с десет златни монети, например и спазвате този закон, тяхното число никога няма да се намали, нито увеличи. Колкото и да се ползвате от тия монети, те винаги ще се набавят до десет: нито по-малко ще стават, нито повече. Питам: Вие вярвате ли в този закон? Дали вярвате, или не, за мене това е безразлично. Аз не ви казвам да вярвате в това, защото то подлежи на опит, но за да имате резултат в този опит, трябва да постоянствате с години. Казвате: Бог знае, доколко тия неща са верни. Да, Бог всичко може и знае, но въпросът се отнася до вас, вие да ходите в Божиите пътища. Бог знае всичко, но вие трябва да изправите работите си съобразно това, което Той знае. Бог е вложил във вас красиви подтици, способности и дарби, които вие трябва да развивате.

Срещам един млад човек, който иска да стане музикант, но близките му го съветват да стане държавник, да осигури положението си. Казвам: По-добре нека този млад човек стане музикант, да развеселява хората, отколкото, като държавник да издава неправилни присъди и да ожесточава хората против себе си. Истински държавник е този, който знае, как да се отнася със своите граждани; ако ги бие, или наказва, да прави това по всички правила на Любовта. И в боя се крие нещо добро, но човек трябва да знае, как да бие. В такъв бой има музика и изкуство. Ако стражарят бие хората без любов, един ден тези удари ще се върнат върху жена му, върху децата му, както и върху самия него. Ще кажете: Стражарят не бие хората по собствено желание, така му заповядват. Това е така, но когато стражарят

изпълнява своята длъжност, той трябва да се допита до своя вътрешен глас, да изпълни ли тази заповед буквално, или да намери някакъв друг начин, по който да я приложи. Вътрешният глас в него ще му каже, да удари ли някой човек, и ако трябва да го удари, колко удара са нужни. Ако му заповяда началството да удари 25 тояги, вътрешният му глас може да каже, че за този човек са достатъчни само две тояги. Нека той послуша своя вътрешен глас, чрез който именно Бог, му говори. Двата удара ще донесат благословение, както на провинилия се, така и на самия стражар. Трябва ли след всичко това този стражар да се безпокои, че не е изпълнил заповедта, както трябва? Представете си, че някой човек тръгне от град на град да проповядва Словото Божие, но хванат го някъде стражари и го заведат в участъка. Приставът издава заповед да набият този проповедник добре и тогава да го пуснат. Обаче, един от стражарите в участъка разбира положението на този човек и му казва: Няма какво да те бия, върви си, свободен си! Приставът не знае, какво ще прави стражарят, но в този момент съзнанието му се пробужда, и той извиква стражаря и му казва: Пусни онзи човек там! Нищо опасно няма в неговата работа.

Казвам: Светът, в който живеете, не е свят на произволи. Той е разумен свят, и ние сме заобиколени с множество разумни същества. Не мислете, че като ходите тук-там, вие сте свободни да вършите, каквото искате. Трябва да знаете, че каквото вършите и дето ходите, вие не сте сами. За всяка ваша работа са определени множество свидетели, които следят, как и при какви условия вършите зададената работа. Определено количество от тия разумни същества взимат участие заедно с вас във вашата работа. Те могат да бъдат един, двама, трима или повече, но ако имате девет помощници, вие ще бъдете гениален човек и ще можете да работите във всички изкуства. Затова, именно, първата ви задача е да спечелите благоволението на тия същества. Ученикът трябва да бъде разумен, да спечели любовта на своя учител, за да може той да му разкрие тайните на природата.

Като се говори за учител, аз подразбирам учителите по музика, по изкуствата и по разните отрасли на науката. Не мислете, че е лесно да придобиете знания по известен отрасъл на науката, или на изкуствата. Например, някой ученик може да е способен по музика, по литература или поезия, но ако не дойде някой учител по съответния предмет да запали свещта на това чувство, или на тази способност, ученикът така ще си остане. Тъй щото, каквато способност и да има ученикът в себе си, било по науката, или в духовно отношение, ако той не намери своя учител по този предмет, който да запали свещта на неговото съзнание, той ще си остане обикновен ученик. И когато ученикът се приготви и изучи предадените уроци от своя учител, той се подлага на изпит. Същото нещо беше и с Христа. Той получи много уроци от невидимия свят чрез хората, и докато ги учеше, ангелите бяха далеч от Него. Щом научи уроците си и издържа изпит по тях, ангелите дойдоха да Му служат.

И тъй, първото нещо, което трябва да знаете, е следното: Докато сте в страдания и изпитания, вие се намирате в пустинята. Три изпита ще ви се дадат в пустинята. Първо ще се постави на изпит вашата вътрешна гордост, като ви заставят да превърнете камъните на хляб. Вторият изпит ще бъде по отношение на вашето тщеславие. Ще ви поставят горе на храма и от там ще ви накарат да се хвърлите, без да пострадате, за да покажете на хората, че сте праведен човек. При третия изпит ще ви поставят на планината, отдето ще ви покажат всички царства и ще ви кажат, че ако се поклоните на сатаната, ще придобиете всички тия царства. Обаче, истинският ученик, който е изучил уроците си, знае, че при обикновени условия камъните на хляб не стават; от храма не може да се хвърли на земята неповреден и от планината царства не се превземат. Великият Учител на човечеството, Христос, когото невидимият свят постави на тези изпити, отговори: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко разумно слово, което излиза от устата на Отца.“ Когато сатаната му

каза, че, ако му се поклони, ще притежава всички земни царства, Той му отговори: „Махни се от мене, сатана, защото всички царства горе на небето, както и долу на земята, са Божии, и само Той разполага с тях.“ Сега и вие седите на планината, искате да станете пръв министър в България. Намерите ли се в това положение, трябва да знаете, че сатаната е пред вас, иска да му се поклоните, за да ви даде министерско кресло. Така могат да мислят само профаните, които не разбират великите закони на живота. Човекът на новите идеи е разумен, безстрашен. Той знае, че това, което ние, като хора, предполагаме и очакваме, не става всякога. В живота има закони, според които става точно това, което е определено, а не това, което ние мислим. Туй, което вие никога не сте мислили, става; туй, което сте мислили, не става. Когато се казва, че нещата стават така, както са определени, вие мислите, че те стават, според както ги очаквате. Не, нещата не стават, както вие мислите. Могат да се наведат ред факти и данни от обществения, от политическия и от духовния живот на хората от миналото, както и от новите времена, от които се вижда, че ония, които са мислили, че от тях нищо няма да стане, са ставали видни хора: държавници, учени, философи; тия пък, които са очаквали от себе си много, нищо не са направили. Един от видните английски писатели Карлайл, след като изпаднал в голямо отчаяние от себе си, прекарал три дни в мъки и решил най-после да се самоубие. В това време, обаче, му дохожда мисълта да се обърне към Бога, да поиска от Него просветление и помощ. Като отговор на тази молитва, той дохожда в просветление и написва едно от най-хубавите си произведения. Обаче, трябвало е този писател да мине през това изпитание, през този вътрешен огън, за да се пробуди неговото съзнание. И затова, ако питате, защо са страданията в света, казвам: Страданията имат велико предназначение. Чрез тях хората се домогват до великата философия на живота. Който не страда, от него човек не става. Това не подразбира, че хората трябва изкуствено да си предизвикват страдания, но има разумни страдания, които трябва да

се приемат по същия начин, както се приемат и радостите. За нас страданията и радостите трябва да бъдат еднакво приети. Дойде ли една радост, благодарете на Бога. Дойде ли едно страдание, пак благодарете на Бога. Правите ли разлика между радостите и страданията, като приемате първите с благодарност, а вторите с недоволство, това показва, че вие не разбирате великия, Божи Закон. Разумните страдания идат от Господа. Трябва ли тогава да се оплаквате, че Господ ви изпраща страдания? Ако се оплаквате, вие сте в положението на тигана, който циганинът калайдисва. Представете си, че някой тиган има съзнание, и вие го дадете в ръцете на един циганин да го калайдиса. Циганинът най-първо го изчиства с пясък и парцал, да премахне всички мазнини и нечистотии. После го поставя на огъня, като сипва в него малко нишадър. И най-после туря отгоре калай, да го калайдиса. Какво трябва да каже този тиган, след като претърпи толкова търкания, толкова нагорещявания на огъня? Той казва: Какво иска този циганин от мене, като ме поставя на толкова страдания и изпитания? Циганинът казва: Аз искам да бъдеш чист, почтен, да бъдеш годен за работа на своя господар. И тъй, страдате ли, ще знаете, че сте в ръцете на циганина, който ви чисти и калайдисва отгоре.

Сега аз не говоря за величието на вашата душа, но за човека, който днес се среща на земята. Аз говоря външно за човека, който трябва да премине през ред страдания, за да може низшето в него да се подчини на висшето.

От всички съвременни хора днес се изисква положителна философия, положителна логика. Това се придобива с време, когато човек се добере до истинската, до Божествената наука. Например, като се разгледа ръката на някой човек, от формата, от нейния строеж, както и от дължината на пръстите ѝ, може да се съди за живота на неговите деди и прадеди. Например, на някои хора трябва да се продължават показалците, на други третите пръсти, на четвърти безименните и т. н. За това, обаче, се изискват големи усилия.

Забелязано е, например, че ръцете на крадците са дълги, а на убийците – къси. Не правете общи заключения, че който има дълги ръце, той е крадец, или който има къси ръце, е убиец. Аз само изяснявам закона. Ако признакът, че някой човек е крадец, съществува, не само на ръцете, но още и на главата, и на лицето му, тогава само може да се каже с положителност, че той е крадец. Причината за продължение ръцете на крадеца се дължи на факта, че той дълго време е проектирал своята мисъл към ръцете си, вследствие на което в тази част, именно, е прииждала повече кръв. Ако крадецът, без да знае законите, е могъл несъзнателно да продължи своите ръце, защо гениалният човек, със своето знание и усилие на волята, да не може да продължи един от своите пръсти? Искате ли да продължите някой от своите пръсти, измерете предварително дължината на всяка негова фаланга и, след известно усилие и работа върху себе си, измерете, с колко е станало продължението. Ако в кратко време успеете да продължите пръста си с един или два милиметра, вие сте талантлив човек. Обаче, ако след десетгодишна продължителна работа не успеете да продължите пръста си нито с половин милиметър, вие сте човек без воля, без чувства и без мисъл. В такъв случай не се самозаблуждавайте в себе си. Някой казва: Не зная, защо ноктите ми много растат. Щом не знаеш, защо ноктите ти растат, това е механически процес. Ние не говорим за механическите процеси. Например, сглобяването на няколко дъски във вид на каца и опасването им с няколко обръчи е механически процес. Самата каца няма съзнание. Смисълът на живота не седи в механическото нареждане на дъските. В органическия свят няма механически процеси. Там всяка клетка, всеки атом, всеки йон трябва да бъдат в хармония с другите клетки, атоми и йони. Например, ако един атом желязо и един атом злато влязат в организма на някой човек, те трябва още с влизането си да бъдат в хармония с всички останали атоми от елементите, които съставляват организма. В органическото царство всички атоми на един и същи елемент се различават.

Например, един атом желязо се различава от друг атом желязо, ако първият е минал само през минералното царство, а вторият е минал, освен през минералното, още и през растителното царство. Ония пък атоми желязо които са минали и през минералното, и през растителното, и през животинското царства, се отличават в културно отношение от първите два. Същото се отнася и за храната, която приемаме. Например, ако вие приемете храна, атомите на която са минали само през минералното царство, значи, тези атоми нямат нужната култура и развитие, тази храна ще се отрази вредно върху вашия организъм. Засега минералите изпълняват велика служба в живота; те служат като оръдия на природата, те кристализират материята и са център на известен род сили. След тях идат растенията, които от своя страна приготвят живата материя в природата. После идат животните, които обработват специфичен род материя, докато най-после се дойде и до човека. Човек пък приготвя материята на мислите и чувствата, от които ще се ползват възвишените същества. В това отношение хората се намират в една фабрика за чорапи, дето приготвят материали за обличането и обуването на разумното бъдеще поколение. Значи, съвременната култура и съвременните хора приготвят онази материя, от която за в бъдеще напредналите души ще приготвят своите тела.

Казвам: Като знаете тези неща, вие ще можете съзнателно да продължите вашите пръсти. Например, ако вашият показалец е дълъг 7 см. и вие искате да следвате математика, не ще можете. Защо? Човек с показалец дълъг 7 см., не може да следва математика. Всичко друго може да следва, но не и математика. Значи, за всяка наука има определени данни, специфични белези, които благоприятстват за нейното развитие. Пръстите на разните учени хора, както и на художниците и артистите, са различно устроени. Ще видите, че у видните музиканти пръстите са развити точно толкова, колкото е мярката, дадена от природата. Всяко външно развитие на даден орган отговаря и на вътрешните качества и способности у човека. Ако

външният свят не може да реагира върху някой човек, той не може да има нито силно развит ум, нито силно развито сърце, нито силно развита воля. Като се говори за воля, не се разбира своеволие, но самообладание. Който се самовлада, той трябва да прощава грешките на хората, а главно да се учи от тях. Такъв човек никого не съди. Затова е казано: „Не съдете, за да не бъдете съдени!“ Светът, в който живеем, е добре устроен; той е хармоничен свят. По-хубав свят от него няма. Когато казваме, че в света съществува дисхармония, тя е внесена от хората. Значи, дисхармонията се дължи на самите нас. Страдания и скърби, които не са от Бога, се дължат пак на нас. Тъй щото, когато се говори за мирова скръб, всъщност такава скръб не съществува. Мировата скръб е резултат на това, че хората не са изпълнили волята Божия. Казвате: Навред ли съществуват страданията? Дето, хората не изпълняват волята Божия, страданията се явяват като естествени последствия на това неизпълнение.

Що е грехът? – Резултат от неизпълнение волята Божия. Грехът съществува само на земята, но не и на другите планети на слънчевата система, понеже там съществата са високо устроени. Ако на крадеца се предложи цяла планина, пълна със злато ще се яви ли желание в него да краде? Той вече няма повод да краде. Желанието му за пари, за злато е напълно задоволено. Ако пред алчността на някой човек се сложи цялата земя като владение, той веднага ще започне да мисли, какъв пост да заеме в света, как да разработи тази земя и т. н. Той ще намери хиляди работници, които да обработват тази земя. Значи, човек върши престъпления само тогава, когато му липсва нещо. Задоволят ли се неговите желания, той се отказва от всякакви престъпления. Престъпниците са най-дребнавите хора, буболечици, които нямат никаква идея. Който мисли, че не може без пари, без удоволствия в живота, той е буболечица. Човек може да живее и без пари, и без удоволствия и пак да бъде учен и богат. Няма по-голямо богатство за човека от неговия живот. Животът на човека и с милиони не може да се откупи. Съвременните учени, философи и писатели

учат хората, как по-лесно да прекарат живота си, как да придобият по-големи богатства. Според мен задачата на учените и на философите е да покажат на хората начин, как да живеят правилно. Целта на човешкия живот не се заключава в придобиване на богатства, защото богатството, парите хората сами ги създадоха. Днес в света има около сто милиарда злато; ако речем да го разделим на един милиард хора, на всеки човек ще се падне по сто лева. Значи, всеки човек има право само на сто лева, които са резултат на труда на хората от миналите поколения. Дойде някой при мене, иска ми 2,000 лева назаем. Казвам: Ти имаш право само на сто лева, не повече. Отде ще се вземат останалите пари, които ти искаш? Ето защо, всички хора трябва да се впрегнат на работа, разумно да използват живота и силите, които Бог им е дал, за да имат придобивки, били те материални или духовни. Казвате: Нали орем, копаем, защо не сме богати? Казвам: Не е достатъчно човек само да оре и да копае. Истински работник е този, който освен, че оре и копае, работи още и за напредъка на цялото човечество. Благодарение на усилията и работата на духовните хора, от невидимия свят пристигат към земята висши енергии и сили, които поддържат целия земен живот. Когато майката се грижи и моли за децата си, по този начин тя сваля от разумния и възвишен свят съответни енергии за своите деца. В това отношение родителите не трябва да се тревожат, как ще прекарат децата им, но трябва да се молят, да мислят и да работят усилено за тях. Молитвите на хората са необходими за сваляне висши енергии от невидимия свят. Тези енергии се използват за развитието на цялото човечество. И ако съвременните хора страдат, причината за това е, че им липсва нещо, че не са заели местата, които Бог им е определил. Например, някой човек е станал учител, без да е определен за тази работа. Друг е станал свещеник, без да е определен за тази работа. Трети е станал търговец, без да разбира нещо от търговията и т. н.

Христос казва: „Няма тайна, която да не се открие.“ Казвате: Какво ще стане с нас? Не е въпрос, какво ще стане с вас, но какво

трябва да се прави за в бъдеще. Съвременните хора са дошли до безизходно положение, благодарение на своето голямо незадоволство. И който има, е недоволен, и който няма, е също недоволен. Всеки умира недоволен от живота и казва: Като отидем на онзи свят, там може да ни е по-добре. За кой свят разбират те? Да се говори за блаженство на онзи свят, без да сте придобили това блаженство тук, това е една вътрешна самоизмама. Когато човек умира, той трябва да знае, защо умира и де ще отиде след смъртта си. И ако има известно верую, той трябва да знае, какво съдържа това верую в себе. си. И ако има някакво изкуство, той трябва да знае, какво съдържа то в себе си. Ние трябва да имаме положителна наука. За да напредва човек, той трябва да следва идеала на своята душа. Докато българката сама тъчеше платната си, в нея имаше идеал; откак престана сама да тъче платната си и започна да носи черни дрехи, и нейният идеал изчезна. Като наблюдавам дрехите и цветовете на дрехите, с които съвременните хора се обличат, намирам, че те не допринасят нищо хубаво. На някои хора, например не е позволено да носят черни дрехи. На други не е позволено да носят червени дрехи. Всеки трябва да знае, какви дрехи може да носи. Казвате, че има мода на дрехите, възприета от Париж, и вие ще се обличате според тази мода. Обаче, парижката мода не е меродавна и за природата. При сегашното развитие на човечеството, най-добре е хората да се обличат с дрехи, които имат меки, приятни цветове, за да се смекчават чувствата им. Цветовете на дрехите трябва да бъдат такива, че да задоволяват и самия човек. Мнозина носят връзки или дрехи с ярки, неподходящи за тях цветове, които се отразяват вредно върху тяхната нервна система. Носят ли дрехи с такива цветове, от тези хора не могат да излязат нито художници, нито музиканти, нито учени. Религиозните хора се обличат с черни дрехи, но работите им не вървят добре. Всеки цвят има свое предназначение, което учените хора знаят. Например, зеленият цвят е материалистически; червеният цвят е активен, той е цвят повече на животните; портокаленият цвят е на крайния

индивидуализъм. Единствените цветове, които съответстват на сегашното развитие на хората са ясно-синия и ясно-жълтия. И затова, когато човек се чувства недоволен, нека обърне погледа си нагоре, към небето. Синият цвят на небето действа успокоително. Възприеме ли този цвят в себе си, той ще се домогне до онези вибрации, които носят в себе си живот. Тъй щото, аз говоря за цветовете не само като носители на известни вибрации, но и като носители на живот. Синият цвят внася в човека Истината. Тя пък тонира умовете на хората и ги прави свободни. Законът на свободата отваря сърцата на хората, разширява ги и дава простор на човешката воля. Истината дава тон на живота. Значи, между всички явление в живота има неразривна връзка.

Казвам: Вие трябва да изучавате всички съвременни науки, но трябва да знаете ролята на всяка една от тях. Изпеете ли една песен, кажете ли една дума, правете всичко това съзнателно! Това подразбира да знаете ролята на тоновете и думите, с които си служите. Често хората казват за нещо: Възможно е, допустимо е, мога да го направя и т. н. Изговаряте ли тези думи в техния общ смисъл, нищо няма да постигнете. Искате ли, например, да направите думата „мога“ мощна, пред нея трябва да поставите личното местоимение „аз“; иначе, буквата „м“ в думата мога означава смърт. Това значи, че всичко можете да направите, но след като умрете. Казвам: Ако като поет, като художник или като музикант, вие не сте могли да направите нещо, докато сте живели на земята, та като умрете ли ще направите? Не се лъжете в това! Умрете ли, ще ви направят един паметник и нищо повече. Обаче, кажете ли „аз мога“, вие ще опитате плодовете на вашия труд. Вие не трябва да умирате, че тогава да дойдат хората и да кажат: Бог да прости този човек. Поне едно благо ни остави! Ние благодарим за такива пожелания – Бог да ни прости! Чуете ли да казват хората за вас така, станете от гроба и кажете: Не желая да ми пожелавате това нещо, но елате да седнем всички заедно, да си поговорим, да ви дам едно угощение, и Бог да ни благослови,

всички! Получите ли Божието благословение, вие всички ще си попеете и поговорите музикално.

И тъй, първото нещо, което трябва да имате предвид в български език, е да знаете значението на буквите. Например, буквата „и“ е свързана с ума; буквата „а“ – със сърцето, а буквата „е“ – с волята. Ако си служите с тия три звука при пеенето, вие ще можете да се лекувате с тях. Служете си с буквата „и“, но не я поставяйте в междуметието „их“. Когато имате голямо неразположение, и дойде някой при вас, изпейте звука „и“, а след това изговорете думата Истина. Значи, всяка буква съдържа нещо тайно в себе си. Това показва, че тайните работи в нашия живот трябва да се проучват. Всички хора искат да бъдат талантливи, гениални, но талантите, гениалността се обуславят от много неща. Ако човек има недъзи и недостатъци, той не може да бъде талантлив, а още по-малко гениален. Талантливите, както и гениалните хора нямат никакви недостатъци, никакви недъзи. Според вас, и талантливите, и гениалните хора имат недостатъци и слабости. Не, талантливият и гениалният човек не трябва да имат никакви слабости. Талантливият и гениалният човек, за да бъдат такива, всичките им органи и чувства трябва да са добре развити. Казвате за някого, че е талантлив човек, но има известни слабости. Ако, наистина, този човек е талантлив това разбира, че поне областта, в която той е развил своя талант, е свободна от всякакви слабости и недъзи.

„Няма тайна, която да не се разкрие.“

За изяснение на тази мисъл, ще приведа нещо от живота на Мойсея. Мойсей беше учен човек; той разполагаше с всичката тогавашна мъдрост, но си позволи да убие един египтянин, за да има доброто мнение на народа си. Обаче, след това той трябваше дълго време да изкупва своя грях. Той мислеше, че неговото престъпление е скрито, но не излезе така. Един ден, когато двама евреи се биеха, Мойсей отиде да ги примири, но един от тях се обърна към него с думите: „Какво мислиш да правиш, и нас ли искаш да убиеш, като

онзи египтянин?“ Тогава Мойсей избяга и отиде в пустинята, дето прекара цели 40 години между овцете, от които се учеше. След 40 години ангел Господен дойде при него и му каза: „Чух скърбите и страданията на твоя народ, затова ти ще отидеш да ги освободиш.“ Мойсей беше смирен човек, затова каза на ангела: „Пратете някой друг вместо мен. Аз съм негоден за тази работа.“ Не, ти ще отидеш. Питам: вие пасли ли сте като Мойсея 40 години овцете? Мойсей, такъв голям държавник, трябваше 40 години да прекара в пустинята, да пасе овцете. Едно липсваше на Мойсея, и той го научи от овцете. Овцете, които той пасеше цели 40 години, представят израилския народ. Чрез тях той опитваше душите на всички евреи, които умираха в Египет, защото се вселяваха в овцете.

Казвате: Възможно ли е човек да влезе в една овца! Питам: Ако някой човек влезе в касата на един богаташ да го обере, това не е ли по-срамно, отколкото душата на някой човек да влезе в една овца? Човек може да влезе в овцата, а може и да излезе; като душа, той е свободен да постъпва, както иска. Това не значи, че той остава завинаги свързан с овцата. При това не мислете, че овцата и в невидимия свят представлява това, каквото и във физическия. В невидимия свят овцете живеят колективно, и там те имат своя специална философия. Казвате: Овцете са създадени, за да услужват на човека, като му дават вълна, месо и мляко. Наистина, овцете дават много нещо на човека, но за всичко това се държи точна сметка. Когато овцата срещне онзи, комуто е давала своята вълна, своето мляко и месо, тя казва: Иване, време е вече ти да ми върнеш това, което едно време ти дадох! Ако Иван не иска доброволно да върне това, което е взел от овцата, в друг живот те ще сменят местата си: овцата ще дойде на неговото място, а той ще заеме мястото на овцата. – Възможно ли е да стане това? Питам: Ако това ви се вижда невъзможно, как можа човекът, създаден по образ и подобие Божие, да стане престъпник? Как може ангелът, който живее на небето чист и свят живот, като слезе на земята, да стане змия и да изкуси първата

жена в рая? Ако един ангел може да стане змия, защо човек да на стане овца? По-низките форми в живота показват, че някога е станало деградиране с някои от възвишените същества. „В това отношение трябва да знаете, че ако човек не живее по законите на Бога, той може да се деградира. Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че единственият вечен и верен закон седи в изпълнение волята Божия. Изпълнява ли човек волята Божия, той вижда, че всичко в света е красиво. Защо? – Защото светът е създаден от Бога. Аз бих предпочел да живея в къщата на една овца, отколкото в къщата на един богат, но престъпен човек. Аз съм живял между овцете и зная, какво има в тях. Те имат отлично сърце. Там, дето има добро сърце, не липсва култура. Аз бих желал хората да имат благородни сърца като овцете. Що се отнася до ума им, казвам: По ум човек седи по-горе от овцата, но по сърце овцата седи по-горе от човека. Затова, именно, Христос казва: „Моите овце“. Значи, на съвременните хора липсва едно от качествата на овцете заради което те трябва да живеят между тях, да придобият това качество.

И тъй, великата задача на живота седи в разбиране великия Божествен закон. Разберете ли този закон, вие ще се доберете до тази велика наука да познавате себе си, да знаете значението на вашите външни и вътрешни органи. Знаете ли значението на вашите органи, вие ще можете чрез тази наука да ги поставите в пълна взаимна хармония. Знайте, че всички органи, които съставят нашето тяло, от най-големи до най-малки, имат велико предназначение. От тези органи зависи нашето бъдеще. Когато човек се обърне към Бога, той трябва да измени състоянието на своите вътрешни и външни органи, да внесе в тях известно подобрение; също така и в своите възгледи той трябва да внесе реформа, да стане съвършено нов човек. Това значи да бъде човек разумен. Велика е природата, и ние отвсякъде можем да черпим знания. Например, Библията, като книга е важна в това отношение, че в нея са събрани опитностите и знанията на хората от ред поколения насам. В тази книга е изложен живота и

учението на Христа, макар и в съкратена форма, но който има просветен ум и чисто сърце, той може да се учи от всичко, което е изнесено там. Просветеният човек се учи от всичко; във всички явления той намира непрекъсната връзка. По тази, връзка той съди за онази целокупност на живота, която се изразява в цялата природа, в целия космос.

Христос казва: „Няма тайна, която да не се разкрие." Това е само за разумния човек. Обаче, когато човек изгуби своето съзнание, както и пътя към Бога, той ще се намери в тайните на живота. Тайните неща са само за глупавите а явните – за разумните хора. Тъй щото, искате ли да ви се разкрият тайните на живота, да придобиете стабилност, вие трябва да бъдете ученици. Не се грижете да си осигурите места за онзи свят. Мнозина казват: Да се осигурим, да си купим места, дето ще ни закопаят. Не се грижете за това. – Ама искаме да бъдем близко до нашите майки и бащи. Казвам: Ако търсите вашите майки и бащи, вашите баби и деди по гробищата, вие се самоизлъгвате. Душите на хората не остават на земята. Архангел Михаил има грижа за това; той ще определи мястото на всяка душа. На вас предстои да се приготвите за този ден, когато Архангел Михаил ще дойде, ще похлопа на вратата ви и ще каже: Излезте вие, културните хора, от своите стари къщи!

Сега доброто семе, за което говори Христос в прочетената глава, представя разумните хора, които разбират Божия Закон. Които не разбират Божия Закон, те представят семената, които са паднали на пътя, на песъчливата почва и между тръните. Като знаете това, не се лъжете, че имате Божия Дух в себе си. Идването на Духа Божий в човека представлява продължителен процес на разширение и на придобиване на светлина. Постоянна светлина трябва да има човек! Той трябва да расте от слава в слава, от светлина в светлина и от доброта в доброта. Някой казва: Аз имам Божията Любов. В тази любов има градация. Започне ли човек да придобива Божията Любов, той постепенно се разширява, докато събере всички хора в себе си.

Засега в сърцата на хората няма място за всички. Не е достатъчно човек само да обича хората, но той трябва да бъде във връзка с тях, както и с ангелите, да почувства и тяхната любов и култура.

Казвате: Еди-кои си хора са заблудени. Какво значи заблуден човек? Заблуденият човек има на лицето си було. Обаче, хората, които наричат заблудени, нямат никакво було. Тогава нека хората, които не минават за заблудени, да кажат, отде са дошли на земята? Те ще отговорят, че не знаят. Как да не знаят? Нали не са заблудени? Следователно, когато казвате, че някои хора са заблудени и се занимават с глупости, вие трябва точно да определите, в какво седи тяхното заблуждение и какви са глупостите, с които те се занимават.

И тъй, ако всичко, което ви говоря, разглеждате в буквален смисъл, вие ще извадите от думите ми някаква крива философия; обаче, ако в тях разберете законите, които действат в разумната природа, тогава ще разберете и смисъла на целокупния живот. Човек трябва да учи! Дойдете ли до науката, знайте, че там нищо даром не се дава. За да придобиете Божествената наука, от вас се изискват големи и постоянни усилия.

Сега, впрегнете на работа вашия ум, вашето сърце и вашата воля, ако искате да се домогнете до тайните, които Бог е вложил в самата природа. Днес тайните на Царството Божие са скрити от хората, но в Божия план е предвидено да се разкрият само за готовите души.

Беседа от Учителя, държана на 13 март, 1927 г. в гр. София.

КРОТКИТЕ

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ (Матея 5:5)

Думите, които се употребяват в речта, едновременно имат външен израз, както и вътрешно съдържание и смисъл. Стремежът на човешкия дух се заключава в това, да разбере съдържанието и смисъла на думите, които съставляват неговата реч. Думите приличат на скъпоценни камъни, които могат да се оценят само от разумните хора. Глупавите хора не могат да оценяват скъпоценните камъни. Това виждаме в баснята „Петел и елмаз“. Един петел, като ровил бунището, намерил в него един елмаз, голям като кокошо яйце. Като видял този лъскав камък пред себе си, той го ритнал и казал: „Как не можах да изровя едно житно зрънце вместо този камък?“ Обаче, петелът не знае, че ако елмазът се продаде, с получените пари ще може да купи жито, с което да нахранят хиляди петли като него. Казвате: Това се отнася за петлите. То се отнася за петлите, но същевременно се отнася и за онези хора, които обичат да ровят в бунището.

Христос казва: „Кротките ще наследят земята.“ Какво се разбира под думите „кротък, кротост“? Кротостта е качество на сърцето, а не на ума. Следователно, когато чувствата на човека се намират под влиянието на разумното сърце, този човек е кротък. Кроткият човек никога не бърза. Като се казва, че кротките ще наследят земята, това подразбира, че те ще живеят на земята, колкото искат. Животът на съвременните хора не зависи от тях, вследствие на което ние казваме, че те не живеят на земята, т. е. те са нейни временни жители. Хората приличат на мухи, които влизат в къщата на някой богат човек, защото искат да се обогатят. Те намират в къщата нещо сладко,

кацват на него и си казват: Хубава е тази книга, има какво да се чете! И в кратко време виждате тази книга покрита със студенти и с професори, като в някакъв съвременен университет. Дойде ли господарят на тази къща и види тези неканени гости върху книгата, той ги улавя една по една и ги изхвърля вън. Питам: Тия мухи успяха ли да завладеят къщата на богаташа? Щом богаташът влезе в къщата си, веднага ги изхвърля навън. Тия гости, като излязат вън, отново започват да разискват, по кой начин да завладеят къщите на хората. По същия начин и хората кацват на земята, но не се минава много време, и смъртта иде със своите намазани със сладко книги, които поставя пред хората. Те веднага се налепват на тия книги, и смъртта ги изхвърля навън. Казват: На еди-кого си се роди дете. Казвам: Хората още не се раждат. Днес те се намират в положението на мухите, които още не живеят съзнателен живот. Те се качват на мухоловките, дето намират своята смърт. Тъй щото, съвременната култура свършва живота си на мухоловките.

Казвам: Съвременните хора страдат, мъчат се, защото си поставят великата задача да завладеят земята. Те трябва да се откажат от този стремеж. По какъв начин? – Като се домогнат до висшия разумен живот. Те трябва да изучат законите на разумния живот и според тях да живеят. Значи, задачата на съвременните хора не се заключава в това, да завладеят земята, но да изучат законите на разумния живот, за да живеят правилно на земята. Ако сте каменар, който чука камъни, вие се нуждаете от голям чук, който, като дигате и слагате върху камъните, да ги троши на по-малки парчета. Колкото и да е голям този чук, той е на мястото си. Философия има в него. И каменарят е на мястото си, защото знае как да чупи камъните. Обаче, ако сте философ и вземете един голям чук, с който да удряте върху някоя книга, този чук на мястото си ли е? Философът на мястото си ли е? Нито чукът е на мястото си, нито философът. За да се напише някаква философска мисъл, не се изисква чук, но едно малко, леко перце. С това перце могат да се пишат нежни, утешителни думи за

сърцата. Питам: Когато хората разрешават важни въпроси, с пера ли ги разрешават, или с чукове? Когато в някой дом има спор за нещо, перото ли разрешава спора, или чука? Когато между ученици и учители има спор, недоразумения, перото ли разрешава тия въпроси, или чука? Когато между военните има спор, несъгласия, перото ли разрешава спора и несъгласията или чука? Когато между свещеници, проповедници и владици има разногласие, перото ли разрешава разногласията, или чука? На тези въпроси вие сами ще отговорите.

„Кротките ще наследят земята." Ако искате да разберете дълбокия смисъл на думите които Христос е вложил в този стих, вие трябва да оставите настрана вашите схващания и знания за живота; същевременно трябва да се откажете от мисълта, че сте достигнали върха на знанието и няма какво повече да достигате. Който мисли, че е достигнал върха на знанието и няма повече какво да учи, той сам си приготовлява нещастието.

Сега, като максими в живота, поставям следните положения: Начало на Божествения живот е духовният; начало на духовния живот е религиозният; начало на религиозния живот е материализмът; начало на материализма е смъртта. Ако разгледаме тия положения в обратен ред, ще имаме следното: Начало на смъртта е материализмът; начало на материализма е религията. Значи, материалистите са, най-религиозните хора. По-религиозни хора от материалистите няма. Те се държат здраво за своите убеждения, готови са да умрат за тях, но не отстъпват. Кой богаташ не умира за своята каса? Кой чиновник от пощата, като носи в чантата си два-три милиона лева, не е готов да го пребият на пътя с камъни, но да не даде парите? Той казва: Само ако ме убиете, можете да вземете парите. Какво показва това? Това е религиозно убеждение, за което той умира. Казвам: Краят на духовния живот е религиозният. Значи, ако мислите, че сте много религиозен, вие сте в края на вашия духовен живот, т. е. намирате се в низходяща степен на вашето развитие. Тогава вие ставате религиозен човек. Що е религия?

Религията е мъртва черупка, в която влизат само тия хора, които нямат какво да правят. Те вярват във формите на нещата. Казвате: Защо хората бягат от черквите? Не вярват ли в Бога? Питам: Нима хората непроменено трябва да седят в черквите? Преди всичко черквата не е създадена за душата. Тя не може да служи на душата. Ако, наистина, черквата е необходимост за душата, питам: Коя беше първата черква, в която се молеше Адам? Можете ли да кажете, дали тя беше православна, евангелска, католическа, теософска или друга някаква? Имаше ли черква по това време? Де се молеше Адам? Имаше ли икони и кандила? Адам признаваше само Един Жив образ, на който се кланяше. Всяка сутрин Бог посещаваше Адама и го извикваше: „Адаме, тук ли си?“ Той излизаше пред Бога и Му се покланяше. Обаче, когато Адам сгреши, Бог го извика за последен път, но той се скри от Лицето Му, не смееше да се покаже. Следователно, когато някой каже, че е религиозен човек, питам го: Ти чуваш ли всяка сутрин гласа на Бога в твоята райска градина? Ако имаш райска градина, в която да чуваш гласа на Бога, ти имаш и религия; нямаш ли такава райска градина, нямаш и религия. Когато хората изгубиха рая, тук си направиха черква, да се забавляват; под думата „църква“ се разбира общение на душата с Бога.

Съвременните хора изпадат в комично положение. Когато някой изгуби баща си, той туря портрета му на първо място и започва да се кланя на умрелия си баща, като казва: Благороден човек беше моят баща! Питам: Де се крие благородството на твоя умрял баща? Или, изобщо, в какво се заключава благородството на умрелите хора, или на хората, които умират? Казвате: Справедлив човек беше моят баща, пълен с добродетели. Де отидоха тия добродетели? Ако добродетелите могат да се стопят като лед, да се превърнат във вода и да отидат в черната земя, какви добродетели са те? – Моят баща беше духовен човек. – Да, твоят баща беше на края на своя духовен живот, на края на своя религиозен живот, на края на своя материалистичен живот, вследствие на което той умря. Ако човек се ражда като ангел,

той трябва да запази това свое състояние през целия си живот. Как може да запази своето състояние? – Чрез волята си, чрез своето сърце и чрез своя ум. Защо са волята, сърцето и умът на човека, ако чрез тях той не може да запази състоянието си с което се е родил както и благата, които Бог му е дал в началото на неговия живот?

Мнозина ще запитат: Как е създаден света? Как е създаден човек? – Не е въпрос, как е създаден човек, нито е въпрос, как е създаден света, но за нас е важно, че светът съществува. Как е създаден светът, това не знаят всички, но всички знаят, че светът съществува. Защо? Защото, когато Бог създаваше света, ние не бяхме при Него. Съществуват ред теории на учени хора върху създаването на света, но нека дойде един от тия учени да ни покаже едно клише, останало от създаването на света. В първа глава на Битието се казва, че Бог направи небето и земята. Значи, Той ги направи, но не ги създаде. Това подразбира, че Бог ги направи видими. В този смисъл земята не е мъртво тяло. Тя е живо тяло, върху кората на което живеем. Ако бихте погледнали земята с очите на ясновидеца, вие бихте я видели като красива жена, наша майка, в която живеем ние, хората, и които тя често потупва, понеже не изпълняват службата си, както трябва. По отношение величината на земята хората представляват малки буболечици. Когато някоя от тия буболечици не слуша майката-земя, тя я чукне с единия си пръст, и буболечицата отхвръква далеч някъде в пространството. След това останалите буболечици казват: еди-коя си буболечица умряла. Защо умряла тази буболечица-човек? Понеже бил недоволен, че нямал знания, нямал богатства и т. н. Земята казва: Слушай, синко, понеже си дошъл при мене да се учиш, ще живееш тук, докато израснеш, и след това ще те изпратя на слънцето да се учиш. Слънцето е грамадно тяло, милион и половина пъти по-голямо от нашата майка-земя. Някой казва: Голямо нещастие ме сполети, но няма какво да се прави, тъй е писал Господ. Не, Господ никога не се занимава с нещастията на хората. Веднъж човек е дошъл на земята, той трябва да знае, че тя е негова

възпитателка. Тя казва: Каквото ти е нужно в живота, от мене искай. Аз ще ти дам и жито, и царевица, и ябълки, и круши, и бонбони, но от тебе искам да учиш и да слушаш. Не учиш ли и не слушаш ли, моят пръст ще те чукне, и ти ще умреш. Сега всички учени, философи, проповедници, свещеници, владици умират, а хората казват, че са отишли на онзи сят. Чудни са хората, които без да са ясновидци, казват, че техните близки отишли на онзи свят. Да поддържат това твърдение, то е все едно слепият да казва, че видял някой негов познат да отива към Витоша. Слепият, който не вижда нещата, трябва да каже: Казаха ми, че моят познат отиде на Витоша. Който вижда, само той може да каже: Видях своят познат да отива към Витоша.

„Кротките ще наследят земята." Някой казва: Аз от кротките ли съм? – Ако беше от кротките, земята щеше да бъде твое наследство. Пари имаш ли, касата ги пълна ли е? – Не е пълна. – Тогава не си от кротките. Разумност имаш ли? – Нямам. – Пак не си от кротките. Кроткият човек има всичко. Неговата градина е пълна с ябълки, с круши, с портокали, с лимони, с праскови и т. н. Земята е негово наследство, и той разполага с нейните богатства. Някой казва: Аз не се занимавам със земни работи, аз се занимавам с поезия, стихове пиша. Казвам: Съвременният поет първо съчинява, после пише в ума си и най после превежда на книга. И наистина, виждаме някой поет седнал някъде, мъчи се, търси рими, съчинява и най-после преведе намисленото на книга. Значи, той превежда на книга, а не пише никаква поезия. Истинският поет е вътре в него. Казвате: Еди-кой си музикант създал нещо, написал някакво велико произведение. – Не, и този музикант не създава сам, но той само превежда. Истинският музикант е в него вътре: той диктува, а другият отвън превежда. Казвате: Този човек е много религиозен. Защо? – По цял ден се моли на Бога, поклони прави, чете псалмите на Давида. Питам: Колко свои псалми той прочете и написа? Това, което той прави, е пак превеждане. Това са псалми на Давида, а не негови. Всяка сутрин вие

трябва да съчините по един псалом от себе си. Който не знае да съчинява псалми, той не знае да се моли. Първата работа, като станете сутрин, е да съчините по един малък псалом и да видите, дали Бог ще го одобри. Ако Бог го одобри, ще го оставите в първоначалния си вид; не го ли одобри, ще оставите Той да го поправи и ще го запазите в този коригиран вид. Колко псалми съчинихте досега? Ако всяка сутрин е трябвало да съчинявате по една песен и да нарисувате по една картина, колко песни и колко картини трябваше да имате досега? Великата Божествена наука определя точно чертите на истинския поет, художник или музикант. Ако се вгледате в лицето или в челото на такъв поет, ще видите, че от лицето, или от главата му излиза силна светлина, и той започва да съчинява някое свое произведение.

Казвам: Велико нещо е човешката душа! И след това хората още продължават да се запитват, съществува ли душа, или не. Който пита, съществува ли душа, или не, това показва, че неговата душа е по-малка от самия него. Този човек трябва да остави този въпрос настрана и да не разисква върху него. Душата осветлява човека. Всичкото знание, което той носи в себе си от памтивека, както и Любовта, Мъдростта и Истината – трите начала на живота, се крият, именно, в неговата душа. Тя е склад, хранилище на всички негови богатства. Всички трудни въпроси, които изникват пред човека, се решават пак от душата. Трябва ли тогава да запитвате, съществува ли душа, или не? Който не вярва в съществуването на душата, той се намира в края на материализма, и смъртта е негов дял. Какво става с този, който умира? Той изгубва всичко. И след това хората започват да се успокояват с думите: Ако има бъдещ живот и сме живели добре ние печелим; ако пък няма бъдещ живот, нищо не губим. Казвам: Ако има бъдещ живот и не си живял, както трябва, ти губиш, понеже влизаш в живота на страданията. В този живот ти ще бъдеш глух, сляп, сакат, ням и ще се намираш във вечна тъмнина и постоянно мъчение. Ако влезеш в духовния свят глух, сляп, ням, сакат и не

можеш да продължиш своето развитие, защо трябва да се излагаш на такова мъчение? Казвате: Бог не съществува. Това показва, че вие не вярвате в този бог, когото сами сте създали. Началото, от което сме излезли, е Бог. Той ни дава подтик към великото и красивото, вследствие на което ние се стремим да бъдем разумни, свободни, учени, щастливи, т. е. хора с широки сърца и светли умове.

Питам: Отде и как се създават тия подтици у човека? Гледате човека, като заспи, нищо няма в него, не се забелязва никакъв подтик. Когато спи, той нищо не разбира. Де е тогава истинският човек? Истинският човек никога не спи. Сънят представлява раздвояване на човешкото съзнание. Това показва, че между физическото и духовното съзнание на човека няма връзка. Следователно, явленията от духовния свят не могат да се реализират на земята, и обратно: явленията от земята не могат да се реализират в духовния свят. И затова, ако човек влезе неприготвен в духовния свят, той ще усети, като че пада отнякъде. Такова е положението на земния човек, който мисли за себе си„ че всичко знае. Питат го: Отде идеш? – Не зная. Кой е твоят дядо, или твоята баба от преди четири поколения? – И това не зная. И колко нещо още не знае, а се заема с разискване върху въпроса, съществува ли Господ, или не. При всичките ваши знания, щом ви сполети най малкото нещастие, веднага казвате: Няма Правда в света. Казвам: Тъкмо това нещастие показва, че има Правда в света.

Не мислете, че това, което ви говоря, има нещо общо с вашия личен живот. Аз изнасям старите схващания на хората от хиляди години насам. Има едно ново схващане, което трябва да приемете, ако искате да се освободите от страданията в света. Освободите ли се от страданията и нещастията, вие едновременно с това ще се освободите и от много други неща, които спъват вашето развитие. Представете си, че вие сте беден човек и се нуждаете от пари. Казвате: Без пари не може да се живее, без пари не може и да се работи. Така е, без пари не може в този свят, обаче, има един господар, на когото всички служат без пари и то доброволно. Кой е този господар? – Това сте самите вие.

Когато човек работи на себе си, иска ли за това пари? – Не иска. Каквото ви накара този господар, вие с готовност работите: копаете, орете, жънете, учите – всичко това правите доброволно и гледате, да не ви изпъди само. Каквото ви накара и каквото ви даде този господар, от всичко сте доволни. Следователно, един ден, когото вашето съзнание се обедини с общото съзнание на всички хора, и когато всеки човек започне да работи и за другите, както за себе си, ще има ли тогава бедни хора в света? – Няма да има. И ако у всеки сиромах има това благородство, че той никога да не помисли за касата на някой богаташ няма ли да има разбиране и съгласие между хората? Всеки ще предпочита да води идеен живот и да работи добросъвестно, отколкото да обира чуждите каси. Идейният човек е взискателен към всичко. Той може да е беден, да няма обуща и шапка на главата си, но отвън още ще познаете, че той е човек с идея. Ако пък е богат, той ще се облече с най-хубави дрехи, с най-хубава шапка, всичко в него ще бъде изискано. Неговото облекло ще представлява контраст на модата, но ще бъде изискано. Това, именно, показва, че той е идеен. Идейният човек не си позволява да ходи със скъсани дрехи, или със скъсани обуща. Дрехите му могат да бъдат стари, но няма да имат дупки. Яви ли се някаква дупка на дрехите му, той веднага взима мерки да я закърпи. Ако този човек няма шапка, той ще ходи гологлав, но никога със скъсана шапка.

Сега, като вървите от видимото към невидимото, питам: Какви трябва да бъдете във вашия вътрешен живот? Често вие не обичате хората да ви безпокоят. Тъкмо затова ще дойде пред къщата ви някой просяк, ще похлопа на вратата ви, и като му отворите, той ще ви говори около половин час, като че ви проповядва. За да се освободите от него, вие ще му дадете нещо и ще си кажете: Отде се намери сега този просяк, да ми отнеме толкова време? Питам: И вие, като този просяк, не заставате ли с часове пред Господа да Му разправяте за жена си, за децата си, за това-онова? Ако пък сте учен, който е написал никакво научно съчинение, което хората не преценяват,

както трябва, вие веднага отивате при Господа и започвате да Му се оплаквате, че хората не ви разбират, не могат да ви оценят и т. н. Затова, именно, Христос казва: „Кротките разумните ще наследят земята." Това не значи, че не трябва да пишете, да работите, но хубаво трябва да пишете. На поета трябва хубаво перце, а не чук. На шивача трябва хубава игла, а не чук. На музиканта трябва хубав инструмент, а не чук. За деликатните работи се изискват деликатни инструменти, а не чукове. Всеки човек ще оправи работата си с инструмент, който отговаря на неговите знания и способности. Шивачът ще оправи работите си с иглата. Поетът ще оправи работите си с перото. Музикантът ще оправи работата си с лъка и цигулката. Земеделецът ще оправи работите си с ралото и мотиката. Умните хора с какво ще оправят работите си: с иглата, с перото, с лъка и цигулката, с ралото и мотиката, или с друго нещо? Всеки човек има нещо специфично за себе си с което може да оправи работите си, но той трябва да знае, как да управлява това нещо. Той трябва да управлява своя инструмент така, както вещият капелмайстор управлява с пръчицата си своите музиканти.

След освобождението на България, един българин тръгнал да търси служба, но каквато намирал, все му се виждала трудна. Един ден, като минавал покрай градската градина, видял един господин, с пръчица в ръка, маха из въздуха, управлява няколко музиканти. Като видял това нещо, той си казал: Ето, намерих една лесна работа за мен. Като махам с тази пръчица, ще мога лесно да си изкарам прехраната. Този човек не знае, че голямо изкуство има в махането на пръчицата. Ако той маха, а музикантите не го разбират, нищо няма да излезе. Всеки може да вземе пръчицата и да я маха из въздуха, но той трябва да знае, как да я маха. Всеки може да вземе перото в ръка и да пише, но ако не знае, как да пише, нищо няма да излезе.

„Кротките ще наследят земята." Това значи: Земята ще бъде достояние главно на кротките. Защо? – Защото кроткият човек знае законите, чрез които може да придобие Вечния Живот. Затова хората

трябва да изучават малките мистерии. Една от задачите на учениците е да изучават малките и големите мистерии в живота. Всеки човек е ученик, дошъл на земята да учи. Всеки от вас има майка и баща в невидимия свят, които са ви изпратили на земята да учите. Вие сте забравили вашите родители от невидимия свят, но като свършите земното училище, пак ще се върнете при тях. Там вие ще им разправяте, какво сте научили на земята, а те отново ще ви изпратят тук, да учите. Значи, ще има постоянно качване и слизане. В това отношение духовният свят е за напредналите души. Царството Божие е за възрастните, за разумните хора, а земята е забавачница за децата Всички съвременни учени работят в тая забавачница, за да има с какво да се занимават. Отлична забавачница е земята! Какво се учи и върху какво се говори в духовния и в Божествения свят, вие можете да съдите от живота на земята. Ако на земята се разисква върху толкова важни въпроси, какво остава тогава за духовния и за Божествения свят?

В една от миналите беседи говорих, че на земята от време на време идват ангели, които правят изчисления върху разни въпроси. Например, те правят изчисление върху въпросите: Колко милиона години са необходими, докато нашата вселена дойде до своето пълно развитие? Колко милиона разумни същества трябва да работят през това време във вселената? Нашата вселена крие в себе си възможности за развитието на разумните същества. Един ден, когато те завършат своето развитие, ще се създаде нова вселена. На същото основание, когато и нашата земя завърши своето развитие, тя, заедно с разумните същества, които живеят на нея, ще дойде до Божественото пристанище, и там ще спре. Тук тя ще се отърси от всичкия си багаж, от всички свои деца, и първо тя, а след нея разумните същества, ще се явят пред Бога, да дадат отчет за извършената от тях работа. След това те ще получат нова работа.

Питам: Де ще бъде тогава земята? Какво ще бъде вашето състояние? Казвате: Какво ще бъде състоянието ни тогава, не знаем;

какви ще бъдем, пак не знаем; но знаем, че досега сме стъпвали на земята с краката си и отсега нататък ще стъпваме по същия начин. Че трябва да стъпвате на земята с краката си, това е ваше специално схващане, но питам: Птиците, рибите, микробите и ред още живи същества, които живеят по лицето на земята, все с крака ли стъпват? Кой е истинският начин за ходене: с крака, или без крака? Ние трябва да дойдем до положението да ходим така, че краката ни едва да се докосват до земята. Сега земята се е превърнала на пустиня: дето стъпи човешки крак, всичко под него изсъхва. В няколко годишния ни живот на земята, всичко под нас е изсъхнало. Всички улици, всички шосета са покрити с прах. Шосетата на съвременните културни хора са покрити с толкова много прах, че техните учени умират от този прах. И след всичко това казват: Отлични шосета имаме! Благодарение на автомобилите пък, хората се задушават от техните газове. Американците, например, се видели в чудо, какво да правят с тъй много наплодилите се автомобили в Чикаго. Представете си една улица дълга 10 километра, по дължината на която са наредени автомобили един до друг! Те са се наплодили като рибите във водата. Какво ще правят по-нататък? Тогава ще се усъвършенства аеропланното изкуство, и хората ще летят с аероплани из въздуха. Значи, и в техническия живот всяко старо изобретение се замества с ново. Въпреки това, ние слушаме хората да казват, че старите вярвания трябва да се запазят, че старата религия трябва да се възстанови и т. н. Ако това трябва да бъде така, тогава нека възстановим първия ден от създаването на земята. Нека възстановим първоначалното състояние на земята. Следователно, да искате възстановяване на старите неща, това е неразбиране на живота. В света съществува само един живот Божественият, а всички стари религии не са нищо друго, освен листа на този живот. Утре листата ще окапят и ще остане само дървото на живота. И духовният живот е временен. Утре и той ще отлети. Само Божественият живот е вечен. Значи, кротостта у човека представлява Божественото, което ще

наслади земята. Следователно, кротостта, тази велика Божествена проява живее у всеки човек. Както кротостта остава вечно на земята, така и човек не трябва да бъде лист на дървото, макар че това влиза в реда на еволюцията.

И тъй, кроткият човек трябва да води самостоятелен живот. Самостоятелен живот има само в узрелия плод, който съдържа в себе си всички възможности за развитие. В това отношение той се явява като символ в живота. Дървото пък има способност да се индивидуализира. То символизира душата. Само тя има възможност да се прояви в своята абсолютна свобода. Казвате: Защо човек трябва да бъде кротък? Ако човек не е кротък, той не може да постигне нищо. Аз не говоря за кротостта на овцата. Според мене овцата не е кротка. Мислите ли, че парализираният човек, който не прави никакви пакости, е кротък? Мислите ли, че змийските яйца, които още не са излюпени, са кротки? Излюпете ги и ще видите тяхната кротост. Същото може да се каже и за човека. Излюпете човека и ще видите, че той не е кротък. Има нещо лошо в човека. Животът трябва да излюпи хората, да ги разтърси, за да им покаже, какви са. Казвате: Условията на живота са лоши. Условията на живота не са лоши, но съвременните хора са подобни на скъпоценните камъни, затова, каквото и да правите със скъпоценните камъни, те пак камъни си остават, макар и скъпоценни.

Казвате: Как ще познаем кроткият човек? Ще ви дам един начин, по който можете да познавате кроткия човек. Той е следният: Ако лишите кроткия човек от условията на неговото развитие, от неговите права и го изпратите някъде из пространството, той ще се превърне във вода, която е в състояние да ви разруши. Водата руши даже и най-твърдите скали и канари. Ако и втори път го спънете, той ще се превърне в електричество, в динамически сили, които ще разрушат живота ви. Ако му попречите и трети път, той ще се превърне в огън и ще запали къщата ви. Сега, хората като не разбират този закон, щом видят, че някой човек се провини в нещо, те веднага решават:

Хайде да обесим този човек, или да го убием, да го изпратим по някакъв начин на онзи свят. Казвам: Хората не се поправят нито с убийства, нито с обесване. Ние не можем да изменим великия Божи закон, който казва: „Не убивай!“ Вие имате право да убиете човека само тогава, когато, като го извадите от неговата стара, нехигиенична къща, го поставите в нова, по-хигиенична къща от старата. Поставите ли го в нова къща, запалете старата! Така Бог прави с грешния човек. Той го изважда от неговото грешно състояние и го поставя в друго, по-благоприятно за неговото развитие. Следователно, и вие трябва да приложите в своите мисли и желания закона за смяна на състоянията, с които си служи Бог. Вие не можете изведнъж да премахнете едно лошо чувство което се е породило в сърцето ви, или една лоша мисъл която се е породила в ума ви, без да обмислите начина и времето за тяхното премахване. Вие трябва да работите разумно, да решите, трябва ли да ги премахнете, и ако трябва, по какъв начин да направите това. В Божествения свят съществува закон, който точно определя времето за реализиране на всека мисъл, на всяко чувство и на всяко желание. Не спазите ли времето което този закон е определил, вие ще чакате друго време. Първото време е вече пропуснато Божественият свят е свят на пълен ред и порядък. Като естествено последствие на този живот, и разумните хора живеят в пълен ред и порядък.

Питам: Каква е задачата ви за днес? Задачата на днешния ден е да оживеете, да възкръснете. да намерите смисъла на истинския живот да се освободите от задълженията си, да обикнете ближните си, да се помирите и простите с неприятелите си и да се заемете с правене добро. Днешният ден не е определен за сказки, за концерти, за забавления. Някой казва: Тази вечер съм определил да отида на концерт, дошъл е един виден музикант. Аз наричам първокласен, виден музикант или певец този, който е готов да отиде в дома на някоя бедна вдовица, да събере децата и наоколо си, да извика след това още няколко бедни семейства и да започне да им свири или пее

най-хубавите си номера. Сега какво правят видните музиканти? Те определят някой ден, или някоя вечер за концерт, събират хора от висшето общество, които ще им платят добре, и започват да свирят. След свършване на концерта, публиката ще им поднесе няколко хубави букети и с това всичко се свършва. Тия музиканти си въобразяват, че публиката е разбрала и оценила тяхното свирене. Истински музикален човек е този, комуто сърцето трепва при слушане на музика, или на пеене. Ако търсите истинския музикант, или певец, вие ще го намерите в кроткия човек. Каквото изкуство и да има, той ще го посвети за благото на своите ближни. Ако кроткият човек е музикант, той ще вземе цигулката си неделен ден и ще отиде поне при две три бедни вдовици, да им посвири малко. Ако е поет, той ще вземе своите най-хубави произведения и ще им прочете нещо от тях. Ако е учен човек, той ще отиде да им поговори нещо по науката, което те не знаят и от което се интересуват. Кроткият човек поне един ден от седмицата ще посвети за благото на своите ближни. Какво правят съвременните хора? Щом дойде неделя или някакъв празник, те излизат на разходка, по-близо или по-далеч от града, и се разговарят, спорят, критикуват ту държавата, ту света, че не бил направен, както трябва и т. н. Какво направиха европейците с Китай? Успеха ли да го изправят? Напротив, китайците се пробудиха и казаха: Не искаме насилие над нас! Колкото и да сме миролюбив народ, не искаме европейците да ни заповядват! Япония се освободи, Турция се освободи, и ние искаме да се освободим! Един народ от 400 милиона души не може да се подчини на европейците. Никакво насилие не търпим вече! Има ред постъпки на европейците, които не ги препоръчват. Аз не искам да изнасям техните постъпки, но казвам: Това, с което европейците се хвалят, не е никаква култура. Може ли да се оправи света с такава култура? Знаете ли, че един ден съзнанието у бедните, у сиромасите ще се пробуди? Божественото съзнание и у тях ще се пробуди и ще заговори. Време е вече да се живее разумно! Не се ли приеме разумният живот, катастрофите неизбежно ще дойдат.

Разумното, Божественото ще се наложи в света. Това ще стане не чрез разрушение, но чрез разумност и любов. Разумните същества идат вече в света и насаждат новите идеи. Аз бих желал всички млади, всички учени и философи да дадат ход на новите идеи в света и да ги приложат поне в минимална степен. Това не може да стане изведнъж, но постепенно: лъч след лъч ще иде, докато светлината на изгряващото слънце се усили и осветли всичко около себе си. Вярвайте в това и ще успеете.

Казвам: Преди две хиляди години дойде в света един велик Учител, когото хората приеха за Бог. Те направиха милиони църкви в Негово име, и продължават да Му служат и до днес. Питам: Колко свещеници и владици от тези, които служат на Христа, могат да умрат за Него? Ще кажете, че в Русия умряха много свещеници и владици за Христа. Те умряха насила, не по своя воля. Нима разбойниците и престъпниците в затвора умират за идея? Нима войниците на бойното поле умират за идея? Всички умират насила. Въпросът е, колко свещеници и владици доброволно биха умрели за Христа. Или, колко свещеници и владици биха прочели няколко молитви на бедни хора без пари? Сега, аз нямам предвид нито свещениците, нито владиците, но казвам, че съботата и неделята са определени дни за правене добро. Ако Бог ни хване в неизпълнение на Неговия закон, няма да остане косъм на главата ни, нито парче от дрехата ни. Всеки, който не изпълнява Божия закон, ще влезе в затвора, и там ще се разправят с него по всичките правила на изкуството. И ако ме питат, защо този учен, този музикант, този поет, този художник, или този свещеник страда толкова много, ще отговоря: Той страда, защото не е кротък и неделен ден не прави добро. Колцина от вас сте готови да правите добро? Ще кажете: Не знаем как да правим добро. – Който има желание да прави добро, той всякога ще намери начин как да го направи.

Една мома казвала на другарките си, че не знае да играе хоро. Другарките не и вярвали и един ден се наговорили да се пошегуват с

нея, да видят, може ли да играе и да тропа на хорото, или не. Те взели една нагорещена тенекия и я турили под краката и. Като стъпила на тенекията, младата мома започнала да скача, да тропа, да играе. Като я видели другарките и в това положение, те започнали да и се смеят и казали: Както виждаш сама, ти знаеш да играеш. Кога знае да играе тази мома? – Когато тенекията се нагорещи силно, и тя трябва да стъпи на нея. Що е тропането? Какво представляват игрите? Игрите, с които хората се забавляват, са дошли случайно в света. В първо време хората не са знаели да играят, нито да тропат на хоро. После, при различни случаи в живота, те са започнали да прилагат игрите. В българските хора, например, въртенето става ту наляво, ту надясно. Въртенето при хората се основава на особен магнетически закон. Когато хорото се върти наляво, например, от момите излизат особени магнетични струи; след това, когато хорото се обърне надясно, тези магнетични струи засягат момците и оказват известно влияние върху тях. Същото става и с момите. Когато хорото се върти надясно, от момците излизат особени струи, после, когато хорото се обърне наляво, тези струи засягат момите. Ако погледнете хорото с окото на ясновидеца, вие ще видите, че тези струи се отделят във вид на светлина. Когато светлите струи от момците засягат момите, сърцата им трепват; когато светлите струи от момите засягат момците и техните сърца трепват. В този случай хорото има смисъл и за момите, и за момците. Ако от едните и от другите не излизаха никакви светли струи, тропането нямаше да има никакъв смисъл. Тези светли струи са приятни, и затова хорото се върти. Питат: Защо хорото се върти ту наляво, ту надясно? – За да излязат светлите струи от момите и да ги възприемат момците; после пък да излязат светлите струи от момците и да ги възприемат момите. Без тези струи хорото не би се въртяло.

Що е животът? – Хоро. Някой казва: Чудно нещо, видях на едно място поп да играе хоро! Какво от това? То е обикновено нещо. Нима при венчаването на хората свещеникът не играе хоро с

младоженците? Той ги хваща за ръка и обикаля с тях, хоро играе. Казвам: Лошото не е в това, че младоженците играят хоро, но защо престават да играят след като се оженят? Там е лошото. Какво по-хубаво от това, когато мъжът, жената или децата в един дом се разгневят нещо и се хванат на хоро да играят? Ако синът или дъщерята знае да свири на нещо, нека свири, а всички останали да се заловят на хоро и да играят. Няма по-добро нещо от това, да се върти хорото по домовете. Ще кажете, че това е срамно. Когато хората се карат, или бият, не било срамно, а да играят хоро било срамно. Няма по-голяма философия от тази, да се играе хоро, но тази философия трябва да се прилага в живота. Тя дава начин и методи, как да се постъпва при един, или при друг случай в живота. Обаче, всички хора не могат да постъпват по един и същ начин. Хиляди и милиони начини има, по които хората постъпват. Всеки трябва да се ръководи от своя вътрешен стремеж на душата, който именно, ще му определи и начин за постъпване. Този начин ще отговаря на неговото развитие.

„Кроткият ще наслади земята." Ако вие насладите земята, ще бъдете богати със сила, със знание, с живот, с пари, ще разполагате с аероплани, с автомобили – дето искате, ще можете да отивате безпрепятствено. Кроткият може да постигне всички желания на своята душа, но не изведнъж, а постепенно. И без това той ще живее вечно на земята; следователно в продължение на своя дълъг живот, ще има възможност да постигне всичко. Питам: Знаете ли, какво ще стане с вас, ако приложите веруюто, което имате? Например, каква мисъл ви дойде тази сутрин в главата? Едно трябва да помните: Каквато мисъл и да ви дойде на ума, тя крие в себе си нещо хубаво. Някои мисли са лоши по причина на това, че са окаляни, дълъг път са минали; изчистите ли ги, във всяка от тези мисли ще намерите по един скъпоценен камък, дълбоко някъде скрит. На това основание вие трябва да изчистите всяка нечиста мисъл, която минава през ума ви. Смисълът на живота не се заключава в това да избягвате лошите мисли, чувства и желания и да се стремите да се освободите от тях, но

трябва грижливо да ги чистите, както майката чисти малкото си дете. Кроткият човек е силен, защото постъпва така.

И тъй, какво имал предвид Христос преди две хиляди години, когато говорил на хората за блаженствата? Деветте блаженства, които Той е дал, представляват девет метода за работа. Тези методи се отнасят само за учениците, и то за онези от тях, които искат да се запознаят с мистериите на света. Само тия ученици, именно, трябва да изучават блаженствата. При това, те трябва да се научат да изговарят правилно думите в тия блаженства. Всяка дума, произнесена правилно, произвежда известен ефект. Например, ако произнесете думата „кротък“, както трябва, колкото и да сте тъжен, тя ще бъде в сила да измени вашето състояние. Съвременните хора говорят, правят добрини, но всичко това няма резултат. Защо? – Защото те говорят без любов, правят добро без любов и т. н. Добрините, които правим с любов, представляват едни от хилядите начини, чрез които се проявява Божията Любов. За да се направи някое добро с любов, човек трябва да има вяра. Вярата е вътрешна връзка, която човек трябва да има, ако иска Любовта да му даде начини и методи, чрез които той да действа. Когато поетът или писателят напише нещо, той трябва да е уверен напълно в това, което е писал. При това, той сам трябва да е доволен от своята работа. Кое у човека се задоволява лесно? – Божественото. Затова, живеете ли по новия начин, вие ще усетите в себе си присъствието на Божественото, вследствие на което ще изпитате вътрешна радост. Тази радост показва, че и Бог е доволен от вас. Станете ли сутрин недоволни, това показва, че имате някакъв недостатък в себе си. Ако някой от вас, като вегетарианец, сънува, например че убива някого с нож, това показва, че някаква нечиста мисъл го е вълнувала. Щом стане сутринта, той трябва да се освободи от тази мисъл. Друг сънува, че отива някъде да краде пари и разбива някаква каса. Такъв род сънища оставят у човека известно недоволство, което показва, че той не е от кротките хора.

Добре е човек да бъде силен, но да не убива. Той не трябва да убива даже и насън.

Сега ще ви приведа един пример за геройство. В една от миналите войни се срещат двама офицери от неприятелски лагери – единият французин, а другият – англичанин. Единият от тях изважда револвера си срещу неприятеля и иска да го застреля. Вторият взима револвера от ръката му и го захвърля настрана. Първият изважда сабята си, иска с нея да го заколи. Вторият и този път успява да вземе сабята от ръката му, строшава я и я хвърля настрана. След това вторият офицер изважда своя револвер и го подава в ръката на неприятеля си, като му казва: Ето, сега можеш да ме убиеш. Първият офицер седи неподвижен на мястото си и не взима револвера. Вторият изважда сабята си и му казва: Ето и сабята ми! Сега можеш да избереш едно от двете оръжия, да ме убиеш, с което искаш. Първият офицер и в този случай седи неподвижен на местото си: поглежда към револвера, поглежда към сабята и ги захвърля настрана. Това е един похвален пример на геройство. Питам: Имате ли вие тази смелост, като дойде неприятелят ви, да вземете неговия револвер и неговата сабя, да ги захвърлите настрана, а после да му предложите своите с които да ви убие? По този начин, именно, вторият офицер победил своя неприятел. От този момент двамата офицери станали най-добри приятели. Вие знаете, че единият от тях е бил французин, а другият англичанин, но няма да ви кажа, кой от тях, как е постъпил. Желателно е да имаме такива офицери и войници, които по този начин да обезоръжават своите неприятели. Съвременните хора, обаче, се насърчават в убийства, кой повече хора да убие. Това се отнася и до религиозните хора. Обаче нека оставим всеки да върви по своя път.

Казвам: Ако схващате нещата по стария начин, вие можете цял живот да се молите, обаче, нещастията ще следват едно след друго. Искате ли да се освободите от страданията и нещастията в света, станете кротки. Като станете кротки, вие ще хванете ръката на неприятеля си и ще захвърлите настрана неговия револвер и неговата

сабя. След това ще му дадете вашия револвер и вашата сабя, за да ви убие. Вашият револвер и вашата сабя представляват Словото. Закон е: Дадете ли вашето оръжие на противника си, той никога няма да ви убие. Никога противникът ви не може да ви убие с вашето собствено оръжие. В това седи силата на човека. Така направи и Христос. Той взе револвера на смъртта, после взе и сабята на смъртта и ги захвърли настрана. Христос не беше от слабите хора. Като дойде до едно място, Той захвърли кръста и каза: „Повече не нося този кръст! Вие го носете!“ След това се изправи и каза: „Сега вече можете да ме заковете.“ Но и на кръста Той не остана за дълго време. Скоро и оттам се освободи. Запечатаха гроба Му, но и оттам излезе. Ангелът, който причини смъртта на Христа, взе душата Му и я занесе в ада. И в ада Христос не остана за дълго. С влизането си още Той размърда жителите на ада и им каза: „Хайде, братя, излезте сега навън! Той тръгна напред, и в скоро време адът се изпразни. За да излязат по-скоро оттам, жителите на ада изпочупиха вратите, прозорците да не би някой да ги върне назад. От това време досега адът отново се е напълнил. И трябва отново да дойде Христос или друг, подобен на Него, да отвори вратите на ада и да пусне жителите му вън.

„Кротките ще наследят земята.“ За да дойдете до това положение от всички се изискват убеждения и устойчивост в убежденията. Казвате: Лесно се говори, но мъчно се изпълнява. Не, аз говоря неща, които могат да се приложат в живота. Всичко благородно и възвишено, което правите, ще осмисли вашия живот. Осмисли ли се живота ви, тогава и болестите, и сиромашията, и страданията ви ще изчезнат – всичко ще се уреди. Казвате: Може ли да се постигне това нещо в кратко време? Ако вие живеете правилно и разумно, това може да се постигне най-малко в продължение на десет години. Най-дългият срок, който ви давам, е 30 години. Ако някой от вас живее чист и свят живот и в продължение на 30 години не реализира своите заветни цели, нека дойде при мен аз съм готов да му заплатя всички разноски, които е направил през това време. По-рано от този срок

никого няма да приема. В Америка има правило по движението на трамваите, което гласи: Ако някоя от трамвайните коли закъснее с един час от определеното време, на всеки пътник, който по това време се намира в трамвая, се плаща по един долар. Американците изпълняват съвестно това правило, защото ценят времето. Затова аз казвам: Ако вие работите съзнателно върху себе си, и в продължение на 30 години не придобиете това, което е нужно за душата ви, аз съм готов да ви платя разноските за това време заедно с лихвите. Обаче, ако и вие не изпълните това, което се изисква от вас, тогава вие ще платите разноските, заедно с лихвите им.

„Кротките ще наследят земята."

Сега аз желая на всички да наследите земята. Желая още вашите добри мисли, чувства и желания да се реализират в най-скоро време.

Беседа от Учителя, държана на 20 март, 1927 г. в гр. София.

ЛОЗЕНИТЕ ПРЪЧКИ

„Аз съм лозата, вие пръчките, който пребъдва в мене, и аз в него, той принася плод много, защото без мене не можете нищо да сторите.“ (Йоана 15:5)

В този стих Христос изнася един от великите закони на органическия свят, или един от законите на развитието, или един от законите на разумните прояви в света. Проявите на разумния живот се заключават в това, че ние трябва да живеем разумно. Истинският живот се състои в разумността. Ако е въпросът за някакво просто съществуване, така живеят и малките песъчинки, така живеят и малките капчици, така живеят и цветята, така живеят и дърветата, така живеят и животните и т. н. Обаче, живот от живот се различава. Копнежите на човешкото сърце ние наричаме копнежи на душата. Никой човек още не може да определи, какво иска, какво той желае. В това отношение човек може да има днес едно желание, утре друго, но всъщност кой е истинският копнеж на неговата душа? Днес може да се занимава с една наука, утре с друга; днес може да е електротехник, утре биолог, химик, дрехар и т. н. Питам: Какви резултати има от тази човешка деятелност?

Да допуснем, че вие знаете всичко за малките буболечици, за растенията, за животните, за минералите, питам: Какво ще ви ползва това знание? Представете си, че ви оставят съвършено сам на една планета, като нашата земя, и вие имате всички богатства, разполагате с големи знания, питам: Какво ще ви ползва всичко това? Обаче, това са само предположения. Човек никога не може да бъде сам. Немислимо е човек да бъде сам в света! Това са само хипотези, предположения. Човек има хиляди клетки в себе си, хиляди желания, вследствие на което той никога не може да бъде сам. Че не може да

бъде сам, се вижда по това, от какво в известни случаи той е недоволен. Значи, ако беше сам, той трябваше да бъде доволен. Щом не е доволен, това показва, че в него има друг някой, който е недоволен.

Христос изнася един закон, който изразява с думите: „Аз съм лозата, вие пръчките." Следователно, човек трябва да се постави в живота си в положението на пръчка върху тази лоза и да знае нейните закони. Народите на изток си служат със съкратена, с образна реч. Лозата, в този случай, е образ. Ако разбирате отношенията на нещата, вие ще видите, че лозовата пръчка съдържа в себе си повече неща от самото грозде. Било е време, когато гроздовият сок не е ферментирал. Било е време, когато крушите не са гниели и буболечици не са ги наяждали, както днес. Било е време, когато през зимата водата не е замръзвала. Откакто водата започнала да замръзва, и животът се е изменил. Казвате: Водата замръзва при 0°. Учените хора не са разрешили напълно този въпрос. Те казват, че водата замръзва, когато се намали топлината ѝ. Значи, на леда липсва топлина.

От цитирания стих се вижда, че всяка лозова пръчка има отношение към самата лоза. Ако тази пръчка пребъдва на лозата, тя ще бъде почитана, ще дава плод и от този плод ще се оценява. Следователно, по отношение на целокупния живот, човек представлява малка лозова пръчица. Докато пребъдва на великия организъм, той ще има мир в себе си, от нищо няма да се безпокои. Когато казваме, че човек не трябва да се безпокои, ние подразбираме, че той е клон или пръчка от някоя лоза. Щом е така, той няма защо да се безпокои какво ще стане с него. Каквото стане с лозата, това ще стане и с пръчките. Някой казва: Какво ще стане с мене? Питам: Ти пръчка ли си, клонче ли си, или лист от някое дърво? Ти крак ли си, или ръка от някое животно? Ако си нещо подобно, работата ти е осигурена. Ако пък си специфично лозова пръчка, работата ти пак е осигурена. Съвременните лозари, които изучават модерното

лозарство, режат пръчките на лозите на общо основание. Те казват: Тази пръчка трябва да се отреже. Те режат по своему, като оставят по едно, по две, най-много по три очи на лоза. Обаче, това не е правилно.

Сега, като говорим за лозовата пръчка, ние разбираме единството, което съществува във вътрешния свят. Ако се зададе въпросът каква нужда има човек от дясната, или от лявата си ръка, какво може да се отговори? Човек никога не е бил и не може да бъде с една ръка по следните съображения: Има служба, която дясната ръка по никой начин сама не може да извърши. Например, ако горната част на дясната ръка е нечиста, тя сама не може да се измие, затова лявата ръка трябва да ѝ дойде на помощ. Това пък, което дясната ръка сама може да направи, лявата ръка и да ѝ дойде на помощ, нищо няма да я ползва. Същото може да се каже и за лявата ръка. Обаче, работят ли и двете ръце заедно, те усилват своята деятелност. Следователно, има една специфична работа, която всеки човек сам може да извърши. Никой друг не е в състояние да го замести. Това е правило. Голямо разнообразие има в природата! И когато казваме, че всеки човек е на мястото си, подразбираме, че той извършва една специфична служба; измести ли го някой от мястото му, голяма дисхармония ще настане в природата.

Христос казва: „Сухите пръчки, които не дават плод се отрязват, и на тяхно място се посаждат други.“ След всичко това съвременните хора казват, че имат известни вярвания, че вярват в Бога. Казвам: Същината на вярата не се заключава във външните вярвания. Ако човек произнася думата „любов“ сто пъти на ден, без да има любов в себе си, какво го ползва тази дума? Ако той цял ден говори за богатства, за правене на къщи, за обработване на ниви, а няма пет пари в джоба си, какво го ползват тези предприятия? При такива случаи хората се утешават, като казват: Еволюция е това! Тежки са условията на живота, но все пак надяваме се на бъдещето: ако не в този, в друг живот поне ще успеем. Обаче, ние казваме, че животът е един. Като казваме, че има само един живот, ние подразбираме, че

има само едно дърво, а другите дървета са негови части. Има само един живот, и върху този живот се нареждат всички останали животи. Всичко, което ние виждаме на земята, представлява човека, разложен на своите части. Минералите, растенията, животните, това е човекът, разложен на своите части. Следователно, когато изучаваме животните, ние изучаваме човека; когато изучаваме растенията, ние изучаваме човека. По тази причина, именно, влезете ли в една страна, по растенията, по животните, които съществуват в нея, вие можете да познаете окръжаващите хора и тяхната култура. Ако влезете в една градина, в която има само боб, какво заключение ще извадите? Ако влезете в една градина, в която има само царевица, какво заключение ще извадите? Все ще извадите някакво заключение, по-близо или по-далече от истината. Преди повече от 25 години във варненско, в село Николаевка, тамошните земеделци имаха обичай да сеят само зимница. Те минаваха за аристократи и казваха: Царевицата е само за свинете, не е за нас. Ние не се нуждаем от царевица. Те даже и летница не сееха. Близо до това село имаше една малка паланка, която наричаха Везир-Козлуджа. Населението на тази паланка беше гагаузко. Пред очите на своите съседи те минаваха за прости хора, защото сееха повече царевица. Обаче, една година житото на старите аристократи от Николаевка не стана, и те започнаха да се молят за царевица, за която по-рано се произнасяха, че е достояние само на свинете. Оттам насетне всеки земеделец започна да сее по десетина декара царевица. Гладната година ги накара да сеят царевица. Значи, и царевицата е на място, и тя е необходима за съграждане на човешкия организъм. Енергията на много растения взема участие при създаване на човешкия организъм, а отчасти и при създаване на човешкия мозък.

Следователно, при щателното изучаване на растенията ще видите, че и те се различават едни от други по своята интелигентност. Вземете например бора. Той е духовно растение, което расте нагоре конусообразно, под него нищо не може да расте. Значи, той не търпи

под себе си нищо материално. Борът казва: Който иска да расте, да върви нагоре! Няма защо под мене да растат дребосъци и да чуруликат птиченца. На научен език казано, това означава следното: Обикновено висшите духовни енергии използват нисшите. Първите изискват повече сокове. Ето защо, малките растения не могат да виреят под бора. Следователно, ако боровете в една страна се изсекат, това е лош признак; ако ябълките в една страна изчезнат, и това е лош признак. Преди години в цяла Европа се яви филоксера по лозята. Тя дойде от Америка и помете всичко по пътя си. След това се обяви всеобщата война. Значи, ако лозата не беше заболяла от филоксера, и всеобщата война нямаше да дойде. Това показва, че между явленията в целокупния живот и природата има тясна връзка. Освободете лозата от филоксерата, ще видите, че и войните ще престанат. Очистете плодните дървета от гъсениците, от всички мушици и микроби, които влизат под кората и ще видите, че страданията в света ще изчезнат. Освободите ли се от всички нечистотии в живота, и работите ви ще тръгнат напред. Може ли да бъде здрав онзи човек, който никога не мие краката, ръцете, лицето, както и тялото си? Не може да бъде здрав човек този, който никога не се мие, не се чисти. Порите на човешкото тяло винаги трябва да бъдат отворени, те никога не трябва да се запушват! Порите имат една магнетическа обвивка, която трябва да се пази. Един ден, когато хората развият шестото чувство в себе си, те ще видят, че около тялото на човека има една обвивка. Докато тази обвивка съществува и човек е здрав, защото тя регулира топлината на неговия организъм. Понякога, под влиянието на лошия живот, тази магнетична обвивка около тялото на човека се разкъсва, и външните влияния проникват в него, като създават ред болести. Тази магнетическа дреха обвива стомаха, дробовете, всички вътрешни органи в тялото на човека, а специално и клетките му.

И тъй, когато казваме, че трябва да бъдем религиозни, духовни, това нещо е имало смисъл някога, в миналата епоха, за да може по

този начин да се поддържат обвивките на организма винаги здрави. Когато говорим за добър живот, ние подразбираме живота на растенията. Човек не може да бъде добър, ако той не разбира законите за развитието на растенията. Само растенията са добри. Когато говорим за твърдост, за устойчивост, ние трябва да разбираме качествата на минералите, изобщо, били те обикновени или скъпоценни. Защо? – Защото те играят важна роля в природата. Съвременните хора, например, разбират и ценят качеството на златото и на другите благородни метали главно външно. Ако вместо някакъв златен съд, или няколко златни монети в кесията си, вие имате известно количество злато в кръвта си, то ще създаде голяма устойчивост на характера ви. Такъв човек никога няма да се окислява, той винаги ще бъде здрав и весел. Всички весели хора са здрави и богати, понеже имат известно количество злато в кръвта си; всички песимисти са бедняци, те нямат злато в кръвта си. Турете малко злато в кесията, т. е. в кръвта на един песимист човек и той ще стане весел. Някой казва: Ние не се нуждаем от злато. Христос казва: „Събирайте съкровища за небето!" Значи, богатството е нужно за човека. Небето представлява разумния живот, където всичко е в пълен ред и порядък, в пълна активност. Ако златото в касата на богатия човек не се използва, то не е богатство. Туряйте златото в действие! Докато златото в касата на банкера е в бездействие, то не допринася никаква полза. Тури ли се златото в действие то вече придобива смисъл. На същото основание, ако и ние не туряме нашите идеи в действие, те нямат смисъл.

Казвам: Онези, които мислят, че могат лесно да намерят пътя на Истината, те изпадат в заблуда. Те казват: Аз се родих отново, аз познавам вече Бога. – Щом познаваш Бога, ще почнеш да учиш. Това е едно от качествата на новородения човек. Който не учи той още не е познал Бога. Познава ли Бога, у него се ражда любов; роди ли се любов, той ще започне да учи. Започне ли да учи, в душата му се заражда радост и веселие, и той става щедър и богат. И тогава, като

дойде при него някой нуждаещ се, беден човек, той не се запитва колко трябва да му даде, но му предлага кесията си, сам да вземе колкото иска.

Сега, при съвременните норми и правила на живота, хората казват: Защо не можем да обичаме? – Защото отношенията между хората не са правилни. Ако двама приятели отидат в кръчмата да пият, кой печели? – Кръчмарят. След като се напият, те ще се скарат, ще се сбият, и ако нямат повече пари да пият, кръчмарят ще ги изпъди навън. Значи, в случая кръчмарят печели, а приятелите губят. Сега, ще представя друго положение, да видите в какво се заключава истинското приятелство, истинската обич. Ако вашият приятел намери на някоя планина хубав, чист извор и ви покани да отидете заедно с него на извора, да се напиете там с чиста вода, какво ще направите? Вие ще отидете заедно с приятеля си при извора, ще си начерпите малко от тази балканска вода и ще се върнете у дома си доволни и разположени. В този случай кръчмарят нищо не печели, а приятелите печелят. В това се заключава идейното приятелство, в това се заключава истинската обич. Кръчмар, който нищо не взема, той е безопасен; кръчмар, който на първо време е любезен и дава много, но после иска да му се плати, той е най-опасният човек в света. Питам тогава: Ако има такива опасни хора, как могат те да мислят, че са родени от Бога? Знаем, че роденият от Бога грях не прави. Следователно, всеки човек съзнателно трябва да се запита, роден ли е от Бога, или не. Той трябва в себе си искрено да си дава отчет за всичко, което върши. Колкото и да е способен ученикът, ако той не учи, знанието няма да му се даде наготово. Някои казват, че човек се ражда учен. Не, човек не се ражда учен, но той придобива знанието с големи усилия. Всички съвременни учени хора са работили в миналото, те работят и сега, и по този начин са придобили и придобиват плодовете на своите усилия. Днес невидимият свят работи върху тях, с единствената цел да събуди съзнанието им. Всеки учен човек в миналото си още е вложил богатства в някоя банка и

днес, когато съзнанието му се пробужда, той знае вече как да използва своите сили и способности, с които Бог го е надарил. Той знае как да разполага със своите богатства.

Казвам: Единственият сигурен капитал, единственото устойчиво нещо у човека, това е неговият мозък. Така както е създаден сега човек във физическия свят, развитието му зависи напълно от устройството на неговия мозък. От всичко най-малко се изменя мозъкът на човека. Ако някой човек тежи сто килограма и заболее от някаква болест, след болестта си той може да изгуби повече или по-малко от теглото на тялото си, обаче мозъкът му едва ли ще претърпи най-малката промяна. Защо? – Защото той е направен от фина материя, която малко, или незабелязано, се поддава на промяна. Това показва, че в тази фина материя циркулират висши енергии, които са причина за проява на човешките мисли. Питам: В такъв случай, къде се намира човешкото съзнание, или както някои го наричат човешката душа? Христос дава отговор на този въпрос чрез стиха: „Отец ми е земеделец.“ Значи, земеделецът е Духът, който работи извън живота и създава благоприятни условия за лозата. В дадения случай Христос представлява духовния принцип у човека, т. е. неговата душа. Пръчките пък са физическия свят. Затова Христос казва: „Всички пръчки[“?], т. е. всички части вън от общия организъм, умират.“[?] Докато пръчките са на мястото си, т. е. на лозата, те имат цена. Докато окото е на мястото си, то има цена. Докато косъмът е на мястото си, той е независим. Един ден, когато косъмът каже, че е свободен, че може да живее сам, той вече изгубва своята независимост. Значи, в света има два вида свободни хора: едните имат свободата на коловете, а другите – свободата на растенията. Колът е свободен, той няма никакви страдания, но същевременно той изгнива, в него няма никакъв живот, никакво растене. Някой казва: Не може ли без страдания в този живот? – И без страдания може, но тогава човек трябва да бъде в положението на кол. Обаче животът на растенията е съзнателен, в тях има страдания, но има и растене.

Някой казва: Дотегнаха ми страданията. Питам: Кой живот искаш тогава? Ако искаш живота на кола, ще седиш в земята без да се помръдваш. При това ти ще бъдеш хубаво боядисан, но нито ще даваш нещо от себе си, нито ще получаваш нещо отвън, докато най-после изгниеш. Чудни са съвременните хора, когато искат живот без страдания! Има живот без страдания, но той е живот на смъртта. Органическият живот, в който има страдания, е живот на растене. В растенето вече има прояви на висша любов, чрез която хората се опознават. Ние сме дошли на земята да се срещнем, да се опознаем със своите приятели. При сегашното развитие на човечеството, хората не могат да се срещат и опознават на небето, затова идват на земята, да се създават връзки между душите. Като се срещнете и си поговорите приятелски и любовно, като създадете правилни връзки помежду си, вие можете вече да отидете на небето, а можете, ако искате, и за в бъдеще да останете на земята да си поживеете още малко. Ако не искате повече да останете на земята, ще ви изпратят в друг някой свят, там да търсите други свои приятели.

Казвате: Ние трябва да любим Бога! – Как ще Го любите? Вие трябва да знаете, че Бог се проявява в целокупния живот, във всички живи същества. Затова, срещнете ли някой ваш приятел, вие трябва да намерите в него поне една хубава, красива черта, която представлява Божественото в него. За да познаете Бога във всички Негови прояви, вие трябва да обходите целия космос, цялата Вселена. Казвате: Колко време ще трае тази обиколка из Вселената? – Вечността е пред вас, няма защо да се безпокоите дали ще имате време, или не. Вие ще минавате през всички форми на минералното, на растителното, на животинското царства, докато дойдете до положението на човек. От това последно положение вие ще минете и през по-високи фази, ще минете през всички по-високи форми на Битието. Наука е това! Някой ще каже: Нима и през формата на свинята ще минем? – Какво от това, ако трябва да минете и през формата на свинята? – Тя е отвратително, нечисто животно! Питам: Ако намирате, че свинята е

толкова нечисто животно, защо я ядете? Ако на някого кажат, че е свиня, той се обижда. Защо? Ако понятието свиня е толкова обидно, какво търси свинята между вас? Защо ходите по три пъти на ден в кочината да я храните? Щом става въпрос да отглеждате свинята и да се ползвате от месото ѝ, вие се радвате, казвате: Прасенцето ми! Когато нарекат някого свиня, с това искат да му кажат да не бъде толкова глупав и нечист като свинята; когато нарекат някого вол, с това искат да кажат, че този човек има рога, с които си служи; когато нарекат някого кон, това показва, че този човек има копита, с които рита. Какво правят с вола, който боде и с коня, който рита? – Впрягат ги и ги пращат на работа. Станат ли конят и волът разумни, дават им свобода. Така че, говорите ли за човека, в пълния смисъл на думата, той не трябва да бъде нито свиня, която по цял ден да рови, нито вол, който да боде, нито кон, който да рита. Човек трябва да бъде разумно същество!

Съвременните хора обаче, като се натъкват на положения, да разрешават въпросите за другите същества, казват: Вол е това, той трябва да се впряга на работа! Кон е това, той трябва да се язди, да се впряга в кола, да работи на господаря си! Казвам: Така е, волът и конят трябва да се впрягат на работа; ами човек какво трябва да прави? Според вас, хората трябва да се занимават с разрешаването на сериозни въпроси. И наистина, хората заседават в камарите, разрешават различни въпроси, но въпреки това те страдат повече и от животните. Учените хора, философите, например искат да изправят, както своя живот, така и живота на другите хора, но не могат да намерят естествен начин за това изправяне. Днес хората се бият на бойното поле, чупят краката и ръцете си, а на другия ден пращат своите ранени по болниците, където им правят изкуствени ръце и крака – лекуват ги. И след всичко това, съвременните хора се хвалят със своята наука и казват: Много е напреднала науката днес! Тя ни дава начини да правим гумени крака и ръце на пострадалите от войната, и то такива крака, които не могат да се различат от

естествените. Ние благодарим за тези гумени ръце и крака. Истински учен е този, който може да вземе краката на някой осъден на обесване и ги присади върху тялото на човек без крака. Инвалидът, на когото липсват два крака, ще каже на разбойника, когото осъждат на смърт: Приятелю, ако искаш, услужи ми с твоите крака след обесването ти. Твоите крака и така ще бъдат осъдени на изгниване, дай ми възможност да си послужа с тях! По този начин и ти ще имаш дял в моя живот. Казвате: Това е жестоко нещо! Значи, да обесите един човек и да му се отнеме целия живот, това не било жестоко, а да му отнемете двата крака след неговото обесване, това било жестоко. Ако престъпникът даде двата си крака на един праведен човек, ще изгуби ли нещо? – Нищо няма да изгуби. Праведният временно само ще си услужи с двата крака на престъпника, и после ще му ги върне. При това, престъпникът ще се ползва от живота на праведния.

Христос казва, че пръчките са излезли от лозата. Следователно, лозата е дала живот на пръчките. Значи, когато хората дойдат до вътрешно разбиране на великата духовна наука, т. е. до науката на великата разумна природа, или до Божествената наука, те ще разберат вътрешния смисъл на живота. Под думата „Бог“ съвременните хора не изразяват никаква дълбока идея. Тази дума днес е изгубила своя вътрешен смисъл. Преди всичко те търсят Бога вън от себе си, когато Бог вън от човека не съществува. Вън от човека Бог нищо не представлява. Каже ли някой, че разбира Бога вън от себе си, това показва, че той сам е вън от Бога. Някой казва: Аз изпъдих Бога от себе си. Това показва, че той сам е изпъден от Бога, а мисли, че е изпъдил Бога от себе си. Бог съществува и вън от нас. Кога? – Когато човек познае Бога в себе си, той ще Го познае и вън от себе си. Тогава вече има смисъл да казва той, че Бог е навсякъде, т. е. и вън, и вътре в човека. Тъй щото, ние трябва да имаме правилна идея за Бога. Ние живеем в Него и Той живее в нас. Това значи: Животът на всички същества се определя от Бога. Следователно, когато хората казват, че ние сме вън от Бога, и Той е вън от нас, това са идеи, които могат

само да заблудят човека, но не и да го просветят. И затова съвременните хора са придали на Бога качества, каквито те познават в себе си, но този образ за Бога е техен личен образ. Този не е истинският Бог, Който непрестанно работи в тях. Божественият живот в човека постепенно руши всички криви идеи, всички неправилни връзки, а създава прави идеи, прави, хармонични връзки, които го довеждат до правилно разрешаване на важните проблеми в живота.

Христос казва: „Всяка пръчка, която не дава плод, Отец ми я отрязва; и всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени.“ Това значи: Всяка идея, всяка връзка, всяко желание, които не са в съгласие с Бога, ще се разрушат, ще изчезнат. От тях ще останат само някои неща, които ще говорят за някогашното тяхно величие. Те ще представляват нещо подобно на разкопките, които и до днес продължават да правят в Египет, в Америка, в Африка и другаде. Тези разкопки говорят за съществуването на някаква велика култура, от която днес намираме само останки. Тази велика култура на миналото днес лежи дълбоко заровена в недрата на земята. И други култури има заровени във Великия Тихи океан, както и в Атлантическия океан, и от тях намираме от време на време само известни останки. Кои са причините за пропадането на тези култури? Невидимият свят е решил днес да възстанови тези култури, понеже те са изкупили вече своите грехове. Тези култури отново ще придобият своята свобода, както едно време руснаците дойдоха да освободят българите от турското робство. Казвате: Кое може да възстанови свободата на хората? Науката, религията са в сила да възстановят свободата на всеки, който искрено я търси. Обаче, ние говорим за Божествената наука и за онази религия, която не почива на никакви догми и правила, но която се диктува отвътре, от онези закони, които Бог е написал в душата на човека още във времето на неговото създаване.

Казвате: Като умрем, тогава ще бъдем свободни. Това не е свобода. Ние не говорим за свобода и за религия, които могат да дойдат, след като човек умре. Не, човек трябва да се освободи, докато

е жив, а не след смъртта си. Живият човек е свободен, а мъртвият няма никаква свобода. Може ли да се нарече свобода положението, когато смъртта дойде, върже човека и го носи, където тя намира за добре? Ако хората се надяват да бъдат свободни след смъртта си, тогава те имат голяма вяра в нея. Наистина, съвременните хора имат голяма вяра в смъртта. Като дойде при някой болен, тя го върза добре, хваща го в ръцете си и го занася в ада, където прави с него, каквото иска. Тя направи същото и с Христа: Хвана Го, завърза ръцете Му, заведе Го в ада и Го предаде в ръцете на дявола. Там Го посрещнаха с викове, с любопитство, всички искаха да видят кой е този, който се заема с реформирането на света. Още с влизането на Христа в ада, бомби започнаха да пукат, разтвориха се вратите, и в скоро време адът се изпразни. Това значи пробуждане на Божественото съзнание у човека. Има моменти, когато у човека се пробужда мощното, великото, Божественото, и той знае, че е по-силен от околните. И тогава силата на човека не се заключава нито в богатството, нито в знанието му, но той поставя своята сила в упованието си на Бога, във връзката си с Него. Това значи: Когато съзнанието на човека стане едно със съзнанието на Бога, той е силен; когато животът на човека стане едно с живота на Бога, той е силен и когато тялото на човека стане едно с тялото на Бога, той е здрав. И след всичко това хората ще търсят Бога на небето. Кой човек е виждал небето? Кой знае какво представлява небето? Преди всичко това, което хората наричат небе, не е никакво небе. И човекът, когото виждате отвън, не е никакъв човек. Това е само сянката на човека.

Питам: Кои са отличителните черти на човека? Допуснете, че имате двама приятели: единият красив, добре облечен, богат, а другият – грозен, беден, простичко облечен. Вие отивате на гости при своя богат приятел, и той като ви види, веднага ви запитва: Кога дойде, приятелю, и кога ще си отиваш? Ако забележи, че вие имате намерение да останете няколко дни на гости при него, той започва да се извинява, че жена му не е разположена, че децата му не са здрави,

и затова не ще може да ви задържи у дома си. Вие казвате: Прав е човекът, аз не съм дошъл в добро време. Друг път ще го посетя. Отивате след това при бедния си приятел. Той ви приема любезно, разположено, поканва ви да си хапнете каквото Бог дал, и след това, макар че няма библиотека на разположение, но изважда една от своите ограничени на 6рой книжки и започва по нея да ви разказва, какво е чел, какви въпроси го интересуват в живота и т. н. Както виждате, единият приятел се отличава от другия главно по ума си, по доброто си сърце. Тези са отличителните качества на човека. Умният човек никога не търси грешките на хората, той търси само техните добродетели. Следователно, два начина има, по които хората могат да постъпват. Който е кол, той ще търси грешките на хората; който е растение, той ще търси добродетелите на хората. Някой казва: Нима не трябва да се вглеждаме в грешките на хората? Питам: Какво спечелихте, след като цели 100 години се вглеждахте в грешките на хората? Търсете добродетели у хората, както търсите скъпоценните камъни в земята! Колкото по-големи добродетели намирате, толкова и вие ставате по-богати. Намерите ли малки люспици от добродетелите, радвайте се и на тях, но търсете големи добродетели.

Казвам: Във всички съвременни хора има един вътрешен стремеж към търсене на лесния път. Наистина, животът на кола е по-лесен, отколкото живота на растението, но в кола няма прогрес, няма развитие. Колът иска само да се одялка, да се боядиса, да се забие в земята и с това работата около него се свършва. Обаче не е така и с растението. Растението трябва да се посади, да се прокопае, полива, обработва, да се пази от паразити и т. н. Същото може да се каже и за добродетелите: За развитието на една добродетел се изисква работа, грижи, вътрешни усилия. Христос слезе на земята от невидимия свят да направи едно добро на човечеството, но трябваше пот от кръв да потече от лицето му, докато го направи. И при това казват, че Христос бил велик, всесилен човек. Да, великият, мощният Христос трябваше дълго време да се моли, докато успее в работата си. Казвате: Защо

трябваше да се моли Христос? Не беше ли достатъчно да каже само една дума и всичко, каквото желаеше, да стане? Думата „молитва“ подразбира разговор. Чрез молитвата Христос влизаше във велик разговор с невидимия свят, с всички висши йерархии в него и с Бога. Чрез молитвата предадоха на Христа един велик урок, който трябваше да научи още на земята. Всичко, каквото Той преживя на земята, беше предметно обучение за Него. Просветен ум имаше Христос, но при все това пот от кръв трябваше да потече от лицето Му, докато научи този велик урок, докато се роди в Него една велика идея. Мнозина мислят, че Христос трябваше да моли Бога за отменяне на своята съдба. Не, Той трябваше да реши задачата си, да намери най-правилния метод за нейното решение. И наистина, Христос разбра, че единственият път, чрез който човечеството може да се спаси, е законът на Любовта. Вложи ли се Любовта в целокупния живот като сила, която е в състояние да помага при развитието на всички способности и дарби в човека, работите му ще се уредят. Ако ученикът, търговецът, свещеникът, земеделецът, професорът вложат Любовта като начало на своя живот, всичките им работи ще се развиват с успех. И тогава търговецът няма да бъде най-богат човек в света, но ще бъде щастлив; ученикът няма да свърши с отличие, но ще бъде добър и примерен; професорът няма да бъде най-учен човек, но каквото научи, ще го помни, ще го прилага в живота си. Влезе ли Любовта в живота на хората, те ще вървят от сила в сила, от слава в слава, и деятелността им ще се увеличава.

Сега, ние не проповядваме любов, която се топи и изчезва. Любов, която се топи и изчезва, ние наричаме захарна. Такава любов мухите я изяждат и водата я разтопява. Така че, ако се оплаквате, че сте изгубили любовта си, вие трябва да отидете в някой кошер, там да я търсите. И пчелите обичат вашата любов. Обаче тази Любов, за която ние говорим, нито пчели я ядат, нито вода я разтопява. Тези гвоздеи, от които е скован съвременният свят, са направени от захарна любов. И затова, когато кажем, че съвременният свят ще се

измени, ние подразбираме, че тези гвоздеи ще се изменят. Пчелите ще изядат тези гвоздеи, съвременният свят ще се разложи, и от него нищо няма да остане. По същия начин, когато заровят човека в гроба, той не изгнива, не се стопява, но червеите го изяждат. Вие казвате, че човек се стопява в гроба. Не, само захарта се топи. Тогава, как е възможно едно организирано същество, съставено от множество органически вещества, каквото представлява човекът, да се стопи? Идеите на съвременния свят не трябва да бъдат повърхностни, защото каквото човек мисли, такъв става. Мнозина казват: Нашата работа се свърши вече. Щом мислите така, действително и вашата работа ще се свърши. Като се говори, че човек изчезва, че се стопява, това се отнася само до формата. Наистина, щом човек свърши капитала си като търговец, работата му се свършва, и ако не може да се продължи повече, той трябва да стане слуга на някой богат търговец. Това се отнася и до учения човек. Щом неговата наука повече не го задоволява, той трябва да отиде при някой виден професор като слуга, и от него да се учи. Имате ли новия живот в себе си, вие можете да станете ученик на великия професор в живота.

И тъй, щом разберете смисъла на стиха: „Аз съм лозата, вие пръчките“, ще видите, че той се отнася до напредналите ученици. Аз разглеждам думата „душа“ в широк смисъл. Напреднала душа е тази, съзнанието на която е пробудено. Човек с пробудено съзнание е готов на всички жертви, на всички разумни опити. Когато се прави някакъв духовен опит, от него може да има само печалба, а никаква загуба. Печалбата в живота се заключава в придобиване на души. Спечелите ли един или двама приятели, вие сте най-богатият човек в света; нямате ли приятели, вие сте най-бедният човек. Ако нямате приятели, какво ще кажете на Господа, когато отидете един ден при Него? Ще кажете: Аз се ожених, имах три-четири деца, които изучих. На какво ги научи? – Учих ги в училищата, завършиха Университет, оставих им наследство, и сега живеят като културни хора. Мислите ли, че за това ще получите похвала от Господа? Друг може да каже: Баща ми и

майка ми минаваха за религиозни, вярваха в Бога, в духовния свят, но научно не разбираха живота. Добре, че ми оставиха богатство, да поживея охолно, както аз разбирам, а тях – Бог да ги прости! Мислите ли, че този човек е разбрал нещо от живота? Значи, този син е доволен от баща си и майка си само заради това, че му оставили наследство и след това казва: Бог да ги прости! Бог да ги прости, но кога? Ако са те научили да познаваш Бога, да живееш в светлина. Иначе, те не са изпълнили своята задача.

Представете си, че вие имате двама добри приятели. Единият от тях ви купува билет от сто лева и ви завежда на театър да гледате някаква нова пиеса. Вторият пък ви завежда в една добра гостилница, където ви угощава. Вие се нахранвате хубаво и излизате доволен. Кой от двамата приятели е постъпил по-разумно? Или, ако единият приятел ви купува лотариен билет от 500 лева за най-голямата печалба от 100,000 лв. Вие седите и очаквате деня, когато ще се тегли лотарията и си казвате: Дано спечеля! „Трай коньо, за зелена трева!" Вторият приятел пък изважда една сума от касата си и ви завежда на пазара, да ви купи дрехи и обувки. Кой от двамата е постъпил по-разумно? – Вторият. Съвременните хора постъпват като първия приятел, подаряват си лотарийни билети и очакват щастието да дойде. Професорът купува лотариен билет, очаква един ден да стане виден, да се прослави в цяла Европа. Поетът също купува лотариен билет, издава съчиненията си и очаква одобрение от хората, да го признаят за велик поет. Изобретателят открива нещо, т. е. и той си купува лотариен билет, очаква вестниците да се произнесат за неговото изобретение. Ученикът отива в училище, и той носи лотариен билет, очаква да се изучи, дано науката спаси човечеството и внесе ред и порядък в него. Питам: Какво са придобили съвременните хора от лотарийните билети? За човека е важно това, което в даден момент той знае и може да приложи, да види какви резултати то може да му донесе.

Да допуснем, че някой човек е слаб, има условия да заболее от някаква опасна болест. Всички го съветват да се лекува, да се покаже на добри лекари, но той няма средства. Какво трябва да прави? Идва при него един учен човек и му казва: Аз имам една рецепта, която, ако приемеш с вяра, тя ще те освободи от болестта. Каква е тази рецепта? – Всяка сутрин, преди ядене, ще изпиваш по три глътки вода. Как? – Ще постъпиш по следния начин: Ще потопиш трите си пръста в чашата с вода, ще я поразбъркаш малко и ще глътнеш три пъти. Този човек гледа, съмнява се и си казва: Каква ли ще е тази рецепта? Каквато и да е рецептата, изпълни я. Щом почувстваш подобрение, направи опита няколко пъти и ще видиш, че тази вода действа. Трите пръста, поставени във водата, представляват три извора. Какво ще кажете, ако този човек след една година се поправи, започне да мисли правилно, дробовете му се възстановяват и от посредствен човек, той става здравомислещ, солиден човек? Тази рецепта реална ли е или представлява някаква измама? Питам: Като ходите да проповядвате на хората, носите ли тези чашки със себе си? Вие казвате: Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен! Не, така не се проповядва. Няма какво да говорите на хората да вярват в Господа, но турете трите си пръста в чашата с вода и дайте им да пият. Те ще пият, вие ще поставяте трите си пръста, докато най-после хората напълно оздравеят. Който е опитал тази вода, само той може да каже, че има Господ и вярва в Него. Казвате: Такъв човек омагьосва. Кой от вас не е омагьосан? Като спите вечер, не сте ли омагьосани? Кога стават магиите? – Вечер, като спите. Магиите стават вечер, кражбите стават вечер, престъпленията стават вечер. Питам: Ангелите спят ли тогава? – Ангелите никога не спят, но хората спят. Защо хората спят? – Защото служат на себе си. Те служат на старата философия, според която считат, че първо трябва да помогнат на себе си, да задоволят всички свои желания, и ако им остане време, тогава ще помогнат на другите хора. Тази философия се проповядва и поддържа от хиляди години насам. Донякъде тя е права, но понеже

Бог царува на небето и на земята, пръчката няма защо да се грижи за своя живот. Ако тази философия не търпи никаква промяна, тогава направете опита да отрежете една пръчка от лозата и вижте, може ли тя сама да оправи работите си. След всичко това ще дойдат философите и ще започнат да убеждават хората, че ако се насади тази пръчка в земята, тя отново ще може да поникне. Така е, може да поникне, но ако тя се посажда десет пъти и отново пониква, най-после тя ще се изроди. След десет посаждания пръчката вече се превръща в кол. Този е неестествен път на присаждане. Единственият естествен път на присаждане е чрез семка. Стане ли присаждането с калем, с присадка, в края на краищата, се стига до израждане. При сегашните условия присаждането е необходимо, но когато се дойде до истинския живот, човек трябва сам да излезе от Божествената семка. Божественото запазва своите качества и в корена, и в стъблото, и в клончето. Когато присаждат с калем, присадката е Божествена, а в останалите части на дървото има и човешко, и животинско.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките." Той подразбира великия Божествен живот в нас. Когато става въпрос за организация, това подразбира Божествения живот. Само той е организиран. Животинският, както и човешкият живот още не са организирани. Някога човек е готов да се бори, да се състезава. Това е животинското в него. Някога пък е крайно инертен. Това са две крайности, два полюса в него, които показват, че той се движи в две противоположни посоки: към небето и към земята. Такъв е животът на растенията. Истинският живот е Божественият, който трябва да организира в себе си човешкия, животинския, както и този на растенията и да използва тяхната сила. Това подразбира Христос под думите: „Без мене нищо не можете да направите." Може ли детето без майка си? – Без майка детето не може да расте. Това, което днес детето взема от майка си, отникъде другаде не може да го придобие. Това, което детето взема от баща си, отникъде другаде не може да го придобие. Така че качествата, които сега имаме, ние сме ги придобили отнякъде. Човек

все трябва да има майка и баща, независимо от това, дали те са видими, или невидими. Човек все трябва да има един извор, от който да черпи. Майката, бащата трябва да бъдат свещени за нас. Този е смисълът на Христовите думи: „Който се откаже от мене и не иска да приложи моето учение, той ще се отрече от лозата, и смъртта неизбежно ще дойде.“

Казвате: Религия, наука е необходима за хората. Под думата „религия“ ние разбираме мир, към който всяка душа се стреми. Придобие ли този мир, душата се освобождава и се връща при своите. Ние наричаме съвременните хора затворници. Какво очакват затворниците? – Да се освободят от затвора, да се освободят от веригите, да се освободят от пазачите, да излязат навън, да придобият свобода и простор. Съвременните хора живеят под вечен страх. Дойде ли някоя болест, всички се плашат да не умрат. Защо се плашат? – Защото ще отидат на по-лошо място. Казано е в Писанието: „Бог не съизволява в смъртта на грешниците.“ Значи, човек не трябва да умира, а трябва да преминава от един живот в друг, т. е. да преминава от смърт към живот. Мнозина казват: Като напуснем земята, всичко се свършва. Под думата „земя“ ние разбираме човешкия организъм. Иска ли човек да живее дълго време на земята, той трябва да познава добре законите и силите, които управляват неговия организъм. Щом ги познава, той ще може да владее материята; щом владее материята, той ще владее и себе си; щом владее себе си, той ще владее и над всички болести, ще може да преодолява всички мъчнотии, ще може да се справя с всички противоречия в живота. Днес хората страдат от различни болести и като не знаят причините за тяхното появяване, не могат да се лекуват. Причините за болестите са психически. Например, причината за тумора се крие в извращаване проявите на Любовта. Яви ли се у човека алчност, това показва, че известен брой клетки от организма се диференцират, искат да живеят самостоятелно, да не се подчиняват на общия ред в организма. По този начин те създават свое собствено жилище, като образуват нова

държава, със свободно управление. Така работят с дни, месеци, години, докато лекарят със своята артилерия дойде срещу тези непокорни поданици и започва да ги бомбардира. Някога той успява да ги изпъди навън, а някога се явява усложнение, което отправя човека на другия свят. Обаче, има и друг начин на лекуване – чрез присаждане. Както става присаждане в плодните дървета, така може да става присаждане и в организма на човека, да се заставят соковете да вървят нагоре. Когато енергиите в живия организъм спират, на мястото, където става спирането, се явява известна подутина, която лекарите наричат тумор. Значи, който разбира законите на присаждането, той ще може по един или по друг начин да насочи енергиите в организма да потекат и през подутината. Щом потекат и през нея, тя напълно изчезва. Така че, ако новите клетки успеят да вземат соковете на клетките, които образуват тумора, той няма да има условия за развитие, и напълно ще изчезне. Като говорим за растенията и за животните, ние не сме за тяхното изтребване, нито за тяхното прекомерно размножаване. Те са необходими в икономията на природата, обаче техният брой е точно определен и не трябва нито да се увеличава, нито да се намалява. Съществува висша, божествена математика, която точно определя количеството на растенията и на животните в природата. Щом е така, те не трябва безразборно и безразсъдно да се унищожават. Днес хората колят животни, убиват ги, късат цветя, изсичат дървета безразборно, но затова носят последствията от своите необмислени постъпки. Например виждате, че някой човек изсякъл една череша, но не се минава много време, той се спъва, пада на земята и си счупва крака. Той казва: Не зная какво стана, случи ми се голямо нещастие. Казвам: Причината на това нещастие се дължи на отрязването на черешата. Позволено е на човека да яде череши, те подобряват неговото храносмилане, но не е позволено да реже самото дърво на черешата.

Сега ще ви задам следния въпрос: Ако Христос е истинската лоза, а хората – пръчките, защо са толкова хилави, при все че от

толкова хиляди години ядат грозде от тази лоза? Значи, съвременните хора ядат от плодовете на тази лоза, но се съмняват, измъчват се, изпадат в безверие и казват най-после: Нищо не съществува в света! Животът е илюзия, той няма никакъв смисъл. Не, в живота съществува нещо велико, съзнателно. Вземете, например, държавата. Истинската държава представлява сбор от велики, разумни души, които водят съзнателен, разумен живот. Членовете на държавата са свързани в общ организъм, както всички души са свързани с общия Божествен организъм. Когато се говори за държави, за хора, за животни и за растения, които са изчезнали, ние знаем, че са изчезнали само онези от тях, които не са спазили великите Божии закони. Тези пък, които са спазили великите Божии закони, те живеят вечно. Затова и Писанието казва: „Грешните ще изчезнат от лицето на земята." Това подразбира, че развитието на тези същества ще се прекрати. Това не е заплашване. Ние не казваме, че който не влезе в тази или в онази църква, ще изгуби живота си. Само една църква съществува в света, на която всички други същества се подчиняват доброволно, без насилие. Чрез насилие никоя църква, никакво учение не могат да спасят света. Ако е въпрос за насилие, и Христос можеше да спаси света с насилие. Той не можеше ли да дойде с 12,000 ангели от небето и да спаси света? Само един ангел е в сила да се справи с една 20 хилядна армия и да не остави нищо от нея. Значи, ако в един легион ангели има по шест хиляди, тогава в 12 хиляден легион ангели, ще има всичко 72,000 ангели[?]. При това, ако всеки ангел е в състояние да се справи със 150 хиляди души, можете да си представите, каква сила ще бъдат всички заедно! Обаче, чрез насилие светът не може да се поправи. И затова Христос казва: „Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли?"

Следователно, първо трябва да се даде жертва, а после ангелите да дойдат на помощ. Ангелите идват със своята любов в помощ на силата. После ще дойде богатството, вярата, честта. Първият принцип, който трябва да се постави за основа в живота, е Любовта. Тя има два

израза: висш, духовен и нисш, физически. Ако в духовния свят човек не обича всички, Любовта изчезва. И обратно: ако във физическия свят човек обича всички, Любовта пак изчезва. Значи, във физическия свят ще обичате само Един. Като се говори за висш свят, подразбираме небето, където живеят възвишени и благородни същества. Те са силни, мощни, само с една ръка могат да вдигнат земята. Казвате: Тези същества имат ли опорна точка някъде? – Имат, разбира се. И те се хлъзгат по някаква плоскост, както и земята се хлъзга по едно платно. Това, което съвременните учени наричат етер, е платното, по което земята се хлъзга. Това платно е неделимо, нищо не е в състояние да го скъса. Така че, колкото и да е тежка земята, това платно никога не може да се скъса. То не е гладко, не е право обтегнато, но е набраздено, вълнообразно, и по тези вълни именно земята се хлъзга. С това се обяснява образуването на светлинните вълни. Когато светлината минава по тези бразди, тя претърпява известно триене, вследствие на което се образуват светлинните вълни. Адептите на науката знаят тези неща. Те знаят защо платното не се къса; те знаят, как земята е стъпила върху него и т. н. Един ден, когато и вие стъпите върху това платно, ще почувствате под краката си здрава почва, от която никой не може да ви помести. Някои учени наричат тази почва канара. Как се хлъзга земята по това платно, какъв е съставът на платното, това са отвлечени въпроси, които днес не могат да се разберат.

„Аз съм истинската лоза.“ Христос е самата лоза, а всяка пръчка от нея представлява живота на един човек. Когато всички тези пръчки дойдат в съгласие с общия живот на лозата, те ще могат да разберат живота и на самата лоза. На това основание всеки от вас ще може да познае и да разбере Бога; той ще може да познае и да разбере Христа. Познаете ли Бога, ще познаете и Любовта, която няма начало, няма и край. Казва се, че Бог е Любов. Речете ли да определите какво нещо е Любовта, вие ще се забъркате. Щом знаете това, не говорете за Любовта. Никой няма право да пита приятеля си или когото и да е,

обича ли го. Зададете ли такъв въпрос на приятеля си и любовта между вас ще изчезне. Обичате ли някого и той ще ви обича, няма защо да го питате. Мислите ли, че който казва, че ви обича, изказва цялата Истина? Какво ви ползва любовта на някой беден човек, който няма нито дрехи, нито обувки, а няма и пари да се нахрани както трябва? Ако и вие сте беден като него, кой на кого може да даде нещо?

Представете си, че вие лежите в някоя болница. Аз идвам при вас да ви помогна. Като ме видите, вие първо ме запитвате, обичам ли ви. Аз не ви отговарям нищо, но ви поглеждам само. Не се минава много време, и вие ставате от леглото си здрав, разположен. Пак питате: Обичаш ли ме? Аз нищо не ви отговарям, но пак ви поглеждам, и вие се виждате облечен вече с нови дрехи, освободен от болничния халат. Излизате на двора и пак ме питате: Обичаш ли ме? И този път не ви отговарям, но вие се намирате пред богата трапеза, с хубави ястия. – Обичаш ли ме? Пак мълча. Обаче вие веднага заспивате и на другия ден, като се събудите, виждате, че сте в дома си, здрав, весел, напълно доволен и щастлив. Казвате: Какво стана с мене? Вчера бях в болницата, днес съм в дома си. Сън ли беше това, което видях снощи? Дойде при мене един човек, който ми помогна да оздравея. Къде отиде той? – Този човек е заминал за небето. Той дойде да ви помогне само и си замина.

Казвате: Това са илюзии, нещо подобно на приказките от „Хиляда и една нощ“. Питам: Кой от вас не е бил в болница? Кой от вас не е бил в калта? Съвременните хора бяха едно време във водата, във вид на малки или големи риби, но днес не са вече там. Кой ги извади от водата? Едно време съвременните хора бяха из въздуха, летяха като птици. Кой ги извади от тази среда? Това може да направи само Онзи, който има магическата пръчица и може да я управлява. Този Единният и до днес маха с ръка из въздуха, докато извади всички живи същества от неблагоприятната за тяхното развитие среда и ги постави в по-благоприятна. И днес всички хора

могат да кажат: Не сме вече нито растения, нито риби, нито птици, нито животни, но сме човеци. Това илюзия ли е?

Казвате: Можем да умрем. Питам: Кой ви внуши тази мисъл? Който люби, той вечно живее. Има Един, Който всяка сутрин простира ръцете си върху вас. Ставате ли сутрин, помолете се: „Господи, простри и днес ръката си върху мен!“ Мнозина се молят на Бога да им даде богатство, сила, власт и т. н. Не заповядвайте на Бога, но кажете: „Господи, простри ръката си върху мен, да придобия малко от Твоето знание! Когато бях в калта, Ти ми служеше с Любов. По същия начин и аз днес ще Ти служа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. От Тебе научих великия пример в живота.“ Сега разбрах смисъла на изречението: „Ти си лозата, аз пръчката.“ От днес вече тази пръчка ще дава своя плод.

Беседа от Учителя, държана на 27 март, 1927 г. в гр. София.

ВЕХТОТО ПРЕМИНА

„За то, ако е някой в Христа, той е създание ново; вехтото премина, ето, всичко стана ново.“ (II Коринтяни - глава 5 : стих - 17)

Вехтото и новото по отношение на човека представя обширен и дълбок въпрос от биологическа важност. Ние употребяваме тук думата биология по нямане друга по-подходна дума. Биологията, като наука, се занимава с разрешение проблемата за живота, като се започне от живота на най-малките същества, съзнанието на които още не е пробудено, и стигне до човека, съзнанието на когото едва е започнало да се пробужда. В това отношение човек може да се разглежда като малка клетка, чието съзнание е започнало да се пробужда. Съвременният човек, във формата, която днес виждаме, не е в състояние да дойде до ясна, абсолютна представа за живота. Защо? – Защото той е заобиколен с ред предмети, от които придобива най-разнообразни впечатления. Тия многобройни впечатления пък препятствуват за неговото право мислене. Даже видни писатели и философи нямат днес ясна представа за живота. Животът не е някаква физическа форма, която може да се изрази математически.

Да допуснем, за пример, че някой човек изпадне в особено душевно състояние. Кой съвременен човек може да опише и обясни причината на това особено разположение или неразположение на духа и на душата? Гледате някой човек днес е весел, засмян, маха с ръце" нагоре – надолу, като актьор, после взима перото, съчинява стихове, проповядва на хората, казва им: тъй трябва да се живее! Не се минава дълго време, гледате този човек изпаднал в някакво противоречие, намира се пред едно изпитание и не знае вече, какво да прави, забравя всичката си философия. Какво е станало с него? Коя е причината за тази промяна на състоянието му? – Някой писал във

вестниците нещо лошо по негов адрес, което уронва достойнството му, като човек от новото учение. На другия ден пак пишат във вестниците, че писаното не се отнасяло за него, но за друг някой, със същото име. Наистина, не са един Драганов или Иванов в света. И този човек отново се успокоява. Питам: какво лошо има в това, че някой с черно мастило написал нещо по адрес на-твоето име във вестниците? Каква сила се крие в черното мастило, че може да произведе такава пертурбация в ума на човека? Често съвременните хора се спират върху дреболиите на живота, а пропущат важните моменти, като казват: това са малки работи, те не заслужават нашето внимание. Казвам: малките работи, обаче, са докарали живота до едно неестествено положение. Вследствие на тази неестественост от хиляди години насам хората не могат да заживеят-нормален живот. Съвременните хора живеят повече със старите си разбирания и пъшкат под техния хомот, грижат се, как ще завършат живота си, старините си. Защо човек трябва да мисли за старините си? Днес никой не мисли за младините си, но все мислят за старините си, как ще ги прекарат, кой ще ги гледа на старини и т. н. Да мисли човек за старините си в смисъл, че има някому да дължи и трябва да изплати дълга си, разбирам; да мисли човек за старините си, в смисъл, че е грешен човек и трябва да изправи живота си, разбирам. Обаче, да мисли за старините си, в смисъл, че е чиновник, работил е около 15 – 20 години и скоро ще се пенсионира, ще се осигури, ще води щастлив живот, това не разбирам. Покажете ми един чиновник, който след пенсионирането си да води щастлив живот! Да мисли човек постоянно за пенсията си, дали ще се увеличи и с колко ще се увеличи, като работи повече години, то е все едно да извади една скумрия от водата и да я тури на скарата, да се пече на огъня. Тя ще цъцри на огъня и все една и съща песен ще пее. Като наблюдавате живота, ще видите, че днес всички хора работят, за да се пенсионират: учителят иска да се пенсионира, свещеникът иска да се пенсионира, писателят иска да се пенсионира. Каква идея има в пенсионирането?

Има ред статистики, от които се вижда, че всеки, който мечтае за пенсия, щом постигне това, става вече неспособен за живота. Като говоря за пенсионирането, аз не се спирам върху буквата на въпроса, но казвам, че тази идея разрушава ума на човека. Като говоря за старостта, не разбирам въпроса буквално, но казвам: започне ли човек постоянно да .мисли, че ще остарее, че трябва да се осигури, тази идея вече разрушава неговия ум.

И тъй, не мислете за беднотията, защото тази идея е в сила да ви разруши. Не мислете за богатството, защото и тази идея може да ви разруши. Не мислете нито за сиромашията, нито за богатството! Сиромашията и богатството са две различни състояния: сиромахът е разтоварено .добиче, а богатият човек е натоварено добиче.

Вземете, например, какво може да се случи с някой знаменит милиардер, за богатствата на когото всички говорят. Някой ден може да го настигне автомобил, да го удари в ребрата и едно от тях да се счупи. От натоварено добиче той може да се превърне в разтоварено. Тъй щото, когато се говори за величието, за богатството на някой човек, трябва да се разбира неговото сърце, неговия ум, неговата воля, а не парите, които той има. Един човек е велик дотолкова, доколкото той е във връзка с живите сили на природата и доколкото те могат да му бъдат в услуга. Когато часовникарят направи един часовник и тури всяка вилица, всяко колелце на своето място, в какво седи важността на часовника: в неговите части, или в часовникаря,-който го е направил? Следователно, всеки човек представя един малък винт от общия велик организъм, и той е почитан и уважаван, докато е на местото си. Ако е на местото си, целият организъм върви правилно, напусне ли мястото си, и организмът престава да работи, или неправилно работи. Докато човек мисли, че трябва да го пенсионират, че трябва друг да го замести в работата му, а той да излезе и да поживее щастливо, животът на общия организъм ще куца. Вижте какво става със земеделските рала, които не работят. Щом не се работи с тях, те ръждясват. В този смисъл-пенсионерите са ръждясали

рала. Най-голямото нещастие в света са пенсионерите. Значи, не трябва да има пенсионери в света. Писателят трябва да умре с перо в ръка; ученикът трябва да умре с книга в ръка; свещеникът трябва да умре с епатрихил на врата; орачът-трябва да умре с рало в ръка; майката трябва да умре с детето си в ръка, а да не се оставя, децата й да я носят. Такива хора изисква бъдещето! Какво виждаме сега? Бащите гледат да се пенсионират, да си изкарат една. малка пенсия и да легнат на гърба на синове и на дъщери, на внучки и внучета. Горко на онзи баща, който очаква на децата си да го гледат. Какъв е този баща, когото синът трябва да гледа? Това са болезнени явления в живота, а дето има болести, там не може да има щастие, Това всички трябва да знаят! Следователно, болестите са само повод за вътрешна връзка между хората, да се примирят, да се опознаят.

Преди няколко дни дойде една госпожа при мене и се оплаква от сиромашията си, от тежкото положение, в което се намира. Разправя, че живеела във влажна, тъмна стая, вследствие на което страда от ревматизъм и ме запита, какво да прави, за да се излекува. Казвам й: преди всичко, както познавам нещата, причината за ревматизма не е влажната стая, Ако влагата беше причина за тази болест, тогава, как ще си обясните заболяването на една богата госпожа софиянка, от същата болест, която живее във втори етаж, при комфортна обстановка? И богатата госпожа дойде при мене и ми се оплака от своя ревматизъм. И тя искаше да й се даде метод, начин да се лекува. Истината седи в това, че и бедната, и богатата госпожи не изпълняват Божия закон. Всички болести в света са резултат на неизпълнение Божия закон. Следователно, и двете жени са заболели от ставен ревматизъм, вследствие на неизпълнение на Божия закон. Ако болестта е предизвикана от влагата, тогава бедната жена трябва да се премести в суха, здравословна стая; щом се премести в суха стая, ревматизмът трябва да изчезне. Така ли става в действителност? Както виждате, тук, при две различни обстановки, при различни материални условия, се явява една и съща болест. Следователно,

причината на болестта не е във влагата. Същото нещо виждаме и на фронта, между войниците: много войници лежат в един и същ окоп, обаче, едни от тях се простудяват, а други не се простудяват. Защо едни се простудяват, а други не? – Първите имат нечиста кръв, а вторите имат чиста кръв. Едни от войниците се заразяват от холера, а други нищо не ги хваща. Защо? – Защото кръвта на последните е чиста. Ще кажете, че влагата е причина за простудяването на войници, които са имали по-слаб организъм. Не, греховете на хората внасят отрова в кръвта им, и с това стават причина за простуда, за зараза и т. н. Ето защо, за да се избегнат болестите и страданията, трябва да се подържа добрият живот. Мнозина мислят, че само Бог живее чист и свят живот, защото е съвършен, и затова казват: ние сме слаби, не можем да живеем като Бога, но Той ще уреди нашия живот. Казвам: както Бог живее, по същия начин и ние можем да се ръководим от Неговите закони и да ги изпълняваме. Бог не се влияе от нашите разбирания, но като гледа на нашите престъпления и грехове, Той казва: не правете тези престъпления, понеже ще заболеете от ставен ревматизъм; не правете тези престъпления, понеже в стомаха ви ще се яви някакъв тумор; не правете тези престъпления, понеже ще заболеете от артериосклероза и ще остареете преждевременно. Заболее ли човек от артериосклероза, той започва да вика лекари. Дойде един лекар, дойде втори, трети, всички го съветват, какво трябва и какво не трябва да яде. Не, първото нещо: заболее ли човек от артериосклероза, ще яде по възможност малко и проста, чиста храна. Той трябва да се храни с варено жито, с варен ориз, като истински калугер.

В Нова Загора един стар човек, на около 60 години заболя, от корем. Боли го коремът, нищо не може да яде. Чуди се, какво да прави. Седи, мисли, говори си: Е, Георги, Георги, цял живот яде прасенца, агънца, това-онова, но видя ли, до какво положение дойде? Пита ме: какво да правя сега? Казвам: ще започнеш да постиш, да ядеш по-малко. Всяка сутрин ще изпиваш по една чаша дървено

масло и по една чаша гореща вода. След това ще излагаш корема си на слънце, да се печеш по два – три часа на ден. Този човек изпълни, каквото му казах, и се подобри. Съвременните хора сами се .тровят от храната, която употребяват. Някой казва; аз живея чист живот. Питам: чиста ли е кръвта ти? – Не е чиста, но това няма нищо общо с чистия живот. – Не, чистият живот подразбира чиста кръв. Следователно, искаш ли да живееш чист живот, абсолютно ще пречистиш кръвта си. Организмът на съвременните хора е заразен от месо, от вино и от ред още храни. Духовното им тяло пък е заразено от алчност, злоба, омраза и т. н. За пример, вие обичате някого, но щом ви каже той някоя обидна дума, вие веднага го намразвате. Защо трябва да го намразите? Знаете ли, какво внася омразата във вас? Тя е цяла отрова за организма ви. В дадения случай вие пакостите на себе си, но не и на него. Други хора пък се тровят от гордост. Те искат да се осигурят, да станат пенсионери, да прекарат щастлив живот.

Апостол Павел, като разглежда старата култура, казва: „Всичко старо, всичко вехто трябва да премине".. И съвременните хора искат да живеят според старата култура. Казвам: живеете ли по старата култура, в каквито къщи и да живеете, както и да спите, както и да се храните, ставният ревматизъм неизбежно ще дойде. Дойде ли ставният ревматизъм. и смъртта ще дойде, като естествено негово последствие. Казват, че някой учен открил в киселото мляко някакъв бацил, който продължавал живота. Аз пък зная едно особено мляко, което не само че продължава, но увековечава живота. В същност киселото мляко може да продължи живота с 10 – 20 – 30 години, не повече. Според статистиката, няма човек в България, който да е живял повече от 150 години. При това, малко българи са доживели до 150 години, /макар че са се хранили повече с кисело мляко. В Англия пък имало един англичанин, който живял повече от 250 години. Питам: този човек с кисело мляко ли се е хранил? Не, той не е употребявал кисело мляко, но други са причините, които продължили неговия живот. През неговия живот се сменили на престола 12. крале. Тъй

щото, продължителността на живота у българите не се дължи на употребяването на киселото мляко. То е само едно съвпадение. Ако въпросът е за изстудяване на стомаха, когато човек има някакво възпаление, киселото мляко може да помогне, но що се отнася за продължение на живота от киселото мляко, това не е още доказано. От чисто биологическо и научно гледище, продължителността на живота зависи от развитието на една жлеза, която се намира зад ушите в човека. Ако тази жлеза не е развита, човек може и 20 години наред да се храни с. кисело мляко, и пак няма да живее дълго време. Тогава и кокошки, и агънца да яде, пак няма да се продължи живота му. Развита ли е тази жлеза у него, той може да живее повече от100 години. Това са мои наблюдения. По тази жлеза. и по ред още признаци може да се предскаже на човека, колко време ще живее. Казвате: как се определя това? Когато аз правих своите научни изследвания по френология, срещнах един познат във Варна и му казах: след две години, еди-кой си месец и ден ти ще преминеш. едно премеждие: ако съзнанието ти не е будно в този ден, ти ще паднеш и ще счупиш левия си крак. Той ми каза: ти искаш да ме плашиш. Как ще стане това? Отде познаваш? – Ще видиш. Ти трябва да бъдеш буден, да избегнеш това премеждие. И наистина, след-две години стана това, което му бях предсказал. Казвате: как може да се гадаят тези работи? – Това не е гадание, то е предсказание, което почива на чисто математически изчисления. Как се правят тези изчисления, сега няма да обяснявам, но казвам: аз мога да направя точни изчисления, след колко време ще се свършат въглищата в машината на някой машинист и да му кажа, че след 150 км., например, машината ще спре. Мога да определя точно и мястото, дето машината ще спре. Машинистът казва: ти гадаеш по нещо. Гадая, разбира се. Аз взимам пред вид, колко въглища има той на разположение, по колко се изгаря на час и колко път му предстои да измине. Като имам тези данни на разположение, аз правя своите изчисления и предсказвам, какво може да стане.

И тъй, всеки, който иска да живее дълъг живот, той трябва да има някакъв запас. Остане ли да живее на някакво подаяние, да се моли на Бога, да се продължи живота му, неговата работа е свършена. Ние трябва да се молим на Бога не да продължи живота ни, но да ни научи, как да спазваме законите, за да разработим и увеличим онзи капитал, който ни е даден от преди хиляди години, от панти-века още. Има хора, които във физическо отношение са много деликатни, нежни. Достатъчно е да ги лъхне и най-малкият ветрец, за да се простудят. Ако такъв човек седи при отворен прозорец, той се страхува от течение и казва: ще се простудя. Не се минават два – три часа, и той, наистина, се простудява. Някои хора с години живеят при отворени прозорци и не изстиват. Защо? Те имат изобилно живот в себе си, те имат имунитет; те са облечени с магнетическа риза, която не се пропуква. Изстиването зависи от мисълта на човека. Каквото мисли човек и в каквото вярва, това става.

И тъй, първото нещо, което се изисква в новия живот, това е новата вяра. Новата вяра подразбира, да вярва човек в Бога, че в.Него е Вечният живот. Който вярва във Вечния живот, той не мисли за смърт, нито за осигуряване, нито за богатство или за сиромашия, нито за наука. Той мисли само за едно, че трябва да учи. Който не вярва във Вечния живот, той мисли за смъртта – как ще умре, как ще го закопаят, какво ще кажат хората за него, какъв надгробен камък ще му турят, какъв надпис ще поставят и т. н. Какво ще пишат хората за такъв човек? Те ще напишат: тук почива еди-кой си пенсионер, който живеел честно и почтено, получавал е по 6000 лв. месечна заплата. Значи, той е коствал на държавата 72000 лв. годишно. Казвам: не е въпросът за парите, но важно е, какво ще занесе човек, като отиде на онзи свят? Господ ще го пита: какво прави на земята? – Работих цели 30 години за своето отечество, получавах шест хиляди лева месечна заплата и сега ида тук малко на разходка. Не, този човек е бракуван вече на земята; там не допущат, че той е жив, и всички казват: Бог да прости този велик българин! Той пък от своя страна вижда, че е жив,

препоръчва се навсякъде като добър, почтен човек, който е живял на земята цели 45 години и работил за благото на своя дом и своето отечество. Значи, тук се явяват две различни положения: хората мислят за него, че е умрял, а той се вижда жив. Обаче, от небето му казват: ние не искаме мъртви хора. Ти ще се върнеш пак в България, ще убедиш българите, че си жив и като дойдеш повторно тук, тогава ще ти дадем нужния прием, Ние приемаме само живи хора. Живи хора наричаме тези, които и на земята, и на небето са живи. Сега ще преведа тези думи на ваш език: всеки човек, който умира на земята, трябва отново да се върне там, да уреди всички недоразумения, които имал с хората. Кому какво зло е направил, ще го изправи. Той трябва да се примири с всички хора, с всички животни и като няма вече с кого да се примирява, ще остави всичкото си богатство на земята. Освободен от всички задължения и връзки на земята, той ще замине за небето, ще влезе в новия живот, дето ще получи лавров венец за добре изпълнената от него работа на земята. Тогава всички ще кажат; ето един достоен гражданин на българската държава, когото Бог може да приеме при себе си!

Това е новото, което иде сега в света. То носи възвишени идеи и казва на хората, че Бог не е в старото, не е в миналото, но Той е в настоящето. Едва сега човек ще започне да съзнава, че в света, в който живее, той представя богат предмет за проучване. Вие можете да проучвате и разните философи, които говорят за психологията на човека, но нито един философ още не е изучил човешкия мозък всичките му способности. Те разискват върху. ума, сърцето и волята на човека, но това още не е човекът; това са само някои от проявите на човека. Тъй щото, обществото, в което живеете, противоречията, които срещате в живота си, добрите и лошите хора, всичко това трябва да бъде предмет за изучаване не само от страна на философите, но и от всеки човек поотделно. За това се изисква работа, усилия. Вземете, за-пример, рудокопачите, които търсят с години скъпоценни камъни в земята. Те знаят, че ще намерят някъде големи

скъпоценни камъни, и затова работят непрестанно, докато най-после развият в себе си тънко чувство, с което лесно намират леговището на тези богатства. Така трябва да работи всеки човек, ако иска в грубата материя да намери скъпоценните камъни. И наистина, ще срещнете хора на вид груби, но достатъчно е да ги пипнете на някое чувствително място и ще видите, че в тях се крият отлични качества. В лицето на такъв човек вие-ще имате един добър, честен и почтен приятел, на когото напълно можете да разчитате. И обратно, ще срещнете хора културни, с образование, на които не може да се разчита. Направете опит, да видите, на колко от софийските граждани, с висше образование, ако дадете 100000 лева на заем, ще могат да ги върнат след две години, според както сте уговорили. Един богат американец направил такъв опит и видял, че парите му пропаднали. Само един човек се намерил, който признал дълга си и върнал парите на време. Мнозина от тях използували теорията за прераждането и казали: ние нямаме никакви задължения към този човек. Той ни дължи от миналото и днес изплаща дълга си. Казвам: този човек нищо не ви дължи, защото той доброволно ви даде тези пари. Ако той ви дължеше, законът щеше да го хване. Едно трябва да се знае: човек, който живее в духа на новото учение, той няма никакви връзки, никакви взимания – давания. В този смисъл под „нов човек" разбирам онзи, който има само една връзка – с Първичната Причина. Тази връзка е направена още от създаването му. Следователно, когато човек се освободи от съдбата, или от кармата си, според както индусите я наричат, отново ще се възстанови връзката му с Бога, която съществува от панти-века, и човек ще бъде напълно свободен. Съвременният човек не е свободен, защото върху тази първа връзка, той е направил още ред връзки, които са го ограничили и заробили. Бог е направил човека свободен и го е пратил на земята да учи. Обаче, вместо да учи, той започва да се удоволствува, да ходи по забавления, да странствува, но като няма средства за това, от тоз банкер взима 10 – 15 хиляди лева, от онзи 10 – 15 хиляди лева, това

залага, онова залага, докато най-после съвсем загази, намери се в трудно положение и казва, че животът няма смисъл. Питам: кой постави човека в това положение – Бог, или той сам, със своите неестествени желания? Какво придобива човек от такъв живот? Мислите ли, че банкерът, който ви дава пари на заем, ви прави някаква услуга? Мислите ли, че има някаква придобивка в залагането на своите ценни неща? Не, да залагаш нещата, това не е наука.

Една млада мома, бедна, но много спретната и красива, отива при един богат граф със следната молба: господине, от известно време майка ми е болна, аз искам да я лекувам, но нямам никакви средства, затова, моля Ви, дайте ми 20000 лв. на заем, срещу които мога да заложа някаква скъпоценна вещ, или пък след време да ги върна. Той й казал: аз не искам нищо да залагаш, но ще ми позволиш да те целуна, или пък ти да ме целунеш. Тъй щото, едно от двете ще избереш: ако ми позволиш да те целуна, ще ти дам 20000 лева; ако пък ти ме целунеш, пак ще ти дам 20000 лева. Питам: ако вие бяхте на мястото на тази мома, какво щяхте да направите? Тази мома е била чиста; тя до това време нито е целувала някого, нито е била целувана. Тя се спряла за момент и започнала да размишлява в себе си, след което отговорила: аз ще ви целуна. Тази мома разрешила въпроса правилно. Щом се отправила към него да го целуне, графът казал: не, няма нужда да ме целувате! Той разбрал, че тази мома има идея и е готова по-скоро да даде, отколкото да вземе. Тя си помислила: понеже този граф ми дава, и аз трябва да съм готова да дам нещо, да го целуна. Графът продължил: аз не искам да ви поставя на изкушение да ме целунете. Понеже разрешихте въпроса правилно, вземете тези 20000 лева и си услужете. Когато ви се яви нужда, пак елате при мене, вие всякога ще имате моето съдействие. Това наричам аз човек на новото учение. Той бил разумен, не искал да съблазни тази душа, но пожелал да види, как ще се прояви възвишеното и благородното в тази мома.

Същият закон съществува и в света. Силните хора трябва да целуват, а слабите трябва да бъдат целувани. Грешникът трябва да бъде целуван, а праведният, който е завършил развитието си, трябва да целува. В този смисъл светлината не е нищо друго, освен енергия на възвишени, велики същества, която минава покрай хората, целува ги и си заминава със светкавична бързина. Значи, ние, хората, сме. израсли само от целувки. Някой казва: аз целунах и се изцапах. Казвам: щом си се из-цапал, ти не си светлина. Светлината, която се движи с бързина 300000 км. в секунда, минава покрай всички живи същества, целува ги и си заминава, пак тъй чиста, непокварена, каквато е дошла. Когато някой пита, да целуне ли, или да се остави да го целунат, казвам: ако си праведен човек, ти трябва да целунеш; ако си грешен, тебе ще целунат. Обаче, този закон има обратно разбиране и тълкуване в света. Защо? – Защото го разглеждат само външно. Аз не говоря за външните му прояви, но за вътрешните, като велик вътрешен закон, който действува в душите на хората и ги повдига.

И тъй, всички дарби и способности у човека могат да се развият само при красиви мисли и чувства. Ред статистики ни показват, че един поет, художник, проповедник, учител, майка или баща може да стане велик, виден в света, само ако има поне една душа, която да го обича, да милее за неговия успех, като за свой. Не може човек да се подигне, ако няма поне една близка душа до себе си, която да разбира нещата правилно. Съмнявате ли се във вашия приятел, нито вие сте негов приятел, нито пък той може да ви бъде приятел. Мислите ли за приятеля си лошо, никаква връзка не може да съществува между вас. Нови хора могат да се нарекат тези, в душата на които не може да се зароди никакво съмнение. Двама души могат да бъдат приятели само тогава, когато те не се използуват, Те са свързани помежду си с взаимно почитание и любов и са готови да жертвуват живота си за великата идея, за благото на човечеството. Човечеството, това са свободните души. Тези приятели имат взаимна обич помежду си. Някой казва: хората на земята крият своята любов. Така е на земята,

но казвам: скритите неща на земята са открити на небето. Когато един акт се извършва на земята тайно от очите на хората, на небето той е представен ясно, като на сцена, дето ангелите го наблюдават и следят, дали действуващите лица играят ролите си правилно, или не.

Днес всички съвременни хора говорят за Любовта Христова, както и за своята любов към Христа. И апостол Павел казва, че всички сме свързани със съзнанието на Христа. Питам: ако наистина, ние обичаме Христа и сме свързани с Него, не държим ли сметка, как се отразяват върху Него всички наши недоразумения, отмъщения, омраза, гняв, завист и ред още анормалности? Както мравите, комарите хапят нашите тела и предизвикват малки ранички, също така и нашите отрицателни прояви предизвикват безброй такива ранички върху тялото на Христа. В този смисъл Христос и досега още не е свободен от страдания. Всеки момент той трябва да прави грамадни усилия и да се лекува, и то от близките си. Когато се казва, че Христос дойде между своите, и те не Го приеха, не се подразбира светът,но се подразбират вярващите, които Го очакваха и казваха: Господи, като дойдеш между нас, ние всичко ще направим заради Тебе. Обаче, дойде Христос между тях, и те взеха от Него всичко, с каквото Той разполагаше, разпнаха Го и казаха: ние не можем така лесно да се подобрим; по еволюционен път ще подобрим живота си. Под думата „еволюция" аз разбирам развитие, което продължава цел живот. Истинското развитие подразбира разумно качване и слизане без падане. Представете си, днес вие имате добро разположение на духа, но дойде някой, вземе от вас 20000 лева на заем и не ги върне. Вие веднага се сърдите, дигате цял скандал, отказвате се от Христа, от Бога, че някой ви излъгал. Какво е виновен тук Христос? С този скандал вие си причинявате по-голяма па-кост, отколкото с загубата на тези 20000 лева. Не можете ли и вие, като Йова, да кажете: Бог дал, Бог взел. Ето защо, като хора, вие трябва да обърнете внимание върху малките си по-грешки, върху малките противоречия във вашия живот, които другите хора не виждат. Съвременните хора са в

постоянно смущение, в постоянни тревоги. Защо? – Защото между Бога и тях няма хармония. Например, някой човек се моли, но молитвата му не е приета. Защо? Той се гневи на хората, сърди се, мисли, че те са причина за неговите неуспехи. Не, причината е в самия него. Той трябва да възстанови връзката си с Първичната Причина. Ама този човек искал да уреди живота си. Уреждането на живота е последна работа. По този начин, с пари, с богатства животът не се урежда. Нека той се помоли на Бога по следния начин. Нека се обърне към Бога и каже: Господи, досега живях нередовен, неправилен живот, никога не съм говорил Истината, баща си и майка си не почитах, с брата си и със сестра си постоянно се карах, приятелите си изнудвах и каквито обещания Ти давах, нищо не изпълних. Помогни ми да изправя живота си, да вървя напред. Не дойде ли човек до това самопризнание в себе си, между Бога и него не може да има никаква връзка, той не може да се надява на Божието благословение. Така трябва да постъпи всеки, който иска да бъде нов човек и който иска да се освободи от ограниченията на живота. Ще вземе някой да се хвали, че някога бил голям герой. Чудни са тези едновремешни герои!

Дядо Първан се хвалил, че някога, на млади години, бил голям герой, прескачал трапове, 10 м. широки. Казват му: щом си бил някога герой, и сега трябва да си такъв. Хайде, прескочи този трап! Засилва се той, и хоп в трапа долу. Да, на млади години не беше така, но ето, какво прави старостта. Като се по-оглежда насам-натам и вижда, че никой няма около него, той си казва тихичко: какъвто съм днес, такъв бях и на младини. Закон е: щедрият човек и на младини, и на старини е щедър. За-пример, как можете да познаете, кое дете е щедро? Когато някоя майка даде на детето си една ябълка и то веднага я сподели със свое брат-че, или със свое другарче, това дете е щедро. Не е ли готово да раздели ябълката си с някое близко нему дете, то не е щедро. Такова дете не само че не е щедро, но често обича и да пооткрадва по малко. Причината за това се дължи на едно чувство, силно развито у

човека, чувството на любостяжение. Центърът на това чувство се намира зад ушите.

Новото учение е потребно днес за всички хора, за да се създадат благоприятни условия, при които мозъчните центрове да се развиват нормално. За тази цел те трябва да приложат в живота си закона на Любовта. Дойде ли Любовта в човека, най-първо той трябва да си създаде идеал, образ, към който да се стреми. После, той трябва да развие здраво физическо тяло и най-после да създаде от себе си морален тип. Всеки човек трябва да има пред себе си тези няколко картини, които трябва да нарисува в своя живот. Сега какво правят хората? Те поставят в църквите образа на свети Никола и на други някои светии, на които се кланят. Каква светост има в тези образи? От френологическо гледище художникът не е представил никаква светост в тези образи. Щом те не представят тези възвишени образи, какъв смисъл имат тогава? Ако бяха идеални светии, светът поне на половина трябваше да се подобри. Старите гърци създадоха красиви форми, но тези. образи бяха лишени от морален устой. И парижаните създадоха красива мода в облеклата, но тази мода беше лишена от истинската хигиена. За пример, колко трябва да бъде открит гръдния кош на жената? После, колко дълги трябва да бъдат ръкавите на роклите? Истинска красота в модите е тази, която има предвид естетиката и хигиената, която природата налага. Кръстът на човека, както и гърдите му, трябва да бъдат добре запазени. Съвременните хора излагат, именно, тези части най-много. Срещате екскурзианти, на които колената са съвършено открити. И тук има неправилност. Те излагат на резки атмосферни промени тъкмо тия части, които най-лесно се простудяват. И това са все културни хора, .които говорят за наука, за хигиена. И след това същите тия хора казват: какъв смисъл има физическият живот, или какъв смисъл има духовният живот? Топлината указва влияние върху доброто разположение на човека. Човек не може да пише хубаво, нито да размишлява правилно, ако не му е топло. Движенията на тялото трябва да бъдат така свободни, че

всички органи в него да функционират правилно. За да се реформира днес българинът, той трябва да се откаже от овчите шапки. Едно време българинът е бил много упорит, затова е трябвало да носи калпаци от овча кожа, да стане по-мек. Такава е била неговата философия,. но понеже времената сега са други, той трябва да замести калпака от овча кожа с шапка от памук или от мека вълна, малко по-рядко изтъкана, за да може въздухът да прониква през косата му. Освен това, българинът употребявай навои на краката си. И тях трябва да намали малко, да не увива толкова много краката си, за да могат порите на краката му свободно да приемат въздух отвън. Ако отидете на някоя нива, дето българин оре, ще видите, че като дой де време за почивка, той не ляга на браздата, която орал, но ще отиде под някоя круша и под сянката й ще заспи. После казва, че го хванало уроки. Казвам: ако не искаш да те хване уроки, почини си на браздата, която си орал, а не под сянката на крушата. Ако пък ожаднееш, не пий студена вода, но пий от стомна, която е седяла няколко часа на слънце. Пиете ли студена вода, съзнанието ви трябва да бъде будно. Много болести се раждат от бързото пиене на студена вода. Когато човек пие студена вода, той трябва да мисли, съзнанието му трябва да вземе пълно участие в сладчината на водата и в нейната температура. Бързате ли, когато пиете вода, вие ще изгубите после повече време, докато се излекувате от последствията на водата, отколкото, ако бяхте употребили една-две минути, докато изпиете водата.

Съвременните хора ядат, без да мислят; пият вода, без да мислят; лягат, стават, без да мислят. Стават пенсионери, без да мислят; учени хора стават, без да мислят; богати хора стават, без да мислят. И ще видите, някой свършил гимназия и не знае, какво да прави. Преди години един младеж свършва гимназия и започва да търси служба. Отива в едно, второ, в трето министерство, никъде не намира служба. Най-после се отчайва, дохожда му мисълта да се самоубие, но си казва: защо трябва да се самоубивам? Това е безчестие от моя страна! Тогава той отива при един свой приятел и му казва: моля ти се, дай

ми 200 лева на заем! Приятелят му дава 200 лева, и той си купува едно точило, на което в рамка туря диплома си от гимназията и тръгва да точи ножове. След един месец той спечелва малко пари и изплаща дълга си за точилото. Срещат го па улиците някои от началниците в министерствата, дето ходил да търси служба, и казват: как не го е срам, този млад, учен човек да точи ножове! Не, герой е този човек! Той точи ножове, но не се самоубива. Това е човек от новото учение, който не се спъва от мъчнотиите на живота. Като дойде някоя мъчнотия, тя натиска човека, души го. Мъчнотията не е мъртва, тя е живо нещо.

Днес всички християни казват: преди 2000 години Христос дойде да спаси света, но Го разпнаха, затова втори път трябва да дойде на земята, да оправи света. И сега всички очакват Христа, да слезе от небето. Що е небето? – Небето представя разумния живот, разумните закони, които трябва да се знаят. Разбира се, тези закони не могат всички да ги знаят, както не могат всички еднакво да разбират това, което сега ви говоря. Пък и аз не искам всички да. ме разбират еднакво. Това, което ви говоря, мога да изнеса в строго научна форма, в научни формули, но те ще бъдат още по-трудни за разбиране. От всичко говорено има общи въпроси,-които са еднакво понятни и полезни за всички.За пример, между един професор и едно малко дете може да се образува връзка. Ще кажете:: възможно ли е това? Ако между една високопоставена дама, която гледа с презрение на низко стоящите около нея хора, и нейното малко кученце може да се образува връзка, колко повече-може да съществува връзка между професора и детето. Богатите американки, особено, си водят по едно малко кученце, вързано със синджир. Това е похвално, това е права постъпка. Питам: ако между една богата дама и едно малко кученце може да има такава връзка, че тази дама сама да къпе това кученце, да го храни, да го разхожда, защо тогава между богатите и сиромасите да не могат да се създадат отношения да се обичат? Един ден Господ ще извика богатите хора и ще ги пита: как можахте вие, богатите, да

направите толкова нещо за вашите кученца, а нищо не можахте да направите за вашите бедни братя? На същото основание вие можете да се грижите и за вашите бедни братя и сестри. Кога? Някой ще каже, че тази богата дама не се грижи за всички кученца, но само за това, което тя обича. Да, мода е това. В Америка, по едно време, имаше и друга мода: дамите носеха на синджирче закачено живо жабче, като игла. Гледаш, нещо живо мърда по нея, току протака и свива крачката си. Вечер дамата сваля жабчето, туря го в чинийка с вода, дава му храна, а сутрин, като излиза из града, пак го закачва на врата си. Казвам: това е отлична постъпка, която показва, че са възможни любовни отношения между всички живи същества, Тази дама, като погледне към жабчето, казва му: ти при мене ще се учиш на нова култура, на нов живот.

Сега, пренесете тези велики идеи във вашия ум. Дръжте в ума си на почетно място бедните, страдащите хора, туряйте ги на врата си, вместо иглички, а вечер ги туряйте в паница с вода и хляб, да се нахранят. На другия ден пак ги закачете на врата си. Ще видите, че няма да мине дълго време, и бедните ще станат културни, като вас. Следователно, още при сегашните условия на живота всички можем да направим една малка жертва, без да изменим хода на общия живот. Всеки човек си има една велика идея, от която той не трябва да се отклонява. Обаче, има и една обща велика идея в живота, от която никой не може да се отклони. Вървите ли по този път, вие ще дойдете до положението на новия човек. Обаче, не е достатъчно само да се създаде нов човек, но той трябва да расте и да се развива. Не е достатъчно само да имаш едно плодно дърво, но то трябва да бъде доброкачествено; после, ти трябва да знаеш, как да го гледаш, за да може правилно да расте и да се развива: трябва да се натори, да се полива навреме, да се гледа и пази, както казват българите – като зеницата на очите.

Като наблюдавам, как хората са невнимателни към растенията и дърветата, виждам, че те са също така невнимателни и към себе си. Те

обичат своята личност, както и личността на другите хора, но не обичат своята душа, нито душата на своите близки. Обаче, личността не е човекът; личността, това е тялото на човека, т. е. физическият човек.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да обича душата си. Тъй щото, когато човек обикне себе си, т. е. своята душа, той ще може да образува правилна връзка и с всички хора. Само по този начин, във всички свои близки човек ще види души, които страдат като него и ще може да им помага. Значи, между личността и душата на човека има голяма разлика. Личността се занимава с дребнави работи, а душата се занимава с възвишени работи. Разумният, Божественият живот е живот на душата, дето всяко нещо се извършва на своето време. Затова, именно, и Соломон е казал: „За всяко нещо има определено време". Има определено време за раждане, има определено време за умиране. Човек може да се роди само на времето, което Бог му е определил. По същия закон човек умира, само когато му е определено. Ако знаеше законите, той би прескочил времето, което му е определено да умре. Случва се човек да дойде до една точка на замръзване в своя живот, де-то непременно трябва да умре. И в природата има известни места, дето силите са в равновесие, в абсолютен покой. Ако човек попадне в едно от тия места, неговият пулс непременно ще спре. Разправяше един учител от варненско подобна своя опитност: както вървял, попаднал в едно от тия места на абсолютен покой и забелязал, че пулсът му започнал да спира. Един свещеник и други някои хора разбрали, че с този човек става нещо и започнали да го разтъркват, да предизвикват изкуствено дишане, от което той се съживил. Ако тези хора не бяха му се притекли на помощ, той щял да умре. Той е попаднал в мъртва зона. Така също и във всеки град и село има улици, през които мнозина не обичат да минават. Някой ще каже, че това е някакво самовнушение или суеверие от страна на тези хора. Това се дължи на трептенията на почвата в тия места. Трептенията не са хармонични, не

съответствуват на трептенията на минувачите. Щом забележите такова нещо, не минавайте през улици, трептенията на които не са хармонични с вашите. Същото нещо се забелязва и при яденето, и при спането. Има хора, които едни храни обичат, други не обичат. После някои хора обичат да -спят в една стая, а не обичат да спят в .друга. Всичко това има свои дълбоки причини, затова не бързайте, добре обмисляйте нещата. Яжте храна, която обичате! Спете в стая, която обичате! Това са идеи, които трябва дълбоко да за-легнат в ума ви. Като знаете това, не трябва да се плашите, но у вас трябва да се зароди силно желание да изпълните великата воля Божия и да знаете, че светът е разумно създаден.

Често съм обръщал внимание на това, как трябва да ставате сутрин. Повечето хора скачат веднага от леглото си, без да размислят, дали слизат от лявата или от дясната страна на леглото си. Ако някой стане сутрин от лявата страна на леглото си, през целия ден той ще има несполуки. Човек трябва да знае сутрин от лявата или от дясната страна на леглото си да слиза. Някога той може да слезе от лявата страна, а някога от дясната, затова не трябва да бърза. Мнозина, като не разбират този закон, казват: защо е необходимо да се спазват тия правила при ставане сутрин? Ако човек не спазва тия правила, с това той нарушава равновесието в природата. Също така има правила и при спането. Важно е, дали човек спи на дясната си страна, или на лявата, дали на гърба, или на корема си. Много майки не знаят на коя страна да поставят децата си да спят, Ако биха знаели, как да поставят децата си да спят, те биха могли донякъде да урегулират техния живот.

Казвам: човек трябва да обърне внимание и на своите мисли, чувства и желания. За пример, някой човек иска да обича, но той трябва да знае, че за да обича, желанията му трябва да бъдат чисти, кристални, като диамант.Защо? – Понеже има желания, които, след като се изпълнят, умират и оставят у човека известен род утайки, наслоявания, които предизвикват гниене. В този смисъл къщите на

съвременните хора са пълни с такива мъртви мисли и желания. Човек желае едно, друго, трето. но като постигне тези желания, те умират, и най-после той казва: свърши се всичко! Не мога повече да живея, остарях. Не, човек всякога може да бъде млад, всякога може да живее всякога може да люби. Преди всичко, вие още не сте любили, както трябва. Апостол Павел казва: „Обезумяхме от любовта Христова". Да, човек като се влюби, безумен става. Разправят за Мохамед втори, че когато минавал през Балканския полуостров, той се влюбил в една гъркиня толкова много, че забравил задълженията си към войниците, вследствие на което те започнали да се бунтуват срещу него и го наричали обезумял. И днес още, когато срещаме човек, който люби, ние го наричаме безумен. Ако същият човек убие десетина души, считат го герой. Когато някой троши камъни, наричат го герой; когато същия човек направи нещо хубаво, тогава не е герой. Каква е тази логика?

Истинският живот се заключава в творчеството. Това, което Бог е вложил в човека, трябва да се развива. Човек никога не трябва да се обезсърчава. Някой се обезсърчи, казва: едно време знаех повече, имах повече вяра, повече любов. Да се говори за едно време, това е старото време. Сега е новото време, за него говорете. Сега ще обичате, както светлината обича; ще се движите с нейната бързина: ще минете, ще заминете, без да кажете някому, че обичате. Който иска да знае нещо за Любовта, той трябва да се движи с бързината на светлината. Ето как аз бих препоръчал на хората да се обичат. Млади, момък и мома, се обичат, но родителите им не се съгласяват да се оженят, и те решават да забягнат в Америка. Не трябва да бягат в Америка, но аз ги съветвам да се повдигнат към слънцето, да се отдалечат с милиони километри от земята. Някой мъж взима жената на своя приятел и отива в някой хотел. И тях съветвам да се повдигнат към слънцето, а не да се крият по хотелите. Ако влезете в Божествения свят, там съществува следния закон: на земята човек може да обича само едного; обича ли повече, той върши

престъпление. На небето пък законът е обратен: там човек трябва да обича всички; обича ли само едного, той върши престъпление. Било е време, когато на земята един мъж е имал много жени, или една жена е имала по няколко мъже. Това са били култури, които днес вече са залезли. Това са били неестествени положения, вследствие на което и тези култури са изчезнали. Законът на земята в това отношение е следният: на един мъж една жена. Обаче, и това положение е преходно, временно. Съществата, които живеят на небето, нямат такива нужди, каквито имат хората на земята, затова законите там са различни от тези на земята. Апостол Павел казва: „На небето нито мъж за жена отива, нито жена за мъж".

Сега, истинският живот се заключава в това, да се образуват правилни отношения между братя и сестри, между господари и слуги, между мъже и жени, между приятели, между вярващи, и всички хора да се научат да говорят Истината. В погледа на онзи, който носи великата Истина в себе си, няма абсолютно никаква лъжа. Когато се ръкуваш с никого, или когато целунеш някого, или когато кажеш нещо някому, във всичко това да няма абсолютно никаква лъжа. Докато човек живее в старото, ще обича само едного; щом влезе в новия живот, той ще обича всички, понеже те съставляват едно тяло. Дойдете ли до тази любов, всички ще бъдете свободни и щастливи. При сегашните условия, както живее човек, на земята всякога ще има скърби и страдания: един заминал, друг се осакатил, трети се разболял и т. н. Пари можете да имате, но щастие не очаквайте. Искате ли да бъдете щастливи, стремете се да приложите в живота си Христовото учение, да се свържете с Бога, Той да живее у вас, че дето и да се намирате, всякога да чувате Неговия тих глас, да ви говори и напътва. Работиш някъде по осем часа на ден, но удари часовникът, и Бог отвътре ти казва: спри! Чуеш ли гласа Му, веднага спри, не завършвай работата си. Проповядващ някъде, но чуеш гласа Му, който казва: спри! Послушай гласа Му и спри, без да довършиш изречението си. Шиеш някаква дреха, но чуеш ли гласа Му, спри, не

довършвай работата си. Правиш къща, чуваш гласа на Бога пак спри. Нека останат някои работи недовършени.

Ще приведа един пример за потвърждение на последната мисъл. Преди повече от 20 години при Варненската мъжка гимназия имаше един учител, грък, който строеше по това време втори етаж на къщата си. Една вечер сънува, че някой му казва да не довършва къщата си, защото ще умре. Той повярва на съня си и издигна нагоре една постройка, която приспособи за гълъбарник, а сам той остана да живее в първия етаж на къщата си. Другарите му се смееха, наричаха го суеверен, и най-после, след 12 години, той се убеди да изпъди гълъбите от къщата и издигна втори етаж. Щом свърши етажа, той умря. Казвам: ако той искаше да бъде жив, не трябваше да изгонва гълъбите от къщата си. Имате ли една свещена идея в ума си, не я изгонвайте навън. Искате, например, да учите. Не изпъждайте тази свещена идея от ума си, ако искате да живеете. Или, искате да работите за своето здраве. Не казвайте, че това не може да се постигне и да отложите тази идея за друго време. Не отлагайте реализирането на вашите свещени идеи, нито ги изгонвайте вън от своя ум. Те представят гълъбите, които трябва да живеят във вашата къща. И те могат да живеят във вашата къща, и вие можете да си живеете. Това е новото учение. Ако оставите гълъбите да живеят във вашата къща, Господ на друго място ще съгради къща за вас.

Днес от всички съвременни хора се изисква разумно сърце, светъл ум и силна воля, за да могат да се насърчават. Само така човек може да се освободи от личния елемент в себе си. За пример, като ви говоря, вие често мислите, че имам някого предвид. Да се мисли така, това е проява на личността. Ние не се интересуваме от грешките и престъпленията; на хората; ние имаме пред вид винаги доброто у човека. Като срещна някой човек, колкото и лош да минава за другите, аз гледам да намеря в него една добра черта. Намеря ли такава, радвам се, защото тази черта един ден ще се развие и ще победи лошото в него. Научете човека да се храни добре, и той ще

стане здрав; научете го да мисли добре, и той ще стане умен; научете го да прави добро, и той ще стане добър. Видите ли, че някой човек направи най-малкото добро, насърчете го, дайте му възможност да се проявява в правене на добро. Не убивайте идеите в себе си! Колкото и да са малки днес, те един ден ще се развият. Насърчавайте, както в себе си, така и в другите, и най-малките добри прояви. Бог е в малкото, в незабелязаното, в невъзможното. Някой казва: от мене човек няма да стане. – Именно в тази невъзможност Бог ще се прояви. – Аз съм слаб, хилав човек. – Именно в тази слабост Бог ще се прояви. Ако искате да знаете, в силата седи нещастието на човека. Едно време вие бяхте малки бръмбарчета, плачехте и се молихте да станете големи сили. Ангелите ви казваха, че ще дойде време да станете големи, силни, да ви облекат в хубави дрехи. И наистина, дойде това време. Вие станахте големи, силни същества, но пак сте недоволни, пак сте в положението на малки бръмбарчета. Ангелите по същия начин ви утешават, че ще ви извадят от тези условия и ще ви поставят в по-добри: ще ви извадят, като риба, от някоя малка локва, и ще ви турят в някое чисто, кристално езеро, или ще ви турят, като птици, в някоя райска градина, или най-после, като човек, ще ви поставят в някоя хубава къща, да се учите да свирите, да пеете или да рисувате. Всекиму ще дадат това, което желае. Така постъпва разумната природа. Няма да остане едно красиво желание в човешката душа, което Бог да не задоволи. Тогава всички хора ще бъдат радостни и весели.

Сега, благодарете, че сте дошли до това положение. Старото преминава, и новото иде. Всички ще бъдат млади, ще се движат с бързината на светлината. Дрехите ви ще бъдат от бела коприна, а лицата ви свежи, без бръчки; очите и ушите ви ще бъдат отворени, да можете с очите да възприемате светлината, а с ушите – да слушате правилно. Езикът ви ще бъде развързан, да предава разумното Слово Божие.

Казвам: всичко това иде вече. Старото, вехтото преминава, новото иде. Щом дойде новото, земята ще се освободи от своя товар и отвсякъде ще се чуват най-хубавите песни. Концертите, театрите няма да бъдат като сегашните. Актьорите ще играят на сцената по съвсем нов начин. Съвременните актьори не представят още последната дума на изкуството. Днес, в стария живот, всеки може да стане актьор. В новия живот, напротив, само възвишените хора ще дават представления. Живи представления ще бъдат те. И в тях ще се проявява Великият Закон на Любовта.

Беседа, държана от Учителя на 3 април, 1927 г. в гр. София.

ДВАМА СИНОВЕ

„Някой си человек имаше двама синове." (Матея 21:28)

„Някой си человек имаше двама синове". Защо този човек имаше двама, а не един син? Изобщо, човешкият живот започва с принципа на числото две. Двойката представя човека, изразен на физическия свят. Двамата синове представят цялото човечество. От памтивека те се ширят по земята. Единият все обещава да изпълни волята на баща си, но не я изпълнява, другият пък отрича да я изпълни, а после се разкайва и я изпълнява. Главното е, че този баща имал двама синове. Единият син. представя творческия принцип в човешката душа, този принцип твори. Другият син представя съграждащия принцип, т. е. принципът, който гради. Следователно, когато животът не се развива правилно, когато се явява някакво затягане в него, това се дължи на факта, че тези два принципа не действуват едновременно.

Сега, ако някой от съвременните проповедници би говорил върху този стих, той би обърнал внимание главно върху послушанието. Обаче, когато Христос е изказал този стих, Той е гозорил още много неща, които не са писани в Евангелието. Проповедникът ще каже, че единият син послушал баща си, обещал да изпълни волята му, но не я изпълнил; другият не послушал баща си, отрекал се да изпълни волята му, но после се разкаял и я изпълнил. Той ще развие тази тема по всичките правила на хомелетиката, т. е. по всички правила на науката за проповедване. Според съвременните проповедници, който не е учил хомелетиката, той нищо не знае.

И тъй, тези две положения – на послушание и на непослушание – съществуват в човека.Те са две мощни разположения, две мощни

състояния, прилещи на човешкото съзнание. В този смисъл човешкото съзнание често се раздвоява. За такъв човек се говори и в Писанието: „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища". Значи, под думата „двоеумен" се разбира човек, който е раздвоен в съзнанието си. Какво лошо има в това, човек да бъде раздвоен? Да се раздвои човек в съзнанието си, това подразбира да разпредели работата си. Запример, ако един учител преподава по музика и минава за добър музикант, той едновременно не може да преподава добре и рисуване. Следователно, един учител не може едновременно да преподава два предмета по един и същ начин. Ако по единия предмет е специалист, другият предмет ще бъде по-слабо застъпен. Има предмети, които не си съответстват. Може ли, например, учителят по музика да преподава еднакво успешно и по земеделие, или обратно – учителят по земеделие да преподава музика? Може ли той да оре и да свири еднакво добре? Орачът не може да бъде музикант. Овчарьт, обаче, може да бъде музикант. Той верви цял ден подир овцете и свири, и пее. Аз употребявам думата „овчар" и в преносен смисъл. У човека има мисли, които мязат на овците. И ако той знае, как да ги пасе, те ще му донесат големи богатства.

Съвременните хора имат материалистически разбирания за живота. Те очакват всички блага да им дойдат отвън, да капят пред тях като круши. Обаче, човек трябва да знае, че всички плодове, които капят от дърветата, не са здрави. Всеки плод, който сам окапва, той или не е узрял, или е червив. Здрав плод е този, който и ветър да го брули, пак не окапва, но чака да дойде господарят му, и сам да го откъсне. Всички други плодове, които окапват от дървото, преди още да е дошъл господарят, са хилави. На същото основание всеки чозък, който пада на земята от най-малкия ветрец, и той е хилав. Някой казва: аз имам идеал, вярвам в Бога. – В Бога вярва, но при най-малката буря на земята се събаря. Питам: как е възможно, ти, този велик герой, който едно време седеше отгоре на дървото и

разискваше, сега се търкаляш на земята? Аз говоря на научен език, не говоря по форма. Разбиране се изисква сега от хората. Днес едни хора се занимават с минералогия, други с ботаника, трети – със зоология, четвърти – с антропология и т. н. Питам, обаче: какви са, например, дълбоките разбирания на минералога за скъпоценните камъни? Някой минералог ще каже, че забележителното у скъпоценните камъни е това, че те се явяват в хубави кристални форми. Може ли този минералог да каже, коя е била интимната мисъл на природата, когато е образувала кристалите? Той ще каже, че природата не е имала никаква интимна мисъл при образуване на кристалите. Те са се образували по силата на някакви външни, механически условия. Не е така. В живата разумна природа има не само механически, но и разумни сили. Казвате: възможно ли е минералозите да не знаят тези въпроси? Да питате така, то е все едно да мислите, че и свинята, която яде окапалите плодове, знае, кой е създал самите плодове. Свинята взима плода от земята, изяжда го и нито знае, нито се интересува, кой го е създал, как го е създал и т. н. Свинята казва: който е създал плода, той да му мисли. Моята работа е само да ям. Питам: каква е била интимната мисъл на природата, когато е създавала растенията? Каква е била интимната мисъл на природата, когато е създавала животните? И най-после каква е била интимната мисъл на природата, когато е създавала човека? Това е задача на философията, от която зависи живота на хората. Ако хората бяха разбрали, какво нещо е минералогията, те биха избегнали много нещастия в своя живог. Ако те бяха разбрали, какво нещо е ботаниката, зоологията, и ред още науки, те биха избегнали много нещастия в живота си и много блага биха спечелили. Ако те бяха разбрали, какво нещо е психологията, великата наука за човешката душа, те биха избегнали много нещастия в живота си. Питам: защо природата, като е създала скъпоценните камъни, ги е заровила така дълбоко в земята, а не ги е турила някъде на повърхността? Ще кажете, че това е някаква случайност. Обаче, случайността е закон на рационалните числа. Тъй

щото, случайността е рационално число, което седи извън границите на земния живот. Случайността е движение, което не се определя от законите на земята. Тя излиза от орбитата на земята, а същевременно влиза в нея, както някоя отсечка излиза от линията и пак влиза в нея. Отсечката излиза от орбитата на някоя линия, а вие казвате за нея, че тя случайно е попаднала в дадената линия.

Как е възможно да е попаднала случайно? Как ще си обясните тогава следните научни положения: има комети, които всеки ден минават през слънчевата система; има други категории комети, едни от които минават през слънчевата система само по един път през 2 000, или 3 000, или 10 000, или 100 000 години, а някои минават дори само един път през милион години. Какво ще отговорите за тези научни данни? Ще кажете, че те са предположения. Възможно е да са предположения, но и математиката си служи с предположения, с допущения. Например, някой математик иска да докаже, че дадено число е функция на друго число. И той предполага едно, предполага друго, докато най-после докаже това, което го интересува. Така и в живота предполагат, че някой човек е прост или не е прост, или че някой човек е умен или не е умен и най-после се убедят в това, което ги интересува.

Сега, въпросът не се отнася до познанието. Познанието представя сенки на живота. Хубаво нещо са и сенките, но те представят големи изненади за влюбените хора. Каква по-голяма изненада има за хората от тази, когато сънуват, че са намерили големи богатства, с които могат да разполагат, както искат, а сутринта, като се събудят, виждат, че всичкото богатство пред тях изчезва? През нощта те са били радостни, весели, богати, а на сутриньта стават тъжни, бедни. Казвате: кой създаде тази илюзия? Илюзията е закон на случаиността, и затова, понеже не спада към земния живот, тя е реалност на един възвишен живот. Ако наричат музиката илюзия, тя е такава за рибата, например, която не може нито да свири, нито да пее. Следователно, невъзможното за рибата е

възможно за разумния човек. Някой мисли, че като стане сутрин и се изправи на краката си той има право вече да разрешава важния въпрос за съществуването на Бога и да се произнася, че Бог съществува, или не съществува или пък, че някои неща съществуват на земята, а други не съществуват. Възможно е известни идеи да не съществуват в границите на човешкия живот, но те съществуват извън границите на човешкия живот.

Сега, като се говори за кристалите, да допуснем, че всеки кристал представя велик закон за оформяване или проявяване на човешкото съзнание на земята. Щом е така, трябва да приемем, че всички закони са нагласени според кристалите; оттук ние си обясняваме, защо едни хора обичат едни скъпоценни камъни, други хора обичат други и т. н. От обичта и разположението на човека към един или друг от скъпоценните камъни се съди за произхода на неговото съзнание, или за степента на развитието на неговото съзнание. Чрез скъпоценните камъни вие ще намерите, кой човек, някога в миналото е бил бащата на вашето съзнание. Как ще докажете, коя е била ваша майка, или кой е бил ваш баща? Някой казва: знаете ли, че аз съм наследник на еди-кои си родители? – Как ще докажеш това? Ти трябва да докажеш това така, както когато дойде синът, наследник на някой велик цар, каже: аз съм син на еди-кой си цар, имам такива и такива документи, проверете това. Често и природата поставя особени белези на човека, било зад ушите, било на ръцете, или другаде, когато иска да отбележи за някого, чий наследник е този човек. И тогава тя казва: ако у някоя майка, или у някой баща съществува същия белег, както у някое дете това дете е тяхно. Не само по тия белези може да се различават хората, но и по строежа на порите. Какъвто е строежът на порите у майката, такъв е и у сина. Порите на някой хора имат правилни геометрически фигури;освен това, линиите между една пора и друга имат точни математически размери. За да се определят и измерят линиите, както и формата на самите фигури, дали са

петоъгълници, шестоъгълници или други някакви, за тази цял си служат със специални за това инструменти.

И тъй, когато се изучават кристалите от окултно или от Божествено гледище, ние не се интересуваме само за произхода на кристалите, но ги разглеждаме като пергаменти, върху които е написана цялата история за развитието на човешкото съзнание. От тия пергаменти бъдещите минералози ще учат. Знаете ли, колко ситно са написани тези научни факти! Знаете ли, какви сложни математически и геометрически формули на велики учени се крият в тия кристали! Големи съкровища се крият в кристалите. И след всичко това някой ще каже: изхвърлете навън тия скъпоценни камъни! Човек не трябва да се украсява с тях! Не, ние трябва да носим скъпоценните камъни и вътре в себе си, а не само външно, и да разберем тяхното съдържание и техния смисъл.

Сега ще направя едно сравнение. Представете си, че срещате човек, който се е научил да чете и пише, разбира знаците на някоя от съвременните азбуки, била тя българска, или латинска и от тия букви може да съставя цели думи и изречения и да разбира техния смисъл. Представете си, обаче, че срещате друго същество, което не познава буквите външно, по техните знаци, но ги познава само по размерите им и така си съставя понятие за техния смисъл. Последното същество си служи с инструменти за измерване на буквите. Питам: кой начин за четене е по-лесен – да познаваме буквите по техните външни белези, или да ги измерваме чрез инструменти? По втория начин постъпват и някои от съвременните учени. От 8 000 години насам те измерват буквата А, разискват върху нея, изучават я. Това значи: съвременните учени знаят, че човек се е изправил на два крака и е започнал да мисли. В мисълта си той се е разделил на два лагера: едни хора вярват, че Бог е създал човека и за създаването му има някаква причина; други вярват, че човек е създаден сам по себе си. Първият процес е механически: Бог взел пръст, вдъхнал дихание в нея и направил човека. А другият процес е механически: човек сам се е

създал. И двете теории са правилни. Теорията, че Бог създал човека, е обективна. Когато разумните хора подържат теорията, че човек сам се е създал, те схващат великата идея, че Бог се проявява, именно, чрез този човек. И след всичко това, ще се намери някой да критикува тия хора, които казват, че човек сам се е създал. Той ще каже, че е грешно да се мисли така. Питам: тогава не е ли грешно от страна на някой човек, който поддържа теорията, че Бог го е създал, пък той да ходи да краде, да лъже, да създава неправилни закони и т. н.? Де е правилността на тази теория? Ако, наистина, аз съзнавам, че Бог ме е създал, трябва всичко, което върша, да е по Бога. Всеки, който вярва, че Бог го е създал по механически начин, той мяза на някое малко дете, на което майката дава ябълки да яде, и като ги изяде, отива само да си вземе още ябълки, да си пооткрадне. Онзи пък, който вярва, че човек сам се е създал, по механически начин, мяза на онова малко дете, което само си е посадило някои плодни дървета, но след това чака наготово да му донесат плодове. Да чакате наготово да ви дават, това не е никаква наука. Като говоря по този начин, вие трябва да разглеждате научната страна на въпроса.

Казват за някого: този човек разврати света. Питам: кога светът не е бил развратен? Казано е в Писанието: „В грях ме зачена майка ми". Значи, всички хора са родени в грях, а при това казват, че еди-кой си развратил младото поколение. Ако един човек може да разврати цяло поколение, той трябва да е мощен човек, или някакво божество. Не, това е криво разбиране на въпроса. Никой никого не може да разврати. Човек сам се развращава. Който допусне в себе си мисълта, че някой може да го разврати, той е бил играчка в ръцете на този човек. Ако един писател, или един свещеник, или една жена могат да ви развратят, това показва, че вие сте били играчка в техните ръце. В някои мъжки манастири считат за срам и грях да държат около себе си някое женско животно, било куче, котка или друго. При това, в този манастир съществува голям разврат. Някой казва: аз не искам да трупам пари. Те не съставят идеал в моя живот. Обаче,

същият човек по цял ден мисли, колко повече пари да събере. Ляга, става, все за пари мисли и един ден, като види, че наближава края на живота му, той казва: Господи, заминавам вече от този свят, но идеите ми не се сбъднаха. За какви идеи говори този човек? Той не е имал никаква друга идея, освен парите.

Казвам: това, което сега говоря се отнася за ония хора, които живеят в света на плоскостите. Всеки, който от научно гледище разсъждава извън времето и пространството, той се намира на хлъзгава почва, той няма основа под краката си. Такъв човек се намира в света на плоскостите, дето има изкушения, дето има илюзии. В праволинейния свят няма изкушения, няма илюзии; там има само отношения между две същества. Значи, праволинейните хора могат да се споразумяват по-лесно помежду си. Питам: кои същества са праволинейни в съзнанието си? – Растенията. Съзнанието на растенията се движи само в права линия, затова между тях няма борба. Те се събират по много на едно място. От милиони години насам растенията изучават науката на събирането, и днес те учат хората на това учение. Растенията винаги се събират, те никога не се изваждат. И затова, когато кажат за някого, че не разсъждава право, това показва, че този човек живее в света на илюзиите. Представете си сега един конус, висок 10 метра, и го поставете в света на плоскостите, между същества, които имат съзнание на двете измерения; вместо конус, в техния свят ще се яви един малък кръг. Колкото повече прониква конусът в техния свят, толкова повече се разширява съзнанието на тия същества. Ще кажете, че тези явления нямат нищо общо със съзнанието на човека. Не е така. Ако тия кръгове се разглеждат от едно съзнание на трите измерения, те ще съставят едно цяло. Ако гледате една цев, която има цилиндрична форма, в света на двете измерения, там ще се види само един малък кръг, началото на цилиндъра. Краят на цилиндъра, обаче, няма да се види. Ако нашарите този цилиндър с различни цветове – червени, зелени, сини, виолетови – и го прекарате пак в двуизмерния свят, там

ще се види във вид на кръг, който постоянно променя цвета си, като става ту червен, ту син, ту зелен и т. н. Съществата от този свят ще кажаг за кръга: на какво се дължи свойството на този кръг, да променя цветовеге си? Не, кръгът не се измъня, това е илюзия на съзнанието.

Казвам: по същия закон и хората често изпадат в такива илюзии. Изпаднете ли в някаква илюзия, ще знаете, че сте в двуизмерния свят и през вас е минал един цилиндър с различно боядисани кръгове. Ставате сутрин, въздадете цяла фантасмагория в себе си, но не се минават 2 – 3 часа, всичко изчезва. Защо? – Показали са ви един нашарен цилиндър, който после са отстранили от съзнанието ви. След 2 – 3 дни поставят друг такъв цилиндър пред вас. Казвате: кои са причините, заради които природата е поставила този кръг пред мене? Казвам: никакви дълбоки причини няма затова, но някое същество от триизмерния свят е поискало да ви направи едно представление, да се пошегува малко с вас. Това може да стане с всички същества, които живеят в двуизмерния свят.

И тъй, растенията живеят в едноизмерния свят. Каква разлика има между рибата и човека? Рибата се движи в плоскост. Тя има плавателен мехур, с помощта на който се регулира движението й нагоре и надолу. В това отношение човек е една голяма риба, която се движи перпендикулярно на плоскостта на земята.

Задните перки на рибата съответствуват на краката у човека, а предните – на ръцете, с които той плува във въздуха. В това отношение по съзнание човек е триизмерна риба. Коя е причината, задето човек се е изправил на два крака, и по този начин днес се различава толкова много от рибата? Това се дължи на неговото триизмерно съзнание. Когато е живял в първото измерение на съзнанието и изучавал закона на събирането, съзнанието му е излязло вън от своя творчески център. Тогава той е вървял само в дължина. Животните пък са учили закона на изваждането. Човек е научил този закон от животните, които се занимавали с него хиляди години. При събирането съзнанието има две посоки на движение:

едната е към центъра на земята, а другата – към центъра на слънцето. И затова, когато човек постави в себе си този велик закон на движение, едното движение ще бъде по посока на корените, т. е. по посока на своето възвишено аз, на своята възвишена душа. Другото движение ще бъде по посока на слънцето, т. е. към Бога. Ако човек се движи правилно в тези две посоки, той ще води благороден, възвишен живот. В своето обикновено съзнание хората имат само една посока на движение. Те се съобщават направо.

Съвременният човек едва сега е започнал да изучава закона на умножението. Умножението е закон на човешкото съзнание, закон на триизмерния свят. В света на плоскостите няма умножение. Умножение може да става само в триизмерния свят. Някои може да оспорват това положение, но то още нищо не значи. Да спори човек, това значи да мисли. Човек може да мисли по различни начини. Мнозина твърдят, че умножението може да се извършва и в двуизмерния свят, в света на илюзиите, на сенките. Например, спиш, сънуваш нещо хубаво, но като станеш сутринта, нищо не остава от този хубав сън. Защо? – Защото ти си бил в света на животните. Животните, като седят, мислят за хубави, за приятни неща: вълкът мисли за някоя овца; лисицата – за някоя кокошка. Обаче, това не е действителност, това е сън. От единия до другия край на живота си те само сънуват. Аз не говоря за външния човек, нито за неговата форма, но имам пред вид неговото съзнание. Човек е дотогава човек, докато съзнанието му е будно за всичко онова, което върши; не е ли будно съзнанието му, и той престава да е човек. Следователно, докато човек е в съзнанието си, той може да се движи по права линия, по плоскостта и по перпендикуляра на плоскостта. Значи, той може да се движи в три направления. Всички неразрешени въпроси се крият в умножението. Растенията дойдоха до заключение, че чрез събирането не могат да разрешат живота. Те могат само да бъдат граници на разумния живот, но подобрението на живота не може да стане чрез тази граница. И животните дойдоха до заключение, че чрез

изваждане, чрез света на плоскостта животът не може да се разреши, Поставите ли плоскостта за основа, върху която животът може да се разреши, вие ограничавате живота. Това ограничение е временно. Ето, и Бог се ограничава, но Той всякога може да махне границите на това ограничение. Следователно, разумен човек е онзи, който сам може да премахне границите на своя живот. И тъй, когато съвременните хора изработват известни закони, те сами себе си ограничават. Защо? – Защото разглеждат въпроси на плоскостите. Ако мислят, например, че всеки може да има земя, те се лъжат; ако мислят, че всеки, който проникне дълбоко в земята и узнае нейните тайни, ще бъде доволен, те пак се лъжат. И всичките тайни да знае, човек пак ще бъде недовольн. В този смисъл се казва, че знанието не задоволява, защото то е от двуизмерния свят; то е същество, което има широчина и дължина, но няма дълбочина. По същия начин много религиозни хора, които вървят в един праволинеен свят, мислят, че са създали свят, който не съществува другаде, освен в техните умове. Вярно е, има идеи, които съществуват само в ума на един, или на друг човек, но има идеи, които са общи за всички хора. И сега, когато се говори за Божествени идеи, за разумни идеи и за разумни хора, ние подразбираме идеи и хора, които живеят в триизмерния свят. Когато се говори за ангелите, подразбират се същества, които живеят в четириизмерния свят. Да се говори за триизмерно, за четириизмерно съзнание, това е много лесно, но да се обяснят, да се разберат тези понятия и да почне човек да функционира според тях, това е особено вътрешно благо за човека.

Казвам: всички трябва да започнете с изучаване на камъните, на твърдата почва, за да имате поне една твърда, опорна точка. Опорните точки са центрове, които не се движат. В света съществуват много такива опорни центрове. За да може човек да съгради нещо, или да успее в нещо, той трябва да има най-малко две опорни точки, от които нито едно същество да не е в състояние да го измести. Първата опорна точка ние наричаме Бог. Евреите са наричали Бога

ЙЕ ХИ ЙЕ. Втората опорна точка е Духът. Едната опорна точка е горе в Космоса, а другата – в човешкия живот, в човешката душа. Човек пък е по средата между тези две точки. Благодарение на тези две основи той мисли. Животните нямат дълбока мисъл, благодарение на тяхното двуизмерно съзнание. За да може животното да мисли, не е достатъчно само да има съответни органи, но неговото съзнание трябва да се движи в триизмерния свят. Казват за някого: ние не можем да разберем този човек. За да го разберете, вие трябва да имате триизмерно, или четириизмерно съзнание. Ако този човек говори за оране, за садене на лук, на чесън, всеки ще го разбере, защото и животните отдавна знаят да орат. Например, къртът отдавна знае да прави тунели в земята. Защо прави тези тунели? – За прехраната си. Защо човек прави тунели? – За по-удобни съобщения, за по-лесно пренасяне на храните. Съвременните хора са културни, те са хора на яденето и пиенето. Една от важните задачи, която човечеството трябва да разреши по закона на умножението е въпроса за яденето. Когато се ограничаваме, ние влизаме в четириизмърното съзнание, в сверта на щастието и благото, в света на ангелите. Дойде ли човек до този свят, той ще знае, как да постави законите и в своя свят.

Всички елементи, които съвременната химия познава, са на брой около 80. Обаче, старите алхимици са разделили всички дотогавашни елементи на четири категории: въздух, вода, огън и земя. Тези четири елемента са символи и показват различните видове материя, от която човек е направен. В тези елементи има съзнание, живот. Следователно, от това гледище, ако човек привлече с мислите си известен род материя, той ще придобие и съответни на материята състояния и настроения. Ако с мислите си той привлече твърда материя, и в него ще стане известно втвърдяване. Често стари хора се безпокоят, какво ще стане с тях на стари години, кой ще ги гледа, вследствие на което привличат към себе си твърдата материя и започват да се втвърдяват: артериите им се втвърдяват и заболяват от артериосклероза. Тази болест се явява от безверие. Старите хора са

големи безверници, а децата имат голяма вяра. Да обърнеш стар човек към Бога, това значи главата да ти побелее. Той казва: синко, ти ли ще ме учиш сега? Аз съм вече 80 годишен, голяма наука имам. Казвам: никаква наука няма този дядо. Само онзи дядо има опитност, който може още приживе да разреши въпроса: има ли живот след смъртта, или няма? Нека остави той настрана идеята за Бога, или идеята за душата, но да разреши въпроса, може ли човек след смъртта на земята, да продължава да живее. Тъй щото, като казваме, че човек след смъртта си пак живее, ние подразбираме, че той може да живее при известни условия. В това отношение само разумният човек може да живее, а глупавият всякога умира. Човек всеки ден умира. Кога? – Когато изгуби съзнанието си. Чудни са съвременните хора, когато казват, че като умрат, всичко се свършва. Не, това още не подразбира смърт. Да умре човек, това значи да се намери при най-неблагоплриятни условия за развитие. По-страшна смърт от тази няма. Това, че ще се прекрати съзнанието на човека за земния живот, ние не можем още да го наречем смърт. Що се отнася до прекратяване на съзнанието, това е нещо възможно. Кой може да прекрати съзнанието на човека? – Природата. Ако разумната природа е създала праволинейното съзнание, ако е създала съзнанието на плоскостите, ако е създала триизмерното съзнание и най-после, ако е създала съзнанието на тесаракта, т. е, четириизмерното съзнание, може ли някой да реагира срещу нейните закони и да се освободи от нейните обятия? – Не може. Всичко можете да направите, но никой не може да се противопостави на нейния замисъл. Както вашите ръце, крака, очи или уши не могат да се освободят от вас, докато вие не ги отрежете, или извадите от себе си, така и вие сами не можете да се освободите от връзките на природата, ако тя сама не ви откъсне от себе си. И хиляди цървули да скъсате от усилия, вие сами нищо не можете да направите.

Сега ще ви приведа един анекдот за дявола, който скъсал много царвули, докато успял най-после да изкуси един учен философ. Този

виден философ бил изпратен от невидимия свят да подобри положението на света чрез разумност. Идва при него дяволът и му казва: ти си най-умният, най-ученият човек, но ако ме послушаш и станеш мой асистент, ще ти дам един добър съвет, чрез който изведнъж ще наложиш волята си, и светът моментално ще се подобри. За тази цел дяволът изнесъл своята идея пред философа и започнал да му я доказва с ред математически изчисления на рационалните числа. Философът го изслушал, убедил се, че е така, но в скоро време разбрал, че се излъгал. Обаче, дяволът успял да го докара до бесилката. В деня, когато требвало да го бесят, дяволът пошъл пред бесилката и казал на философа: погледни в пространството и ми кажи, какво виждаш там? Философът погледнал пред себе си и видял три магарета натоварени със скъсани цървули. – Какво виждаш? – Виждам три магарета, натоварени със скъсани цървули. Това са цървулите, които скъсах, докато те доведа на бесилката. Когато скъсам още толкова цървули, тогава и ти ще подобриш положението на света. След това дяволът дръпнал бримката на въжето, и философът увиснал на него. Той дошъл и втори път на земята, но вече не се излъгал.

И в съвременния живот често казват: много цървули ще скъса този момък, докато вземе красивата мома. – Да, той ще скъса много цървули, но после и тя ще къса цървули. Със скъсани цървули не се придобива красивата мома. Някой казва: колко цървули скъсах, докато завърша образованието си! С късане на цървули не се свършва гимназия или университет. Аз наричам учен човек този, който през всичкото време на своето учение не е скъсал нито един чифт цървули: както е влязъл в училището, така е излязъл. Птиците разбират този закон и живеят според него. Макар и да живеят в двуизмерния свят, създадат ли си веднъж дреха, те си отиват с нея. При това и краските на дрехите им не се менят. Кой човек има такива шарени и такива чисти дрехи като птиците? Въпросът не е до външния живот, но до съзнанието на човека. Да имаш съзнание, значи да имаш различни

цветове, с които да си служиш. Цветът е пасивна, а не творческа, съграждаща сила. Дойде ли човек до някакво помрачаване на съзнанието, това показва, че той е попаднал в гъста материя. За да излезе от това състояние, той трябва да внесе в себе си известни цветове, като мощни сили, с които да разчисти съзнанието си, да се освободи от своите криви разбирания. Не е въпроса в това, да се спира човек, какво мисли Евангелската или друга някаква църква, но той трябва да разчисти всички облаци от съзнанието си и да дойде в съгласие със законите на живата природа. Казвам: всички живи същества са в контакт със законите на живата природа. Някой казва: аз се държа здраво за природата, за Бога. Не, не се държите вие, но Бог ви държи. Например, вие обичате някой човек. Добре е да се обичате, но знаете ли, коя е причината за тази обич? Да допуснем, че вашето съзнание се намира в света на плоскостите, но имате желание да влезете в триизмерния свят. Търсите някой да ви помогне, не намирате. Най-после срещате едно същество, което живее в този по-висок свят, и то ви поема. Това същество ви помага и затуй вие го обиквате. Следователно, Любовта в този случай е движение в обем. Вие можете да обичате само това същество, което разширява съзнанието ви. Не разширява ли съзнанието ви, не можете да го обичате. Тъй щото, онзи, когото обичате, той ви въвежда в един нов свят. Не ви ли въвежда в този свят, никаква любов не може да се развие помежду ви. Ако съзнанието на някой човек е достигнало до триизмерния свят, той непременно трябва да обикне някое същество с по-високо съзнание, от четириизмерния свят, което да го внесе в този по-висок свят.

Някой момък обиква една мома и казва: ангелско същество е тя! Тя ще ме подигне в по-висок свят. И той коленичи пред нея. Ако го види някой отвън, ще му се смее. Не е въпроса в това, че момъкът коленичил. Той коленичи, защото изказва любовта си, но едно е важно при любовта: човек придобива светлина и разширение на съзнанието си, което му дава мощ и сила в живота. Движенията имат

смисъл, когато човек придобива нещо от тях. Например, в Индия има факири, които седят неподвижно с ръце нагоре или надолу, като истукани. Така прекарват по цели дни, по цели месеци, без да мърдат. Покрай тях минават тигри, лъвове, змии, кобри, но не ги докосват. Още отдалеч като ги зърнат, те обикалят, правят големи кръгове и ги поглеждат с благоговение. Защо? – Тия факири имат будно съзнание, те са във връзка с Бога. Затова и животните, които ги обикалят, отправят молбата си към тях: молим ви да ни изнесете нагоре към Бога, защото животът ни на земята е много тежък.

Питам: какво правят съвременните хора, като видят насреща си някое опасно животно? Те веднага вадят нож или пушка и стрелят. Казвам: нож и точило не могат да спасят света. Те могат да оправят лозата и дърветата, но света не могат да оправят. На първо време ножът се изостря, а после изхабява; точилото постепенно се смалява. В края на краищата и ножът си заминава, и точилото си заминава. Казвате: какво да правим тогава? Ще бъдете точило, което трябва да се остри отвътре навън, и ще бъдете нож, който се точи отвътре навън. Вашият нож трябва да бъде изработен от мислите на вашия ум, за да може право да реже. Вашето точило, което се изглажда отвътре навън, трябва да бъде смекчаващ закон.

Следователно, що се отнася до здравето, казвам: здравето зависи от съзнанието на човека. Не търсете здравето в силата! Силата е резултат. Мирът, здравето, мощта, добрите чувства и всички сили, изобщо, които съществуват в човека, произтичат от неговото съзнание. Не мислете, че илюзиите, които преживявате, влизат в областта на съзнанието. Областта на съзнанието представя определен свят, с определени, хармонични величини. Който живее в областта на своето съзнание, и без пет пари в джоба си да е, той е спокоен, от нищо не се плаши. Той концентрира мисълта си към възвишения свят, да му помогнат. Не се минава половин час даже, и помощта дохожда: хлъбът пристига, колата пристига. Този човек, обаче, е разумен. Той никога не злоупотребява със силите и способностите,

които притежава. Някой казва: да имам тези сили, света бих оправил! Светът не се нуждае от оправяне. Ако трябва нещо да се изправи, това е светът на съзнанието. Съвременните хора трябва да знаят, как да изправят съзнанието си; те трябва да знаят, че всеки ден минават през състоянията на кристалите, на растенията и на животните, затова трябва да изучават техния произход. Ако погледнете със силно увеличително стъкло на вашето тяло, ще видите, че представяте конгломерат от всички досега съществуващи растения и животни. Човешкото тяло е обрасло с гори от различни дървета, предпотопни и сега съществуващи; също така в човека живеят всички животни, големи и малки, от предпотопни времена до днес. Значи, погледнато на човека, с окото на ясновидеца, той представя съвокупност от всички минерали, прости и скъпоценни камъни, от всички растения и дървета, от всички животни, птици и риби, докато не дойде най-после и до човека. Всички тия същества живеят в съзнанието на човека и се стремят да развият и своето съзнание. Ето защо, човек няма право да прекъсва стремежа им. Който лишава другите от живот, той унищожава своето съществуване. Някой казва: да убием тези същества! Убивате ли тях, вие убивате и себе си. Вие трябва да мислите добре за тях, ако искате да не спрете и своята еволюция. Мислите ли добро, правите ли добро на другите, без да ви подозират даже в това, вие подигате своята еволюция. Ако с една красива дума можете да спасите някого, защо да не му я кажете? В древността един цар бил жестоко гонен и преследван от неговите неприятели, и той бил принуден да се скрие в дупката на един овчар. Овчарят го приел при себе си и се съгласил да му помогне. Като дошли неприятелите му да търсят царя, овчарят казал: не видях такъв човек де е минавал оттука. Той трябва да е минал през друг път. Така той спасил царя от явна смърт. Обаче, когато царят отново се върнал на престола си, овчарят бил един от облагодетелстваните хора в царството. Такова щастие носи за човека и всяка велика идея, която е гонена и преследвана от хората. Например, някоя идея иде от Божествения свят,

минава през много светове, но никой не я приема. Някой я възприеме, държи я известно време в себе си и после я захвърля. Някой религиозен човек чете Библията, възприеме оттам една хубава, висока идея, подържи я малко време в ума си, докато един ден каже: що ми трябва тази идея? Тя не е за мене, други да я възприемат и прилагат. – Това не е убеждение. Ако трябва да живеете духовен живот, това е само за вас, за вашето развитие. Духовният живот представя велика наука за изучаване. Който изучава законите на този свят и ги разбира, той не може да се съмнява. Който се съмнява в другите хора, ще се осъмни и в себе си.

Някой казва: аз не се съмнявам. Всеки обикновен човек може да се усъмни. Как? Ако той каже, че вярва в себе си, в своите сили, дайте му да дигне един чувал с тежест от 100 кг. Той започва да го дига оттук-оттам, пъне се, пъшка и най-после казва: слаб човек съм бил, не знаех това. Обаче, силният човек, който разбира законите на съзнанието, може да дигне и 100, и 200, и 300, и 1 000, и 100 000 килограма тежест. Казвате: възможно ли е това? – Възможно е. По този начин се държи и нашата земя в пространството. Земята се държи от мислите на милиони разумни същества. Техните мисли я заставят да върви напред. Ако разумните същества престанат да я държат с мислите си, тя ще се спре в своето движение, ще. се разглоби, ще отиде някъде в пространството, където ще стене само на прах и пепел. Веднъж създадена земята и ние върху нея, това показва, че сме обект на един разумен живот. Тези възвишени същества следят живота на хората, виждат техните грешки, но прощават, като от време на време само ги удрят малко по главата. От този удар те падат на земята, но като станат, започват да се молят на Бога. С този удар разумните същества искат да кажат: слушайте, главите ви трябва повечко да мислят. Научихте ли събирането, изваждането и умножението?

Съвременните хора са в процес на разширение на съзнанието. Те трябва да се домогнат до всички идеи, които са необходими за

съграждане на техния живот. Едва сега хората започват съзнателно да градят. Някои казват: хайде, да започнем градежа! Питам: в кой свят искате да градите – в едноизмерния, в двуизмерния, или в триизмерния? Ако градите в света на илюзиите, всичко ще се разпръсне и няма да остане следа от този градеж.

Казва се, че някой баща имал двама синове. Кой е този баща? Бащата е разумното начало, което всеки ден иде в човека и го пита: какво правиш, синко, събираш ли, изваждаш ли, умножаваш ли? Да умножаваме, това подразбира да предаваме великите идеи, които възприемаме, на окръжаващите. Умножението е процес, който става в един възвишен свят. На земята може да се стигне най-много до умножението, по-нагоре не може да се отиде. Когато се отделим от тялото си, тогава можем да отидем в по-възвишен свят от земния. За този възвишен свят; именно, Павел говори: „Има дом неръкотворен. И ако земните ни къщи се разрушат, ще отидем в този неръкотворен свят." Това е велика наука, която ще се приложи в бъдеще. Тя е за хората, които искат да работят разумно. Сегашните хора са много променчиви. Виждате, че някой се разгневил и не знае, какво говори. Той казва: аз се заблудих. Щом си се заблудил, ти не си за новото учение. Ние нямаме работа с хора, които се заблуждават, или които не могат да мислят право. Тези хора са за университетите, за разните колегии, за гимназиите. Те търсят старото. Обаче, ние виждаме, че старото, което досега се проповядваше, което досега се пишеше, не можа да спаси света. Всъщност, ние не отричаме и успехите на досегашните времена. Тази велика деятелност е подготовка за един мощен живот, който едва сега започва. Някой казва: защо трябва да живея? – Ще живееш, за да разшириш съзнанието си и да научиш закона на умножението. И за дарбите, които се крият в тебе, както и за благата, които ти се дават, ще благодариш на Бога, ще благодариш на цялото човечество, че разполагаш с условия да разрешиш векиката задача на живота. И тогава, като човек, пред тебе ще се яви великата

перспектива, която ще те въведе в следната стъпка, в света на делението.

И когато Христос казва, че трябва да напуснем земята, ние разбираме, че трябва да преминем в по-горен свят – в света на делението. Делението не съществува на земята. Истинското богатство се заключава в човешките мисли и чувства; истинското богатство се крие в човешката душа и в човешкия дух. От тези богатства човек трябва да се самоотрече и да ги раздаде на сиромасите. Това богатство е като богатството на земледелеца, който раздава всичко и се радва на своите богатства. Някой казва: аз ще раздам всичкото си богатство на сиромасите. Да, но парите умъртвяват. Дадеш ли никому пари, дай ги от дълбочината на душата си; дадеш ли някому една книга, тази книга да не бъде обикновена, но да е свещена.

И тъй, иска ли човек да върви в духовния път, той не трябва да бърза, от нищо не трябва да се плаши. Някой се страхува да влезе в някоя от съвременните църкви. Не е въпроса да се влезе в една каменна църква. Църквата не е в зданието. Човек може да влезе и в една, и в друга църква и пак да остане верен, на това, което Бог е вложил в душата му. Трябва ли човек, като облече мантията на царската дъщеря, която е прокажена, да стане и той прокажен? Какво се проповядва в съвременните църкви? – Да се вярва в Бога. Това верую поправя ли живота? Днес и мъже, и жени, вярват в Бога, но съзнанието им е в едноизмерния свят. Някоя жена мечтае за кристали и иска от мъжа си да й купи пръстен с хубав камък. Той няма пет пари в джоба си, а тя иска пръстен с камък. Той няма пет пари в джоба си, а тя иска къща, Казвам: тази жена е малко дете, нека мъжът й купи пръстен, макар със стъклен камък. Нека й направи къща. Къщата показва, че тази жена живее в двуизмерното съзнание. Къщата може да е от дъски, а за в бъдеще може да се направи и от мрамор. Изобщо, от научно гледище не трябва да се противодейства на съзнанието. Никой няма право да реагира срещу Божествения ред на нещата. Казвам: всички трябва да се насърчавате в работата си. Срещате един

човек, който носи на гърба си чувал, 100 килограма тежък. Не го питайте, защо се е нагърбил с такава тежест, нито го съветвайте да търси чужда помощ, но кажете: щом си взел този чувал на гърба си, ще го пренесеш полека, пък и за друг път ще можеш да правиш подобни опити. Който се обезсърчава, той е в двуизмерен свят. Някой се заеме за някаква велика работа, но скоро се обезсърчи и казва: сега ще отложа тази работа, но един ден, като дойде Духът, Той ще ме научи, какво да правя. Този човек има механическо разбиране за Духа. Духът е машинистът на трена. Щом дойде, Той запалва огъня и пуща трена напред. Някой седи, чака да дойде Господ, Той да подкара неговия трен. Няма какво да очакваш на Господа, отвън някъде да дойде. Ти трябва да се вдълбочиш вътре в себе си, дето Бог е вложил ум, сърце, воля, душа и дух, които всякога могат да ти помагат. Само по този начин ти можеш да се освободиш от всички дисаги на живота. Например, ти дължиш 100 000 лева на 20 души. Тези кредитори дохождат в дома ти, хлопат, викат, искат да им изплатиш дълга си. Трябва ли да им разправяш, че ти нямаш средства, че не спиш по цели нощи; че постоянно страдаш, че имаш задължения към майка си и баща си? Не, ти трябва да им кажеш: моля ви се, извинете ме, сега не разполагам със средства, почакайте ме още малко, и като се улесня, ще платя на всички ви и то не по 10 на сто, както сме уговорили, но даже и по 20 на сто лихва. Кажеш ли така, и Господ ще те чуе, ще ти помогне, защото си готов да изплащаш дълговете си.

Това е наука! По тази наука живеят всички разумни хора и я прилагат в живота си. Всеки човек може да приложи тази наука. Ще кажете: тя е отвлечена наука, не може да се приложи. Има, наистина, отвлечени науки, но тази, за която говоря, е една от най-лесно приложимите науки в живота. Например, някой има малки познания по математика и казва: с много смятане работа не става. Не е така. Божествената наука изисква хора с умове, които изведнъж да смятат, да знаят, кои неща са прави и кои не, кои са добри и кои не. Дойде ли човек до тази наука, той не се сърди на злото, но го кани дома си, да

му гостува. Разумният човек, още като стане сутрин, удари звънеца, покани доброто и злото, разговори се с тях, нахрани ги добре и после ги изпрати да си вървят. Злото и доброто са два ангела, хубаво, богато облечени и мъчно могат да се различат един от друг. Разумният човек, обаче, ги различава по миризмата им. Щом си отидат, той започва работата си. Не приемете ли така учтиво тези два ангела, те цял ден ще ви безпокоят. Ангелът на злото ще запали къщата ви от четири страни. Затова е казано и в Писанието: „Не противи се на злото!" Тъй щото, поканете тези два принципа на гости в себе си, нагостете ги и не се мъчеге да ги примирявате. Те са в отношение, подобно на отношението, което съществува между овцата и вълка. Ако сте адепт, който живее в четириизмерното съзнание, принципът на злото още от далеч ще ви познае, ще има всичкото почитание и уважение към вас, като към човек, който дълбоко мисли и разбира великите закони на живота и природата.

„Някой си человек имал двама синове". Сега, аз желая, като се върнете дома си, да поканите у вас на гости двамата синове – онзи, който обещал, че ще отиде на лозето и не изпълнил обещанието си, и онзи, който се отказал да отиде, но се разкаял и свършил работата. Двамата синове представят тия два ангела – на доброто и на злото. Злото всякога обещава и нищо не върши; доброто никога не обещава, а всичко върши. Смешно е да отидете при един извор и да го питате: обещаваш ли да ми дадеш от твоята вода да пия? Той нищо няма да ти обещае, но ще ти даде. Ти можеш да си почерпиш вода от него, колкото искаш. Когато казвам, че доброто не обещава, аз уподобявам доброто на извор, който постоянно тече. Злото пък уподобявам на пресъхнал извор, който едва прокапва, едва тече. Той помни, че някога е давал, но днес вече не може да дава нищо, не тече. Хора, които само обещават и не изпълняват, мязат на щерни, пълни с дъждовна вода; те лесно пресъхват и казват: сухо е това място, вода няма. Дойдете ли до това положение, вие трябва да имате магическата пръчка на Мойсея, и като ударите с нея по канарите, да протече вода.

И тъй, станете ли сутрин рано, сложете хубав обяд на двамата синове. Тогава ще кажете на единия: синко, иди да работиш на нивата! Той ще обещае да отиде, но няма да изпълни.

Ще кажете на втория: синко, иди да работиш на нивата! Той ще откаже, но после ще се разкае и ще свърши работата. Вечерта, като се върне бащата дома си, ще види обратни резултати. Каквито и да бъдат резултатите, не се смущавайте. Пак поканете двамата синове, нагостете ги добре и ги накарайте да работят. Тази е най-добрата философия, която можете да приложите във вашия живот. Ако постъпвате така в продължение на една година само, бъдете уверени, че най-малко 50% от вашите мъчнотии и несгоди ще се разрешат. Да разрешите 50% от вашите мъчнотии, това не е малко нещо. Само по този начин вие можете да бъдете бодри, свъжи, радостни и със светли мисли за живота.

Беседа от Учителя, държана на 10 април, 1927 г. в гр. София.

РАБ И СИН

„Всеки, който прави грях, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва". (Йоан 8:34,35)

„Всеки, който прави грях, раб е на греха. И рабът не остава вечно в къщата; а синът вечно пребъдва". Този стих, преведен в нова форма, може да се изрази с думите: „от смърт в живот". Смъртта и животът са две състояния на човешкия дух. В смъртта, духът на човека се намира в ограничения, във вързано състояние. Това показва, че смъртта се явява в гъстата материя. Съвременните учени се стремят да обяснят, какво нещо е материята, но и досега не са успяли да определят нейната същност. Материята, сама по себе си, е инертна реалност. Тя съдържа всичко в себе си, но не може да се разширява. Учените твърдят, че материята се разширява, но всъщност материята не се разширява.

Сега, ще обясня тази мисъл със следния пример. Представете си, че вие развивате един топ платно. Казвате: разшири се това платно. Питам: какво ново придоби този топ платно при развиването си? Нищо ново не придоби. Следователно, от физическо гледище, когато материята се разширява, това подразбира, че в нея се внасят някакви нови качества. Не се ли внасят нови качества в нея, тя не се разширява. Отличителни белези между материята и духа са следните: материята не се разширява, а духът не се дели. Щом духът се облече в материя, в последната се явява желание да го обсеби, да го раздели. Вследствие на това желание на материята, да обсеби духа, между тях се явява борба. По същия начин и вълкът, като хване една овца, започва да я дели на парчета, за да я обсеби. Когато човек туря храна в устата си, и той я дели на малки парченца. Защо я дели? Той иска да вземе от нея това, което е потребно за неговия организъм. Тази е

причината за борбата между двата гиганта в света – духът и материята. Материята иска да обсеби, да раздели духа, а духът иска да се освободи от нея. Същото нещо виждаме във всеки човек. Той се усеща ограничен, иска да се освободи. И ще чуете всеки да се оплаква, че Иван, или Петко, или Драган го стеснявал. Не, никой никого не може да стеснява, но материята ограничава духа, а той се бори, да се освободи. Казват за някой човек, че е станал материалист. Какво означава думата "материалист"? Думата "материалист" подразбира човек, който е навлязъл дълбоко в материята. Преди всичко, вие трябва да знаете, че материята е обхванала всичкото пространство, тъй щото, няма място за никого. Щом няма празно място в материята, тогава, где ще влезе човек? За да се освободи от обятията на материята, духът си служи с хитрост – създава си друга форма, в която отново се облича. Материята казва: сполучих да разделя духа. Тя пак започва да обсебва духа, като се стреми да разчупи това ново яйце, да види, какво особено се крие в тази нова форма. Ако материята успее да счупи това яйце, настъпва състояние, което наричат "смърт". При смъртта духът пак се освобождава, пак създава нова форма и така, борбата между него и материята се продължава непрекъснато. Добрата страна на тази борба е, че материята заставя духа постоянно да създава нови форми, все по-усъвършенствани едни от други.

Следователно, съвременната човешка форма е създадена от духа, а индивидуалността на духа е създадена от материята. Материята, като не е успяла да раздели духа, тя поне го е индивидуализирала. Духът, като се е индивидуализирал, той изпада в заблуждение, да мисли, че е разширил материята и затова казва: аз владея живота. Всички мислят, че могат да изменят материята, но каквото и да правят с нея, тя все си остава същата материя, все ще се изхлъзне от ръцете ви. Следователно, човек не може да стане господар на великото в себе си, на материята, която не се разширява. Разширението е качество на духа. Само духът може да се разширява,

а в материята, която по естество е инертна, няма никакво разширение. Когато духът влезе в материята, той внася живот. Материята, без духа, е мъртва. Когато духът влезе в някоя форма, според законите, които познава, той се стреми да обнови материята, да я направи пластична, удобна.

И тъй, когато материята преобладава, ражда се смъртта; когато духът преобладава, ражда се вечният живот. Преодоляващото състояние на материята създава смъртта, понеже материята има желание постоянно да трупа, да събира. Много хора мислят, че като натрупат повече материя в себе си, като направят тялото си по-голямо, с повече мазнини, ще имат повече живот. Животът не се заключава в многото, но в малкото. В условията, при които сега живеем, голямото тяло представя излишен баласт за човека, с който той трябва разумно да се справя. Ако сравним, по тегло, тялото на един съвременен човек с тялото на един ангел, ще видим, че от тялото на човека могат да се направят най-малко хиляда ангели. Обаче, ангелът, със своето малко тяло, е толкова мощен, че може да носи цялото човечество на гърба си; когато човекът едва може себе си да носи. Човек едва ли може да дигне 100кг на ръката си, когато един ангел може да дигне един милиард хора на ръката си.

И тъй, силата на човека седи в неговия дух. Когато духът се въплъти в материята, той я разредява, защото тя няма схващания за безграничното пространство, тя няма никакви стремежи. Тъй щото, когато казваме, че материята не се разширява, подразбираме, че тя няма идея за някакъв стремеж. Тя е спящо същество. Когато човек се нахрани добре, той изпитва известно удоволствие от това и започва да дреме. Дрямката, сънят, това са състояния, присъщи на материята. Като се събуди от сън, човек си спомня смътно, че е сънувал нещо, ходил е някъде, но где – не помни; разговарял се е с някого, но с кого и какво – и това не помни. Някои от съвременните физиолози казват, че естественото състояние за човека, когато спи, е да не сънува нищо. Това е сън на мъртвите. Човек трябва да сънува, но не лоши, тежки

сънища, като например: че го гонят, че пада в пропасти, че къщата му гори и т.н. Тези сънища са резултат на анормалности, на отклонения в живота. Нормалният живот се придружава с приятни сънища. Сънят е най-приятната почивка. Има хора, които знаят закона на почивката и те могат съзнателно да излизат и влизат в тялото си. През време на своето излизане, те оставят тялото си на по-низкостоящите от тях същества, те да се грижат за него – да го обновят, да го пречистят и след като се пречисти, тогава се връщат. Те не се безпокоят за живота си, понеже са уверени във Великото Начало, което регулира и ръководи живота.

„От смърт в живот". Вие трябва правилно да разбирате тези два закона, а не механически. Не мислете, че ако вярвате днес, а утре не правите усилия, вашата вяра ще расте, сама по себе си. Семето, само по себе си, не може да расте. Някой казва: като сме повярвали веднъж в Господа Исуса Христа, Той ще ни спаси. Това е така, но то действа временно. В семето има зародиш на живот, но върху този зародиш трябва да действа слънцето, въздуха, влагата и почвата – ред разумни фактори. Всеки ден, човек трябва да прави нови усилия; всеки ден той трябва да придобива нови разбирания за живота. Ще бъде смешно, ако, откато сме се родили, докато умрем, имаме едни и същи схващания за живота. Някои казват: защо трябва да учим? Такива хора мязат на турците, които казват: „Всичко е седем ката нагоре и седем ката надолу. Повече от това няма какво да мислим". Какво разбират те под тия думи: „седем ката нагоре и седем ката надолу"? И съвременните биолози изпадат в догматизъм по отношение проблемата на живота. Като са взели клетката на протоплазмата, те я надуват, като сапунен мехур, докато изкарат от нея човека. Не, човек не излиза от клетката, както и кокошката не излиза от яйцето. Това твърдение може да ви се вижда противоречиво, но е факт. Смешно е, ако човек, като слезе от някой вагон, си въобрази, че е произлязъл от вагона. Той влиза и излиза от вагона, но не е произлязъл от него. На същото основание и кокошката не е произлязла от яйцето, но

временно е на почивка в него. Тя седи, скрита в яйцето, като в бомба. Щом бомбата се пукне, и тя излиза вън от нея. След това казват, че кокошката излезе от яйцето. Да се твърди такова нещо, то е равносилно на това, да се казва, че растенията произлизат от земята. Растенията растат в земята, но не произлизат от нея.

Питам: отде иде животът? Да ви задавам такъв въпрос, това подразбира, да имам механическо схващане за живота. Животът не иде отникъде. Дето духът се вселява, там животът се явява като непрекъснат процес, като постоянно течение. Дето духът преодолява, там и животът тече. Казано е в Писанието: „Изпраща Духа си, и те оживяват; отнима духа си, и те умират". Следователно, животът се отличава по това, доколко духът се проявява в нашите тела. Често в умовете на хората се раж-дат съмнения, но те не са продукт на техния дух. Например, мнозина се съмняват в реалността на сънищата и казват, че те са илюзорни неща, предизвикани от външни причини. Ако на краката на някой човек турят топло желязо, или гореща тухла и така заспи, има възможност, той да сънува, че ходи по нагорещени въглени. Тогава, как ще си обясните съня на човек, който сънува, че е станал голям богаташ, милионер? С какво са го нагорещили, за да сънува такъв сън? Кой е външният стимул за този сън? Наистина, топлината произвежда и известни анормалности, не само във време на сън, но и в будно състояние. Обаче, как се създават толкова многобройни сънища, без да се постави нещо горещо на краката на човека?

И тъй, смъртта всякога произтича от преобладаващото състояние на материята. Като резултат на това състояние се явяват ред анормални желания, които запушват кръвоносните съдове в човешкия организъм. От преяждане, пък, се явява задръстване на нервната система, вследствие на което кръвообръщението в човека не става правилно, мозъчната енергия не изтича и не приижда правилно. Тогава настава процес на втвърдяване на артериите, при което, те губят своята пластичност. Най-после, човешкият дух се

принуждава да напусне тялото. Това състояние се нарича смърт. Или, в духовно отношение, ние наричаме това състояние прекъсване съобщението с Бога. Усъмни ли се човек, той веднага ще се намери в процеса на смъртта. При най-малкото съмнение в Бога, смъртта туря вече своето начало; това значи, че материята е взела надмощие над духа. И затова, който иска да стане силен, мощен, не външно, но вътрешно, и да осмисли живота си, той не трябва да допуща, дълбоко в душата си, абсолютно никакво съмнение. За това се изискват герои-хора.

Съмнението може да дойде отвън, но същевременно, човек трябва да различава в себе си две състояния: едно състояние – постоянно, неизменно, както Бог е неизменен; друго състояние – изменчиво, както човек се изменя. И тогава, чувствителният човек ще изпитва състоянието на хората. Ако един чувствителен човек влезе между хора, които имат желание да станат богати, и в него ще се яви желание за богатство; ако влезе между хора, които имат желание да станат музиканти, и у него ще се яви същото желание; ако попадне между весели хора, и той ще стане весел; ако попадне между скръбни хора, и той ще стане скръбен; ако попадне между учени хора, и той ще има желание да стане учен; ако се намери между болни хора, и той ще се почувства болен; ако влезе в някое религиозно общество, и той ще стане религиозен. Обаче, той трябва да знае, че това не произтича дълбоко от неговата душа. Това са натрупвания, наслоявания в съзнанието, които идат някъде отвън. Тези състояния са подобни на състоянието на парче желязо, което се поставя в огън. То се нагорещява и започва да свети, но това състояние не е свойствено на желязото. Щом желязото се извади от огъня, то изстива и придобива първоначалния си вид. Следователно, има една топлина в живота, която е подобна на тази, на нагорещеното желязо. Обикновено, хората мерят температурата на болните и като видят, че тя се е повдигнала до 41°, плашат се. И наистина, ако температурата не спадне, болният заминава за онзи свят и всички казват: Бог да го

прости, замина за онзи свят! Освен тази топлина, има и друга, която не може да се измерва. Тя е същинската топлина на живота, която не е физическа. Тя е мека, приятна топлина и се равнява на хиляди градуси. Тази топлина е толкова силна, че в нея могат да се разтопяват ония елементи на материята, които, при никаква друга топлина не се топят. Тя разлага материята и я реформира.

Съвременните учени знаят, че температурата на човешкото тяло е 36–37°. Физическата топлина на човека е 37°, но когато се говори за духовната топлина, тя е много висока. При това, отношението между физическата и духовната топлина е обратно пропорционално: когато духовната топлина се намалява, физическата се увеличава; когато духовната топлина се увеличава, физическата се намалява. Това е проверено с ред опити. На хора, които стават проводници на духовния свят, краката и ръцете изстиват. Много хора се плашат от това, защото знаят, че когато ръцете и краката на човека изстиват, смъртта настъпва. Обаче, това не е всякога така. Човек може да се изстуди и да излезе от тялото си, но след 43ч. пак може да се възвърне естествената му топлина. Индусите, които са изучавали тия закони, могат, шест месеца след смъртта на някой факир, да го извадят от гроба и да възстановят неговата топлина. За това те имат начини, които старателно крият от европейците. Когато говоря за учението, не мислете, че не оценявам знанието, което е придобито в науката. Знанието е резултат на усилията на човешкия дух. Има лъжливо знание, но има и знание, което е придобито чрез опитността на цялото човечество. Това знание, именно, се предава от род в род, от раса в раса, от човечество на човечество. Това знание изпъква естествено над всички други неща. Как ще си обясните, например, изкуството на паяка да тъче своята мрежа? Кой го е научил на това изкуство? Съвременните тъкачи още не са придобили това изкуство. Пчелата пък, отде е научила изкуството, да прави мед, и да се организира по такъв разумен начин? Вземете пеперудите, запример – какви добри хирурзи са, как майсторски правят операциите си. Когато

наближи време на какавидата да излезе от пашкула си, тя бодва внимателно пашкула и излиза вън, като пеперуда. Много учени хора биха завидяли на изкуството на тия малки същества. Де са се учили те? Някои ще кажат, че Господ ги е учил на това изкуство. Не, това не е работа на Господа.

На същото основание, трябва да се заключи, че Господ е учил хората да правят топове, с които да се убиват едни-други. Да се мисли, че Господ учи хората да правят 42 сантиметрови оръдия в диаметър, за да се убиват, това са детински размишления. Бог никога не се е занимавал с такива работи. Те са изобретения на хората, които постъпват като малки деца. Ще видите, как малки деца си правят пукала от свирки и си въобразяват, че това е топ. Казвам: да разрушаваш, това не е наука; да живееш непорядъчен живот, това не е наука; да живееш охолен живот, това не е наука; да искаш всякога радостен да бъдеш, и това не е наука; да мислиш само за себе си, без да обръщаш внимание на страданията на другите, и това не е наука. Това е смърт. Всичко, което съвременните хора вършат, в по-голямата си част, представя условия за съграждане на своите ковчези. Месото, което закачат на куки, да седи по няколко дни и после го ядат, носи неизбежна смърт за хората. Българи, които са свършили в Германия, разправят, че германците имали някакви особени методи, чрез които, оставяли месото да ферментира и тогава го употребявали за ядене. Препоръчват го за много вкусно. Казвам: по-голяма глупост от тази няма. Американците пък считат за правило, всеки мъж да бъде без мустаци и брада, за по-голяма чистота. И в това няма никаква наука. То е необмислена работа. Да бръснат мустаците си, все още се търпи, но да бръснат брадите си, това е вредно. Като бръснат брадите си, те излагат гърлото си на простуда. И ще забележите, че американците, мъжете, разбира се, много често заболяват от бронхит. Причината за тези чести заболявания се дължи, именно, на това безогледно бръснене на брадите. Освен това, колкото по-често се бръсне брадата,

космите стават по-дебели, от което и самият човек започва да огрубява.

Други пък, стрижат косите си до дъно, по военному, но и това не е правилно. Положителна, истинска наука е нужна на хората! Щом природата е създала космите на човека, тя е вложила някакъв смисъл в тях. От нас се изисква да ги регулираме, да знаем, как да направляваме своите мисли и чувства. Вместо да се бръснат и стрижат, хората трябва да кажат на брадата си: позволявам ти да изникнеш, най-много, до един сантиметър, не повече. У някои хора, брадата е дълга почти до пръстите на ръцете, както косите на някои жени са толкова дълги, че могат да ги обвият 2–3 пъти около себе си. И дългите коси не са лошо нещо. Те са признак на дълъг живот, на изобилие. Когато косата на някой човек почне да пада, за него казват, че той е учен. Не е така. Когато пък цялото лице на човека се покрие с косми, това показва, че този човек се е върнал към своето първобитно, диво състояние. Обаче, когато главата на човека почва да оголява, и това е лош признак, който говори не за ученост, а за умствено подивяване. Причината за оголяването на главата се дължи на голямото натрупване на млечна киселина около космите. Млечната киселина изкоренява космите. Аз уважавам онзи човек, на когото главата е оголяла от трезва, възвишена мисъл за подобрение на човечеството, но няма такива случаи. Космите окапват и от тежки болести, каквато е, например, тифусът. Тъй щото, човек трябва да се пази от лъжливи заключения.

„От смърт в живот". Смъртта, тежките състояния, които човек прекарва, са неприятни за него. Понякога човек се усеща уединен, изоставен от майка, от баща, от приятели, никой не го обича, и той не може никъде да си намери място, ходи натук-натам, лута се отчаян, търси помощ. Това състояние е смърт. Това показва, че ние живеем още в неразумния свят. Възможно ли е човек да живее в разумен свят и да изживява такива тежки състояния? Не е възможно. Значи, всеки трябва да даде възможност на съзнанието си, да внесе в него начатък

на Вечния Живот. За постигане на този живот има вече съответна материя, която е одухотворена, прогресирала. Духът е успял да повдигне, да събуди съзнанието на тази материя, от която ще се създаде в бъдеще новото тяло на човека. Само в такова тяло човек може да живее разумен живот. При сегашното състояние, в което човек се намира, както и тялото, в което сега живее, той всяка минута е осъден на смърт. И затова, човек трябва да се моли, най-малко по десет пъти на ден, ако иска да бъде запазен животът му. Казано е в Писанието: „Непрестанно се молете!" Като яде човек, той може да се задави и да умре; като минава покрай някоя къща, може да падне керемида върху главата му и да го убие; отива в гостилница, яде нещо, което е отровно, той пак може да изгуби живота си; запали мангал, внесе го неразгорял в стаята си, но от образувалия се въглероден окис, той може да се отрови. Всяка минута животът на човека е изложен на опасност.

Казвам: животът изисква дълбоко вътрешно разбиране и изучаване. Разумните и духовните хора трябва да изучават живота, без да се поддават на временни, преходни състояния в себе си. Трябва ли човек да се поддава на някакво неразположение? Тъй както разбирам Бога, Той всякога е разположен, всякога е тих и спокоен. В Него няма никакво безпокойствие. Как е възможно тогава, човек, който вярва в Бога, да се безпокои? Възможно ли е синът, който е в дома на своя богат баща, да живее в сиромашия? Това е немислимо. Такъв закон не съществува в природата. От разумна майка и от разумен баща, всякога се раждат разумни деца. Това е правилното положение. От глупава майка и от глупав баща се раждат и глупави деца. От добра майка и от добър баща се раждат добри деца. Щом едно дете е родено от добър и морален баща и от добра майка, никой не е в състояние да го развали. Някой казва: човек не може да не се поддаде на някаква слабост. Казвам: това, което наричат човешка слабост, това е дяволска слабост. Дойде дяволът в него и му казва: без грехове не може. – Тази е дяволска мисъл. – Без пари не може. – И

тази е дяволска мисъл. Може без пари. Какво разбирам под думите: „може и без пари"? Само синът може да работи без пари, а робът, както и всички хора, които умират, които мислят само за този свят, да ядат и пият, те работят с пари. Те са роби на греха и трябва да работят с пари. Когато казвам, че синът може да работи без пари, подразбирам, че той служи на великия закон на Любовта, която е погълнала изцяло неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Любовта ражда живота. Защо евреите и досега страдат? Когато Яков бягаше от брата си Исава, той легна на едно място, да си почине и там заспа. В съня си видя една стълба, висока до небето, от която слизаха и възлизаха ангели. Той каза: това е Божие място. Тук ще направя олтар на Бога. После, той се обърна към Бога със следните думи: Господи, ако ми помогнеш да разбогатея и ме благословиш, да се върна при брата си забогатял, от всичкото си богатство, ще отделя десятък и за Тебе. Така разбирал Яков, и така се молил на Господа. Оттогава и досега, евреите са все същите. Някои казват: евреин е този човек! Питам: кой човек, днес, не е евреин? Обаче, евреите и до днес дават десятък за Бога от своите печалби, когато християните не дават нищо. Ако запитат българина, как вървят работите му, има ли берекет, той казва: не го бива тази година. Рядко ще срещнете българин да отговори: слава Богу, добре върви. Българинът се страхува да каже, че има добър берекет, защото съзнава, че трябва да даде десятък. Отде се яви у евреите идеята за десятък? Как дойде, на ума на Якова, тази идея, да каже на Господа, че ако разбогатее, ще Му даде десятък от своите богатства? Тази е дълбока мисъл, която има приложение и в самата природа.

„От смърт в живот". Често, в хората се събужда вътрешният живот и те поставят своята надежда, ту в църквата, ту в своя народ, ту в Бога, но всичко това е външно. Обаче, виждаме, че макар и външно, тези идеи, отчасти, са помогнали. Това не показва, че хората нямат и нещо хубаво, нещо дълбоко в себе си. Те имат вдъхновение, имат посещение на Духа, но скоро изгубват тези хубави състояния. Много

хора са имали хубави опитности, но са ги изгубили. Много поети са изгубили своето вдъхновение; много хора на изкуството са изгубили своето изкуство; много хора на красотата са изгубили своята красота; много хора с добродетели са изгубили добродетелите си. Питам: где отидоха всички тия неща? Изгубиха се, хората ги заложиха. Днес има хора, които залагат съвестта си за 10–100,000 лева. Други пък продават свободата си. Повечето жени днес са продали свободата си, като са се оженили, с цел, да има кой да ги гледа на старини. И мъжът продава свободата си, за да има кой да го гледа на старини. Питам тогава: кой-кого ще гледа? Тази идея, днес, не може да се реализира. Като седнат на два отделни кревата, какво ще правят? Положението на съвременните мъже и жени мяза на това, в което се намирали двама инвалиди в болницата. Единият бил с един крак, а другият – без крака и без една ръка. Първият казва на втория: стани малко от леглото, да ми помогнеш! Той му отговорил: стани ти, че и на мене да помогнеш! Нали виждаш, че аз съм без крака и без ръка, а ти поне един крак имаш? – Аз пък патерица нямам, не мога да ти помогна. Патерицата представя знание на законите. Значи, съвременните хора не знаят законите, не знаят, как да постъпят.

Следователно, сега се изисква от всички хора трезва мисъл. Хората мислят, че животът може лесно да се уреди. Така мислят обикновените хора. Както те мислят, животът не може да се уреди. Някой казва: не ни трябва много философия! Не, трябва ни философска мисъл. – Много богатство не ни трябва. – Много богатство ни трябва, но не външно; вътрешно богатство ни трябва! Истинското богатство още не е дошло. – Много красота не ни трябва. – Трябва ни красота, но не само външна; вътрешна красота ни трябва! – Много сила не ни трябва. – Трябва ни и сила, но главно, вътрешна. Под сила аз не разбирам външна, механическа сила. Да се разчита на машини, това не е право. Утре машините ще се развалят. Какво ще се прави тогава? Казват, че човечеството било напреднало. Колко е напреднало? Един автор изчислил, че мухата, или някой бръмбар

може да се движи с бързина около 1300 километра в час. Питам: кой университет в Европа, или в Америка е успял да създаде такъв мотор, който да се движи с бързина, равна на бързината на мухата? При това, тази бързина не е най-голямата. Същият автор казва, че има друга муха, която се движи с бързина 5000км в час. И тази бързина още не е нищо. Дойдем ли до земята, тя се движи с още по-голяма бързина и то, в продължение на милиони години, непрекъснато. Отде черпи земята тази енергия, за да може да се движи толкова бързо? Има тела, които се движат с бързина, още по-голяма от тази на земята. Колкото повече се увеличава бързината на движението на едно тяло, толкова повече се увеличава и неговата интелигентност. Земята не е от най-бързите тела. В невидимия свят, има същества с напреднала интелигентност, които се движат с бързина, по-голяма от тази, на светлината. Ако едно от тези същества би дошло при нас, ние бихме казали, че то има около шест милиона крила, всяко от които развива грамадна енергия. Каква интелигентност се крие в същество, което може да си служи с толкова крила! Сегашните цепелини имат по 5 – 6 крила, по 4 – 5 мотора, и всички казват: грамадно нещо е този цепелин! Какво нещо представят ангелите, със своите шест милиона криле, това хората не могат да го помислят.

Сега, аз обръщам внимание на съотношението, което съществува между бързината на движението и интелигентността. Някои от съвременните учени знаят причините за интелигентността; те знаят, от какво произтича Вечния Живот, но не смеят още да изнесат своите знания в света. В окултната наука, например, се говори, при какви условия човек може да придобие Вечен Живот. Старите алхимици, например, са се занимавали с откриване на жизнения елексир, от който се придобива Вечният Живот. Достатъчно е, да се тури малка капчица от тази течност в чисто вино, или в чиста вода и да се изпие, за да се получи, за хиляди години, вечен живот. Който веднъж придобие този живот, той и да иска, не може да се освободи от него. Ако човек е страдал от някаква тежка, неизлечима болест като

туберкулоза, рак, проказа и други, една капка от жизнения елексир е в състояние да предизвика моментална реакция в него: да го съживи, да го подмлади и да го направи нов човек. Който не разбира този закон, той ще каже, че това е приказка от 1001-на нощ. Сам Христос, на времето си още, е говорил на учениците си върху темата „От смърт в живот".

„От смърт в живот". Това подразбира: който вярва в Бога, във Великия Закон, ще придобие Вечния Живот. Аз не говоря за физическия живот, защото животът не се заключава само във физическото тяло. За да се поддържа красивият, Божественият живот, преди всичко, необходимо е чиста и хубава храна, която навсякъде може да се намери. Мнозина мислят, че такава храна не може да се намери навсякъде и е скъпа. Не, най-хубавата храна е най-евтина, и тя навсякъде може да се намери. Някои казват, че сто лева не им стигат на ден за храна. Чиста храна, обаче, можете да си доставите само срещу пет лева. Във времето на кръстоносните походи, живял някакъв пустинник, който, цели 40 години прекарал върху един пън и се хранел само един път на седмицата. Питам: с бифтеци, с баници, или с прясно масло се хранил този човек? Той се хранил с много проста, но чиста храна. Хората от цялата околност се събирали около него и той им помагал, като им проповядвал, церял ги и т.н. Той минавал за светия. Този човек разбирал закона на вярата. Не само вярвал, но вярата му имала приложение. Тъй щото, ако ние приложим в храненето християнството като наука, ще имаме добри резултати.

Второто положение, на което трябва да се обърне внимание, е музиката. Днес навсякъде се чува музика. В това отношение, тя е предвестник, глашатай, който оповестява на всички идването на новото човечество. Музиката облагородява и развива чувствителността на човека. Тоновете в музиката се отличават с три измерения. Те имат дължина, широчина и дълбочина. Истинските музиканти различават в музиката и тонове на вдъхновение. Някои певци пеят само по тоновете на продължението, други пеят само по

тоновете на разширението, а малко засягат тоновете на дълбочината. Що се отнася до вдъхновението, срещат се малко певци или музиканти, които пеят или свирят с вдъхновение. В света има велики адепти на музиката. Ако човек присъства, само един път, на един от техните концерти, този концерт ще остане за него паметен, през целия му живот. Не само това, но каквито слабости е имал този човек, в един миг, те ще изчезнат от него. Това показва, че в музиката има запалки, както музикални, така и физически.

И тъй, когато човек е гневен, той не иска да пее. Затова, именно, музиката може да се използва като възпитателно средство. Някое дете се разсърди, започва да плаче, да вика, да удря. Майката не трябва да го бие, но нека го застави да изпее една песен, каквато детето пожелае. Някой ученик се раздразнил, ядосал се от нещо, не може нито да мисли, нито да внимава. Учителят не трябва да му се кара, но нека го застави да изпее една песен. Ако ученикът изпее песента, и мисълта му ще почне правилно да функционира. Какво правят повечето съвременни учители? Влезе учителят в клас, изгледа строго учениците си и те замръзнат на местата си. Каквото са знаели, всичко забравят. Нека учителят накара, най-напред, учениците си да изпеят една песен, а после да започне работата си. Знанието, което съвременните ученици придобиват, било в гимназиите или в университета, те го изгубват скоро, като влязат в живота. Само това знание остава за дълго време в живота, което почива на истинската музика и на правилното хранене. Докато мисълта е музикална, тя е мощна; докато чувството е музикално, то е мощно. Изгубят ли вашите мисли и чувства музикалността си, те вече нищо не представят. Тогава чавек престава да се моли. Има ли човек някакво неразположение, нека изпее една песен, или да изсвири едно парче на някакъв инструмент и неразположението му ще изчезне. Някой се отчаял от живота, иска да се самоубие. Преди да пристъпи към реализиране на това си желание, нека изпее една песен за последен път. Щом изпее песента, ще си каже: ще поживея още малко. Откаже

ли се от това желание, всички мрачни мисли ще го напуснат и той ще изтрезнее.

„От смърт в живот". За да се поддържа животът, всеки трябва да знае методите, чрез които се постига това. Всеки трябва да се стреми да съчини една песен. Една наша позната заболяла доста сериозно, имала силна кашлица, висока температура, вследствие на което, била принудена да легне. Като размишлявала известно време върху болестта си, най-после, дохожда й мисълта, да съчини една песен за своята болест. Тя съчинила следната песен: нямам вече кашлица, нямам вече температура. Така, пяла тя на болестта си около една седмица и духът й започнал да се ободрява, да се повдига. След една седмица тя била съвсем здрава. За човек, който пее, действително, няма кашлица, няма температура. За онзи, който не пее, и кашлица има, и температура има. За онзи, който пее, и сиромашия няма. Трябва ли бедният човек да подава ръка за помощ? Нека поработи върху гласа си, да го развие и после да излезе на главната улица, и да пее. Веднага около него ще се съберат много хора, ще искат да го чуят. Който е постигнал това изкуство, трябва ли много да мисли, как да разреши задачите на живота? Ще пееш и нищо повече. – Ама певец ли ще ставам? – По-добре ли е, да ходиш от министерство на министерство, да се молиш за някаква служба?

Преди няколко дни, вървя по една из софийските улици и виждам, край пътя, седнал стар човек, на около 60 години, с цигулка в ръка и свири. По всичко се вижда, че сега започва да се учи. Хванал цигулката по особен, своеобразен начин и стърже ли, стърже с лъка върху струните. Кой-как мине покрай него, поспре се, засмее се и си замине. Спира се една дама, усмихва се, навежда се към паничката на земята и хвърля нещо. Минаха още няколко души, всички му подхвърлиха по нещо. Поспрях се и аз, да го послушам, но нищо не му дадох. Ако бях му дал нещо, щях да опороча неговото изкуство. Никой музикант, досега, не ми е правил такова приятно впечатление, както този стар човек със своята цигулка. Той ме поглежда и като че

казва: на стари години и аз се заех да уча. Да бях по-млад поне! – Нищо, и сега не е късно. – Желал бих хубаво да свиря, да спра вниманието на тия хора. – И това ще бъде някога.

Казвам: и ние сега трябва да се поучим от този старец. Така и животът се придобива. Животът, сам по себе си, е музика. Който пее, или който свири за самата музика, или за самия живот, той ще влезе в Божественото пение и в Божествената музика, дето истинският живот започва. Който пее или свири правилно, той е правдив човек. Който има широчина в тоновете си, той е пластичен човек и лесно може да се приспособи към всички условия на живота. Каквито мъчнотии и да срещне, той ги преодолява. Който има дълбочина в тоновете си, той съзнателно може да се справи с мъчнотиите в своя живот.

Сега, аз разглеждам музиката не само във външната, но и във вътрешната ѝ страна. Когато човек мисли и чувства правилно, той е доволен, понеже мислите и чувствата му се нареждат според законите на музиката. Писателят не може да пише, ако не е музикант. Художникът не може да рисува добре, ако той не е музикант. Между краските на боите и между музикалните тонове има известно съотношение. Не се ли спазва това съотношение, едни линии излизат по-къси, отколкото трябва, а други – по-дълги. Това нарушава общата хармония на картината. Като наблюдавате картина, в която няма музика, ще видите, че в нея е изразено и състоянието на художника. Като разглеждате лицата на хората като картини, рисувани от някой художник, ще познаете, дали майката е пяла, когато е раждала своето дете, или е била скръбна. Усилията, които духът прави, се отпечатват върху нашите бъдещи тела, върху нашите бъдещи дарби, върху бъдещите ни мисли и чувства. И тогава, щом човек се обърне към Бога, нему се дават вече условия, да се развива. Обърнат веднъж към Бога, той започва да се учи. Тъй щото, не е достатъчно само човек да се обърне към Бога. Казват за някого: този човек влезе в Царството

Божие. Щом влезе в Царството Божие, той ще мине през великия процес на учението, ще почне да учи.

„От смърт в живот". Ако вярваш, ще влезеш в безсмъртието; ако изгубиш вярата си, ще се върнеш към смъртта. Ако любиш, ще влезеш в безсмъртието; ако изгубиш любовта си, ще умреш. Ако придобиеш светлина, знание и мъдрост, ще влезеш в безсмъртието, във вечния живот; ако изгубиш светлината, знанието и мъдростта си, ще влезеш в смъртта. Ако обичаш Истината, ще влезеш в живота; ако се подхлъзнеш и нарушиш първото правило на Истината, като кажеш, че без лъжа не може да се живее, ще влезеш в смъртта. Това е приложението. Искате ли да постигнете Вечния Живот, ще изхвърлите греха, вън от душата си, а в душата си ще поставите великия идеал на безсмъртието. За лошите, за страничните мисли и чувства, които идат отвън, вие не сте отговорни. Аз говоря за онова, което е скрито дълбоко в душата. То не трябва да се разклаща от нищо. Човек трябва да има свещена, велика идея за Бога, да не мисли, че Бог е подобен на него и желае да го използва. Това никога не е било и няма да бъде! Бог постоянно дава живот, от себе си, на всички същества. Бог никога не бърза, никога не се безпокои. Той не се интересува нито от радостите, нито от скърбите на хората. Обърнете ли се към Бога, с молба за нещо, Той ще ви отговори. Бог има следното качество: Той е готов да помогне на всички, без изключение, но при известни условия. Ако чакате Бог да дойде при вас, Той никога няма да ви се отзове. Искате ли нещо от Него, вие ще хлопате на вратата Му 99 пъти. Който не хлопа на вратата на Бога, а чака, Бог да отиде при него, той е горделив човек, той е величие. Някой казва: ако иска Бог, Той ще ми помогне, Той ще ме успокои. Да, ако Бог иска, Той може и да те умъртви. Обаче, това не е разрешение на въпроса. Смирение се иска от хората! Всички велики хора са били смирени. Смирението представя Божествена долина, в която растат всички безсмъртни плодове. Смирението е райска градина. Който не е смирен, той няма рай в себе си. Дето има смирение, има и високи

върхове. Смиреният човек има и достойнство в себе си. То ще заговори в него, ще му каже: и ти си човек, и в тебе има дух и душа, и в тебе има високи върхове. От тези високи върхове, обаче, влагата слиза в долината на неговия живот и освежава и напоява всички плодове, всички живи същества. В долината на живота, пък, растат всички безсмъртни плодове. Тъй щото, който не е смирен, той не може да бъде и горделив човек. Аз взимам гордостта в прав, в хубав смисъл. Гордостта, без смирението, е болезнено състояние на човешкия дух. Самоуважението, пък, е качество, присъщо на човека, да съзнава, че заради своята чест, заради своята душа и заради своя дух, той никога не трябва да изневерява на онзи велик принцип, върху който е съграден неговия живот. Дойде ли до този принцип, той трябва да е готов да приеме всички страдания, отколкото да стане роб. Той трябва да предпочете свободата пред робството, живота пред смъртта.

Някои казват: да умрем, е по-добре, отколкото да живеем. Добре е да се умре, но да се премине от смърт в живот. Други казват: каквото има, тука е всичко, на онзи свят няма нищо. Сега, аз няма да ви убеждавам, дали съществува друг свят, или не, но казвам: който вярва, че има друг живот, за него действително има; който не вярва, за него няма друг свят. Който вярва, че има душа, дух, за него и живот има. Който губи духа си, нито живот има за него, нито бъдеще има.

Христос казва: „Всеки, който прави грях, роб е на греха". Робството, пък, е ограничение. Сега всички хора трябва да пожелаят, дълбоко в душата си, да придобият вътрешни добродетели, които да ги освободят от греха. Аз не говоря за обикновения грях, който всички хора виждат, но говоря за онзи, префинен грях, който се таи дълбоко в човека, че и той сам не го подозира. Докато този грях не се е проявил и никой не го вижда, човек е добър, но, щом го поставят на големи изпитания, тогава може да се познае, какъв е, дали е добър, или не. Когато реката излезе от своя извор, тя е чиста, но в пътуването си, тя се опетнява. Влезе ли в морето, започва се борба – между вълните на

морето и новия живот на реката; докато най-после нечистотиите, които по-рано тя е съдържала, се утаяват и тя отново става чиста. Следователно, и човек, като реката, в началото и в края на своя живот е чист, а в средата е кален, защото ограниченията в живота му внасят тази кал. Отде иде тази кал? Ти се ожениш, родиш деца, дъщери и синове. Дъщеря ти иска да се ожени, но нейният възлюбен иска 100 000 лв. зестра. Ти имаш къща, но зет ти иска да припишеш къщата на негово име, за да вземе дъщеря ти за жена. При всички тия положения на живота ти се каляш, правиш грехове, падаш-ставаш, докато най-после заминеш от този свят. Питам: защо трябва да родиш такава дъщеря, за оженването на която трябва да приписваш къщата си? У циганите пък, обичаят е точно обратен: там момъкът плаща за момата. И колкото по-скъпо плаща за нея, толкова повече ще я използва после, като я праща да проси. Той казва: много пари дадох за своята жена, но имам голям приход от нея. Питам: циганите ли мислят по-право, или българите? – Нито едните мислят право, нито другите.

Сега, аз не искам да засягам никого, не искам да ви ограничавам, но казвам: това са традиции, влезли в живота, с които хората взаимно се възпитават. Това не е учение по Бога. Хората трябва да знаят, че женитбите не стават на земята. В света няма женитби, но има съчетания на разумни души, които Бог е изпратил на земята. Това, което хората наричат "женитба" не е нищо друго, освен престъпление. Защо? – Защото те първо ги венчават, а после ги развенчават. Писанието казва: „Това, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва". Тъй щото, когато говорим за женитба, ние разбираме вътрешната връзка. Любов може да съществува само между две разумни души. Между един разумен и един глупав човек, никаква любов не може да съществува. Между тях може да има отношения само, като между господар и слуга. Човек не може да обича един мъртъв камък. Той не може да обича едно мъртво куче. Любовта съществува само между разумни души. Тази любов не мяза по нищо на любовта на

стършелите. В нея няма ревност, няма подозрение. Любовта между разумните души е широка; тя е Божията Любов, която обхваща целия свят. В своята Любов, Бог ни оставя свободни, да се проявяваме, както разбираме. В тази свобода, ние правим и добро, и зло. Някой казва: защо грешим? – Защото Бог ни обича и ни оставя свободни. Защо правим добро? – Защото Бог ни обича и ни оставя свободни. Той казва: И при доброто, и при злото, вие сте свободни. И когато някой казва, че други го заставили да греши, той лъже. Можете ли да заставите умрелия човек да яде? Само живият човек иска да яде. Дайте, обаче, горчива храна на този човек, и вижте, може ли да го заставите, да яде от нея. Щом хапне от нея, той веднага ще я повърне. Никой никого не може да застави да върши зло, или добро. Един българин се връщал от града в селото си, като водил и своето магаре. Той бил доста пиян, защото, дето ходил на гости, пил много, ту за хатъра на едного, ту за хатъра на другиго. Като видял чешма на пътя, той се отбил да напои магарето си. Магарето се напило добре и се дръпнало от чешмата. Господарят му казал: хайде, пий още малко, за хатъра на господаоя си! – Не, аз не пия за никак хатър повече, отколкото трябва. Затова, няма да пия и за хатъра на господаря си. Свободно е магарето, никой не може да го застави да направи това, което не иска. На същото основание и ние сме свободни. Тази мисъл трябва да влезе в умовете на всички хора, както и в умовете на младото поколение. Някой казва: условията са такива; човек е роден така и т.н. Не, ние всички сме свободни.

Никой не може да ни застави да направим това, което не искаме. От хиляди години насам, бият магарето, но то си остава пак магаре. Магарето прави това, което си знае. То казва: трябва да знаете, че аз имам воля, свобода имам. Може да ме бият, каквото искат да правят с мене, но аз ще устоявам на своето. Магарето не е тщеславно, но горделиво. То казва: аз съм магаре, но навреме ставам, навреме лягам, навреме пия и рева; но, ако моят господар не живее добре и не разбира законите, главата му ще оголее. Когато магарето върви пред

овчаря, то всякога му показва, кога ще дойде вълк. Понякога магарето върви напред, понякога назад. Върви ли магарето пред камилите, и ти върви, не бой се. Остане ли магарето зад камилите, и ти се обърни назад. Слушай магарето! Докато петлите пеят в двора ти, не бой се, и ти върви. Всичко ще се оправи тогава и здраве ще имаш. Престанат ли петлите ти да пеят, напусни тази къща. Докато кучетата ти лаят денем, не бой се; престанат ли да лаят и избягат, и ти избягай от тази къща. Това са закони! Когато горите изсъхват, когато изворите се пресушават, напусни тази местност.

И тъй, докато магаретата вървят напред, докато кучетата лаят денем, докато петлите пеят, докато горите растат, докато изворите текат, не бойте се! Внесете сега тези символи на своето място. Турете магарето на своето място; турете кучето на своето място; турете петела на своето място; турете гората на своето място; турете извора на своето място! По този начин, ще имате една математическа задача, едно уравнение, с което ще можете да работите. Решите ли тази задача правилно, ще пеете с разширение, с дължина, с дълбочина, с вдъхновение. Кажете ли, обаче, кучетата да лаят, а керванът да си върви, вие не сте разрешили задачата правилно. Умните кучета не лаят кервана. Поговорката: „Кучетата нека лаят, а керванът да си върви" е изопачена. Умните кучета лаят намясто; умните петли кукуригат на мястото си; умното магаре върви пред камилите. И умният ученик трябва да постъпва по същия закон. Ако кучето лае навреме, ако петелът пее навреме, ако изворът извира навреме, ако дървото расте навреме, питам тогава: ние, разумните хора, които имаме зачатъка на духа, можем ли да останем назад? Не, възможността за разумен, за възвишен живот, у нас, е хиляди пъти по-мощна, по-силна.

И тъй, казвам ви сега: „От смърт в живот".

Беседа от Учителя, държана на 17 април 1927 г., София.

ИЗОСТАНАЛИТЕ УКРУХИ

„И като се наситиха, казва на учениците си: „Съберете изостаналите укрухи, за да се не изгуби нищо.“ (Йоан 6:12)

Аз ще се спра върху думите: „Да се не изгуби нищо." В живата природа, както и в живота на човека има три важни момента. Първият момент е да даваш – качество, свойствено на Бога. Вторият момент е да приемаш – качество, свойствено на човека и на всяко живо същество. Третият момент е да задържаш – качество, свойствено на разумния човек. Умният, мъдрият, добрият човек се отличава по това, че той може да задържа.

„Да се не изгуби нищо". Кое не трябва да се изгуби? Ценното у човека не трябва да се загуби. Не е достатъчно човек само да добие нещо, било знание, богатство, красота или живот, но важният въпрос в света е да не изгуби човек това, което е придобил, т.е. да задържи това, което е спечелил. Всички нещастия в съвременната култура било в личния, било в семейния, било в обществения живот или най-после и в самото човечество се дължат на загубите. Адам беше велик човек, поставен от Бога в райската градина, при най-добри условия, като прие Божието благословение, но и той изгуби всичко това. Ева също така прие Божието благословение, но и тя го изгуби. Тя беше една от най-красивите жени, каквито светът е познавал някога, но изгуби и красотата си. Когато Адам я видя, той я хареса и каза: отлична е моята другарка! Тя ще се нарече Ева – начатък на всяка култура, на всяко добро, Ева или Иехова почти една и съща дума, показва, че жената съдържа в себе си всички творчески сили, които могат да се разработят. Следователно, под думата жена се разбира зародиш, който съдържа в себе си всички сили в потенциално състояние и чакат момента на своето развитие. Под думата мъж пък

се разбира същество, което започва да се развива. Какво нещо е жената? Жената е зрънце, поставено в хамбара, или скъпоценен камък, поставен в някоя каса, или в някое скривалище.

Питам: какво ще се ползува скъпоценният камък, ако се извади от дълбочините на земята? Ползува се нещо. Колко сълзи е пролял. той през течение на хилядите години, които е прекарал в земята, докато стане красив! Някои от съвременните геолози казват, че скъпоценните камъни са се образували от газове в земята. – Скъпоценните камъни са минали през газовете, но не са образувани от тях. Те коренно се. различават от газовете. Други учени пък казват, че диамантът, например, не е нищо друго, освен чист въглерод. Не, диамантът не е въглерод. Както човешката душа е облечена в тялото, така и диамантът е облечен в материята на въглерод, но сам по себе си той не е въглерод. В това отношение всеки скъпоценен камък има свое тяло, но ако речем да говорим, от какво е направен той, не можем положително да се произнесем. Едно трябва да се знае, че тялото на скъпоценния камък не е самият камък. Той е само неговото външно облекло. Значи, скъпоценният камък представя един затворен живот, който очаква своето-бъдещо развитие. И когато питат, защо хората обичат скъпоценните камъни, знаем вече причината. Хората обичат скъпоценните камъни, защото те крият в себе си сили в потенциално състояние, които очакват своето развитие. Тъй щото, и в скъпоценните камъни има нещо Божествено, Те не са прости същества, както ги виждаме външно. Казвате: защо съвременните учени не ни обясняват нещата, както трябва?

За да ви обясня, защо учените не изнасят Истината, както трябва, ще ви приведа един анекдот из арабския живот. Двама арабски дервиши живели дълго време в пустинята. По-старият от тях бил изложен на големи нещастия и страдания. Страданията го следели непрекъснато едно след друго. Той употребил срещу тях всичкото си знание, всички методи, но не могъл да се избави: страданията не преставали да посещават неговата колиба. Той си казвал: навярно

Аллах е недоволен нещо от мене, но не зная, коя е причината за това. По четири-пет пъти на ден се молил, помагал на хората, викал ги да им говори, да им проповядва за Бога, правил добрини, но нищо не помагало. Единствената утеха в живота му била неговата магарица, която му прислужвала във всичко. Като нямал на кого да се оплаче, разговарял се с нея. Тя му била единствената другарка в живота. По едно време случило се, че магарицата заболяла и умряла. Дервишът си казал: и туй трябваше да ме сполети! Това животно ми беше единственият другар в живота, но ето, и него изгубих. Той плакал, страдал за нея и най-после решил да я погребе тържествено, като избрал за целта най-хубавото място в околността на своята колиба. Той избрал место при един голям извор, дето изкопал нейният гроб и там я заровил. Погребал я с най-големи почести, каквито могъл да измисли. От това време той не престанал да я посещава и да мисли за нея. Когато минавали кервани край това място, всички се спирали и се чудели на този хубав гроб. Те си казвали: навярно тук трябва да е погребан някой виден светия, защото и дервишът си е направил колиба до неговия гроб. Кой как минавал, все се спирал, а мнозина нарочно идвали на това място, понеже го считали за свято. Обаче, дервишът си мълчал; той никому не казвал, кой е погребан на това место. Защо не казвал Истината? Той знаел, че ако каже Истината, нещастията ще започнат да го следват едно подир друго. Преведено на съвременен език това нещо подразбира: интересите не ми позволяват да кажа това, което зная, защото то ще ме компрометира, ще изложи личността ми, както и моето обществено положение. От човешко гледище този човек е прав.

Сега, на мнозина се вижда чудно, как е възможно около гроба на едно животно да се вършат толкова чудеса? Ако отидете при източните народи, при някой дервиш, например, те ще ви обяснят това нещо добре, но ако отидете при западните народи, те не ще могат да ви обяснят това положение. То е неясно и на самите тях. Аз, обаче, няма да обяснявам този факт. Когато предприемете едно

пътешествие до източните народи, те ще ви обяснят, какви са техните вярвания. Аз ви приведох този пример, да видите, защо съвременните учени не искат да казват Истината. Защо дервишът не иска да каже Истината на хората? По същата причина и учените не искат да кажат Истината. Когато не искат да кажат Истината, все има нещо, което съзнателно крият. Ако един учен премине цели 20 – 30 години през ред страдания и после му се усмихне щастието, мислите ли, че ако той се натъкне на някаква лъжлива теория, ще се разправя с нея? Той ще се държи само за онези факти, които са верни и истинни, а за другите, които не са верни и не са още доказани, ще каже: нека с останалите факти и теории се занимава младото поколение. Нека един ден то да се произнесе, кои факти са верни, и кои не. Трудно е да се определи, кое е вярно, и кое не. Истината и лъжата в света са така преплетени, че мъчно могат да се разплетат.

И когато са задали на Христа въпроса, що е Истина, Той им отговорил със следната притча. „Уподоби се Царството небесно на человек, който пося добро семе на нивата си. Като спяха человеците, дойде неприятелят му, пося плевели между пшеницата и си отиде. Слугите на домакина дойдоха и казаха му: Господине, не пося ли добро семе на нивата си; отде се взеха плевелите? А той им рече: враждебник человек е направил това. Слугите му рекоха: искаш ли да отидем да ги оплевим? Той им рече: не, за да не би, като плевите плевелите, да изтръгнете заедно с тях и пшеницата. Оставете да растат наедно и двете до жетва; във времето на жетвата ще река на жетварите: Съберете първо плевелите и вържете ги на снопове за изгаряне, а пшеницата съберете в житницата ми."

От психологическо гледище тази притча подразбира, че не е добре човек да се занимава с греховете и с погрешките на хората. Защо? – Защото и когато обича, и когато мрази, човек се свързва с греховете и със слабостите на дадения човек. Когато обичате някого, вие се свързвате с този човек и придобивате неговите качества. И когато мразите някого, вие пак се свързвате и придобивате неговите

качества. Забележете, например, как пишат във вестниците против правителството, как изтъкват грешките и неправдите, които то върши. Дойдат ли, обаче, те на власт, веднага обръщат политиката. И като наблюдавате техните постъпки, ще видите, че и те вършат същото, каквото е вършило и предишното правителство. Те затварят тефтера, на който са писали грешките на бившето правителство, и вървят по неговия път. Какво показва това? Че светът не може да се изправи чрез критикуване. Да се говори, че някой човек имал грехове, това и децата могат да кажат. Няма защо да се разправя на човека, че е грозен. Дохожда при мене един човек и ме пита: харесваш ли ме? Казвам му: аз не съм толкова компетентен, не разбирам от това изкуство, но ако искаш да знаеш истината по този въпрос, ето, вземи моето огледало, то е по-умно от мене. Огледай се в него, и то ще ти каже истината тихо, мирно, без да те чуе някой. Каквото ти каже то, ти трябва да го повярваш. Ако аз ти кажа нещо, може да те обидя, а огледалото няма да ти каже нито една горчива дума„ но ще знаеш цялата истина. Огледалото представя Божествения Дух у човека. Когато дойдем до Бога, Той никога не се нахвърля върху нас, както правят другите хора, но само ни показва, какви сме. И когато ние се обезкуражим„ обезсърчим, Той се приближава до нас и ни казва: има един начин, по който можеш да изправиш грозотията си. Като дойдете до това огледало, вие ще разберете, че нито сте учени хора, нито музиканти, нито добри, както сте мислили дотогава. Обаче, огледалото ще ви покаже, че вие можете да бъдете и учени, и добри, и музиканти. Освен, че ще ви покаже отрицателните страни, огледалото ще ви покаже едновременно и пътя, по който можете да постигнете Божествения живот.

Следователно, все трябва да се даде нещо на хората. Ако майката не може потенциално да вложи някакви дарби в душата на детето си, от това дете нищо не може да стане, Ако градинарят посажда семена в градината си и не ги полива, от тези семена нищо не може да излезе.

Ако каменарят не дяла камъните, които разчупва, от тях нищо не може да стане. От неодялани камъни къща не се гради.

Христос казва на учениците си: „Съберете изостаналите укрухи, за да не се изгуби нищо!" С този стих Христос е искал да постави един велик закон в умовете на своите ученици. Той искал да им обърне внимание на силата Божия, която е в състояние да увеличи хлябовете. След това Той им каза: „Аз съм хлябът на живота; който иде при мене, няма да огладнее; и който вярва в мене, никога няма да ожаднее." Според мене, всички хора във времето на Христа, които ядоха от този хляб, са щастливи, защото те и до днес живеят. От тези пет хиляди души, които са яли от този хляб, и днес можете да намерите из целия свят: и в Америка, и в Англия, и в Германия, и в България – навсякъде са пръснати. Те сами могат да ви кажат, че, наистина, са яли от живия хляб на Христа. От две хиляди години насам те още живеят от този хляб. Може ли да умре човек, който се е хранил с хляб, който излиза от Бога? Смъртта е влязла в живота по причина на това, че човек е престанал вече да се храни с Божествения хляб. Храненето е процес на сърцето, а асимилирането, употреблението на храната, на хляба е процес на човешкия ум.

В съвременния свят често се говори за чувствата, и някой казва: накърниха се моите чувства. Ако в духовния свят влезе човек с накърнени чувства, той ще види, че неговите чувства там са твърди, като камъни, От такива твърди чувства може да се направи къща. Питам: тогава какво понятие може да има човек за своите чувства? И затова, когато се говори, че трябва да се възпитават човешките чувства, разбираме, че тази твърда материя, каквато днес представят чувствата, трябва да се смекчи, да се впрегне в работа. Възпитанието ще даде съответни методи. За тази цел трябва да се дойде до умствения свят. Както водата на физическия свят представя среда, която пренася необходимите елементи за развитието на растенията, така и мисълта в духовния свят служи за среда, която доставя нужните елементи за растенето и развитието на чувствата. Ако човек мисли,

само тогава той ще може да постави чувствата си в правилен, хармоничен ред. Човек може да прояви Любовта само чрез закона на мисълта. Да чувствуваш, това още не значи, че любиш. То е само поставяне камъни при една постройка. Любовта е процес, който подразбира растене, разширение на човешката душа във всяко направление. Да любиш, значи да се задоволяват вечните копнежи на човешката душа и на човешкия дух. И ако човек не може да постигне своите желания и копнежи на земята, причината за това е, че той изгубва добрите условия за тяхното реализиране. На всички хора се дават добри условия, но те ги изгубват. На коя майка не са дадени деца? На всяка майка се дават деца, но много майки са изгубили децата си. Кому не са дадени приятели? На всички хора се дават приятели, но някои изгубват приятелите си, а някои ги запазват. Кому не е дадена красота? На всеки човек е дадена красота, но не се минават 20 – 30 години, и човек изгубва красотата си. Кому не са дадени знания? На всички са дадени знания, но не се минава много време, мозъкът на някои хора се поврежда, и те изгубват знанията си. Смисълът на живота седи в това: каквото имаме, да не го изгубваме.

Сега ще задам един въпрос на религиозните хора: защо те се съмняват? Съмнението е една от големите слабости, която се среща, както в религиозните, така и в светските хора. Например, някой религиозен човек, след като е вървял няколко години в правия път, усъмни се нещо и се запитва: дали пътят, в който вървя, е прав? Докато човек е млад, той има вяра в себе си, но като дойде на средна възраст, той започва вече да вижда, че старост иде и казва: ще изгубя силата си. Той повтаря тези думи всеки ден в ума си, докато най-после се намери в положение на безпомощен човек, взима тояжката си в ръка, подпира се и търси помощ от малките деца. Хората, като го виждат подпрян на своята тояжка, казват: този човек се подпира, защото силите му вече го напущат. Не, той не се подпира, но търси нещо. Какво търси? Той търси изгубеното. И ако го пита някой, какво е изгубил, той ще каже: изгубих здравето си, изгубих силата си,

изгубих паметта си. Много нещо имах, но всичко изгубих. Този дядо върви замислен, подпрян на тоягата, но изведнъж, някое дете мине покрай него, хване го за джоба и го поразклати. Мине друго дете покрай него, хване го пак за джоба, потегли го. Дядото се поспре, погледне децата и си казва: така е, дядовото, човек, като остарее, става посмешище на децата. И турците имат подобна поговорка: когато вълкът остарее, става посмешище на кучетата.

Съвременните хора казват: ние трябва да имаме култура, да се развиваме. – Съгласен съм с тях. Обикновените хора трябва да имат култура, трябва да имат цивилизация, но питам: това, което имат и което придобиват, могат ли да го запазят? Проследете историята на българите от хиляда години насам и ще видите, през какви пертурбации са минали. Какво е останало от България от времето на Симеон Велики? Днес всички българи, всички европейски народи се хвалят все с това, какво са били едно време. Гърците се хвалят със Сократ, с Платон, със своята стара култура, но де са днес Сократ и Платон? И Адам едно време беше в райската градина, но де е днес? И Ева едно време беше в райската градина, но де е тя днес? Днес Ева е в своята кухня, с престилка и лъжица в ръка, готви, недоволна от положението си, стара, като баба. Всички казват: какво бяхме едно време! Не е важно, какво сте били едно време, важно е, какво сте сега. Ако отидете в Италия, в стария Рим, ще кажат: едно време какво бяхме! Питам: де е славата и величието на стария Рим? И българите казват: какво бяхме едно време! Не е важно, какво сте били едно време, сегашният момент е важен.

И в Писанието е казано: „И ще създам нова земя и ново небе." Там не е казано да вярвате в това, което Бог едно време е създал. За нас не е важен миналият момент, важен е сегашният момент, какво можем да направим от това, което сега имаме. И Бог казва: Аз създавам за вас нова религия, нова мъдрост, който вярва в това, което сега създавам, той ще бъде благословен. И днес, който дойде при мене, все ще ми разправя, как са живели едно време светиите. Не е

важно, как са живели светиите едно време; важно е, как вие живеете днес. Аз зная, че светиите са живели чист свят живот в пустините; важно е, какво сте вие сега, как вие трябва да живеете. Или ще ми разправят как са живели едно време българите. Не е важно това; важно е, как вие живеете днес. Друг пък ще ми разправя: баща ми беше честен човек. – Остави, какъв беше баща ти. Кажи ми, ти честен човек ли си? Баща ми беше добър човек. – За мене не важно, какъв човек беше баща ти; аз искам да зная, ти добър човек ли си.

Съвременните религиозни хора казват: ние вярваме в Христа, който дойде на земята преди две хиляди години. Знаем, че Той беше разпнат, погребан, на третия ден възкръсна и отиде на дясно при Отца си. Да се вярва само в този Христос, който е живял преди две хиляди години на земята, това е заблуждение. Сам Христос е казал на учениците си: „Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Христос още тогава е говорил за себе си, не като личност, но като Дух, който ще пребъдва на земята през всички времена до скончанието на века. Значи, Той подразбирал, че ще бъде с учениците си през всички условия, през времената на насилието, на злото, което днес виждаме в света, т.е. до скончанието на века; след това ще настане нова епоха, време на нова земя и на ново небе. Христос имал предвид новия ден, когато хората няма да губят своя живот. Които дочакат този ден, ще получат новия живот. Изгубеното трябва да се възвърне. Сега настава епоха, когато ние трябва да намерим изгубеното. Казвате: как ще .намерим изгубеното? Мислите ли, че вие ще намерите изгубеното в университета? Ако изгубеното може да се намери в университетите, аз бих повикал всички видни европейски професори, да ни покажат, как може да се намери изгубеното, а същевременно да ни покажат начин за спасение. Ако пък изгубеното може да се намери в черквите, и това може да се провери. Нека всички свещеници, владици и проповедници от разните църкви, били те православна, протестантска, католическа, мохамеданска, будическа или каква и да е, дойдат и кажат: този е

пътят на спасението! Ние веднага ще тръгнем подир тях. За Истината ние сме готови на всичко – достатъчно е да се намери някой да ни покаже пътя към нея. Ако децата могат да ни покажат Истината, ние и на тях ще благодарим. Ние не се считаме унижени, ако едно дете ни посочи пътя. Ако един турист се заблуди в пътя си и срещне едно малко дете, което може да го оправи, той ще счита ли това за унижение, че детето го е упътило? Туристът трябва да каже: благодаря на Бога, че ми показа пътя, макар и чрез това малко дете. Не е достатъчно само човек да тръгне в правия път, както не е достатъчно само студентът да слуша лекции в университета, но изисква се един вътрешен процес на разбиране, към който всеки трябва да се стреми. Не е достатъчно само човек да придобива знание, но това знание изисква и приложение. Значи, в живота трябва да се имат предвид два важни вътрешни процеса: процес на разбиране и процес на приложение. Например, съвременните християни постоянно говорят за Любовта Христова, но тази Любов нито е разбрана от тях, нито е приложена, Изкуство е да се приложи Любовта в живота!

Казвате: как може да се приложи Любовта в живота? За да се приложи Любовта, изисква се преди всичко човек да се освободи от своето минало. Под „минало" ние разбираме съвкупност от ред човешки предубеждения и заблуждения. Знаете ли, защо съвременните хора пропадат във всички свои изпити? – Защото не вярват в Христа, не вярват и в Бога. Коя е причината, че те не вярват в Бога? Адам, например, стана безверник, откак Бог му даде жена. Той повярва в жена си, а изгуби вярата си в Бога. Жената го съблазни. И Ева стана безверница, откак видя змията, която я съблазни. Змията започна да говори хубаво, убедително, и Ева, като я слушаше, каза: значи, не само Бог може да говори така хубаво; и змията може да говори красноречиво и убедително. Аз мога да. вярвам и на нея. И съвременните хора, като четат книгите на разни учени и професори, казват: ето какво казва еди-кой си професор за човека. Какво казва

този професор? Той казва, че човек, като умре, се разлага на множество частици. Питам: този професор знае ли, какво представя всъщност разлагането? Професорът казва, че всички неща, след като се разложат, започват да миришат, понеже от тях се отделят миризливи газове. Не, при този процес миризмата още не подразбира разлагане, както професорът разбира. Миризмата е резултат на известни дисонанси, които се предизвикват от срещането на противоположни мисли или чувства в човека. Тези противоположни мисли и чувства се отличават по бързината на трептенията или на вибрациите си и, вследствие на това различие, те се отразяват неприятно върху нашата нервна система. Миризмата показва още, че и окръжаващата среда, в която живеем, е дисхармонична. В този смисъл ние считаме и умрелите хора за живи.

Питам: каква е разликата между умрелия и живия човек? Когато човек е жив, той е един, а когато умре, става на милиарди. Докато човек е жив, ние го познаваме под разни имена – Иван, Драган, Петко и т.н., като единица, но като умре, от него се образуват един и половина милиарда хора. Тогава той става множество. От единицата се образуват много човечета, които се наричат със същите имена, каквито единицата имала и всички се питат: кой е този„ който ни роди? Те го търсят и никъде не могат да го намерят. Някои ще кажат, че тази теория е невъзможна, не може да се приеме. Питам: теорията на Кант – Лапласа за създаването на света, права ли е? Там ли бяха Кант и Лаплас, когато Бог създаваше света? За да повярваме в теориите на съвременните учени, ние трябва да имаме картини, с които да ни убедят в истината. В природата съществуват картините за създаването на света, но ние трябва да насочим фотографиите си срещу тези картини и после да ги представим на света. Де е била фотографията на Лапласа, с която да увери днес хората в своята теория за създаването на света? За сътворението на света учените създадоха една приблизително вярна картина, но тя още не е истинска картина. Всички тия теории, обаче, не са в ущърб на

науката. Те са допринесли нещо за развитието на човечеството. Казвам, обаче: официалната и същинската наука са две различни неща. Аз не разглеждам, какво говори официалната и какво истинската наука за създаването на света, но казвам, че истинска наука е тази, която осмисля нещата и дава стремеж на човешкия дух да търси Истината. Знанията пък на официалната наука, за да станат истински, положителни, те трябва да минат през Божествения огън, та всичко скъпоценно да излезе от тях, а да остане само сгурия, която ще се изхвърли навън.

Казвам: в умовете и в сърцата на съвременните хора има много материали, натрупани от вековете, които днес трябва да минат през Божествения огън, за да се пречистят. Още старите алхимици са казвали, че всеки човек трябва да има в себе си такава една пещ, в която всичко непотребно да се постави на изгаряне. Питам съвременните християни: в какво вярвате? – Ние вярваме в Господа Исуса Христа. – Радвам се, че вярвате в Христа, но даде ли ви Христос план за тази свещена пещ? – Не. – Идете тогава при Него, да ви даде план за тази Божествена пещ. После, даде ли ви Той план, как да си палите огъня на свещеното огнище? – Не ни е дал още такъв план. – Даде ли ви Христос свещеното кандило, което, като запалите веднъж, никога да не изгасва? – За него дори и не сме сънували. Разправят някои, че съществува такова кандило, но ние нямаме още. – Онези, които имат свещеното кандило, те разбират, какво говоря, и затова при тях няма защо да се спирам. Онези пък, които имат свещената пещ, ще ми кажат, какво остава в пещта, след като изхвърлят сгурията навън.

Тъй щото, от това гледище, страданията в живота не са нищо друго, освен свещеният огън, който изважда скритите богатства, дълбоко заровени в нашата земя. Ето защо, без страдания човек не може да стане гениален: без страдания той не може да стане и светия; без страдания от човека не може да излезе нищо добро. Единственото велико нещо в живота на хората, това са страданията, които са

направили човека велик, Щом минат страданията, ще дойде периодът на Любовта. Страданията приготвят пътя на великата Любов. Който не е минал през страданията, кракът му не може да стъпи в Любовта, да опита всички нейни велики блага.

Който не е минал още през пътя на страданията, той мисли само за ядене и пиене, и казва: пари, пари ми дайте! Нека този човек отиде в Америка, или в Русия, да намери там милиардерите и да ги пита, щастливи ли са? Срещате във вестниците, че някой княз се самоубил. Защо се самоубил ? – Намирал, че животът няма смисъл. Това са хора, които не искат да страдат. Който казва, че иска да умре, това подразбира, че този човек иска да се освободи от страданията. Той търси лесния път в живота. На такива хора казвам: ако искате да влезете в свещения път на Любовта, вие трябва да се освободите от страданията, т.е. да преминете през тях. Те ще отворят пътя ви понататък; те ще отворят очите ви да виждате и да разбирате нещата. Като говоря, че човек трябва да мине през страдания, аз не подразбирам, че Бог иска да мъчи хората. При сегашните разбирания на хората, страданието е най-великият учител; то е Божествен процес, който отваря очите не хората. Без страдания животът няма смисъл. Питам: Бог, който създаде толкова светове, не можа ли да намери друг начин да спаси човечеството, но трябваше да изпрати единствения си син на земята, да бъде бит и поруган от хората? Не можаха ли римските войници да не го бият? Защо трябваше, именно, Христос да пострада? Значи, Христос трябваше, по този начин именно, да се изпита, да се види, доколко може да издържи. Силата и величието на Христа седи в страданията, които Той понесе. Някои казват, че Христос не е страдал толкова много. Други пък казват, че страданията на Христа били толкова големи, че пот от кръв текла по лицето Му. Това говори за голямото напрежение, за силната мисъл, която имал Христос. Този е пътят на героите, както и на великите хора. Тъй щото, ако човечеството иска да се избави от злото, непременно трябва да

премине през големи страдания. Ако човек разбере страданията той ще разбере и смисъла на живота.

Сега, аз не говоря за обикновените страдания. Аз имам предвид вътрешното недоволство, вътрешните страдания на човека. Човек може да се намира при големи удобства в живота, да има най-добри условия, но пак да се чувствува самотен, неразбран от никого. Той чете тази, онази книга, но пак е незадоволен, вижда, че няма кой да го упъти. Той търси вече истинския път, към който само Учителят може да го напъти. Забележете, например, сега чувате навсякъде да се говори за прераждането,. за теософско движение и за ред още нови мисли и положения, но при всичко това и тия хора на новото пак чакат да дойде един велик Учител, да ги научи. На какво ще ги научи? Има нещо, което и те не знаят. Някой учен ще каже едно, друг учен ще каже друго, но в края на краищата, и тия учени очакват нещо. Има неща, които и те не знаят. Те виждат нещо, но в това виждане са като в затвор. Виждат една запалка, но са ограничени, не могат да се доближат до нея и да я запалят.

Ще ви приведа един пример, да видите, как действува тази запалка върху душата на човека. Срещате един млад момък, който и в гимназията, и в университета бил известен като най-лошия, най-несръчния; никой не е смеел да се доближи до него. Каквато пакост се направи в гимназията или в университета, все той бил виновен. Каквато разпра стане, все той ще се бие: пуснал пояса си, никой не може да мине, да се приближи до него. Майка си не слуша, баща си не слуша, учителите, професорите също така не слуша, свещениците не слуша, никой не може да поговори с него, като с човек. Две думи не могъл да размени спокойно, все бил готов на скандали и на бой. Най-малкото недоразумение той уреждал с нож. Един ден, както вървял на улицата, среща една млада, красива мома, която го поглежда, усмихва му се и си заминава. Изведнъж той слага оръжието си, спуща кобурите и тръгва подир нея. От този момент той става мек, внимателен към всички. Кой каквото му каже, все слуша. Майка

чу каже нещо, той е готов веднага да го изпълни. Всички се чудят, какво е станало с този млад момък. Някои си говорят: какво ще е станало? Навярно някоя млада мома го е срещнала и му е запалила чергата. Майката пък казва: Господ му е обърнал някак ума. Казвам: не се е запалила чергата му, но сърцето .му се е запалило, запалила се е неговата пещ и сега гори, чисти, отделя ценното от сгурията! Седи ли, ходи ли, той все момата носи в ума си и казва: само с тази мома мога да бъда щастлив! Този голям, страшен юнак сега омекна, на всичко се съгласява и пред всичко отстъпва, само да може момата да постигне. Кой професор го научи на тази обхода? Кой проповедник го обърна към Бога? Нито професорът го е научил, нито проповедникът го е обърнал към Бога, но тази мома, с някаква магическа сила можа да смекчи неговото сърце, да направи от страшния човек кротко агне. Тази магическа сила е Любовта.

Трябва ли след това хората да казват, че тази мома му омотала ума, или че това са младежки работи? Нито момата му е омотала главата, нито можем да наречем това младежка работа, .но казвам: има един велик закон, който работи в света. И моментът, в който този закон работи, е Божествен. В този момент, именно, Бог среща младия момък и му казва: знаеш ли, защо те изпратих на земята? Знаеш ли, защо ти дадох живот? – Не зная. Тръгни тогава подир мене. И момъкът тръгва. Бог говори на този момък чрез момата. Бог го пита: ти човек ще станеш ли? Момата се усмихва. Той тръгва подир момата и се бои, да не би най-малко някак да се намръщи тя, да се разсърди. Защо? – Бога е срещнал той. В лицето на младата мома той вижда Бога и затова. тръгва подир нея. Иначе, не може да се обясни, как този пехливан момък, който внушава. страх на всички свои познати и близки, да тръгне подир една мома. Ще кажете: истина ли е: всичко това? Това е Истина, това са обяснения, каквито дервишът дал на минувачите в пустинята. И затова, когато ние не искаме да кажем Истината, като този дервиш, казваме: това е магнетическо, или особено психическо състояние, което замотава главата на момъка. Не,

вие трябва да говорите Истината, да кажете: Бог беше в сърцето на младата красива мома, и затова, като го срещна, тя му се усмихна, погледна го и му каза: животът има друг смисъл от този, който ти търсиш и разбираш. Не е този пътят, по който трябва да вървиш, за да се издигнеш и да те обичат хората. От погледа и усмивката на момата той намери смисъла на живота, намери пътя, който душата му търсеше и тръгна подир нея. Това наричам аз събуждане на човешкото съзнание.

Казвате: как ще се оправи света? – Като дойде Господ и ви погледне с очите си и ви се усмихне. Един ден Господ ще срещне всички хора, ще им се усмихне, ще ги погледне и ще им посочи пътя, който трябва да следват. Казвате: как ще стане това? – То може да стане и в сън, и в будно състояние.

Сега ще ви предам една арабска приказка, да видите, как стават нещата в сън. Една; царска дъщеря била много недоволна от живота си, станала вече на 22 години и не могла да намери човек, когото да обича. Тя постоянно плакала, не могла да се примири с положението-си. В цялото царство не могла да намери някой млад, красив момък, когото да обикне. Една вечер тя сънувала, че вижда този, когото търси, и сутринта станала рано, но вече доволна, щастлива, че поне на сън видяла този, когото обича и когото душата й търси. Тя си казала: не го видях в действителност, но щом го видях на сън, ще го видя и в будния си живот.

Питам: как ще си обясните туй нещо? Това показва, че нещата най-първо стават на сън, а после и наяве. Първо човек си мечтае това-онова, но което си мечтае, то става и в будния живот, т.е и в действителност. Под думата мечта ние разбираме онова, което става в истинския живот, а не и в онзи живот, който се е проявил, защото Любовта не се изразява в целувки, в прегръдки, в подаръци, в писане на писма и т.н. Любовта се изразява чрез неизказаните неща, чрез ненаписаното и чрез нещата, които се чувстват, но не се изказват. Който има Любовта в себе си, той духом не може да падне; той има

дълбок мир в себе си, какъвто другите нямат. Човекът на Любовта може да носи тягостите на целия свят. И в лицето на Христа ние виждаме, именно, такава Любов. Христос издържа страданията, защото в душата Му цари Божията Любов.

И тъй, когато говорим за страданията, ние подразбираме онези страдания, с които можем да се удостоим, да влезем в света на Любовта и да видим нейното лице. Псалмопевецът казва: „Когато видя лицето Ти, Господи, аз ще бъда задоволен." Сега, кой от вас не иска да бъде красив? По колко пъти на ден се оглеждате в огледалото? Добре е да се оглеждате, но вие сами виждате, доколко сте красиви и казвате: няма го още този образ. Един ден, когато всеки се огледа в огледалото и види образа на Господа, ще каже: аз вече съм човек. И всеки, който може да каже с положителност за себе си: аз мисля, аз чувствувам, аз действувам, аз виждам, това показа, че Бог се е проявил в ума, в сърцето и във волята на този човек. Да кажеш, че любиш, това значи, че Господ се е проявил в твоето сърце. Да кажеш, че мислиш, това значи, че Господ се е проявил в твоя ум. Да кажеш, че имаш душа, това значи, че Господ се е проявил в твоята душа. Да кажеш, че имаш дух, това значи, че Господ се е проявил в твоя дух. Докато нямате тази опитност, вие можете да се съмнявате в Господа.

Казвам: онези, които са изгубили нещо, нека търсят изгубеното, да го намерят. Онези пък, които са го намерили, нека го пазят, да не го изгубят, защото то е свещеното у тях. Какво трябва да пазите? Пазете да не изгубите страданието. То е свещеното за човека. Докато имате страдания, радвайте се. Някои искат да избегнат страданията, но ако ги избегнат, един ден те няма в какво да се облекат. Страданието е най-хубавата дреха, каквато човек може да има. Тя не е скъсана дреха, но хубава, здрава, от най-ценна материя. По-красива дреха от тази на страданието досега на съм виждал. Тя е дреха, като на райската птица.

Сега ще ви приведа един мит, който се отнася до създаването на Адама. Когато Бог създал Адама, пратил някои от птиците да се

произнесат за него. Най-напред изпратил гаргата, тя да се произнесе, харесва ли Адама. Като минала покрай него, тя плюла отгоре му и си заминала, без да каже нещо. Затова, именно, гаргата и до днес носи черна дреха. След нея Бог изпратил враната, и тя да си каже мнението. Като минала покрай Адама, враната си затворила очите и казала: нищо особено не представя. Тя даже не забелязала, че гаргата плюла върху Адама. Най после Бог изпратил лебеда, и той да се произнесе за Адама. Като минал покрай човека, лебедът забелязал, че някой плюл върху него и затова се спрял и внимателно изчистил плюнката. Като видял постъпката на лебеда, Бог му казал: понеже ти извърши една хубава постъпка, аз ще ти дам бяла дреха. Един ден лебедът прекарал голямо нещастие: случило се, че едно от крилцата на хубавата му дреха се счупило, и той започнал да плаче. Като го видял тъжен, Господ му казал: не плачи, понеже ти прояви такава хубава постъпка по отношение на своя господар, аз ще те възнаградя, като дам добра служба на твоето перо. От тоз момент с него ще се пишат велики и красиви работи. Лебедът се зарадвал и успокоил.

Кое положение искате да имате: положението на гаргата, на враната или на лебеда? И още, кое от двете положения искате да заемате: положението на счупеното перце от крилото на лебеда, или положението на здравото перо? Следователно, всички велики и красиви неща се дължат на страданията. Страданията представят падналото крило от лебеда, с което се пишат най-великите и красиви поезии в живота.

Сега, за този Велик ден и аз пожелавам на всички да бъдете такива пера, с които да се пишат най-красивите поезии!

Беседа от Учителя, държана на 24 април, 1927 година в гр. София.

СТО ПЕНЯЗА

„Но щом излезе този слуга, намери едного от служителите си, който му бе длъжен сто пенязи, улови го, та го давеше и казваше: „Плати ми това, що си ми длъжен." (Матея 18:28)

В прочетения стих важни са думите „улови го". Защо го улови? – Защото имаше да му дава. Като се наблюдава, докъде е достигнал съвременният културен свят, вижда се, че неговите морални устои са разколебани. Съвременният свят няма изработена мярка, с която да определя, кое е право и кое не, или кое е идеално и кое не. Вземете, например, съвременните учени и философи говорят за идеал, но запитайте кого и да е от тях, какво нещо е идеал, и те не могат да отговорят положително. Някои от тях могат да ви кажат редица неразбрани неща относно идеала, но какво нещо в същност е самият идеал, няма да засегнат. Попитайте ги, какво нещо е Любовта, и за нея не могат да ви кажат нещо положително. Въпреки това, всички хора говорят за любов. Всички казват, че трябва да се любим, но защо трябва да се любим, и те не могат да отговорят. Някой казва: трябва да обичаме този човек, защото е красив. Не, красотата не може да служи като повод за любов. Други казват: този човек трябва да се обича, защото е богат. И богатството не може да служи като повод за любов. Еди-кой си човек е жизнерадостен, затова трябва да се обича. И това качество на човека не може да служи като повод за любов, Питам тогава: кое може да послужи като повод за любов? В Писанието се казва за Бога: „Възлюбил Си Истината у човека". Следователно, човек не може да бъде обичан, ако Истината не е в него. Значи, само Истината може да послужи като повод за любов. Който може, нека се опита да оспори това твърдение. Питаме: можели да се обича умряло куче, паяк или свиня? Тъй щото, когато се казва, че някой човек се

обича за красотата, и това е вярно, защото красотата е външен израз на Истината. Мнозина разглеждат въпроса за красотата, но що се отнася до етиката на красотата, нашето мнение коренно се различава от мнението на съвременните учени. Истинската красота не развращава човека. Красота, която развращава човека и събужда алчност в него, не е красота. Красота, която не събужда истинска любов, не е красота.

Съвременните хора говорят за някакви идеали, че трябвало да се слезе при простата маса, при бедните, при страдащите хора и да се работи за тяхното подигане. Така са говорили много философи и писатели, като Толстой и други; така говорят и сега в България много видни мъже и жени, като обясняват, защо е необходимо да се работи всред простата маса. Питам: ако, наистина, бедните, страдащите хора са идеал за съвременното човечество, какво търсят хората из университетите, както и из домовете на изкуствата? Не е ли по-добре, вместо някоя хубава картина, да се изложи ралото на някой български земеделец, една биволска кола, един сноп жито, няколко връзки царевица, или един остен и т.н.? Обаче, същите тези хора идеализират простия народ в ума си, поставят го като идеал в своя живот, но същевременно го наричат маса, тълпа, простаци. Как е възможно от една страна да ги наричат маса, тълпа, а от друга страна да ги идеализират и считат за идеал в живота си? Какъв идеал може да бъде бедният човек? Тези хора, които поставят като идеал в живота си повдигането на бедните, на страдащите, мязат на онзи турчин, който по цял ден ходил с торбата си да обира гяурите. Дето отивал, по няколко пъти на ден се молел, четял всички молитви, дадени от Мохамед, и пред всяка молитва си миел ръцете, но щом му паднало, не се спирал да обере някой гяурин. Като го запитвали, как е възможно да се моли на Бога, да вярва в Мохамед, а същевременно да прави толкова обири, той казвал: да се моля на Бога, това е мой дълг, а да обирам гяурите, това е мой занаят. Той се стараел да примири дълга си към Бога с занаята си да обира, главно гяурите.

Сега аз няма да се спирам върху въпроса за бедните и за страдащите, да цитирам, как философите и поетите разглеждат същия въпрос, защото преди всичко в цялата европейска литература аз не съм срещнал досега нито един философ или писател, който да е засегнал този въпрос обстойно и правилно. Дето и да отидете, даже в Индия, и там върху този въпрос няма нищо положително и основно писано. Защо няма нищо положително по този въпрос? – Защото, още на времето си, когато е бил повдигнат, той е бил поверен на просветени хора. Само просветени хора на времето си са работили и познавали този свещен въпрос, вследствие на което те не са счели за нужно да го напишат на книга, но са го написали само в сърцето си. Който е написал този въпрос в сърцето си, той го е занесъл със себе си. Кои са тези същества, които искат да слязат и слизат при бедните и страдащите? Това са онези съвършени същества, които преди милиони години още са завършили своето развитие и са придобили такива грамадни богатства, каквито едва ли фантазията на автора на приказките 1001 нощ може да си представи. Тези същества имат възможност да достигнат до положението на божества, каквито умът на съвременните хора едва ли може да си представи. Тези божества, които се наели да помагат на своите бедни братя, са достигнали такива грамадни богатства, че са решили да слязат на земята, да помагат на бедните, на страдащите хора и заедно с тях да се подвизават. И когато някой поет или певец възпява положението на бедните хора, в същност те са израз на онези възвишени и напреднали в развитието си същества, които очакват с нетърпение момента на своето слизане на земята между тези бедни хора, да видят, какво могат да научат от тях и в какво могат да им помогнат. Всеки народ има по един или по двама от тези същества, изпратени на земята, да работят за бедните и страдащите. Колкото повече са тия същества между хората, толкова по-добре е за тях. Те работят главно за истински бедните, а не за онези бедни, които никому нищо не са дали, а само гледат, как да забогатеят, да си създадат положение, да

излъжат този-онзи. Някои от тези бедни отиват в университета да учат, да разработят ума си повече, та да могат лесно да извъртват Истината. И след това ще казват, че тези хора били учени. Тъй щото, при това разбиране на хората, бедните днес не могат да бъдат техен идеал. Защо? - Защото няма съвършени хора, които да работят за тяхното повдигане.

И тъй, всеки, който иска да има идеал, трябва да стане съвършен. Който не е съвършен, не може да бъде обичан. Мъжете и жените трябва да изхвърлят от ума си лъжливата идея, че могат да се обичат, без да бъдат съвършени. Докато човек не бъде съвършен, никой не може да го обича. Жената се оплаква, че мъжът й я оставил; мъжът се оплаква, че жената го оставила; майката се оплаква, че дъщеря й я оставила и т.н. Да, докато хората добият възвишен идеал, да жертват всичко, мъжът ще оставя жена си, жената – мъжа си; дъщерята ще оставя майка си, майката – дъщеря си; бащата ще оставя сина си, синът – баща си; господарят ще оставя слугата си, слугата ще оставя господаря си. И след това ще проповядват на хората, че те трябва да обичат отечеството си и да се жертват за него. Ние знаем, защо хората обичат религията, науката, или Бога. Какво значи човек да обича Бога? Да обичате Бога, това подразбира. Той да бъде идеал за вас и да сте готови при всички условия на живота си да жертвате всичко заради Него. Някой има фиктивна идея за Бога и за да се увери в съществуването Му и да Го обикне, той чете философията на Кант, или на друг някакъв учен, да се убеди, че наистина Бог съществува. Че Бог съществува, това е факт, но не е Истина; че слънцето грее, това е факт, но не е Истина; че земята се върти, това е факт, но не е Истина; че вие живеете, това е факт, но не е Истина; че вие мислите, това е факт, но не е Истина; че вие се жените, това е факт, но не е Истина; че вие се изоставяте един-други, това е факт, но не е Истина; че умирате, че се раждате, това са все факти, но не са Истина. Следователно, дето Истината не присъства, там няма любов. Тогава, може ли да се говори за любов там, дето няма Истина? Любовта е първият подтик към

Истината. Само Истината може да се люби. Любовта е първият лъч, първият подтик, който прониква в човешката душа. Щом Любовта дойде, тя събужда великото, славното, красивото в човешката душа, и човек става герой в света. Който люби, само той има Истината в себе си; който има Истината, той може вече да бъде обичан. Същото нещо е и в живота. Когото любим някого, ние му придаваме Божествени качества, като казваме, че той е благороден човек, че има такива и такива добродетели и т.н. Докато имаме тази Истина в себе си, и докато виждаме доброто в човека и го държим в ума си, ние го обичаме. Намерим ли, обаче, един малък дефект в него, и любовта ни към него отслабва. Защо не признаем Истината? Защо не обичаме човека такъв, какъвто е? Нека го обичаме с неговите недостатъци, но да обичаме в него Божественото. Бог е възлюбил Истината в човека. Вследствие на това, и в най-лошия човек, при всички времена и условия на неговия живот, все има нещо, което може да се обича. Ако Истината не дойде и не обхване целия свят, тогава и домовете, и обществата, и цялата земя ще изчезнат. Изчезне ли всичко това, земята ще представя гробница на някакво минало, на някаква минала култура.

Мнозина казват: ние трябва да бъдем свободни! Казвам: колкото и да се сили човек, той не може да бъде свободен. Казвате: как е възможно това? Ще ви докажа. Представете си, че вие сядате пред трапезата да ядете. Какво е положението ви в този случай? Вие се намирате в положението на слуга, комуто господарят е дал 32 чука на разположение, зъбите, с които той трябва да начука на малки парченца всичко онова, което е на трапезата пред него. И той, с помощта на тези чукове, трябва да натроши тези големи камъни, с които да павира улиците в своята държава. Той чука, чука, докато свърши работата си и предаде на господаря си всичко, което е счукал. Ако господарят намери работата добра, той ще я приеме, но ако намери, че не е добра, не я счукал, както трябва, ще я повърне назад и ще каже: да се научиш втори път да чукаш добре! Ако господарят е

доволен от него, той ще му заплати с малка почивка. Почивката представя удоволствие в живота. Ако почивката не води към забрава, към унасяне, тя е истинско удоволствие за човека.

Ще ви предам един малък разказ, да видите, че почивка, която води към забрава, не разрешава въпросите на живота. Един пътник, като минавал през пустинята, бил подгонен от голям, страшен бик. Като бягал и търсил място да се скрие от него, попаднал в един дълбок, сух кладенец, и там се приютил. По едно време, той вижда в кладенеца, близо до него, една змия. С това положението му се влошило повече: отгоре седял бикът, а отдолу змията. Като се намерил при две големи злини, най-после успял да се хване за една шубрака, на която забелязал малко мед, от който започнал да си поблизва. Така той се успокоил малко, починал си, и по този начин забравил, че отгоре седи бикът, а отдолу – змията. Обаче, забравянето още не разрешава въпросите. Така и хората понякога близват малко медец от щастието, но това е само близване, отгоре пак ги чака бикът, а отдолу – змията. Питам: де е вашият идеал? Има ли поне един човек, когото обичате, както трябва? В своите изследвания из България аз не срещнах нито една фамилия, в която мъжът или жената да не са казали една лоша дума един за друг. Де са техните идеали? Не само за мъже и жени мога да кажа това, но и досега още аз не съм срещал нито един свещеник или владика, който да вярва в Христа, както трябва. Това може да се каже не само за българите, но и за чужденците: нито в странство съм срещал истински хора, които да са последователни в своите идеи.

Някой казва: що е Любов? Що е истина? Когато човек се намери пред най-големи сътресения и изпитания в живота си, и сърцето, и умът му не се разколебаят и разклатят, казваме, че този човек има Любов, има Истина в себе си. Най-малкото смущение в сърцето на човека и най-малкото колебание в неговия ум, показват, че той живее още в свещения егоизъм и мисли само за себе си. Значи, животът започва от онзи велик акт, да съзнае човек Истината. Животът, с

който разполагат съвременните хора, може лесно да им се отнеме, което показва, че той още не е техен; този живот принадлежи на някое напреднало в развитието си същество, и щом рече да си замине, те изгубват този живот. Може да се направи изчисление, от преди колко милиона години е започнал вашият живот. Някога вие сте били мъртви, но някои от тия възвишени същества, които са завършили своето развитие, като минавали покрай вас, дали са ви от изобилието на своя живот, с което помогнали и на вашата понататъшна еволюция. Казвате: кои са тези същества? Някога вие сте ги знаели, но после сте ги забравили и сте почнали да живеете по стария начин. И като не помните нищо от тези времена, вие пак наново запитвате, какво нещо е Истината. Истината е обект на Любовта. Единственият обект, без който никаква любов не може да се прояви, това е Истината; единственият обект,, без който никаква светлина не може да се прояви, това е Истината; единственият обект, без който никаква свобода не може да се прояви, това е Истината. И ако сегашните общества и народи търсят свобода без Истината, те се самоизмамват. Свобода без Истина не може да съществува. Кажете ми едно общество или един народ, който да е имал свобода без Истина. Някой ще каже, че Римската империя имала свобода. Не, римските затвори и сега, и на времето си: са били пълни със затворници и с роби. Ака отидете сега в Америка, в Англия, в Франция, в Германия, както и в малката България, навсякъде ще намерите затворите пълни с затворници. Не само затворите, но и домовете са пълни със затворници.

Някой казва: дотегна ни вече да слушаме духовни беседи, както и разни поучителни сказки. Питам: не ви ли дотегна да ходите по театри и по концерти? Какво особено има в театрите? Ще отидете в един театър, дълго на сцената представят убийството на някой човек, и цялата публика се трогва от положението му, плаче, че станало никакво нещастие. Казвам: когато хората виждат на улицата да убиват човек, като някое куче, тогава те не плачат и не се трогват, а

като отидат в театъра, плачат за съдбата на някакъв фиктивен герой. Този герой или тази героиня, за които вие плачете, в действителност не съществуват. Има смисъл да ходите и на театър, но след като излезете оттам, трогнати от неправдите и насилията в живота, като срещнете някой страдалец, беден човек, да го заведете у дома си, да се разговорите с него, да го нахраните и облечете. Какво правят съвременните хора? Те ходят тук-там за удоволствие и после гледат да се наредят, да си направят къща, да се осигурят. Казвам: хиляди къщи да съградите, пак същи ще си останете; хиляди деца да родите, пак същи ще си останете; и първи места да заемате, пак ще си останете същите. Външната обстановка не изменя положението на нещата. Това са само временни забавления. Някой станал владика, това е забавление за него; друг станал проповедник, това е забавление за него; трети станал поет, написал няколко стихотворения, това е забавление за него; четвърти станал актьор, и това е пак забавление. Истински поет е само онзи, който, след като завърши своето развитие, слезе на земята, за да напише само един стих, от който цялото човечество да се повдигне; истински философ или учен е този, който, след като завърши своето развитие, слезе на земята, за да напише само една мисъл, която да подвижи цялото човечество напред. Доказателства трябва да имаме от онези хора, които можем да наречем поети, философи, учени, музиканти или художници в света. Ако нямате такива разбирания в живота си, вие ще се развивате бавно, постепенно, при което 5–10 години ще вярвате в Бога, а после ще се усъмните и ще мислите, че сте се измамили. Такъв живот е живот на самоизмама, живот на забавления. Казвам: сегашните вярвания на хората в Бога, съдържат самоизмама; сегашните религии съдържат самоизмама; сегашната наука съдържа самоизмама. Това не са принципи, на които човек може да се опре. Съвременните хора нямат доблестта да кажат Истината, вследствие на което виждаме всички тия нещастия и страдания в живота.

Сега ще поговоря малко върху координация на човешките органи, мисли и чувства. Във всеки дом, във всяко общество, във всяка държава, във всяка религия или в наука трябва да има координация. Който иска да знае точното значение на думата координация, може да я намери в някой речник. Да се координират нещата, това подразбира, да се хармонират, да се подведат под онзи основен закон, при който всичка органи могат взаимно да си помагат. Например, всички органи в човешкия организъм трябва така да се координират, че всеки поотделно да помага на другите, като всеки от тях да изпълнява самостоятелно своята служба, без да се меси в работата на другите. Това е истинска наука! Науката на бъдещето човечество, която е наука на шестата раса, ще започне, именно, със закона на координацията. Всеки орган в човека трябва да се координира с всички останали органи. Запример, ако някой човек заболее от разстройство на корема си, той непременно трябва да знае, коя е причината на това разстройство. Щом човек заболее от някакво стомашно или коремно разстройство, това се дължи на две противоположни чувства, които са се сблъскали в него. Тези две противоположни чувства внасят нарушение в координацията на органите.Когато пък се яви нарушение в координацията на мускулите, тя се дължи на някакъв страх, който се явява в човека. Запример, някой се страхува, как ще завърши живота си. Вследствие на този страх, в органите, които имат предназначение да извършват известна служба, се явява едно лъжливо положение, че те не могат да извършат тази служба и постепенно отпадат. С тези мисли, с този страх човек дава криво направление, крива посока на службата на своите мускули. По закона на координацията на човека е определено да изминава дневно 2–3–5–10 километра път. Ако той се уплаши и не изпълни това, което природата му е определила, няма да се мине дълго време, и тя ще му наложи глоба за неизпълнение на нейните закони. После, природата е определила на човека да се храни с чиста и проста храна. Веднъж изпратила човека на земята, тя е предвидила,

с каква храна трябва да се храни. Следователно, човек сам трябва да си избере храната, предвидена за него от самата природа. Не избере ли тази храна, не се ли подчини на законите на природата, тогава и другите органи в неговия организъм няма да се координират със стомаха му и ще настане нарушение в общия ход на организма. Освен това, определено е на човека, по колко пъти трябва да диша в минута. Днес съвременните хора почти не дишат правилно и равномерно. Някои поемат въздух безразборно, дишат неравномерно, вследствие на което няма координация и между другите органи. И при яденето също така трябва да се спазват законите на разумната природа. Някои хора ядат много бързо, гледат да се нахранят час по-скоро, за да продължат работата, която ги чака отвън. Вследствие на бързото ядене пак се нарушава координацията на органите. Когато човек яде, той не трябва да бърза; в яденето трябва да има известна пластичност. В дъвкането трябва да взимат участие всички мускули, за да има пълна координация и между тях. Няма ли пълна координация между всички органи, както и между всички мускули на тялото, ще се образува известно противодействие, вследствие на което пък ще се родят ред болезнени състояния.

Религиозните учители на миналото, за да възстановят тази координация, са давали на учениците си ред правила и методи, едни от които се отнасят до храненето, други до правилното дишане, трети до правилните отношения, както и до човешките мисли и чувства. Те са препоръчвали на учениците си молитвата, като метод за възстановяване пълна хармония, пълна координация на органите. Преди всичко, когато човек за почне да яде, той трябва да бъде напълно убеден, да приеме ли храната, която му предлагат неговите близки, или не; той трябва да знае, дали тази храна ще му се отрази добре върху организма. Ако някой човек, още като тури първата хапка в устата си, каже, че жена му не е сготвила добре, той трябва да престане да яде. Който пък иска да завърши добре храненето си, той трябва да вземе една хапка хляб, да я потопи в сол и да я глътне. Така

той ще ликвидира с яденето и същевременно с всякакво недоволство, което се е породило в него през време на яденето. Ако човек се храни и изпитва недоволство от нещо, това недоволство ще предизвика някакво разстройство в мозъка. Недоволството внася лъжливи мисли и чувства в човека. Например, ако някой мъж е недоволен от яденето, което жена му е сготвила, той ще започне да мисли, че тя е нещо недоволна от него, че не е внимателна, не му обръща внимание, не се интересува, не мисли за него и т.н. Тези лъжливи мисли са вече на път да внесат разногласие и между вътрешните органи на този човек, което пък се отразява върху правилната им служба.

Следователно, първата работа, която се изисква от човека, е да въдвори известна координация в своите мисли и чувства. Тази координация ще регулира и правилната служба на неговите органи. Например, някой тръгва на път, иска да направи една екскурзия. Ако още при тръгването си започне да мисли, че ще се умори, или че няма да издържи дълъг път, по-добре нека спре, да не продължава по-нататък пътя си. Ако направи само една крачка след като се разколебае, той ще си причини по-голяма вреда, отколкото, ако би продължавал да ходи. Спре ли се да обмисли, че тази разходка му е необходима, че тя ще му принесе голяма полза, той ще координира своите вътрешни сили и ще може да продължи пътуването си. Ако някои каже, че има по-важна работа от екскурзията, по-добре да не предприема никакво пътуване. Следователно, при самовъзпитанието си, всички хора са длъжни да координират деятелността на своите органи. Някой ще каже: как е възможно да се координират вътрешните органи? Възможно ли е да им се заповядва? Не е въпрос да се заповядва на органите, но може да им се говори разумно. Органите са създадени от живи клетки, на които може да се говори, като на хора. Щом органите се убедят в това, което им се говори, те започват взаимно да си помагат. Тази взаимна помощ създава координация на органите. Наруши ли се координацията между клетките, зараждат се разни болести, като разстройство на черния, на

белия дроб, и вследствие на това разстройство органите престават да си помагат едни на други. От различните разстройства в организма се явяват много отрови, много излишни вещества, каквато е, например, пикочната киселина. От тези излишъци в организма става втвърдяване на артериите, втвърдяване на мускулите, и хората губят своята пластичност, своята подвижност. Това пък създава неправилности и в кръвообръщението, в дишането, докато най-после човек замине на онзи свят. И ние виждаме този същият човек втвърден, вцепенен, без всякакъв живот. Това наричаме ние смърт. Всички хора, които са заровени в земята, се вцепеняват и се превръщат на сухи мрамори. Много мрамори са направени от живи хора. Даже най-хубавите мрамори са направени от най-видните философи на миналото.

Казвам: природата е създала човека върху разумна база. Той трябва да започне с видимото, със своето тяло. Докато човек не координира органите на своето тяло, всички негови усилия, да въздейства върху чувствата и върху мислите си, ще отидат напразно. Човек може да започне с ума си да координира своите органи, но ако умът му не е в състояние да извърши това, този човек е слаб. Затова той трябва да намери другиго, който да координира органите му. Затова, обаче, от човека се изисква смирение. Придобие ли човек координация на своите органи, порите на тялото му ще се отворят, и дишането ще стане правилно. Тогава и в ума, и в сърцето на човека ще настане известна лекота, и той ще схваща лесно онова, което природата му е предначертала. Често хората се безпокоят за неща, които не са в тяхна компетентност да разрешат. Например, те не могат да разрешат въпроса, как ще живеят. Животът на хората ще се изрази така, както е определен. Това, обаче, не е фатализъм. Чудни са съвременните хора, като мислят, че те могат да изменят своя живот. Може ли котката да измени своя живот? Може ли вълкът да измени своя живот? Може ли овцата да измени своя живот? Може ли ябълката да измени своя живот? Може ли тигърът да измени своя живот? Може

ли китаецът да дойде в Европа и да се приспособи на всички условия, при които европеецът живее? Или, може ли европеецът да отиде в Китай и да живее, както китайците живеят? Може ли европеецът да се приспособи на условията, при които черните живеят? – Не може. Нито мъжът може да се приспособи на условията на жената; нито жената може да се приспособи на условията на мъжа; нито братът може да се приспособи на условията на сестрата; нито сестрата може да се приспособи на условията на брата. Казвате: който обича, той може да се приспособи. Който е разрешил този въпрос, той трябва така да обича сестра си, например, че да е готов на всички жертви за нея; той трябва да е готов да жертва и живота си за нея. Който обича хората, той трябва да е готов да жертва живота си за всички, а не само за едного. Някой казва: аз обичам сестра си и съм готов да се жертвам за нея. Ако, наистина, обича жена си и сестра си, той трябва да е готов да се жертва за всички жени, а не само за една жена. Ако една жена е готова да се жертва само за един мъж, или ако един мъж е готов да се жертва само за една жена, това е губене на време. Така могат да постъпват само ония хора, които се занимават с изучаване смисъла на вътрешния живот.

Казвате: тогава как може да се съгради домът? Ако един дом се съгражда върху Истината, в него няма да има никаква измама, никаква лъжа. Тогава, дето и да изпратите вашите синове и дъщери, няма да се безпокоите за тях. Ако синът пише писмо на баща си искрено, чистосърдечно, в което се чете дълбочината на душата, ще се разбере, че той предава Истината, както тя е поставена в неговата душа. Ако пък синът пише едно, а върши друго, лесно ще се познае, че Истината отсъства от неговата душа. Съвременният свят е пълен с измами, а при това знаем, че той се нуждае от мекота. Мекотата е качество на Любовта. За да обичаш някого, ти трябва да бъдеш мек. Мекотата пък ще внесе координиране на органите в тялото на човека. Има известни органи в човека, които са предназначени за изразяване на милосърдие; други са предназначени за търпението; трети – за

вярата; четвърти – за любовта и т.н. Всяко чувство в човека има специфични органи, чрез които се предава. Човек не може да прояви любовта си чрез своя стомах. Рече ли да прояви любовта чрез стомаха си, той ще си създаде най-голямото нещастие. Съвременните хора създават нещастията си само чрез своята лакомия. Питам: какъв идеал може да има в яденето? Някой ще възрази: тогава какъв смисъл има в глада? Гладът е сила, внесена от самата природа за продължение на живота. Яденето пък е фактор, който трябва да прави връзки, съединение между Любовта и живота. Тъй щото, който яде, той трябва да знае, че прави връзка между Любовта и живота. При яденето връзката първо е само физиологическа, а после и духовна. Това не е само идея, но действителен факт. Всеки, който се е опитвал да яде по този начин, той ще види, че в него умът се развива по един начин, а сърцето – по друг начин. Следователно, който иска да бъде силен и мощен, той трябва да възстанови координацията между своите органи.

И тъй, хора, у които няма координация на органите, или у които справедливостта не е фактор в живота им, те се намират в пълна дисхармония със себе си. Тази дисхармония се забелязва главно в пръстите на ръцете им, а също така и в ноктите им, които са изкривени, деформирани. Казвате: красива е тази жена! Когато се произнасяте за една жена, че е красива, вижте първо, какви са пръстите, и ноктите на ръцете й. Ако те са изкривени, в нея липсва координация на органите. Щом й липсва тази координация, тя не може да бъде красива. Освен това гънките, линиите, на ръцете й отвътре трябва да бъдат правилни, добре съчетани. Когато се говори за красотата на една книга, тази красота изисква, щото книгата да бъде хубава по съдържание. Същото може да се каже и за човека, който в това отношение е написана книга: колкото по-съдържателна е книгата, толкова човек е по-красив. Цената на книгата седи в това, което тя съдържа. Моята ръка е дотолкова важна, доколкото има съдържание в нея; вашата ръка е дотолкова важна, доколкото има

координация в нея. Изгуби ли съдържанието си, тя вече се деформира и вместо да принесе полза, тя причинява вреда на човека, Например, някога искате да направите едно добро, но изведнъж се изплашите от това и си дръпнете ръката назад. Или, искате да дадете пари на някой 6еден, но като погледнете в кесията си, виждате, че нямате дребни и казвате: нямам дребни, не мога да му помогна. – Като нямате дребни, дайте му сто лева, които имате в кесията си. – Ами защо трябва да се помага на бедните? – За координиране на вашите органи. Имате десет хиляди лева в джоба си, дайте ги на някой беден. Има смисъл да дадете тези пари на някой беден, ако можете да координирате органите си. Ако можете да запазите Божествената координация, това струва повече, отколкото ако дадете всичките си пари на бедни. Да обичате себе си, значи да обичате Истината. Казвате: може ли човек да не мисли за себе си? – Който мисли за себе си, той мисли и за смъртта. Покажете ми един човек който, като е мислил през целия си живот само за себе си, да е останал като образец на щастлив човек за цялото човечество. Който мисли за себе си, и който не мисли за себе си, представят два противоположни характера. И двамата, обаче, са еднакво виновни. Преди всичко, човек трябва да мисли за Истината. От като стане сутрин, докато си легне, през целия ден той трябва да мисли само за Истината. Някой се оплаква, че никой не го обича. Казвам: докато този човек не обича Истината, никой не може да го обича. Това значи: докато не държиш Истината в ума си, никой не може да те обича. На такъв човек може да се даде много нещо: може да го облекат, да му се дадат пари, да му се четат най-хубави поезии, да го учат, но всичко това още не е любов. Любовта е великото в света, което прави човека силен, мощен, благороден. Тя хвърля светлина в ума на човека. Който има любов в себе си, той вижда нещата. Мнозина се интересуват да знаят, какво нещо е реалността. Някои считат, че условията, в които живеят, представят истинската реалност. Да се мисли така, това значи да се намирате в един свят пълен със задушливи газове, които неизбежно ще ви уморят. Такова нещо

представят мислите и чувствата на повечето от съвременните хора, вследствие на което, ако не излязат от този свят, те неизбежно отиват към смърт. Каква реалност има тогава в този живот? Доколко хората живеят със съмнения в своите мисли и чувства, се вижда по следното: вървя с един господин, разговарям се и изведнъж бъркам в джоба си, вадя нещо. Той веднага се усмихва; леко съмнение минава през ума му, че ще извадя някакъв кобур от джоба си. Аз веднага му подавам една малка, ценна книжка и му казвам: заповядайте! Мисля си: това е кобурът, от който вие се плашите. Казвам: отношенията, които съществуват между хората, трябва да водят към мисълта, че всеки човек е роден за нещо велико, а именно, той трябва да знае Истината, той трябва да възстанови координацията на своите органи, за да се увери, че наистина, като човек, той е създаден по образ и подобие Божие. Тогава, като срещнете някого, ще видите, че в неговия ум, в неговото сърце има нещо особено, което го поставя в положението на истински човек. Често хората говорят за Бога. Обаче, те не трябва само да говорят за Бога и да произнасят Неговото име напразно. Добре е, човек да произнесе Божието име само един път в годината и като го произнесе, то да произведе известен резултат. Също така и за Любовта трябва да се говори малко: само един път в годината трябва да се произнесе името ѝ, и това да произведе някакъв ефект.

Питам: от какво произтичат страданията? Страданията произтичат от отсъствието на Истината в живота. В живота има и любов, и мъдрост, и правда, но Истината я няма. Обаче, дето има правда, има и безправие; дето има любов, има и омраза; дето има живот, има и смърт. Когато един живот се прелива в друг, това става причина да се унищожи външната форма. Това състояние хората наричат смърт. Засега смъртта съществува на земята, като нещо необходимо, но един ден, когато настане пълна координация между органите, тогава броят на хората, които се раждат, ще бъде точно определен. Тогава ще се раждат само толкова хора, колкото са потребни. Ние нямаме нужда от много хора. Ако е въпрос да се

раждат хилави хора, по-добре да не се раждат толкова много. Светът няма нужда от хилави хора. Животът е училище, в което малко хора могат да се родят, т.е. малко хора могат да се учат. Ако в света има малко болни те ще влязат между здравите и ще оздравеят. Здрав човек може да ходи, но болният може ли да ходи със здравия? Здравият ,трябва да носи болния. Някой казва: без лъжа не може. Питам: прав ли е този морал? В същност без Истина не може, а без лъжа може. Казвате: без ядене, не може. Не, без ядене може, а с ядене не може. Наистина, храната носи живот, но ако човек се координира, той може да приеме храната и по друг начин, а ,не само чрез устата си. Ако човек координира своите органи, той може да приеме храната и чрез въздуха, и чрез светлината. Много хора се препоръчват за скромни. Казвам: не се препоръчвайте за скромни. Преди всичко с вашия обяд могат да се нахранят милиони пеперуди, или най-малко, с вашия обяд една пеперуда може да прекара цял живот. Кой е по-скромен тогава? Сега, след като сте яли и пили цял живот, казвате: животът няма смисъл. Щом намирате, че животът няма смисъл, значи вие отричате и Бога, Който е създал живота. Щом отричате Бога и казвате, че няма никаква координация в света, това показва, че вие считате себе си за първо божество. Ако това е вярно, тогава вие дайте правила, по които може и трябва да се живее. Казвате: няма Правда в живота. – Като казвате, че няма Правда, кажете тогава вие, каква трябва да бъде правдата в живота?

Казвам: хората трябва да освободят ума си от всякакъв страх, за да бъдат готови да говорят Истината. Аз не подразбирам грубата истина, но имам пред вид онази Истина, която освобождава човека. Някой казва: аз искам да кажа Истината, да изповядам своите грехове. Да се изповяда човек, подразбирам да изповяда онзи първичен грях, който е причина за всички останали грехове, а не да изповяда онези грехове, които се явяват като последствие на първичния грях. Затова, при възпитанието на хората в духовно отношение, първо се изисква координация на органите. Изграждането на съвременната европейска

култура се дължи, именно, на това, че хората са изгубили съвършено координацията на органите си, вследствие на което се раждат ред болести. Съвременните учени и лекари са дошли дотам, че казват: ако в развитието си хората вървят, както досега, броят на нервните болести ще се увеличи толкова много, че светът ще се превърне на болница от нервно болни, или на лудница. Аз превеждам: днес цяла Европа е изгубила координирането на своите органи, на своите мисли и чувства. Вземете, например, какво представят съвременните християнски народи, били те православни, протестанти или католици. Между тях няма никаква координация, и затова дребнави въпроси, дребнави раздори или спорове стават причина за внасяне омраза помежду им. Де е Истината,, де е Любовта между тези хора? Нали те трябва да проповядват Истината? Нали те трябва да покажат на света Великия Закон на Любовта? Когато се казва „не убий", ние разбираме, че всеки който убива, той не обича Истината. Истината изключва всякакво убийство. „Не убий" – това подразбира да не се убива онази душа, в която е вложено красивото, хубавото. Никой няма право да спре такава душа от нейния път на развитие. Оставете всяка душа да се развива така, както Бог й е определил. Направите ли първото престъпление в това отношение, върху вас ще дойдат всички нещастия. И затова, който иска да върви в правия път, нека се поощрява от живота на старите християни. Те са били доблестни: претърпявали са големи мъчения, и всичко са понасяли с достойнство. Те са умирали с доблест и самоотверженост. Съвременните християни, обаче, които се явяват носители на Истината, не могат да понесат и най-малката обида.

Често се казва за някои хора: тези хора се заблудили; те вървят в кривия път. Казвам: покажете ми един философ, който да не се е заблудил. Не е въпросът само да напишем едно съчинение и да мислим, че много нещо сме направили, но от това съчинение трябва след време хората да се ползват. Ако аз направя една къща с няколко прозорци, за какво ще ми служат прозорците? – Да влиза през тях

светлина. Следователно, ние сме прозорци, през които трябва да влиза светлина, за да можем да се ползваме от тази светлина, както ние, така и нашите ближни. Ние не сме дошли на земята само да ядем и да пием. Нашите органи са удове на Бога, и затова трябва да координираме тия удове. Като казвам, че сме органи на Бога, разбирам, че сме органи на живата природа. Живата природа пък от своя страна обича координацията. Когато вие се координирате, живата природа ще ви заговори на свой език. Заговори ли си живата природа, всички мъчения, всички страдания ще изчезнат в един миг, в една нощ или в един ден. Тъй щото, запитате ли, кога ще дойде възкресението на душите ще знаете, че възкресението на душите ще стане само тогава, когато те обикнат Истината. Някой казва: аз много обичам приятеля си. Питам: вашият приятел има ли Истината в себе си? – Не зная това, но и той много ме обича. – Щом мислите, че толкова много ви обича, кажете му да продаде къщата си заради вас. – Надали ще я продаде. – Щом не е готов на такава жертва, той не ви обича, както вие си мислите. Не е въпрос да се налагате. Любовта не търпи никакво налагане. Когато някоя жена се ожени за един мъж и почне да му се налага, това да ѝ купи, или онова да ѝ купи, Любовта си заминава, Истината си заминава, Мъдростта си заминава, и те остават съвършено празни. Докато хората се женят по този начин, както днес, докато в женитбата и в отношенията между мъже и жени има насилие и несъгласие, това показва, че отсъства координация според законите на живата природа.

Първоначално Бог е казал: живейте според закона на Любовта, която ще внесе живот между вас. Които живеят по този закон, само те могат да се нарекат женени. Хората трябва да живеят съвместен живот, без да се женят. Какво става днес? Мъжът, като се ожени, още на другия ден вижда дефектите на жена си; жената като се ожени, още на другия ден вижда дефектите на мъжа си. Това на е женитба, това е поквара. Мойсей е казал на евреите: това, което вие наричате женитба, то е разкриване на голотата. Съвременните хора сами

разкриват своята голота и после се ужасяват от това положение. Когато мъж или жена се женят, в това отношение те трябва да имат Истината и да разкрият тази Истина пред себе си. Когато една жена се запознае с някой мъж, тя грабва да си каже Истината. Нека каже: аз не познавам този човек. Познала съм едва една десета от него. – Това, обаче, което тя е познала, представя човешкото, но не и Божественото в човека. Някой мъж пък казва: каквото и да мисли жена ми за мене, това не ме засяга. – Ако мъжът мисли така, утре той ще каже същото и за Бога: каквото и да мисли Бог за мене, това не ме засяга. Не е така. Ако мнението на Бога за нас не ни засяга, ние ще умрем; ако мнението на нашити ближни не ни засяга, ние пак ще умрем. Кои са нашите ближни? Нашите ближни са онези съвършени същества, които са завършили своето развитие на земята. Ако нашите ближни не мислят добре за нас, ние ще умрем, няма да имаме кредит. Днес всеки човек мисли за кредит, всеки иска да го обичат. Питам: какво могат да си дадат двама болни хора? В Евангелието се казва, че длъжникът, на когото господарят простил дълговете, като срещнал един от своите длъжници, веднага го хванал за гушата и заповядал да го затворят.

Съвременните религиозни са се спрели при едно положение и постоянно запитват, кой има по-правилни вярвания? Кой е познал Истината? Някои твърдят, че са познали Истината. Питам: онези, които казват, че са познали Истината, готови ли са да жертват живота си не само веднъж, но откак са се родили, докато умрат, животът им да бъде жертвоприношение? Да служи човек на Истината, това подразбира целият му живот да стане жертвоприношение. Той трябва да счита това нещо за привилегия, както свещеникът или владиката счита за привилегия положението си, да се облече в своите най-хубави дрехи, да влезе в олтара и да изпълни своята служба. Когато видя някой беден човек, аз се радвам, че той разкрива душата си и му казвам: ти не си беден, но не си научил да живееш, както трябва. – Ама аз съм отчаян, обущата ми са скъсани. Не, аз виждам, че обущата

ти са здрави, ти на друго място си скъсан. – Ама хората не ме зачитат. – Много лесно могат да те зачитат. Достатъчно е , да дам на твое име 200 000 лева в банката, и всички хора ще се произнесат за тебе, че си почтен човек. Не, парите не правят човека почтен. Има друго нещо в душата на човека, което го подига в очите на хората. Това е обичта към Истината. Когато говориш на човека, в душата му трябва да се зароди обич към Истината и желание да не лъже нито себе си, нито ближните си, нито Бога.

И тъй, казва се в Писанието, че този човек, на когото господарят простил дълга, като излязъл оттам, срещнал едного, който му дължал само сто пенязи, и му казал: плати ми дълга! Плати ми това, което ми дължиш! Този стих е свързан със закона на координирането. Този слуга, комуто господарят простил десет хиляди златни таланти, не бил в състояние да прости на своя длъжник само сто пенязи.

Казвам: ако искате, вие още днес можете да отворите нов лист. Мнозина казват: старата религия е вече проста работа; старата наука е проста работа; старият живот е проста работа; всички стари неща са все прости работи. Питам тогава: коя е новата религия? Новата религия е религия на Истината, религията на новия живот. Тази религия ще внесе свобода, светлина, знание и живот. Който има Истината в себе си, и в чутурата да го турят, да го сгрухат, той пак ще стане. Човекът на Истината не могат да го убият; човекът на Истината във вода не се дави; човекът на Истината огън не го хваща: и сто пъти да го горят на кладата, той пак жив остава. Той се скрива, смалява се. Тъй щото, когато се говори за закона на смирението, ние подразбираме закона на смаляването. Казвате: какво нещо е смирението? То е закон на смаляваме. Човек може толкова много да се смали, че никой да не го види. И после, той може да стане толкова голям, че всички да го видят, но да не могат да го уловят. Като видите такъв голям човек, да ви обхване страх и трепет, да не можете да се приближите при него. Смирението съдържа в себе си и милосърдие. Смиреният човек може да се смалява, да става невидим, но той може

и да се увеличава, да стане толкова голям, че погледът на човека да не може да го обхване. Някой казва: много малък станах, много се смалих. – Колко се смали? Като бръмбар стана ли? Ако си станал като бръмбарче, ще трябва да станеш още по-малък, като микроба. След това ще станеш още по-малък, като атом, и най-после ще станеш още по-малък, като йон. Станеш ли като йон, ще можеш да влезеш в главата, в мозъка на някой учен и ще научиш всички тайни в природата, ще научиш, защо се смущаваш. После пък ще научиш изкуството да се увеличаваш, да ставаш голям. Някой казва: да мога да се увелича, че да бръкна в някоя каса. Щом бръкнеш в някоя каса, ти ще станеш видим и ще те уловят. – Искам да науча Истината. – Щом научиш Истината, ти ще се зарадваш. Някой студент казва: искам да свърша университет, но нямам средства. Който е намерил Истината, той и средства ще намери, да свърши не един, а четири факултета. И каквато длъжност пожелае после, той ще може да я вземе. – Искам да стана министър. И това не е мъчно.

Казвам: когато човек иска да стане министър, или да заеме някаква почетна работа, която да повдигне неговото реноме, това значи да изпадне в смешно положение пред себе си. Да искате никаква почетна служба само за известно положение, то е равносилно да изпаднете на мястото на онзи българин, който свършил в Америка и отишъл при княз Батемберг да иска някаква добра служба. Този българин бил родом от Свищов. Князът го запитал: каква служба искате? Той имал пред вид да го назначи пръв министър. – Искам да ме назначите директор на една от софийските гимназии. – Тогава ще отидете при министъра на просвещението, той се занимава с такива служби. Съвременните хора се намират в същото положение: Бог иска да ги назначи министри, а те искат да станат директори на някоя гимназия, или градоначалници, или пристави, да носят по една звезда, да обръщат внимание на хората. И тогава Господ казва: ще отидете при министъра, той ще ви назначи на такава служба.

И сега, когато хората се запитват, има ли Господ или не, това подразбира, че те питат, има ли Истина или не, може ли да се намери Истината, или не може. Бог съществува само за онези хора, които вярват в Истината. Които не вярват в Истината, за тях Бог не съществува, те сами за себе си са богове. Онзи, за когото има Бог, той има вяра, има религия. Не е въпросът за формата на вярата и на религията. Важно е, че в каквато форма и да признава религията, за него Бог съществува.

Често между хората се говори, че трябва да обичат държавата си, да зачитат обществения строй. Казвам: само този човек може да поддържа обществения строй и да обича държавата си, който има Истината в себе си. Аз не говоря за човека на насилието. Когато имам Истината в себе си и минавам покрай някой въоръжен стражар или войник, те веднага слагат оръжието си пред мене. Когато имам Истината в себе си и минавам покрай затворите, вратите на затворите се отварят, и затворниците се пущат навън. И като срещна някой затворник, аз го питам: за Бога ли страдаш, или за себе си? Ако каже, че страда за Бога, аз му казвам: ти можеш да отидеш в затвора, да проповядваш на хората за Бога. Който каже, че страда за себе си, той носи ножа си нагоре. На този човек казвам: ти трябва да имаш в ума си само една идея - идеята за Бога. Войникът, който върви след затворника, въоръжен със своя нож, насочен нагоре, с това иска да му каже: ако ти, като влезеш в затвора, бъдеш така смел като мене, който сега те карам, и ако твоят нож на Истината бъде така остър и насочен нагоре, ти ще бъдеш ангел-хранител между всички затворници. Като влезеш при своите братя в затвора, които са обезсърчени от човешки неправди, ти им кажи: иде ден на вашето освобождение! Всички затворници могат, да излязат от затворите, обаче, важно е и за самите тях, дали ще могат да изпълнят волята Божия. Още днес всички затворници могат да се освободят, но въпрос е, дали като излязат от затвора, ще могат да изпълнят волята Божия. Ако не изпълнят волята Божия, те могат повторно да сгрешат, и тогава наказанието им може

да се удвои: наместо 20 години, да прекарат в затвора 40 години. Днес всички затворници струват на България милиони. И ако тя би могла да ги пусне на свобода, какво по-добре от това? Те ще работят за нея, ще станат честни и почтени хора. Кога? – Само ако са готови да изпълнят волята Божия. Как могат тези хора да се обърнат? Религиозните хора казват: ние трябва да се обичаме. Досега и аз съм проповядвал на хората да се обичат едни други, но отсега нататък оставам този въпрос настрана и казвам: хората трябва да обичат Истината! Сега вече аз проповядвам любов, обич към Истината. Този е кардиналният въпрос, който може да освободи хората от робство. Затова у всекиго трябва да се зароди желание да даде всичко, а не да даде само от изобилието на своята душа. Както онзи, който е раздал имането си на бедни, така трябва да постъпи и всеки човек, който има обич към Истината. Ние не искаме това от бедните, но от богатите. И онези от богатите, които искат да служат на Истината, трябва да се върнат назад и да раздадат всичко, каквото имат. Които не искат да се върнат, нека продължат пътя си, но поне да кажат това на онези, които остават да живеят на земята, както и на онези, които искат да дойдат отново на земята. Обич към Истината – това е бъдещият идеал, към който всички трябва да се стремят.

Сега аз искам право да ме разбирате, да не би някои да кажат: много строга работа е тази. Значи, ние досега не сме вярвали в нищо! Не, в много неща сте вярвали, но не сте обичали Истината така, че да сте били готови да пожертвате всичко за нея, и то не само за един момент, но,през целия си живот. При това, не трябва да обичате само тези, които ви са приятели, но да обичате всички и да сте готови, както Бога, да дадете своето благоволение на всички същества. И това трябва да направите не само за доброто на другите хора, но за координиране на своята душа, на своето тяло, да бъдете в съгласие с великата Истина. Координирането е основен закон, който всеки трябва да знае. Координирането представя онази канализация, която трябва да се прекара в човешката душа, за да може всеки подтик да

преминава през нея и да дава ход на общото развитие на силите в човешкия организъм. Без тази канализация човек може да се пукне; щом се прекара тази канализация, тя ще даде път на Божието благословение да тече в него. Опита ли се човек да спре тази Божествена енергия, той ще подпуши: всички пътища в себе си, а с това ще наруши координацията на силите в организма.

Казвате: човек не трябва да люби. – Вие още не сте любили. Човек не трябва да говори Истината. – Вие още не сте говорили Истината. От опитността, която досега сте имали, по всичко се вижда, че вие още се намирате на границата между стария и новия живот. На първо място вие искате да бъдете здрави. На второ място вие искате да имате здрав ум и здраво сърце, за да можете да постигнете идеалите на вашите ум и сърце. За да постигне всичко това, човек трябва да има любов към Истината. Имате ли любов към Истината, вие ще можете да заемете: и най-доброто положение. Тъй щото, искате ли да прокарате в живота си великата идея – любов към Истината, вие трябва да имат любов към работата. В живота ще срещнете много граждани, които почти никак не работят; същевременно ще срещнете много селяни, които работят извънредно много. И едното е престъпление, и другото е престъпление. И онзи, който много работи, се притеснява, както и онзи, който не работи. Обаче, природата изисква да се впрегне на работа само толкова енергия, колкото е необходимо, при това, когато човек дава от себе си, той също така трябва да получи нещо. Трябва да става правилна обмяна. Казвам: човек трябва да води правилен религиозен живот, или правилен духовен живот. Някой казва: смисълът на живота седи в това, да пожертва човек всичко. Така проповядват и владиците, и свещениците, и проповедниците. Кои владици, свещеници и проповедници говорят така? Така говорят и са говорили онези, които заминават и са заминали за онзи свят. Живите имат друго мнение. Като дойдат новите служители на Бога, те ще служат по особен начин, а не като сегашните. Преди всичко те ще се обличат по съвсем

друг начин. Облеклото на съвременните Божии служители не е нищо друго, освен парадиране. Докато човек парадира с облеклото си, той не може да бъде истински Божи служител. И забележете, когато човек започне да остарява, той започва и да се дигизира. Човек трябва да стане като малко дете. Вземете пример от Христа. Той не се обличаше с цел да парадира. Той носеше римска тога, а на краката си имаше обуща, подобни на сегашните сандали. Христос имаше ли корона на главата си? – Нямаше. Аз не съм против короните, но Истината трябва да бъде корона на главата на човека! Казвам: трябва да ме разбирате правилно! Някой казва: значи, старата религия трябва да се разруши. Питам: от осем хиляди години насам кой е причина за разрушение на религията? Някой отдавна е разрушил религията, но кой е той? Човекът, който говори Истината, и слънцето, което грее, не могат да рушат нещата, те само ги разтопяват. И когато нещата се топят, това не става по наша воля, но законът е такъв. Понеже много хора искат да придобият вътрешния смисъл на живота, питам: как ще се домогнат до това нещо? Например, някой иска да напише нещо много хубаво, но не може. Друг иска да изсвири едно музикално парче много хубаво, но не може. Защо? – Защото в целия живот, както и в природата, от хиляди години има преповторение на нещата. Вземете, например, каквото е казали Платон от толкова хиляди години, и до сега се повтаря. Всички говорят за обективен, за субективен свят, за субстанция, за понятия и т.н. Казвам: животът не се заключава в понятията, но той се изразява чрез тях. Преди всичко, когато двама души се срещнат, те трябва да имат обща база на опознаване. Тази база осигурява правилните отношения, които се създават между тях. Отношенията между тях трябва да бъдат такива, както между окото и ухото. Как се запознават окото и ухото помежду си? Окото гледа, а ухото слуша. Следователно, между окото и ухото има известно координиране. Окото може да покаже посоката, отдето иде гласът, а ухото може да схване, какъв е гласът, който се чува. И затова, когато тези два органа могат да се координират, между тях

има обич, любов; не могат ли да се координират, никаква любов не може да съществува и между тях. В такъв случай, ако двама души могат да се координират, те ще могат и да се обичат.

Сега, като слушате да се говори по този начин, мнозина ще се натъкнат на едно противоречие. Обаче, които могат да схванат дълбокия смисъл на думите ми, те ще изпитат голяма радост. Например, говори се за самоотричане, за отказване от старото. Някои ще кажат: какво ще стане с нас, ако се откажем от старото? Питам: когато човек умре, не се ли отказва от всичко? Нашите дядо и баба не се ли отказаха от всичко? Тогава, не е ли по-добре да се откаже човек доброволно от всичко старо още приживе, отколкото да чака смъртта и тогава, иска не иска, да се откаже? В това отношение Толстой беше ясновидец. Той предвиждаше, че този закон ще се наложи, и затова предварително казваше на жена си: хайде да се откажем от всичко старо, да се откажем от богатството си. Жена му, обаче, не се съгласяваше. Не мина много време, дойдоха болшевиките и наложиха този закон насила. Казвате: страшно нещо са болшевиките! Да, страшни са, но те са ангелите на смъртта, които дойдоха, и без да питат някого, взеха всичко до стотинка. Че били владици,

попове или управляващи, те насила наложиха този закон. Казвате: кой ще ни избави от болшевиките? Само Истината е в състояние да спаси човечеството от болшевиките като внесе между тях законите на Любовта, Мъдростта, Правдата, Добродетелта, милосърдието, кротостта въздържанието, търпението и т.н. Само Истината може да освободи човека, никакви други илюзии не трябва да си правите. Дойдат ли болшевиките, те ще ви хванат за гушата и ще ви поставят в затворите. Обаче, Истината ще освободи всички хора, ще ги извади от затворите и ще ги пусне на свобода.

И тъй, обект на Любовта е Истината. Човек не може да люби, докато няма Истината. Ако искате да любите и да ви любят, непременно трябва да имате Истината в себе си. Който люби, той търси Истината. Някой казва: аз любя. Значи, ти търсиш Истината.

Друг казва: защо не ме любиш? – Защото нямаш Истината в себе си. Казва се в Писанието: „Възлюбил е Истината в човека." На друго място се казва: „Бог толкова възлюби света, щото пожертва своя единороден син, за да не погине всеки, който вярва в Него. И от този стих се разбира пак същото. Истината у нас, която Бог е възлюбил, това е Любовта. И тъй, повдигнете се, вложете Истината в себе си и не бивайте вече роби на миналото, на вашите деди и прадеди. Стопете на нозете си и кажете: отсега нататък аз ще търся само Истината. Когато намерите Истината, вие ще знаете вече да любите, но и вас ще любят. Тогава и животът ви ще се осмисли и ще се освободите от всички болести и недъзи на миналото. И като говорите в името на Истината, ще престанете да се занимавате с греховете на другите хора. Да се занимавате с греховете и престъпленията на хората в името на Истината, това значи да се цапате. Какво могат да ви интересуват умрели хора? Нека умрелите почиват в гробовете си! Нека богатите почиват в своите богатства! Какво ще ме интересува това, че някой умрял? Или, какво ще ме интересува това, че някой писал нещо невярно за мене? Нека той бъде доволен от това, което е писал. Който има Истината в себе си, той се радва и на малките блага, които Бог му е дал.

„Възлюбил е Бог Истината в човека" - Това подразбира закон на координация. Запример, заболеете от някаква болест. Първата, работа е да намерите причината на тази болестта. Като намерите причината на болестта, вие веднага ще се координирате и болестта ще изчезне. Някой ще каже: ами като се лекуваме сами, какво ще правят лекарите? Няма защо да се грижите за лекарите. Вие ще постъпвате, както сега правят испанците. В Испания при лекарите не ходят само болни, но и здрави хора. Там болните хора не плащат на лекарите. Всеки здрав обаче, внася в една касичка по два лева за лекар. Като се съберат около стотина абонати, лекарят събира тия пари. Дойде ли пред касичката и види, че в нея няма нищо, той знае, че някой болен е дошъл да се лекува. Значи, докато сме здрави, ще плащаме на

лекарите за съвети, да не заболяваме. Щом сме болни, няма да плащаме нищо на лекарите. Следователно, оттук виждаме, че добро може да прави само здравият човек. Болният човек не може да прави никакво добро. И затова, само здравият човек може да плаща; болният нищо не може да плаща на лекаря.

Сега, аз ви поощрявам да плащате на лекаря си, докато сте здрави. Щом сте болни, нищо няма да плащате, ще се лекувате даром. Бъдещият ви идеал е да научите, какво нещо е Любовта. Човек не може да обича, не може да бъде силен, докато няма Истината в себе си. Не си правете илюзии, че без Истината можете да бъдете силни хора. Казвате за някого: този човек може да заповядва на духовете. Казвам: той не може да заповядва на органите си, че ще заповядва на духовете! За да може човек да заповядва на духовете, той трябва да научи законите на материята и да знае, как да я владее. Докато не научи законите на материята, не само че не ще може да заповядва на духовете, но те ще си играят с него. Духовете са ни научили на всички отрицателни прояви, на всички лоши занятия: на омраза, на кражба, на тунеядство и т.н. Рече ли някой да работи, те веднага ще му кажат: няма какво да работиш, нека другите работят за тебе. Съвременните хора се възпитават от духовете. Когато дойдат до положението да заповядват на духовете, в света вече ще дойде нова култура – култура на великата Истина, която ще внесе свобода в живота. Тогава всички хора ще бъдат еднакво свободни; училищата ще бъдат отворени за всички хора и ще им доставят нужното знание, което води към освобождение и просвета. Тогава всички хора ще придобият живота, ще знаят, колко да живеят; те ще живеят, колкото искат и ще бъдат свободни да заминат, когато искат. Тази е новата религия, която ще дойде в бъдеще и по която ще може да живее всеки, който търси Истината. Не казвам, че другите хора трябва да се мразят. Преди всичко, омразата не разрешава въпроса. Любовта разрешава всички въпроси. Казано е: „Да възлюбиш ближния си, както себе си!" Обаче, Любовта чрез Истината носи правилното разрешение на

въпросите. И тогава, като обикнете някого, вие ще знаете, защо го обичате. Обичате ли някого трябва да намерите в него една черта, на която напълно да разчитате: нито той да си играе с вас, нито вие да си играете с него. Тази черта ще представя истинската връзка помежду ви.

Сега аз ви говоря за науката на Любовта, както и за науката на Истината. Тази Любов, и тази Истина, за които ви говоря, те не се проявяват отсега, те са проявени от хиляди години насам. Сега ние трябва само да си ги припомним. Ако се обърнете към вашето минало и си спомните за Любовта, за Истината и ги приложите в живота си, вие ще придобиете новата светлина. Тогава всички хора ще се разберат. Ако не се приложи тази Любов и тази Истина, в живота на хората винаги ще има противоречия.

И тъй, не очаквайте светът да се оправи по механически начин. Няма какво да се оправя светът, той е оправен. Едно насърчение ще ви кажа: вие трябва и можете да се оправите. Смъртта никога няма да изчезне от живота, но насърчителното за вас е, че вие можете да станете безсмъртни. Лъжата никога няма да изчезне от живота, но вие можете да намерите Истината, която да ви направи свободни. Сиромашията никога няма да изчезне от живота, но вие можете да станете богати. Невежеството никога няма да изчезне от живота, но знанието може да бъде ваше достояние. Ето защо, казвам: не примирявайте противоречията в живота, защото има сили вън от живота, които уреждат всички противоречия. Мравите не уреждат живота, но те могат да уредят само своите мравуняци. Човек не може да се разпорежда със себе си, има други същества, които уреждат живота. Когато дойдат културните ангели в света, те правят с хората същото, каквото хората правят с дърветата. Те казват: еди-кое си поле трябва да се окоси; съберете 20 000 левенти момъци и ги окосете като трева! Казвате: колко са жестоки. Те са жестоки, а когато вие режете дърветата, това не е ли жестокост? Ще кажете, че това не е жестокост, а култура. Ако вашата дъщеря е в някое леко заведение и продава себе

си, не е ли по-добре тия културни същества да я откъснат от тази среда и да я занесат в техния свят?

Не е ли по-добре за един министър, който подписва смъртната присъда на 20 души, да замине за другия свят, между, висшите същества, преди да е подписал тази присъда? По-добре е такива хора да се отрежат, като дърветата, от своята среда, и да се занесат на по-добро място. Ние не искаме хората да умират, но да отиват в онзи свят, да се учат.

И тъй, ние сме за разумния живот. Казвате: какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота седи в това, да се възлюби Истината. Като възлюбите Истината, тя ще отвори всички врати, ще ви направи свободни. Това е проста задача, в която всеки за себе си, индивидуално, ще разреши следните важни въпроси: ще живеете или ще умрете, богати ли ще бъдете или сиромаси, умни ли ще бъдете или прости. Разрешите ли тези въпроси, ще намерите и смисъла на живота.

Писанието казва: „Бог е възлюбил Истината в човека". Щом Бог е възлюбил Истината у вас, тогава вие сте в положението на онзи блажен човек, на когото господарят прости дълга. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да възлюби Истината.

Аз желая сега Бог да възлюби Истината, която е в душите ви, а вие да се радвате!

Беседа от Учителя, държана на 8 май, 1927 г. в гр. София.

ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ

„Давайте, и ще ви се даде!" (Лука 6:38)

При сегашния развой на живота, хората са изучили само науката на взимане. Всички казват: "взимай"! Тъй щото, безсъзнателният живот започва с науката „взимай", а съзнателният живот започва с науката "давай"! Това не подразбира, че единият процес има преимущество над другия, но с това се изнасят два процеса в развитието на живота. От знанието на тези и на ред още процеси в живота се създава философия, с помощта на която, могат да се примирят всички действия, които изглеждат противоречиви. Често, страданията в живота на хората произтичат от факта, че те не разбират интимните, подбудителните причини в природата. По-право казано, те не разбират интимните, подбудителните причини на Бога. Когато се говори за Бога, съвременните хора имат особени понятия; когато се говори за живата природа, те пак имат особени понятия. Обаче, каквито и да са понятията им за живата природа или за Бога, един ден, те все ще се изправят. Да се говори за морализиране, за възпитание, за изправяне или за просвета, това не е достояние на хората. Хората са само носители на култура, но те сами не създават културата. Който иска да разбере смисъла на своя живот, най-първо, той трябва да разбере отношенията си към живата природа и към Бога. Той трябва да разбере себе си, т.е. да познае себе си. Какво представя човек, сам за себе си, т.е. каква е неговата отличителна черта, това е един от важните въпроси. Той трябва да започне с видимото. Казват: човек има ум, сърце, воля. Умът е нещо отвлечено; сърцето е нещо отвлечено; и волята е нещо отвлечено. Човек трябва да започне от себе си, от един конкретен факт.

Кое е това "себе си" в човека? – То е видимият човек. Кое представя видимият човек? – Това е неговото живо тяло, върху което природата въздейства, и то отвсякъде възприема нейните мисли, желания и действия. При това, човек трябва да знае, коя е неговата най-важна част от тялото му, т.е. коя е неговата опорна точка. Някои мислят, че опорната точка в тялото на човека са краката. Не, опорната точка в тялото на човека е неговата глава. В съвременната техника правят опити, да създадат желязна кола, която да пътува по една релса, а не както досега, на две релси. Тази кола ще бъде поставена на две колелета и ще върви по права линия. На тази кола, отгоре, ще има една топка, която ще се върти. Докато топката се върти, и колата ще се движи по права линия. Престане ли топката да се върти и колата ще престане да се движи, или пък, ще се преобърне. Колкото по-бързо се върти топката, толкова по-бързо ще се движи и колата. Учените отдавна са забелязали същото нещо, по отношение на човека: и човек се движи по права линия, на две колелета и с една топка отгоре. Двата крака представят двете колелета. Човек се движи дотогава, докато и неговата глава мисли. Праволинейното движение в света е движение на правата мисъл. Триъгълникът е хармонично разпределение на силите в духовния свят. Квадратът е хармонично разпределение на силите във физическия свят. Точката, пък, представя опора на мисълта.

И тъй, човек трябва да има ясна представа за себе си. Ако ние имаме ясна представа за себе си, тогава и всички науки ще имат известно съотношение към нас. Докато ние не познаваме себе си, и природата ще ни бъде чужда, и светлината ще ни бъде чужда, и топлината ще ни бъде чужда; яденето, пиенето, приятелството, всичко ще ни бъде чуждо. Разберем ли себе си, ще знаем, че ние никога не можем да умрем. Например, картината, която художникът е рисувал, може да се изгори и разруши; къщата, в която човек живее, и тя може да се изгори, но що се отнася до самия художник – до създателя на нещата, никой не може да го разруши, никой не може да

посегне на него. Това е основна мисъл, която всички трябва да имат предвид. Мисли ли човек, че някой може да го разруши, светът за него вече нищо не струва. Мнозина мислят, че като умрат, всичко ще се свърши. И затова, те казват: понеже, след смъртта всичко се свършва, сега поне да ядем и да пием, да си отживеем. Щом тези хора мислят така, ние няма какво да се разправяме с тях. Те са свършили вече. На тези хора ние пожелаваме, да си вземат своите дипломи. На всички хора, които са свършили университета на природата, тя дава диплом, като пише отдолу: „диплом на смъртта". Защо? – Понеже, тези хора са свършили всички науки на смъртта: те са свършили науката на страданието; те са свършили науката на греха; те са свършили науката на лъжата; те са свършили науката на измамата; те са свършили науката на личността. Лъжата е велика наука: тя е наука на дипломацията. Като говоря за науката на лъжата, тя не е още тази, която хората познават. Някой казал няколко лъжливи думи, това още не е лъжа. Някой бръкнал в касата, или в джоба на някого и извадил няколко лева, сто лева, например, това още не е кражба, то е само опит за кражба. Когато някой представя известни неща като верни, а всъщност не са верни, това още не е лъжа; то е само опит за лъжа. Когато човек се опитва да лъже, той изследва само естеството на лъжата. Това е само опит до съзнанието на човека, да познае, дали в даден случай, той е казал Истината, или не. Следователно, за да има човек постоянна мярка за нещата, той трябва да познава себе си, да познава своите отношения към живата природа и към Бога.

Сега, като говоря за познаването, аз не разбирам обикновеното познаване, което ни доставя ред страдания. Когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще престане да страда; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще престане да греши; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира с невежеството; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира с безсилието; когато човек познае себе си, в правия смисъл на думата, той ще ликвидира със

смъртта; когато човек познае себе си, той ще започне с Истината, с великото и славното в живота. Човек не може да познае Истината и да започне с нея, ако не познае себе си. Ако той не познае единицата, себе си, как ще започне с тройката, т.е. с Истината, с Бога? Следователно, човек, като единица, като космически човек, трябва да излезе от своето инертно състояние. Допуснете, че в природата има такова инертно състояние на материята, при което, тя нито се дели, нито се умножава. Какво трябва да се направи с нея? При това състояние, материята трябва да се осмисли. Такова е състоянието на човека. И затова, за да се осмисли живота му, в него трябва да се роди някакво противоречие. Противоречието не се ражда в Бога. То се ражда в хората. Това противоречие се заключава в познаване на материалното в живота. То се явява като естествено последствие на стремежа в хората, да опитат всички желания. Желанията, пък, представят материала, с който ние трябва да съградим нашето тяло, главно външната страна на нашето тяло.

Мнозина се спъват по въпроса за желанията и казват: защо ни са желанията? Казвам: в живота на хората трябва да има много желания, за да съградят телата си. Щом се съградят телата, тогава ще се дойде до чувствата, които представят облекла на телата. След това ще се дойде до вътрешния процес, който представя мазилката на телата. Затова, именно, Мойсей казва: „Не туряйте желанията в сърцата си, понеже те са твърди и ще ги наранят". Като твярд материал, желанията трябва да останат вън, за да може с тях само да се гради. Значи, всяко желание трябва да се постави на своето място, да се използва като материал, за градеж на тялото. Щом дойдем до чувствата, човек вече трябва да има известен терк, известна форма, която да им предаде. Обаче, при сегашните разбирания на живота, хората считат желанията като нещо много важно, вследствие на което ги поставят в сърцето си и, по този начин, си създават големи нещастия. Желанията, както и чувствата, сами по себе си, нямат живот. Както много дрехи трябва да се скъсат, докато са развие и

израсне нашето тяло, така и много чувства и желания трябва да се изтъркат, да умрат, докато се прояви животът на душата. Чувствата са най-хубавото облекло, с което душата може да се облаче. Някой казва: моите чувства са скъсани. – Нищо от това. Ако днес се облечеш с една дреха, утре можеш да облечеш втора, после трета и т.н. Вие не трябва да се спъвате от това, че вашите чувства и желания се разрушават. Те трябва да се разрушат, да се направят на дребен материал, за да се поставят на своето място при градежа на тялото. Сега трябва да се спра върху човека, главно върху неговата глава. Преди всичко, той трябва да обърне внимание върху способностите си. Защо? Групирането на няколко способности съставят силата на човека. Също така и няколко желания, няколко чувства, групирани на едно място, съставят подтика на самия човек.

На първо място, човек трябва да оказва известно влияние върху своите способности. Той трябва да разграничава личните си чувства от висшите. Личните чувства у човека не представят никаква способност. Те представят само потоци. Любовта към Бога, също така, не е способност, но чувство, което дава силен тласък, подтик в живота на човека. Въпросите за способностите пък, могат да се разрешат само тогава, когато се разреши Питагоровата теорема. Въпросът за способностите може да се разреши само тогава, когато човек се научи да свири, да смята, да мисли за причините и последствията на нещата. Тъй щото, дойдем ли до способностите, ние трябва да разбираме причините на явленията, които съществува в природата, както и законите, които са свързани с тях. След това трябва да разбираме и последствията на тия причини. При това, забелязано е, че всяка способност дава известна пластичност на човешкото тяло. Например, силният човек трябва да има добре устроено тяло. Като говоря за силен човек, аз нямам предвид този, който може да се боксира, да надвива другите във физическо отношение. Според мене, такъв човек още не е силен. Ако такъв силен човек се намери пред човек със силна мисъл, последният може да го повали на земята.

Човек, който има силна мисъл, може да се бори и с най-големия юнак. Някой голям юнак може да се бори с 20–30 души, но той не може да устои на човек със силна мисъл. Не е механическата или физическата сила, която побеждава човека. Следователно, има ред сили в живота, на които трябва да се знае естеството. От непознаването на тези сили произтичат страданията, които хората имат ежедневно. Една от тия сили е гневът. Знае ли се, например, от какво произтича гнева в човека? И гневът има свой произход. Той се е явил в най-ранни времена, когато у човека се събудило желание, да излезе от своето инертно състояние и да произведе единицата. Обаче, явят ли се две единици, ражда се злото в света; не както хората го разбират, но злото като творческа сила, като творчески принцип. Адептите, от древните времена още, са считали всички числа от 1 – 10 като реално добро, понеже произтичат от единицата. Всички числа пък, които произтичат от двойката, те са считали за лоши числа, понеже имат лоши, фатални последствия.

Днес, като се наблюдават отношенията между мъжете и жените, мнозина казват: жената може да примири двама скарани мъже. Не, жената никога не може да примири двама скарани мъже. По-скоро, жената може да скара двама мъже, но не и да ги примири. Само майката е в състояние да примири двама скарани мъже. Защо? – Понеже в нея има сили, които действат благотворно върху мъжете. Те имат любов към нея. На същото основание и мъжът не може да примири две скарани жени. Бащата само е в състояние да примири две скарани жени. В това отношение, мъжът и жената представят страни в един триъгълник. Тези две страни в триъгълник се основават на един вътрешен принцип, който дава подтик на тяхното движение. Мъжът и жената са излезли от майката, или от онази равнодействаща Божествена линия, която дава подтик на човека да мисли и да чувства. В своето развитие, човек си поставя като идеал известни идеи, които иска да постигне. Най-първо, той иска да развие своето физическо тяло, да създаде в себе си добре устроен стомах, добре развити ръце и

крака, добре развити очи и уши, правилно развити бели дробове и добре разработен и развит мозък. Човек знае, че като има добре развито тяло, от това зависи и неговото бъдещо щастие. След като развие добре физическото си тяло, той има желание да развие и разработи в себе си известни добродетели. Запример: седне до вас някой човек, който не е досетлив и ще се доближи с крака си, толкова близо до вас, че ще ви причини болка; но не се досеща да се отстрани малко. Ако пък до вас седне някой досетлив човек, той ще запази известно разстояние, ще седне, най-малко, един метър далеч от вас. Казвате: какво от това, че единият човек е досетлив, а другият недосетлив? От голямо значение е това. Досетливият човек на физическия свят ще бъде досетлив и в духовно отношение. Недосетливият във физическо отношение ще бъде недосетлив и в духовно отношение. Качествата на човека се пренасят от физическия свят в духовния.

Христос казва: „Давайте и ще ви се даде!" Какво трябва да дава човек от себе си? Човек трябва да даде всичко онова, което Бог е вложил в него. Следователно, духът, който, сам по себе си, е неделим, трябва да слезе в материята и да придобие от нея едно качество, каквото сам не притежава. Например, материята е инертна, тя се дели, но не може да се разширява. Обаче, духът не се дели, но се разширява. В разширението се заключава човешката еволюция. Следователно, щом духът слезе в материята, той й придава това, за което тя не е способна. Той започва да я разширява, да образува от нея множество форми. Създаването на много форми представя хубавата, красивата страна на живота. Това, именно, осмисля и самия живот.

И тъй, докато даваме, нашият живот има смисъл. Щом престанем да даваме, тогава и беднотията започва. Няма по-лошо нещо в света от това, да остане човек сам, да ходи тук-там, да очаква на хората да му дават. Казвате: какво имаме да дадем? Всеки може да даде нещо. Когато ученикът влиза в училището, и той може да даде нещо на учителя си: първо – той дава вниманието си към учителя, като го

слуша, а после – започва да работи върху уроците, които учителят му преподава. Правилно ли е, след като учителят е предавал уроци, няколко часа наред, ученикът да каже: господин учителю, реши ми задачата! Ако учителят всеки ден решава задачите на своя ученик, в края на краищата, той нищо няма да научи. Учителят ще стане по-учен, а ученикът – по-голям невежа. Следователно, първото нещо, което се изисква от човека е, да знае, какво представя той, като човек. Човекът е първото число, единицата, която не се мени. От единицата са произлезли чувствата и способностите в човека. Тази единица постоянно радиира; тя е живата душа, от която е произлязло всичко в света. Аз не говоря за тази единица, която може само да се напише на черната дъска или на хартия, но под "единица" подразбирам всеобемащото съзнание, което непрестанно изпуща от себе си лъчи. Всеки лъч, който излиза от човека, се означава с числата: едно, две, три, десет, хиляда – до милиони; всеки лъч има свое предназначение. В този смисъл, всеки човек включва, т.е. съдържа в себе си единицата. Казвате тогава: да се обичаме, да говорим истината! Питам: какво нещо е обичта? Какво нещо е Истината? Да се обичате, да говорите истината, това са все още материални работи. Запример: вие сте хлебар, продавате някому хляб и този човек ви пита: пресен ли е хлябът? – Пресен е. Тъй щото, да казваш, че обичаш някого, това подразбира, да имаш готовността и разположението да говориш с него искрено, чистосърдечно, да го приемеш дома си, поне за две-три вечери, да го нагостиш добре и т.н. Ако това чувство на обич не може да се прояви отвътре навън, и мислите на хората не могат да действат.

Много от съвременните културни хора са слезли до най-низкото положение, вследствие на което, се намират в противоречие със себе си. Каквото и да правят, в края на краищата, те казват: ние все ще умрем един ден и всичко ще се свърши с нас. Като се натъкнат на някой въпрос за разрешение, те казват: този въпрос не е за нас. Като дойдат до въпроса за Господа, те пак казват: дали съществува, или не съществува Господ, това ни най-малко не ни интересува. Като дойдат

до въпроса за женитбата, те казват: за нас е важно да се оженим, а за каква жена ще се оженим и какви деца ще имаме, това не ни интересува. Каквито Бог даде, такива ще бъдат. Да, но тия хора трябва да знаят, че в женитбата има и техни работи. Тогава, какъв смисъл има такъв живот? Да се разсъждава така, то е все едно, човек да се намира в положението на старите турци, които имат обичай да женят младия, без той да знае, коя ще бъде неговата избранница. Младият, като знае този техен обичай, казва на своите близки: щом искате, оженете ме. При това, той очаква, че те ще му изберат млада и красива мома. Един турски бей се оженил, според този обичай, именно, и неговата избранница трябвало да си свали булото, едва след оженването си. По този случай, тя запитала своя мъж, на кого да се показва, и на кого да не се показва. Той ѝ казал: показвай се на когото искаш, но само на мене не се показвай! Защо ѝ казал така? – Защото тя била много грозна. Питам: на какво се дължи нещастието, което сполетяло този турчин? То произтича от обичаите, които съществуват в живота. Според обичаите на турците, този човек нямал право да си направи свободен избор. Понякога и ние се намираме в същото положение: речем да се покажем пред хората, но с това създаваме и на себе си, и на тях, нещастие. Затова и ние трябва да запитваме: на кого да се показваме, и на кого да не се показваме? Обаче, при такъв въпрос, и на нас ще отговорят: на когото искате се показвайте, само на нас не се показвайте. Ти имаш една свещена идея в себе си и такъв, какъвто си грозен, запитваш: на кого да се показвам? Тази идея ще ти отговори: на когото искаш се показвай, само на мене не се показвай. Най-после, ти се чувстваш нещастен и казваш: аз съм човек без идеи. Питам: на какво прилича човек без идеи? Или, на какво прилича човек, когото идеите напущат? Той прилича на жена или на мъж, които са напуснати – жената от мъжа си, а мъжът от жена си. Той прилича още и на жена-вдовица, или на мъж-вдовец. Обаче, не е правилно да съществуват в света вдовици или вдовци. Да съществуват вдовици и вдовци, това е аномалия в

живота. Според великия закон на живота, нито жена без мъж може, нито мъж без жена. Казвате: Господ дал, Господ взел. Не е така. Човек не трябва да бъде нито вдовец, нито вдовица. Ако децата на някоя майка измират, това не е по волята Божия. Какво представя дом без деца?

Сега, като говоря така, не трябва да се взима само външната страна на тия думи. Вие трябва да ги разглеждате в техния духовен смисъл. Децата представят нещо хубаво в живота. Защо? – Защото децата създават най-хубавите неща. И те представят известна интелигентност от себе си. Те са тактични, знаят, как да постъпват с родителите си. Често виждате някое дете да влиза в стаята на баща си. Бащата пише, работи нещо, а то дойде полека при него, приближи се, целуне го и седи, чака. Какво чака това дете? То знае, че баща му е купил кутия с локум и ще получи едно локумче. И наистина, бащата ще му даде едно локумче. Като получи локумчего, детето си излиза. На другия ден, пак отива при баща си, целуне го и чака. Така прави то всеки ден, докато кутията с локумите се изпразни. Щом кутията се изпразни, и детето престава да влиза в стаята на баща си. Защо? – Локум няма в кутията. Като пристигне нова кутия с локуми, детето пак започва да посещава баща си. Тези неща са обикновени, наистина, материални работи, но те стимулират човека в неговия път. Докато му трябва локум, той и при баща си ходи, и на църква ходи, и на Бога благодари; щом кутията се изпразни, и той престава да ходи при баща си, престава да ходи на църква, и на Бога вече не благодари. Казвате: какво трябва да правим? Напълнете кутията с локум и с бонбончета, и бащата ще бъде посещаван от децата си, и църквите ще бъдат пълни с богомолци, и на Бога ще се благодари. Ето философия, която трябва да се приложи в живота на хората. Църквата представя човешкото сърце, което трябва да се отвори.

Съвременните хора са много невежи. Те мислят, че като излъжат някого, ще придобият нещо. Не, срещне ли ви някой човек и ви запита нещо, кажете му истината. Този човек ви пита, например: кой

е пътят за село Раднево? Ти не знаеш пътя за това село, но не искаш да се изложиш, че не знаеш и объркаш човека. Щом не знаеш пътя, кажи си истината. Ако пък искаш да му услужиш, намери някой човек, който знае пътя и го помоли, да му услужи. Или пък, тръгни заедно с него, да търсите пътя за това село. Вземете работата му присърце, като ваша. Ако човекът, който се е заблудил в пътя, е умен, всеки ще бъде готов да му помогне. После, срещате един беден човек и той веднага започва да ви разправя за своето нещастие, за да го съжалите. Истински бедният е умен човек. Още като ви срещне той, веднага ще ви предложи своя труд. Ще вземе мотиката, заедно с вас и ще се опретне на работа. Като свърши работата си, ще се усмихне, с което ще покаже своята добра воля, че всякога е готов на работа. Тогава и този, при когото е работил, ще се усмихне, ще му благодари и добре ще го възнагради. И двамата са умни хора, а умните хора всякога могат да се споразумеят. Бедният човек ще каже: знаеш ли, защо съм дошъл при тебе? Три дни съм гладувал. – Радвам се на този случай, защото той те застави да дойдеш при мене, да се запознаем и да завържем добри, приятелски отношения. Сега вземи мотиката, да ми покажеш, разбираш ли от това изкуство. Той взима мотиката и аз взимам мотиката; аз му показвам, че разбирам от изкуството да обработвам земята, но и той го познава. Казвам: докато не научим езика на мотиката, т.е. езика на работата, ние няма да станем хора.

Някой казва: аз не обичам черния труд. Ние не говорим за черния труд, но за работата. В работенето с мотика има известни закони за възпитание на младото поколение. Който не разбира тези закони, и аз съм съгласен с него, че няма по-тежка, по-грозна работа от работенето с мотика. Да работиш цял ден с оралото или с мотиката, това е, наистина, черен труд; това е труд, който огрубява хората. Затова, именно, днес всички селяни бягат в градовете и казват: дотегна ни този черен труд, тази тежка, непоносима за силите ни работа! Който разбира законите, обаче, той ще намери в този "черен труд", както някои го наричат, нещо особено, някаква особена

философия. Всяка тревица, всяко дръвче, които израстват, представя проводник на Божествената интелигентност. Съзнаете ли това, всеки от вас ще се заеме да огради, да запази всяко новоизрасло стръкче, да му даде условия да цъфне и да даде плод. След време, това стръкче, което е станало голямо дърво, ще каже: много ти благодаря, че беше така благороден, да пожертваш един-два часа от времето си за мене! Аз ще се отплатя, като ти дам възможност да почерпиш от мене, колкото енергия имам, било като топлина, било като храна и т.н.

Питам: знаете ли, какво представят всички цветя и плодни дървета, които ви обикалят? Те представят синове и дъщери на ангелите. Те са слезли от небето, с единствената цел, да помагат на съвременното човечество. Тъй щото, децата на ангелите, днес, стават жертва за повдигането на падналото човечество. И след всичко това, ще дойде някой и ще каже: дайте ми една брадва, да отсека това дърво! Не е така, приятелю. Ти ще вземеш едно дърво, ще го отсечеш, ще го изгориш, но ще знаеш, че и ако днес хората страдат толкова много, това се дължи на изсичането на горите. Всички изчезнали култури се дължат все на изсичането на горите. Защо, например, в Сахара няма никаква култура? В растенията се крие известна енергия, без която, нито животинското, нито човешкото царство могат да прогресират. От това гледище, именно, обработването на земята е необходимо за хората. Без растенията няма никакъв прогрес. Човек трябва да работи земята, дневно поне от 2 – 10 часа, и след това да разпусне воловете си на свобода. Колко килограма жито трябват на човека! Не е нужно човек да има пълни хамбари с жито. При това и земята има свои особености. Тя казва на хората: доста вече сте ме мушкали със своите лопати и мотики! Какво искате от мене? Кожата ми съдрахте вече! Вие казвате: земята се радва, когато я копаем. Не, земята не се радва, тя не е доволна, когато хората я копаят и орат повече, отколкото трябва. Тя не обича много да я разорават. Ако хората обработват земята за прогреса на човечеството, изобщо, тя е доволна, но ако се оре и разкопава, с цел за разбогатяване, тя не иска

да страда. Съвременните хора не искат да се убедят в това, но милиони хора изплащат тази своя неразумност, като пълнят гробовете.

Със своя живот те изплащат неразумността си. Следователно, време е вече да се впрегне човешката интелигентност на работа, за да може той да се освободи от чрезмерния труд. Казвате: „ние трябва да бъдем богати и затова, трябва да работим повече. Вярно е, че богатството дава условия за развитие, но за това се изисква разумносг. Само разумният човек може да използва добре своето богатство.

Сега ще направя аналогия между растителността в природата и растителността в човешкия организъм. Човек трябва да живее добре! Защо трябва да живее добре? Добрият живот представя растителността в човешкия организъм. Следователно, от това гледище, човек постоянно трябва да върши добри дела, както земледелецът постоянно трябва да сади семена в своята градина, ако иска да придобива богатства. Добрите дела представят горите в човека, които привличат влага, необходима за неговия растеж. Те не могат да спасят човека, но му дават условия за растене. Така седи въпросът в научно отношение. Тъй щото, ако някой иска да знае, какво представят добродетелите в морално отношение, той трябва да има предвид, че те са нещо подобно на растителността. И тогава, ако в морално отношение се изсекат горите в човека, каква култура ще има той? – Никаква култура.

Следователно, първото нещо, което се изисква от всички добри хора е – да насаждат гори. Щом горите се насаждат и запазват, след тях ще се явят изворите. Засега, земята е доста суха. Някой казва: сърцето ми е студено. Какво означава студеното сърце? Това показва - отсъствие на гори. Места, дето няма гори, там климатът е студен, суров. Същото нещо се забелязва и в характера на човека. Когато няма гори, растителност в човека, и характерът му е студен, суров. Когато срещнем някой груб човек, ние казваме, че горите в този човек са

изсечени. Какво трябва да се направи тогава? Трябва да се подобри състоянието на неговите морални гори. Когато се изсекат горите в моралния живот на човека, неговото лице се деформира. Щом човек престане да върши добро, престане да дава и да взима, и тогава настава деформиране на неговото лице. Брадата му, която представя нещо велико, започва да полягва малко навътре. Вдлъбнатината, която се намира на брадата, показва устойчивост в човешките чувства. Такъв човек е издръжлив в чувствата си. Нечистите мисли в човека представят порои вода, които се стичат от височините и падат по брадата, като по този начин, измиват и отнасят всичко, каквото намерят по повърхността й, вследствие на което, тя постепенно полягва навътре. Тинята, всичката пръст, която представя добри условия за растителността, постепенно се измива и остават само камъни. След няколко поколения, от брадата на този човек, т.е. от тази местност, остават да стърчат само няколко чукари. Тогава казваме, че този човек се е деформирал в лицето си. При изсичането на моралните гори, и скулите на лицето започват да изпъкват навън, а страните хлътват навътре. Носът, също така, се деформира. Някой казва: не зная, защо скулите ми са изскочили навън. – Защото горите ти са изсечени. У някои хора пък, в такива случаи, носът са пречупва, или скъсява; челюстите започват да се издават навън, като у животните, черепът спада надолу; челото постепенно се изгубва и този човек се прегърбва и казва: тежък е животът ми! Щом центърът на тежестта на човешкия мозък мине отзад на главата, и животът на човека става тежък; щом центърът на тежестта мине отпред на главата, животът на човека става лек. Това нещо може да се подложи на научен опит. Който казва, че животът е тежък, той може да прекара теченията от задната част на мозъка си в предната част, и по този начин да измени своите състояния. Измени ли състоянията си, и животът му става по-лек. Понякога електрическото и магнегическото течения в организма вървят перпендикулярно на гръбначния стълб, вследствие на което става силно сътресение в мозъка. Това се

забелязва у хора, които, като ходят, удрят силно на петите си. Токовете на обущата, у такива хора, са много изядени и такива хора обикновено, биват неврастеници. За да не удря силно в петите си, такъв човек трябва да познава законите на ходенето. Злото не е в изяждането на токовете, но това ходене, става причина за големи разстройства в нервната система.

„Давайте, и ще ви се даде!" Въз основа на този закон, и ученикът трябва да дава на учителя си, за да бъде от него научен. Когато отивате при някой банкер, вие трябва да му дадете нещо от себе си, ако искате и вие да получите нещо от него. Сега, природата насила заставя хората да дадат онова, което те не искат. Страданията ще ги заставят да дават. Въпреки това, те се питат: защо страдаме? Ако не искаш да страдаш, трябва да дадеш, защото хамбарът ти е пълен. Някой има 100 – 200 милиона лева. Нека даде част от това богатство и на други хора. Не е въпросът да раздаде всичкото си имане на 6едните, но поне излишното. Ако пък има и богат ум, при това, нека впрегне ума си в работа, да направи една фабрика, едно училище или един чифлик, чрез който да създаде работа на много хора. Този е правилният начин на даване.

Съвременните учени трябва да намерят един метод за правилното възпитание на младото поколение. Много от учените искат да приложат старите методи, но с тях нищо не може да се постигне. Със старото е ликвидирано вече, невъзможно е да си служим с него, невъзможно е връщане назад. Условията, при които се намираме днес, не позволяват вече връщане към старото. Всяко връщане към старото ще внесе смут в целия живот. В съвременните учени хора се заражда желание да се подмладят. Има един правилен, естествен път за подмладяване. Съвременната медицина, например, прави опити за подмладяване, с присаждане на някаква жлеза, но това е временно средство. След това, човек пак остарява. Истинското подмладяване седи в това, да влезе човек във връзка с целокупния живот. Това вече не е подмладяване, но стимулация. Бащата и

майката не трябва да гледат на децата си, като на средство за прехрана, да мислят, че на старини ще живеят на техен гръб. Казвам: синовете и дъщерите са разумни души, които са дошли да живеят при родителите си, не да ги поддържат, но да изпълнят известни закони, да разрешат известни задачи. Ако те доброволно, от любов, от съзнание помагат на родителите си, това е благо за самите тях. Същото може да се каже и за държавите. Те не са създадени от хората, но са творение на Бога. Когато една държава се създава, и тук виждаме същия закон. Ето защо, всяка държава, която не се подчинява на Божия закон, тя се заличава. Когато един дом не се подчинява на Божия закон, и той се заличава. Когато един човек не се подчинява на Божия закон, и той се заличава. Отде се заличава? – От лицето на земята. И когато един учен човек не се подчинява на разумните закони, по които мисълта се развива, и той се заличава. Това не значи, че той не трябва да мисли, но нека да бъде искрен, да се занимава с положителната мисъл. В положителната мисъл се заключава Истината, а Истината не може да се отрича. Да отречем Истината, това значи, моментално да умрем. Дали има истина в света, дали тя може да се отрича, или не, това е опитал един от съвременните учени. Тсй свикал голямо събрание от хора и започнал да отрича Истината, да отрича вселената, да отрича Бога и всякакъв смисъл в живота, като добавил: ако, наистина, съществува някаква сила, ако съществува Бог, нека ме порази в този момент! Едва изрекъл тези думи, и той, наистина, паднал на земята мъртав. Американските вестници веднага изнесоха този важен факт пред американската публика. Не само един американец умря, но много хора пострадаха, като отричаха Истината и съществуването на Бога. Оттогава, много американци станаха внимателни. Много пъти човек може да се отрече от Бога, но при това отричане, случва се някога и да умре. Питам: ако се отречете от Бога, от Истината, от Висшата интелигентност и разумност, кому ще служите тогава?

С това, аз искам да ви дам едно изяснение, та да се откажете от старите възгледи на живота. Съвременният човек трябва да се откаже от своите стари разбирания и възгледи за нещата. Преди всичко, той трябва да се заеме с изучаването на своя мозък. Човек трябва да изучава своите състояния, както и енергиите на своя мозък, за да може правилно да ги трансформира. Когато човек е гневен, сърдит или неразположен нещо, той трябва да знае, че това гневно състояние се дължи на енергия, събрана около ушите; в задната част на главата; и той трябва правилно да разпредели, да трансформира тази енергия, да не стане някакъв взрив. Ако не успее да я трансформира, още този ден, той ще се скара или с жена си, или с децата си, или със слугините си. Затова, разгневи ли се, нека влезе в стаята си, да се съсредоточи и по някакъв начин, да трансформира тази енергия. Тя може да се впрегне в работа и разумно да се използва. Че се е разгневил човек, в това няма нищо лошо, но то показва, че Марс го е посетил и му казва, че трябва да воюва. Не, той не трябва да воюва с близките си, но да воюва със злото в себе си. На другата сутрин пък го посетил Сатурн, и този човек става подозрителен, страхлив, започва да се съмнява във всичко и очаква най-голямото нещастие.

Още като върви по пътя, той започва да мисли, да не би някой да го срещне, да го убие, или пък, да го сполети някакво нещастие. У българите има много суеверия. Например, когато някой селянин тръгва, рано сутрин, на работа и срещне поп, той мисли, че ще му се случи някакво нещастие, или пък, работата му няма да върви добре и се връща дома си. Питам този селянин: защо се връщаш от пътя си? Той ме пита: тебе срещал ли те е поп? – Не ме е срещал. – Тогава нищо не знаеш. Казвам: ти трябваше да излезеш, или преди да е тръгнал попът от дома си, или след като замине той. Други пък вярват, че ако срещнат пълна кола с дърва, или човек с пълни кофи вода, това е на добро. По този случай, псалмопевецът казва: чакайте да мине злото, да минат лъжливите числа, да минат нещастията, че тогава да излезете от дома си. Умният човек предвижда нещастията.

Ако минава през някоя гора, дето има разбойници, той веднага схваща, че му се готви някаква засада и затова минава от друг път, или се обръща към Бога с молитва: Господи, моля Ти се, отпрати тези хора по друг път, защото работата им не е тук. Нека отидат при някой богат човек. Мнозина мислят, че молитвата не е работа. Важна работа е молитвата; тя може да допринесе много нещо на човека. Да се молиш, това е работа; да любиш, това е работа; да мислиш, това пак е работа. Музиката, науката, също така, са работа. Който работи, той може да бъде свободен. Който не работи, той пък е всякога роб. Защо човек става роб? Защо го затварят в затвора и му турят пранги на краката? – Защото не знае да люби. Някой казва: дотегна ми вече да любя. Казвам: ти още не си любил. Да любиш, значи душата ти да се разцъфти като цвят, на която да накацат Божествените пчелички и започнат да събират мед. Казвате: много се радваме! – Щом се радвате, вие трябва да давате. Забележете, например, когато пъпешът узрее, той, отдалеч още, започва да мирише. Това показва, че обича да дава. С миризмата си той привлича, готов е да дава. В това отношение, динята е много горделива, тя още не е научила закона на даването. В културно отношение, пъпешът седи по-високо от динята. Той отдалеч вика: аз съм узрял вече, давам ви своя плод. Елате да ме отрежете. Като ме отрежете, всичко можете да направите с мене, но искам семето ми да запазите, да го посадите отново в земята. Понеже динята е горделива, и да узрее, тя никому не съобщава това. Тя казва: който ме намери, може да ме отреже; ако никой не ме намери, аз ще остана на корена си. Хората, като не знаят това, казват, че динята е по-скромна. Не, тя е по-слаба в културно отношение.

Казвам: от всички растения, от всички извори ние можем да извадим морал. Светът е пълен с образци, които могат да дадат някакъв морал на хората. Като наблюдавам проявите на съвременните хора, казвам: колко много още има да живеят и да се учат хората, докато дойдат до Божествения морал, докато придобият будно съзнание! Колко внимателен трябва да бъде човек, когато отива до

някой извор! Той трябва да следи, да не стъпче и най-малкото листенце на цветята около извора. Освен това, той не трябва да бърза да пие от водата му, но да се огледа, да види, какво направление има тази вода, дали тече от изток или запад, дали от север или от юг и като се увери в доброто разположение на този извор, тогава, с благоговение, да се приближи и пие от водата му. Много от болестите на съвременните хора се дължат на това, че като пътуват някъде из планината, изпотени, пият студена вода; или, както са били натоварени с някаква тежка, лоша мисъл, набързо пият студена вода. Пият ли вода в такова състояние, те непременно ще се разболявят, или ще ги сполети някакво голямо нещастие. Пийте вода от извори, които са изложени на юг, а не на север! Южните извори са пълни с живот. Може да се пие вода и от северни извори, но само при специални условия. В България има извори, които действат добре на хората. Те са опитвали това нещо. Всеки учител може да направи ред опити в това отношение, за да провери истинността на думите ми. Учителят може да изведе около 50 – 60 деца в някоя планинска местност, при някой хубав, чист извор и там да прекара няколко часа. Като се върне, той ще забележи, че и в най-непослушните деца е станало някакво преобразование, макар и несъзнателно. За да се доберат до тази положителна наука, хората трябва да познават себе си. Те трябва да познават всички промени, които стават в техния живот, както и всички промени, които стават в тялото им. После, те трябва да разбират, доколко техните устни са възприемчиви към енергиите на живата природа. Забележете, има хора, които постоянно си свиват устните. Човек трябва да държи устните си свободно, да не ги свива. Свиването, изкривяването на устните, на устата говори за някаква анормалност в организма. В това отношение, учителите трябва да следят зорко върху своите ученици. Защо? – Защото в свободното и естествено държане на устата се крие правилното възпитание на децата. Ще видите хора, които се почесват тук-там по главата, бъркат в ушите си и т.н. Изобщо, много хора правят движения, които не са

правилни и носят лоши последствия за тях. Човек трябва да прави хармонични и съзнателни движения. Запример, ако човек пипа главата си с втория пръст, с показалеца, от този пръст излиза енергия на благородство, която може да възбуди съответна енергия и импулс в самия него. Тъй щото, трябва да има съответствие между импулсите на самия човъж и енергиите на неговите пръсти.

Като говоря тези работи, мнозина ще кажат, че това е суеверие. Не, това са научни данни, които могат да се проверят. Много от съвременните учени поддържат, че човек може да се възпитава чрез физически упражнения. Питам; как може, чрез физически упражнения, да се въздейства на човека и в морално отношение, когато той, преди всичко, не може и не знае, как да държи ръката си? Някой започне да съчинява някаква поезия и не знае, как най-правилно да постави ръката си върху хартията. Как е възможно да напише хубава поезия, ако той не знае, как да постави ръката си? Или, как е възможно, цигуларят да свири хубаво, ако той не знае, как да държи лъка и цигулката си? Ръката на писателя и на цигуларя трябва да бъде съвършено свободна. Истинският цигулар не трябва да стиска силно цигулката си с брадата. Ако цигуларят е майстор, цигулката му ще прилепне добре и естествено до брадата му и ръката ще се движи свободно. При свирене на цигулка, има две течения, едно нагоре и друго надолу, които течения цигуларят трябва да уравновесява. Ако тези две течения са правилни, тогава и съзнанието на цигуларя ще бъде будно; ако те не са правилни, съзнанието му няма да бъде будно. Ако цигуларят няма будно съзнание, той силно ще притиска цигулката до брадата си, но тогава, ръката му няма да бъде свободна в движенията си.

Казвате: какво ни интересува въпроса за цигулката и цигуларя? Говоря ви за цигулката и за цигуларя, защото ги уподобявам на хората и на техните отношения. Имате приятел, когото държите като цигулка, до себе си, и казвате: той трябва да бъде под мое влияние! Какво разбирате под думата „влияние"? Влиянието е закон, който се

отнася до висшето съзнание. Може да упражнява влияние върху някого само този, който води чист и свят живот. Не води ли такъв живот, той може да събуди в хората само известни стимули, но не и влияние. Влиянието носи най-великите неща в света. Всеки би желал да му влияят добрите, великите хора. Като отидете на планината, там ще ви влияят дърветата, цветята, изворите, върховете, светлината и т.н. Влиянието в живота не може да се избегне, но поне да е добро. В светлината има възвишен морал, добро влияние, понеже, чрез нея се изразява мисълта на възвишените същества. Любовта, пък, на възвишените същества, се изразява чрез топлината. Следователно, в онези елементи, които не разбират любовта, се образува силно горение, вследствие на което, някой път температурата се повдига на хиляда, на две, на три и на повече хиляди градуси. Според съвременните учени, кои са причините за повишението и за понижението на температурата? Аз няма да се спирам върху въпроса за промяната на температурата. Това спада към друга област. Едно е важно, обаче: горение без изгаряне носи живот, горение с изгаряне носи смърт.

Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде"! В живота, кой дава? – Майката дава, бащата дава, учителят дава, слънцето дава, изворите дават, горите, дърветата дават. От тях ние ще научим закона за даването. Първото нещо в живота на човека е, да се научи – той да дава, но не безразборно. Като видя един карамфил и го помириша, аз изпитвам голямо удоволствие, нещо приятно лъха от него. Значи, той дава нещо от себе си. И при най-лошо настроение, като се помирише карамфил, или друго някакво цвете, неразположението изчезва. Аз бих препоръчал на всички, да си насадите по един карамфил в саксийка, че като сте неразположени, да го помирисвате. Този карамфил ще ви каже: не бързайте, не се безпокойте, въпросът ви ще се уреди. И аз така разрешавам въпросите на своя живот. Казвам: нека младите моми и момци се кичат с карамфили, но не откъснати, а живи, поставени в малки саксийки. Ще кажете, че това не е модно.

Тази, именно, е последната мода. При това, в този карамфил има живот, той не е откъснат от стъблото си. Като го поносите на гърдите си ден – два, и той ще бъде доволен, и вие ще бъдете доволни. Щом прецъфти, на другата година пак ще цъфне. Какво правят днес с младите булки? Турят на главата им венец от откъснати цветя, дадат им в ръка букет от откъснати цветя и след това искат да бъдат щастливи. Цветята, поставени на главите им, казват: както ние ще увехнем след няколко часа, такъв ще бъде и вашият живот. Ние не сме и за изкуствените цветя. Ако направите нещо, или, ако приложите нещо в живота си, нека то бъде такова, в което да има живот. Нека носят на младите булки саксии с карамфилчета и с рози, а не откъснати цветя. И ако през целия си живот младата булка може да запази всички цветя, които са донесли за сватбата й, каквото и да пожелае тя, каквато работа и да започне, във всичко ще има успех. Такова трябва да бъде възпитанието на младото поколение!

„Давайте, и ще ви се даде"! Ако ние не даваме, ще се деформираме. Ако пък се научим да даваме правилно, ние ще дойдем до онзи вътрешен, правилен строеж; коренно да преобразим себе си. Сега, като наблюдавам съвременните хора, аз се чудя, защо се плашат. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен, и аз ще ви помогна!" Казано е още: „Прославете ме, и аз ще ви прославя!" И наистина, ако някой е лишен от мъдрост, да проси от Бога. Например, има студенти, които, професорите им постоянно ги късат, не могат да си издържат изпитите. Защо ги късат? – Понеже нямат вяра. Има един вътрешен разумен закон, който е свързан със съществата на вярата. И ако човек спазва този закон и се ръководи от него, той ще може да разреши много въпроси, които го смущават; той ще може да подобри състоянието на своя ум и на своята памет. Съвременните хора не са добре в това отношение. Казват за някого, че имал силна памет. Ако наистина, този човек има силна памет, нека каже, где сме се срещали с него, преди две хиляди години. Ще каже, че това е от много далечно минало. Питам: как може да се нарече тогава силна

памет тази, която не може да помни неща, станали, преди две хиляди години само? Значи, най-първо, ние трябва да възкресим в себе си красивата памет на доброто, та като срещнем един човек, веднага да си обясним, защо го обичаме, или защо имаме неразположение към него. Ако го обичаме, трябва да си припомним всички обстоятелства на миналите животи, които, ни свързват с тези хубави чувства; или пък, ако имаме неразположение, да си спомним всички обстоятелства, които са създали това неразположение и да разберем, как можем днес да поправим тези отношения.С такава силна памет, човек ще може да изправи не само своите лоши отношения с хората, но ще може да помогне и на другите. Красивото в религиозния, в духовния живот на хората е, да се отвори живота на миналото, на настоящето и на бъдещето, т.е. да можем едновременно да живеем в миналото, в настоящето и в бъдещето. Затова и Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде"!

Казвам: при възпитанието на децата съвременните учители трябва да започнат с елементарната геометрия. Изобщо, децата обичат геометрията и ако учителят може, нагледно да ги запознае с много основни положения в живота, той ще може и да насади между тях истински морал. Всяко дете има в душата си написан морал, който седи като скрита сила в него. Моралът е съвкупност от строго определени положения, в които се крият разумни сили, които чакат времето за своето развитие. Да се стремим към този морал, това подразбира, да отворим вратата, отдето разумните същества могат да дойдат, за да ни упътват. Затова се казва в Писанието: „С каквито дружим, такива ставаме". Каквото и както мислим, такива ставаме. Като четете Посланията, какво разбирате под думата "послание"? Под думата "Послание" се разбира миналото, в което е вложено всичко онова, което е служило за щастието и нещастието на човечеството. И ние трябва да се освободим от лошото минало. Всяка мисъл, която спъва човека в неговото развитие, тя е едно послание; всяка мисъл, която го повдига, и тя е едно послание. Всяко неприятно чувство,

което спъва човека, това е едно послание; всяко възвишено чувство, което го повдига, пак е едно послание. Какво трябва да се направи с една мисъл, или с едно чувство, които спъват човека? Той трябва да ги хване с щипци, като нещо отровно, вредно за него, и да ги изнесе вън от своята градина. Това не значи, че трябва да се унищожат, но да се изхвърлят навън. Такава мисъл, или такова чувство представят прасета, които непременно трябва да излязат вън от градината на човешката душа. Те нямат право да се настаняват в душата на човека и да препятстват на неговите красиви стремежи. Например, вие четете философията на Шпенглера, който казва, че европейската култура вече залязва. Питам: какво ще дойде след този залез?

Ние знаем, какво настава след залеза. След залеза винаги настъпва почивка. Залезът на една култура е начало на друга култура. Изгрев и залез са два процеса, които вървят последователно. Значи, в тях има смяна. Изгрев и залез, същевременно, са две състояния. Като се казва, че европейската култура залязва, това подразбира, че тя е изхарчила всички морални припаси, които е имала на разположение и сега не може да ги набави, понеже върви по един крив, неестествен път на развитие.

Сега, като се говори за благоприятни условия за развитие на народите, всички европейци, главно англичаните, казват, че бъдещето е на славяните, които изхождат от Русия, макар че, те не гледат с разположение на нея. Един англичанин казва: ние, западните народи, сме станали много безчувствени. Бъдещето е на славяните. Защо, именно, бъдещето е на славяните? Той изнася следния факт: В едно село, в една руска губерния, обвинили една бедна жена-вдовица с четири деца, че запалила къщата на богат помещик. Осъдили тази жена на доживотен затвор и я изпратили в Сибир. Научил се за това един беден, млад човек, който нямал нийде никого: нито баща, нито майка, нито жена, и си казал: аз нямам никого в този свят. Моят живот няма смисъл. Ето, тази жена е майка на четири деца, които се нуждаят от нея, а сега тя лежи в затвора. Той отишъл в съда и казал:

аз съм извършил престъплението, за което осъдихте бедната вдовица. Аз запалих къщата на богатия помещик. Тогава, съдът решил, да се освободи жената, а младият човек да се изпрати в Сибир, на доживотен затвор. Обаче, след години, се оказало, че нито вдовицата била виновна, нито този млад човек. Защо се пожертвал той? От съзнание, от разбиране на положението, в което се намирала тази жена с четири деца.

След години, пред един свещеник, се явил истинският престъпник и се изповядал, че той е запалил къщата на помещика. Потърсили тогава младия човек в затвора, да го освободят, но се оказало, че той вече се е поминал. Вдовицата, обаче, и до това време още била жива, останала да изгледа своите малки деца.

Питам: какво заключение може да се извади от този пример? – Че в новата култура се изисква самопожертване. Казвате: ние се жертваме за отечеството си. Мислите ли, че такова пожертване е истинска жертва? Да се пожертва човек на бойното поле, това е насилие, а не жертва. Аз бих желал, хората да отиват на бойното поле, да се бият доброволно, а не по закон. Нека държавата разчита само на тези, които доброволно отиват на бойното поле. От идейно гледище, от всички се изисква жертва, но доброволно дадена.

И тъй, бъдещето е на славяните. В този смисъл, славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи, защото културата на западните е култура на насилието. Значи, време е да се даде място на Истината. Някой казва: трябва да уредим живота си! Не, хората трябва да придобият Истината, а не да мислят за уреждане на живота си. Придобият ли Истината и животът им ще се уреди. Намери ли се Истината, човек ще разбере, че в света съществува сама една сила, която управлява. И тогава, той трябва да подчини волята си на тази Висша воля и разумност. Не се ли подчини на волята Божия, неговата воля ще бъде раздвоена: от една страна – ще бъде добра, а от друга страна – лоша. Обаче, в природата не е така. В природата, зла воля не съществува. Да се говори за зла воля, това подразбира, да се реагира

срещу волята Божия. Когато хората противодействат на волята Божия, те създават злото. Иначе, само по себе си, злото не съществува. Съвременните хора имат неправилно понятие за злото. Да се мисли, че злото съществува като сила в природата, то е все едно, да се мисли като онези хора, които, като пътуват в пустинята, вдигат прах с краката си и казват, че цялата местност, зад тях и пред тях, е само прах. Не, това е криво схващане за нещата. Ако съвременните хора, по закона на жертвата, се отрекат от своите лични желания и започнат да дават, в тях ще настане вътрешен мир; и там, дето са мислили, че природата е мъртва, тя ще оживее; там, дето условията са били най-лоши, растителността веднага ще се поправи и всичко ще започне да расте, и да се развива правилно. Само по този начин, сърцата на хората ще се облагородят. Писанието казва: "Бог държи сърцата на всички хора". Ако е така, не могат ли, всички хора, да отворят сърцата си? Щом сърцата на хората са затворени и корави, това показва, че те са причина за това. Да ходиш в църква, това още не е даване; да направиш едно добро дело, това още не е даване. Това е само временно разположение на душата. Важно е, обаче, да знаеш, какво е твоето отношение към Бога. Когато говоря за Бога, за отношенията на душата към Първата Причина, аз имам предвид съзнателния живот, който се проявява в човека. В това отношение, целият космос не е нищо друго, освен израз на човека. Като се говори за ангелите, например, трябва да се знае, че те са разумни същества, подобни на хората, с тела, приблизително като техните, с тази разлика само, че те нито се женят, нито се размножават, нито се раждат, нито умират. Сега, каквото и да ви се говори за ангелите, вие ще си съставите крива представа за тях. Те са разумни същества, които седят по-високо от човека. Когато ангелът се храни, той използва всичко, което е приел като храна в себе си, и от нея не остава никакъв излишък. При това, те ядат много малко, понеже познават добре всяка клетка на организма си и съзнателно се разговарят с тях.

Ангелът има грамадни знания и възможности, каквито човек засега още няма. Един ангел мисли и с краката си, така както и с главата си. От наше гледище, ангелът ни се представя като сфера, но всъщност не е сфера. От центъра на тази сфера излизат безброй светли лъчи, които представят неговата разумност, неговата ингелигентност. Сферата изразява съвършения живот; формата, която имат хората, говори за тяхното несъвършенство. Засега, ние сме в квадрата, а квадратът показва великата мярка на Правдата, която изучаваме в живота си. От квадрата ще минем в петоъгълника, после в шестоъгълника и най-после, в триъгълника, дето е Бог. Значи, квадратът представя абсолютната Божия Правда. Той е място на труда. Като минем през всички степени на труда, ще влезем в свободата. Ето защо, като се знае това, не трябва да се плашите от страданията в живота, но трябва да работите. Ще дойде ден, когато ще се справите и със страданията. Трябва ли да се дават примери за страданията на хората и за резултатите от тези страдания? Най-великите хора в света са страдали най-много. Обаче, след като са работили усилено върху себе си, те са преодоляли страданията.

Ще ви приведа един пример, за страданията на един американски студент, да видите, какво всъщност представят страданията. Той бил млад, красив момък, обичал една от своите състудентки в университета. Докато го обичала и тя, той имал разположение да работи, да учи, имал импулс в живота си. Един ден, обаче, тя решила да го изпита. Изписала му едно писмо със следното съдържание: отсега нататък, аз те напущам. Ти не си за мене. Потърси друга някоя мома, която да те обича. Като получил това писмо, младият момък изведнъж посърнал: животът му изгубил смисъл, науката – също и каквото започвал да учи, или да работи, намирал, че няма защо и за кого да учи и да се развива. Започнал да ходи чорлав, със скъсани обуща, недобре облечен – с една дума, съвършено се напуснал и отчаял. Два дни след това, тя му написала: аз исках само да те изпитам. Ти си пак моят обичен. Щом получил

това писмо, той отново заживял с радост и осмислил живота си. Такова нещо са страданията в живота на човека. Докато човек страда, и животът му няма смисъл; щом страданието го напусне, и животът му се осмисля. Страданието е първото писмо на момата. Радостта е второто писмо на момата.

Питам: где се крие магическата сила на второто писмо, т.е. на радостта в човека? Магическата сила на второто писмо се крие в думите: "не се обезсърчавай, аз исках само да те изпитам". Той повярвал и веднага се насърчил. Не трябва ли да имате и вие такива отношения към Бога, каквито този студент имал към своята състудентка? Ти си посърнал, обезсърчил си се в живота, не знаеш, какво да правиш. Казвам: повярвай, че Бог те обича и веднага ще се насърчиш, ще се изправиш. Повярваш ли, че никой не те обича, и веднага ще се свиеш. Преди всичко, при вас трябва да дойде една разумна душа, която да ви обикне, за да се почувствате мощни и свободни. Дето има горение, там има и любов. Любовните работи стават все из горите, дето има ядене и пиене. Като говоря, че любовните работи стават из горите, аз не разбирам, че които се обичат, там трябва да се крият, нито пък считам, че в горите се крият разбойниците. Под думата „гора" аз разбирам място, дето се развива и расте най-красивият живот. Да те обича някой, това значи, да те срещне една разумна душа и да ти помогне, и то, в такъв случай, когато ти се намираш в най-голямо отчаяние. Представете си един баща, човек с четири деца, останал без всякаква служба, ходи гладен, бос, търси прехраната си. Отиде на едно място, изпъдят го; отиде на друго място, и оттам го изпъдят. Най-после, той отива в гората, отчаян, обезсърчен, не знае какво да прави. Започва да се моли на Господа: Боже, на Тебе само ми е надеждата! Казано е, че Си Любов. Помогни ми по някакъв начин! След малко, той среща на пътя си един човек, който влиза в положението му и му помага. Из американския живот има много такива примери.

Ще ви приведа един от тези примери, да видите, какви са резултатите на вярата и на справедливостта. В един американски град, живял един беден, но много честен и вярващ човек, който бил работник в една от тамошните големи фабрики. Той минавал между всички за много ексцентричен човек, защото имал обичай, като влезе в стаята си, да отвори прозорците и да се моли на Бога. Които го виждали, смеели се на неговата вяра и упование в Бога. По едно време, във фабриката настанала голяма криза и господарят на фабриката уволнил много от своите работници, между които и този беден, честен работник. Той, обаче, не се отчаял и не преставал да се моли на Бога. Един ден, дохожда при него един от работниците в същата фабрика, уволнен като него, подхвърля пред краката му една умряла гарга и му казва: Ето, вземи тази гарга; Господ, на когото се молиш, ще ти помогне! Той искал, по този начин, да го подиграе. Бедният човек взима гаргата, но като я хваща случайно за гръкляна, усеща, че нещо твърдо има в устата ѝ. Отваря устата ѝ и издърпва оттам една скъпоценна огърлица. Като я вижда, разбира, че тази огърлица е на бившата му господарка на фабриката. Той измива огърлицата със сапун и вода и я занася на господаря си. Господарят, като видял честността на своя работник, отново го назначил на работа, като си казал: такъв честен човек не трябва да се изпуща. Друг, на негово място, би задържал огърлицата за себе си. Кое беше по-добре да направи този работник – да продаде огърлицата и да задържи парите за себе си, или – да я предаде на господаря си?

Казвам; при сегашните трудни времена на живота, тази огърлица е дошла точно навреме. Това са моменти, чрез които се познава Божията Любов. Само при трудните условия на живота ще познаете, че има една душа в света, която ви търси. Тази душа, именно, е вашият спасител. Само по този начин ще познаете и великата Истина в живота. Ако не можете да намерите онзи, който ви обича, тогава и животът ви няма да има смисъл. Ако ние трябва да се родим само и да умрем, без да намерим великата Истина, тогава и

животът е безсмислен. Казвам: само в любовта има смисъл; само в науката има смисъл; само в изкуството има смисъл. За коя наука и за кое изкуство се говори? Наука с любов, изкуство с любов дават смисъл на живота. Не е достатъчно само да се мисли за Любовта, за Мъдростта, за Истината, но светлината, която днес иде отгоре, минава през прозорците ви и предава думите на Онзи, който ви е пратил на земята: Отворете сърцата си на дневната светлина и цъфнете като цветята! Онзи, който ви обича, казва: Растете, развивайте се и завържете плод, като плодните дървета, за жертва на другите. Онзи, който ви обича, казва: Бъдете като изворите, които непрекъснато изтичат навън, и давайте като тях. Ако човек не може да направи това, тогава, в какво се заключава неговото благородство? Ако ние не сме готови да изпълним това, в какво седи готовността ни, да прославим Бога? Не е въпросът себе си да прославим, но Бога трябва да прославим с делата си. Не е достатъчно да носим името "човек", но и да го оправдаем. Да носим името "човек", без да сме такива, то е все едно, да се наричаме Ангел, Христо, Мария и т.н. Ангел, например, е хубаво име, но всеки, който носи това име, ангел ли е? Христо е хубаво име, но всеки, който носи това име, Христос ли е? Сега, ние имаме нужда от истински, вярващи хора, които да приложат новото учение.

Казвате: в какво седи новото учение? Новото учение седи в следните няколко положения: Не изсичайте горите, но всеки ден насаждайте по една семка от плодни дървета! Всеки ден, изчиствайте по един тревясал извор! Всеки ден, превързвайте счупения крак на някое животно! Всеки ден, гледайте да насърчите поне по един беден, или нещастен човек! Ако пък, вие имате някакво голямо нещастие, идете при някой човек, който страда повече от вас и се постарайте да го утешите. Малкото нещастие се лекува с голямото. По този начин, вашата скръб ще се асимилира, а скръбта на вашия ближен ще се намали. Вие трябва да постъпвате като онзи американски майстор, който, във време на работа, изгубил първата фаланга на един от

пръстите си. Като показвал на работниците си, как да вдигнат един голям камък, за корниз на един прозорец, камъкът паднал върху ръката му и веднага откъснал първата фаланга на един от пръстите. Той повдигнал погледа си нагоре и казал: Благодаря Ти, Господи, че не ми даде по-голямо нещастие! И с радост продължил по-нататък работата си. Дойде ли ви някакво нещастие, веднага благодарете на Бога, че се е спряло само дотам, не се е продължило по-нататък, да дойде по-голямо зло.

„Давайте, и ще ви се даде"! Дошло е време вече за даване, понеже иде съдба на света. Господ иде в света! Като дойде, Той ще погледне в хамбарите, в главите и в сърцата на хората и ще каже: Толкова нещо вложих в сърцата и в умовете ви! Какво направихте за мене? Какво ще намери Господ в хамбарите на богатите хора? Какво ще намери в тефтерите на търговците? В тефтерите на търговците ще намери, че толкова и толкова имат да взимат и да дават. Какво ще намери в складовете на военните? В складовете на военните Бог ще намери, че хиляди пушки и милиони килограми барут се приготвят за бой. Какво ще намери Господ в църквите? – Еди-колко си килограма тамян, восък и въглища са изгорени. Като отиде Господ при вярващите, какъв отчет ще Му дадат? Бог няма да съди хората, както те мислят, но ето каква ще бъде съдбата. Господ ще се изправи пред всеки едного, ще го погледне в очите, ще види всичките му прегрешения и ще каже: Ти ще се върнеш отново на земята, да научиш уроците, които досега не си научил. Който е научил уроците си и изпълнил волята Божия, той ще отиде на небето, да работи при по-добри условия. Като се говори за вечен огън, в който душите на грешните ще пребъдват, това подразбира – лошите условия на живота, които човек сам си е създал. Само веднъж да ви погледне Бог в очите, вие ще съзнаете своята грешка и ще кажете: съжалявам за милионите години, които прекарах на земята, без да използвам добрите условия, които имах! Съжалявам, че не бях полезен нито за себе си, нито за ближните си, нито за Бога.

Като говоря така, аз не искам да се самоосъждате, защото сега са най-хубавите минути, най-хубавите часове и дни, когато човек може да изправи живота си. Това може да стане и в един ден само. Казано е в Писанието: „Ако грешникът се изправи и се върне от своите грехове, те няма да му се вменят; те ще се заличат от книгата на неговия живот". Христос казва, на едно място в Евангелието, че работниците, които дошли в единадесетия час, получили толкова, колкото и онези, които работили от сутринта. По това, именно, се отличава Божията Любов. В това отношение, всички съвременни хора имат събрана опитност, от миналите векове, и сега трябва да я използват. Изучавайте себе си! Вярвайте в онова, което е вложено в душата ви! Вие имате желание да правите добро, искате да бъдете красиви, да бъдете разумни. И прави сте. Няма човек в света, който иска да бъде лош. Ако има лоши хора в света, причините за това не седят в желанието им да бъдат лоши, но те се крият другаде някъде. В съзнанието на всички хора живее Божествената идея за доброто, за красивото, за разумното. Когато някой човек направи едно лошо дело, или, когато през него минават лоши мисли и чувства, той веднага се смущава и казва: какво ли ще каже обществото за мене? Значи, той разбира, кое е добро и кое зло, различава доброто от злото.

„Давайте, и ще ви се даде!" Правете добро, и ще ви правят добро! Бъдете справедливи, и към вас ще бъдат справедливи! Новото учение изисква, никой никого да не съди. И в Писанието е казано: Всеки сам трябва да се съди. Всеки сам трябва да изправя погрешките си. Ако видите погрешка в някого, оставете го, сам да си я изправи. Вярвайте, че всеки е в състояние, сам да изправи погрешката си. Видите ли погрешка у някого, оставете сам да си я изправи. Не мислете, че той не я вижда и не я знае. Често, от нетактичност, хората искат едни-други да изправят погрешките си, а с това повече влошават положението си. Единственият начин, по който можете да си изправяте погрешките, е да се сприятелите помежду си и да си кажете погрешката, като на себе си. Речете ли да спорите помежду си, това

няма да ви доведе до положителни резултати. Така не се поправят погрешки. По този начин, нито държавата, нито църквата, нито училището, нито домът са в състояние да изправят погрешните на своите ближни. И държавата е възпитавала, и църквата е възпитавала, и училището е възпитавало, и домът е възпитавал, но по този начин, светът и до днес не се е изправил. Под думата „възпитание" се разбира питание, хранене. Следователно, ако за физическото развитие, или възпитание, на човека е нужна доброкачествена храна, колко повече е необходима такава за неговото духовно възпитание. Духовното възпитание седи в разумното слово, което пък се изразява в чисти мисли, чувства и действия.

Мнозина казват: тоягата ще спаси света. Тоягата не може да оправи света. Това, което може да създаде хармонични отношения между хората, то е абсолютната вяра в Бога, без изнасилване едни-други. Аз говоря за вяра на съзнанието. Казвате: при такава вяра, хората могат да ни изнудват. Питам: кой може да изнуди слона? Никой не може да го изнуди. Комарът може ли да изнуди слона? Не може. Никой не може да изнуди добрия, силния човек. Следователно, човек трябва да дава даром. Положителната вяра иска от нас да даваме всичко, каквото имаме. Направете опит в това отношение и постарайте се да изчистите тялото си, да изчистите ума и сърцето си, да се видоизмените и ще видите резултатите от чистото даване. Който е гърбав, да изправи гърбицата си! Старият дядо да стане млад момък! Аз съм против гърбицата. Тя може да се изправи. После, вие трябва да се пазите от големите натрупвания. Ако имате големи натрупвания, по някакъв начин трябва да се освободите от тях. Също не е за препоръчване и чрезмерното изтъняване. Човек трябва да бъде нито много пълен, нито много слаб. Има нормални мерки, на които трябва да отговаряте. Вратът трябва да бъде два пъти по-широк от размера на ръката. Като хванете ръката си, от нейните размери съответно тялото, вие ще познаете, в какъв път вървите. Тъй щото, човек трябва да работи върху физическото си тяло и от него,

постепенно да върви към духовното. Освен това, при пипането на ръката, по нейната нормална топлина, се познава и здравословното състояние на организма. Ако ръката е студена или гореща повече, отколкото трябва, това говори за анормално състояние на организма. Усетите ли някакво анормално състояние на организма си, вземете мерки да го подобрите: прекарайте един-два деня в пост, пийте повече гореща вода, дишайте чист въздух и се излагайте на светлина!

Христос казва: „Давайте, и ще ви се даде!" Този е новият начин на възпитание. Истински религиозните и духовни хора трябва да живеят хигиеничен живот. Този живот е необходим, за да могат порите на тялото да бъдат отворени.

„Давайте, и ще ви се даде"! Ако ние даваме, и Бог ще ни дава.

И тъй, пожелавам на всинца ви, като давате, и на вас да се даде!

Беседа от Учителя, държана на 15 май, 1927 г., София.

ЩО ИСКАТЕ

„Що искате: С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?“ (I Послание към Коринтяните 4:21)

„Що искате: с тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Този стих е изказан от апостол Павел, който е бил учен човек. Той е говорил на хората и с тоягата. Ако тълкуваме думата тояга в буквален смисъл, ще дойдем до положение на смърт. С тояги хората се убиват; с тояги хората се наказват. В друг стих от Евангелието Христос казва: „Когато тръгнете на път, не взимайте нито тържик, нито дреха, нито обуща, нито тояга." Това е казано пак на научен език. Какво нещо е тоягата? Какво нещо е дрехата? Какво нещо са обущата? Човек трябва да разбира нещата в техния дълбок смисъл, както трябва да разбира и своето естество, а именно, какво представя той като личност, като индивид и като душа. Това са три различни положения, които трябва добре да се разбират. Като личност човек се представя във физическия свят. Като индивид – в духовния свят и като душа – в Божествения свят. Щом се говори за живота на личността, подразбира се материалния живот. Божественият свят пък представя главата, мозъка на човека, който е най-важното нещо в организма. Когато казваме, че някой човек живее материален живот, ние имаме пред вид неговата стомашна система, която е тъй необходима, както и мозъчната.

В Битието се казва: „Първоначално Бог създаде небето и земята. А земята беше неустроена и пуста**. Земята представя материалния свят на човека, неговия стомах. Ето защо, след създаването на земята е трябвало да минат шест дни, цели шест периода, за да се създаде връзка между духовния и материалния свят, т. е. между стомаха и дробовете на човека.

И тъй, под думата тояга се разбира някаква външна сила в човека. Който уповава на тоягата, той е слаб човек. Тоягата е преходна сила, с която днес ти можеш да налагаш другите хора, но утре тебе ще налагат. Съвременните хора мислят, че който има тояга в ръцете си, той е силен човек. „Нито дреха", И дрехата е преходна сила. Който има топла дреха, и тялото му е топло. Обаче, утре времето се стопли, и тази дреха вече не е необходима. Тоягата представя кармата на хората, за която индусите говорят. Тя изразява закона, с който искат да покажат, че ще накажат някого. Като влезете в някоя българска къща, дето има деца, непременно ще видите на стената закачена тояга – законът на този дом. Щом детето погледне към тоягата, веднага му казват: ако направиш някаква погрешка, ето, виждаш ли тази тояга? Това подразбира, че който сгреши в нещо, той трябва да изпее една миньорна песен. Бащата, като налага детето с тоягата си, ще види, дали то знае да пее хубаво, или не знае. Когато детето пее, бащата, като капелмайстор, се произнася за песента, дали е хубаво изпълнена, или не. Когато детето греши и пее, предизвикано от тоягата, това показва, че то не се е научило хубаво да пее и затова трябва да се упражнява. Пението е наука, и който не знае да пее, ще остане голям простак. Някой казва: аз не искам да пея. – Тогава ще останеш простак. – Ама аз не искам да се храня. – И при това положение пак ще останеш простак. – Аз не искам да се за-нимавам с тези или с онези работи. – Не, ще се занимаваш с хубавите работи в живота: иначе, ще останеш простак. – Аз съм се отрекъл от много неща. – Ти можеш да се отречеш от всички твои глупости, но не можеш да се отречеш от любовта, от мъдростта, от истината, от кротостта, от въздържанието и от ред още добродетели – с тях ще богатееш. Когато казвате, че не искате някои неща, казвам: не трябва да искате стари неща, които са отживели времето си. Не трябва да искате стари дългове, стари полици, с тях да се разправяте. Не искайте комарите да ви посрещат. Някой казва: знаете ли, как ме

посрещнаха комарите И до днес още имам възпоменание от техните медали.

„Що искате: С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Питам: по какво конкретно се отличава Божественият живот, по какво – ангелският и по какво – земният живот? В човешкия живот има два полюса: полюс на доброто и полюс на злото. Когато злото е отвътре и преодолява, а доброто е отвън, тогава има зло на земята. Значи, адът господствува на земята. Когато пък доброто преодолява и е отвътре, а злото отвън, тогава небето управлява. Тъй щото, на земята постоянно се сменят двете камари – камарата на небето и камарата на земята, т. е. камарата на ада. Ту едната камара се разтуря, ту другата. Днес земята се управлява от камарата на ада, но хората вече се приготовляват за нови избори; време е да дойде на власт камарата на небето. Камарата на ада се отличава от камарата на небето по следното: в камарата на ада злото е и вътре, и вън, а в камарата на небето доброто е и вътре, и вън. Какво нещо е адът? – Място, дето и вътре е зло, и вън е зло. Какво нещо е небето? – Място, дето и вътре е добро, и вън е добро. Какво нещо е човешкият живот? – Място, дето понякога отвътре е добро, а отвън зло, а понякога отвътр е зло, а отвън добро. Това показва, че в човешкия живот има два полюса. Следователно, ако злото преодолява у хората, те ще имат една мярка, едно разбиране и за живота, и за науката. Всичко ще бъде съобразно разбирането на злото. Всъщност злото не е някаква глупава проява и разбиране. То е проява на висша интелигентност, която дава правилни разбирания на Божиите закони. Ако пък доброто преодолява, тогава хората ще имат други разбирания, друга мярка за нещата. В такъв случай всеки човек, според живота, който води, спада или в единия, или в другия полюс. Какво се забелязва в човека, в сърцето на когото е злото? Такъв човек живее в голямо безпокойствие. Отвън той може да разполага с големи богатства, да има почитанието на хората, но отвътре той е неспокоен, не може да спи, има лоши предчувствия и смущения, започва да губи здравето си: краката му

отслабват, очите му потъмняват и т. н. Това показва, че злото е вътре в този човек. Когато пък доброто е в сърцето на човека, той може да няма пет пари в джоба си, но е радостен и весел. Значи, условията са лоши отвън, но добри отвътре. Този човек има нещо мощно в себе си, заради което всички хора го обичат.

Апостол Павел казва: „Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Той още не засяга ада, но само запитва: „По човешки ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Аз отнасям тези думи към стиха, който Христос е казал на учениците си: „Когато тръгнете на път, не взимайте със себе си нито тържик, нито тояга, нито обуща". С тези думи Христос е искал да каже: не угаждайте на стомаха си – на тържика си; не угаждайте на своенравието си – на своята тояга. Дето има тояга, там има и своенравие. „Не взимай със себе си нито обуща, нито две дрехи". Това подразбира: ако имаш два чифта обуща, или две дрехи, все ще се намери някой да бръкне в торбата ти и да вземе единия чифт. Вземе ли нещо от тебе, тогава ще има спор. Който носи тояга, пак се предвижда спор, борба. Дълбокия смисъл, който Христос вложил в този стих, е следния: който иска да се справи със себе си, той трябва да се освободи от закона на противоречията. Като се казва „с тояга ли да дойда при вас", не се подразбира физическа тояга, каквато хората познават. Тази тояга, за която апосгол Павел е говорил, тя се намира в Божествения свят. Тя представя ума на човека в по-висок свят от физическия. Тъй щото, когато човек иска да се опре на нещо, нека се опре на своя Божествен ум. На физическия свят хората се разправят с физическа тояга. И тъй, стремежи има във всяка личност, във всеки индивид и във всяка душа, но тези стремежи се различават. Личността е създала стомаха; индивидът е създал дробовете, а душата е създала мозъка. Значи, дробовете са съединителната връзка между стомаха и главата. Главата и стомахът са двата противоположни полюса в организма на човека. Когато говоря за стомаха аз не го разбирам, както хората го схващат, но подразбирам една сложна

система в живота на човека. Между стомаха и главата на човека има тясна връзка, затова, като се разстрои стомахът, разстройва се и главата. На същото основание има тясна връзка и между Божествения и материалния живот. Земният живот представя велика лаборатория, в която трябва да се изучава великия живот в своята целокупност. И Божественият живот е велика лаборатория, в която не се правят опити, но се проверяват опитите правени на земята. Който иска да се учи, той непременно трябва да слезе на земята. Даже и напредналите същества има какво да учат на земята, затова и те търсят начин, да слязат в материалния, в земния живот, да продължат своето учение. Някои слизат доброволно, по закона на жертвата; други слизат по убеждение, а трети – чрез насилие. Някой казва: веднъж да отида на небето, не слизам втори път на земята. Не, доброволно, или не, човек все ще слезе на земята. По-добре е той да слезе доброволно, по свое желание, да се жертвува, да помага на другите, отколкото да го заставят насила. Който не иска да слезе доброволно, това подразбира, че той не иска да се подчини на волята Божия.

Има една философия за човешкия организъм, която непременно трябва да се проучи. Например, трябва да се изучи устройството на главата, защото тя е едно от условията за проявленията на Божествения живот. Главата е причина за живота на човека. Каквато е главата на човека, такъв е и неговият основен капитал. Лицето на човека представя капитала, турен в обръщение. То показва, какъв капитал е изра-ботил човек. Ръцете пък показват, не само какъв е капиталът, турен в обръщение, но още печалбите и загубите, които те допринасят. Тялото показва изработеното и придобитото през хилядите и милионите години, които са минали преди нас, както и онова, което сме спечелили и изгубили. Тялото говори не само за видимите, но и за невидимите придобивки и загуби, вследствие на това и след заминаването си от този свят, пак ще бъдем свързани с хората. Казвате: след смъртта тялото се стопява, изгнива и изчезва. Не, има нещо, което и след смъртта на човека, не изчезва от тялото.

Напротив, след като умре човек, тогава, именно, той даже по-силно чувствува, че е свързан с хиляди и милиони още същества. Значи, с каквито хора сте били свързани преди смъртта си, тази връзка ще чувствувате най-силно. Ако сте били свързани с хора на стомаха, например, тази връзка ще чувствувате най-много. Ако сте били свързани с хора на дробовете, с тях ще чувствувате най-силна връзка. Тъй щото, не мислете, че като отидете на онзи свят, ще бъдете свободни. Ако на земята сте били свързани с хора, които живеят само за стомаха си, и на другия свят ще бъдете свързани с техните желания, които непрекъснато ще ви пекат. Да се измъчвате от тези желания, това е равносилно на положението, в което може да изпадне човек с изтънчен, развит слух, когато се намери между хора, които постоянно се карат помежду си. Или ще мязате на човек със силно развит литературен вкус, с вкус към поезията, а при това сте принудени да четете някакъв роман, или друга някаква книга, без идея и съдържание. Такъв човек, без да иска, ще набръчка лицето си, челото си, ще свие веждите си. Защо? – По този начин той изказва своето недоволство. Има начин, когато човек може да чете някоя книга, която не задоволява вкуса му, без да набръчква лицето си и без да свива веждите си. Какво от това, че някой автор употребил по-рано глагола, а после местоимението? В българския език поне много неща се търпят в граматическо отношение, когато, особено в някои езици това не е така. Изобщо, всеки език има свои особености. Например, англичанинът не може да каже две думи, без да употреби личното местоимение „аз". В него личността е силно развита. Той казва: аз съм англичанин! Законът на Англия е закон на природата. Каквито са законите на Англия такива са законите и на природата. Англичаните имат високо мнение за себе си, те са подобни на старите римляни. Отдето мине англичанин, той все ще фотографира. Англичанинът е практичен човек. В Европа има главно четири типа народи, с четири различни характеристики. Те са: славяни, англосаксонци, латини и тевтони.

Ще приведа един пример за характерните прояви на някои от тия народи. Пред една маса, под открито небе седят и се разговарят англичанин, французин, германец и славянин. По едно време и четиримата виждат на небето нещо като птици, но не могат отдалеч добре да различат, какво е. Англичанинът веднага взима чантата, тръгва към мястото, изважда бинокъла си и започва да изследва какво е това, което хвърчи. Французинът веднага отива в най-близката редакция, да види, дали няма нещо писано във вестниците по появяването на тези птици. Германецът се запътва към някоя библиотека, да прочете, дали някой учен не е писал нещо в миналото по този въпрос. Славянинът, обаче, полегнал на гърба си върху росната зелена трева, погледнал към небето и спокойно казал: орли са това! Той проверил този факт чрез своята интуиция. Там е философията, да може човек направо, без ничия помощ да провери истината. Това не е подигравка, но казвам, че всеки народ има специфичен начин за изразяване на своите психологически стремежи и състояния. Англичанинът от памтивека още е образувал тези качества в себе си. Всеки човек има качества, които сам е изработил в себе си, от далечното минало още, и днес ги носи, готови в себе си. Тъй щото, всеки човек може да изследва нещата, или като англичанина, или като французина, или като германеца, или като славянина. Важният въпрос е човек да се добере до Истината, а по кой начин ще се досегне до нея, това е второстепенна работа. И като англичанин да се добере, не е лошо; и като германец да намери истината, не е лошо; и като французин да намери истината, не е лошо; и като славянин да намери истината, не е лошо. Французинът бърза да прочете във вестниците, да види, какво те пишат за истината; германецът отива да провери в библиотеките, да види, какво е писано от учените върху истината; англичанинът гледа с бинокла си на небето, да види, дали този факт няма да го доведе до някаква търговия. Забелязано е, когато англичаните открият някакъв остров, те веднага турят на това място знамето си и казват: този

остров е наш! Славяните пък, понеже имат много земя, те казват: не ни трябва повече от това, което имаме. Туй, което виждаме на небето, са птици; нека си хвъркат, както знаят и дето искат. Нека бъдат свободни!

„Що искате: С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" От този стих се вижда, че истинският живот може да се развива само при известни условия. Можете да кажете, че така е писано и в Евангелието. Да, на думи много неща са писани, но в Писанието едновременно има и закони за разбиране на всичко писано в него. Например, вие можете да четете кой и да е поет, можете да изучавате кое и да е изкуство, от какво и да е гледище, но при това се изисква и дълбоко разбиране на нещата. Сега, например, мнозина изучават гръцкото изкуство. Питам: защо изучават, именно, гръцкото изкуство? На този въпрос се дават разни отговори. Някои пък изучават египетската архитектура. Изобщо, всеки човек си има известен план, известна цел, защо изучава тази или онази област от изкуствата, или от науката. Египтяните представят физическия, човешкия живот. Ако е имало държава в миналото, в която хората да са живели идеално, това е египетската държава. Някои дават за пример индусите, но те не могат да се сравняват с египтяните. Ако е въпрос за истинска култура, такава са имали само египтяните в миналото. Ако биха могли на времето си да се запазят от чужди влияния, те и до днес щяха да задържат своята държава. Докато бяха запазени от чуждо влияние, те имаха държава, на която поданиците живяха в мир и съгласие цели 5 – 6000 години. Влезе ли чуждото влияние между тях, те се развалиха. Същият закон се отнася и до личния живот на човека. Докато човек се подчинява на закона на Любовта, той може да запази своя вътрешен мир и съгласие; щом престане да се подчинява на този закон, той изгубва всичко.

Мнозина схващат Бога като личност, искат Бог лично да им говори. Не, Бог не е нито личност, нито индивид. Като личност, Той се представя между хората; като индивид – между ангелите. Как ще

си представите Бога като душа? Да си представите душата, това е невъзможно. Всяко нещо, което можете да си представите, има форма, а щом има форма, то не е Божествено. Божествените неща нямат никаква форма; те имат само съдържание. Ако се говори за форми в Божествения свят, там формите се отличават по това, че имат светлина, т. е. те са само светлина. Влезете ли в Божествения свят, вие ще се намерите изключително в светлината, която може да изпълни изцяло и сърцето, и ума, и душата ви. От тази светлина вече вие можете да си създадете, колкото форми искате. Обаче, тези форми ще бъдат пак ваши, а не Божествени. По същия начин и ние в живота си създаваме наш свят. Съвременните хора, например, мислят, че все има нещо на небето, но кой от тях има ясна представа за небето? Преди всичко хората не помнят преди колко хиляди години са излезли от небето. Те отдавна са излезли от небето, и ако днес се върнат назад, ще намерят големи реформи. Не мислете, че в Божествения свят не стават промени. Напротив, там стават даже по-големи реформи и преобразования, отколкото на земята. В Божествения свят стават промени, но така хармонично, че не се раждат никакви лоши последствия, никакво зло.

Сега, аз не искам да отвлека вниманието ви във форми, които са непонятни за вас, но казвам, че тези форми са свързани и с физическия свят, вследствие на което Божественият живот се влива във физическия. Всички това трябва да знаят, за да могат да си помагат. Три източника има, чрез които Божественият свят ни влияе: чрез храната, която иде от растителното царство; чрез въздуха, в който влизат светлината, топлината, магнетизмът и електричеството и чрез мисълта и чувствата. Следователно, тези са трите най-важни притоци, които постоянно идат от Божествения свят. Ако затворите кой и да е от тези притоци, вие ще се намерите в голямо противоречие. Значи, човек може да възприема Божественото чрез храната, чрез светлината, топлината, електричеството и магнетизма и най-после и чрез всички останали сили, които действуват в

природата. Човек може да възприема Божественото и чрез най-възвишената и чиста мисъл. Божественото се възприема и предава специално чрез най-чистата и възвишена мисъл, защото и в мислите има различни категории. Например, често хората смесват едно състояние на приятност с вярата. Не, приятното състояние, предизвикано от хубави и приятни чувства, още не е вяра. То е само едно приятно състояние на добри чувства и на чисти мисли, когато истинската вяра е принцип на ума, нещо съвършено отделно от чувствуванията. Някога човек може да има добро разположение на духа, но духът, сам по себе си, не може да бъде добре, или лошо разположен. Дали сте добре, или лошо разположени духом, това е по отношение на вашите чувства. Когато Духът дойде между хората, той има две намерения: ако ги намери зле разположени, той ще употреби един метод за въздействие; ако ги намери добре разположени, той ще употреби друг метод на въздействие. Според състоянията на хората, той гледа да намери съответен метод, да им въздействува. Той може да им въздействува или чрез храната, или чрез топлината, светлината, електричеството и магнетизма, или най-после чрез мисълта и чувствата.

Съвременните хора често си задават въпроса: по кой начин може да се поправи света? – Света може да се поправи по три начина. Ако е разстроена стомашната система на човека, ще се лекува чрез храната. Ако е разстроена дихателната му система, ще се лекува чрез светлината, топлината, електричеството и магнетизма; и най-после, ако е разстроена мозъчната му система, той ще се лекува чрьз мисълта и чувствата. Искате ли да лекувате мозъка си, вие не трябва, да допущате в себе си никаква отрицателна мисъл, като се основавате на закона, че Бог е абсолютна Любов, абсолютна хармония. Отхвърлите ли всички отрицателни мисли от ума си, веднага ще възстановите в себе си всичката си сила и мощ. Паметта ви ще се усили, и вие ще почнете да изучавате музика, поезия, изкуство, наука – всичко това ще започне у вас да цъфти, да се развива. Само при

Божествения живот човек мисли и чувствува правилно. Изгуби ли човек Божествения живот, в него остава само животинското. Това е необходимо да се знае, защото в повечето съвременни хора няма чувства, в пълния смисъл на думата. У тях има само елементарни желания, които са така разпокъсани, че не носят нищо полезно за човека. За себе си те носят нещо, но за самия човек не носят нищо хубаво. Божественият живот е необходим за всички хора. Той носи здраве за клетките, замислите и за чувствата на човека. Както храната може да разстрои стомашната система на човека, така и желанията на човека понякога са в състояние да развратят неговите клетки, неговите мисли и чувства. Ние трябва да знаем, че и клетките са живи същества; и в тях има личности, индивиди и души. Следователно, щастието на човека зависи от това голямо, безбройно количество малки души, групирани в едно цяло. Не мислете, че вие можете да живеете само за себе си. Никой не може да живее за себе си, нито да мисли само за себе си. Ако мислите, че човек може и трябва да живее и да мисли само за себе си, вие ще се натъкнете на философия, която носи нещастие. Всички живеем за Бога, за Божията Любов; умираме за Бога и възкръсваме за Бога. Да любиш, това е великият смисъл на живота. Аз не говоря за обикновената, за човешката любов, но говоря за възвишената, за Божията Любов, която носи новия живот и лекува хората от всичките им рани. Докато човек има рани, любовта му не е съвършена; докато човек има язви в мозъка си, любовта му не е съвършена; докато човек има язви в стомаха си, любовта му не е съвършена; докато човек се безпокои, любовта му не е съвършена; докато човек завижда, любовта му не е съвършена.

Казвам: Божественото учение иска да обърне хората в правия път, който Бог е определил от памти-века. Някои хора са разбрали Бога, някои не са Го разбрали, а някои тепърва ще Го разберат. Някой пита: какво нещо е Любовта? – Бог е Любов. – Ама как ще Го разберем? Как ще Го познаем? – Със стомаха си. Щом разберем и познаем Бога със стомаха си, тогава сладко ще ядем, сладко ще пием,

сладко ще спим, ще разбираме езика на всички плодове и растения – на царевицата, на житото, на ориза, на ябълките, на крушите, а също така ще разбираме езика и на всички животни и птици. Казвате: всичко, каквото Бог е създал, може да се яде. Да, съгласен съм с това, но ако се ръководите от закона на любовта. Ако ти изядеш едно агне по закона на любовта, то ще оживее в тебе; ако не го изядеш по закона на любовта, то ще умре в тебе. Тъй щото, можем да ядем и птици, и агнета, но само по закона на любовта. Можете ли, също като изядете една птица, да я направите безсмъртна? Ако можете да я направите безсмъртна, тя сама ще се съгласи да стане жертва.

Апостол Павел казва: „С що искате да дойда при вас – с тояга ли, или с любов и кротък дух?" Тоягата подразбира старото учение. Значи, да се яви спор, кой е правият път; има ли вечен живот, или не; коя църква е по-права; мъжът или жената има повече права; кой дом е на правата страна? Това са все елементарни въпроси, стари работи. Истински вярващият, истински религиозният, истински духовният човек е разрешил тези въпроси. Обаче, който е влязъл в новия път, той трябва да знае тези неща; няма защо да се смущава той от старото и да запитва, какво е Господ, същестеува ли Той и т. н. Ако ти познаваш Бога със своята дихателна система, ще имаш отлични дробове, ще бъдеш отличен певец. Само ония пеят хубаво, които имат добре устроена дихателна система. Само ония могат да мислят и да чувстват правилно, които имат добре устроен мозък. Задната част на мозъка се занимава с обикновените чувства; горната част на мозъка се занимава с възвишените чувства, а предната част на мозъка се занимава с мисълта. Да любиш Бога, това не е способност, това е изкуство, това е чувство. Да философствуваш, това вече е способност. Музиката е способност, тя не спада към областта на сърцето. Казват никому: ще пееш от сърце! Не, със сърце не се пее, с мозък се пее. Долната област на мозъка се занимава със стомаха, т. е. с грубата енергия. Следователно, в мозъка има три важни области. Ако главата на някой човек е продълговата и се развива главно задната ѝ част,

такъв човек е силно чувствен. У някои хора предната част на главата, челото е силно развито; те са умствени хора. У някои хора главата е широка. Значи, у тях е развита стомашната система. Тъй щото, като погледнете главата на човека, ще познаете, коя система преобладава в него. Като знаете това, няма да изпадате в грешки и ще можете правилно да градите и работите върху себе си. Всеки човек има недовършена работа, за което се изискват хиляди години, докато я завърши. Зад всеки човек седи усилена работа за съграждане на новото. Някои очакват да отидат на небето, да вземат участие в тържествата, които се готвят там. Те могат да вземат участие в тези тържества, но преди всичко от тях се изисква велика работа за Бога. Съвременните хора още не са работили за Бога, те само са се мъчили и трудили и отсега нататък те ще работят за съграждане, за устройване на новото. Как ще се работи за съграждане на новото? Няма да се започне с тояга, но ще се започне със закона на Любовта, с кротък дух. Само по този начин човек може да се абстрахира от старото и да живее с новото в себе си.

Казвам: за да постигне това, човек трябва да е готов да се откаже от старите обичаи, да престане да се занимава с хората. Ако вие се интересувате от това, какво прави този, какво прави онзи, ще можете ли да преминете Ниагарския водопад само по едно въже и с една върлина в ръка? Искате ли по този начин да преминете водопада, вие трябва да се концентрирате, да забравите ръкоплясканието, да не виждате, кой как ви гледа, или какво говорят за вас. Вие трябва да вървите напред, защото от концентрирането на вашата мисъл ще зависи благополучното преминаване на водопада. Ако гледате на всички страни и се интересувате от хората, вие ще паднете долу, отдето никой не може да ви избави. Докато сте на въжето, ще мислите само за себе си. Щом преминете водопада, свободни сте да гледате накъдето искате. Следователно, и съвременните хора днес са поставени на такова тънко въже и ако се интересуват от това, какво правят другите около тях, те ще паднат долу, и никой не ще може да

ги извади. Ето защо, те трябва да бъдат внимателни. Някой се занимава с музика, а другите му казват: защо се кривиш така? Той трябва да им отговори: елате на моето място, опитайте, какво е, и ако можете, свирете по-добре от мене. Ако е въпрос за смелост, мога да ви приведа пример за двамата американци, които преминали Ниагарския водопад по въже; единият от тях с върлина в ръка, но сам, а вторият с другаря си на гръб. Питам: кой от двамата е по-смел: който е на гърба на другаря си, или този, който го пренася по въжето? По-смел е този, който е на гърба на другаря си, защото той трябва да има голяма вяра в него. Следователно, ние трябва да имаме такова присъствие на духа, че без страх да преминем през всичките мъчнотии. Казвате: знаете ли, какви мъчнотии имам? Казвам: каквито мъчнотии да имате, колкото и да се клатушкате на една, или на друга страна, никой няма да ви съди, никой няма да ви намира погрешки, само вървете напред. В продължителното пътуване все ще направите някакво отклонение, но това да не ви спира в пътя. Казвам: не се смущавайте от отклоненията, които стават в пътя ви. Казвате: между нас няма любов. – Да, това е едно малко отклонение. – Ама ние не се обичаме. – Това е друго отклонение. Тези отклонения са в реда на нещата, затова не трябва да говорите за тях. Ще бъде чудно, ако пуснете един параход в океана, и той да не се клати. И параходът ще се клати, и пътниците ще се клатят, ще помнят кога са минавали с параход през океана. И нашият организъм е параход, с който ние пътуваме. Земята е бурно море, или океан, през който минаваме. Казвам: здрав е параходът ви и ще издържи на бурите и вълните. Не може да потъне параход, който Бог е направил, Това всеки трябва да има пред вид и да се не смущава. Възможност за потъване на такъв параход е изключена не сто на сто, а сто и едно на сто. Някой казва; един ден аз ще умра. – Това са твои заключения. Ако не грешиш, няма да умреш; ако грешиш, ще умреш. – Ама мога ли да свърша училището? – Ако учиш, ще свършиш училището; ако не учиш, простак ще умреш. – Дали ще придобия съвършенство? – Ако

живееш добре, ще придобиеш съвършенство; ако не живееш добре, няма да придобиеш съвършенство. Това зависи от трите системи на човека, от вътрешното разположение на неговия мозък, на неговите дробове и на неговия стомах. Това зависи от тези три главни връзки в човека: от деятелността на неговата глава, на неговите дробове и на неговия стомах. Другояче казано: ако поставим Бога за глава на нашия живот, всичко можем да постигнем. Някой казва: да вярвам в Господа, това е глупава работа. Питам: приятелю, глупаво ли е да живееш с глава? Глупаво е да живееш без глава, но не е глупаво да живееш с глава. Казвате: може ли да се вярва в духовете, които живеят в задгробния живот? Питам: можете ли да живеете без дробове? Казвам: да вярвате в ангелите, това е възвишен живот; то значи да дишаш. Да вярваш в другите хора, това подразбира низш живот: това е живот на минералите, на растенията и на животните. Това е живот още и на стомаха. Обаче, всичко това е необходимост. Човек трябва да вярва в Бога, защото Той е неговата мозъчна система. Той е главата на неговия живот. Човек трябва да вярва в ангелите, защото те са дробовете на неговия живот. Човек трябва да вярва и в хората, защото те са неговата стомашна система. При това положение всичко придобива смисъл. То ще послужи за основа на бъдещата философия, която ще се развие във всичката си красота и ще донесе нов ред и порядък в света. Бъдещите хора ще се радват в тази нова философия, ще се възпитават от нея и ще заминават за другия свят пак с нея. Тогава няма да има смърт, но ще има само идване и заминаване от единия в другия свят.

Казвате: как да приемем това нещо? То е превръщане на енергията от едно състояние в друго. За такова превръщане на енергията говорят и съвременните учени. Например, когато въглищата горят, те се превръщат в топлинна енергия. От тази топлинна енергия водата се пръвръща в пара, а от водата можете да получите електрическа енергия. От превръщането на енергията от едно състояние в друго и ние се ползуваме, като трансформираме

енергиите в нашия организъм. Когато не знаем, как да ги трансформираме, в нас се зараждат ред болезнени състояния. Значи, много от болестите на-съвременните хора се дължат на незнание, вследствие на което се подпушват енергиите в организма. Днес най-даровитите, най-великите хора, както и обикновените хора, са изложени на големи страдания. Въпреки това, много хора казват; и аз ли трябва да страдам като другите? – Ако не страдаш, ти си по-долу от обикновен човек. Някои казват: хората от новото учение са големи мистици, много замислени хора. Чудно! Нима само новите хора са мистици? Нима само новите хора са замислени? Всеки търговец е замислен. Срещаш един търговец, нищо не разбира от мистицизъм, но замислен е човекът. Някой чиновник, уволнен от служба, и той мисли, и той става мистик. Някой ученик не си знае урока, и той мисли, и той става мистик. Всички съвременни хора са все мистици. Хора, които нямат полици, са реалисти. Тази реалност, обаче, не е истинска.

Ще ви приведа един пример, да видите, как някои хора гледат на духовните. Офицер и войник вървят по пътя и се разговарят. Срещат някои хора от религиозно, от духовно общество, и войникът запитва офицера: тези хора от кои са? – Тези хора са от изгубените. – Кои са изгубени хора? – След време ще раз-береш това. Аз прибавям: действително, много право казва офицерът, че тези хора са от изгубените. Всички хора, които са излезли от рая, са все от изгубените, но отпосле намерени. Едно време те бяха изгубени в грях, но сега са намерени. Блудният син не беше ли изгубен? – Изгубен беше, но се намери. Мнозина се до-качат от това положение и казват: как, нима ние бяхме изгубени? Да, изгубени бяхте, но трябва да се радвате, че сега сте намерени. Радвайте се, че намерихте правия път. Тъй щото, питат ли ви, от кои сте, ще кажете: от изгубените някога, а сега намерени. Тази е правата философия. Нима откриването на тайни в природата не говори за изгубени неща? Сега всички хора се стремят към безсмъртието, да придобият новия живот.

Павел казва: „Що искате? С тояга ли да дойда при вас, или с любов и кротък дух?" Аз казвам: с любов. И невидимият свят, и Бог идат при хората все по закона на Любовта. В Бога няма абсолютно никаква тояга, и помен не съществува от нея. В небето тоягата съществува, но само като приятен спомен. Някой ангел, като види тояга на небето, целува я и казва: много неща ме научи тази тояга! Ако не беше тя, не бих научил Божията Любов. А ние какво правим с тоягата? – Начупваме я на няколко парчета, хвърляме я в огъня и я изгаряме. Ангелът върши обратното: взима тоягата със себе си; тя му служи в живота като магически жезъл. Добре е всички да имате тази тояга, но вътре в себе си, а не отвън.

И тъй, всички трябва да изучавате системата на вашата глава, системата на вашите дробове и системата на вашия стомах. Всички трябва да изучавате влиянието на разните храни, влиянието на въздуха, влиянието на мислите и чувствата и да видите, каква мощна сила упражняват те върху кръвта на човека. Те съставляват три велики фактора, които, ако не приложите в живота си, нищо не можете да научите. Това се отнася и до всички велики хора. И те трябва да вървят по тези три пътища. Само по този начин може да се очаква идването на новата култура. И трите метода са добри и за личността, и за индивида, и за душата. Те ще ви свържат с миналото, с настоящето и с бъдещето.

Беседа от Учителя, държана на 22 май, 1927 г., София.

БЛАГО И ЛЕКО

„Защото моето иго е благо, и моето бреме е леко.“ (Матей 11:30)

„Защото моето иго е благо, и моето бреме е леко.“ Ако всяко живо същество, което е дошло на земята мисли, че може да прекара живота си в щастие, без мъчнотии и страдания, то живее в илюзии, в самоизмама. Всяко живо същество, веднъж дошло на земята, трябва да знае, че най-важното нещо за него е да разбере същината на живота. Животът на земята не може да бъде нито без иго, нито без бреме. Който търси лесния път, той очаква на другите хора, те да свършат неговата работа. Съвременните хора, например, не са си задавали въпроса, даром ли идат слънчевите лъчи на земята, или трябва да плащат и за тях. Мнозина дори и не подозират колко усилие, колко труд се полага за образуване на светлината, от която ние се ползваме днес. Мислите ли, че светът, който е тъй разумно създаден, трябва даром да се ползва от слънчевата светлина? За всяко нещо в живота трябва да се плаща – нищо не се дава даром. Природата е предвидила един грамаден бюджет за разходи, но същевременно тя е предвидила един бюджет и за приходи, които трябва да събере оттук-оттам във вид на данъци или доброволни пожертвувания. Някои разумни същества имат строго определена задача да събират данъците от всички ония, които се ползват от благата на природата. Те събират данъците в определено време.

Мнозина мислят, че светлината, топлината и животът се дават даром на хората, затова нито живота си пазят, както трябва, нито светлината ценят и използват правилно. За всичко, което природата тъй изобилно дава, трябва да се плаща: за живота, за светлината и топлината, за въздуха, за водата и т.н. Животът е сила, вложена още от памтивека в човешката душа. От осем хиляди години насам

съществуват ред лъжливи теории, от които се вижда, че животът се дава даром, вследствие на което всеки може да живее, както той разбира. Тези теории са създадени от същества, които са останали назад в своето развитие. Днес тези същества се намират в мрак и тъмнина, тъй че в техен интерес е да държат и другите хора при същите условия. Много от съвременните научни теории, както и някои религиозни системи, са създадени все от тия същества. И ако днес почти цялата земя е покрита с кости от умрели хора, това пак се дължи на тия същества. Голяма част от катастрофите по земята, които стават от осем хиляди години насам, се дължат пак на тях.

Сега, като говоря за „осем хиляди години", аз нямам предвид наши официални години, но говоря за научни години. Всяка научна година се състои от 25 000 официални години. Вие сами можете да изчислите, на колко се равняват тия осем хиляди научни години. Може да се яви спор, какви са тези научни години, но това не е важно. Целта на разумната природа е да разшири кръгозора на съвременния човек. Едни могат да вземат тези осем хиляди години в буквален смисъл, други – в преносен смисъл, но и при първия, и при втория случай Истината остава една и съща.

Един американски професор, д-р Стронг, имал смелостта да разглежда въпроса за създаването на света в буквален смисъл. Той казвал, че Бог наистина е създал света в шест дни, както се казва в Битието. Обаче той заминал за онзи свят, без да докаже на хората истинността на своето твърдение. Той нямал достатъчно данни за доказване на своята теория. Друг американски професор, председател на Бостънския университет, твърдял, че първият човек не се явил в Мала Азия, но някъде на Северния полюс, където бил раят. Обаче и той не могъл да докаже своето твърдение, защото нямал положителни данни. Казвам: и при едното и при другото твърдение, Истината по тези въпроси остава незасегната. Един ден хората ще се доберат до нея, но сега само я напипват.

И тъй, много неща могат да се твърдят, но не могат да се докажат. Следователно, и Христовите думи „Моето иго е благо, и моето бреме е леко“, могат само да се твърдят, но не и да се докажат. Те трябва да се преживеят. Забележете например, никой не иска да носи иго, нито бреме, а при това хората имат иго, имат и бреме. Кой човек днес не е обременен? Кой човек днес няма иго? Ако някой има 100 – 200 000 лева дълг, това не е ли иго, не е ли бреме? Който има такъв дълг, той вече се е ограничил, навел се е под неговата тежест. Дължиш някому една голяма сума. Той те дава под съд, осъждат те да изплатиш дълга си, и ти губиш своето достойнство. Това не е ли бреме? Ти завършваш университет, но още нямаш служба. Беден човек си, обръщаш се за подкрепа тук-там, но един твой познат те нагрубява, обижда те, казва ти някои горчиви думи, и ти не можеш да възстановиш честта си. Защо? – Защото нямаш средства да го дадеш под съд. Това не е ли бреме? Обаче, това са странични въпроси, само за изяснение. За човека е важно да разбира истинския смисъл на живота. За да го разбере, той трябва конкретно да разбере своите първични желания, които играят важна роля в живота му. Например, някой човек има едно конкретно желание да учи, обаче, ако той е гладувал няколко дни, не може да учи. Иска да се яви на изпит, не може, краката му не го държат, свят му се вие, губи съзнание. Следователно, първо човек трябва да задоволи нуждите на своя организъм, да се нахрани, а след това да задоволи своите второстепенни желания. Също така едно от първичните желания у човека е нуждата да диша. Ако не може да диша правилно, той всеки момент рискува да се задуши. Друга първична нужда у човека е стремежът му да мисли, и то правилно да мисли.

Много от съвременните хора са изоставили своите първични желания и нужди и мислят за големи, за велики работи. Те не се занимават с всекидневните си идеи и желания, но говорят за блага, за щастие, за велики идеи, които не могат да се реализират дори след хиляди години. Преди всичко трябва да се знае, че Онзи, Който е

поставил конкретните желания и нужди в човека, Той ги е преценил като важни и необходими. Например, как може човек да мисли за велики идеи, ако той е гладен, и ако не може правилно да диша и да мисли? Ето защо, първо той трябва да изучи естеството на глада. Гладът е най-добрият учител и съветник на човека. По-добър съветник за човека от глада няма. По-добър професор за човека от чистия въздух няма. И най-после, няма по-добър професор за човека от светлината. Само светлината може да научи човека да мисли правилно.

Сега, като говоря за светлината, аз не разбирам отражението на светлината в очите. Когато човек казва, че вижда нещата, това не е нищо друго, освен възприемане отражението на светлината. В този смисъл човек вижда много малко. Той възприема само няколко слънчеви лъчи, които влизат направо в очите му, получава няколко външни впечатления и казва, че вижда света. Това още не е истинско виждане. Например, ако аз кажа, че ви виждам, и вие казвате, че ме виждате, това могат да бъдат само предположения. Или ако аз кажа, че ви чувам, и вие казвате, че ме чувате, и това могат да бъдат само предположения. Защо? Представете си, че пред вас е поставен грамофон, на който се свири или говори нещо. Вие можете ли да кажете, че виждате и чувате еди-кой си певец или говорител? Не, гласът, който слушате да пее или да говори, е само отражение от гласа на еди-кого си. Нима този човек е влязъл в грамофона?

Питам: Ако е вярна теорията, че човек живее в тялото си, защо той постоянно се мени? Значи, у човека, както и на грамофона, плочите всеки ден се менят, вследствие на което и той се мени. Днес туриш една плоча, мислиш по един начин; утре туриш друга плоча, мислиш по друг начин. Днес свири плочата на баба ти, утре свири плочата на дядо ти, и ти започваш да мислиш като тях. Около мозъка на човека има една игличка, като тази на грамофона, която, като започне да се върти, докарва в движение цялата мозъчна система, и той мисли вече според плочата, която е поставена в неговия мозък.

Когато тази игличка спира движението си, в мозъка се забелязва едно спиралообразно движение, вследствие на което и мисълта моментално спира. Тогава човек усеща виене на свят, губене на съзнание, и той пада на земята. Щом движението на игличката се възстанови, и човек дохожда отново в съзнание.

Казвате: Докажете това! Това не може да се доказва, то е твърдение. За в бъдеще може да се докаже, но засега не е възможно. Преди години вървя с един приятел из града и се разговаряме. Аз му казвам: Според моите изчисления Мусала е най-високият планински връх на Балканския полуостров. Той е по-висок даже и от Олимп. Той се заеме и ми отговори: Има изчисления от учените, според които се знае, че Мусала не е най-високият връх, както ти казваш. – Изчисленията на тези учени не са верни. Ще се увериш никога, че съм прав. Обаче, не се мина много време, и някои германски учени направиха свои изчисления и доказаха, че Мусала е с 33 м по-висок от Олимп. Преди години един виден български геолог минавал покрай Провадия и забелязал, че на някои места от земята излизала солена вода. Запитали го, дали близо до това място има сол? Той казал, че имало само солена вода, но не и сол. Аз казах на тия хора, че на това място именно, има толкова много сол, че всички българи могат да се осолят с нея. И наистина, след време учени доказаха, че на това място има голяма площ от сол, с около 30 м. дълбочина. Значи, всяко нещо, което се твърди с положителност, може да се докаже, макар и след време. Това, което ние знаем, няма защо да го доказваме. Къде се намира сол, или къде се намира злато – това нещо ще дойде на своето време. Има хора, определени специално за тази работа, да покажат къде се намира сол, злато или други природни богатства. Това не е работа на учените хора. На един светия, на един благочестив човек не е определено да управлява, или да урежда социалния строй на държавите. Това не е тяхна работа. Трябва ли да се доказва на един човек, който цял живот ял, пил и заборчлял, че не е на прав път? След като цял живот е ял и пил, той вече е достатъчно опитен сам да

оправи работите си. Той знае вече кой е правият път. Трябва ли друг някой да оправя работите му? Който знае да яде и да пие, той знае и да плаща.

Често съвременните хора не успяват в своите работи, защото се месят в неща, които се явяват ни в клин, ни в ръкав в живота им. Например, те искат да докажат, дали човек е праведен и доколко е такъв. Този въпрос е неразрешим. Преди всичко човек при разбиранията, които има днес, не може да бъде праведен на земята. В света има само Един праведен – Той е Бог. В света има само Един учен – Той е Бог. Всички други са ученици, които се учат сега. В света няма и гениални хора. Да се казва, че еди-кой си е гениален, това е човешко предположение. По какво се отличава гениалният човек? Гениалният човек, в пълния смисъл на думата, трябва да познава своите сили и способности, да разбира устройството на организма си, да е пълен господар на своята съдба. Истински гениалният човек, като създаде някаква научна теория, той трябва да я обясни и докаже на хората, да я направи приложима в живота. Да бъдеш гениален човек, това подразбира да започнеш нещата отново. Има гениални хора в света, но те идват и си заминават, без да оставят гробове и паметници на земята. Гениалният човек няма гроб. Ако хората му направят гроб, ако те му издигнат паметник, това е друг въпрос. Обаче, той сам нито гроб, нито паметник оставя.

Христос казва: „Вземете моето иго, защото е благо, и моето бреме, защото е леко." Съвременните хора търсят живот без иго, без бреме. Игото представя ограниченията в живота. Мислите ли, че ако нямате никакво иго, никакво бреме, животът ви ще бъде по щастлив от сегашния? Игото, което съвременните хора имат, съответства на напрежението на силите, които действат в техния организъм. То е съобразно с идеите, които те имат. Колкото идеите са по-силни, толкова и тяхното иго е по-силно. Игото същевременно съответства и на чувствата у човека. Вследствие на това, който има по-силни мисли и чувства, той изпитва и по-големи противодействия. Всяко тяло,

което се движи с по-голяма бързина, изпитва и по-голямо съпротивление. Щом е така, схващанията ви за живота трябва да бъдат поставени на съвсем друга основа от тази, на която сега живеете.

Сега, ние няма да се спираме върху посредствените схващания за живота. Защо? – Защото с тях нищо не може да се постигне. Има хора, които постоянно се безпокоят, тревожат, че могат да изгубят живота, щастието, благото си. Майката се безпокои да не изгуби детето си; банкерът се безпокои да не изгуби капиталите си; момъкът се безпокои да не изгуби своята възлюбена; учителят се безпокои да не изгуби учениците си; ученикът се безпокои да не изгуби своето учение; богатият се безпокои за своето богатство; здравият се безпокои за своето здраве и т н. Няма човек на земята, който да не се безпокои за нещо. Обаче тези тревоги, тези безпокойства не са реални. Защо? – Понеже в живота, както и в природата нищо не се губи, нищо не се придобива. Като казваме, че нищо не може да се придобие, разбираме, че нищо не може да се създаде. И действително, засега нови неща не могат да се създадат. Защо и за какво, няма да обяснявам. Едно е важно да знаете, че светът е вече на ликвидиране. Той почти е изминал кръга на своето развитие. Иде вече нова епоха, в която нови неща ще се създадат. За да може човек да създаде нещо ново, той трябва да бъде в хармония с целия космос, с всички първични сили, които работят в света. Човек трябва да има правилни схващания за Бога, да разбере Неговата същина. Не е въпросът да се определи какво нещо е Бог, но Той трябва да се разбере.

Някой пита: Какво нещо е вечността? Вечността не може да се определи. Ако става въпрос за проявената, за определената вечност, може да се каже много нещо, понеже тя се е самоопределила. За непроявения живот нищо не може да се каже, но за проявения живот много нещо може да се каже. Обаче, ако сега се кажат много неща, те могат криво да се разберат. Например, ако определя характера на човека по неговия нос, по неговите очи, уши, той ще каже: Отде

знаете това нещо? Какво отношение има носа към моя характер? Носът има отношение към харектера на човека: дали той е широк или тесен, завит надолу като кука или гърбав, той има, ако не абсолютно, то поне относително отношение. От носа се определя и състоянието на дихателната система. И обратно: когато дихателната система на човека е добре развита, и носът е добре развит. Например, когато дихателната система у човека е добре развита, той диша правилно, вследствие на което мускулите на носа се упражняват повече, ноздрите се отварят широко и в края на краищата носът се развива правилно. Когато пък дихателната система у човека е слаба, дишането става по-бавно, вследствие на което носът се сплесква, ноздрите се свиват. Ако някой човек има повече желания, те се отразяват върху лицето, главно върху устните му. Вследствие на многото желания, кръвта приижда към устните и те надебеляват. Според астрологията хора, с дебели устни и широки ноздри са известни като венерини типове. Като говоря за венерини типове аз нямам предвид онази Венера, която се движи на небето между звездите, но имам предвид друга Венера, която е на земята. Тази Венера, която е на земята, е разумна, тя създава дебелите устни и широките носове у хората. Тя създава желанията у хората, вследствие на което в устните им приижда по-голямо количество кръв. После тя взема четка като художничка и размазва равномерно червената боя по устните и по страните. Ще кажете: Какво отношение има между червените устни, червените страни и желанията на човека? Тази червенина е резултат на вътрешен процес, който става у човека.

Казвам: Често хората изпадат в заблуждения. Като видят някоя мома с червени устни и страни, те мислят, че този цвят е естествен и си правят ред заключения. Всъщност, тези моми сами са се червисали. Като виждат, че Венера не дохожда с четката си да ги поначерви, те купуват червена боя и сами правят устните и страните си, колкото желаят червени. Венера ги е научила на това изкуство. Някои хора пък обичат къдрави коси, и ако богинята естествено не ги е

накъдрила, те купуват специални за тази цел машинки и сами къдрят косите си. Те турят тия машинки вечер, та като станат сутрин, косите им да са накъдрени. Които имат естествено къдрави коси, тяхната работа е лесна. Питам: какво се крие зад червените устни и страни? Какво се крие зад къдравите коси? Обаче, човек трябва да различава краските. Има една естествена, приятна червенина на лицето и устните на човека, която изразява неговото здравословно състояние. Такъв човек по характер е слънчев тип, той е израз на живота. Тоновете на краските в слънчевите типове са приятни, чисти. Видите ли такива краски по лицето или по устните на някой човек, ще знаете, че слънцето има правилно, хармонично влияние върху него. Тогава и отношенията на този човек към слънцето са правилни. Такъв човек представя здрава основа, върху която може да се работи. И затова, който иска да бъде гениален, той трябва да има правилни отношения към слънцето. Щом има правилни отношения към слънцето и слънцето ще му въздейства. Слънцето има свой представител на земята. Колко пъти вие сте срещали този представител? Разговаряли сте се с него, разправяли сте му за слънцето, за астрологията, а той само се поусмихва. Вие даже не подозирате, че този, с когото говорите, е представителят на слънцето, който урежда всички работи на земята.

Сега, ако някой учен човек чуе да се говорят тези неща ще каже, че това са заблуждения. Нима между всички теории, които се преподават в университета, няма заблуждения? Всяка теория съдържа в себе си известна истина, но също така съдържа известна доза лъжа. От мое гледище, в живота има голямо преувеличаване на нещата. Ако турите под микроскоп едно малко същество и го увеличите 2 000 пъти, нима това не е заблуждение? Нима това не е преувеличение? Като извадите това малко същество от микроскопа, вие го виждате вече другояче. По същия начин хората говорят за неща, които не са виждали. Те говорят за любовта, но питам: Кой е виждал любовта? Ще кажете: Любовта не се вижда, но се чувства. Не, любовта не може да се

чувства. Това, което хората чувстват, не е любов. Любовта може да се схване само с човешкия дух. Когато човек долови само един лъч от любовта, в него настава такъв мир, такова разширение, че той веднага разбира отношенията си към хората и става герой, не се страхува от нищо. Обаче, това състояние е моментно. Изгуби ли този лъч, той пак дохожда в своето първоначално състояние, става малодушен, плаши се, тревожи се, намира се вече в едно болезнено състояние.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички хора е да уредят отношенията си с онзи, който ги обича. Засега всички искат все отвън да се прославят. Не уреждайте въпроса с хора, които не ви обичат, които не ви познават. Уреждайте отношенията си само с онзи, който ви обича. Кой е той? – Слънцето. Тъй щото, първата задача на всеки е да уреди отношенията си със Слънцето. Щом уреди отношенията си със Слънцето, с останалите планети – Юпитер, Нептун, Марс, Сатурн – лесно ще се уредят. Не може ли човек да уреди отношенията си със Слънцето, с никоя друга планета не може да ги уреди. Следователно, всички криви схващания на хората, били религиозни или научни, се дължат все на техните криви отношения към Слънцето. И обратно: правите, хармоничните схващания на хората се дължат на правилните им отношения към Слънцето.

Сега, ние не говорим за физическото слънце, но за онова слънце, което е проява на целокупния живот. Върху него е построен разумния, идеалния живот. Само по този начин и вие можете да съградите вашия живот, вашето щастие. Това може да се докаже с ред примери от живота и развитието на растенията. Хора, които се занимават със земеделие, с градинарство са забелязали, че растения или плодни дървета, посадени на богата, хубава почва, винаги са давали най-добри резултати. Ако пък същите тия растения или дървета ги садят в бедна, хилава почва, те са изсъхвали, или са се развивали много слабо. Такива почви трябва непременно да се наторяват, за да дадат добри плодове.

Някой казва: Аз мисля правилно. Питам: Твоите отношения към Слънцето правилни ли са? – Не са правилни, но това не е важно. Не, докато отношенията ти към Слънцето не са правилни, ти не можеш право да мислиш. Какво разбирате под правилни отношения към Слънцето? Ако имате правилни отношения към Слънцето, първото нещо, което ще констатирате в себе си, е следното: вие ще престанете да се борите със себе си, ще се примирите напълно, ще имате правилни схващания за своите мисли и чувства, ще разбирате вашето минало и настояще и ще проникнете във вашето бъдеще. Това не показва, че човек ще живее в своето минало. Не, човек не живее нито в миналото, нито в настоящето, нито в бъдещето си, но за всеки даден момент той трябва да разбира условията, в които е поставен неговият дух. Тези условия съставят за човека бреме, което той неизбежно трябва да носи. Ти си гладувал два-три дена, нямаш пет пари в джоба си, но очакваш един твой приятел да дойде при теб, да ти помогне. Минават час, два, три от обещаното време, но той не дохожда, отишъл някъде, забравил, че ти имаш нужда от него. Това не е ли иго? Това на е ли бреме?

И тъй, Христос, Който добре разбирал човешкия живот, понеже иде от областта на разумния свят, казва: „Вземете върху себе си моето иго и моето бреме и се учете от мене, защото съм кротък и смирен по дух“. Това подразбира: аз имам долини, имам и високи върхове; върху мене всичко расте: и грозде, и сливи, и круши, и ябълки, и царевица, и жито – всичко, каквото потърсите за ядене, имам. Ако искате да знаете, върху мене растат и всички научни теории. И наистина, всяка научна теория се развива по същия закон, както се развива краставицата, тиквата и т н. Тя е посята върху човека, като семенце, и трябва да минат година, две, три, докато израсте и узрее това семенце, да стане голям плод. Например, някое семенце от тиква попадне на добра почва и тази тиква се развива добре, узрява скоро и хората казват: сладка е тази тиква! И теориите, като тиквите, или са сладки или не. Има теории за самоотричането, под влиянието на

които много хора се самоотричат, но някои от тях впоследствие съжаляват за своето самоотричане. Например, много от българските опълченци казват: Какво направихме ние? Ходихме да гоним Михаля. Защо мислите, че сте ходили да гоните Михаля? – Защото каквото направихме, не го признават. Ние сме отхвърлени, пренебрегнати от младото поколение. Значи, те са очаквали да получат нещо за своята работа, да влязат в Царството Божие. Така е, прави са те, но и Русия като дойде, положението не беше по-добро; пак не дойде Царството Божие на земята. Впрочем, положението беше малко по-добро, отколкото в турско време, но и тогава, па и сега пак има бой. В турско време, като влезеше турският ага в някоя българска къща и не му сложат кокошка на масата, имаше бой. Питам: Сега не е ли същото? Сега няма ли бой? Едно време българите казваха: Да ни избави Господ от турците! Сега няма ли пак бой? Влезете в някое християнско общество, където очаквате друг живот, други отношения и постъпки, но и там има бой. Следователно, и в турско време, и в по-новите времена на християнството, все има бой. И тогава, хората се обезсърчават и казват: Как може да се образува истинско религиозно общество? Истинско религиозно общество се образува само тогава, когато хората определят отношенията на сърцето си.

Сега, можете да запитате: когато майката бие детето си, права ли е? – Някога е права, някога не е права. Когато детето иска да суче, а майката го бие, права ли е тя? – В някои отношения е права, в някои – не е права. Какъв е законът на природата в такъв случай? Природата точно е определила по колко пъти на ден майката трябва да кърми детето си. Обаче детето, като не разбира този закон, почти всеки час иска да суче. Понякога майката излиза от търпение и набива детето си. Права ли е тогава? – Права е. Тя може да му даде по два-три пъти на ден да суче и то да се задоволи. Има майки много усърдни в това отношение: щом детето заплаче, и те веднага го кърмят. Понякога детето може да има някаква болка, но майката пак гледа по-скоро да го накърми, като казва: Хайде, яж и мълчи! Това дете не е къпано

няколко дена, усеща се неразположено, плаче, но майката, за да се освободи от повече работа, казва: Яж, но само млъкни! С плача си детето казва: Майко, окъпи ме! Не искам да ям. Майката му отговаря: По-лесно ми е да те нахраня, отколкото да те окъпя.

Казвам: от всички се изисква дълбоко разбиране, дълбоко проникване в нещата. Всеки човек има свое бреме, както и свое иго. И на всеки игото и бремето са тежки. Има моменти в живота на човека, когато той усеща игото и бремето си леки. Има моменти пък, когато ги усеща много тежки. Това са относителни неща. Разумният човек постепенно се освобождава от своето бреме и от своето иго, без обаче да ги стоварва на гърба на другите. В един от романите на Жул Верн се разказва за един човек, който изпаднал в един съвършено самотен остров, сам, без никакъв човек около себе си. Той си направил медено вино, което поставил в няколко картунки и от време на време се разхлаждал с него. Един ден, като минавал покрай една река, видял един старец, който седял на отвъдния бряг на реката. Той се зарадвал, че най-после вижда човек пред себе си и предложил на стареца да го пренесе на гърба си на другия бряг на реката. Обаче като се качил на гърба му, старецът вече не пожелал да слезе. Той го носил така ден, два, три и вечер, като си лягал, все на гърба му лежал; сутрин като ставал, пак на гърба му седял. Най-после този човек се видял в чудо, как да се освободи от стареца. Казал си: не стига, че попаднах в този самотен остров, но отгоре на това ми дойде и това изпитание, да нося толкова тежко бреме. Един ден като обикалял острова, дошло му на ум, че има хубаво медено вино в картунките си и пийнал малко. Понеже виното било силно, той скоро се опил. В това време старецът го хванал за гушата и казал: Дай и на мене от виното! Той му дал картунката да пие. Старецът пил от виното, докато се опил. След това отпуснал ръцете си от врата на своя другар и започнал да играе. Последният се възползвал от това положение и веднага свалил стареца на земята, като си казал: Втори път не пренасям никакъв старец от единия бряг на реката на другия. Не ми трябва такъв другар!

Питам: Какво е отношението, каква е връзката между тези двама души и вас? Дойде някой при вас и ви казва: Моля, подпишете за мене една полица, станете ми поръчител за хиляда лева. Бъдете спокойни, ако ми станете поръчител, аз ще бъда внимателен към вас и в най-скоро време ще изплатя дълга си. Обаче, минават година, две, три и този човек не мисли да плаща. Вие плащате за него, но си казвате: Втори път не нося старец на гърба си! Подпишете ли някаква полица и вашият живот става нещастен, но и животът на стареца става нещастен. Аз съм против даването пари на заем. Ако мислите, че със 100 – 200 000 лева можете да подобрите живота си, вие сте на крив път. Парите не оправят живота на хората. Съвременните държави все вземат пари на заем, но по този начин и до днес никоя държава не е могла да оправи работите си. Коя е причината за това? Причината за това седи в обстоятелството, че отношенията на хората спрямо Вечния принцип не са прави. Вследствие на това, днес бедни и богати, прости и учени не разбират живота. И ако днешните сиромаси се поставят на мястото на богатите, и те ще живеят като тях. Или, ако богатите заемат мястото на сиромасите, и те ще станат като тях идеалисти. Обаче, това не е идея. Какво виждаме днес в живота? Всеки човек като осиромашее, отива при Бога; обаче, разбогатее ли, той се отдалечава от Бога. Тъй щото, искате ли да отдалечите един обикновен човек от Бога, направете го богат. В притчите е казано: „Не ми давай голямо богатство да не би да Те забравя. Не ми давай голяма сиромашия, да не Те излъжа.“ Казвам: голямата сиромашия и голямото богатство са две крайности, две ограничения. Щом човек дойде до голямата сиромашия, трябва да му се помогне; щом дойде до голямото богатство, пак трябва да му се помогне. Преди 20 години американското правителство издаде един законопроект, според който да се определи точно границата, до която най-много може да се простира богатството на един човек. Ако богатството му надмине тази граница, държавата има право да тури ръка на излишното богатство. Преведено на религиозен език, този социален американски

проект се основавал именно на закона, че голямото богатство отдалечава човека от Бога. Тъй щото, излишното богатство трябва да се раздаде за Бога. Държавата не трябва да взема тези пари в джоба си, но да ги раздава на сиромаси, дошли до голяма беднотия, която ги заставя да лъжат.

Питам: От това гледище, какво трябва да правим с живота, който ни е даден? С въздишки животът не може да се оправи; с кършене на ръце, с убийства, със затвори и с тем подобни животът пак не може да се оправи. Животът може да се оправи само като уредим отношенията към сърцето си. За да се уредят тези отношения, от хората се изисква изобилие. В мислите и в чувствата на съвременните хора има известни подпушвания, които се изразяват по разни начини. До известна възраст човек има силна памет, чете, работи, занимава се; след някоя и друга година той забелязва, че паметта му отслабва и вече престава да се интересува от науката. В такъв смисъл, какво представлява ученият човек? Той представлява натоварено животно. Ако се снеме товара на такъв учен, той престава да бъде учен, става обикновен човек. Тъй щото, ако човек е учен, само докато има силна памет, той не е истински учен. Докато има силна памет, той може да се ползва от всички научни теории; изгуби ли паметта си, той губи и знанието си. Обаче, знание, което се губи, не е истинско знание, не е истинска храна, Всяко знание трябва да се приложи!

Често вие говорите за планетите и за влиянието, което те оказват върху човека. Като говорите за Марс, за Венера или за друга някоя планета, питам: Имате ли връзка с тях? Нещата важат за нас дотолкова, доколкото сме свързани с тях. На същото основание, като се говори за пробудени души, ние пак разбираме тези, към които имаме известни отношения, известни връзки. Казано на обикновен, или на религиозен език, ние разбираме следното: щом определим отношенията си към Бога, или към Вечната Любов, ние се интересуваме вече и от всичко онова, което Бог е създал. Ако обичаме някого, ние се интересуваме от всяка негова проява; каквото той

направи, ние се радваме. Ако той е поет, ние се възхищаваме от неговите произведения; ако е художник, ние пак се възхищаваме от неговите произведения, от неговите картини; ако е цигулар, ние се интересуваме от неговата музика; ако е облякъл нова дреха, ние пак се възхищаваме от нея. Ние харесваме всичко, каквото той направи. Само по този начин ние можем да се изучаваме. Защо? – Понеже любовта внася у нас нов идеал, нов поглед за нещата, благодарение на който намираме, че в любимия ни човек и най-малките работи са красиви. Когато обичаме Бога, ние едновременно обичаме и всичко онова, което Той е създал и казваме: Добър е Бог! Ако не обичаме Бога, и отношенията ни спрямо Неговите създания не са прави. Тогава казваме, че хората са лицемери, лоши и т.н. При това положение ние отричаме красотата изобщо или красотата на отделните части.

Казвам: Красиво нещо са човешките очи? Всъщност, кое е хубавото в човешките очи? Хубавото в човешките очи е онзи лъч, който излиза от сърцето и минава през очите. Този лъч се среща у малко хора. Той обикновено се проявява, когато човек е в напълно нормално състояние. Ако схванете този лъч, той ще произведе у вас радост, надежда, разширение, свобода. Човекът, у когото сте съзрели този лъч, може да не е учен, но той е в сила да събуди добрите състояния у хората. Когато този лъч излиза от очите на някой човек, тогава и хора, и животни имат пълно доверие в него; няма ли този лъч, и хората, и животните бягат от човека. Казвате: Еди-кой си е учен. Питам: Има ли този лъч в очите си? – Няма. – Тогава той не е учен човек. Може да има знания, може да е натоварен с много багаж, но той не е истински учен.

Сега, под думата „очи“, аз разбирам прозорци на човешкия дух. Най-ценното нещо, което човек има, това са неговите очи. Като говоря за лъча, който излиза от очите на хората, аз нямам пред вид неговия нисш ум, който представя най-долното състояние на човека; аз нямам пред вид даже и разумността, която е средното състояние на

човека, но подразбирам висшата Божествена Мъдрост, която произтича от Духа. Следователно, аз имам предвид висшия ум на човека, който крие в себе си всички дарби и способности. Думата „ум“ или „ом“ е санскритска и означава висшето начало у човека. В този смисъл ум и дух са едно и също нещо.

Казвам: В това отношение, ако иска да бъде щастлив, човек трябва да се заеме с изучаване устройството на своя организъм. Истински духовните и религиозни хора знаят това нещо и те са се заели с разрешението на проблема за щастието, т.е. с изучаване на очите. Те гледат на очите като израз на любовта, която се крие в човека. Те разглеждат любовта като особен свят, свързан с най-възвишените същества, които живеят на небето. На земята обаче, любовта заема най-долно положение.

Втората стъпка след Любовта, това е Мъдростта. Обаче, вие не можете да се занимавате със самата Мъдрост, но се занимавате със знанието. Например, вие трябва да се занимавате с живота на растенията. Защо? – Понеже много растения, както и много плодове ни служат за храна. Следователно, вие трябва да знаете, какво влияние оказват те върху вашия организъм. Ако ядете череши например, те оказват едно влияние; ако ядете ябълки или круши, те оказват друго влияние; ако ядете тикви, те оказват трето влияние и т.н. Изобщо, всеки плод служи за проява на една или на друга добродетел в човека. Разнообразието на добродетелите зависи от употребата като храна на различните растения и плодове. Човек сам по себе си не може да бъде добродетелен. Той може да възприеме добродетелите само от растителната храна. И за в бъдеще, когато хората се научат да се храня правилно, те няма да употребяват само една храна, например, само сливи или само ябълки, но ще употребяват разнообразна храна. Христос е казал:„Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Обаче, каквато храна и да употребява човек, той трябва да се храни така, че тази храна да даде плод в него, да се конкретизира. На същото

основание всяко човешко желание и всяка човешка мисъл трябва да се конкретизират. Ако се конкретизират, те ще внесат нова насока в живота на човека, а впоследствие те ще дадат и нов плод. И всеки човек отвън, който може да внесе у вас една нова мисъл, която да се конкретизира, той непременно трябва да ви обича. Не можете да внесете в човека някаква нова мисъл, ако не го обичате.

Христос казва: „Вземете моето иго и моето бреме!“ Следователно, игото и бремето са необходими, за да се конкретизира любовта. Щом човек приеме закона на любовта, той непременно ще се ограничи. Първото ограничение в света е внесено чрез любовта. Когато любовта дойде, тя казва: Който иска да бъде мой ученик, той непременно трябва да се ограничи. Някой казва на приятеля си: Аз те обичам. – Щом ме обичаш, ще се ограничиш. И в Писанието е казано: „Надпреварвайте се да си отдавате почит и уважение! Покорявайте се един на друг!“ Ама някой бил учен – и той ще спазва същия закон. Какво може да се очаква от едно религиозно общество, ако членовете му не се покоряват един на друг? Това покоряване не трябва да става по закон, но по съзнание, по свобода. Ако хората се покоряват по закона на любовта, питам: Ще има ли тогава някакво ограничение? Ако хората започнат да си налагат покорство един на друг по силата на някакви установени правила, това е вече механичен закон. От осем хиляди години насам хората все проповядват, че светът трябва да се управлява с тояга. Казвам: Направете един съзнателен опит в това отношение и ще видите, че тоягата има само разрушително влияние. Ако прекарате в някоя гора цели 20 години и водите чист и свят живот, а след това излезете от гората и набиете един грешник с тояга, той ще спечели нещо, ще се поправи, но вие ще изгубите, ще деградирате. Вие ще плащате неговите дългове, а той ще използва вашето богатство. Между тоягата и вас ще настане обмяна: вашата енергия чрез тоягата ще премине в грешника.

И тъй, когато се казва, че не трябва да се свързвате със света, това подразбира, че не трябва да се прави връзка между богати и бедни.

Разбирайте мисълта ми право. Преди всичко, в отношенията на богати и бедни трябва да се създаде не външна„привидна“ връзка, но трябва да се създаде истинска вътрешна връзка, те да се считат равни помежду си, като души, излезли от Бога. Че богатите имали пари, а бедните нямали пари, това е друг въпрос. Парите не могат и не трябва да определят отношенията на хората. Ако богатите и бедните са свързани помежду си чрез любовта, това вече е достатъчно, те ще разрешат въпроса. Богатият, като има пари, той всякога ще може да нагости бедния; бедният, от своя страна, не трябва да изисква от богатия повече, отколкото му е необходимо. Щом богатият нагости бедния, това е достатъчно. Бедният не трябва да пита: Ами за утре? Любовта не мисли за утрешния ден. Днешният ден е в закона на любовта, утрешният ден е извън любовта. Това, което сега преживяваме, то е в закона на любовта. В Писанието е казано: „Ние живеем и се движим в Бога“. Тогава аз поставям на разглеждане следния въпрос: щом Бог е Любов и ние живеем и се движим в Него, щом Бог е светлина и Истина, как е възможно тогава Той да ни остави на произвола на съдбата? Това е абсолютно невъзможно! Ако някой учен е мислил дълго време върху създаването на слънцето и на звездите, както и върху създаването на света изобщо, и създал своя теория, най-после той трябва да отиде при Господ и да каже: Господи, аз имам своя теория за създаването на света, но Ти, Който си го създал, моля Те, коригирай моята теория и ми покажи доколко тя е съгласна с Истината. След това този учен трябва да остави тетрадката си на Господ и да си замине. Казвате: Как ще го коригира Господ? Питам: Вие оставяли ли сте тетрадката си на Господа да ви коригира?

Сега, ще ви разкажа един случай, да видите как Господ може косвено да коригира хората. Двама англичани, млади хора, следвали Оксфордския университет. Те често се разговаряли върху задгробния живот, като разсъждавали дали има друг свят или не. Един ден те се уговорили: ако наистина има друг свят, тогава този от тях, който по-рано замине, ще даде по някакъв начин доказателство на приятеля си,

че има друг свят. След известно време един от двамата студенти заминал за онзи свят, а на земята останал да живее Мориц, тъй се казвал другарят на заминалия. Мориц очаквал вече от другаря си някакво съобщение от онзи свят. За тази цел той правил разни сеанси по един или по друг начин, но нито един от сеансите не му вдъхвал доверие. Най-после той прибягнал до следния случай: взел едно малко моливче и един бял, чист лист и ги поставил между две плочи. На сутринта отишъл да види дали няма нещо написано на листчето и останал силно изненадан, когато видял написано мотото, което само те помежду си знаели. Те предварително решили, това мото да напише онзи от тях, който по-рано замине за другия свят. Същевременно другарят на Мориц написал в това листче и следното: Аз съм много добре, но още не ми е дадена работа.

Питам: Кой друг може да напише това нещо? Мнозина ще кажат, че това го е писал друг някой човек. И така може да се мисли, но важното е, че на плочата било написано мотото, което знаели само Мориц и другарят му. Съвременните хора се отличават с крайно отричане на реалността. Впрочем, аз не отказвам правото на хората да се съмняват, да се отнасят критически към неща, в които те не са уверени, но казвам: Има една вяра, която води хората към великата Истина. Тъй щото, те трябва да се предпазват от лековерие, но да се стремят към абсолютната, към положителната вяра. Дойдат ли до тази вяра, тя ще отнеме тяхното иго и тяхното бреме. Забелязано е, че и богати и бедни, все се измъчват. Хората изобщо се чувстват изоставени: те ту се залюбват, ту се разлюбват. Някой казва: Влюбих се в еди-коя си мома. Казвам: Скоро ще бъдеш разлюбен . – Как тъй! Тя е благородна мома. – Ще видиш, тя скоро ще си намери друг. – Защо? – Законът между хората е такъв. Ако един ангел дойде на земята, той ще възлюби всички хора – където мине, все ще направи връзка. Казвате: Това е неморално! Моралът на земята е безморалие на небето. Като слезе на земята, Ангелът ще се влюби във всички хора, без да счита това за грях. Тогава и за хората казвам: Не е лошо,

не е престъпно това, че те се влюбват, но лошото е там, че искат да се обсебват, да се ограничават. Да се влюбиш в някого, това показва, че имаш сърце. Обаче, искаш ли да туриш гем върху сърцето на своя възлюбен, това вече е грях. Значи, опасността в любовта се явява тогава, когато човек иска да ограничи своя възлюбен, да го задържи за себе си. Бог, Който е висш принцип, проява на Любовта, Той ни показва безграничната си любов към нас, като ни оставя напълно свободни. И в тази свобода ние, или вършим волята Му, или грешим. Той казва: Постъпвайте, както мислите, но един ден, когато дойдете при мене, тогава аз ще ви дам съвет как трябва да се постъпва. Някой се чувства изоставен, измъчен и казва: Защо Господ се отдалечава от мен? Защо не ми даде някакъв съвет? Казвам: Преди още да се обърнеш към Бога, Той, като те види, че правиш нещо, което не е добро, казва: Според моята любов, не прави това, което си започнал! Обаче, ако имаш силно желание, направи го. Бог никога и никому не желае злото. Той винаги има пред вид доброто, но оставя всяко същество да се проявява свободно. Бог никого не ограничава и никому не се налага.

Съвременните хора често разискват върху греха. Казвам: Грехът може да бъде неразбран, а може да бъде и разбран. Ако грехът се разбере като вътрешна свобода, в която човек се проявява правилно и неправилно, тогава той ще помогне за изправянето на много погрешки между хората. Само в свободата може да се греши. Представете си един човек, на когото езикът или ръцете са парализирани. Може ли този човек да греши? Външно той не може да греши, защото с парализиран език не може да се говори и с парализирани ръце не може да се бие. Такъв човек ще мине пред хората за светия. Аз бих желал да мине за светия само онзи човек, на когото езикът и ръцете са здрави. Следователно, ако Някой може да контролира своите удове така, че да не върши никакво престъпление при здрав език и при здрави ръце, той е истински човек. Представете си, че аз искам да ви заставя да вярвате в нещо, като мене, и по този

начин ви заблуждавам, какво печелите от това? Ни най-малко не искам да ви заставям да вярвате в нещата, както аз вярвам. Онова, което ме е заставило да вярвам в нещо, то е специфично за мене; онова пък, което ви е заставило да вярвате в нещо, то е специфично за вас. Няма двама души в света, които да вярват еднакво, или които да любят еднакво. Някой казва: Моето сърце гори от любов. Друг казва: И моето сърце гори от любов. Обаче, едното горене се различава от другото. Като измервате температурата на любовта, ще видите, че един човек има 10 000° топлина, друг има 20 000°, трети 50 000°, четвърти 100 000°, пети – един милион градуса и т.н. Следователно, температурата на любовта може да достигне до два, три, четири, пет, десет и повече милиона градуси. Като отидете при един ангел, или при някое възвишено същество, на което вибрациите са много силни, неговата любов ще има още по-висока температура. Обаче, любовта на едно възвишено същество е безлюбие за човека. За човека любов е това, което той конкретно може да почувства. Колкото повече се развива човек, толкова и неговата любов се разширява, а същевременно и температурата й се увеличава. Ако някой желае повече, отколкото може да възприеме, това е лакомство.

Сега ще обясня друг закон. Вземате шише от един килограм съдържание и отивате при една чешма или при един извор да го напълните. Колко струва това шише с вода, напълнено от самия извор? Тази вода налята от самия извор, докато е на мястото си, няма никаква цена. Кой как дойде при този извор, ще си напълни шишето даром, никому нищо няма да плати. Обаче, колкото повече се отдалечавате от извора, водата в шишето става все по-ценна, понеже наблизо няма подобен извор, от който да си налеете вода. Следователно, цената на водата в това шише се увеличава пропорционално с отдалечаването от този извор. Аз разглеждам въпроса математически и казвам: a, a2, a3, a4, a5 – a10. Значи, величините a, a2, a3, a4, a5 – a10 представят различни положения или състояния, които непрекъснато се менят. И най-после, когато водата

стане много скъпа, казваме, че изворът е много далеч. Ако водата е евтина, казваме, че изворът е близо. И когато срещна един човек, чиято любов е много скъпа, казвам: Този човек е много далеч от Бога. Или, когато срещна човек, който цени много своето знание, казвам: Този човек е много далеч от мъдростта. По същия начин човек може да бъде далеч от правдата, от истината, от добродетелта и т.н. Такъв е законът. Това са положения, твърдения, които по един, или по друг начин изясняват истината. И колкото повече се отдалечаваме от Бога, толкова повече придобиваме критически ум. Това е правило, което показва посока на движение. Разумният, ученият човек трябва да каже: Аз ще се върна към първия извор, към източника на нещата. Там е крайният предел. Земята, например, може да се отдалечи от слънцето толкова много, че животът ни да не бъде такъв, какъвто е сегашният. Ако земята се отдалечи от слънцето повече от сегашното си разстояние, тя няма да бъде земя, и всякакъв живот върху нея ще престане. Тя е земя само при положението, в което сега се намира. И затова, именно вашите личности, вашите индивиди, вашите души могат да живеят и да се развиват. Доколкото вие спазвате тази орбита, в която сега се движите, дотолкова имате условия за развитие. Туй е една широка, научна област, за изучаването на която се изискват специфични условия.

Сега, като се говори много, аз уподобявам многото говорене и резултатите от него на положението на бедни хора, кои го са гладували три-четири дена и очакват отнякъде да им се даде обед, да задоволят глада си. Колкото повече време минава, толкова и гладът им ще се усилва. В Америка има църкви, които дават обед на бедни, гладни хора, обаче, условието да получат храна било следното: позволено е да се нахрани само този, който е слушал проповедта на пастора. Влизат тия гладни хора в църквата и през всичкото време, докато продължава проповедта, те само за яденето мислят и си казват: Стига вече толкова проповед, ние знаем всичко това! Като ни говориш за Божията Любов, ние искаме да я опитаме реално. И

наистина, по-добре би било първо тези бедни и гладни хора да се нахранят, а после да им се говори за Божията Любов. Така постъпва и Бог: Той първо ни нахранва, а после ни говори.

Христос казва: „Вземете моето иго и моето бреме!“ Как да се вземат игото и бремето на Христа? – Доброволно трябва да се понесат. Те не могат да се налагат. И в действителност е така. Ако човек иска да бъде свободен, ако иска да се повдигне, ако иска да бъде щастлив, той непременно трябва да приеме това иго върху себе си. Ако пък търси живот без иго и без ограничения, той ще намери своето нещастие. Ограниченията не се налагат отвън. Това е аксиома. Преди всичко, ние сами налагаме ограниченията върху себе си. Бог не налага ограниченията. В невидимия свят ние сме били свободни, но желанието ни да дойдем на земята да се учим, ни налага вече известни ограничения. И след това да мислим, че Бог ни ограничава, измъчва, или че Той е определил нещата така или иначе, това говори за кривите схващания на хората за живота. Бог е определил едно нещо, а ние сме определили друго. И сега ние опитваме това, което някога сами сме си определили. Това, което Бог е определил, ние още не сме опитали. Има едно управление, което Бог е определил, но до него още не се е дошло. Когато хората приложат това управление, те трябва да имат възвишено съзнание, да управлявате без писани закони. Всички закони трябва да бъдат написани в човешкото сърце. Дали някой ще има свободна професия, или ще бъде назначен от държавата, той трябва да знае законите, които Бог е написал в сърцето му, той трябва да знае и своето предназначение. Тогава службите няма да се дават с указ от държавата, но всеки ще заеме доброволно службата си. Как ще разберете това нещо? Обаче, при сегашните разбирания на хората, това управление не може да се приложи. Например, ако се каже, че съдиите трябва да дойдат доброволно, тогава всички ще се явят за съдии, всички ще искат да управляват. Ако е въпрос за свещеници, всички ще искат да проповядват, да говорят на хората, да ги убеждават. И най-после, ако

дойде въпрос за министри в България, и тук ще се явят много кандидати. Следователно, при сегашното разбиране на хората, при съвременния строй, сегашният ред на нещата е естествен, но не е идеален. Ако беше идеален, ние трябваше да бъдем щастливи, а всъщност не е така. Ако този строй беше идеален, всички хора щяха да имат правото да пътуват по железниците. Така ли е сега? Днес, който има пари, само той има право да пътува,; който няма пари, няма право да пътува. При това, таксите по железниците от ден на ден се увеличават. И ако съвременните хора чакат първо държавата да се оправи, а после те да се оправят, какво ще бъде тяхното положение? Обратното е вярно: първо трябва да се оправят гражданите, а после държавата. Държавата може да се оправи, когато между гражданите ѝ има поне няколко напълно съзнателни държавници или министри, които абсолютно да са убедени в своите идеи. Ако имаше поне няколко такива държавници или министри, те щяха да образуват една верига, едно ядро, около което щяха да се съберат още много съзнателни граждани, да формират новите идеи. И затова именно, разумният, възвишеният свят, в който хората не вярват, е решил да създаде такова ядро и да започне своята съзнателна работа. Предполага се, че до края на този век ще дойдат осем хиляди адепти, които ще се въплътят по всички краища на земята и ще дадат нова насока на обществения, на религиозния, на семейния живот, както и на цялата култура. Всичко до сега съществуващо ще се измени и ще се създаде нов, правилен живот, какъвто те разбират и познават. Те са взели предвид всички мерки за тази реформа, с която ще изненадат света. Така те ще създадат новото човечество, каквото никой не е очаквал. Само по този начин светът може да се оправи. Как ще разберете това? Дотогава обаче, всички трябва да бъдете готови, да приемете игото на тези осем хиляди адепти. Това иго ще ви се наложи.

Като имал пред вид това положение, Христос казал на учениците си: „Вземете моето иго и моето бреме!“ Аз не говоря за това иго, което

е било преди две хиляди години, но говоря, за игото, което сега ще дойде. Питам: Вие готови ли сте да приемете това иго? Искате, или не, то ще ви се наложи. Някой от вас ще го приемат по закона на любовта, а на други, които не са готови да го приемат по този закон, ще им се наложи. В Съединените Щати, когато двама видни кандидати спорят, кой от тях да бъде избран за председател на Републиката, след като единият от тях се избере, другият му изпраща поздравителна телеграма, че много се радва за неговия успех. Доколко в същност се радва, това е въпрос, но важното е, че той спазва известни правила на учтивост. Последният знае, че след четири години и той ще има надежда да се кандидатира и да бъде избран за председател.

Мнозина запитват: Кога ще се оправи светът? – Светът ще се оправи, когато дойдат тези осем хиляди адепти. Това не подразбира, че трябва да напуснете живота си, домовете си, мъжете си. Някоя жена казва: Ако напусна мъжа си, аз ще бъда съвършено свободна. Мъжът пък казва: Ако напусна жена си, аз ще бъда съвършено свободен. Като се напуснат мъжът и жената, те ще бъдат толкова свободни, колкото е свободен волът, като напусне дома си, или колкото е свободна кокошката, като напусне курника си. Някоя жена напусне мъжа си, но утре я виждате с друг мъж; някой мъж напусне жена си, но утре го виждате с друга жена. Някой казва: Аз искам да служа на Бога. Той иска да служи на Бога, напуска службата си, но утре търси друга служба. Днес напусне градинарството, утре търси друга служба. Питам: Какво е това напускане? Само разумният, само високо мъдрият човек, който е изпълнен с любов, мъдрост, истина, правда, добродетел, може да бъде напълно свободен човек. Той трябва да постави добродетелта за основа в живота си, т.е. той трябва да постави слънчевата енергия за основа на живота си, за да бъде здрав във всяко отношение. Това, което съвременните хора наричат неврастения, неразположение на духа, не е нищо друго, освен състояния, които показват, че е дошло време за ликвидиране, за разплащане с

греховете, с дълговете. Здравето на човека не трябва да е като на съвременните хора, но всяка клетка от неговия организъм трябва да е изтъкана от най-чиста, фина материя, да не се разваля при никакви условия. Като погледнете очите на такъв човек, те не трябва да светят, но да бъдат като бисери, като скъпоценни камъни. В очите на човека трябва да се чете неговата интелигентност, да се вижда, че Бог говори чрез него. Като погледнете веждите на човека, трябва да съзнавате, че те представляват граница между Божествения и човешкия живот. Който има хубави вежди, това показва, че този човек има правилни, красиви отношения към Бога. Който няма хубави вежди, значи отношенията между Бога и него не са правилни. Ако окапят веждите на човека, това показва, ча неговата работа е свършена. Тъй щото, веждите са от голямо значение за човека, те показват отношението, което съществува между видимия и невидимия свят. Всяка сутрин като ставате, вие трябва да поглеждате нормални ли са веждите ви или не. Ако не са нормални, ще молите Бога да възстанови тази граница, т.е. веждите ви да бъдат правилни. Ако река да си послужа с тази азбука, каквато представят веждите, ще се разкрият много неща. Във веждите се крие цяла наука, но сега за нея няма да се говори. Достатъчно е само да се погледнат веждите на човека, за да се познае какъв е той. Казвате: По какво се познава? – По броя на космите на веждите, по формата и дължината, както и по основата им. Значи, веждите показват, какъв е проявеният живот на човека.

И тъй, всичко, каквото човек представлява отвън, то е израз на много неща, но това могат да четат само разумните, добрите хора. И затова е казал Христос: „Няма нищо скрито-покрито!“ Всичко е изразено навън. Затова именно, човек трябва да бъде абсолютно чист. Днес нищо не може да се крие. Природата е толкова разумна, че е могла да напише всичко върху тялото на човека: тя е писала върху лицето, върху главата, върху ръцете, върху краката и най-после върху самото тяло. Казвате: Как ще дойде Бог в света? – Той ще дойде чрез космите на човека, чрез ръцете, чрез краката, чрез очите, ушите, носа

и т.н. Ако някой иска да ме съди, ще му каже: По моето лице можете да четете, в него ще прочетете моето минало, както и моето настояще, а ако сте по-опитен, можете да прочетете и моето бъдеще. Щом прочетете всичко, вие ще имате цялата истина. Няма какво повече да се говори – всяка дума по-нататък е излишна. Истината е написана върху моето тяло. Ако искате още да знаете, тогава ще ви разправя моите сполучливи и несполучливи опити. Всички неща в живота трябва да съдържат в себе си абсолютната истина. Обаче, това не трябва да се разправя на мъртви хора. Ако човек се изповядва, той трябва да се изповядва пред онези, които разбират живота, които са минали през същите мъчнотии. И Писанието казва: „Изповядвайте се!“ Пред кого? – Пред напредналите братя. Съвременните хора страдат от един голям недостатък, че крият своите погрешки, но в края на краищата тези погрешки излизат на лице. Срещаш някой човек, тялото му мирише, на друг – устата мирише, на трети – носът мирише и т.н. И след всичко това те казват: Така сме родени. Всеки сам може да изправи погрешките си. Как? – Като понесе Христовото бреме и Христовото иго. Кое е първото иго в света? – Любовта. Кое е първото бреме? – Мъдростта.

Сега, аз желая да се справите с това иго и с това бреме, както разбирате. Справите ли се с тях, ще имате Божието благословение. И за в бъдеще, когато дойде последният век от идването на осемте хиляди адепти, вие ще бъдете първите, които ще посрещнете вашите разумни и напреднали братя. За сега от всички се изисква да работят за спасението на човечеството.

Христос казва: „Моето иго е благо – моята Любов е блага, и моето бреме е леко – моята Мъдрост е лека.“

Беседа от Учителя, държана на 29-ти май, 1927 г., София.

ДВЕ ДУМИ

„В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог.“ (Йоан 1:1)

Ще взема само първите думи от първия стих: „В начало бе Словото".

Да се произнесат и да се напишат две думи, това е най-лесната работа, но трудно е да се изтълкуват и осмислят тия думи. Още по-трудно е пък да се реализират тия думи. Реален, действителен свят, или свят на щастие и блаженство е този, който има начало, а няма край. Който търси края на нещата, той живее в материалния свят. Обаче, в материалния свят няма слово. Той е безсловесен свят. Както виждате, има известни идеи, които непременно трябва да се изяснят, да се представят в прост вид. Например, ако вие сте пътували три деня през някоя пустиня и сте ожаднели, първата капка вода, която ви даде някой, ще бъде най-ценна за вас. После могат да ви дадат още много капки вода, но веднъж сте задоволили жаждата си, вие не искате повече вода. Казвате: тази вода вече не ми е нужна. Значи, първата капка вода е най-ценна за вас; последната капка вода няма вече такава цена.

Същото нещо се отнася и до разбиранията на хората за душата. Те казват: душата е малко нещо, тя представя малка част от цялото. Представете си, че всяка такава част събира по един килограм вода. Като се съберат 100 части по един килограм, те ще напълнят цяло буре. Това показва, че хората на физическия свят оценяват големите, великите работи, когато Божественият свят се занимава с безконечно малките величини. Красивите неща в света са малките, а не големите величини.

Сега вие разсъждавате и казвате: философ е само онзи, който разбира живота, който нито плаче, нито скърби, нито съжалява. Който плаче, скърби и съжалява, той не разбира живота, той не е философ. И наистина, кой плаче най-много? – Децата плачат най-много. Защо? – Защото нямат никаква философия и се намират, като загубени, като захвърлени в този свят; те плачат, за да ги намери майка им, да ги отгледа и отхрани. Като ги намери майка им, те престават да плачат. Майката е рибарката, която хвърля мрежата във водата и улавя децата в мрежата си.

„В начало бе Словото." Всички неща в света са създадени само за словото. Онова, което осмисля живота, това е словото. Правиш къща. Защо? – Да влезе някой да ти проговори. Правиш училище. Защо? – Да дойдат деца да се учат. Правиш църква. Защо? – Да дойдат богомолци да се молят. Правиш си нови дрехи. Защо? – За своя възлюбен, или за своята възлюбена. Ако вашата възлюбена е няма, безсловесна, т.е. не може да говори, тогава и новите ви дрехи стават безсмислени. Следователно, всички неща в света имат смисъл само в словото. Като се цитира стихът „в начало бе Словото", питам: кое е това начало? Това начало аз наричам момент на пробуждане съзнанието у човека. В този момент човек започва да мисли за първия лъч на Божествената Любов. Тогава човек се пробужда. Започне ли да мисли за края на нещата, той моментално умира. Някой пита: какъв ще бъде краят на Вечния Живот? Който пита за края на Вечния Живот, това показва, че неговият край е свършен вече; той е свършил своя живот. Какъв ще бъде краят на праведния? Когато праведният започне да мисли за края на своя живо, той ще изпадне в положението на грешника. Когато пък грешникът започне да мисли за началото на нещата, животът му ще протече като светлина. Следователно, когато праведният започне да мисли за края на своя живот, той става грешник; когато грешникът започне да мисли за началото на своя живот, той става праведен. Как ще разберете тези неща? Може ли грешникът, като помисли само за началото на

нещата, да стане праведен? Може. Защо? – Защото само онзи човек мисли за начало на нещата, у когото живее Божественото Слово. Тъй щото, мислещ човек е само онзи, у когото е Божественото Слово. Може да мисли само онзи, който обича, който люби. И забележете, човек може да мисли само за този, когото обича. Тъй седи истината. Всека друга философия, всяка друга мисъл, в която няма любов, аз наричам афектация, а не любов. Такава любов съществува и в растенията, и в животните. Казвате: еди-кой си плаче от любов. Ако е въпрос за плач, и растенията плачат, и животните плачат. Какъв е смисълът на плача? – Еди-кой си скърби. – Ако е въпрос за скръб, и растенията, и животните скърбят. Какъв е смисълът на скръбта? Скръбта, страданията са отрицателни прояви, по които може да се намери истинският живот. Ако човек скърби и не може да намери противоположното нещо на скръбта, тази скръб няма смисъл; ако човек се радва и не може да намери противоположното на радостта, тази радост няма смисъл. Радостта е началото, а скръбта е краят на един живот. Грехът е краят, а правдата е началото на един живот.

Следователно, всички отрицателни прояви, в които човек може да изпадне в живота си, това са зачевания, в които той е търсил само края на нещата. Обаче, казано е в Писанието: „Бог е безначален и безконечен." Любовта, която Бог изявява към хората, няма начало, няма и край. Искате ли да видите края на живота, както и края на любовта, посетете хората и вижте, как те свършват живота си. Искате ли да намерите началото на словото, идете при хората, да видите, как се раждат. Аз не подразбирам само раждането на съвременните хора, но имам предвид процеса на раждането и в миналото, в най-отдалечените времена от днес, когато вселената едва се е пробуждала, когато ангелите се пробуждали от своя дълбок сън. Това означава начало на словото. Казвате: какво може да стане от един ангел? Питам: какво може да стане от един човек, който едва сега започва живота си? Един знаменит проповедник държал няколко беседи на една конференция. Като свършил беседите си, запитал: какво мога

още да направя? Един негов приятел му отговорил: да си отидеш в къщи. Същото може да се каже и за някой писател, който написал много книги. Този писател казва: написах много книги за бъдещето поколение. Какво още трябва да направя? – Да си отидеш в къщи. Съвременните хора, които не знаят, какво да правят, умират. Които умират, търсят края на нещата. Какво означава краят на нещата? – Смърт. И действително, човек трябва да умре, за да дойде до началото на живота. Който иска да намери края на нещата, той трябва да; слезе в ада, дето ще намери края на всички противоречия. Който търси началото на нещата, той ще отиде в рая. Значи, краят на всички неща се намират в ада, а началото им – в рая.

Йоан, който бил запознат с науката на Божията Любов казва: без любов не може да съществува никаква положителна наука; без любов не можем да изговорим нито една дума; без любов не можем да проучваме човешката душа. Изобщо, без любов не можем да направим нищо. Любовта е единствената светлина, с която разполагаме, за да познаем живите същества, с които сме заобиколени. Да познаваш една душа, това значи да придобиеш нов смисъл в живота. Какво би било тогава, ако всички хора в света отворят душите си едни за други? При това, около един и половина милиард хора днес имат отношения към вас. Не само хората, но и млекопитаещите птиците, рибите, насекомите, всички живи същества имат отношение към вас. Това е велико благо за човека! Всяко живо същество все допринася нещо за щастието на всеки човек.

Сега, аз разглеждам този въпрос, защото той е във връзка със закона на кармата. Според обясненията на някои учени, кармата не е нищо друго, освен странствуване на човешката душа из космоса. След като направи обиколка из целия космос, след като завърши екскурзиите си, тя се връща при Баща си, отдето е излязла, но вече обогатена, пълна с опитности и знания. Душата, дошла при своя Баща, не седи без работа; тя веднага започва да прилага знанията си: тя работи, създава нови системи. Колкото една душа е по-напреднала,

толкова и вселената, която тя съзнава, е по-голяма. Казвате: какво може да се работи в онзи свят? Ако отидете в онзи свят, ще видите, че ангелите работят усилено, цели слънчеви системи творят.

„В начало бе Словото.“ Някой казва: какво ще стане с мене, като умра? Като умреш, ти ще се разпръснеш навред из пространството на безброй малки частици, и тогава от тебе нищо няма да остане. По този начин ти ще научиш закона на абсолютно малките величини, и ще се смалиш. Сега, хората на щастието и нещастието учат закона на абсолютно малките величини, чрез страданията и смъртта. Само по този начин се лекуват негативните страни на живота. Например, вие сте недоволни. Казвам: има едно изкуство, което може да ви направи доволни. Кое е това изкуство? – Ще вземат всичко, каквото имате и ще ви оставят без никаква собственост. Няма да ви дадат даже и едно стъпало, да си турите крака. Тогава у вас ще се зароди желание, да имате едно малко местенце, с каквото разполага микробът, та да осмислите поне малко живота си. Казвам: днес вие сте на земята, дето се сипят най-големите богатства, и пак сте недоволни. Бог ви е дал здраво, силно тяло, но вие не сте доволни и казвате: защо ни е това тяло? Храните се, не знаете, защо се храните; спите, не знаете, защо спите; обличате се, не знаете, защо се обличате; дишате, не знаете, защо дишате. Човек трябва да знае защо се храни, защо диша, защо спи, защо се облича и т.н. Човек яде, а мисли, че яденето е безсмислен процес. Не, по-смислен процес от яденето няма. Безсмислен е само, когато човек преяжда. В яденето е вложено началото на словото. Някой казва: аз се уча да постя. – Колко време можеш да постиш? Най-много 40 – 50 деня. Един Ирландец постил 80 деня, и след това умрял – повече не могъл да издържи. Има напреднали същества, които могат да постят хиляда години и на края на поста те закусват. С какво нетърпение, с каква радост очакват те тази закуска! След нея те се разцъфтяват, като цвят. Съвременните хора ядат на всеки два-три часа, вследствие на което са обезсмислили процеса на яденето и казват: какво представя яденето? Трябва да се знае, че Божественият

живот се влива в човешкия чрез яденето. Бог е направил устата и езика, за възприемане на този живот. Когато Христос е из-казал стиха: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си", Той е вложил дълбок смисъл в него. Духовното е скрито във физическото. Духовният свят става понятен само чрез физическия. Душата е достъпна за нас само чрез тялото. Ако човек не познава тялото си, как ще познава душата си? И ако не познава сърцето си, как ще познава ума си? Съвременните физиолози, например, имат особено понятие за сърцето. Те го считат нещо като помпа, от свиването и разпущането на която кръвта се докарва в движение из цялото тяло. Това е отчасти вярно, но всъщност сърцето само не докарва кръвта в движение. За докарване на кръвта в движение е причина особена жива сила, която иде като течение в организма и кара клетките на сърцето да пулсират. Тази сила има свой регулатор в мозъка. Следователно, клетките на сърцето са разумни същества с голяма интелигентност. След клетките на мозъка по интелигентност идат клетките на сърцето. Оттук се вади заключението: каквото е сърцето на човека, такъв е и самият човек. Затова, именно, идейно човек трябва да държи живите същества близо до сърцето си, а далеч от ума си. Защо? Причината за това е следната: когато някои същества са близо до неговото сърце, те идват на гости у него, и по този начин му носят своето благословение. На онези пък, които са далеч от него, той ще отива на гости и ще им занася своето благословение. Правило е: на едни същества вие да ходите на гости, а на вас други да дохождат. Следователно, в умствено отношение вие ще отивате при Бога, а по отношение на сърцето Бог ще дохожда у вас, чрез Духа си. И когато ние казваме, че Господ трябва да ни научи, ще знаем, че Той не може да дойде в ума ни. Дойдем ли до живота на ума, ние, трябва да отидем при Бога; за тази цел трябва да водим чист и свят живот, за да олекнем. Същото нещо е и в училищата: ученикът отива при учителите си, а не учителите при ученика. Такъв е законът. Няма изключение от този закон. Не е известен случай, когато учител

да е отишъл при ученика си. Ученикът отива при учителя си. В Писанието е казано: „Които ме намерят, само те ще придобият живот." Щом човек се допитва до Бога, той ще се освободи от злото, което съществува в света. Бог напътва хората към положително знание.

Съвременните хора и досега още спорят, съществува ли Бог, съществува ли Учител в света и най после казват: какъв е смисълът на живота? Чудно е, когато един ученик се запише в първо отделение, научи се да брои до десет и после казва: какъв е смисълът на това смятане? Той още не знае началото на математиката, а иска да знае, какъв е краят на тази наука. Питам: какво е началото на математиката? Когато единицата се завърти четири пъти около себе си, тя образува двойката. Какво ще разберете от това? Ще разберете, че се образува едно количество. Когато двойката се завърти четири пъти около себе си, тя образува тройка и т.н. Такъв е законът. Или, друго положение: нещата стават ясни, осезаеми, видими, реални, само когато се сгъстяват. Това са отвлечени работи, които имат смисъл към сегашния живот на хората. Това, което осмисля земния живот, не е нито богатството, нито знанието, нито тялото. Богатството, знанието, тялото са само средства, условия, дадени на човека, за да се домогне той до великата Истина, която може да му даде свобода. Под думата свобода се разбира работа. Свободата може да се постигне само чрез усилена работа. Засега хората не са свободни, но има хора, които и след сто хиляди години няма да се освободят. Казвате: Христос ни е освободил. – Това още не е свобода. Най-голяма свобода, човек може да постигне, когато спазва стиха: „Ако устоите в моята дума, наистина сте мои ученици; ще познаете Истината, която ще ви направи свободни." Следователно, само онзи човек е абсолютно свободен, който живее в закона на Любовта. Такива трябва да бъдат отношенията на ученика към учителя. Който се домогне до великата Божествена наука, той ще придобие големи опитности. Само тази наука е в сила да обърне човека към Бога.

Когато казвате, че сте обърнали някого към Бога, вие се самоизлъгвате. Никой никого не може да обърне към Бога. Да посочите на някой човек пътя към Бога, това е възможно; обаче, да го обърнете към Него, това е абсолютно невъзможно! Моисей навремето си казваше: „До този ден още не мога да обърна еврейския народ към Бога." При това, Моисей беше голям адепт и като такъв, пак не можа да обърне еврейския народ към Него. И днес още евреите не вършат това, което Моисей им казвал. Днес и християните още не вършат това, което Христос им проповядвал. Това показва, че у човека съществува вътрешен закон на свобода. Законът на свободата, законът на великата Истина изисква човек сам да се обърне към Бога. Той сам трябва да Го потърси. В това отношение човек трябва да разбере, какво нещо е сърцето. Той трябва да намери сърцето си и да го изучи. Следователно, най-важното нещо за човека е свободата. Всеки иска да бъде свободен. Всяко живо същество иска да го обича някой. Този е основният камък на живота. Когато човек се убеди, че има някое същество, което го обича, животът му се осмисля. Щом се поколебае в тази основна идея, животът му отново се обезсмисля. Обаче, пробуди ли се съзнанието на човека, той вече разбира, че първото същество, което го обича, това е той сам. Щом човек обикне себе си, той се свързва с Бога. Иначе, той не може да намери истината. Казвате: да обичаш себе си, това е егоизъм. Ако човек в любовта към себе си не може да види онзи, който го обича и внася в него истината, тази негова любов няма смисъл, т.е. любовта му не е на място.

Йоан казва: „В начало бе Словото." Той говори за разумното Слово, което иде в света, да обясни нещата и да се всели във всяко живо същество. Например, вие още не сте си обяснили, какво нещо е любовта. Често хората наричат любов онези повърхностни отношения, когато едни-други се ревнуват, дразнят, обиждат и т.н. Това не е никаква любов. Това са само изпитания. По този начин Бог изпитва хората, да види, каква е тяхната любов. Някой господар има слуга или слугиня: господарят изпитва слугата, а слугата – господаря

си; свещеникът се учи от своите пасоми, а пасомите се учат от свещеника; овчарят учи овците и овците учат овчаря. Всяка проява, всяко отношение на хората едни към други не е нищо друго, освен изплащане на стари дългове. Това показва, че хората имат много дългове. По този начин те учат закона на златото; те изучават алхимическия закон, да могат от малко злато да създадат повече, да го увеличат. Вие трябва да дойдете до знанието, с което разполага адептът, който, ако има в джоба си една златна монета, с нея ще може да прекара цял живот. Като я тури веднъж в джоба си, през целия си живот ще дава от нея, и тя няма да се свърши. Както водата тече и не се свършва, така и златото на адепта всеки ден приижда и не се свършва. Учените казват, че златото е твърдо тяло. Също така и водата при студ може да се втвърди. Обаче, адептите, като привличат златото от пространството, те го докарват в особено състояние, в най-високото му състояние. Щом обикнете златото, вие ще се домогнете до неговия възвишен живот, до неговото най-високо състояние. Това пък ще ви даде големи знания. Учени, които се занимават с астрология, уподобяват златото на слънце. Те го взимат като емблема. И действително, живот без злато не може. Мнозина запитват: какво нещо е животът? Казвам: животът, който ние имаме, е злато. От този живот и вие можете да изкарате, колкото искате злато. Колко злато трябва на човека за един ден? Малко злато му трябва. Обаче, ако познавате свойствата на златото, което имате в себе си, с него вие ще можете да превръщате неблагородните метали в злато.

Сега, у вас може да се яви желание, час по скоро да придобиете това знание. Казвам: вие трябва да придобиете живота, който носи знанието, а не самото знание. В какво седи този живот? – В словото. Тогава, за да придобиете това слово, този живот, какво се изисква от вас? Положителна вяра. Божественото учение, Божественото Слово не допуща абсолютно никакво съмнение. Съмнението е признак на невежество. Дето има невежество, там Словото не може да се прояви, не може да работи. Някои казват, че за да се намери Истината, човек

трябва да се съмнява. Истината се намира само чрез положителни качества, но не и чрез съмнение.

„В начало бе Словото." Ние казваме, че Йоан е проповядвал за Христа, а Христос преди две хиляди години още е проповядвал на хората, но какво от всичко това? Какво са направили хората през тези две хиляди години, след като им е било говорено словото? Вие трябва да знаете, че това начало, за което Йоан е говорил, днес е по-реално, отколкото в неговото време. Какво са реализирали хората от това слово? Какво са изработили досега? Словото представя Божествения план, който постепенно ще се реализира. Де е словото у нас? Велика наука е да знаете, как действува словото в човека. Доколко словото е в човека, се познава от това, какво той е изработил, какво е придобил в себе си. Има хора, у които словото отсъствува. Когато словото работи в някой човек, вие ще познаете това по степента на неговата разумност. Разумният човек има специфична светлина на съзнанието си. Този човек е направен от разумни линии, които са в постоянно движение. Ако погледнете на разумния човек с окото на ясновидеца, вие ще видите в него друго същество, което постоянно свети.

Сега, мнозина от вас се вглеждате повече в отрицателните прояви на живота и казвате; .ние знаем всичко това, което ни се говори. Какво знаете? – Знаем стиха „в начало бе Словото." Много пъти сме слушали това нещо. – Нищо не сте слушали. Опитвали ли сте онази любов, при която да сте готови всичко да извършите заради Бога? Можете ли в тази любов да изпълните волята Божия? Казвате: ние сме опитвали тази любов, но вече сме я изгубили. Казвам: ако разсъждавате така, вие сте на крива посока. Това, което се губи, не е реално. Ако веднъж само сте се докоснали до любовта, вие не можете да я изгубите. Тя е реалност, а реалността не се губи. Закон е това! Пръстът, който е свързан с ръката ми, той не може да се отдели по своя воля. За този пръст смисълът е само ръката. Отдели ли се от ръката, той е осъден на смърт. Следователно, когато човек познае Бога, той става вече уд на Божествения организъм. Само тогава той

има тежест и сигурност в живота. Той има вече тил зад себе си. Някой беден човек ме пита: де е Господ? Казвам: ела с мене, аз ще ти покажа, де е Господ. Започвам да му проповядвам „в начало бе Словото". Той казва: тези неща сега не ми трябват, аз съм беден човек, жена ми е болна, децата ми са гладни, а сам съм гол и бос, дрехите и обущата ми са окъсани. – Почакай малко, аз сега ще ти покажа, де е Господ. Завеждам го при един дрехар и казвам: услужете на този човек! Бедният човек веднага сваля старите и окъсаните си дрехи и облича нови. Казвам: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Как не го познаваш? Той те облече. След това го завеждам при един обущар и казвам: услужете на този човек? Бедният събува старите обуща и веднага обува нови. Питам го пак: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Как не го познаваш! Той те обу. После този беден човек казва: аз ти благодаря; облякох се, обух се, но гладен съм. Завеждам го в една гостилница да се нахрани добре. – Ами сега нямам пет пари в джоба си. Отивам с него при един банкер и го питам: познаваш ли този човек? – Не го познавам. – Той те познава и сега ще ти услужи с една сума. Казвам: виждаш ли сега? Този, който те облече, обу, нахрани и напълни кесията ти с пари, той е Господ. Иди сега и разкажи на другите, какво направи Господ заради тебе.

Казвам: има една велика, Божествена наука, която показва на човека начини и методи, с които да си послужи при случай на обезсърчение. Когато се обезсърчите, спрете се в себе си и? кажете: защо трябва да се обезсърчавам, когато имам глава, ръце, крака, с които мога да преодолея всички трудности? Значи, Бог ми даде всички възможности да преодолявам мъчнотиите в живота. Едно време нямах глава, нямах нито ръце, нито крака. Ако влезете в пространството, като дух, вие няма да имате никакви удове. Духът е само мислещ център. Той има съзнание за себе си, че може да направи много работи, но глава няма. Иска да направи нещо с ръцете си, но ръце няма. Такова е състоянието на обезплътените човешки духове. И най-после, той трябва да ходи от човек на човек, да се моли

да му услужат в нещо. Духът е в положението на майстор, който може да направи много нещо, но няма инструменти, с които да си послужи. Като му дадат тесла и чук, майсторът вече е в ролята си. Тъй щото, докато ние сме на земята, имаме отношения и с Божия Дух, имаме отношения и с духовете у нас.

Тъй както Бог е създал хората, те представят складове за разумните души. И затова, всяка душа, като се въплъти на земята, тя трябва да има на разположение всички инструменти, с които Духът може да си послужи. Само по този начин Духът може да работи. Затова и Писанието казва: „Сине мой, дай ми сърцето си!" Значи, когато Духът влезе в сърцето на човека, той почва да работи. Ако не разбирате тези закони, вие си създавате големи мъчнотии. Мъчнотиите се крият във вътрешното неразбиране на живота. Вземете, например, един ден човек е щастлив, а на втория ден изгубва щастието си, изгубва смисъла на живота. Да изгубите смисъла на живота, това показва, че не сте били в реалността на нещата.

Някой казва: еди-кой си човек ме обича. Кои са признаците на истинската обич? Не се минават две години, и същият човек казва: този, който ме обичаше, вече не ме обича. Питам: каква е тази любов, която след две години изчезва? Каква е тази любов, когато някой ти даде една дреха, а на другия ден си я взима? Какво добро е това, което на другия ден ще го разказвате наляво-надясно, ще проглушите ушите на хората с него? Бог, който е направил толкова добрини на хората, не е казал дума по това. Той никому не се е хвалил, че е направил добро на този – на онзи, или че обича хората. Бог ви прави добро, а вие, като не съзнавате това, всеки ден вършите грехове и престъпления. Той само погледне към вас, усмихне се и мълчи – нищо не казва. И добро да вършите, и зло да вършите, Бог ви оставя свободни, сами да се учите от това, което правите. И когато скърбите, и когато се радвате, Господ знае, че ще придобиете нещо хубаво. От Божествено гледище, между скръбта и радостта няма разлика. Следователно, ако не искате да скърбите, трябва да приложите

Божията Любов в живота си, да бъдете подобни на Него. Като направите някому добро, не го споменавайте, но радвайте се за самото добро. Направите ли някому добро, не му го натрапвайте, не казвайте, че вие сте го направили. Оставете човека свободен, той сам да съзнае доброто, което Бог му е направил чрез вас. Много християни изпадат, именно, в тази грешка. Направят едно добро, и после цял живот го споменават. Няма по-лошо нещо от това, да ограничиш съзнанието на човека.

Следователно, правилният начин за развитие е пътят на Любовта и Мъдростта. В Божествения свят нещата се дават даром. Каквото добро направиш, ще го забравиш. Този пък, на когото си направил добро, той сам трябва да изрази любовта си спрямо тебе. Ако дам никому семенца от хубави плодни дървета, трябва да забравя това. Обаче, няма да мине много време, и аз ще получа плодове от тези развити вече плодни дървета. Значи, ако обичате някой човек и му правите добро, то е все едно, че насаждате семенца от най-хубави плодни дървета в неговата градина. Вие ще видите, че след известно време всички тия семена ще дадат плодове, на които и той ще се радва, и вие ще се радвате. По същия начин и ние трябва да разработваме всичко онова, което Бог ни е дал, за да можем след време да принесем от тези плодове пред олтара на Божията Любов. Като помагаме на другите хора, същевременно помагаме и на себе си. Всеки човек трябва да вложи в ума си мисълта да помага, да дава и на другите. Дали ще можете да помагате, или не, то е друг въпрос, но никога не трябва да се съмнявате в това. Каже ли някой, че не може да помага на другите, той е слаб човек. Погрешката седи в съмнението. Който иска да служи на Бога, той може да реализира всички желания и копнежи на своята душа. Всяко добро желание може да се реализира още сега, а не след хиляди години.

„В начало бе Словото". Това начало разполага с цялата вечност. Щом е така, няма защо да се бърза. Законът е следният: всеки ден вие виждате слънцето да изгрева и да залязва. Какво означава изгревът на

слънцето? – Начало на деня и край на нощта. Какво означава залезът на слънцето? – Край на деня и начало -на нощта. Началото на деня е край на нощта, а краят на деня е начало на нощта. Значи, имаме два живота едновременно. Какъв е краят на радостта? – Скръбта. Какъв е краят на скръбта? – Радостта. Какъв е краят на знанието? – Невежеството. Какъв е краят на невежеството? – Знанието. Следователно, щом дойдете до някакво противоречие в живота, ще знаете, че следният момент минавате във възходящо състояние, т.е. вие сте в началото на нещо, от което сте се отклонили. Какъв е краят на безверието? – Вярата. Какъв е краят на вярата? – Безверието. Какво е началото на вярата? – Безверието. Какъв е краят на безверието? – Вярата. Вярата, сама по себе си, има начало, а няма край. По същия начин ние не можем да говорим и за края на нашия живот, понеже още не сме завършили нито една стомилионна част от това, което за в бъдеще ни предстои да извършим. Преди всичко, съвременните хора още не са развили своите тела, както трябва. Те така трябва да усъвършенствуват телата си, че никога да не боледуват. Те така трябва да изправят живота си, че дето отидат, всеки да е готов да им услужи. Адептът на доброто само като се усмихне, всички врати пред него се отварят. Достатъчно е той да спре пред едно плодно дърво, и то вече навежда клонете си пред него, да си откъсне, който плод пожелае. Хиляди примери из живота ни говорят за знанието, което съвременните хора трябва да придобият, както и за знанието, до което сега са дошли. Днес знанието на хората е дошло до своя краен предел. Краят на живота, според сегашното разбиране на хората, ще бъде смъртта. Днес нищо друго не ги очаква, освен смърт. За да излязат от смъртта, те трябва да изменят своите стари възгледи. Както живеят, както мислят и както чувствуват хората днес, всичко това не носи нищо друго, освен скръб, нещастие след нещастие и смърт. Съвременните хора трябва коренно да изменят живота си. Това не значи, че сегашният живот няма смисъл, но всички търсят днес само края на нещата, края на живота.

Срещате един млад момък, едва 21 годишен, и той вече мисли за края на живота, иска да се осигури, да тури стотина хиляди лева в някоя банка за черни дни. Той ще се осигури толкова, колкото се е осигурил един господин от Варна, който във време на войната спечелил сто хиляди лева. Турил парите си в една банка и казал: сега вече се осигурих най-малко за 20 години. Войната може да продължи, колкото иска, не ме е страх вече. Обаче, след 24 часа той умира. Ето как се осигурил. Това е крива философия. В природата не съществува никаква философия на осигуряването. Този човек се осигурил само за 24 часа.

Казвате: ние трябва да бъдем силни, ако искаме да постигнем своите желания. Аз считам силен човек само онзи, който без пет пари в джоба може да прекара цял живот. Не е въпросът да тръгнете от къща на къща да просите. Както вървите из улицата, срещате един каруцар и го поглеждате. Той веднага ви предлага да се качите на колата му, да ви заведе дома си. После както вървите по улиците на някой град, минавате покрай някоя къща, виждате един човек отвън и му се усмихвате. Той веднага ви поканва дома си, да ви нагости. При това, като влезете вътре, вие няма да разправяте, че имате жена, деца, че сте човек без средства, но ще мълчите. Малко ще приказвате, повече ще мислите. А какво правите вие? Отивате в някоя къща, отваряте Библията и като започнете от Битието, свършвате с Откровението – приказките ви нямат край. Вие искате изведнъж да научите хората. Понеже и вие едва сега започвате, то и на хората ще давате малко. Ако отивах в света, ето какво бих направил аз. Ще вляза в един дом и ще забележа, че един от домашните страда от цирей. Ще взема малко вода, ще го измия, ще го превържа и ще кажа: циреят ще мине, в скоро време ще се освободите от всякаква болка. Както казвам, така става. Това е проявление на Божията Любов. Щом излекувам този човек, той никога вече няма да ме забрави, никога няма да изляза от ума му. Циреят ще бъде връзка между мене и него. И после, аз няма да кажа на този човек, че съм го излекувал, но той сам ще си

помисли: какъв беше този човек, който така скоро можа да ме излекува? Как е името ми, какъв е баща ми и каква е майка ми, отде съм роден, това не е важно за него; за него е важно, че го излекувах. И най-после, ако той пожелае да ме познава, аз пък ще се заинтересувам от това, дали той ме обича и дали аз го обичам. Тъй щото, когато искам да се запозная с някой човек, мене не ме интересува нито името, нито произхождението му, нито какво е свършил, но аз искам да зная само едно мога ли да го обичам, и той може ли да ме обича, за да съм готов при всички условия на живота на всякакви услуги и жертви за него, както Бог е готов на всички жертви за нас. Аз искам да зная, мога ли да постъпвам с този човек така, както Бог постъпва с мене. Като ни е пратил на земята, Бог никога няма да ни остави да пропаднем. Той ще ни постави в положение да скъсаме хиляди костюми, за да Го познаем. Тези костюми не са нищо друго, освен разните форми на раждане и прераждане. Например, много ангели, много адепти, облечени в костюми на обикновените хора се срещат навсякъде по земята, в големите градове, като в Лондон, в Париж, в Берлин, в София и другаде. Някой казва: какви ли са ангелите? На вид те са обикновени хора, но дават насока на всички същества в живота. Те са капацитети по разни въпроси и представят нещо подобно на стрелките в часовника, които определят времето и дават посока на движението. Те са постоянни по характер и прояви и всякога верни на обещанието си: каквото кажат, изпълняват.

Сълзи на очите им няма да видите, скърби – също нямат, обаче, носят скърбите на хората.

Богати не са, но дето отидат, в който дом влязат, внасят богатство и щастие.

Казвам: такова трябва да бъде новото положение, към което всички хора се стремят. Всеки има някакъв идеал, но питам: какъв е този идеал, когато всички хора едни-други се ограничават? Днес хората се групират и казват: има обществено мнение! Утре това

обществено мнение се изменя. Не, трябва да има само едно мнение, което през всички времена да бъде едно и също. Днес хората едни-други се ограничават и казват: какво ще каже общественото мнение за това? Какво представя днес общественото мнение? Често то представя сбор от най-некултурни хора, от хора на модата, облечени със светли, или с черни дрехи. Какъв трябва да бъде истинският цвят на дрехите? Всеки човек има свой любим цвят, който отговаря на него. Всички хора не трябва да носят еднакви цветове. Всеки човек има право сам да си избира цвят и модел на дрехите, каквито той желае. В природата съществува вечно разнообразие. Такова трябва да съществува и в живота. Обаче, ние казваме: това не трябва да носиш, или онова не трябва да носиш! Човек може да носи, каквото желае, стига то да не бъде спънка в живота му. След първия костюм ще дойде втори, после трети, четвърти, които ще се сменят един подир друг. Всяка дреха, всеки костюм трябва да съответствува на знанието, което сърцето на човека има. Ако човек е хубаво облечен, това съответствува на неговия ум и на неговото сърце едновременно. И тъй, при тази наука всеки трябва да предвижда своето бъдеще, да знае, какво го очаква. Това интересува човека. При това, той иска да знае, богат ли ще бъде или сиромах, учен ли ще бъде или прост и т.н. Има моменти в живота на човека, които определят неговото положение. Ако разумният човек иска да подобри съдбата си, и той, като земеделецът, трябва да спазва годишните времена. Всяко нещо трябва да се постави на време и на място. Ако го постави навреме, и работата му ще излезе успешна; ако не го постави навреме, и работата му няма да бъде сполучлива. Ако човек възприеме истината не навреме, той непременно ще я помете. Казвате: не е мъчно да се възприеме истината. Обаче, трябва да се знае, че всеки човек не може да възприеме истината, както и всеки не може да я предаде. За да предадете истината в душата на другите хора, вие сами трябва да бъдете чисти и съвършени. Всеки може да проповядва, но истината може да внесе само онзи, който е чист и съвършен. И само онзи може

да обърне човека към Бога, който има чистота и съвършенство. Тъй щото, опасността в предаване на истината седи в това, че едновременно с предаване на положителните качества, вие предавате на хората и своите отрицателни качества и недъзи. Това е опитано. Има хора, които могат да лекуват по магнетичен начин, но в това лекуване има опасност, да не би самият магнетизатор, с внасяне на положителното в своя пациент, да внесе и своя някаква болест. Тъй щото, той ще го излекува от една болест, но ще му внесе друга. Например, един човек има никаква физическа болест, но при лекуването си по магнетичен начин, той изгубва тази болест, а придобива някакво отрицателно качество, става съмнителен, изгубва вярата си в Бога, която по-рано имал. По-добре е човек да има някаква външна болест, отколкото да изгуби вярата и любовта си към Бога. Тъй щото, истината не може да се проповядва на всички хора. Който проповядва истината, той трябва да внесе любов в душите на хората. Който проповядва истината, той трябва малко да говори и да не преувеличава нещата. Той не трябва да изпада в положението на онзи свещеник, който, за да убеди слушателите си, че наистина Христос нахранил петхиляден народ с пет хляба и две риби, той казал, че тези хлябове били големи като могили. По този начин ние искаме да докажем, че и невъзможните неща са възможни. Не е така. Ние трябва да знаем, че малките неща могат да се разрастват. Вземете, например, ако всеки житен клас дава по 30 зрънца, в продължение на 15 – 20 години, той може да се развие толкова, че да покрие цялата земя. Кога? Ако се дадат благоприятни условия на това житно зърно, то ще бъде в сила да изхрани цялата земя. Тази възможност е вложена в самото житно зърно. Следователно, ако човек има в себе си такава малка сила, каквато има в житното зърно, след 5 – 10 години тя ще се развие в такава грамадна енергия, че той ще може да разполага с големи богатства, каквито земята има. Може ли да се нарече сиромах онзи, който има богатствата на цялата земя?Днес светът се нуждае,

именно, от такива хора, които могат да вярват и да помагат на цялото човечество. Такъв човек беше Христос.

Казвате: как ще се преобрази светът? Светът вече е преобразен. Казано е: „В началото бе Словото". Сега вече ще се даде начало на новата култура, на новото сеене. Всички досегашни култури са били приготовителни условия за идването на новата, на бъдещата култура. Време е вече да се посее началото на Словото. Това начало не беше нито във времето на Адама, нито във времето на Моисея, нито пък във времето на Христа. Всички тия времена бяха приготовителни епохи. Сега е време вече за разумното начало, за пробуждане на съзнанието. Христос казва: „Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между человеците? Това означава: когато Любовта дойде в света, ще бъдат ли хората готови да възприемат тези благоприятни условия на живота, да подемат тази велика работа? Казвате: какво трябва да правим? Сега е началото на великата култура, на великата епоха на Любовта. – Ама знание нямаме. – Не се лъжете. Извадете торбите си и ще видите тук-там скрито богатство, знание. Извадете златото от торбите си и го стопете. Всичко трябва да пожертвувате за Царството Божие. Какво коства на европейските народи на место да дават средствата си? Съвременните народи влагат своите средства за направа на топове, оръдия, задушливи газове, но ако те разбираха нещата правилно, биха могли да вложат тия средства, тия богатства на друго место. Казах ви, че в света идат вече осем хиляди адепти. Те са. носители на бъдещето, и това бъдеще ще се наложи на човечеството. Бъдещата култура ще се наложи на хората, както спят още. Както спят хората, сутринта ще се събудят преобразени от гъсеници в пеперуди. Много хора са в положението на копринените буби, въртят си главите на една, или на друга страна. Казвате: какво мисли тази буба? – Тя размишлява, прави си някакви планове, ходи, снове, създава някаква своя архитектура.

Някои казват: много от съвременните хора са изветрели, извеяни са станали. Не, те не са извеяни, но размишляват, защото иде новото

в света. Те са разумните хора в света, които се приготовляват за новите условия на живота. Аз наричам изветрели или извеяни хора само тия, които не правят нищо. Сега е начало на нещата. Мислете за това начало, а не за края. Не мислете, че началото е било в миналото. Не, началото е сега, а краят, именно, е бил в миналото. И в Писанието е казано, че нощта вече е преминала. Значи, краят е това, което наричат тъмен век, нощ. Сега иде пробуждането на онзи светъл, вечен Божествен ден, в който Бог слиза и казва: „Ще залича всичките им грехове и няма вече да ги поменавам. И тогава, от мало до голямо, всички ще ме познават. Няма да има нужда вече да се проповядва на хората: познай Господа!

Сега ще ви приведа един пример за един адепт от древността. Един от великите адепти – Анмру-Мура, като завършил развитието си, трябвало да принесе жертва на свещения огън на Любовта. Този безсмъртен огън се палил с особена запалка. Запалката носил един от учениците на адепта. Каква била изненадата на адепта, когато видял, че ученикът му забравил кутията със запалката. Жертвеникът бил вече приготвен, обаче, нямало кутията със запалката. Ще кажете: защо ученикът не се затичал да я донесе? Този свещен огън трябвало да се запали при първия лъч на слънцето, а кутията този момент, именно, я нямало там.

Казвам: вие всякога трябва да носите със себе си кутията със запалката, за да може великият адепт на Любовта да принесе своята жертва на време. Питам: вие носите ли със себе си огъня на безсмъртието? Това не е за обезсърчение, но за поощрение. Аз не разглеждам въпроса както вие досега сте го разглеждали. Какво е досегашното ви положение, не ме интересува; какво е новото ви положение, това е важно и за вас, и за мене. Казано е: всички ще минем от смърт към живот. Смъртта, това е тъмният век – век на омраза, на убийства и т.н. Цялата земя е покрита с кости на смъртта. Всички тия кости трябва да оживеят. Това значи: всички души, които са заспали, трябва вече да се пробудят. Когато Божественото дойде в

човека, всички отрицателни състояния и прояви ще изчезнат. Без него все ще има нещо, което да го измъчва. Вие сте недоволни, страдате от съмнение. Оглеждате се наоколо, няма кой да ви обича. И действително, малко любов има днес на земята. Ако бащата не праща пари на сина си в странство, синът веднага се съмнява в него и казва: не ми трябва такъв баща! Сега хората са толкова материалисти, че ако синът не дава нищо на бащата, последният казва: не ми трябва такъв син! Съвременните хора са крайни материалисти. Докато мъжът принася в къщи той е добър мъж; докато жената работи в къщи, тя е добра жена; докато синът помага на родителите си, той е добър син; докато дъщерята помага, и тя е добра дъщеря. Престане ли всеки да изпълнява своите задължения към дома си, той вече не е добър, не е човек на мястото си. Тъй щото, докато се плаща на хората, те са добри. Днес на всички хора се плаща за извършената работа. Аз разглеждам този въпрос от добрата му страна. Не е лошо, че се плаща някому. Че хората работят с пари, в това няма никаква съблазън. Златото е живот. Обаче, тъй както се разбира животът, ако на един професор не се плаща, той ще престане да работи. Следователно, ако човек работи в тялото си, той има живот; престане ли да работи, всякакъв живот изчезва. Значи, от всички се изисква работа.

И тъй, истинското благословение, което иде в света, това е новият живот, който трябва да се вложи в душите на хората. Със стария живот, който сега имат, те по никой начин не могат да влязат в невидимия свят. Старият живот може да се уподоби на книжните пари, с които си служат съвременните държави. Те не представят някакъв ефектив. Колко струват, например, българските книжни пари? Тяхната цена един ден ще се изгуби, както се изгуби цената на германските книжни пари. Те се обезцениха толкова много, че с 45 милиарда марки човек не можеше да си достави един добър обед. Това положение мяза на приказките от хиляда и една нощ. Сегашният живот се е обезличил като германските марки. Човек, след като живее сто години на земята, той не може да си изкара даже и за

един обед. Като отиде на онзи свят, и там не може да се нахрани. И в този, и в онзи свят, за да се нахраните, трябва да плащате. И затова Христос е казал: „Събирайте съкровища за онзи свят, които никой не може да ви отнеме!" Кои са тези съкровища, които трябва да събирате за онзи свят? Те представят великото добро, което човек може да извърши на земята. Питам: можете ли да направите такова добро, което да ви радва през целия живот? Човекът, на когото сте направили такова добро, може да не съзнава това, но вие да го чувствувате и нито за момент да не го помрачите с нещо. Това наричам аз добро на Любовта. То създава голяма радост за човешкия дух. Ако целият живот на човека е пълен само с такива добрини, той би изпитвал неописуема радост. Този е идеалният живот, който човек може да прекара. Живее ли по този начин, тогава лъжа няма да има, и кражба няма да има, и сиромашия няма да има – всеки ще бъде доволен от положението си. Като видиш, че някой човек се готви да краде, ти ще се приближиш до него и тихичко ще му кажеш: ти имаш нужда от пари. Колко ти трябват? Ще му напълниш кесията и ще се оттеглиш. Обаче, при Божиите благословения, които ни са дадени, днес ние сами отваряме вратата на злото.

Новата култура изисква работници за Бога! Тези работници трябва да работят от любов, да не мислят за пари. Обаче, засега златото е велико благо на човечеството, и всички хора казват: ние трябва да бъдем богати! Често аз съм казвал, че зная местата, дето има заровено злато в земята. По този случай българите ми казват: като знаеш, де има злато, защо не ни кажеш, да отидем и да го разровим, да си платим дълговете? Това, че българите имат много дългове, се дължи на неизпълнение задълженията си към Бога. Ако те изпълнят задълженията си към Бога, аз ще им кажа, де има заровено злато. Ще кажете: ти ни покажи, де е златото, ние обещаваме, че ще изпълним задълженията си към Бога. Тяхното положение мяза .на онова, в което се намерил един циганин, който искал да прегази една река, но не се решавал, та се обърнал с молитва към свети Никола и му обещал

нещо. Той му казал: моля ти се, свети Никола, помогни ми да прегазя реката, без да се удавя. Ако ми помогнеш, ще ти запаля една голяма свещ. След молитвата, той се опитал да прегази реката, и я преминал благополучно. Като се видел вече на другия бряг на реката, той се обърнал пак към свети Никола с думите: свети Никола, ти си богат човек, аз съм беден, откажи се от свещта, която обещах да ти запаля. При това, както виждаш, цял се измокрих. И съвременните хора, какво ли не обещават на Бога? Обаче, дойде ли да изпълнят обещанието си, отказват се и намират ред причини за оправдание. Бог не се нуждае от нищо друго, освен от нашите сърца. И в новата култура всеки трябва да посвети сърцето си за служене на Любовта. Това не подразбира, че трябва да напуснете живота си, да станете отшелници. Вие трябва да се стремите към красивия, към великия живот. Не мислете, че като станете отшелници, ще бъдете добри. Добротата на човека седи в сърцето, което той е посветил на Любовта. В това сърце блика светлина; в това сърце блика живот. Човек с такова сърце знае, кой от какво се нуждае и може да му помогне. Отдето мине, той знае вече, какво трябва да прави. Целия ден, от сутрин до вечер, той е зает да помага. Аз разглеждам въпроса от мое гледище. Ако река да ви съдя, че не сте направили това или онова, не съм на правата страна. Важно е, какво аз мога да направя, затова разглеждам въпроса за себе си, като казвам: това, което е вярно за мене, е вярно и за вас. Някой казва: аз съм болен. – Следвайте моя път, и всякаква болест от вас ще изчезне. – Ама не съм учен. – Следвайте моя път, и наука ще придобиете. – Как да го следвам? – Изучавайте ме. Елате при мене, и както постъпвам аз, така постъпвайте и вие. Аз съм търсил ред методи, пътища, и видях, че друг път, освен този на Любовта, няма. Като влезете в Божия път, всички болести, всички страдания ще изчезнат. Щом дойдете до този път, ще постигнете всичко, каквото душата ви желае.

„В начало бе Словото". Ние трябва да приемем това слово с отворени сърца и души. Това слово трябва да светне в училищата, в

домовете, в църквите, и като се срещнат хората, всички да представят запалени свещи. Тогава всеки ще се радва на присъствието на своя брат. Това наричам аз хора на новата култура. Днес, обаче, хората не се срещат по този начин. Те са чужди едни на други. Когато хората станат запалени свещи, те ще се разбират, ще могат да работят солидарно, ще правят опити от различен характер. Ако сега, например, ви кажа, че човек може да отиде до слънцето, вие ще кажете, че това може да говори само умопобъркан човек. Питам: преди 400 години, когато хората казваха, че може да се лети с някакви машини из въздуха, бяха ли умопобъркани? И тогава може да са ги считали за умопобъркани, но днес вече не са такива. Днес хората летят из пространството с аероплани. Това хвърчене на хората из въздуха днес още повече осмисля живота им. Ако човек за половин час може да отиде до слънцето, да види, как живеят съществата там, той няма да бъде тъй стар, както го виждаме днес. Ако някой отиде до слънцето и се върне, той ще каже: виждам вече, как може да се живее. Можете ли да отидете поне до луната, като до по-близка станция? Учените днес казват, че на луната нямало никакъв живот, никаква култура. Така е за човек, който не е ходил там, но за онзи, който е ходил и се върнал от луната, не е така. Като слуша твърденията на съвременните учени, той казва: това е само едната страна на въпроса, но аз зная и другата страна. Който знае, какво има на луната, той няма да разправя, да убеждава хората, да го вярват, но ще им каже: ето един билет за луната! Идете и вие там и сами вижте, какво има. – Какво има на слънцето? – Заповядайте един билет! – Ама аз не мога да отида. – Щом не можеш да отидеш, тази наука не е за тебе. Тази наука е само за онзи, който може да отиде до слънцето, до луната и да се върне обратно на земята. Въпросът може да се постави ребром: или ще отидеш сам да провериш, или ще вярваш на тези, които са ходили. За нас е важно новото, великото, реалното, което можем да приложим в живота си.

Христос, великият брат на човечеството, днес хлопа пред вратата на всяко сърце. Не само Христос хлопа, но заедно с Него хлопат и всички ония, които са избрани като предвестници на новото. И за това ние се радваме на всички нови хора, на всички нови течения в света. Всичко ново работи за доброто. Няма крайни течения в света. От Божествено гледище всички крайни течения работят днес за реализиране на Божествения план, който сега ще се приложи. Знанието, което новата култура носи, е за онези, които го възприемат. Това знание ще бъдеката лек за всички рани, които старата култура е създала. Имате ли някаква рана, ще вземете от това лекарство, и раната веднага ще премине. Някой има слаба памет. И за това има лекарство. Друг има слаби разсъдителни способности. И за това има лекарство. Новият живот, новата култура носи хиляди начини и методи, чрез които може да се подобри живота на съвременното човечество.

"В начало бе Словото." Казвате: започнало ли е това начало? Започнала ли е новата култура? Като дойде новата култура, човек ще има велики стремежи. Тогава духът му няма да отпада, ще бъде винаги бодър и крепък. Само чрез тези велики стремежи, той ще се добере до великата Истина, да стане гражданин на Царството Божие. Само по този начин човек ще може да разполага с всички средства и възможности на своята душа. И по този начин само той ще може да възлюби Бога с всичката си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум. Такъв човек, и като става, и като ляга, ще бъде изпълнен с трепет към Бога. Тогава ще настане онова време, за което се казва в Писанието: „Земята ще бъде изпълнена със знание за Бога."

Виждали ли сте лицето на Бога, или поне лицето на някой ангел? Вие се давите в някоя река, например , и ангелът ви хваща за ръката, извежда ви вън от водата и казва: идете си сега дома! Казвате: кой беше този, който ме спаси? – Това беше ангелът на вашия живот. Някой човек е беден, поставен на големи изпитания, рискува да изгуби живота си. Веднага се явява неговият ангел, подава му ръката

си, усмихва му се, извлича го от това бедствие и му казва: иди си дома! Този човек се чуди, кой е този, който, в такъв тежък момент на живота му, иде със своята помощ при него. Кой от вас не е минал през такава опитност? Вие се запитвате: кой беше този, който ми помогна? Казвам: не е важно, кой беше той; важно е, че в. него беше скрит Бог. Бог се крие и се изявява чрез хиляди образи. Той се крие във всички: форми на битието, и в малки, и в големи. Този, който иде да ви помогне, ще ви подаде ръката си и след това ще изчезне. Докато се обърнете, той вече не е при вас. Когато учителят влиза в клас, и той се усмихва на учениците си. Този момент е кратък, но в него се крие цялата работа на учителя. И денят има своя усмивка. Този момент, тази усмивка крие всичкото благо за света. Може да има ред още промени през деня, но всичко се крие в тази усмивка. Тя е най-важното нещо в живота. Някой казва: защо не ми се усмихнеш? – Няма условия. Както виждаш, тъмно е сега, вечер е, няма да видиш усмивката ми. И за усмивката се изискват условия. В това отношение и духовният свят се изразява с усмивка. Ти си болен, гладен, беден, искаш усмивка. Как ще ти се усмихна? Аз мога да се усмихна, само след като ти донеса дрехи да се облечеш, или след като ти дам да се нахраниш, или след като те излекувам. Тогава вече мога свободно да си изляза, да ти се усмихна и да кажа, че и втори път пак ще дойда. Ако пък дойда при вас, които сте гладни, боси, болни и нищо не ви дам, нищо не направя за вас, а само ви се усмихна, вие ще кажете: защо този човек дойде и ни остави скръбни? Само онзи може да се усмихне, който е дошъл от Бога и ви е донесъл всичкото Негово благословение. Носителите на новата култура ще бъдат богати, ще разполагат с всички средства, ще бъдат силни и мощни. Те ще бъдат извори, които непрестанно бликат.

Време е вече да се ликвидира със старото и да се постави в живота началото на словото, за което се казва: „В начало бе Словото." Който приема този ден, той е за него. Който не го приема, за него ще дойде друг ден. Приемете ли този ден, тогава ще дойдете до велики

открития. Тогава ще разберете отношението на слънцето към човека, както и отношението на светлината към човека. Светлината има седем цвята, и всеки цвят е носител на нещо. Питам тогава: на какво са носители човешките мисли? На какво са носители човешките чувства? Ние говорим за човешките чувства, но те трябва да се разбират конкретно, като плод. Ние говорим и за човешките мисли, които също така трябва да се разбират конкретно, като плод. Истинско знание е само това, което вие разбирате конкретно, като плод. И тогава, от всяка ваша мисъл, от всяко ваше чувство или от всяко ваше знание вие ще можете да извлечете сладостта, както я извличате от зрелия плод. Човешката мисъл или човешкото чувство расте в Божествения свят, като плод. Обаче, със своето съмнение, със своето неверие, със своята малка любов хората проглушиха света и се лишиха от благоприятните условия за развитие. Някой казва: знаете ли, колко много съм дал за Господа! – Колко си дал? – Цели десет хиляди лева. Друг казва: аз цял месец съм слугувал на Господа! Какво представя един месец работа за Господа в сравнение с дългия живот, който Бог ви е дал? Човек трябва да работи най-малко един живот за Господа. Целият живот на човека трябва да бъде работа за Господа! В новата култура Божиите служители няма да се ръкополагат, както сега. Те ще бъдат ръкоположени отгоре, чрез дух и огън. Днес казват за никого, че Духът го ръкоположил, а всъщност този човек живее и свършва по старому. Той започва добре, а свършва зле. Новата култура изисква хора абсолютно безкористни, които нито да съдят, нито да се самоосъждат. Новата култура не се занимава с недъзите на хората.

Разправяше ми един познат, виден евангелист, как е постъпил при едно оплакване от страна на един свой другар. Другарят дохожда при него и започва да му разправя, колко много му дължал еди-кой си, пак евангелист. Като го изслушах, казва моят познат, веднага добавих: знаеш ли какво? Грешката тук е моя Този човек отдавна ме беше задължил да му платя дълга, който имал към теб, но аз

забравих. Предвид на това, вземи тази сума и считай, че въпросът с него е уреден. Това изисква новото учение – да платиш за брата си, който се е затруднил в живота си, и ти да минеш за виновен. Ще платиш за брата си, нищо повече. Това е любов! Сега хората знаят само да се оплакват и да казват: Господи, не виждаш ли, колко страдам, какви големи изпитания имам? Не, вие не трябва да призовавате Бога, да вижда вашите страдания, но трябва да Го призовете да види, какво сте посели, да види, какво добро сте направили. Като посееш нещо, кажи: Господи, ела да видиш, какво съм направил! Ако пък нищо не си посял, ще се обърнеш към Господа с думите: Господи, досега нищо още не съм посял, но почакай малко, ще изпълня, каквото трябва. Тъй щото, докато нищо не сте посели, не викайте Господа да вижда вашите страдания и неправди. Бог често влиза в онзи, който ви измъчва, и пита: познаваш ли, кой съм?

Сега ще ви предам един случай, станал някъде в България. Един ловец отишъл в гората, да лови мечки. По едно време видял една мечка и насочил пушката си към нея. Обаче, пушката била пълна със сачми, вследствие на което той могъл само да рани мечката, но не и да я убие. Мечката се разярила, хвърлила се върху ловеца и започнала да го натиска, да го души. Като се видял на тясно, ловецът веднага се обърнал към Бога с молитва: Господи, моля ти се, избави ме от тази мечка! Отсега нататък обещавам, че ще хвърля пушката, няма повече да убивам мечки. Щом се помолил така, мечката го отпуснала и продължила пътя си в гората. След това Господ му казал: Как няма да те натиска тази мечка, щом искаш да я убиеш? Тази работа не става лесно. Питам: кого не е натискала мечка? Човек трябва да обещае пред Бога, че няма да убива мечки, ако иска да се освободи от техните лапи. Великата наука на Любовта е новият път, по който всички хора трябва да вървят.

Казвам: великата наука на Любовта включва в себе си всички други науки. Който има любовта в себе си, той познава хората, разбира ги и може да се справя при всички положения в живота.

Вземете, в Америка, например, тази културна страна, има ред бюра от опитни физиогномисти, астролози и хиромантици, които услужват на хората, когато някой иска да се жени, или когато някое семейство иска да си избере съответни за тях слуга или слугиня. По чертите на лицето, по устройството на главата и по линиите на ръцете, те познават, кои хора си подхождат, било когато ще влизат в брак, или когато ще взимат лица за прислуга в домовете си. Това са ред науки, които влизат и в науката на Любовта. Понякога тези учени се подкупват, но влязат ли парите в тези науки, те вече нямат успех и попадат в грешки. Когато някой човек дойде при мене, аз мога да му покажа характерните черти на лицето, или на главата му. Ако той има някаква лоша черта, която е в зародиш, тя е поставена само като малка точица. Обаче, развие ли се тази черта, тогава вече тя се изразява в линия, или в друг някакъв знак. Щом линиите се оформят в човека, той може да види в себе си правата линия на любовта, правата линия на мъдростта, правата линия на истината, правата линия на правдата, правата линия на добродетелта и т.н. Пет главни линии има на човешкото лице, както и на главата му. Който ги знае, той ще ги види разположени във вид на пентаграм на лицето на човека. Това не са измислици, но действителни положения. Всеки човек има тия пет линии. Например, ти виждаш един човек, обикваш го, харесваш го и си готов, в случай на нужда, да му дадеш пари, без никакво съмнение. И този човек е готов също така да ви услужи. Кое ви дава право да повярвате в този човек и да го обикнете? Вие виждате в него линията на любовта. Така и светските хора се познават. Усъмните ли се, обаче, веднага и злото се явява. Всички трябва да познавате тези пет основни линии по лицето на човека. Щом научите тези пет линии, ще се заемете с изучаването и на останалите линии по човешкото лице. Ако познавате линиите по лицето на човека, вие няма да си правите илюзии, няма да се заблуждавате едни в други, но ще се разбирате и познавате. По този начин хората ще могат лесно да се сприятеляват. Има хора, които по

никой начин не могат да живеят заедно. Защо? – Понеже техните знаменатели не могат да се подведат под общ знаменател. За да живеят заедно, между тях трябва да дойдат други някои. Това не показва, че те са лоши, но не могат да се уравновесят. Провидението не ги е създало едни за други. Например, между краката и ръцете има известно подобие. В някой случай краката могат да помогнат на ръцете, и ръцете могат да помогнат на краката, но те извършват две противоположни служби. Следователно, ръцете и краката не могат да се съберат на едно място и да си приказват. Ако те спрат своята служба, всичко в света ще се свърши. Някои мислят, че всички хора трябва да се съберат на едно место. Няма защо хората да се събират на едно място. Едно е важно: всички хора да мислят еднакво за любовта. Еднаквото разбиране не е закон на еднообразие, но е закон на велико разнообразие. В това разнообразие се крие Божественото. Божествено е, когато човек е доволен от себе си, че никога не е изневерил на своя морал, на своето вътрешно разбиране. Доволен ли е човек от себе си, всички хора ще бъдат доволни от него; ако човек не е доволен от себе си, никой не може да бъде доволен от него. Ако човек е доволен от Божествената светлина, той ще може да изпълни волята Божия. От това гледище, ако човек върши всичко в името Божие, тогава най-малката работа ще бъде благословена, ще бъде написана с златни букви.

Често хората казват, че са отдалечени от някого, например, че се чувствували отдалечени от Бога. Какво разбирате под думата отдалечени? Ще приведа един пример, за да изясня значението на тази дума. Например, един писател иска да напише една голяма книга. За тази цял той взима няколко топа хартия и започва да пише: написва първата страница, после втората, третата, четвъртата, и така продължава, докато изпише първото топче хартия. След това оставя първото топче настрана и започва да пише второто топче. Като изпише него, взима третото, после четвъртото и т.н. Така продължава да пише, докато свърши замислената книга. Трябва ли сега първото

топче хартия, което писателят отдалечава и туря настрана от себе си, да мисли, че той го е изоставил? Трябва ли след това и второто топче да мисли по същия начин? Или, трябва ли първите страници, които вече са изписани и оставени настрана, да мислят, че писателят ги е изоставил? Не, този писател пише, сравнява, връща се отново към първите страници, докато свърши цялата работа. Най-после той написва заглавието на книгата върху първото томче и с това счита, че делото му е завършено. Тази е великата философия на живота, която всеки трябва да разбира. В този смисъл всеки човек е лист от великата Божествена книга, която сам Бог пише. Всеки човек има свое определено име и място в тази книга. Бог държи всички тия листа в ума си и каквото ново напише, сравнява с написаното дотогава. Тъй щото, който мисли, че е изоставен от Бога, той е още ненаписан лист, към който Бог току-що се отправя. И ако иска да бъде близо до Бога, той трябва да се задоволи с положението на бял, ненаписан още лист.

Желая на всички да бъдете по ум далеч, а по сърце близо до Бога! Следователно, по сърце всички сте ненаписани още книги, в които Бог всеки ден пише по нещо ново.

„В начало бе Словото, и Словото бе у Бога!" Това слово трябва вече да се прояви!

Беседа от Учителя, държана на 5 Юни, 1927 г. в гр. София.

ДОЙДЕ НА СЕБЕ СИ

„И като дойде на себе си, рече: „На колко наемници бащини ми изостава хляб, а пък аз мра от глад.““ (Лука 15:17)

„Дойде на себе си". Ако светът се разглежда от физическо гледище, всеки може да го обясни. Ако изговорите думите бял цвят, червен цвят, сини очи, черни очи, голяма къща, малка къща, голямо дърво, малко дърво, всички тия думи са разбрани. Или, ако изговорите думите гладен съм, жаден съм, спи ми се, уморен съм – и тия думи са разбрани. Те не се нуждаят от обяснение. Обаче, в цитирания стих думите „като дойде на себе си", те се нуждаят от обяснение. Тези думи означават пробуждане на човешкото съзнание. Пробуждането на съзнанието е непрекъснат процес. Мнозина имат повърхностно понятие за този процес, както и за процеса зазоряване. Те гледат на зазоряването като на временен, еднократен процес и затова казват: съмна се вече! В същност зазоряването е вечен процес. Когато на земята има някакъв зор, всякога се зазорява. Зорът на земята никога не престава, вследствие на което зазоряването е вечен, а не временен процес. Откак слънцето е изгряло, то никога не е залязвало; то постоянно грее. Следователно, зазоряване има всякога.

Някой казва: моето съзнание се пробуди. Да, твоето съзнание се пробуди, но има и смени в състоянията, има ден и нощ в съзнанието на човека. Това показва, че във физическия свят човек не седи на едно място, той постоянно се движи. Вследствие на това и явленията в природата изглеждат прекъснати, независими едни от други. Най-напред се явява зората, изгревът на слънцето, което постепенно се изкачва до най-голямата си височина, до своя зенит. След това слънцето започва да слиза, докато съвършено залезе. Следователно, от зазоряването, от изгрева на слънцето до залеза се извършват ред

непрекъснати процеси. От научно гледище, ако човек живее само на физическия свят, знанията му ще бъдат подобни на състоянията, през които минава слънцето. Например, в първо време човек има малко знания, които постепенно се увеличават, дохождат до своя зенит и после започват да отпадат, да губят своята сила, и той казва: защо ми трябва това знание? И без знание може да се живее. Последната фаза е залез, нощ на човешките знания. Каже ли човек така, това показва, че той се изявява само като физическо същество, което минава живот, подобен на дървото. Това подразбира човек да се роди, да расте, да се развива до известно положение и после да умре.

Казвам: този въпрос е поставен другояче. В живота си човек може да заеме три различени положения по отношение на слънцето: той може да пътува заедно със слънцето, може да пътува пред слънцето, а може да пътува и след слънцето. Ако пътува заедно със слънцето, той ще се намира на зенита на своя живот, на пълния, на съвършения ден; ако пътува пред слънцето, той ще има вечен изгрев в живота си; ако пътува след слънцето, той ще има вечен залез в живота си. Обаче, явява се въпрос: какво да бъде отношението на човека към слънцето? С гърба си, или с лицето си трябва да бъде обърнат към слънцето? Щом задавате този въпрос, това показва, че вие разсъждавате като същества, които живеят само на физическия свят. Съществата от духовния свят имат три лица: накъдето се обърнат, все слънцето гледат. Като казвам, че съществата от духовния свят имат три лица, това не трябва да се разбира буквално. Числото три означава закон на вечна хармония, на вечно движение Не само в триъгълника има три страни, три плоскости, но също така и в света на вечното движение има три плоскости. Тъй щото, който има три лица, той е хармоничен човек, с него не може да се води никакъв спор.

„Дойде на себе си". Този син дойде на себе си, т. е. съзнанието му се пробуди, и той каза: „На толкова наемници бащини ми остава хляб, пък аз мра от глад". Блудният син е повод само за изяснение на

вътрешните състояния, които стават в човека. Често някои ваши мисли, чувства и постъпки не могат да се реализират. Защо? – Понеже се намирате в положението на блудния син: искате да воювате, пари нямате; искате да поканите някого на гости, къща нямате; искате да купите никому дрехи, пари нямате; питам: може ли да се нарече праведен човек онзи, който не може да подари никому едни нови дрехи? Може ли да бъде известна на хората една чешма, която тече капка по капка? Само онази чешма е известна на хората, която тече изобилно.

Сега ние имаме нови обяснения за нещата. Например, аз мога да съм далеч от някоя чешма и да се произнеса, изобилно ли тече, или слабо? По какво ще позная? По разположението на хората. Ако те се трупат около нея и се карат помежду си, значи водата на тази чешма тече слабо. Ако пък хората отиват и се връщат бързо от чешмата, радостни и весели, казвам, че тази чешма тече изобилно, затова и между хората няма разправии и караници. Когато обичат някой човек, това показва, че той е чешма с изобилна вода. Когато мразят някой човек и се карат около него, той е чешма, която едва тече. Ако синовете слушат и почитат баща си, той е чешма с много вода; ако не го обичат или не го слушат, той е чешма с малко вода. Ако слугата не слуша господаря си, последният е чешма с малко вода. Това са духовни състояния извън времето и пространството на сегашния живот. Така трябва да разглеждате въпросите в живота. Вие не ги разглеждате дълбоко, и казвате: защо хората не ме обичат? Трябва да знаете, че ако отношенията ви към невидимия свят са прави, тогава и отношенията на хората към вас ще бъдат прави. Ако вие се колебаете за нещо, тия колебания ще преминат и в другите хора.

Казвам: при пробуждане на човешкото съзнание се забелязват четири важни фази или състояния: пробуждане на самосъзнанието, на съзнанието, на подсъзнанието и на свръхсъзнанието. От фазите, до които е стигнало пробуждането на съзнанието, зависи и човешката интелигентност. Ако човек не разбира закона на вечното движение,

той не би могъл да си обясни промените, които стават в съзнанието му. Например, понякога съзнанието на човека се помрачава толкова, че той изгубва всякаква светлина. Това се дължи на факта, че съзнанието на човека не е будно. Или, преведено на Божествен език: отношенията на човека към Първичната Причина не са хармонични. Също така и мисълта му по отношение на законите на мъдростта не е хармонична. И най-после, когато отношенията на човека към законите на истината не са хармонични, пак се явява тъмнина в съзнанието. Промените, които стават в съзнанието на човека са подобни на музикални тонове, които не траят дълго време. Те бързо се сменят и от бързината на траенето им зависи и състоянието на човека. Промените в състоянията на човека, между скръб и радост, се дължат, именно, на неразбиране законите на вътрешните процеси. Гладният скърби, защото има някаква липса. Жадният скърби, защото има някаква липса. Обаче, задоволят ли се нуждите на човека, той престава да скърби и в него се явява вътрешно доволство. Доволството показва, че вътрешните нужди на човека са задоволени.

„На колко наемници бащини ми изостава хляб, а аз мра от глад". С кого говори блудният син? – Със себе си. По същия начин и вие някога говорите със себе си. Може ли човек да говори със себе си и на себе си? Ако някой човек се разговаря със себе си, всички наоколо го считат смахнат. Не, този човек не е смахнат, той се разговаря със себе си. По естество човек е двоен: в него има едно разумно същество, което не взима участие в личния, в обикновения му живот. Това същество повече мълчи; докато не го запитат нещо, не говори. То вижда страданията на човека, но нищо не казва, никакъв съвет не дава. То гледа спокойно страданията, сълзите на човека, но щом той се обърне към него за някакъв съвет, веднага му дава. Щом това разумно същество даде съвета си, веднага се отдалечава. То никога не се интересува от последствията на нашите постъпки. Обаче, хората, като своенравни същества, искат да заставят това същество да се интересува от дреболиите на техния живот и казват: не виждаш ли, че

ние страдаме? Каквото и да казват, това същество всякога е тихо и спокойно, то разбира езика на страданията. Тъй щото, когато страданията дойдат до най-високата си точка, ние можем най добре да се разговаряме с тях. Човек, на когото всички клетки не са се разнищили, не са се разбили от страдания, той още не е дошъл до тях и не знае, какво нещо са страданията. Страданието е духовен въпрос. То представя най-великото нещо в живота. Страданието предизвиква най-голямо раздвижване на силите в човешкия организъм, докато те се уравновесят. Често хората изпитват големи вътрешни мъчнотии, които се дължат на подпушвания на порите в организма им. Трябва да дойде някакво голямо страдание, за да предизвика отпушване на тия пори. Казвате: нали хората се мият със сапун, с вода, не може ли по този начин порите им да се отпушат? При такова миене порите се измиват само отвън, а дупчиците им отвътре пак остават запушени. В тялото на човека има около седем милиона пори. В това отношение, те представят прозорци, главни отдушници на човешкия организъм. Когато всички пори са отворени, човек е напълно здрав. Тъй щото, отварянето, отпушването на порите у човека става чрез вътрешно миене, което наричаме изпотяване. Съвременните хора се мият външно, но не и вътрешно, вследствие на което се явяват ред болезнени състояния.

Казвам: съвременните хора имат една особена философия, с която те поддържат, че човек не трябва много да работи, не трябва много да се движи, не трябва много да яде и т. н. При това, когато видят, че някой човек слабее, те казват, че работата му е опасна. Действително, опасна е сухотата, но и затлъстяването е опасно. Сухотата и затлъстяването са две състояния у човека, подобни на богатството и сиромашията. Ако човек иска да урегулира енергиите в организма си, той трябва да поддържа в себе си мисълта, че и като богат, и като сиромах, трябва да дава. Ако човек не дава, ще дойде затлъстяването, скъперничеството, понеже той е спрял пътя на Божествената енергия в себе си. Който не се подчинява на

Божествената енергия, която тече в организма му, той сам се осъжда на разрушение. По който и да е начин, човек трябва да отвори път на тази енергия. Това е вярно и по отношение на нашите мисли, чувства и желания. Всяка права мисъл, колкото малка и да е тя, търси път да се прояви, да се реализира, понеже има Божествен произход. В този смисъл ние сме дошли на земята, като сътрудници с Бога, да реализираме всички Негови мисли, които се носят в пространството. И доколкото човек реализира Божествените мисли, дотолкова той расте и се развива. От това гледище, човек трябва да знае, че развитието и растенето му не зависят от самия него. Клончето само не може да се развива, но енергията, необходима за развитието му, иде от цялото дърво. Развитието на дървото пък става в две посоки: към корените и към клоните. Обаче, има едно вътрешно, централно движение, което иде от центъра на живота и изпраща енергии, както към корените, така и към клоните на дървото. Следователно, всяко клонче от дървото трябва да съзнава, че е част от великия организъм и ще се подчинява на неговите закони. Каже ли клончето, че може самостоятелно да живее и се отделя от общия организъм, то се осъжда на смърт. И човек може да играе в живота си роля на клонче, но щом съзнава, че е част от цялото и не се отделя от него, той ще се развива правилно.

Казвам: съзнанието на хората трябва да бъде будно първо за физическия свят, за да реализират най-близките си идеи. Хората още не живеят правилно даже и физическия си живот. Никой човек още не живее без злоба, без съмнения, без терзания. Съмнението, злобата, омразата представят кал, тиня в живота на човека. Те са остатъци от животинското царство, от царството на дявола. Когато дяволът яде и пие, той измива чиниите си и нечистата вода от тях изпраща към хората. И затова, когато двама души се карат, щом съзнаят грешката си, те казват: дяволска работа беше тази разправия! Апостол Павел казва: „Има разни съсъди – едни за почит, други за безчестие". Ще кажете, че Бог е наредил нещата така. Не, ако хората не се подчинят

на великия закон на Любовта, и съзнанието им не се пробуди, те ще станат съсъди на безчестие. Това подразбира: по-нискостоящите същества от вас, които не вървят по Божия път, ще ви направят оръдия за постигане на своите цели. Когато някой господар праща слугата си да краде и му дава за това голяма сума, всъщност какво печели слугата? Тази кражба може ли да подобри живота на слугата? Тази слуга печели толкова, колкото печели човек, когато механически възприема една теория или едно учение. Например, какво ще ме ползува знанието, че земята се върти около слънцето?

Казвам: между явленията в природата и в живота има известни съотношения. Ето защо, необходимо е човек да знае и да разбира смисъла на природните явления и закони. Например, когато разглеждам въртенето на земята около слънцето, казвам: както земята се върти около слънцето, така и аз ще се въртя около моето слънце. Следователно, щом аз се въртя правилно около моето слънце, тогава и земята се върти правилно около слънцето, като дава възможност на всички други същества да се въртят около нея, да растат и да се развиват. Земята, сама по себе си, е авторитет; тя не вярва в никакъв друг авторитет, освен в Бога. В Битието е казано, че в начало Бог създаде небето и земята. Първо са били създадени небето и земята, а после се говори за създаването на слънцето. Под думите „небе и земя" се разбира същината на нашия живот. Под думата „земя" разбираме целия човешки род. Като се казва, че земята е била неустроена и пуста, Бог се заел първо нея да устрои. Това значи, че Бог се е заел да реформира, да устройва самите нас. Мнозина казват: ние сме направени от земя и в земя ще се превърнем.

Питам: какво ще придобиете, ако ви разправят, как е направена земята? При това, самият превод на Свещеното Писание не е правилен. Много думи не са предадени в точния им смисъл. Казано е там: „И направи Бог небето и земята". Думата „направи" се отнася до видимия човек, до проявения човек. После се казва, че земята била неустроена и пуста. Как се разбира тогава, че земята била направена,

когато всъщност тя била неустроена и пуста, без ред и порядък? Някой казва: Бог ме е направил. – Да, направен си, но не си устроен. При такова направяне на човека в него има още кал на омраза, на злоба, на съмнение. Покажете един учен човек, или философ, който е свободен от съмнението? В живота има доста примери на търпение, но много малко примери за отсъствие на съмнение. Разправят за Епиктета, един от гръцките философи, един случай от живота му, дето той проявил велико търпение. Епиктет бил роб на един римски патриций, известен на всички със своята голяма жестокост.Той имал много роби, които изтезавал безмилостно. Така се отнасял и с Епиктета, обаче последният при всички случаи оставал спокоен, невъзмутим. Когато господарят го биел, Епиктет го поглеждал усмихнато, със спокойно лице, без да капне сълза от очите му. Той даже не се молил на господаря си да престане да го бие, но казал в себе си: нека ме бие, колкото иска, щом това му прави удоволствие. Това негово поведение особено дразнело господаря му, и един ден той го повалил на земята, натиснал го и започнал силно да го удря по краката. Епиктет понесъл и този бой с търпение, но казал на господаря си само следните думи: господарю, прави с мене, каквото искаш, но внимавай да не счупиш крака ми; счупиш ли го, не ще мога да ти работя, както досега съм правил. Наистина, господарят счупил крака му. Обаче, този бил последният изпит на Епиктета по търпение, който той издържал отлично. С този изпит господаря му бил победен, а Епиктет освободен от робство. От това време Епиктет прекарал до края на живота си в Гърция, дето се проявил като философ и написал отлични работи.

Казвам: Епиктет не вярвал в Христа, нямал никакво верую, от което да черпи сила, но дал пример на човечеството за велико търпение. Отде черпел тази сила? Мнозина твърдят, че той имал връзки с апостол Павел. Следователно, този езичник все пак имал някаква велика идея в себе си. Ако Епиктет е могъл да победи своя външен господар, това показва, че всеки човек има възможност да

направи същото. Най-важното за Епиктета е, че той имал будно съзнание. Той писал като правоверен християнин. В книгите му няма нищо излишно. Каквото е писал, се дължи на положителни знания, извлечени от житейската му опитност. Съчиненията му са много насърчителни.

И като дойде на себе си, той каза: „На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад. Този е само един стих от една дълга Христова беседа, която е предадена на съвременните хора отчасти само. Ако имахме на лице цялата беседа, тя щеше да ни даде много обяснения на ред въпроси. Обаче, при това положение, нашата задача е да работим за пробуждане на своето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Щом постигнем това, ние ще дойдем до положението, от един стих само да възстановим цяла беседа на Христа. Това е възможно, понеже всяко произнесено слово съществува в пространството. По този начин ще възстановим всички хубави, велики неща в живота, които привидно са изчезнали.

Някой казва: как можем да четем Евангелието? Правилното четене се състои в това, като прочете човек един стих, да възстанови всичко, което е казано около него. Човек може да възстанови всички беседи, които Христос е държал на учениците си, както и всичко, което е говорил от две хиляди години насам. Казвате: колко е говорил Христос в три години? Питам: какво прави Христос от две хиляди години насам ? Той никога не е мълчал, както и сега не мълчи, Христос постоянно говори и продължава да говори. Ако съвременните хора могат да възстановят знанието, което Христос е проповядвал на учениците си в продължение на три години, и това, което е говорил от две хиляди години насам, те щяха да придобият ценна наука. Същевременните християни живеят от това, което Христос е говорил преди две хиляди години. Малко християни живеят с това, което Христос говори в последните времена. Христос днес е прогресирал много. Едно време Той е бил по-слаб, отколкото е днес. На времето мнозина мислили, че Той е слаб, че не може да се бори, и затова

могли да Го разпнат. Казвам: причината да бъде разпнат Христос не е Неговата слабост, друга е причината; обаче днес силата Му е толкова голяма, че няма дърво в света, на което могат да Го разпнат. При това, Христос не би дошъл вече на земята. Казвате: нали се говори, че Христос и днес е на земята? Питам: ако слънчевите лъчи влизат в къщата ви, можете ли да кажете, че слънцето ви е посетило? Ако слънчевата топлина сгрее тялото ви, това показва ли, че слънцето е влязло у вас? Ако мислите, че слънцето може да влезе в къщата ви, или в тялото ви, вие се самоизлъгвате. Следователно, когато казвате, че Бог е вътре у вас, това показва, че не разбирате правилно тази идея. Никога Бог не може да бъде в човека вътре. Духът на Бога може да бъде в човека, но Бог – никога! В човек, който има дяволска кожа, Бог никога не може да живее. Да се мисли, че Бог може да живее във физическото тяло на човека, това значи да се дава голямо значение и цена на физическия свят. Физическият свят не съществува извън духовния и Божествения. Физическият свят, без другите два свята, е нищо друго, освен илюзия.

Казвам: без духовния и Божествения свят, физическият представя сапунени мехури, които всеки момент могат да изчезнат. Колко може да се разчита на такива сапунени мехури? Какво може да се направи с тях? Някои съвременни хора се домогват до идеи, подобни на сапунените мехури, и казват: ще реализираме тези идеи! Обаче, ципиците на тези идеи се пръскат и нищо не остава от тях. Следователно, физическият свят сам за себе си, без другите светове, не е реален. Само в този свят не може да се живее. Въпреки това, хората се стремят да станат богати, щастливи, да живеят добре, именно на земята. Право е тяхното желание. И Христос дойде на земята, именно, за това, да подобри живота на хората, да ги научи правилно да живеят, за да може Бог да се всели между тях. Христос искаше да направи връзка между физическия и Божествения свят. За тази цел човек трябва да обърне погледа си навътре, да подобри първо своя организъм, а с това заедно да подобри и живота си. Нека всеки

прави опити в това отношение, да изпита силата си. Днес много хора мислят, че са силни, без да са проверили силата си. Кой от вас, като минава за силен, може с молитвата си само да спре няколко хилядна армия в пътя й, да я порази и по този начин да я обезоръжи, както това направи пророк Елисей? Щом един човек е направил този опит, и всички останали могат да го направят.

Истинското знание седи в това, човек да прави опити в съзнанието си, което представя велика лаборатория на живота. Чрез ред упражнения и опити, човек може да дойде до възможностите, които се крият в един маг. Има маги, които с мисълта си само могат да дигнат човека във въздуха. Ще кажете, че това е невъзможно. Питам: как е възможно да се качите на десетия етаж на някое здание с помощта на асансьор? Когато един маг може да дигне човека във въздуха, това показва, че той познава и владее законите на мисълта.

„Дойде на себе си". Блудният син дойде на себе си, когато започна да мисли право. Следователно, чрез страданията и изпитанията, невидимият свят или разумната природа желае да насочи мисълта на хората в права насока. Започнат ли право да мислят, те ще могат лесно да разрешат и задачите в живота. От хиляди години насам хората все решават задачите си, но още не са ги решили правилно. В камарите, в църквите, в училищата, в семействата, навсякъде хората заместват стари закони и правила с нови, стари вярвания с нови дано светът някак се оправи, но и досега още не е изправен. Защо? Желанието на хората да оправят света е добро, но методът, по който искат да постигнат това, не е прав. Приложат ли един метод, там спират. То е все едно да кажат: зазори се! След малко казват: зората се изгуби. Не, зазоряването е непрекъснат процес. Така и методите за изправяне на човечеството са непрекъснати. Човек постоянно се чисти, постоянно се изправя. Това са духовни процеси, които нямат начало и край. Каже ли някой, че със смъртта всичко свършва, той е физическо същество само; в него няма

нищо духовно. Каже ли някой, че като остарее, животът изгубва смисъла си, и той е физическо същество.

Казано е в Писанието: „Които уповават на Господа, те ще възобновят силата си". Дойдат ли хората до това положение, те ще могат да се разбират помежду си. Който върви в новия път, той ще разбере смисъла на този стих. За тази цел съзнанието на хората трябва да бъде в движение, никакво прекъсване на съзнанието не трябва да става. Дойдат ли страдания или радости, изпитания, богатство или сиромашия, за всичко трябва да се благодари. За човек с будно съзнание, всичко това е привилегия. Тия неща представят условия за работа. Дойде ли у вас невежеството, сиромашията, заблуждението, или някакво незаконно желание, ще ги хванете внимателно, ще ги занесете у дома си, ще им дадете по една лопата и количка и ще ги впрегнете на работа, като им кажете: в моя дом има място за всякакъв вид работници.

Съвременните хора страдат по причина на това, че с години носят в себе си известни желания и заминават за онзи свят, без да ги реализират. Те мязат на онзи българин, който казвал, че ще замине за другия свят с отворени очи, понеже не могъл да си хапне баница, полята с прясно мляко и каймак. Когато го запитвали, доволен ли е от това, което е преживял до днес, той отговарял: всичко, каквото пожелах в живота си, опитах, но не можах да опитам само баница, полята с прясно мляко и каймак. Всеки човек има по едно нереализирано желание в живота си. В същото положение се намирал и този българин с желанието си да яде млечна баница. Тази баница се среща и в живота. Който намери млечната баница и яде от нея, той веднага оживява; който не може да я намери и да си хапне от нея, той умира.

„На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад". Питам: коя е причината, че много от съвременните хора са болни и сиромаси? Нима у Бога няма достатъчно сила да излекува болните хора? Нима на земята няма достатъчно богатства, за да задоволят

нуждите на всички хора? Бог е в състояние и болните да излекува, и на сиромасите да даде всичко в изобилие, но Той седи тих и спокоен, наблюдава какво ще направят хората при тези анормални прояви в живота. Казвате: защо Бог е дал на еди-кого си толкова богатства? Щом Бог е дал на едного, Той ще даде и на вас, но трябва да имате търпение, да дочакате благата, които са определени за вас. При каквото положение и да изпаднете, не се смущавайте. Щом се смущавате, това показва, че приписвате на Бога пристрастие. Богатият човек е ходил по-често при Бога, хлопал е, искал да му даде богатство, и Бог му е дал. Сиромахът не е ходил да тропа на вратата на Господа, и затова е останал сиромах. Ученият е хлопал на вратата на Господа, затова има знания. Невежият не е хлопал на вратата на Господа, затова останал прост. Красивият ходил при Господа, хлопал на вратата Му, затова станал красив. Грозният, обаче, не е хлопал на вратата на Господа, и нищо не е придобил. Тъй щото, искате ли богатства, знания, красота, ще ходите да хлопате на вратата на Господа, и каквото желаете, ще получите.

Един вярващ, като чел в Евангелието стиха „Хлопайте, и ще ви се отвори; искайте и ще ви се даде", той отишъл да хлопа на вратата на владиката, като му казал: моля ти се, кажи на Бога, че съм беден, да ми помогне по някакъв начин. Обаче, работите му не се оправили. Среща го друг беден и му казва: слушай, остави владиката на спокойствие, няма защо да го безпокоиш. Едно време и аз, като тебе, хлопах на владишката врата, но работите ми не се оправиха. Обърнах се след това към Господа, похлопах на Неговата врата, и Той ми помогна. Иди сега и ти при Господа, похлопай, и Той ще ти отговори. Питам: кой е владиката? Владиката представя богатия, учения, силния човек в света. Казвам: престанете да хлопате на впадишката врата! Престанете да хлопате на вратата на богатия, на учения, на силния човек! Престанете да хлопате на вратата на красивата мома, или на вратата на красивия момък!

Сега, аз говоря за онези хора, които искат да придобият истински, дълбоки разбирания за нещата, а не механически. Въпросите на живота не се разрешават по механически начин. При механическото разрешение на въпросите, човек може да стане богат и скоро след това да осиромашее. Той може да стане учен и да изгуби учеността си. При това положение на нещата, човек се намира в състоянието на машинист, който е изхвърлен вън от прозорците на трена. Той казва: едно време бях учен човек, но след като изхвръкнах вън от трена, изгубих всичките си способности.

Съзнанието на съвременните хора трябва да се пробуди. Те трябва да си създадат съвършено нова идея за Бога, като за същество, което обича хората и се грижи, интересува се за тях, без да се тревожи и безпокои. Той има великото търпение да дочака времето, когато хората ще се обърнат към Него. Той ги оставя да придобият опитности, макар да изпият и горчивините на живота. Той знае, че някога те ще се обърнат към Него, и тогава ще им помогне. Докато човек не е научил уроците на живота, той няма желание да се обърне към Бога. Придобие ли опитности, той се приближава вече към вратата на Бога, с всичкото смирение на душата си и Го призовава на помощ. Приближи ли се човек към Бога, той трябва да се изпълни със смирение, с вяра и с любов и да каже само няколко думи, но тъй интензивни, че да спечели Божието благоволение. Похлопате ли веднъж на вратата на Господа и получите отговор, повече не се безпокойте. Ще кажете: ами, ако Господ ни забрави? Похлопате ли веднъж, ще чакате, докато Господ изпрати благословението си. Ако се забави малко, причината за това е, че Той иска да изпита, да провери стремежа, усърдието ви, и тогава да ви отговори. Ако сте готови за това благословение, Бог няма да чака даже да хлопате, но преди още да сте пристигнали до вратата Му, Той ще каже на слугите си да ви дадат изобилно това, от което се нуждаете. Тази е новата философия, която съвременните хора трябва да изучават постоянно. Тя не може да се изучи нито за година, нито за десет, за сто или повече години. Ако

хората не можаха за две хиляди години да я изучат, и за десет хиляди години няма да я изучат. Приготовленията за новата философия продължават хиляди години, а приложението й става моментално.

„Дойде на себе си". Добрата черта в блудния син беше готовността му да се върне при баща си, да се разкае и да иска да му работи като другите слуги. Като го видя, баща му излезе насреща, прегърна го, целуна го и каза на слугите си: заколете най-тлъстото теле и го опечете, да ядем и да се веселим, че жив се е върнал. Сам той му даде пръстен. Другият син, като се върна от нивата и видя угощението, което бащата прави за блудния син, разсърди се и не искаше да се яви. Баща му каза: не се сърди! Каквото имам, всичко е твое. Обаче, той беше скрил нещо от богатството си и за блудния син, което другият брат не знаеше. Добрият син представя външната страна на живота. Външният, видимият свят е създаден за всички добри братя, които работят на нивата при баща си. Вярващите, правоверните пък са блудните синове, които са ходили в странство, дето изяли и изпили всичкото си богатство, и най-после се връщат при баща си разкаяни и готови на всякаква работа. Някои религиозни мислят, че светските хора, богатите хора са грешни. Не е така. Преди всичко, трябва да се знае историята на богатия човек, как е започнало неговото разбогатяване. Богатството му не е само физическо, но то се крие в неговото сърце и в неговия ум. Истински богатият трябва да има добро сърце и добър ум. Само, материалното богатство е безпредметно за нас. Първото нещо, което се иска от човека, е той да дойде до пробуждане на висшето съзнание в себе си, за да възстанови отношенията си към Първата Причина. Пробуди ли се това съзнание в него, той ще придобие в себе си новата радост, каквато никога не е чувствувал. Понякога, за кратко време само, човек изпитва такава радост, но щом се натъкне на някакво изпитание, той изгубва радостта си. Това се дължи на прекъсване връзката си с Първата Причина. Христос никога не скъса тази връзка. В най-тежкия момент на живота си, Той запази будно съзнание, запази връзката си с Бога и

каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си". Кръв течеше от порите на Христа, но Той издържа, не скъса връзката си с Бога. Докато кръвта не започна да изтича от порите навън, прозорците и вратите на Божествения свят бяха затворени за Христа. Обаче, започна ли да излиза кръвта от порите Му, всички врати и прозорци на Божествения свят се отвориха за Христа, и Той беше приет от Бога. Ако и вашата кръв по същия начин не се пожертвува, никаква възвишена идея не може да се осъществи. Културата, знанието на съвременните хора се дължи на мъчениците за Христовото учение. Каквото те посадиха на времето си, то и до днес продължава да расте и да се развива. Сегашните хора само поливат. Които не са проливали кръвта си за Христовото учение, те днес я проливат за отечеството си. Все трябва да пролее човек кръвта си за нещо. Жалко е, ако той не може да пролее поне капка кръв за нещо възвишено и благородно.

„На колко наемници бащини ми остава хляб, а аз мра от глад". Блудният син съзна грешката си и се върна при баща си разкаян, с будно съзнание. И съвременните хора трябва да постъпят по същия начин. Щом се пробуди съзнанието им, те трябва да кажат: на колко хора Бог отваря сърцата, а ние се обезсърчаваме, отчайваме и хлопаме на вратите на този-на онзи лекар, или на този-на онзи светия, но отнийде не се чува ни глас, ни услишание. Обърнат ли се към своя Баща, Той веднага ще ги приеме и ще им се изяви. Гордостта в човека трябва да отстъпи на смирението, и така да се яви пред Бога. Смири ли се човек, тогава всички добри, благородни хора ще му се притекат на помощ. Дойдат ли всички хора до това положение, те ще заживеят в закона на вечното зазоряване. За всеки човек любовта трябва да бъде в зазоряването си. Някой чака да дойде любовта до своя зенит, че тогава да я прояви. Любовта няма никакъв зенит, никакво запазване; тя има постоянно зазоряване.. Същото се отнася и за мъдростта, и за истината. Следователно, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина имат само зазоряване. По същия закон и във всяка наука трябва да има само зазоряване. Ако съвременните хора възприемат и

приложат тази мисъл в себе си, те ще придобият големи богатства. Хората имат заровени богатства в себе си, които не знаят, как да използуват. Например, на лицето, на главата, на ръцете им е написан живота на техните деди и предци, и ако те знаеха да четат по тях, щяха да разберат себе си, щяха да избегнат много от нещастията в своя живот. Всеки сам трябва да чете по ръката си. Не е позволено друг да чете и да му разказва, какво е написано там. Изучите ли науката хиромантия, вие ще придобиете големи богатства. Който познава хиромантията, ще знае, защо средният пръст на ръката е най-дълъг, и защо малкият е най-къс. Ще кажете, че Господ ги е създал така. При това, забелязвате, че пръстите на някои хора в основата си са по-дебели, а на други – по-тънки. У някои хора пръстите горе са заострени, а у други – широки. Всичките органи у човека са създадени съобразно неговия характер, съобразно неговата душа. Каквато е душата на човека, такова е и цялото му тяло; какъвто е умът, такива са и очите му; каквото е сърцето, такава е и устата му; какъвто е носът, такава е и интелигентността му; каквито са краката, такива са и добродетелите му; каквито са ръцете такава е и неговата правда. Очите на някои хора са премрежени, дяволът им турил черни очила, вследствие на което те виждат всичко черно. Казвам: хвърлете черните очила от очите си! Между Бога и вас не трябва да има никаква преграда. Човек трябва да гледа направо през очите си, без никакви прегради. Очите трябва да са отворени, да виждат ясно. Душата на човека трябва да е така отворена и свободна, че на всичко да се радва. Срещате учен или прост, богат или сиромах, радвайте се; срещате някой беден, паднал от глад на пътя, радвайте се, защото имате възможност да се прояви Божията Любов. Радвате ли се на всичко, вие сте разбрали Божиите пътища. Между падналия човек и вас се създава връзка, отношение, понеже вие се спирате да помогнете на бедния човек. Ако се образува любовна връзка между двама души, не струва ли единият от тях да падне на улицата и да си навехне крака или ръката?

Някой казва: счупено ми е сърцето. Не, сърцето може само да се нарани, но не и да се счупи. Има случаи, когато трябва да се нарани сърцето на човека. И Христа боднаха в сърцето. Питам: кой ще запуши тази дупка на Христа? Тя и до днес още е отворена. Запитали един евреин: каква е вашата мисия на земята? Той отговорил: нашата мисия е, след като се усъвършенствуваме, да запушим дупката, която направихме в сърцето на Христа. Ние трябва да възстановим изгубената вяра. Ако ви запитат, каква е вашата мисия на земята, и вие трябва да отговорите: нашата мисия е да запушим, да заздравим раната в сърцето на Христа.

Сега, аз искам да ви наведа на мисълта, да работите за образуване вътрешна връзка с Първичната Причина, да си създадете положителна философия на мисълта. Само по този начин ще имате в душата си вечно зазоряване. От ума ви зависи да изпъдите всички облаци и мъгли от вашия хоризонт. Не мислите ли право, винаги облаци и мъгли ще се движат по вашия хоризонт. Усъмните ли се, дойдат мъгли и облаци, дойде дъжд, град, и вие започвате да страдате. Изведнъж човек не може да придобие свобода. За да придобие свободата си, той трябва усилено да работи. От две хиляди години насам хората са изоставили много от работата си за Господа недовършена. Някой казва: аз всеки ден чета молитви, всеки ден върша работата си за Бога. Не, работата за Бога не се заключава само в четене на молитви. Истинската работа за Бога седи в това: каквото вършите, да е от любов. Молитва без любов не се приема. Да се мисли, че молитва без любов е приета, това е криво схващане. И детето се моли когато иска хляб от майка си, но то се моли с любов и изпитва любовта на майка си. Ако детето не се молеше с любов, тогава нямаше да има никаква разлика между неговата молитва и молитвата на просячето, което иска хляб от тази жена. И детето се моли, и просячето се моли, само че детето се моли на майка си за хляб с любов, а просячето се моли без любов. И затова детето, което иска хляб от майка си с любов, седи в къщи, а просячето, което иска хляб

без любов, седи отвън. Същият закон има приложение и в отношенията между Бога и хората. Докато съвременните хора отправят молитвите си към Бога без любов, те ще седят отвън; щом започнат да отправят молитвите си към Бога с любов, те ще бъдат приети вътре. Тъй щото, будно съзнание се изисква от хората, за да могат те да запазят правилни отношения към Бога. Ако те спазват тези сношения, и Бог ще ги спазва. Колко пъти хората са нарушавали отношенията си към Бога! Въпреки това Той никога не е казвал да постъпват по един, или по друг начин. Той всякога ги е оставял свободни. На ония, които са искали да вършат Неговата воля, Той мислено им е подсказвал, какво трябва да направят, но никога не им се е налагал. Такъв пример имаме в Новия Завет със Захари, на когото се яви ангел Господен и каза, че волята Божия е жена му да роди син. Обаче, Захари се усъмни, за което онемя до деня, в който трябваше да му се роди син. Значи, могат да се съмняват даже и ония хора, към които Бог се обръща. Това показва, че на хората е дадена свобода да мислят, чувствуват и действуват свободно, независимо това, което отвън им се казва. Който се съмнява, той е несъвършен човек; който не се съмнява, той е съвършен. Онези пък, които са будни в съзнанието, в самосъзнанието, в подсъзнанието и в свръхсъзнанието си, те са новите хора, които идат сега. Следователно, ако искате да продължите живота си, да бъдете носители на новата култура, да бъдете хора на шестата раса, вие трябва да започнете съзнателна работа още днес, още тази сутрин.

Някой ще каже: нека започнем работата си от утре, с изтриването на слънцето. Не, не трябва да чакате изгряването на слънцето. Който иска да види изгряването на слънцето, той трябва да се качи в Божествения свят, дето има вечно зазоряване, вечен изгрев и вечен зенит, от който слънцето никога не се мърда. Това е вечно изгряващото слънце, което не се мърда от своя зенит, но обикаля само около един център. Отношенията на това слънце към всички същества са едни и същи. Това слънце едни наричат Бог, други –

духовна сила, трети – вечен-живот и т. н. Тъй щото, първо трябва да се започне със зазоряването, а после с изгряването на слънцето. След това ще се дойде до вечния ден, до вечния зенит. Един ден, когато отидете при ангелите, дето ще изучавате тяхната наука с хиляда години, ще разберете най -после, каква е великата идея за Бога, скрита в космическия свят.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е да започнете с изучаването на тялото – това е зазоряването; после, изучавайте сърцето си – това е изгревът на слънцето. Най после трябва да дойдете до разбиране на душата си, която представя пълния ден, вечния зенит, чиято светлина огрява всичко наоколо си. Който разсъждава по човешки, ще каже: какво ще правим след това? Щом искате и това да знаете, ще се намерите в залез на слънцето, в нощ. На другия ден ще имате нова зора, нов изгрев, нов зенит. Дръжте в ума си мисълта, да имате правилни, хармонични отношения към Първата Причина, към Разумното начало в живота. Докато не създадете в себе си тези правилни отношения, никаква наука не можете да придобиете. Само по този начин ще разберете, че всичко, което става в живота, е на мястото си. Ако човек не разбира нещата така, той ще спори, ще отрича или поддържа нещата, но това е човешката страна, а не Божествената. От Божествено гледище, причината, която подтиква всичко към Бога, е на мястото си. В това отношение идеите на хората са прави; причините, които ги подтикват нагоре, са прави, но те не са намерили прав път; те не са намерили правилен метод, чрез който да дадат израз на своя живот. Вследствие на това, често в живота на хората има малки или големи отклонения от правия път. Тези отклонения са подтици, които дават възможност на човека да се прояви. Не може ли да се противопостави на дадено отклонение, това показва, че волята му е още слаба. Например, колко от съвременните хора могат да издържат като Епиктета? Епиктет имал тренирано тяло, устойчиво сърце, което могло да издържа не само външно, но и вътрешно. Като наблюдавате

човека, колкото и да е сърдит, гневен, на лицето му ще забележите една черта, която остава неизменна и придава на лицето малко усмихнат вид. Ако този човек е светия, ще видите, че той се кара на някого, но щом дойде при него някой болен, той веднага ще го излекува; ако дойде някой беден, и на него ще помогне. След това пак ще продължи да се кара на онзи, на когото главата е дебела. Казвате: защо светията се кара на този човек? Той не се кара, но чука, изтънява главата му, да я направи, каквато трябва. След това ще му каже: сега си свободен, върви в света, да работиш за другите.

„Дойде на себе си". Пожелавам и на вас такова пробуждане, зазоряване на съзнанието, да дойдете на себе си. Пожелавам на всички да се свържете с Първичната Причина, която ще внесе във вас новата култура. Тя всеки ден ще разкрива богатства, скрити, дълбоко заложени в душите ви. Казвате: ние остаряхме, никой не ни обича. – Отсега нататък всички ще ви обичат. – Знание нямаме. – Отсега нататък ще придобивате знание. – Сила нямаме. – Отсега нататък, от днес ще придобиете и сила, и здраве, и богатство – всичко, каквото желаете. Каквото досега сте имали, то е било само предисловие на живота. Космосът едва сега е започнал своето развитие. В начало Бог създаде небето и земята, и земята беше неустроена и пуста. Следователно, Бог сега устройва земята и човека върху нея. Казвате: казано е, че Бог е направил, създал човека. Той е създал човека, но не го е устроил. Един ден, когато станем съвършени, когато сърцата и умовете ни придобият светлината на ангелите, тогава ще се разберем, познаем и придобием Божията Любов. Тази любов не е във време и пространство; тя е извън времето и пространството; тя е любовта на вечния живот.

Сега, пожелавам на всички пробуждане на Божественото начало в съзнанието, в самосъзнанието, в подсъзнанието и в свръхсъзнанието. Забравете външните си прояви и вървете напред. Някои от вас са тщеславни, говорят много; други са горделиви, говорят малко. Едни са страхливи, други – много смели. Човек трябва

да бъде предпазлив, но не и страхлив. Той трябва да има любов към Бога, но да не бъде фанатик, Той трябва да бъде фанатик да разсъждава, но да не рови.

Казвам: всички трябва да живеете в поезия. Ако дойде прозата, оженете я за поезията. Едни от децата ще бъдат поетични, други – прозаични, но ще живеят в мир и съгласие. Само по този начин светът ще се оправи. Като говоря така, аз не казвам, че трябва да се върнете при баща си, защото вие сте на път вече, но мислите, как ще ви посрещне баща ви, с тояга или с любов. Вие не трябва да изпадате в положението на онзи свещеник, който казвал на слугата си: синко, не зная, какво ще правя на онзи свят. Ще има голямо скърцане със зъби. – Дядо попе, поне ти няма защо да се тревожиш. Твоите зъби отдавна са изпадали, няма с какво да скърцаш. Не е въпросът там, да разчитаме на някакво щастливо съвпадение. Ние не трябва да се правим, че не разбираме нещата. Един свещеник изпраща със слугата си пет хубави риби на архимандрита и пише на една бележка: тук има пет риби. По пътя слугата ги изял и занесъл на архимандрита празна кошничка. Архимандритът му казал: Стояне, тук имало пет риби. – Така ли, отче, аз пък се безпокоях да не са изгубени някъде? – Не, по този начин светът не може да се оправи.

Сега, като отивате при своя небесен Баща, вие трябва да оставите настрана цялата човешка философия, всички насмешки, подигравки, недоразумения и т.н. Всичко това ще се използува като тор, като предисловие на свободния, на новия живот, който е живот на радост и веселие, на вечно зазоряване и на вечен изгрев. Няма по-красив живот от този, в който съществува вечно зазоряване на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Който има зората на новия живот в себе си, той всичко е придобил; който има изгрева на новия живот в себе си, той всичко е разработил; който има зенита на новия живот в себе си, той всичко е осмислил.

Беседа от Учителя, държана на 12 юни, 1927 г. в гр. София.

ЩЕ ОЗДРАВЕЕ

„Рекоха учениците Му: „Господи, ако е заспал, ще оздравее."" (Йоан, 11:12)

„Ще оздравее". Само здравият човек е способен за работа. Ако е болен, той ще бъде на легло; ако е умрял, той ще бъде в гроба. При истинското здраве става правилна обмяна между всички удове на организма. Съвременните хора трябва да разбират правилно философията на здравето. Те имат много атавистични възгледи върху живота, вследствие на което търсят щастието там, дето го няма. Някой момък се влюби в една болна мома и очаква да бъде щастлив с нея. Болната мома не може да го направи щастлив. Изобщо, тя никому не може да донесе щастие. Грешният, сиромахът, глупавият също така не мотат да донесат щастие на никого. Питам: какво носи умрелият? Умрелият носи само миризма. – Ами заспалият? – Заспалият носи безгрижие.

Казвам: много момци се влюбват не само в болни моми, но те се влюбват и в парите. Обаче, парите са мъртви същества, мъртви моми, умрели от преди милиони години насам, и сега трябва да дойде някой, да ги възкреси. Някои от сегашните хора са заспали, а други – -умрели, и за тях трябва да дойде някой, да ги събуди, да ги възкреси. Те са подобни на змийските яйца. Трябва да възкръснат някои мъртви или заспали неща, но човек трябва да знае кои неща да възкресява. Парите трябва ли да възкръсват? Покажете един човек в цялата история на живота, който, като е възкресил парите, той сам да не е умрял! Който е възкресил парите, той рано или късно, е бил убит от някого.

Сега, като говоря по този начин, аз имам пред вид съвременната култура и цивилизация, на които съвременните хора са пълно

отражение. Те нямат нещо свое изработено, но живеят с възгледи и разбирания от минали култури и цивилизации и затова ще ги чуете и днес още да казват: без пари, без злато не може да се живее. Ако това твърдение е право, дайте на хората няколко тона злато, отнемете всичкото жито от хамбарите им и вижте, какви ще бъдат резултатите. Като съпоставите нещата правилно, ще видите, че златото служи само за обмяна, но не и като цел в живота. Само по този начин човек ще се увери, че в живота има известни идеи, които са така необходими, както и житното зърно; обаче, има и такива идеи, които служат само за обмяна, като златото. Те са мъртви идеи, т. е. идеи без живот.

Питам:какво се разбира под думата „смърт"? Под думата смърт се разбира недиференцирано състояние на материята. Ако човек приеме храна, която не е диференцирана, т. е. в която не е вложен живот, тя ще му причини смърт. Дървото за познаване доброто и злото, за което се говори в Битието, било недиференцирано, вследствие на което .плодовете му носели смърт. По тази причина, именно, Бог забранил на първите хора да ядат от плодовете на това дърво. Има отрови, от които само една капка е в състояние да предизвика моментална смърт за човека. За пример, достатъчно е да дойде някой при един религиозен човек, вярващ в Бога и да го отклони от този път, за да внесе в него най-силната отрова. Той може да му каже: слушай, никакъв Бог не съществува. Яж и пий, за нищо не се безпокой. Удари нашироко, да знаеш поне, защо си живял. Няма по-силна отрова по-страшна смърт за човека, ако успее някой да го отклони от Бога! Такъв човек изпада вече в хипнотично състояние: дето отиде, той все парите държи в ума си и за нищо повече не мисли. Питам: кой създаде парите? – Човекът. Започне ли човек да живее само за парите, за богатството, той търси вече лесния път. Който иска да живее правилно, той не трябва да става роб на парите, но да стане техен господар. Такъв човек може да бъде богат, да разполага с пари, когато пожелае. Как ще стане богат? – Като развие своята чувствителност, своята нервна система. Той ще вземе

пръчицата си и с нея ще открие, де има заровени пари: ще ги разрови и ще разбогатее. Има ли смисъл такъв човек да се моли на този или на онзи банкер за пари? Трябва ли такъв човек да се моли на светиите да му помогнат да разбогатее? Едно трябва да се знае: светиите пари не дават. Те сами нямат пари. Когато дойдоха при Христа да искат от Него данък, какво направи Той? Петър, без да мисли много, каза, че Христос ще плати данъка, защото и Той се подчинява на общия ред. Обаче, Христос го запита: Петре, в Царството Божие кой плаща данък – синовете, или поданиците?- Поданиците. Значи, синовете са свободни. За да не ги съблазним, обаче, вземи мрежата си и я хвърли във водата. Първата риба„ която хванеш, извади я от мрежата, отвори. устата й и ще намериш вътре един скъпоценен камък. Продай този камък и с получените пари плати данъка!

И тъй, в новата култура, в новите разбирания хората трябва да държат пътя на учените. Те трябва да се свържат с хората на експерименталната наука, а не само с тия на теорията. Ученият трябва да прави ред опити и изследвания, докато се добере до известни закони и правила. Истински ученият не очаква на никого, той не се моли на светиите да му помогнат,. но работи усилено, прави свои изследвания, търси закони, общи изводи и казва: Бог е поставил известни закони в живота, които аз непременно трябва да изследвам и проуча. И той.-се моли, но неговата молитва представя само допитване. Когато някой човек не може да разреши един въпрос, той се допитва до някого, как трябва да разреши този въпрос. Способният човек се задоволява само с едно малко загатване – по-нататък той сам работи.

Сега, например, като сте събрани тук, мнозина могат да ви запитат: защо се интересувате от новото учение? Наистина, всички заемате известно обществено положение, повечето от вас са женени, имате жена, деца, наредени сте, осигурени сте материално, защо ви е тогава ново учение? Вие имате старо учение; защо ви е ново? Когато хората се държат за старото, те се намират в положение подобно на

това, в което се намират съвременните родители и деца. Някой баща има дъщеря, която много обича. Той е толкова привързан към нея, че по никой на-чин не желае тя да се ожени. Ако не беше неин баща, той би се оженил за нея. Той я обича тайно в душата си. Майка, която има син, по същия начин обича сина си и за нищо не би се съгласила да го ожени за някоя мома. Ако не беше негова майка, тя би се оженила за него. Майката казва на сина си: синко, пази се от момите! Нали виждаш, и аз се ожених, но нищо не придобих от женитбата. И бащата казва на дъщеря си: дъще, не се жени, не ти трябва беля на главата! Тук имаш и ядене, и пиене, каквото ти е нужно; защо трябва да напущаш нашия дом? Това са факти, които се срещат в живота. Обаче, това може да се продължава до известно време. Докато бащата и майката са здрави, те не искат да женят децата си, но като остареят, като почнат ръцете и краката им да не държат, бащата казва вече на дъщеря си: няма какво, ти трябва да си намериш някой момък, да го обикнеш, да помислиш и за себе си. Бог е наредил така. Майката, от своя страна, казва на сине си: време е вече, синко, и ти да се задомиш. Намери някоя добра мома, която да обикнеш и се ожените. Така е наредил Господ. Питам: какво се постига с такива женитби?

Същият закон се отнася и до вярванията на хората. Съвременните хора имат някои свещени вярвания, от които не искат да се откажат по никой начин. Обаче, понякога условията така се изменят, че и те сами се чудят, какво стана, че приеха новите възгледи, за които никога даже не са помисляли. За пример, някой не обича даден човек и казва: кракът ми няма да стъпи в дома на този човек! Обаче, не се минава много време, някаква нужда от пари заставя този човек да отстъпи от първото си решение и да отиде в дома на онзи, когото не искал да види. Някой син се сърди на баща си и казва: не искам да ям! Докога няма да яде? – Докато огладнее. Гладът е такава сила, че е в състояние да измени възгледите на хората.

Сега, да се върнем към съществената мисъл от прочетения стих; „Ако е заспал, ще оздравее". Изобщо, спящите хора се разглеждат като такива, на които мислите и чувствата с разсеяни. Те водят почти обикновен живот и живеят само днес за днес, без да свързват миналото с настоящето, и настоящето с бъдещето. Здрави хора пък се наричат тези, които живеят в настоящето, използуват миналото, а имат пред вид и бъдещето. Спящите хора същевременно са и болни хора, защото сънят е -болезнено състояние за човека. Сънят не е естествено състояние. Ангелите, например, не спят; светиите не спят. Обаче, хората, като болни, спят. И затова те казват: не може без сън. Да, докато човек е болен, той ще спи. Малките деца спят по 10 – 15 часа на ден, обаче, колкото повече растат, часовете на съня в тях намаляват. Старите хора спят малко, в изключителни случаи само спят много.

Казвам: някои хора се интересуват само от физическата страна на живота и признават за работа само физическата. Духовният живот не ги интересува. Те се интересуват главно от обикновения живот, който носи най-големите изпитания, страдания и мъчения. Питам: защо трябва да си създава човек ненужни страдания? За пример, Някой не вярва в Бога, не вярва в разумните същества, в напредналите братя, които работят върху него и по техен адрес говори лоши думи. По този начин той си създава ненужни страдания. Казвам: всеки трябва да има пред вид, че разумните, възвишените същества са добри, но когато хората се опълчват срещу Истината, тогава и те са безпощадни, никому не прощават. Някой казва: съседът ми е сърдит. Питам: кой е виновен за това? Ако твоята дъщеря слънчаса, слънцето ли е виновно за това? Често хората се страхуват от слънчевите лъчи, да не почернеят. Какво лошо има в почерняването? Който чернее от слънцето, трябва даже да се радва, защото това показва, че той е здрав човек. Ако човек не изгаря, не почернява от слънцето, това показва, че той не е здрав, и затова слънцето не може да му въздействува, не може да го лекува. Следователно, ако човек изгаря от слънцето, той

трябва да се радва, защото слънцето може да го лекува. Има хора, които слънцето не може да лекува. Между слънцето и човека трябва да става правилна обмяна. Чернота, предизвикана от слънчевите лъчи, показва, че слънцето е извлякло от организма на човека всички утайки, нечистотии, всичката гъста материя. Ако човек не почернява, тази гъста материя остава в организма му и впоследствие създава ред болезнени състояния. В духовния човек тази гъста материя излиза на повърхнината, и той се чисти, а в обикновения човек тя остава вътре. Обикновените хора вътре са жестоки, а отвън – меки, добри. Често хората .си служат с израза: „Крокодилски сълзи". Какво подразбира този израз?

В един анекдот се разправя, че когато крокодилът иска да глътне жертвата си, той плаче върху нея, да я намокри, за да я глътне по-леко. По същия начин постъпват и някои хора. Те плачат за някого не защото този човек е умрял, нито защото го обичат, но понеже искат да го изядат. Те плачат, за да могат по-лесно да го глътнат, Казвате: това е жестоко. Питам: когато заколите едно агне и го сготвите, нали го намазвате отгоре с масло? Защо го намазвате? – Да го глътнете по-лесно. После, туряте отгоре малко лук, магданоз, това-онова, да стане по-вкусно.

Казвам: злото не седи в това, че човек изял една овца или кокошка. Това не е .нито грях, нито престъпление, но то трябва да стане по любов. Ако една овца се влюби в човека, той непременно грабва да я изяде. Защо? – Защото животът не е нещо обективно. Човек не може да даде живота си другиму, ако не влезе да живее в него. И Бог даде Сина си жертва заради нас. Казано е: ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си. Значи, ако обичаме Бога, ние трябва да ядем плътта му и да пием кръвта му. Това значи: ако обичаме Бога, непременно трябва да абсорбираме Словото Му, което е Неговата плът, и тогава ще имаме живот в себе си. Обаче, мнозина разбират този стих буквално, и казват, че не трябва да ядем месо. Да не ядем месо, това подразбира да не се

удоволствуваме. Да се удоволствуваме, това подразбира да вършим грях, т. е. да ядем храна, за която организмът не е готов. Ядем ли такава храна, тя служи като отрова. Това пък е най-голямото зло, което можем да извършим със себе си. Месната храна съдържа най-силната отрова за човешкия организъм. Тя символизира „дървото за познаване доброто и злото". Ева внесе първото животно в райската градина и го закла. Бог каза на Адама: „От всички животни и птици, които оставям в рая на твое разположение, нито едно няма да заколите. Ще късате само от плодовете на дърветата и с тях ще се храните". Обаче, един от черните адепти влезе в рая и каза на Ева; ако ядете плътта на животното и пиете кръвта му, вие ще придобиете вечен живот. Въз основа на това, Христос казва, че човек е станал човекоубиец, т. е. той пръв е внесъл в живота убийството.

Следователно, жената първа внесе месоядството в света. И сега, за да изкупи този грях, тя е определена да ражда децата си с мъка и да ги кърми със собственото си мляко. Всички деца, които сега се раждат, представят ония избити, заклани души в миналото. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че Господ е наредил, жените да раждат, но защо и за какво, не знаете. Не е така. Както днес раждат и кърмят съвременните жени, това е за изкупване на техните грехове. Вижте например, как се развиват растенията и дърветата. Вземете една семка, боднете я в земята, и след време тя израства и започва самостоятелно да се развива. За нея майка не се грижи: нито я кърми, нито в пелени я повива, нито в корито я къпе. Тя само израства нагоре и дава плод.

Сега, като се говори така на съвременните хора, някои от тях минават за учени и казват: и така може, но и по друг начин може. И Ева разсъждаваше така. Тя казваше: не мога ли да постъпя и по друг начин? Не съм ли господарка на себе си? Не мога ли да заколя това животно? Да, тя може да направи, каквото пожелае, но в едно от своите прераждания тя пак ще се роди жена, ще се ожени, ще роди един нехранимайко, когото ще кърми със собственото си мляко.

Нейният син е животното, което тя е заклала в едно от своите прераждания, и сега е длъжна да му даде живот, да работи за неговото повдигане. Тези неща не са ясни за вас, но ако бяхте ясновидци, щяхте да видите, каква верига от минали проявления следва настоящия ви живот. Сега, като не виждате това, нищо не знаете. За пример, вие не знаете, защо сте събрани тук, де сте били в миналото, де сте се срещали, какви отношения сте имали и т. н. Казвате сега сме братя и сестри, навярно и в миналото сме имали добри отношения. Какво сте били в миналото, не се знае. Теоретически е така, но трябва да сте ясновидци, да видите и разберете всичко. За тази цел вие трябва да бъдете свободни, да разбирате отношенията между хората и правилно да ги използувате.

Най-първо човек трябва да подбира своята храна, тъй щото при процеса на храненето да създаде в себе си здрави и положителни възгледи за живота. Моята задача досега е била да внеса в умовете на хората поне един правилен възглед за любовта, в нейните основни, нови форми. Ако съвременните хора бяха разбрали любовта, престъпността между тях щеше да се намали, умът им щеше да се просвети, а сърцето им – да се облагороди. Преди всичко, човек трябва де знае, че няма здрава, положителна наука без любов; няма дом, няма общество без любов. Любовта е вътрешна връзка в живота. Няма ли любов, вътрешната връзка ще почива върху свещения егоизъм. Обаче, там,. дето егоизмът цари, всякаква връзка се разкъсва. Ето защо, само Любовта е в сила да създаде връзки. Мъдростта затяга тези връзки, а Истината им дава свобода и ги реализира. През. цялата вечност любовта е била и е единствената връзка, която се хвърля в морето, в света, да лови риби. Какво ще прави с тези риби? Вие какво правите с рибите? – Печете ги. Обаче, трябва да знаете, как да печете. Ако пък имате едно семе, трябва да знаете, как да го посадите. После ще дойде мъдростта, да ви покаже, в каква почва да го посадите. Най-после ще дойде истината, да обере плодовете. Следователно, чрез любовта, мъдростта и истината ще се дойде до вътрешния смисъл на

живота. Забележете, понякога у човека се явяват прояви, каквито у месоядните животни. Ако обидите някой човек, той е готов веднага да се нахвърли върху вас с нож. Така постъпваха и английските жени суфражистките, когато воюваха за правата си. Те носеха на шапките си големи игли, който се приближаваше до тях, те го бодяха. Това принуди английските държавници да забранят на жените да носят такива игли на главите си. Те не искаха да им дадат права, но с това още повече ожесточиха жените и ги заставиха да си послужат с разни средства в борба за свободата.

Питам: отде се яви това желание у човека, да мушка своя неприятел с нож, или с друго някакво оръдие? Не е ли по-добре щом някой иска да се побори с неприятеля си, да се упражнява известно време, да развие силата си и да излезе срещу него на борба? Така поне физически ще се развие. Трябва ли брат брата да убива за нищо и никакво? Мушкането с нож е изкуство, което мъжете прилагат. Жените пък си служат с връзване с въже. Какво прави жената, когато иска да постигне нещо, за което мъжът не е съгласен? Тя ще приготви хубава баница, ще купи винце и ще го покани да яде и да пие. Той ще си хапне добре, ще си пийне и от действието на виното ще заспи. Като заспи, тя ще го завърже с едно здраво въже за краката и за ръцете и като са събуди, ще му се засмее и ще каже: сега, ще се съгласиш ли да изпълниш това, което искам? Ако не се съгласи, тя ще започне да го налага по всички правила. Тогава, ще не ще, той ще се съгласи да направи това, което тя иска.

Казвате: никакъв морал не е това. Питам: какъв морал е този, когато една майка цели 20 години е възпитавала сина си в религиозен дух, карала го е да ходи на черква, учила го е да вярва в Бога, да бъде честен и добър, но един ден той се влюбва в една мома и заради нея зарязва всичко. Той не се интересува вече от майка си, от баща си, на черква не ходи, към хората е невнимателен и т. н. Това от убеждение ли е? Не, той прави това от страх, гледа да угоди на момата, да не я изгуби. Когато затворят някого в участъка и го бият, за да се откаже от

своите убеждения, питам: коя е причината, дето той се отказва от своите убеждения? Убеди ли се в друго нещо, или се отказва от страх? Той се отказва от страх, да го не бият повече. Често хората се отказват от своите свещени убеждения от страх, да не страдат.

Сегашният живот, със своите мъчнотии и насилия, е в състояние да разруши хубавото и красивото у човека.

С това аз не искам да изнасям противоречията, които съществуват в живота, но говоря за атавистичните мисли и чувства, събрани от хиляди години насам в живота на човека. При дадени условия тези мисли и чувства се проявяват, развиват се, и по този начин разрушават хубавото и възвишеното в човека. За пример, казват за някого, че откак се влюбил, разбил живота си. Какво лошо има в това, че се е влюбил? Любовта трябва да бъде чиста и свята. Истинска любов аз наричам тази, при която момъкът, който се е влюбил в момата, даде пълна свобода на чувствата, на вярванията ѝ и каже: Господ, в когото ти вярваш, е свещен, както за тебе, така и за мене. И ако ти се откажеш от Него заради мене, тогава и аз ще се откажа от тебе. Момата пък трябва да каже на своя възлюбен: заради мене ти не трябва да се откажеш от майка си и от баща си. Тази е идеалната любов между двама млади. Майката и бащата, от своя страна, трябва да кажат на двамата млади, че преди всичко, те трябва да останат верни на идеала, който Бог е вложил в душите им. Не кажат ли така, няма идеализъм в живота. Ето защо, в живота се изисква вътрешна идейност, а не да се налагат хората един на друг, според обстоятелствата. Само по този начин човек може да бъде здрав. Само по този начин ще има пълно разбиране между всички хора.

Съвременните хора трябва да бъдат много внимателни в думите, в езика си. Говори ли човек, особено пред общество, той трябва да изпитва, да проверява думите си, да следи, каква сила и значение влага в тях. Защо? – Защото всяка дума може да се тълкува двояко. Говори ли човек лично, той трябва малко да говори. Всяка дума, която

изговаря, предварително той трябва да я прецеди през девет решета и тогава да я пусне в обръщение. Забелязано е, за пример, когато човек иска да каже нещо идейно, той тогава, именно, мълчи; когато говори лично за себе си, много неща разправя. Когато човек изнася неща от своя личен живот, той може да създаде цял роман. Друг пък, като разправя за себе си, увлича се и най-после казва, че всичко това видял на сън. Казвам: това не е нито сън, нито ясновидство, но въображението му рисува тези картини. Той иска още да убеди хората, че отгоре му диктували тези неща. Който разбира законите, той знае, отде идат тези истории. Ще дойде някой да ми разправя, че донесъл тази вода от еди-кой си извор. Казвам: аз съм открил тази вода и съм я опитвал много пъти. Трябва ли да ми разправяте това, което аз зная?

Казвам; любовта образува първата връзка. Тя дава топлина, начало на живота. Дойде ли любовта в човека, в него се явява мощ, сила и той казва: сега вече аз мога всичко да направя. Човекът на любовта е богат, той не се нуждае от нищо. Какво е умора, упадък, той не знае. Любовта никога не отпада. Това е едно от нейните свещени качества. Колкото повече време минава, любовта все повече и повече се усилва. За любовта препятствие няма. Явят ли се някакви препятствия, тя ги преодолява. Любов, в която стават промени, показва, че почвата, теренът, върху който животът се гради, е слаб. И тогава нищо друго не остава, освен да се изучат свойствата на твърдата материя. Аз съм изнесъл пред вас много неща, но има много още, които няма. да изнеса, защото те са твърда храна. Днес всички знаят, че твърдата храна не е за децата. Тя е само за възмъжалите. Често се говори, че човек не трябва да се жени. Тази е една твърда мисъл, която не е за деца. Тя се отнася само за съвършените. За несъвършените казвам: човек трябва да се жени, колкото пъти иска. – Колко пъти трябва да се женя? – Жени се 99 пъти по девет. Дойде друг, пита: колко пъти трябва да се жени? – Ти ще се жениш още 85

пъти. На трети казвам: ти ще се жениш още 80 пъти. Най-после, на четвърти казвам: ти ще се жениш още веднъж.

Следователно, който се жени, той се учи от жена си. За да дойде човек до закона на съвършенството, той трябва да е минал през 99 професори. Жената не дохожда на земята да готви на мъжа си, но тя се явява като негова професорка, да му държи лекции. Когато жената – професор иска от мъжа си да й купи нещо, с това тя иска да му каже: ако ти не си способен да платиш за уроците си, аз няма да те уча. Може ли той да намаже колата с малко масло, всичко тръгва добре. Така е поставен днес въпросът за женитбата не само за българите, но за всички хора на земята. Разбере ли човек физическия живот, той ще разбере и духовния. Същото се отнася и до идеите. Човек трябва да има такава идея в живота си, която за нищо да не отстъпва от него. За пример, най-първо той трябва да обича Бога и да знае, как да Го обича. Някой казва: аз никога не съм виждал Бога; тогава, как мога да Го обичам? Питам: с виждане ли се проявява любовта? Чудно нещо! Ако трябва да виждате Бога, за да Го обичате, какво ще кажете тогава за слепите хора? Всъщност, има слепи, които любят Бога повече от онези, които виждат. В историята на човечеството има случаи, когато сляп човек люби повече от този, който вижда. Някои слепи познават любящите хора само с докосване до тях. Като се докосвате до хората на любовта, те излъчват особена топлина, особени трептения, които човек никога не забравя. Между хората на любовта се създава вътрешна връзка. В душата на човека, любовта представя готова клада за запалване. Тя е огнище, на което са поставени дърва или въглища. Достатъчно е само да се докоснете до него с запалена клечка, и огънят се запалва. При това, колкото времето минава, толкова повече огънят, любовта се разраства.

И тъй, при сегашните условия на живота, всички хора се нуждаят от здрави възгледи, с които да надраснат възгледите на съвременното общество. Младият трябва да люби и да знае, защо люби. Който се жени, той пък трябва да знае, защо се жени и да люби като женен

човек, т.е. като човек, който се е свързал вече в името на любовта. Който умира, трябва да знае защо умира; той трябва да люби като умрял. Който заспива, и той трябва да има любов. Будният пък, който седи около заспалия, когото обича, трябва да знае, кога да го събуди. Така направи и Христос, като събуди Лазаря. Казва се в Писанието за Христа, че Той обичал Марта, обичал сестра ѝ, обичал и Лазаря. Ако не го обичаше, щеше ли да го възкреси? Следователно, първото нещо, необходимо за всички е вие да обичате Бога, и Той да ви обича. Бог обичаше Мария, Марта и брата им, Лазаря, щото и те Го обичаха. Вие казвате, че ще възкръснете, а същевременно питате: обича ли ни Господ? Как ще ви възкреси, ако не ви обича? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да сте в положението на мома, която женят. Тя се запитва: обича ли ме този човек? Казвам: пипни ръката му и ще разбереш! Ако от неговата топлина се запалят дърветата на твоята клада, той те обича. Не те ли обича, ти, ще умреш от студ; твоят огън няма да се запали.

Значи, вие трябва да имате нови, свежи, правилни възгледи за любовта. Любовта носи физически, духовен и умствен живот. Изопачи ли се любовта, в човека се явяват ред отрицателни състояния. Тъй щото, упадъкът на човека се дължи на изопачаването на любовта. Затова, именно, в новата култура, в новите вярвания любовта трябва да се внесе като нова фаза на живота. Това може да се постигне при условие, да има човек пълно доверие към всеобемащата любов, към Бога. Обаче, животът на съвременните хора е пълен с подозрения. Защо трябва да подозира човек? Нека стане ясновидец, да проверява всичко. Човек трябва да вярва само в онова, което вижда. Подава ли се човек само на онова, което чува, което му нашепват отвън, той ще има постоянни смущения в ума и в сърцето си. Защо трябва човек да се смущава? На онзи, който се смущава, казвам: спри се, концентрирай ума си и провери всичко, което виждаш и възприемаш! Само по този вътрешен начин човек може да се домогне до Истината. Що се отнася до думите на този – на онзи, това нищо не значи.

Питам: ти сам видя ли това нещо? – Видях. – С кои очи: с физическите или с духовните? Да виждаш нещата с физическите си очи, това не е истинско виждане. Някой хванал ръката на някого, друг целунал някого, това още нищо не значи. Никой не знае вътрешните подтици или намерения в душата на човека. Вие не знаете още, когато момък целуне някоя мома, какво може да направи той с нея след 10 – 15 години. Вие трябва да бъдете физиономисти, или френолози, за да познавате човека.

Един богат американец изпраща портрета на един млад момък до един знаменит американски физиономист със следната молба: моята дъщеря се е влюбила в този момък. Искам да ми кажете, след като видите и нейния, и неговия портрет, ще мотат ли тия двама души да водят един хармоничен живот, да се разбират помежду си. Физиономистът отговаря категорично: по никой начин вашата дъщеря не трябва да се ожени за този човек. Ако те се оженят, след две години той ще я убие. Той е престъпен тип. Дъщерята отказва на този момък. Той се оженва за друга мома. След две години, обаче, той убива жена си.

Сега и вие трябва да учите, да придобиете тази положителна наука: като вярвате, да знаете, защо вярвате; като обичате, да знаете, защо обичате. Освен това, каквото човек има, той трябва да го цени. Само по този начин между хората могат да се създадат правилни отношения. Ако и ние имаме същите отношения помежду си, каквито светът има, по какво се различаваме от тях? Всъщност, само онзи, който живее в любовта и я прилага, той има един плюс в себе си. Човек може да не съзнава, в какво седи този плюс, но той трябва да влезе дълбоко в живота, да проникне дълбоко в себе си, да оцени всичко, каквото има. Човек трябва да се постави на големи противоречия, за да оцени онова, което му е дадено. Понякога човек трябва всичко да изгуби, за да го оцени. За пример,някой казва: беден съм, нищо нямам. Защо ми е това голо здраве? Във варненско някъде имало един млад, здрав момък, който се наричал Стоян. Той често

казвал на майка си: Мамо, здраве, сила имам, но беден съм! Защо ми е това здраве? Случило се, че Стоян тежко заболял, три години боледувал. При това положение, той казвал на майка си: Мамо, нищо не искам, освен здраве. Ако ми помогне Господ да оздравея, ще ценя само здравето си. И с камъни да ме товари, ще се радвам на здравето си и доволен ще бъда. За този Стоян се говори в българските народни песни.

Казвам: като знаем цената на здравето, и ние трябва да искаме от Бога главно здраве, живот, пълен със светли мисли и чувства. Имаме ли това, и с камъни да ни товари, ние ще бъдем радостни и доволни. Вземете за пример, живота на първите християни. Те бяха подлагани на мъки, на изтезания, но всичко претърпяха, всичко понесоха с радост за своя идеал – Христа. С това, обаче, те спасиха живота на хиляди хора, като ги обърнаха към Бога. Така е било, и така ще бъде всякога за човек, който живее по Бога. Пътят на този човек е винаги отворен.

Мнозина се оплакват, че нямат пари. Един поп ми казваше: ти проповядваш хубаво, но пари нямаш. Освен това, и одежди нямаш. Като чета някоя молитва, аз веднага си турям епитрахил. Без епитрахил работата не върви. И ти трябва да четеш с епитрахил. Казвам: дядо попе, и аз имам епитрахил. Изваждам от джоба си едно малко шишенце, пълно с една особена течност и казвам: този е моят епитрахил. Достатъчно е, като отида някъде, да сипя само три капки от тази течност, и всички изпитват нейното благотворно действие. От тази течност болни оздравяват; страдащи се просветяват; недоволни се задоволяват. При това, никакво възнаграждение не искам от никого. Обаче, млечната баница ме чака. Свещеникът ме запитва: можеш ли да ми кажеш, каква е тази течност? Казвам: няма защо да я знаеш. Ти имаш епитрахил, с който си служиш. Ако искаш да придобиеш тази течност, ела с мене, да ме придружаваш.

Сега, да се върнем към основната мисъл. От всички се изискват трезви идеи. Ние не сме за аскетизма, но за правилните идеи. Ние не

сме за вътрешните ограничения, за изтезанията, но за правилните, за идеалните отношения между хората. И ако човек търпи, ако люби, ако търси истината и славата Божия, един ден той ще има свещен дял във всичко това. Ако е заспал, той ще се пробуди. В този смисъл, първото нещо, което ви пожелавам, е да бъдете здрави, в широк смисъл на думата. Само по този начин могат да се възстановят между хората правилни отношения. Без здраве нищо не се постига.

Следователно, за да се постигне това, което душата желае, изисква се усилена работа. Вземете например, за да посветим две минути от времето си за работа за Господа, за възстановяване мира между всички хора, между всички общества и народи, трябваше ред приготовления. За приготовлението отиде повече време, отколкото за работата, която свършихме. Всеки трябва да знае, че красотата и смисълът на постиженията седи повече в приготовленията за тях, отколкото в самите постижения. Двете минути, които посветихме в работата за Бога, представят идейното, което твори и създава. Приготовлението представя обработване на идейното. То може да се обработва през целия ден. Разберете ли така живота, той ще стане лек и приятен. Ако определят цял час за молитва, всички ще се уплашат. Определят ли само две минути за молитва, както беше днес, те са като въздух, като хубавата вода и като твърдата почва, на която седим.

Беседа от Учителя, държана на 19 юни, 1927 г. София.

МНОЗИНА КАЗВАХА

„И мнозина от тях казваха: „Бяс има и луд е, що го слушате?““ (Йоан 10:20 гл.)

Два начина има за разбиране на великата истина: външен и вътрешен. Външният начин включва отношенията към самия човек, към ближните му и към всички хора изобщо. Вътрешното разбиране определя отношенията на човека към Бога. Който няма правилни отношения към Бога, той се намира на крив път в живота си. Външното разбиране на истината има отношение към външната страна на живота, към външната страна на науката, на музиката, на изкуството. Вътрешното разбиране на истината има отношение към Божествения свят. За пример, съвременната математика, която има външно отношение към числата, познава четири действия: събиране, изваждане, умножение и деление. Обаче, в математиката на Божествения свят съществуват само две действия: събиране и умножение. Изваждане и деление в Божествения свят не съществуват. Следователно, изваждането и делението не са нищо друго, освен отражение на реалността. В тях няма нищо положително. Когато нещата се делят, те не се увеличават, но и когато се изваждат, те не се намаляват. При делението частиците стават повече на брой, но по-дребни на големина. При изваждането пък частиците стават по-малко на брой. Значи, при изваждането и делението имаме процес на намаляване; при събирането и умножението имаме процес на увеличаване.

Съвременните хора си служат повече с процесите изваждане и деление, които неправилно свеждат към събиране и умножение. За пример, някой апаш открадне от един джоб хиляда лева, от друг – хиляда лева, от трети – часовник, от четвърти – друго нещо, и в края

на краищата събира тия неща, извършва действието събиране. Питам: естествен ли е този процес на събиране? Срещате друг човек, който дели нещата: оттук отдели нещо, оттам отдели нещо и казва, че умножава нещата. Естествен ли е този процес на умножение? Не, в този случай нито събирането е естествен процес, нито умножението. Невъзможно е да се събират и умножават части от различни величини. Невъзможно е да съберете пет метра и пет килограма, нито пък да ги умножите. В началото на тази глава Христос определя, какви са хората, които могат да изваждат и делят и да наричат тия действия събиране и умножение. Който се занимава само с изваждане и деление, той принадлежи към физическия свят. Тези действия представят външната, а не вътрешната страна на живота. Обаче, животът има и своя вътрешна страна, вътрешна проява. В този смисъл, животът ни радва дотолкова, доколкото го разбираме и външно, и вътрешно. Ако дадете един скъпоценен камък на някое дете, то няма да се зарадва; ако го дадете на някой възрастен човек, той ще се зарадва. Ако дадете една ябълка на някое дете, то ще се зарадва; дадете ли я на някой възрастен човек, той няма да се зарадва. Следователно, това, което радва детето, не радва възрастния; и това, което радва възрастния, не радва детето. Кой е на правата страна; детето, което се радва на ябълката, или възрастният, който се радва на скъпоценния камък? Това е неразрешен въпрос, по който хората могат с години да спорят, и пак да не дойдат до едно заключение. Защо? Това зависи от техните разбирания.

Мнозина от тях казваха: „Бяс има и луд е, що го слушате?” Питам: кой човек е луд? На този въпрос може да се отговори по следния начин: всеки човек, който е отделен от Бога, той е луд. Тази е нормата, по която определяме лудия човек. Казват за някого, че не мисли право, че се лута в живота. Това показва, че този човек е отделен от Бога. Щом е отделен от Бога, той няма тил в живота си, няма опорна точка, вследствие на което се лута натук-натам, без никакви разбирания за нещата. Евреите казваха за Христа: „Луд е

Той, бяс има, що Го слушате?” Само лудият може да бъде обсебен от бесове. Бесовете пък са непокорни духове, излезли от Бога, понеже искали да станат божества. В Писанието е казано, че тия духове, до известна степен, имат влияние върху земята. За пример, много от атмосферните промени се дължат на тях. Следователно, всеки човек, който се отдели от Бога, може да попадне под тяхното влияние. Те са доста разумни същества, и затова могат да влияят на хората. Съвременната наука показва, че и низши същества даже могат да влияят на по-напреднали от тях. За пример, ако вълк, мечка, или лъв срещнат някой човек, те могат да му повлияят, да му внушат страх. Силна е мисълта им, и за това хората бягат от тях. Обаче, ако лъвът, мечката или вълкът срещнат човек, на когото мисълта е по-силна от тяхната, те отстъпват, не могат да го нападнат. В някои случаи лъвът може да внуши страх на човека, но ако срещне на пътя си кобра, той се изправя пред нея вкаменен. Кобрата, която е много по-малка от лъва и от тигъра, внушава такъв страх, че космите им настръхват. Значи, силата на човека или на кое и да е животно, не зависи от неговата големина. Кобрата, макар и много по-малка от лъва и тигъра, има някаква сила, някакво оръжие в себе си, с което надвива и най-свирепите животни. Кое е онова оръжие, с което човек може да запази живота си? Де се крие неговата сила? Силата на здравомислещия човек седи в неговата мисъл, в неговите прави разбирания за живота. Обаче, ако човек не може да си обясни и най-обикновените прояви в живота и се безпокои, той ще се намери пред големи мъчнотии, ще изгуби силата си. Често хората се безпокоят за прехраната, за здравето си, за взаимните си отношения и намират, че всичко това прави живота труден, непоносим. Наистина, трудни са тия въпроси, но ако човек знае законите, които регулират живота, лесно ще се справи с тях. Докато си служи само с изваждане и деление, човек никога няма да разреши задачите си.

И тъй, който иска да успява в живота си, той трябва да започне с процесите на Божествения свят – със събиране и с умножение. Тези

процеси трябва да съставят идеал на човека, към който да се стреми. В каквито условия да се намира, той трябва да се стреми към реализиране на този идеал. Този идеал представя пробен камък, с който човек ще се изпитва. Без идеал, без идея в живота си, човек не може да расте и да се развива. Да си служим с процесите на събиране и умножение, тази е основната идея, върху която трябва да лежи нашия живот. Мъчнотиите, които идат в живота ни, не са нищо друго, освен условия да подобрят, да закрепят основата, върху която градим бъдещия си живот. Изпитанията в живота не са нищо друго, освен условия, чрез които се опитва, дали основата, на която сме поставили вече живота си, е трайна и устойчива. Какво виждаме в съвременния свят? Че идеите, възгледите, знанията на съвременните хора постоянно се рушат. Срещаме хора, които са живели едва 50–60 години, и вече се намират пред развалините на своя живот. Вие още не сте завършили живота си, но след като го завършите, след като направите един цикъл на движение, ще имате ли поне една основна идея, която ще занесете със себе си? Какво ще запазите в съзнанието си? Нека всеки си даде отчет за това. Смисълът, същността на живота седи в това, човек да запази в съзнанието си една основна идея, която да носи със себе си във вечността.

Казвате; Ние учим цял живот, придобиваме знания, трудим се, състезаваме се, караме се, натъкваме се на ред противоречия, но какво ще занесем от всичко това със себе си? – Всеки сам трябва да си отговори; всеки сам трябва да намери основната идея в своя живот, за която има смисъл да работи, да се труди, да понася мъчнотии и страдания. Всеки казва, че трябва да живее, да мисли по Божествен начин, но въпреки това нито живее по Бога, нито мисли като Него. Хората говорят едно, вършат друго. За пример, мнозина казват, че трябва да бъдат щедри, но как ще изявят тази щедрост? Преди всичко, никой не може да бъде щедър, в пълния смисъл на думата, освен Бог. Всички живи същества на земята са осигурени. Всичко е предвидено за тях. В такъв смисъл, щедростта е закон за разширение на

човешкото съзнание. Затова човек трябва да бъде щедър не за другите, но за себе си. Да бъдеш щедър, това не подразбира да направиш някакво добро, но да вземеш от пълните Божествени хамбари в света и да раздаваш на ония, които имат по-малко от тебе. Ти си натоварен много – ще бъдеш щедър, ще дадеш на другите, да се освободиш от ненужния товар. Имаш много пари, ще раздаваш; имаш много знания, ще раздаваш. Ще раздаваш от изобилието, което имаш, да ти олекне. Ако не си щедър, ще бъдеш смачкан, затрупан от тежестта на знанието, на богатството си. Въз основа на това, казвам: нещастията в света не се дължат на недоимък, на нямане, но на голямото добро на голямото изобилие, с което хората не знаят, как да се справят.

Мнозина питат: Що е добро и що е зло? От окултно гледище, аз определям злото като живот на миналите векове, който е изгубил благоприятните условия за своето развитие. Този живот седи в съзнанието на човека в зародишно състояние и чака условия да се прояви и развие. Следователно, злото, което сега мъчи хората, не е нищо друго, освен непроявено добро на миналото. Това зло, като заседне в съзнанието на човека, живее паразитен живот за сметка на новото, което иде. Ако злото успее да погълне соковете на новия живот, последният няма да се прояви. Затова, именно, българите казват: „Да спи зло под камък!” И наистина, злото в човека трябва да спи! В човека има известни мисли, чувства и желания, които трябва да спят. Не ги събуждайте преждевременно, те не са нужни. Това положение може да се формулира със следните думи: Не искай повече, отколкото ти е нужно! Използвай само ония условия, които моментът носи!

Христос определя истинския живот с думите: „Аз съм Пътят, Истината и Животът”. Значи, всеки човек се нуждае от път, от придобиване на истината и от осмисляне на живота. Който осмисли живота си, той ще разполага с мощ, със сила за постигане на своите желания. Христос казва: „Който не влиза през вратата в кошарата на

овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник". Следователно, има една врата в живота, през която човек трябва да влиза. Тази врата е известна в окултизма под названието врата на любовта. Тя е първата врага, през която животът влиза. Когато Христос казва „Аз съм Пътят", Той подразбира онзи път, който се открива за овцете и носи благоприятни условия за тяхното развитие. Вратата е началото на този път. Който мине през тази врата, той ще се отзове на царския път, пълен с велики подвизи. Човек ще влезе и излезе от тази врата. Щом влезе и излезе от една и съща врата, той върви вече по Божествения път. Ако човек влезе през вратата на любовта, а не излезе, те. е. не се върне през нея, той е тръгнал по човешкия път. През която врата влезеш, през нея трябва да излезеш. Иначе, ти си осъден на страдания, на нещастия, които неизбежно водят в пътя на злото, в пътя на паразитизма. Всички хора днес страдат от този паразитизъм. Няма по-страшно нещо от паразитизма. Той си е пробил път навсякъде в живота; в семействата, в религиозния, в политическия живот на хората. Всички хора пъшкат под неговото иго. Дето се обърнете, навсякъде паразитство, което се прикрива под булото на лъжата.

Първото нещо: човек трябва да се освободи от този паразитизъм. Той не е външен процес, но вътрешен, в самия човек. Той намира почва в мислите и чувствата на човека. Много мисли в човека изчезват, много негови чувства се покварят все за сметка на този паразитизъм. Като не знае гибелното влияние на този паразитизъм, човек сам разрушава живота си. Той обръща внимание повече на живота на другите хора, тях критикува, осъжда, вследствие на което руши своя живот . Колкото да се спира върху живота на хората, човек трябва да знае, че той не може да ги познава повече от себе си. Човек познава хората дотолкова, доколкото познава себе си; той може да помага на хората дотолкова, доколкото помага на себе си. Ако не може да помогне на себе си, как ще помага на другите? Мислите ли, че ако дадете парче хляб на някой човек, това е помощ? Мислите ли,

че ако научите едно дете да чете и да смята, това е помощ? И животните знаят да смятат. Наблюдавайте котката, как напада жертвата си. Когато котката види мишка, на разстояние 20 м. от нея, тя точно пресмята това разстояние и с един скок само се хвърля върху мишката. Тя никъде не е учила смятане, но точно мери. Вижте малкото юрдече, как плава. Щом се излюпи, то веднага влиза във водата и започва да плава. В кое училище се е учило? Съвременните хора казват, че човек трябва да учи смятане. Така е, той трябва да учи смятането. Защо? Защото правата мисъл почива на смятането. Иначе, смятането няма смисъл. Когато мисълта на човека не почива на законите на смятането, той е изложен на вечно колебание и съмнение. Такъв човек постоянно мени своето верую, своето убеждение: ще го видите да минава от едно учение в друго, от една църква в друга. Човек може да се колебае, да се мени, но не в принципа на своето верую, а в методите, чрез които се прилага дадено верую, За пример, всички хора търсят Бога, но важно е, как Го търсят. Казано е; Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина. В този смисъл, всички хора търсят Любовта, Мъдростта и Истината, но се различават по начина, по пътищата, по които ги търсят. Един от пророците е казал за Бога: „Търсете ме, докато съм близо до вас." Какво означават тия думи? Всеки трябва да има ясна представа, какво означават тия думи. Да търсиш Бога, подразбира да търсиш същността, смисъла на нещата. Когато човек дойде в съприкосновение с Бога. Той ще намери и смисъла, и същността на нещата. Днес тази дума „Бог" е изгубила своето първоначално значение; тя е почти без съдържание, понеже мнозина я употребяват за маскиране на дадени положения. От мнозина тя се употребява като уловка, да мамят хората. Между понятието Бог и самата реалност трябва да има връзка. Когато човек вярва в Бога, мисли за Него и Го люби, той знае Неговото име и Го произнася правилно. Значи, в познаването са необходими три процеса. Да знаеш името на нещо, това подразбира да разполагаш вече с неговата сила. Ти не можеш да

говориш за силата на нещата, ако не знаеш имената им. Всеки предмет, всяка сила има свое специфично име. И когато произнесеш името на дадена сила, тя може да ти услужи; ако не произнесеш името й, тя остава чужда за тебе. Всички закони в природата имат свое специално име. Щом произнесеш правилно името на един закон, той действува вече в тебе.

В света съществува една велика наука, която изучава същността на нещата. В това отношение човешкият живот може да ни послужи за пример. Щом знаете името на някой човек и го произнесете, той веднага се обръща и ви отговаря. Ако го извикате с чуждо име, той няма да се обърне. Какво е името на Бога? Това е задача, дадена на всеки човек. Животът на човека се заключава в това, именно, да научи името на Бога. Думата „Бог" не е Неговото истинско име, тя е превод. Много и различни имена има Той, но те са псевдоними само, не са истински. Когато царете отиват в странство, те минават под чужди имена. Това става в случаи, когато те искат да минат инкогнито, незабелязано от хората, И в Писанието са дадени разни имена за Бога. Който знае същинското Му име, той никога не го произнася напразно. Затова Мойсей казва: „ Не произнасяй Божието име напразно!" И наистина, който знае това име, той не Го произнася напразно. Ако Го произнесе напразно, ще произведе цяла катастрофа. Щом призовете Бога със собственото Му име, Той веднага ще ви се притече на помощ. Казано е в Писанието: „Призови ме в ден скръбен." Ако нямате знание, светлина и призовете Божието име, мъдростта веднага ще дойде при вас; ако нямате любов и призовете Божието име, любовта веднага ще дойде при вас. Днес хората произнасят думата любов, но тя още не представя същността на Великия. И тя е псевдоним на Любовта. Името на всяко нещо и неговата същност са свързани така, как го човек е свързан със своето име. Не можеш да произнесеш името на даден човек, и той да не се обърне към тебе. Ето защо, искате ли и Бог да се обърне към вас, когато Го призовете, вие трябва да измените, те. е. да изправите понятието си за Него.

Неправилният живот на хората в миналото до голяма степен е покварил тяхното съзнание, вследствие на което светът, със своите изисквания, се е наместил в умовете и сърцата им и не е оставил място за Господа. Всичко има в умовете и сърцата на хората, но само Той не е том. Тази е причината, задето днес хората са обременени, измъчени. Те носят голям, непосилен товар. Съвременните хора работят, трудят се, учат, знания придобиват, богатство и сила придобиват, но едно нямат – Любовта, която ражда живота. И в края на краищата, всичко, което са придобили, изчезва, и те заминават за онзи свят, като казват: Нищо, пак ще се преродим! И наистина, пак дохождат на земята, пак същата задача решават. Дойде смъртта, отнесе ги на онзи свят, и задачата остава неразрешена. Хиляди години вече, откак хората се раждат и прераждат, но въпросите на живота остават все неизяснени. Прераждането изяснява въпросите, но не ги разрешава. След всичко това ще дойде един светски човек при някой духовен и ще го нарече луд. Питам: този човек знае ли същността на нещата, за да нарича духовните хора луди? Преди всичко, коя е нормата, по която познавате, кой човек е здравомислещ и кой не?

Питам; кой човек е здрав, нормален? От Божествено гледище, здрав човек, в пълен смисъл на думата, е онзи, в ума на когото не съществува абсолютно никаква отрицателна мисъл. Сълзите в очите на човека са признак, че той се е отклонил от правия път. Беднотията, сиромашията не е нещастие, но тя показва, че човек се е отклонил от правия път. Външното богатство, към което хората се стремят, не е нещастие, но то показва отклонение от правия път. Многото знания, невежеството, гордостта не са нещастия за хората, но те говорят за отбиването им от правия път. В този смисъл, истинският мъдрец не минава за учен човек. Той знае и разбира нещата от най-високото им положение – от Божествено гледище. Когато се говори за обикновеното знание, ние го схващаме като външен, механически процес, натрупване на ред данни, без обща връзка помежду им. За

пример, ако изучавате Писанието от външна страна само, вие ще четете стих след стих, глава след глава, много от тях ще знаете наизуст, но в края на краищата, пак ще си останете обикновен човек и ще водите обикновен живот. Много хора имат отлична памет, и като четат Писанието, лесно заучават стихове, глави наизуст, могат да ги тълкуват, но пак си остават обикновени хора.

Мнозина казваха: „Той е луд, не го слушайте!” Защо казваха така? Защото съзнанието им беше изопачено, вследствие на което, каквото и да им се говори, те едно могат да кажат: „Не го слушайте, той е луд!” Такива хора са в постоянна борба със себе си. Те съветват другите: Докато сте млади, яжте и пийте, поживейте си, че един ден, като остареете, да не съжалявате. Това е злото в света, което отклонява ученика от правия път. Окултният ученик не може и не требва да върви в пътя, в който върви съвременният религиозен човек. Религиозният очаква спасението да дойде отвън, като никакво чудо. Наистина, спасението на човека ще дойде, ще стане никаква промяна с него, но в съзнанието му. Бог проповядва на съзнанието на човека. Слънцето всяка сутрин изгрева и носи за него нещо ново. Ако той започне пак същата работа, влезе в дюкяна си като някой стар търговец, отвори тефтера си и започне да смята от кого, колко има да взима, и на кого, колко има да дава? Какво е придобил този ден. Също такъв търговец е и жената - домакиня. Тя става рано, отваря тефтера си и започва: Днес трябват толкова килограма хляб, толкова ориз, домати, бамя, пипер, сол и те. н. Това са нейните длъжници. Днес сготви нещо, изяде се и, на другия ден пак същият процес. Ще кажете, че човек е разумно същество, което се отличава от другите по това, че знае да готви храната си. Действително, човек се отличава от другите животни, но питам: нима човешкия живот, в който храната се вари и пържи, е най-естественият? Ако сравните храната на гълъба с тази на човека, коя от двете седи по-високо в хигиенично отношение? Храната на човека определя степената на неговото съзнание. Каквато храна употребява човек, такова е неговото съзнание, такова е веруюто

му, такъв е неговият морал. Затова, именно съвременните хора вярват в много богове. Някой говори за Бога, а подразбира парите в банката; друг пък подразбира някой цар, някой представител на държава, или някой виден човек. И след това казват: Добре е човек да има поне един Господ на земята! Не, това не определя човека. В прочетената глава Христос определя своите вътрешни отношения към Бога и казва за себе си, по какво се отличава от другите: „Аз им давам живот вечен; и няма да загинат във века, и никой няма да ги грабне от ръката ми". Следователно, овчар е онзи, който дава живот, а не онзи, който взима. Не е овчар онзи, който коли овцете. Не е човек онзи, който гледа само на отрицателната страна на живота.

Казвам: престанете да се занимавате с другите хора! Престанете и с вашето недоволство! Недоволството се определя от човешкото съзнание. Щом сте недоволни от живота, който ви е даден, кажете тогава, какъв живот искате. Религиозният е недоволен от себе си, че не бил такъв, какъвто трябва да бъде. Това недоволство има отношение към целокупния живот, но за дадения случай човек трябва да бъде доволен от това, което е и което може да бъде. Бъди благодарен за дадения момент, че толкова разбираш истината. Този момент е свързан със следващия, в който съзнанието ти се разширява за великата истина. Следователно, всеки момент човек трябва да бъде доволен от това, което му е дадено. В туй се крие смисълът на живота, За пример, слушате никаква беседа, но излизате недоволни, казвате: Този проповедник не можа да изясни един въпрос; той остана за мене неразрешен. Четете никаква философска книга, казвате: Този философ не е обяснил най-важния въпрос – за изгряването на слънцето. Казвам: този философ е писал книгата си преди хиляда години. Неговите данни за изгряването на слънцето преди хиляда години не се съгласяват с данните за изгряването на слънцето днес. Вие срещате един 33 годишен човек, когото сте виждали на петгодишната му възраст, като малко дете. Какво отношение съществува между данните, които сте имали за този човек по-рано,

като дете, и сега? Голяма разлика съществува между първите и последните данни. Като 33 годишен, той е вече зрял човек, а като петгодишно дете, мисълта му не е била оформена. Следователно, всеки въпрос има отношение към съзнанието на човека. Някой казва: Едно време бях по-чист, отколкото съм сега. По-чист си бил, но в зависимост от развитието на съзнанието. Тогава стаята ти е била по-тъмна, влизала е по-малко светлина; днес стаята ти е по-голяма, прозорците по-широки, светлината по-обилна, вследствие на което съзнанието ти е по-широко, и ти виждаш, че си нечист. И тогава си бил нечист, но не си виждал; и сега си нечист, но виждаш тази нечистота и можеш да се изчистиш. Чудни са хората, като казват, че някога са били чисти! Давид казва: „В грях ме зачна майка ми". Значи, греховете, престъпленията, които хората вършат днес, са последствия от минал живот, който днес се изявява. Яйцата на греха и престъплението се излюпват днес, но като не разбира това, човек казва, че днес е съгрешил. От това излиза, че някога той е бил праведен, а днес е съгрешил. Вие трябва да знаете, че грехът, престъплението съществува във всички хора, като зародиш от миналото, и ако искат да не грешат, те трябва да се освободят от греха, още докато е в зародиш.

Като не знаят и не разбират тия неща, хората се питат: Защо Бог не ни даде богатство, сила, знание? – Ако имахте тия неща, те щяха да разрушат живота ви. Не ви трябват много знания, нито големи богатства, нито голяма сила. – Защо? – Ако сте много учен човек, при сърцето и ума, с които днес разполагате, вие ще станете един главорез. – Ама аз искам да бъда като Наполеона. Питам: Какво особено създаде Наполеон? В какво седи неговото величие? Може би за Франция да е велик, но каква промяна направи неговият живот в природата? Тук имат думата естествениците. Каква промяна стана на земята и на небето с идването на Наполеона? Някои казват, че той създал епоха. Де е отбелязана тази епоха: на небето, или на земята? Каква промяна е направил Наполеон, от която слънцето, или поне

луната да се е повлияла? Ще кажете, че е бил велик човек. Велик, мощен човек е онзи, животът на когото има отражение върху целия космос. Ако мисълта на човека се отразява върху космоса, тя е Божествена. Не е достатъчно да знае човек това, но той трябва да го констатира. Който има Божествена мисъл, той сам ще забележи, че за него слънцето има особен израз. За този човек лицата на всички хора светят. Който няма Божественото в себе си, той казва: „Човек за човека е вълк". В който момент се прояви Божественото в него, лицата на хората отново му стават мили и започват да светят. Изпитвали ли сте положението, хората да ви бъдат мили, близки за вас и да сте готови да се жертвувате за тях, като за себе си? Казвам; разбиранията на хората трябва коренно да се изменят. За пример, някой минава покрай един бостан, откъсва си няколко дини и казва: Колко са хубави тия дини! Минава покрай едно лозе, откъсва си няколко грозда и казва: Колко е хубаво това грозде! Бръква в касата на никого, взима, колкото пари му трябват, и казва: Колко съм щастлив днес! Минава покрай библиотеката на някой учен, взима си една от най-хубавите книги, занася я дома си и казва: Деца, елате да видите, какво спечелих. И всичко това вие считате за придобивка. Не, това не е никаква придобивка. Това са чужди неща. Великият закон гласи: Не късай без позволение чуждите плодове! Не бъркай без позволение в чуждите каси! В това седи новото учение. Нарушиш ли този закон, сам ще си причиниш нещастие Минеш ли покрай един бостан, или покрай някое лозе, извикай господаря, сам да ти откъсне една диня, или един грозд, и той да ти го подаде. Щом приемеш от ръката на този човек, ти получаваш вече и Божието благословение. Това, което господарят сам ти подаде с ръката си, то се благославя. Когато Бог ви изпраща своето благословение, спазвайте същия закон: Не бързайте сами да вземете благословението си, но почакайте Бог да ви го даде с ръката си! Та когато минеш покрай Божественото лозе, не бързай сам да си откъснеш, никой да те не види, но почакай час, два, три, докато стопанинът дойде, сам да ти откъсне един грозд и да ти го подаде с

ръката си. Ако сам си откъснеш ще вземеш само един грозд и ще бягаш; ако дочакаш стопанина, той може да ти набере и цяла кошница и ще каже: Заповядай и друг път! Такива са правилата на Божествения свят. Това не са луди хора; това не са хора, които имат бяс.

И тъй, всички хора, които сами късат дини от чуждите бостани, са луди; всички хора, които сами късат грозде от чуждите лозя, са луди; всички хора, които бъркат в чуждите каси, са луди, бяс има в тях. Щом влезеш в чужд дом, ще бъдеш внимателен към душите на хората в този дом, като към нещо свещено; ще бъдеш внимателен към техните мисли и чувства, ще ги пазиш като зеницата на очите си. Всички хора искат да бъдат обичани. Според мене, обичта е бостан, или лозе, насадено с най-хубави дини и грозде. Как ще бъдеш обичан, ако без позволение късаш от дините и гроздето? Ти трябва да бъдеш внимателен към господаря на този бостан, или на това лозе. Ще минеш покрай него, ще го поздравиш, и ако той пожелае, ще те спре и ще ти предложи от своите плодове, те. е. от своята обич. В това седи реалността на нещата. Любовта не е празно нещо. Тя носи живот. Следователно, когато някой те обича, той щети предложи най-хубавата диня, най-хубавия грозд, ще те тури да легнеш на най-хубавото легло в къщата си. Ако не те обича, той ще има съвсем други отношения към тебе

Мнозина говорят за идеалната любов. Идеалната любов е реално нещо в живота. Тя включва най-хубавото, най-красивото в човека. Идеалната любов е вътрешно нещо. Тя има отношение към съзнанието на човека. Когато обичаш някого идеално, трябва да го туриш близо до сърцето си, на уровен, на който седиш и ти сам. Христос казва: „Дето съм аз, там ще бъдете и вие. Сега отивам да ви приготвя жилища". Някои от вас, от учениците, казват: Ние искаме да ни се каже нещо ново, да разберем природата. – Само онзи може да разбере природата, на когото съзнанието е пробудено и който знае името на Бога. Съвременните хора не знаят още имената на своите

синове и дъщери, както и тия на своите приятели. Имената, които те носят, не са още техните истински имена. Христос казва: „Не се радвайте, когато духовете ви се подчиняват; радвайте се, когато името ви е написано на небето”. За кое име говори Христос? Той говори за това име, което гарантира твоето бъдеще, Ако това име е записано горе, всичко е на твое разположение. Ако името на някой човек е написано в английската банка, ще бъде ли той в лишение? Достатъчно е само да подаде картата си, и чиновникът на касата ще му каже; На ваше разположение сме. Какво обичате? Чудни са хората, когато, без да са записани имената им горе, отиват сред природата, искат тя да ги познава. Те отиват при Бога, искат Той да ги познава. И ако не стане по тяхному, те се огорчават, че природата не ги познава, че Бог не ги познава, не отговаря на молитвите им. Някои дохождат при мене, искат да им кажа истината. За да кажа истината някому, той трябва да знае моето име, и аз трябва да зная неговото. Иначе, той не може да разбере истината. Само на онзи човек може да се каже истината, който е свързан с Божествения свят, който познава Бога.

Съвременните хора не могат да възприемат истината, понеже съзнанието им е обременено. Казано е: „В последния ден съзнанието на хората ще се обремени.” За какво мислят хората днес? – За ядене и пиене. За какво мислят пенсионерите? – За своите пенсии. – Чиновниците? – За своите заплати. – Учениците? – За своите уроци. – Лекарите? – За своята клиентела. Щом се заговори за нещо духовно, всички казват: Това е празна работа! Реалността на живота седи в касата. – Ако реалността на живота се заключава в касата, в парите, питам: когато заболеете, и смъртта дойде при вас, можете ли да се откупите с пари? Не, смъртта с пари не се подкупна; веднъж смъртта е решила да вземе някого, никакви пари не са в състояние да отменят решението ѝ. Смъртта отстъпва само при един случай. Кога? – Когато чуе да се произнесе името Божие. Ако болният при когото смъртта е дошла, чуе от неговата уста това име, тя отстъпва настрана с голямо уважение и казва: Нямам право да бутам този човек! Тогава болният

вижда при себе си един светъл, красив ангел – другото лице на смъртта. Които не знаят името Божие, те ще видят страшното лице на смъртта, те ще видят нейните остри ножове. Смъртта не постъпва еднакво с всички хора. Страшно е да видите човек, надупчен от ножовете не смъртта! Тя вземе ножовете си, седне при умиращия, започва до боде и говори: Помниш ли, преди еди-колко си години, ти обра една бедна вдовица? Помниш ли, преди еди-колко си години изнасили една мома? Помниш ли когато уби майка си? Дупчи този ангел и припомня на човека всички грехове и престъпления на миналото му. Не мислете, че като заминавате за онзи свят, Духът ще ви посрещне. Не първо ще минете през ножовете на смъртта. Казвате: Ще се молим! С молене работа не става. Ще се озърнете към Бога с всичкото си смирение и ще се разкаете за всичко сторено досега. Колкото и да не искате, ножовете ще ви заставят да се покаете. При последния нож, при последното дупчене, ангелът на смъртта ще ти каже: Помни, че преди три хиляди години Господ ти даде последните условия за изправяне, но ти не ги използува. Ако желаеш, и сега можеш да се изправиш. Тогава ти започваш ла плачеш, да се молиш, да се разкайваш за греховете си. Молитвата не спасява, но помага за прелистването на човека. Докато човек не върне всичко, което несправедливо е взел, той не може да се изправи. Това очаква всички хора. Те търсят лесния път, но трябва да;каят, че ангелът на смъртта иде вече! Голямо дупчене предстои. Можете да се молите по десет пъти на ден, това нищо не значи, дупчене ще има. Едно може да ви спаси – да произнесете името Божие. Само при това положение смъртта ще покаже светлото си лице. Не знаете ли това име, дупчене ще има. Който се освободи веднъж от ножа на смъртта и види белия свет, той повече не греши. Кой каквото да му обещава, той казва: „Ти бил ли си дупчен от ангела на смъртта? Слушал ли си думите, които той говори? Да съм опитал всичко това и съм решил вече да не нарушавам Божия Закон." Който още не е видял страшното лице на смъртта, за него е казано, че той е крадец и разбойник.

Казвам: време е вече всички хора да изчистят съзнанието си, да бъдат готови да потърсят Бога с всичкото си сърце, да научат името Му. Щом намерите Господа, Той ще ви се изяви във всичката пълнота. Щом Го намерите, Истината ще ви се разкрие, и вие ще изпитате небивала радост в душите си. Псалмопевецът казва: „Като видя лицето Ти, душата ми ще се зарадва и развесели, ще живея в Господа". Следователно, от днес поставете ново начало в живота си: Да търсите името Божие, да търсите своето име, да търсите името на своя ближен! Щом намерите тези три имена, вие сте вече на правия път, и каквото поискате от Бога, ще ви се даде. Тогава и бъдещето ще е в ръцете ви. Така е с праведния: каквото пожелае, Бог му дава. За онзи, който не познава Истината, който не знае името Божие, друг закон има: ангелът на смъртта ще дойде при него, ще му покаже страшното си лице и ще почне да дупчи.

Засега ви оставям с важната мисъл: да научите името Божие. Дето и да ходите, каквато работа и да имате, мислете по този въпрос! Няма сила в света, която може да препятствува на вашето силно желание, да научите името Божие. – Ама грешни сме. – Нищо от това, пак мислете за името Божие. Само това име е в сила да ви освободи от всички грехове, да ви пречисти и подмлади. Иначе, при греховното си състояние, каквито и колкото хубави работи да получите, всичко ще разрушите и изгубите. Колко хубави цветове съм виждал по цветята и дърветата, но де са те? Щом дойдат ветрове, бури, те окапват. Същото става и с вас. Хубави цветове цъфтят във вашите души, но ветровете ги събарят. Хубави плодове завързват, но бурите ги събарят, не могат да узреят. Какво хубаво грозде виждам по лозята, но филоксерата го унищожава. Трябва да се търси цяр против филоксерата! Трябва да се търси цяр против гъсениците, които изяждат листата на дърветата! Най-после, трябва да се търси цяр и против ветровете! Срещам една млада, красива мома, облечена с бяла рокля, с венец на глава, чака възлюбения си, де се венчаят, но той изчезнал някъде. Де отишъл? – Повели го ветровете. Друга мома чака

възлюбения си, и него няма. Де отишъл? – Явил се някакъв удар в сърцето му, той паднал на улицата и умрял. Коя е причината за тия нещастия? Причината се дължи на това, че хората неправилно разрешават въпросите на живота. Майката и бащата живеят без Бога, раждат дете без Него и погледнеш, още при кръщаването, детето умира. Някой човек роди една идея, но и тя скоро умира. Защо? – Този човек не може да я отгледа, няма съответна храна за нея.

Като ме слушат да говоря така, някои казват: Дали е вярно всичко това, или не? Ние искаме нещо реално. Питам: кое е реално за вас? Ако дам на всички по един чек от стотина хиляди лева, това реално ли е? Вие ще вземете чека, ще благодарите и ще кажете: Този човек ни поговори малко, даде ни пари, с които да поправим живота си, да си уредим някои работи. Аз пък мисля, че ако бих ви дал по един такъв чек, с него, именно, ще разваля живота ви. Има случаи, когато и богатството, и сиромашията подобряват живота на хората; има случаи, при които, ако се отнеме богатството и сиромашията на хората, животът им ще се подобри. Богатството, в ръцете на добрия човек, е благословение; и сиромашията, в ръцете на добрия човек, е пак благословение. Когато богатият стане сиромах, той има възможност да отива при бедните, и със своята опитност и доброта, да им помага. Ето защо, богатият трябва да осиромашее, за да посещава бедните, да се приравни с тях. Аз не говоря за външно приравняване, но за вътрешно, разумно приравняване, да дойдат хората до положение да се чувстват братя. В химията, например, два елемента могат да влязат в съединение с оглед на техните тегловни и обемни отношения. От единия елемент се взима повече, от другия по-малко, но винаги при строго определени тегловни количества. Това наричаме пак изравняване. Следователно, ако идеите на двама души са различни по тегло и не могат взаимно да се уравновесят, тия двама души не могат да се споразумеят, не могат да влязат в отношения. Тежестта на идеите определя посоката на техните сили, дали са във възходяща, или в низходяща степен. Тези сили пък определят

посоката, направлението, в което даден човек се движи. Двама съдружници предприемат една работа. Единият от тях служи на Бога, помага на хората, а другият служи на себе си, на своя дом. Няма да мине дълго време, и ще се разделят. Вторият ще изиграе първия и ще вземе всичките печалби за себе си.

Христос казва: „ Синовете на този свят са по-умни от чадата Божии". Аз не съм срещнал досега случай, дето религиозен или духовен човек, като е търгувал със светски човек, да не е бил изигран. В края на краищата, духовният човек плаща, а светският излиза с чисти ръце. Светските хора, това е светът, с който днес всеки трябва да уреди сметките си, да ликвидира. Хиляди години хората са търгували със света, и до днес още продължават да търгуват, вследствие на което са създали своята карма. Кармата не е нищо друго, освен натрупани дългове, които трябва да се изплащат. Хората са се занимавали със своите дългове и длъжници, а за Бога не са помисляли. И днес е същото. Момата казва: Като се оженя, по-добре ще служа на Бога. Ожени се, но после казва: Сега имам мъж, деца, трябва тях да наредя. Като ги наредя, ще бъда по-свободна, тогава ще служа. Тя ожени децата си, нареди ги, но внучета идат; сега пък казва: Веднъж внучетата да наредя, ще бъда свободна да служа на Бога. Така се нареждат внучета, правнучета, но за Бога все още ред не остава. Казвам: По този начин никой досега не е могъл да служи, както трябва. Това е забавление, не истинско служене. В същото положение се намират и хората на науката. Някой казва: Нека изуча химията, тогава ще служа на Бога. След това иска да изучи математика, физика, астрономия, астрология и казва: Добре е да стана учен човек, и като учен да изпълня своя дълг. Да, но после се родят внучета на всички тия науки и го викат да ги отглежда. Той отглежда едни внучета, втори, трети, докато един ден се огледа пред свършения факт – трябва да замине за онзи свят, и казва: Отиде животът ми, нищо не направих! Хайде, като дойда втори път, тогава ще служа на Бога. – И втори път да дойдеш, пак ще имаш внучета, които ще развалят

живота ти. Не, така не се разрешават въпросите. Това е забавление. Веднъж си дошъл на земята, при каквото положение да се намираш, женен или неженен, прост или учен, ти трябва да изпълниш волята Божия без никакво отлагане! Който е разбрал Истината, той правилно разрешава въпросите. Окултният ученик се познава по своята ясна, светла мисъл, в която не прониква никаква ръжда, никаква самоизмама. Всяка мисъл той поставя на своето място. Затова Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът".

Мнозина казваха: „ Луд е, бяс има, що го слушате?" Първо, човек трябва да се освободи от бесовете в себе си, те е. от света. Бесът, това е гласът на света. След това той трябва да си каже: „ Аз съм Пътят, Истината и Животът". Когато човек произнесе тия думи с дълбочина, със смисъл, той ще чуе гласа на Бога, Който ще му каже: „Твоят път – това съм аз. Твоята истина – това съм аз. Твоят живот – това съм аз. Ти ще ходиш по този път. Ти ще живееш с истината, която си намерил. Тогава моят живот ще се прояви в тебе!"

Желая на всички да чуете този глас! Щом Го чуете, душата ви ще се изпълни с живот, с радост и веселие. Тогава ще разберете, че сте човек, в пълния смисъл на думата. Това значи да чуете гласа на Бога, Който от хиляди години сте очаквали! Това значи Бог да ви проговори!

Беседа от Учителя, държана на 4 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

ДЕНЯТ ГОСПОДЕН

„А денят Господен ще дойде като крадец нощe.“ (II Петрово Послание 3:10)

За съзнателния човек има две важни основни разбирания за живота, два важни момента. Първият момент е подобен на онзи, който воюващата страна взима пред вид, да бъде добре въоръжена, за да отвори силен артилерийски огън, с който да разруши неприятелските окопи. Щом успее да разбие неприятеля, тя е постигнала вече своето тържество. Вторият момент е да настане мир в живота на човека, за да съгради нещо ново.

Сега ще прочета трета глава от II Петрово Послание, да видите, как трябва неприятеля да се обстрелва. Това е бомбардировка. Казвате: Кога ще бъде това? – Не е важно кога, но скоро ще бъде. Военните сили на невидимия свят са приготвили вече стрелите си, и в няколко години само ще видите всичко, което са постигнали. Това се отнася само до ония, които са в окопите, а не за мирните хора. Апостол Петър, който разбира от военното изкуство, говори за топовете на невидимия свят.

„А денят Господен ще дойде като крадец нощe, в който небесата ще прейдат с бучение, а стихиите* разгорявани ще се стопят, и земята, и делата по нея ще изгорять". (– 10 ст.).

Когато ученият, окултистът или адептът чете тази глава, душата му се изпълва с радост, но когато светският човек чете тази глава, космите му настръхват. Защо? – От разбиранията на човека зависи. Това са две различни разбирания. Когато затворът се руши, затворниците се радват и веселят, а надзирателите треперят за отговорността, която лежи върху тях. Когато градят затвори, богатите се радват, че крадците и апашите ще влизат там; обаче, когато

крадците и разбойниците виждат, че градят нови затвори, те се окайват, защото знаят, че за тях се отварят повече места. В това отношение, свършването на света представя нова, велика епоха. защото, ако старото не се разруши, новото няма да дойде.

Необходима за пречистването на земята, е водата, но засега тя не е в сила да я пречисти. Тя отчасти само я пречиства, не може изцяло; все остава известна поквара на земята, която водата не може да пречисти. Ето защо, от потопа насам, или от създаването на света, грехът на Земята трябва да се пречисти! Един от елементите, постоянно се увеличава. Ние не говорим за греха в отделния човек, понеже грехът, пороците са колективни. Ако в сърцето на някой човек има завист, злоба, омраза, тя не е само негова; той сам не я е родил, във всички същества има злоба. Тия отрицателни качества съществуват и в растенията, както и в най-малките животни. Някой казва: Лошо е моето сърце. – Ако само твоето сърце е лошо, добре ще бъде, но не е само то лошо; всички сърца са лоши. Какво се разбира под думите „лошо сърце"? – Това са ония елементи в дадена почва, от които се съгражда човешкото сърце. Значи, лошото, нечистото е в самите елементи. Аз наричам тия нечисти неща психически утайки, останали от миналото. Пространството, през което нашата земя минава, е пълно с остатъци от развалени светове. Преди милиони години още слънчевата система е попаднала в такова поле на развалини, вследствие на което и цялата земя се е развалила. Защо е станало така, сега няма да обяснявам. Това знание се отнася само за светлите умове, които трябва да разбират великите Божии планове. То не се отнася до обикновените умове. За тях то е само даден факт. Съвременните учени ще кажат: Докажи това! Това не е за доказване, то е било в нашето минало. За да го разберете, вие трябва да си представите един грамаден кинематографически апарат, с много дълга лента, която да се върти ден и нощ непрекъснато цели сто години, за да видите пълната картина. Само по този начин можете да си представите земята в пътя на своето движение. В «Битието», първа

глава, е казано: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста*. Понеже в началото земята беше неустроена и пуста, т.е., слаба, като премина през тази област, тя пое в себе си ред нечистотии, от които и до днес още не може да се освободи.И впоследствие, колкото Господ и да я преустройвал, в нея все останало нещо от това зло. Сега невидимият свят употребява огъня като най-ефикасно средство за пречистване на земята, И ние навлизаме вече в нова зона, в едно Божествено състояние на материята, дето всички тия неща ще се преустроят и пречистят. Как? Посредством този Божествен огън. Значи, новият живот, който сега иде на земята, ще възпламени тази материя и ще я превърне в нова, по-фина. Всичко онова, което е за полза, ще го въздигне, а всичко онова, което не е за полза, ще го изхвърли навън, чрез Божествените токове. В пространството има пътища, чрез които всичко непотребно ще бъде изхвърлено навън, както вие изхвърляте остатъците от домовете си. Казвам: учените, които се занимават с процеса на растенето, забелязват, че през пролетта в почвата се развива приятна топлина. Тази топлина се нарича животворен магнетизъм, или според индусите – жива прана. Тази топлина се усеща не само през пролетта, но и през месец август. Ако отидете на Витоша през тези месеци, ще усетите, че от растенията лъха една мека, приятна топлина. И тъй, денят Господен е ден на нова епоха. Тази епоха иде, понеже на земята са дошли много същества, които са се отклонили от Божия път. Когато тези същества са били в ангелския свят, считали са ги като гъсеници на Божественото дърво. Като мислили дълго време, как да се освободят от тях, най-после ангелите намерили способ: те ги изпратили на земята. Следователно, лошите хора са тия, които са опетнили всичко в света. На земята няма нито една света, чиста идея, която хората да не са опетнили. Ти им говориш за Господа, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за чист и свят живот, те казват: Това е празна работа! Ти им говориш за ядене и пиене, те казват: Това е реалното в света! Те считат яденето и пиенето за единствено реално

нещо, което остава в живота. Да се молят на Бога, това е празна работа. Да обичат, това е празна работа, фантазия. Да отглеждат деца, това било мъчение – и то е празна работа. Те казват: Що ви трябва да си губите времето, да се мъчите с отглеждане на деца? Ние трябва да ядем и да пием! Това ще ни остане. Вследствие на тази идея, земята е минала през тази нечиста област и се е опетнила. Хората са влезли във фазата на месоядството. Всички хора, които днес употребяват месна храна, са придобили нещо животинско в характера си. Те почти не мислят за Бога и казват: Всичко, което е създадено в света, трябва да се яде-нищо повече! Като изследвам месната храна, намирам, че на физическия свят тя представя голямо зло за човечеството. Ако някой иска да изяде една кокошка, например, която е готова да се жертвува за него от любов, това е друг въпрос, той може свободно да я изяде. Тогава ние разбираме живота като целокупност. Когато ядете месна храна, това подразбира, че животното, на което ядете месото, влиза в целокупния живот. Ако днес заколите и изядете едно животно, което не се намира на еднакъв уровен на развитие с вас и не е готово доброволно да се пожертвува, то спъва вашето развитие. Месната храна сега не е хигиенична и не съставя благоприятно условие за човешкото развитие, защото вибрациите на тази храна са от друг род, несъответен за хората. Понеже тези същества са от по-низка еволюция, те стават причина за слизането на хората към земята. Ето защо, който яде месна храна, с това той си приготвя вече условия за своето разрушение. Има хора, които не могат да ядат даже и някои растителни храни. Например, стомахът на много хора не приема боб. Следователно, ние трябва да дойдем до онази храна, която подхожда на новия живот. Аз говоря това за онези хора, които от научно гледище трябва да си избират храна, която подхожда на тяхното развитие. Другите хора могат да употребяват, каквато храна искат. Невидимият свят допуща всичко, но същевременно държи отговорни разумните същества за всички нарушения на законите.

Питате: какво представя земята? Земята е Божествено училище. Тя не е училище за апаши, за престъпници, нито за беззаконници и грешници. Това всички трябва да знаят. Ако на земята са се наплодили грешници, затова има ред причини. Онези разумни същества, които са създали земята, имат план за хващане на тия разбойници. Те са записали имената им. Те знаят, колко лъжци и крадци има в Англия, в Америка, във Франция, в Германия и другаде. Хиляди години са употребили, за да изучат характера им. Хитри, умни са тия крадци. Като наближи да ги хванат, те избягват. Сега някои мислят, да не би и тяхното име да е между записаните. За да се напише името на някой човек в черния списък, това не става произволно. Престъплението, злото, което се е явило първоначално, се заключава в това, именно, че онези, които първи в света са приели Божествения живот, не са го употребили за общото благо, за славата Божия, но са го употребили за свои лични цели. Следователно, в преминаването през тази зона, хората са се самозаблудили и започнали да мислят , че животът, който имат, е техен, вследствие на това те казват. Ние можем да живеем, както искаме. Да, вие можете да живеете, както искате, ако сте божества, но ако човек мисли, че може да се ражда, да живее и да умира, както иска, това е неразбиране на великия закон на Битието. Значи, първото нещо, което се е случило на земята, е отделянето на човека от Бога. Човекът е погледнал на Бога, като на материален обект, с който може да разполага, както иска. Той отрекъл Бога, понеже Го счел за материално същество. Въпреки това, няма същество в света, което, като греши, да не усеща гризене на съвестта и да не страда. Страданията, които имате, са зов на Божественото, което не одобрява вашите постъпки. В даден случай, страданията изразяват негативния Божествен език, който казва. Тази постъпка не е права; има нещо право в нея, но има и нещо криво, изправи го. Ти се радваш за нещо, но едновременно с това и скърбиш. Защо? В едно отношение си прав, в друго отношение си крив. Божествената Правда казва. Ти тук постъпи право, но там постъпи

криво. Ти казваш: Аз имам желание да постъпвам право, да служа на Бога. – Да, но ти имаш желание да служиш и на себе си, да служиш и на ближните си. Някои хора не съзнават, че служат повече на ближните си, отколкото на Бога. Например, има англичани, българи, германци и други, които надигат пушката си и казват:Аз трябва да служа на отечеството си, трябва да се пожертвувам за него! Казвам: по-добре е да пожертвуваш живота си за Бога. Той казва. Все едно, аз не служа на себе си, служа на отечеството. С това той оставя Божественото на заден план. Всеки иска да живее за себе си, да забогатее, да уреди някоя своя материална работа, и гледаш, сън го не хваща, работи, труди се, за нищо друго не мисли. Дойде ли до Бога, казва. Не зная, как седи тази работа. Кой е ходил на другия свят, да каже, какво има там.И по този начин, ние туряме на заден план единственото реално нещо в света-Бога. Но като дойде онзи важен елемент, който ще изгори материята, ще видим, че от човека не е останало нищо, освен прах от костите му. И от този прах няма да различиш, коя материя е била на Ивана, коя на Петко, коя на българин, коя на англичанин – всичко се е стопило. Засега има англичани, има българи, има всякакви народи, но като дойде този огън и стопи всичко, няма да познаете, кой какъв е бил.

И тъй, новата епоха ще дойде с нова раса, след което ще настане особено деление на хората – всеки ще заеме своето място. Пак ще има народи, пак ще има хора, но с нови имена. Тогава българинът няма да се нарича Вълко, нито англичанинът – Блекстоун, т.е. черният свещен камък. „Денят Господен", това е едно от най-великите събития, които могат да се случат на земята. Ние не говорим само за външния, за физическия свят. Че в природата стават промени, в това няма никакво съмнение. Астрономите, които наблюдават цялата природа, виждат, че всеки ден стават промени, било в атмосферата, било в слънцето, било в цялата вселена. Такива промени са ставали и друг път, но сега се усеща особена топлина, на която могат да издържат само праведните. При тази топлина човек минава особени състояния, през

каквито болният минава. През време на болестта си той толкова изнемощява, че едва се държи на краката си; всички мазнини в тялото му се стопяват, но след това вече се чувствува обновен. Такова ще бъде състоянието на праведните. Те ще бъдат като болни, но ще се освободят от всички излишни вещества в организъма си, и щом оздравеят, ще бъдат леки, като че са облечени в тънка, копринена материя; те ще тежат едва 10 грама, а някои от тях даже един грам. Този грам ще бъде техният актив. Грешните пък ще се стопят, от тях нищо няма да остане.

Сега, ще се спра върху думите „ отец, майка, баща, братя и сестри ", които ще изтълкувам. Бащата, това е най-святото отношение, начатък на живота. Майката означава условията, почвата, в която някога, в миналото още, този живот се е развивал. Братята и сестрите са условията, които способствуват за развиване на съзнанието. Като говорим за Бога, ние разбираме онази Първична Причина, която е турила всичко в действие, която и днес още работи, но не сама, а колективно. Господният ден иде на земята да освободи хората. Кой ще освободи хората, освен Бог? Днес във всички камари се събират представители, разискват по въпроса за свободата на народите, но нищо не може да се постигне. Защо? Нямат начин, средства, с които да си послужат. Освобождението на народите ще дойде от невидимия свят. По какъв начин? Чрез огън. Аз не говоря за видимия огън, който може да се мери с градуси. Огънят, който ще освободи хората, не може да се мери с никакви градуси, даже и на 35 милиона градуси не можем да го изчислим. Предполага се, че слънцето има топлина 35 милиона градуси, а този огън, за който говоря, не може да се измери с никакъв термометър. Само той е в сила да пречисти сърцата и умовете на хората. Когато дойде този огън, той веднага ще пречисти сърцето ти, ще го освободи от всички безпокойствия и смущения, и то ще светне. Когато този огън засегне ума ти, всички противоречия ще изчезнат, и ти ще се освободиш от тежките и мрачни мисли. Когато дойде този огън, праведните ще възкръснат, ще излязат от

гробовете си и ще влязат в новия живот. Питам: има ли нещо страшно в деня Господен? Казано е в Писанието: „Когато дойде денят Господен, слънцето ще потъмнее". Който чете по буква, той ще разбере нещата буквално; който чете и разбира по дух, в тези думи той ще разбере друго нещо. „Слънцето ще потъмнее", подразбира, че великите държави, които сега управляват, ще изчезнат. Светската власт ще потъмнее. Луната пък означава всички видове религии, всички религиозни системи. И наистина, всички религии в света губят ума и дума, не знаят, как да напътват хората. Няма религия днес, която може да посочи на хората правия път. Всяка църква казва: Елате при нас и ще се спасите. Те разглеждат спасението като процес на бъдещето. Спасението не е въпрос нито на миналото, нито на бъдещето; то не е извън времето и пространството. То е въпрос на настоящето, въпрос на времето и пространството. Пророкът казва: „Ако чуете гласа Му още днес, не отлагайте, защото така само ще се спасите". Като се казва, че денят Господен ще изгори земята, това подразбира, че той ще лиши хората от последните средства за развитие. Кои хора? Онези, които са закъснели в своята еволюция. Той ще ги доведе дотам, че няма да имат условия за развитие. Настава вече този ден на земята, когато хората повече не ще могат да се лъжат. Днес и децата познават, дали им се говори истината, или не. Днес мъчно може да се каже на човека някаква лъжа. Ти можеш да излъжеш един гостилничар най-много три пъти, но четвъртият път не можеш да го излъжеш. И държавите не могат да се лъжат. Те са взели такива крути мърки срещу лъжата, че никой не може вече да ги лъже. Вземеш ли паспорт, не можеш вече да лъжеш.

Във време на война един шпионин се опитал да пренесе някакво тайно писмо, което турил в кухините на зъбите си, които отгоре запушил с пломба. Идва началникът на тайната полиция от Германия и пита: Еди-какъв си господин дохожда ли тук? – Да. – Позволително дадохте ли му? – Дадохме му, – Защо? Началникът веднага заповядва да го протрд*г. спира го, бръква в устата му и с една кукичка изважда

пломбата от зъбите. В кухината намира тайното писмо. Питам: как е могъл този началник да се домогне до тази тайна и да извади писмото от зъба на шпионина? Тъй че, каквото се върши в Париж, в Лондон, в Берлин или другаде, на всички става известно. Англичаните оставаха учудени, когато виждаха, че германците знаят, по какво направление ще вървят техните параходи. Когато генерал Киченер тръгна с парахода си, германците знаеха вече това; те туриха на пътя мини, и по този начин потопиха парахода му. Когато руските представители отиваха на гости в Англия, те се учудваха, защо английските параходи криволичили натук–натам, а на три места даже слизали от парахода. Всичко това те правили, защото се съмнявали, да не би някъде да има устроена засада против тях.

Казвам; ние сме дошли вече до положение, при което хората са почти ясновидци. Когато двама души са в хармония, т.е., когато се обичат, те могат да образуват две станции-на предаване и възприемане. Единият от тях ще бъде трансформатор, в който идеите ще се приемат и предават на другия, който чрез ума на първия ще чете. Те сами се чудят, как става това, че каквото единият е намислил, вторият го знае вече. Това става, защото между тях се образува един фокус, в който идеите се отразяват. Такъв случай имаме в Америка. Един професор по музика преподавал уроци по пиано на една млада ученичка. Той се учудвал, когато забелязвал, че тя, както седяла на пианото, могла да съобщава всичко, каквото ставало на улицата. Когато професорът не бил на мястото си, тя не могла да съобщи нищо. Значи, тя се свързвала с ума на своя професор и чрез него съобщавала всичко, каквото ставало на улицата. По същия начин мнозина от вас могат да виждат, какво се върши далеч от тях, но в присъствието на друг някой, който ще послужи като фокус, като средоточие. В този смисъл, хората представят среда един за друг. Дойде някой човек при вас, и вие, без да подозирате, ставате ясновидци в негово присъствие. «И Денят Господен иде!" Радвайте се, че Бог иде сега в света! Защо? Защото Той става за нас фокус, през

който можем да виждаме ясно. Той ще ни открие нещата. Като дойде на земята, Той ще ни покаже всичко. Някой седи, мисли, не иска да се самоотрече и казва: Как мога да живея по друг начин? Оставете една мома да гледа едно малко дете, и наблюдавайте, какво ще прави. Като поседи детето седмица при нея, тя ще каже: Това дете не е за мене не мога да го гледам. Но ако тази мома се влюби в някой момък и се ожени за него ще видите, че след една година вече тя е готова да гледа не само едно дете, но и повече от едно. Защо? Защото влюбването представя фокус, през който тя вижда нещата в друга светлина. Аз не говоря за обикновената любов. Не е любов това лъжливо, фалшиво понятия, което хората имат за любовта; и семейството днес не е това, което хората търсят. Когато двама души имат един общ център помежду си, те са в състояние да се жертвуват един за друг. Следователно, ние считаме истинско верую това, което се явява като резултат на връзка между Бога и човека. Когато образуваме общ център, общ фокус с Бога, ние ще бъдем готови заради Него да жертвуваме всичко. Който не е готов да се жертвува за Бога, той няма никакво верую; който е готов да се жертвува, той има определено верую. Под думата „жертва", аз разбирам човек да е готов да жертвува и дома си, и жена си, и богатството си, и живота си-всичко да жертвува! А тъй, да седиш, да четеш молитви, това е предисловие само на жертвата. Жертвата подразбира абсолютна свобода, без никакви колебания. Който има общ център с Бога, в него не може да дойде никакво съмнение. В такъв човек страданията, мъчнотиите, неволите са само на повърхността. Те имат такова значение за него, каквото прахът има за тъпана. Барабанчикът взима своята пръчица, удря с нея тъпана, и всякакъв прах изчезва. Следователно, всички страдания, всички нещастия и мъчнотии за човека не са нищо друго, освен прах върху тъпана. Когато барабанчикът дойде със своята пръчица, т.е., със своя ум и започне да удря с нея върху тъпана, всички нечисти мисли и желания изчезват

от човека; той постепенно се освобождава от тях. Казвате: Лесно се говори. Не, това са думи, които могат да се схванат и приложат.

Първото нещо: когато човек говори, той трябва да си служи с думи, които сам добре разбира. Казваме, например: вода, хляб, огън, ден, нощ и т.н. Ние разбираме тия думи, те предизвикват в нас цели картини. Като кажем „ден", разбираме изгряването на слънцето. Като кажем "нощ", разбираме залязването на слънцето. Като кажем „пролет", разбираме появяването на растенията. Като кажем „лято", разбираме узряването на плодовете. Като кажем „есен", разбираме прибиране на храните и пълното узряване. Като кажем „зима", разбираме снегът. Като кажем младост, старост, това са думи, които напълно разбираме. Казвате, например, правда. Какво разбирате под думата „правда"? Разбирате ли значението на думата правда, както разбирате думите хляб, огън? Какво разбирате под думите „концепция и перцепция"? Концепция означава зачатие на идеите, т.е., мислено построяване на нещо. Какво означава думата „перцепция", или думата „интуиция"? Това са сложни думи, които трябва да се изяснят. Частичката „ин" в думата интуиция означава вътре; „тау" пък означава главното условие на живота – Бог – Който се е проявил отвътре-навън. Бог влияе на човека със своя ум, и той му се подчинява, като придобива общ център с Него. Тогава казваме, че този човек има интуиция. Интуиция може да има само онзи човек, който има обща връзка с Бога, с Първичната Причина. И животните имат връзка с Бога. Чрез ума на Бога те се направляват, и по този начин избягват много нещастия. Ако и ние сме свързани с ума на Бога, ще знаем, кога ще дойде Господният ден. Някои тълкуват този стих по своему и казват: Светът ще се свърши, затова бързайте да раздадете всичко, каквото имате. Мнозина раздават богатството си, но светът не се свършва. Това е користолюбие. Ако имаш пари, не ги раздавай, но работи с тях, че и другите да се ползуват. Раздай богатството си в Господния ден!

Други казват: Щом светът ще се свърши, да ударим на ядене и пиене! – И това не е право. Ако е въпрос да раздадеш богатството си с цел да се устройват училища, да се извадят бедните хора от лошите условия на живота, да им се дадат хигиенични жилища, да се погрижат за развитието на ума и на сърцето им, това раздаване има смисъл. Обаче, ако се грижат само за телата на бедните и пак ги оставят при лоши условия за техния ум и за тяхното сърце, това раздаване не е на място. По-добре е в такъв случай да оставиш бедния да си живее в своята стара хижа, отколкото да го поставиш в хубава къща, без да се погрижиш за неговия ум и за неговото сърце. Преди всичко, ти трябва да го възлюбиш! Ако само нахраниш човека и го оставиш на произвола на съдбата, по-добре не го нахранвай. Да направиш физическо добро, значи да дадеш на човека само половин кило хляб, и след това да го изоставиш. Това е първото добро. Второто добро, до което хората са дошли е, като нахранят човека, да му дадат легло за нощуване, и на другия ден да кажат:Ти скоро ли ще заминаваш? Това е духовното добро. Божественото добро пък седи в следното, след като си нахранил човека, след като си му дал легло за нощуване, на другия ден да му кажеш: Тук има едно училище; ще се запишеш в него да учиш! Ще живееш по Бога и ще се молиш. И тъй, ако кажеш, че си дал никому половин кило хляб, значи, ти си достигнал до физическото добро. Ако кажеш, че си го нахранил и си му дал легло за нощуване, това е духовното добро. И най-после, ако си го пратил на училище, това е Божественото добро. Някой казва: Аз не мога да търпя този човек. Питам: ами тебе как търпи Бог? Ти имаш вече един образ на търпение. Да виждаш, как Бог търпи всички същества.

На една млада сестра, която страда от очеболие, от премрежване на очите, казвам: ако искаш да се излекуваш, трябва да имаш търпение и вяра! Ти трябва да изхвърлиш киселото, което се съдържа в сърцето ти, да обикнеш всички хора. Обаче, един ден, както чела, дошла до един силен Божествен момент, който проникнал в

съзнанието й; очите й веднага се прояснили, мъглата изчезнала, и у нея се явило ново съзнание. Казвам: не търсете великите опити в света! Не търсете големите чудеса! Ако река да мръдна земята от нейния път, за да направя някакво голямо чудо, с това ще причиня нещастие на човечеството, но пак няма да го преобразя. Ако спра земята в нейния път, или преместя Витоша от нейното място, какво добро ще допринеса с това? Днес светът не се поправя с чудеса. Казвате: Могат ли да станат тия чудеса? – Могат, но кога? – Когато Витоша олекне изгуби от теглото си и остане само един грам. А сега, тъй както е тежка, това не може да бъде. Първо вие трябва да знаете закона за превръщане на телата, за преорганизирането им, как могат да стават леки. Защо, например, вие не можете да отидете при Бога? Той ви чака да се очистите, да олекнете. Човешката душа на повърхността си има много кал, събрана от миналото, затова хората трябва да минат през Божествения огън, всичко да се стопи, да се пречисти. Всички хора трябва да минат през този огън! Не мислете, че някой ще се освободи от Божествения огън! Дали ще бъдете живи или умрели, в гробищата или извън тях, вие неизбежно ще минете през него. Праведните ще се събудят, ще оживеят от него, а грешните ще изгорят, ще изчезнат. Бог е милостив и към тях. В края на краищата, и те ще придобият нещо, ще се очистят от този огън. Христос казва: „Жена, кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си, защото се е родил человек на света". По същия начин, когато човек се роди изново, радва се, защото душата му се освобождава. Той започва да обича всички хора по нов, Божествен начин. Когато хората искат да бъдат обичани, те търсят, именно, тази любов. Защо трябва хората да се обичат? На този въпрос вие сами ще отговорите. В Писанието е казано: ‚Обичай ближния си, като себе си!" Значи, всеки трябва да обича ближния си, понеже той представя едно стъпало за неговото повдигане.

Следователно, без стъпалото на твоя ближен ти не можеш да се повдигнеш, да направиш крачка напред. И когато казваме, че човек

трябва да се жертвува, причината е пак същата – да се повдигне. Зад всички поети, писатели, музиканти, художници все седи някой, който ги обича. Ако нямаше кой да ги обича, от тях нищо не можеше да се очаква. Тъй щото, ако някой музикант е велик, причината за това седи в онази душа, която го обича и вдъхновява. Някой казва: Мене никой не ме обича. – Ако никой не те обичаше, ти щеше да останеш като някоя малка жаба в блатото, по цял ден да крякаш. Ако се намери човек, който може да обикне една жаба, както трябва, и тя ще се повдигне. Обаче, опасно е човек да обича жабата, както човека. Той ще обича жабата по особен начин. Затова е казано: „Не обичайте света!" За кой свят се отнася това? – За разваления свят, който всеки ден се руши и изчезва. Днес повечето хора лежат в този свят. Погледнете, какви са техните лица! Малко хора ще срещнете красиви. Лицата на много съвременни хора са на израждане, понеже вървят надолу, в низходяща степен. Това не е за упрек, но човек трябва да се пази от това деформиране. Ломброзо е изучавал престъпните типове и търсил причината на това израждане, на това деформиране. Казвам: главната причина за израждането на съвременния човек се дължи на това, че той не обича Бога. Втората причина е, че той не обича своя ближен. Защо трябва да обичаме Бога? – За да се влее в нас новия живот. Ако не Го обичаме, ние ще останем със стария живот в себе си, а старият живот е носител на злото, на страданията и нещастията на човека. Любовта към Бога подразбира вливане, прииждане на новия живот в човека. Съвременните хора стоят пред своите пресъхнали чешми. Казвам: не стойте пред пресъхнали чешми! – Ама те пак ще протекат. – Кога? – Когато завали дъжд. Много хора стоят със своите торби пред изсъхнали дървета и чакат оттам да им падне някой плод. Други пък стоят пред своите развалени храмове. Не стойте пред развалените храмове! Пресъхналите чешми, изсъхналите дървета, разрушените храмове, старите философи са изпели своята песен. Всички хора, в които Божествената мисъл тече, трябва да съзнаят това! Те трябва да разберат, коя мисъл преодолява в тях - човешката,

или Божествената. Когато дойдат изкушенията, хората имат условия да се познаят и да изправят характера си. Изкушенията, мъчнотиите са на място. Те дават възможност на човека да се бори, да работи върху себе си. Докато работи, докато се бори, той е на прав път. Неприятелят може да те мачка, да те събори десет пъти на земята, но ти не трябва да отстъпваш. Ще се бориш, ще падаш, ще ставаш, докато най-после застанеш лице в лице срещу него.

За свое оправдание, мнозина цитират стиха от Писанието: „В грях ме зачна майка ми." – Че майка ти те е заченала в грях, това е нейна работа, а твоя работа е да живееш по Бога, да учиш Божествените закони. Ще кажете, че много от греховете ви се дължат на вашето невежество. Преди два деня в стаята ми на „ Изгревът" влязла една малка мишка и яла без позволение, каквото намерила. Един ден я виждам в стаята си и я питам: ти защо яде без позволение? Нали си гостенка? Трябваше да чакаш, аз сам щях да ти дам нещо да си хапнеш. След това потърсих една от големите котки, да хване мишката, но не намерих. Донесоха две малки котенца, които до това време не бяха ловили мишка. Пуснах котенцата в стаята. Едното от тях изведнъж помириса, де е мишката, приближи се леко към нея, и веднага влезе в ролята си, постави се като голяма, опитна котка: подскочи, хвана мишката, започна да я мирише по муцуната, да играе с нея, докато най-после я изяде, по всички правила. Питам: отде се яви това съзнание в туй малко котенце? Значи, макар и малко, то знае, как да яде мишки. Следователно, когато човек върши някакво престъпление, той знае, как да го направи; в случая, той не е невежа. Всяко престъпление се върши със съзнание. То внася известна отрова в човешкия организъм; има храни, които също така действуват отровно. Също тъй има някои мисли и чувства, които се отразяват отровно върху човека. Например, ученият не може да употребява храна, каквато земеделецът употребява. Той не може да употребява и храната на търговеца. Според занятието си, човек внася съответни елементи в своя организъм. При сегашното положение на развитие,

човек трябва да яде малко, или по-право, да яде умерено, без чувство на лакомство. Колкото му се даде, той трябва да е доволен, да е благодарен, да не казва, че малко са му дали. Днес работникът получава известна надница и казва: Не ми е достатъчна тази надница, малко ми е. Чиновникът получава известна заплата, и той е недоволен. Всички съвременни хора страдат от вътрешна лакомия. Пращат някого в странство, дават му и дневни, и пътни, и пак е недоволен – малко били парите му.

Питам: какво ново внасят парите в човешката душа? Ако човек държи в ума си златото, среброто, желязото, като мощни сили, от които може да черпи знания, това има смисъл. Златото е устойчив елемент; при стоене на въздуха не се окислява. То не мяза на мъж, който продава съвестта си, нито на жена, която продава честта си. Следователно, да обичате златото, това подразбира, да внесете в себе си свойствата на златото – благородство и устой, че при каквито условия и да попаднете, нито да се продадете, нито да се вкиснете, т.е., да се окислите. Как можете да внесете това алхимическо злато в кръвта си? Новото време изисква нови хора, в кръвта на които да има злато. Новото време иде, защото Господ иде в света. Една ясновидка, американка, казва, че Господ ще дойде в 1932 г. За апостол Павел Господ дойде. Той всяка година иде за никого. И през тази година, и през следните години, Господ все ще дойде. Идването на Господа засяга само тия хора, които ще влязат в Божествената пещ. Обаче, идването на Господа представя велико събитие, от което цялата земя ще претърпи коренно преобразование. Могат ли съвременните учени да определят, какво е това събитие, и как ще се изрази? След като се извърши, те ще могат да го опишат, но до това време нищо не могат да кажат. Като мине този процес, учените ще започнат да го описват, как е станал, как се е явил този огън, какви са резултатите му, какво е останало след него. Все ще остане нещо след този огън. Все ще остане нещо от старата култура. Кое ще остане от нея? Здравото,

устойчивото, което не се поддава на никакъв огън. На земята ще остане свещеният прах на праведните.

„Денят Господен ще дойде!" Този ден иде да освободи хората от робството на смъртта. Този ден иде да освободи хората от вечния страх, от вечното недоволство. Казва се: „Небесата ще бъдат разгорени". Значи, редът и порядъкът, който сега съществува в живота на хората, както и в техните мозъци, ще претърпи известно преобразование. Техните понятия за морал ще бъдат несъвместими с новата култура. Днес някой човек може да те обере, но тогава няма да може. В новата епоха съдии няма да има - те ще бъдат безпредметни. Какво ще правят адвокатите тогава? И от тях няма да има нужда, всеки сам ще си бъде адвокат. Правникът ще бъде само съветник. Някой ще дойде при него и ще му каже: Аз дължа на еди-кого си четири хиляди лева; обещал съм да му дам по четири на сто, но сега ще му дам по пет на сто. Само в такъв случай трябват съдии; иначе, те нямат никакъв смисъл. „ Денят Господен иде"! Мнозина говорят за свършването на света. Някои даже са ме питали. Как ще се свърши света? Какво ще стане с нас? – Нищо особено няма да стане. Вие ще се преобразите само, ще олекнете, ще тежите един грам, и този грам ще съдържа такава мощна сила, че според волята си ще си създадете тяло, каквото искате, тежко или леко, според времето. То ще бъде като зародиш. Тогава Бог ще ви даде всички условия за развитие. Праведните ще бъдат благословени, ще се увеличават и ще се смаляват, според желанието си. Това е законът на смирението, през който трябва да минем, да се смирим. Като се говори за смирение, това подразбира човек да се откаже от грандоманията, от лакомството, защото смисълът на живота не е нито в многото, нито в малкото. Човек трябва да има само това, което му е нужно за даден случай. Тъй щото, трябва да се научите на закона на смаляването и на увеличаването. Като се смалявате, ще минете през най-малката дупка, през най-малкото отверстие, през най-малката междина. Възлюбеният на една мома бил окултист. За да я погали, той пъхнал ръката си през

най-малкото отверстие, през най-малката междина. Какви са тия малки междини, през които може да се мине? По същия начин и нашите ближни, които са минали в задгробния живот, ни галят с ръката си, но понеже не са много префинени, ние казваме: Какво стана, че изтръпна някак лицето ми? Вас ви е страх от мъртвите. Защо? Защото сте користолюбиви. Те казват: За да дойдем в този свят, между вас, да се проявим, или да се въплътим, вие трябва да ни дадете от вашия материал. Един английски учен, като правил опити със своя медиум, всякога го претеглял, преди сеанса и след сеанса, и намирал, че медиумът олеквал с шест килограма от първоначалната си тежест. Значи, това тегло се изразходвало от духовете, за да се проявят. Те взимали част от неговата материя. Понеже тази материя се разпръсвала в пространството, след сеанса, медиумката отново я придобивала. Ето защо, хората не трябва да си играят със сеанси; те трябва да се устройват много рядко, от учени хора, с никаква строго научна цел. Съвременните хора казват, че духове не съществуват. На същото основание, и мравите могат да кажат, че няма хора на земята. Те казват, че няма хора, но въпреки това усещат стрелите на хората. И вие казвате: Ангели няма! Да, но когато тяхното рало минава през нашия свят, разбърква работите ни. Питам: кой беше причината за всеобщата война? Духовете. Ангелите поставиха Европа на това място, за да видят, какво ще прави. Сега готвят още една война. С това те искат да кажат. Или ще изпълните волята Божия, или няма да ви оставим на спокойствие. Казвате: Това е наша работа! Вън от това, че те готвят война, но Господ готви огън. Христос казва: „Аз дойдох да запаля огъня". И наистина, огънят се разгорява. Тази пещ се готви навсякъде. Този огън ще обхване цялата земя. По какъв начин? Чрез Божествения газ, който ще се възпламени и ще пречисти всичко. Както златото минава през огъня на златаря, докато се напълно пречисти, така и хората ще минат през Божествения огън, за да се пречистят. Щом земята се пречисти, Господ ще създаде нов рай и ще постави в него третия Адам и третата Ева. От тях ще се образува

новия свят. Тогава Господ ще каже: „Елате вие, благословени мои деца, и наследете земята, наследете всичко, което съм приготвил за вас." Това е възкресението, което всички очакват.

Сега аз искам да ви оставя тази важна мисъл, но да не напуснете работата си; кой каквато работа има, ще я изпълнява до последния момент. Ще работите усърдно, няма да мислите само за ядене и пиене. Вие ще мислите, ще работите, ще се молите, докато дойде Господ. Всеки ден ще увеличавате вярата си; ще бедете доволни, без да се тревожите от всичко. Тази американка ясновидка е дала пет години срок до свършването на света. В схващанията си, тя е близо до истината, но според моите разбирания, ние се различаваме малко по въпроса. Човечеството се намира в навечерието на една нова епоха, но докато светът не се пречисти, не мине през огън, тази епоха няма да дойде. И докато Божественият огън не дойде в човека, той не може да започне новия живот,този закон е верен единично, индивидуално и колективно.

И тъй, като говоря върху тези странични мисли, аз искам да имате ясна представа за тях. Слънцето представя общия порядък, който сега съществува в света. Луната представя сбор от всички религиозни системи. Звездите пък са великите хора, които ще паднат и няма да светят, ще потъмнеят, ще изгубят светлината си. Казано е: „Небето ще се поколебае, и знанието на Сина Человечески ще се яви". Отде ще дойде? – Отвън ще го видите, отвътре ще го видите; единично ще го видите, и колективно ще го видите. Всички хора ще бъдат едно съзнание – нещо колективно. Тогава целият свят ще се открие пред вас, и ще кажете: „Едно време бяхме слепи, но сега всичко виждаме". Това всеки ясновидец вижда. Ясновидецът вижда, какво ще стане след 20 години. Де се вижда това? Разбира се, че не в това пространство около вас, но в друго някакво пространство. Има едно пространство близо до вас, което не е осветено, но ако го осветите, всички можете да виждате. Светлината разкрива и най-тъмните области в света. Светът е широк, необятен , той обхваща цялото

пространство. Мравите не виждат това нещо. Било е време, когато човек е виждал звездите само от първа, втора най-много до трета величина, а сега вижда и тия от пета, шеста и седма величина; и останалите звезди, до 20 величина вижда, но вече с телескоп. Какъв ще бъде онзи човек, който би видял направо с очите си звездите от 20 величина?

В света съществува нова наука, достъпна за малцина. И наистина, голямо изкуство е да виждаш човека колективно, как се движи неговата мисъл, неговото чувство, как се проявява неговата воля, и след това да разбираш неговия Божествен произход, какви влияния и сили се вливат в неговата душа. Няма по-красива картина от тази, да виждаш човешката душа, някъде далеч в пространството, с бяла, приятна светлина! Красиво е човешкото лице, в което и крака, и ръце, и очи, и уши, и нос, и чело – всичко говори. Това показва, че съзнанието на такъв човек прониква навсякъде в неговата форма. Сърцето на този човек трепти, защото няма място, дето Божествената мисъл да не прониква. Това подразбира, че Божественото съзнание работи в този човек. Такива души можете да срещате навсякъде. Усъмните ли се малко, всичко около вас ще потъмнее. Ще кажете: Господи, дали това беше действителност, или сън? Повярвате ли отново, съзнанието ви пак ще се проясни. Казвам: Божественият огън няма да продължава само един ден. Дълго време ще продължава това горене! В Америка някъде се запалила една ръка, в която имало някакъв запалителен газ, и години вече, как не могат да я изгасят. Питам: ако американците и досега още не могат да изгасят този газ, какво остава за Божествения огън? Нека учените изчислят, колко време ще гори земята след идването на Божествения огън. За да се изчисти, земята ще гори най-малко сто години, и пак няма да изгори. Този огън ще започне от повърхността, и постепенно ще минава все по-надолу. След този огън земята ще се отопли добре, и върху нея ще се създаде отлична култура. Отде ще дойде тази топлина? От вътрешността на земята, от центъра. Новият огън ще завари стария,

който и досега още гори; той е останал от атлантската раса. На земята има още и лемурийски огън, както и огън от полярната епоха. Новият, последният огън ще се яви като вълна. Полярният огън не е достигнал още до центъра на земята. Когато и този огън достигне центъра на земята, вълните от четирите огъня ще се съединят в този център, и тогава нашата земя ще изпее своята песен. Това означава, че тя е дошла вече до своята старческа възраст, вследствие на което животът й ще се пренесе другаде някъде. За сега този огън не е достигнал още до центъра на земята. Хиляди години има още, докато той стигне до този център. „Денят Господен иде!" Туй, което е вярно за земята, вярно е и за вашето съзнание, и за вашия ум. Много неща има в умовете на просветените хора, вследствие на което те се спъват. Една от спънките им е съмнението, например. Ето, толкова години вече, как хората мислят, Библия четат, Евангелие четат, но истината още не се е разкрила пред тях. Кое спъва хората? Две неща спъват хората. Първо, те не обичат Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Второ, те не обичат ближния си, като себе си. При това положение, каквото да четете, каквато наука и да имате, всичко ще се стопи пред лицето ви. Някои говорят за астрологията. Тези учени знаят малко, или почти нищо за небесната астрология. Те знаят нещо за зодиака, който е в техния мозък. Наистина, всички науки са вътре в човешкия мозък, но ученият астролог трябва да познава тия науки и вън от себе си. Хиромантията съществува в ръката ни, но има хиромантия, която съществува и в самата природа. Също тъй има астрология и в природата, но тя е отвлечена наука. Между всяка наука, външно и вътрешно, има известно съотношение. Например, какво показват дългите линии? Или, какво показват големите очи, големите устни, късото тяло, сухото тяло, набитото тяло и т.н.? Хора, които по темперамент са сангвиници или жизнени, имат повече вода в организма си. В тях преобладава водният елемент . Такива хора обичат повече яденето и пиенето. Други хора имат повече въздух; те

са сухи и енергични, работят много; в тях има постоянна топлина. Като работят повече, те произвеждат голямо количество топлина, необходима за стопляне на водата. Защо е топлината? – За да стопи леда, да го превърне във вода, а водата в пара. В духовния живот на някои хора водата е замръзнала. Животът представя вода; ако тази вода е замръзнала, трябва да дойде топлина, която да стопи леда. Следователно, Божествен огън трябва да дойде, да разтопи този лед, да го превърне във вода, която да се влее в живота на човека. Съществува още и умствено-нервен темперамент, който представя инсталация на умствения орган. Тази инсталация свързва човешкия мозък с умствения свят, от който слизат енергиите за физическия свят. Човек трябва да изучава темпераментите, чрез тях да разбира и своето естество. В това отношение, човек трябва да има отворени прозорци към всички висши светове, за да могат през тях да минават енергиите към физическия свят. Що се отнася до съмнението, оставете го настрана, то не води на добър край. Да се съмняваш , това не е наука. Да вярваш, това е наука; да учиш, това е наука; да любиш, това е наука. Да критикуваш, това не е наука, това е чоплене. Кога се съмняват хората? Когато пътуват в мрачна нощ и изгубят пътя си. В този момент, когато денят Господен дойде, за едни ще създаде ден, а за други – нощ. Денят Господен , който носи Божествения живот в света, ще разедини грешните от праведните. Грешните са паразити на гърба на праведните; понеже тези паразити не знаят да работят, като слязат от гърба на праведните, очаква ги смърт. И за това казвам на грешните да слизат от гърба на праведните и да се покаят. Казвате: Що е паразитизъм? Когато ученият използува труда на праведните, като ги заблуждава със своята наука, това е паразитство; когато религиозният използува труда на праведните, това е паразитство. Всеки трябва да проповядва истината не за пари, а от любов към нея! Ще учиш хората не за пари, а от любов към науката! Който учи и проповядва на хората, без пари, от любов към Бога, като влезе в дома на праведния, последният ще го приеме и нагости на драго сърце.

Трябва ли тогава свещеникът да се осигурява? Ако свещеникът трябва да се осигурява, на същото основание и богомолците трябва да се осигурят. Защо душата на свещеника да бъде осигурена, а тази иа вярващия да не бъде осигурена?Защо министърът да бъде осигурен, да има автомобили, а простият гражданин да няма? Ако първото положение е справедливо, дайте право и на последния гражданин да има автомобил. Аз мисля, че министърът няма защо да бърза толкова; няма защо да тича цял ден по улиците. И владиците могат без автомобил. Има един владика, който седи по-високо от всички други. Когато Бог е изпратил човека на земята, Той предварително го е питал, готов ли е да ходи пеш. Казват някои, че владиците трябвало да пътуват с автомобили, понеже носят в себе си Светия Дух, та да не се изтощават. Освен това, владиците не трябвало да се занимават с физическа работа. Как е възможно това? Христос беше дърводелец, работеше, а сегашният владика не знае и ренде да кара. Това са изопачени понятия. Всички, които искат да застанат на чело на някаква работа, трябва да знаят поне един занаят.Те трябва да знаят не само философия, но да бъдат и поети, и писатели, и художници, и музиканти, да влизат в положението на хората, да ги разбират. Например, при министъра на просветата дохожда един поет за служба, но той грубо му казва: Не се занимавам с поети! Ако сам министърът беше поет, той щеше да разбере положението на поета, който е дошъл с някаква молба при него и щеше да каже: Дайте място на този поет! Ако министърът беше художник, като дойде при него някой художник, щеше да влезе в положението му и ще каже: Дайте място на този художник! Такива трябва да бъдат министрите. Като ме слушате, ще кажете: Лесно се говори, но не се постъпва така. Какво се върши в сегашната култура? Навсякъде подкупи. Каквато служба потърсиш , все трябва да обещаеш нещо. Ако нищо не можеш да обещаеш, тогава трябва да търсиш силни хора на деня, те да те наредят. Питам. какви държавници, какви управници са тия, които могат да се подкупват? Всички хора днес се подкупват. Каква е тази

култура, в която парите играят важна роля? Това не е никаква култура; това не е никаква религия. Срам, позор е това за бъдещото човечество! Срам и позор е това и за вас, като граждани на Царството Божие, които сте се отдалечили от Бога! Срам и позор е всичко това, което се върши пред лицето на Бога, и то от братя и сестри!

„Денят Господен иде!" Когато Божественият огън дойде в света, всичко криво ще изчезне. Сега, като говоря за владици, за министри, аз нямам предвид самите тях. Всеки е владика за себе си. Всеки е министър за себе си. Неофициалните владици и министри са по-опасни от официалните. Всички трябва да се освободите от старите си навици. Господният ден, който иде, ще бъде ден на такава голяма светлина, пред която нищо няма да се скрие. Казвате: дали е дошло времето? – Закъснели сте. Ако в продължение на пет години още не изправите живота си, този ден ще ви завари неподготвени. Искам да остане в душата ви светлата мисъл: Светът вече влиза в нова епоха, в нова култура. Сегашната епоха заминава. Старото човечество е като стара баба със своите внучета, на които ще остави всичкото си наследство. Като дойде новият Адам, и той ще остави наследството си на своите внучета. Това ще бъдат новите хора. Отдето и да дойдат, те ще бъдат добре дошли. Много пъти съм казвал: минаха онези времена, когато грешните хора могат да се радват. Радост за тях няма да има. Каквото и да ядат, те ще бъдат пълни с горчивини, със съмнения, с болести. Няма лош човек в света, който да не страда, и който да има мир в душата си. Казано е. „Грешните ще бягат,без да ги гони някой." И тъй, огънят, който Господният ден носи, е огън на Божествената Любов, която ще озари света. Ето защо, ние трябва да се молим, Господ да дойде, колкото може по-скоро. Досега е било все отлагане. Повече не може да се отлага. Може да се отлага най-много още за пет или десет години, но повече отлагане е невъзможно! Господният ден ще дойде, и като се срещнем, ще си поговорим. Следователно, ако след пет или десет години не дойде, след две хиляди години непременно ще дойде, Ще кажете: има още да се

живее! Та сега вие не живеете, това не е живот. Новият живот само може да се нарече живот, в пълен смисъл на думата. Докато дойдат тия две хиляди години, гответе се за новия живот. Гответе се за Божествения огън, който влиза в света. Започнете да изучавате новото в човешката мисъл , в човешките желания и в човешката воля, като динамически сили. По този начин само човечеството може да създаде своята нова мисъл.

Казвате. Ние се намираме на кръстопът, на водовъртеж. Водовъртеж се образува само тогава, когато гори един свят, като сегашният; обаче, когато се създава нова епоха, никакъв водовъртеж не се образува. Тогава се образува нов център, какъвто се образува при покълването на семката. В този център се съсредоточават силите на разумните същества. Значи водовъртежът е у вас. Ако искате да се освободите от него, повикайте по-скоро Господа да дойде у вас. Като изгори вашият свят, от душата ви ще почне да излиза нов пламък. Тогава вие ще кажете: Умрях, за да се родя отново. Това значи новораждане, възкресение. Някои от вас могат да имат тази опитност още сега, а други може вече да са я имали. Само по този начин ще се освободите от недъзи. Недъзите, които съществуват във вас, са препятствия само за да се прояви вашия характер. Постарайте се да преодолеете всички мъчнотии в живота си. Ставате сутрин духом неразположени. Знайте, че това неразположение се дължи на вътрешната дисхармония, предизвикана от мислите на противоположни на вас същества. Ставате ли сутрин, душата ви трябва да е изпълнена със светли мисли, които идат от Бялото Братство. Някога вървите из пътя, но мисълта ви се губи, преплита. Какво трябва да направите? Ще се повдигнете на тази висота, на която живеят Белите Братя. Условията, при които сега живеете, са трудни, и за да издържите на тях, трябва да имате броня, да се пазите. Вашето тяло трябва да вибрира в съгласие с вашите висши мисли. Това е една естествена броня. Като кажете, че Бог царува в света, трябва да вярвате, че наистина Бог царува. Като кажете, че трябва да обичате

всички хора, трябва да ги обичате. Като кажете, че трябва да простите на всички хора, трябва да им простите. Като кажете, че трябва да изгорите всички полици, изгорете ги. Като кажете, че няма да давате повече пари с лихва, не давайте. Щом кажете, че Бог царува в света, трябва да сте готови на всички жертви заради Него. Тогава и да дадете пари някому, той непременно ще ги върне. С кого трябва да постъпвате така? Най-напред ще постъпвате така с вашите братя, които обичате, а после ще разширявате кръга. Защо трябва да постъпвате така? Защото, когато зрението се развива, то започва да се диференцира към центъра, а после отива към другите посоки.

И тъй, ние трябва да дадем любовта си първо на онзи, който седи близо до Бога. Колкото по-далеч стои човек от Бога, толкова по-малко ще бъде обичан. Ако искате да ви обичат, трябва да седите близо до Бога; не седите ли близо до Него, по-малко ще ви обичат. Ако ви малко обичат, значи, вие седите далеч от Бога. Питам: възможно ли е да не обичате чешма, която постоянно извира? Можете ли да не обичате дърво, увиснало от сладки, зрели плодове? Можете ли да не обичате каса, пълна със злато? Можете ли да не обичате дюкян, пълен със стоки, каквито пожелаете? Можете ли да не обичате хамбар, пълен с жито? Невъзможно е да не се обичат тия неща. Казвам: ако сте течаща чешма, всички ще ви обичат; ако сте дърво, пълно с плодове, всички ще ви обичат; ако сте каса, пълна със злато, всички ще ви обичат; ако сте хамбар, пълен с жито, всички ще ви обичат; ако сте дюкян, пълен със стока, всички ще ви обичат. Защо казвате тогава, че няма кой да ви обича? Щом не ви обичат, вие сте суха чешма; щом не ви обичат, вие сте празна каса; щом не ви обичат, вие сте хамбар, в който няма жито. И обратният процес е верен. В такъв случай, вие казвате: Господи, напълни хамбара ни! Няма защо Бог да пълни хамбара ви – трябва да се напълни вашето сърце, да сте близо до Бога, да бъдете носители на Любовта. Не само Бог е носител на Любовта, но и ние можем да бъдем носители на Божията Любов. Христос казва; „Както Отец ми е дал живот, така и аз давам живот на другите. Такъв

е законът. Лошите хора са спрели Божия живот, Божествената канализация. Божественият огън иде сега да разтопи този лед, да се отвори канализацията, да няма никакво спиране. Щом няма никакво съмнение, подозрение, и Божественият живот свободно ще протече. Бог иде сега в света да разтопи този лед, да отвори запушените канали, да проникне в тях Божията Любов, Мъдрост и Истина. По този начин хората ще почувствуват велика радост в душата си. Само така те ще се домогнат до свободата, която от хиляди години насам очакват. „Господният ден иде!" Колкото по-скоро дойде, толкова по-добре; ако закъснее, ще има малко страдания, сълзи, но все пак трябва да се примирите с мисълта, че ще дойде този ден. Преди десетки години в Америка очакваха Христа: вярващите американци, облечени с бели дрехи и с цветя в ръце, излязоха да Го посрещнат, но Той не дойде по начин, какъвто го разбираха. След това те почнаха да видоизменят своите теории, да казват: Ние не можахме да изчислим точно времето, когато Христос ще дойде. Ние не можахме да определим, кога ще настъпи Господният ден. През 1914-15 г. пак очакваха Господа. Той дойде, но с Неговото дохождане се обяви войната. И сега пак казват, че през 1932 г. Господ ще дойде. Питам: ще Го познаят ли, като дойде? Христос казва: „Когато Син Човечески дойде, ще намери ли достатъчно вярващи? Ще познаят ли хората, че Божественият огън е дошъл? Какво ще кажете за тези вярващи, които и след изгарянето си пак не повярват? И като горят, грешните пак не вярват. Аз превеждам Христовия стих: „След като Божественият огън дойде, ще има ли достатъчно вярващи в това учение, които да преустроят света?" Светът може лесно да се пресъздаде. Всичката мъчнотия седи в изявяването на човешката душа. При сегашната епоха, главната мъчнотия седи в изправянето ума и сърцето на човека.

Казвам: когато Божественият огън премине, ние ще имаме религия на Братство – религия, за която Писанието казва: „Когато дойде Бог във вид на огън, Той ще се засели между хората на земята и

ще остане при тях с хиляди години." Казано е: „Хората ще ми бъдат народ; аз ще им бъда Бог, и няма да има от какво да се плашат. Всеки ще седи под смоковницата си." Тогава ще има и музика, и пеене, и култура. Хората ще се молят на Бога, без да се нуждаят от църкви. Всички ще бъдат братя помежду си. С това ще се ознаменува денят Господен. Всички хора ще бъдат носители на новата култура, която наричаме „култура на огъня". Всички ще бъдат знаменосци на огъня. Забележете, днес всички светски хора казват: Вярваш ли в това? – и веднага вадят револвера си. Щом извадят револвера си, те отварят огън, и заставят богаташа да даде пари. Чудно нещо! Светските хора разбират, че огънят върши всичко, а религиозните вярват без огън. Огън ще носим ние! Пълни с електричество ще бъдем! Като насочите ръката си срещу неприятеля, от ръката ви трябва да излезе ивица огън, дълга 4-5 метра, от която той да избяга. Един от нашите приятели вървял сам в гората, но го срещнал един апаш и му казал:Горе ръцете! Той дигнал ръцете си нагоре. Апашът съблякъл горното му палто и заминал. Ако нашият приятел беше човек от истински религиозните хора, достатъчно беше само да дигне ръката си нагоре, за да излезе от нея силна електрическа светлина, от която апашът да се простре на земята. Ние чакаме сега Господ да направи всичко заради нас. Аз се радвам, че Господ ще направи всичко заради нас, като изпрати Божествения огън. Тогава хората ще си купуват револвери от Божествени фабрики. Всеки човек ще ходи препасан с револвер.

„Денят Господен иде!" Като ме слушате да говоря по този начин, казвате: Дали няма някакъв заговор срещу нас? – Има заговор, разбира се. Какъв по-голям заговор може да има от този, човек да живее чист и свят живот и да се съедини с Господа – най-великата сила в света? И ако мъртвите вярват в Бога, те ще станат от гробовете си. И ако хората вярват, че Господ управлява света, че трябва да се подчиняват на Неговата мисъл, че чувствата им са изблик на Неговото сърце, те ще бъдат носители на Божия живот. Как ще стане

това, по кой начин, именно, то е друг въпрос. Всички хора са носители на Божията Любов! Не е достатъчно само да вярвате на думи, но да имате жива вяра. При тази жива вяра, като дойде в ума на човека една красива мисъл, той ще благодари на Бога; като дойде в сърцето му красиво, велико чувство, той пак ще благодари на Бога; най-после, като извърши едно велико дело, той пак ще благодари на Бога и ще каже: Господи, по-често се проявявай по този начин в мене! И ако Господ всеки ден така се проявява в нас, това ще бъде благословение за нашите души. Затова нещо, именно, говори Псалмопевецът: „Ще се зарадвам, когато видя лицето Ти".

Беседа от Учителя, държана на 11 септември, 1927 год., София. – Изгрев.

ЗАРАДВАХА СЕ УЧЕНИЦИТЕ

„И това като рече, показа им ръцете и ребрата си. И зарадваха се учениците, като видяха Господа.“ /Йоана 20:20/

В прочетената глава има ред важни положения, които са свързани в едно цяло. Смисълът па живота седи в цялото. Частите на каква и да е величина са израз на цялото. Следователно, животът на частите зависи от живота на цялото. Това е важно положение, което трябва добре да се схване, за да се осмисли целокупния живот. Ако животът на съвременните хора се е обезсмислил, то е по единствената причина, че те искат да живеят извън цялото, което е невъзможно. Ако човек се откаже от цялото, което представя реалността или разумността в живота, той неизбежно ще дойде до положението, в което се намират съвременните общества. Днес всички учени и философи, поети и музиканти, художници и артисти, всички считат обществото за идеал, за някакво божество. Ето защо, всички искат да имат доброто мнение на обществото, а ние виждаме, че от каквито индивиди да е съставено това общество, то има свои дефекти, свои недостатъци. Кажете, например, можете ли да прекарате с един човек от това общество 20 години на едно място. без да се скарате, или да си кажете една лоша дума? Значи, хората, които съставят обществото, не са светии, вследствие на което не трябва да се боготворят. Идеята, че обществото трябва да се зачита, е права. Обществото е израз на високо съзнание. Когато някой човек излиза от името на известно общество, той мисли, чувствува и действува по-високо, отколкото, ако би се проявил от свое име. Например, от името на някое общество той може да постъпи справедливо, без да обича правдата. Защо? Нещо го заставя да постъпи така. Казвате: Как е възможно разумен човек да постъпва по нечие давление? Ако дадете наклон на водата, и бистра,

и мътна да е тя, и двете води ще вървят в едно направление, и каквото срещнат на пътя си, ще постъпят по един начин. Ако запитате водата, защо тече в тази посока, тя ще каже, че така желае. Не, това не става по нейното желание, но наклонът, който е даден на водата, определя посоката на движението й. Водата ще бъде много мирна, ако тече по хоризонтална посока. Това е положение, което няма нищо общо със самия живот. Явленията в живота и природата стават ясни само тогава, когато са във връзка със самите нас. Човек може да възприеме лесно всяко нещо, което носи светлина за ума, топлина за сърцето и свобода за волята.

„Показа им ръцете и ребрата си." Какво нещо е ръката? За онзи, който не се занимава с устройството на ръката, с формата й и с нейните линии, тя нищо не представя. Обаче, за онзи, който се занимава с науката за ръката, по-красив, по-добре устроен уд от нея няма. По красота и по изящество няма друг уд в човешкия организъм, подобен на ръката. Някой може да намира дефекти в устройството на ръката, но те се отнасят до деформираните ръце, до ръце, които са се отклонили от правилната форма на ръката, която природата първоначално е създала. Красотата на един уд не седи само в неговата съвършена форма, но и в приложението на този уд. Ръката представя историята на човечеството. Всичко, което миналите и сегашни култури са създали, е отбелязано на ръката. Като изучават формата на ръката и линиите по нея, съвременните хиромантици и досега още не могат да се произнесат, кога е създадена линията на живота. Цяла епоха, цяла култура е взела участие в създаване линията на живота, но хиромантиците не знаят нищо по този въпрос. След това дойде нова култура, нова епоха, която създаде линията на сърцето. Най-после дойдоха нови хора, интелигентни, умни, които създадоха нова епоха, плод на която беше създаването линията на ума. Значи, три важни линии има на ръката: линиите на живота, на сърцето и на ума. Докато Христос беше на земята, Той внесе едно малко подобрение в съдбата, в щастието, или в тъй наречената сатурнова линия. Мнозина

запитват: С какво се занимаваше Христос на земята цели 33 години? – Той внесе корекции, подобрение в линията на съдбата. Тази линия минава през средата на ръката, по направление на средния пръст. Който не познае, какво е направил Христос, като е живял на земята, нека погледне линията на съдбата си и да чете – там е написано всичко. У някои хора тази линия липсва; у други е добре начертана, а у трети едва сега Христос я пише. Голямо нещастие за човека е да няма тази линия на ръката си. Такъв човек е изложен на големи мъчнотии и неприятности в живота: той трябва да работи сам, без приятели, да преодолява условията на гъстата материя. Всичко това не говори добре за хора, които нямат тази линия. От изследванията, които съм правил върху ръцете на българите, дойдох до заключение, че те трябва да работят много върху сатурновата линия, която е доста къса. Другите три линии съществуват у тях, но са значително деформирани; и те трябва да се изправят.

„Показа им ръцете си". Какво искал да каже Христос с показването на ръката си? Той искал да покаже, каква корекция е направил в трите линии, а главно в сатурновата линия. Как мислите, коя ръка е показал Христос, дясната или лявата? По този въпрос и досега има спор. Аз мисля, че Той е показал лявата си ръка. Лавата ръка е царската ръка. Тази ръка дава разпореждания, като царица, а дясната служи, изпълнява, затова е по-развита. Мнозина казват: Какво може да направи лявата ръка? – Много може да направи тя. Привидно дясната ръка върши много работи, но по-важна е лявата, която издава заповедите. Лявата ръка стимулира, а дясната – изпълнява. В живота важни са стимулите.

За изяснение на последната мисъл, ще приведа един пример от живота. Срещате един млад момък, ходи изпокъсан, невчесан, от нищо не се интересува. С майка си и баща си е груб, не им помага в работата, ходи натук-натам без работа, не му се живее. Не се минава много време, срещате същия момък, но вече добре облечен, спретнат, косите гладко вчесани, интересува се от наука, учи, чете, доволен е от

живота. Защо? Заинтересувал се е той от някоя ръка. Дето ходи, каквото прави, все за тази ръка мисли. Красива е тази ръка! Особено красива и интересна е лявата ръка. Защо се е заинтересувал от тази ръка? Защото от нея изтича нещо хубаво. Хората го гледат, смеят му се. Не, не е за смях това. Когато пипнете ръката на някой човек, вие засягате цял свят. Казвате: Какво интересно има в ръката? Женска или мъжка ръка, все едно – ръка е това. Не е достатъчно да се произнесете само, че това е ръка, мъжка или женска. Като се каже женска ръка, пред очите на учения човек се разкрива ц-ял свят – възвишен, Божествен свят, на който лявата ръка е изразителка. Този свят свързва човека с любовта. Като се каже мъжка ръка, пред учения се разкрива друга страна на Божествения свят – светът на мъдростта, чийто изразител е дясната ръка. Следователно, ако се докоснете до лявата ръка на човека, вие се свързвате с любовта, от която соковете на живота започват да текат и към вашето сърце. Ако се докоснете до дясната ръка на човека, вие се свързвате с мъдростта, която внася нова светлина, нови идеали във вашия ум.

Казвате: Това са младежки работи! – И младите, и старите еднакво горят. Когато искат да се посмеят на старите хора, българите казват: „Старо бунище като се запали, мъчно се гаси ". Какво означава това? Когато стари въглища се запалят, лесно горят, понеже процесът на овъгляването в тях се е извършил напълно. Младите, новите въглища, не горят добре, защото не са напълно овъглени. Когато хората казват, че сухите дърва, или сухите въглища горят лесно, тук се крие друга идея. Не горят сухите дърва, но животът гори. Дето има пълно горене, то е признак на нормален, добре развит живот; дето горенето е непълно, то е признак на ненормален живот, и тогава казваме, че сухите дърва горят. Щом сухите дърва почнат да горят, работата на хората се е свършила вече. Ако съвременните хора разбираха смисъла на живота, те нямаше да се нуждаят нито от дърва, нито от въглища. Който води добър, нормален живот, той ще може да се ползува от топлината, която се развива при храненето и нямаше да

се нуждае от дърва и въглища за отопление. Сега, като не живеят правилно, хората се чудят, как да си доставят повече дърва и въглища, за да се отопляват през зимата.

„Христос им показа ръцете и ребрата си ". Велико нещо се крие и в човешките ребра! В създаването на ребрата се чете цяла история. Мнозина се запитват, защо е създаден така гръдния кош. – Как трябва да е създаден? Който не разбира законите на природата и пътищата, по които тя работи, той не вижда дълбокия замисъл, по който тя твори и създава. Всичко, което природата е създала, е осмислено. За учения и камъните, и долините, и върховете, и растенията, и животните имат смисъл. По тия неща той чете, учи, намира големи закономерности. Всеки планински връх отговаря на известни центрове. Те пък отговарят на известни положения в слънцето. Всички промени, които стават на земята, зависят от промените в слънцето. Като казвам, че и в слънцето стават промени, ще се заинтересувате, на какво се дължат тия промени. Няма да се спирам върху този въпрос, но казвам, че причините за измененията, които стават на слънцето, са съвсем различни от тия за промените на земята. Едно е важно да знаете: материята е подложена на постоянни промени. Щом материята се изменя, едновременно с това се изменя и разумния живот. Щом разумния живот се изменя, и условията на живота се подобряват. Всичко в живота се стреми към вътрешен израз.

„И зарадваха се учениците, като видяха Господа." Защо Христос се яви на своите ученици? Всеки казва: Какво мога да направя аз, като човек? Казвам: вън от цялото, частта не може да се прояви. За да се прояви, човек се нуждае от общество; обществото се нуждае от народ; народът пък се нуждае от цялото човечество. Ако човечеството иска да се прояви, то се нуждае от свят, още по-висок от своя. Значи, в света съществува зависимост, както между всички явления, така и между всички величини. Разумният човек схваща тази връзка, тази зависимост, която съществува в Първичната Причина. И в този

смисъл, всеки човек счита, че той представя последната нишка или последната халка от общата верига. Оттук изваждаме следния закон: когато съедините двата края на една верига, образува се едно вътрешно течение на сили. Ако съвременните хора разбираха този закон, те лесно щяха да изправят своя живот. Едно се иска от човека: да държи връзката си с цялата верига. Ако се обърка в мисълта, или в чувствата си, той се отказва от тази верига, и трябва да мине дълго време, докато отново заеме първото си място. Когато човек умре, той отпуща ръцете си, откъсва се от веригата на цялото и казва: Свърши се с мене! Няма какво повече да се прави. След това домашните му кръстосват ръцете, или ги спущат надолу, но каквото и да правят с него, това е изкуствено положение. Който иска да започне някаква деятелност, той трябва правилно да постави ръцете си, и то така, че през лявата ръка да минават теченията на сърцето, а през дясната – теченията на ума. Само по този начин може да се прояви мощното в човека, което да му отвори път към светли идеи, с помощта на които да работи и да се развива. Оттук вадим заключение: успехът на обществото зависи от неговите индивиди. Ако индивидът е свързан с цялото, той ще укаже влияние и върху човечеството, като цяло. Когато слезе на земята, Христос беше свързан с онова велико, мощно цяло, което писа върху човешката ръка. За нас е интересна не само човешката ръка, но и нейните пръсти. В това отношение, всеки човек, всяко общество и всеки народ имат много още да работят. Голямо изкуство е човек да си извае красива ръка!

Сега, аз засягам мимоходом хиромантията. Тя е наука, която показва скритите условия в ръката. С частите на ръката се занимава не само хиромантията, но и астрологията. Хиромантията се занимава главно с физическата страна на ръката, а астрологията – с физиологическата. Значи, хиромантията и астрологията разглеждат физическата и физиологическата страна на процесите, които работят в целия космос. Често вие чувствувате, че животът ви се е обезсмислил. Защо? По единствената причина, че между вашите и

Божествените мисли и желания няма връзка. И в любовта на съвременните хора няма връзка. Двама души се обичат, но защо се обичат, и те не знаят, нямат връзка помежду си. За да обичаш някого, ти трябва да имаш определена цел. Всяко нещо, което правите, трябва да бъде с точно определена цел. Вие трябва да знаете, защо го правите. Например, когато Христос показа ръката си на своите ученици, Той имаше строго определена цел. Като им показа ръката си, Той ги запита: Можете ли да четете по линията на съдбата? Какво нещо е съдбата? Съдбата е изразена чрез сатурновата линия. Тя представя Божията благодат, която иде отвън. От две хиляди години насам се говори за тази благодат, за спасение чрез вярата. Съвременните християни не подозират нищо за тази линия. Те четат стихове след стихове, глави след глави, но никой от тях не се е заел да чете по ръката си, да види, доколко е разбрал Писанието. Разбирането на Писанието зависи от правилността на тази линия. У някои хора линията на съдбата е добре очертана на ръката, а у някои е скрита, дълбоко заровена в земята, като някое семе, покрито отгоре с дебел пласт тор. За да могат светлината и топлината да влияят върху това семе, да може да расте и да се развива, част от този тор трябва да се изхвърли настрана. При това ново положение, семето може да се развива правилно. Това показва, че семето не се нуждае от много тор. В този смисъл, някои хора се стремят към големи богатства, но тия богатства не са нищо друго, освен излишен тор, от който трябва да се освободят. Малко тор е нужно на човека. Голямото количество тор е онова богатство, от което човек страда. Голямото богатство е една крайност в живота, а недоимъкът е друга крайност . Виждате друго семе, посадено в песъчлива почва, но не може да вирее, няма влага, няма топлина, необходими за неговото развитие. Какво трябва да направите? Ще вземете малко тор и ще турите върху него. Значи, за да може първото семе да расте и да се развива правилно, трябва да се отнеме част от неговото изобилие, от неговото богатство. За да може второто семе, което е поставено при бедни, оскъдни условия, да се

развива правилно, трябва да му се даде от изобилието на първото семе. Богатството и сиромашията, взети в умствено и сърдечно отношение, са две условия в живота, които трябва разумно да се урегулират. Когато умът на човека е богат, трябва да се вземе от неговото изобилие, от неговото богатство, за да се натори сърцето; когато сърцето на човека е богато, трябва да се вземе от неговото изобилие, за да се натори ума. Следователно, нито сърцето може да се развива без наторяване, нито умът може да се развива без наторяване.

И тъй, когато се говори за любовта, ние разбираме подобрение в съдбата на човешкото сърце. Само любовта е в сила да подобри състоянието на сърцето. Не е достатъчно само човек да има опитности, но той трябва разумно да използува тия опитности. Съвременните хора са така вкиснати, че богати и бедни, учени и прости, всички са недоволни от живота. В себе си не вярват, в ближните си не вярват, в Бога не вярват – какво друго може да им се даде? От кого могат да получат нещо? Истинската вяра подразбира положение, при което човек да не се разколебава в своите убеждения, да не губи упованието си в Бога. Какво виждаме в живота? Докато е здрав, човек вярва в себе си, вярва в ближните си, вярва и в Бога; щом се разболее, той изгубва вярата си. Силен във вярата си е онзи, който, като легне болен и умира, може да каже: Аз няма да умра! Ще живея заради Бога, за Неговото велико име, да Му служа и да се радвам на всичко, което Той е създал! Не е достатъчно само да изговори тия думи, но като ги каже, да стане от леглото си. Този човек се намира в положението на акробат, който минава по тънко въже. При тежки изпитания вярващият минава по косъм, но той трябва да каже: Аз ще мина по този косъм благополучно! Ще кажете: Ние искаме научни данни по това. – Животът не се поддържа с научни данни, но със следната велика аксиома: Бог живее в света, следователно, и аз живея. Докато спазвам Божиите закони, мога да се радвам на живота, който Бог ми е дал. Щом човек поддържа тази аксиома в себе си, той ще има Божието благоволение. Докато дава път на Божественото в себе си,

човек всякога ще има Божията подкрепа. В който момент се откаже да работи, и плаче като малко дете, което иска да подчини майка си, да му даде, каквото то желае, той вече се е отклонил от правия път на живота. Който иска да подчини Божественото на личното, на човешкото в себе си, той се е индивидуализирал, а едновременно с това е взел кривия път в живота.

Следователно, новият живот изисква всички хора да се подчинят на великия закон на Любовта. За да се проявява правилно, животът трябва да има за тил Любовта. Ако животът не подразбира Любовта, той е безсмислен; ако светлината не подразбира знанието, Мъдростта, тя е безсмислена; ако свободата не подразбира Истината, тя е безсмислена. Съвременните хора искат да живеят добре. Как могат да живеят добре без любовта? Те искат да имат светлина, знание. Как могат да имат светлина, знание без мъдростта? Те искат да бъдат свободни. Как могат да бъдат свободни без истината? В това седи смисълът на живота, в това седи великият стремеж на човешката душа. Ние можем да бъдем свободни само тогава, когато даваме свобода и на другите. Ние можем да бъдем обичани само тогава, когато обичаме всички хора, всички живи същества. Който не люби всички, той не може да бъде обичан, не може да има любов в себе си. Казвате: Може ли да се обича лошия човек? И лошия човек може да се обича. – Как? Ще се обича доброто в него, а не лошото, не недъзите му. В това отношение, всеки човек, и най-лошият, и най-престъпният, имат нещо добро, красиво в себе си, което заслужава да се обича. Лошото не представя човека, нито пък има нещо общо със самия живот. Де е човекът тогава? Ще отговоря със следния пример. Вие претегляте три хиляди килограма розов цвят и го туряте настрана; виждате, че той представя един голям куп. Дали сте по-близо, или по-далеч от този куп, вие усещате неговата приятна миризма. Питам: целият куп ли мирише? Не, само една малка част от това количество роза е причина за миризмата. За да се извади онова вещество, което е причина за приятната миризма на розата, всички тия цветове трябва

да се варят с вода, докато се извлече едва един килограм розово масло. Значи, тук е важен нектарът, който се е съдържал в цвета. Всичко, което остава след отделянето на маслото, се изхвърля навън, като непотребно. Такова нещо представя човекът Всички негови слабости, недъзи, пороци не са нищо друго, освен непотребното от розата, което остава след отделяне маслото от нея.

Казвам: многото, което човек има в себе си и мисли, че може да разчита на него, е излишно. То се равнява на три хиляди килограма розов цвят. Достатъчно е той да подложи това голямо количество розов цвят на нагряване с вода, за да види, колко ще изкара от него. Колко и какво ще извади от тия три хиляди килограма? Само един килограм, но чист нектар, фина материя. Значи, единият килограм само е важен в човека. Този един килограм представя същинския човек. Всичко останало ще се изхвърли навън, като непотребно. На всеки човек е дадена задача, да се освободи от излишния багаж. Това се отнася и до богатството, и до знанието. Мнозина мислят, че много знаят, но те трябва да поставят знанието си на нагряване с вода, да го преварят и да видят, колко есенция, т.е., колко чисто знание ще изкарат от него. Ако запитате някой съвременен човек, който мисли, че много знае, какво може да ви каже за произхода на живота, той ще свие рамене. Ако го запитате, отде е дошъл, ще ви каже, че е дошъл от някоя планета, От коя планета, именно, е дошъл? – От някоя планета на слънчевата система. – И това още не се знае, дали е така. Друг пък ще отговори неопределено: Животът е дошъл отнякъде, той е произлязъл от Бога. Това показва, че много хора разглеждат този въпрос от материалната му страна. Те търсят живота извън тях. Те търсят живота във въздуха, във водата, в храната. Когато въздухът влезе в дробовете и в мозъка, той им дава нещо, но същевременно ги разваля; когато водата влезе в стомаха, тя дава нещо, но същевременно го разваля; когато храната влезе в стомаха, тя дава нещо, но и взима нещо, вследствие на което го разваля. Питам; може ли да се нарече мисъл онази, която разваля мозъка? Може ли да се

нарече вода онази, която разваля стомаха? Може ли да се нарече храна онази, която разваля стомаха? Тъй щото, който мисли, че такъв въздух, такава вода и храна могат да внесат някакво подобрение в живота на човека, той има криви разбирания. Докато хората имат криви разбирания за живота, те ще живеят по стария начин: ще се раждат и ще умират; пак ще се раждат и ще умират, но нищо ново няма да придобият. Това не е живот.

Съвременните хора не вярват в друг живот, освен в този на земята, и казват: Човек се ражда, живее и умира. Защо трябва да се роди и да умре, те не знаят. Животът изразява волята Божия. Бог иска човек да живее, да учи, а той казва: Защо съм се родил, не зная; аз искам да умра! Следователно, раждането показва добрата воля Божия, и затова ние искаме да живеем. Смъртта показва нашата зла воля, нежеланието ни да изпълним волята Божия. Когато човек умира, причината затова е той сам. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен отказване на човека да върши волята Божия, с което изгубва добрите условия за живот. Според мене, самият акт на смъртта още не е смърт; обаче, когато човек изгуби добрите условия на живота, да мисли и да работи, той умира. Такъв човек изгубва смисъла на живота и се поставя в ограничителни условия. Смърт, която освобождава човека от ограничителните условия и му дава възможност другаде да работи, не е смърт. Това е посещение от ангела на свободата, който иде да прережe връзките, веригите на смъртта, да постави човека в условия, при които душата му може да се прояви. „И показа им ръцете си", С това Христос искаше да покаже на учениците си корекцията, която е направил в линията на съдбата. Тази линия показва, че всички хора трябва да живеят в общение помежду си. При този общ живот, всеки човек трябва да бъде толкова умен, да не изгуби благоприятните условия на живота, да прави добро и във физическия, и в сърдечния, и в умствения свят. Всеки културен човек може да направи поне най-малкото добро. Някой казва: Аз нямам пари. – Ти не си длъжен да помагаш непременно с

пари. Достатъчно е да изпратиш своята добра мисъл и своето добро чувство към онзи, който се нуждае. Добрата мисъл и доброто желание са малък приток вода към общото течение. Колкото повече се усилва водата, толкова повече и положението на нуждаещия се подобрява. Грамадното количество вода, което пада на земята, е образувано от милиони и милиарди водни капчици, които са дали съгласието си за общ живот. Ако не бяха се съгласили да се съединят в едно, те щяха да се индивидуализират, вследствие на което нямаше да има тези грамадни количества вода, събрани на едно място, каквито днес срещаме навсякъде в природата. Какво може една капка вода сама да направи? В центъра на всяка капка се крие известна сила, която определя нейния път, както и мястото, дето ще падне. Определено е, де ще падне всяка капка: дали на някое растение, дали на земята, дали на някое животно или върху някой човек. Кой разумен човек може да повярва, че водните капки се направляват от съзнателни сили? Който чуе това, ще каже: Празна работа е тази! Питам: ако взема лъка на цигулката си и го прекарам над струните, това движение разумно ли е? Разумно е, разбира се. Когато виждаме две, успоредно поставени релси и над тях се движат вагони, можем да извадим заключение, че във всяка успоредност има разумност. В този смисъл, всяко благо, което търсим, е разумно. Следователно, щом човек счита, че отличителното му качество от другите животни е мисълта, той трябва да мисли право. Щом реши да мисли право, това решение се отразява и върху неговия дух, и върху неговата душа. Като реши да върши волята Божия, той влиза във връзка с умовете на всички хора, които също така вършат волята Божия. Тогава той казва: Аз имам идея. Какво представя идеята? Идеята не е нищо друго, освен присаждане на колективното съзнание в човека, или създаване на вътрешна връзка между съзнанията на всички хора. Когато някой дава, от него става изтичане. В онзи, който получава, става процес на втичане. Ако човек не позволява да става никакво изтичане от него, по никой начин не може да става втичане в него.

„Показа им ръцете си." За пръв път учениците Христови пипнаха ръката Му, посредством което Той направи контакт с тях, като ги благослови и рече: „Отсега нататък, благословен ще бъде оня, върху когото простра ръцете си." Благословението седи в прощение на греховете. На мнозина това може да се вижда чудно, но факт е. Какво става с бедния човек, който Рокфелер е приел при себе си? Положението на този беден се подобрява. Ако Рокфелер не приеме някой беден в дома си, положението му не само, че не се подобрява, но още повече се влошава. От какво зависи един беден да бъде приет от Рокфелера, а друг да не бъде приет? От гаранцията, която носи със себе си. Каква е гаранцията, която може да кредитира човека? Това е неговата ръка. Ако дойде някой при мене да иска пари, аз няма да търся от него никаква препоръка, но ще му кажа: Дай да видя ръката ти. Ако видя върху него повечко тор, ще му кажа: Ти не само, че не се нуждаеш от пари, но имаш достатъчно имоти – ниви, лозя, къщи; следователно, ти не страдаш от нямане, но от голямо изобилие; от голямо лакомство ти си заровил всичките си богатства дълбоко в земята и не знаеш, как да ги използуваш. Едно ти остава: разрови тора, с който си затрупан, изхвърли част от него навън, и като ти олекне малко, започни да вадиш от съкровищата си и да ги използуваш.

Един ден германският император посетил една от евангелските църкви, в която служил един проповедник, забележителен по своето красноречие. Като изслушал проповедта му, императорът останал много доволен от красноречието и вдълбочаването на проповедника, затова, на излизане от църквата, той казал на своя пръв министър, който го придружавал: Този проповедник говори много хубаво, но по всичко се вижда, че е беден човек. Трябва да се възнагради по-добре, да може спокойно да работи. Веднага материалното положение на проповедника се подобрило, но не се минали няколко месеца даже, и красноречието му почнало да се намалява. Две години след това императорът посетил същия проповедник, да чуе още веднъж

неговата проповед. Голяма била изненадата му, когато чул проповедникът да говори. От първото му красноречие не останало почти нищо. На излизане от църквата, той пак споделил впечатлението си със своя министър: Днес не ми хареса проповедта. Той вече не проповядва тъй хубаво. Министърът отговорил: „Когато петелът затлъстее, той престава да пее".

В съвременния християнски свят навсякъде се носи следния зов: Ние се нуждаем от хляб, пари, къщи! Като свърши някакво училище, човек веднага започва да мисли за прехраната си и казва: Как ще преживея? Казвам: няма идейни хора в света! Всички казват: Скъп е животът, днес мъчно се живее! Не, това е криво разбиране. Питам: Идвал ли е при вас Христос да ви покаже ръцете и ребрата си? Той казва: „Както ме Отец проводи в света, така и аз ви провождам, да носите Неговото благословение". И наистина, ние не сме изпратени на земята да коригираме света, но да внесем новото, да видим, дали всички дървета са полети. Когато господарят изпраща един от своите слуги на нивата, как ще познае, дали слугата е добър, или не? Ако този слуга облече най-новите си дрехи, тури на главата си новата си шапка, вземе бастун в ръка и напълни чантата си с няколко научни книги, да чете, без да обърне погледа си към неполятите дръвчета, неокопаните картофи и неподреденото лозе, може ли да мине за добър слуга? Господарят ще бъде ли доволен от него? Обаче, ако слугата облече старите си дрехи и отиде на лозето да копае, да полее всички плодни дръвчета и зеленчуци, и след това отвори книгата да чете, той минава за добър слуга. Господарят винаги остава доволен от такъв слуга. Казвате: Ние сме чули тия неща, знаем всичко това. – Като знаете тия неща, приложили ли сте ги? Като сте яли от най-хубавите круши, разбрали ли сте техния език? Всяка круша, всяка ябълка или всеки плод, изобщо, съдържа в себе си една Божествена идея. Като изядете един от тия плодове, вие трябва да възприемете тази идея. На колцина от вас се е запалило сърцето след прочитането на някоя хубава книга, като Библията? Хиляди хора четат и

препрочитат Библията, но на колко от тях сърцата са се запалили от Божествения огън? В Библията има много човешки работи, но има и много Божествени. На много хора сърцата са запалени, но горят с дим. Почти на всички хора сърцата са запалени, но навсякъде в света виждаме само дим и пушек.

Казвате: Ние горим. Да, вие горите, но във вас става още непълно горене, придружено с отделяне на много дим. Горенето, което става във вас, не е още онова пълно горене, без никакъв дим и пепел, с бяла, ослепителна светлина. Човешката мисъл е запален огън. Докато от мисълта на човека постоянно се отделя дим и пепел, тази мисъл не може да бъде права. Ако от сърцето на човека, в което любовта е влязла, излиза само дим и пушек, това още не е истинската любов. Лесно е да живее човек с някой ангел на любовта, защото ангелът е силен; всъщност, ангелът ще живее с човека, а не човек с ангела. Лесно е да се живее с Бога, но мъчно е да живее човек с човека. Обаче, само разумният човек може да живее с Бога. Ще кажете, че правите усилия в това направление. Не е въпросът да правите усилия, но всеки трябва да постави в ума си мисълта: Аз трябва да живея, както ангелът живее! Че някои хора не живеят така, това не е важно за мене; щом искам да имам Божието благоволение и съдействие, аз трябва да живея като ангел, да разбирам Божията воля, направо да възприемам Неговата мисъл и да я предавам на света, преди още да е дошъл слугата да ми каже, какво Бог иска от мене да направя. Само такъв човек може да се нарече разумен.

Сега, като ме слушате да говоря така, вие казвате: Голяма привилегия е да дойде Христос на земята, да живее между нас! Питам: нима досега Христос не е дохождал и не си е показвал ръцете на хората? Съвременното човечество се намира в последната фаза на живот, през която са минали Христовите ученици, когато Христос ги извел на планината и се е възнесъл пред тях. Казано е в Писанието, че някои от тогавашните вярващи се усъмнили. Хората и тогава се съмнявали, и днес още се съмняват – човешкото съмнение няма край.

Вие можете да се усъмните даже при най-малката погрешка на вашия приятел. Например, ако приятелят ви влезе във вашия дом и премести парите ви от едно място на друго, вие веднага ще се усъмните в него и ще кажете: Той е преместил парите ми с някакво намерение. Ако приятелят ви влезе във вашия дом и се усмихне весело на вашата млада и красива жена, вие пак ще се усъмните и ще бъдете готови да направите въпрос, как е посмял той да се прояви така? Животът на съвременните хора е крайно изопачен. Де остана светостта на душата? Няма защо да се съмнявате. Днес и децата познават измамата; и те знаят, дали ги обича някой, или не. Законът на Любовта изисква съвършено чисти отношения между хората. Идеален мъж е онзи, който никога не се съмнява в онази душа, която го люби. Защо? Защото неговото повдигане зависи от нея. Същото се отнася и до жената. При това, нито жената трябва да казва на мъжа си, че го обича, нито мъжът трябва да казва на жена си. Ако изказват любовта си, техният живот на земята ще се съкрати. Ако мъжът и жената искат да живеят по-дълго време на земята, те никога нищо не трябва да говорят за своята любов. Какво правят съвременните хора? Като се влюбят един в друг, те постоянно говорят за своята любов. Единият казва: Аз те обичам много, без тебе не мога да живея. Готов съм да пожертвувам живота си заради тебе. По тази причина, именно, хората преждевременно заминават за онзи свят. Любовта никога не трябва да се изказва. Тя не трябва да слиза до калта на живота, но да остане завинаги на небето, като небесна царица. Нашият живот пък трябва да бъде израз на любовта. Казвате на някого, че го обичате, но не се минават три-четири деня, и вашата любов изчезва. Истинската любов е израз на Божествения живот. Когато дойде на земята, Христос не каза на ученици си, че ги обича. Само веднъж им каза, че ги обича, след което дойде кръстът, краят на Неговия живот. Той им каза: „ Аз ви възлюбих, и заради тази любов отивам при Отца си". И после, когато се яви втори път при учениците си, Христос им каза: „Мир вам!"

Съвременните хора говорят за любовта, но не я прилагат. Те говорят за живота, но не живеят, както трябва. Едно от качествата на истинския живот е постоянното изтичане и втичане в него. Който иска правилно да разреши своя живот, той трябва да отиде при някой извор, или при някоя чешма, и от тях да научи разгадката на живота. Камъните, от които е съградена една чешма, завинаги остават едни и същи, но водата, която изтича от чешмата, всеки момент бива различна. Красотата и цената на даден извор зависи от водата, която постоянно изтича от него. В този смисъл, и човекът трябва да бъде извор, който постоянно да тече, да извира. Това е необходимо за нашето съзнание. Ако човек заприлича на чешма, на която постоянно турят ключ, да не тече, или на малко езеро, което често пресъхва, неговият живот е изпял вече своята песен. Често софийската вода е мътна. Защо? Понеже тази вода минава дълъг път, и докато стигне до нас, тя се размътва. Значи, ключ на чешмите не трябва да се поставя, и път, през който водата минава, не трябва да бъде нечист. Мътната, нечистата вода определя човешкия морал. Старите българи не поставяли на чешмите никакви кранове, вследствие на което водата постоянно е текла, и всякога е била свежа. Това изисква естественият живот. Под думата „ естествен живот" разбираме живот, който постоянно тече. Сега, дето погледнете в живота, навсякъде кранове - в науката кранове, в религията кранове, вследствие на това, всички казват: Трябва да отидем на небето, там да завършим своята работа! Това са особени разбирания. Много ангели имаше на небето, но те не можаха да свършат работата си там, и трябваше отново да слязат на земята, да завършат своята работа.

„И показа им ръцете си". С това Христос искаше да обърне внимание на учениците си върху великата наука на ръката. Ето защо, всеки съвременен човек трябва да разглежда ръката си, да изучава главно линията на съдбата. По тази линия той ще прочете не само миналия си живот, но и бъдещия. Когато човек се научи да чете по тази линия, колкото пъти и да дохожда на земята, той ще може да

предскаже своето материално, сърдечно, умствено и обществено положение, до което най-много ще достигне. Той ще знае, дали ще бъде учен или прост, богат или беден. Ако бъде учен, ще знае, дали ще се прояви като философ, писател, поет, музикант или художник. Всичко това е написано на линията на съдбата, но малко хироматици могат да четат написаното по нея. Сегашните хироматици, които, според мене, минават за ученици на хиромантията, взимат в съображение главно линиите на ума, на сърцето, на живота и други няколко знака, и от тях правят своите заключения Обаче, учителят на хиромантията, като погледне само линията на съдбата, веднага чете. Той чете по ъглите на отклонението, които вижда на тази линия, по ред малки и големи знаци върху нея, и така прави своите заключения. В тази линия той вижда цяла геометрия. Ако линията на съдбата на някой човек съвпада с центъра на общото космическо течение, този човек е в общение с Бога, той е щастлив и добър. Значи, има случаи, когато линията на съдбата на някои хора съвпада напълно с общите течения на космоса. В такива хора линията на ума и на сърцето са балансирани. Строежът на техните пръсти, очи, вежди е отличен. В тия хора всичко е добре поставено. Когато Моисей е казал „да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, ум, душа и сила", той подразбирал да намериш този, именно, център – центъра на общото космическо течение. Мнозина мислят, че като кажат, да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце", че са Го възлюбили. Не е лесно да възлюбиш Господа. Ти трябва да Го възлюбиш с всичкото си сърце, ум, душа и сила. За да се постигне това, от човека се изисква вътрешно знание, да може той да направи опит, който да даде добри резултати. В какво седи този опит? В издържането. Ако при най-големите изпитания, които сполетяват човека, той издържа, без да накърни с нищо своята любов към Бога, това показва, че неговият опит е сполучлив. Любовта на човека към Бога се познава при най-големите изпитания, страдания или

нещастия, които го сполетяват. Например, някой човек става пръв министър, но наскоро след това започват да го гонят, да го преследват, турят го в затвор за никакво престъпление, лишават го от богатства, от слава, от почести и т.н. Ако при това положение той може да издържи, и от позорния стълб, на който са го поставили, повдигне очите си към Господа с думите: «Господи, благослови тия хора! Благодаря Ти за привилегията, с която си ме удостоил!» – това значи любов към Бога. Когато поставиха Христа на кръста, Той каза „Господи, в Твоите ръце предавам духа си. Прости на тия хора, защото са в невежество. Благодаря Ти за привилегията, с която Си ме удостоил!" В този момент Христос написа на ръката си линията на съдбата. Тя съществуваше до това време, но тогава Той я коригира. С това Христос показа на човечеството пътя към спасението. Мнозина проповядват. „ Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен!» Това са буквално цитирани думи, в които няма още живот. Когато Христос показа сатурновата линия на своите ученици, ръцете Му бяха заковани, а ребрата прободени. От коя страна прободоха Христа: от лавата, или от дясната? Едни подържат, че Христос бил прободен в лявата страна, а други – в дясната. Римляните знаеха добре, какво трябва да се направи, за да настъпи смъртта по-рано. Затова те прободоха Христа в сърцето.

„И показа им ръката си", т.е. Христос показа на учениците си линията на съдбата. В тази линия се крие вътрешния живот на човека. Вярата на човека е в ръката на Христа. Материалистът, който не вярва в Бога, нито в своя ближен, непременно трябва да хване ръката на човека, за да повярва. Онзи, у когото сърцето е добре развито, достатъчно е само да види, че някой човек вдига ръката си, за да му повярва. Ако пък и сърцето, и умът в човека са добре развити, достатъчно е да види само леко мръдване на окото на някой човек, за да го разбере и да му повярва. Жива вяра се изисква от хората! Думите, които излизат от устата па човека, са като водните капки. Всяка дума на живото слово, която е свързана с центъра на живота,

крие в себе си някое разумно същество. Следователно, разумните същества влизат в думите и ги обработват. Оттук се вижда, че ние живеем в свят, който на всяка крачка е жив. От две хиляди години насам се проповядва, че Христос дошъл на земята да спаси хората, за което пожертвувал живота си. Обаче, от сегашните последователи на Христа не се иска такова пожертвуване. От тях се изисква съзнателна, вътрешна работа върху ума и сърцето, да ги доведе до пълно съгласие с душата и духа. Те трябва да разберат, че това са сватове, които изискват проучване. Не е достатъчно човек да си служи с думи само, да цитира мисли и стихове, но той трябва да знае, че всеки стих е жив; той е семенце, което трябва да се посади в почва, благоприятна за неговото развитие, и да даде плод. Ако всяко семенце се остави в хамбара и не се посади в почвата, да даде плод, то остава ценност без съдържание.

Казвам: всеки трябва да прави опити в това направление, да укрепи вярата си. Христос се яви на някой от учениците си, без да Го очакват. И 6ез да Го видят, те повярваха в Неговото възкресение. Обаче, едии от тях, наречен Тома, не повярва и каза: „Докато сам не видя Христа и не пипна раната Му, няма да повярвам в Неговото възкресение". И затова Христос каза: „Блажени, които повярваха без да ме видят". Това значи: блажени са онези, които не ме заставиха насила да дойда. За невярващите Христос беше заставен да се яви насила, а не по закона на любовта. Като видя Христа, Тома пак не повярва, но Христос му каза: „ Бръкни с ръка в реброто ми, за да повярваш". Неверието на Тома се дължи на обстоятелството, че той беше затрупан отгоре с много тор, и Христос трябваше да изхвърли голяма част от този тор, за да могат светлината и топлината да му подействуват. Когато се освободи от излишния товар, той каза: „Господи, благодаря Ти, че ми помогна да видя светлината, да изляза на белия свят".

Питам: ако Христос дойде днес, как ще постъпи с вас? Когато дойде на земята, между хората, Христос ще вземе от онези, които

имат излишък, и ще даде на други, които са в лишение. Когато Христос взима от едни, за да даде на други, това е благословение за всички. Има случаи, когато учителят от едного взима, на другиго дава, но с това той изпитва и двамата. За всички е необходимо вътрешно знание, чрез което да познават сърцата. Всички хора трябва да знаят миналото си, да знаят, де са живели някога, и с какви линии на ръката са дошли на земята. На съвременните хора се проповядва, че трябва да изпълнят своите задължения към семейството си, към обществото, към отечеството и най-после към цялото човечество. Не, най-великият идеал, най-велико задължение на човека е да служи на Бога. Който служи на Бога, той може да служи и на цялото човечество. Да служиш на Бога, това значи да служиш на закона на любовта. Служенето на Бога изключва всякакво подаяние. Който очаква на подаяние, той е извън закона на любовта. Голяма е скръбта на любящия, на разумния човек, когато дойде при него някой да проси. Защо? Защото и без да искат от него, той дава изобилно на всички. Той е извор, който блика непрестанно и подканя всички да пият, колкото могат. Смешно е да дойде някой със своята чашка при този извор и да каже: Моля, дайте ми чаша вода! На кои хора се носи вода? На болните. Когато здравият дойде до извора, той сам, със своята чаша, т.е., с ръката си, която му е дал, ще черпи вода от извора, колкото иска. Ако е у дома си, той може да си послужи с чаша, или със стомна, но щом е при извора, никакви чаши, никакви стомни не му трябват. При какъвто извор и да се намираш, измий първо ръката си добре, и пий от нея. Ръката е носителка на енергия. Направете един опит, да пиете с ръката си направо, да видите, какви резултати ще имате. Измийте добре ръцете си и пийте един път с лявата ръка и един път с дясната. След това направете обратното: първо пийте с дясната ръка, а после – с лавата. На някои от вас ще се види маловажно да правят такъв опит. Питам: не е ли маловажно, като отивате за пръв път в училище, учителят ви цяла година да ви занимава с кукички, с чертички? Ще кажете, че тия неща не са

маловажни, защото са елементи на буквите. Както кукичките и чертичките са важни, така са важни и малките упражнения, които се дават в живота на окултния ученик.

Сега иде нова епоха, която носи велика наука за човечеството. Тази наука не търпи никакво невежество, затова трябва да започнете от малки, микроскопически опити и постепенно да вървите към големите, към великите опити. Този метод се спазва и в науката, и в лекуването: от малките към големите резултати. Ако не върви по този път, човек изпада в съмнения, в колебания. Ако върви по този път, той казва: Това е опитано, проверено. Донасят ми една пита и казват: Прясна е тази пита! – Да, питата е прясна, но брашното е старо. Много пъти съм проверявал това брашно, разлагане става в него. Тъй щото, питата, която излиза от вашите ръце, е прясна, но брашното не е прясно. Който иска да поднесе нещо хубаво, чисто, той сам трябва да отиде на воденицата, там да смели малко жито, и с това брашно да направи пита. Тогава той ще има право да каже: Ето една прясна пита, направена от чисто брашно! Тогава и аз мога да кажа: Ето един ученик, който разбира закона! Какво правят сегашните хора? Взимат брашно от някой дюкян, замесват го, направят хляб, или пита от него, опекат го, и след това носят последствията от този привидно пресен хляб.

„И показа им ръцете си". Този стих трябва да остане в умовете ви, понеже се намирате в преходна стадия на развитие. Това положение създава ред смущения в сърцата и в умовете ви. Тия противоречия, обаче, са необходими. Те ще ви помогнат да намерите Христа. Де ще намерите Христа? Вие ще намерите Христа на всеки кръстопът, при всички противоречия. И ако на вашите ръце е написана линията на съдбата, т.е., ако вие сте ученици на Христа, Той ще каже: „Мир вам!"– и ще ви покаже ръцете си. Тази е най-красивата опитност, която човек може да има на физическия свят – да види, че приятелят му, който е заминал, е жив.

Няма по-велик, по-светъл момент за човека от този, да срещне Господа! Колцина от вас имат смелостта да Го срещнат? Когато младите моми и момци трябва да срещнат онзи, когото обичат, те изпитват страх. Защо? Две тълкувания има затова: едното тълкувание е, че те, от свещен трепет към своя възлюбен, се боят да го срещнат, да не сбъркат нещо, да не се открият техните недостатъци. Второто тълкувание: страхът се дължи на това, че се боят, да не би, като срещнат своя възлюбен, който е светлина, да открият безлюбието си, което се крие в тях. На същото основание, и хората се страхуват да срещнат Бога. Понеже Бог е светлина, те се боят Той да не ги види такива, каквито са в действителност. Ако сърцата на хората бяха чисти и възвишени, те нямаше да се страхуват да срещнат Бога. Аз бих желал да срещнете Христа и да изпитате не страх в душата си, но свещен трепет! Бих желал да се проникнете от желанието да се занимавате главно със сатурновата линия, добре да я проучите. Като ставате сутрин, спирайте погледа си върху тази линия. Който има тази линия, нека работи върху нея, да я коригира; който я няма, да работи за създаването й. Всеки може да създаде в себе си линията на съдбата, или линията на щастието. Как може да се създаде тази линия? Ако си богат човек, започни да раздаваш от богатството си. Ако си лош господар, всеки ден прави опити да се отнасяш добре със слугата си, да му даваш повече свобода. Правиш ли това, ще забележиш, че тази линия постепенно почва да се явява.

И тъй, знанието, което имаме, трябва да се заключава в това, да приложим волята Божия към окръжаващите, понеже те са условия, в които Бог се проявява. Всяко растение, всяко животно, всеки човек представят условия, в които ние можем да изявим Бога. Всеки, който обича, той е носител на Божията Любов. Който ни учи, той е носител на Божията Мъдрост. Следователно, светлината, която възприемаме, е Божественото, а тъмнината – човешкото. В това отношение, който иска да учи, да бъде ученик на новото, той трябва да се занимава с науката на сърцето. Той трябва да има такава любов в себе си, която да

не се колебае от никакви спънки и противоречия в живота. Умът на ученика трябва да бъде толкова мощен, че никаква сила в света да не е в състояние да замъгли неговата светлина. Топлината на сърцето му трябва да бъде по-силна от всякаква друга външна топлина. Ако поставите някой метал на действието на тази топлина, тя не ще може да го стопи изведнъж, но в продължение на една година той ще претърпи коренна промяна, ще се трансформира. Например, топлината на човешкото сърце е толкова голяма, че тя е в сила да трансформира желязото в неговата кръв. С топлината на своето сърце, добрият човек е в сила да трансформира не само желязото, но да превърне всички неблагородни метали, които се намират в кръвта му, в благородни. Да превърне неблагородните метали в своята кръв в благородни, това е една от задачите на всеки човек, специално на ученика. Освен това, вие трябва да се учите, на всяко нещо да давате такава цена, каквато природата е определила. Само по този начин човек може да запази силите на организма си, които природата му е дала. Според тази наука, човек може да запази и своя живот. Хората се раждат, живеят, остаряват, без да знаят, накъде отиват. Те казват, че отиват при Христа, но не знаят, как ще ги посрещне Христос. Когато някои вярващи срещнат Христа, те могат да се намерят в същото положение, в каквото изпаднала една млада булка туркиня. Един млад турчин решил да се ожени и, според техния обичай, неговите роднини требвало да му намерят мома за женене. Той се надявал, че те ще му изберат красива мома. В деня на сватбата, лицето на момата било покрито с було тъй че той не я видял. Вечерта, като я въвел в стаята си, едва тогава тя свалила булото си. Като я видял, той се изплашил от нейната грозота. Според турския обичай, тя не трябвало да се явява без було пред хората, затова запитала мъжа си: На кого мога да се показвам? Той отговорил: Показвай се на когото искаш, но само на мене не се показвай. Казвам: зад красотата седи истината. Красивият носи в себе си образа на истината. Следователно, ако истината е във вас, и вие ще бъдете красиви. Ако Бог ви каже да се

показвате на всички, това означава: ако истината е във вас, вие можете да се показвате на всички, т.е. на цялото. Който иска да знае, какво нещо е красотата, какво е животът, какво е светлината и какво – любовта, той трябва да има готовност да изпълнява волята Божия. Тази е задачата на учениците, които живеят в тази преходна стадия. Като изпълняват волята Божия, те взимат участие в съграждането на новото общество, на новия свят. Те са зидари, строители на новото. В това отношение, всеки от вас трябва да разполага с новото знание, чрез което да послужи като мощен фактор, като мощен център за проявяването на Бога. Ако всички хора се съединят в едно цяло, те ще бъдат мощна сила, срещу която нищо не може да устои. За тази цел, от всички се изисква абсолютна вяра, абсолютен вътрешен мир, в който всеки да съзнава себе си като част от Великото цяло. При това съзнание, всеки ще бъде доволен от службата си, колкото малка и нищожна да е тя. Службите, които човек заема на земята, се менят. Според дарбите и способностите си, ти днес ще заемаш една служба, утре – друга, но всякога трябва да бъдеш доволен от поверената ти служба, и да гледаш да я изпълниш с любов и съзнание. Бъди доволен, че можеш да свършиш работата, която ти е дадена. Ако кажеш, че тази работа не е за тебе и не отговаря на положението ти, с това ти коригираш Божественото. От вас се изисква да вършите всичко с благодарност. Колкото маловажна да е някоя мисъл, приемете я в себе си, дайте ѝ път. Следният момент ще дойде по-висока, по-светла мисъл, и по този начин постепенно ще се качвате в по-висок свят, в който ще видите, как работи мощният Божи Дух.

И тъй, Христос и сега работи за повдигането на Цялото човечество. С Него заедно трябва да работят всички хора. Казвате: Как ще се освободим от света? Няма защо да се освобождавате от света. Светът трябва да извърши своята работа. Всички грешки, всички недостатъци на миналото трябва да изгорят като сухи дървета. Та в бъдеще, на земята няма да има паразити, няма да има тунеядци, нито грешници. Те прекарват последните дни на своя живот. Те са в

положението на стария човек, който е в последните дни на живота си, и затова казва: Дайте ми да си хапна от това, от онова; дайте ми да си пийна, че да замина със затворени очи от този свят. Той ще си отиде, ще си замине, и няма повече да дохожда на земята. Такова е решението на невидимия свят. Ония пък, които от създаването си още, са вършили волята Божия, те са носители на Божията Любов и сега, и в бъдещите дни. Следователно, който разбира волята Божия, нека я изпълни; който не я разбира, нека отвори свещената книга на живота, да се моли, да чете по нея, докато я разбере. Мнозина считат за унижение да се молят. Не, молитвата е разговор, единение с Бога. Понеже човешката душа, от векове още, носи в себе си наслоявания, тя не може да разбере волята Божия. Ето защо, човек трябва да се моли на Бога, Той да го очисти, да го освободи от този товар, да познае себе си, да познае ближния си, да познае и Бога. Дълго време трябва да се моли човек, докато молитвата му отиде до Бога. Първо тя минава през слугите Му, а после достига при Бога. От Божиите слуги зависи, доде ще отидат вашите молитви. По този случай, турците имат следната поговорка: „Господарят дава, слугите не дават". Слугите спъват хората. Затова, първо на тях трябва да се молите. С това се обяснява произхода на жертвоприношението, което се е правило в старите времена. Значи, жертви са принасяли не на Бога, но на Неговите служители – духове, които хората разделяли на добри и лоши. Когато отивате при някой министър, първо слугата ви посреща и казва: Господарят не е разположен, не може да ви приеме. Какво трябва да направите, за да ви приеме господаря? Ще турите четири-пет звонкови монети в ръката на слугата; той веднага ще отвори вратата и ще каже: Заповядайте, господарят е свободен!

Казвате: Мъчно се отива при Бога! Не, лесно се отива при Бога, при министъра, но първо трябва да се справите с разсилните, на тях трябва да се молите. Днес всички хора се молят първо на разсилните в себе си, а после на Бога. Щом дойдат до Бога, те ще се разговарят с Него, и Той ще ги изведе на правия път. Тогава Христос ще каже;

„Елате, вие, благословени от Отца Моего, да наследите Царството Божие"!

„И показа им ръцете и ребрата си". Сега и вие, всяка сутрин, в продължение на един месец, наблюдавайте лявата, т.е., царствената си ръка, без да я критикувате. Пожелайте дълбоко в душата си тя да се оформи. Ако това не може да стане в кратко време, пожелайте да я видите поне на сън, да знаете, как да я коригирате. Средният пръст на ръката представя справедливостта, съвестта, или както някои я наричат човещината в хората. Който няма съвест, т.е., човещина в себе си, той не може да се нарече човек, в пълния смисъл на думата. Ако линията на съдбата, т.е. на щастието е добре развита в човека, това показва, че неговото сърце е широко отворено и щедро. „ И показа им ръцете и ребрата си и каза им: Мир вам!"

Беседа от Учителя, държана на 18 септември, 1927 г., София. – Изгрев.